BRANDON SANDERSON

Sissoylu

Son İmparatorluk

1 & 2 & 3

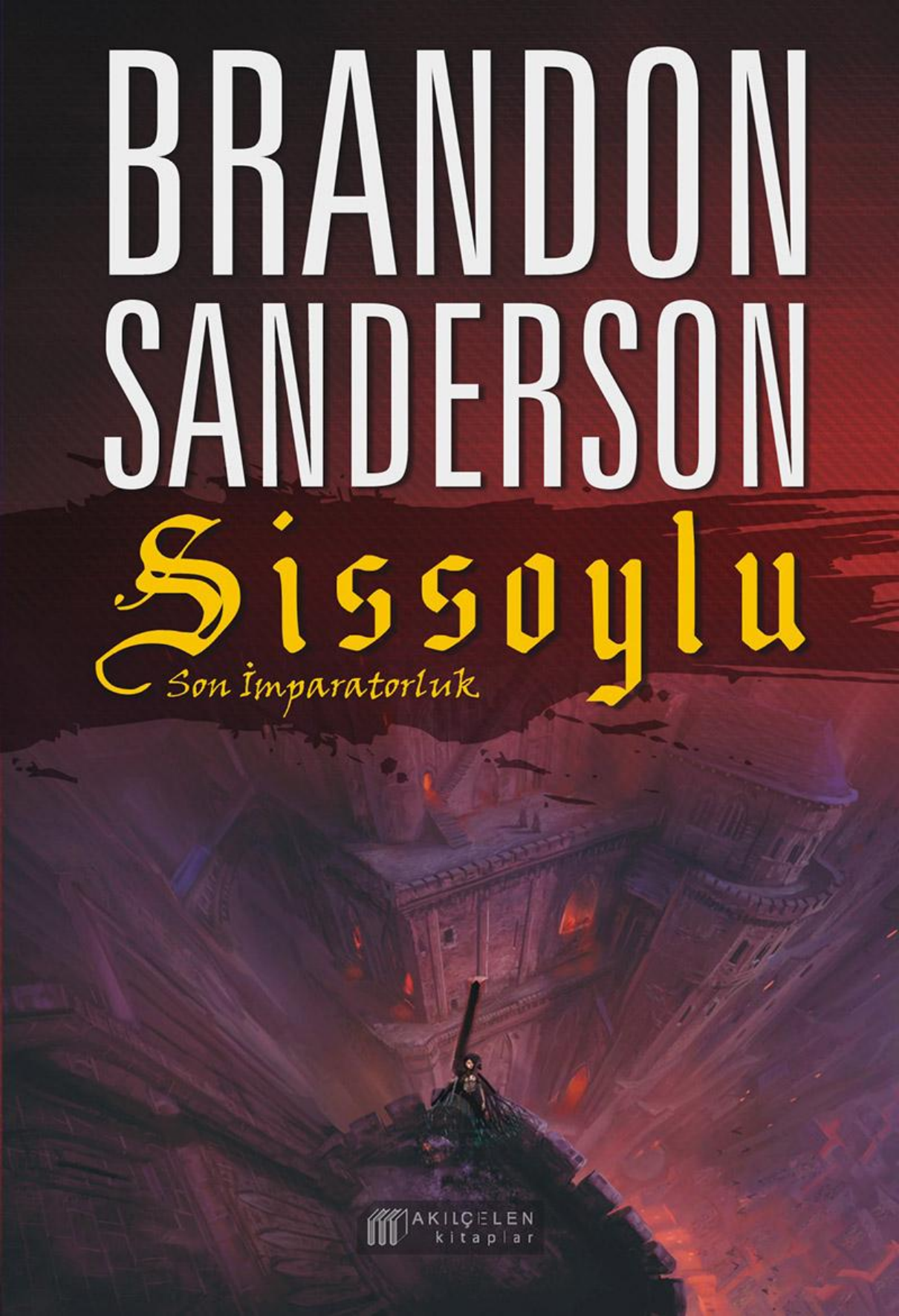
Son İmparatorluk
Kuşatma
Çağların Kahramanı

AKILÇELEN kitaplar

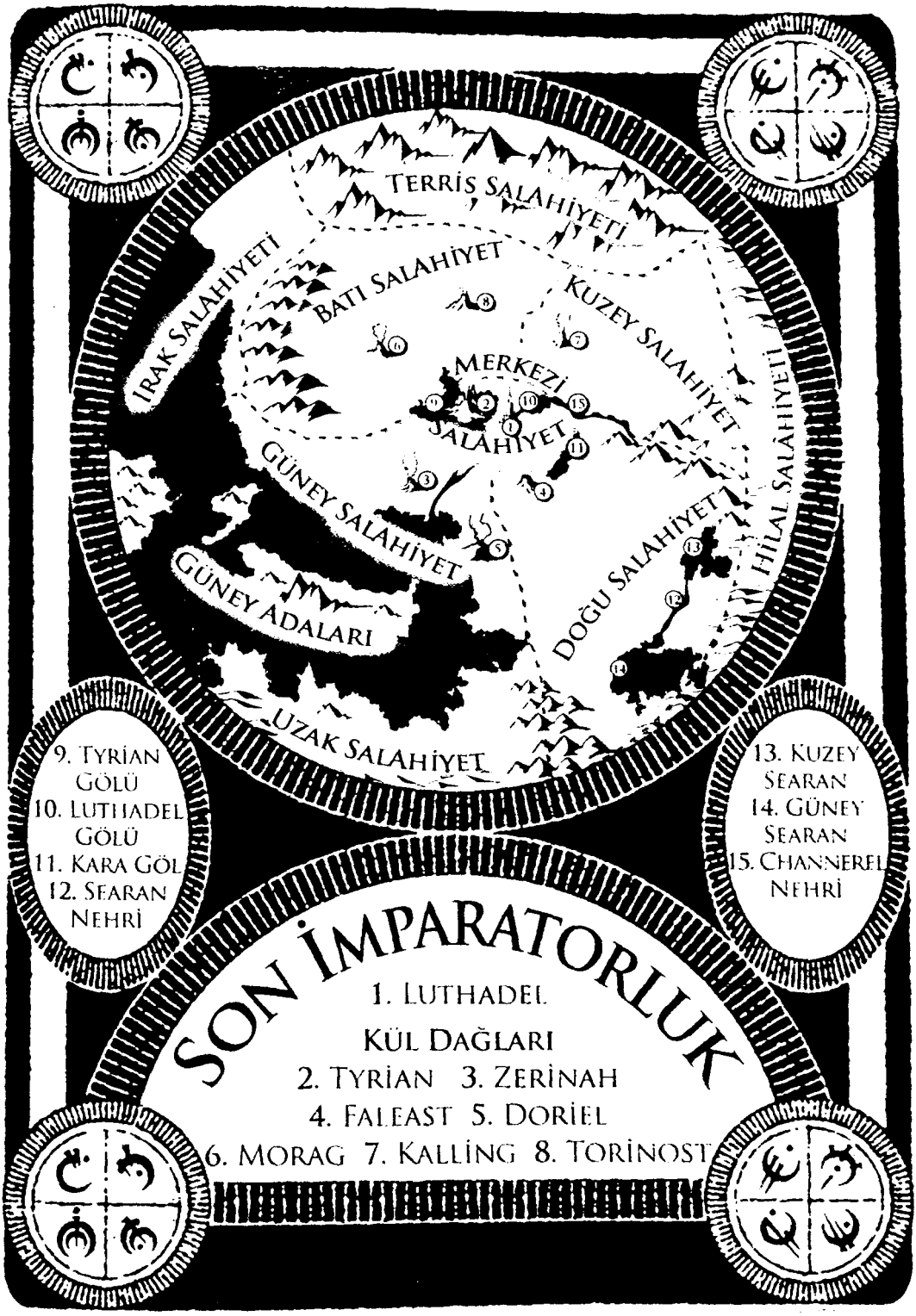
BRANDON SANDERSON

Sissoylu

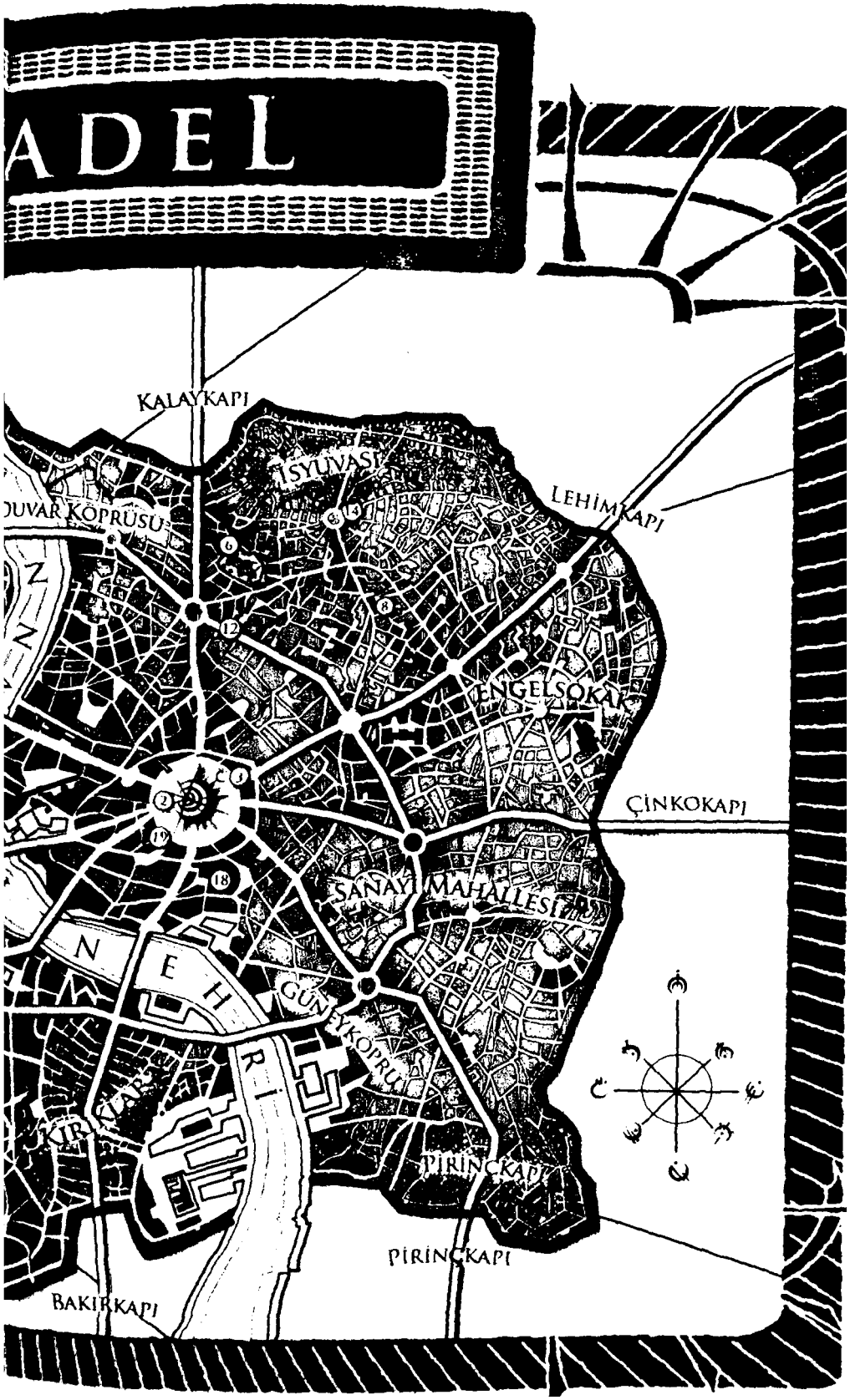
Son İmparatorluk

AKILÇELEN kitaplar

TERRİS SALAHİYETİ
BATI SALAHİYET
KUZEY SALAHİYET
IRAK SALAHİYETİ
MERKEZİ SALAHİYET
GÜNEY SALAHİYET
HİLAL SALAHİYETİ
DOĞU SALAHİYET
GÜNEY ADALARI
UZAK SALAHİYET
9. TYRİAN GÖLÜ
10. LUTHADEL GÖLÜ
11. KARA GÖL
12. SEARAN NEHRİ
13. KUZEY SEARAN
14. GÜNEY SEARAN
15. CHANNEREL NEHRİ
SON İMPARATORLUK
1. LUTHADEL
KÜL DAĞLARI
2. TYRİAN 3. ZERİNAH
4. FALEAST 5. DORİEL
6. MORAG 7. KALLİNG 8. TORİNOST

LUT
ÇELİKKAPI
KÖŞK UYASI
TÖZ AĞACI EVLERİ
SAPAKLAR
OTEL MAHALLESİ
DEMİRKAPI
ESKİ KAPI
TİCARET
TUNÇKAPI
1. FİSKİYE MEYDANI
2. KREDİK SHAW
3. İMAN KANTONU MERKEZİ
4. MALİYE KANTONU MERKEZİ
5. LUTHADEL GARNİZONU
6. VENTURE KALESİ
7. HASTING KALESİ
8. LEKAL KALESİ
9. ERİKELLER KALESİ
10. CLUBS'IN DÜKKANI
11. CAMON'UN SIĞINAĞI
12. ESKİ DUVAR SOKAĞI
13. KENTON SOKAĞI
14. AHLSTRÖM MEYDANI
15. KAVŞAK
16. KANAL SOKAĞI
17. SKAA PAZARI
18. VARLIK KANTONU MERKEZİ
19. SORUŞTURMA KANTONU MERKEZİ

ADEL
KALAYKAPI
İSYUVASI
LEHİMKAPI
ENGELSOKAK
ÇİNKOKAPI
SANAYİ MAHALLESİ
NEHRİ
GÜNEYKOPRU
PİRİNÇKAPI
PİRİNÇKAPI
BAKIRKAPI

SELCOEPUB

Bazı zamanlarda herkesin olduğumu düşündüğü kahraman olmadığımdan endişe ediyorum.

Filozoflar doğru zamanın bu olduğuna ve tüm alametlerin görülmüş olduğuna dair beni temin ediyorlar. Ama hâlâ yanlış adamı bulmuş olup olmadıklarını merak ediyorum. O kadar fazla insan bana güveniyor ki. Diyorlar ki bütün dünyanın geleceğini kollarımda taşıyacakmışım.

Ya eğer onlar şampiyonlarının, Çağların Kahramanı'nın, kurtarıcılarının kendisinden şüphe ettiğini bilseler ne düşünürlerdi? Belki de hiç şaşırmazlardı. Bir açıdan, beni en çok endişelendiren şey de bu. Belki, kalplerinin içinde, onlar da merak ediyorlardır, tıpkı benim gibi.

Bana baktıkları zaman bir yalancı mı görüyorlar?

1

ÖNDEYİŞ

GÖKTEN KÜL YAĞIYORDU.

Lord Tresting kaşlarını çatıp kızıl öğlen göğüne doğru göz atarken, hizmetkârları öne atıldı ve Tresting ile saygıdeğer misafirinin üstüne bir şemsiye açtı. Son İmparatorluk'ta kül yağmurları o kadar da ender değildi ama Tresting doğrudan Luthadel'den kanal teknesiyle gelmiş olan yeni takım ceketi ve güzel kırmızı yeleğinde is lekeleri oluşmasına engel olmak istemişti. Neyse ki fazla rüzgâr yoktu; şemsiye büyük olasılıkla etkili olacaktı.

Tresting misafiriyle birlikte tarlalara yukarıdan bakan küçük bir tepenin üstündeki bir taraçada duruyordu. Kahverengi iş kıyafetleri içinde yüzlerce kişi düşen küllerin altında çalışarak ürünlerle ilgileniyorlardı. Çabalarında bir tembellik vardı ama elbette ki skaalar böyleydi işte. Köylüler uyuşuk, verimsiz bir güruhtu. Şikâyet etmiyorlardı elbette, o kadar da akılları vardı; bunun yerine sadece başları eğilmiş çalışıyor, sessiz bir umursamazlık içinde işlerini yaparak hareket ediyorlardı. Geçmekte olan bir ustabaşının kamçısı onları birkaç saniye için gayretle hareket etmeye zorluyordu ama ustabaşı gider gitmez gevşekliklerine geri dönüyorlardı.

Tresting tepenin üstünde yanında durmakta olan adama doğru döndü. "İnsan düşünüyor da, tarlalarda bin yıl çalışmanın onları bu konuda biraz daha etkili bir hâle getirmiş olması gerekirdi," diye fikrini belirtti Tresting.

Obligatör* bir kaşını kaldırarak döndü; hareketi sanki yüzündeki en belirgin özellik olan gözlerinin etrafındaki deriyi süsleyen incelikli dövmelerin altını çizmek için yapılmış gibiydi. Dövmeleri kocamandı, ta alnına ve burnunun yanlarına kadar uzanıyordu. Bu adam prelan rütbesindeydi; gerçekten de çok önemli bir obligatördü. Tresting'in arkadaki köşkünde kendi kişisel obligatörleri de vardı ama onlar sadece ufak memurlardı; onların gözlerinin etrafında sadece birkaç işaret vardı. Bu adam Tresting'in yeni takım elbisesini getirmiş olan aynı kanal teknesiyle Luthadel'den gelmişti.

"Sen şehir skaalarını bir görmelisin, Tresting," dedi obligatör skaa işçileri izlemek için geri dönerek. "Bunlar Luthadel'in içinde olanlarla kıyaslandıkları zaman aslında oldukça çalışkanlar. Burada senin skaalar üstünde daha... doğrudan bir kontrolün var. Bir ayda kaç tane kaybediyorsundur sence?"

"Eh, bir yarım düzine filan," dedi Tresting. "Bazıları dayaktan, bazıları da yorgunluktan."

"Ya kaçaklar?"

"Asla!" dedi Tresting. "Bu toprakların babamdan bana miras kaldığı ilk zamanlarda birkaç kaçak oluyordu ama onların ailelerini idam ettirdim. Geri kalanları hızla cesaretini kaybetti. Skaalarıyla sorun yaşayan adamları hiç anlamıyorum; ben eğer sadece uygun sıkılıkta bir disiplin uygularsan yaratıkları kontrol etmenin kolay olduğunu buldum."

Obligatör başını salladı; gri cübbelerinin içinde sessizce dikiliyordu. Memnun olmuş gibi görünüyordu ki bu da iyi bir şeydi. Skaalar aslında Tresting'in malı değildi. Bütün skaalar gibi onlar da Lord Hükümdar'a aitti; Tresting işçilerini Tanrı'sından sadece kiralayarak almaktaydı, tıpkı obligatörlerinin hizmetleri karşılığında O'na ödeme yaptığı gibi.

Obligatör başını eğerek köstekli saatini kontrol etti, sonra da yukarıdaki güneşe göz attı. Kül yağmuruna rağmen bugün güneş parlaktı; gökyüzünün üst taraflarındaki dumanlı siyahlığın ötesinde ışıltılı bir kızıllıkla parlıyordu. Tresting bir mendil çıkararak alnını sildi, öğlen sıcağına karşı şemsiyenin gölgesine minnettardı.

"Pekâlâ, Tresting," dedi obligatör. "Rica etmiş olduğun gibi önerini Lord Venture'ya taşıyacağım. Buradaki işletmelerin konusunda benden olumlu bir rapor alacak."

Tresting rahatlamayla içini çekmemek için kendini tuttu. Asiller arasındaki tüm sözleşme ya da iş anlaşmalarına bir obligatörün şahit olması gerekliydi. Evet, Tresting'in çalıştırdıkları gibi düşük seviyeli bir obligatör bile böyle bir şahit olarak hizmet verebilirdi ama Straff Venture'nın kendi obligatörünü etkilemenin anlamı çok daha fazlaydı.

* Obligate (mecbur etmek, gerekli kılmak, borçlandırmak) kelimesinden türetilmiştir. (çn)

Obligatör ona doğru döndü. "Bugün öğleden sonra kanaldan geri döneceğim."

"Bu kadar erken mi?" diye sordu Tresting. "Akşam yemeğine kalmak istemez miydiniz?"

"Hayır," dedi obligatör. "Gerçi seninle tartışmak istediğim başka bir mesele daha var. Buraya sadece Lord Venture'nın emriyle gelmiş değilim, Soruşturma Kantonu* için bazı meseleleri de... incelemek üzere buradayım. Söylentiler senin skaa kadınlarıyla oynaşmaktan hoşlandığından bahsediyor."

Tresting bir ürperti hissetti.

Obligatör gülümsedi; büyük olasılıkla bunun yatıştırıcı olmasını amaçlıyordu ama Tresting gülümsemesini sadece tekinsiz buldu. "Endişe etme, Tresting," dedi obligatör. "Eğer davranışların hakkında ortada *gerçek* bir endişe olsaydı, buraya benim yerime bir Çelik Sorgucu gönderilmiş olurdu."

Tresting yavaş yavaş başını salladı. Sorgucu. Hiç insanlık dışı yaratıklardan bir tanesini görmemişti ama... hikâyeleri duymuştu.

"Skaa kadınları konusundaki davranışların hakkında tatmin oldum," dedi obligatör gözlerini tekrar tarlalara çevirerek. "Benim burada gördüklerim ve duyduklarım senin her zaman arkanı topladığına işaret ediyor. Senin gibi çalışkan, işbilir bir adam Luthadel'de epey ilerleyebilir. Birkaç yıllık daha çalışma, bazı akıllıca iş anlaşmaları ve kim bilir?"

Obligatör arkasını döndü ve Tresting de kendisini gülümserken buldu. Bu bir söz, hatta bir onay bile değildi. Çoğu açıdan, obligatörler rahipten çok şahit ve bürokrattı ama Lord Hükümdar'ın kendi hizmetkârlarının birisinden böylesine övgü duymak... Tresting bazı asillerin obligatörleri rahatsız edici, hatta baş belası olarak gördüğünü biliyordu ama o an için saygıdeğer misafirini öpebilirdi.

Tresting tekrar kanlı güneşin ve tembel kül taneciklerinin altında sessizce çalışmakta olan skaalara doğru döndü. Tresting her zaman bir taşra asili olmuştu, plantasyonunda** yaşamış, belki de bir gün Luthadel'e taşınmayı hayal etmişti. Baloları ve partileri, harikaları ve entrikaları duymuştu ve bunlar da onu son derece heyecanlandırıyordu.

Bu gece kutlama yapmam gerek, diye düşündü. Şu bir süredir gözünün üstünde olduğu on dördüncü ağıldaki genç kız vardı...

Tekrar gülümsedi. Birkaç yıllık daha çalışma demişti obligatör. Ama eğer biraz daha sıkı çalışırsa, Tresting acaba bunu hızlandırabilir miydi? Son zamanlarda Tresting'in skaa nüfusu artıyordu. Belki de onları biraz daha zorlarsa, bu yaz ikinci bir hasat yapabilir ve Lord Venture'yla olan sözleşmesini fazla fazla yerine getirebilirdi.

Tresting tembel skaa kalabalığını izlerken başını salladı; bazıları çapalarıyla çalışıyordu, diğerleri de elleri ve dizleri üstüne çökmüş, külü yeni yetişmekte olan

---

* Kanton: Bir ülkenin, idari ya da sınırsal alt birimlerinden her birine verilen ad.

** Plantasyon: Niteliksiz ya da yarı nitelikli işçilerle büyük ölçekli tarım yapılan, kendi kendine yeterli ve çiftlik sahibinin mutlak egemenliğinde yönetilen büyük çiftlik. (çn)

ürünlerden uzaklaştırıyordu. Şikâyet etmiyorlardı. Umut etmiyorlardı. Düşünmeye bile zar zor cesaret ediyorlardı. Ve böyle de olması gerekirdi; çünkü bunlar skaaydı. Onlar...

Skaalardan birisi başını kaldırınca Tresting donakaldı. Adam Tresting'in gözlerinin içine baktı ve yüz ifadesinde bir meydan okuma kıvılcımı, hayır, bir meydan okuma ateşi vardı. Tresting bir skaanın yüzünde asla böyle bir şey görmemişti. Tresting refleks olarak geriye doğru bir adım attı; garip, dik sırtlı skaa gözlerinin içine bakmaya devam ederken tüyleri ürpermişti.

Ve gülümsedi.

Tresting gözlerini kaçırdı. "Kurdon!" diye bağırdı.

İri yarı ustabaşı hızla yokuştan yukarı doğru geldi. "Evet, lordum?"

Tresting döndü ve işaret ederek...

Kaşlarını çattı. O skaa nerede duruyordu? Başları eğik, gövdeleri kül ve terle lekelenmiş olarak çalışan skaaları birbirinden ayırt etmek o kadar zordu ki. Tresting skaayı arayarak durakladı. Nerede durduğunu hatırladığını sanıyordu... Boş bir noktaydı; şu anda kimse orada durmuyordu.

Ama hayır. Bu mümkün değildi. Adam grupta bu kadar hızla kaybolmuş olamazdı. Nereye gidebilirdi ki? Şimdi başını uygun bir şekilde eğmiş olarak oralarda bir yerlerde çalışıyor olmalıydı. Yine de, onun gözle görülür anlık cüretkârlığı affedilemezdi.

"Lordum?" diye sordu tekrar Kurdon.

Obligatör yan tarafta durmuş, meraklı bir şekilde izliyordu. Adamın skaalardan birinin bu kadar arsız bir şekilde davranmış olduğunu öğrenmesine fırsat vermek akıllıca olmazdı.

"Şu güney kısımdaki skaaları biraz daha sıkı çalıştır," diye emretti Tresting işaret ederek. "Onların skaalar için bile fazla tembellik ettiğini görüyorum. Birkaç tanesini döv."

Kurdon omuz silkti ama başıyla onayladı. Bu pek de dayak atmak için geçerli bir sebep değildi ama öte yandan, onun da işçilere dayak atmak için pek geçerli bir sebebe ihtiyacı yoktu.

Ne de olsa, bunlar alt tarafı skaaydı.

Kelsier hikâyeleri duymuştu.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, güneşin kırmızı olmadığının fısıltılarını duymuştu. Gökyüzünün kül ve dumanla tıkanmış olmadığı, bitkilerin büyümek için savaş vermediği zamanların ve skaaların da köle olmadığı zamanların. Lord Hükümdar'dan önceki zamanların. Ancak o günler neredeyse unutulmuştu. Efsaneler bile belirsiz hâle geliyordu.

Kelsier güneşi izliyor, gözleri batı ufkuna doğru ilerlemekte olan devasa kırmızı diski takip ediyordu. Uzun bir süre boyunca sessizce durdu; boş tarlalarda tek başınaydı. Günün işi bitmiş, skaalar ağıllarına doğru geri güdülmüştü. Kısa süre sonra sisler gelecekti.

Kelsier içini çekti ve büyük kül yığınlarının arasından kıvrılarak giden saban izleri ve patikalar boyunca ilerlemek için döndü. Bitkilerin üstüne basmaktan kaçınıyordu ama buna neden zahmet ettiğinden emin değildi. Ürünler hiç de bu emeğe değermiş gibi görünmüyordu. Solgun ve bitkin kahverengi yapraklarıyla, bitkiler de onlarla ilgilenen insanlar kadar kederli görünüyordu.

Skaa ağılları solmakta olan ışıkta yükseliyordu. Kelsier sislerin şimdiden belirmeye başlamış olduğunu görebiliyordu, havayı bulanıklaştırıyor ve tümseğe benzer binalara gerçeküstü, soyut bir görüntü kazandırıyordu. Ağıllar korunmasız olarak duruyordu; gözcülere ihtiyaç yoktu çünkü hiçbir skaa bir kere gece çöktü mü dışarı çıkmaya cesaret etmezdi. Sise karşı duydukları korku fazlasıyla güçlüydü.

Bir gün onları bundan kurtarmam gerekecek, diye düşündü Kelsier daha büyük binalardan birine doğru yaklaşırken. *Ama her şeyin bir zamanı var.* Kapıyı çekerek açtı ve içeri süzüldü.

Konuşmalar anında kesildi. Kelsier kapıyı kapattı, sonra da yaklaşık otuz skaadan oluşan odadaki toplulukla yüzleşmek için yüzünde bir gülümsemeyle döndü. Merkezde bir çukurda, zayıfça yanan bir ateş vardı ve bunun yanındaki büyük kazan da sebzelerle beneklenmiş suyla doluydu; bir akşam yemeğinin başlangıcı. Çorba elbette ki yavan olacaktı. Yine de kokusu cezbediciydi.

"İyi akşamlar millet," dedi Kelsier gülümsemeyle bohçasını ayaklarının yanında yere koyarak kapıya yaslanırken. "Gününüz nasıldı?"

Sözleri sessizliği bozdu ve kadınlar da akşam yemeği hazırlıklarına geri döndüler. Ancak derme çatma bir masada oturmakta olan bir grup adam Kelsier'e memnuniyetsiz yüz ifadeleriyle bakmaya devam ettiler.

"Günümüz işle doluydu, yolcu," dedi skaa yaşlılarından biri olan Tepper. "Senin kaçınmayı başarmış olduğun bir şey."

"Tarla işleri bana hiçbir zaman gerçekten de uymamıştır," dedi Kelsier. "Benim hassas derim için fazlasıyla zor geliyor." Gülümseyerek katmanlar ve katmanlar dolusu ince yara izleriyle kaplı olan el ve kollarını kaldırdı. İzler derisini uzunlamasına kaplıyordu, kolları sanki bir çeşit hayvan pençesiyle tekrar tekrar boydan boya tırmalanmış gibiydi.

Tepper homurdandı. Yaşlılardan biri olmak için gençti, büyük olasılıkla kırklarına ancak girmişti; Kelsier'den en fazla beş yaş daha büyük olabilirdi. Ancak cılız adamda yönetici olmayı seven birinin havası vardı.

"Bu laubaliliğin zamanı değil," dedi Tepper katı bir şekilde. "Bir yolcuyu barındırdığımız zaman, ondan terbiyeli olmasını ve şüphe çekmekten kaçınmasını bekleriz. Bu sabah tarlalardan kaybolduğun zaman etrafındaki adamların kamçılanmasına sebep olabilirdin."

"Doğru," dedi Kelsier. "Ama o adamlar yanlış yerde oldukları için, fazla uzun süre durakladıkları için ya da bir ustabaşı geçerken öksürdükleri için de kamçılanmış olabilirlerdi. Bir keresinde bir adamın, sahibi onun 'gözlerini uygunsuz bir şekilde kırpıştırdığını' iddia ettiği için dövüldüğünü görmüştüm."

Tepper kolu masanın üstünde, gözleri kısılmış ve sert bir duruşla oturuyordu. Yüz ifadesi inatçıydı.

Kelsier içini çekerek gözlerini devirdi. "İyi. Eğer gitmemi istiyorsanız, o zaman ben de gidiyorum." Bohçasını omzunun üstüne attı ve umursamaz bir şekilde kapıyı çekip açtı.

Kalın sisler anında kapıdan içeri dolmaya başladı. Kelsier'in gövdesinin etrafından tembelce akıyor, yerde toplanıyor ve toprak zemin boyunca tereddütlü bir hayvan gibi yavaşça ilerliyordu. Birkaç kişinin dehşet içinde nefesi kesildi, gerçi çoğu bir ses çıkaramayacak kadar afallamıştı. Kelsier bir an için karanlık sislere gözlerini dikerek durdu; sisin değişken akıntıları yemek ateşinin közüyle zayıf bir şekilde aydınlatılıyordu.

"Kapıyı kapat." Tepper'in sözleri bir emir değil, bir yalvarıştı.

Kelsier istenildiği gibi yaparak kapıyı itip kapattı ve içeri dolmakta olan beyaz sisi kesti. "Sis sizin düşündüğünüz şey değil. Ondan çok fazla korkuyorsunuz."

"Sislere çıkmaya cüret eden adamlar ruhlarını kaybeder," diye fısıldadı bir kadın. Onun sözleri akla bir soru getiriyordu. Kelsier sislerde yürümüş müydü? Peki o zaman onun ruhuna ne olmuştu?

Eğer bir bilseydiniz, diye düşündü Kelsier. "Eh, sanırım bu kalacağım anlamına geliyor." Bir oğlana ona bir tabure getirmesi için eliyle işaret etti. "Ve bu da iyi bir şey, haberlerimi paylaşmadan önce gitsem yazık olurdu."

Bu yorumla birden fazla kişi kulaklarını dikti. Ona tahammül ediyor olmalarının gerçek sebebi buydu; ürkek köylülerin bile Kelsier gibi bir adamı, plantasyondan plantasyona seyahat ederek Lord Hükümdar'ın iradesine karşı koyan bir skaayı, barındırmalarının sebebiydi. O bir kaçak, bütün topluluk için bir tehlike olabilirdi ama dışarıdaki dünyanın haberlerini getiriyordu.

"Kuzeyden geliyorum," dedi Kelsier. "Lord Hükümdar'ın elinin daha az hissedildiği diyarlardan." Net bir sesle konuşuyordu ve insanlar da çalışırlarken farkında olmadan ona doğru eğiliyordu. Sonraki gün Kelsier'in sözleri diğer ağıllarda yaşayan birkaç yüz kişiye de tekrar edilecekti. Skaalar köle tabiatlı olabilirdi ama kronik dedikoducuydular.

"Batıda yerel lordlar hükmediyor ve Lord Hükümdar ile onun obligatörlerinin demirden yumruğundan çok uzaktalar," dedi Kelsier. "Bu uzak asillerin bazıları mutlu skaaların, kötü muamele gören skaalardan daha iyi işçi olduklarını fark etmekteler. Bir tanesi, Lord Renoux, ustabaşılarına izinsiz dayakları durdurmalarını bile emretti. Plantasyonundaki skaalarına şehir zanaatkârlarına olduğu gibi maaş vermeyi düşünmekte olduğunu söyleyen fısıltılar da var."

"Saçmalık," dedi Tepper.

"Özürlerimi sunarım," dedi Kelsier. "Tepper Reis'in son zamanlarda Lord Renoux'nun malikânesine uğramış olduğunu fark etmemiştim. Onunla son kez akşam yemeği yediğinizde, size bana söylememiş olduğu bir şeyler mi söyledi?"

Tepper kızardı. Skaalar seyahat etmezdi ve kesinlikle lordlarla yemek de yemezlerdi. "Sen benim bir aptal olduğumu düşünüyorsun yolcu ama ben senin ne

yaptığını biliyorum," dedi Tepper. "Sen Firari dedikleri adamsın; o kollarındaki yara izleri seni ele veriyor. Sen bir baş belasısın; plantasyonlara uğruyor, huzursuzluk yaratıyorsun. Yemeklerimizi yiyor, büyük hikâyelerini ve yalanlarını anlatıyorsun, sonra da kaybolup benim gibi insanları çocuklarımıza verdiğin sahte umutlarla uğraşmaları için bırakıyorsun."

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Hadi ama Tepper Reis," dedi. "Endişelerin tamamıyla yersiz. Bir kere hiç de sizin yemeklerinizi yemeğe niyetim yok. Kendiminkini getirdim." Ardından Kelsier uzandı ve bohçasını Tepper'ın masasının önündeki toprağın üstüne attı. Gevşek torba yan tarafa doğru devrilerek bir dizi yiyeceği yere saçtı. Güzel ekmekler, meyveler, hatta birkaç tane kalın, tütsülenmiş sosis zıplayarak torbadan kurtuldu.

Bir yazmeyvesi düzleşmiş toprak zemini yuvarlanarak aştı ve Tepper'ın ayağına hafifçe tosladı. Orta yaşlı skaa meyveye afallamış gözlerle bakakaldı. "Bu asil yemeği!"

Kelsier homurdandı. "Neredeyse. Biliyor musun, meşhur ve prestijli mevki sahibi bir adam için, sizin Lord Tresting'in damak zevki dikkate değer şekilde kötü. Kileri asil mevkisi için bir utanç kaynağı."

Tepper'ın rengi daha da soldu. "Bugün öğleden sonra gittiğin yer orasıydı," diye fısıldadı. "Malikâneye gittin. Sen... *efendiden çaldın!*"

"Gerçekten de öyle," dedi Kelsier. "Ve ekleyebilirim ki her ne kadar lordunuzun damak zevki içler acısı olsa da askerler konusunda gösterdiği dikkat çok daha etkileyici. Gün ışığında malikânesine sızmak oldukça zor bir iş oldu."

Tepper hâlâ yemek bohçasına bakıyordu. "Eğer ustabaşılar bunu burada bulurlarsa..."

"Eh, o zaman benim önerim bunları yok etmeniz olur," dedi Kelsier. "Bahse girerim ki tadı sulandırılmış farlet çorbasından epeyce iyidir."

İki düzine aç göz yemekleri inceliyordu. Eğer Tepper'ın daha fazla bir itirazda bulunmaya niyeti vardıysa bile bunu yeteri kadar hızlı dile getiremedi çünkü sessiz duraklaması onay olarak kabul edilmişti. Birkaç dakika içinde torbanın içeriği incelenmiş ve dağıtılmıştı ve skaalar çok daha egzotik bir öğünle ziyafet çekerlerken fokurdayan çorba tenceresi unutulmuş hâlde kenarda duruyordu.

Kelsier ağılın tahta duvarına sırtını yaslayarak yerleşti ve insanların yemeklerini yalayıp yutmalarını izledi. Doğruyu söylemişti; kilerin içeriği kasvetli bir şekilde sıradandı. Ancak bunlar çocukluklarından beri sadece çorba ve lapayla beslenmiş olan bir topluluktu. Onlar için ekmek ve meyve nadiren karşılaştıkları ziyafetlerdi; çoğu zaman sadece ev hizmetkârları tarafından getirilen bayatlamış atıklar sayesinde yenilirdi.

"Anlattıkların yarıda kaldı, genç adam," dedi yaşlı bir skaa, Kelsier'in yanındaki bir tabureye oturmak için topallayarak gelirken.

"Eh, sanıyorum ki daha sonra fazlası için zaman olacak," dedi Kelsier. "Hırsızlığımın tüm kanıtları uygun bir şekilde yenilip yutulduktan sonra. Sen hiç istemiyor musun?"

"Gerek yok," dedi yaşlı adam. "Lordların yemeklerini son denediğim zaman üç gün boyunca midem ağrımıştı. Yeni tatlar da yeni fikirler gibidir genç adam; ne kadar yaşlanırsan, hazmedilmeleri de senin için o kadar zor hâle gelir."

Kelsier durakladı. Yaşlı adam hiç de azametli bir görüntü sergilemiyordu. Kösele gibi derisi ve kel kafası ona bilgeden çok, zayıf bir görüntü veriyordu. Ancak göründüğünden daha güçlü olmalıydı; çok az plantasyon skaası bu yaşlara kadar dayanırdı. Lordların çoğu yaşlıların günlük çalışmaya katılmayarak evde kalmasına izin vermezdi ve bir skaanın hayatını oluşturan sık dayakların da yaşlılar üstündeki zararı korkunçtu.

"Senin adın neydi?" diye sordu Kelsier.

"Mennis."

Kelsier Tepper'e tekrar bir göz attı. "Peki, Mennis Reis, bana bir şeyi söyle. Neden onun önderlik etmesine izin veriyorsun?"

Mennis omuz silkti. "Benim yaşıma geldiğin zaman, enerjini nereye harcadığına çok dikkat etmen gerekir. Bazı şeyler için mücadele etmeye değmez." Mennis'in gözlerinde bir ima vardı, Tepper'le olan kendi çatışmasından daha büyük bir şeylerden bahsediyordu.

"O zaman bu seni tatmin ediyor mu?" diye sordu Kelsier ağıl ile ağılın yarı aç ve aşırı çalıştırılmış sakinlerine doğru başıyla işaret ederek. "Dayaklarla ve sonsuz angaryalarla dolu bir hayattan memnun musun?"

"Bu en azından bir hayat," dedi Mennis. "Maaşların, huzursuzlukların ve isyanın ne getirdiğini biliyorum. Lord Hükümdar'ın gözü ve Çelik Nezaret'in öfkesi birkaç kamçıdan çok daha korkunç olabilir. Senin gibi adamlar değişimi telkin ediyor ama ben merak ediyorum. Bu bizim gerçekten de edebileceğimiz bir mücadele mi?"

"Zaten ediyorsunuz Mennis Reis. Ancak fena hâlde bozguna uğramaktasınız." Kelsier omuz silkti. "Ama ben ne anlarım? Ben sadece buraya yemeklerinizi yemek ve gençlerinizi etki altına almak için gelmiş olan gezgin bir serseriyim."

Mennis başını salladı. "Şaka ediyorsun ama Tepper haklı olabilir. Korkarım senin ziyaretin bizlere keder getirecek."

Kelsier gülümsedi. "İşte o yüzden ona karşı çıkmadım, en azından baş belası konusunda." Durakladı, sonra daha da içten gülümsedi. "Hatta diyebilirim ki bana baş belası demek, ben buraya geldiğimden beri Tepper'in söylediği tek isabetli şey."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Mennis kaşlarını çatarak.

"Neyi?"

"Çok fazla gülümsüyorsun."

"Ha, ben sadece mutlu bir insanım."

Mennis, Kelsier'in ellerine göz attı. "Biliyor musun, onlar gibi yara izlerini başka sadece tek bir kişide görmüştüm ve o da ölüydü. Cesedi cezasının uygulanmış olduğunu kanıtlamak için Lord Tresting'e geri getirilmişti." Mennis başını kaldırarak Kelsier'e baktı. "Onu isyandan bahsederken yakalamışlardı. Tresting onu ölene kadar çalıştığı Hathsin Çukurları'na gönderdi. Oğlan bir aydan az dayanmıştı."

Kelsier başını eğip ellerine ve kollarına göz attı. Hâlâ arada bir yanıyorlardı, gerçi Kelsier acının sadece aklında olduğundan emindi. Tekrar Mennis'e bakarak gülümsedi. "Neden gülümsediğimi mi soruyorsun, Mennis Reis? Eh, Lord Hükümdar kahkahayı ve mutluluğu kendisi için alıkoymuş olduğunu düşünüyor. Ben ise onun bunu yapmasına izin vermeye niyetli değilim. İşte bu çok fazla çaba gerektirmeyen bir mücadele."

Mennis, Kelsier'e bakakaldı ve Kelsier bir an için yaşlı adamın da gülümsemesine karşılık verebileceğini düşündü. Ama Mennis en sonunda sadece başını salladı. "Bilmiyorum. Ben sadece bu..."

Bir çığlık onun lafını böldü. Dışarıdan gelmişti, belki de kuzeyden ama sis sesleri çarpıtırdı. Ağıldaki insanlar sessizleşti; hafif, tiz çığlıkları dinliyorlardı. Uzaklığa ve sise rağmen, Kelsier o çığlıkların taşıdığı acıyı duyabiliyordu.

Kelsier kalay yaktı.

Yılların pratiğinden sonra artık bu onun için kolaydı. Kalay da önceden yutmuş olduğu diğer Allomantik* metallerle birlikte midesinde oturmuş, Kelsier'in onları kullanmasını bekliyordu. Zihinsel olarak içine doğru uzandı ve kalaya dokunarak hâlâ zar zor anlıyor olduğu güçlere erişti. Kalay içinde harlanarak canlandı, fazla hızlı bir şekilde yutulmuş olan sıcak bir içeceğin hissi gibi midesini yakıyordu.

Allomantik güçler vücudunda yayılarak duyularını artırdı. Etrafındaki oda canlandı, solgun ateş çukuru harlanarak neredeyse kör edici bir parlaklığa ulaştı. Altındaki taburenin tahtasının dokusunu hissedebiliyordu. Bir süre önce atıştırmış olduğu ekmek diliminin ağzındaki kalıntılarının tadını alabiliyordu. En önemlisi ise çığlıkları doğaüstü kulaklarla duyabiliyor olmasıydı. Bağıran iki ayrı kişi vardı. Bir tanesi daha yaşlıca bir kadın, öbürü de daha genç bir kadındı, belki de bir çocuk. Daha genç olan çığlıklar giderek uzaklaşıyordu.

"Zavallı Jess," dedi yakınlardaki bir kadın, sesi Kelsier'in güçlenmiş kulaklarında gümbürdeyerek. "Onun o çocuğu bir lanetti. Skaaların güzel kızları olmaması daha iyi."

Tepper başını sallayarak onayladı. "Lord Tresting eninde sonunda kızı aldıracaktı. Bunu hepimiz biliyorduk. Jess de biliyordu."

"Yine de yazık," dedi başka bir adam.

Çığlıklar uzaktan gelmeye devam ediyordu. Kalay yakmakta olan Kelsier yönü doğru bir şekilde seçebiliyordu. Kızın sesi lordun malikânesine doğru uzaklaşıyordu. Sesler onun içinde bir şeyleri ateşledi ve yüzünün öfkeyle kızardığını hissetti.

Kelsier döndü. "Lord Tresting hiç işi bittikten sonra kızları geri gönderiyor mu?"

Yaşlı Mennis başını salladı. "Lord Tresting kanunlara uyan bir asil, birkaç haftadan sonra kızları öldürtüyor. Sorguculların dikkatini üstüne çekmek istemiyor."

---

* Allomansi, İngilizce'de "alaşım" anlamına gelen "alloy" kelimesi ile Antik Yunanca'da bir kelimeye eklendiği zaman o nesne kullanılarak fal bakıldığı anlamını kazandıran, ancak günümüz fantezi edebiyatında genel olarak büyü / büyücülük anlamı katar hâle gelmiş olan "-mancy" ekinin birleştirilmesiyle oluşturulmuş bir terim. (çn)

Bu Lord Hükümdar'ın emriydi. O etrafta melez çocukların, skaaların var olduğundan bile haberlerinin olmaması gereken güçlere sahip olabilecek çocukların dolaşmasına izin vermeye cesaret edemezdi...

Çığlıklar soldu ama Kelsier'in öfkesi sadece daha da artıyordu. Bağırışlar ona başka çığlıkları hatırlatmıştı. Geçmişteki bir kadının çığlıkları. Tabureyi yere devirerek aniden ayağa kalktı.

"Dikkat et, evlat," dedi Mennis kaygılı bir şekilde. "Enerjiyi boşa harcamamak hakkında ne dediğimi hatırla. Eğer bu gece kendini öldürtürsen o isyanını asla başlatamazsın."

Kelsier yaşlı adama doğru bir göz attı. Sonra, kendini çığlıkların ve acının arasından gülümsemeye zorladı. "Burada sizin aranızda bir isyan başlatmak için bulunmuyorum, Mennis Reis. Ben sadece biraz bela çıkarmak istiyorum."

"Bunun ne faydası olabilir?"

Kelsier'in gülümsemesi daha da derinleşti. "Yeni günler geliyor. Bir süre daha ölmeyin ve belki de Son İmparatorluk'ta büyük olaylar görebilirsiniz. Hepinize misafirperverliğiniz için teşekkür ediyorum."

Hemen ardından kapıyı çekerek açtı ve geniş adımlarla sisin içine girdi.

Mennis sabahın erken saatlerinde uyanık hâlde yatıyordu. Görünüşe göre yaşlandıkça uyumak da o kadar zorlaşıyordu. Bu, bir şeyler hakkında rahatsız olduğu zamanlarda, örneğin yolcunun ağıla geri dönmemiş olması gibi, özellikle geçerliydi.

Mennis, Kelsier'in aklını başına toplamış ve yoluna devam etmeye karar vermiş olmasını ummuştu. Ama bu ihtimal pek olası görünmüyordu; Mennis Kelsier'in gözlerindeki ateşi görmüştü. Çukurlar'da ölmekten kaçabilmiş olan bir adamın ölümü burada, rasgele bir plantasyonda, diğer herkesin çoktan ölmüş kabul ettiği bir kızı korumaya çalışırken bulması çok yazıkmış gibi geliyordu.

Lord Tresting nasıl tepki verecekti? Gece eğlencelerine engel olan herhangi birine karşı özellikle acımasız davrandığı söylenirdi. Eğer Kelsier efendinin eğlencesini bölmeyi başarabilmişse, Tresting kolayca skaalarının kalanını da bunun yüzünden cezalandırmaya karar verebilirdi.

Sonunda diğer skaalar da uyanmaya başladı. Mennis sert toprağın üstünde yatmış, kemikleri ağrıyor, sırtı şikâyet ediyor, kasları da tükenmiş olarak kalkmaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Her gün, neredeyse vazgeçiyordu. Her gün, birazcık daha zor oluyordu. Bir gün sadece ağılda kalacak, ustabaşılar çalışmak için fazla hasta ya da fazla yaşlı olanları öldürmek için gelene kadar bekleyecekti.

Ama bugün olmazdı. Skaaların gözlerindeki aşırı korkuyu görebiliyordu. Kelsier'in geceki eylemlerinin sorun yaratacağını biliyorlardı. Mennis'e ihtiyaçları vardı, ona hürmet ediyorlardı. Mennis'in kalkması gerekliydi.

Bu yüzden o da kalktı. Bir kere hareket etmeye başladığı zaman, yaşlılığın acıları hafifçe azaldı ve o da daha genç bir adamdan destek almak için ona yaslanarak ağıldan çıkıp tarlalara doğru topallaya topallaya gidebilmeyi başardı.

İşte o zaman havadaki kokuyu yakalayabilmişti. "Bu ne?" diye sordu. "Sen de duman kokusu alıyor musun?"

Shum, Mennis'in yaslanmakta olduğu oğlan, durakladı. Gecenin sislerinin son kalıntıları eriyip gitmişti ve kırmızı güneş de gökyüzündeki olağan siyahımsı bulutlardan pusun arkasında yükselmekteydi.

"Son zamanlarda her zaman duman kokusu alıyorum," dedi Shum. "Küldağları bu yıl şiddetli."

"Hayır," dedi Mennis gittikçe daha da fazla kaygı hissetmeye başlayarak. "Bu farklı." Bir grup skaanın toplanmakta olduğu kuzeye doğru döndü. Shum'u bırakıp topallayarak gruba doğru gitti; hareket ederken ayakları yerden toz ve kül kaldırıyordu.

İnsan kalabalığının merkezinde Jess'i buldu. Jess'in kızı, hepsinin Lord Tresting tarafından alınmış olduğunu varsaydıkları kız da onun yanında duruyordu. Genç kızın gözleri uykusuzluktan kırmızıydı ama zarar görmemiş gibi duruyordu.

"Onu almalarından kısa bir süre sonra geri geldi," diye açıklama yapıyordu kadın. "Geldi ve kapıya vurdu, sisin içinde ağlıyordu. Flen bunun sadece onu taklit eden bir sishortlağı olduğundan emindi ama ben onu içeri almak zorundaydım! Onun ne dediği umurumda değil, kızımdan vazgeçmiyorum. Onu güneş ışığına çıkardım, o da kaybolmadı. Bu onun sishortlağı olmadığını kanıtlar!"

Mennis büyümekte olan kalabalıktan tökezleyerek uzaklaştı. Hiçbirisi fark etmiyor muydu? Grubu dağıtmak için hiçbir ustabaşı gelmemişti. Sabah nüfus sayımlarını yapmak için gelen askerler yoktu. Bir şeyler ters gidiyordu. Mennis kuzeye doğru ilerlemeye devam etti, hummalı bir telaşla malikâneye doğru gidiyordu.

O varana kadar, başkaları da sabah ışığında zar zor gözle görülen kıvrımlı duman çizgisini fark etmişti. Kısa tepenin üstündeki platoya ilk gelen kişi Mennis değildi ama o geldiği zaman grup ona yol açtı.

Malikâne gitmişti. Sadece kararmış, için için yanan bir yıkıntı kalmıştı.

"Lord Hükümdar adına!" diye fısıldadı Mennis. "Burada ne oldu?"

"Hepsini öldürdü."

Mennis döndü. Konuşan Jess'in kızıydı. Genç yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle dikilmiş, aşağıdaki yıkık eve bakıyordu.

"Beni dışarı çıkardığı zaman ölmüşlerdi," dedi. "Hepsi, askerler, ustabaşılar, lordlar... ölmüşlerdi. Hatta Lord Tresting ve onun obligatörleri bile. Efendi gürültüler başladığında beni bırakıp ne olduğuna bakmaya gitmişti. Dışarı çıkarken onun kendi kanı içinde yattığını gördüm; göğsünde bıçak yaraları vardı. Beni kurtaran adam biz giderken binanın içine bir meşale attı."

"Bu adam," dedi Mennis. "Ellerinde ve kollarında, dirseklerinin ötesine kadar uzanan yaralar var mıydı?"

Kız sessizce başını salladı.

"O adam nasıl bir iblismiş?" diye rahatsızca mırıldandı skaalardan bir tanesi.

"*Sishortlağı*," diye fısıldadı bir diğeri, görünüşe göre Kelsier'in gün ışığında dışarı çıkmış olduğunu unutmuştu.

Ama gerçekten de sisin içine çıktı, diye düşündü Mennis. *Ve bunun gibi bir şeyi nasıl başardı? Lord Tresting'in iki düzineden fazla askeri vardı! Yoksa Kelsier'in gizli bir grup isyancısı mı vardı?*

Kelsier'in geçen geceki sözleri kulaklarında yankılandı. *Yeni günler geliyor...*

"Ama ya bize ne olacak?" diye sordu Tepper dehşet içinde. "Lord Hükümdar bunu duyduğu zaman ne olacak? Bunu bizim yaptığımızı düşünecek! Bizi Çukurlar'a gönderecek ya da belki bizi doğrudan katlettirmek için kolosslarını gönderir! Neden o baş belası böyle bir şey yaptı? Verdiği zararın farkında değil mi?"

"Farkında," dedi Mennis. "O bizi uyardı, Tepper. Bela çıkarmaya gelmişti."

"Ama neden?"

"Çünkü o bizim asla kendi kendimize isyan etmeyeceğimizi biliyordu, bu yüzden de bize başka bir seçenek bırakmadı."

Tepper'in beti benzi attı.

Lord Hükümdar, diye düşündü Mennis. *Ben bunu yapamam. Ben sabahları zar zor kalkıyorum, bu insanları ben kurtaramam.*

Ama başka ne seçenek vardı ki?

Mennis döndü. "İnsanları topla, Tepper. Bu felaketin haberi Lord Hükümdar'a ulaşmadan önce kaçmalıyız."

"Nereye gideceğiz?"

"Doğudaki mağaralara," dedi Mennis. "Yolcular oralarda saklanan isyancı skaaların olduğunu söylüyor. Belki onlar bizi kabul eder."

Tepper daha da soldu. "Ama... Günler boyunca seyahat etmek zorunda kalırız. Geceleri *sisin içinde* geçiririz."

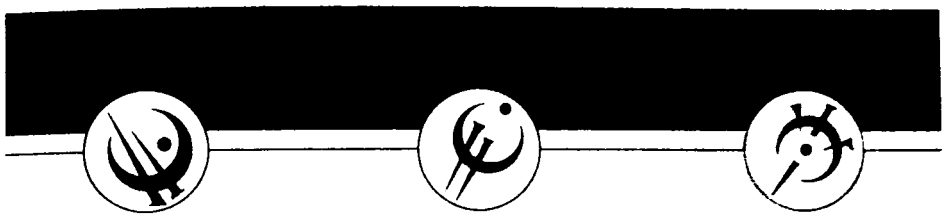
"Bunu yapabiliriz," dedi Mennis, "Ya da burada kalıp ölebiliriz."

Tepper bir an için donmuş gibi dikildi ve Mennis tüm bunların şokunun ona çok fazla gelmiş olabileceğini düşündü. Ancak en sonunda orta yaşlı adam emredildiği gibi diğerlerini toplamak için aceleyle uzaklaştı.

Mennis içini çekerek başını kaldırıp yükselmekte olan duman çizgisine baktı, içinden sessizce Kelsier denen adama lanet ediyordu.

Gerçekten de yeni günler geliyordu...

BİRİNCİ BÖLÜM

HATHSİN FİRARİSİ

Ben kendimi prensip sahibi bir adam olarak kabul ediyorum. Ama hangi adam etmez ki? Caniler bile, fark ettim ki, davranışlarını bir şekilde "ahlaki" olarak kabul ediyor.

Belki başka bir kişi, benim hayatımı okuduğu zaman, beni dindar bir despot olarak adlandırırdı. Bana kendini beğenmiş diyebilirdi. O adamın görüşünü benim kendi görüşümden daha az geçerli yapacak olan şey ne ki?

Sanıyorum ki her şeyin gelip dayandığı bir tane gerçek var: Sonuç olarak, orduları olan benim.

1

GÖKTEN KÜL YAĞIYORDU.

Vin tüy gibi taneciklerin havanın içinde sürüklenmesini izledi. Sakin sakin. Umursamazca. Özgürce. Kurum zerrecikleri siyah kar taneleri gibi düşerek karanlık Luthadel şehrinin üzerine iniyordu. Köşelerde birikiyor, rüzgârda uçuşuyor ve kaldırım taşlarının üstündeki minik hortumlarda dönüyordu. Ne kadar da umursamaz görünüyorlardı. Öyle olmak nasıl bir şey olurdu?

Vin sığınağın yan tarafındaki tuğlaların içine inşa edilmiş, gizli bir girinti olan çetenin gözcü deliklerinden birinde sessizce oturuyordu. Bir çete üyesi bunun içinden sokağı tehlike işaretlerine karşı gözleyebilirdi. Vin görev başında değildi; gözcü deliği sadece onun yalnızlığı bulabildiği çok az yerden biriydi. Ve Vin de yalnızlığı severdi. *Yalnız başınaysan, kimse sana ihanet edemez.* Reen'in sözleri. Ağabeyi ona o kadar çok şey öğretmiş, sonra da her zaman yapacağına söz verdiği gibi ona kendisi ihanet ederek bunları pekiştirmişti. *Sadece bu yolla öğreneceksin. Kim olsa sana ihanet eder, Vin. Kim olsa.*

Kül yağmaya devam ediyordu. Bazen Vin kendisinin de kül ya da rüzgâr ya da sisin kendisi gibi olduğunu hayal ederdi. Düşünceleri olmayan bir şey; sadece var olmayı başarabilen, düşünmeksizin, umursamaksızın ya da acı çekmeksizin. Vin ancak o zaman... Özgür olabilirdi.

Kısa bir mesafe öteden ayak sesleri duydu, sonra da küçük odanın arka tarafındaki gizli kapak hızla açıldı.

"Vin!" dedi Ulef başını odanın içine uzatarak. "İşte buradasın! Yarım saattir Camon seni arıyor."

Zaten ben de baştan onun için saklandım ya.

"Harekete geçmen lazım," dedi Ulef. "İş neredeyse başlamaya hazır."

Ulef sırık gibi bir oğlandı. Kendi çapında iyiydi, saftı; yeraltında büyümüş olan bir kişiye gerçekten de "saf" denilebilirse. Elbette, bu onun Vin'e ihanet etmeyeceği anlamına gelmiyordu. İhanetin arkadaşlıkla bir ilgisi yoktu; bu sadece sağ kalmanın basit bir kuralıydı. Sokaklarda hayat acımasızdı ve eğer bir skaa hırsız yakalanıp idam edilmek istemiyorsa, pratik olması gerekliydi.

Ve acımasızlık da tüm duyguların içinde en pratik olanıydı. Reen'in deyimlerinden bir diğeri.

"Ee?" diye sordu Ulef. "Gitmen lazım. Camon dellendi."

Ne zaman dellenmedi ki? Ama Vin başını sallayarak onayladı ve barınağın dar ancak avutucu gözcü deliğinden güçlükle çıktı. Ulef'in yanından ona sürtünerek geçti ve gizli kapaktan sıçrayıp bir koridora, sonra da dökülmekte olan bir kilere çıktı. Oda sığınağın paravanı olarak hizmet eden bir dükkânın arka tarafındaki pek çok bölümden birisiydi. Çetenin ini ise binanın altında oyulmuş olan taş bir mağarada gizliydi.

Vin peşinde Ulef ile binayı bir arka kapıdan terk etti. İş birkaç blok ileride, şehrin daha zengin bir kesiminde olacaktı. Bu karışık bir iş olacaktı; Vin'in hayatında gördüğü en karmaşık işlerden biriydi. Camon'un yakalanmadığı varsayılırsa, ödülü gerçekten de çok büyük olacaktı. Eğer yakalanırsa... Eh, asilleri ve obligatörleri dolandırmak çok tehlikeli bir meslekti ama kesinlikle demirhanelerde ya da dokuma fabrikalarında çalışmaktan daha iyiydi.

Vin ara sokaktan dışarı çıkarak şehrin pek çok skaa kenar mahallesinden birindeki karanlık, binalarla çevrili bir sokağa girdi. Çalışmak için fazlasıyla hasta olan skaalar köşelerde ve oluklarda bir araya toplanmış yatıyorlar, küller de etraflarında uçuşuyordu. Vin başını aşağıda tuttu ve hâlâ düşmekte olan kül tanelerinden korunmak için pelerininin kapüşonunu yukarı çekti.

Özgür. Hayır, ben asla özgür olmayacağım. Reen gittiğinde bunun olmamasını garanti altına aldı.

"İşte buradasın!" Camon bodur, şişman parmağını kaldırdı ve Vin'in yüzüne doğru uzattı. "Neredeydin?"

Vin nefretin ya da isyanın gözlerinden belli olmasına izin vermedi. Sadece yere bakarak Camon'a görmeyi bekliyor olduğu şeyi gösterdi. Güçlü olmanın başka yolları da vardı. Vin bu dersi kendi kendine öğrenmişti.

Camon hafifçe homurdandı, sonra da elini yukarı kaldırarak Vin'in yüzünü elinin tersiyle tokatladı. Darbenin şiddeti Vin'i arkadaki duvara doğru fırlattı ve yanağı da acıyla alevlendi. Tahtalara doğru yığıldı ama dayağa sessizce katlandı.

Sadece bir diğer bere. Bununla baş edebilecek kadar güçlüydü. Bunu daha önce de yapmıştı.

"Dinle," diye tısladı Camon. "Bu önemli bir iş. Binlerce boxing değerinde, senin değerinin yüz katından bile fazla. Senin bu işin içine etmene izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

Vin başını sallayarak onayladı.

Camon bir an için tombul yüzü öfkeyle kızarmış bir şekilde onu inceledi. En sonunda kendi kendine mırıldanarak başka tarafa döndü.

Bir şeylere sinirlenmişti, sadece Vin'den kaynaklanan bir durum değildi. Belki de birkaç günlük mesafede yer alan kuzeydeki skaa isyanının haberini almıştı. Taşra lordlarından biri, Themos Tresting, görünüşe göre öldürülmüş, malikânesi de yakılıp yıkılmıştı. Böylesi huzursuzluklar işler için kötüydü; bunlar aristokrasiyi çok daha dikkatli ve daha az ahmak yapardı. Bu ise, sonuç olarak Camon'un elde ettiği kâra ciddi bir darbe indirebilirdi.

Cezalandıracak birilerini arıyor, diye düşündü Vin. *Her zaman bir işten önce sinirli olur*. Dudağındaki kan tadını alarak başını kaldırıp Camon'a baktı. Kendine güveninin bir kısmını açık etmiş olacak ki Camon gözünün ucuyla ona bir bakış attı ve yüz ifadesi kararadı. Sanki ona tekrar vuracakmış gibi elini kaldırdı.

Vin Şans'ının bir kısmını kullandı.

Sadece azıcık bir kısmını harcamıştı, kalan kısmına iş için ihtiyacı olacaktı. Şans'ı Camon'a doğru yönlendirerek sinirini dindirdi. Çetebaşı durakladı, Vin'in dokunuşundan bihaberdi ancak yine de etkilerini hissediyordu. Bir an dikildi, sonra da içini çekerek arkasını döndü ve elini indirdi.

Camon paytak paytak yürüyerek uzaklaşırken Vin dudağını sildi. Hırsız reisi asil takım elbisesi içinde çok ikna edici görünüyordu. Bu Vin'in hayatında gördüğü en zengin kostümlerdendi; işlemeli altın düğmeleri olan koyu yeşil bir yelek ile onun altında beyaz bir gömleği vardı. Siyah takım ceketi güncel modaya uygun şekilde uzundu ve ceketle uyumlu siyah bir şapka da takıyordu. Parmakları yüzüklerle ışıldıyordu ve hatta güzel bir düello değneği bile taşımaktaydı. Camon bir asili taklit etme konusunda gerçekten de mükemmel bir iş çıkarıyordu; iş bir rolü oynamaya geldiği zaman, Camon'dan daha becerikli olan hırsızların sayısı çok azdı. Tabii sinirini kontrol altında tutabildiği varsayılırsa.

Odanın kendisi ise daha az etkileyiciydi. Camon diğer çete üyelerinin bazılarına bağırıp çağırırken Vin ayaklarının üstünde doğruldu. Yerel bir otelin tepesindeki süitlerden bir tanesini kiralamışlardı. Pek de lüks bir oda değildi ama amaç da buydu. Camon, ekonomik açıdan çok zorda kalmış olan ve Luthadel'e son çare birkaç sözleşme elde etmek amacıyla gelmiş taşralı asil "Lord Jedue" rolünü oynayacaktı.

Süitin ana odası bir çeşit görüşme odasına dönüştürülmüştü; Camon'un arkasında oturması için büyük bir masa getirilmiş, duvarlar da ucuz sanat eserleriyle dekore edilmişti. Resmi vekilharç giysilerine bürünmüş olan iki adam masanın yanında ayakta duruyordu; onlar Camon'un hizmetkârları rolünü oynayacaklardı.

"Ne bu yaygara?" diye sordu odaya giren bir adam. Uzun boyluydu, basit, gri bir gömlek ve bol bir pantolon giymişti, beline bağlı ince bir kılıç da vardı. Theron diğer çetebaşıydı, aslında bu dolabı çeviren de oydu. Camon'u ortağı olarak işin içine o sokmuştu; Lord Jedue'yü oynaması için birine ihtiyacı vardı ve Camon'un en iyilerden birisi olduğunu herkes bilirdi.

Camon başını kaldırdı. "Hı? Yaygara mı? Ha, o sadece ufak bir disiplin sorunuydu. Takma kafana Theron." Camon lafını kibirli bir el hareketi yaparak noktaladı; bu kadar iyi bir şekilde bir aristokratı oynayabilmesinin bir sebebi vardı. Büyük Evler'den birinin üyesi olabilecek kadar kendini beğenmişti.

Theron'un gözleri kısıldı. Vin adamın büyük olasılıkla ne düşündüğünü biliyordu. Bir kere iş bittiği zaman Camon'un şişko sırtına bir bıçak saplamanın ne kadar riskli olacağına karar vermeye çalışıyordu. Eninde sonunda uzun boylu çetebaşı gözlerini Camon'dan ayırarak Vin'e bir göz attı. "Bu kim?" diye sordu.

"Sadece benim çetemin bir üyesi," dedi Camon.

"Ben başka kimseye ihtiyacımız olmadığını sanıyordum."

"Eh, ona ihtiyacımız var," dedi Camon. "Boş ver kızı. İşin benim olan tarafı seni ilgilendirmez." Theron, Vin'e dik dik baktı, belli ki kanlı dudağını fark etmişti. Vin başka tarafa baktı. Ancak Theron'un bakışları vücudunda baştan ayağa ilerleyerek onun üstünde oyalandı. Basit, düğmeli beyaz bir gömlek ve iş tulumu giyiyordu. Hiç de cazibeli filan değildi; cılızdı ve genç yüzü on altı yaşında olduğunu bile göstermiyor olsa gerekti. Ancak bazı adamlar böyle kadınları tercih ediyordu.

Onun da üzerinde bir parça Şans kullanmayı düşündü ama Theron sonunda arkasını döndü. "Obligatör neredeyse burada olacak," dedi. "Hazır mısın?"

Camon gözlerini devirerek kendini masanın arkasındaki sandalyeye yerleştirdi. "Her şey mükemmel. Git başımdan Theron! Odana geri dön ve bekle."

Theron kaşlarını çattı, sonra da hızla dönüp kendi kendine mırıldanarak yürüyüp odadan çıktı.

Vin odayı tarayarak dekoru, hizmetkârları, atmosferi inceledi. En sonunda Camon'un masasının yanına doğru ilerledi. Çetebaşı oturmuş bir kâğıt yığınını karıştırıyor, görünüşe göre masanın üstüne hangilerini koyacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Camon, hizmetkârlar fazla düzgün," dedi Vin sessizce.

Camon başını kaldırarak kaşlarını çattı. "Sen ne zırvalıyorsun?"

"Hizmetkârlar," diye tekrar etti Vin yumuşak bir fısıltıyla konuşarak. "Lord Jedue'nün çaresiz olması gerekiyor. Kendisinin eskiden kalma zengin giysileri vardır ama böylesine zengin hizmetkârlara yetecek parası olmaz. Skaa kullanır."

Camon ona ateş püsküren gözlerle baktı ama durakladı. Fiziksel olarak asillerle skaalar arasında çok az fark vardı. Ancak Camon'un atamış olduğu hizmetkârlar düşük dereceli asiller olarak giyinmişlerdi, renkli yelekler giymelerine izin verilmişti ve biraz daha kendine güvenli bir şekilde dikiliyorlardı.

"Obligatörün senin neredeyse iflas etmiş olduğunu düşünmesi gerek," dedi Vin. "Odayı bunlar yerine bir sürü skaa hizmetkârla doldur."

"Sen ne anlarsın?" dedi Camon ona kaşlarını çatarak.

"Yeteri kadarını." Vin anında sözünden pişman oldu, kulağa fazlasıyla isyankâr geliyordu. Camon yüzüklü elini kaldırdı ve Vin de kendisini bir diğer tokat için hazırladı. Daha fazla Şans kullanmaya cesaret edemezdi. Zaten çok az bir şey kalmıştı.

Ancak Camon ona vurmadı. Bunun yerine içini çekti ve tombul elini omzuna koydu. "Neden beni kışkırtmakta ısrar ediyorsun Vin? Ağabeyinin kaçtığı zaman geride bıraktığı borçları biliyorsun. Benden daha az insaflı olan bir adamın seni uzun zaman önce pezevenklere satmış olacağının farkında mısın? O senden sıkılıp da idam ettirene kadar bir asilin yatağında hizmet etsen daha mı iyi olurdu?"

Vin başını eğip ayaklarına baktı.

Camon'un kavrayışı sıkılaştı, parmakları boynun omuzla birleştiği yerden derisini sıkıyordu ve Vin'in de acıyla nefesi kesildi. Camon tepkisine sırıttı.

"Dürüst olursam, seni neden tuttuğumu bilmiyorum Vin," dedi kavrayışının basıncını artırarak. "Aylar önce, ağabeyin bana ihanet ettiği zaman senden kurtulmuş olmam gerekirdi. Sanırım benim kalbim fazla yumuşak."

En sonunda Vin'i bıraktı, sonra da odanın yan tarafındaki uzun bir süs bitkisinin yanında durması için eliyle işaret etti. Vin emredildiği gibi yaptı ve bütün odayı tam olarak görebileceği bir şekilde yerleşti. Camon başka tarafa bakar bakmaz da omzunu ovdu. *Sadece bir diğer acı. Acıyla baş edebilirim.*

Camon birkaç saniye oturdu. Sonra da, beklenildiği gibi, yanındaki iki "hizmetkâra" elini salladı.

"Siz ikiniz!" dedi. "Fazla zengin giyinmişsiniz. Gidin bunlar yerine sizi skaa hizmetkârlar gibi gösterecek bir şeyler giyin ve geri geldiğiniz zaman da yanınızda altı adam daha getirin."

Kısa süre sonra oda Vin'in önerdiği gibi doldurulmuştu. Obligatör de kısa bir süre sonra geldi.

Vin, Prelan Laird'in kibirli bir şekilde odaya girişini izledi. Tüm obligatörler gibi kafası kazınmış olan adamın koyu gri cübbesi vardı. Gözlerinin etrafındaki Nezaret dövmeleri onu bir prelan, Nezaret'in Maliye Kantonu'ndan üst seviyeden bir bürokrat olarak tanımlıyordu. Arkasından gelen bir dizi daha düşük seviyeli obligatör vardı; onların göz dövmeleri ise çok daha sadeydi.

Camon, Prelan içeri girerken bir saygı işareti olarak ayağa kalktı, Büyük Ev asillerinin en yüksek düzeylilerinin bile Laird'in rütbesindeki bir obligatöre saygı göstermesi gerekirdi. Laird'in kendisi herhangi bir selam ya da karşılık vermedi ve bunun yerine ilerleyerek Camon'ın masasının önündeki sandalyeye oturdu. Bir hizmetkâr rolü yapan çete üyelerinden biri hızla öne atılarak obligatöre soğutulmuş şarap ve meyve getirdi.

Laird hizmetkârın sanki bir masaymış gibi itaatkâr bir şekilde ayakta durup yiyecek tepsisini tutmak zorunda kalacağı şekilde isteksizce meyveleri biraz dürtükledi. "Lord Jedue," dedi Laird en sonunda. "Karşılaşma fırsatı bulduğumuz için memnun oldum."

"Ben de öyle, Hazretleri," dedi Camon.

"Peki ya neden Kanton binasına gelmediniz de benim sizi burada ziyaret etmemi talep ettiniz?"

"Dizlerim, Hazretleri," dedi Camon. "Hekimlerim benim mümkün olduğunca az seyahat etmemi öneriyorlar."

Ve sen de bir Nezaret kalesinde kısılıp kalma konusunda doğal olarak endişeliydin, diye düşündü Vin.

"Anlıyorum," dedi Laird. "Sakat dizler. Nakliyat konusuyla meşgul olan bir adam için talihsiz bir durum."

"Ben yolculuklara çıkmak zorunda değilim, Hazretleri," dedi Camon başını eğerek. "Sadece onları organize ediyorum."

İyi, diye düşündü Vin. *İtaatkâr kaldığından emin ol, Camon. Çaresiz görünmen gerekiyor.*

Vin'in bu dolabın başarılı olmasına ihtiyacı vardı. Camon, Vin'i tehdit ediyor ve dövüyordu ama onun iyi şans getirdiğine de inanıyordu. O odadayken planlarının neden daha iyi gittiğini bilip bilmediğinden emin değildi ama görünüşe göre Camon da bağlantıyı kurmuştu. Bu da Vin'i değerli kılıyordu ve Reen de her zaman yer altında sağ kalmanın en garantili yolunun kendini vazgeçilmez kılmak olduğunu söylemişti.

"Anlıyorum," dedi Laird tekrar. "Eh, korkarım ki görüşmemiz sizin amaçlarınız için fazlasıyla geç kalmış durumda. Maliye Kantonu zaten önergenizi oylamaya koydu."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Camon gerçekten de şaşırarak.

"Evet," diye cevap verdi Laird şarabından bir yudum alarak, hâlâ hizmetkârı göndermemişti. "Sizin sözleşmenizi kabul etmemeye karar verdik."

Camon bir an için afallamış hâlde oturup kaldı. "Bunu duyduğum için üzüldüm Hazretleri."

Laird seninle görüşmeye geldi, diye düşündü Vin. *Bu da hâlâ pazarlık edebilecek bir konumda olduğu anlamına gelir.*

"Gerçekten de," diye devam etti Camon da Vin'in fark etmiş olduğu şeyi görerek. "Bu da özellikle talihsiz bir durum çünkü ben Nezaret'e daha bile iyi bir teklifte bulunmaya hazırdım."

Laird dövmeli bir kaşını kaldırdı. "Bunun bir fark yaratacağından şüpheliyim. Meclis'te personelimizin taşınması için daha istikrarlı olan bir ev bulursak Kanton'un daha iyi hizmet göreceğini hissedenler var."

"Bu ciddi bir hata olur," dedi Camon pürüzsüz bir şekilde. "Gelin dürüst olalım, Hazretleri. İkimiz de bu sözleşmenin Jedue evinin son şansı olduğunu biliyoruz. Şimdi Farwan anlaşmasını da kaybetmiş olduğumuza göre, artık kanal teknelerimizi Luthadel'e getirmeye gücümüz yetmez. Nezaret'in himayesi olmaksızın evimin ekonomik açıdan sonu gelir."

"Bu beni ikna etme konusunda pek bir işe yaramıyor, Lordum," dedi obligatör.

"Yaramıyor mu?" diye sordu Camon. "Kendinize şunu sorun Hazretleri, kim

size daha iyi hizmet eder? Dikkatini vermesi gereken düzinelerce sözleşmesi olan ev mi, yoksa sizin sözleşmenizi son umudu olarak gören ev mi? Maliye Kantonu çaresiz olan bir tanesinden daha yumuşak başlı bir iş ortağı bulamaz. Kuzeyden buraya çıraklarınızı getiren teknelerin benimkiler olmasına izin verin, onlara refakat eden askerlerin benimkiler olmasına izin verin ve inanın hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

İyi, diye düşündü Vin.

"Anlıyorum..." dedi obligatör; şimdi canı sıkılmıştı.

"Size bir yolculuk için kafa başına elli boxing fiyatta sabitlenmiş olarak uzatmalı bir sözleşme önermeye gönüllü olurum, Hazretleri. Çıraklarınız teknelerimizde kendi istedikleri şekilde seyahat edebilirler ve her zaman da ihtiyaç duydukları refakatçilere sahip olacaklar."

Obligatör bir kaşını kaldırdı. "Bu önceki fiyatın yarısı."

"Size söyledim," dedi Camon. "Biz çaresiziz. Evimin teknelerini çalıştırmaya devam etmesi zorunlu. Elli boxingle biz bir kâr etmeyeceğiz ama bunun bir önemi yok. Bir kere bize istikrar sağlayacak olan Nezaret sözleşmesini elde ettiğimiz zaman kasalarımızı doldurmak için başka sözleşmeler de bulabiliriz."

Laird düşünceli görünüyordu. Bu fevkalâde bir anlaşmaydı, normalde şüpheli görünebilecek bir anlaşma. Ancak Camon'un gösterisi mali yıkımın eşiğinde olan bir evin görüntüsünü yaratıyordu. Diğer çetebaşı Theron bu anı yaratabilmek için hazırlanarak, dolap çevirerek ve plan kurarak beş yıl harcamıştı. Nezaret bu fırsatı değerlendirmemekle ihmalci davranmış olurdu.

Laird de tam olarak bunu fark ediyordu. Çelik Nezaret, Son İmparatorluk'ta sadece bürokrasinin ve yasal otoritenin gücü değildi; kendisi de bir asil ev gibiydi. Ne kadar çok zenginliği olursa, kendi ticari sözleşmeleri de o kadar iyi olur, çeşitli Nezaret kantonlarının da birbirlerine ve asil evlere karşı kullanmak üzere o kadar yüksek nüfuzu olurdu.

Ancak Laird'in hâlâ tereddütlü olduğu belliydi. Vin onun gözlerindeki bakışı, kendisinin de iyi bildiği şüpheyi görebiliyordu. Sözleşmeyi kabul etmeyecekti.

Şimdi sıra bende, diye düşündü Vin.

Vin Şans'ını Laird üzerinde kullandı. Kararsız bir şekilde uzandı, ne yaptığından ya da neden yapabiliyor olduğundan bile aslında emin değildi. Ancak dokunuşu içgüdüseldi, yılların incelikli pratiğiyle eğitilmişti. Kendisinin yapabildiği şeyi başka insanların da yapamadığını on yaşına gelmeden önce fark etmemişti.

Laird'in duygularına bastırarak onları köreltti. Laird daha az şüpheci, daha az korkar bir hâle geldi. Uysallaştı. Endişeleri eriyip gitti ve Vin gözlerine sakin bir kontrol hissinin yerleşmeye başlamış olduğunu görebiliyordu.

Ama Laird yine de hafifçe kararsızmış gibi görünüyordu. Vin daha da sıkıca bastırdı. Laird düşünceli görünerek başını yana eğdi. Konuşmak için ağzını açtı ama Vin ona tekrar bastırarak çaresizce Şans'ının son kırıntısını harcadı.

Laird tekrar durakladı. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "Bu yeni teklifi Meclis'e götüreceğim. Belki de hâlâ bir anlaşma şansı olabilir."

Eğer insanlar bu sözleri okursa, bilsinler ki güç ağır bir yük. Onun zincirleri tarafından bağlanmamayı arzulayın.

Terris kehanetleri diyorlar ki ben dünyayı kurtaracak güce sahip olacakmışım.

Ancak ima ediyorlar ki onu yok edecek güce de sahip olacakmışım.

2

KELSİER'NİN GÖRÜŞÜNE GÖRE Luthadel şehri, Lord Hükümdar'ın payitahtı, kasvetli bir görüntüydü. Binaların çoğu taş bloklardan inşa edilmişti ve zenginlerin kiremit, kalanların ise basit, eğimli tahta çatıları vardı. Yapılar genellikle üç katlı olmalarına rağmen bodur gibi görünmelerine neden olacak şekilde dip dibeydiler.

Konut ve dükkânların dış görünüşleri tekdüzeydi; burası dikkati üzerine çekmenin uygun olduğu bir yer değildi. Elbette yüksek aristokrasinin bir üyesi olmadığın sürece.

Şehrin içine serpiştirilmiş bir düzine kadar yekpare taştan yapılmış kale vardı. Mızrağa benzer kule sıraları ya da derin kemerli kapılarıyla incelikli bir şekilde inşa edilmiş olan bu kaleler yüksek aristokrasinin evleriydi. Hatta aslında bunlar yüksek asil ailelerin *damgalarıydı*: Luthadel'de belirgin bir varlık göstermeye ve bir kale inşa etmeye gücü yetebilen her aile bir Büyük Ev sayılırdı.

Şehirdeki açık alanların çoğu bu kalelerin etrafındaydı. Konutların arasındaki açık alanlar bir ormandaki açıklıklar, kalelerin kendileri ise manzaranın içinden yükselen dağlar gibiydi. Siyah dağlar. Şehrin geri kalanı gibi, kaleler de sayısız yılların kül yağmurlarıyla lekelenmişti.

Luthadel'deki her bina, neredeyse Kelsier'in hayatında gördüğü her bina, bir yere kadar kararmıştı. Hatta Kelsier'in şu anda üzerinde durmakta olduğu şehir duvarı bile bir kül tabakası tarafından karartılmıştı. Binaların rengi genellikle külün toplandığı tepe kısımlarında daha koyu olurdu ama yağmur suları ve akşamları

oluşan buğulanmalar lekeleri çatı kenarlarından yanlara ve duvarlardan aşağılara da taşırdı. Bir tuvalden aşağı akan boya gibi, karanlık da binaların yanlarından aşağıya düzgün olmayan bir cephe hâlinde süzülürmüş gibi görünürdü.

Sokaklar ise elbette tamamıyla siyahtı. Aşağıdaki sokakta bir grup skaa işçi en yeni kül tepelerini temizlemek için çalışırlarken Kelsier şehri gözleriyle tarayarak ayakta bekledi. İşçiler kül yığınlarını sürüklenip gitmesi için şehrin ortasından geçen Channarel Nehri'ne taşıyacaktı ki küller yığıla yığıla en sonunda şehri gömmesin. Bazen Kelsier neden bütün imparatorluğun sadece kocaman bir kül tepesi olmadığını merak ediyordu. Külün eninde sonunda parçalanarak toprağa karışıyor olması gerektiğini varsayıyordu. Ancak şehirleri ve tarlaları kullanılabilecek kadar temiz tutmak için manasız bir biçimde emek harcanması gerekiyordu.

Neyse ki her zaman işi yapmaya yetecek kadar skaa oluyordu. Kelsier'in aşağısındaki işçiler yıpranmış ve kül lekeli basit ceket ve pantolonlar giyiyordu. Birkaç hafta önce geride bırakmış olduğu plantasyon işçileri gibi; onlar da yenik düşmüş, umutsuz hareketlerle çalışıyorlardı. Başka skaa grupları işçilerin yanından geçerek uzaklardan gelen, saat başını haber veren ve onları demirhane veya değirmenlerdeki sabah vardiyalarına çağıran çanlara karşılık veriyordu. Luthadel'in ana ihracat ürünü metaldi; şehir yüzlerce demirhane ve dökümevine ev sahipliği yapıyordu. Nehrin akıntısı da hem tahıl öğüten değirmenler hem de tekstil fabrikaları için mükemmel bir koşul sağlıyordu.

Skaalar çalışmaya devam etti. Kelsier onlara sırtını dönerek uzaklara, Lord Hükümdar'ın sarayının bir çeşit devasa, çok omurgalı böcek gibi yükselmekte olduğu şehrin merkezine doğru baktı. Kredik Shaw, Bin Kuleli Tepe. Sarayın boyutu tüm asillerin kalelerinin birkaç katıydı ve açık ara şehirdeki en büyük binaydı.

Kelsier durmuş şehri düşünürken yeni bir kül yağmuru daha başladı; kül tanecikleri sokakların ve binaların üstüne hafifçe düşüyordu. *Son zamanlarda çok kül yağmuru var*, diye düşündü pelerininin kapüşonunu çekmek için bir bahanesi olmasına memnun olarak. *Küldağları aktif olmalı*.

Luthadel'de herhangi birinin onu tanıması pek olası değildi, yakalanmasından bu yana üç yıl geçmişti. Yine de kapüşon güven vericiydi. Eğer her şey iyi giderse, Kelsier'in görülmeyi ve tanınmayı isteyeceği bir zaman gelecekti. Şu an için ise bilinmezlik büyük ihtimalle daha iyiydi.

Sonunda duvar boyunca bir siluet yaklaştı. Dockson adlı adam, Kelsier'den daha kısaydı ve neredeyse tıknaz olan yapısına iyi uyuyormuş gibi görünen kare şeklinde bir yüzü vardı. Sıradan kahverengi kapüşonlu bir pelerin siyah saçlarını örtüyordu ve yüzünde de yaklaşık bir yirmi yıl kadar önce ilk kez yanaklarında sakal çıkmaya başlamasından beri taşımakta olduğu aynı kısa sakal vardı.

O da, Kelsier gibi, bir asilin takım elbisesini giyiyordu: renkli yelek, koyu ceket ile pantolon ve külden korunmak için de ince bir pelerin. Elbiseler zengin değildi ama aristokratikti, Luthadel'in orta sınıfına işaret ediyordu. Çoğu asil doğumlu adam bir Büyük Ev'in üyesi olarak kabul edilecekleri kadar zengin değildi ancak Son İmparatorluk'ta asalet sadece para ile ilgili bir şey değildi. Soy ve tarih ile ilgi-

liydi; Lord Hükümdar ölümsüzdü ve görünüşe göre hâlâ iktidarının erken yıllarında ona destek olmuş olan adamları hatırlıyordu. O adamların soyundan gelenler, ne kadar fakir hâle düşerlerse düşsünler, her zaman lütuf görecekti.

Giysileri gelip geçen muhafız devriyelerinin çok fazla soru sormalarını engelliyordu. Kelsier ve Dockson'ın durumlarında ise elbette bu giysiler bir yalandı. İkisi de aslında asil değildi, gerçi teknik olarak Kelsier melezdi. Ancak pek çok açıdan bu sadece normal bir skaa olmaktan çok daha kötüydü.

Dockson ağır ağır Kelsier'in yanına geldi, sonra da siperliğe yaslanarak bir çift kalın kolu taşın üstüne yerleştirdi.

"Birkaç gün geç kaldın Kell."

"Kuzeydeki plantasyonlarda birkaç fazladan mola vermeye karar verdim."

"Ya," dedi Dockson. "O zaman senin Lord Tresting'in ölümüyle bir ilgin *oldu*."

Kelsier gülümsedi. "Öyle de diyebilirsin."

"Onun öldürülmesi yerel asiller arasında epey bir kargaşa yarattı."

"Zaten amaç biraz da buydu," dedi Kelsier. "Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu kadar da dramatik bir şey planlamıyordum. Başka bir şeyden çok neredeyse bir kazaydı."

Dockson bir kaşını kaldırdı. "Bir asili nasıl kendi malikânesinde 'kazara' öldürebildin?"

"Göğsünden bir bıçakla," dedi Kelsier önemsemeden. "Ya da, daha doğrusu göğsünden bir çift bıçakla. Her zaman dikkatli olmakta fayda var."

Dockson gözlerini devirdi.

"Onun ölümü tam olarak bir kayıp sayılmaz Dox," dedi Kelsier. "Asiller arasında bile, Tresting'in bir zalimlik ünü vardı."

"Tresting benim umurumda değil," dedi Dockson. "Ben sadece beni seninle birlikte bir başka işi daha planlamaya iten delilik hâlini düşünüyorum. Taşralı bir lorda muhafızlarla çevrili olduğu kendi malikânesinde saldırmak. Dürüst olmak gerekirse, Kell, neredeyse senin ne kadar çılgın olabileceğini unutmuştum."

"Çılgın mı?" diye sordu Kelsier bir kahkahayla. "O çılgınlık değildi, o sadece küçük bir eğlenceydi. Sen asıl benim yapmayı *planladığım* şeylerin bazılarını görmelisin!"

Dockson bir an için durdu, sonra o da güldü. "Lord Hükümdar adına, geri dönmüş olman güzel, Kell! Korkarım bu son birkaç yıl içinde ben biraz sıkıcı hâle geldim."

"Bunu düzelteceğiz," diyerek karşılık verdi Kelsier. Küller etrafına hafifçe yağarken derin bir nefes aldı. Skaa temizlik ekipleri şimdiden aşağıdaki sokaklarda çalışmaya geri dönmüş, koyu renkli külleri süpürüyorlardı. Arkalarından Kelsier ve Dockson'a başlarıyla selam vererek bir muhafız devriyesi geçti. Adamların geçmesini sessizlik içinde beklediler.

"Geri dönmek güzel," dedi Kelsier en sonunda. "Luthadel'de yuva gibi bir şeyler var; asap bozucu, nemrut bir çukur kılıklı bir şehir olsa da. Görüşmeyi ayarladın mı?"

Dockson başını sallayarak onayladı. "Gerçi bu akşama kadar başlayamayız. Zaten içeri nasıl girdin ki? Kapıları izleyen adamlarım vardı."

"Hı? Ha, dün gece gizlice girdim."

"Ama nasıl..." Dockson durakladı. "Ya, doğru. Buna alışması biraz zaman alacak."

Kelsier omuz silkti. "Bunun için bir neden görmüyorum. Sen her zaman Siskanlarla birlikte çalışıyorsun."

"Evet, ama bu farklı," dedi Dockson. Tartışmanın uzamasını engellemek için bir elini kaldırdı. "Gerek yok Kell. Mırın kırın etmiyorum, sadece buna alışması biraz zaman alacak dedim."

"Peki. Bu gece kimler geliyor?"

"Breeze ve Ham elbette orada olacaklar. Bizim bu gizemli işimiz konusunda çok meraklılar; onlara senin bu son birkaç yıldır ne işler çevirmekte olduğunu söylemememe epey sinir olmalarından bahsetmeye ise gerek bile yok."

"Güzel," dedi Kelsier gülümseyerek. "Bırak merak etsinler. Ya Trap?"

Dockson başını salladı. "Trap öldü. Nezaret iki ay önce en sonunda onu yakaladı. Onu Çukurlar'a göndermeye zahmet bile etmediler, hemen orada başını vurdular."

Kelsier hafifçe nefesini vererek gözlerini kapattı. Görünüşe göre Çelik Nezaret eninde sonunda herkesi yakalıyordu. Bazı zamanlarda, Kelsier bir skaa Siskanın yaşamdaki amacının ölmemekten çok, ölmek için doğru zamanı seçmek olduğunu hissediyordu.

"Bu bizi bir Dumancı'dan mahrum bırakıyor," dedi Kelsier en sonunda gözlerini açarak. "Bir önerin var mı?"

"Ruddy," dedi Dockson.

Kelsier başını salladı. "Hayır. O iyi bir Dumancı ama yeteri kadar iyi bir adam değil."

Dockson gülümsedi. "Bir hırsız çetesinde olmak için iyi bir adam mı değil... Kell, seninle çalışmayı *özlemişim*. Pekâlâ, kim o zaman?"

Kelsier bir an için düşündü. "Clubs hâlâ o dükkânı işletiyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla öyle," dedi Dockson yavaşça.

"Onun şehirdeki en iyi Dumancılardan olduğu söyleniyor."

"Sanırım öyle," dedi Dockson. "Ama... onunla birlikte çalışmak biraz zor değil mi?"

"O kadar da kötü değil," dedi Kelsier. "Bir kere ona alıştıktan sonra. Ayrıca, ben onun bu üstünde olduğumuz işe özellikle... meyilli olabileceğini düşünüyorum."

"Pekâlâ," dedi Dockson omuz silkerek. "Onu da davet ederim. Sanırım onun akrabalarından biri de bir Kalaygöz. Onu da çağırmamı ister misin?"

"Olur," dedi Kelsier.

"Pekâlâ," dedi Dockson. "Eh, bunun ötesinde sadece Yeden var. Eğer hâlâ ilgili olduğunu varsayarsak..."

"O da orada olacak," dedi Kelsier.

"Olsa iyi olur," dedi Dockson. "Ne de olsa bize paramızı veren o olacak."

Kelsier başını sallayarak onayladı, sonra da kaşlarını çattı. "Marsh'tan bahsetmedin."

Dockson omuz silkti. "Seni uyardım. Ağabeyin asla bizim yöntemlerimizi onaylamadı ve şimdilerde... Eh, sen Marsh'ı bilirsin. Bizim gibi bir avuç suçluyu bırak, artık Yeden ya da isyanla ilgili olan herhangi bir şeyle bile ilgilenmiyor. Sanırım obligatörlerin içine sızmak için başka birini bulmamız gerekecek."

"Hayır," dedi Kelsier. "O yapacak. Benim sadece bir uğrayıp onu ikna etmem gerek."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Ardından Dockson sessizleşti ve ikili bir an için parmaklığa yaslanıp kül lekeli şehre tepeden bakarak durdu.

Dockson sonunda başını salladı. "Bu delilik be."

Kelsier gülümsedi. "Ama iyi hissettiriyor, değil mi?"

Dockson başını sallayarak onayladı. "Şahane."

"Bu hiç eşi benzeri görülmemiş bir iş olacak," dedi Kelsier şehir boyunca kuzeye ve şehrin merkezindeki garip şekilli binaya bakarak.

Dockson bir adım atarak duvardan uzaklaştı. "Görüşmeye kadar birkaç saat var. Sana bir şey göstermek istiyorum. Sanırım eğer acele edersek hâlâ zaman var."

Kelsier meraklı gözlerle döndü. "Eh, ben de gidip o erdem taslayan ağabeyimi azarlayacaktım. Ama..."

"Bu harcadığın zamana değecek," diye söz verdi Dockson.

Vin sığınağın ana odasının bir köşesinde oturuyordu. Çoğu zaman olduğu gibi gölgelerin içinde kalıyordu; göz önünde ne kadar az durursa, diğerleri de onu o kadar görmezden gelirdi. Adamların ellerini kendisinden uzakta tutmak için Şans harcamaya cesaret edemezdi. Birkaç gün önce obligatörle olan görüşmede harcadıklarını geri kazanmaya zar zor yetecek kadar vakti olmuştu.

Her zamanki ayak takımı odadaki masalara yayılmış, zar atıyor ya da ufak işler hakkında konuşuyorlardı. Bir düzine farklı pipodan gelen dumanlar odanın üst kısımlarında toplanmaktaydı ve duvarlarda yıllar boyunca süregelen benzer muamele yüzünden koyu lekeler vardı. Zemin de kül benekleriyle lekeliydi. Çoğu hırsız çetesi gibi, Camon'un grubu da düzenlilikleriyle meşhur değildi.

Odanın arka tarafında bir kapı ve onun arkasında da bir ara sokaktaki sahte bir yağmur ızgarasına doğru giden dönemeçli bir taş merdiven boşluğu vardı. Bu odanın da, imparatorluk başkenti Luthadel'deki pek çok benzeri gibi, aslında var olmaması gerekirdi.

Camon'un yarım düzine ahbabıyla birlikte oturmuş, bira ve kötü şakalarla dolu sıradan bir öğleden sonrayı geçirmekte olduğu odanın ön tarafından kaba kahkahalar geliyordu. Camon'un masası, aşırı yüksek fiyatlı içkilerin sadece Camon'un kendisi için çalışanları sömürmesinin bir diğer yolu olduğu barın yanında duruyor-

du. Luthadel'deki suç unsurları aristokrasi tarafından kendilerine öğretilen dersleri oldukça iyi öğrenmişlerdi.

Vin görünmez olarak kalmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Altı ay önce, hayatının Reen olmayınca gerçekten daha da kötü olabileceğine inanmazdı. Ancak ağabeyi kötü mizacına rağmen diğer çete üyelerinin Vin'e istediklerini yapmalarına engel olmuştu. Hırsız çetelerinde nispeten az sayıda kadın vardı; genelde yeraltına bulaşan kadınların sonu orospuluk olurdu. Reen ona her zaman bir kızın eğer sağ kalmak istiyorsa sert, hatta bir erkekten bile daha sert olması gerektiğini söylemişti.

Sen bir çetebaşının senin gibi bir külfeti ekibinde isteyeceğini mi zannediyorsun, demişti. *Ben bile seninle birlikte çalışmak zorunda kalmayı istemiyorum, üstelik ben senin ağabeyinim.*

Vin'in sırtı hâlâ zonkluyordu. Camon önceki gün onu kamçılamıştı. Kan gömleğini harap edecekti ve onun ise başka gömlek alacak parası yoktu. Camon şimdiden Reen'in geride bıraktığı borçları ödemek için onun maaşını alıkoymaya başlamıştı.

Ama ben güçlüyüm, diye düşündü.

İroni buydu. Artık dövülmek neredeyse acıtmıyordu bile; çünkü Reen'in sıklıkla attığı dayaklar Vin'i dirençli kılmış ve aynı zamanda da ona nasıl zavallı ve ezilmiş gibi görünüleceğini öğretmişti. Bir açıdan, Vin'i dövmek beyhude bir şeydi. Bereler ve kesikler iyileşiyordu ama her yeni darbe Vin'i daha da sert, daha da güçlü kılıyordu.

Camon ayağa kalktı. Yelek cebine uzandı ve altın köstekli saatini çıkardı. Yandaşlarından birine başını eğerek işaret verdi, sonra da gözleriyle odayı taradı. Bir şeyi arıyordu... Onu.

Gözleri Vin'in üzerine kilitlendi. "Zaman geldi."

Vin kaşlarını çattı. *Neyin zamanı?*

Nezaret'in Maliye Kantonu heybetli bir binaydı. Ama öte yandan, Çelik Nezaret ile ilgili olan *her şey* heybetli olurdu.

Yüksek ve blok gibi olan binanın ön tarafında devasa bir gül penceresi vardı; gerçi cam dışarıdan karanlık görünüyordu. Pencerenin yanlarına, külle lekelenmiş kırmızı kumaşlarında Lord Hükümdar'a övgüler dizili iki büyük sancak asılıydı.

Camon binayı alıcı gözle inceledi. Vin onun endişesini hissedebiliyordu. Maliye Kantonu hiç de Nezaret bürolarının en tehditkâr olanı değildi; Soruşturma Kantonu ya da hatta İman Kantonu'nun bile çok daha meşum bir ünü vardı. Ancak Nezaret'in herhangi bir bürosuna kendi rızanla girmek... kendini obligatörlerin insafına bırakmak... Eh, bu sadece uzun uzun düşündükten sonra yapılacak bir şeydi.

Camon derin bir nefes aldı, sonra da geniş adımlarla ilerledi. Düello değneği o yürüdükçe taşlara vuruyordu. Zengin, asil takım elbisesini giymişti ve "hizmetkârları" olarak rol yapmak üzere Vin de dâhil yarım düzine çete üyesi ona eşlik ediyordu.

Vin, Camon'u basamaklardan yukarı doğru takip etti, sonra da çete üyelerin-

den biri öne atılıp kapıyı "efendisi" için çekerek açarken bekledi. Görünüşe göre altı eşlikçinin arasında sadece Vin'e Camon'un planı hakkında hiçbir şey söylenmemişti. Şüphe uyandırıcı bir şekilde Theron'dan, Camon'un Nezaret içindeki sözde ortağından, hiçbir iz yoktu.

Vin, kanton binasına girdi. Gül penceresinden mavi çizgilerle beneklenmiş olan canlı kırmızı bir ışık düşüyordu. Gözlerinin etrafında orta seviyede dövmeler olan tek bir obligatör, uzun giriş holünün sonundaki bir masanın arkasında oturuyordu.

Camon değneği o yürürken halının üstünde gümleyerek yaklaştı. "Ben Lord Jedue," dedi.

Ne yapıyorsun Camon? diye düşündü Vin. *Theron'a, Prelan Laird ile Kanton'daki bürosunda görüşmemekte ısrar eden sendin. Ama şimdi buradasın.*

Obligatör defterine bir not alırken başını sallayarak onayladı. Yan tarafa doğru elini salladı. "Bekleme odasına yanınızda bir eşlikçi götürebilirsiniz. Geri kalanları burada kalmak zorunda."

Camon'un küçümsemeli püflemesi onun bu yasak hakkında ne düşündüğüne işaret ediyordu. Ancak obligatör defterinden başını kaldırmadı. Camon bir an için dikildi ve Vin onun gerçekten de kızgın mı, yoksa sadece kibirli bir asil rolünü mü oynadığından emin olamadı. En sonunda Camon bir parmağını Vin'e uzattı.

"Gel," dedi dönüp işaret edilen kapıya doğru paytak paytak yürüyerek.

Kapının arkasındaki oda lüks ve müsrifçe döşenmişti ve birkaç asil çeşitli şekillerde koltuklara yayılmış bekliyorlardı. Camon bir sandalye seçti ve yerleşti, sonra da şarap ve kırmızı şekerlemeli pastaların dizili olduğu bir masaya doğru eliyle işaret etti. Vin itaatkâr bir şekilde kendi açlığını bastırmaya çalışarak ona bir bardak şarap ve bir tabak yiyecek getirdi.

Camon açlıkla pastalara girişmeye başladı, yerken sessizce ağzını şapırdatıyordu.

Gergin. Hatta önceden olduğundan bile daha gergin.

"Bir kere içeri girdiğimiz zaman hiçbir şey söylemeyeceksin," diye homurdandı Camon lokmaların arasında.

"Theron'a ihanet ediyorsun," diye fısıldadı Vin.

Camon başını sallayarak onayladı.

"Ama nasıl? Neden?" Theron'un planı uygulamada karmaşık olmakla birlikte, kavramsal olarak basitti. Her yıl Nezaret kuzeydeki bir eğitim tesisinden yeni obligatör çıraklarını son eğitimleri için güneydeki Luthadel'e naklediyordu. Ancak Theron keşfetmişti ki bu çıraklar ve onların gözetmenleri, yanlarında Luthadel'de depolanmak üzere bagajlarında gizledikleri büyük miktarlarda Nezaret ödenekleri getiriyordu.

Son İmparatorluk'ta kanal yolları boyunca sürekli gezen devriyeler yüzünden haydutluk çok zordu. Ancak eğer insan çırakların bizzat üstünde gitmekte olduğu kanal teknelerini yürüten kişi olursa, işte o zaman bir soygun mümkün hâle gelirdi. Eğer tam olarak doğru zamana denk getirilir, muhafızlar da yolculara karşı dönerse... insan epey bir kâr edebilir, sonra da bütün suçu haydutlara yükleyebilirdi.

"Theron'un çetesi zayıf," dedi Camon sessizce. "Bu iş için çok fazla kaynağını harcadı."

"Ama bu işten kaldıracağı para..." dedi Vin.

"... Falan olmayacak, eğer ben şimdi koparabildiğim kadarını alıp, sonra da tüyecek olursam," dedi Camon gülümseyerek. "Obligatörleri kervan teknelerimi suya indirebilmek için bir avans vermeye ikna edip sonra da ortadan kaybolacak ve Nezaret dolandırıldığını anladığı zaman oluşacak felaketle başa çıkmayı da Theron'a bırakacağım."

Vin geri çekildi, hafiften şaşkındı. Bunun gibi bir dolabı hazırlamak Theron'a binlerce ve binlerce boxinge mal olmuş olmalıydı; eğer iş şimdi suya düşerse, Theron harap olurdu. Ve onun peşine düşecek olan Nezaret yüzünden intikam almaya çalışmak için bile zaman bulamazdı. Camon hem çabucak biraz para kazanmış hem de kendisini daha güçlü olan rakiplerinin birinden kurtarmış olacaktı.

Theron, Camon'u bunun içine sokmakla aptallık etti, diye düşündü Vin. Ama öte yandan, Theron'un Camon'a ödemeye söz vermiş olduğu miktar çok büyüktü; büyük olasılıkla o, Camon'un açgözlülüğünün Theron'un kendisi ona bir ihanet etme fırsatı bulana kadar dürüst kalmasını sağlayacağını varsayıyordu. Camon sadece herkesin, hatta Vin'in bile, beklediğinden daha çabuk davranmıştı. Theron, Camon'un bekleyip parsanın tamamını kervan teknelerinden kaldırmaya çalışmak yerine işin kendisini baltalayacağını nasıl bilebilirdi?

Vin'in içi burkuldu. *Bu da sadece bir diğer ihanet*, diye düşündü rahatsız bir şekilde. *Neden hâlâ beni bu kadar rahatsız ediyor? Herkes diğer herkese ihanet eder. Hayat böyle işte...*

Bir köşe, dar ve korunaklı bir yerler bulup saklanmak istedi. Yalnız başına.

Kim olsa sana ihanet eder. Kim olsa.

Ama gidecek bir yer yoktu. Nihayet, düşük seviyeli bir obligatör içeri girdi ve Lord Jedue'yü çağırdı. Vin görüşme odasına götürülürlerken Camon'u takip etti.

İçeride görüşme masasının arkasında oturmuş beklemekte olan adam Prelan Laird değildi.

Camon kapı ağzında durakladı. Oda sadeydi, sadece masa ve basit, gri renk halı vardı. Taş duvarlar süssüzdü, odadaki tek pencerenin genişliği ancak bir karıştı. Onları beklemekte olan obligatörün gözlerinin etrafında Vin'in hayatında gördüğü en karmaşık dövmelerden biri vardı. Vin bunların hangi rütbeye işaret ettiğinden bile emin değildi ama obligatörün ta kulaklarına ve alnının yukarılarına kadar uzanıyorlardı.

"Lord Jedue," dedi garip obligatör. Laird gibi o da gri cübbeler giyiyordu ama o, Camon'un daha önce uğraşmış olduğu katı, bürokratik adamlardan çok farklıydı. Bu adam ince ve kaslıydı; temiz tıraşlı, üçgen şekilli kafası onu neredeyse bir yırtıcı hayvan gibi gösteriyordu.

"Ben Prelan Laird ile görüşecek olduğumu sanıyordum," dedi Camon odaya girmeden.

"Prelan Laird başka konular için çağrıldı. Ben Yüksek Prelan Arriev, sizin tek-

lifinizi inceleyen kurulun başkanıyım. Bana doğrudan hitap etmek gibi ender bir fırsatınız var. Ben normalde davaları bizzat dinlemem, ancak Laird'in yokluğu benim onun işlerinin bir kısmını paylaşmamı gerekli kıldı."

Vin'in içgüdüleri onu gerginleştirdi. *Gitmeliyiz. Hemen.*

Camon uzun bir an boyunca durdu ve Vin onun düşündüğünü görebiliyordu. Şimdi kaçmalı mıydı? Yoksa daha büyük ödül için bir risk mi almalıydı? Ödüller Vin'in umurunda değildi, o sadece yaşamak istiyordu. Ancak Camon arada bir kumar oynamayarak çetebaşı olmamıştı. Yavaşça odaya girdi, obligatörün karşısındaki sandalyeye otururken bakışları dikkatliydi.

"Evet, Yüksek Prelan Arriev," dedi Camon dikkatli bir sesle. "Varsayıyorum ki bir diğer randevu için geri çağırılmış olduğuma göre, kurul benim teklifimi değerlendiriyor?"

"Gerçekten de öyle," dedi obligatör. "Gerçi itiraf etmem gerekir ki ekonomik felaketin bu kadar yakınında olan bir aile ile iş yapma konusunda tereddütlü olan bazı Meclis üyeleri var. Nezaret genellikle mali etkinliklerinde muhafazakâr olmayı tercih eder."

"Anlıyorum."

"Ancak kurulda sizin bize önermiş olduğunuz tasarruftan faydalanmakta oldukça hevesli olan başka üyeler de bulunuyor," dedi Arriev.

"Peki ya siz kendinizi hangi gruba dâhil olarak görüyorsunuz, Hazretleri?"

"Ben daha henüz kararımı vermiş değilim." Obligatör öne doğru eğildi. "Ki bu da sizin ender bir fırsata sahip olduğunuzu belirtmiş olmamın sebebi. Beni ikna edin, Lord Jedue ve sözleşmenizi elde edin."

"Prelan Laird mutlaka teklifimizin ayrıntılarını ana hatlarıyla belirtmiştir," dedi Camon.

"Evet, ama ben argümanlarınızı sizden şahsi olarak duymayı isterim. Beni mazur görün."

Vin kaşlarını çattı. Odanın arka tarafına yakın durmuştu, kapıya yakın bir konumda ayaktaydı, hâlâ kaçması gerektiğinden neredeyse emindi.

"Ee?" diye sordu Arriev.

"Bu sözleşmeye ihtiyacımız var, Hazretleri," dedi Camon. "Bu olmadan kanal nakliyat işlerimize devam edemeyeceğiz. Sizin sözleşmeniz bize çok ihtiyacımız olan istikrar dönemini, biz başka sözleşmeler ararken bir süre kanal teknelerimizi işletmeye devam etme fırsatını sağlayacak."

Arriev bir an için Camon'u inceledi. "Muhakkak ki bundan daha iyisini yapabilirsiniz Lord Jedue. Laird sizin çok ikna edici olduğunuzu söylemişti; hadi bana bizim himayemizi hak ettiğinizi nasıl kanıtladığınızı gösterin."

Vin Şans'ını hazırladı. Arriev'i inanmaya daha eğilimli yapabilirdi... Ama bir şeyler onu engelledi. Durum ona yanlış geliyordu.

"Biz sizin en iyi seçiminiziz, Hazretleri," dedi Camon. "Benim evimin ekonomik çöküntü yaşayacağından mı endişe ediyorsunuz? Eh, eğer öyle olursa siz ne kaybedersiniz? En kötü durumda, benim kanal teknelerim işlemeyi keser ve siz de

iş yapmak için başka tüccarlar bulmak zorunda kalırsınız. Ancak eğer sizin himayeniz benim evimi ayakta tutmaya yeterli olursa, o zaman kendinize gıpta edilecek, uzun dönemli bir sözleşme bulmuş olacaksınız."

"Anlıyorum," dedi Arriev hafife alarak. "Peki ya neden Nezaret? Neden anlaşmanızı başka birileriyle yapmıyorsunuz? Mutlaka tekneleriniz için başka seçenekler de vardır, bu fiyatların üstüne atlayacak olan diğer gruplar."

Camon yüzünü astı. "Konu para ile ilgili değil Hazretleri, zafer kazanmak ile ilgili; bir Nezaret sözleşmesini elde etmekle ortaya koymuş olacağımız güven işaretiyle. Eğer siz bize güvenecek olursanız, başkaları da güvenir. Sizin desteğinize *ihtiyacım* var." Camon şimdi terliyordu. Büyük ihtimalle bu kumarı oynamaktan pişman olmaya başlamıştı. İhanete mi uğramıştı? Garip buluşmanın arkasında Theron mu vardı?

Obligatör sessizce bekliyordu. Vin biliyordu ki onları yok edebilirdi. Eğer sadece onu dolandırıyor olduklarından şüphe bile ederse, onları Soruşturma Kantonu'na teslim edebilirdi. Bir kanton binasına girmiş ve bir daha asla geri dönmemiş olan birçok asil vardı.

Vin dişlerini gıcırdatarak uzandı ve Şans'ını obligatör üzerinde kullanarak onu daha az şüpheli hâle getirdi.

Arriev gülümsedi. "Pekâlâ, beni ikna ettiniz," diye ilan etti bir anda.

Camon rahatlamayla içini çekti.

Arriev devam etti, "En son mektubunuz teçhizatınızı yenilemek ve nakliyat işlemlerinizi tekrar başlatmak için bir avans olarak üç bin boxinge ihtiyacınız olduğuna işaret ediyordu. Evrak işlerini tamamlamak için ana holdeki kâtibi görün ki gerekli olan fonları alabilesiniz."

Obligatör bir yığının içinden kalın bir sayfa çekti, sonra da üstüne bir damga vurdu. Bunu Camon'a sundu. "Sözleşmeniz."

Camon derinden gülümsedi. "Nezaret'e gelmenin akıllıca bir seçim olduğunu biliyordum," dedi sözleşmeyi kabul ederek. Obligatöre saygıyla başını eğerek ayağa kalktı, sonra da Vin'e onun için kapıyı açmasını işaret etti.

Vin bunu yaptı. *Bir şeyler yanlış. Bir şeyler çok yanlış.* Camon çıkarken o arkadaki obligatöre bakarak durakladı. Obligatör hâlâ gülümsüyordu.

Mutlu bir obligatör her zaman kötüye işaretti.

Ancak asillerin bulunduğu bekleme odasından geçerlerken kimse onları durdurmadı. Camon sözleşmeyi mühürleyerek doğrudan kâtibe götürdü ve onları tutuklamak için herhangi bir asker ortaya çıkmadı. Kâtip sikkelerle dolu küçük bir sandık çıkardı ve sonra da bunu umursamaz bir şekilde Camon'a verdi.

Sonra da kolayca kanton binasından çıktılar, diğer eşlikçilerini yanına alırken Camon'un rahatlamış olduğu belliydi. Alarm çığlıkları yoktu. Askerlerin ayak sesleri yoktu. Özgürdüler. Camon, hem Nezaret'i hem de başka bir çetebaşını başarılı bir şekilde dolandırmıştı.

Görünüşe göre...

• • •

Kelsier küçük kırmızı şekerlemeli pastalardan bir diğerini daha ağzına tıkıştırarak tatminle çiğnedi. Şişman hırsızla cılız eşlikçisi bekleme odasından geçerek ilerideki girişten geçtiler. İki hırsızla görüşmüş olan obligatör ise ofisinde kaldı, görünüşe göre bir sonraki randevusunu bekliyordu.

"Ee?" diye sordu Dockson. "Ne düşünüyorsun?"

Kelsier pastalara bir göz attı. "Epey iyiler," dedi bir tane daha alarak. "Nezaret her zaman ağzının tadını bilmiştir, en kaliteli ikramları yapıyor olmaları mantıklı."

Dockson gözlerini devirdi. "Kızı diyorum Kell."

Kelsier pastalardan dört tanesini cebine doldururken gülümsedi, sonra da başıyla kapı ağzına doğru işaret etti. Kantonun bekleme odası hassas konuların tartışılması için fazlasıyla kalabalık bir hâle gelmekteydi. Dışarı çıkarlarken duraksadı ve köşedeki obligatör sekretere yeniden randevu ayarlamaları gerektiğini söyledi.

Sonra ikili durmuş bir kâtiple konuşan şişman çetebaşının yanından geçerek giriş odasından da çıktılar. Kelsier sokağa çıktığında hâlâ düşmekte olan küllere karşı kapüşonunu yukarı çekti, sonra da sokaktan karşıya geçerlerken önden gitti. Kanton binasının kapılarını izleyebilecekleri bir ara sokağın yanında duraklayarak ayakta beklediler.

Kelsier hâlinden memnun bir şekilde pastaları mideye indiriyordu. "Kızdan nasıl haberin oldu?" diye sordu lokmaların arasında.

"Ağabeyin," diye cevap verdi Dockson. "Camon birkaç ay önce Marsh'ı kazıklamaya çalıştı ve o zaman da kızı yanında getirmişti. Aslında, Camon'un küçük iyi şans muskası doğru çevreler arasında nispeten meşhur olmaya başladı. Ben hâlâ Camon'un onun ne olduğunu bilip bilmediğinden emin değilim. Hırsızların ne kadar batıl inançlı olabileceğini sen de biliyorsun."

Kelsier ellerini çırparken başıyla onayladı. "Bugün burada olacağını nereden biliyordun?"

Dockson omuz silkti. "Doğru yere birkaç rüşvet. Marsh onu bana gösterdiğinden beri bir gözümü kızın üstünden ayırmıyorum. Sana onu çalışırken görmek için bir fırsat vermek istedim."

Sokağın karşısında Kanton binasının kapısı en sonunda açıldı ve Camon bir grup "hizmetkârla" çevrili olarak basamaklardan aşağı indi. Küçük, kısa saçlı kız da onunla birlikteydi. Onun görüntüsü Kelsier'in yüzünün asılmasına neden oldu. Adımlarında gergin bir endişe vardı ve ne zaman birileri hızlı bir hareket yapsa kız hafifçe sıçrıyordu. Yüzünün sağ tarafının rengi kısmen iyileşmiş bir bere yüzünden hâlâ kötü durumdaydı.

Kelsier kendini bir şey zanneden Camon'a dik dik baktı. *O herife yapmak için özellikle uygun olan bir şeyler uydurmam gerekecek.*

"Zavallı şey," diye mırıldandı Dockson.

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Yeteri kadar yakın zamanda bu heriften kurtulmuş olacak. Bundan önce onu kimsenin keşfetmemiş olması bir mucize."

"Ağabeyin haklıymış o zaman?"

Kelsier başını salladı. "O en azından bir Siskan ve eğer Marsh onun daha da fazlası olduğunu söylüyorsa, o zaman ben de ona inanmaya eğilimliyim. Onun Nezaret'in bir üyesi üzerinde Allomansi kullandığını gördüğüm için biraz şaşırdım, özellikle de bir kanton binasının içinde. Sanıyorum becerilerini kullanıyor olduğunu bile bilmiyordur."

"Bu mümkün mü?" diye sordu Dockson.

Kelsier başıyla onayladı. "Suyun içindeki eser mineraller, sadece minicik bir güç parçası için bile olsa, yakılabilir. Lord Hükümdar'ın bu şehri burada inşa etmiş olmasının sebeplerinden biri de bu, toprakta bol bol metal var. Bence aslında..."

Kelsier'in kaşları hafifçe çatılarak sesi kesildi. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Camon ve ekibine doğru bir göz attı. Hâlâ kısa bir mesafe ileride görünüyorlardı, sokağı geçmiş güneye doğru gidiyorlardı.

Kanton binasının kapı ağzında bir siluet belirdi. İnceydi ve kendine güvenen bir havası; gözlerinin etrafında da Maliye Kantonu'ndan bir yüksek prelanının dövmeleri. Büyük olasılıkla Camon'un kısa bir süre önce görüştüğü adamın bizzat kendisiydi. Obligatör binadan dışarı bir adım attı ve onun arkasından ikinci bir adam daha çıktı.

Kelsier'in yanında dikilen Dockson ansızın donup kaldı.

İkinci adam uzun boyluydu ve güçlü bir yapısı vardı. O dönerken Kelsier adamın iki gözüne de kalın birer metal kazık çakılmış olduğunu görebilmişti. Sapları bir göz yuvası kadar geniş olan çiviye benzer kazıklar, adamın temiz tıraşlı kafatasının arka tarafından yaklaşık birkaç santim kadar dışarı çıkmaya yetecek kadar uzundu. Gözlerinin olması gereken yerde göz yuvalarından dışarı doğru uzanan kazıkların düz uçları iki gümüşsü disk gibi parlıyordu.

Bir Çelik Sorgucu.

"*Bu* burada ne yapıyor?" diye sordu Dockson.

"Sakin ol," dedi Kelsier kendisini de aynı şeyi yapmaya zorlarken. Sorgucu onlara doğru baktı, kazıklı gözleri Kelsier'i süzüyordu, sonra da Camon ve kızın gitmiş oldukları yöne doğru döndü. Bütün Sorgucular gibi, onun da kendisini Soruşturma Kantonu'nun yüksek rütbeli bir üyesi olarak damgalayan karmaşık göz dövmeleri vardı. Bunlar bir tane belirgin kırmızı çizgi dışında çoğunlukla siyahtı.

"Bizim için burada değil," dedi Kelsier. "Ben hiçbir şey yakmıyorum, o bizim sadece sıradan asiller olduğumuzu düşünecek."

"Kız," dedi Dockson.

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Camon'un bir süredir Nezaret'e bu dolabı çevirdiğini söylüyordun. Obligatörlerden bir tanesi kızı saptamış olmalı. Onlar bir Allomanser duygularını kurcaladığı zaman bunu fark etmek üzere eğitimliler."

Dockson düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Sokağın karşısında, Sorgucu diğer obligatöre bir şeyler danıştı, sonra da ikili Camon'un gitmiş olduğu yöne doğru yürümek üzere döndüler. Yürüyüşlerinde bir acele yoktu.

"Onları takip etmesi için bir kuyruk göndermiş olmalılar," dedi Dockson.

"Bu Nezaret," dedi Kelsier. "En azından iki tane kuyruk olacak."

Dockson başıyla onayladı. "Camon onları doğrudan sığınağına götürecek. Düzinelerce adam ölecek. Onların hepsi en takdir edilesi insanlar değiller ama..."

"Onlar da kendi çaplarında Son İmparatorluk'la mücadele ediyorlar," dedi Kelsier. "Dahası, ben olası bir Sissoylunun elimizden kayıp gitmesine izin verecek değilim. O kızla konuşmak istiyorum. Sen o kuyrukları halledebilir misin?"

"Ben sıkıcı hâle geldim dedim, Kell," dedi Dockson. "Beceriksiz değil. Bir çift Nezaret yardakçısıyla baş edebilirim."

"İyi," dedi Kelsier pelerin cebine uzanıp küçük bir şişecik çıkarırken. İçinde bir alkol solüsyonunda süzülen bir dizi metal parçacığı vardı. Demir, çelik, kalay, lehim, bakır, tunç, çinko ve pirinç; sekiz temel Allomantik metal. Kelsier tıpayı çekip çıkardı ve şişeciğin içindekileri tek bir yudumda hızlıca yuttu.

Ağzını silerek şimdi boş olan şişeciği cebine attı. "Ben o Sorgucuyu hallederim."

Dockson endişeli görünüyordu. "Onunla kapışmaya mı çalışacaksın?"

Kelsier başını salladı. "Fazla tehlikeli. Ben onu sadece başka tarafa çekeceğim. Şimdi yürü, o kuyrukların sığınağı bulmalarını istemiyoruz."

Dockson başını sallayarak onayladı. "On beşinci kavşakta buluşalım," dedi ara sokaktan aşağı fırlayıp bir köşeyi dönerek kaybolmadan önce.

Kelsier içine doğru uzanıp metallerini yakmadan önce arkadaşına ona kadar sayarak zaman tanıdı. Vücudu kuvvet, dikkat ve güçle doldu.

Kelsier gülümsedi, sonra da çinko yakarak uzandı ve Sorgucunun duygularına sıkıca asıldı. Yaratık donakaldı, sonra da hızla dönerek Kanton binasına doğru baktı.

Hadi, gel seninle bir yarışalım, diye düşündü Kelsier.

Terris'e bu hafta içinde ulaştık ve söylemem gerekir ki ülkeyi güzel buluyorum. Kuzeydeki ulu dağlar, tepeleri karlarla kaplı kel tepeleri ve ormandan pelerinleriyle, bu yeşil verimlilik diyarının üstünde nöbetçi tanrılar gibi yükseliyor. Güneydeki kendi topraklarım çoğunlukla düz, sanıyorum eğer manzarayı çeşitlendirecek birkaç dağ olsa daha az kasvetli görünebilirdi.

Burada insanlar çoğunlukla çoban, gerçi oduncular ve çiftçiler de az değil. Bu pastoral bir ülke, kesinlikle. Şimdi bütün dünyanın bel bağladığı kehanetlerin ve ilahi kavramların, bu kadar dikkate değer şekilde kırsal bir yerden çıkabilmiş olması garip görünüyor.

3

CAMON SİKKELERİNİ SAYIYOR, altın boxingleri birer birer masanın üstündeki küçük sandığın içine atıyordu. Hâlâ biraz afallamış gibi görünüyordu ki öyle de olması gerekirdi. Üç bin boxing fevkalâde miktarda bir paraydı; Camon'un en iyi durumda bir yılda bile kazanacaklarından çok daha fazlasıydı. En yakın ahbapları masada onunla birlikte oturmuştu, bira ve kahkahalar serbestçe akıyordu.

Vin köşesinde oturmuş, içindeki dehşet hissini anlamaya çalışıyordu. Üç bin boxing. Nezaret'in asla böylesine bir miktarın bu kadar hızla ellerinden çıkmasına izin vermemiş olması gerekirdi. Prelan Arriev kolaylıkla kandırılamayacakmış kadar kurnaz görünmüştü ona.

Camon bir diğer sikkeyi daha sandığın içine attı. Vin onun böylesine bir zenginlik gösterisi yaparak aptalca mı, yoksa akıllıca mı davranmakta olduğuna karar veremiyordu. Yeraltı çeteleri katı bir mutabakat çerçevesinde işlerdi: Herkes kazançtan gruptaki statüsüyle orantılı bir pay alırdı. Her ne kadar bazen çetebaşını öldürüp parasını kendin için almak cezbedici olsa da, başarılı bir lider herkes için daha fazla zenginlik yaratırdı. Onu vaktinden önce öldürürsen kendini gelecekteki kazançlardan mahrum bırakmış olurdun, diğer çete üyelerinin hiddetini üstüne çekmenden ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

Yine de üç bin boxing... Bu en mantıklı hırsızı bile cezbetmeye yeterli olurdu. Her şey çok yanlış gidiyordu.

Buradan gitmem gerek, diye kararını verdi Vin. *Bir şeyler olursa diye Camon'dan ve sığınaktan uzaklaşmalı.*

Ama öte yandan... gitmek mi? Tek başına mı? Daha önce asla yalnız olmamıştı, her zaman Reen vardı. Onu şehirden şehre götüren, farklı hırsız çetelerine katılan o olmuştu. Vin yalnızlığı severdi. Ama kendi başına dışarıdaki şehirde olmak düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. İşte bu yüzden asla Reen'den kaçıp kurtulmamış, bu yüzden Camon'un yanında kalmıştı.

Gidemezdi. Ama gitmesi gerekliydi. Köşesinde başını kaldırıp odayı gözleriyle taradı. Çetede Vin'in herhangi bir türden bağlılık hissettiği pek fazla kimse yoktu. Ama eğer obligatörler gerçekten de çeteye karşı bir hareket yapacak olursa zarar görmelerini izlemekten üzüntü duyacağı bir iki kişi vardı. Adamların birkaç tanesi ona kötü davranmaya çalışmamış ya da çok nadiren de olsa, ona bir nebze olsun iyilik göstermişlerdi.

Bu listenin en tepesinde Ulef vardı. O Vin'in arkadaşı değildi ama şimdi Reen de gitmiş olduğuna göre, elindeki en yakın varlık oydu. Eğer o Vin'le gelecek olursa, en azından o zaman Vin yalnız olmazdı. Vin dikkatli bir şekilde ayağa kalktı ve odanın kenarları boyunca ilerleyerek Ulef ile genç yaştaki diğer birkaç çete üyesinin oturmuş içmekte oldukları yere doğru ilerledi.

Ulef'in kol yenini çekti. Ulef ona doğru döndü, sadece hafifçe sarhoştu. "Vin?"

"Ulef," diye fısıldadı Vin. "Gitmemiz gerek."

Ulef kaşlarını çattı. "Gitmek? Nereye gitmek?"

"Uzağa," diye fısıldadı Vin. "Buradan dışarı."

"Şimdi mi?"

Vin ısrarcı bir şekilde başını salladı.

Ulef tekrar kendi aralarında kıkırdayarak Vin ile Ulef'e imalı bakışlar atmakta olan arkadaşlarına doğru göz attı.

Ulef kızardı. "Sen bir yerlere mi gitmek istiyorsun, sadece sen ve ben?"

"Öyle değil," dedi Vin. "Sadece... sığınaktan çıkmam lazım. Ve yalnız olmak istemiyorum."

Ulef'in yüzü asıldı. Daha da yakına eğildi, nefesinde hafif bir bira kokusu vardı. "Ne oluyor Vin?" diye sordu sessizce.

Vin durakladı. "Ben... Bir şeylerin olabileceğini düşünüyorum Ulef," diye fısıldadı. "Obligatörlerle ilgili bir şeyler. Ben sadece şu anda sığınakta olmak istemiyorum."

Ulef bir an için sessizce oturdu. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "Bu ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum," dedi Vin. "En azından akşama kadar. Ama gitmemiz lazım. *Hemen.*"

Ulef yavaş yavaş başını salladı.

"Bir saniye burada bekle," diye fısıldadı Vin dönerek. Kendi şakalarından bi-

rine gülmekte olan Camon'a bir bakış attı. Sonra da kül lekeli, dumanlı odayı sessizce geçerek sığınağın arka odasına gitti.

Çetenin genel olarak uyuduğu yer, sırt yataklarının dizili olduğu uzun, basit bir koridordan oluşuyordu. Kalabalık ve rahatsızdı ama Reen ile seyahat ettiği yıllarda uyumuş olduğu soğuk ara sokaklardan çok daha iyiydi.

Tekrar alışmak zorunda kalabileceğim ara sokaklar, diye düşündü. Daha önce onlardan sağ çıkmıştı. Bir kere daha çıkabilirdi.

Kendi şiltesinin yanına geldi, diğer odadan kahkaha atan ve içen adamların boğuk sesleri geliyordu. Vin diz çökerek sahip olduğu birkaç parça şeye baktı. Eğer çeteye bir şey olacak olursa, sığınağa bir daha geri gelmesi mümkün olmazdı. Asla. Ama şimdi sırt yatağını yanına alamazdı, fazlasıyla şüphe çekerdi. Bu da geriye sadece onun kişisel eşyalarını içeren küçük kutuyu bırakıyordu: ziyaret etmiş olduğu her şehirden bir taş parçası, Reen'in Vin'e annesinin vermiş olduğunu söylediği küpe ve iri bir sikke büyüklüğünde olan bir obsidiyen parçası. Bu taş rastgele bir desenle yontulmuştu. Reen bunu bir çeşit iyi şans muskası olarak taşırdı. Altı ay önce çeteden gizlice kaçtığı zaman geride bırakmış olduğu tek şeydi. Onu terk ettiği zaman.

Tıpkı her zaman yapacağını söylemiş olduğu gibi, dedi Vin kendi kendisine katı bir şekilde. *Hiç onun gerçekten de gideceğini düşünmemiştim ve onun da işte tam olarak bu yüzden gitmesi gerekiyordu.*

Obsidiyen parçasını sıkıca kavradı ve taşları cebine attı. Küpeyi kulağına taktı; bu çok sade bir şeydi. Bir çividen pek fazla farkı yoktu; çalmaya bile değmezdi ki Vin'in bunu arka odada bırakmaktan korkmamasının sebebi de buydu. Buna rağmen, Vin takının onu daha dişi göstereceğinden çekindiği için küpeyi nadiren takardı.

Hiç parası yoktu ama Reen ona nasıl dileneceğini ve çöp toplayacağını öğretmişti. İkisi de Son İmparatorluk'ta, özellikle de Luthadel'de zordu ama mecbur kalırsa Vin bir yolunu bulurdu.

Vin kutusuyla yatağını bırakarak ortak odaya geri süzüldü. Belki de aşırı tepki gösteriyordu, belki de çeteye hiçbir şey olmayacaktı. Ama eğer olursa... Reen'in ona öğretmiş olduğu tek bir şey varsa, bu da kendi kellesini nasıl koruyacağıydı. Ulef'i getirmek iyi fikirdi. Onun Luthadel'de tanıdıkları vardı. Eğer Camon'un çetesine bir şey olursa, Ulef büyük ihtimalle ona bu yakınlarda iş...

Vin ana odanın hemen içinde dondu. Ulef onu bırakmış olduğu masada değildi. Bunun yerine şüphe uyandırıcı bir şekilde odanın ön tarafının yakınlarında ayakta duruyordu. Barın yakınlarında. Camon'un yakınlarında.

"Ne oluyor!" Camon ayağa kalktı, yüzü güneş ışığı kadar kırmızıydı. Tabureyi itip ayağının altından çekti, sonra da yarı sarhoş olarak Vin'e doğru yalpaladı. "Kaçıyor musun? Beni Nezaret'e satmaya gidiyorsun öyle mi?"

Vin merdiven boşluğunun kapısına doğru atılarak masaların ve çete üyelerinin etrafından ümitsiz bir şekilde dolandı.

Camon'un fırlattığı tahta tabure onu sırtının ortasından vurarak yere devirdi.

Omuzlarının arasında acı alevlendi, birkaç çete üyesi tabure ondan sekerek yakınlardaki döşeme tahtalarının üstünde gümlerken bağırdı.

Vin sersemleyerek yatıp kaldı. Sonra içindeki bir şeyler, farkında olduğu ama anlamadığı bir şeyler, ona güç verdi. Başının dönmesi geçti, acısı bir odak hâline geldi. Sakar hareketlerle ayağa kalktı.

Camon oradaydı. O daha ayağa kalkarken elinin tersiyle Vin'i tokatladı. Kafası aldığı darbeyle yan tarafa savrulurken boynu o kadar acıyla döndü ki tekrar yere çarptığını zar zor hissedebildi.

Camon öne eğildi ve gömleğinin ön tarafını kavrayıp onu yukarı çekerken yumruğunu kaldırdı. Vin düşünmek ya da konuşmak için duraksamadı, yapılacak tek bir şey vardı. Şans'ının tamamını tek bir şiddetli çabayla harcayarak Camon'u itti, öfkesini sakinleştirdi.

Camon sendeledi. Bir an için gözleri yumuşadı. Vin'i biraz indirdi.

Sonra öfke gözlerine geri döndü. Katı. Dehşet verici.

"Lanet kaltak," diye mırıldandı Camon onu omzundan kavrayıp sallayarak. "Senin o kalleş ağabeyin bana hiç saygı duymadı ve sen de farklı değilsin. İkinize de fazla yumuşak davrandım. Seni de..."

Vin kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama Camon onu sıkıca kavramıştı. Çaresizlik içinde yardım için diğer çete üyelerini taradı, ancak ne bulacağını biliyordu. Umursamazlık. Arkalarını döndüler, yüzlerinde utanç vardı ama ilgi yoktu. Ulef hâlâ Camon'un masasının yakınında ayakta durmuş, suçlu bir şekilde yere bakıyordu.

Zihninin arka tarafından ona fısıldayan bir ses duyduğunu sandı. Reen'in sesi. *Aptal! Acımasızlık, duyguların en mantıklı olanı bu. Senin yeraltında arkadaşın yok. Senin yeraltında asla arkadaşın olmayacak!*

Vin mücadele etmeyi sürdürdü ama Camon ona tekrar vurarak yere devirdi. Darbe onu sersemletti ve nefesini kesti, ciğerlerindeki hava boşalmıştı.

Sadece dayan, diye düşündü aklı bulanık bir hâlde. *Beni öldürmeyecek. Bana ihtiyacı var.*

Ama zayıfça dönerken loş odada, tepesinde yükselen Camon'u gördü, sarhoş yüzündeki öfke belli oluyordu. Vin bu sefer farklı olacağını biliyordu, bu sıradan bir dayak olmayacaktı. Camon Vin'in onu Nezaret'e satmaya niyetli olduğunu düşünüyordu. Kontrolünü kaybetmişti.

Gözlerinde cinayet okunuyordu.

Lütfen! diye düşündü Vin çaresizlik içinde Şans'ına uzanır, onu harekete geçirmeye çalışırken. Cevap yoktu. Şans da onu yüzüstü bırakmıştı.

Camon kendi kendine mırıldanarak yere eğildi ve onu omzundan yakaladı. Koca eli bir yumruğa dönüşür, kasları gerilirken, sinirli bir ter damlası kayarak çenesinden damladı ve Vin'in yanağının üstüne düştü. Kolunu kaldırdı.

Birkaç ayak ötede merdiven boşluğunun kapısı sarsıldı, sonra da sertçe açıldı. Camon durakladı, kapıya ve sığınağa geri dönmek için bu kadar uygunsuz bir anı seçmiş olan şanssız çete üyesi her kimse ona doğru ateş püsküren gözlerle baktı.

Vin dikkatinin dağılmasından faydalanmaya çalıştı. Yeni geleni umursamadan silkinerek Camon'un kavrayışından kurtulmaya çalıştı ama fazlasıyla zayıftı. Yüzünün Camon'un vurmuş olduğu yeri yanıyordu ve ağzında kan tadı vardı. Omzu kötü bir şekilde yere çarpmıştı ve düştüğü tarafı da ağrıyordu. Camon'un elini kavradı ama bir anda zayıf hissetti, içsel gücü de tıpkı Şans'ı gibi onu yüzüstü bıraktı. Bir anda acıları daha da büyük, daha da korkutucu, daha da... talepkâr gibiymiş geldi.

Umutsuzca kapıya doğru döndü. Yakındı, acınacak derecede yakındı. Neredeyse kaçmıştı. Sadece birazcık daha ileri...

Sonra merdiven kapısının ağzında sessizce dikilmekte olan adamı gördü. Bu tanıdık biri değildi. Uzun boylu ve atmaca suratlı adamın açık sarı saçları vardı ve rahat bir asil takım elbisesi giyiyor, pelerini de serbestçe asılı duruyordu. Adam belki de otuzlarının ortasındaydı. Bir şapka takmıyordu ve düello değneği de taşımıyordu.

Ve çok ama çok sinirli görünüyordu.

"Ne oluyor?" diye hesap sordu Camon. "Sen kimsin?"

Gözcülerin yanından nasıl geçmiş, diye düşündü Vin, aklını başına toplamak için çabalayarak. Acı. Acıyla baş edebilirdi. *Obligatörler... Bu adamı onlar mı gönderdi?*

Yeni gelen başını eğip Vin'e baktı ve yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. Sonra başını kaldırıp Camon'a baktı ve yüzü kararadı.

Camon'un öfkesi sanki büyük kuvvet tarafından yumruklanmış gibi geriye savrulurken kesildi. Eli Vin'in omzundan kayıp gitti ve döşeme tahtalarının sarsılmasına neden olacak şekilde yere devrildi.

Oda sessizleşti.

Uzaklaşmak gerek, diye düşündü Vin, kendini dizlerinin üstünde doğrulmaya zorlarken. Camon birkaç ayak öteden acıyla inledi ve Vin sürünerek ondan uzaklaşıp boş bir masanın altına süzüldü. Sığınağın gizli bir çıkışı vardı, arka taraftaki uzak duvarın yanındaki gizli bir kapak. Eğer sürünerek ona ulaşabilirse...

Vin bir anda ezici bir huzur hissetti. Bu duygu onun üstüne ani bir yük gibi çöktü, kendi duyguları ezilerek sanki güçlü bir el tarafından bastırılmış gibi sustular. Korkusu üflenen bir mum gibi puf diye söndü ve hatta acısı bile önemsizmiş gibi göründü.

Neden bu kadar endişelenmiş olduğunu merak ederek yavaşladı. Gizli kapağa bakarken duraklayıp ayağa kalktı. Derin derin nefes aldı, hâlâ biraz sersemlemiş hâldeydi.

Camon demin beni öldürmeye çalıştı! diye uyardı aklının mantıklı olan kısmı. *Ve başka birileri sığınağa saldırıyor. Buradan uzaklaşmalıyım*! Ama duyguları mantıkla uyumlu değildi. Kendisini... huzurlu hissediyordu. Endişesiz ve epey bir de meraklı.

Birileri onun üzerinde Şans kullanmıştı.

Her ne kadar daha önce bunu kendi üstünde asla hissetmemiş olsa da bir şekilde tanıdı. Masanın yanında durakladı, bir eli tahtanın üstündeydi, sonra da yavaş

yavaş döndü. Yeni gelen adam hâlâ kapının ağzında duruyordu. Adam Vin'i alıcı bir gözle inceledi, sonra da bir açıdan yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi.

Ne oluyor?

Yabancı en sonunda odanın içine adım attı. Camon'un çetesinin geri kalanı masalarında oturmaya devam ettiler. Şaşkın, ancak garip bir şekilde endişesiz görünüyorlardı.

Hepsinin üzerinde Şans kullanıyor. Ama... bu kadar çok kişiye aynı anda bunu nasıl yapabilir? Vin hiçbir zaman arada sırada kısa bir iteklemeden fazlasını yapmaya yetecek kadar Şans depolamayı başaramamıştı.

Adam odaya girerken Vin en sonunda onun arkasında, merdivenlerde ikinci bir kişinin daha durduğunu görebildi. Bu ikinci adam daha az heybetliydi. Boyu daha kısaydı, koyu renkli, kısa bir sakalı ve kısa kesilmiş düz saçları vardı. O da bir asilin takım elbisesini giyiyordu ama onunkinin kesimi daha sıradandı.

Odanın diğer tarafında Camon inledi ve oturdu, başını tutuyordu. Yeni gelenlere göz attı. "Üstat Dockson! Ee, şey, bu bir sürpriz!"

"Gerçekten de öyle," dedi daha kısa boylu olan adam; Dockson. Vin bu adamlarda hafif bir tanıdıklık seziyor olduğunun farkına vararak kaşlarını çattı. Bunları bir yerlerden tanıyordu.

Maliye Kantonu. Camon ve ben giderken onlar bekleme odasında oturuyordu.

Camon sarışın yabancıyı inceleyerek ayağa kalktı. Camon başını eğerek adamın ellerine baktı, iki eli de garip, üst üste binen yara izleriyle kaplıydı. "Lord Hükümdar adına..." diye fısıldadı Camon. "Hathsin Firarisi!"

Vin kaşlarını çattı. Bu unvanı tanımamıştı. Bu adamı tanıyor olması mı gerekirdi? Hissettiği huzura rağmen yaraları hâlâ zonkluyor ve başı da dönüyordu. Destek almak için masaya yaslandı ama oturmadı.

Bu yabancı her kimse, Camon belli ki onun önemli biri olduğunu düşünüyordu. "Ah, Üstat Kelsier!" diye kekeledi Camon. "Bu ender bir onur!"

Yabancı, Kelsier, başını salladı. "Biliyor musun, seni dinlemeye hiç de meraklı değilim."

Camon'un ağzından tekrar geriye doğru fırlatılırken acılı bir "uf" kaçtı. Kelsier bu marifeti sergilemek için herhangi bir gözle görülür hareket yapmamıştı. Ancak Camon sanki görülmez bir kuvvet tarafından itilmiş gibi yere devrildi.

Camon'un sesi kesildi ve Kelsier de odayı gözleriyle taradı. "Geri kalanlarınız benim kim olduğumu biliyor mu?"

Çete üyelerinin pek çoğu başlarını sallayarak onayladılar.

"İyi. Sığınağınıza geldim çünkü sizlerin, dostlarım, bana büyük bir borcunuz var."

Oda Camon'un inlemeleri dışında sessizleşti. En sonunda çete üyelerinden bir tanesi konuştu. "Öyle mi... Üstat Kelsier?"

"Gerçekten de öyle. Görüyorsunuz, Üstat Dockson ve ben az önce sizlerin hayatınızı kurtardık. Sizin oldukça beceriksiz olan çetebaşınız yaklaşık bir saat kadar önce Nezaret'in Maliye Kantonu'nu terk ederek doğrudan bu sığınağa geri döndü.

İki Nezaret gözcüsü, bir yüksek rütbeli prelan ve... tek bir tane de Çelik Sorgucu tarafından takip ediliyordu."

Kimse konuşmadı.

Ah, Hükümdar adına... diye düşündü Vin. Haklı çıkmıştı, sadece yeteri kadar hızlı davranamamıştı. Eğer bir Sorgucu varsa...

"Sorgucuyla ben ilgilendim," dedi Kelsier. Duraklayarak imanın havada asılı kalmasına izin verdi. Ne tür bir adam bu kadar önemsemez bir tavırla bir Sorgucuyla "ilgilenmiş" olduğunu iddia edebilirdi? Söylentiler yaratıkların ölümsüz olduğundan, bir adamın ruhunun içini görebildiklerinden ve eşsiz savaşçılar olduklarından bahsediyordu.

"Verilmiş hizmetler karşılığında ödeme talep ediyorum," dedi Kelsier.

Camon bu sefer tekrar ayağa kalkmadı; sert düşmüştü ve belli ki sersemlemiş hâldeydi. O da sessizliğini korudu. En sonunda Milev, Camon'un baş yardımcısı olan koyu derili adam, Nezaret boxingleriyle dolu sandığı kaptı ve bununla ileri atıldı. Sandığı Kelsier'e sundu.

"Camon'un Nezaret'ten almış olduğu para," diye açıklama yaptı Milev. "Üç bin boxing."

Milev onu memnun etmek için ne kadar da hevesli, diye düşündü Vin. *Bu sadece Şans'tan daha fazla bir şey. Ya o ya da benim asla kullanamadığım bir tür Şans.*

Kelsier durakladı, sonra da sikke sandığını kabul etti. "Ve sen de?"

"Milev, Üstat Kelsier."

"Tamam, Çetebaşı Milev, bu ödemeyi tatmin edici olarak kabul edeceğim, tabi eğer benim için bir diğer şeyi daha yaparsan."

Milev durakladı. "Peki, o nedir?"

Kelsier neredeyse kendinden geçmiş olan Camon'a doğru başıyla işaret etti. "Onunla ilgilen."

"Elbette," dedi Milev.

"Onun yaşamasını istiyorum Milev," dedi Kelsier bir parmağını kaldırarak. "Ama onun bundan memnun kalmasını istemiyorum."

Milev başını sallayarak onayladı. "Onu dilenci yapacağız. Lord Hükümdar o mesleği onaylamıyor, Camon'un Luthadel'de rahat bir hayatı olmayacak."

Ve Milev de Kelsier'in dikkat etmiyor olduğunu düşündüğü anda yine de ondan kurtulacak.

"İyi," dedi Kelsier. Sonra sikke sandığını açtı ve sayarak bir miktar altın boxing çıkarmaya başladı. "Sen uyanık bir adamsın, Milev. Zekisin ve diğerleri kadar kolay da gözün korkmuyor."

"Benim daha önce de Siskanlarla alışverişim oldu, Üstat Kelsier," dedi Milev.

Kelsier başını salladı. "Dox, bu geceki görüşmemizi nerede yapacaktık?" dedi yoldaşına hitap ederek.

"Ben Clubs'ın dükkânını kullanabileceğimizi düşünmüştüm," dedi ikinci adam.

"Hiç de tarafsız bir yer değil," dedi Kelsier. "Özellikle de eğer bize katılmamaya karar verecek olursa."

"Doğru."

Kelsier, Milev'e baktı. "Bu bölgede bir iş planlıyorum. Bazı yerel ekiplerin de desteğini almak faydalı olacaktır." Görünüşe göre yüz boxing gibi duran bir yığını ileri uzattı. "Bu akşam için sığınağınızın kullanımına ihtiyacımız olacak. Bu ayarlanabilir mi?"

"Elbette," dedi Milev sikkeleri hevesli bir şekilde alarak.

"Güzel," dedi Kelsier. "Şimdi çıkın dışarı."

"Dışarı mı?" diye sordu Milev tereddüt içinde.

"Evet," dedi Kelsier. "Adamlarını al, eski lideriniz de dâhil ve gidin. Vin Hanım ile özel bir konuşma yapmak istiyorum."

Oda tekrar sessizleşti ve Vin biliyordu ki Kelsier'in onun adını nereden bildiğini tek merak eden kişi kendisi değildi.

"Hadi, onu duydunuz!" diye bağırdı Milev. Bir grup hayduda gidip Camon'u almaları için elini salladı, sonra da çete üyelerinin kalanlarını merdivenlerden yukarı doğru kovaladı. Vin gittikçe endişelenerek onların gidişini izledi. Bu Kelsier güçlü bir adamdı ve içgüdüleri ona güçlü adamların tehlikeli olduğunu söylüyordu. Vin'in Şans'ından haberi mi vardı? Belli ki vardı, onu özellikle ayırmak için başka ne nedeni olabilirdi ki?

Bu Kelsier beni nasıl kullanmaya çalışacak, diye düşündü yere çarpan kolunu ovalarken.

"Bir de Milev," dedi Kelsier sakin sakin. "'Özel' dediğim zaman, uzak duvarın arkasındaki gözcü deliklerinden bizi izleyen dört adam tarafından da gözetlenmek istemiyorum demek istemiştim. Yukarıdaki ara sokağa çıkarken onları da yanında götürüver."

Milev'in benzi attı. "Elbette, Üstat Kelsier."

"İyi. Ve ara sokakta iki tane de ölü Nezaret casusu bulacaksınız. Bizim için cesetlerden de kurtulursanız iyi olur."

Milev başını sallayarak döndü.

"Ve Milev," diye ekledi Kelsier.

Milev tekrar geri döndü.

"Adamlarından hiçbirinin bize ihanet etmeyeceğinden emin ol," dedi Kelsier sessizce. Vin duygularının üstündeki yenilenmiş basıncı tekrar hissetti. "Bu çete zaten Çelik Nezaret'in gözünü üzerine çekmiş durumda. Bir de beni kendinize düşman etmeyin."

Milev şiddetle başını salladı, sonra da arkasından kapıyı çekip kapatarak merdiven boşluğunda kayboldu. Birkaç saniye sonra Vin gözcü odasından gelen ayak sesleri duydu, ondan sonra ise ortalık sessizliğe büründü. Vin, nedense kendi başına bir oda dolusu cani ve hırsızın gözünü korkutabilecek kadar etkileyici olan bir adam ile yalnız kalmıştı.

Vin kaçış kapısına göz attı. Kelsier onu izliyordu. Eğer Vin kaçarsa ne yapardı?

Bir Sorgucuyu öldürdüğünü iddia ediyor, diye düşündü. Ve... *şans kullandı. Sadece onun ne bildiğini öğrenmeye yetecek kadar uzun bile olsa kalmak zorundayım.*

Kelsier'in gülümsemesi derinleşti, en sonunda kahkahayı bastı. "Bu çok *fazlasıyla* eğlenceliydi, Dox."

Diğeri, Camon'un Dockson demiş olduğu adam homurdandı ve odanın ön tarafına ilerledi. Vin gerildi ama adam ona doğru bir hareket yapmadı, bunun yerine bara doğru ağır ağır yürüdü.

"Eskiden yeteri kadar çekilmezdin, Kell," dedi Dockson. "Senin bu yeni naminla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. En azından başa çıkarken nasıl yüzümü ifadesiz tutacağımı bilmiyorum."

"Kıskanıyorsun."

"Evet, işte bu," dedi Dockson. "Senin adi suçluların gözünü korkutabilme becerini korkunç derecede kıskanıyorum. Eğer senin için bir önemi varsa, ben senin Camon'a fazla sert davrandığını düşünüyorum."

Kelsier de yürüyüp geldi ve odadaki masalardan birine oturdu. Konuşurken neşesi hafifçe söndü. "Kıza ne yaptığını gördün."

"Aslına bakarsan görmedim," dedi Dockson barın stoklarını kurcalarken. "Birileri kapıyı engelliyordu."

Kelsier omuz silkti. "Kıza bak, Dox. Zavallı şey neredeyse kendinden geçecek kadar dövülmüş. Ben herife herhangi bir sempati duymuyorum."

Vin durduğu yerde kaldı, iki adamı da izliyordu. Anın gerilimi azaldıkça yaraları tekrar zonklamaya başladı. Kürek kemiklerinin arasına aldığı darbeyle oluşan büyük bere ile yüzünün tokat yiyen yeri de yanıyordu. Hâlâ biraz başı dönüyordu.

Kelsier onu izliyordu. Vin dişlerini sıktı. Acı. Acıyla baş edebilirdi.

"Senin bir şeye ihtiyacın var mı, evlat?" diye sordu Dockson. "O yüzün için ıslak bir mendil belki?"

Vin cevap vermedi ve bunun yerine Kelsier'e odaklandı. *Hadi. Bana benden ne istediğini söyle. Hamleni yap.*

Dockson en sonunda omuz silkti, sonra da bir an için eğilerek barın altına girdi. Sonunda bir çift şişeyle çıktı.

"İyi bir şeyler var mı?" diye sordu Kelsier dönerek.

"Sence var mıdır?" diye sordu Dockson. "Hırsızlar arasında bile, Camon tam olarak inceliği ile bilinmez. Benim bu şaraptan daha fazla eden çoraplarım var."

Kelsier içini çekti. "Yine de ver bir kupa." Sonra tekrar Vin'e göz attı. "Sen bir şey istiyor musun?"

Vin cevap vermedi.

Kelsier gülümsedi. "Endişe etme, bizler senin arkadaşlarının düşündüğünden çok daha az korkutucuyuz."

"Ben onların arkadaşı olduğunu sanmıyorum Kell," dedi Dockson barın arkasından.

"İyi bir nokta," dedi Kelsier. "Yine de, evlat, bizden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Dox'un nefesi dışında."

Dockson gözlerini devirdi. "Ya da Kell'in esprileri."

Vin sessizce ayakta duruyordu. Camon'la yapmış olduğu gibi zayıf davranabi-

lirdi ama içgüdüleri ona bu adamların o taktiğe iyi tepki vermeyeceğini söylüyordu. O yüzden de Vin olduğu yerde kalarak durumu değerlendirmeye devam etti.

Huzur yine üzerine çöktü. Onu rahatlaması için, güven duyması için, sadece bu adamların önerdiği şekilde davranması için teşvik ediyordu...

Hayır! Vin olduğu yerde kaldı.

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Bu beklenmedik."

"Ne?" diye sordu Dockson bir kupaya şarap doldururken.

"Bir şey yok," dedi Kelsier Vin'i inceleyerek.

"Bir içecek istiyor musun, istemiyor musun kızım?" diye sordu Dockson.

Vin hiçbir şey söylemedi. Tüm hayatı boyunca, hatırlayabildiği kadar uzun zamandır, Şans'ı olmuştu. Şans onu güçlü kılıyordu ve ona diğer hırsızların ötesinde bir üstünlük sağlıyordu. Büyük olasılıkla hâlâ hayatta olmasının nedeni de oydu. Ancak, bütün bu zaman boyunca Vin hiç gerçekten de Şans'ın ne olduğunu ya da onu neden kullanabildiğini bilmemişti. Şimdi mantık ve içgüdü ona aynı şeyi söylüyordu; Vin'in bu adamın bildiği şeyleri keşfetmesi gerekliydi.

Adam onu her ne şekilde kullanmak istiyorsa, planları her ne ise Vin'in bunlara katlanması gerekliydi. Onun nasıl bu kadar güçlü hâle gelmiş olduğunu keşfetmek zorundaydı.

"Bira," dedi en sonunda.

"Bira mı?" diye sordu Kelsier. "O kadar mı?"

Vin onu dikkatlice izlerken başıyla onayladı. "Ben seviyorum."

Kelsier çenesini ovuşturdu. "Bunun üstünde çalışmamız gerekecek," dedi. "Her neyse, gel otur."

Vin tereddütlü bir şekilde yürüyerek geldi ve küçük masada Kelsier'in karşısına oturdu. Yaraları zonkluyordu ama zayıflık göstermeye cesaret edemezdi. Zayıflık öldürürdü. Vin'in acıyı görmezden gelirmiş gibi yapması gerekiyordu. En azından, böyle oturduğu zaman zihni açılmıştı.

Dockson bir süre sonra onlara katılarak Kelsier'e bir bardak şarap ve Vin'e de bira kupasını verdi. Vin içmedi.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Vin alçak bir sesle.

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Sen dobra bir tipsin, ha?"

Vin cevap vermedi.

Kelsier içini çekti. "Benim büyüleyici gizemli havam da buraya kadarmış demek."

Dockson sessizce homurdandı.

Kelsier gülümsedi. "Benim adım Kelsier. Ben senin çetebaşı olarak adlandırabileceğin bir şeyim ama büyük olasılıkla senin gördüklerine hiç benzemeyen bir çeteyi yönetiyorum. Camon ve çetesi gibi adamlar, kendilerinin aristokrasi ve Nezaret'in çeşitli organizasyonlarından beslenen avcılar olduklarını düşünmeyi severler."

Vin başını iki yana salladı. "Avcılar değil. Leş yiyiciler." İnsan belki de Lord Hükümdar'ın bu kadar yakınlarında hırsız çeteleri gibi şeylerin var olmayı başaramayacağını düşünebilirdi. Ancak Reen ona bunun tam tersinin doğru olduğunu

göstermişti: Güçlü, zengin asiller Lord Hükümdar'ın etrafında toplanıyordu. Ve güç ile zenginliğin olduğu yerde yozlaşma da vardı; özellikle de Lord Hükümdar asillerini skaalardan çok daha gevşek bir kontrol altında tuttuğu için. Bu, görünüşe göre, onların atalarına karşı olan düşkünlüğü ile ilgili bir şeydi.

Ne olursa olsun, Camon'unki gibi hırsız çeteleri şehrin yozlaşmışlığından beslenen farelerdi. Ve tıpkı fareler gibi köklerinin tam olarak kazınması imkânsızdı, özellikle de Luthadel'in nüfusuna sahip olan bir şehirde.

"Leş yiyiciler," dedi Kelsier gülümseyerek; görünüşe göre bunu bol bol yapıyordu. "Bu uygun bir tanım, Vin. Eh, Dox ve ben, bizler de leş yiyicileriz... bizler sadece daha yüksek kalite leş yiyicileriz. Bizlerin daha iyi bir soydan geldiğini de söyleyebilirsin ya da belki de sadece daha hırslıyız."

Vin kaşlarını çattı. "Siz asil misiniz?"

"Hükümdar adına, hayır,"dedi Dockson.

"Ya da en azından safkan asil değiliz,"dedi Kelsier.

"Melezlerin var olmaması gerekiyor," dedi Vin dikkatli bir şekilde. "Nezaret onları avlar."

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Senin gibi melezler mi?"

Vin bir anda çarpılmış gibi hissetti. *Nasıl...?*

"Çelik Nezaret bile yanılmaz değildir Vin," dedi Kelsier. "Eğer seni gözden kaçırabilmişlerse, o zaman başkalarını da kaçırabilirler."

Vin düşünceli bir şekilde durakladı. "Milev. O size Siskan dedi. Onlar bir çeşit Allomanser, değil mi?"

Dockson, Kelsier'e bir göz attı. "Kız dikkatli," dedi daha kısa adam takdir eden bir şekilde başını sallayarak.

"Evet," diye onu onayladı Kelsier. "Adam bize gerçekten de Siskan dedi Vin, gerçi o unvan biraz aceleyle kullanılmıştı çünkü ne Dockson ne de ben teknik olarak Siskan değiliz. Ancak onlarla epey bir ilişkimiz oluyor."

Vin bir an için sessizce iki adamın bakışlarının altında oturdu. Allomansi. Asillerin sahip olduğu, onlara sadakatlerinin karşılığı olarak bin yıl önce Lord Hükümdar tarafından bahşedilmiş olan mistik güç. Bu temel Nezaret öğretisiydi; Vin gibi bir skaa bile bu kadarını biliyordu. Asiller ataları sayesinde Allomansi'ye ve ayrıcalığa sahipti, skaalar da aynı sebepten dolayı cezalandırılıyorlardı.

Ancak işin gerçeği Vin'in aslında Allomansi'nin ne olduğunu bilmediğiydi. Her zaman bunun savaşmakla ilgili bir şeyler olduğunu varsaymıştı. Onlara verilen isimle tek bir "Siskan"ın bütün bir hırsız çetesini öldürmeye yetecek kadar tehlikeli olduğu söylenirdi. Ancak Vin'in tanıdığı skaalar güç hakkında fısıltılı, şüpheli tonlarda konuşurlardı. Şu andan önce, Vin asla bir an için bile durup bunun onun Şans'ı ile aynı şey olabileceğini düşünmemişti.

"Söyle bana Vin," dedi Kelsier ilgiyle öne doğru eğilerek. "Maliye Kantonu'nda o obligatöre ne yaptığının farkında mısın?"

"Şans'ımı kullandım," dedi Vin sessizce. "Onu insanları daha az kızgın yapmak için kullanıyorum."

"Ya da daha az şüpheci," dedi Kelsier. "Dolandırması daha kolay."

Vin başıyla onayladı.

Kelsier bir parmağını kaldırdı. "Öğrenmen gereken birçok şey var. Teknikler, kurallar ve egzersizler. Ancak bir ders bekleyemez. Asla bir obligatörün üstünde duygusal Allomansi kullanma. Onların hepsi duygularıyla ne zaman oynandığını fark etmek üzere eğitilmiştir. Yüksek asillerin bile bir obligatörün duygularını İtmeleri ya da Çekmeleri yasaktır. O obligatörün bir Sorgucu çağırtmış olmasının sebebi sensin."

"Dua et de yaratık bir daha senin izini bulamasın kızım," dedi Dockson sessizce şarabını yudumlayarak.

Vin'in benzi attı. "Sen Sorgucuyu öldürmedin mi?"

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Ben sadece onun biraz dikkatini dağıttım, gerçi ekleyebilirim ki bu da yeteri kadar tehlikeliydi. Merak etme, onlar hakkındaki söylentilerin pek çoğu doğru değil. Şimdi senin izini kaybetmiş olduğuna göre, seni tekrar bulamayacaktır."

"Büyük olasılıkla," dedi Dockson.

Vin endişeyle daha kısa olan adama göz attı.

"Büyük olasılıkla," diyerek katıldı Kelsier. "Sorgucular hakkında bilmediğimiz çok fazla şey var; onlar normal kurallara uymuyormuş gibi görünüyorlar. Örneğin o gözlerindeki kazıkların onları öldürmesi lazım. Allomansi hakkında öğrenmiş olduğum hiçbir şey o yaratıkların nasıl yaşamaya devam edebildiği konusuna bir açıklama getirmiyor. Eğer peşinde olan sadece sıradan bir Arayıcı Siskan olsaydı endişe etmemize gerek olmazdı. Ama bir Sorgucu... gözlerini açık tutman gerekecek. Gerçi senin zaten bu konuda epey iyi olduğun görülüyor."

Vin bir an için rahatsızca oturdu. Sonunda Kelsier onun bira kupasına doğru başıyla işaret etti. "İçmiyorsun."

"İçine bir şeyler katmış olabilirsin," dedi Vin.

"Oh, benim senin içkine gizlice bir şeyler katmama gerek yok ki," dedi Kelsier gülümseyerek takım ceketinin cebinden bir cisim çıkarırken. "Ne de olsa, sen bu şişeciğin içindeki gizemli sıvıyı oldukça gönüllü bir şekilde içeceksin."

Masanın üstüne küçük bir cam şişe koydu. Vin içindeki sıvıya bakarak kaşlarını çattı. Dibinde koyu bir çökelti vardı. "Bu ne?" diye sordu.

"Eğer sana söylersem gizemi olmaz ki," dedi Kelsier gülümseyerek.

Dockson gözlerini devirdi. "Şişe bir alkol solüsyonu ve bazı metal parçacıkları ile dolu Vin."

"Metal mi?" diye sordu Vin yüzü asılarak.

"Sekiz temel Allomantik metalin iki tanesi," dedi Kelsier. "Bazı testler yapmamız gerekiyor."

Vin şişeciğe dik dik baktı.

Kelsier omuz silkti. "Eğer senin bu Şans'ın hakkında daha fazla bir şeyler öğrenmek istiyorsan içmek zorundasın."

"Önce sen yarısını iç," dedi Vin.

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Görüyorum biraz paranoyak gibisin."

Vin cevap vermedi.

En sonunda Kelsier içini çekerek şişeciği aldı ve tıpasını çıkardı.

"Önce çalkala," dedi Vin. "Çökeltilerden biraz sana da gelsin."

Kelsier gözlerini devirdi ama söylendiği gibi yaparak şişeciği çalkaladı, sonra da içindekilerin yarısını kafasına dikti. Bir tıkırtıyla şişeyi masanın üstüne geri koydu.

Vin kaşlarını çattı. Sonra da pis pis sırıtmakta olan Kelsier'e baktı. Vin'i yakalamış olduğunu biliyordu. Ona kendi gücünü göstermiş, Vin'i bununla cezbetmişti. *Güç sahibi olanlara itaat etmek için tek sebep, bir gün onların sahip olduğu şeyi ellerinden alabilmeyi öğrenmektir.* Reen'in sözleri.

Vin uzanıp şişeciği aldı, sonra da içindekileri kafasına dikti. Bir tür büyülü dönüşüm ya da güç hissi, hatta belki de zehir alametlerini bekleyerek oturdu. Hiçbir şey hissetmedi.

Ne kadar da sinir bozucu. Yüzünü asarak sandalyesinde geriye yaslandı. Sırf meraktan Şans'ını yokladı.

Ve gözlerinin şaşkınlıkla kocaman açıldığını hissetti.

Şans oradaydı, devasa bir altın yığını gibiydi. O kadar inanılmaz bir güç deposuydu ki Vin'in kavrayışını zorluyordu. Daha önceleri her zaman Şans'ıyla ilgili cimri davranmak, onu yedekte tutmak, minik zerrelerini tutumlu bir şekilde kullanmak zorunda olmuştu. Şimdi ise bir yüksek asilin ziyafetine davet edilmiş olan açlıktan ölmek üzere bir kadın gibi hissediyordu kendini. İçindeki devasa zenginliğe bakarak afallamış bir şekilde oturup kaldı.

"Hadi," dedi Kelsier kışkırtan bir sesle. "Dene bakalım. Beni teskin et."

Vin uzanarak yeni elde etmiş olduğu Şans kütlesine kararsızca dokundu. Bir parçasını aldı ve bunu Kelsier'e doğru yönlendirdi.

"Güzel." Kelsier hevesle öne doğru eğildi. "Ama senin bunu yapabildiğini zaten biliyorduk. Şimdi gerçek test, Vin. Öbür tarafa da gidebilir misin? Duygularını köreltebiliyorsun ama, peki onları ateşleyebiliyor musun?"

Vin kaşlarını çattı. Hiç Şans'ını böyle bir şekilde kullanmamıştı; bunu yapabileceğinin farkında bile değildi. Kelsier neden bu kadar hevesliydi?

Vin şüpheli bir şekilde Şans kaynağına doğru uzandı. Bunu yaparken ilginç bir şeyin farkına vardı. Onun ilk başta tek bir devasa güç kaynağı olarak algılamış olduğu şey aslında iki farklı güç kaynağıydı. Şans'ın farklı çeşitleri vardı.

Sekiz. Sekiz tane olduğunu söylemişti. Ama ya diğerleri ne yapıyor?

Kelsier hâlâ bekliyordu. Vin ikinci, tanıdık olmayan Şans kaynağına doğru uzandı ve önceden de yaptığı şekilde Kelsier'e doğru yönlendirdi.

Kelsier'in gülümsemesi derinleşti ve arkasına yaslanarak Dockson'a göz attı. "İşte bu kadar. Yaptı."

Dockson başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse Kell, ben ne düşüneceğimden emin değilim. Sizin bir tanenizin etrafta olması yeteri kadar rahatsız edici. Ama iki taneniz..."

Vin onları kısılmış, kuşkulu gözlerle süzdü. "İki tane ne?"

"Asillerin arasında bile Vin, Allomansi oldukça enderdir," dedi Kelsier. "Evet, bu çoğu güçlü kolu yüksek asiller arasından çıkan irsi bir yetenek. Ama sadece soy Allomantik gücü garanti etmez."

"Pek çok yüksek asil sadece tek bir Allomantik yeteneğe sahiptir. Öyle insanlara, Allomansi'nin sekiz temel yönünden sadece bir tanesini uygulayabilenlere Siskan denir. Bazen bu yetenekler skaalar arasında da ortaya çıkar ama ancak o skaanın yakın ataları arasında asil kanı varsa. Çoğu zaman yaklaşık... şey, on bin melez doğumlu skaanın arasında bir tane Siskan bulabilirsin. Asil atalar ne kadar iyi ve yakınsa, skaanın bir Siskan olma olasılığı da o kadar yüksektir."

"Senin ebeveynlerin kimdi Vin?" diye sordu Dockson. "Onları hatırlıyor musun?"

"Beni üvey kardeşim Reen büyüttü," dedi Vin sessiz ve rahatsız bir şekilde. Bunlar onun başkalarıyla konuştuğu şeyler değildi.

"Annen ve babandan bahseder miydi?" diye sordu Dockson.

"Arada bir," diye itiraf etti Vin. "Reen annemizin bir orospu olduğunu söylemişti. Kendisi öyle istediği için değil ama yeraltında..." Sesi solarak kesildi. Annesi bir defasında, o çok küçükken Vin'i öldürmeye çalışmıştı. Olayı zar zor hatırlıyordu. Onu Reen kurtarmıştı.

"Peki ya baban, Vin?" diye sordu Dockson.

Vin başını kaldırdı. "O Çelik Nezaret'te bir yüksek prelan."

Kelsier hafifçe ıslık çaldı. "İşte bak *bu* biraz ironik bir görevi suiistimal olmuş."

Vin başını eğerek masaya baktı. En sonunda uzandı ve bira kupasından kocaman bir yudum aldı.

Kelsier gülümsedi. "Nezaret'teki yüksek rütbeli obligatörlerin çoğu yüksek asillerdir. Baban sana kanında ender bulunan bir hediye vermiş."

"O zaman... Ben de senin o bahsettiğin Siskanlardan biri miyim?"

Kelsier başını salladı. "Aslında hayır. Görüyorsun, seni bizim için bu kadar ilginç kılan şey de bu. Siskanlarda sadece bir tane Allomantik yeteneğe erişim vardır. Sen demin iki tanesine erişebildiğini kanıtladın. Ve eğer sekizin içinde en az iki tanesine erişimin varsa, o zaman öbürlerine de vardır. İşler bu şekilde yürüyor; eğer bir Allomanser isen ya tek bir yeteneğin olur ya da hepsi birden."

Kelsier öne doğru eğildi. "Sen, Vin, genel olarak bir Sissoylu olarak adlandırılan şeysin. Bunlar asillerin arasında bile inanılmayacak kadar ender bulunur. Skaalar arasında ise... sadece diyelim ki ben bütün hayatım boyunca sadece tek bir tane başka skaa Sissoylu gördüm."

Bir şekilde oda sanki daha da sessizleşti. Daha durgun. Vin dikkatsiz, rahatsız gözlerini kupasına dikti. Sissoylu. Elbette o da hikâyeleri duymuştu. Efsaneleri.

Kelsier ve Dockson onun düşünmesine izin vererek sessizce oturuyorlardı. Sonunda Vin konuştu. "Peki, o zaman bunların hepsi ne anlama geliyor?"

Kelsier gülümsedi. "Bunun anlamı, Vin, senin çok özel bir kişi olduğun. Sen çoğu yüksek asilin gıpta edeceği bir güce sahipsin. Bu öyle bir güç ki, eğer bir aris-

tokrat olarak doğmuş olsaydın seni bütün Son İmparatorluk'taki en ölümcül ve nüfuzlu insanlardan birisi yapacaktı."

Kelsier yine öne doğru eğildi. "Ama sen bir aristokrat olarak doğmadın. Sen bir asil değilsin, Vin. Sen onların kurallarına uyarak oynamak zorunda değilsin. Ve bu ise seni daha da güçlü yapıyor."

Görünüşe göre, arayışımın bir sonraki aşaması bizi Terris'in dağlarına çıkaracak. Bunun soğuk, affı olmayan bir yer olduğu söyleniyor, dağların buzdan oluşmuş olduğu bir diyar.

Normal eşlikçilerimiz böylesine bir yolculuk için uygun olmayacak. Büyük olasılıkla eşyalarımızı taşımaları için birkaç Terrisli hamal kiralamamız gerekir.

4

"NE DEDİĞİNİ DUYDUNUZ! Bir iş planlıyor." Ulef'in gözleri heyecanla parlıyordu. "Merak ediyorum da Büyük Evlerin hangisine saldıracak acaba."

"En güçlülerinden birisi olacaktır," dedi Camon'un baş amirlerinden olan Disten. Bir eli yoktu ama çetede gözleri ve kulakları en keskin olanıydı. "Kelsier asla ufak tefek işler için kendini zahmete sokmaz."

Vin sessizce oturmuştu, Kelsier'in ona vermiş olduğu aynı bira kupası hâlâ neredeyse dolu olarak önünde duruyordu. Masası insanlarla doluydu; Kelsier görüşmesi başlamadan önce hırsızların kısa bir süre için evlerine geri dönmelerine izin vermişti. Gerçi Vin kendi başına kalmış olmayı tercih ederdi. Reen ile yaşam onu yalnızlığa alıştırmıştı. Eğer birilerinin fazla yaklaşmasına izin verirsen, bu sadece onlara sana ihanet etmeleri için daha iyi fırsatlar tanırdı.

Reen'in kaybolmasından sonra bile, Vin kendi başına olmuştu. Gitmeye istekli değildi ancak öte yandan diğer çete üyeleriyle de yakınlaşma ihtiyacını da hissetmemişti. Onlar da buna karşılık olarak, onu yalnız bırakmaya son derece gönüllüydü. Vin'in konumu şüpheliydi ve Vin'le ilişkili olmak onları da dolaylı yoldan kötü etkileyebilirdi. Sadece Ulef onunla arkadaş olmak için bir girişimde bulunmuştu.

Eğer birilerinin sana yaklaşmasına izin verirsen, sadece sana ihanet ettikleri zaman daha çok acıyacak, diye fısıldar gibiydi Reen zihninin içinden.

Ulef hiç onun gerçekten de arkadaşı olmuş muydu? Onu satmakta kesinlikle yeteri kadar hızlı davranmıştı. Bunun yanında, çete üyeleri Vin'in yediği dayağı ve ani kurtarılışını hiç yadırgamamış, ona ihanet etmelerinin ya da yardım etme-

yi reddedişlerinin lafını bile etmemişlerdi. Onlar sadece yapılması beklenen şeyi yapmışlardı.

"Firari son zamanlarda kendini hiçbir işte zahmete sokmadı," dedi yaşlıca, karışık sakallı bir ev hırsızı olan Harmon. "Son birkaç yıl boyunca Luthadel'de sadece bir iki sefer görüldü. Aslında, o zamandan beri hiç iş çevirmedi..."

"Bu ilk işi mi?" diye sordu Ulef hevesli bir şekilde. "Çukurlar'dan kaçtığından beri ilk işi? O zaman muhteşem bir şey olacağı garanti!"

"Bunun hakkında herhangi bir şey söyledi mi Vin?" diye sordu Disten. "Vin?" Elsiz kolunu ona doğru sallayarak Vin'in dikkatini çekti.

"Ne?" diye sordu Vin başını kaldırarak. Camon'un elinden yediği dayaktan sonra nihayet yüzündeki kanı silmek için Dockson'dan bir mendil kabul ederek kendini biraz temizlemişti. Ancak berelerle ilgili yapabileceği pek bir şey yoktu. Onlar hâlâ zonkluyordu. Umuyordu ki hiçbir yeri kırılmamıştı.

"Kelsier," diye tekrar etti Disten. "Planlamakta olduğu iş hakkında herhangi bir şey söyledi mi?"

Vin başını olumsuzca salladı. Aşağıdaki kanlı mendile bir göz attı. Kelsier ve Dockson kısa bir süre önce gitmiş, ona söyledikleri şeyler hakkında biraz düşünecek zaman tanıdıktan sonra geri gelmeye söz vermişlerdi. Ancak sözlerinde bir ima vardı, bir öneri. Her ne iş planlıyorlarsa, Vin de katılması için davetliydi.

"Hem neden aramızdan twixt olarak seni seçti Vin?" diye sordu Ulef. "Onun hakkında bir şey söyledi mi?"

Çetenin varsaymakta olduğu şey Kelsier'in Camon'un... yani Milev'in çetesindeki bağlantısı olarak onu seçtiğiydi.

Luthadel'de yeraltının iki tarafı vardı. Camon'unki gibi olan sıradan çeteler vardı. Bir de *özel* olanları vardı. Aşırı derecede yetenekli, aşırı derecede çılgın ya da aşırı derecede başarılılardan oluşan gruplar. Allomanserler.

Yeraltının iki tarafı birbirine karışmazdı. Sıradan hırsızlar kendilerinden daha üstün olanlara bulaşmazlardı. Ancak arada bir bu Siskan çeteleri işlerinin daha sıradan olan kısımlarını yaptırmak için sıradan bir çeteyi kiralardı ve iki çeteyle de birlikte çalışması için bir twixt, yani arabulucu seçerlerdi. İşte Ulef'in Vin hakkındaki varsayımının kaynağı da buydu.

Milev'in çete üyeleri Vin'in tepkisizliğini fark ettiler ve başka bir konuya döndüler: Siskanlar. Allomansi hakkında kararsız, fısıltılı tonlarda konuşuyorlardı ve Vin de rahatsız bir şekilde onları dinledi. O nasıl onların bu kadar huşu duydukları bir şeyle ilişkili olabilirdi? Onun Şans'ı... onun Allomansi'si küçük bir şeydi, sağ kalmak için kullandığı ama gerçekten de epey önemsiz olan bir şey.

Ama böylesine bir güç, diye düşündü Şans stokuna bakarak.

"Merak ediyorum da bu son birkaç yıldır Kelsier ne yapıyordu acaba?" diye sordu Ulef. Konuşmanın başlarında Vin'in etrafında biraz rahatsızmış gibi görünmüştü ama bu çabucak kaybolmuştu. Ulef ona ihanet etmişti ama yeraltı böyleydi işte. Arkadaş diye bir şey yoktu.

Kelsier ile Dockson'ın arası bu şekilde değilmiş gibiydi. Onlar birbirlerine gü-

yemiyormuş gibiydiler. Bir rol müydü? Yoksa onlar sadece birbirlerinin ihanetinden gerçekten de endişe etmeyen o ender takımlardan biri miydi?

Kelsier ile Dockson hakkındaki en huzursuz edici şey ise Vin'e karşı olan açıklıkları olmuştu. Nispeten kısa bir sürenin ardından Vin'e güvenmeye, hatta onu kabul etmeye bile gönüllü gibi görünmüşlerdi. Bu samimi olamazdı, kimse yeraltında böyle taktikler izleyerek hayatta kalamazdı. Yine de, onların dost canlısı oluşları endişe vericiydi.

"İki yıl..." dedi düz yüzlü, sessiz bir haydut olan Hrud. "Bütün bu zamanı bu iş için plan yaparak geçirmiş olmalı."

"Harbiden de büyük iş olmalı..." dedi Ulef.

"Bana ondan bahsedin," dedi Vin sessizce.

"Kelsier mi?" diye sordu Disten.

Vin başını sallayarak onayladı.

"Güneyde Kelsier'den bahsetmiyorlar mıydı?"

Vin başını iki yana salladı.

"O Luthadel'deki en iyi çetebaşıydı," diye açıklama yapmaya başladı Ulef. "Bir efsaneydi, hem de Siskanlar arasında bile. Şehirdeki en zengin Büyük Evlerin bazılarını soydu."

"Ve?" diye sordu Vin.

"Birileri ona ihanet etti," dedi Harmon alçak bir sesle.

Tabii ki, diye düşündü Vin.

"Kelsier'i Lord Hükümdar'ın bizzat kendisi yakaladı," dedi Ulef. "Kelsier'le karısını Hathsin Çukurları'na gönderdi. Ama o kaçtı. O Çukurlar'dan kaçtı Vin! O bugüne kadar kaçabilmiş olan tek kişi."

"Peki ya karısı?" diye sordu Vin.

Ulef başını iki yana sallayan Harmon'a bir bakış attı. "O kurtulamadı."

O zaman o da birilerini kaybetmiş. Nasıl bu kadar çok gülebiliyor? Bu kadar dürüstçe?

"O yara izleri de orada olmuş, var ya," dedi Disten. "O kollarındakiler. Kaçmak için tırmanmak zorunda kaldığı dimdik bir duvardaki kayalar yüzünden kolları Çukurlar'da yaralanmış."

Harmon homurdandı. "Öyle olmamış. Kaçarken bir Sorgucuyu öldürmüş. O yara izleri öyle olmuş."

"Ben o yara izlerini Çukurlar'ı koruyan canavarlardan biriyle mücadele ederken aldığını duydum," dedi Ulef. "Ağzının içine uzanmış ve canavarı *içeriden boğmuş*. Dişler kollarını kesmiş."

Distan kaşlarını çattı. "İçeriden boğmak ne demek be?"

Ulef omuz silkti. "Ben sadece öyle duydum işte."

"O adam doğal değil," diye mırıldandı Hrud. "Ona Çukurlar'da bir şey olmuş, kötü bir şeyler. Ondan önce Allomanser değildi o, siz de biliyorsunuz. Çukurlar'a sıradan bir skaa olarak girmişti ama şimdi... Eh, o kesinlikle bir Siskan, tabii eğer hâlâ insansa. Var ya sislerde çok fazla dolaşmış o. Bazıları diyor ki

gerçek Kelsier ölmüş, onun yüzünü giyen şey ise... başka bir şeymiş."

Harmon başını salladı. "Aman, bu sadece plantasyon skaası aptallığı. Biz hepimiz sislere çıktık."

"Şehrin dışındaki sislere değil," diye ısrar etti Hrud. "Sishortlakları oradalar. Adamı tuttukları gibi yüzünü alırlar, Lord Hükümdar'ın adını veriyorum bak."

Harmon gözlerini devirdi.

"Hrud bir konuda haklı," dedi Disten. "O adam insan değil. Bir sishortlağı olmayabilir ama bir skaa da değil. Ben onun yaptığı şeyleri duydum, sadece *onların* yapabildiği şeyler gibi. Geceleri çıkanların. Camon'a ne yaptığını gördünüz."

"Sissoylu," diye mırıldandı Harmon.

Sissoylu. Vin elbette ki Kelsier bunu ona söylemeden önce de terimi duymuştu. Kim duymamıştı ki? Ama Sissoylular hakkındaki söylentiler Siskanların ve Sorgucuların hikâyelerini bile mantıklı gösteriyordu. Sissoyluların bizzat sislerin elçileri oldukları, Lord Hükümdar tarafından onlara büyük güçler bahşedilmiş olduğu söyleniyordu. Sadece yüksek asiller Sissoylu olabilirdi; onların Hükümdar'a hizmet eden gizli bir suikastçılar tarikatı olduğu söylenirdi ve sadece geceleri dışarı çıkarlardı. Reen, Vin'e her zaman bunların bir efsane olduğunu söylemişti ve Vin de onun haklı olduğunu kabul etmişti.

Ve Kelsier diyor ki ben de, onun gibi, onlardan biriymişim. O nasıl Kelsier'in dediği şey olabilirdi? Bir orospunun çocuğuydu ve önemsizin biriydi. O hiçbir şeydi.

Hiçbir zaman sana iyi haber veren bir adama güvenme, demişti Reen hep. *Bu birilerini kandırmanın en eski ama en kolay yoludur.*

Ama Vin'in Şans'ı vardı. Allomansi'si. Hâlâ Kelsier'in şişeciğinin ona vermiş olduğu stokları hissedebiliyordu ve güçlerini çete üyeleri üzerinde test etmişti. Artık bir günde sadece birazcık Şans ile sınırlı olmadığı için çok daha çarpıcı etkiler yaratabilmekte olduğunu keşfetmişti.

Vin hayattaki eski hedefinin, yani sadece hayatta kalmaya çalışmanın, yavan olduğunu anlamaya başlıyordu. Yapıyor olabileceği o kadar çok şey vardı ki. Reen'in kölesi olmuştu; Camon'un kölesi olmuştu. Eğer bu yolla en sonunda özgürlüğüne ulaşacaksa Kelsier'in de kölesi olacaktı.

Milev masasında köstekli saatine baktı, sonra da ayağa kalktı. "Pekâlâ, herkes dışarı."

Oda Kelsier'in görüşmesine hazırlanmak için boşalmaya başladı. Vin oturduğu yerde kaldı; Kelsier diğerlerine onun davetli olduğunu oldukça net bir şekilde belirtmişti. Bir süre için sessizce oturdu, oda artık boş olduğu için ona çok daha rahat geliyordu. Kelsier'in arkadaşları da kısa bir süre sonra gelmeye başladılar.

Merdivenlerden aşağı ilk inen adamda bir askerin vücut yapısı vardı. Heykel gibi bir çift kolu açıkta bırakan gevşek, kolsuz bir gömlek giymişti. Etkileyici bir şekilde kaslıydı ama devasa değildi ve kafasında hafifçe yukarı dikilmiş, kısa kesilmiş saçları vardı.

Askerin yanında üzerinde bir asilin takım elbisesi olan çok iyi giyimli bir adam

vardı. Erik renkli yeleği, altın düğmeleri ve siyah mantosu, kısa siperlikli şapkası ile düello değneğini tamamlıyordu. Askerden daha yaşlıydı ve biraz da topluydu. Odaya girdiği zaman şapkasını çıkardı ve güzelce şekillendirilmiş siyah saçları ortaya çıktı. İki adam yürürken samimi bir şekilde muhabbet ediyorlardı ama boş odayı gördükleri zaman durakladılar.

"Ah, bu bizim twixtimiz olmalı," dedi takım elbiseli adam. "Kelsier daha gelmedi mi, yavrum?" Sanki uzun zamandır arkadaşmışlar gibi sade bir aşinalıkla konuşuyordu. Bir anda, kendisine rağmen, Vin kendisini bu iyi giyimli, güzel konuşan adamı sevmiş olarak buldu.

"Hayır," dedi sessizce. Her ne kadar işçi tulumu ile bir iş gömleği ona her zaman yetmiş olsa da, bir anda Vin daha güzel bir şeylere de sahip olmayı diledi. Bu adamın sadece duruşu bile daha resmi bir atmosferi beraberinde getiriyormuş gibi görünüyordu.

"Kell'in kendi buluşmasına geç kalacağını tahmin etmem gerekirdi," dedi asker odanın ortasına yakın masalardan birine otururken.

"Elbette," dedi takım elbiseli adam. "Sanıyorum onun tembelliği bize de biraz dinlenme fırsatı sağlıyor. İçecek bir şeyler olsa pek iyi olurdu..."

"Size bir şey getireyim," dedi Vin hızla sıçrayıp ayağa kalkarak.

"Ne kadar da incesin," dedi takım elbiseli adam, askerin yanındaki bir sandalyeyi seçerken. Bacak bacak üstüne atarak oturdu; düello değneğini yan tarafına yerleştirmiş, bir eliyle değneğin ucundan tutarken öbür ucunu da yere dayamıştı.

Vin bara doğru yürüdü ve içki arayarak rafları karıştırmaya başladı.

"Breeze..." dedi asker uyaran bir tonda; Vin, Camon'un en pahalı şaraplarından bir şişe seçip bunu kupaya doldururken.

"Hım...?" dedi takım elbiseli adam bir kaşını kaldırarak.

Asker başıyla Vin'e doğru işaret etti.

"Aman peki," dedi takım elbiseli adam iç çekerek.

Vin durakladı ve bardağa yarı yarıya şarap doldurmuşken kaşlarını çattı. *Ne yapıyorum ben?*

"Yemin ediyorum, Ham, sen bazı zamanlarda fena bir şekilde sıkıcı oluyorsun," dedi takım elbiseli adam.

"Sadece birilerini itip kakabiliyor olman, bunu yapman gerektiği anlamına gelmiyor, Breeze."

Vin afallamış bir şekilde kalakaldı. O... *benim üstümde Şans kullandı*. Kelsier onu yönlendirmeye çalıştığı zaman Vin onun dokunuşunu hissetmiş ve direnmeyi başarabilmişti. Ancak bu defa Vin ne yapmakta olduğunun farkına bile varmamıştı.

Gözlerini kısarak başını kaldırıp adama baktı. "Sissoylu."

Takım elbiseli adam, Breeze, hafifçe güldü. "Hiç de değil. Kelsier senin hayatında karşılaşma olasılığın olan tek skaa Sissoylu yavrum ve dua et de hiçbir zaman asil olan bir tanesiyle karşılaşacak bir durumda kalmayasın. Hayır, ben sadece sıradan, mütevazı bir Siskanım."

"Mütevazı mı?" diye sordu Ham.

Breeze omuz silkti.

Vin yarısına dek dolu olan şarap kupasına baktı. "Sen benim duygularımı *Çektin*. Yani... Allomansi ile."

"Aslına bakarsan duygularını *İttim*," dedi Breeze. "Çekmek bir kişiyi daha güvençli, daha çok kararlı yapar. Duyguları İtmek, teskin etmek, kişiyi daha çok güvençli yapar."

"Her neyse, sen beni kontrol ettin," dedi Vin. "Bana kendin için içki getirttin."

"Oh, ben sana bir şeyleri *yaptırmış* olduğumu söylemezdim," dedi Breeze. "Ben sadece senin benim istediğim şekilde davranmanın daha olası olduğu bir ruh hâline gireceğin bir şekilde duygularını hafifçe değiştirdim."

Ham çenesini ovuşturdu. "Bilmiyorum Breeze. Bu ilginç bir soru. Onun duygularını etkileyerek onun seçim yapma becerisini elinden almış oldun mu? Eğer, örneğin, o senin kontrolün altındayken hırsızlık yapacak ya da cinayet işleyecek olsaydı; suç onun mu olurdu, senin mi?"

Breeze gözlerini devirdi. "Bittabi bu konuda tartışmaya gerek bile yok. Sen böyle şeyler hakkında düşünmemelisin Hammond, beynine zarar vereceksin. Ben ona teşvik verdim, sadece bunu sıradan olmayan bir yoldan yaptım."

"Ama..."

"Bunu seninle tartışacak değilim, Ham."

İri adam içini çekti, biraz üzgün görünüyordu.

"Bana o içkiyi getirecek misin?" diye sordu Breeze umutlu bir şekilde Vin'e bakarak. "Yani, sen zaten ayaktasın ve ne de olsa sandalyene ulaşmak için bu yöne doğru gelmek zorunda kalacaksın..."

Vin duygularını inceledi. Adamın istediği şeyi yapmaya karşı normal olmayan bir eğilimi var mıydı? Adam onu yine kontrol etmeye çalışıyor muydu? En sonunda sadece yürüyerek bardan uzaklaştı, içkiyi olduğu yerde bırakmıştı.

Breeze içini çekti. Ancak kendisi de gidip içkiyi almak için ayağa kalkmadı.

Vin tereddütlü bir şekilde adamların masasına doğru yürüdü. O gölgelere ve köşelere alışkındı; kulak misafiri olmak için yeteri kadar yakın ama kaçmaya yetecek kadar da uzak. Fakat oda bu kadar boşken Vin bu adamlardan saklanamazdı. Bu yüzden de iki adamın oturmakta olduğu masanın yanında yer alan masadaki bir sandalyeyi seçti, sonra da ihtiyatlı bir şekilde oturdu. Bilgiye ihtiyacı vardı, cahil olduğu sürece bu Siskan çetelerinin yeni dünyasında büyük bir dezavantajı olacaktı.

Breeze hafifçe güldü. "Sen ürkek bir ufaklıksın, değil mi?"

Vin yorumu duymazdan geldi. "Sen," dedi Vin, Ham'e doğru başıyla işaret ederek. "Sen de bir... bir Siskan mısın?"

Ham başını sallayarak onayladı. "Ben bir Haydut'um."

Vin şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Yani Lehimkol'um. Ben lehim yakıyorum," dedi Ham.

Bir kere daha Vin ona sorgular gibi baktı.

"O kendisini daha güçlü yapabiliyor yavrum," dedi Breeze. "O kalanlarımızın

yapmakta olduğu işlere müdahale eden şeylere, özellikle de başka insanlara, vu-
ruyor."

"Ondan çok daha fazlası da var," dedi Ham. "Ben işler için genel güvenliği yürütüyorum, böyle şeylerin gerekli olduğu durumlarda çetebaşıma personel ve savaşçılar da sağlıyorum.

"Ve bunları yapmadığı zamanlarda ise felsefeyle canını sıkmaya çalışıyor," diye ekledi Breeze.

Ham içini çekti. "Breeze, gerçekten de, bazen ben neden sana..." Kapı tekrar açılıp içeriye başka bir adam daha girerken sesi kısıldı ve sonra sustu.

Yeni gelen adam solgun tunç renkli bir manto, kahverengi pantolon ve sıradan beyaz bir gömlek giyiyordu. Ancak yüzü kıyafetinden çok daha fazla dikkat çekiciydi. Tıpkı bükülmüş bir tahta parçası gibi boğumlu ve yamuk yumuktu, gözleri de sadece yaşlılar tarafından sergilenebilecek bir düzeydeki kınayan tatminsizlikle pırıldıyordu. Vin onun yaşını tam olarak seçemiyordu. Sırtının bükülmeyeceği kadar gençti ama orta yaşlı Breeze'i bile bir delikanlı gibi gösterecek kadar yaşlıydı.

Yeni gelen Vin ve diğerlerinin üstünde göz gezdirdi, küçümser bir şekilde burnundan soludu, sonra da odanın öbür ucundaki bir masaya gitti ve oturdu. Adımlarında dikkat çekici şekilde, belirgin bir topallama vardı.

Breeze içini çekti. "Trap'i özleyeceğim."

"Hepimiz özleyeceğiz," dedi Ham sessizce. "Ama Clubs çok iyidir. Onunla daha önce de çalıştım."

Breeze son gelen adamı inceledi. "Merak ediyorum da acaba *ona* içkimi getirtebilir miyim?.."

Ham kıs kıs güldü. "Ben senin denemeni izlemek için para veririm."

"Eminim ki verirsin," dedi Breeze.

Vin onu ve diğer iki adamı görmezden gelmekten son derece memnunmuş gibi görünen son gelene göz attı. "O ne?"

"Clubs mı?" diye sordu Breeze. "O bir Dumancı'dır yavrum. O kalanlarımızın bir Sorgucu tarafından keşfedilmesine engel olacak olan şey."

Vin, Clubs'ı incelerken yeni bilgileri hazmederek dudağını ısırdı. Adam ona ters ters baktı ve Vin de başını çevirdi. Dönerken Ham'in kendisine bakmakta olduğunu fark etti.

"Seni sevdim ufaklık," dedi. "Birlikte çalıştığım diğer twixtlerin ya bizimle konuşamayacak kadar gözü korkmuştu ya da biz onların mıntıkasına giriyor olduğumuz için bizi kıskanıyorlardı."

"Bittabi," dedi Breeze. "Sen kırıntıların çoğu gibi değilsin. Elbette, eğer bana o şarap bardağını getirecek olsaydın seni çok daha fazla severdim..."

Vin onu görmezden gelerek Ham'a göz attı. "Kırıntı?"

"Bu bizim topluluğumuzun daha kendini beğenmiş üyelerinin daha seviyeli hırsızlara taktığı isim," dedi Ham. "Sizlere kırıntı diyorlar çünkü sizler daha... az yaratıcı projelerle uğraşmaya eğilimlisiniz."

"Elbette hakaret etme gibi bir niyetle değil," dedi Breeze.

"Yok, ben asla öyle bir niyetiniz olduğundan..." Vin durakladı, iyi giyimli adamı memnun etmek için normal olmayan bir arzu hissediyordu. Breeze'e ateş püsküren gözlerle baktı. "Kes şunu!"

"Bak, gördün mü?" dedi Breeze, Ham'e göz atarak. "Hâlâ seçim yapma becerisine sahip."

"Sen umutsuzsun."

Onlar benim bir twixt olduğumu varsayıyorlar, diye düşündü Vin. *O zaman Kelsier onlara benim ne olduğumu söylememiş. Neden?* Zaman mı bulamamıştı? Yoksa bu sır paylaşmak için fazlasıyla mı değerliydi? Bu adamlara ne kadar güvenilebilirdi? Ve eğer onun sadece basit bir "kırıntı" olduğunu düşünüyorlarsa, neden Vin'e bu kadar iyi davranıyorlardı?

"Başka kimi bekliyoruz?" diye sordu Breeze kapıdan tarafa bir göz atarak. "Kell ile Dox'un dışında yani."

"Yeden," dedi Ham.

Breeze yüzünü ekşiterek kaşlarını çattı. "Ah, evet."

"Katılıyorum," dedi Ham. "Ama bahse girerim ki o da bizim hakkımızda aynı şeyi hissediyordur."

"Ben onun neden davet edildiğini bile anlamış değilim," dedi Breeze.

Ham omuz silkti. "Kell'in planıyla ilgili bir şeyler belli ki."

"Ah, şu meşhur *plan*," dedi Breeze düşünceli bir şekilde. "Bu iş neymiş ki, acaba ne olabilir?"

Ham başını iki yana salladı. "Kell ve onun lanet drama hissi."

"Bittabi."

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve bahsetmiş oldukları adam, Yeden, içeri girdi. Bunun mütevazı bir adam olduğu ortaya çıktı ve Vin neden diğer ikisinin onun varlığı konusunda bu kadar mutsuz olduğunu anlamakta zorluk çekti. Kısa ve kıvırcık kahverengi saçları olan Yeden basit, gri skaa giysileri ve yamalı, külle lekelenmiş kahverengi bir işçi ceketi giyiyordu. Etrafı memnunsuz bir havayla süzdü ama odanın diğer tarafında oturmuş, kendisinden tarafa bakan herkese dik dik bakarak karşılık veren Clubs kadar açıkça düşmancıl değildi.

Pek büyük bir ekip değil, diye düşündü Vin. *Kelsier ve Dockson ile birlikte bunlar altı yapıyor.* Elbette, Ham bir grup "Haydut'un" lideri olduğunu söylemişti. Bu görüşmedeki adamlar sadece elçiler miydi? Daha küçük, daha uzman ekiplerin liderleri miydi? Bazı ekipler bu şekilde çalışırdı.

Kelsier en sonunda gelene kadar Breeze köstekli saatini üç kere daha kontrol etti. Sissoylu çetebaşı kapıdan içeri neşeli bir hevesle daldı, Dockson da arkasından rahat rahat yürüyordu. Ham anında ayağa kalktı, genişçe gülümsüyordu ve Kelsier'le tokalaştı. Breeze de ayağa kalktı ve her ne kadar onun selamlaması biraz daha ağırbaşlı olsa da, Vin'in itiraf etmesi gerekirdi ki daha önce hiçbir çetebaşının adamları tarafından bu kadar mutlu bir şekilde karşılandığını görmemişti.

"Ah," dedi Kelsier odanın öbür tarafına doğru bakarak. "Clubs ve Yeden de burada. O zaman, herkes tamam. Güzel, bekletilmekten kesinlikle nefret ederim."

Breeze bir kaşını kaldırdı ve Ham ile o tekrar sandalyelerine yerleştiler, Dockson da aynı masada yerini aldı. "Tembelliğin için bir açıklama alabilecek miyiz?"

"Dockson ve ben ağabeyimi ziyaret ediyorduk," diye açıklama yaptı Kelsier sığınağın ön tarafına doğru yürüyerek. Döndü ve bara yaslanarak odayı gözleriyle taradı. Kelsier'in gözleri Vin'in üstüne düştüğünde ise göz kırptı.

"Ağabeyin mi?" dedi Ham. "Marsh da buluşmaya geliyor mu?"

Kelsier ile Dockson bakıştılar. "Bu gece değil," dedi Kelsier. "Ama eninde sonunda ekibe katılacak."

Vin diğerlerini inceledi. Şüpheci görünüyorlardı. *Kelsier'le ağabeyi arasında bir gerilim mi var?*

Breeze düello değneğini kaldırarak ucunu Kelsier'e doğrulttu. "Pekâlâ Kelsier, şimdi bu 'işi' sekiz aydır sır olarak bizden saklıyorsun. Büyük bir şey olduğunu biliyoruz, senin heyecanlı olduğunu biliyoruz ve hepimiz de bu kadar ağzı sıkı olduğun için sana yeteri kadar sinir olmuş durumdayız. Bu yüzden, neden şimdi ağzını açıp da bize ne olduğunu söylemiyorsun?"

Kelsier gülümsedi. Sonra da iyice doğrularak bir elini kirli, sıradan görünüşlü Yeden'e doğru salladı. "Beyler, yeni işvereninizle tanışın."

Bu, görünüşe göre epey şok edici bir beyandı.

"O mu?" diye sordu Ham.

"O," dedi Kelsier başıyla onaylayarak.

"Ne var?" diye sordu Yeden ilk kez konuşarak. "Ahlak sahibi olan bir adamla birlikte çalışmak sorun mu olur?"

"Ondan değil güzel kardeşim," dedi Breeze düello değneğini kucağının üstüne yatırarak. "Sadece, eh, ben senin bizim türümüzden olanları pek *sevmediğin* gibi garip bir inanç içindeydim."

"Sevmiyorum," dedi Yeden doğrudan. "Sizler bencilsiniz, sizler disiplinsizsiniz ve sizler skaaların kalan kısmına sırtlarınızı döndünüz. Güzel giyiniyor olabilirsiniz ama içten içe kül kadar kirlisiniz."

Ham homurdandı. "Şimdiden bu işin ekipte moral açısından *harika* olacağını görebiliyorum."

Vin dudağını çiğneyerek sessizce izliyordu. Yeden'in bir skaa işçisi olduğu belliydi, büyük olasılıkla bir demirhanenin ya da tekstil fabrikasının çalışanıydı. Onun yeraltıyla ne bağlantısı vardı? Ve... onun bir hırsız çetesini kiralayacak kadar parası nasıl olabilirdi, özellikle de Kelsier'in takımı kadar profesyonel görünen bir tanesini?

Belki Kelsier de onun şaşırdığını fark etmişti, çünkü diğerleri konuşmaya devam ederken Vin, Kelsier'in ona baktığını gördü.

"Benim hâlâ biraz kafam karışık," dedi Ham. "Yeden, hepimiz senin hırsızları nasıl gördüğünün farkındayız. O zaman bizi neden kiraladın?"

Yeden biraz kıvrandı. "Çünkü," dedi en sonunda, "Herkes sizlerin ne kadar etkili olduğunu biliyor."

Breeze hafifçe güldü. "Bize ahlaki açıdan karşı olmak, seni yeteneklerimizden

faydalanmayı reddetmeye itmiyormuş demek ki. Peki o zaman, iş nedir? Skaa isyanı bizden ne istiyor?"

Skaa isyanı? diye düşündü Vin konuşmanın bir parçası daha yerine otururken. Yeraltının iki tarafı vardı. Çok daha büyük olan kısmı, genel skaa toplumunun dışında sağ kalmaya çalışan hırsızlardan, çetelerden, orospulardan ve dilencilerden oluşurdu.

Ve bir de isyancılar vardı. Son İmparatorluk'a karşı çalışan insanlar. Reen her zaman onların aptal olduğunu söylemişti; bu ise Vin'in karşılaştığı hem yeraltı, hem de sıradan skaa toplumunun çoğu üyesi tarafından paylaşılan bir düşünceydi.

Bütün gözler yavaşça tekrar bara yaslanmış olan Kelsier'e döndü. "Skaa isyanı liderleri Yeden'in müsaadesiyle, bizi çok özel bir şey için kiraladı."

"Ne için?" diye sordu Ham. "Soygun? Suikast?"

"İkisinden de biraz ve ama aynı zamanda ikisi de değil," dedi Kelsier. "Beyler, bu sıradan bir iş olmayacak. Bu şimdiye dek hiçbir çete tarafından asla yapılmaya çalışılmamış olan bir şey. Bizler Yeden'e Son İmparatorluk'u yıkması için yardım edeceğiz."

Sessizlik.

"Pardon?" diye sordu Ham.

"Beni doğru duydun Ham," dedi Kelsier. "Benim planlamakta olduğum iş işte bu: Son İmparatorluk'un yıkılışı. Ya da en azından merkezi hükümetinin. Yeden bizi ona bir ordu, sonra da bu şehrin kontrolünü ele geçirebilmesi için uygun bir fırsat sağlamamız için kiraladı."

Ham arkasına yaslandı, sonra Breeze ile birbirlerine baktılar. İki adam da Dockson'a doğru döndü ve o da ciddi bir şekilde başını sallayarak onayladı. Oda bir an daha da sessizleşti, sonra da Yeden kendi kendine kederli bir şekilde gülmeye başlarken sessizlik bozuldu.

"Bunu asla kabul etmemiş olmalıydım," dedi Yeden başını sallayarak. "Şimdi böyle söylediğin zaman, bunların hepsinin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ediyorum."

"Güven bana Yeden," dedi Kelsier. "Bu adamlar ilk bakışta saçma görünen planları başarmayı huy edinmiştir."

"Bu doğru olabilir, Kell," dedi Breeze. "Ama şu durumda, ben de bizim mutsuz arkadaşımızla aynı fikirde olduğumu görüyorum. Son İmparatorluk'u yıkmak... Bu skaa isyancıların bin yıldır uğruna çalışmakta oldukları bir şey! O adamların başarısız olduğu yerde bizim herhangi bir sonuca ulaşacağımızı sana düşündüren şey nedir?"

Kelsier gülümsedi. "Biz başarılı olacağız çünkü bizim bir vizyonumuz var Breeze. Bu isyanın her zaman eksikliğini çekmiş olduğu bir şey."

"Pardon?" dedi Yeden gücenmiş bir şekilde.

"Bu doğru ne yazık ki," dedi Kelsier. "İsyan bizim gibi insanları açgözlülüğümüz nedeniyle lanetliyor ama onlar bütün üstün ahlaklarına rağmen -ki bu arada o benim saygı duyduğum bir şey- asla herhangi bir şeyi başaramıyorlar. Yeden, senin

adamların nasıl bir gün ayaklanıp da Son İmparatorluk'a karşı şanlı bir savaşta önderlik edeceklerinin hayalini kurarak ormanlarda ve tepelerde saklanıyor. Ama senin türünün düzgün bir planın nasıl yapılıp uygulamaya koyulacağı hakkında hiçbir fikri yok."

Yeden'in yüz ifadesi karardı. "Ve *senin* de neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ya?" dedi Kelsier hafife alırcasına. "Söyle bana, sizin isyanınız bin yıllık mücadelesi boyunca neyi elde etti? Başarılarınız ve zaferleriniz nerede? Üç yüzyıl önceki yedi bin skaa isyancının öldürüldüğü Tougier Katliamı mı? Arada sırada bir kanal yolcu teknesine yapılan baskınlar ya da ufak bir asil memurun kaçırılması mı?"

Yeden'in yüzü kızardı. "Bu elimizdeki insanlarla başarabildiğimizin en iyisi! Başarısızlıkları için benim adamlarımı suçlama, skaaların kalanını suçla. Asla onların yardım etmelerini sağlayamıyoruz. Bin yıl boyunca ezilmişler, hiç cesaretleri kalmamış. Bırak isyana katılmaya, bin tane içinden bir tanesini bizi dinlemeye bile ikna etmek yeteri kadar zor!"

"Sakin, Yeden," dedi Kelsier bir elini kaldırarak. "Ben sizin cesaretinizi küçük görmeye çalışmıyorum. Bizler aynı taraftayız, hatırlıyor musun? Sen özellikle bana geldin çünkü ordun için adam toplamakta sorun yaşıyordun."

"Bu karar beni gittikçe daha da pişman ediyor, hırsız," dedi Yeden.

"Eh, bize ödemeyi yaptın bile," dedi Kelsier. "O yüzden artık geri dönmek için biraz geç. Ama sana o orduyu bulacağız, Yeden. Bu odadaki adamlar şehirdeki en yetenekli, en akıllı ve en becerikli Allomanser'ler. Göreceksin."

Oda tekrar sessizleşti. Vin masasında oturmuş, çatık kaşlarla konuşmayı izliyordu. *Ne iş çeviriyorsun, Kelsier?* Son İmparatorluk'u yıkmak hakkında olan sözleri belli ki numaraydı. Vin'e en olası görünen şey Kelsier'in skaa isyanını dolandırmaya niyetli olduğuydu. Ama... eğer zaten parayı aldıysa oyunu neden sürdürüyordu?

Kelsier Yeden'den Breeze ve Ham'e döndü. "Pekâlâ, beyler. Siz ne düşünüyorsunuz?"

İki adam bakıştı. En sonunda Breeze konuştu. "Lord Hükümdar biliyor ki, ben asla zor bir işi geri çevirecek adam olmadım. Ama Kell, ben senin mantığından emin değilim. Bunu yapabileceğimizden emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Kelsier. "Lord Hükümdar'ı devirmek için daha önceden yapılan denemeler başarısız oldu çünkü onlarda uygun organizasyon ve planlama eksikliği vardı. Bizler hırsızız beyler ve sıra dışı derecede iyi hırsızlarız. Bizler soyulamazı soyabilir, kandırılamazı kandırabiliriz. Bizler nasıl inanılmayacak kadar büyük bir hedefi alıp bunu baş edilebilecek kadar küçük parçalara bölebileceğimizi, sonra da bu parçaların her biriyle nasıl ilgileneceğimizi biliyoruz. Bizler istediğimiz şeyi nasıl elde edeceğimizi biliyoruz. Bunlar bizi özellikle bu iş için mükemmel derecede uygun hâle getiriyor."

Breeze kaşlarını çattı. "Peki ya imkânsızı gerçekleştirmek için ne kadar para alıyoruz?"

"Otuz bin boxing," dedi Yeden. "Yarısı şimdi, yarısı da orduyu sağladığınız zaman."

"Otuz bin mi?" dedi Ham. "Bu kadar büyük bir operasyon için mi? Bu masrafları zar zor karşılar. Asiller arasındaki söylentileri izlemek için bir casusa ihtiyacımız olacak, bir iki sığınağa ihtiyacımız olacak, bütün bir orduyu saklamaya ve eğitmeye yetecek kadar büyük bir yerden bahsetmiyorum bile..."

"Şimdi pazarlık etmeye çalışmanın bir faydası yok, hırsız," diye tersledi Yeden. "Otuz bin *sizin* gibiler için kulağa pek fazla bir şeymiş gibi gelmeyebilir ama bu bizim için onlarca yılın tasarrufu. Size daha fazla ödeyemeyiz çünkü daha fazla bir şeyimiz yok."

"Bu hayırlı bir iş beyler," diye belirtti Dockson konuşmaya ilk defa katılarak.

"Evet, tamam, bunların hepsi çok güzel," dedi Breeze. "Ben de kendimi yeteri kadar iyi bir kişi olarak kabul ediyorum. Ama... bu sadece biraz fazla hayırseverce görünüyor. Salakça olduğundan ise bahsetmeye bile gerek yok."

"Ee... işin içinde bizim için biraz daha fazla bir şeyler olabilir..." dedi Kelsier.

Vin'in kulakları dikildi ve Breeze de gülümsedi.

"Lord Hükümdar'ın hazinesi," dedi Kelsier. "Plan, şu anki hâliyle, Yeden'e bir ordu ve şehri ele geçirmesi için bir fırsat sağlamak. Yeden bir kere sarayı aldığı zaman, hazineyi de ele geçirecek ve bu mali kaynakları da iktidarı ele geçirmek için kullanacak. Ve o hazinenin kalbi ise..."

"... Lord Hükümdar'ın atiyumudur," dedi Breeze.

Kelsier başıyla onayladı. "Yeden'le olan anlaşmamız bize sarayın içinde bulacağımız atiyum rezervlerinin yarısını vaat ediyor, ne kadar çok olursa olsun."

Atiyum. Vin metalin adını duymuştu ama hiç atiyum görmemişti. İnanılmaz derecede enderdi, sadece asiller tarafından kullanıldığı söylenirdi.

Ham gülümsüyordu. "Bak, şimdi bu neredeyse cezbedici olacak kadar büyük bir ödül."

"O atiyum stokunun devasa olması lazım," dedi Kelsier. "Lord Hükümdar metali sadece asillere korkunç fiyatlar alarak küçük zerreler hâlinde satıyor. Pazarı kontrol ediyor olmasını garantilemek ve acil durumlar için yeteri kadar zenginliği olacağından emin olmak için çok büyük bir rezervi elinde tutmak *zorunda*."

"Doğru..." dedi Breeze. "Ama sen son sefer sarayın içine girmeye çalıştığımız zaman... olanlardan bu kadar kısa süre sonra tekrar böyle bir şeyi denemek istediğinden emin misin?"

"Bu sefer işleri farklı bir şekilde yapacağız," dedi Kelsier. "Beyler, size karşı dürüst olacağım. Bu kolay bir iş olmayacak, ama başarılı *olabiliriz*. Plan basit. Bölgeyi bir güvenlik kuvvetinden mahrum bırakacak şekilde Luthadel Garnizonu'nu etkisiz hâle getirmek için bir yol bulacağız. Ondan sonra şehri kargaşaya sürükleyeceğiz."

"Bunu nasıl yapacağımıza dair birkaç seçeneğimiz var," dedi Dockson. "Ama bunlar hakkında daha sonra konuşabiliriz."

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Sonra, o kargaşanın içinde, Yeden ordusunu

Luthadel'e getirecek ve sarayı ele geçirerek Lord Hükümdar'ı esir alacak. Yeden şehri kontrol altına alırken, bizler de atiyumu araklayacağız. Yarısını ona verecek, sonra da diğer yarısıyla birlikte ortadan kaybolacağız. Ondan sonra, ele geçirmiş olduklarını kaptırmamak onun işi."

"Kulağa senin için biraz tehlikeliymiş gibi geliyor, Yeden," diye belirtti Ham isyancı liderine bir göz atarak.

Yeden omuz silkti. "Belki. Ama eğer biz, bir mucize sonucunda, sarayın kontrolünü gerçekten de ele geçirirsek, o zaman daha önce hiçbir skaa isyanının başaramamış olduğu bir şeyi elde etmiş olacağız. Benim adamlarım için bu sadece zenginlikle ilgili bir şey değil, hatta sağ kalmakla bile ilgili değil. Bu büyük bir şeyi, muhteşem bir şeyi yapmak, skaalara umut vermekle ilgili bir şey. Ama ben sizin gibi insanların böyle şeyleri anlamasını beklemiyorum."

Kelsier, Yeden'e susturucu bir bakış attı ve adam da burnunu çekerek geri oturdu. *Allomansi mi kullandı*, diye merak etti Vin. Daha önce de işveren-çete ilişkileri görmüştü ve görünüşe göre tersi olacağı yerde, asıl Yeden Kelsier'in cebindeymiş gibi duruyordu.

Kelsier tekrar Ham ve Breeze'e döndü. "Bütün bunlarda sadece bir cesaret gösterisinden daha fazlası var. Eğer biz o atiyumu çalmayı başarırsak, bu Lord Hükümdar'ın ekonomik temeline ciddi bir darbe olacak. Hükümdar o atiyumun sağladığı paraya bakıyor, o olmadan ordularına maaş ödeyemeyecek duruma düşmesi gayet mümkün.

"Tuzağımızdan kaçarsa bile ya da eğer biz onunla muhatap olma zorunluluğunu en aza indirecek şekilde o yokken şehri ele geçirmeye karar verirsek bile, ekonomik açıdan harap olacak. Şehri Yeden'in elinden almak için ordular göndermesi mümkün olmayacak. Eğer bu iş yolunda giderse, şehri zaten kargaşa içine sokmuş olacağız ve asiller de isyancı kuvvetlerine karşı tepki vermek için fazla zayıf olacak. Lord Hükümdar da afallamış bir şekilde ciddi bir ordu toplayamayacak hâlde ortada kalacak."

"Peki ya kolosslar?" diye sordu Ham sessizce.

Kelsier durakladı. "Eğer o yaratıkları kendi başkentinin üstüne sürecek olursa bunun yaratacağı yıkım ekonomik istikrarsızlıktan bile daha tehlikeli olabilir. Kargaşada taşra asilleri isyan edecek ve kendilerini kral ilan edecekler ve Lord Hükümdar'ın ise onları hizaya getirebilecek orduları olmayacak. Yeden'in isyancıları Luthadel'i elde tutabilecek ve bizler ise, dostlarım, çok ama çok zengin olacağız. Herkes istediği şeyi elde etmiş olacak."

"Çelik Nezaret'i unutuyorsun," diye tersledi Clubs, odanın neredeyse unutulmuş bir şekilde oturduğu tarafından. "O Sorgucular oturup da senin onların sevimli, küçük teokrasilerini kargaşaya gömmene izin vermeyecek."

Kelsier duraklayarak huysuz suratlı adama doğru döndü. "Nezaret'le ilgilenmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacağız, benim onun için de birkaç planım var. Her neyse, bu gibi problemler bizim bir ekip olarak üzerinde çalışmamız gereken şeyler. Luthadel Garnizonu'ndan kurtulmak zorundayız, onlar sokaklarda güven-

liği sağlarken herhangi bir sonuç elde etmemizin hiç yolu yok. Şehri kargaşaya sürüklemek için uygun bir yol ve obligatörlerin izimizi bulmalarını engellemenin bir yolunu bulmamız da gerekecek.

"Ama eğer işi iyi becerebilirsek, Lord Hükümdar'ı, saray muhafızlarını, hatta belki de Sorguculari bile, düzeni sağlamak için şehrin içine göndermeye zorlamamız mümkün olabilir. Bu da sarayın kendisini savunmasız bırakarak, Yeden'e saldırması için kusursuz bir fırsat sağlayacak. Ondan sonra ise Nezaret ya da Garnizon'a ne olacağının bir önemi yok çünkü Lord Hükümdar'ın imparatorluğunun kontrolünü elinde tutmayı sürdürecek parası olmayacak."

"Bilmiyorum Kell," dedi Breeze başını olumsuzca sallayarak. Havailiği azalmıştı, gerçekten de ciddi ciddi planı değerlendiriyormuş gibi görünüyordu. "Lord Hükümdar o atiyumu bir yerlerden buldu. Ya sadece gidip biraz daha çıkarırsa?"

Ham başını sallayarak onayladı. "Hiç kimse atiyum madeninin nerede olduğunu bile bilmiyor."

"Ben *hiç kimse* demezdim," dedi Kelsier gülümseyerek.

Breeze ve Ham bakıştılar.

"Sen biliyor musun?" diye sordu Ham.

"Elbette," dedi Kelsier. "Ömrümün bir yılını orada çalışarak harcadım."

"Hathsin mi?" diye sordu Ham şaşkınlık içinde.

Kelsier başıyla onayladı. "İşte o yüzden Lord Hükümdar orada çalışan kimsenin sağ kalmadığından emin oluyor. Sırrının açığa çıkmasına izin veremez. Orası sadece bir sürgün yeri, sadece skaaların ölmeleri için gönderildikleri bir cehennem çukuru değil. Hathsin bir maden."

"Tabii ya..." dedi Breeze.

Kelsier doğrularak dikildi ve bardan uzaklaşarak Ham ve Breeze'in masasına doğru yürüdü. "Bizim burada bir şansımız var, beyler. Müthiş bir şeyi yapma şansı, başka hiçbir hırsız çetesinin asla yapmadığı bir şeyi. Biz Lord Hükümdar'ın kendisini soyacağız!

"Ama daha fazlası da var. Çukurlar beni neredeyse öldürüyordu ve ben de kaçtığımdan beri her şeyi... farklı görüyorum. Umutları olmadan çalışan skaaları görüyorum. Aristokrat artıkları üzerinden sağ kalmaya çalışan hırsız çetelerini görüyorum; çoğu zaman da bunu yapmaya çalışırken kendilerini ve başka skaaları öldürtüyorlar. Skaa isyanının Lord Hükümdar'a direnmek için o kadar çok uğraştığını ve asla hiçbir yere varamadığını görüyorum.

"İsyan başarısız oluyor çünkü fazlasıyla hantal ve dağınık. Ne zaman pek çok parçasından bir tanesi momentum kazanırsa, Çelik Nezaret bunu eziyor. Son İmparatorluk'u yenmenin yolu bu değil beyler. Ama küçük bir ekibin, usturuplu ve becerikli olan bir ekibin bir umudu var. Biz fazla açığa çıkma riskine girmeden çalışabiliriz. Bizler Çelik Nezaret'in pençelerinden nasıl kaçınacağımızı biliyoruz. Bizler yüksek aristokrasinin nasıl düşündüğünü ve onun üyelerinden nasıl faydalanacağımızı anlıyoruz. Bizler bunu yapabiliriz!"

Breeze ve Ham'in masasının yanında durakladı.

"Bilmiyorum Kell," dedi Ham. "Senin sebeplerine katılmadığımdan değil. Bu sadece... Eh, bu biraz çılgınca görünüyor."

Kelsier gülümsedi. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama sen yine de kabul edecek sin, değil mi?"

Ham durakladı, sonra da başıyla onayladı. "İş ne olursa olsun senin ekibine katılacağımı biliyorsun. Bu kulağa delice geliyor ama senin planlarının çoğu zaten öyledir. Ama... Ama söyle bana. Sen Lord Hükümdar'ı devirme konusunda ciddi misin?"

Kelsier başını sallayarak onayladı. Her nedense, Vin de neredeyse ona inanmaya meyilliydi.

Ham kararlı bir şekilde başını salladı. "Peki, o zaman. Ben varım."

"Breeze?" diye sordu Kelsier.

İyi giyimli adam başını olumsuzca salladı. "Ben emin değilim Kell. Bu biraz aşırı, hatta senin için bile."

"Sana ihtiyacımız var, Breeze," dedi Kell. "Kimse bir kalabalığı senin gibi Teskin edemez. Eğer bir ordu toplayacaksak, senin Allomanser'lerine ve senin güçlerine ihtiyacımız olacak."

"Eh, o kadarı doğru," dedi Breeze. "Ama yine de..."

Kelsier gülümsedi, ondan sonra da masanın üstüne bir şey koydu: Vin'in Breeze için doldurmuş olduğu şarap kupası. Vin, Kelsier'in bunu bardan kapmış olduğunun farkına bile varmamıştı.

"İşin zorluğunu düşün, Breeze," dedi Kelsier.

Breeze kupaya bir göz attı, sonra da başını kaldırıp Kelsier'e. En sonunda kahkaha atarak şaraba uzandı. "Tamam. Ben de varım."

"Bu imkânsız," dedi huysuz bir ses odanın arka tarafından. Clubs kollarını bağlamış, yüzünde ters bir ifadeyle Kelsier'i süzüyordu. "Gerçekte ne planlıyorsun, Kelsier?"

"Ben doğruyu söylüyorum," diye cevap verdi Kelsier. "Ben Lord Hükümdar'ın atiyumunu almayı ve onun imparatorluğunu yıkmayı planlıyorum."

"Yapamazsın," dedi adam. "Bu ahmaklık. Sorgucular hepimizi boğazımızdan kancalarla asacak."

"Belki," dedi Kelsier. "Ama eğer başarılı olursak alacağımız ödülü düşün. Zenginlik, güç ve skaaların köle gibi değil de insan gibi yaşayabilecekleri bir dünya."

Clubs yüksek sesle burnundan soludu. Sonra sandalyesi arkasında yere devrilirken ayağa kalktı. "Hiçbir ödül yeterli olmaz. Lord Hükümdar seni bir kere öldürmeye çalıştı. Görüyorum ki sen de o bunu başarıncaya kadar tatmin olmayacaksın." Bununla birlikte yaşlı adam döndü ve topallayan, uzun adımlarla ilerleyip arkasından kapıyı çarparak odadan çıktı.

Sığınak sessizleşti.

"Eh, sanırım başka bir Dumancı'ya ihtiyacımız olacak," dedi Dockson.

"Onun öylece gitmesine izin mi vereceksiniz?" diye hesap sordu Yeden. "O her şeyi biliyor!"

Breeze kıs kıs güldü. "Bu küçük grupta ahlaklı olan kişinin sen olması gerekmiyor muydu?"

"Ahlakın bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Yeden. "Birinin bu şekilde gitmesine izin vermek aptalca! Dakikalar içinde obligatörleri tepemize indirebilir."

Vin de ona katılıyordu ama Kelsier sadece başını salladı. "Ben o şekilde çalışmam Yeden. Clubs'ı tehlikeli bir planın ana hatlarından bahsettiğim bir buluşmaya çağırdım, hatta bazı insanların aptalca diyebileceği bir plan. O bunun fazla tehlikeli olduğuna karar verdi diye Clubs'ı öldürtecek değilim. Eğer öyle şeyler yaparsan, kısa bir süre sonra artık kimse planlarını dinlemeye gelmez."

"Dahası," dedi Dockson. "Bize ihanet etmeyeceğinden emin olmadığımız birisini bu buluşmalardan birine davet etmezdik."

İmkânsız, diye düşündü Vin kaşlarını çatarak. Çetenin moralini yüksek tutmak için yalan söylüyor olmalıydı, kimse bu kadar güvençli olmazdı. Sonuç olarak diğerleri Kelsier'in birkaç yıl önceki başarısızlığının, onu Hathsin Çukurları'na göndermiş olan olayın, bir ihanet yüzünden olduğunu söylememişler miydi? Büyük ihtimalle Kelsier'in şu anda bile Clubs'ı takip eden, onun otoritelere haber vermeyeceğini garanti altına alacak suikastçıları vardı.

"Pekâlâ, Yeden," dedi Kelsier işe geri dönerek. "Onlar kabul etti. Plan başlıyor. Sen hâlâ var mısın?"

"Eğer hayır dersem isyanın parasını geri verecek misin?" diye sordu Yeden.

Buna gelen tek cevap Ham'in sessizce kıs kıs gülüşüydü. Yeden'in yüz ifadesi kararsız ama sadece başını iki yana salladı. "Eğer başka bir seçeneğim olsaydı..."

"Aman kes şikâyet etmeyi," dedi Kelsier. "Şimdi sen de resmi olarak bir hırsız çetesinin üyesisin, o yüzden buraya gelip de bizim yanımızda oturabilirsin."

Yeden bir an için durakladı, sonra da içini çekti ve Kelsier'in hâlâ yanında ayakta durmakta olduğu Breeze, Ham ve Dockson'ın masasına doğru yürüyüp oturdu. Vin hâlâ yan masada oturuyordu.

Kelsier dönerek Vin'e doğru baktı. "Ya sen, Vin?"

Vin durakladı. *Bana niye soruyor? Onun elinde olduğumu zaten biliyor. Ben onun bildiklerini öğrendiğim sürece işin ne olduğu önemli değil ki.*

Kelsier ümitle bekliyordu.

"Ben de varım," dedi Vin onun duymak istediği şeyin bu olduğunu varsayarak.

Doğru tahmin etmiş olmalıydı çünkü Kelsier gülümsedi, sonra da masadaki son sandalyeye doğru başıyla işaret etti.

Vin içini çekti ama onun işaret ettiği gibi yaparak kalktı ve son sandalyeye oturmak için ilerledi.

"Çocuk kim?" diye sordu Yeden.

"Twixt," dedi Breeze.

Kelsier bir kaşını yukarı kaldırdı. "Aslında Vin bir çeşit yeni üye. Ağabeyim birkaç ay önce onu duygularını Teskin ederken yakalamış."

"Teskinci, ha?" dedi Ham. "Sanırım her zaman fazladan bir tanesini daha kullanabiliriz."

"Aslında görünüşe göre o insanların duygularını Körükleyebiliyor da," diye belirtti Kelsier.

Breeze irkildi.

"Hadi be?" dedi Ham.

Kelsier başıyla onayladı. "Dox ve ben onu sadece birkaç saat önce test ettik."

Breeze kıs kıs güldü. "Ve ben burada durmuş, ona asla senden başka bir Sissoyluyla karşılaşmayacağını söylüyordum."

"Ekipte ikinci bir Sissoylu..." dedi Ham takdirle. "Eh, bu şansımızı biraz olsun artırıyor."

"Ne diyorsunuz siz?" diye geveledi Yeden. "Skaalar Sissoylu olamaz. Ben Sissoyluların var olup olmadığından bile emin değilim! *Ben* kesinlikle bir tanesiyle bile karşılaşmış değilim."

Breeze bir kaşını kaldırdı, sonra da bir elini Yeden'in omzuna koydu. "Sen bu kadar çok konuşmamaya çalışmalısın, arkadaşım," diye önerdi. "O şekilde çok daha az salakmış gibi görünürsün."

Yeden, Breeze'in elini ittirdi ve Ham güldü. Ancak Vin sessizce oturmuş, Kelsier'in söylediklerinin ima ettiği şeyleri değerlendiriyordu. Atiyum rezervlerini çalma hakkında olan kısım cezbediciydi ama bunu yapmak için şehri fethetmek mi? Bu adamlar gerçekten de bu kadar gözü kara mıydı?

Kelsier kendisi için masanın yanına bir sandalye çekti ve ters oturarak kollarını sandalyenin sırtına koydu. "Pekâlâ," dedi. "Bir çetemiz var. Ayrıntıları sonraki buluşmada planlayacağız ama ben hepinizin iş hakkında düşünüyor olmasını istiyorum. Benim bazı planlarım var ama taze kafaların da hedefimizi değerlendirmesini istiyorum. Luthadel Garnizonu'nu şehirden çıkarmanın yollarını ve bu şehri Büyük Evlerin Yeden'in ordusunu saldırdığı zaman durdurmak için kuvvetlerini seferber edemeyecekleri kadar fazla kargaşaya sürüklememizin yollarını tartışmamız gerekiyor."

Yeden dışında grubun üyeleri başlarıyla onayladılar.

"Ancak bu akşamı bitirmeden önce," diye devam etti Kelsier, "Planın, sizi uyarmak istediğim bir diğer parçası daha var."

"Daha ne?" diye sordu Breeze hafif hafif gülerek. "Lord Hükümdar'ın servetini çalmak ve imparatorluğunu yıkmak yetmiyor mu?"

"Hayır," dedi Kelsier. "Ben eğer başarabilirsem onu öldüreceğim de."

Sessizlik.

"Kelsier," dedi Ham yavaş yavaş. "Lord Hükümdar, Ebediyetin Kıymığı. O Tanrı'nın kendisinin bir parçası. Onu öldüremezsin. Hatta onu *yakalamak* bile büyük ihtimalle imkânsız."

Kelsier cevap vermedi. Ancak bakışları kararlıydı.

Şimdi oldu, diye düşündü Vin. O *delirmiş olmalı*.

"Lord Hükümdar ve benim, bizim aramızda ödenmemiş bir borç var," dedi Kelsier sessiz bir şekilde. "O Mare'i benden aldı ve neredeyse benim akıl sağlığımı da alıyordu. Hepinize itiraf ediyorum ki bu planın arkasındaki sebeplerimden biri

de ondan intikam almak. Biz onun hükümetini, evini ve servetini elinden alacağız.

"Ancak bunun işe yaraması için ondan kurtulmamız gerekecek. Belki de onu kendi zindanlarında hapsetmemiz ya da en azından onu şehrin dışına çıkarmamız gerekiyor. Ancak ben bu iki seçenekten de çok daha iyi olan bir şey düşünebiliyorum. Beni gönderdiği o çukurların içinde Koptum ve Allomantik güçlerim uyandı. Şimdi de bunları onu öldürmek için kullanmaya niyetliyim."

Kelsier ceketinin cebine uzandı ve bir şey çıkardı. Bunu masanın üstüne koydu.

"Kuzeydekilerin bir efsanesi var," dedi Kelsier. "Bu Lord Hükümdar'ın ölümsüz olmadığını anlatıyor, tamamen değil. Diyorlar ki o doğru metal ile öldürülebilir. On Birinci Metal. Şu metal."

Gözler masanın üstündeki nesneye döndü. Bu ince bir metal çubuktu, belki Vin'in serçe parmağı kadar uzun ve kalındı. Gümüşsü beyaz bir rengi vardı.

"On Birinci Metal mi?" diye sordu Breeze şüpheli bir şekilde. "Ben hiç böyle bir efsane duymadım."

"Lord Hükümdar bunun yayılmasını engellemiş," dedi Kelsier. "Ama eğer nereye bakacağını biliyorsan hâlâ bulunabiliyor. Allomantik teori on metalden bahseder: sekiz temel metal ve iki yüksek metal. Ancak bir tane daha var, çoğu kişi tarafından bilinmeyen bir tane. Diğer onundan bile çok daha güçlü olan bir metal."

Breeze şüpheci bir şekilde kaşlarını çattı.

Ancak Yeden ilgilenmiş gibi görünüyordu. "Ve bu metal bir şekilde Lord Hükümdar'ı öldürebilir mi?"

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Bu onun zayıflığı. Çelik Nezaret sizden onun ölümsüz olduğuna inanmanızı istiyor ama o bile öldürülebilir, bunu yakan bir Allomanser tarafından."

Ham uzanarak ince metal çubuğu aldı. "Bunu nereden buldun?"

"Kuzeyde," dedi Kelsier. "Uzak Yarımada'nın yakınlarındaki bir ülkede, insanların hâlâ Miraç'tan önceki günlerdeki eski krallıklarının adının ne olduğunu hatırladığı bir ülke."

"Nasıl çalışıyor?" diye sordu Breeze.

"Emin değilim," dedi Kelsier dürüst bir şekilde. "Ama keşfetmeye niyetliyim."

Ham parmaklarında çevirmekte olduğu porselen renkli metali süzdü.

Lord Hükümdar'ı öldürmek mi? diye düşündü Vin. Lord Hükümdar rüzgârlar ya da sisler gibi bir güçtü. İnsan böyle şeyleri öldürmezdi. Onlar yaşıyor da sayılmazdı zaten. Onlar sadece *vardı*.

"Her neyse," dedi Kelsier metali Ham'den geri alırken. "Sizin bu konuda endişe etmenize gerek yok. Lord Hükümdar'ı öldürmek benim işim. Eğer bunun mümkün olmadığı ortaya çıkarsa onu kandırarak şehrin dışına çıkarıp, sonra da soyup soğana çevirmekle yetineceğiz. Ben sadece sizlerin benim ne planlamakta olduğumu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Deli bir adamın eline düşmüşüm, diye düşündü Vin teslimiyet içinde. Ama o Vin'e Allomansi öğrettiği sürece bunun gerçekte bir önemi olmayacaktı.

Yapmam gereken şeyin ne olduğunu bile anlamıyorum. Terrisli filozoflar zamanı geldiğinde görevimin ne olduğunu anlayacağımı iddia ediyorlar ama bu küçük bir teselli.

Zifir yok edilmek zorunda ve görünüşe göre bunu yapabilecek olan tek kişi de benim. Şu anda bile dünyayı kırıp geçiriyor. Eğer ben kısa süre içinde onu durduramazsam, bu diyardan geriye kemikler ve tozdan başka hiçbir şey kalmayacak.

5

"A-HA!" KELSİER'NİN MUZAFFER hâli Camon'un barının arkasında belirdi, yüzünde bir tatmin ifadesi vardı. Kolunu kaldırdı ve tozlu bir şarap şişesini bir gümlemeyle tezgâhın üstüne koydu.

Dockson eğlendiği belli bir hâlde ona doğru baktı. "Onu nereden buldun?"

"Gizli çekmecelerin birinden," dedi Kelsier şişenin tozunu silerken.

"Ben onların hepsini bulduğumu sanmıştım," dedi Dockson.

"Bulmuşsun. Bir tanesinin arka tarafı sahteydi."

Dockson kıs kıs güldü. "Akıllıca."

Kelsier başıyla onayladı, şişenin mantarını çıkardı ve üç kupa doldurdu. "İşin sırrı aramayı hiç bırakmamakta. *Her zaman* bir sır daha vardır." Üç kupayı aldı ve Vin ile Dockson'a masada katılmak üzere yürüyüp geldi.

Vin kupayı tereddütlü bir şekilde aldı. Görüşme kısa bir süre önce bitmiş; Breeze, Ham ve Yeden Kelsier'in onlara söylemiş olduğu şeyler hakkında düşünmek için ayrılmışlardı. Vin kendisinin de gitmiş olması gerektiğini hissediyordu ama onun gidecek herhangi bir yeri yoktu. Dockson ve Kelsier ise onun yanlarında kalacağını peşinen kabul etmiş gibi görünüyorlardı.

Kelsier kıpkırmızı şaraptan büyük bir yudum aldı, sonra da gülümsedi. "Ah, bu *çok* daha iyi."

Dockson da başını sallayarak onayladı ama Vin kendi içkisinin tadına bakmadı.

"Başka bir Dumancı'ya ihtiyacımız olacak," diye söylendi Dockson.

Kelsier başıyla onayladı. "Gerçi öbürleri iyi karşılamış gibi göründüler."

"Breeze hâlâ emin değil," dedi Dockson.

"Vazgeçmeyecek. Breeze zor işleri sever ve asla bundan daha zor bir iş bulamayacak." Kelsier gülümsedi. "Dahası, onun da içinde olmadığı bir iş çeviriyor olduğumuzu bilmek onu deli ederdi."

"Yine de, tereddütlü olmakta haklı," dedi Dockson. "Ben de biraz endişeliyim."

Kelsier de katıldığını belirterek başını salladı ve Vin kaşlarını çattı. O *zaman bunlar plan hakkında ciddi mi? Yoksa bu hâlâ benim için yaptıkları bir gösteri mi?* İki adam o kadar becerikli görünüyorlardı ki. Ancak, Son İmparatorluk'u devirmek mi? Sislerin gelmesini ya da güneşin yükselmesini durdurma ihtimalleri daha yüksekti.

"Diğer arkadaşların ne zaman buraya ulaşacak?" diye sordu Dockson.

"Bir iki gün," dedi Kelsier. "O zamana kadar başka bir Dumancı bulmamız gerekecek. Ayrıca benim biraz daha atiyuma ihtiyacım olacak."

Dockson kaşlarını çattı. "Şimdiden mi?"

Kelsier başıyla onayladı. "Çoğunu OreSeur'un Kontrat'ını almak için harcadım, sonra son kalan parçayı da Tresting'in plantasyonunda kullandım."

Tresting. Önceki hafta malikânesinde öldürülen asil. *Kelsier'in bununla ne ilişkisi vardı? Ve Kelsier atiyum hakkında ne demişti?* Lord Hükümdar'ın metali tekelinde tutarak yüksek aristokrasiyi kontrol altında tuttuğunu iddia etmişti.

Dockson sakallı çenesini ovuşturdu. "Atiyumu bulması kolay değil, Kell. Sana o son parçayı çalmak için neredeyse sekiz aylık planlama gerekmişti."

"O durum sen dikkatli olmak zorunda kaldığın için öyleydi," dedi Kelsier sinsi bir gülümsemeyle.

Dockson hafif bir endişeyle Kelsier'e dik dik baktı. Kelsier ise sadece daha geniş gülümsedi ve en sonunda Dockson içini çekerek gözlerini devirdi. Sonra Vin'e bir göz attı. "İçkine dokunmamışsın."

Vin başını iki yana salladı.

Dockson bir açıklama için bekliyordu ve en sonunda Vin cevap vermek zorunda kaldı. "Ben kendi hazırlamadığım hiçbir şeyi içmeyi sevmiyorum."

Kelsier kıs kıs güldü. "O bana Vent'i hatırlatıyor."

"Vent mi?" dedi Dockson gülerek. "Kız biraz paranoyak ama o kadar da kötü değil. Yemin ederim ki o adam kendi kalp atışından ürkecek kadar gergindi."

İki adam beraberce kahkaha attılar. Ancak dostluk havası Vin'i sadece daha da fazla rahatsız etmişti. *Benden ne bekliyor bunlar? Bir çeşit çırak mı olmam gerekiyor?*

"Peki, o zaman, bana nasıl kendine biraz atiyum bulmayı planladığını anlatacak mısın?" diye sordu Dockson.

Kelsier cevap vermek için ağzını açtı ama merdivenler aşağı inen birinin sesiyle tıkırdadı. Kelsier ve Dockson döndü; Vin ise elbette ki, hareket etmek zorunda kalmadan odanın iki girişini de görebilecek bir şekilde oturmuştu.

Vin bu gelenin Kelsier'in sığınakla işinin bitip bitmediğini görmek için gönderilmiş olan Camon'un çete üyelerinden biri olmasını bekliyordu. Bu nedenle de kapı açılarak Clubs denilen adamın boğumlu ve huysuz yüzünü açığa çıkardığı zaman tamamen şaşırmıştı.

Kelsier gülümsedi, gözleri ışıldıyordu.

Şaşırmadı. Belki memnun oldu ama şaşırmadı.

"Clubs," dedi Kelsier.

Clubs kapının ağzında dikilerek üçlüye etkileyici derecede memnuniyetsiz bir bakış attı. En sonunda da topallayarak odaya girdi. İnce, sakar görünüşlü genç bir oğlan onu takip ediyordu.

Oğlan Clubs'a bir sandalye getirdi ve bunu Kelsier'in masasının yanına koydu. Clubs kendi kendine hafifçe homurdanarak oturdu. En sonunda da Kelsier'e gözlerini kısıp burnunu kırıştırarak dik dik baktı. "Teskinci gitti mi?"

"Breeze mi?" diye sordu Kelsier. "Evet gitti."

Clubs homurdandı. Sonra şarap şişesine dik dik baktı.

"Buyur al," dedi Kelsier.

Clubs oğlana bardan kendisi için bir kupa getirmesini işaret ederek elini salladı, sonra da tekrar Kelsier'e döndü. "Emin olmak zorundaydım," dedi. "Hiçbir zaman etrafta bir Teskinci varken kendine güvenemezsin, özellikle de onun gibi bir tanesi varsa."

"Sen bir Dumancı'sın Clubs," dedi Kelsier. "Sen ona izin vermediğin sürece sana pek bir şey yapamazdı."

Clubs omuz silkti. "Ben Teskincileri sevmem. Sadece Allomansi'den değil, onlar gibi adamlarla... onlar etraftayken oynatılmadığından emin olamazsın. Bakır olsun ya da olmasın."

"Senin sadakatini elde etmek için öyle bir şeye bel bağlamazdım," dedi Kelsier.

"Ben de öyle ummuştum," dedi Clubs oğlan ona bir kupa şarap doldururken. "Ama emin olmam gerekiyordu. O Breeze etrafta değilken bunları düşünmem gerekiyordu." Clubs yüzünü buruşturdu, gerçi Vin bunu neden yaptığını anlayamamıştı, sonra da kupayı alıp yarısını bir dikişte içti.

"İyi şarap," dedi bir hırlamayla. Sonra Kelsier'i süzdü. "O zaman sen Çukurlar'da aklını hepten yitirdin, hı?"

"Tamamen," dedi Kelsier dümdüz bir yüz ifadesiyle.

Clubs gülümsedi, gerçi bu ifade onun yüzünde kesinlikle çarpık görünüyordu. "O zaman senin bunu yapmaya niyetin var? Senin şu sözde işini yapacaksın?"

Kelsier ciddi bir şekilde başıyla onayladı.

Clubs şarabının kalanını da kafasına dikti. "O zaman kendine bir Dumancı buldun. Ama para için değil. Eğer sen gerçekten de bu hükümeti devirmek konusunda ciddiysen, o zaman ben varım."

Kelsier gülümsedi.

"Ve bana gülümseme," diye tersledi Clubs. "Bundan nefret ederim."

"Aklımdan bile geçmez."

"Eh," dedi Dockson kendisine bir içki daha doldururken. "Bu Dumancı sorununu çözüyor."

"Pek fark etmeyecek," dedi Clubs. "Siz başarısız olacaksınız. Ben hayatımı Siskanları, Lord Hükümdar ve onun obligatörlerinden saklamaya çalışarak geçirdim. Ne olursa olsun eninde sonunda hepsini buluyor."

"O zaman neden bize yardım etme zahmetine giriyorsun ki?" diye sordu Dockson.

"Çünkü" dedi Clubs ayağa kalkarak. "Lord beni de eninde sonunda bulacak. En azından bu şekilde giderken onun suratına tükürebileceğim. Son İmparatorluk'u yıkmak..." Gülümsedi. "Havası var. Hadi, gidelim evlat. Dükkânı misafirler için hazırlamamız gerekiyor."

Vin gitmelerini izledi, Clubs topallayarak kapıdan çıktı, oğlan da arkalarından çekerek kapıyı kapattı. Sonra Kelsier'e bir göz attı. "Onun geri geleceğini biliyordun."

Kelsier ise omuz silkerek kalktı ve gerindi. "Umuyordum. Vizyon insanları cezbeder. Benim teklif etmekte olduğum iş... bu sırtını dönüp gideceğin türden bir şey değil. En azından, eğer hayata karşı genel olarak kızgın olan, sıkkın, yaşlı bir adamsan. Şimdi, Vin, varsayıyorum ki senin çeten bu binanın tamamının sahibi?"

Vin başıyla onayladı. "Üst kattaki dükkân bir paravan."

"İyi," dedi Kelsier köstekli saatini kontrol ederek, sonra bunu Dockson'a verdi. "Arkadaşlarına sığınaklarına geri gelebileceklerini söyle, sisler büyük ihtimalle şimdiden belirmeye başlıyordur."

"Ya biz?" diye sordu Dockson.

Kelsier gülümsedi. "Biz çatıya çıkıyoruz. Sana söylediğim gibi, biraz atiyum almam lazım."

Gündüz Luthadel kül ve kızıl güneş ışığıyla kavrulmuş olan kararmış bir şehirdi. Sert, belirgin ve bunaltıcı.

Ancak gece bulandırmak ve gizlemek için sisler gelirdi. Yüksek asil kaleleri hayaletsi, kararmış siluetlere dönerdi. Sokaklar sis içinde daha dar hâle geliyormuş gibi görünür, her cadde boş, tehlikeli bir ara sokağa dönüşürdü. Asiller ve hırsızlar bile gece dışarı çıkarken endişeli olurlardı; sisli sessizlikle yüzleşmek için güçlü bir yürek gerekirdi. Geceleyin karanlık şehir çaresizler ve çılgınlar için uygun olan bir yerdi, girdaplanan gizemin ve garip yaratıkların diyarıydı.

Benim gibi garip yaratıkların, diye düşündü Kelsier. Sığınağın düz çatısının kenarlarını dolanan çıkıntının üstünde ayakta duruyordu. Etrafında karanlığın içinden yükselen gölgeli binalar vardı ve sisler, her şeyin karanlığın içinde kayıyor ve hareket ediyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Arada sırada bir pencereden zayıf bir ışık dışarıya göz kırpıyordu ama minik ışık damlacıkları sinik, korkmuş şeylerdi.

Serin bir esinti sisleri hareket ettirip çatı boyunca süzülerek Kelsier'in sisle nemlenmiş yanağına verilen bir nefes gibi sürtündü. Geçmişteki günlerde, her

şeyin kötüye gitmesinden önceki zamanlarda, Kelsier her zaman bir işten önceki akşam şehre yukarıdan bakmayı arzulayarak bir çatının üstüne çıkardı. Mare'in de her zaman olduğu gibi orada olmasını bekleyerek yan tarafına bir göz atana kadar bu gece de o eski âdetini tekrarlıyor olduğunun farkına varmamıştı.

Ancak umduğunun yerine sadece boş havayı buldu. Yalnız. Sessiz. Onun yerine sisler almıştı. Ama dolduramamışlardı.

İçini çekti ve döndü. Vin ve Dockson da onun arkasında çatıda duruyorlardı. İkisi de sislere çıkmış oldukları için endişeliymiş gibi görünüyorlardı ama korkularıyla baş edebiliyorlardı. İnsan sislere tahammül etmeyi öğrenmeden yeraltında fazla ilerleyemezdi.

Kelsier ise sislere "tahammül" etmekten çok daha fazlasını yapmayı öğrenmişti. Son birkaç yıldır sislerin içinde o kadar sık bulunmuştu ki, artık geceleri sislerin gizleyici kucaklamasının içinde gündüz olduğundan çok daha rahat hissetmeye başlamıştı.

"Kell," dedi Dockson. "Kenara o kadar yakında durmak zorunda mısın? Planlarımız biraz delice olabilir ama ben onların senin aşağıdaki kaldırım taşlarına yayılmış olmanla sona ermemelerini tercih ederim."

Kelsier gülümsedi. *Beni hâlâ bir Sissoylu olarak düşünmüyor*, diye düşündü. *Buna alışmak onların hepsi için biraz zaman alacak.*

Yıllar önce Luthadel'deki en namlı çetebaşı olmuştu ve bunu bir Allomanser bile olmadan başarmıştı. Mare bir Kalaygöz'dü ama o ve Dockson... onlar sadece sıradan adamlardı. Biri herhangi bir gücü olmayan bir melez, öbürü de kaçak bir plantasyon skaası. Birlikte Büyük Evleri dizlerinin üstüne çökertmiş, Son İmparatorluk'taki en güçlü adamları küstahça soymuşlardı.

Şimdi ise Kelsier çok ama çok daha fazlasıydı. Bir zamanlar Allomansi'yi hayal eder, Mare'ınki gibi bir gücünün olmasını dilerdi. Mare, o Koparak güçlerine ulaşmadan önce ölmüştü. Asla Kelsier'in bu güçlerle ne yapacağını göremeyecekti.

Eskiden yüksek aristokrasi ondan korkardı. Kelsier'i yakalamak için Lord Hükümdar'ın bizzat kendisi tarafından kurulan bir tuzak gerekmişti. Şimdi ise... o işini bitirmeden önce Son İmparatorluk'un kendisi sarsılacaktı.

Bir kere daha sisleri içine çekerek şehri gözleriyle taradı, sonra da çıkıntıdan atlayarak inip Dockson ve Vin'e katılmak için yavaş yavaş yürüdü. Herhangi bir ışık taşımıyorlardı, açık havada sisler yüzünden dağılan yıldız ışığı çoğu durumda görmek için yeterli olurdu.

Kelsier ceketini ve yeleğini çıkararak bunları Dockson'a verdi, sonra da gömleğinin ucunu pantolonundan dışarı çıkarttı. Kumaşı onu geceleyin ele vermeyecek kadar koyu renkliydi.

"Pekâlâ," dedi Kelsier. "Kimi denemem gerekir?"

Dockson yüzünü astı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Kelsier gülümsedi.

Dockson içini çekti. "Urbain ve Teniert evleri yakın zamanda soyuldu ama atiyumları için değil."

"Şu anda en güçlü ev hangisi?" diye sordu Kelsier çömelip Dockson'un ayaklarının yanında durmakta olan torbasının bağlarını çözerken. "Kimi hiç kimse soymayı bile düşünmez?"

Dockson durakladı. "Venture," dedi en sonunda. "Son birkaç yıldır onlar en tepedeler. Birkaç yüz adamlık bir daimi kuvvetleri var ve yerel ev asilleri de şöyle iki düzine filan Siskan içeriyor."

Kelsier başını salladı. "Eh, o zaman benim gideceğim yer de orası. Onların mutlaka biraz atiyumu vardır." Torbasını çekip açtı, sonra da koyu gri bir pelerini çekip çıkardı. Büyük ve sarmalayıcı olan pelerin, tek bir parça kumaştan imal edilmemişti; bunun yerine yüzlerce uzun, kurdeleye benzer şeritten oluşuyordu. Omuzlardan ve göğüs hizasından birbirlerine dikilmişlerdi ama çoğunlukla üst üste düşen flamalar gibi birbirlerinden ayrı olarak asılı duruyorlardı.

Kelsier giysiyi üstüne geçirdi, kumaş şeritleri neredeyse sanki sislerin kendileri gibi eğrilip bükülüyordu.

Dockson hafifçe nefesini verdi. "Hiç bunlardan bir tanesini giyen birine bu kadar yakın olmamıştım."

"Bu ne?" diye sordu Vin, alçak sesi gece sislerinin içinde neredeyse bir hayalet gibiydi.

"Bu bir Sissoylu pelerini," dedi Dockson. "Hepsi bunlardan giyiyor. Bu bir yerde... onların klüplerine üye olmanın sembolü gibi."

"Seni sislerin içinde saklamak üzere imal edilmiş ve renklendirilmiştir," dedi Kelsier. "Şehir muhafızları ile diğer Sissoyluları seni rahatsız etmemeleri için uyarır." Hızla dönerek pelerininin dramatik bir şekilde savrulmasını sağladı. "Bence bana yakışıyor."

Dockson gözlerini devirdi.

"Pekâlâ," dedi Kelsier eğilip torbasından kumaş bir kemer çıkarırken. "Venture Evi. Bilmem gereken herhangi bir şey var mı?"

"Lord Venture'nın çalışma odasında bir kasasının olması lazım," dedi Dockson. "Büyük olasılıkla atiyum zulasını orada saklıyordur. Çalışma odasını üçüncü katta, üst güney balkonundan üç oda içeride bulacaksın. Dikkatli ol, Venture Evi'nin sıradan askerleri ve Siskanların yanı sıra yaklaşık bir düzine de siskıranı var."

Kelsier kemerini bağlarken başıyla onayladı. Bir tokası yoktu ama iki küçük kını vardı. Çantadan iki cam bıçak çıkardı, bunları çentiklere karşı kontrol etti ve sonra da kınlarına soktu. Ayakkabılarını sıyırıp attı ve çoraplarını da çıkararak soğuk taşların üstünde çıplak ayakla kaldı. Ayakkabılarla birlikte üstündeki sikke kesesi ve belindeki üç metal şişeciği dışında son metal parçaları da gitti. Bunların en büyüğünü seçti, içindekileri kafasına dikti, sonra da boş şişeciği Dockson'a verdi.

"Bu kadar mı?" diye sordu Kelsier.

Dockson başıyla onayladı. "İyi şanslar."

Onun yanında Vin, Kelsier'in hazırlıklarını yoğun bir merakla izliyordu. Sessiz, ufak bir şeydi ama Kelsier'in etkileyici bulduğu bir kararlılığı gizliyordu. Kız paranoyaktı, doğru, ama korkak değildi.

Senin de zamanın gelecek ufaklık, diye düşündü Kelsier. *Ama bu gece değil.*

"Eh," dedi kesesinden bir sikke çıkarıp bunu binanın yan tarafından aşağı atarak. "O zaman ben gideyim. Biraz sonra sizlerle Clubs'ın dükkânında buluşuruz."

Dockson başını salladı.

Kelsier döndü ve yürüyerek çatının kenarına geldi. Sonra da binadan aşağı atladı.

Etrafındaki havada sisler dalgalanıyordu. Temel Allomantik metallerin ikincisi olan çeliği yaktı. Bir anda etrafında sadece onun gözleri tarafından algılanabilen şeffaf mavi çizgiler belirdi. Her biri göğsünün merkezinden yakınlardaki bir metal kaynağına doğru uzanıyordu. Çizgilerin hepsi nispeten solgundu; küçük metal kaynaklarına doğru gidiyor olduklarını gösteren bir işaret: kapı menteşeleri, çiviler ve diğer parçacıklar. Metal kaynağının türü fark etmiyordu. Demir ya da çelik yakmak, yeteri kadar yakın ve fark edilebilecek kadar büyük olmaları kaydıyla, her türlü metale doğru giden mavi çizgiler gösterirdi.

Kelsier doğrudan kendisinden aşağı inen, sikkesine doğru uzanan çizgiyi seçti. Çelik yakarak sikkeye doğru İttirdi.

Düşüşü anında durdu ve mavi çizgi boyunca ters yönde havaya doğru fırlatıldı. Yan tarafa doğru uzanarak geçmekte olan bir pencere kolunu seçti ve kendisine yan tarafa doğru açı vererek buna doğru İtti. Dikkatli dürtüşü onu sokağın öbür tarafında Vin'in sığınağının doğrudan karşısında olan binanın kıyısından yukarı gönderdi.

Kelsier kıvrak bir şekilde yere inerek çömeldi ve sonra binanın eğimli çatısını koşarak geçti. Diğer tarafa geldiğinde karanlığın içinde duraklayarak dalgalanan sislerin arasından dikkatlice baktı. Kalay yaktı ve onun da hislerini keskinleştirerek göğsünün içinde harlanıp canlandığını hissetti. Bir anda sisler daha az koyuymuş gibi göründü. Etrafındaki gece daha aydınlık hâle gelmiş değildi, sadece onun görme becerisi artmıştı. Kuzeyde, uzaklardaki büyük bir binayı zar zor seçebiliyordu. Venture Kalesi.

Kelsier kalayını açık bıraktı, kalay yavaş yanardı ve büyük olasılıkla biteceğinden endişe etmesine gerek yoktu. Ayağa kalkarken sisler vücudunun etrafında hafifçe dolandı. Savruluyor ve dönüyor, etrafında zar zor fark edilecek bir akıntı şeklinde dolanıyorlardı. Sisler onu tanıyor, onu kabul ediyorlardı. Onlar Allomansi'yi hissederdi.

Arkasındaki metal bir bacaya doğru İttirerek sıçradı ve geniş yatay bir atlayış yaptı. Sıçrarken bir sikke de attı; minik metal parçası karanlık ve sisin içinde titreşiyordu. Sikke yere çarpmadan önce ona doğru İttirdi ve Kelsier'in ağırlığı sert bir hareketle sikkeyi aşağı doğru bastırdı. Sikke kaldırım taşlarına çarpar çarpmaz Kelsier'in İtişi onu yukarı doğru savurarak atlayışının ikinci yarısını zarif bir yay hâline getirdi.

Kelsier bir diğer eğimli tahta çatının üstüne kondu. Çelikitme ve Demirçekme Gemmel'in ona öğretmiş olduğu ilk şeylerdi. *Bir şeye doğru İttirdiğin zaman bu ağırlığını onun üstüne fırlatıyormuşsun gibi olur*, demişti yaşlı deli. *Ve sen ağırlı-*

ğını değiştiremezsin; sen bir Allomanser'sin, kuzeyli bir mistik değilsin. Eğer sana doğru uçarak gelmesini istemiyorsan kendinden daha hafif olan bir şeyi Çekme ve öbür yöne doğru fırlatılmak istemiyorsan da kendinden daha ağır olan bir şeyi İtme.

Kelsier yaralarını kaşıdı, sonra da çatının üstünde çömelirken sispelerinini sıkıca üstüne çekti, tahtanın dokusunu çıplak ayak parmaklarında hissediyordu. Sık sık kalay yakmanın duyuların tamamını güçlendiriyor olmamasını dilemişti ya da en azından hepsini birden aynı anda değil. Karanlıkta görmek için güçlenmiş görüşe ihtiyacı vardı ve güçlenmiş duyma da epey fayda sağlıyordu. Ancak kalay yakmak gecenin aşırı hassas derisine daha da soğuk gelmesine ve ayaklarının da dokundukları her taş parçası ve tahta çıkıntısını fark etmesine neden oluyordu.

Venture Kalesi önünde yükselmekteydi. Karanlık şehirle kıyaslandığı zaman, kale ışıkla alev alevmiş gibi görünüyordu. Yüksek asillerin sıradan insanlardan farklı bir düzeni vardı; lamba yağı ve mum satın alabiliyor, hatta boşa harcayabiliyor olma rahatlıkları zenginlerin mevsimlerin ya da güneşin kaprisleri karşısında boyun eğmek zorunda olmadıkları anlamına gelirdi.

Kale heybetliydi, bu kadarı sadece mimariden bile anlaşılabiliyordu. Her ne kadar bahçelerinin etrafında bir savunma duvarı bulunsa da, kalenin kendisi bir tahkimattan çok sanatsal bir yapı sayılırdı. Yanlardaki sağlam kemer payandalar kulelerin zarif ve pencerelerin de incelikli olmasını sağlıyordu. Işıltılı vitray cam pencereler dikdörtgen şeklindeki binanın yan tarafları boyunca yükseklerde uzanıyor ve içeriden gelen ışıkla yanıyorlar, etraflarındaki sislere rengârenk bir ışıltı veriyorlardı.

Kelsier iyice harlayarak demir yaktı ve geceyi büyük metal kaynakları için taradı. Sikkeler ya da menteşeler gibi küçük şeyleri kullanabilmek için fazlasıyla uzaktaydı. Bu mesafeyi aşabilmek için daha büyük bir dayanağa ihtiyacı olacaktı.

Mavi çizgilerin çoğu solgundu. Kelsier ileride bir desen içinde yavaşça hareket eden iki tanesine dikkat etti, büyük ihtimalle çatının üstünde duran bir çift muhafızdı. Kelsier onların zırhlarını ve silahlarını hissediyor olacaktı. Allomantik faktörlere rağmen, asillerin çoğu askerlerini hâlâ metalle silahlandırırdı. Metalleri İtebilen ya da Çekebilen Siskanlar az bulunurdu ve gerçek Sissoylular ise daha bile enderdi. Lordların pek çoğu nüfusun bu kadar küçük bir kesimine karşı koyabilmek için askerlerini ve muhafızlarını nispeten savunmasız bırakmanın pratik olmadığını düşünüyordu.

Hayır, yüksek aristokrasinin çoğu Allomanserlerle ilgilenmek için başka yöntemlere güvenirdi. Kelsier gülümsedi. Dockson, Lord Venture'nın bir manga siskıranının olduğunu söylemişti; eğer bu doğruysa Kelsier büyük olasılıkla bu gece bitmeden onlarla karşılaşacaktı. Şu an için askerleri görmezden gelerek, bunun yerine kalenin azametli tepesine doğru işaret eden kalın bir mavi çizginin üstüne odaklandı. Büyük ihtimalle çatıda tunç ya da bakır bir kaplama vardı. Kelsier demirini harladı, derin bir nefes aldı ve çizgiyi Çekti.

Ani bir sıçramayla havaya fırladı.

Kelsier demir yakmayı sürdürerek muazzam bir hızla kendini kaleye doğru çekmeye devam etti. Bazı söylentiler Sissoyluların uçabildiğini iddia ediyordu ama bu özlem dolu bir abartıydı. Metalleri İtmek ya da Çekmek çoğu zaman uçmak tan fazla düşmeye benziyormuş gibi gelirdi, sadece ters yönde. Bir Allomancer'in uygun momentumu elde edebilmek için sertçe Çekmesi gerekirdi ve bu ise onu dayanağına doğru korkutucu bir hızla fırlatıp atardı.

Kelsier sisler etrafında dönerken kaleye doğru fırladı. Kalenin bahçelerini çevreleyen koruyucu duvarı kolaylıkla aştı ama o hareket ederken vücudu hafifçe yere doğru düşüyordu. Bu yine onun şu baş belası ağırlığıydı, onu aşağı doğru çekiyordu. En hızlı oklar bile uçtukları sırada hafifçe yere doğru düşerlerdi.

Ağırlığının çekişi onun doğrudan çatıya doğru fırlamak yerine bir yay şeklinde savrulacağı anlamına geliyordu. Kalenin duvarına çatının tepesinden birkaç düzine ayak aşağıda kalacak şekilde ama hâlâ korkunç bir hızda ilerleyerek yaklaştı.

Kelsier derin bir nefes alıp lehim yaktı; bunu tıpkı kalayın duyularını güçlendirdiği gibi fiziksel gücünü artırmak için kullanıyordu. Kendisini havada döndürerek taş duvara ayaklarıyla çarptı. Güçlendirilmiş kasları bile bu muameleye isyan etti ama Kelsier herhangi bir kemiği kırılmadan durmuştu. Anında çatıyı Çekmeyi bıraktı ve bir sikke atarak daha düşmeye başladığı anda buna doğru İttirdi. Uzanarak yukarısındaki bir metal kaynağını seçti, vitraylı pencerelerden birinin yuvasındaki tellerden biri. Ve bunu Çekti.

Sikke aşağıda yere çarptı ve bir anda ağırlığını taşıyabilir hâle geldi. Kelsier kendini yukarı doğru fırlattı, aynı anda hem sikkeyi İttiriyor, hem de pencereyi Çekiyordu. Sonra iki metalini de söndürerek karanlık sislerin arasındaki son birkaç ayak boyunca, momentumun onu taşımasına izin verdi. Pelerini sessizce dalgalanarak kalenin üst hizmetçi yolunun kenarından aştı ve taştan parmaklığın üstünden atlayarak sessizce çatıya indi.

Ondan üç adım bile uzakta olmayan, afallamış hâlde dikilen bir muhafız vardı. Kelsier muhafızın çelik göğüs zırhını hafifçe Çekip dengesini bozarak sıçrayıp bir an içinde adamın tepesine binmişti. Kelsier cam bıçaklarından birini hızla çekerek Demirçekişinin gücünün kendisini muhafıza doğru getirmesine izin verdi. İki ayağıyla birden adamın göğsüne indi, sonra da eğildi ve lehimle güçlendirilmiş bir savuruşla bıçağı salladı.

Muhafız kesik bir boğazla yıkıldı. Kelsier kıvrak bir hareketle adamın yanında yere indi, kulaklarını karanlığın içinde alarm sesleri duymaya çalışarak zorluyordu. Hiç ses yoktu.

Kelsier muhafızı guruldayarak ölmeye bıraktı. Adam büyük ihtimalle düşük seviyeli bir asildi. Düşman. Eğer onun yerine birkaç sikke karşılığında halkına ihanet etmesi için ayartılmış olan bir skaa asker idiyse... Eh, o zaman Kelsier böyle bir adamı ebediyete göndermekten daha bile fazla mutluluk duyardı.

Ölmekte olan adamın göğüs zırhına doğru İttirerek taş hizmetçi yolundan aşağı atladı ve çatının üzerine indi. Tunç çatı ayaklarının altında kaygan ve soğuktu. Çatı boyunca aceleyle ilerleyip Dockson'un bahsetmiş olduğu balkonu arayarak

binanın güney tarafına doğru gitti. Görülmekten pek fazla endişe etmiyordu; bu akşamın bir amacı biraz atiyum çalmaktı, genel olarak bilinen Allomantik metallerin onuncu ve en güçlü olanı. Ancak diğer amacı da bir kargaşa çıkarmaktı.

Balkonu kolaylıkla buldu. Büyük ihtimalle küçük grupları eğlendirmek için kullanılan uzun ve geniş bir oturma balkonuydu. Ancak şu anda sessizdi; iki muhafız dışında kimse yoktu. Kelsier balkonun yukarısındaki gece sislerinin içinde çömeldi, sarmalayan pelerini onu saklıyordu ve ayak parmakları çatının metal köşesininden aşağı kıvrılmıştı. Aşağıda iki muhafız her şeyden habersiz çene çalıyordu.

Biraz gürültü çıkarma zamanı.

Kelsier atlayarak doğrudan balkondaki iki muhafızın arasına indi. Vücudunu güçlendirmek için lehim yakarak uzandı ve aynı anda iki adamı da şiddetle İttirdi. O ortada desteklenmiş hâlde olduğundan İtişi iki muhafızı zıt yönlerde fırlattı. Adamlar ani kuvvet onları geriye doğru savurarak balkon parmaklığının üzerinden aşırıp aşağıdaki karanlığa fırlatırken şaşkınlıkla bağırdılar.

Muhafızlar düşerken çığlık attılar. Kelsier balkon kapılarını savurarak açtı ve sisten bir duvarı da kendisiyle birlikte içeri aldı, sis iplikleri de önlerindeki odayı ele geçirmek için ileri doğru sürünüyordu.

Üç oda içeri, diye düşündü Kelsier eğilerek ileri doğru koşarken. İkinci oda sessiz, limonluğa benzer bir seraydı. İçlerinde küçük ağaçlar ve ekilmiş çalılar olan alçak tarhlar oda boyunca uzanıyordu ve duvarlardan bir tanesi de bitkiler için güneş ışığı sağlamak üzere yapılmış devasa, yerden tavana uzanan pencerelerden oluşuyordu. Karanlık da olsa, Kelsier bitkilerin hepsinin sıradan kahverengiden hafifçe farklı renklerde olacağını biliyordu. Bazıları beyaz, öbürleri kızıl ve hatta belki birkaç tanesi de açık sarı olacaktı. Kahverengi olmayan bitkiler aristokrasinin sahip olduğu ve asiller tarafından yetiştirilen az bulunan bir hazineydi.

Kelsier seranın içinden hızla geçti. Sonraki kapı ağzında altından gelen ışığı fark ederek durakladı. Aydınlık odaya girerken güçlendirilmiş gözleri kör olmasın diye kalayını söndürdü ve kapıyı savurarak açtı.

İki elinde de birer cam bıçakla içeriye daldı, ışığa karşı gözlerini kırpıştırıyordu. Ancak oda boştu. Bir çalışma odası olduğu belliydi; her duvardaki kitaplıkların yanında yanan bir fener ve köşede de bir masa vardı.

Kelsier bıçaklarını yerine koyarak çelik yaktı ve metal kaynaklarını aradı. Odanın köşesinde büyük bir kasa vardı ama o fazla ortadaydı. Elbette ki, doğu duvarının içinde parlayan bir diğer güçlü metal kaynağı daha vardı. Kelsier yaklaşarak parmaklarını alçının üstünde gezdirdi. Asil kalelerindeki pek çok duvar gibi, bu da yumuşak bir fresk olarak boyanmıştı. Yabancı yaratıklar kırmızı bir güneşin altında yayılmış yatıyorlardı. Duvarın sahte kısmı iki ayak kareden daha küçüktü ve aralıkları fresk tarafından gizleneceği bir şekilde yerleştirilmişti.

Her zaman bir sır daha vardır, diye düşündü Kelsier. Mekanizmanın nasıl açılacağını keşfetmeye çalışmaya zahmet etmedi. Basitçe çelik yaktı ve gizli kapağın kilit mekanizması olduğunu varsaydığı zayıf metal kaynağına asıldı. Bu ilk başta direnerek onu duvara doğru çekti ama Kelsier lehim yakıp daha da sert asıldı. Kilit

kırıldı ve kapak da savrularak açılıp duvarın içine gömülmüş olan küçük bir kasayı ortaya çıkardı.

Kelsier gülümsedi. Eğer duvardan dışarı çıkarabildiği varsayılırsa, lehimle güçlenmiş bir adam tarafından taşınabilecek kadar küçük görünüyordu.

Kasaya doğru Demirçekerek yukarı zıpladı ve ayaklarıyla duvarın üstüne indi, iki ayağını da açık kapağın birer tarafına koymuştu. Kendisini yerinde tutarak Çekmeye devam etti ve lehimini harladı. Bacaklarına güç doldu ve kasayı Çekerken çeliğini de harladı.

Harcadığı çabayla hafifçe homurdanarak asıldı. Bu önce kimin pes edeceğini görmek için olan bir sınavdı: kasa mı, yoksa bacakları mı?

Kasa yuvasında hareket etti. Kelsier kasları zorlanırken daha da sıkı Çekti. Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Ondan sonra ise kasa sallandı ve duvardan sökülerek kurtuldu. Kelsier geriye doğru düşerken çelik yakarak altında kalmamak için kasayı İttirdi. Kasa etrafa kıymıklar saçarak çatırtıyla tahta zemine düşerken Kelsier de alnından ter damlayarak beceriksizce yere indi.

İki tane şaşkın muhafız odanın içine daldı.

"Nihayet," diye söylendi Kelsier bir elini kaldırıp askerlerden birinin kılıcını Çekerken. Kılıç kınından fırladı ve sivri ucu önde, havada döne döne Kelsier'e doğru uçtu. Demirini söndürüp yana bir adım attı ve momentumu tarafından taşınmakta olan kılıcı yanından geçerken yakaladı.

"Sissoylu!" diye çığlık attı muhafız.

Kelsier gülümseyerek öne doğru sıçradı.

Muhafız bir bıçak çekti. Kelsier bunu İttirerek silahı adamın elinden kopardı, sonra da kılıcı savurarak adamın başını gövdesinden ayırdı. İkinci muhafız küfrederek göğüs zırhının çözme ipini çekip kurtardı.

Kelsier daha darbesini tamamlarken kendi kılıcını İttirdi. Kılıç parmaklarından söküldü ve doğrudan ikinci muhafıza doğru ıslık çalarak uçtu. Tam birinci muhafızın cesedi yere çarparken adamın zırhı Kelsier'in onu İttirmesini engelleyecek şekilde kurtularak düştü. Bir an sonra ise Kelsier'in kılıcı ikinci muhafızın şimdi zırhsız olan göğsüne saplanmıştı. Adam sessizce tökezledi, sonra da yıkıldı.

Kelsier pelerini hışırdayarak cesetlere sırtını döndü. Öfkesi sessizdi, Lord Tresting'i öldürdüğü gece olduğu gibi ateşli değildi. Ama yine de onu hissediyordu, yaralarındaki kaşıntılarda ve sevdiği kadının hatırladığı çığlıklarında hissediyordu. Kelsier'in umurunda olduğu kadarıyla, Son İmparatorluk'un tarafını tutan her adam yaşama hakkından da vazgeçmişti.

Lehimini harlayarak vücudunu güçlendirdi, sonra da çömeldi ve kasayı kaldırdı. Bir an için ağırlığının altında tökezledi, sonra da dengesini sağladı ve ayaklarını sürüyerek balkona doğru geri dönmeye başladı. Belki kasada atiyum vardı, belki de yoktu. Ama onun başka seçenekleri araştıracak vakti de yoktu.

Arkadan gelen ayak seslerini duyduğunda seranın yarısını geçmişti. Döndüğünde çalışma odasına doluşan şekilleri gördü. Sekiz taneydiler, her biri bol gri bir cübbe giyiyor ve kılıç yerine bir düello değneği ve kalkan taşıyordu. Siskıranlar.

Kelsier kasayı yere attı. Siskıranlar Allomanser değildi ama onlar Siskan ve Sissoylularla savaşmak için eğitilirdi. Üzerlerinde tek bir metal parçası olmayacak ve Kelsier'in numaralarına karşı da hazırlıklı olacaklardı.

Kelsier geriye bir adım atarak gerindi ve gülümsedi. Sekiz adam çalışma odasının içinde yayıldı, sessiz bir kesinlikle hareket ediyorlardı.

Bu enteresan olacak.

Siskıranlar seradan içeriye ikişer ikişer dalarak saldırdılar. Kelsier bıçaklarını çekerek ilk saldırıdan eğilerek kaçtı ve bıçağını bir adamın göğsüne doğru salladı. Ancak siskıran geriye doğru sıçradı ve değneğini savurarak Kelsier'i uzaklaşmaya zorladı.

Kelsier lehimini harlayarak güçlendirilmiş bacaklarıyla geriye doğru kuvvetle sıçradı. Bir eliyle bir avuç dolusu sikke çıkardı ve bunları rakiplerine doğru İtti. Metal diskler ileri fırlayıp ıslık çalarak havayı yardılar ama düşmanları bunun için hazırdı. Kalkanlarını kaldırdılar ve sikkeler kıymıklar saçarak tahtadan sekti, adamlar ise zarar görmedi.

Kelsier onlar odaya doluşarak üstüne doğru gelirlerken diğer siskıranlara dik dik baktı. Uzun süren bir dövüş boyunca onunla kapışmayı tercih etmezlerdi. Taktikleri dövüşü çabucak sona erdirmeyi umarak hep birlikte hızla ona saldırmak ya da en azından Allomanserler de uyandırılıp dövüşmeye getirilebilene kadar onu oyalamak olacaktı. Kelsier yere inerken kasaya bir göz attı.

O olmadan gidemezdi. Onun da dövüşü hızla sona erdirmesi gerekiyordu. Lehimi harlayıp deneysel amaçlı bir bıçak darbesiyle öne doğru sıçradı ama rakibinin savunmasını aşamamıştı. Kelsier bir değnek ucunun kafasını kırmasına engel olmak için son anda eğilerek darbeden kaçabildi.

Siskıranların üç tanesi atılarak Kelsier'in arkasına dolandılar, balkona giden kaçış yolunu kesmişlerdi. *Harika*, diye düşündü Kelsier gözlerini aynı anda sekiz adamın birden üzerinde tutmaya çalışarak. Bir takım hâlinde çalışarak dikkatle üzerine doğru geliyorlardı.

Kelsier dişlerini gıcırdatarak lehimini yine harladı. Azaldığını fark etti. Lehim sekiz temel metalin içinde en hızlı yananıydı.

Şimdi bunun için endişe etmeye vakit yok. Arkasındaki adamlar saldırdılar ve Kelsier de sıçrayarak önlerinden çekildi, kendini odanın ortasına doğru göndermek için kasayı Çekmişti. Kasanın yakınında yere indiği anda İttirerek kendini belli bir açıyla havaya fırlattı. Kıvrılarak saldırganlardan iki tanesinin başlarının üzerinden geçti ve iyi bakımı yapılmış bir ağaç tarhının yanında yere indi. Hızla döndü ve lehimini harlayarak geleceğini bildiği darbeye karşı savunma olarak kolunu kaldırdı.

Düello değneği koluna indi. Önkolu boyunca bir acı patlaması yayıldı ama lehim destekli kemiği dayandı. Kelsier hareket etmeye devam ederek öbür elini öne savurup bir bıçağını rakibinin göğsüne sokmayı başardı.

Adam şaşkınlık içinde tökezleyerek geriledi, hareketi Kelsier'in bıçağını elinden söküp almıştı. İkinci bir siskıran saldırdı ama Kelsier eğilerek kaçtı, sonra da boştaki eliyle aşağı uzanıp sikke kesesini kemerinden söktü. Siskıran Kelsier'in

diğer bıçağını engellemek için hazırlandı ama Kelsier bunun yerine öbür elini kaldırarak sikke kesesini adamın kalkanına vurdu.

Sonra da içindeki sikkeleri İttirdi.

Sıskıran şiddetli Çelikitiş onu geriye doğru fırlatırken haykırdı. Kelsier çelikle harlayarak o kadar fazla İttirdi ki kendisini de geriye doğru fırlatmış ve ona saldırmaya çalışan bir çift adamdan uzaklaşmıştı. Kelsier ve düşmanı zıt yönlere doğru itilerek birbirlerinden uzaklaştılar. Kelsier uzak duvara çarptı ama İtmeye devam ederek düşmanını kesesi ve kalkanıyla hep birlikte devasa sera pencerelerinden birine yapıştırdı.

Cam parçalandı, fener ışıklarından gelen pırıltılar cam kırıklarının üzerinde dans ediyordu. Sıskıranın çaresiz yüzü camın ötesindeki karanlıkta kayboldu ve sis, sessizce ama meşum bir şekilde, parçalanmış pencereden içeri süzülmeye başladı.

Diğer altı adam aman vermeden üstüne geldi ve Kelsier de kolundaki acıyı umursamamaya çalışarak iki darbeden kaçındı. Hızla dönüp küçük bir ağaca sürtünerek önlerinden çekildi ama üçüncü bir sıskıran daha saldırarak değneğini Kelsier'in yan tarafına indirdi.

Saldırı Kelsier'i ağaç tarhına doğru fırlatmıştı. Ayağı takıldı, sonra da bıçağını düşürerek aydınlık çalışma odasının girişinin yakınında yere yığıldı. Acı içinde nefesini tuttu ve yan tarafını tutarak yuvarlanıp dizlerinin üstünde doğruldu. Darbe başka bir adamın kaburgalarını kırmış olurdu. Kelsier'in bile kocaman bir beresi olacaktı.

Altı adam ileri çıkarak tekrar onun çevresini sarmak için yayıldılar. Kelsier tökezleyerek ayaklarının üstünde doğruldu, acı ve kendini zorlamaktan görüşü bulanmaya başlamıştı. Dişlerini sıkarak aşağı uzandı ve kalan metal şişeciklerinden birini çıkardı. Bir lokmada içindekilerin hepsini yutarak lehimini yeniledi, sonra da kalay yaktı. Işık neredeyse onu kör edecekti ve kolundaki ve yan tarafındaki acı da bir anda daha keskinleşmiş gibi geldi ama güçlendirilmiş duyu patlaması kafasını açmıştı.

Altı sıskıran ani, eşgüdümlü bir saldırı yaparak ilerlediler.

Kelsier elini yan tarafa savurup metal arayarak demir yaktı. En yakın kaynak hemen çalışma odasının içindeki bir masanın üstünde duran kalın, gümüşsü bir kâğıt ağırlığıydı. Kelsier bunu eline uçurdu, sonra da döndü ve kolunu ilerlemekte olan adamlara doğru uzatarak saldırgan bir duruşa geçti.

"Hadi bakalım," diye hırladı.

Kelsier bir güç kıvılcımıyla çelik yaktı. Dikdörtgen şekilli külçe elinden sökülerek süratle havayı yardı. En öndeki sıskıran kalkanını kaldırdı ama yeterince hızlı hareket etmemişti. Külçe adamın omzuna bir çatırtıyla vurdu ve o da çığlık atarak düştü.

Kelsier hızla yan tarafa dönerek bir değnek darbesinden kaçındı ve bir sıskıranı kendisiyle yerdeki adamın arasına aldı. Demir yakarak külçeyi kendisine doğru geri Çekti. Külçe havayı kamçılayarak ikinci sıskıranın kafasının yan tarafına çarptı. Külçe havada taklalar atarken adam yıkıldı.

Geride kalan adamlardan biri küfrederek saldırmak için öne atıldı. Kelsier hâlâ havada olan külçeyi İttirerek kendisinden ve kalkanı yukarıda saldırmakta olan siskıran dan süratle uzaklaştırdı. Kelsier külçenin arkasında yere düştüğünü duydu ve lehim yakarak uzanıp siskıranın değneğini darbesinin ortasında yakaladı.

Siskıran Kelsier'in artırılmış gücüne karşı mücadele ederek homurdandı. Kelsier silahı çekip kurtarmaya çalışmakla uğraşmadı, bunun yerine arkasında yerde duran külçeyi sertçe çekerek ölümcül bir hızla kendi sırtına doğru uçurdu. Son anda dönerek momentumunu siskıranı da döndürmek için kullandı; tam da külçenin yolunun üstüne.

Adam düştü.

Kelsier kendini saldırılara karşı hazırlayarak lehimi harladı. Ve bekleneceği gibi bir değnek omuzlarına indi. Tahta çatlarken tökezleyerek dizlerinin üstüne düştü ama harlanmış kalay onun bilincini kaybetmesine engel oldu. Acı ve zihin açıklığı kafasının içinde parladı. Külçeyi Çekerek ölmekte olan adamın sırtından söktü ve yan tarafa bir adım atarak doğaçlama silahının yanından uçarak geçmesine izin verdi.

Ona en yakın olan iki siskıran tedbirli bir şekilde eğildi. Külçe adamlardan birinin kalkanına bindirdi ama Kelsier kendi dengesini bozmamak için İttirmeye devam etmedi. Bunun yerine demir yakarak külçeyi tekrar kendisine doğru sertçe Çekti. Demiri söndürerek çömeldi ve külçenin tepesindeki havayı yararak geçişini hissetti. Külçe ona gizli gizli arkadan yaklaşmakta olan adama çarparken bir çatırtı duyuldu.

Kelsier hızla dönerek demir ve sonra da çelik yakıp külçeyi son iki adama doğru savurdu. Önünden çekildiler ama Kelsier külçeye asılarak doğrudan onların önünde yere düşürdü. Adamlar ihtiyatlı bir şekilde buna bakarken bir an dikkatleri dağılmıştı; Kelsier koştu ve sıçrayıp külçeye doğru Çelikiterek adamların kafalarının üzerinden aştı. Siskıranlar küfrederek hızla döndüler. Kelsier yere inerken bir kere daha külçeyi Çekerek kaldırdı ve adamlardan birinin kafatasının arkasına gömdü.

Siskıran sessizce düştü. Külçe karanlığın içinde birkaç takla attı ve Kelsier bunu havada kaptı, serin yüzeyi kanla kayganlaşmıştı. Kırık pencereden giren sis ayaklarının etrafında akıyor, bacaklarına dolanıyordu. Elini indirerek külçeyi doğrudan son kalan siskırana doğru uzattı.

Odanın içinde bir yerlerden bir adam inledi.

Son kalan siskıran geriye bir adım attı, sonra da silahını attı ve koşarak kaçtı. Kelsier gülümseyerek elini indirdi.

Bir anda külçe İtilerek parmaklarından kurtuldu. Oda boyunca uçtu ve başka bir pencereyi kırarak gitti. Kelsier küfrederek döndüğünde daha büyük bir grup adamın çalışma odasına doluşmakta olduğunu gördü. Bunların üzerlerinde asil giysileri vardı. Allomanserler.

Birkaç tanesi ellerini kaldırdı ve sikkelerden bir yağmur Kelsier'in üstüne doğru atıldı. O da çelik harlayıp üstüne gelen sikkeleri İttirdi. Sikkeler odanın içine yağarken pencereler paramparça oldu ve tahtalar çatırdadı. Kelsier son metal şi-

şeciği diğer odaya doğru Çekilerek giderken kemerinde bir hareketlenme hissetti. Birkaç iri yarı adam sikkelerin aşağısında kalacak şekilde eğilerek ileri doğru koş-tular. Bunlar Hami gibi lehim yakabilen Haydutlar'dı.

Gitme zamanı, diye düşündü Kelsier kolundaki ve yan tarafındaki acıya karşı dişlerini sıkarak ve bir diğer sikke dalgasını daha saptırırken. Arkasına bir göz attı, birkaç saniyesi vardı ama balkona asla tekrar ulaşamayacakmış gibi görünü-yordu. Daha fazla Siskan ileri çıkarken Kelsier derin bir nefes aldı ve kırılmış olan devasa duvar pencerelerinden birine doğru koştu. Sislerin içine doğru sıçra-dı ve düşerken de havada dönerek yere düşmüş olan kasayı sıkıca Çekmek için uzandı.

Havada birden yön değiştirerek sanki kasaya bir iple bağlıymış gibi binanın aşağısındaki yan duvarına doğru savruldu. Kelsier ağırlığı ona yüklenirken kasanın sera zemininde gıcırdayarak öne doğru kaydığını hissetti. Binanın duvarına çarptı ama Çekmeye devam ederek bir pencere eşiğinin üst tarafında kendini durdur-mayı başarmıştı. Kasayı hâlâ Çekerek zorlukla pencere girintisinin iç kısmında baş aşağı durdu.

Kasa üstteki katın kıyısında belirdi. Sallandı, sonra da pencereden dışarı düşerek doğrudan Kelsier'in üstüne inmeye başladı. O ise gülümseyerek demirini söndürdü ve bacaklarıyla kendini binadan uzağa ittirerek bir tür deli dalışçı gibi kendisini sislerin içine fırlattı. Karanlığın içinde geriye doğru düştü, yukarıdaki kırık pencereden dışarı uzanan kızgın bir yüzü zar zor fark etmişti.

Kasayı dikkatli bir şekilde Çekerek kendisini havada hareket ettirdi. Sisler et-rafında dolanıyor, görüşünü engelliyor ve ona sanki hiç düşmüyormuş da, hiçliğin ortasında asılı duruyormuş gibi hissettiriyordu.

Kasaya ulaştı, sonra da havada dönerek üstüne doğru İttirip kendisini yukarı doğru fırlattı.

Kasa hemen aşağısındaki kaldırım taşlarına gümbürtüyle düştü. Kelsier kasaya doğru hafif hafif İttirerek en sonunda yerden sadece birkaç ayak yukarıda sarsıla-rak duracak şekilde kendini yavaşlattı. Bir an için sislerin içinde asılı kaldı, pele-rininin kurdeleleri rüzgârda kıvrılıyor ve dalgalanıyordu, sonra da kendisini kasanın yanında yere bıraktı.

Çelik kasa düşmenin etkisiyle parçalanmıştı. Kelsier ezilmiş ön kısmını zorla-yarak açtı, kalayla güçlendirilmiş kulakları yukarıdaki binadan gelen alarm çağrıla-rını dinliyordu. Kasanın içinde küçük bir kese mücevher ve bir çift on bin boxing değerinde kredi mektubu vardı. Bunların hepsini cebine attı. Eliyle içeriyi yokladı, bir an bu gecenin işinin boşa gitmiş olabileceğinden endişe etti. Sonra parmakları en arkadaki küçük bir keseyi buldu.

Bunu çekip çıkararak bir grup koyu, boncuğa benzer metal parçasını ortaya çıkardı. Atiyum. Yara izleri alevlendi, Çukurlar'da geçirdiği zamanın hatıraları ona geri dönüyordu.

Keseyi çekerek kapattı ve ayağa kalktı. Kısa bir mesafe ileride kaldırım taş-larının üstünde yatmakta olan çarpılmış bir figürü neşeyle fark etti, pencereden

atmış olduğu siskıranın dağılmış cesedi. Kelsier yürüyerek yanına gitti ve küçük bir Demirçekişle sikke kesesini geri aldı.

Hayır, bu gece boşa gitmedi. Kelsier'in düşüncesine göre, atiyumu bulamamış olsaydı bile bir grup ölü asille biten her gece başarılı bir geceydi.

Kesesini bir eliyle ve atiyum torbasını da öbür eliyle kavradı. Lehimini yanar hâlde bıraktı, büyük ihtimalle onun vücuduna ekliyor olduğu güç olmasa yaralarının acısından yere yıkılırdı ve gecenin karanlığında hızla koşarak Clubs'ın dükkânına doğru gitti.

Ben bunu asla istemedim, doğru. Ama birileri Zifir'i durdurmak zorunda. Ve görünüşe göre, bunun yapılabileceği tek yer de Terris.

Fakat bu gerçek konusunda filozofların sözüne güvenmek zorunda değilim. Şu anda hedefimizi hissedebiliyor, sezebiliyorum; gerçi diğerleri bunu yapamıyor. Aklımın içinde bir... titreşim var, uzak dağlardan geliyor.

6

VIN SESSİZ BİR odada uyandı, kırmızı sabah güneşinin ışığı kepenklerdeki aralıklardan içeri sızıyordu. Bir an için tedirgin olarak yatakta kaldı. Bir şeyler ona yanlış geliyordu. Tanıdık olmayan bir yerde uyanıyor olduğu için değildi, Reen ile birlikte seyahat etmek onu göçebe bir hayat tarzına alıştırmıştı. Tedirginliğinin kaynağını fark etmesi onun bir saniyesini aldı.

Oda boştu.

Sadece boş değildi, açıktı da. Sıkış tıkış değildi. Ve... rahattı. Bir karyolanın üzerine konulmuş olan gerçek bir yatağın üstünde yatıyordu, çarşaflar ve yumuşak bir yorgan vardı. Odada sağlam, tahta bir dolap vardı ve hatta daire şeklinde bir halıyla dekore bile edilmişti. Belki başka birisi olsa odayı dar ve sade bulabilirdi ama Vin'e lüks görünüyordu.

Kaşlarını çatarak doğrulup oturdu. Tamamen kendisine ait bir oda olması ona yanlış geliyordu. O her zaman çete üyeleriyle tıklım tıklım dolu olan dar yatakhanelerde uyumuştu. Seyahat ederlerken bile dilencilerin ara sokaklarında ya da isyancı mağaralarında uyumuş ve Reen de yanında olmuştu. Mahremiyet bulmak için her zaman savaş vermek zorunda kalmıştı. Bunun ona bu kadar kolaylıkla verilmiş olması, sanki bir şekilde Vin'in kısa yalnızlık anlarının tadını çıkararak geçirdiği yılların değerini azaltır gibiydi.

Kepenkleri açmaya zahmet etmeyerek yataktan dışarı süzüldü. Güneş ışığı hafifti, bu da hâlâ sabahın erken saatleri olduğu anlamına geliyordu ama Vin şim-

diden koridorda hareket eden insanları duyabiliyordu. Kapıya doğru sessizce ilerledi, azıcık aralayarak dışarıyı gözledi.

Önceki gece Kelsier'den ayrıldıktan sonra, Dockson Vin'i Clubs'ın dükkânına getirmişti. Geç saat yüzünden Clubs onları derhal ayrı odalarına götürmüştü. Ancak Vin hemen yatıp uyumamıştı. Herkes uyuyana kadar beklemiş, sonra da çevreyi incelemek için gizli gizli dışarı çıkmıştı.

Mekân neredeyse bir dükkândan çok bir han gibiydi. Her ne kadar aşağıda bir sergi odası ve arka tarafta da büyük bir atölye olsa da, binanın ikinci katında misafir odalarıyla dolu olan birkaç uzun koridor vardı. Üçüncü bir kat da vardı ve oradaki kapıların araları odaların daha büyük olduğu izlenimini verecek şekilde daha açıktı. Vin gizli kapak ya da sahte duvarlar arayarak etrafı yoklamamıştı, tıklatma sesleri birilerini uyandırabilirdi ama tecrübeleri ona en azından bir gizli bodrumu ve bazı kaçış yolları olmadan düzgün bir sığınak olmayacağını söylüyordu.

Sonuç olarak Vin etkilenmişti. Marangozluk aletleri ve aşağıdaki yarım kalmış duran projeler burasının itibarlı, işe yarayan bir paravan olduğuna işaret ediyordu. Kapısındaki aralıktan dışarıyı izlerken, kendisininkinin karşısındaki koridordan çıkmakta olan yaklaşık altı genç adamdan oluşan uykulu bir grubu seçebildi. Bunlar sıradan giysiler giyiyordu ve merdivenlerden aşağıdaki atölyeye doğru indiler.

Marangoz çırakları, diye düşündü Vin. *Clubs'ın paravanı bu, o bir skaa zanaatkâr.* Skaaların çoğu plantasyonlarda angaryalardan oluşan hayatlar yaşardı; bir şehirde yaşayanların çoğu da genelde niteliksiz işçi olarak çalışmaya zorlanırdı. Ancak yetenekli olan birkaç tanesinin bir meslek sahibi olmasına izin veriliyordu. Onlar hâlâ skaaydılar, az para alıyorlardı ve her zaman asillerin kaprislerine de boyun eğmek zorundaydılar. Ancak onlar çoğu skaanın kıskanacağı düzeyde bir özgürlüğe sahipti.

Clubs büyük olasılıkla usta bir marangozdu. Böyle bir adamı, skaa standartlarına göre inanılmaz bir hayatı olan bir kişiyi, yeraltına katılmaya ne ikna edebilirdi ki?

O bir Siskan, diye düşündü Vin. *Kelsier ve Dockson ona bir "Dumancı" demişlerdi.* Vin büyük ihtimalle bunun ne anlama geldiğini kendi kendine keşfetmek zorunda kalacaktı; tecrübeleri ona Kelsier gibi güç sahibi olan bir adamın ondan bilgiyi olabildiğince esirgeyecek, arada sırada minik kırıntılar vererek peşinden sürükleyecek olduğunu söylüyordu. Vin'i ona bağlayan şey bilgisiydi, çok fazlasını çok hızlı bir şekilde vermek akıllıca olmazdı.

Dışarıdan ayak sesleri geldi ve Vin de aralıktan dışarıyı gözlemeye devam etti.

"Hazırlanmak istersin herhâlde Vin," dedi Dockson kapısının önünden geçerken. Bir asilin gömleğini ve bol pantolonunu giymişti ve şimdiden uyanmış, tıraş olmuş gibi görünüyordu. Duraklayarak devam etti. "Koridorun sonunda senin için hazırlanmış olan bir banyo var ve Clubs'a da birkaç kat giysi ayarlattım. Sana daha uygun bir şeyler bulana kadar onlar yeteri kadar iyi olacaktır. Banyoda çok acele etme, Kell bugün öğleden sonra için bir görüşme planladı ama Breeze ve Ham gelene kadar başlayamayız."

Dockson onu kapının aralığından süzerek gülümsedi, sonra da koridordan aşağı doğru yoluna devam etti. Yakalandığı için Vin'in yüzü kızardı. *Bunlar dikkatli adamlar. Bunu aklımda tutmam gerekecek.*

Koridor sessizleşti. Vin usulca kapısından dışarı süzülüp sessizce Dockson'ın işaret etmiş olduğu odaya gitti ve onu beklemekte olan ılık bir banyoyu gerçekten de bulduğu için yarı yarıya şaşırdı. Kaşlarını çatarak fayanslı odayı ve metal küveti inceledi. Su asil leydilerin usulünde parfümlendirilmiş gibi kokuyordu.

Bu adamlar skaadan çok asillere benziyorlar, diye düşündü Vin. Bu konuda ne düşündüğünden emin değildi. Ancak ondan da kendileri gibi davranmasını bekledikleri açıktı, o yüzden Vin de kapıyı kapatıp sürgüledi, sonra da soyunarak küvetin içine girdi.

Garip kokuyordu.

Koku her ne kadar hafif de olsa, Vin yine de arada sırada kendi kokusunu alabiliyordu. Bu, yoldan geçmekte olan bir leydinin kokusu ya da kardeşinin hırsız parmakları tarafından açılmakta olan parfümlü bir çekmecenin kokusuydu. Sabah ilerledikçe koku daha az fark edilir hâle gelmişti ama yine de onu endişelendiriyordu. Bu onu diğer skaalardan ayıracaktı. Eğer bu çete onun bu banyoları düzenli olarak yapmasını isteyecekse, parfümlerin kaldırılmasını istemek zorunda kalacaktı.

Sabah yemeği Vin'in beklentilerine daha uygundu. Çeşitli yaşlarda birkaç skaa kadın dükkânın mutfağında çalışarak dürüm hazırlıyorlardı; bunlar haşlanmış arpa ve sebzelerle doldurulup rulo yapılmış ince, düz ekmeklerdi. Vin kadınların çalışmasını izleyerek mutfağın kapı ağzında durdu. Onların hiçbiri Vin gibi kokmuyordu ama yine de ortalama skaadan çok daha temiz ve bakımlı görünüyorlardı.

Hatta binanın tamamında garip bir temizlik hissi vardı. Önceki gece karanlık nedeniyle fark etmemişti ama yerler ovularak temizlenmişti. Çalışanların hepsinin, hem mutfaktaki kadınlar hem de çırakların el ve yüzleri temizdi. Bu Vin'e garip geliyordu. O kendi parmaklarının kül lekeleriyle siyah olmasına alışkındı; Reen'le olduğu zamanlarda yüzünü yıkamış idiyse bile, çabucak tekrar külle ovalamıştı. Sokaklarda temiz bir yüz göze batardı.

Köşelerde de hiç kül yok, diye düşündü zemini inceleyerek. *Yerleri süpürüyorlar.* Vin daha önce hiç böyle bir yerde yaşamamıştı. Bu sanki neredeyse asil birinin evinde yaşamak gibiydi.

Tekrar mutfaktaki kadınlara göz attı. Beyaz ve gri renkli basit giysiler giyiyorlardı ve başlarının üstünde de altlarından uzun saç kuyruklarının sarktığı eşarplar vardı. Vin kendi saçını elledi. O saçlarını bir oğlan gibi kısa tutardı, şu anki şekilsiz kesimini çete üyelerinden birisi yapmıştı. Vin bu kadınlar gibi değildi, asla da olmamıştı. Reen'in emriyle, Vin diğer çete üyelerinin onu önce bir hırsız, sonra bir kız olarak düşünecekleri şekilde yaşamıştı.

Ama ya şimdi ben neyim? Banyo yüzünden parfümlüydü ama bir zanaatkâr çırağının tunç renkli pantolonu ve düğmeli gömleğini giymiş bir şekilde, kendisini

özellikle yersiz hissediyordu. Ve bu ise kötüydü, eğer kendisini uygunsuz hissediyorsa şüphesiz ki uygunsuz görünüyordu da. Göze batmasına neden olacak başka bir şey daha.

Vin dönerek atölyeye göz attı. Çıraklar şimdiden sabah işlerine başlamış, çeşitli mobilya parçaları üzerinde çalışıyorlardı. Clubs ana sergi odasında çalışır, parçaların detaylı son rütuşlarını yaparken onlar arka tarafta duruyordu.

Mutfağın arka kapısı bir anda çarpılarak açıldı. Vin refleks olarak bir kenara kayarak sırtını duvara dayadı ve köşeden mutfağın içini gözledi.

Ham kırmızı güneş ışığıyla çerçevelenmiş olarak mutfak kapısının ağzında duruyordu. Bol bir gömlek ve yelek giymişti, ikisi de kolsuzdu ve birkaç büyük çanta taşıyordu. O da külle lekelenmiş değildi, çetedekilerin hiçbirisi Vin'in onları görmüş olduğu birkaç seferde de gözüne kirli görünmemişti.

Ham yürüyerek mutfağı geçti ve atölyeye girdi. "Ee," dedi çantalarını yere bırakarak. "Kimse benim odamın hangisi olduğunu bilmiyor mu?"

"Ben Üstat Cladent'e sorayım," dedi çıraklardan biri ön odaya doğru giderken.

Ham gülümseyerek gerindi, sonra da Vin'e doğru döndü. "Günaydın Vin. Benden saklanmana gerek yok biliyorsun. Biz aynı takımdayız."

Vin rahatladı ama olduğu yerde kaldı, neredeyse bitmiş bir dizi sandalyenin arkasında ayakta duruyordu. "Sen de mi burada yaşayacaksın?"

"Dumancıya yakın kalmakta her zaman fayda var," dedi Ham dönüp mutfağa girip kaybolurken. Bir an sonra elinde dört büyük dürümden oluşan bir yığınla tekrar belirdi. "Kell'in nerede olduğunu bilen var mı?"

"Uyuyor," dedi Vin. "Dün gece geç saatte geldi ve daha kalkmadı."

Ham homurdanarak dürümlerin birinden bir lokma aldı. "Dox?"

"Üçüncü kattaki odasında," dedi Vin. "Erken kalktı, yiyecek bir şeyler almak için aşağı indi, sonra da yukarı geri döndü." Anahtar deliğinden gözetlemiş olduğu için Dockson'un masasında oturmuş bazı kâğıtlara bir şeyler karaladığını bildiğini de eklemedi.

Ham bir kaşını kaldırdı. "Sen hep böyle herkesin nerede olduğunu takip eder misin?"

"Evet."

Ham durakladı, sonra da kıs kıs güldü. "Sen garip bir çocuksun Vin." Çırak geri dönerken çantalarını topladı ve ikisi merdivenlerden yukarı çıktılar. Vin ayak seslerini dinleyerek durdu. Birinci koridorun yaklaşık yarısında durmuşlardı, belki Vin'in odasından birkaç kapı uzaktaydı.

Buğulanmış arpanın kokusu onu cezbediyordu. Vin mutfağa doğru baktı. Ham içeri girip yiyecek almıştı. Kendisi de bunu yapmaya izinli miydi?

Kendine güvenirmiş gibi görünmeye çalışarak geniş adımlarla mutfağa girdi. Bir tabağın üstüne koyulmuş bir dürüm yığını vardı, büyük ihtimalle çalışırlarken çıraklara götürülmek üzere bekliyordu. Vin iki tanesini aldı. Kadınların hiçbirisi itiraz etmedi; hatta birkaç tanesi ona doğru saygıyla başlarını eğerek selam verdiler.

Ben artık önemli bir kişiyim, diye düşündü Vin bir parça rahatsızlıkla. Onlar

da Vin'in... Sissoylu olduğunu biliyor muydu? Yoksa sadece bir misafir olduğu için mi saygıyla karşılanıyordu?

Sonunda Vin üçüncü bir dürümü daha aldı ve odasına kaçtı. Bunların hepsini yemesi mümkün değildi; çok fazlaydı. Ancak sebzeleri sıyırıp eğer daha sonra ihtiyacı olursa diye uzun süre dayanacağı için ekmekleri saklamaya niyeti vardı.

Kapısı vuruldu. Vin cevap vererek dikkatli bir hareketle kapıyı çekip açtı. Dışarıda genç bir oğlan duruyordu, bu önceki gece Camon'un sığınağında Clubs'ın yanında olan oğlandı.

İnce, uzun ve mahcup görünen oğlan gri elbiseler giyiyordu. Belki on dört yaşındaydı, gerçi boyu onu aslında olduğundan daha büyük gösteriyor olabilirdi. Her nedense gergin görünüyordu.

"Evet?" diye sordu Vin.

"I...ı..."

Vin kaşlarını çattı. "Ne?"

"İyorlar seni," dedi koyu bir Doğulu şivesiyle. "İyorlar yukarıda seni iste onlar, üstat hophop üçüncü kat ile. Ah, gitmeliyim" Oğlan kızardı, sonra da dönüp merdivenlerden yukarı doğru koşturarak aceleyle uzaklaştı.

Vin kapının ağzında afallayarak kalakaldı. *Bu bana bir şeyler mi anlatmaya çalışıyordu,* diye düşündü.

Koridora bir göz attı. Oğlan onun kendisini takip etmesini bekliyormuş gibi görünmüştü. En sonunda o da bunu yapmaya karar verdi ve merdivenlerden yukarı doğru dikkatlice çıktı.

Koridorun sonundaki bir odadan konuşma sesleri geliyordu. Vin yaklaşıp köşeden göz attığı zaman rahat görünüşlü koltuklar ve kaliteli bir halıyla döşenmiş olan, güzelce dekore edilmiş bir oda buldu karşısında. Odanın bir tarafında yanan bir şömine vardı ve koltuklar da bir şövalenin üstüne yerleştirilmiş olan büyük bir yazı tahtasına bakacak şekilde yerleştirilmişti.

Kelsier bir dirseğiyle şöminenin tuğlalarına dayanmış, bir elinde de şarap kupasıyla ayakta duruyordu. Vin açısını biraz değiştirerek onun Breeze'le konuşmakta olduğunu görebilmişti. Teskinci öğlenin ilerleyen saatlerinde gelmiş ve Clubs'ın çıraklarının yarısına eşyalarını indirtmek için el koymuştu. Vin çıraklar ıskartaya çıkarılmış tahta kutular şeklinde gizlenmiş olan bagajını Breeze'in odasına taşırlarken penceresinden izlemişti. Breeze'in kendisi ise yardım etmeye zahmet etmemişti.

Ham de oradaydı, Dockson da ve Clubs da Breeze'den en uzakta olan büyük, içi fazla doldurulmuş koltuğa yerleşmekteydi. Vin'i çağırmış olan oğlan, Clubs'ın yanındaki bir taburede oturuyordu ve özellikle Vin'e bakmamaya çalıştığı belliydi. Son koltukta ise önceden de olduğu gibi sıradan skaa işçi giysileri giymekte olan Yeden oturuyordu. Koltuğunda arkasına yaslanmadan oturmuştu; sanki yumuşak oluşunu tasvip etmiyormuş gibiydi. Vin'in bir skaa işçiden bekleyeceği gibi yüzü külle kararmıştı.

İki tane boş koltuk vardı. Kelsier, Vin'in kapı ağzının yakınında durmakta oldu-

ğunu fark etti ve ona davetkâr bir şekilde gülümsedi. "Hah, işte burada. Gel içeri."

Vin odayı gözleriyle taradı. Bir pencere vardı ama yaklaşmakta olan akşama karşı kepenkleri kapatılmıştı. Tek koltuklar Kelsier'in yarım dairesinde olanlardı. Kaderine boyun eğmiş bir şekilde ileri çıktı ve Dockson'ın yanındaki boş koltuğa oturdu. Koltuk onun için fazlasıyla büyüktü ve koltuğa tırmanıp dizlerini altında kıvırarak yerleşti.

"Hepimiz buradayız," dedi Kelsier.

"Son koltuk kimin için?" diye sordu Ham.

Kelsier gülümsedi ve gözünü kırptı ama soruyu duymazdan geldi. "Pekâlâ, hadi şimdi konuşalım. Önümüzde büyük denilebilecek bir iş var ve bir planın ana hatlarını ne kadar erken oluşturmaya başlarsak, o kadar iyi olur."

"Ben senin bir planın olduğunu sanıyordum," dedi Yeden rahatsız bir şekilde.

"Benim bir taslağım var," dedi Kelsier. "Neyin olması gerektiğini biliyorum ve bunun nasıl yapılacağı hakkında da birkaç fikrim var. Ama bunun gibi bir grubu toplayıp da, onlara sadece ne yapacaklarını söyleyemezsin. Bu üstünde beraber çalışmamız gereken bir şey ve eğer planın işe yaramasını istiyorsak halletmemiz gereken sorunların listesiyle başlamalıyız."

"Peki, o zaman önce şu taslağı bir açıklığa kavuşturalım," dedi Ham. "Plan Yeden'e bir ordu toplamak, Luthadel'de kargaşa çıkarmak, sarayı ele geçirmek, Lord Hükümdar'ın atiyumunu çalmak ve sonra da hükümeti yıkılmaya bırakmak mı?"

"Temelde evet," dedi Kelsier.

"Öyleyse ana sorunumuz Garnizon," dedi Ham. "Eğer Luthadel'de kargaşa istiyorsak, o zaman burada düzeni sağlayacak yirmi bin askerin olmasına izin veremeyiz. Eğer duvarlarda herhangi bir türde silahlı direniş olursa, Yeden'in ordusunun şehri asla ele geçiremeyeceğinden bahsetmeye bile gerek yok."

Kelsier başını sallayarak onayladı. Bir parça tebeşir alarak tahtanın üstüne *Luthadel Garnizonu* yazdı. "Başka ne var?"

"Luthadel'de bu bahsedilen kargaşayı çıkarmak için de bir yol bulmamız gerekecek," dedi Breeze şarap kupasıyla işaret ederek. "İçgüdülerin doğruyu söylüyor, güzel kardeşim. Bu şehir Nezaret'in ana merkezinin olduğu ve Büyük Evler'in ticari imparatorluklarını yönettikleri yer. Lord Hükümdar'ın hükmetme becerisini kırmak istiyorsak Luthadel'i dize getirmemiz gerekecek."

"Aristokrasiden bahsetmek başka bir konuyu akla getiriyor," diye ekledi Dockson. "Büyük Evler'in hepsinin şehirde muhafız kuvvetleri var, Allomanserler de cabası. Eğer şehri Yeden'e teslim edeceksek bu asillerle de ilgilenmemiz gerekecek."

Kelsier başını sallayarak tahtaya *Luthadel Garnizonu*'nun yanına *Kargaşa* ve *Büyük Evler* yazdı.

"Nezaret," dedi Clubs, koltuğunda o kadar geriye yaslanmıştı ki Vin neredeyse onun huysuz yüzünü göremiyordu. "Çelik Sorguculların bu konuda söyleyecek bir çift sözü olduğu sürece hükümette hiçbir değişiklik olamaz."

Kelsier tahtaya *Nezaret'i* de ekledi. "Başka ne var?"

"Atiyum," dedi Ham. "Onu da tahtaya yazabilirsin. Bir kere genel kaos başladı-

ğı zaman sarayı çabuk ele geçirmemiz gerekecek ve başka kimsenin de bu fırsattan yararlanarak hazineye sızmadığından emin olmalıyız."

Kelsier başıyla onaylayarak tahtaya *Atiyum: Hazineyi Ele Geçirmek* yazdı.

"Yeden'in askerlerini toplamak için de bir yol bulmamız gerekecek," diye ekledi Breeze. "Sessiz ama hızlı olmalı ve onları Lord Hükümdar'ın bulmayacağı bir yerlerde eğitmeliyiz."

"Ayrıca skaa isyancıların Luthadel'in kontrolünü ele geçirmeye hazır olacağından emin olmak isteyebiliriz," diye ekledi Dockson. "Sarayı ele geçirmek ve orada mevzilenmek muhteşem bir hikâye olabilir ama Yeden ve adamlarının her şey bittikten sonra gerçekten de iktidarı ellerinde tutmaya da hazır olmaları iyi olurdu."

Ordu ve *Skaa İsyancılar* da tahtaya eklendi. "Ve Lord Hükümdar'ı da ekleyeceğim," dedi Kelsier. "Eğer diğer seçenekler başarılı olmazsa diye, en azından onu şehirden çıkarmak için de bir planımızın olmasını istiyoruz." Listeye *Lord Hükümdar*'ı da ekledikten sonra tekrar gruba döndü. "Herhangi bir şeyi unuttum mu?"

"Eh, eğer üstesinden gelmemiz gereken sorunların listesini yapıyorsan, o zaman hepimizin kafayı yemiş olduğunu da tahtaya yazabilirsin; gerçi bu gerçeği değiştirebileceğimizi sanmıyorum," dedi Yeden kuru kuru.

Grup kıs kıs güldü ve Kelsier de tahtaya *Yeden'in Kötü Mizacı* yazdı. Sonra geriye doğru bir adım atarak listeyi gözden geçirdi. "Bu şekilde liste yaptığın zaman kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi?"

Vin, Kelsier'in şaka yapmaya çalışıp çalışmadığını anlamaya uğraşarak kaşlarını çattı. Liste sadece göz korkutucu değil, aynı zamanda rahatsız ediciydi. Yirmi bin imparatorluk askeri? Bütün yüksek aristokrasinin toplam kuvvetleri ve gücü? Nezaret? Tek bir Çelik Sorgucunun bin tane askerden daha kudretli olduğu söylenirdi.

Ancak daha da rahatsız edici olanı ise önlerindeki engellere bu kadar sakin bir şekilde bakıyor olmalarıydı. Lord Hükümdar'a karşı çıkmayı bile nasıl düşünebiliyorlardı? O... şey, o *Lord'du*. Dünyanın tamamını yönetiyordu. O insanoğlunun yaratıcısı, koruyucusu ve cezalandırıcısıydı. O onları *Zifir*'den kurtarmış, sonra da insanların inançsızlıkları yüzünden bir ceza olarak kül ve sisleri getirmişti. Vin özellikle dindar değildi, zeki hırsızlar Çelik Nezaret'ten uzak durmaları gerektiğini bilirdi ama o bile efsaneleri biliyordu.

Ama yine de, ekip bu "sorunlar" listesine kararlı bir şekilde bakıyordu. Üzerlerinde tatsız bir şenlik havası vardı, sanki güneşin geceleyin yükselmesini sağlama olasılıklarının Son İmparatorluk'u devirme şanslarından daha yüksek olduğunu anlıyorlardı. Ama yine de deneyeceklerdi.

"Lord Hükümdar adına," diye fısıldadı Vin. "Siz *ciddisiniz*. Gerçekten de bunu yapmaya niyetiniz var."

"Onun adını bir küfür olarak kullanma Vin," dedi Kelsier. "Küfür bile onu onurlandırıyor; o yaratığın adıyla lanet ettiğin zaman onu tanrın olarak kabul etmiş oluyorsun."

Vin sessizleşerek koltuğunda arkaya yaslandı, biraz hissizleşmişti.

"Her neyse," dedi Kelsier hafifçe gülümseyerek. "Kimsenin bu sorunların nasıl

aşılacağı hakkında bir fikri var mı? Yeden'in mizacı dışında elbette, hepimiz onun umutsuz olduğunu biliyoruz."

Odadaki herkes sessiz ve düşünceliydi.

"Düşünceler?" diye sordu Kelsier. "Bakış açıları? İzlenimler?"

Breeze başını iki yana salladı. "Şimdi hepsini öyle yazdığına göre, çocuğun doğruyu söylediğinden şüphe etmeden edemiyorum. Bu cesaret kırıcı bir hedef."

"Ama *yapılabilir*," dedi Kelsier. "Hadi, şehri nasıl karıştırabileceğimiz hakkında konuşarak başlayalım. Aristokrasiyi kargaşaya sürükleyecek, hatta belki saray muhafızlarını bile şehre çıkararak askerlerimize karşı sarayı korumasız bırakacakları kadar tehdit edici olan ne yapabiliriz? Biz askerlerimizi saldırmak üzere getirirken Nezaret'in ve Lord Hükümdar'ın kendisinin dikkatini dağıtacak bir şeyler?"

"Ee, akla genel nüfusun arasında ortaya çıkacak bir ayaklanma geliyor," dedi Ham.

"İşe yaramaz," dedi Yeden kararlı bir şekilde.

"Neden olmasın?" diye sordu Ham. "Halkın nasıl muamele gördüğünü sen de biliyorsun. Varoşlarda yaşıyorlar, tüm gün boyunca fabrikalarda ve demirhanelerde çalışıyorlar ve buna rağmen yarısı hâlâ açlık çekiyor."

Yeden başını iki yana salladı. "Anlamıyor musun? İsyan bin yıldır bu şehirdeki skaaları ayaklandırmaya çalışıyor. Asla işe yaramıyor. Onlar fazlasıyla ezilmiş, karşı koymak için iradeleri ya da umutları yok. Bir ordu bulabilmek için size gelmiş olmamın sebebi zaten bu."

Oda sessizleşti. Ancak Vin yavaşça başını sallayarak onayladı. O da bunu görmüş, bunu *hissetmişti*. Lord Hükümdar'la savaşamazdınız. Bir hırsız olarak toplumun en kıyısında sinmiş bir şekilde yaşarken bile Vin bunu biliyordu. Bir ayaklanma olmayacaktı.

"Korkarım ki o haklı," dedi Kelsier. "Skaalar ayaklanmayacak, şu anki durumlarında olmaz. Eğer bu hükümeti devireceksek, bunu kitlelerin yardımı olmadan yapmak zorundayız. Büyük olasılıkla askerlerimizi onların arasından bulabiliriz ama toplumun geneline güvenemeyiz."

"Bir çeşit felaket yaratabilir miyiz?" diye sordu Hanı. "Belki bir yangın."

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Bu bir süre için ticareti engelleyebilir ama bizim istediğimiz etkiyi yaratacağını hiç sanmam. Dahası skaa kayıpları fazlasıyla yüksek olurdu. Taştan asil kaleleri değil, varoşlar yanar."

Breeze içini çekti. "O zaman sen bizim ne yapmamızı istiyorsun?"

Kelsier gözleri pırıldayarak gülümsedi. "Ya Büyük Evleri birbirleriyle karşı karşıya getirirsek?"

Breeze durakladı. "Bir ev savaşı..." dedi şarabından düşünceli bir yudum alırken. "Şehirde onlardan bir tane çıkmayalı bir süre geçti."

"Ki bu da gerginliklerin artması için yeterli zaman olmuş demektir," dedi Kelsier. "Yüksek aristokrasi gittikçe daha da fazla güçleniyor, artık Lord Hükümdar onları zar zor kontrol altında tutabiliyor. Onun kontrolünü parçalayabilmek için bir şansımızın olmasının sebebi de bu. Luthadel'in Büyük Evleri kilit konumdalar,

imparatorluktaki ticareti onlar kontrol ediyor ve skaaların en büyük bölümünü köleleştirenin onlar olduğunu da unutmamak gerek."

Kelsier tahtaya doğru işaret etti ve parmağını *Kargaşa* yazan satır ile *Büyük Erler* yazan satır arasındaki çizgi boyunca ilerletti.

"Eğer Luthadel'in içindeki evleri birbirlerine karşı çevirebilirsek, şehri dizlerinin üstüne çökertebiliriz. Sissoylular ev liderlerine suikast düzenlemeye başlar. Zenginler yıkılır. Sokaklarda açık açık savaş çıkana kadar fazla uzun zaman geçmez. Yeden'le olan sözleşmemizin bir parçası, ona şehri kendisi için ele geçirebileceği bir fırsat sunacağımızı söylüyor. Bundan daha iyi bir fırsat düşünebiliyor musunuz?"

Breeze gülümseyerek başını salladı. "Tarzı var ve ben asillerin birbirlerini öldürmeleri fikrini beğendim."

"Sen *her zaman* işi başka birisi yaptığı zaman daha çok beğeniyorsun Breeze," diye ekledi Ham.

"Güzel kardeşim, hayatın bütün anlamı kendi işini başkalarına yaptırmanın yollarını bulmaktır," diye cevap verdi Breeze. "Temel ekonomi hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

Ham bir kaşını kaldırdı. "Aslında ben..."

"Bu teorik bir soruydu Ham," diye sözünü kesti Breeze gözlerini devirerek.

"Onlar en iyi sorulardır!" diye cevap verdi Ham.

"Felsefe daha sonra Ham," dedi Kelsier. "İşe odaklan. Önerim hakkında ne düşünüyorsun?"

"İşe yarayabilir," dedi Ham arkasına yaslanarak. "Ama Lord Hükümdar'ın işlerin o raddeye varmasına izin vereceğini zannetmiyorum."

"Onun bir seçeneğinin olmamasını sağlamak bizim işimiz," dedi Kelsier. "Asillerinin didişmesine izin verdiği biliniyor, büyük ihtimalle de onları diken üstünde tutmak için. Biz bu gerilimi körükleyeceğiz, sonra da bir şekilde Garnizon'u şehirden çıkmaya zorlayacağız. Evler ciddi ciddi savaşmaya başladıkları zaman da Lord Hükümdar'ın onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmayacak; belki sarayının muhafızlarını sokaklara göndermek dışında ki o da tam olarak bizim yapmasını istediğimiz şey."

"Bir koloss ordusuna da haber gönderebilir," diye belirtti Ham.

"Doğru," dedi Kelsier. "Ama onlar merkezden epey uzakta konuşlanmış durumdalar. Bu bizim faydalanmak zorunda olduğumuz bir kusur. Koloss ordularında mükemmel askerler olabilir ama uygar şehirlerden uzak tutulmaları zorunlu. Son İmparatorluk'un tam ortası savunmasız hâlde, ama yine de Lord Hükümdar gücünden emin. Ve neden olmasın ki? Yüzlerce yıldır hiçbir ciddi tehditle karşılaşmadı. Çoğu şehir sadece küçük güvenlik kuvvetlerine ihtiyaç duyuyor."

"Yirmi bin adam pek de 'küçük' bir sayı değil," dedi Breeze.

"Ulusal bir ölçekte küçük," dedi Kelsier bir parmağını kaldırarak. "Lord Hükümdar ordularının çoğunu ayaklanma tehlikesinin en yüksek olduğu imparator-

luğun kıyılarında tutuyor. İşte biz de o yüzden ona burada, Luthadel'in göbeğinde vuracağız ve işte bu yüzden başarılı olacağız."

"O Garnizon ile başa çıkabildiğimizi varsayarsak," diye belirtti Dockson.

Kelsier başını sallayarak onayladı ve dönüp *Büyük Evler* ve *Kargaşa*'nın altına *Ev Savaşı* yazdı. "Pekâlâ o zaman. Hadi, Garnizon'dan bahsedelim. Onun hakkında ne yapacağız?"

"Ee, tarihsel olarak, büyük bir askeri kuvvetle başa çıkmanın en iyi yolu kendi büyük askeri kuvvetinin olmasıdır," dedi Ham teorik fikrini dile getirerek. "Yeden'e bir ordu toplayacağız, neden onların Garnizon'a saldırmasına izin vermeyelim? En başından orduyu topluyor olmamızın sebebi de bu değil mi?"

"Bu işe yaramaz Hammond," dedi Breeze. Boşalmış şarap kupasına baktı, sonra da bunu Clubs'ın yanında oturmakta olan oğlana doğru uzattı ve o da anında tekrar doldurmak için fırladı.

"Eğer Garnizon'u yenmek istiyorsak kendi kuvvetimizin de *en azından* onunla aynı büyüklükte olması gerekecek," diye devam etti Breeze. "Büyük ihtimalle bize çok daha büyük bir kuvvet gerekir çünkü bizim adamlarımız daha yeni eğitilmiş olacak. Yeden'e bir ordu toplayabiliriz, bir süre için şehri tutmasını sağlayacak kadar büyük olan bir orduyu bile bulabiliriz. Ama Garnizon'u duvarları tutarken yenebilecek kadar büyük bir ordu? Eğer planımız buysa şimdiden vazgeçelim daha iyi."

Grup sessizleşti. Vin koltuğunda kımıldanarak her adama sırayla bir baktı. Breeze'in sözlerinin derin bir etkisi olmuştu. Ham konuşmak için ağzını açtı, sonra geri kapatarak tekrar düşünmek için arkasına yaslandı.

"Pekâlâ," dedi Kelsier en sonunda. "Garnizon'a biraz sonra geri döneriz. Şimdi kendi ordumuza bir bakalım. Önemli büyüklükte bir orduyu nasıl toplarız ve bunu Lord Hükümdar'dan nasıl gizleriz?"

"Bu da yine zor olacak," dedi Breeze. "Lord Hükümdar'ın Merkez Salahiyet'te kendini güvende hissediyor olmasının çok iyi bir sebebi var. Kanallar ve anayollar boyunca sürekli olarak devriyeler geziyor ve bir köy ya da plantasyona denk gelmeden bir gün bile yolculuk etmek mümkün değil. Bu dikkat çekmeden ordu toplayabileceğin türden bir yer değil."

"İsyancıların o kuzeydeki mağaraları var," dedi Dockson. "Adamların bazılarını orada saklamamız mümkün olabilir."

Yeden'in benzi attı. "Sizin Arguois mağaralarından haberiniz *var* mı?"

Kelsier gözlerini devirdi. "Onlardan Lord Hükümdar'ın bile haberi var Yeden. Oradaki isyancılar sadece onu rahatsız edecek kadar tehlikeli değiller."

"Senin elinde kaç kişi var Yeden?" diye sordu Ham. "Luthadel'de ve etrafında, mağaralar dâhil. Başlamak için elimizde ne var?"

Yeden omuz silkti. "Belki üç yüz, kadın ve çocuklar dâhil."

"Sen o mağaraların kaç kişiyi saklayabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu Ham.

Yeden tekrar omuz silkti.

"Mağaralara kesinlikle daha büyük bir grup sığabilir," dedi Kelsier. "Belki on bin. Ben orada bulundum, isyancılar yıllardır orada saklanıyorlar ve Lord Hükümdar da asla onları yok etmeye zahmet etmedi."

"Neden olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi Ham. "Mağara savaşı pis işitir, özellikle de saldırgan taraf için. Lord Hükümdar yenilgileri en azda tutmayı sever, kimse onun kibirli olmadığını iddia edemez. Her neyse, on bin. Bu fena bir sayı değil. Bununla sarayı kolaylıkla tutabiliriz, hatta eğer duvarlar onların elinde olursa şehri bile tutmak mümkün olabilir."

Dockson Yeden'e döndü. "Bir ordu istediğin zaman, aklında nasıl bir sayı vardı?"

"Sanırım on bin kulağa güzel bir sayıymış gibi geliyor," dedi Yeden. "Aslında... bu benim aklımda olandan biraz daha büyük bir sayı."

Breeze kupasını hafifçe eğerek şarabı çalkaladı. "Tekrar olumsuzu dile getirmeyi istemezdim, bu çoğu zaman Hammond'ın işi ama deminki sorunumuza geri dönmek zorundayım. On bin adam. Bu Garnizon'u *endişelendirmez* bile. Burada yirmi bin iyi silahlandırılmış, iyi eğitimli askerden bahsediyoruz."

"O doğru söylüyor Kell," dedi Dockson. Bir yerlerden küçük bir defter bulmuş ve görüşme hakkında notlar almaya başlamıştı.

Kelsier'in yüzü asıldı.

Ham başıyla onayladı. "Ne açıdan bakarsan bak, Kell, o Garnizon çetin ceviz olacak. Belki de sadece asiller üzerine odaklanmalıyız. Belki de Garnizon'un bile bastıramayacağı kadar büyük bir kaos yaratabiliriz."

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Şüpheli. Garnizon'un birincil görevi şehirde düzeni sağlamak. Eğer o askerlerle ilgilenemezsek bu işi asla kıvıramayız." Durakladı, sonra da Vin'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun Vin? Bir önerin var mı?"

Vin dondu. Camon asla onun fikrini sormamıştı. Kelsier ondan ne istiyordu? Çetenin öbür üyelerinin de dönmüş ona bakmakta olduklarını fark ettiği zaman hafifçe koltuğun içine gömüldü.

"Ben?" dedi Vin yavaşça.

"Aman, zavallı şeyin gözünü korkutma Kelsier," dedi Breeze bir elini sallayarak.

Vin başını salladı ama Kelsier gözünü ondan ayırmadı. "Hayır, gerçekten. Bana ne düşündüğünü söyle Vin. Seni tehdit eden senden çok daha büyük bir düşmanın var. Ne yaparsın?"

"Ee, onunla dövüşmezsin, orası kesin," dedi yavaş yavaş. "Bir şekilde kazanabilsen bile o kadar yaralanmış ve yorulmuş olursun ki, ondan sonra başka kimseyle mücadele edemezsin."

"Mantıklı," dedi Dockson. "Ama bir seçeneğimiz olmayabilir. Bir şekilde o ordudan kurtulmamız gerek."

"Peki ya sadece şehirden ayrılsalar?" diye sordu. "O da işe yaramaz mı? Eğer ben büyük biriyle uğraşmak zorunda olsam ilk önce onun dikkatini dağıtmaya, beni rahat bıraktırmaya çalışırdım."

Ham kıs kıs güldü. "Garnizon'u Luthadel'den dışarı çıkaracaksan iyi şanslar.

Lord Hükümdar arada bir devriye için birlikler gönderiyor ama bildiğim kadarıyla Garnizon'un tamamının gittiği tek zaman elli yıl önce Courteline'deki o skaa isyanının çıktığı zamandı."

Dockson başını olumsuzca salladı. "Ben Vin'in fikrinin bu kadar kolayca bir kenara bırakmak için fazlasıyla iyi olduğunu düşünüyorum. Gerçekten de, Garnizon'la savaşamayız; en azından onlar mevzilenmiş hâldelerken olmaz. O yüzden onların bir şekilde şehirden çıkmalarını sağlamalıyız."

"Evet," dedi Breeze. "Ama Garnizon'u işin içine sokmak için önemli bir kriz gerekir. Eğer sorun yeteri kadar tehlikeli olmazsa, Lord Hükümdar garnizonun tamamını göndermez. Eğer fazla tehlikeli olursa da, mevzilenip kolosslarına haber gönderir."

"Yakınlardaki şehirlerin birinde bir ayaklanma?" diye önerdi Ham.

"Bu bizi yine önceki sorunla karşı karşıya bırakıyor," dedi Kelsier başını olumsuzca sallayarak. "Eğer buradaki skaaların ayaklanmasını sağlayamıyorsak, şehrin dışındakileri de asla ayaklandıramayız."

"O zaman peki ya bir çeşit yanıltma harekatı?" diye sordu Ham. "Ciddi bir asker grubu toplayabileceğimizi varsayıyoruz. Eğer onlar yakınlardaki bir yere saldırırmış gibi yaparsa, belki Lord Hükümdar Garnizon'u yardım etmeye gönderir."

"Ben onları başka bir şehri korumaları için göndereceğinden şüpheliyim," dedi Breeze. "Eğer bu onu Luthadel'de savunmasız bırakacaksa yapmaz."

Grup yine düşünceli bir şekilde sessizleşti. Vin etrafına bakındı, sonra da Kelsier'in gözlerinin üzerinde olduğunu gördü.

"Ne?" diye sordu Kelsier.

Vin gözlerini indirerek biraz kımıldandı. "Hathsin Çukurları ne kadar uzakta?" diye sordu en sonunda.

Ekip durakladı.

En sonunda Breeze bir kahkaha attı. "Ah, bak işte *bu* kurnazca. Asiller Hathsin'den atiyum çıktığını bilmiyor, bu yüzden de Lord Hükümdar o Çukurlar hakkında çok özel bir şeyler olduğunu açığa çıkarmadan fazla bir yaygara koparamaz. Bu da koloss olmaz demek."

"Zaten zamanında yetişemezlerdi," dedi Ham. "Çukurlar sadece birkaç gün uzakta. Eğer orası tehdit altında olursa, Lord Hükümdar çabuk tepki vermek zorunda kalır. Vuruş mesafesi içinde olan tek kuvvet Garnizon olurdu."

Kelsier gözleri ışıldayarak gülümsedi. "Ve Hathsin'i tehdit etmek için de fazla bir orduya da gerek yok. Bunu bin adam yapabilir. Onları saldırmaya göndeririz, sonra Garnizon gittiği zaman da ikinci, daha büyük kuvvetimizi Luthadel'in kendisini ele geçirmek için yürütürüz. Garnizon kandırılmış olduğunun farkına vardığında ise, bizim şehir duvarlarını almamızı engellemek için zamanında geri gelemez."

"Ama biz duvarları tutabilir miyiz?" diye sordu Yeden endişeli bir şekilde.

Ham hevesli bir şekilde başını sallayarak onayladı. "On bin skaayla bu şehri Garnizon'a karşı tutabilirim. Lord Hükümdar kolosslarına haber göndermek zorunda kalır."

"O zamana kadar ise atiyum bizim olur," dedi Kelsier. "Ve Büyük Evler de iç savaşları yüzünden zayıf ve güçsüz düşmüş olduklarından, bizi durdurabilecekleri bir konumda olmayacaklar."

Dockson defterine şiddetle bir şeyler karalıyordu. "O zaman Yeden'ın mağaralarını kullanmamız gerekecek. Onlar iki hedefimizin de vuruş mesafesi içindeler ve Luthadel'e Çukurlar'dan daha yakındalar. Eğer bizim ordumuz oradan yola çıkarsa, Garnizon Çukurlar'dan geri dönemeden buraya gelebilir.

Kelsier başıyla onayladı.

Dockson karalamaya devam ediyordu. "O mağaralarda ikmal malzemelerini stoklamaya başlamam, belki de oradaki koşulları kontrol etmek için oraya bir yolculuk etmem gerekecek."

"Peki ya askerleri oraya nasıl götüreceğiz?" diye sordu Yeden. "Orası şehirden bir hafta uzakta ve skaaların tek başlarına seyahat etmelerine izin verilmiyor."

"Bize bu konuda yardımcı olabilecek birisi zaten var," dedi Kelsier tahtada *Luthadel Garnizonu*'nun altına *Hathsin Çukurları'na Saldırı* yazarak. "Kuzeye kanal tekneleri götürebilmemiz için bize paravan sağlayabilecek bir arkadaşım var."

"Eğer birincil ve öncelikli sözünü tutmayı başabileceğini varsayarsak," dedi Yeden. "Sana bir ordu toplaman için para verdim. On bin adam çok güzel bir sayı ama hâlâ bunları nasıl toplayacağın konusunda yeterli bir açıklama görmüş değilim. Size Luthadel'de adam bulmaya çalışırken karşılaştığımız türdeki sorunlardan zaten bahsettim."

"Nüfusun genelinin bizi desteklemesine ihtiyacımız olmayacak," dedi Kelsier. "Sadece çok küçük bir yüzdeleri gerekecek. Luthadel'in içinde ve etrafında neredeyse bir milyon işçi var. Aslında planın en kolay kısmının bu olması gerekir çünkü şansımıza, dünyanın en büyük Teskincilerinden birinin huzurunda bulunmaktayız. Breeze, büyük bir acemi asker dizisini bize katılmaları için kafaya alma konusunda sana ve senin Allomanserlerine güveniyorum."

"Kelsier, güzel kardeşim, benim yeteneklerimden bahsederken 'kafaya almak' gibi terimleri kullanmıyor olmanı tercih ederdim. Ben sadece insanları teşvik ediyorum."

"Peki, bize bir ordu teşvik edebilir misin?" diye sordu Dockson.

"Ne kadar zamanım var?" diye sordu Breeze.

"Bir yıl," dedi Kelsier. "Bunu gelecek sonbaharda patlayacak şekilde planlayacağız. Lord Hükümdar'ın biz şehri aldıktan sonra gerçekten de kuvvetlerini toplayarak Yeden'e saldıracağını varsayarsak, onu bunu kışın yapmaya zorlasak daha iyi."

"Bir yıldan daha kısa bir sürede dirençli bir nüfus arasından toplanmış on bin adam," dedi Breeze bir gülümsemeyle. "Kesinlikle zor bir iş olacak."

Kelsier kıs kıs güldü. "Senden geliyorsa bu evet sayılır. Luthadel'in içinden başla, sonra da etraftaki şehirlere geç. Mağaralarda toplanabilecek kadar yakın olan insanlara ihtiyacımız var."

Breeze başını sallayarak onayladı.

"Ayrıca silahlara ve ikmal malzemelerine de ihtiyacımız olacak," dedi Ham. "Ve adamları eğitmemiz de gerekecek."

"Silahları bulmak için benim zaten bir planım var," dedi Kelsier. "Sen eğitimi yaptırmak için birilerini bulabilir misin?"

Ham düşünceli bir şekilde durakladı. "Büyük ihtimalle. Lord Hükümdar'ın Baskı Seferleri'nden birinde savaşmış olan bazı skaa askerler tanıyorum."

Yeden'in benzi attı. "Hainler!"

Ham omuz silkti. "Büyük bir kısmı yaptıklarıyla gurur duymuyor," dedi. "Ama büyük bir kısmı ayrıca yemek yemeyi de seviyor. Hayat zor, Yeden."

"Benim adamlarım asla böyle tiplerle birlikte çalışmayacak," dedi Yeden.

"Çalışmak zorunda kalacaklar," dedi Kelsier katı bir şekilde. "Skaa ayaklanmalarının büyük bir kısmı adamları kötü eğitimli olduğu için başarısız oluyor. Sana iyi beslenmiş, iyi donatılmış bir ordu dolusu adam vereceğiz ve ben de kılıcı hangi ucundan tutacakları onlara hiç öğretilmedi diye senin hepsini katlettirmene izin verecek değilim."

Kelsier durakladı, sonra da Ham'a göz attı. "Ama onları yapmaya zorladığı şeyler yüzünden Son İmparatorluk'a karşı kin duyan adamlar bulmanı öneririm. Sadakatleri sadece ceplerindeki boxingler kadar olan adamlara güvenmiyorum."

Ham başını sallayarak onayladı ve Yeden de sessizleşti. Kelsier dönerek tahtada *Ordu*'nun altına *Ham: Eğitim* ve *Breeze: Asker Toplama* yazdı.

"Ben senin silah bulma planını merak ediyorum," dedi Breeze. "Tam olarak nasıl on bin tane adamı Lord Hükümdar'ı şüphelendirmeden silahlandırmayı düşünüyorsun? O gözünü silah ticaretinin üzerinden *hiç* ayırmaz."

"Silahları biz yapabiliriz," dedi Clubs. "Her gün bir ya da iki savaş sopası üretmemize yetecek kadar fazladan tahtam var. Büyük ihtimalle biraz ok da yapabiliriz."

"Önerin için teşekkür ederim Clubs," dedi Kelsier. "Ve bunun iyi bir fikir olduğunu da düşünüyorum. Ama sopalardan fazlasına ihtiyacımız olacak. Kılıçlara, kalkanlara ve zırhlara ihtiyacımız olacak ve bunları eğitime başlayabilmemizi sağlayacak kadar da çabuk bulmalıyız."

"Peki, o zaman nasıl yapacaksın?" diye sordu Breeze.

"Büyük Evler silah bulabiliyor," dedi Kelsier. "Onlar kişisel maiyetlerini silahlandırma konusunda hiçbir sorun yaşamıyorlar."

"Bizim onlardan çalmamızı mı istiyorsun?"

Kelsier başını salladı. "Hayır, bir kez olsun işleri nispeten yasal bir şekilde yapacağız. Silahlarımızı satın alacağız. Ya da daha doğrusu bize sempati duyan bir asilin bizim için satın almasını sağlayacağız."

Clubs açık açık güldü. "Skaalara sempati duyan bir asil mi? Bu asla olmayacak."

"Eh, o zaman 'asla' kısa bir süre once oldu," dedi Kelsier önemsemez bir şekilde. "Çünkü bize yardım edecek birisini zaten buldum."

Oda şöminenin çıtırtıları dışında sessizdi. Vin koltuğunda hafifçe kımıldanarak diğerlerine göz attı. Şok olmuş gibi görünüyorlardı.

"Kim?" diye sordu Ham.

"Adı Lord Renoux," dedi Kelsier. "Birkaç gün önce buraya geldi. Fellise'de kalıyor, pek Luthadel'in içine yerleşmeye yetecek kadar nüfuzu yok. Dahası, ben

Renoux'nun etkinliklerini Lord Hükümdar'dan biraz uzak tutmanın sağduyulu bir karar olacağını düşünüyorum."

Vin başını yana eğdi. Fellise Luthadel'in bir saat kadar dışında olan küçük, banliyo denebilecek bir şehirdi; o ve Reen başkente geçmeden önce orada çalışmışlardı. Kelsier bu Lord Renoux'yu nasıl işe bulaştırmıştı? Adama rüşvet mi vermişti, yoksa bu bir çeşit dolap mıydı?

"Ben Renoux'yu duymuştum," dedi Breeze yavaş yavaş. "O Batılı bir lord, Irak Salahiyet'te epey bir gücü var."

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Lord Renoux yakın zamanlarda ailesini yüksek aristokrat statüsüne çıkarmak için çalışmaya başlamaya karar verdi. Resmi hikâyesi ticari çalışmalarını genişletmek için güneye gelmiş olduğu. Kaliteli Güney silahlarını Kuzey'e naklederek bir on yıla kadar kendisine Luthadel'de bir kale inşa ettirmesine yetecek kadar geniş çevre edinebileceğini ve para kazanabileceğini umut ediyor."

Oda sessizdi.

"Ama silahlar bunun yerine bize gelecek," dedi Ham yavaşça.

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Her ihtimale karşı sahte nakliyat kayıtlarını da oluşturmamız gerekecek."

"Bu epey... iddialı bir paravan Kell," dedi Ham. "Bir lordun ailesi bizim tarafımızda çalışacak."

"Ama Kelsier," dedi Breeze kafası karışmış gibi görünerek. "Sen asillerden nefret edersin."

"Bu asil farklı," dedi Kelsier muzip bir gülümsemeyle.

Çete Kelsier'i inceledi. Bir asil ile birlikte çalışıyor olmaktan hoşlanmamışlardı, Vin bu kadarını kolaylıkla görebiliyordu. Büyük ihtimalle Renoux'nun bu kadar güçlü olması da onları memnun etmemişti.

Bir anda Breeze kahkaha attı. Koltuğunda arkasına yaslanarak şarabının kalanını bir dikişte bitirdi. "Seni kahrolası manyak! Öldürdün değil mi? Renoux'yu öldürdün ve yerine de bir taklitçi koydun."

Kelsier'in sırıtışı genişledi.

Yeden küfretti ama Ham gülümsedi. "Hah. İşte *şimdi* mantıklı oldu. Ya da, en azından eğer sen Çılgın Kelsier'leysen mantıklı oluyor."

"Renoux Fellise'de kalıcı bir konuta yerleşecek," dedi Kelsier. "Eğer herhangi bir resmi iş yapmamız gerekirse paravanımız da o olacak. Örneğin ben onu silah ve iknial malzemeleri satın almak için kullanacağım."

Breeze düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. "Etkili."

"Etkili mi?" diye sordu Yeden. "Sen bir asili öldürdün! Çok önemli bir asili hem de."

"Sen imparatorluğun tamamını devirmeyi planlıyorsun Yeden," diye belirtti Kelsier. "Bu küçük hedefe ulaşmak için verilen son aristokratik zaiyat Renoux olmayacak."

"Evet ama onu taklit etmek?" diye sordu Yeden. "Bu bana biraz riskli gibi geliyor."

"Sen bizi sıra dışı sonuçlar istediğin için kiraladın güzel kardeşim," dedi Breeze şarabını yudumlarken. "Bizim iş kolumuzda, sıra dışı sonuçlar çoğu zaman sıra dışı riskleri gerektirir."

"Biz riskleri elimizden geldiğince azaltıyoruz Yeden," dedi Kelsier. "Aktörüm *çok* iyi. Ama bu iş sırasında yapacaklarımız bu türden şeyler."

"Peki ya size birkaç tanesini durdurmanızı emredersem?" diye sordu Yeden.

"Ne zaman istersen işi sonlandırabilirsin," dedi Dockson defterinden başını kaldırmadan. "Ama iş devam ettiği sürece planlar, hedefler ve prosedürler konusunda son söz Kelsier'in. Biz bu şekilde çalışırız, bizi kiralarken bunu sen de biliyordun."

Yeden kederli bir şekilde başını salladı.

"Ee?" diye sordu Kelsier. "Devam ediyor muyuz, etmiyor muyuz? Karar senin Yeden."

"Bitirmemizi istemekten çekinme arkadaşım," dedi Breeze yardımsever bir sesle. "Bizi rencide edeceğinden korkma. Ben, kişisel olarak, bedava paraya iyi gözle bakarım."

Vin, Yeden'in hafifçe renginin solduğunu gördü. Onun görüşüne göre, Yeden Kelsier sadece parasını alıp da onu sırtından bıçaklamamış olduğu için şanslıydı. Ama Vin işlerin buralarda böyle yürümediğinden gittikçe daha fazla emin oluyordu.

"Bu delilik," dedi Yeden.

"Lord Hükümdar'ı devirmeye çalışmak mı?" diye sordu Breeze. "Aa, evet yahu, aslını istersen öyle."

"Pekâlâ," dedi Yeden içini çekerek. "Devam ediyoruz."

"İyi," dedi Kelsier *Ordu*'nun altına *Kelsier: Ekipman* yazarak. "Renoux paravanı bize ayrıca Luthadel yüksek sosyetesine giden bir 'kapı' da açacak. Bu çok önemli bir avantaj olacak; eğer bir savaş çıkarmak istiyorsak, Büyük Ev politikalarını dikkatlice takip etmemiz gerekecek."

"Bu ev savaşını çıkarmak senin düşündüğün kadar kolay olmayabilir Kelsier," diye uyardı Breeze. "Şu anki yüksek aristokratlar dikkatli ve kurnaz bir grup."

Kelsier gülümsedi. "O zaman senin de yardım etmek için burada olman güzel Breeze. Sen insanlara istediğini yaptırma konusunda bir uzmansın; birlikte, sen ve ben yüksek asilleri nasıl birbirlerine karşı döndüreceğimizi planlayacağız. Büyük ev savaşları her birkaç yüzyılda bir çıkıyormuş gibi görünüyor. Şu anki grubun becerikliliği ise sadece onları daha tehlikeli yapacak, onları ürkütmek ise *o kadar da* zor olmamalı. Hatta ben süreci başlattım bile..."

Breeze bir kaşını kaldırdı, sonra da Ham'a bir göz attı. Haydut biraz homurdanarak on boxinglik bir altın sikke çıkardı ve bunu odanın karşısındaki kendinden memnun Breeze'e fırlattı.

"Bu neydi?" diye sordu Dockson.

"Bir iddiaya girmiştik," dedi Breeze. "Kelsier'in dün geceki huzursuzlukla bir ilgisinin olup olmadığıyla ilgiliydi."

"Huzursuzluk mu?" diye sordu Yeden. "Ne huzursuzluğu?"

"Birileri Venture Evi'ne saldırdı," dedi Ham. "Söylentiler tam üç tane Sissoylunun Straff Venture'nın bizzat kendisine suikast düzenlemeye gönderildiğini iddia ediyor."

Kelsier homurdandı. "Üç mü? Belli ki Straff'ın kendisi hakkında çok abartılı bir fikri var. Ben Lord Hazretlerinin yakınına bile yaklaşmadım. Atiyum için oradaydım. Ve görüldüğümden emin olmak için."

"Venture kimi suçlayacağından emin değil," dedi Breeze. "Ama işin içinde Sissoylular olduğundan, herkes bunun Büyük Evler'den biri olduğunu varsayıyor."

"Amaç da oydu zaten," dedi Kelsier mutlu bir şekilde. "Yüksek asiller Sissoylu saldırılarını çok ciddiye alıyorlar; Sissoyluları birbirlerine suikast düzenlemek için kullanmayacaklarına dair dile getirilmeyen bir anlaşmaları var. Bunun gibi birkaç saldırı daha ve onları korkmuş hayvanlar gibi birbirlerinin boğazına atılır hâle getireceğim."

Dönerek tahtada *Büyük Evler*'in altına *Breeze: Planlama* ve *Kelsier: Genel Kargaşa* yazdı.

"Her neyse," diye devam etti Kelsier. "Hangi Evler'in ittifak kurduğunu keşfetmek için bir gözümüzü yerel politikanın üzerinde tutmamız gerekecek. Bu da toplantılarına bir casus göndermek anlamına geliyor."

"Bu gerçekten de gerekli mi?" diye sordu Yeden rahatsız bir şekilde.

Ham başıyla onayladı. "Aslında bu *her* Luthadel işinde standart prosedür. Eğer elde edilecek bilgi varsa, bu güçlü soyluların dudaklarının arasından çıkacaktır. Onların çevrelerinde gezinen bir çift açık kulak bulundurmakta her zaman fayda var."

"Eh, bunun kolay olması gerekir," dedi Breeze. "Basitçe senin taklitçini buraya getirip partilere göndeririz."

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Ne yazık ki, Lord Renoux'nun kendisinin Luthadel'e gelmesi mümkün olmayacak."

Yeden'in yüzü asıldı. "Neden olmasın? Taklitçin yakın incelemeye karşı duramaz mı?"

"Yok, o tıpkı Lord Renoux gibi görünüyor," dedi Kelsier. "Hatta *tam olarak* Lord Renoux gibi görünüyor. Sadece onun bir Sorgucunun yakınlarına gelmesine izin veremeyiz..."

"Ah," dedi Breeze Ham ile bakışarak. "Onlardan biri. Peki, o zaman."

"Ne?" diye sordu Yeden. "Ne demek istiyor?"

"Bilmek istemezsin," dedi Breeze.

"İstemez miyim?"

Breeze başını iki yana salladı. "Kelsier, Lord Renoux'yu bir taklitçiyle değiştirmiş olduğunu söylediği zaman senin nasıl rahatsız olduğunu gördük. İşte bu da yaklaşık on kat daha beter. Güven bana; ne kadar az bilirsen, o kadar rahat olursun."

Yeden geniş bir şekilde gülümseyen Kelsier'e baktı. Rengi attı, sonra da koltuğunda arkasına yaslandı. "Sanıyorum büyük ihtimalle haklısındır."

Vin kaşlarını çatarak odadaki diğerlerine dik dik baktı. Onlar Kelsier'in neden bahsettiğini biliyormuş gibi görünüyorlardı. Vin'in bir ara bu Lord Renoux'yu incelemesi gerekecekti.

"Her neyse, sosyal etkinliklere birilerini göndermemiz gerekiyor," dedi Kelsier. "Dox, bu yüzden sen de Renoux'nun yeğeni ve vârisini, ailenin yakın zamanlarda Lord Renoux'nun lütfunu kazanmış olan bir oğlunu oynayacaksın.

"Dur bir dakika Kell," dedi Dockson. "Sen bana bundan bahsetmemiştin."

Kelsier omuz silkti. "Birilerinin asiller arasındaki ajanımız olması lazım. Ben senin bu role uyacağını varsaymıştım."

"Ben değil," dedi Dockson. "Sadece bir iki ay önceki Eiser işinde damgalandım."

Kelsier yüzünü astı.

"Ne?" diye sordu Yeden. "Bu sefer ne hakkında konuşuyor olduklarını bilmek istiyor muyum?"

"Demek istiyor ki Nezaret onun farkında," dedi Breeze. "O bir asil numarası yapmıştı ve onlar da bunun farkına vardı."

Dockson başını sallayarak onayladı. "Bir seferinde beni Lord Hükümdar'ın kendisi gördü ve onun kusursuz bir hafızası var. Ondan kaçınmayı başarabilsem bile, eninde sonunda birileri beni tanır."

"Yani..." dedi Yeden.

"Yani Lord Renoux'nun varisini oynamak için başka birine ihtiyacımız olacak."

"Bana bakmayın," dedi Yeden endişeyle.

"Güven bana, zaten kimse bakmıyordu," dedi Kelsier düz bir şekilde. "Clubs da olmaz, o son derece tanınmış bir yerel skaa zanaatkâr."

"Ben de olamam," dedi Breeze. "Benim zaten asillerin arasında bir dizi kimliğim var. Sanırım onlardan birini kullanabilirdim ama hiçbir büyük baloya ya da partiye gidemezdim; beni farklı bir kimlikle tanıyan birisiyle karşılaşmak oldukça utanç verici olurdu."

Kelsier düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Ben gidebilirim," dedi Ham. "Ama benim rol yapmada hiç iyi olmadığımı biliyorsun."

"Ya benim yeğenim?" diye sordu Clubs yanındaki genç adama doğru başıyla işaret ederek.

Kelsier oğlanı inceledi. "Senin adın ne evlat?"

"Yorlatek."

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Epey kalabalıkmış. Bir takma adın yok mu?"

"Yok daha henüz hâlâ."

"Onun üstünde çalışmamız gerekecek," dedi Kelsier. "Sen her zaman o Doğulu sokak ağzıyla mı konuşuyorsun?"

Oğlan omuz silkti, belli ki böylesine dikkatlerin odağında olduğu için gerilmişti. "İyordu küçükken orada yaşa ben."

Kelsier başını sallamakta olan Dockson'a bir göz attı. "Ben bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Kell."

"Katılıyorum." Kelsier Vin'e doğru döndü, sonra da gülümsedi. "Sanırım böylece geriye sen kalıyorsun. Asil bir leydiyi taklit etmekte ne kadar iyisin?"

Vin'in hafifçe rengi attı. "Ağabeyim bana bir iki ders vermişti. Ama ben aslında hiç denemeye..."

"Halledersin sen," dedi Kelsier ve dönerek *Büyük Evler*'in altına *Vin: Casusluk* yazdı. "Pekâlâ Yeden, senin de büyük ihtimalle bütün bunlar sona erdikten sonra imparatorluğun kontrolünü nasıl elinde tutacağını planlamaya başlaman gerekir."

Yeden başını sallayarak onayladı. Vin bütün planların, her şeydeki katıksız aşırılığın, onu ne kadar afallatıyor olduğunu görerek adam için biraz üzüldü. Yine de, Kelsier'in az önce *kendisinin* bütün bu planların içindeki yeri hakkında söyledikleri düşünüldüğü zaman, Yeden için sempati hissetmek zordu.

Bir leydi rolü yapmak mı, diye düşündü. *Mutlaka daha iyi bir iş çıkarabilecek olan birileri vardır...*

Breeze'in dikkati hâlâ Yeden ve onun belirgin rahatsızlığının üstündeydi. "O kadar da ciddi görünme güzel kardeşim," dedi Breeze. "Büyük olasılıkla asla şehri gerçekten de yönetmek zorunda kalmayacaksın. Olasılıklar hepimizin bunun gerçekleşmesinden çok önce yakalanıp idam edileceğimize işaret ediyor."

Yeden yorgun bir şekilde gülümsedi. "Peki ya idam edilmezsek? Sizlerin beni bıçaklayıp da imparatorluğu kendinize almanızı engelleyecek olan şey ne?"

Breeze gözlerini devirdi. "Bizler hırsızız güzel kardeşim, politikacı değiliz. Bir ülke bizim vaktimizi harcamak için fazlasıyla hantal bir mal. Bir kere atiyumumuzu aldığımız zaman mutlu olacağız."

"Ve de zengin," diye ekledi Ham.

"O iki kelime eş anlamlı Hammond," dedi Breeze.

"Dahası," dedi Kelsier Yeden'e. "Biz sana imparatorluğun tamamını veriyor olmayacağız; umuyorum ki bir kere Luthadel düştüğü zaman parçalanacak. Sen, eğer yerel ordulara seni desteklemeleri için para ödeyebildiğini varsayarsak, bu şehri ve büyük olasılıkla Merkez Salahiyet'in de büyük bir parçasını elde edeceksin."

"Peki... ya Lord Hükümdar?" diye sordu Yeden.

Kelsier gülümsedi. "Ben hâlâ onunla kişisel olarak ilgilenmeyi planlıyorum. Sadece On Birinci Metal'i nasıl çalıştıracağımı keşfetmem gerek."

"Peki ya keşfedemezsen?"

"Eh," dedi Kelsier tahtada *Skaa İsyancılar*'ın altına *Yeden: Hazırlık ve İktidar* yazarken, "Onu şehrin dışına çıkması için kandırmanın bir yolunu arayıp bulacağız. Belki onun ordusuyla birlikte orada işleri sağlama almak için Çukurlar'a gitmesini sağlayabiliriz."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Yeden.

"Sen onunla baş etmenin bir yolunu bulacaksın," dedi Kelsier. "Sen bizi Lord Hükümdar'ı öldürmemiz için kiralamadın Yeden. Bu sadece benim eğer başarabilirsem fazladan vereceğim bir ikramiye."

"Ben olsam *fazla* endişe etmezdim Yeden," diye ekledi Ham. "Kaynakları ve

orduları olmadan pek bir şey yapamayacaktır. O güçlü bir Allomanser ama kesinlikle her şeye gücü yetmiyor."

Breeze gülümsedi. "Gerçi eğer düşünecek olursan düşmancıl ve tahtından indirilmiş tanrılar büyük olasılıkla nahoş komşular oluyordur. Ona karşı yapacak bir şeyler bulmak zorundasın."

Yeden bu fikirden pek hoşlanmış gibi görünmüyordu ama tartışmaya devam etmedi.

Kelsier döndü. "O zaman hepsi bu kadar gibi."

"Ee, peki ya Nezaret?" dedi Ham. "En azından bir gözümüzü o Sorgucuların üstünde tutmak için bir yol bulmamız gerekmiyor mu?"

Kelsier gülümsedi. "Onlarla ağabeyimin ilgilenmesine izin vereceğiz."

"Hadi ordan," dedi yeni bir ses odanın arka tarafından.

Vin sıçrayarak ayağa kalktı ve dönerek odanın gölgeli kapı ağzına doğru baktı. Orada duran bir adam vardı. Uzun ve geniş omuzluydu, heykel gibi bir katılığı vardı. Mütevâzı giysiler giyiyordu, basit bir gömlek ve pantolon ile bol bir skaa ceketi. Kolları hoşnutsuz bir şekilde kavuşturulmuştu ve biraz tanıdık görünen katı, kare şeklinde bir yüzü vardı.

Vin tekrar Kelsier'e göz attı. Benzerlik açıktı.

"Marsh?" dedi Yeden ayağa kalkarak. "Marsh, gerçekten *sensin*! O senin de işe katılacağına söz vermişti ama ben... şey... Hoş geldin!"

Marsh'ın yüzü ifadesiz kaldı. "*Gelmiş* olup olmadığımdan emin değilim Yeden. Eğer hepiniz izin verirseniz, ben küçük kardeşimle özel olarak konuşmak istiyorum."

Kelsier'in Marsh'ın sert tonu yüzünden gözü korkmuş gibi görünmüyordu. Gruba başıyla işaret etti. "Bu akşam için işimiz bitti millet."

Diğerleri yavaşça ayağa kalktı ve çıkarken Marsh'tan epey uzak durdular. Vin de onları takip ederek kapıyı çekip kapattı ve odasına çekiliyormuş izlenimi yaratmak için merdivenlerden aşağı indi.

Üç dakikadan kısa bir süre sonra ise kapıya geri dönmüş, içeride geçen konuşmayı dikkatlice dinliyordu.

Rashek uzun boylu bir adam; elbette ki, bu Terrislilerin büyük bir kısmı uzun. Diğer hamallardan bu kadar saygı görüyor olmak için genç. Karizması var ve sarayın kadınları olsa onu büyük olasılıkla haşin bir şekilde yakışıklı olarak tarif ederlerdi.

Ancak herhangi birilerinin böylesine bir nefreti dile getiren bir adama kulak verebilmesi beni hayrete düşürüyor. Khlennium'u asla görmemiş ama yine de şehre lanet ediyor. Beni tanımıyor ama şimdiden gözlerindeki öfkeyi ve düşmanlığı görebiliyorum.

7

ÜÇ YIL MARSH'IN dış görünüşünü pek değiştirmemişti. O hâlâ Kelsier'in çocukluğundan beri tanıdığı sert, emredici kişiydi. Hâlâ gözlerinde o hayal kırıklığı izi vardı ve aynı kınayan havayla konuşuyordu.

Ama Dockson'a bakılırsa, Marsh'ın tavırları üç yıl önceki o günden beri çok değişmişti. Kelsier hâlâ ağabeyinin skaa isyanının liderliğinden vazgeçmiş olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. O, işi hakkında her zaman o kadar tutkulu olmuştu ki...

Görünüşe göre bu tutku sönmüştü. Marsh yaklaşırken yazı tahtasını eleştirel bir gözle inceliyordu. Giysileri külle hafifçe lekelenmişti ama yüzü bir skaa için nispeten temizdi. Bir an için Kelsier'in notlarına göz gezdirerek durdu. En sonunda Marsh döndü ve Kelsier'in yanındaki koltuğun üstüne bir kâğıt parçası attı.

"Bu ne?" diye sordu Kelsier kâğıdı alırken.

"Dün gece katlettiğin on bir adamın isimleri," dedi Marsh. "En azından bilmek isteyebileceğini düşündüm."

Kelsier kâğıdı çıtırdayan şöminenin içine fırlattı. "Onlar Son İmparatorluk'a hizmet ediyordu."

"Onlar *insandı*, Kelsier," diye azarladı Marsh. "Onların da hayatları, aileleri vardı. Birkaç tanesi skaaydı."

"Hainler."

"İnsanlar," dedi Marsh. "Sadece hayatın onlara verdikleriyle ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan insanlardı."

"Eh, ben de aynı şeyi yapıyorum," dedi Kelsier. "Ve neyse ki hayat *bana* onlar gibi adamları binaların çatılarından atma becerisini verdi. Eğer asiller gibi bana karşı durmak istiyorlarsa, o zaman asiller gibi ölebilirler."

Marsh'ın yüz ifadesi karardı. "Bunun gibi bir konu hakkında nasıl bu kadar havai olabiliyorsun?"

"Çünkü Marsh," dedi Kelsier, "Neşe benim elimde kalan tek şey. Neşe ve kararlılık."

Marsh sessizce homurdandı.

"Senin mutlu olman gerekirdi," dedi Kelsier. "Onlarca yıldır senin nutuklarını dinledikten sonra, en sonunda yeteneklerimle faydalı bir şeyler yapmaya karar verdim. Şimdi sen de yardım etmek için gelmiş olduğuna göre eminim ki..."

"Ben buraya yardım etmek için gelmedim," diye sözünü kesti Marsh.

"O zaman ne için geldin?"

"Sana bir soru sormak için." Marsh ileri bir adım atarak Kelsier'in tam önünde dikildi. Yaklaşık aynı boydaydılar ama Marsh'ın katı kişiliği her zaman onun sanki daha uzun boyluymuş gibi görünmesine neden olurdu.

"Bunu yapmaya nasıl cüret edersin?" diye sordu Marsh sessizce. "Ben hayatımı Son İmparatorluk'u yıkmaya adadım. Sen ve senin hırsız arkadaşların partilerde gezerken, ben kaçakları sakladım. Sen adi soygunlar planlarken, ben baskınlar düzenledim. Sen lüks içinde yaşarken, ben cesur insanların açlıktan ölmelerini izledim."

Marsh öne uzanarak bir parmağını Kelsier'in göğsüne sapladı. "Nasıl cüret edersin? İsyana şu küçük 'işlerinden' birisi için el koymaya çalışmaya nasıl cüret edersin? Bu rüyayı kendini zengin etmenin bir yolu olarak kullanmaya nasıl cüret edersin?"

Kelsier, Marsh'ın parmağını iterek uzaklaştırdı. "Bu iş öyle değil."

"Ya?" diye sordu Marsh tahtadaki *atiyum* kelimesine vurarak. "Oyunlar neden, Kelsier? Neden Yeden'i 'işverenin' olarak kabul edermiş numarası yaparak peşinden sürüklüyorsun? Neden skaalar umurundaymış gibi davranıyorsun? İkimiz de senin gerçekten neyin peşinde olduğunu biliyoruz."

Kelsier çenesini sıktı, neşesinin bir kısmı eriyip gidiyordu. O *her zaman bunu bana yapabilmiştir*. "Sen artık beni tanımıyorsun Marsh," dedi Kelsier sessizce. "Bu parayla ilgili bir şey değil. Benim bir zamanlar hiçbir adamın harcayarak bitiremeyeceği kadar çok zenginliğim vardı. Bu iş başka bir şey."

Marsh onun yanına yaklaşarak Kelsier'in gözlerine sanki içlerindeki gerçeği arıyormuş gibi baktı. "Sen her zaman iyi bir yalancı olmuşsundur," dedi en sonunda.

Kelsier gözlerini devirdi. "Peki, ne düşünürsen düşün. Ama bana nutuk atma. İmparatorluğu yıkmak bir zamanlar senin rüyan olmuş olabilir ama şimdi sen de iyi bir skaacık oldun, dükkânında kalıyor ve ziyarete geldikleri zaman asillere dalkavukluk ediyorsun."

"Ben gerçeklikle yüzleştim," dedi Marsh. "Senin hiçbir zaman iyi olmadığın bir konu. Bu plan hakkında ciddi olsan bile, başarısız olacaksın. İsyanın yapmış olduğu her şey, baskınlar, hırsızlıklar, ölümler, hiçbir başarı elde edemedi. En büyük çabalarımız bile hiçbir zaman Lord Hükümdar için hafif bir rahatsızlık bile olamadı."

"Ah, ama bir rahatsızlık olmak *benim* çok iyi başardığım bir şey. Hatta ben sadece 'hafif' bir rahatsızlıktan çok daha fazlasıyım. İnsanlar bana düpedüz sinir bozucu olabildiğimi söylüyor. Bu yeteneğimi iyi bir dava için kullansam da olur, değil mi?"

Marsh içini çekerek arkasını döndü. "Bu bir 'dava' hakkında değil Kelsier. Bu intikam hakkında. Bu senin hakkında, tıpkı her şeyin her zaman olduğu gibi. Para peşinde olmadığına inanırım, hatta Yeden'e görünüşe göre sana bulman için para verdiği o orduyu vereceğine bile inanırım. Ama umursadığına inanmayacağım."

"İşte haksız olduğun yer de orası Marsh," dedi Kelsier sakince. "Senin benim hakkımda her zaman haksız olduğun yer orası."

Marsh kaşlarını çattı. "Belki. Bütün bunlar nasıl başladı? Yeden mi sana geldi, yoksa sen mi ona gittin?"

"Fark eder mi?" diye sordu Kelsier. "Bak Marsh. Nezaret'in içine sızacak birilerine ihtiyacım var. Eğer bir gözümüzü o Sorgucuların üstünde tutmak için bir yol keşfedemezsek, bu plan hiçbir yere varamaz."

Marsh döndü. "Sen benim gerçekten de sana yardım etmemi mi bekliyorsun?"

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Sen de buraya bu yüzden geldin, ne dersen de. Bir keresinde bana, eğer kendimi değerli bir hedefe adayacak olursam çok büyük şeyler başarabileceğimi söylemiştin. Eh, ben de şimdi bunu yapıyorum ve sen de yardım edeceksin."

"Artık her şey o kadar kolay değil Kell," dedi Marsh başını sallayarak. "Şimdi bazı insanlar farklı. Bazıları da... yok."

Kelsier cevap vermedi ve oda sessizleşti. Şöminenin ateşi bile sönmeye başlıyordu. "Onu ben de özlüyorum."

"Eminim özlüyorsundur ama benim sana karşı dürüst olmam gerekiyor Kell. Onun yaptıklarına rağmen... bazen keşke Çukurlar'dan sağ çıkmış olan sen olmasaydın diyorum."

"Ben aynı şeyi her gün diliyorum."

Marsh dönerek Kelsier'i soğuk, sezgili gözlerle inceledi. Bir Arayıcı'nın gözleri. Kelsier'in içinde gördüğü şey her ne idiyse en sonunda onun onayını alabilmiş olmalıydı.

"Ben gidiyorum," dedi Marsh. "Ama her nedense, sen bu sefer gerçekten de samimi gibi görünüyorsun. Geri gelip her ne çılgın plan uydurduysan onu dinleyeceğim. Ondan sonra da... göreceğiz."

Kelsier gülümsedi. Her şeyin ötesinde, Marsh iyi bir adamdı. Kelsier'in hiç bir zaman olmadığı kadar iyi bir adamdı. Marsh kapıya doğru dönerken Kelsier kapının altında gölgeli bir hareket titreşimi yakaladı. Anında demir yaktı ve vücudundan şeffaf mavi çizgiler fışkırarak onu yakınlardaki metal kaynaklarına bağladı.

Elbette ki Marsh'ın üstünde hiç metal yoktu, bir sikke bile. Birazcık bile hâli vakti yerinde gibi görünen bir adam için, şehrin skaa kesimlerinin içinden geçmek çok tehlikeli olabilirdi.

Ancak başka birileri henüz üzerinde hiç metal taşımaması gerektiğini öğrenmemişti. Mavi çizgiler ince ve zayıftı, tahtanın içine pek iyi nüfuz edemezlerdi ama Kelsier'in dışarıdaki koridorda sessiz adımlarla, hızla kapıdan uzaklaşmakta olan bir kişinin kemer tokasını belirlemesine yetecek kadar güçlüydüler.

Kelsier kendi kendine gülümsedi. Kız dikkate değer derecede becerikliydi. Ancak sokaklardaki hayatı onda dikkate değer yara izleri de bırakmıştı. Kelsier umuyordu ki becerilerine destek olurken, yara izlerinin de iyileşmesine yardım edebilirdi.

"Yarın geri geleceğim," dedi Marsh kapıya doğru uzaklaşırken.

"Ama çok da erken gelme," dedi Kelsier bir göz kırpışla. "Bu gece yapmam gereken bazı işler var."

Vin kararmış odasında sessizce bekliyor, merdivenlerden zemin kata inen sert ayak seslerini dinliyordu. Kapısının yanında çömelmiş, iki ayak sesinin de merdivenlerden aşağı doğru devam edip etmediğini ayırt etmeye çalışıyordu. Koridor sessizleşti ve Vin en sonunda sessiz bir rahatlamayla içini çekti.

Kapıdan bir tıklama sesi geldi, kulağının sadece birkaç santim ötesindeydi.

Şaşkınlıktan irkildiğinde neredeyse yere düşüyordu. *Epey iyiymiş*, diye düşündü.

Hızla saçlarını dağıttı ve gözlerini ovuşturarak sanki uykudan uyanmış gibi görünmeye çalıştı. Gömleğini pantolonun dışına çıkardı ve kapıyı çekip açmadan önce tekrar tıklatılmasını bekledi.

Kelsier kapının çerçevesine yaslanmıştı, koridordaki tek fenerin ışığı arkasından geliyordu. Uzun boylu adam onun bu pejmürde hâline bakarak bir kaşını kaldırdı.

"Evet?" diye sordu Vin sesini uykuluymuş gibi çıkarmaya çalışarak.

"Ee, Marsh hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bilmem," dedi Vin. "O bizi kapı dışarı etmeden önce onu fazla göremedim."

Kelsier gülümsedi. "Yakayı ele verdiğini itiraf etmeyeceksin, öyle mi?"

Vin neredeyse gülümsemesine karşılık verecekti. Reen'in eğitimi imdadına yetişti. *Ona güvenmeni isteyen adam en çok korkman gereken adamdır.* Ağabeyinin sesi sanki zihninin arkasından fısıldıyormuş gibiydi. Kelsier'le karşılaşmasından beri, sanki içgüdüleri diken üstündeymiş gibi daha güçlü bir hâle gelmişti.

Kelsier onu bir anlığına inceledi, sonra da kapı çerçevesinden uzaklaştı. "O gömleği içeri sok ve beni takip et."

Vin kaşlarını çattı. "Nereye gidiyoruz?"

"Eğitimine başlamaya."

"Şimdi mi?" diye sordu Vin odasının karanlık kepenklerine bir göz atarak.

"Elbette," dedi Kelsier. "Bu yürüyüşe çıkmak için mükemmel bir gece."

Vin giysilerini düzelterek koridorda Kelsier'e katıldı. Eğer o gerçekten de Vin'i

eğitmeye başlayacaksa, o zaman Vin de şikâyet etmeyecekti, saat kaç olursa olsun. Merdivenlerden inerek zemin kata geldiler. Atölye karanlıktı, yarı yarıya tamamlanmış olan mobilya parçaları gölgelerin içinde yatıyordu. Ancak mutfak ışıkla aydınlanmıştı.

"Bir dakika," dedi Kelsier mutfağa doğru yürüyerek.

Vin atölyenin gölgelerinin içinde duraklayarak Kelsier'in mutfağa gidişini izledi. İçeriyi biraz görebiliyordu. Dockson, Breeze ve Ham, Clubs ve çırakları ile birlikte geniş bir masanın etrafında oturmaktaydılar. Ufak miktarlarda olmakla birlikte şarap ve bira vardı ve adamlar da kabarık arpa pastaları ve tereyağlı sebzelerden oluşan basit bir akşam yemeğini atıştırıyorlardı.

İçeriden atölyeye kahkahalar ulaşıyordu. Bunlar sık sık Camon'un masasından yayılmış olanlar gibi kaba kahkahalar değildi. Bu daha yumuşak bir şeydi; samimi bir neşeye, iyi huylu bir mutluluğa işaret eden bir şeydi.

Vin onu odanın dışında tutan şeyin ne olduğundan emin değildi. Işık ve neşe sanki bir duvarmışçasına tereddüt etti ve içeri girmek yerine sessiz ve karanlık atölyede kaldı. Karanlığın içinden onları izledi ancak özlemini tam olarak bastırmayı başaramamıştı.

Kısa süre sonra Kelsier geri döndü, elinde çantası ve küçük bir tomar kumaş vardı. Vin tomara merakla baktı ve o da gülümseyerek bunu ona verdi. "Bir hediye."

Vin'in parmaklarında tomar yumuşak ve kaygandı ve o da çabucak bunun ne olduğunu fark etti. Gri kumaşın ellerinde açılmasına izin verdi ve ortaya bir Sis-soylu pelerini çıktı. Kelsier'in önceki gece giymiş olduğu pelerin gibi tamamıyla birbirine dikilmiş kurdeleye benzer kumaş şeritlerinden oluşuyordu.

"Şaşırmış gibi görünüyorsun," diye söylendi Kelsier.

"Ben... bunu bir şekilde hak etmem gerekeceğini varsaymıştım."

"Hak edecek ne var?" dedi Kelsier kendi pelerinini çıkararak. "Sen zaten bu-sun, Vin."

Vin durakladı, sonra da pelerini omuzlarının üzerine atarak bağladı. Pelerin... değişik gelmişti. Omuzlarında kalın ve ağırdı ama kol ve bacaklarının etrafında hafifti ve engelleyici değildi. Kurdeleler üst taraftan birbirlerine dikilmişlerdi, eğer isterse pelerini çekerek kurdeleleri birbirlerinin üstüne kapatabilirdi. Sarmalanıyormuş gibi geliyordu. Korunuyormuş gibi.

"Nasıl oldu?" diye sordu Kelsier.

"İyi," dedi Vin sadece.

Kelsier başıyla onayladı ve birkaç cam şişecik çıkardı. İki tanesini ona verdi. "Birini iç, öbürünü ihtiyacın olursa diye sakla. Daha sonra sana yeni şişecikleri nasıl hazırlayacağını göstereceğim."

Vin başını salladı ve birinci şişeciği kafasına dikip ikinciyi de kemerine yerleştirdi.

"Senin için bazı yeni giysiler diktiriyorum," dedi Kelsier. "Üzerlerinde hiç metal olmayan giysiler giyme alışkanlığını kazanmak isteyeceksin: tokasız kemerler,

kolayca giyilip çıkarılabilen ayakkabılar, kopçasız pantolonlar. Belki daha sonra, eğer kendini cüretkâr hissedersen, sana birkaç gerçek kadın giysisi ayarlarız."

Vin hafifçe kızardı.

Kelsier güldü. "Sadece takılıyorum. Ama şimdi sen yeni bir dünyaya giriyorsun. Karşına bir hırsız çetesinin üyesinden çok, genç bir hanıma benziyor olmanın daha avantajlı olacağı durumlar çıkabilir."

Vin başıyla onaylayarak dükkânın ön kapısına doğru yürüyen Kelsier'i takip etti. Kapıyı iterek açtı ve çalkalanan koyu sislerden oluşmuş bir duvar ortaya çıktı. Sislerin içine adımını attı. Vin de derin bir nefes alarak onu takip etti.

Kelsier kapıyı arkalarından kapattı. Taş döşenmiş sokak Vin'e boğuk gibi geliyordu; kayan sisler her şeyi birazcık nemli hâle getirmişti. İki yönde de fazla uzağı göremiyordu ve sokağın uçları da solarak hiçliğe karışan, sonsuzluğa giden patikalar gibiydi. Yukarıda bir gökyüzü yoktu, sadece girdaplı, gri üstüne gri dalgalar vardı.

"Tamam, hadi başlayalım," dedi Kelsier. Sesi, boş ve sessiz sokakta çok yüksekmiş gibi geliyordu. Ses tonunda kendine güven vardı; etraflarını saran sisle yüzleşmekte olan Vin'in kesinlikle hissetmediği bir şey.

"İlk dersin Allomansi hakkında değil," dedi Kelsier arkasından gelen Vin'le sokaktan aşağı doğru ağır ağır yürürken. "Tavır hakkında." Elini öne uzatarak sisleri süpürdü. "Bu, Vin. Bu *bizim*. Gece, sisler; onların sahibi biziz. Skaalar sislerden sanki ölümmüş gibi kaçınıyor. Hırsızlar ve askerler gece dışarı çıkıyor ama yine de korkuyorlar. Asiller umursamazlık numarası yapıyor ama sis onları da rahatsız ediyor."

Kelsier dönerek Vin'e baktı. "Sisler senin dostun Vin. Onlar seni saklıyorlar, seni koruyorlar... sana güç veriyorlar. Skaalarla nadiren paylaşılan bir şey olan Nezaret doktrini, Sissoyluların Miraç'tan önceki günlerinde Lord Hükümdar'a sadık kalmış olan çok az sayıdaki kişinin soyundan geldiğini iddia eder. Diğer efsaneler ise bizim Lord Hükümdar'ın bile gücünün ötesinde olan, sislerin bu dünyanın üstüne ilk çöktüğü gün doğmuş olan bir şeyler olduğumuzu fısıldıyor."

Vin başıyla hafifçe onayladı. Kelsier'in bu kadar açıkça konuşmasını duymak garip geliyordu. Sokağın iki tarafında da uyuyan skaalarla dolu binalar yükseliyordu. Ama yine de, karanlık kepenkler ve sessiz hava Vin'e sanki o ve Kelsier yalnızmış gibi hissettiriyordu. Bütün Son İmparatorluk'taki en kalabalık şehrin ortasında yalnızlardı.

Kelsier yürümeye devam etti; adımlarındaki canlılık etraflarındaki koyu kasvetle uyuşmuyordu.

"Askerler konusunda endişe etmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu Vin sessizce. Onun çeteleri geceleri her zaman Garnizon devriyelerine karşı dikkatli olmak zorunda kalmıştı.

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Fark edilecek kadar dikkatsiz olsaydık bile, hiçbir imparatorluk devriyesi Sissoyluları rahatsız etmeye cüret edemez. Pelerinlerimizi görürler ve bizi görmemiş gibi yaparlar. Hatırla, neredeyse bütün Sissoylular Büyük Evler'in üyeleridir ve kalanları da daha düşük seviyeli

Luthadel evlerindendir. İki durumda da onlar çok önemli yabancılardır."

Vin kaşlarını çattı. "Yani muhafızlar bütün Sissoyluları görmezden mi geliyor?"

Kelsier omuz silkti. "Çatıların tepesinde sinsi sinsi gezindiğini gördüğün yabancı aslında çok saygıdeğer ve önemli bir yüksek lord olduğunu kabul etmek görgü kurallarına aykırı olurdu. Ya da hatta bir leydi. Sissoylular o kadar ender bulunur ki, evler her zamanki cinsiyet önyargılarını onlara uygulamayı göze alamazlar.

"Her neyse, çoğu Sissoylu ikili hayatlar yaşar: Balolara ve partilere giden aristokratın hayatı ile sinsi, casus Allomanser'in hayatı. Sissoylu kimlikleri sıkı korunan ev sırlarıdır, kimin Sissoylu olduğuna dair söylentiler her zaman yüksek sosyete dedikodularının odağıdır."

Kelsier başka bir sokağa döndü, Vin de hâlâ biraz gergin hâlde onu takip ediyordu. Kelsier'in onu nereye götürdüğünden emin değildi, gecenin karanlığında kaybolmak kolaydı. Belki onun bir hedefi bile yoktu ve sadece Vin'i sislere alıştırıyordu.

"Pekâlâ, hadi seni temel metallere alıştıralım," dedi Kelsier. "Metal stoklarını hissedebiliyor musun?"

Vin durakladı. Eğer konsantre olursa içindeki sekiz güç kaynağını ayırt edebiliyordu, her biri Kelsier'in onu test etmiş olduğu günkü iki stokundan bile çok daha büyüktü. Vin o zamandan beri Şans'ını kullanma konusunda gönülsüz olmuştu. Asla gerçekte anlamamış olduğu bir silahı kullanmış olduğunu algılamaya başlıyordu, kazara bir Çelik Sorgucunun dikkatini üzerine çekmiş bir silah.

"Metallerini birer birer yakmaya başla," dedi Kelsier.

"Yakmak?"

"Allomantik becerilerden bir tanesini etkinleştirmeye öyle deriz," dedi Kelsier. "O güçle ilişkili olan metali 'yakarsın'. Ne demek istediğimi göreceksin. Henüz bilmediğin metallerden başla, duyguları Teskin ve Körükleme üzerinde başka bir zaman çalışırız."

Vin başıyla onaylayarak sokağın ortasında durakladı. Tereddütlü bir şekilde yeni güç kaynaklarından birine doğru uzandı. Bir tanesi ona hafifçe tanıdık geliyordu. Daha önce farkına varmadan bunu kullanmış mıydı? Bu metal ne yapacaktı?

Öğrenmenin tek yolu var... tam olarak ne yapması gerektiğinden emin olmayan Vin güç kaynağını kavradı ve kullanmaya çalıştı.

Anında göğsünün içinde bir ısının parladığını hissetti. Rahatsız edici değildi, ancak açık ve belirgindi. Sıcaklığın yanında bir şey daha gelmişti; bir yenilenme hissi ve bir güç hissi. Bir şekilde daha... *sert* hissediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kelsier.

"Farklı hissediyorum," dedi Vin. Bir elini yukarı kaldırdı ve sanki kolu biraz aşırı hızlı tepki vermiş gibi göründü. Kaslar hevesliydi. "Vücudum garip. Artık yorgun değilim, kendimi tetikte hissediyorum."

"Tamam," dedi Kelsier. "O lehim. Bu senin fiziksel yeteneklerini güçlendiriyor; seni daha güçlü, yorgunluğa ve acıya karşı daha dirençli yapıyor. Lehim yakarken daha hızlı hareket edeceksin ve vücudun da daha dayanıklı olacak."

Vin deneysel olarak gerindi. Kasları daha büyükmüş gibi görünmüyordu ama yine de onlardaki gücü hissedebiliyordu. Ama sadece kasları değildi, her şeyinde vardı. Kemikleri, eti, derisi. Stokuna doğru uzandı ve onun küçülmekte olduğunu hissetti.

"Tükeniyor," dedi.

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Lehim nispeten hızlı yanar. Sana verdiğim şişecik yaklaşık on dakika boyunca sürekli yakmana yetecek kadarını içerecek şekilde hazırlanmıştı. Gerçi sık sık harlarsan daha hızlı biter ve ne zaman kullandığına dikkat edersen de daha uzun dayanır."

"Harlamak?"

"Eğer denersen metallerini biraz daha güçlü bir şekilde yakabilirsin," dedi Kelsier. "Metallerin çok daha hızlı tükenmesine neden olur ve sürdürmesi de zordur ama sana fazladan bir artış sağlar."

Vin kaşlarını çatarak onun dediği gibi yapmaya çalıştı. Biraz uğraşarak göğsünün içindeki alevleri körüklemeyi başardı ve lehimini harladı.

Bu gözükara bir atlayışın öncesinde alınan derin nefes gibiydi. Ani bir güç ve kuvvet patlaması. Vücudu beklentiyle gerildi ve sadece bir an için kendisini yenilmez hissetti. Sonra bu geçti ve vücudu yavaş yavaş rahatladı.

İlginç, diye düşündü, o kısa an sırasında lehiminin ne kadar hızla yanmış olduğuna dikkat ederek.

"Şimdi, Allomantik metaller hakkında da bilmen gereken bir şey var," dedi Kelsier sislerin içinde yürürlerken. "Ne kadar saf olurlarsa, o kadar etkili olurlar. Bizim hazırladığımız şişeciklerin içinde, özellikle Allomanserler için hazırlanan ve satılan, tam olarak saf metaller olur.

"Lehim gibi alaşımlar ise daha bile zordur, çünkü eğer maksimum güç istiyorsan metal yüzdelerinin tam olarak doğru şekilde karıştırılmış olması gerekir. Hatta eğer metalleri satın alırken dikkatli olmazsan, tamamıyla yanlış alaşımı bile alabilirsin."

Vin yüzünü astı. "Yani birileri beni dolandırabilir mi?"

"Bilinçli olarak değil," dedi Kelsier. "Sorun şu ki; 'pirinç', 'tunç' ve 'lehim' gibi insanların kullandığı terimlerin çoğu aslına bakacak olursan gerçekten de muğlaktır. Örneğin lehim; kullanım alanı ve koşullara da bağlı olmak üzere, genel olarak kalayın kurşunla ve belki biraz da bakır ya da gümüşle karıştırılmış olan bir alaşımı olarak kabul edilir. Ancak *Allomanser lehimi* yüzde doksan bir kalay, yüzde dokuz kurşundan oluşan bir alaşımdır. Eğer metalinden maksimum gücü elde etmek istiyorsan, bu yüzdeleri kullanmak zorundasın."

"Ve... ya yanlış yüzdeleri yakarsan?" diye sordu Vin.

"Eğer karışım sadece biraz bozuksa, bundan yine de biraz güç elde edersin," dedi Kelsier. "Ama eğer fazla bozuksa, yakmak seni hasta eder."

Vin yavaş yavaş başıyla onayladı. "Sanırım... ben daha önce bu metali yaktım. Arada bir, çok küçük miktarlarda."

"Eser metaller," dedi Kelsier. "Metallerle kirlenmiş olan içme suyundan ya da lehim eşyalarla yiyip içmekten gelir."

Vin başını salladı. Camon'un sığınağındaki bardakların bazıları lehimdendi.

"Pekâlâ," dedi Kelsier. "Lehimi söndür ve başka bir metale geçelim."

Vin söylendiği gibi yaptı. Gücün geri çekilmesi onun kendini zayıf, yorgun ve korunmasız hissetmesine neden olmuştu.

"Şimdi metal stoklarının arasında bir tür çiftlenimin olduğunu fark edebiliyor olman gerekir," dedi Kelsier.

"İki duygu metali gibi," dedi Vin.

"Aynen öyle. Lehime bağlı olan metali bul."

"Buldum," dedi Vin.

"Her güç için iki metal vardır," dedi Kelsier. "Biri Çeker, biri İter; ikincisi çoğu zaman birincisinin bir alaşımıdır. Duygular, yani dışsal zihinsel güçler için çinkoyla Çeker ve pirinçle de İtersin. Lehimi kullanarak vücudunu İttin. Bu içsel fiziksel kuvvetlerden biridir."

"Ham gibi," dedi Vin. "O lehim yakıyor."

Kelsier başıyla onayladı. "Lehim yakabilen Siskanlara Haydut denir. Kaba bir terim sanırım ama onlar da nispeten kaba insanlardır. Bizim sevgili Hammond'ımız bu kural için bir çeşit istisna sayılır."

"Peki ya diğer içsel fiziksel metal ne yapıyor?"

"Dene ve gör."

Vin hevesle bunu yaptı ve etrafında dünya bir anda aydınlandı. Ya da... şey, bu tam olarak doğru değildi. Daha iyi görebiliyordu ve daha uzağı görebiliyordu, ama sisler hâlâ oradaydı. Sis sadece daha... şeffaftı. Bir şekilde etrafındaki ortamın ışığı daha fazlaymış gibi geliyordu.

Başka değişiklikler de vardı. Giysilerini hissedebiliyordu. Vin bunu her zaman hissetmiş olduğunu fark etti ama çoğu zaman görmezden gelmişti. Ancak şimdi daha yakındaymış gibi geliyordu. Dokularını hissedebiliyordu ve kumaşın üzerine dar geldiği noktaların şiddetle farkındaydı.

Acıkmıştı. Bu da görmezden geldiği bir şeydi ama şimdi açlık çok daha acilmiş gibi geliyordu. Derisi daha ıslak gibi hissediyordu ve toprak, kül ve çöp kokularıyla karışmış olan serin havanın da kokusunun alabiliyordu.

"Kalay duyularını güçlendirir," dedi Kelsier, bir anda sesi oldukça yüksek gibi gelmişti Vin'e. "Ve en yavaş yanan metallerden biridir, o şişeciğin içindeki kalay sana saatler boyunca yetecektir. Çoğu Sissoylu ne zaman sislerin içine çıksa kalaylarını açık bırakır, ben de dükkândan ayrıldığımızdan beri kalayımı açık tutuyorum."

Vin başıyla onayladı. Duyusal yoğunluk neredeyse eziciydi. Karanlığın içinden gelen gıcırtıları ve hışırtıları duyabiliyordu ve bunlar da ona arkasından birileri gizlice yaklaşıyormuş gibi hissettirerek telaş içinde sıçramasına neden olacak gibi geliyordu.

Buna alışması biraz zaman alacak.

"Kalayı açık bırak," dedi Kelsier, sokaktan aşağı doğru ilerlemeye devam ederken Vin'e onun yanında yürümesi için elini sallayarak. "Kendini güçlenmiş duyu-

lara alıştırmak isteyeceksin. Yalnız sürekli olarak harlama. Sadece çok hızlı tükenecek olmasından da değil; metalleri sürekli olarak harlamak... insanlara garip şeyler yapar."

"Nasıl garip?" diye sordu Vin.

"Metaller, özellikle de kalay ve lehim, vücudunu gerer. Metalleri harlamak da sadece bu gerilimi daha da artırır. Fazla uzun süre boyunca fazla gerersen, bir şeyler kırılmaya başlar."

Vin rahatsızlık içinde başıyla onayladı. Kelsier sessizleşti ve Vin'in yeni duyularını ve kalayın ortaya sermiş olduğu ayrıntılı dünyayı incelemesine izin vererek yürüdüler. Daha önce onun görüşü karanlığın içindeki minik bir alanla sınırlıydı. Ancak şimdi hareketli, girdaplanan sisten bir yorgan tarafından sarmalanmış olan bütün bir şehri görebiliyordu. Uzaklarda küçük, karanlık dağlar gibi olan kaleleri seçebiliyordu ve pencerelerden gelen ışık noktacıklarını da karanlığın içindeki iğne delikleri gibi görüyordu. Ve yukarıda... gökyüzünde ışıklar gördü.

Hayranlık içinde yukarıya bakarak durdu. Soluklardı, onun kalayla güçlendirilmiş gözleri için bile bulanıklardı ama onları zar zor seçebiliyordu. Yüzlercesi. Binlercesi. O kadar küçüklerdi ki sanki yeni söndürülmüş mumların ölmekte olan korları gibiydiler.

"Yıldızlar," dedi Kelsier yanına gelerek. "Onları sık sık göremezsin, kalayla bile. Bu özellikle açık bir gece olmalı. Bir zamanlar insanlar yukarıya baktıklarında her gece onları görebilirlerdi; bu sislerin gelmesinden, küldağlarının gökyüzüne kül ve duman püskürtmesinden önceydi."

Vin ona bir göz attı. "Sen nereden biliyorsun?"

Kelsier gülümsedi. "Lord Hükümdar o günlerin hatıralarını yok etmek için çok uğraştı ama bazıları hâlâ var." Döndü ve yürümeye devam etti, soruya gerçek bir cevap vermemişti. Vin de ona katıldı. Birdenbire, kalay sayesinde etrafındaki sisler ona o kadar da meşum görünmedi. Kelsier'in geceleri etrafta nasıl bu kadar kendine güvenle yürüyebildiğini görmeye başlıyordu.

"Pekâlâ," dedi Kelsier sonunda. "Hadi, bir başka metali deneyelim."

Vin başıyla onayladı ve kalayını açık bırakarak yakmak için başka bir metal seçti. Bunu yaptığı zaman ise çok garip bir şey oldu; çok sayıda hafif mavi çizgi göğsünden dışarı fışkırarak dönen sislerin içine atıldı. Hafifçe nefesi kesilerek dondu ve başını eğerek göğsüne baktı. Çizgilerin çoğu şeffaf iplik parçaları gibi inceydi, gerçi birkaç tanesi sicim kadar kalındı.

Kelsier kıkırdadı. "O metalle onun ortağını şu an için bir kenara bırak. Onlar diğerlerinden biraz daha karmaşıklar."

"Ne...?" diye sordu Vin mavi çizgileri gözleriyle takip ederek. Bunlar rastgele nesnelere işaret ediyorlardı. Kapılar, pencereler, hatta iki tanesi Kelsier'i gösteriyordu.

"Ona da geleceğiz," diye söz verdi. "Onu söndür ve son kalan ikisinden birini dene."

Vin garip metali söndürdü ve eşlikçisini de bir yana bırakarak son metallerden birini seçti. Anında garip bir titreşim hissetmeye başladı. Vin durakladı. Titreşim-

ler onun hissedebildiği bir ses çıkarmıyordu ama onların üzerinden akıp geçtiğini hissedebiliyordu. Bunlar Kelsier'den geliyormuş gibi görünüyorlardı. Kaşlarını çatarak ona doğru baktı.

"Bu büyük ihtimalle tunçtur," dedi Kelsier. "İtici bir metal. Bu senin yakınlarda birilerinin Allomansi kullandığını hissetmeni sağlar. Bunu ağabeyim gibi Arayıcılar kullanır. Genelde o kadar da faydalı bir şey değildir, skaa Siskanları aramıyorsa bir Çelik Sorgucu değilsen tabii."

Vin'in yüzü soldu. "Sorgucular da Allomansi kullanabiliyor mu?"

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Onların hepsi Arayıcı'dır. Arayıcılar mı Sorgucu olmaları için seçiliyor, yoksa bir Sorgucuya dönüşme süreci mi onlara bu gücü veriyor emin değilim. Neden olursa olsun, onların ana görevi melez çocukları ve Allomansi'yi uygun olmayan bir şekilde kullanan asilleri bulmak olduğu için, bu onlar açısından sahip olması kullanışlı bir beceri. Ne yazık ki, onlar için 'kullanışlı' demek, bizim için 'nispeten rahatsız edici' demek oluyor."

Vin başıyla onaylayacaktı ki durdu. Titreşimler durmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bakır yakmaya başladım," dedi Kelsier. "Tuncun eşlikçisi. Bakır yaktığın zaman bu senin güçlerini kullandığını diğer Allomanserlerden saklar. Sen de şimdi eğer istersen yakmayı deneyebilirsin ama pek bir şey hissetmeyeceksin."

Vin bunu yaptı. Tek değişiklik içinden gelen hafif bir titreşim hissiydi.

"Bakır hayati bir metaldir," dedi Kelsier. "Bu seni Sorguculardan saklar. Büyük olasılıkla bu akşam endişe etmemizi gerektiren pek bir şey yok, Sorgucular bizim eğitim için dışarı çıkmış olan sıradan asil Sissoylular olduğumuzu varsayacaktır. Ancak ne zaman bir skaa kılığındaysan ve metal yakman gerekirse, ilk önce bakırını açtığından emin olman gerekir."

Vin anlayışla başını salladı.

"Hatta pek çok Sissoylu bakırlarını sürekli olarak açık bırakır," dedi Kelsier. "Yavaş yanar ve seni diğer Allomanserlere karşı görünmez kılar. Seni tunçtan saklar ve ayrıca başkalarının duygularını değiştirmesine de engel olur."

Vin kulaklarını dikti.

"Bunun ilgini çekebileceğini düşünmüştüm," dedi Kelsier. "Bakır yakmakta olan herkes duygusal Allomansi'ye karşı bağışıklık kazanır. Dahası, bakırın etkisi etrafında bir köpük şeklinde ortaya çıkar. Bu bulut -ki buna bakırbulutu denir- içindeki herkesi bir Arayıcı'nın hislerinden saklar ama onları da sana yaptığı gibi duygusal Allomansi'ye bağışıklı yapmayacaktır."

"Clubs," dedi Vin. "Bir Dumancı'nın yaptığı iş bu."

Kelsier başıyla onayladı. "Eğer bizim ekibimizden bir kişi bir Arayıcı tarafından fark edilirse sığınağa kaçarak kaybolabilir. Ayrıca keşfedilme korkusu olmadan becerileriyle pratik de yapabilirler. Şehrin skaa kesimindeki bir dükkândan gelen Allomantik titreşimler, oradan geçmekte olan bir Sorgucu için kolay bir ipucu olurdu."

"Ama sen de bakır yakabiliyorsun," dedi Vin. "Neden çete için bir Dumancı bulma konusunda o kadar endişeliydin?"

"Ben bakır yakabiliyorum, doğru," dedi Kelsier. "Ve sen de öyle. Biz güçlerin hepsini birden kullanabiliriz ama her yerde olamayız. Başarılı bir çetebaşı işbölümünü nasıl yapacağını bilmelidir, özellikle de bu kadar büyük bir işte. Standart prosedür sığınakta sürekli olarak bir bakırbulutunun bulundurulmasıdır. Clubs hepsini tek başına yapmıyor, o çırakların da birkaç tanesi Dumancı. Clubs gibi bir adamı kiralamak demek, onun sana bir operasyon üssü ile seni sürekli olarak gizli tutabilecek kadar becerikli bir Dumancı ekibi sağlayacağı anlamına gelir."

Vin başıyla onayladı. Ama Vin daha çok bakırın onun duygularını koruyabilme becerisiyle ilgilenmişti. Sürekli olarak yakmasına yetecek kadar bakır bulması gerekecekti.

Tekrar yürümeye başladılar ve Kelsier de ona kalay yakmaya alışması için daha çok zaman verdi. Ama Vin düşüncelere dalmıştı. Bir şeyler ona... doğru değilmiş gibi geliyordu. Neden Kelsier ona bütün bu şeyleri anlatıyordu? Sırlarını fazlasıyla kolayca veriyormuş gibi görünüyordu.

Bir tanesi hariç, diye düşündü şüpheci bir şekilde. *Mavi çizgili metal. Daha ona geri dönmedi.* Belki de ondan saklayacak olduğu şey, onun üzerindeki kontrolünü sürdürmek için elinde tutacak olduğu güç buydu.

O güçlü olmalı. Sekiz metalin en güçlüsü.

Sessiz sokaklar boyunca yürürlerken, Vin deneysel olarak içine uzandı. Kelsier'e bir göz attı, sonra da dikkatli bir şekilde o bilinmeyen metali yaktı. Bir kere daha çizgiler görünüşte rastgele yönleri işaret ederek etrafında belirdi.

Çizgiler de onunla birlikte hareket ediyordu. Her ipliğin bir ucu onun göğsünde sabit dururken, diğer uçları sokak boyunca sabit bir yere takılı kalıyordu. O yürüdükçe yeni çizgiler beliriyor ve eski çizgiler de solarak arkasında kayboluyordu. Çizgilerin kalınlıkları değişkendi ve bazıları da diğerlerinden daha parlaktı.

Meraklanmış olan Vin, sırlarını keşfetmeye çalışarak çizgileri aklıyla test etti. Özellikle küçük ve masum görünüşlü olan bir tanesinin üzerine odaklandı ve eğer konsantre olursa onu ayrıca hissedebildiğini fark etti. Neredeyse ona dokunabileceğini hissediyordu. Aklıyla uzandı ve buna hafifçe bir asıldı.

Çizgi sallandı ve bir şey anında karanlığın içinden uçarak ona doğru geldi. Vin ciyaklayarak kenara atılıp kaçmaya çalıştı ama nesne doğrudan ona doğru atıldı. Bu paslı bir çiviydi.

Bir anda bir şeyler çiviyi yakaladı ve itip savurarak tekrar karanlığın içine fırlattı.

Vin yuvarlanışını gergin bir çömelmeyle tamamladı, sispelerini etrafında dalgalanıyordu. Karanlığı gözleriyle taradı, sonra da kıs kıs gülmekte olan Kelsier'e bir bakış attı.

"Bunu deneyeceğini tahmin etmem gerekirdi," dedi.

Vin utanç ile kızardı.

"Gel," dedi ona elini sallayarak. "Bir zararı yok."

"Çivi bana saldırdı!" O metal cisimleri canlandırıyor muydu? Bu gerçekten inanılmaz bir güç olurdu.

"Aslında sen biraz kendi kendine saldırdın," dedi Kelsier.

Vin dikkatli bir şekilde ayağa kalktı, sonra tekrar sokaktan aşağı ilerlemeye başlayan Kelsier'e katıldı.

"Biraz sonra senin ne yapmış olduğunu anlatacağım," dedi. "İlk önce Allomansi hakkında anlamak zorunda olduğun bir şey var."

"Bir kural daha mı?"

"Daha çok bir felsefe," dedi Kelsier. "Sonuçlar hakkında bir felsefe."

Vin kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaptığımız her hareketin sonuçları vardır Vin," dedi Kelsier. "Ben gördüm ki hem Allomansi'de, hem de hayatta, hareketlerinin sonuçlarını en iyi şekilde değerlendirebilen kişi en başarılı oluyor. Örneğin lehim yakmayı alalım. Onun sonuçları ne?"

Vin omuz silkti. "Daha güçlü oluyorsun."

"Peki ya lehimin tükendiği zaman ağır bir şeyler taşımaktaysan ne olur?"

Vin durakladı. "Herhâlde düşürürsün."

"Ve eğer fazla ağır bir şeyse kendini ciddi bir şekilde yaralayabilirsin. Pek çok Siskan Haydut dövüşürken korkunç bir yarayı umursamamış ve lehimleri bittiği zaman da o aynı yara yüzünden ölmüştür."

"Anladım," dedi Vin sessizce.

"*Hah*!"

Vin ellerini güçlendirilmiş kulaklarının üstüne kapatarak şok içinde sıçradı. "Ay!" diyerek şikâyet etti ve Kelsier'e ateş püsküren gözlerle baktı.

O ise gülümsedi. "Kalay yakmanın da sonuçları vardır. Eğer birisi ani bir ışık ya da ses çıkarırsa, kör olabilir ya da şok geçirebilirsin."

"Ama bunun o son iki metalle ne ilgisi var?"

"Demir ve çelik sana etrafındaki diğer metalleri hareket ettirme becerisini verir," diye açıklama yaptı Kelsier. "Demirle bir metal kaynağını kendine doğru çekebilirsin. Çelikle de kendinden uzağa itebilirsin. Hah, işte geldik."

Kelsier durarak başını kaldırıp ileriye baktı.

Vin sisin arasından tepelerinde yükselmekte olan devasa şehir duvarını görebiliyordu. "Burada ne yapıyoruz?"

"Demirçekme ve Çelikitme pratiği yapacağız," dedi Kelsier. "Ama önce bazı temeller." Kemerinden bir şey çıkardı, en küçük sikke birimi olan bir klip. Bunu Vin'in önünde kaldırarak yan tarafta durdu. "Çelik yak, biraz önce yaktığın metalin zıttı."

Vin başıyla onayladı. Yine mavi çizgiler etrafında belirdiler. Bir tanesi doğrudan Kelsier'in elindeki sikkeye doğru işaret ediyordu.

"Pekâlâ," dedi Kelsier. "İt bunu."

Vin çizgiye doğru uzandı ve hafifçe itti. Sikke Kelsier'in parmaklarından kurtularak doğrudan Vin'den uzaklaşıp gitmeye başladı. Vin onun üstüne odaklanmaya devam etti ve yakınlardaki bir evin duvarına çarpana kadar sikkeyi sislerin içinden itti.

Ani, sarsıcı bir hareketle Vin arkaya doğru şiddetlice fırladı. Kelsier onu yakaladı ve yere düşmesini engelledi.

Vin tökezledi ve dengesini sağladı. Sokağın karşısında şimdi onun kontrolünden kurtulmuş olan sikke tıngırtıyla yere düştü.

"Ne oldu?" diye sordu Kelsier ona.

Vin başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sikkeyi İttim ve o da uçup gitti. Ama o duvara çarpınca da ben itildim."

"Neden?"

Vin düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Sanırım... sanırım sikke hiçbir yere gidemiyordu, o yüzden de hareket eden ben olmak zorunda kaldım."

Kelsier beğeniyle onaylayarak başını salladı. "Sonuçlar Vin. Çelikiterken kendi ağırlığını kullanırsın. Eğer sen dayanağından çok daha ağırsan, sikkenin yaptığı gibi senden uzaklaşarak uçup gider. Ama eğer cisim senden daha ağırsa ya da öyle olan bir şeye ulaşırsa, sen İtilip gidersin. Demirçekme de benzerdir; ya sen cisme doğru Çekilirsin ya da o sana doğru Çekilir. Eğer ağırlıklarınız benzerse de ikiniz birden hareket edersiniz.

"İşte büyük Allomansi sanatı budur Vin. Çelik ya da demir yaktığın zaman ne kadar çok ya da ne kadar az hareket edecek olduğunu bilmek, düşmanlarına karşı çok büyük bir avantaj sağlayacak. Bu ikisinin senin en kullanışlı ve kullanım alanı en geniş becerilerin olduğunu göreceksin."

Vin başıyla onayladı.

"Ama unutma," diye devam etti Kell. "İki durumda da İtişinin ya da Çekişinin kuvveti *doğrudan* senden uzağa ya da *doğrudan* sana doğru olacak. Cisimleri zihninle sağa sola fırlatıp nereye istersen oraya gitmeleri için kontrol edemezsin. Allomansi bu şekilde işlemez çünkü fiziksel dünya bu şekilde işlemez. Bir şeyi ittirdiğin zaman ister Allomansiyle olsun, isterse de ellerinle, doğrudan diğer yöne gider. Kuvvet, tepki, sonuç. Anlıyor musun?"

Vin tekrar başıyla onayladı.

"İyi," dedi Kelsier mutlulukla. "Hadi, şimdi şu duvarın üstünden atlayalım."

"*Ne?*"

Kelsier onu sokağın ortasında afallamış bir şekilde dikilirken bıraktı. Duvarın dibine doğru yaklaşırken Vin, Kelsier'i izledi, sonra da aceleyle yanına gitti.

"Sen delisin!" dedi sessizce.

Kelsier gülümsedi. "Sanıyorum bunu bana bugün ikinci kere söylüyorsun. Daha dikkatli olmalısın; eğer diğer herkesin söylediklerini dinlemiş olsaydın, akıl sağlığımın uzun süre önce beni terk etmiş olduğunu bilirdin."

"Kelsier," dedi Vin başını kaldırıp duvara bakarak. "Ben bunu... yani, ben bu akşamdan önce hiç gerçekten de Allomansi kullanmadım bile!"

"Evet ama sen çok hızlı öğrenen bir öğrencisin," dedi Kelsier pelerininin altından bir şey çıkararak. Bu bir kemer gibi görünüyordu. "Al, bunu tak. Üstüne eklenmiş metal ağırlıklar var. Eğer bir şeyler ters giderse, büyük ihtimalle seni yakalayabileceğim."

"Büyük ihtimalle mi?" diye sordu Vin gergin bir şekilde kemeri takarken.

Kelsier gülümsedi, sonra da ayağının önüne büyük bir metal külçe attı. "Külçeyi doğrudan altına al ve Demirçekmeyip Çelikitmen gerektiğini de unutma. Duvarın tepesine ulaşana kadar İtmeyi bırakma."

Sonra eğildi ve zıpladı.

Kelsier havaya fırladı ve karanlık şekli girdaplanan sislerin içinde kayboldu. Vin bir an için bekledi ama o geri düşerek kaldırıma çakılmadı.

Vin'in güçlendirilmiş kulaklarına rağmen her şey sessizdi. Sisler oyun oynar gibi etrafında girdaplanıyordu. Onunla alay ediyorlardı. Ona meydan okuyorlardı.

Çelik yakarken başını eğerek külçeye baktı. Mavi çizgi hafif, hayaletsi bir ışıkla parlıyordu. Bir adım atarak tam tepesine gelip iki ayağı külçenin yanlarında olacak şekilde durdu. Yukarıdaki sislere bir göz attı, sonra da son bir kez daha aşağı baktı.

En sonunda, derin bir nefes aldı ve bütün gücüyle külçeye doğru İttirdi.

"Onların âdetlerini savunacak ancak onları çiğneyecek. O onların kurtarıcısı olacak, ancak onlar ona kâfir diyecekler. Onun adı İhtilaf olacak, ancak onlar onu bu yüzünden sevecekler."

8

VİN HAVAYA FIRLADI. Korkusuna rağmen İtmeye devam ederken çığlığını bastırıyordu. Taş duvar onun sadece birkaç ayak ötesindeki bulanık bir hareketti. Aşağıda yer kayboldu ve külçeye doğru işaret eden mavi çizgi gittikçe daha da solgunlaştı.

Ya kaybolursa ne olacak?

Vin yavaşlamaya başladı. Çizgi ne kadar solgunlaşırsa, onun hızı da o kadar azalıyordu. Sadece birkaç saniye uçtuktan sonra ise iyice yavaşlayarak durdu, neredeyse görünmez olan mavi bir çizginin tepesinde havada asılı kalmıştı.

"Ben her zaman böyle kuşbakışı manzarayı sevmişimdir."

Vin yan tarafa bir göz attı. Kelsier kısa bir mesafe ilerisinde duruyordu, Vin çizgiye o kadar odaklanmıştı ki duvarın tepesinden sadece birkaç metre yukarıda asılı durduğunun farkına varmamıştı.

"İmdat!" dedi düşmemek için çaresiz bir şekilde İtmeye devam ederken. Aşağısındaki sisler sanki lanetlenmiş ruhlardan bir okyanusmuş gibi dönüyor ve dalgalanıyordu.

"Endişe etmene gerek yok," dedi Kelsier. "Eğer bir üçayak gibi desteklerin olursa havada dengede durmak daha kolaydır ama tek bir destekle de bunu yapabilirsin. Vücudun kendisini dengelemeye alışkındır. Yürümeye başladığından beri yapmakta olduğun şeylerin bir kısmı Allomansi'ye de uyuyor. İtme becerinin en uç noktasında asılı olarak hareketsiz durduğun sürece oldukça sabit duracaksın, aklın ve vücudun aşağıdaki desteğinin merkezinden herhangi bir ufak sapmayı düzeltecek ve yanlara doğru düşmeni engelleyecektir.

"Ama eğer başka bir şeyleri İtersen ya da bir yana doğru çok fazla gidersen...

aşağıdaki destek noktanı kaybedersin ve artık doğrudan yukarıya doğru İtiyor olmazsın. İşte o zaman sorun var demektir, çok uzun bir direğin tepesindeki kurşun bir ağırlık gibi yana devriliverirsin."

"Kelsier..." dedi Vin.

"Umarım yüksekten korkmuyorsundur Vin," dedi Kelsier. "Bu bir Sissoylu için epey büyük bir dezavantaj."

"Ben... yüksekten... korkmam," dedi Vin sıkılı dişlerin arasından. "Öte yandan *ben koduğumun sokağının yüz ayak yukarısında havada asılı durmaya da alışkın değilim*!"

Kelsier kıs kıs güldü ama Vin kemerine asılarak havanın içinden onu Kelsier'e doğru çeken bir kuvvet hissetti. Kelsier onu yakalayıp taş parmaklığın üstünden çekti, sonra da yanında yere indirdi. Duvarın kenarından bir kolunu dışarı uzattı. Bir an sonra ise külçe havaya fırlayıp, duvarın kenarı boyunca sürtünerek yukarı çıkmıştı ve havada bir takla atarak onun bekleyen eline düştü.

"İyi iş çıkardın," dedi. "Şimdi de tekrar aşağı iniyoruz." Külçeyi omzunun üstünden geriye doğru fırlatarak duvarın öbür tarafındaki karanlık sislerin içine gönderdi.

"Gerçekten de dışarıya mı çıkacağız?" diye sordu Vin. "Şehir duvarlarının dışına? *Geceleyin*?"

Kelsier o sinir edici havasıyla gülümsedi. Yürüyerek siperliğe doğru gitti ve üstüne tırmandı. "İtmenin ya da Çekmenin gücünü değiştirmek zordur ama mümkündür. Biraz düşüp ondan sonra da sadece İterek kendini yavaşlatmak daha iyidir. Bırak ve biraz daha düş, sonra yine İttir. Eğer tempoyu doğru ayarlarsan yere sapasağlam varırsın."

"Kelsier," dedi Vin duvarın kenarına yaklaşarak. "Ben hiç de..."

"Şimdi şehir duvarının tepesindesin Vin," dedi havanın içine bir adım atarak. Asılı kaldı, demin ona açıklamış olduğu şekilde dengede kalarak havada duruyordu. "Aşağıya inmenin sadece iki yolu var. Ya kenardan atlarsın ya da şu muhafız devriyesine neden bir Sissoylunun onların merdivenini kullanması gerektiğini açıklamaya çalışırsın."

Vin endişeyle dönerek karanlık sisler içinden yaklaşmakta olan fener ışığından bir kabarcığı fark etti.

Kelsier'e geri döndü ama o gitmişti. Vin küfrederek duvarın kenarından aşağı doğru eğildi ve aşağıdaki sislerin içine baktı. Arkasında duvar boyunca yürürken kendi aralarında kısık sesle konuşan muhafızları duyabiliyordu.

Kelsier haklıydı, Vin'in pek fazla seçeneği yoktu. Sinirle siperliğin üstüne tırmandı. Yüksekten özel olarak korkmazdı ama duvarın tepesinde dikilmiş, aşağıdaki karanlığa bakarken kim endişeli olmazdı ki? Vin'in kalbi heyecanla atıyor, midesi burkuluyordu.

Umarım Kelsier aşağıdan çekilmiştir, diye düşündü külçenin tepesinde olduğundan emin olmak için mavi çizgiyi kontrol ederken. Sonra da havaya adım attı.

Anında yere doğru çakılmaya başladı. Refleks olarak çeliğiyle İtti ama yeri yan-

lıştı, külçenin doğrudan üstüne değil de yan tarafına doğru düşmüştü. Bu nedenle de İtişi onu daha da kenara itti ve havada taklalar atmaya başladı.

Paniğe kapılıp bu sefer çeliğini harlayarak daha da sertçe tekrar İtti. Ani etki onu tekrar yukarı doğru fırlattı. Havada bir yay çizdi ve duvarın tepesinin yanından savrularak geçti. Geçmekte olan muhafızlar şaşkınlık içinde hızla döndüler ama Vin tekrar yere doğru düşmeye başlarken yüzleri bulanıklaşarak kayboldu.

Aklı korkudan bulanmış bir şekilde refleks olarak uzandı ve kendisini ona doğru götürmeye çalışarak külçeyi Çekti. Ve elbette ki, o da itaatkâr bir şekilde Vin'e doğru atıldı.

Ben öldüm.

Sonra vücudu kemer tarafından yukarı çekilirken yalpaladı. Düşüşü en sonunda sessizce havada süzülmeye başlayana kadar gittikçe azaldı. Sislerin arasından Kelsier belirdi, Vin'in aşağısında yerde durmuştu ve elbette ki gülümsüyordu.

Son birkaç ayak kaldığında Vin'i düşmesi için bıraktı ve de sonra onu yakalayarak yumuşak toprağın üstünde yere koydu. Bir an için Vin titreyerek durdu; kısa, endişeli nefesler alıp veriyordu.

"Evet, bu eğlenceliydi," dedi Kelsier kaygısız bir şekilde.

Vin cevap vermedi.

Kelsier yakınlardaki bir kayanın üstüne oturdu, belli ki ona kendine gelmesi için zaman tanıyordu. Neden sonra Vin lehim yakarak bunun verdiği katılık hissini sinirlerini yatıştırmak için kullandı.

"İyi iş başardın," dedi Kelsier.

"Neredeyse ölüyordum."

"İlk defasında herkes neredeyse ölür," dedi Kelsier. "Demirçekme ve Çelikitme tehlikeli becerilerdir. Vücuduna doğru çektiğin bir metal parçasıyla kendi kendini deşebilirsin, zıplayarak desteğini fazla arkada bırakabilirsin ya da bir düzine başka hata yapabilirsin.

"Benim tecrübelerim, her ne kadar sınırlı da olsalar, bu gibi aşırı durumlara erkenden, birileri gözünü senin üstünde tutabilecekken girmenin daha iyi olduğu yönünde. Her neyse, bir Allomanser'in üzerinde neden mümkün olduğu kadar az metal taşıması gerektiğini anlamışsındır diye tahmin ediyorum."

Vin başıyla onayladı, sonra da duraklayarak eliyle kulağına uzandı. "Küpem," dedi. "Küpe takmayı bırakmam gerekecek."

"Arka tarafında bir mandalı var mı?" diye sordu Kelsier.

Vin başını olumsuzca salladı. "Sadece küçük bir çivi ve arka taraftaki iğnesi de aşağı kıvrılıyor."

"O zaman bir şey olmaz," dedi Kelsier. "Vücudunun içindeki metaller, sadece küçük bir parçası bile vücudunun içinde olursa, İtilemez ve Çekilemezler. Yoksa başka bir Allomanser midendeki metalleri sen yakarken söküp alabilirdi."

Bunu öğrendiğim iyi oldu, diye düşündü Vin.

"O Sorguçuların bu kadar kendilerine güvenerek kafalarından çıkan bir çift

çelik kazıkla etrafta dolaşabilmelerinin sebebi de bu. Metal vücutlarının içinden geçiyor, bu nedenle de başka bir Allomanser tarafından etkilenemez. Küpeni kalsın; küçük, o yüzden onunla pek bir şey yapamazsın ama acil bir durumda onu da bir silah olarak kullanabilirsin."

"Pekâlâ."

"Şimdi gitmeye hazır mısın?"

Vin başını kaldırıp tekrar zıplamaya hazırlandı, sonra da başıyla onayladı.

"Yukarıya geri dönmüyoruz," dedi Kelsier. "Gel."

Vin, Kelsier sislerin içine doğru yürümeye başlarken kaşlarını çattı. *Öyleyse aslında bir hedefi var mı yoksa sadece biraz daha mı dolaşmaya karar verdi?* Garip bir şekilde, Kelsier'in dost canlısı umursamazlığı onu okumayı çok zorlaştırıyordu.

Vin yetişmek için aceleyle ilerledi, sislerin içinde yalnız kalmak istemiyordu. Luthadel'in etrafındaki coğrafya bodur çalılar ve yabani otların dışında çoraktı. Bunların daha erken saatlerdeki bir kül yağmuru yüzünden kirlenmiş olan dikenleri ve kurumuş yaprakları yürüdükçe bacaklarına sürtünüyordu. Çalılıklar onlar yürüdükçe çıtırdıyordu, sis çiyi ile biraz ıslanmışlardı.

Arada sırada şehirden el arabalarıyla getirilmiş olan kül yığınlarının yanından geçiyorlardı. Ancak çoğu zaman kül şehrin ortasından geçen Channerel Nehri'nin içine atılırdı. Su külü eninde sonunda parçalardı ya da en azından Vin'in varsaydığı şey buydu. Aksi takdirde bütün kıta çok uzun zaman önce gömülmüş olurdu.

Yürürlerken Vin Kelsier'in yakınında kaldı. Daha önce de şehirlerin dışında yolculuk etmişti ama her zaman bir tekneci grubunun parçası olarak. Bunlar Son İmparatorluk'taki pek çok kanal yolu üzerinde dar tekneleri ya da mavnaları yukarı aşağı götüren skaa işçilerdi. Bu zor bir işti; asillerin pek çoğu tekneleri kanalların yanından giden yedekçi yolları boyunca çekmek için atlar yerine skaaları kullanırdı ama seyahat ediyor olduğunu bilmekte bile belli bir özgürlük vardı çünkü çoğu skaa, hatta skaa hırsızlar bile, asla plantasyonlarından ya da şehirlerinden ayrılamazdı.

Şehirden şehre sürekli hareket etmek Reen'in seçimiydi, asla bir yerde kısıtlı kalmama konusunda saplantılıydı. Sık sık onlara yeraltı çeteleri tarafından işletilen kanal teknelerinde yer bulurdu, asla bir yerde bir yıldan daha uzun süre kalmazlardı. Hareket etmeye hep devam etmişti, hiçbir zaman durmuyordu. Sanki bir şeylerden kaçıyor gibiydi.

Yürümeye devam ettiler. Geceleyin, çorak tepeler ve çalılarla kaplı ovalar bile korkutucu bir hâl alıyordu. Vin konuşmadı ve mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalıştı. Geceleri dış dünyada neler olduğunun hikâyelerini dinlemişti ve sislerin örtüsü, şimdi kalay ile delinmiş olmalarına rağmen, onun kendisini izleniyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Onlar devam ettikçe bu his giderek daha da sinir bozucu hâle geldi. Kısa süre sonra, Vin karanlığın içinden sesler duymaya başlamıştı. Bunlar hafif ve boğuktu. otların çıtırtıları, yakılanan sislerde hışırtılar.

Sadece paranoyaklık ediyorsun, dedi kendi kendine yarı yarıya hayal etmiş olduğu bir ses yüzünden sıçrarken. Ancak sonunda artık daha fazla dayanamamıştı

"Kelsier!" dedi güçlendirilmiş olan kulaklarına hainee yüksek sesli gibi gelen ısrarcı bir fısıltıyla. "Sanırım orada bir şeyler var."

"Hı?" diye sordu Kelsier. Düşünceler içinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Sanırım bir şey bizi takip ediyor!"

"Ha," dedi Kelsier. "Evet, haklısın. Bu bir sishortlağı."

Vin durduğu yerde kaskatı kesildi. Ancak Kelsier yürümeye devam ediyordu.

"Kelsier!" dedi onun duraklamasını sağlayarak. "Yani onlar *gerçek* mi?"

"Elbette gerçekler," dedi Kelsier. "Sen bütün hikâyeler nereden geliyor sanmıştın?"

Vin afallamış bir şekilde kalakaldı.

"Gidip bakmak ister misin?"

"Sishortlağına *bakmak* mı? Sen..." Vin durdu.

Kelsier gülerek dönüp ona doğru geldi. "Sishortlaklarına bakması biraz rahatsız edici olabilir ama onlar nispeten zararsızdır. Çoğunlukla leş yiyicidirler. Gel hadi."

Ona takip etmesi için elini sallayarak geldikleri yoldan geri gitmeye başladı. Gönülsüz ancak rahatsız bir merak içindeki Vin onu takip etti. Kelsier canlı bir hızda yürüyerek onu nispeten çalılardan arınmış olan bir tepenin üstüne çıkardı. Eğilerek Vin'e de öyle yapmasını işaret etti.

"Çok iyi işitemezler," dedi Kelsier, Vin yanında pürüzlü ve küllü toprağa çökerken. "Ama koku duyuları ya da daha doğrusu tat alma duyuları oldukça keskindir. Büyük ihtimalle bizim izimizi takip ederek geride yenilebilen bir şeyler bırakmamızı umuyordur."

Vin karanlığın içinde gözlerini kıstı. "Göremiyorum," dedi sisleri gölgeli bir siluet için tararken.

"Orada," diye işaret etti Kelsier küçük bir tepeye doğru işaret ederek.

Vin kaşlarını çattı; sishortlağını ararken tepenin üstünde çömelmiş kendisine bakmakta olan bir yaratığı hayal etmekteydi.

Sonra tepe hareket etti.

Vin hafifçe sıçradı. Belki üç metre boyunda ve eni onun iki katı kadar geniş olan karanlık tepecik garip, ayaklarını sürür gibi bir yürüyüşle ileri atıldı ve Vin de daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi.

"Kalayını harla," diye önerdi Kelsier.

Vin başını sallayarak fazladan bir Allomantik güç patlaması çağırdı. Her şey anında daha aydınlık hâle geldi, sisler şimdi ona daha da az engel oluyordu.

Gördüğü şey Vin'in titremesine sebep oldu. Büyülenmiş, tiksinmiş ve az denemeyecek kadar rahatsız olmuştu. Yaratığın duman rengi, şeffaf bir derisi vardı ve Vin kemiklerini görebiliyordu. Düzinelerce ve düzinelerce uzvu vardı ve her bir tanesi farklı bir hayvandan gelmiş gibi görünüyordu. İnsan elleri, sığır toynakları, köpek patileri ve Vin'in tanımlayamadığı diğer uzuvlar.

Birbirlerine uymayan uzuvlar yaratığın yürümesini sağlıyordu, gerçi bu yürümekten çok sendelemeye benziyordu. Yavaş yavaş sürünüyor, beceriksiz bir kırkayak gibi hareket ediyordu. Aslında uzuvların pek çoğu işlevsel gibi de gö-

rünmüyordu; yaratığın etinden çarpık, doğal olmayan bir şekilde çıkıyorlardı.

Vücudu uzun ve yuvarlaktı. Ancak sadece bir yığın değildi, şeklinde garip bir mantık vardı. Belirgin bir iskelet yapısı vardı ve kalayla güçlenmiş gözlerini kısarak baktığı zaman Vin kemiklerin etrafını saran şeffaf kas ve kirişleri de seçebildiğini düşündü. Yaratık hareket ettiği sırada garip kas yığınları kımıldıyordu ve görünüşe göre bir düzine farklı göğüs kafesi vardı. Ana gövdesi boyunca rahatsız edici açılarla asılı duran kol ve bacaklar vardı.

Ve kafalar. Vin altı tane saydı. Şeffaf deriye rağmen bir geyiğinkinin yanında duran bir at kafasını seçebiliyordu. Bir diğer kafa ona doğru döndü ve Vin bunun bir insan kafatası olduğunu gördü. Bu kafa bir çeşit hayvan gövdesine bağlanan uzun bir omuriliğin ucunda durmaktaydı ve o da bir dizi garip kemiğe bağlanmıştı.

Vin neredeyse öğürecekti. "Ne...? Nasıl..?"

"Sishortlaklarının şekillendirilebilir gövdeleri vardır," dedi Kelsier. "Herhangi bir iskelet yapının etrafına yerleşebilirler ve hatta eğer taklit edecek bir modellen de olursa kasları ve organları bile yeniden yaratabilirler."

"Yani...?"

Kelsier başını salladı. "Bir ceset buldukları zaman bunun üstünü kaplarlar ve yavaş yavaş kas ve organları sindirirler. Sonra, yedikleri şeyi bir desen olarak kullanarak ölü yaratığın tam bir kopyasını yaratırlar. Parçaların yerlerini biraz değiştirirler; istemedikleri kemikleri boşaltımla atar ve istedikleri kemikleri ise vücutlarına katarak, orada görmekte olduğun şey gibi bir karışım yaratırlar."

Vin yaratığın tarla boyunca sendeleyerek onların ayak izlerini takip edişini izledi. Karnının altından kaygan bir deri parçası sarkıyor, sürtünerek yer boyunca ilerliyordu. *Yerin tadına bakıyor*, diye düşündü Vin. *Geçişimizin kokusunu takip ediyor.* Kalayının normale dönmesine izin verdi ve sishortlağı da bir kere daha gölgeli bir tepeciğe dönüştü. Ancak siluet sadece anormalliğini daha da artırıyormuş gibi görünüyordu.

"Peki, onlar zeki mi?" diye sordu Vin. "Eğer bir... cesedi bölüp parçaları istedikleri yere koyabiliyorlarsa?"

"Zeki mi?" diye sordu Kelsier. "Hayır, bu kadar genç olan bir tanesi değil. Zekâdan çok içgüdülerle hareket ediyorlar."

Vin tekrar titredi. "İnsanlar bu şeyleri biliyor mu? Yani efsanelerin dışında demek istiyorum?"

"'İnsanlar' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Kelsier. "Allomanserlerin pek çoğunun onlardan haberi var ve eminim ki Nezaret de biliyordur. Sıradan insanlar ise... şey, onlar zaten geceleri dışarı çıkmıyor. Skaaların çoğu sishortlaklarından korkar ve onlara lanet ederler ama bütün hayatlarını bir tane bile görmeden geçirirler."

"Ne mutlu onlara," diye mırıldandı Vin. "Niye kimse bu şeyler hakkında bir şeyler yapmıyor?"

Kelsier omuz silkti. "O kadar da tehlikeli değiller."

"Şunun bir insan kafası var!"

"Büyük ihtimalle bir ceset bulmuştur," dedi Kelsier. "Asla bir sishortlağının yetişkin ve sağlıklı bir insana saldırdığını duymadım. Büyük olasılıkla bu yüzden herkes onları rahat bırakıyordur. Ve elbette ki yüksek aristokrasi de yaratıklar için kendi kullanım alanlarını geliştirmiş."

Vin ona sorgularcasına baktı ama o daha fazla bir şey söylemeyerek ayağa kalktı ve tepeden aşağı indi. Vin de anormal yaratığa son bir bakış daha attı, sonra da kalkarak Kelsier'in peşinden gitti.

"Beni buraya bunu görmem için mi getirdin?" diye sordu Vin.

Kelsier güldü. "Sishortlakları ürkütücü görünebilir ama hiç de bu kadar uzun bir yolculuk etmeye değecek şeyler değildir. Hayır, biz o tarafa doğru gidiyoruz."

Vin onun hareketini takip etti ve ilerideki manzarada bir değişiklik olduğunu seçebildi. "İmparatorluk anayolu mu? Dolanıp şehrin ön tarafına gelmişiz."

Kelsier başıyla onayladı. Kısa bir yürüyüşten sonra -ki bu süre zarfında Vin en az üç kere sishortlağının arayı kapatmadığından emin olmak için arka tarafa göz atmıştı- çalılıkların içinden çıktılar ve imparatorluk anayolunun engebesiz, düzleştirilmiş toprağına ayak bastılar. Kelsier duraklayarak iki yönde de yolu gözleriyle taradı. Vin de onun ne yaptığını merak ederek kaşlarını çattı.

Sonra o da at arabasını gördü. Anayolun kenarına park etmişti ve Vin yanında bekleyen bir adam olduğunu da görebiliyordu.

"Hey Sazed," dedi Kelsier ileri doğru yürüyerek.

Adam eğildi. "Üstat Kelsier," dedi, pürüzsüz sesi gece havasında net bir şekilde duyuluyordu. Daha yüksek bir perdesi var gibiydi ve neredeyse melodik olan bir şiveyle konuşuyordu. "Neredeyse gelmemeye karar vermiş olduğunuzu düşünecektim."

"Beni bilirsin, Saze," dedi Kelsier neşeli bir şekilde adamın omzuna bir şaplak atarak. "Ben dakikliğin ta kendisiyimdir." Döndü ve Vin'e doğru bir elini salladı. "Bu evhamlı minik yaratık Vin."

"Ah, evet," dedi Sazed, yavaş ve güzel telaffuzlu bir şekilde konuşuyordu. Şivesinde garip bir şey vardı. Vin adamı inceleyerek dikkatli bir şekilde yaklaştı. Sazed'ın uzun, düz bir yüzü ve narin bir vücudu vardı. Kelsier'den bile daha uzundu, biraz anormal sayılabilecek kadar uzun boyluydu ve kolları da olağandışı bir şekilde uzundu.

"Sen bir Terrislisin," dedi Vin. Kulak memeleri genişlemişti ve kulaklarının kenarları boyunca giden küpeler vardı. Terrisli bir vekilharcın renkli, son derece bol cübbelerinden giyiyordu; elbise işlemeli ve birbirlerinin üstüne düşen V şeklinde desenlerden oluşmaktaydı. V'ler efendisinin evinin üç renginde tekrarlayan bir şekilde boyanmıştı.

"Evet, çocuğum," dedi Sazed eğilerek. "Benim halkımdan olan çok kişi tanır mısın?"

"Hiç tanımıyorum," dedi Vin. "Ama yüksek aristokrasinin Terrisli vekilharçları ve hizmetkârları tercih ettiğini biliyorum."

"Gerçekten de öyle, çocuğum," dedi Sazed. Kelsier'e doğru döndü. "Gitmeli-

yiz Üstat Kelsier. Geç oldu ve hâlâ Fellise'e bir saatlik yolumuz var."

Fellise, diye düşündü Vin. *O zaman taklitçi Lord Renoux'yu görmeye gidiyoruz.*

Sazed onlar için arabanın kapısını açtı, onlar içeri tırmandıktan sonra da arkalarından kapattı. Sazed aracın tepesine tırmanarak atları harekete geçirirken Vin de yumuşak koltuklardan birinin üstüne yerleşti.

Kelsier at arabasının içinde sessizce oturuyordu. Pencere gölgelikleri sise karşı kapatılmıştı ve yarı yarıya kapanmış olan bir fener köşede asılı duruyordu. Vin doğrudan onun karşısındaki koltukta oturmuş gidiyordu; bacaklarını altında toplamıştı, sarmalayan sispelerinini iyice çekerek kol ve bacaklarını saklamıştı.

Bunu her zaman yapıyor, diye düşündü Kelsier. *Nerede olursa olsun, mümkün olduğu kadar küçük ve fark edilemez olmaya çalışıyor. Nasıl da gergin.* Vin oturmuyordu, çömeliyordu. O yürümüyordu, süzülüyordu. Ortalık yerde oturuyor olduğu zamanlarda bile sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Ama o cesur bir çocuk. Kendi eğitimi sırasında, Kelsier kendisini bir şehir duvarından aşağı atmaya hiç de o kadar gönüllü olmamıştı. Yaşlı Gemmel onu aşağı itmek zorunda kalmıştı.

Vin onu o sessiz ve koyu renkli gözleriyle izliyordu. Onun dikkatinin üstünde olduğunu fark ettiği zaman gözlerini kaçırarak pelerininin içinde biraz daha sinerek küçüldü. Ancak beklenmedik bir şekilde konuştu.

"Ağabeyin," dedi yumuşak, neredeyse bir fısıltı sayılabilecek olan her zamanki sesiyle. "Siz ikiniz pek iyi geçinmiyorsunuz."

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Hayır. Hiçbir zaman gerçekten de geçinemedik. Yazık. Geçinmemiz gerekir ama biz sadece... geçinemiyoruz."

"O senden daha büyük, değil mi?"

Kelsier başıyla onayladı.

"Seni sık sık döver miydi?" diye sordu Vin.

Kelsier kaşlarını çattı. "Beni dövmek mi? Hayır, beni hiç dövmezdi."

"O zaman sen mi ona engel oluyordun?" dedi Vin. "Belki de o yüzden seni sevmiyordur. Nasıl kurtuldun? Kaçtın mı, yoksa ondan daha mı güçlüydün?"

"Vin, Marsh beni hiç dövmeye *çalışmadı*. Onunla tartışırdık, evet, ama hiçbir zaman birbirimizi gerçekten incitmek istemedik."

Vin itiraz etmedi ama Kelsier gözlerinden ona inanmadığını görebiliyordu.

Ne hayat ama, diye düşündü Kelsier sessizleşerek. Yeraltında Vin gibi olan o kadar çok çocuk vardı ki. Elbette, pek çoğu onun yaşına gelmeden önce ölüyordu Kelsier şanslılardan biri olmuştu; onun annesi yüksek bir asilin becerikli bir metresiydi, lordundan bir skaa olduğunu gizlemeyi başarabilmiş olan akıllı bir kadındı. Kelsier ve Marsh imtiyazlı olarak büyümüşlerdi, babaları en sonunda gerçeği keşfedene kadar gayrımeşru, ancak yine de asil çocuklar olarak kabul edilmişlerdi.

"Neden bana o şeyleri öğrettin?" diye sordu Vin Kelsier'in düşüncelerini bölerek. "Allomansi hakkında yani."

Kelsier kaşlarını çattı. "Sana öğreteceğime söz vermiştim."

"Ama şimdi senin sırlarını bildiğime göre, benim senden kaçmamı ne engelleyecek?"

"Hiçbir şey," dedi Kelsier.

Bir kere daha Vin'in güvensiz bakışı ona verdiği cevaba inanmamış olduğunu hissettirdi. "Bana anlatmadığın metaller var. Karşılaştığımız ilk gün on tane olduğunu söylemiştin."

Kelsier başını sallayarak onaylarken öne doğru eğildi. "Öyle. Ama son ikisini senden bir şeyleri gizlemek istediğim için atlamadım. Onlara sadece... alışması zordur. Eğer ilk önce temel metallerle pratik yaparsan daha kolay olacaktır. Ama eğer son ikisini de bilmeyi istiyorsan, Fellise'e vardığımız zaman sana öğretebilirim."

Vin'in gözleri kısıldı.

Kelsier gözlerini devirdi. "Seni kandırmaya çalışmıyorum Vin. Benim çetelerimdeki insanlar istedikleri için çalışırlar ve ben de onlar birbirlerine güvenebileceği için başarılı olurum. Şüphe yok, ihanet yok."

"Bir tanesi hariç," diye fısıldadı Vin. "Seni Çukurlar'a gönderen ihanet."

Kelsier dondu. "Onu nereden duydun?"

Vin omuz silkti.

Kelsier içini çekerek bir eliyle alnını ovuşturdu. Yapmayı istediği şey bu değildi, aslında yaralarını kaşımak istiyordu; tüm parmakları ve elleri boyunca uzanan, kollarından döne döne omuzlarına çıkan yaraları. Buna direndi.

"Bu konuşmaya değecek bir şey değil," dedi.

"Ama bir hain vardı," dedi Vin.

"Kesin olarak bilmiyoruz." Bu kendi kulağına bile zayıf geliyordu. "Her neyse, benim çetelerim güvene dayanır. Bu da baskı yok demek. Eğer çıkmak istiyorsan, hemen şimdi Luthadel'e geri dönebiliriz. Sana son iki metali de gösteririm, sonra da yoluna gidebilirsin."

"Kendi başıma sağ kalacak kadar param yok," dedi Vin.

Kelsier pelerininin içine uzanarak bir kese sikke çıkardı ve bunu koltuğa Vin'in yanına fırlattı. "Üç bin boxing. Camon'dan aldığım para."

Vin şüpheci bir şekilde keseye göz attı.

"Al," dedi Kelsier. "Onu kazanmış olan sensin. Anlayabildiğim kadarıyla, Camon'un son zamanlardaki başarılarının çoğunun arkasında senin Allomansin vardı ve bir obligatörün duygularını İtme riskine giren de sendin."

Vin hareket etmedi.

Peki, diye düşünen Kelsier uzanıp sürücü koltuğunun alt kısmına eliyle vurdu. Araba durdu ve Sazed de kısa bir süre sonra penceresinde belirdi.

"Arabayı geri çevir lütfen Saze," dedi Kelsier. "Bizi Luthadel'e geri götür."

"Evet, Üstat Kelsier."

Saniyeler içinde araba gelmiş olduğu yöne doğru geri gidiyordu. Vin sessizlik içinde izliyordu ama kendisinden biraz daha az emin gibi görünüyordu. Sikke kesesine dik dik baktı.

"Ben ciddiyim Vin," dedi Kelsier. "Takımımda benimle çalışmayı istemeyen birisinin olmasına izin veremem. Seni göndermek bir ceza değil; sadece işlerin bu şekilde yürümesi gerekiyor."

Vin cevap vermedi. Onun gitmesine izin vermek bir kumar olurdu ama onu kalması için zorlamak daha da büyük bir riskti. Kelsier, Vin'i okumaya, onu anlamaya çalışarak oturdu. Eğer giderse onları Son İmparatorluk'a satar mıydı? Kelsier hiç sanmıyordu. Vin kötü biri değildi.

Sadece diğer herkesin öyle olduğunu düşünüyordu.

"Ben senin planının delilik olduğunu düşünüyorum," dedi sessiz bir şekilde.

"Çetedeki insanların yarısı da öyle."

"Son İmparatorluk'u yenemezsin."

"Yenmek zorunda değiliz," dedi Kelsier. "Sadece Yeden'e bir ordu toplayıp sonra da sarayı ele geçirmemiz gerek."

"Lord Hükümdar sizi durduracak," dedi Vin. "Onu yenemezsin, o ölümsüz."

"Bizde On Birinci Metal var," dedi Kelsier. "Onu öldürmenin bir yolunu bulacağız."

"Nezaret çok güçlü. Ordunuzu bulacak ve yok edecekler."

Kelsier öne uzanıp Vin'in gözünün içine baktı. "Sen bana duvarın tepesinden aşağı atlayacak kadar güvenmiştin ve ben de seni yakaladım. Sadece bu sefer de bana güvenmen gerekecek."

Belli ki Vin "güven" kelimesini pek sevmiyordu. Zayıf fenerin ışığında Kelsier'i inceleyerek sessizliğin rahatsız edici hâle geleceği kadar uzun bir süre sessiz kaldı.

En sonunda sikke kesesini kaparak hızla pelerininin altına sakladı. "Kalacağım ama sana güvendiğim için değil," dedi.

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Niye o zaman?"

Vin omuz silkti ve konuştuğu zaman ise sesi tamamıyla dürüst gibi gelmişti. "Çünkü ne olacağını görmek istiyorum."

Luthadel'de bir kalelerinin olması, bir evin yüksek asil statüsüne sahip olduğu anlamına geliyordu. Ancak bir kalelerinin olması, orada yaşamak zorunda oldukları anlamına gelmezdi, özellikle de sürekli olarak. Pek çok aile ayrıca Luthadel'in etrafındaki diğer şehirlerde de bir konut bulundururdu.

Daha tenha, daha temiz ve imparatorluk kanunlarına uyma konusunda daha az katı olan Fellise zengin bir şehirdi. Heybetli, tahkimatlı kaleler yerine lüks malikâneler ve villalarla doluydu. Hatta bazı sokakları boyunca sıralanmış ağaçlar bile vardı; pek çoğu her nedense kemik beyazı kabukları kül lekesine karşı dayanıklı olan toz ağaçlarıydı.

Vin sisle örtülmüş şehri penceresinden izliyordu, o istediği için at arabasının feneri söndürülmüştü. Kalay yakarak iyi bakımlı ve muntazam olarak düzenlenmiş sokakları inceleyebiliyordu. Bu Fellise'in nadiren görmüş olduğu bir kesimiydi, şehrin refahına rağmen Fellise'in kenar mahalleleri, bütün diğer şehirlerin kenar mahallelerine epey bir benziyordu.

Kelsier de şehri kendi penceresinden izliyordu, yüzü asıktı.

"Savurganlığı onaylamıyorsun," diye tahmin yürüttü Vin; sesi bir fısıltıydı. Ses Kelsier'in güçlenmiş kulaklarına ulaşırdı. "Bu şehrin zenginliğini görüyor ve bunu yaratmak için çalışmış olan skaaları düşünüyorsun."

"Kısmen öyle," dedi Kelsier, onun da sesi neredeyse bir fısıltıydı. "Ama daha fazlası da var. Bu uğurda harcanan paranın miktarı göz önüne alındığı zaman, bu şehrin güzel olması gerekir."

Vin başını bir yana yatırdı. "Ama öyle."

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Evler hâlâ siyah lekeli. Toprak hâlâ kuru ve cansız. Ağaçların yaprakları hâlâ kahverengi."

"Elbette kahverengiler. Başka ne olacaklardı?"

"Yeşil," dedi Kelsier. "Her şeyin yeşil olması gerek."

Yeşil mi, diye düşündü Vin. *Ne kadar da garip bir düşünce.* Yeşil yaprakları olan ağaçları hayal etmeye çalıştı ama görüntü saçma gelmişti. Kelsier'in kesinlikle acayiplikleri vardı, gerçi kim olsa Hathsin Çukurları'nda o kadar uzun bir zaman geçirdikten sonra ister istemez biraz garip olurdu.

Kelsier ona doğru döndü. "Unutmadan, Allomansi hakkında bilmen gereken bir iki şey daha var."

Vin başını salladı.

"Birincisi, gecenin sonunda içinde kalmış olan kullanılmamış tüm metalleri yakıp bitirmeyi unutma," dedi Kelsier. "Kullandığımız metallerin bazıları eğer sindirilirlerse zehirleyici olabilirler; midende metal varken uyumamak en iyisidir."

"Pekâlâ," dedi Vin.

"Ayrıca asla on metalden biri olmayan bir şeyi yakmaya kalkma. Seni saf olmayan metal ve alaşımların hasta edebileceği konusunda uyarmıştım. Ama eğer hiç de Allomantik olarak sağlam olmayan bir metali yakmaya kalkarsan öldürücü olabilir."

Vin ciddi bir şekilde başıyla onayladı. *Bunu da öğrendiğim iyi oldu.*

"Hah," dedi Kelsier tekrar pencereye doğru dönerek. "İşte geldik; yeni satın alınmış olan Renoux Malikânesi. Büyük olasılıkla pelerinini çıkarsan iyi olur, buradaki insanlar bize sadıklar ama dikkatli olmakta her zaman fayda var."

Vin de ona tam olarak katılıyordu. Pelerini çıkararak çantasına koyması için Kelsier'e verdi. Sonra da arabadan dışarıya bir göz atarak sislerin içinden yaklaşmakta olan malikâneyi inceledi. Bahçelerin alçak bir taş duvarı ve demir bir kapısı vardı; Sazed kendini tanıtırken bir çift muhafız yolu açtı.

İçerideki yolun yanlarına toz ağaçları dizilmişti ve Vin ilerideki bir tepenin üstünde pencerelerinden hayaletsi ışıklar dökülmekte olan büyük bir köşkü görebiliyordu.

Sazed at arabasını malikânenin önüne yanaştırdı, sonra da dizginleri bir hizmetkâra verdi ve aşağı indi. "Renoux Malikânesi'ne hoş geldiniz Vin Hanım," dedi kapıyı açıp inmesine yardım etmek için eliyle işaret ederken.

Vin onun eline dik dik baktı ama tutmadı, bunun yerine kendi kendine arabadan aşağı atladı. Terrisli onun reddi yüzünden alınmış gibi görünmedi.

Köşke doğru çıkan basamaklar çift sıra fener direkleriyle aydınlatılmıştı. Kelsier arabadan aşağı atlarken, Vin bir grup adamın beyaz mermer merdivenin tepesinde toplanmakta olduğunu görebiliyordu. Kelsier canlı bir yürüyüşle basamakları tırmandı, Vin de basamakların ne kadar temiz olduğuna dikkat ederek arkasından onu takip etti. Külün onları lekelemesine engel olmak için düzenli olarak ovalanıyor olmaları gerekirdi. Burada çalışan skaalar efendilerinin bir taklitçi olduğunu biliyor muydu? Kelsier'in Son İmparatorluk'u devirmek için olan "hayırsever" planının, bu basamakları temizleyen sıradan insanlar için ne faydası vardı?

İnce ve yaşı ilerlemiş "Lord Renoux" zengin bir takım elbise giyiyor ve aristokratik bir gözlük takıyordu. Seyrek, gri bir bıyık dudağını renklendiriyordu ve yaşına rağmen, destek için bir baston taşımıyordu. Kelsier'e saygıyla başını sallayarak selam verdi ama ağırbaşlı havasını koruyordu. Vin bir anda bariz bir gerçeği gördü: *Bu adam ne yaptığını biliyor.*

Camon asilleri taklit etmekte iyiydi ama onun kendini beğenmişliği her zaman Vin'e biraz çocukça gelmişti. Her ne kadar Camon gibi asiller olsa da, daha etkileyici olanları bu Lord Renoux gibi olurdu; sakin ve kendinden emin. Bunlar, asillikleri etraflarındakilerle tepeden bakarak konuşabilme becerilerinden değil, duruşlarından belli olan adamlardı. Vin taklitçinin gözleri üzerine düştüğü zaman sinme dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı; adam bir asile çok fazla benziyordu ve Vin de refleks olarak onların dikkatinden kaçınmak üzere eğitilmişti.

"Malikâne çok daha iyi görünüyor," dedi Kelsier Renoux'yla el sıkışırken.

"Evet, gelişmelerden ben de etkilendim," dedi Renoux. "Temizlik ekiplerim oldukça becerikliler; bize biraz daha zaman verirsen malikâne o kadar muhteşem olur ki Lord Hükümdar'ın bizzat kendisini bile ağırlamaktan çekinmem."

Kelsier güldü. "O da ne garip bir akşam yemeği olurdu ama." Geriye adım atıp Vin'e doğru işaret etti. "Bu bahsetmiş olduğum genç hanım."

Renoux onu inceledi ve Vin bakışlarını kaçırdı. O insanların kendisine öyle bakmasından hoşlanmazdı; bu bakışlar Vin'in onu nasıl kullanmaya çalışacaklarını merak etmesine sebep olurdu.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmamız gerekecek Kelsier," dedi Renoux malikânenin girişine doğru başıyla işaret ederek. Saat geç ama..."

Kelsier binanın içine girdi. "Geç mi? Yahu, daha gece yarısı ancak olmuştur. Hizmetkârlarına biraz yemek hazırlattır, Vin Hanım ve ben akşam yemeğini kaçırdık."

Kaçırılmış bir öğün Vin için hiç de yeni bir şey değildi. Ancak Renoux anında hizmetkârların bazılarına elini salladı ve onlar da fırlayarak harekete geçtiler. Renoux yürüyerek binaya girdi ve Vin de arkasından gitti. Ancak girişin ağzında durakladı, Sazed ise sabırlı bir şekilde arkasında bekliyordu.

Kelsier onun takip etmediğini fark ettiğinde duraklayarak döndü. "Vin?"

"Burası çok... temiz," dedi Vin herhangi bir başka tanımlama düşünemeyerek. İş üzerinde olduğu zamanlarda arada bir asillerin evlerini görmüştü. Ancak onlar hep geceleri, koyu karanlığın içinde olmuştu. Vin önündeki iyi aydınlatılmış görüntü için hazır değildi.

Renoux Malikânesi'nin bir düzine fenerin ışığını yansıtmakta olan beyaz mermer zemini parlıyormuş gibi görünüyordu. Her şey çok... saftı. Duvarlar el boyaması geleneksel hayvan fresklerinin olduğu yerler dışında beyazdı. Göz kamaştırıcı bir avize kıvrılarak yukarı uzanan iki merdiven arasındaki tavanda ışıldamaktaydı ve odanın kristal heykeller ile içlerine toz ağacı dallarından buketler yerleştirilmiş olan vazolardan oluşan diğer süslemeleri de kül, çamur ya da parmak izleri tarafından bozulmamış bir şekilde pırıldıyordu.

Kelsier gülümsedi. "Eh, onun bu tepkisi sizin çalışmalarınız için büyük bir övgü sayılabilir," dedi Lord Renoux'ya.

Vin onları takip ederek binanın içine girdi. Grup sağa dönerek kestane rengi mobilyalar ve perdelerin eklenmesiyle beyazlığı hafifçe yumuşatılmış olan bir odaya girdi.

Renoux durakladı. "Belki de leydi bir an için burada durup serinletici bir şeyler içebilir," dedi Kelsier'e. "Seninle tartışmak istediğim bazı... hassas konular var."

Kelsier omuz silkti. "Benim için sorun değil," dedi Renoux'yu diğer bir kapıya doğru takip ederek. "Saze, neden ben Lord Renoux'yla konuşurken sen de Vin'e arkadaşlık etmiyorsun?"

"Elbette Üstat Kelsier."

Kelsier, Vin'e bir göz atarak gülümsedi ve Vin de bir şekilde Sazed'ı onlara kulak misafiri olmasını engellemek için arkada bırakıyor olduğunu anladı.

Çıkmakta olan adamlara kızgın bir bakış fırlattı. *"Güven" hakkında ne demiştin Kelsier?* Ama rahatsız olduğu için kendisine daha da kızgındı. Neden Kelsier'in onu dışarıda bırakması umurunda olacaktı ki? Vin bütün hayatını görmezden gelinerek ve umursanmayarak geçirmişti. Daha önce çetebaşları onu planlama toplantılarının dışında bıraktığı zaman hiç rahatsız olmazdı.

Vin kumaş kaplanmış, dimdik sırtlı kestane rengi sandalyelerden birine oturarak ayaklarını altında topladı. Sorunun ne olduğunu biliyordu. Kelsier ona çok fazla saygı göstermiş, kendisini çok fazla önemli hissettirmişti. Onun gizli toplantılarının bir parçası olmaya *hakkının olduğunu* düşünmeye başlıyordu. Zihninin arka tarafından gelen Reen'in kahkahaları onun bu düşüncesiyle alay ettiler ve Vin de hem kendisine hem de Kelsier'e sinirlenmiş bir hâlde oturdu; utanmış hissediyor ancak tam olarak nedeninden emin olamıyordu.

Renoux'nın hizmetkârları ona bir yemek tabağında mevye ve ekmekler getirdi. Sandalyesinin yanına küçük bir sehpa kurdular ve hatta ona pırıldayan kırmızı bir sıvıyla doldurulmuş kristal bir bardak bile verdiler. Vin bunun şarap mı, yoksa meyve suyu mu olduğundan emin olamıyordu ve keşfetmeye de niyeti yoktu. Ancak yiyecekleri görmezden gelmedi; içgüdüleri tanıdık olmayan eller tarafından bile hazırlanmış olsa, bedava yemek fırsatını kaçırmasına izin vermezdi.

Sazed yürüyerek Vin'in sağ tarafına geçti ve sandalyesinin arkasına gelerek durdu. Elleri önünde kenetlenmiş ve gözleri doğrudan ileriye çevrili olarak katı bir duruşla bekliyordu. Saygılı bir şekilde durmayı amaçladığı belliydi ama Sazed'ın kule gibi tepesinde yükselmesi Vin'in ruh hâline hiç de iyi gelmiyordu.

Vin çevresi üzerine odaklanmayı denedi ama bu sadece ona tekrar köşkün ne kadar zengin döşenmiş olduğunu hatırlatmıştı. Böyle süslerin arasında rahat edemiyordu, kendini sanki temiz bir halının üstündeki siyah bir leke gibi göze batıyor hissediyordu. Yere kırıntılarını dökeceğinden korktuğu için ekmekleri yemedi ve dışarıda yürüdüğü sırada külle lekelenmiş olan ayak ve bacakları da eşyaları kirletecegi için tedirgin oldu.

Bütün bu temizlik skaaların çabaları pahasına elde ediliyor, diye düşündü Vin. *Neden kirletmekten endişe edecekmişim ki?* Ancak çok fazla da öfkelenemiyordu çünkü bunların sadece bir paravan olduğunu biliyordu. "Lord Renoux" belli bir düzeyde süslülük göstermek zorundaydı. Başka türlü olsa şüphe çekici olurdu.

Bunun yanında, onun bu müsrifliğe gücenmesine engel olan bir şey daha vardı. Hizmetkârlar mutluydu. İşlerini ciddi bir profesyonellik içinde yapıyorlardı; çabalarının üstünde hiç de bir angarya havası yoktu. Dışarıdaki koridorda kahkahalar duymuştu. Bunlar eziyet gören skaalar değillerdi, Kelsier'in planlarının farkında olup olmamalarının herhangi bir anlamı yoktu.

Bu nedenle de, Vin arada bir esneyerek kendini meyveleri yemeye zorladı. Sonuç olarak gerçekten de uzun bir gece olmaktaydı. Sonunda hizmetkârlar onu yalnız bıraktılar ama Sazed hemen arkasında yükselmeye devam etti.

Böyle yemek yiyemem, diye düşündü en sonunda hüsran içinde. "O şekilde ensemde dikilmesen olur mu?"

Sazed başını sallayarak onayladı. İki adım öne çıkarak sandalyesinin arkası yerine yanına geldi ve yine aynı katı duruşa geçti. Yine az önceki gibi tepesinde yükseliyordu.

Vin sıkıntıyla yüzünü astı, sonra da Sazed'ın dudaklarındaki gülümsemeyi fark etti. Gözleri eğlenceyle parlayarak başını eğip ona doğru baktı, sonra da gidip Vin'inkinin yanındaki sandalyeye yerleşti.

"Daha önce hiç espri anlayışı olan bir Terrisli görmemiştim," dedi Vin kuru kuru.

Sazed bir kaşını kaldırdı. "Ben sizin daha önce hiç Terrisli görmemiş olduğunuzu sanıyordum Vin Hanım."

Vin durakladı. "Ee, hiç espri anlayışı olan bir Terrisli *duymamıştım.* Sizlerin tamamıyla soğuk ve resmi olmanız gerekiyor."

"Bizler sadece incelik sahibiyiz, Hanımım," dedi Sazed. Her ne kadar sert bir duruşla oturuyor olsa da üzerinde yine de... rahatlamış bir hava vardı. Sanki o edepli bir şekilde sandalyede otururken bile başka insanların kanepelere yayılmışken olacakları kadar rahatmış gibiydi.

Zaten öyle olmaları gerekiyor. Tamamıyla Son İmparatorluk'a sadık olan kusursuz hizmetkârlar.

"Sizi rahatsız eden bir şey mi var, Vin Hanım?" diye sordu Sazed, Vin onu incelerken.

Sazed ne kadar bilgi sahibi? Belki Renoux'nın bir taklitçi olduğunun bile farkında değildir. "Ben sadece senin nasıl... buraya gelmiş olduğunu merak ediyordum," dedi Vin en sonunda.

"Terrisli bir vekilharcın nasıl olup da Son İmparatorluk'u devirmeyi hedefleyen bir ayaklanmaya katılmış olduğunu mu demek istiyorsunuz?" diye sordu Sazed yumuşak bir sesle.

Vin kızardı. Görünüşe göre Sazed epey bir bilgi sahibiydi.

"Bu enteresan bir soru Hanımım," dedi Sazed. "Kesinlikle, benim durumum olağan değil. Diyebilirim ki ben bu duruma inanç nedeniyle ulaştım."

"İnanç mı?"

"Evet," dedi Sazed. "Söyler misiniz Hanımım, siz neye inanıyorsunuz?"

Vin kaşlarını çattı. "Bu ne tür bir soru?"

"En önemli tür, diye düşünüyorum ben."

Vin bir an için öylece oturdu ama Sazed belli ki bir cevap bekliyordu, o yüzden de en sonunda omuz silkti. "Bilmem."

"İnsanlar çoğu zaman öyle söylüyor," dedi Sazed. "Ama ben bunun nadiren doğru olduğunu gördüm. Son İmparatorluk'a inanıyor musunuz?"

"Güçlü olduğuna inanıyorum," dedi Vin.

"Ölümsüz mü?"

Vin omuz silkti. "Şimdiye kadar öyle oldu."

"Peki ya Lord Hükümdar? O Tanrı'nın Yüce Sureti mi? Gerçekten de onun Nezaret'in öğrettiği şekilde Ebediyetin Kıymığı olduğuna inanıyor musunuz?"

"Ben... ben bunun hakkında daha önce hiç düşünmemiştim."

"Belki de düşünmelisiniz," dedi Sazed. "Eğer, incelemeniz sonucunda Nezaret öğretilerinin size uymadığını keşfederseniz, o zaman size bir alternatif önermekten memnun olurum."

"Ne alternatifi?"

Sazed gülümsedi. "O duruma göre değişir. Doğru inanç iyi bir pelerin gibidir, diye düşünüyorum ben. Eğer üstünüze iyi uyuyorsa, sizi sıcak tutar ve korur. Ancak tam oturmayanı boğucu olabilir."

Vin duraklayarak hafifçe kaşlarını çattı ama Sazed sadece gülümsedi. Sonunda Vin dikkatini tekrar yemeğine çevirdi. Kısa bir süre sonra, yan taraftaki kapı açıldı ve Kelsier ile Renoux geri döndü.

"Hadi, şimdi bu çocuk hakkında konuşalım," dedi Renoux otururlarken. Bir grup hizmetkâr Kelsier için başka bir tabak yemek daha getirmişti. "Benim vârisimi oynamasını planladığın adam bunu yapamayacak mı diyorsun?"

"Ne yazık ki," dedi Kelsier yemeğinin hesabını hızla görmekteyken.

"Bu işleri son derecede karmaşık hâle getiriyor," dedi Renoux.

Kelsier omuz silkti. "Vin'i vârisin yaparız, olur biter."

Renoux başını olumsuzca salladı. "Onun yaşında olan bir kız vâris ilan *edilebilir*, ancak benim onu seçmem şüphe çekici olurdu. Renoux sülalesinde çok daha uygun bir seçim sayılacak olan çok sayıda meşru erkek kuzen var. Orta yaşlı bir adamı aristokrasinin incelemesinden geçirmek yeteri kadar zor olacaktı. Genç bir kız ise... hayır, çok sayıda insan onun geçmişini inceleyecektir. Tasarlamış olduğumuz aile bağları üstünkörü bir incelemeyi geçer ama eğer

birileri kalkıp da kızın sahibi olduğu toprakları incelemek üzere ajanlar gönderecek olursa..."

Kelsier'in yüzü asıldı.

"Dahası," diye ekledi Renoux, "başka bir sorun daha var. Eğer ben genç, evlenmemiş bir kızı vârisim olarak ilan edecek olsaydım, onun eli bir anda Luthadel'deki en fazla arzulanan ellerden birisi hâline gelirdi. Eğer o kadar fazla ilgi görecek olursa, casusluk etmek onun için son derecede zor olacaktır."

Vin'in bu düşünceyle yüzü kızardı. Şaşırtıcı bir şekilde, Vin yaşlı taklitçi konuştukça moralinin bozulduğunu fark etti. *Bu Kelsier'in bana planda verdiği tek yerdi. Eğer bunu da yapamayacaksam benim çeteye ne faydam var?*

"Peki, sen ne öneriyorsun?" diye sordu Kelsier.

"Eh, onun benim vârisim olması *zorunlu* değil," dedi Renoux. "Ya, onun yerine, sadece Luthadel'e gelirken yanımda getirdiğim sülaleden bir çocuk olsaydı? Belki de onun ebeveynlerine, uzak ancak lütfuma sahip olan kuzenlere, kızlarını aristokrasiye tanıtma sözü vermiş olabilirim? Herkes benim art niyetimin onu yüksek asil ailelerden birisiyle evlendirerek, güç sahibi olanlarla aramda bir diğer bağlantı daha elde etmek olduğunu varsayacaktır. Ancak o durumda fazla dikkat çekmeyecektir; hem düşük bir statüye sahip olur, hem de biraz taşralı olmasında gariplik olmaz."

"Ki bu onun neden aristokrasinin diğer üyelerinden biraz daha az görgülü olduğunu da açıklamış olur," dedi Kelsier. "Kusura bakma Vin."

Peçeteye sarılı bir parça ekmeği gizli gizli gömlek cebine sokmaya çalışmakta olan Vin başını kaldırdı. "Neyin kusuruna bakmayayım?"

Kelsier gülümsedi. "Boş ver."

Renoux kendi kendine başını salladı. "Evet, bu çok daha iyi iş görür. Herkes Renoux Evi'nin eninde sonunda yüksek asillere katılacak olduğunu varsayıyor, bu yüzden de Vin'i nezaket icabı aralarına kabul edecekler. Ancak kendisi çoğu insanın onu görmezden geleceği kadar önemsiz olacak. Bu ondan yapmasını isteyeceğimiz şeyler için ideal bir durum."

"Ben beğendim," dedi Kelsier. "Çok az kişi senin yaşında olan ve senin ticari kaygılarına sahip bir adamın kendisini balolar ve partilerle zahmete sokmasını bekler, ancak onlara bir ret mektubu yerine gönderebilecek olduğun sosyetik bir gencin varlığı da ünün için bir avantaj olacaktır."

"Gerçekten de öyle," dedi Renoux. "Ancak biraz elden geçirilmesi gerekecek ve sadece görünüş açısından da değil."

Vin onların inceleyen bakışları altında biraz kıvrandı. Onun plandaki rolü iptal edilmeyecekmiş gibi görünüyordu ve bir anda bunun ne anlama geldiğini fark etti. Renoux'nın etrafında olmak onu rahatsız ediyordu ve o *sahte* bir asildi. Bir oda dolusu gerçek asile nasıl tepki verecekti?

"Korkarım ki Sazed'ı bir süre için senden ödünç almam gerekecek," dedi Kelsier.

"Hiç sorun değil," dedi Renoux. "O gerçekten de benim değil, senin vekilharcın."

"Aslında," dedi Kelsier. "Ben onun artık hiç *kimsenin* vekilharcı olduğunu zannetmiyorum, ha Sazed?"

Sazed başını bir yana yatırdı. "Bir efendisi olmayan bir Terrisli, silahı olmayan bir askere benzer Üstat Kelsier. Lord Renoux'ya hizmet ettiğim süreden memnun kaldım ve eminim ki sizin hizmetinize geri dönmek de beni eşit derecede memnun edecektir."

"Yok, benim hizmetime geri dönüyor olmayacaksın," dedi Kelsier.

Sazed bir kaşını kaldırdı.

Kelsier başıyla Vin'i işaret etti. "Renoux haklı, Saze. Vin'in biraz eğitilmeye ihtiyacı var ve ben de pek çok yüksek asilin senden çok daha az görgülü olduğunu biliyorum. Kızın hazırlanmasına yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

"Eminim ki genç hanıma biraz yardımım dokunabilir," dedi Sazed.

"İyi," dedi Kelsier ağzına son bir pasta atıp sonra da ayağa kalkarken. "Bu işin ayarlanmış olduğuna memnun oldum çünkü yorgun hissetmeye başlıyorum ve zavallı Vin ise kafası meyve tabağının içine düşüp kalacakmış gibi görünüyor."

"İyiyim ben," dedi Vin anında, iddiası bastırılan bir esneme tarafından biraz zayıflatılıyordu.

"Sazed, onları kalacakları misafir odalarına götürebilir misin?" dedi Renoux.

"Elbette, Üstat Renoux," dedi Sazed akıcı bir hareketle sandalyesinden kalkarak.

Bir grup hizmetkâr yemeğin kalanlarını götürürken Vin ve Kelsier uzun boylu Terrislinin peşine takıldılar. *Arkada yemek bıraktım*, diye düşündü Vin kendisini biraz uykulu hissederek. Bu olay hakkında ne düşüneceğinden emin değildi.

Merdivenlerden yukarı çıkar ve bir yan koridora dönerlerken Kelsier, Vin'in yanına geçti. "Orada seni dışarıda bıraktığım için üzgünüm Vin."

Vin omuz silkti. "Benim senin tüm planlarını bilmem için bir sebep yok."

"Saçma," dedi Kelsier. "Bu geceki kararın seni de diğer herkes kadar bu takımın bir parçası yapıyor. Ancak Renoux'yla olan özel konuşmamızın doğası kişiseldi. O fevkalâde bir aktör ama insanların onun Lord Renoux'nın yerini tam olarak nasıl aldığı hakkındaki ayrıntıları bilmesinden rahatsızlık duyuyor. Sana söz veriyorum ki onunla konuşmuş olduğumuz herhangi bir şeyin senin plandaki yerinle herhangi bir ilişkisi yok."

Vin yürümeye devam etti. "Sana... inanıyorum."

"İyi," dedi Kelsier gülümseyerek omzuna hafifçe vurup. "Saze, ben erkek misafir odasının yolunu biliyorum; ne de olsa bu yeri satın alan bendim. Ben buradan yolumu bulabilirim."

"Pekâlâ, Üstat Kelsier," dedi Sazed saygılı bir şekilde baş eğerek. Kelsier, Vin'e son bir gülümseme yolladı, sonra da bir koridordan döndü ve karakteristik canlı yürüyüşüyle uzaklaştı.

Vin onun gidişini izledi, sonra da Sazed'ı başka bir koridordan aşağı doğru takip etti. Allomansi eğitimi, Kelsier'le arabadaki konuşması ve en son olarak da Kelsier'in sadece birkaç saniye önceki sözü üzerine düşünüyordu. Kemerine bağ-

lanmış, sikkelerden bir hazine olan üç bin boxing garip bir ağırlıktı.

En sonunda Sazed onun için bir kapıyı açtı ve fenerleri yakmak için içeri girdi. "Çarşaflar yeni ve sabahleyin size bir banyo hazırlamaları için hizmetçileri göndereceğim." Dönerek Vin'e mumunu verdi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı?"

Vin başını iki yana salladı. Sazed gülümsedi, ona iyi geceler diledi, sonra da tekrar koridora çıktı. Vin kısa bir an boyunca dikilerek odayı inceledi. Sonra döndü ve bir kere daha Kelsier'in gitmiş olduğu yöne göz attı.

"Sazed?" dedi, başını uzatıp koridora bakarak.

Vekilharç duraklayarak döndü. "Evet, Vin Hanım?"

"Kelsier," dedi Vin sessizce. "O iyi bir adam, değil mi?"

Sazed gülümsedi. "Çok iyi bir adam Hanımım. Tanıdıklarımın en iyilerinden biri."

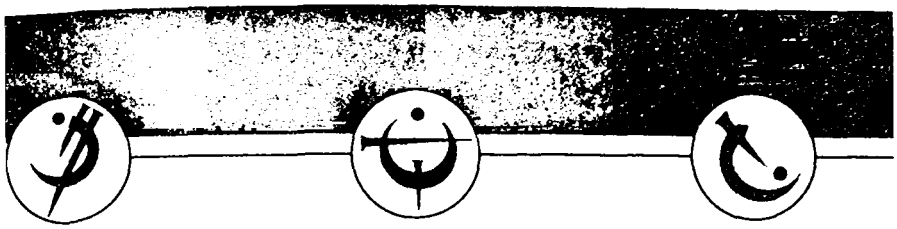
Vin hafifçe başını salladı. "İyi bir adam..." dedi yumuşak bir şekilde. "Daha önce onlardan bir tanesiyle karşılaştığımı sanmıyorum."

Sazed gülümsedi, sonra da saygıyla başını eğdi ve gitmek için döndü.

Vin kapıyı kapadı.

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU

İKİNCİ BÖLÜM

KÜLDEN BİR GÖK ALTINDA İSYANCILAR

En sonunda, benim kendimi beğenmişliğimin hepimizi yok edeceğinden endişe ediyorum.

9

VİN SİKKEYE DOĞRU İterek kendisini yukarıdaki sislerin içine doğru fırlattı. Yükselerek yerden ve taşlardan uzaklaştı, pelerini dalgalanarak gökteki karanlık akıntıların içinde yükseliyordu.

Özgürlük bu, diye düşündü soğuk ve nemli havayı derin derin içine çekerken. Gözlerini kapatarak rüzgârın akışını hissetti. *Her zaman eksikliğini çektiğim ama farkında olmadığım şey işte buydu.*

Alçalmaya başlarken gözlerini açtı. En son ana kadar bekledi, sonra da bir sikke attı. Sikke kaldırım taşlarına düştü ve o da hafifçe üstüne İterek düşüşünü yavaşlattı. Bir an için lehim yaktı ve yere çarptığı gibi koşmaya başladı, Fellise'in sessiz sokakları boyunca ilerliyordu. Sonbaharın sonlarında hava serindi ama Merkez Salahiyet'te kışlar çoğunlukla ılıman olurdu. Hatta bazı yıllar tek bir kar tanesi düşmeden geçerdi.

Arkasına doğru bir sikke attı, sonra da bunu kullanarak kendisini hafifçe yukarı ve sağa doğru İtti. Alçak bir taş duvarın üstüne kondu ve duvarın tepesi boyunca çevik bir şekilde koştu, adımlarının temposu neredeyse hiç bozulmamıştı. Lehim yakmak sadece kaslardan fazlasını güçlendiriyordu, vücudun tüm fiziksel yetenekleri gelişiyordu. Lehimi düşük bir hızda yanar tutmak ona her ev hırsızının kıskanacak olduğu bir denge hissi sağlıyordu.

Duvar kuzeye doğru döndü ve Vin köşede duraklayarak çömeldi, çıplak ayakları ve hassas parmakları soğuk taşı kavrıyordu. Allomansi'sini gizlemek üzere bakırı açık olarak duyularını sonuna kadar zorlamak için kalay harladı.

Sessizlik. Toz ağaçları sislerin içinde iş sıralarında duran zayıf skaalar gibi belirsiz sıralar oluşturuyordu. İleride malikâneler yatıyordu, her biri taşı düzgün ke-

silmiş duvarlarla kaplı ve sıkı koruma altındaydı. Bu şehirde Luthadel'de olandan çok daha az sayıda ışık noktası vardı. Evlerin pek çoğu sadece geçici konutlardı, sahipleri Son İmparatorluk'un başka bir köşesini ziyaret etmek için buradan gitmişlerdi.

Bir anda önünde mavi çizgiler belirdi; bir uçları göğsüne işaret ediyor, diğer uçları ise sislerin içinde kayboluyordu. Vin anında yan tarafa doğru sıçradı ve gece havasını yarıp arkalarında sis izleri bırakarak geçen iki sikkeden kaçındı. Lehim harlayarak duvarın yanındaki sokağın kaldırımına indi. Kalayla güçlenmiş kulakları bir gıcırtı sesini algıladı, sonra da karanlık bir siluet göğe doğru fırladı, birkaç mavi çizgi sikke kesesine doğru işaret ediyordu.

Vin yere bir sikke atıp rakibinin arkasından kendini havaya fırlattı. Bir an için havada yükseldiler, habersiz bir asilin bahçesinin üzerinden geçiyorlardı. Vin'in rakibi bir anda malikâneye doğru çekilerek havada rotasını değiştirdi. Vin de aşağısındaki sikkeyi bırakıp onun yerine demir yaktı ve malikânenin pencerelerinden birinin pencere mandalını Çekerek onun peşinden gitti.

Rakibi yere önce indi ve Vin o binanın yan tarafına çarparken bir gümleme duydu. Bir an sonra gitmişti.

Bir ışık parladı ve Vin havada hızla dönerek malikâne duvarına ayaklarının üstünde inerken şaşkın bir kafa pencerenin birinden dışarı uzandı. Vin anında dikey yüzeyi tekmeleyerek uzaklaştı, kendisini hafifçe açılandırarak aynı pencere mandalına doğru İtti. Cam çatladı ve Vin de yerçekimi onu tekrar yakalayamadan fırlayarak gecenin karanlığında kayboldu.

Vin sislerin içinden uçtu, gözlerini hedefini takip edebilmek için zorluyordu. Rakibi ona doğru bir çift sikke gönderdi ama o umursamaz bir düşünceyle bunları itip uzaklaştırdı. Bulanık bir mavi çizgi aşağı doğru düştü, yere atılan bir sikke ve rakibi de tekrar yan tarafa doğru hareket etti.

Vin de bir sikke attı ve İtti. Ancak onun sikkesi rakibinin bir İtişi yüzünden bir anda yerde kayarak geriye doğru fırladı. Ani hareket Vin'in sıçrayış eğrisini değiştirerek onu yana doğru savurdu. Vin küfrederek yan tarafa doğru başka bir sikke attı ve bunu kullanarak kendisini tekrar doğru yöne gönderecek şekilde İtti. O zamana kadar ise hedefini kaybetmişti.

Pekâlâ, diye düşündü duvarın hemen iç tarafındaki yumuşak toprağa düşerken. Eline birkaç sikke boşalttı, sonra da neredeyse tam dolu olan keseyi havaya fırlatıp bunu hedefinin uzaklaşarak kaybolduğunu gördüğü tarafa doğru güçlü bir şekilde İtti. Kese arkasında solgun mavi bir Allomantik çizgi bırakarak sislerin içinde kayboldu.

Bir anda ilerideki çalıların arasından bir avuç sikke fırlayarak hızla Vin'in kesesine doğru uçtular. Vin gülümsedi. Rakibi uçan kesenin Vin'in kendisi olduğunu varsaymıştı. Rakibi Vin'in onun üzerindeki sikkeleri göremeyeceği kadar uzakta olabilirdi ama Vin de elindeki sikkeleri onun göremeyeceği kadar rakibinden uzaktı.

Koyu bir siluet çalıların arasından sıçrayarak çıktı ve taş duvarın üzerine atladı. Siluet duvar boyunca koşar ve diğer taraftan aşağı süzülürken Vin sessizce bekledi.

Kendisini doğrudan havaya fırlattı, sonra da altından geçmekte olan şeklin üstüne elindeki sikkelerin hepsini gönderdi. Rakibi anında İterek sikkeleri sislerin içine gönderdi ama onlar sadece oyalamaydı. Vin ikiz cam bıçakları kınlarından savrularak çıkarken rakibinin önünde yere indi. Öne atılarak bıçaklarını savurdu ama rakibi sıçrayarak geriye gitti.

Ters giden bir şeyler var. Vin eğildi ve bir avuç ışıldayan sikke sislerin içinden geri gelerek rakibinin eline düşerken kendini uzağa fırlattı; Vin'in kendi sikkeleri, rakibinin İterek uzaklaştırmış olduğu sikkeler... döndü ve sikkeleri Vin'in olduğu yöne doğru fırlattı.

Vin sessiz bir ciyaklamayla bıçaklarını düşürerek ellerini öne uzattı ve sikkeleri ittirdi. Anında İtişi rakibi tarafından karşılandığı için geriye doğru uçtu.

Sikkelerden bir tanesi doğrudan ikisinin arasında asılı kalarak havada yalpaladı. Sikkelerin kalanları ise çelişkili kuvvetler tarafından yan taraflara doğru itilerek sislerin içinde kaybolmuştu.

Vin uçarken çeliğini harladı ve rakibinin de geriye doğru İtilirken homurdandığını duydu. Rakibi duvara çarptı. Vin de bir ağaca bindirdi ama lehim harlayarak acıyı duymazdan geldi. Ağacı kendisini desteklemek için kullanarak İtmeye devam etti.

İki Allomanser'in artırılmış güçleri arasında kısılı kalmış olan sikke havada titredi. Basınç arttı. Vin arkasında küçük toz ağacının büküldüğünü hissederken dişlerini gıcırdattı.

Rakibinin İtişi amansızdı.

Yenilmeyeceğim, diye düşündü Vin çelik ve lehimin ikisini birden harlarken, gücünün tüm baskısını sikkeye doğru gönderirken hafifçe hırladı.

Bir an sessizlik oldu. Sonra ağaç gecenin karanlığında yüksek bir çatırtı sesiyle kırılırken Vin arkaya doğru savruldu.

Vin yuvarlanarak yere devrildi, etrafında tahta kıymıkları uçuşuyordu. Kaldırım taşları boyunca yuvarlanırken kalay ve lehim bile Vin'in zihnini açık tutmayı başaramadı. En sonunda sersemlemiş bir şekilde durarak yerde kaldı. Etrafında sispelerininin kurdeleleri uçuşan koyu bir siluet yaklaştı. Vin fırlayarak ayaklarının üzerinde doğruldu ve düşürmüş olduğunu unuttuğu bıçaklarını çekmeye çalıştı.

Kelsier kapüşonunu indirdi ve bıçaklarını Vin'e uzattı. Bir tanesi kırılmıştı. "İçgüdüsel olduğunu biliyorum Vin ama İttiğin zaman ellerini öne uzatmak zorunda değilsin; ne de elindekileri bırakman gerekiyor."

Vin karanlığın içinde yüzünü buruşturdu ve omzunu ovuştururken başını sallayarak bıçaklarını geri aldı.

"Keseyle iyi iş çıkardın," dedi Kelsier. "Orada bir an beni yanılttın."

"O da ne faydalı oldu ya," diye homurdandı Vin.

"Sen bunu sadece birkaç aydır yapıyorsun Vin," dedi Kelsier kaygısızca. "Her şey göz önüne alındığı zaman, gelişimin harika. Ancak ben senden daha ağır olan kişilerle İtişme yarışlarına girmekten kaçınmanı öneriyorum." Duraklayarak Vin'in kısa boyu ve ince yapısını süzdü. "Ki bu da büyük olasılıkla hemen hemen herkes anlamına gelir."

Vin içini çekerek hafifçe gerindi. Daha fazla beresi olacaktı. *En azından görünür olmayacaklar.* Şimdi Camon'un yüzünde bıraktığı bereler de en sonunda kaybolmuş olduğundan, Sazed onu dikkatli olması konusunda uyarmıştı. Makyaj ancak bir yere kadar örtücü olabilirdi ve Vin'in de eğer aristokrasinin içine sızacaksa "düzgün" bir genç leydi gibi görünmesi gerekiyordu.

"Al," dedi Kelsier ona bir şey uzatarak. "Bir hatıra."

Vin cismi yukarı kaldırdı; bu aralarında İtmiş oldukları sikkeydi. Basınç yüzünden eğrilmiş ve ezilmişti.

"Malikânede görüşürüz," dedi Kelsier.

Vin başını sallayarak onayladı ve Kelsier karanlığın içinde kayboldu. O *haklı,* diye düşündü. *Ben daha küçüğüm, ağırlığım daha az ve uzanımım da dövüşmemin olası olduğu herkesten daha kısa. Eğer birinin üstüne doğrudan saldırırsam kaybederim.*

Alternatifi ise zaten onun her zaman tercih etmiş olduğu yöntemdi; sessizlik içinde mücadele etmek, gizli kalmak. Allomansi'yi de aynı şekilde kullanmayı öğrenmek zorundaydı. Kelsier onun bir Allomanser olarak inanılmayacak kadar hızlı gelişiyor olduğunu söyleyip duruyordu. O bunun kendi hocalığı yüzünden olduğunu düşünüyormuş gibiydi ama Vin başka bir şeyler yüzünden olduğunu hissediyordu. Sisler... geceleri gizli gizli gezinmek... bunların hepsi Vin'e *doğru* geliyordu. Allomansi'yi Kelsier'e diğer Sissoylulara karşı yardım etmek için yetecek kadar hızlı öğrenmek konusunda endişe etmiyordu.

Ona endişe veren şey plandaki diğer rolüydü.

Vin içini çekerek sikke kesesini aramak üzere duvarın üstünden atladı. Burası Renoux'nun evi değil, başka bir asile ait olan bir malikâneydi. Köşkte ışıklar açıktı ve etrafta insanlar geziniyordu. Hiçbiri karanlığın içine doğru fazla çıkmıyordu. Skaalar sishortlaklarından korkar, asiller ise gürültünün arkasında Sissoyluların olduğunu tahmin ederdi. İkisi de aklı başında bir insanın yüzleşmeyi isteyecek olduğu şeyler değildi.

Vin çelik çizgisini bir ağacın üst dallarına doğru takip ederek en sonunda kesesinin izini buldu. Hafifçe Çekerek keseyi aşağı düşürüp yakaladı, sonra da tekrar sokağa geri döndü. Kelsier olsa büyük ihtimalle keseyi arkada bırakırdı; içindeki iki düzine kadar *klip* onun harcadığı vakte değmezdi. Ancak Vin hayatının büyük bir kısmı boyunca hırsızlık etmiş ve aç kalmıştı. Kendisini savurganlık yapmaya zorlayamıyordu bile. Zıplamak için attığı sikkeler bile onu rahatsız ediyordu.

Bu yüzden Renoux'nun malikânesine geri dönerken sikkelerini idareli bir şekilde kullanarak İtmek ve Çekmek için binaları ve atılmış metal parçalarını kullandı. Artık bir Sissoylunun yarı koşmalı-yarı sıçramalı ilerleme tarzı ona doğal geliyordu ve hareketleri hakkında çok fazla düşünmek zorunda kalmıyordu.

Asil bir leydiymiş gibi yapmaya çalışırken nasıl bir iş çıkaracaktı? Endişelerini gizleyemezdi, kendisinden değil. Camon kendine güveni sayesinde asıl taklidi yapmakta iyiydi ama bu Vin'in sahip olmadığından emin olduğu bir özellikti. Allomansi'deki başarısı ise sadece onun yerinin güzel tuvaletler giyinmiş olarak sos-

yete balolarında fink atmak değil, köşelerde ve gölgelerin içinde kalmak olduğunu kanıtlamıştı.

Ancak Kelsier onun geri çekilmesine izin vermeyi reddetmişti. Vin, Renoux Köşkü'nün hemen dışına konarak çömeldi, yorulduğundan biraz nefes nefese kalmıştı. Işıkları hafif bir endişe hissiyle izledi.

Bunu yapmayı öğrenmek zorundasın, deyip duruyordu Kelsier ona. *Sen yetenekli bir Allomanser'sin ama asillere karşı başarılı olmak için Çelikitmeden daha fazlasına ihtiyacın olacak. Onların toplumu içinde de sislerin içinde yaptığın kadar kolay bir şekilde hareket edebilene kadar, büyük bir dezavantajın olacak.*

Sessizce iç çeken Vin doğrularak kalktı, sonra da sispelerinini çıkarıp daha sonra geri almak üzere bir kenara tıktı. Sonra da merdivenlerden yukarı çıkarak binanın içine girdi. Sazed'ı sorduğu zaman köşk hizmetkârları onu mutfağa yönlendirdiler, bu yüzden o da malikânenin hizmetkârlara ait olan kapalı, gizli kısmına doğru gitti.

Binanın bu kısımları bile kusursuz bir şekilde temiz tutuluyordu. Vin, Renoux'nun nasıl böylesi ikna edici bir taklitçi olduğunu anlamaya başlıyordu. O asla hataya izin vermiyordu. Eğer kendi rolünü de malikânesindeki düzeni sürdürdüğünün yarısı kadar iyi bir şekilde sürdürebiliyorsa, o zaman Vin hiç kimsenin numarayı asla keşfetmeyeceğinden emin olabilirdi.

Ama bir kusuru olmak zorunda, diye düşündü. *İki ay önceki görüşmede, Kelsier Renoux'nun bir Sorgucunun incelemesinden geçmeyi başaramayacağını söylemişti. Belki de onların Renoux'nun duyguları hakkında onu ele verebilecek olan bir şeyleri sezmesi mümkün olabilir?*

Bu ufak bir şey olabilirdi ama Vin bunu unutmuş değildi. Kelsier'in dürüstlük ve güven hakkındaki sözlerine rağmen hâlâ sırları vardı. Herkes gibi.

Sazed'ın gerçekten de mutfakta olduğu ortaya çıktı. Orta yaşlı bir hizmetçiyle birlikte duruyordu. Hizmetçi bir skaa kadını için uzun boyluydu ama Sazed'ın yanında durmak onun minicik kalmasına sebep olmuştu. Vin onu malikâne personelinden biri olarak tanıyordu; adı Cosahn'dı. Vin sırf onları takip edebilmek için bile olsa, yerel personeldeki herkesin isimlerini öğrenmek için çaba sarf etmişti.

Sazed, Vin girerken ondan tarafa baktı. "Ah, Vin Hanım. Tam zamanında geri döndünüz." Eşlikçisine doğru işaret etti. "Bu Cosahn."

Cosahn, Vin'i dikkatli bir havayla inceledi. Vin insanların ona bu şekilde bakamayacakları sislerin içine geri dönmeyi arzuluyordu.

"Şimdi yeteri kadar uzundur, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed.

"Büyük ihtimalle," dedi Cosahn. "Ama ben mucize yaratamam Üstat Vaht."

Sazed başını sallayarak onayladı. Görünüşe göre "Vaht" Terrisli bir vekilharç için uygun olan unvandı. Tam olarak skaa olmamakla birlikte kesinlikle asil de olmayan Terrislilerin, imparatorluk toplumu içinde çok garip bir yeri vardı.

Vin şüphe içinde ikiliyi süzdü.

"Saçınız Hanımım," dedi Sazed sakin bir tonla. "Cosahn sizin için saçınızı kesecek."

"Ha," dedi Vin eliyle saçına uzanarak. Saçı kendi zevki için biraz uzun olmaya başlamıştı ama her nedense Sazed'ın onun saçını bir oğlan gibi kısa kestirmesine izin vereceğinden şüphe ediyordu.

Cosahn elini bir sandalyeye doğru salladı ve Vin de gönülsüz bir şekilde oturdu. Birileri kafasının bu kadar yakınında makas kullanırken uysal bir şekilde oturmayı sinir bozucu buluyordu ama bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Bir kaç saniye boyunca ellerini Vin'in saçının içinden geçirerek sessizce "cık"ladıktan sonra Cosahn saçları makaslamaya başladı. "Ne kadar da güzel saçlar; gür, güzel, koyu siyah renkli," dedi neredeyse kendi kendisine. "Bu kadar kötü bakılmış olduğunu görmek çok yazık Üstat Vaht. Pek çok asil kadın bunun gibi saç için ölür; bırakınca iyice aşağı sarkmasına ancak yetecek kadar dolgun ama kolayca şekillendirilebilecek kadar da düz."

Sazed gülümsedi. "Gelecekte daha iyi bakım göreceğinden emin olmak zorunda kalacağız," dedi.

Cosahn kendi kendine başıyla onaylayarak çalışmasına devam etti. Neden sonra, Sazed yürüyerek geldi ve Vin'in sadece birkaç ayak önünde bir sandalyeye oturdu.

"Kelsier daha dönmemiştir herhâlde?" diye sordu Vin.

Sazed başını olumsuzca salladı ve Vin de içini çekti. Kelsier pek çok gece Vin'le olan eğitim seanslarından hemen sonra gittiği gece baskınlarına Vin'in de onunla beraber gitmek için yeteri kadar pratik yapmamış olduğunu düşünüyordu. Son iki ay boyunca Kelsier hem Luthadel'de, hem de Fellise'de bir düzine farklı asil aileye ait olan mekânlarda görülmüştü. Kılıklarını ve görünüşteki amaçlarını değişken tutarak, Büyük Evler arasında bir karışıklık havası yaratmaya çalışıyordu.

"Ne?" diye sordu Vin ona meraklı bir ifadeyle bakmakta olan Sazed'a dik dik bakarak.

Terrisli saygıyla hafifçe başını eğdi. "Ben bir diğer öneriyi daha dinlemeye istekli olup olmadığınızı merak ediyordum."

Vin gözlerini devirerek içini çekti. "İyi." *Zaten burada oturmaktan başka bir şey yapmam mümkün değil.*

"Sanıyorum sizin için mükemmel olan dini buldum," dedi Sazed, normalde soğukkanlı olan yüzünde bir heveslilik pırıltısını ortaya çıkarak. "Buna Tanrı Trell'e ithafen 'Trelagizm' deniliyor. Trell'e Nelazan olarak bilinen ve kuzeyde çok uzaklarda yaşayan bir halk tapardı. Onların ülkesinde gece ve gündüz döngüleri çok garipti. Yılın bazı ayları sırasında günün çoğu boyunca hava karanlık olurdu. Ancak yaz sırasında her gün sadece birkaç saat için hava kararırdı.

"Nelazanlar karanlıkta güzellik olduğuna ve gün ışığının daha menfur olduğuna inanırdı. Yıldızları onları izleyen Trell'in Bin Gözü olarak görürlerdi. Güneş Trell'in kardeşi olan Nalt'ın tek ve kıskanç gözüydü. Nalt sadece tek bir gözü olduğu için kardeşini gölgede bırakmak amacıyla onu alev alev parlatırdı. Ancak Nelazanlar bundan etkilenmiyor ve Nalt'ın gökyüzünü sakladığı zamanlarda bile onları izleyen sessiz Trell'e tapmayı tercih ediyorlardı."

Sazed sessizleşti. Vin nasıl cevap vereceğinden emin değildi ve bu yüzden de bir şey söylemedi.

"Bu gerçekten de iyi bir dindir Vin Hanım," dedi Sazed. "Çok kibar ancak çok da güçlüdür. Nelazanlar gelişmiş bir toplum değildi ama oldukça kararlıydılar. Bütün gece göğünün haritasını çıkararak her önemli yıldızı saymış ve yerini belirlemişlerdir. Onların âdetleri size uygun, özellikle de geceyi tercih edişleri. Eğer arzu ederseniz size daha fazla da anlatabilirim."

Vin başını iki yana salladı. "Sorun değil Sazed."

"Size uymadı mı?" dedi Sazed hafifçe yüzü asılarak. "Eh, neyse. Bu konu üzerinde biraz daha düşünmem gerekecek. Teşekkür ediyorum Hanımım; bana karşı çok sabırlısınız, diye düşünüyorum ben."

"Biraz daha mı düşüneceksin?" diye sordu Vin. "Bu beni döndürmeye çalıştığın beşinci din, Saze. Daha kaç tane olabilir ki?"

"Beş yüz altmış iki," dedi Sazed. "Ya da en azından benim bildiğim inanç sistemlerinin sayısı o kadar. Halkıma, büyük olasılıkla ve ne yazık ki, toplamaları için geride bir iz bırakmaksızın bu dünyadan göçüp gitmiş olan başkaları da vardır."

Vin durakladı. "Ve sen de bu dinlerin hepsini ezbere mi biliyorsun?"

"Mümkün olduğu kadarını," dedi Sazed. "Dualarını, inançlarını, mitolojilerini. Pek çoğu birbirlerine çok benziyor; birbirlerinin kolları ve mezhepleri."

"Yine de, nasıl onların hepsini birden hatırlayabilirsin?"

"Benim... yöntemlerim var," dedi Sazed.

"Ama bunun ne anlamı var?"

Sazed kaşlarını çattı. "Cevabın aşikâr olması gerekir, diye düşünüyorum ben. İnsanlar değerlidir, Vin Hanım ve bu nedenden dolayı, inançları da öyledir. Bin yıl önceki Miraç'tan bu yana o kadar çok inanç kayboldu ki. Çelik Nezaret Lord Hükümdar dışında herhangi birine ibadet edilmesini yasaklıyor ve Sorgucular da son derece gayretli bir şekilde yüzlerce dini yok ettiler. Eğer birleri onları hatırlamazsa, o zaman hepsi birden yok olup gidecek."

"Yani," dedi Vin inanamayarak, "Sen beni bin yıldır ölü olan dinlere inandırmaya mı çalışıyorsun?"

Sazed başını sallayarak onayladı.

Kelsier'le bağlantısı olan herkes mi deli?

"Son İmparatorluk sonsuza kadar süremez," dedi Sazed sessizce. "Onun sonunu nihayet getiren kişinin Üstat Kelsier olup olmayacağını bilmiyorum ama o son gelecek. Ve geldiği zaman da, Çelik Nezaret artık egemen olmadığı zaman, insanlar atalarının inançlarına geri dönmeyi arzu edecekler. O gün onlar Sırdaşlara dönecekler ve biz de o gün insanoğluna unutulmuş olan gerçeklerini geri vereceğiz."

"Sırdaşlar mı?" diye sordu Vin, Cosahn onun perçemlerini makaslamaya başlamak için öbür tarafa geçerken. "Senin gibi olan başkaları da mı var?"

"Fazla değil," dedi Sazed. "Ama birkaç tane... gerçekleri sonraki nesillere aktarmaya yetecek kadar."

Vin, Cosahn'ın bakımı altında kıvranma içgüdüsüne direnerek düşünceli bir

şekilde oturdu. Kadın kesinlikle acele etmiyordu; Reen, Vin'in saçını tıraş ettiği zamanlarda sadece birkaç hızlı makas darbesiyle işini bitirirdi.

"Beklerken derslerinizin de üzerinden geçelim mi Vin Hanım?" diye sordu Sazed.

Vin, Terrisliye dik dik baktı ve o da sadece azıcık gülümsedi. Vin'i esir almış olduğunu biliyordu; Vin saklanamaz, hatta pencerede oturup sislerin içine bile bakamazdı. Tek yapabileceği şey oturup dinlemekti. "İyi."

"Luthadel'in on Büyük Evi'ni güç sırasıyla sayabilir misiniz?"

"Venture, Hasting, Elariel, Tekiel, Lekal, Erikeller, Erikell, Haught, Urbain ve Buvidas."

"Güzel," dedi Sazed. "Ve siz de?"

"Ben Leydi Valette Renoux, bu malikânenin sahibi olan Lord Teven Renoux'nun dördüncü kuzeni. Ebeveynlerim Lord Hadren ve Leydi Fellette Renoux, Batı Salahiyet'teki bir şehir olan Chakath'da yaşıyor. En önemli ihraç malı yün. Benim ailem boya ticaretiyle uğraşıyor, özellikle de orada sık bulunan salyangozlardan elde edilen çalıdibi kırmızısı ve ağaç kabuğundan yapılan basıktarla sarısı. Ebeveynlerim uzak kuzenleriyle olan bir ticaret anlaşmasının bir parçası olarak beni aristokrasinin arasında biraz zaman geçirebilmem için buraya Luthadel'e gönderdi."

Sazed başını sallayarak onayladı. "Peki ya siz bu fırsat hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ben şaşkınlık ve biraz da mahcubiyet içindeyim," dedi Vin. "İnsanlar bana Lord Renoux'ya yaranmayı arzu ettikleri için dikkat gösterecekler. Aristokrasinin huylarına yabancı olduğum için, ben de onların ilgileri yüzünden memnunluk duyacağım. Aristokratik sosyetenin gözüne girecek ama sessiz kalacak ve başımı da derde sokmayacağım."

"Ezber yetenekleriniz takdire değer Hanımım," dedi Sazed. "Bu naçiz kulunuz eğer siz kendinizi derslerimizden kaçınmak yerine, öğrenmeye adamış olsaydınız ne kadar daha fazla başarı göstermiş olabileceğinizi merak ediyor."

Vin ona dik dik baktı. "Bütün Terrisli 'naçiz kullar' efendilerine senin kadar çok karşılık veriyor mu?"

"Sadece başarılı olanları."

Vin bir an daha ona baktı, sonra da içini çekti. "Üzgünüm Saze. Senin derslerinden kaçınmak niyetinde olduğumdan değil. Sadece ben... sisler... bazen dikkatim dağılıyor."

"Eh, neyse ki ve dürüst olmak gerekirse, öğrenmekte çok hızlısınız. Ancak aristokrasinin üyelerinin görgü kuralları üzerinde çalışmak için bütün bir hayatları vardı. Taşralı bir leydi olarak bile, biliyor olacağınız belirli şeyler var."

"Biliyorum," dedi Vin. "Göze batmak istemem."

"Ah, bundan kaçınamazsınız Hanımım. İmparatorluğun uzak bir kısmından yeni gelmiş olan bir kişi mi var? Evet, sizi fark edecekler. Biz sadece onların şüphe duymasını istemiyoruz. Fark edilmeniz, ondan sonra da gözden çıkarılmanız gerekiyor. Eğer fazlasıyla bir sersem gibi davranırsanız bu da başlı başına şüphe çekici olur."

Harika.

Sazed duraklayarak başını hafifçe yana eğdi. Birkaç saniye sonra Vin dışarıdaki koridordan ayak sesleri duydu. Yüzünde kendinden memnun bir gülümsemeyle yürüyen Kelsier içeri girdi. Sispelerinini çıkardı, sonra da Vin'i gördüğü zaman durakladı.

"Ne?" diye sordu Vin sandalyesine biraz daha fazla gömülerek.

"Saç tıraşı güzel görünüyor," dedi Kelsier. "İyi iş çıkarmışsın Cosahn."

"Bir şey değil Üstat Kelsier." Vin, Cosahn'ın sesinden yüzünün kızardığını duyabiliyordu. "Ben sadece elimde ne varsa onu kullandım."

"Ayna," dedi Vin bir elini uzatarak.

Cosahn ona bir ayna verdi. Vin aynaya baktı ve gördüğü şey duraklamasına neden oldu. O bir... kız gibi görünüyordu.

Cosahn saçlarının her tarafını eşitleme konusunda olağanüstü bir iş çıkarmış ve düğümleri de ortadan kaldırmayı başarmıştı. Vin her zaman saçlarının eğer çok uzarlarsa örülmeye meyilli olduğunu görmüştü. Cosahn bunun hakkında da bir şeyler yapmıştı. Vin'in saçı hâlâ çok uzun değildi, kulaklarının üstüne kadar ancak iniyordu ama en azından havaya kalkmış değildi.

Seni bir kız olarak düşünmelerini istemiyorsun, diye uyardı onu Reen'in sesi. Ama bir kez olsun, Vin kendisini o sesi duymazdan gelmeyi isterken buldu.

"Seni gerçekten de bir leydiye dönüştürmeyi başarabiliriz Vin!" dedi Kelsier kahkahayla ve karşılığında Vin'in düşmanca bakışlarını aldı.

"İlk önce onu bu kadar sık olarak kaşlarını çatmaması için ikna etmemiz gerekecek Üstat Kelsier," dedi Sazed.

"O zor olacak," dedi Kelsier. "Surat asmayı epey bir seviyor. Her neyse, aferin Cosahn."

"Hâlâ yapılacak biraz düzeltme var Üstat Kelsier," dedi kadın.

"Elbette, sen devam et," dedi Kelsier. "Ama ben bir süre için Sazed'ı araklayacağım."

Kelsier, Vin'e göz kırptı, Cosahn'a gülümsedi, sonra da o ve Sazed bir kere daha Vin'i kulak misafiri olamayacağı bir yerde bırakarak odadan dışarı çıktılar.

Kelsier mutfağın içine gizlice bir göz atarak sandalyesinde asık yüzlü bir şekilde oturmakta olan Vin'i izledi. Saç tıraşı gerçekten de iyiydi. Ancak övgülerinin bir art niyeti de vardı; Vin'in hayatının çok büyük bir kısmını kendisine değersiz olduğu söylenilerek geçirmiş olduğundan şüphe ediyordu. Belki eğer Vin'in kendine biraz daha fazla güveni olursa, bu kadar fazla saklanmaya çalışmazdı.

Kapıyı kapayarak Sazed'a doğru döndü. Terrisli her zaman olduğu gibi huzur verici bir sabır içinde bekliyordu.

"Eğitim nasıl gidiyor?" diye sordu Kelsier.

"Çok iyi Üstat Kelsier," dedi Sazed. "Ağabeyinden görmüş olduğu eğitim sayesinde zaten bazı şeyleri biliyordu. Ancak onun da ötesinde, o aşırı derecede zeki bir kız; dikkatli ve hızla ezberliyor. Onun koşullarının içinde büyümüş olan bir kişiden böylesi bir yeteneği beklemiyordum."

"Sokak çocuklarının pek çoğu akıllıdır," dedi Kelsier. "Akıllı olmayanları ölür."

Sazed ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Aşırı derecede içine kapanık ve benim derslerimdeki tam değeri göremediğini hissediyorum. Çok itaatkâr ama hataları ya da yanlış anlaşılmaları istismar etmekte hızlı davranıyor. Eğer ona tam olarak nerede ve ne zaman buluşacağımızı söylemezsem, çoğu zaman onu malikânenin her tarafında aramam gerekiyor."

Kelsier başıyla onayladı. "Sanırım bu onun hayatında bir parça kontrolü elinde tutma yöntemi. Her neyse, benim esas bilmek istediğim onun hazır olup olmadığı."

"Emin değilim Üstat Kelsier," diye cevap verdi Sazed. "Saf bilgi yeteneğe eşit değildir. Onun bir leydiyi, genç ve tecrübesiz olan bir tanesini bile, taklit etmek için gerekli olan... duruşa sahip olduğundan emin değilim. Antrenman yemekleri yedik, konuşma adabının üzerinden geçtik ve dedikoduları ezberledik. Kontrollü bir durum içindeyken hepsinde yetenekliymiş gibi görünüyor. Hatta Renoux'nun asil konukları ağırladığı çay toplantılarında otururken de başarılı oldu. Ancak onu asillerle dolu bir partinin içine tek başına göndermediğimiz sürece onun bunu yapabileceğinden gerçekten emin olamayacağız."

"Biraz daha pratik yapabilmesini isterdim," dedi Kelsier başını sallayarak. "Ancak hazırlanarak harcadığımız her hafta, Nezaret'in mağaralarda büyümekte olan ordumuzu keşfetme şansını artırıyor."

"Bu bir denge testi o zaman," dedi Sazed. "İhtiyacımız olan adamları toplamaya yetecek kadar uzun süre beklemek, ancak keşfedilmeyi engelleyecek kadar da erken harekete geçmek zorundayız."

Kelsier başıyla onayladı. "Bir çete üyesi için duraklayamayız. Eğer Vin iyi iş çıkaramazsa casusumuz olması için başka birini bulmamız gerekecek. Zavallı kız, keşke onu Allomansi'de daha iyi eğitmek için zamanım olsaydı. Daha ilk dört metalin üzerinden ancak geçtik. Ama benim yeteri kadar *zamanım* yok!"

"Eğer bir öneride bulunabilirsem..."

"Elbette Saze."

"Çocuğu diğer Siskan ekibi üyelerinin yanına da gönderin," dedi Sazed. "Duydum ki o Breeze adlı adam çok başarılı bir Teskinciymiş ve muhakkak ki öbürleri de eşit derecede yeteneklidir. Bırakın Vin Hanım'a becerilerini nasıl kullanacaklarını onlar göstersin."

Kelsier düşünceli bir şekilde durakladı. "Bu iyi bir fikir Saze."

"Ama?"

Kelsier arkasında Vin'in hâlâ huysuz bir şekilde saç tıraşına maruz kalmakta olduğu kapıya doğru baktı. "Emin değilim. Bugün eğitim sırasında bir Çelikitme yarışına girdik. Çocuğun ağırlığı benim yarımdan daha az olmalı ama yine de beni iyice bir hırpaladı."

"Farklı kişilerin Allomansi'deki güçleri farklı olur," dedi Sazed.

"Evet ama değişkenlik çoğu zaman bu kadar büyük değildir," dedi Kelsier. "Artı, benim İtmelerimi ve Çekmelerimi nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem aylar

ve aylar sürmüştü. Bu göründüğü kadar kolay bir iş değil, kendini bir çatının üstüne İtmek kadar basit bir şey bile ağırlık, denge ve hareket eğrileri konusunda bir anlayışın olmasını gerektirir.

"Ama Vin... O bütün bu şeyleri içgüdüsel olarak biliyormuş gibi görünüyor. Evet, sadece ilk dört metali herhangi bir beceriyle kullanabiliyor ama göstermiş olduğu gelişim inanılmaz."

"O özel bir kız."

Kelsier başıyla onayladı. "O güçleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için zamanı hak ediyor. Onu da planlarımızın içine çekmiş olduğum için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Büyük ihtimalle onun da sonu kalanlarımızla birlikte bir Nezaret idam töreni olacak."

"Ama bu suçluluk sizin onu aristokrasinin arasında casusluk yapmak üzere kullanmanıza engel olmayacak."

Kelsier başını iki yana salladı. "Hayır," dedi sessizce. "Olmayacak. Bulabildiğimiz her avantaja ihtiyacımız olacak. Sadece... ona göz kulak ol Saze. Şimdiden sonra sen gittiği etkinliklerde Vin'in vekilharcı ve koruyucusu olacaksın, onun yanında Terrisli bir hizmetkâr getirmesi garip olmaz."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Sazed. "Hatta onun yaşındaki bir kızın aristokratik etkinliklere bir refakatçisi olmadan gönderilmesi garip olurdu."

Kelsier başıyla onayladı. "Onu koru Saze. Vin güçlü bir Allomanser olabilir ama tecrübesiz. Eğer senin onun yanında olduğunu bilirsem, onu o aristokrat inlerine gönderirken kendimi çok daha az suçlu hissedeceğim."

"Onu hayatım pahasına koruyacağım Üstat Kelsier. Size söz veriyorum."

Kelsier gülümsedi ve müteşekkir bir şekilde Sazed'ın omzuna elini koydu. "Senin önünde durmak isteyen adama acırım ben."

Sazed tevazu ile başını eğdi. O zararsız görünüyor olabilirdi ama Kelsier, Sazed'ın içinde gizli olan gücü biliyordu. Çok az adam -Allomanser olsun ya da olmasın- öfkesi uyandırılmış olan bir Sırdaş ile başa çıkabilirdi. Büyük ihtimalle Nezaret'in onları neredeyse soylarını tüketene kadar avlamış olmasının sebebi de buydu.

"Pekâlâ," dedi Kelsier. "Eğitiminize geri dönün. Bu haftanın sonunda Lord Venture bir balo veriyor ve hazır olsun ya da olmasın, Vin de orada olacak."

Ülkümüzün arkasında kaç tane devletin birleşmiş olduğunu görmek beni hayrete düşürüyor. Hâlâ muhalifler var elbette ve bazı krallıklar, üzücü bir şekilde, benim durdurmayı başaramadığım savaşlarla düştüler.

Biraz küçük düşürücü olsa bile bu genel birlikteliği düşünmesi harikulade. İnsanoğlunun devletlerinin barış ve işbirliğinin değerini görmek için bu kadar korkunç bir tehlikeye ihtiyaç duymuş olmamalarını dilerdim.

10

VİN KAPÜŞONUNU ÇEKMİŞ olarak Luthadel'deki pek çok skaa kenar mahallesinden biri olan Kırıklar'daki bir sokak boyunca yürüyordu. Her nedense, kapüşonun boğucu ısısını kızıl güneş ışığının baskısına tercih ediyordu.

Kamburunu çıkartmış, gözleri aşağıda, sokağın yan tarafına yakın kalarak yürüyordu. Yanından geçtiği skaaların da üzerinde benzer bir mutsuzluk havası vardı. Kimse başını kaldırmıyordu, kimse dik bir sırtla ya da iyimser bir gülümsemeyle yürümüyordu. Kenar mahallelerde böyle şeyler kişiyi şüpheli gösterirdi.

Vin neredeyse Luthadel'in ne kadar bunaltıcı olabileceğini unutmuştu. Fellise'deki haftaları onu ağaçlara ve yıkanmış taşlara alıştırmıştı. Burada ise hiçbir şey beyaz değildi; ne toz ağaçlarının kabukları, ne de beyaz badanalı granit vardı. Her şey siyahtı.

Binalar sayısız, bitmek bilmeyen kül yağmurlarıyla lekelenmişti. Hava Luthadel'in meşhur demirhanelerinden ve bin tane farklı asilin mutfaklarından gelen dumanla dalgalanıyordu. Kaldırım taşları, kapı ağızları ve köşeler isle tıkanmıştı; kenar mahalleler nadiren süpürülerek temizlenirdi.

Burada aslında sanki... ortalık geceleri gündüz olduğundan daha aydınlık, diye düşündü Vin bir köşeyi dönerken yamalı skaa pelerinini sıkıca üstüne çekerek. Köşelerde bir araya toplanarak ellerini uzatmış bir sadaka bekleyen dilencilerin yanından geçti, onların yalvarışları zaten kendileri aç olan insanların kulaklarını boş yere dolduruyordu. Başları ve omuzları eğik, külü gözlerinden uzak tutmak

için şapkalarını ya da kapüşonlarını indirmiş olan işçilerin yanlarından geçti. Arada bir de göğüs zırhı, başlık ve siyah pelerinleri ile tam zırh kuşanmış olarak yürümekte olan Garnizon'un şehir muhafızı mangalarının yanından geçti, başarabildikleri kadar tehditkâr görünmeye çalışıyorlardı.

Bu son grup kenar mahalleler boyunca hareket ediyor, çoğu obligatörün ziyaret etmeyi tatsız buldukları bir bölgede Lord Hükümdar'ın elleri olarak görev yapıyorlardı. Garnizoncular gerçekten de sakat olduklarından emin olmak için dilencileri tekmeliyor, gezinen işçileri çalışmak yerine sokakta olduklarından taciz etmek üzere durduruyor ve genel olarak herkes için bir baş belası olmaya çalışıyorlardı. Vin grup yanından geçerken kapüşonunu iyice aşağı indirerek eğildi. Vin'in yaşı ya çocuk sahibi olmasını ya da bir fabrikada çalışıyor olmasını gerektirecek kadar büyüktü ama boyu çoğu zaman onun profilden daha genç görünmesine sebep olurdu.

Ya numarası işe yaradı ya da bu manga kaytaranları aramakla özel olarak ilgilenmiyordu ve ona şöyle bir bakış atarak geçmesine izin verdiler. Bir köşeyi hızla döndü ve küllerin havada süzüldüğü bir ara sokak boyunca yürüyerek, küçük sokağın sonundaki aşevine yaklaştı.

Türünün çoğu örneği gibi, bu aşevi de pis ve kötü durumdaydı. İşçilere nadiren doğrudan maaş verilen, hatta hiç verilmeyen bir ekonomide aşevlerinin asiller tarafından desteklenmesi gerekiyordu. Bazı yerel lordlar, büyük ihtimalle bu bölgedeki fabrikaların ve demirhanelerin sahipleri, aşevinin sahibine yerel skaalara yemek sağlaması için para veriyordu. İşçilere çalışmaları karşılığında yemek fişleri verilirdi ve günün ortasında gidip yemek yemeleri için kısa bir mola süreleri olurdu. Merkezi aşevleri daha küçük işyerlerinin çalışanlarına tesisleri içinde yemek sağlama masrafından kurtulmalarını sağlardı.

Elbette, aşevi sahibine ödeme doğrudan yapılıyor olduğu için malzemelerden ne tasarruf edebilirse cebine atabilirdi. Vin'in tecrübelerine göre, aşevi yemekleri aşağı yukarı kül suyu kadar lezzetli olurdu.

Neyse ki, Vin yemek yemeğe gelmemişti. Kapıdaki sıraya girdi ve işçiler yemek fişlerini gösterirlerken sessizce bekledi. Kendi sırası geldiği zaman küçük bir tahta disk çıkardı ve bunu kapıdaki skaa adama verdi. Adam diski akıcı bir hareketle kabul ederken neredeyse fark edilemeyecek şekilde başıyla sağ tarafına doğru işaret etti.

Vin zeminin dışarıdan sürüklenerek gelmiş küllerle kaplanmış pis yemek odasının içinden geçerek gösterilen yöne doğru yürüdü. Odanın uzak ucundaki duvara doğru yaklaşırken, köşede duran kıymıklı bir tahta kapıyı görebilmişti. Odanın yanında oturmuş olan bir adam onun gözlerine baktı, hafifçe başını salladı ve kapıyı iterek açtı. Vin hızla kapının arkasındaki küçük odaya geçti.

"Vin, yavrum!" dedi odanın merkezinin yakınındaki bir masaya yayılmış oturmakta olan Breeze. "Hoş geldin! Fellise nasıldı?"

Vin omuz silkerek masada yerini aldı.

"Ah," dedi Breeze. "Senin ne kadar büyüleyici bir konuşmacı olduğunu neredeyse unutmuştum. Şarap?"

Vin başını olumsuzca salladı.

"Eh, ben kesinlikle biraz istiyorum." Breeze müsrif takım elbiselerinden birini giyiyordu, düello değneğini kucağına yatırmıştı. Oda sadece tek bir fenerle aydınlanmaktaydı ama dışarıdaki odadan çok daha temizdi. Odadaki diğer dört adamın arasından Vin sadece bir tanesini tanımıştı; Clubs'ın dükkânından bir çırak. Kapının yanındaki ikisi belli ki muhafızdı. Son adam ise kararmış ceketi ve küllü yüzüyle sıradan bir skaa işçisi gibi görünüyordu. Ancak kendine güvenli havası onun yeraltının bir üyesi olduğunu kanıtlıyordu. Büyük ihtimalle Yeden'in isyancılarından biriydi.

Breeze kupasını kaldırarak yan tarafına tırnağıyla vurdu. İsyancı kupaya kötü kötü baktı.

"Şu anda sen, benim senin üzerinde Allomansi kullanıyor olup olmadığımı merak ediyorsun," dedi Breeze. "Belki kullanıyorumdur, belki de kullanmıyorumdur. Bunun bir önemi var mı? Ben senin liderinin daveti üzerine buradayım ve o da sana benim rahatımın yerinde olduğundan emin olmanı emretti. Ve seni temin ediyorum ki, elimde bir kupa şarabın olması benim rahatım için *mutlak* bir şekilde gerekli."

Skaa adam bir an için bekledi, sonra da kupayı kaparak uzun adımlarla uzaklaştı, kendi kendine sessizce aptalca masraflar ve boşa harcanan kaynaklar hakkında homurdanıyordu.

Breeze bir kaşını kaldırarak Vin'e doğru döndü. Kendisinden son derece memnun gibi görünüyordu.

"Peki, onu ittin mi?" diye sordu Vin.

Breeze başını olumsuzca salladı. "Pirinç israfı. Kelsier sana neden bugün buraya gelmeni istediğini söyledi mi?"

"Bana seni izlememi söyledi," dedi Vin, Breeze'e havale edilmiş olduğu için biraz sinirlenmişti. "Beni bütün metal sanatlarında eğitmek için zamanının olmadığını söyledi."

"Eh, o zaman hadi başlayalım," dedi Breeze. "İlk önce anlaman gerekiyor ki Teskin etmek sadece Allomansi'den daha fazla bir şeydir. Zarif ve asil manipülasyon sanatıyla ilgilidir."

"Gerçekten de asil," dedi Vin.

"Ah, sen de *onlar* gibi konuşuyorsun," dedi Breeze.

"Hangi onlar?"

"Diğer herkes onlar," dedi Breeze. "O skaa beyefendinin bana nasıl davrandığını gördün mü? İnsanlar bizi sevmez, yavrum. Birilerinin onların duygularıyla oynayabilecek olması onlara bazı şeyleri 'mistik' bir şekilde yaptırabilecek olması fikri onları rahatsız ediyor. Onların farkında olmadıkları ve senin ise farkında olmak *zorunda* olduğun şey, başkalarını manipüle etmenin bütün insanların yaptığı bir şey olduğu. Dahası, manipülasyon sosyal etkileşimlerimizin çekirdeğini oluşturur."

Breeze arkasına yaslanarak düello değneğini kaldırdı ve konuşurken bununla hafifçe işaret etti. "Düşün. Bir adam genç bir hanımın yakınlığını elde etmeye çalışır-

ken ne yapıyor? Tabii ki de onu kendisine daha iyi bir gözle bakması için manipüle etmeye çalışıyor. İki eski arkadaş bir içki içmek için beraber oturdukları zaman ne oluyor? Hikâyeler anlatarak birbirlerini etkilemeye çalışıyorlar. Bir insan olarak hayat hava atmak ve tesir etmekten oluşur. Bu da kötü bir şey değildir, hatta biz buna bel bağlarız. Bu etkileşimler bize başkalarına nasıl tepki vereceğimizi öğretir."

Duraklayarak değneğini Vin'e doğru uzattı. "Teskincilerle sıradan insanlar arasındaki fark bizim ne yapmakta olduğumuzun farkında oluşumuzdur. Bizim ayrıca ufak bir... avantajımız vardır. Ama bu karizmatik bir kişiliğe ya da güzel dişlere sahip olmaktan gerçekten de o kadar daha 'güçlü' olan bir şey midir? Bence değil."

Vin durakladı.

"Dahası, belirtmiş olduğum gibi, iyi bir Teskincinin Allomansi kullanma becerisinin çok çok ötesinde yetenekli olması gerekir," diye ekledi Breeze. "Allomansi senin düşünceleri ya da hatta duyguları bile okumanı sağlayamaz; bir açıdan, sen de diğer herkes kadar körsün. Sen tek bir kişiyi ya da bir bölgeyi hedef alan duygu titreşimleri gönderirsin ve tercihen senin istediğin etkiyi yaratacak şekilde, hedeflerinin de duyguları değiştirilmiş olur. Ancak büyük Teskinciler, bir kişinin o Teskin edilmeden *önce* nasıl hissettiğini gözlerini ve içgüdülerini kullanarak başarıyla anlayabilen kişilerdir."

"Onların ne hissettiğinin ne önemi var?" dedi Vin sinirini gizlemeye çalışarak. "Ne de olsa onları her hâlükârda Teskin edeceksin, değil mi? Sonuç olarak işin bittiği zaman, onlar sen nasıl istiyorsan öyle hissediyor olacaklar."

Breeze başını iki yana sallayarak içini çekti. "Eğer bizim konuşmamız sırasında üç farklı sefer seni Teskin etmiş olduğumu biliyor olsan ne söylerdin?"

Vin durakladı. "Ne zaman?" diye hesap sordu.

"Bir önemi var mı?" diye sordu Breeze. "Öğrenmen gereken ders işte bu yavrum. Eğer birinin nasıl hissediyor olduğunu anlayamazsan, o zaman asla duygusal Allomansi'de hassas bir dokunuş sahibi olamazsın. Bir kişiyi fazla sert İtersen, en kör olan skaa bile bir şekilde manipüle edilmekte olduğunu fark edecektir. Fazla hafifçe dokunduğunda ise fark edilebilir bir etki oluşturamazsın; başka, daha güçlü duygular yine de hedefine hâkim olur."

Breeze başını olumsuzca salladı. "Her şey insanları anlamakla ilgili," diye devam etti. "Birisinin nasıl hissediyor olduğunu okumalısın, bu hisleri doğru yöne doğru dürtükleyerek değiştirmeli, sonra da onların bu yeni duygusal durumlarını kendi avantajın için odaklamalısın. Bu, yavrum, bizim yaptığımız işin zorluğudur! Kolay bir şey değildir ama bunu iyi yapabilenler için..."

Kapı açıldı ve asık yüzlü skaa elinde bütün bir şarap şişesiyle geri döndü. Bunu ve bir kupayı Breeze'in önünde masaya koydu, sonra da yemek odasına bakan gözcü deliklerinin yanında durmak üzere giderek odanın öbür tarafında kaldı.

"Muazzam ödüller vardır," dedi Breeze sessiz bir gülümsemeyle. Ona göz kırptı, sonra da biraz şarap doldurdu.

Vin ne düşüneceğinden emin değildi. Breeze'in görüşü zalimce gibi görünüyordu. Ama Reen onu iyi eğitmişti. Eğer Vin bu şeyin üstünde güç sahibi olmazsa,

başkaları bunu kullanarak onun üzerinde güç sahibi olacaktı. Kendisini Breeze'den gelebilecek daha başka manipülasyonlara karşı korumak için Kelsier'in ona öğretmiş olduğu gibi bakır yakmaya başladı.

Kapı tekrar açıldı ve yelek giymiş olan tanıdık biri ağır adımlarla içeri girdi. "Hey Vin," dedi Ham dost canlısı bir el sallamayla. Masaya doğru gelerek şarabına dik dik baktı. "Breeze, biliyorsun ki isyancıların bu tür bir şey için parası yok."

"Kelsier onların masraflarını karşılayacak," dedi Breeze umursamaz bir şekilde elini sallayarak. "Ben kesinlikle kuru bir boğaz ile çalışamam. Bölge nasıl?"

"Güvende," dedi Ham. "Ama her ihtimale karşı köşelerde Kalaygözlerim var. Senin kaçış yolun da o köşedeki kapağın arkasında."

Breeze başıyla onayladı ve Ham de dönerek Clubs'ın çırağına baktı. "Sen orada dumanlıyor musun Cobble?"

Oğlan başıyla onayladı.

"Aferin sana," dedi Ham. "O zaman her şey tamam. Şimdi bizim sadece Kell'in konuşmasını beklememiz gerek."

Breeze köstekli saatini kontrol etti. "Plana göre daha çıkmasına birkaç dakika var. Birisine sana da kupa getirteyim mi?"

"Kalsın," dedi Ham.

Breeze omuz silkerek şarabını yudumladı.

Bir sessizlik anı oldu. En sonunda Ham konuştu. "Peki..."

"Hayır," diye lafını kesti Breeze.

"Ama..."

"Her ne ise, biz bunu duymak istemiyoruz."

Ham Teskinciye bir bakış attı. "Beni İterek susturamazsın Breeze."

Breeze gözlerini devirerek bir yudum aldı.

"Ne?" diye sordu Vin. "Ne söyleyecektin?"

"Ona cesaret verme yavrum," dedi Breeze.

Vin kaşlarını çattı. Ham'e bir göz attı ve o da gülümsedi.

Breeze içini çekti. "Ama beni işe karıştırma. Ben Ham'ın boş tartışmalarından birisi için havamda değilim."

"Boş ver onu," dedi Ham hevesli bir şekilde, sandalyesini Vin'in biraz daha yakınına çekerek. "Şimdi, ben düşünüyordum. Biz Son İmparatorluk'u devirerek iyi bir şey mi yapıyoruz, yoksa kötü bir şey mi yapıyoruz?"

Vin durakladı. "Bir önemi var mı?"

Ham afallamış gibi göründü ama Breeze kıs kıs güldü. "Güzel cevap," dedi Teskinci.

Ham, Breeze'e ateş püsküren gözlerle baktı, sonra Vin'e geri döndü. "Elbette bunun önemi var."

"Ee," dedi Vin. "Sanırım biz iyi bir şey yapıyoruz. Son İmparatorluk skaaları yüzyıllardır ezdi."

"Evet," dedi Ham. "Ama bir sorun var. Lord Hükümdar Tanrı, değil mi?"

Vin omuz silkti. "Bir önemi var mı?"

Ham ona da ateş püsküren gözlerle baktı.

Vin gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Nezaret onun Tanrı olduğunu iddia ediyor."

"Aslında Lord Hükümdar Tanrı'nın sadece bir *parçası*," diye belirtti Breeze. "O Ebediyetin Kıymığı; her şeyi bilen ve her yerde olan kendisi değil, ancak o öyle *olan* bir bilincin bağımsız bir parçası."

Ham içini çekti. "Ben senin işe karışmayı istemediğini sanıyordum."

"Sadece herkesin terimleri doğru anladığından emin oluyorum," dedi Breeze kaygısızca.

"Her neyse," dedi Ham. "Tanrı her şeyin yaratıcısı, değil mi? Evrenin kanunlarını belirleyen kuvvet o ve bu nedenle de ahlakın nihai kaynağı da o. O mutlak ahlak."

Vin gözlerini kırptı.

"İkilemi görüyor musun?" diye sordu Ham.

"Ben bir salak görüyorum," diye mırıldandı Breeze.

"Benim kafam karıştı," dedi Vin. "Sorun ne?"

"Biz iyilik yaptığımızı iddia ediyoruz," dedi Ham. "Ama neyin iyi olduğunu *tanımlayan* Tanrı olarak Lord Hükümdar. Böylece, ona karşı çıkarak bizler aslında kötülük yapıyoruz. Ama yanlış şeyi yapan o olduğu için, kötülük aslında bu durumda iyilik mi sayılıyor?"

Vin kaşlarını çattı.

"Ee?" diye sordu Ham.

"Sanırım sen benim başımı ağrıttın," dedi Vin.

"Seni uyarmıştım," diye belirtti Breeze.

Ham içini çekti. "Ama sen bunun düşünmeye değer olduğunu düşünmüyor musun?"

"Emin değilim."

"Ben eminim," dedi Breeze.

Ham başını iki yana salladı. "Buralarda hiç kimse düzgün, zekice tartışmalar yapmayı istemiyor."

Köşedeki skaa isyancı bir anda başını kaldırdı. "Kelsier geldi!"

Ham bir kaşını kaldırdı, sonra da ayağa kalktı. "Gidip etrafı kolaçan etmeliyim. Bu soru üzerine düşün Vin."

"Pekâlâ," dedi Vin, Ham çıkarken.

"Bu tarafa Vin," dedi Breeze ayağa kalkarak. "Duvarda bizim için gözcü delikleri var. Güzel bir kız ol ve benim sandalyemi getir, olur mu?"

Breeze, Vin'in istediği gibi yapıp yapmadığını görmek için arkasına dönüp bakmadı. Vin şüphe içinde durakladı. Bakırı açıkken Breeze onu Teskin edemezdi ama... en sonunda içini çekerek iki sandalyeyi de odanın yan tarafına taşıdı. Breeze duvardaki ince, uzun bir çıtayı geri kaydırarak yemek odasının başka bir bölümünü ortaya çıkardı.

Kahverengi iş tulumları ya da yırtık pırtık pelerinler giymiş olan bir grup kirli skaa adam masaların etrafında oturuyorlardı. Bunlar kül lekeli derileri ve çökük duruşları olan kasvetli bir gruptu. Ancak onların bu toplantıda bulunmaları dinlemeye gönüllü oldukları anlamına geliyordu. Yeden odanın ön taraflarına yakın bir masada oturmuş, her zamanki yamalı işçi ceketini giyiyordu. Kıvırcık saçları Vin'in yokluğunda kısa kesilmişti.

Vin, Kelsier'den bir çeşit büyük giriş beklemişti. Ancak bunun yerine o basit bir şekilde sessizce yürüyerek mutfaktan çıktı. Yeden'in masasının yanında durakladı ve gülümseyerek bir an için adamla konuştu, sonra da ilerleyerek oturmuş işçilerin karşısına geçti.

Vin daha önce onu hiç bu kadar sıradan giysiler içinde görmemişti. O da seyircilerin çoğu gibi kahverengi bir skaa ceketi ve tunç renkli pantolon giymişti. Ancak Kelsier'in kıyafeti temizdi. Kumaşı kirleten hiç kül yoktu ve her ne kadar skaalar tarafından sık olarak kullanılan aynı kaba malzemeden yapılmış olsa da hiçbir yırtığı ya da yaması yoktu. Farkın yeteri kadar olduğuna karar verdi Vin; takım elbiseyle gelmiş olsa çok fazla olurdu.

Kelsier ellerini arkasında kavuşturdu ve yavaş yavaş işçi kalabalığı sessizleşti. Vin gözcü aralığından izlerken Kelsier'in sadece önlerinde durarak bir oda dolusu aç adamı susturabilme becerisine kaşlarını çattı. O da Allomansi mi kullanıyordu? Gerçi bakırı açık olduğu hâlde, Vin ondan gelen bir... mevcudiyet hissediyordu.

Oda sessizleştiği zaman Kelsier konuşmaya başladı. "Büyük ihtimalle şimdiye kadar hepiniz benim adımı duymuşsunuzdur," dedi. "Ve eğer benim davama en azından biraz bile sempati duymasaydınız burada olmazdınız."

Vin'in yanında Breeze içkisini yudumladı. "Teskin etme ve Körükleme diğer Allomansi türlerine benzemez," dedi sessizce. "Çoğu metalde, İtmenin ve Çekmenin zıt etkileri vardır. Ancak duygularda Teskin etsen de, Körüklesen de çoğu zaman aynı sonucu elde edebilirsin.

"Bu aşırı duygusal durumlar için, tam duygusuzluk ya da mutlak tutku durumlarında, geçerli olmaz. Ancak çoğu durumda hangi gücü kullandığın fark etmez. İnsanlar katı metal külçeleri gibi değildir; herhangi bir anda, içlerinde çalkalanan bir düzine farklı duygu olacaktır. Tecrübeli bir Teskinci baskın kalmasını istediği duygu dışındakilerin hepsini köreltebilir."

Breeze hafifçe döndü. "Rudd, mavi garsonu gönder lütfen."

Muhafızlardan bir tanesi başıyla onayladı ve kapıyı biraz aralayarak dışarıdaki adama bir şeyler fısıldadı. Bir an sonra Vin solgun mavi bir elbise giymiş olan bir garson kızın içkileri doldurarak kalabalığın içinde hareket ettiğini gördü.

"Teskincilerim kalabalığın arasına karışmış hâldeler," dedi Breeze sesi hafifletmeye başlayarak. "Garson kızlar bir işaret, adamlarıma hangi duyguları Teskin ederek azaltacaklarını söylüyor. Onlar da tıpkı benim yaptığım gibi çalışacaklar..." Sesi solarak kesildi ve kalabalığa doğru bakarak konsantre oldu.

"Yorgunluk..." diye fısıldadı. "Bu şu an için gerekli olan bir duygu değil. Açlık... Dikkat dağıtıcı. Şüphe... Kesinlikle faydalı değil. Evet ve Teskinciler çalışırken,

Körükçüler de bizim kalabalığın duymasını istediğimiz hisleri alevlendiriyorlar. Merak... işte şimdi ihtiyaçları olan şey bu. Evet, Kelsier'i dinleyin. Efsaneleri ve hikâyeleri duydunuz. Adamı kendi gözlerinizle görün ve etkilenin."

"Sizlerin bugün neden geldiğinizi biliyorum," dedi Kelsier sessizce. Vin'in onunla ilişkilendirdiği gösterişliliğin çoğu olmadan konuşuyordu, ses tonu alçak ancak doğrudandı. "Bir fabrikada, madende ya da demirhanede günde on iki saat. Dayaklar, maaş yokluğu, kötü yemek. Ve ne için? Günün sonunda barakalarınıza dönüp de yeni bir trajedi bulabilmek için mi? Umursamaz bir ustabaşı tarafından öldürülmüş bir dost. Asilin birinin oyuncağı olmak için alıp götürülmüş bir evlat. Sıkıcı bir gün geçirmekte olan rastgele bir lordun eliyle ölmüş bir kardeş."

"Evet," diye fısıldadı Breeze. "Güzel. Kırmızı, Rudd. Açık kırmızılı kızı gönder."

Başka bir garson kız odaya girdi.

"Tutku ve öfke," dedi Breeze, sesi neredeyse bir mırıldanmaya dönüşmüştü. "Ama sadece birazcık. Sadece bir dürtükleme, bir hatırlatma."

Meraklanan Vin bir an için bakırını söndürüp bunun yerine tunç yakarak Breeze'in Allomansi kullanımını algılamaya çalıştı. Ama ondan herhangi bir titreşim gelmiyordu.

Tabii ya, diye düşündü. *Clubs'ın çırağını unutmuşum, o benim herhangi bir Allomantik titreşimi hissetmemi engeller.* Bakırını tekrar yaktı.

Kelsier konuşmaya devam ediyordu. "Dostlarım, trajediniz içinde yalnız değilsiniz. Tıpkı sizler gibi olan milyonlar var. Ve onların da size ihtiyacı var. Ben dilenmeye gelmedim, hayatımızda ondan yeteri kadar var. Ben sizlerden sadece düşünmenizi istiyorum. Enerjinizin nereye harcanmasını tercih ederdiniz? Lord Hükümdar'ın silahlarını dövmeye mi? Yoksa daha değerli bir şeyler uğruna mı?"

Askerlerimizin lafını etmiyor, diye düşündü. *Hatta ona katılanların ne yapacaklarının bile. İşçilerin detayları bilmesini istemiyor. Büyük ihtimalle bu iyi fikir; ikna ettikleri orduya gönderilebilir, kalanların da birilerine kesin bir bilgi vermeleri mümkün olmaz.*

"Siz benim neden burada olduğumu biliyorsunuz," dedi Kelsier. "Dostum Yeden'i tanıyor ve onun temsil ettiği şeyi biliyorsunuz. Şehirdeki her skaanın isyandan haberi var. Belki sizler de buna katılmayı düşünmüşsünüzdür. Büyük bir kısmınız katılmayacak; büyük bir kısmınız kül lekeli fabrikalarınıza, yanan demirhanelerinize, ölen evlerinize geri gideceksiniz. Gideceksiniz çünkü bu korkunç hayat tanıdık. Ama bazılarınız... bazılarınız benimle gelecek. Ve gelecek yıllarda hatırlananlar da o adamlar olacak. Muhteşem bir şey yapmış oldukları için hatırlanacaklar."

İşçilerin pek çoğu birbirlerine baktılar, gerçi bazıları sadece yarı boş çorba kâselerine gözlerini dikmişlerdi. En sonunda odanın arka tarafına yakın birisi konuştu. "Sen bir aptalsın," dedi adam. "Lord Hükümdar seni öldürecek. Tanrı'ya karşı *kendi şehrinde* ayaklanılmaz."

Oda sessizleşti. Gergin. Breeze kendi kendine fısıldarken Vin oturduğu yerde dikleşti.

Odanın içinde Kelsier bir an boyunca sessizce durdu. En sonunda uzandı ve ceketinin yenlerini geri çekerek kollarının üstündeki çizgi çizgi yara izlerini açığa çıkardı. "Lord Hükümdar bizim tanrımız değil," dedi sessizce. "Ve o beni öldüremez. Bunu denedi, ancak başarısız oldu. Çünkü ben onun asla öldüremeyeceği şeyim."

Bununla birlikte Kelsier döndü ve geldiği yoldan yürüyerek odadan çıktı.

"Hım," dedi Breeze. "Eh, bu biraz dramatik oldu. Rudd, kırmızıyı geri getir ve kahverengiyi gönder."

Kahverengili bir garson kadın kalabalığın içine girdi.

"Hayret," dedi Breeze. "Ve evet, gurur. Öfkeyi Teskin et, şimdilik..."

Kalabalık bir an boyunca sessiz kaldı, yemek odası ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. En sonunda Yeden konuşmak ve biraz daha fazla teşvik vermek ve bunun yanı sıra eğer daha fazlasını duymak istiyorlarsa işçilere ne yapmaları gerektiğini anlatmak üzere ayağa kalktı. O konuşurken kalabalık yemeklerine geri döndü.

"Yeşil Rudd," dedi Breeze. "Hım, evet. Hadi, hepinizi biraz düşünceli yapalım ve size bir parça da sadakat verelim. Kimsenin koşup obligatörlere gitmesini istemiyoruz, değil mi? Kell izlerini iyi gizledi ama otoriteler ne kadar az şey duyarlarsa, o kadar iyi olur, hı? Oh, peki ya senden ne haber Yeden? Sen biraz fazla endişelisin. Hadi, onu Teskin edelim, endişelerini alıp götürelim. Sadece senin o tutkunu geride bırakalım ve umalım ki bu sesindeki o aptal tonu örtmek için yeterli olsun."

Vin izlemeye devam etti. Şimdi Kelsier gitmiş olduğuna göre, kalabalığın tepkileri ve Breeze'in işi üzerine odaklanmak daha kolay geliyordu. Yeden konuştukça dışarıdaki işçiler tam olarak Breeze'in mırıldandığı emirler doğrultusunda tepki veriyordu. Teskinin etkileri Yeden'de de görülüyordu: Daha rahat hâle geldi, konuştukça sesindeki özgüven arttı.

Merakla Vin bakırını tekrar söndürdü. Breeze'in duyguları üstündeki dokunuşunu hissedip hissedemeyeceğini görmek için konsantre oldu, Vin de Breeze'in yaydığı genel Allomantik etkinin içinde olmalıydı. Breeze'in, belki Yeden hariç, kişileri ayrıca seçip ayırmaya vakti yoktu. Hissetmesi çok ama çok zordu. Ancak Breeze oturmuş kendi kendine mırıldandıkça Vin de tam olarak onun tarif ettiği duyguları hissetmeye başladı.

Vin etkilenmeden edememişti. Kelsier'in onun duyguları üzerinde Allomansi kullanmış olduğu bir iki seferdeki dokunuşu sanki surata inen ani, küt bir yumruk gibi olmuştu. Onun gücü vardı ama inceliği çok azdı.

Breeze'in dokunuşu ise inanılmayacak kadar narindi. Belli duyguları Teskin ediyor, bunları söndürürken diğerlerini etkilemeden bırakıyordu. Vin onun adamlarının kendi duygularını Körüklemesini de hissedebiliyordu ama bu dokunuşlar hiç de Breeze'inki kadar incelikli değildi. Bakırını kapalı bırakıp Yeden konuşmaya devam ederken duyguları üzerindeki dokunuşları izledi. Yeden ona katılan adamların bir süre için ailelerini ve arkadaşlarını terk etmek zorunda kalacaklarını açıklıyordu, bir yıl kadar uzun sürebilirdi ama bu süre boyunca iyi beslenecekleri.

Vin, Breeze'e duyduğu saygının artmaya devam ettiğini hissetti. Birdenbire Kelsier'in onu Breeze'e havale etmiş olmasına o kadar da kızmadığını düşünmeye

başladı. Breeze sadece tek bir şey yapabiliyor olabilirdi ama belli ki bu konuda çok büyük miktarda tecrübesi vardı. Kelsier bir Sissoylu olarak tüm Allomantik becerileri öğrenmek zorunda kalmıştı, herhangi bir gücün üstüne odaklanmış olmaması mantıklıydı.

Beni öbürlerinden de öğrenmeye göndereceğinden emin olmam gerek, diye düşündü Vin. *Onlar da kendi güçlerinde usta olacaklar.*

Vin, Yeden konuşmasını bitirirken dikkatini tekrar yemek odasına çevirdi. "Kelsier'i, Hathsin Firarisi'ni duydunuz," dedi. "Onun hakkındaki söylentiler doğru, suç hayatını bir kenara bıraktı ve bütün dikkatini skaa isyanı için çalışmaya adadı! Dostlarını, bizler muhteşem bir şey için hazırlanıyoruz. Son İmparatorluk'a karşı, bittabi, en son mücadelemiz olabilecek bir şey. Bize katılın. Kardeşlerinize katılın. Firari'nin kendisine katılın!"

Yemek odası sessizleşti.

"Parlak kırmızı," dedi Breeze. "O adamların buradan duydukları şeyler hakkında tutkulu hissederek ayrılmalarını istiyorum."

"Duygular solacak, değil mi?" dedi Vin, kırmızı elbiseli bir garson kız kalabalığın içine girerken.

"Evet," dedi Breeze arkasına yaslanıp çıtayı kaydırarak kapatırken. "Ama hatıralar kalacak. Eğer insanlar bir olayı güçlü duygularıyla ilişkilendirirlerse bunu daha iyi hatırlarlar."

Birkaç saniye sonra Ham arka kapıdan içeri girdi. "Bu iyi gitti. Adamlar canlanmış bir şekilde çıkıyorlar ve bir kısmı da geride kalıyor. Mağaralara göndermek için iyi bir gönüllü ekibimiz olacak."

Breeze başını olumsuzca salladı. "Yeterli değil. Dox bu toplantıların her birini organize etmek için birkaç gün harcıyor ve her birinden sadece yirmi kadar adam alabiliyoruz. Bu hızla asla zamanında on bine ulaşamayız."

"Daha fazla toplantı mı yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu Ham. "O zor olacak; bu şeylerde çok dikkatli olmamız gerekiyor, bu yüzden de sadece makul derecede güvenilir olanları davet ediyoruz."

Breeze bir an için oturdu. En sonunda şarabının kalanını bitirdi. "Bilmiyorum ama bir şeyler düşünmemiz gerekecek. Ama şimdilik dükkâna geri dönelim. İnanıyorum ki Kelsier bu akşam bir durum toplantısı yapmak istiyor."

Kelsier batıya doğru baktı. İkindi güneşi zehirli bir kırmızıydı, dumandan bir gökgün içinden öfkeyle parlıyordu. Bunun hemen altında, Kelsier koyu bir zirve ucunun siluetini görebiliyordu. Tyrian, küldağlarının en yakında olanı.

Clubs'ın düz çatılı dükkânının tepesinde ayaktaydı, aşağıdaki sokaklardan evlerine geri dönen işçileri dinliyordu. Düz bir çatı arada bir külü küreyerek atmanın gerekli olduğu anlamına gelirdi ve çoğu skaa binasının çatılarının eğimli olmasının sebebi de buydu, ama Kelsier'in görüşüne göre manzara çoğu zaman bu ufak zahmete değerdi.

Aşağısında skaa işçiler umutsuz sıralar hâlinde yorgun argın yürüyorlardı ve

geçişleri küçük bir kül bulutu kaldırıyordu. Kelsier onlara sırtını dönerek kuzey ufkuna doğru baktı... Hathsin Çukurları'na doğru.

Nereye gidiyor, diye düşündü. *Atiyum şehre ulaşıyor ama ondan sonra ortadan kayboluyor. Nezaret'te değil, onları izledik ve metale hiçbir skaanın eli de değmiyor. Biz hazineye gittiğini varsayıyoruz. En azından öyle olduğunu umut ediyoruz.*

Atiyum yakarken bir Sissoylu neredeyse durdurulamazdı; bu kadar değerli olmasının nedeni biraz da buydu. Ama onun planı zenginlikten çok daha fazlası hakkındaydı. Çukurlarda ne kadar atiyum hasat edildiğini o biliyordu ve Dockson da Lord Hükümdar'ın fahiş fiyatlardan asillere azar azar verdiği miktarları araştırmıştı. Elde edilen atiyumun neredeyse onda biri sonunda asillerin ellerine ulaşıyordu.

Dünyada üretilen atiyumun yüzde doksanı depolanmıştı, yıllar ve yıllar boyunca, bin yıl süresince. Metalin o kadar çoğuyla Kelsier'in takımı en güçlü asil evlerinin bile gözünü korkutabilirdi. Yeden'in sarayı tutma planı büyük olasılıkla pek çok kişiye nafileymiş gibi görünüyordu; gerçekten de, kendi başına başarısız olmaya mahkûmdu. Ancak Kelsier'in öteki planları...

Kelsier başını eğerek elindeki küçük, beyazımsı çubuğa bir göz attı. On Birinci Metal. Bunun hakkındaki söylentileri biliyordu; bunları kendisi başlatmıştı. Şimdi ise sadece bunları boşa çıkarmaması gerekecekti.

İçini çekerek gözlerini doğuya, Kredik Shaw'a, Lord Hükümdar'ın sarayına doğru çevirdi. İsim Terris dilindeydi; "Bin Kuleli Tepe" anlamına geliyordu. Uygundu çünkü imparatorluk sarayı yere saplanmış devasa siyah mızraklardan oluşan bir yığına benziyordu. Kulelerin bazıları çarpıktı, diğerleri düzdü. Bazıları kalın kulelerdi, bazıları ise ince ve iğne gibiydi. Boyları değişkendi ama her biri uzundu. Ve her biri sivri bir uçla son buluyordu.

Kredik Shaw. Üç yıl önce her şeyin bittiği yer orasıydı. Ve Kelsier geri gitmek zorundaydı.

Kapak açıldı ve bir siluet çatının üstüne tırmandı. Sazed cübbesinin tozunu silkeler, sonra da kendisine özgü olan saygılı duruşuyla yaklaşırken Kelsier bir kaşını kaldırıp döndü. İsyancı bir Terrisli bile eğitiminden gelen karakteri koruyordu.

"Üstat Kelsier," dedi Sazed eğilerek.

Kelsier başıyla selam verdi ve Sazed de ilerleyerek onun yanına geçip imparatorluk sarayına doğru baktı. "Ah," dedi kendi kendine sanki Kelsier'in düşüncelerini anlıyormuş gibi.

Kelsier gülümsedi. Sazed gerçekten de çok değerli bir keşif olmuştu. Lord Hükümdar onları hemen hemen Miraç Günü'nden beri avlıyor olduğu için Sırdaşlar ister istemez gizliliğe meyilliydi. Bazı efsaneler Hükümdar'ın Terris halkına vekil-harçlık ve üreme programlarını da içeren katı bir şekilde boyun eğdirmiş olmasının sebebinin sadece Sırdaşlara duyduğu nefretin bir uzantısı olduğunu iddia ediyordu.

"Eğer Luthadel'de, saraydan sadece kısa bir yürüyüş mesafesi uzaklıkta bir Sırdaş olduğunu bilseydi ne düşünürdü diye merak ediyorum," dedi Kelsier.

"Umalım ki bunu hiç öğrenmeyelim Üstat Kelsier," dedi Sazed.

"Bu şehre gelmek konusundaki istekliliğini takdir ediyorum Saze. Bunun bir risk olduğunu biliyorum."

"Bu doğru bir iş," dedi Sazed. "Ve bu plan, işin içinde olan herkes için tehlikeli. Gerçekten de, sadece yaşamak bile benim için tehlikeli, diye düşünüyorum ben. Lord Hükümdar'ın kendisinin korktuğu bir mezhebin üyesi olmak sağlıklı değil."

"Korktuğu mu?" diye sordu Kelsier dönüp Sazed'a bakmak için başını kaldırarak. Kelsier'in ortalamanın üstünde olan boyuna rağmen, Terrisli hâlâ ondan en az bir kafa daha uzundu. "Ben onun herhangi bir şeyden korktuğunu sanmıyorum Saze."

"O Sırdaşlardan korkuyor," dedi Sazed. "Kesinlikle ve açıklanamaz bir şekilde. Belki de bizim güçlerimiz yüzündendir. Bizler Allomanser değiliz ancak... başka bir şeyiz. Onun için bilinmeyen bir şey."

Kelsier başıyla onaylayarak şehre doğru geri döndü. O kadar fazla planı vardı, o kadar çok yapacak işi vardı ki. Ve hepsinin özünde de skaalar vardı. Zavallı, mütevazı, yenik skaalar.

"Bana bir tanesini daha anlat Saze," dedi Kelsier. "Gücü olan bir tane."

"Güç mü?" diye sordu Sazed. "Bu dine uygulandığı zaman göreceli bir terim, diye düşünüyorum ben. Belki de Jaizm'i duymayı istersiniz. Bunun takipçileri oldukça sadık ve dindardı."

"Bana onlardan bahset."

"Jaizm tek bir adam tarafından kurulmuştu," dedi Sazed. "Onun gerçek adı kayıp, gerçi takipçileri ona 'Ja' diyordu. İhtilaf telkin ettiği için yerel bir kral tarafından öldürüldü, görünüşe göre bu onun çok iyi olduğu bir konuydu ama bu sadece onun takipçilerini artırdı.

"Jaistler mutluluğu inançlarının gözle görülürlüğüyle orantılı olarak kazandıklarını düşünürdü ve sık ve ateşli iman beyanlarında bulunmalarıyla bilinirlerdi. Anladığım kadarıyla, bir Jaist'le konuşmak sinir bozucu olabiliyormuş çünkü neredeyse her cümleyi 'Ja'ya şükür' diyerek bitirmeyi severlermiş."

"Bu güzel Saze," dedi Kelsier. "Ama güç sadece sözlerden daha fazlası."

"Ah, kesinlikle öyle," diyerek ona katıldı Sazed. "Jaistler inançlarında güçlüydü. Efsaneler diyor ki, tek bir Jaist bile Lord Hükümdar'ı Tanrı olarak kabul etmediği için Nezaret, Jaistleri en sonuncusuna kadar yok etmek zorunda kalmış. Onlar Miraç'tan sonra fazla uzun dayanamadılar ama sadece göze çok battıkları ve avlanmaları ve öldürülmeleri kolay olduğu için."

Kelsier başını salladı, sonra da Sazed'a göz atarak gülümsedi. "Bana dönmek isteyip istemediğimi sormadın."

"Özür dilerim Üstat Kelsier ama bu din size uymuyor, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Sizin çekici bulabileceğiniz bir küstahlıkları var ama siz onların ilâhiyatını basit bulurdunuz."

"Beni fazlasıyla iyi tanımaya başlıyorsun," dedi Kelsier şehre bakmaya devam ederek. "Krallıklar ve ordular yıkıldıktan sonra, dinler hâlâ savaşıyordu, değil mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi Sazed. "Daha metanetli olan dinlerden bazıları ta beşinci yüzyıla kadar dayandılar."

"Onları bu kadar güçlü yapan şey neydi?" dedi Kelsier. "Onlar bunu nasıl yaptılar Saze? Bu dinlere insanların üstünde böylesine güç veren şey neydi?"

"Bu herhangi tek bir şey değildi, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Bazıları dürüst inançları sayesinde güçlüydü, başkaları vaat ettikleri umut yüzünden. Diğerleri ise zorlayıcıydı."

"Ama hepsinin tutkusu vardı," dedi Kelsier.

"Evet, Üstat Kelsier," dedi Sazed başıyla onaylayarak. "Bu oldukça doğru bir tespit."

"Bizim kaybetmiş olduğumuz şey de işte bu," dedi Kelsier, yüz binlerce nüfusu olduğu hâlde ancak bir avucunun mücadele etmeye cesaret edebildiği şehri gözleriyle tararken. "Onlar Lord Hükümdar'a inanmıyorlar, ondan sadece korkuyorlar. Onların ellerinde inanacak bir şeyleri kalmamış."

"Ya siz neye inanıyorsunuz Üstat Kelsier, eğer sormamın sakıncası yoksa?"

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Daha tam olarak emin değilim," diye itiraf etti. "Ama Son İmparatorluk'u devirmek iyi bir başlangıç gibi görünüyor. Senin listende kutsal bir görev olarak asillerin katledilmesini içeren bir din var mı?"

Sazed kınamayla kaşlarını çattı. "Olduğunu sanmıyorum Üstat Kelsier."

"Belki de ben bir tane kurmalıyım," dedi Kelsier öylesine bir gülümsemeyle. "Her neyse, Vin ve Breeze daha geri dönmedi mi?"

"Onlar ben buraya çıkmadan hemen önce geldiler."

"İyi," dedi Kelsier başını sallayarak. "Onlara hemen, birazdan aşağıda olacağımı söyle."

Vin bacaklarını altında toplamış hâlde konferans odasındaki içi fazla doldurulmuş koltuğunda oturmuş, Marsh'ı gözünün ucuyla incelemeye çalışıyordu.

Kelsier'e ne kadar çok benziyordu. Sadece o... sertti. Ne kızgındı ne de Clubs gibi huysuzdu. O sadece mutlu değildi. Yüzünde tarafsız bir ifadeyle koltuğunda oturuyordu.

Kelsier dışında diğer herkes gelmişti ve kendi aralarında sessizce muhabbet ediyorlardı. Vin, Yorlatek'in gözlerini yakaladı ve ona gelmesi için elini salladı. Genç oğlan yaklaştı ve Vin'in koltuğunun yanına çöktü.

"Marsh*," diye fısıldadı Vin odanın genel uğultusunda duyulamayacak bir şekilde. "Bu bir lakap mı?"

"İyordu yok bir isim bu ailesi değil ona ver."

Vin duraklayarak oğlanın doğulu şivesini deşifre etmeye çalıştı. "Bir lakap değil mi o zaman?"

Yorlatek başını olumsuzca salladı. "İyordu bir tane ama."

"Neydi bu?"

"Demirgöz. Başka durdu kullanmak. İyor gerçek gözde demiri hatırlat bu isim, hı? Sorgucu."

---

* Marsh, İngilizce'de bataklık anlamına gelir.(çn)

Vin tekrar Marsh'a göz attı. Yüz ifadesi katıydı, gözleri sanki demirden *yapılmış* gibi sertti. Vin neden insanların bu lakabı kullanmayı bıraktığını anlayabiliyordu; bir Çelik Sorgucunun adını bile anmak onun titremesine neden oluyordu.

"Sağ ol."

Yorlatek gülümsedi. O samimi bir oğlandı. Garip, ciddi, gergin ama samimi. Kelsier en sonunda içeri girerken o da taburesine geri döndü.

"Pekâlâ, millet," dedi. "Elimizde ne var?"

"Kötü haberlerin dışında mı?" diye sordu Breeze.

"Duyalım bakalım."

"On iki hafta oldu ve biz iki binin altında adam toplayabildik," dedi Ham. "İsyancıların hâlihazırda sahip olduğu adam sayısıyla bile, hedefi tutturamayacağız."

"Dox, daha fazla toplantı düzenleyebilir miyiz?" diye sordu Kelsier.

"Büyük ihtimalle," dedi Dockson defterlerle kaplanmış bir masanın yanındaki koltuğundan.

"Bu riske girmek istediğine emin misin Kelsier?" diye sordu Yeden. Son birkaç hafta içinde mizacı iyileşmişti, özellikle de Kelsier'in topladığı acemi askerler bölük bölük gelmeye başladıktan sonra. Reen'in de her zaman söylemiş olduğu gibi, sonuçlar hızla arkadaş kazandırıyordu.

"Zaten tehlike içindeyiz," diye devam etti Yeden. "Söylentiler yeraltının her yerine yayılıyor. Eğer daha fazla çalkantı yaratırsak, Nezaret büyük bir şeylerin dönmekte olduğunu fark edecek."

"O büyük ihtimalle haklı Kell," dedi Dockson. "Dahası, dinlemeye gönüllü olan skaaların sayısı belli. Luthadel büyük ama buradaki hareketliliğimiz sınırlı."

"Pekâlâ," dedi Kelsier. "O zaman bölgedeki diğer şehirler üstünde de çalışmaya başlayacağız. Breeze, sen çeteni iki etkili grup hâlinde bölebilir misin?"

"Sanırım evet," dedi Breeze tereddütlü bir şekilde.

"Bir takımı Luthadel'de ve öbürünü de etraftaki şehirlerde çalıştırabiliriz. Eğer aynı anda olmayacak şekilde organize ettiğimizi varsayarsak, büyük ihtimalle ben hepsine yetişebilirim."

"O kadar fazla toplantı bizi daha da fazla açığa çıkarır," dedi Yeden.

"Ve bu da, bu arada, başka bir sorunu akla getiriyor," dedi Ham. "Nezaret saflarına sızma konusunda çalışıyor olmamız gerekmiyor muydu?"

"Ee?" diye sordu Kelsier, Marsh'a dönerek.

Marsh başını olumsuzca salladı. "Nezaret su geçirmiyor, benim daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Bu olmayacak," diye homurdandı Clubs. "İsyancılar bunu zaten denedi."

Yeden başını sallayarak onayladı. "Biz Nezaret'in merkezi gruplarına casus sokmayı birçok defa denedik. Bu mümkün değil."

Oda sessizleşti.

"Benim bir fikrim var," dedi Vin sessizce.

Kelsier bir kaşını kaldırdı.

"Camon," dedi Vin. "O sen beni çeteye almadan önce bir iş üzerinde çalışıyordu.

Hatta obligatörlerin bizi fark etmelerine neden olan iş de oydu. O planın özü başka bir hırsız tarafından organize edilmişti, Theron adlı bir çetebaşı. O Nezaret ödeneklerini Luthadel'e taşıyacak olan salite bir kanal konvoyu ayarlamaya çalışıyordu."

"Ee?" diye sordu Breeze.

"O aynı kanal tekneleri Luthadel'e eğitimlerinin son kısmı için yeni Nezaret çırakları da getirecekti. Theron'un yol üzerinde bir bağlantısı var, rüşvete açık olan düşük seviyeli bir obligatör. Belki onu gruba kendi yerel meclisinden bir 'çırak' eklemesi için ikna edebiliriz."

Kelsier düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. "Bir kontrol etmekte fayda var."

Dockson dolmakalemiyle bir kâğıt parçasının üstüne bir şeyler karaladı. "Ben Theron'la temas kuracak ve adamının hâlâ kullanılabilir olup olmadığını öğreneceğim."

"Kaynaklarımız ne durumda?" diye sordu Kelsier.

Dockson omuz silkti. "Ham bize iki tane eski asker eğitici buldu. Ama silahlar... şey... Renoux ile çeşitli temaslar kuruyor ve anlaşmalar yapıyoruz ama pek hızlı hareket etmemiz mümkün değil. Neyse ki, silahlar geldikleri zaman toptan gelecekler."

Kelsier başıyla onayladı. "O zaman her şey tamam, değil mi?"

Breeze boğazını temizledi. "Ben... sokaklarda bir sürü söylenti duyuyorum Kelsier," dedi. "İnsanlar senin bu On Birinci Metal'in hakkında konuşuyor."

"İyi," dedi Kelsier.

"Lord Hükümdar'ın duyacağından endişe etmiyor musun? Eğer senin ne yapacağın hakkında önceden haber alırsa, ona... karşı koymak çok daha zor olacaktır."

"Öldürmek" demedi, diye düşündü Vin. *Onlar Kelsier'in bunu yapabileceğine inanmıyor.*

Kelsier ise sadece gülümsedi. "Lord Hükümdar hakkında endişe etmeyin, ben işleri kontrol altında tutuyorum. Hatta önümüzdeki birkaç gün içinde onu bizzat bir ziyaret etmeye niyetim var."

"*Ziyaret* etmek mi?" diye sordu Yeden rahatsız bir şekilde. "Sen Lord Hükümdar'ı ziyaret mi edeceksin? Sen kafayı mı?.." Yeden'in sesi solarak kesildi, sonra da odadaki diğerlerine bir göz attı. "Doğru. Unutmuşum."

"İşi kapmaya başladı," diye belirtti Dockson.

Koridordan ağır ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra da Ham'in muhafızlarından birisi içeri girdi. Ham'in koltuğuna doğru gitti ve kısaca bir şeyler fısıldadı.

Ham'in yüzü asıldı.

"Ne?" diye sordu Kelsier.

"Bir olay," dedi Ham.

"Olay mı?" diye sordu Dockson. "Ne çeşit bir olay?"

"Birkaç hafta önce buluştuğumuz o sığınağı hatırlıyor musunuz?" dedi Ham. "Kell'in planını ilk anlattığı sığınak?"

Camon'un sığınağı, diye düşündü Vin endişelenerek.

"Ee, görünüşe göre Nezaret orayı bulmuş," dedi Ham.

Görünüşe göre Rashek, Terris kültüründe büyümekte olan bir hizbi temsil ediyor. Büyük bir sayıda genç olağandışı güçlerinin sadece tarlalarda çalışmak, çiftçilik ve taş işçiliğinden daha fazlası için kullanılması gerektiğini düşünüyor. Bunlar gürültücü, hatta kabadayılar; benim tanımış olduğum sessiz ve anlayışlı Terrisli filozoflar ve kutsal adamlardan çok farklılar.

Onların dikkatli bir şekilde izlenmesi gerek; Terrislilerin. Eğer fırsat ve sebep bulurlarsa çok tehlikeli olabilirler.

11

KELSIER KAPI AĞZINDA Vin'in görüşünü engelleyecek şekilde durdu. Vin ise öne eğilerek onun ötesindeki sığınağa göz atmaya çalıştı ama önünde çok fazla kişi vardı. Sadece kırılmış ve üst menteşesi yerinden sökülmüş olan kapının yamuk bir açıyla asılı durduğunu seçebiliyordu.

Kelsier uzun bir süre orada durdu. En sonunda dönerek Dockson'ın arkasındaki Vin'e doğru baktı. "Ham haklı Vin," dedi. "Bunu görmek istemeyebilirsin."

Vin ise olduğu yerde kalarak azimli bir şekilde ona baktı. En sonunda Kelsier içini çekerek odanın içine girdi. Dockson da arkasından takip etti ve Vin nihayet onların engellemekte olduğu sahneyi gördü.

Cesetler zemine saçılmıştı, Dockson'ın elindeki fenerin ışığında çarpılmış uzuvları gölgeli ve rahatsız ediciydi. Daha çürümeye başlamamışlardı, saldırı daha o sabah gerçekleşmişti ama yine de odanın üstünde bir ölüm kokusu vardı. Yavaş yavaş kuruyan kanın kokusu, acının ve korkunun kokusu.

Vin kapının ağzında kaldı. Daha önce de ölüm görmüştü, sokaklarda sık sık gördüğü bir şeydi. Ara sokaklarda bıçaklamalar. Sığınaklarda dayaklar. Açlıktan ölen çocuklar. Bir keresinde sinirli bir lordun elinin tersiyle vurarak yaşlı bir kadının boynunu kırdığını da görmüştü. Ceset en sonunda bir skaa ceset ekibi onu almaya gelene kadar üç gün sokakta yatmıştı.

Ancak o olayların hiç birisinde Camon'un sığınağında görmekte olduğu katliam

havası yoktu. Bu adamlar sadece öldürülmemiş, parçalanmışlardı. Gövdelerden ayrılmış yatan kollar vardı. Kırık masa ve sandalyeler göğüslere saplanmıştı. Zeminin yapışkan, koyu kanla kaplanmamış olan sadece birkaç noktası vardı.

Kelsier ona bir göz attı, belli ki bir çeşit tepki bekliyordu. Vin ise dikilmiş, ölüme bakıyordu ve kendisini ise... uyuşmuş hissediyordu. Tepkisi ne olmalıydı? Bunlar ona kötü davranmış, onu dövmüş, onun payına el koymuş olan adamlardı. Ama öte yandan bunlar ona barınak sağlamış, onu aralarına kabul etmiş ve başkalarının onu kolayca pezevenklere vereceği yerde Vin'i beslemiş olan adamlardı.

Reen olsa büyük ihtimalle onu bu görüntü karşısında hissettiği hain üzüntü yüzünden azarlardı. Elbette, Vin bir çocukken bir şehirden başka birine gitmek için ayrıldıkları sırada, ne kadar zalim ya da umursamaz olsalar bile, tanımaya başlamış olduğu kişilerden ayrılmayı istemediği için ağladığı zamanlarda Reen ona hep kızmıştı. Görünüşe göre Vin daha tam olarak bu zayıflığının üstesinden gelememişti. Adımını atarak odanın içine girdi; bu adamlar için gözyaşı dökecek değildi ama yine de sonlarının böyle olmamış olmasını isterdi.

Dahası vahşetin kendisi de rahatsız ediciydi. Vin diğerlerinin önünde yüzünü ifadesiz tutabilmek için kendisini zorladı ama arada bir irkilerek parçalanmış cesetlerden başka yere baktığını fark ediyordu. Saldırıyı yapmış olanlar her kimse oldukça... eksiksiz bir iş çıkarmıştı.

Bu aşırı görünüyor, Nezaret için bile, diye düşündü. Ne tür bir insan böyle bir şeyi yapar?

"Sorgucu," dedi Dockson sessizce bir cesedin yanında diz çökmüş olarak.

Kelsier başını sallayarak onayladı. Vin'in arkasından Sazed de odaya girdi; cübbelerine kan bulaştırmamak için dikkat ediyordu. Vin, özellikle korkunç durumdaki bir cesetten yüz çevirip dikkatini Terrisliye yönelterek onun hareketlerini takip etmeye verdi. Kelsier bir Sissoyluydu ve Dockson'ın da becerikli bir dövüşçü olduğunu duymuştu. Ham ve adamları ise bölgeyi güvence altına almaktaydı. Ancak diğerleri; Breeze, Yeden ve Clubs geride kalmışlardı. Bölge fazla tehlikeliydi. Kelsier, Vin bile gelmek istediği zaman direnmişti.

Ama görünüşe göre Sazed'ı hiç tereddüt etmeden getiriyordu. Her ne kadar üstü kapalı olsa da, bu hareketi Vin'in vekilharca yeni bir merakla bakmasına sebep olmuştu. Neden burası Siskanlar için çok tehlikeli oluyordu da, Terrisli bir vekilharç için yeteri kadar güvenliydi? Sazed bir savaşçı mıydı? O savaşmayı nasıl öğrenmiş olabilirdi? Terrislilerin doğumdan itibaren çok dikkatli eğiticiler tarafından yetiştiriliyor olması gerekiyordu.

Sazed'ın rahat adımları ve sakin yüzü Vin'e çok az ipucu veriyordu. Ancak Sazed katliam yüzünden şok olmuş gibi görünmüyordu.

İlginç, diye düşündü Vin parçalanmış mobilyaların arasından geçip kan birikintilerinin uzağından dolanarak Kelsier'in yanına giderken. Kelsier bir çift cesedin yanında eğilmişti. Vin büyük bir şaşkınlıkla bir tanesinin Ulef olduğunu fark etti. Oğlanın yüzü acıyla çarpılmıştı, göğsünün ön tarafı kırık kemikler ve yırtılmış et-

ten oluşan bir yığındı; sanki birileri göğüs kafesini elleriyle zorlayarak açmıştı. Vin titreyerek başını çevirdi.

"Bu iyi değil," dedi Kelsier sessizce. "Çelik Sorgucular genelde sıradan hırsız çeteleriyle uğraşmaya zahmet etmezler. Çoğu zaman sadece obligatörler askerleriyle gelir ve herkesi esir alır, sonra da onları bir idam gününde iyi bir gösteri sunmak üzere kullanırlar. Bir Sorgucu sadece eğer çete özel olarak onun ilgi alanına giriyorsa işin içine girer."

"Sence..." dedi Vin. "Sen bunun öncekiyle aynı Sorgucu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Son İmparatorluk'un tamamında ancak yirmi tane falan Çelik Sorgucu vardır ve onların yarısı da herhangi bir anda Luthadel'in dışındadır. Senin bir tanesinin ilgisini çekmen, kaçman ve sonra da eski sığınağının saldırıya uğraması fazlasıyla büyük bir tesadüf olurdu."

Vin sessizce dikildi ve kendisini başını eğip Ulef'in cesedine bakmaya ve üzüntüsüyle yüzleşmeye zorladı. Sonunda o da Vin'e ihanet etmişti ama bir süre için neredeyse bir arkadaş da olmuştu.

"O zaman, Sorgucu hâlâ benim izimi mi sürüyor?" dedi sessizce.

Kelsier başını sallayarak onayladı ve kalktı.

"O zaman bu benim hatam," dedi Vin. "Ulef ve öbürleri..."

"Bu Camon'un hatasıydı," dedi Kelsier sert bir şekilde. "Bir obligatöre kazık atmaya çalışan oydu." Durakladı, sonra da Vin'e bir göz attı. "Sen iyi olacak mısın?"

Vin güçlü kalmaya çalışarak bakışlarını Ulef'in parçalanmış cesedinden kaldırdı. Omuz silkti. "Hiçbirisi benim arkadaşım değildi."

"Bu biraz kalpsizce Vin."

"Biliyorum," dedi sessizce başıyla onaylayarak.

Kelsier bir an için ona baktı, sonra da Dockson'la konuşmak için odayı geçti.

Vin tekrar Ulef'in yaralarına baktı. Tek bir insanın değil de, çıldırmış bir hayvanın işi gibi görünüyordu.

Sorgucunun yardımcıları da olmalı, dedi Vin kendi kendisine. *Bunların hepsini bir kişinin, bir Sorgucu bile olsa, yapmış olması mümkün değil.* Kaçış kapısının yakınında bir ceset yığını vardı ama hızlı bir sayımla Vin çetenin tamamının değilse bile büyük bir kısmının burada olduğunu gördü. Tek bir adam hepsine birden bu kadar hızlı bir şekilde yetişmiş olamazdı... değil mi?

Sorgucular hakkında bilmediğimiz çok fazla şey var, demişti Kelsier ona. *Onlar tam olarak normal kurallara uyuyormuş gibi değiller.*

Vin tekrar titredi.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi ve Vin de gerginleşerek çöktü ve kaçmaya hazırlandı.

Ham'in tanıdık şekli merdiven boşluğunda belirdi. "Bölge güvenli," dedi ikinci bir feneri yukarı kaldırarak. "Obligatörlerden ya da Garnizondan hiçbir iz yok."

"Onların tarzı böyle," dedi Kelsier. "Onlar katliamın keşfedilmesini istiyorlar, ölüleri bir işaret olarak bıraktılar."

Oda uzak sol kenarında ayakta durmakta olan Sazed'den gelen kısık sesli bir mırıldanma dışında sessizleşti. Vin sesinin ritmik temposunu dinleyerek ona doğru gitti. En sonunda Sazed konuşmayı bıraktı, sonra da başını eğerek gözlerini kapattı. "O neydi?" diye sordu Vin, Sazed başını tekrar kaldırırken.

"Bir dua," dedi Sazed. "Cazziler'in bir ölüm ilahisi. Ölülerin ruhlarını uyarmaları ve ruhlar dağına geri dönebilmeleri için vücutlarından kurtulmaya teşvik etmesi amaçlanmıştır." Sazed ona bir göz attı. "Eğer isterseniz dinlerini size de öğretebilirim Hanımım. Cazziler ilginç bir halktı, ölüm onlar için çok tanıdıktı."

Vin başını salladı. "Şimdi değil. Sen onların duasını ettin; o zaman bu senin inandığın din mi?"

"Ben hepsine inanıyorum."

Vin kaşlarını çattı. "Hiçbirisi birbiriyle çelişmiyor mu?"

Sazed gülümsedi. "Ah, sık sık ve çoğunlukla çelişiyorlar. Ama ben hepsinin içindeki gerçeklere saygı duyuyorum ve her bir tanesinin hatırlanmasının gerekliliğine inanıyorum."

"O zaman, hangi dinin duasını kullanacağına nasıl karar verdin?" diye sordu Vin.

"Bu bana... uygun göründü," dedi Sazed sessizce gölgeli ölüm sahnesine bakarak.

"Kell," diye seslendi Dockson odanın arka tarafından. "Gel şuna bak."

Kelsier ona katılmak için ilerledi ve Vin de onunla gitti. Dockson eskiden Vin'in çetesinin yatakhanesi olan koridora benzer uzun odanın yanında duruyordu. Vin ortak odadakine benzer bir sahne bulmayı bekleyerek başını içeri soktu. Bunun yerine ise sadece bir sandalyeye bağlanmış olan tek bir ceset gördü. Vin zayıf ışıkta gözlerinin oyulmuş olduğunu zar zor seçebiliyordu.

Kelsier bir an için sessizce dikildi. "Bu benim çetebaşı yaptığım adam."

"Milev," dedi Vin başıyla onaylayarak. "Ne olmuş ona?"

"O yavaş yavaş öldürülmüş," dedi Kelsier. "Zemindeki kanın miktarına, kol ve bacaklarının nasıl çarpılmış olduğuna bak. Onun çığlık atmak ve çırpınmak için zamanı olmuş."

"İşkence," diye onayladı Dockson başını sallayarak.

Vin bir ürperti duydu. Kelsier'e bir göz attı.

"Üssümüzün yerini değiştirelim mi?" diye sordu Ham.

Kelsier yavaşça başını salladı. "Clubs bu sığınağa geldiği zaman, toplantıya giriş ve çıkışı sırasında kılık değiştirmiş ve topallamasını gizlemiştir. Sadece sokakta sağa sola sorarak kimsenin onu bulamayacağından emin olmak bir Dumancı olarak onun işi. Bu çetedeki hiç kimsenin bizi ele vermiş olması mümkün değil, hâlâ güvende olmamız gerek."

Kimse aşikâr olanı dile getirmemişti. *Sorgucunun bu sığınağı da bulamamış olması gerekirdi.*

Kelsier ana odaya geri döndü ve Dockson'ı bir kenara çekerek alçak bir sesle onunla konuşmaya başladı. Vin de ne söylediklerini duymaya çalışarak hafif hafif yaklaştı ama Sazed omzuna elini koyarak onu engelledi.

"Vin Hanım," dedi onaylamayan bir şekilde. "Eğer Üstat Kelsier söylediği şeyleri bizim de duymamızı isteseydi daha yüksek bir sesle konuşmaz mıydı?"

Vin, Terrisliye kızgın bir bakış attı. Sonra da içine uzandı ve kalay yaktı.

Ani kan kokusu onun neredeyse tökezlemesine neden oluyordu. Sazed'ın nefes alışını duyabiliyordu. Oda artık karanlık değildi, hatta iki fenerin parlak ışıkları onun gözlerini sulandırıyordu. Ortamın boğucu ve havalandırılmamış olduğunun farkına vardı.

Ve oldukça belirgin bir şekilde, Dockson'ın sesini duyabiliyordu.

"... kontrol etmek için de birkaç kere gittim, senin istediğin gibi. Onu Dörtkuyu Kavşağı'nın üç sokak batısında bulacaksın."

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Ham," dedi yüksek bir sesle Vin'in sıçramasına neden olarak.

Sazed başını eğerek ona kınayan gözlerle baktı.

Allomansi hakkında da bir şeyler biliyor, diye düşündü Vin adamın yüz ifadesini okuyarak. *Ne yaptığımı tahmin etti.*

"Evet, Kell?" dedi Ham kafasını arka odadan dışarı uzatarak.

"Herkesi dükkâna geri götür," dedi Kelsier. "Ve dikkatli ol."

"Elbette," diye karşılık verdi Ham.

Vin, Kelsier'e dik dik baktı, sonra da gücenmiş bir şekilde Sazed ve Dockson'la birlikte sığınaktan çıkarılarak uzaklaştırıldı.

At arabasını ben almalıydım, diye düşündü Kelsier yavaş yürüyüşü yüzünden mutsuz bir şekilde. *Diğerleri Camon'un sığınağından yürüyerek geri dönebilirdi.*

Çelik yakmayı ve hedefine doğru zıplamaya başlamayı arzu ediyordu. Ne yazık ki, günün ışığı altında şehrin içinde uçuşurken dikkat çekmemek çok zordu.

Kelsier şapkasını düzeltti ve yürümeye devam etti. Yaya bir asil dikkat çekici bir görüntü değildi, özellikle de daha şanslı skaalar ile daha şanssız asillerin sokaklarda birbirlerine karıştığı bir yer olan Ticaret Mahallesi'nde; gerçi iki grup da birbirlerini görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyordu.

Sabır. Hızın bir önemi yok. Eğer ondan haberleri varsa şimdiye kadar çoktun ölmüştür.

Kelsier büyük bir kavşak meydanına girdi. Meydanın köşelerinde duran dört tane kuyu vardı ve merkezinde de yeşil yüzeyi pislikten kabuk bağlamış ve külle kararmış olan devasa bir bakır fıskiye yer alıyordu. Heykel zırh ve pelerin içinde dramatik bir şekilde ayakta durmakta olan Lord Hükümdar'ı betimliyordu, ayaklarının altındaki suda ise ölü yatan Zifir'in şekilsiz bir temsili vardı.

Kelsier suları yakın zamandaki bir kül yağmuru yüzünden beneklenmiş olan fıskiyenin yanından geçti. Skaa dilenciler sokakların kenarlarından seslenmeye başladı; acınası sesleri, duyulabilirlik ile sinir bozuculuk arasındaki ince bir çizgideydi. Lord Hükümdar onların varlığına zar zor katlanıyordu; sadece aşırı sakatlıkları olan skaaların dilenmesine izin veriliyordu. Ancak onların zavallı hayatları plantasyon skaalarının bile imreneceği bir şey değildi.

Kelsier onlara birkaç klip fırlattı; bunu yapmanın göze batmasına neden olacağı umurunda değildi ve yürümeye devam etti. Üç sokak sonra çok daha küçük bir kavşağa ulaştı. Bunun da çevresi dilencilerle doluydu ancak bu meydanın ne ortasında şırıldayan bir fıskiye ne de köşelerinde trafiği çekmek için kuyuları vardı.

Buradaki dilenciler bile daha zavallıydı; bunlar önemli bir meydandaki bir noktayı kendilerine tutabilmek için dövüşemeyecek kadar sefil bir hâlde olan gariban kişilerdi. Aç kalmış çocuklar ve yaşla solmuş yetişkinler endişeli seslerle dileniyordu; iki ya da daha fazla uzuvlarını kaybetmiş olan adamlar köşelere toplanmışlardı, külle kaplanmış bedenleri neredeyse gölgelerin içinde görünmüyordu.

Kelsier refleks olarak sikke kesesine uzandı. *Sen işine bak,* dedi kendi kendisine. *Onların hepsini kurtaramazsın, parayla olmaz. Artık Son İmparatorluk olmadığı zaman bunun için de zaman olacak.*

Dilencilerin onun kendilerini izlemekte olduğunu fark ettikleri zaman daha da yükselen acınası seslerini duymazdan gelen Kelsier, her yüzü birer birer inceledi. Camon'u sadece kısa bir süre için görmüştü ama adamı tanıyacağını düşünüyordu. Ama yüzlerin hiçbiri tanıdık gelmiyordu ve dilencilerin hiçbirisi haftalar boyunca aç kalmış olsa da hâlâ belirgin olması gereken Camon'un göbeğine sahip değildi.

Burada değil, diye düşündü Kelsier hoşnutsuzlukla. Kelsier'in yeni çetebaşı Milev'e vermiş olduğu Camon'un bir dilenci yapılması emri yerine getirilmişti. Dockson emin olmak için Camon'u kontrol etmişti.

Camon'un meydanda olmaması sadece daha iyi bir yer kazanmış olduğu anlamına geliyor olabilirdi. Ayrıca Nezaret'in onu bulmuş olduğu anlamına da geliyor olabilirdi. Kelsier bir an için sessizce durarak dilencilerin zavallı inlemelerini dinledi. Birkaç kül taneciği gökten aşağı süzülmeye başladı.

Bir şeyler tersti. Kavşağın kuzey köşesinin yakınında hiç dilenci yoktu. Kelsier kalay yaktı ve havadaki kanın kokusunu aldı.

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve kemerini çekip attı. Sonra kaliteli pelerinini kaldırım taşlarının üstüne bırakarak pelerin tokasını da üstüne bıraktı. Bunu da yaptığı zaman üzerinde sadece sikke kesesinin içindeki metaller kalmıştı. Eline birkaç sikke boşalttı, sonra da attığı giysileri dilencilere bırakarak dikkatlice ilerledi.

Ölüm kokusu daha da güçlendi ama arkasındaki dilencilerin patırtısı dışında herhangi bir şey duymuyordu. Kuzey sokağı boyunca hafifçe ilerlediğinde hemen sol tarafında dar bir ara sokağı fark etti. Nefes alarak lehim harladı ve eğilerek köşeyi döndü.

Dar ve karanlık ara sokak çöp ve külle tıkanmıştı. Onu bekleyen kimse yoktu. Ya da en azından canlı biri yoktu.

Dilenciye dönüşmüş çetebaşı Camon, çok yukarılarda bir yere bağlanmış olan bir ipin ucunda sessizce asılı duruyordu. Hafifçe etrafından kül tanecikleri düşmekte, cesedi esintiyle yavaş yavaş dönmekteydi. Klasik yöntemlerle asılmamıştı: ip bir kancaya bağlanmış, sonra da ağzından içeri sokulmuştu. Kancanın kanlı ucu çenesinin altındaki deriyi yararak dışarı çıkmıştı ve kafası da geriye yatırılmış ola-

rak, ip ağzından yukarı çıkacak şekilde sallanıyordu. Elleri bağlanmıştı, hâlâ tombul olan gövdesinde işkence izleri görünüyordu.

Bu iyi değil.

Arkasındaki kaldırım taşlarının üstünde bir ayak sürtüldü ve Kelsier hızla dönerek çelik harladı ve bir avuç dolusu sikkeyi savurarak gönderdi.

Küçük bir siluet, bir kız sesiyle ciyaklayarak kendini yere attı ve o da çelik yakarken sikkeler saptırıldı.

"*Vin?*" dedi Kelsier. Küfrederek uzandı ve onu kaparak ara sokağın içine çekti. Köşeden dışarı bir göz attı ve dilencilerin kaldırım taşlarına düşen sikkelerin sesini duyarak kulaklarını diktiklerini gördü.

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye hesap sordu geri dönerek. Vin önceden de giymekte olduğu aynı kahverengi tulum ve gri gömleği giyiyordu, gerçi en azından kapüşonu çekilmiş olan sıradan bir pelerin takacak kadar sağduyulu davranmıştı.

"Senin ne yaptığını görmek istedim," dedi onun öfkesi karşısında hafifçe sinerek.

"Bu tehlikeli olabilirdi!" dedi Kelsier. "Ne düşünüyordun?"

Vin daha da fazla büzüldü.

Kelsier sakinleşmeye çalıştı. *Onu meraklı olduğu için suçlayamazsın*, diye düşündü birkaç cesur dilenci sikkelerin peşinden sokağa doğru gelmeye başlarken. *O sadece...*

Kelsier donakaldı. O kadar hafifti ki, neredeyse fark etmeyecekti. Vin onun duygularını Teskin ediyordu.

Vin'e bir göz attı. Kız duvarın köşesine sırtını dayamış, belli ki kendini görünmez yapmaya çalışıyordu. Ne kadar da çekingen görünüyordu. Ancak Kelsier onun gözlerinde gizli bir kararlılığın pırıltısını yakaladı. Bu çocuk kendisini zararsız gibi göstermeyi bir sanat hâline getirmişti.

Ne kadar incelikli, diye düşündü Kelsier. *Nasıl bu kadar hızla böyle becerikli hâle geldi?*

"Allomansi kullanman gerekli değil Vin," dedi Kelsier yumuşakça. "Ben seni incitmeyeceğim. Bunu biliyorsun."

Vin'in yüzü kızardı. "İsteyerek olmadı... bu sadece alışkanlık. Şimdi bile."

"Önemli değil," dedi Kelsier bir elini onun omzuna koyarak. "Ama unutma, Breeze ne derse desin, arkadaşlarının duygularına dokunmak hoş değil. Üstelik, asiller resmi durumlarda Allomansi kullanımını bir hakaret olarak kabul ederler. Bu reflekslerin, eğer onları kontrol etmeyi öğrenemezsen başını belaya sokacak."

Vin başını sallayarak onayladı ve Camon'u incelemek için doğruldu. Kelsier onun tiksintiyle başını çevirmesini bekliyordu ama o sadece yüzünde acımasız bir tatmin ifadesiyle sessizce durdu.

Hayır, seni neye inandırmaya çalışırsa çalışsın, o zayıf falan değil, diye düşündü Kelsier.

"Ona burada mı işkence yaptılar?" diye sordu. "Ortalık yerde?"

Kelsier çığlıkların yankılanarak rahatsız dilencilere doğru çınlayışını hayal ederek başıyla onayladı. Nezaret cezalarında epey görünür olmayı severdi.

"Neden kanca?" diye sordu Vin.

"Bu en menfur günahkârlar, yani Allomansi'yi kötüye kullanan insanlar için uygulanan törensel bir idam."

Vin kaşlarını çattı. "Camon da mı Allomanser'di?"

Kelsier başını olumsuzca salladı. "İşkencesi sırasında korkunç bir şeyleri itiraf etmiş olmalı." Kelsier, Vin'e bir göz attı. "O senin ne olduğunu biliyor olmalıydı Vin. Seni bile bile kullanıyordu."

Vin'in hafifçe rengi soldu. "O zaman... nezaret benim Sissoylu olduğumu biliyor mu?"

"Belki. Bu Camon'un bilip bilmediğine bağlı. O senin sadece bir Siskan olduğunu sanmış olabilir."

Vin bir an için sessizce durdu. "O zaman bu benim işteki rolüm konusunda ne anlama geliyor?"

"Planlamış olduğumuz şekilde devam edeceğiz," dedi Kelsier. "Seni Kanton binasında sadece bir iki obligatör gördü ve bir skaa hizmetçi ile iyi giyimli bir leydinin aynı kişi olduğu bağlantısını kurabilecek çok az adam vardır."

"Peki ya Sorgucu?" diye sordu Vin hafifçe.

Kelsier'in buna bir cevabı yoktu. "Gel hadi," dedi en sonunda. "Şimdiden çok fazla dikkat çektik."

ışıklarını yanıltanarak rahatsız dilencilere doğru çınlayışını hayal ede-
ıyladı. Nezaret cezalarında epey görünür olmayı severdi.
kanca?" diye sordu Vin.
nefur günahkârlar, yani Allomansi'yi kötüye kullanan insanlar için
ıel bir idam."
ını çattı. "Camon da mı Allomanser'di?"
başını olumsuzca salladı. "İşkencesi suasında korkunç bir şeyleri itiraf
." Kelsier, Vin'e bir göz attı. "O senin ne olduğunu biliyor olmalıydı
le bile kullanıyordu."
afifçe rengi soldu. "O zaman... nezaret benim Sissoylu olduğumu bi-

lu Camon'un bilip bilmediğine bağlı. O senin sadece bir Siskan oldu-
ı olabilir."
n için sessizce durdu. "O zaman bu benim işteki rolüm konusunda ne
'or?"
ış olduğumuz şekilde devam edeceğiz," dedi Kelsier. "Seni Kanton
dece bir iki obligatör gördü ve bir skaa hizmetçi ile iyi giyimli bir ley-
işi olduğu bağlantısını kurabilecek çok az adam vardır."
Sorgucu?" diye sordu Vin hafifçe.
n buna bir cevabı yoktu. "Gel hadi," dedi en sonunda. "Şimdiden çok
çektik."

Ya her devlet, Güney'deki adalardan Kuzey'deki Terris tepelerine kadar, tek bir hükümetin altında birleşmiş olsaydı nasıl olurdu? Eğer insanoğlu çekişmelerini kalıcı olarak bir kenara bıraksa ve bir araya gelse ne harikalar başarılır, ne ilerlemeler kaydedilirdi?

Bu çok fazla; sanıyorum ki umut etmek için bile. Tek bir tane birleşik insan imparatorluğu mu? Bu asla gerçek olamaz.

12

VİN ÜZERİNDEKİ LEYDİ giysisini çekiştirme dürtüsünü bastırdı. Sazed'ın önerisiyle haftanın yarısı boyunca tuvalet giymeye zorlanmış olmasına rağmen, Vin hantal elbiseyi rahatsız buluyordu. Göğsüne ve beline dar geliyor, aşağısında ise birkaç kat fırfırlı kumaş yere dökülerek yürümesini zorlaştırıyordu. Sürekli sanki ayağı takılıp düşecekmiş gibi hissediyordu ve tuvaletin hantallığına rağmen, göğsünün etrafındaki darlık ve elbette ki alçak yakası yüzünden sanki bir şekilde çıplakmış gibi hissediyordu. Her ne kadar sıradan, düğmeli gömlekler giydiği zamanlarda da derisinin aşağı yukarı bu kadarı açıkta kalıyor olsa bile, bu her nedense farklı görünüyordu.

Yine de tuvaletin epey bir fark yarattığını itiraf etmesi gerekirdi. Karşısındaki aynada duran kız garip, yabancı bir yaratıktı. Beyaz fırfırları ve dantelleri ile açık mavi tuvalet, saçlarındaki safir tokalara uyuyordu. Sazed, Vin'in saçları en azından omuz boyuna gelene kadar mutlu olmayacağını iddia etmişti ama yine de ona broşa benzer tokalar satın almasını ve iki kulağının da hemen üstüne takmasını önermişti.

"Çoğu zaman aristokratlar eksikliklerini saklamazlar," diye açıklama yapmıştı. "Bunun yerine onların altını çizerler. Dikkati kısa saçlarınızın üstüne çekin ve sizin demode olduğunuzu düşünmek yerine, ortaya koymakta olduğunuz duruştan etkilenebilirler."

Ayrıca safir bir gerdanlık da takıyordu; asil standartlarına göre mütevazıydı ama yine de iki yüz boxingden daha fazla ediyordu. Gerdanlığı vurgulamak için

ona eşlik eden tek bir yakut bilezik de vardı. Görünüşe göre, şu anki moda zıtlık oluşturmak için tek bir farklı renk damlası olmasını emretmekteydi.

Ve bunların hepsi de onundu, çetenin kaynaklarıyla satın alınmışlardı. Eğer mücevherleri ve üç bin boxingini alarak kaçacak olursa, onlarca yıl boyunca yaşayabilirdi. Bu onun itiraf etmeyi istemediği kadar cezbediciydi. Camon'un sessiz sığınağındaki ölmüş adamlarının ve parçalanmış cesetlerin görüntüleri tekrar tekrar aklına gelip duruyordu. Büyük ihtimalle eğer kalırsa onu da beklemekte olan şey buydu.

O zaman neden gitmiyordu?

Aynaya sırtını dönerek açık mavi ipekten bir şal taktı; bu pelerinin asil leydiler için olan türüydü. Neden gitmiyordu? Belki de Kelsier'e vermiş olduğu söz yüzündendi. O Vin'e Allomansi hediyesini vermişti ve Vin'e güveniyordu. Belki de ötekilere karşı olan göreviydi. Çeteler sağ kalmak için her kişinin kendi işini yapmasına gerek duyardı.

Reen'in eğitimi ona bu adamların aptal olduklarını söylüyordu ama Vin'i, Kelsier ve diğerlerinin önermekte olduğu olasılık cezbediyor, ayartıyordu. Sonuç olarak, kalmasına sebep olan şey zenginlik ya da işin heyecanı değildi. Ne olası ne de mantıklı olmakla birlikte ayartıcı olan sebep, üyelerinin birbirlerine gerçekten de güvendiği bir grubun şüpheli de olsa var olabilme ihtimaliydi.

Vin kalmak zorundaydı. Bunun devam mı edeceğini yoksa Reen'in gittikçe artan fısıltılarının da söylediği gibi, hepsinin bir yalan mı çıkacak olduğunu öğrenmek *zorundaydı*.

Döndü ve odasını terk ederek Sazed'ın bir at arabasıyla birlikte beklemekte olduğu Renoux Malikânesi'nin ön tarafına doğru yürüdü. Kalmaya karar vermişti ve bu da onun rolünü oynamak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Vin'in bir leydi olarak ilk kez aristokrasinin karşısına çıkma zamanı gelmişti.

Araba aniden sallandı ve Vin de şaşkınlıkla sıçradı. Ancak araba normal bir şekilde ilerlemeye devam etti ve Sazed de sürücü koltuğundaki yerinden kımıldamadı.

Yukarıdan bir ses geldi. Vin metallerini harlayarak bir siluet arabanın üstünden aşağı düşüp, hemen onun kapısının önündeki uşak basamağına inerken gerildi. Kelsier pencereden içeri başını uzatarak gülümsedi.

Vin rahatlamış bir nefes vererek tekrar arkasına yaslandı. "Bize seni de yoldan almamızı söyleyebilirdin."

"Gerek yok," dedi Kelsier arabanın kapısını açıp içeriye dalarken. Dışarısı şimdiden kararmıştı ve o da sispelerinini giyiyordu. "Sazed'ı yolda giderken bir ara uğrayacağım konusunda uyarmıştım."

"Ve bana da söylemedin?"

Kelsier ona göz kırparak kapıyı çekip kapattı. "Benim hesabıma göre, geçen hafta sen beni o ara sokakta şaşırttığın için sana bir borcum vardı."

"Ne kadar da olgunsun," dedi Vin doğrudan.

"Hiçbir zaman toyluğumdan şüphe etmemişimdir. Peki, sen bu akşam için hazır mısın?"

Vin gerginliğini saklamaya çalışarak omuz silkti. Aşağı bir göz attı. "Nasıl... ee, görünüyorum?"

"Fevkalâde," dedi Kelsier. "Tıpkı genç bir asil leydi gibi. Endişeli olma Vin, kıyafet mükemmel."

Her nedense bu Vin'e kendisinin duymayı istediği cevap gibi gelmemişti. "Kelsier?"

"Evet?"

"Bir süredir sana bunu sormaya niyetim vardı," dedi pencereden dışarıya bir göz atarak, gerçi görebildiği tek şey sisti. "Senin bunun önemli olduğunu düşündüğünü anlıyorum, asillerin arasında bir casus olmasının. Ama... şey... bunu gerçekten de bu şekilde yapmak zorunda mıyız? Sokaktaki muhbirler bize ev politikaları hakkında bilmemiz gereken şeyleri söyleyemez mi?"

"Belki," dedi Kelsier. "Ama o adamlara 'muhbir' deniliyor olmasının bir sebebi var Vin. Onlara sorduğun her soru senin gerçek hedeflerin hakkında bir ipucu verir, onlarla sadece görüşmek bile onlara başka birine satabilecekleri bir parça bilgi sağlar. Onlara ne kadar az bel bağlarsak, o kadar iyi."

Vin içini çekti.

"Seni tehlikenin içine pervasızca göndermiyorum Vin," dedi Kelsier öne eğilerek. "Gerçekten de asillerin arasında bir casusa ihtiyacımız var. Muhbirler bilgilerini genel olarak hizmetkârlardan alır ama asillerin büyük bir kısmı aptal değildir. Önemli görüşmeler hiçbir hizmetkârın kulak misafiri olamayacağı yerlerde gerçekleşir."

"Ve sen benim böyle görüşmelere girmeyi başarabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Belki," dedi Kelsier. "Belki de değil. İki durumda da, ben asillerin arasına sızması için birini göndermenin her zaman faydalı olduğunu öğrendim. Sen ve Sazed, sokak muhbirlerinin önemli olduğunu düşünmeyeceği hayati şeyleri duyacaksınız. Hatta sırf bu partilere giderek, eğer hiçbir şey duymazsan bile, bize bilgi sağlamış olacaksın."

"Nasıl?" diye sordu Vin kaşlarını çatarak.

"Seninle ilgileniyormuş gibi görünen insanlara dikkat et," dedi Kelsier. "Onlar bizim izlemek istediğimiz evlerden olacak. Eğer sana ilgi gösteriyorlarsa, büyük ihtimalle Lord Renoux'ya da ilgi gösteriyorlardır ve bunu neden yapıyor olduklarının ise bir tane iyi sebebi var."

"Silahlar," dedi Vin.

Kelsier başıyla onayladı. "Renoux'nun silah tüccarı olarak konumu, onu askeri harekat planları yapanlar için değerli kılıyor. Benim dikkatimi üzerlerine odaklayacağım evler onlar olacak. Aristokrasinin arasında şimdiden bir gerilim hissinin olması gerek. Umalım ki hangi evlerin diğerlerine karşı dönmekte olduğunu merak etmeye başlamışlardır. Büyük Evler'in arasında bir asırdan uzun zamandır açık açık savaş çıkmadı ama en son savaşları yıkıcı olmuştu. Bizim de bunu tekrar yaratmamız gerek."

"Bu pek çok asilin ölmesi anlamına gelebilir," dedi Vin.

Kelsier gülümsedi. "Ben bununla yaşayabilirim. Ya sen?"

Vin gerginliğine rağmen gülümsedi.

"Senin bunu yapıyor olmanın bir sebebi daha var," dedi Kelsier. "Benim planının fiyaskoya uğraması durumunda Lord Hükümdar ile yüzleşmek zorunda kalabiliriz. Benim içimde onun huzuruna ne kadar az sayıda kişiyi gizli gizli sokmak zorunda kalırsak, o kadar iyi olur gibi bir his var. Eğer aristokrasinin arasında saklanmakta olan bir skaa Sissoylu olursa... bu büyük bir avantaj olabilir."

Vin hafif bir ürperti hissetti. "Lord Hükümdar... o da bu gece orada olacak mı?"

"Hayır. Katılan obligatörler olacaktır ama büyük ihtimalle bir Sorgucu olmaz ve kesinlikle Lord Hükümdar'ın kendisi de. Bunun gibi bir parti onun tenezzül etmeyeceği kadar küçüktür."

Vin başıyla onayladı. Daha önce Lord Hükümdar'ı hiç görmemiş, görmeyi de istememişti.

"Bu kadar da endişe etme," dedi Kelsier. "Eğer onunla karşılaşacak olsaydın bile güvende olurdun. O zihinleri okuyamaz."

"Emin misin?"

Kelsier durakladı. "Ee, hayır. Ama eğer zihinleri *okuyabiliyorsa* bile, bunu karşısına çıkan herkese yapmıyor. Onun huzurunda asil numarası yapmış birkaç skaa tanımıştım. Bunu ben kendim de zamanında birkaç kere yapmıştım..." Sesi azalarak sustu ve yara izleriyle kaplı ellerine bir bakış attı.

"Ama sonunda seni yakaladı," dedi Vin sessizce.

"Ve büyük ihtimalle bunu tekrar yapacak," dedi Kelsier göz kırparak. "Ama şu an için onun hakkında endişe etme; bizim bu akşamki amacımız Leydi Valette Renoux'yu sosyeteye takdim etmek. Olağanüstü ya da tehlikeli olan herhangi bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın. Sadece bir görünecek, sonra da Sazed sana söylediği zaman ayrılacaksın. Ününü yayma konusunda daha sonra endişe edeceğiz."

Vin başını sallayarak onayladı.

"Aferin sana," dedi Kelsier uzanıp kapıyı açarak. "Ben de kalenin yakınlarında izleyerek ve dinleyerek saklanıyor olacağım."

Vin müteşekkir bir şekilde başını salladı ve Kelsier de at arabasının kapısından dışarı atlayarak karanlık sislerin içinde kayboldu.

Vin, Venture Kalesi'nin karanlığın içinde bu kadar parlak olmasını beklemiyordu. Devasa bina sisli bir ışık halesiyle çevrelenmişti. Araba yaklaşırken Vin dikdörtgen şeklindeki binanın dış cephesi boyunca pırıldayan sekiz tane devasa ışığın olduğunu görebiliyordu. Bunlar büyük ateşler kadar parlak ama çok daha sabitti ve ışıkların doğrudan kalenin üzerine düşmeleri için arkalarına dizilmiş aynalar vardı. Vin bunların amacının ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Balo içeride olacaktı, neden binanın dışını aydınlatmışlardı ki?

"Kafa içeri lütfen, Vin Hanım," dedi Sazed yukarıdan. "Terbiyeli genç leydiler aval aval bakmazlar."

Vin, Sazed'a onun göremeyeceği ateş püsküren bir bakış fırlattı ama başını tekrar içeri sokarak araba devasa kalenin yanına yanaşırken sabırsız bir gerginlik içinde bekledi. En sonunda araba durdu ve bir Venture uşağı anında onun için kapıyı açtı. İkinci bir uşak daha yaklaşarak onun inmesine yardım etmek için bir elini uzattı.

Vin tuvaletinin hantal ve fırfırlı etek kısmını arabanın içinden mümkün olduğu kadar zarif bir şekilde çıkarmaya çalışırken uşağın elini kabul etti. Takılıp düşmemeye çalışarak dikkatli bir şekilde inerken uşağın destekleyici eli için müteşekkirdi ve en sonunda neden erkeklerden bir leydiye arabasından inerken yardım etmelerinin beklendiğini anladı. Demek ki bu ahmakça bir gelenek değildi; ahmakça olan kısım elbiselerdi.

Sazed arabayı uşaklara teslim etti ve Vin'in birkaç adım arkasında yerini aldı. Her zaman giydiklerinden bile daha kaliteli bir cübbe giymişti; gerçi hâlâ aynı V benzeri desenler olsa da, belinde bir kemeri ve geniş, sarmalayan kol yenleri vardı.

"İleri Hanımım," diye yol gösterdi Sazed sessizce arkasından. "Elbiseniz taşlara sürtünmesin diye halıdan yukarıya ve ana kapılardan içeri."

Vin başıyla onayladı, rahatsızlığını unutmaya çalışıyordu. İleri yürüyerek çeşitli takım elbiseler ve tuvaletler giymiş olan asillerin ve leydilerin yanlarından geçti. Her ne kadar onlar kendisine bakmıyor olsa da, kendisini savunmasız hissediyordu. Onun adımları hiç de kendi tuvaletleri içinde güzel ve rahat görünen o diğer leydilerinkiler kadar zarif değildi. Elleri ipeksi, mavi-beyaz eldivenlerinin içinde terlemeye başladı.

Kendini devam etmeye zorladı. Sazed kapıda onu ilan ederek hizmetkârlara davetiyesini sundu. Hizmetkârlara özgü siyah ve kırmızı takım elbiseler giymiş olan iki adam eğildiler ve ona içeri girmesi için elleriyle işaret ettiler. Fuayede ana salona girmeyi bekleyerek birikmeye başlamış olan bir aristokrat kalabalığı vardı.

Ne yapıyorum ben, diye düşündü. Sislerle ve Allomansi'yle yüzleşebilirdi, hırsızlarla ve soygunlarla, sishortlaklarıyla ve dayaklarla. Ancak bu asiller ve onların leydileriyle yüzleşmek... aydınlıkta, saklanmak mümkün değilken onların arasına girmek... bu onu dehşete düşürüyordu.

"İleri Hanımım," dedi Sazed teskin edici bir sesle. "Derslerinizi hatırlayın."

Saklan! Kaç! Gölgeler, sisler, herhangi bir şey!

Vin ellerini önünde sıkı sıkı kenetlemiş olarak ileri yürüyordu. Sazed de yanında gelmekteydi. Gözünün ucuyla Vin onun normalde sakin olan yüzündeki endişeyi görebiliyordu.

Endişeli de olması lazım zaten! Onun Vin'e öğretmiş olduğu her şey uçup gidiyormuş gibi geliyordu, sanki her şey sisler gibi buğuluydu. İsimler, âdetler, hiçbir şeyi hatırlamıyordu.

Fuayenin hemen içinde durakladı ve siyah takım elbise giymiş, otoriter görünüşlü bir asil ona bakmak için döndü. Vin donakaldı.

Adam hor gören bir bakışla onu süzdü, sonra da başka tarafa döndü. Vin "Renoux" kelimesinin fısıldandığını net bir şekilde duydu ve endişe içinde yan tarafına göz attı. Birkaç kadın ona bakıyordu.

Ama yine de, hiç de onu görüyorlarmış gibi gelmiyordu. Onlar tuvaleti, saçları ve mücevherleri inceliyordu. Vin daha genç bir grup adamın onu izlemekte olduğu diğer tarafına göz attı. Onlar da alçak yakayı, güzel tuvaleti ve makyajı görüyor ama *onu* görmüyorlardı.

Hiçbirisi Vin'i göremiyordu, sadece üstüne yerleştirmiş olduğu sureti görebiliyorlardı; Vin'in onların görmesini istediği sureti. Onlar Leydi Valette'i görüyordu. Sanki Vin orada bile değildi.

Neredeyse sanki... onların burunlarının dibinde saklanıyordu.

Ve bir anda endişesi azalmaya başladı. Uzun, sakinleştirici bir nefes verdi, gerilimi akıp gidiyordu. Sazed'ın öğrettikleri geri döndü ve Vin de ilk resmi balosu tarafından şaşkınlığa düşürülmüş bir kızın görüntüsüne büründü. Yan tarafa bir adım atarak şalını bir hizmetkâra verdi ve Sazed rahatladı. Vin ona bir gülücük fırlattı ve etekleri yerleri süpürerek ana salona girdi.

Vin bunu *yapabilirdi*. Hâlâ endişeliydi ama panik anı geçmişti. Onun gölgelere ya da köşelere ihtiyacı yoktu; tek ihtiyacı olan safirlerden, makyajdan ve mavi kumaşlardan oluşan bir maskeydi.

Venture ana salonu muhteşem ve heybetli görünüyordu. Genişliğinden birkaç kat daha uzun olan salonun, dört ya da beş katlık göz korkutucu bir yüksekliği vardı. Devasa, dikdörtgen şekilli vitray pencereler salon boyunca sıralanıyordu ve dışarıdaki garip, güçlü ışıklar da doğrudan bunların üstüne düşerek, oda boyunca renklerden meydana gelmiş şelâleler oluşturuyordu. Pencerelerin arasındaki duvarların içine gömülmüş kocaman, işlemeli taş sütunlar diziliydi. Sütunların zemine ulaştıkları yerin biraz yukarısında duvarlar dışarı doğru çıkıntı yaparak pencerelerin altında kalan tek katlı bir galeri yaratıyordu. Bu bölgede duran düzinelerce beyaz örtülü masa vardı; çıkıntının içinde ve sütunların arkasında kalıyorlardı. Vin ileride, salonun uzak ucundaki duvarın içine yerleştirilmiş olan alçak bir balkonu seçebiliyordu ve burada da daha küçük bir grup masa vardı.

"Lord Straff Venture'nın yemek masası," diye fısıldadı Sazed uzak balkona doğru işaret ederek.

Vin başını salladı. "Ve o dışarıdaki ışıklar?"

"Kireç lambaları, Hanımım," diye açıklama yaptı Sazed. "Kullanılan süreçlerden emin değilim ama bir şekilde kireç taşlarını eritmeden akkor hâle gelecekleri kadar ısıtmak mümkün."

Vin'in sol tarafındaki bir platformun üstünde, salonun ortasında dans etmekte olan çiftler için müzik çalan bir yaylı çalgılar orkestrası vardı. Sağ tarafında üzerlerine dizilmiş tabaklar dolusu yemeğin bulunduğu ve koşuşturan beyaz giysili garsonlar tarafından çevrelenmiş servis masaları vardı.

Sazed bir garsona yaklaştı ve Vin'in davetiyesini uzattı. Adam başıyla onayladı, sonra da daha genç bir hizmetkârın kulağına bir şeyler fısıldadı. Genç adam Vin'in önünde eğildi, sonra da odanın içlerine doğru ona yol gösterdi.

"Küçük, tek kişilik bir masa istedim," dedi Sazed. "Sizin bu ziyaret sırasında

aristokrasinin arasına karışmanız gerekli olmayacak, diye düşünüyorum ben. Sadece görülmeniz yeter."

Vin müteşekkir bir şekilde başını salladı.

"Tek kişilik masa sizin yalnız olduğunuza işaret edecek," diye uyardı Sazed. "Yemeğinizi yavaş yavaş yiyin. Yemeğiniz bittiği zaman erkekler sizi dansa kaldırmak için gelecekler."

"Sen bana dans etmeyi öğretmedin!" dedi Vin telaşlı bir fısıltıyla.

"Zaman yoktu Hanımım," dedi Sazed. "Endişe etmeyin, bu adamları saygılı olmak kaydıyla reddetmenize hak verilecektir. Sizin sadece ilk balonuz nedeniyle heyecanlı olduğunuzu varsayacaklar ve herhangi bir zararı olmayacak."

Vin başını salladı ve garson onları salonun merkezine yakın küçük bir masaya getirdi. Sazed onun yemeğini ısmarlarken Vin de masadaki tek sandalyeye yerleşti. Ardından Sazed ilerleyerek sandalyesinin arkasında ayakta durdu.

Vin resmi bir tavırla oturarak bekledi. Masaların çoğu galerinin çıkıntısının hemen altında, dans edenlerin oldukça yakınında yer alıyordu ve bu da arkalarında duvar boyunca giden koridora benzer bir yürüme yolu bırakıyordu. Buradan sessizce konuşan çiftler ve gruplar geçiyordu. Arada bir, birileri Vin'e doğru eliyle ya da başıyla işaret ediyordu.

Eh, Kelsier'in planının bu kısmı işe yarıyor. Vin fark ediliyordu. Ancak bir yüksek prelan arkasındaki yoldan geçerken Vin'in kendisini büzülmemek ya da sandalyesinde aşağı çökmemek için zorlaması gerekmişti. Neyse ki, her ne kadar üstünde aynı gri cübbe ve gözlerinin etrafında aynı koyu renkli dövmeleri olsa da, bu onun daha önce karşılaşmış olduğu adam değildi.

Aslında partide oldukça fazla sayıda obligatör vardı. Etrafta geziniyor ve partiye katılanların aralarına karışıyorlardı. Ama öte yandan, onların üstünde bir... bir başınalık vardı. Bir ayrım. Asillerin etraflarında sanki neredeyse şaperonlar* gibi dönüyorlardı.

Garnizon skaaları izliyor, diye düşündü Vin. *Görünüşe göre obligatörler de aristokrasi için benzer bir işlevi yerine getiriyor.* Bu garip bir görüntüydü; Vin her zaman asillerin özgür olduğunu düşünmüştü. Ve işin doğrusu, onlar kendilerinden skaaların olduğundan çok daha fazla eminlerdi. Pek çoğu iyi zaman geçiriyormuş gibi görünüyordu ve obligatörler de hiç güvenliği sağlarmış gibi davranmıyorlar, hatta özellikle casusa da benzemiyorlardı. Ama yine de oradaydılar. Etrafta dikiliyor, konuşmalara katılıyorlardı. Lord Hükümdar'ın ve onun imparatorluğunun daimi bir hatırlatıcısıydılar.

Vin dikkatini obligatörlerden uzaklaştırdı. Onların varlığı hâlâ Vin'i biraz rahatsız ediyordu ve bunun yerine başka bir şeye odakladı; güzel vitraylara. Bulunduğu noktadan baktığı zaman, oturduğu yerin tam karşısında ve yukarısında olan birkaç tanesini görebiliyordu.

Aristokrasi tarafından tercih edilen pek çok sahne gibi bunlar da dinsel içerik-

* Şaperon: Gözetim amacıyla genç kızlara eşlik eden yaşça büyük kadın. (çn)

liydi. Belki bir bağlılık göstergesi belki de zorunluluktu. Vin tam olarak bilmiyordu ama büyük olasılıkla bu Valette'in de bilmeyeceği bir şeydi; bu yüzden de bir sorun değildi.

Neyse ki büyük ölçüde Sazed'ın dersleri sayesinde sahnelerin bir kısmını tanıyabilmişti. Sazed, Lord Hükümdar'ın mitolojisi hakkında da diğer dinler hakkında olduğu kadar çok şey biliyormuş gibi görünüyordu; gerçi onun bizzat bu kadar baskıcı bulduğu bir dinin üzerine de çalışmış olması Vin'e garip geliyordu.

Pencerelerin pek çoğunda merkezi tema olarak Zifir vardı. Koyu siyah (veya pencere terimleriyle mor) ve şekilsizdi; kinci, dokunaca benzer uzantıları birkaç pencere boyunca sinsi sinsi ilerliyordu. Vin başını kaldırarak Lord Hükümdar'ın parlak bir şekilde renklendirilmiş olan betimlemelerinin yanındaki siyahlığa baktı ve kendisini dışarıdan aydınlatılmış sahnelerin karşısında hafifçe mıhlanıp kalmış olarak buldu.

Neydi bu Zifir, diye sordu kendi kendine Vin. *Neden bu kadar şekilsiz olarak betimleniyor, neden gerçekten ne olduğu gösterilmiyor?*

Daha önce hiç Zifir hakkında düşünmezdi ama Sazed'ın dersleri onun kafa yormaya başlamasına neden olmuştu. İçgüdüleri bir dolap olduğunu fısıldıyordu. Lord Hükümdar geçmişte kendisinin yok etmeyi başarabildiği dehşetli bir tehdit icat etmiş, böylece de bir imparator olarak konumunu "hak etmişti". Ancak öte yandan Vin gözlerini dikmiş bu korkunç, şekilsiz şeye bakarken, neredeyse inanabilirdi.

Ya böyle bir şeyler gerçekten var *olmuşsa*? Ve eğer var olduysa, Lord Hükümdar bunu yenmeyi nasıl başarabilmişti?

İçini çekerek bu düşüncelerine başını salladı. Daha şimdiden çok fazla bir leydi gibi düşünmeye başlamıştı. Onları yaratmış olan zenginliğe üstünkörü bir düşünceden fazlasını harcamazken, dekorasyonun güzelliğini takdir ediyor, anlamları üzerinde düşünüyordu. Ama buradaki her şey o kadar muhteşem ve süslüydü ki...

Salondaki sütunlar sadece sıradan kolonlar değildi; işlemeli sanat eserleriydi. Pencerelerin hemen yukarısında, tavanda asılmış geniş sancaklar vardı ve kemerli, yüksek tavan birbirleri üzerine çaprazlama gelen yapısal desteklerle doluydu ve kaplama taşlarıyla süslenmişti. Aşağıdan görülmek için fazlasıyla uzakta olmalarına rağmen, Vin bir şekilde o kaplama taşlarının her birinin incelikli bir şekilde işlenmiş olduğunu biliyordu.

Ve dansçılar ise seçkin ortama uyuyor, hatta belki de burayı gölgede bırakıyorlardı. Çiftler hiç zahmetsiz gibi görünen hareketleriyle yumuşak müziğe uyarak adımlarını atıyor, zarifçe dans ediyorlardı. Hatta pek çoğu dans ederken birbirleriyle muhabbet ediyordu. Leydiler tuvaletlerinin içinde özgürce hareket ediyorlardı ve Vin fark etmişti ki, pek çoğu onun fırfırlı elbisesiyle kıyaslandığında sıradan görünüyordu. Sazed haklıydı; moda olan kesinlikle uzun saçtı ama uzun saçlarını özgür bırakmış olanların sayısı kadar, saçlarını yukarıdan toplamış olanlar da vardı.

Görkemli salonun ortasında, kaliteli takımlarını giymiş asiller de bir şekilde farklı görünüyorlardı. Seçkin. Onun arkadaşlarını döven ve skaaları esir eden o

yaratıklar bunlar mıydı? Böylesine korkunç eylemler için çok... kusursuz, çok terbiyeli görünüyorlardı.

Dışarıdaki dünyanın farkına varabiliyorlar mı acaba, diye düşündü dans edenleri izlerken kollarını masanın üstüne dayayıp kavuşturarak. *Belki de kalelerinin ve balolarının ötesini göremiyorlardır; tıpkı benim de elbisemin ve makyajımın ötesini göremedikleri gibi.*

Sazed omzunu dürttü ve Vin de içini çekerek daha hanım hanımcık bir duruşa geçti. Birkaç dakika sonra yemek de geldi. O kadar garip tatlardan oluşan bir ziyafetti ki, eğer Vin son birkaç aydır sık sık benzer yemekleri yememiş olsa gözü korkardı. Sazed'ın eğitimi dans etmeyi atlamış olabilirdi ama yemek adabı konusunda oldukça bol zaman bulmuştu ki Vin de bunun için müteşekkirdi. Kelsier'in de söylemiş olduğu gibi, onun bu akşamki ana amacı görülmekti ve bu yüzden de doğru izlenimi yaratması önemliydi.

Ona öğretildiği gibi zarifçe yemek yedi. Bu sayede yavaş ve dikkatli davranma fırsatını bulmuş oluyordu. Dans teklifi yapılması fikrinden hoşlanmamıştı; eğer herhangi birisi onunla gerçekten konuşacak olursa yine paniğe kapılacağından korkuyordu. Fakat bir yemek ancak bir yere kadar uzatılabilirdi, özellikle de bir leydinin küçük porsiyonlarından oluşuyorsa. Kısa süre sonra yemek bitmişti ve Vin bitirmiş olduğuna işaret edecek şekilde çatalını tabağın üstüne yerleştirdi.

İlk talip daha iki dakika dolmadan yaklaştı. "Leydi Valette Renoux?" diye sordu genç adam sadece hafifçe eğilerek. Uzun, koyu takım ceketinin altına yeşil bir yelek giymişti. "Ben Lord Rian Strobe. Dans etmek ister miydiniz?"

"Lordum," dedi Vin mahcup bir şekilde gözlerini aşağı çevirerek. "Çok naziksiniz ancak bu benim ilk balom ve buradaki her şey o kadar muhteşem ki! Korkarım ki dans pistinde heyecandan tökezleyeceğim. Belki gelecek sefere...?"

"Elbette, leydim," dedi asil nazikçe başını eğerek, sonra da çekildi.

"Çok iyi bir iş başardınız, Hanımım," dedi Sazed sessizce. "Şiveniz kusursuzdu. Siz, elbette ki gelecek baloda onunla dans etmek zorunda kalacaksınız. O zamana kadar sizi mutlaka eğitmiş oluruz, diye düşünüyorum ben."

Vin'in yüzü hafifçe kızardı. "Belki de gelmez."

"Belki," dedi Sazed. "Ama pek olası değil. Genç aristokratlar gece eğlencelerine oldukça düşkündür."

"Bunu her gece mi yapıyorlar?"

"Neredeyse," dedi Sazed. "Balolar, ne de olsa insanların Luthadel'e gelmesinin ana sebeplerinden biri. Eğer kişi şehirdeyse ve bir balo da varsa ve neredeyse her zaman vardır, kişi genellikle buna katılır; özellikle de eğer genç ve evlenmemiş ise. Sizin bu kadar sık olarak katılmanız beklenmeyecektir ama büyük olasılıkla sizi haftada iki ya da üç kere partilere göndermemiz gerekir."

"İki ya da üç... bana daha fazla elbise lazım!" dedi Vin.

Sazed gülümsedi. "Ah, şimdiden bir leydi gibi düşünmeye başlamışsınız bile. Şimdi Hanımım, eğer bana izin verirseniz..."

"İzin mi vereyim?" diye sordu Vin dönerek.

"Vekilharçların yemeği için," dedi Sazed. "Benim rütbemdeki bir hizmetkâr genelde efendisinin yemeği bittiği zaman gönderilir. Sizi yalnız bırakma konusunda tereddüt içindeyim ancak o oda yüksek aristokrasinin kendini beğenmiş hizmetkârlarıyla dolu olacak. Üstat Kelsier'in benim kulak misafiri olmamı isteyeceği konuşmalar olacaktır."

"Beni tek başıma mı bırakacaksın?"

"Şimdiye kadar iyi gittiniz Hanımım," dedi Sazed. "Herhangi bir büyük hatanız olmadı ya da en azından sosyeteye yeni olan bir leydiden beklenmeyecek bir hata."

"Ne gibi?" diye sordu Vin endişe içinde.

"Bunları daha sonra tartışırız. Sadece masanızda kalın, fazla sık olarak tekrar doldurtmamaya çalışarak şarabınızı yudumlayın ve benim geri dönmemi bekleyin. Eğer başka genç asiller yaklaşacak olursa, onları da ilkine yaptığınız gibi nazik bir şekilde geri çevirin."

Vin tereddüt içinde başıyla onayladı.

"Yaklaşık bir saat içinde geri döneceğim," diye söz verdi Sazed. Ama sanki bir şeyi bekliyormuş gibi durmaya devam etti.

"Ee, gidebilirsin."

"Teşekkür ederim Hanımım," dedi Sazed eğilerek çekilirken. Onu yalnız bırakmıştı.

Yalnız değil, diye düşündü. *Kelsier de oralarda bir yerlerde, karanlığın içinde izliyor.* Bu düşünce onu rahatlatmıştı ama yine de sandalyesinin yanındaki boşluğu bu kadar keskin bir şekilde hissediyor olmamayı dilerdi.

Üç genç adam daha dans için ona yaklaştı ama her biri onun kibar reddini kabul etmişti. Onlardan sonra ise kimse gelmedi, büyük ihtimalle Valette'in dans etmek istemediğinin haberi yayılmıştı. Onun yanına gelmiş olan dört adamın isimlerini ezberledi; Kelsier bunu bilmek isteyecekti ve beklemeye başladı.

Garip bir şekilde, kısa süre sonra sıkılmaya başladığını fark etti. Oda iyi havalandırılmıştı ama yine de Vin'e kat kat kumaşların altında sıcak geliyordu. Bacakları özellikle kötü hâldeydi çünkü onlar bir de bileklere kadar inen iç çamaşırlarla uğraşmak zorundaydı. Her ne kadar ipeksi malzemeleri derisinin üstünde yumuşak bir his bıraksa da, uzun kol yenleri ona iyi gelmiyordu. Danslar devam ediyordu; bir süre ilgiyle onları izledi. Ama kısa süre sonra dikkati obligatörlere kaymıştı.

İlginç bir şekilde, partide aslında bir işlevi yerine getiriyormuş gibi görünüyorlardı. Her ne kadar çoğu zaman çene çalan asil gruplarından uzakta duruyor olsalar da, arada bir onlara katılıyorlardı. Ve bazen de bir grup duraklayarak bir obligatör arıyor ve saygılı bir hareketle yaklaşması için işaret ediyorlardı.

Vin kaşlarını çatarak neyi kaçırmış olduğunu anlamaya çalıştı. En sonunda yakınlardaki bir masada olan bir grup yanlarından geçen bir obligatöre el salladı. Masa onun kendi başına duyabilmesi için fazlasıyla uzaktı ama kalayla...

Metal yakmak üzere içine doğru uzandı ama sonra durdu. *Önce bakır*, diye

düşünerek metali yaktı. Kendisini ele vermemek için bunu neredeyse her zaman sürekli açık bırakmaya alışmak zorunda kalacaktı.

Allomansi'si gizlenmiş olarak, kalayını yaktı. Anında odanın ışıkları kör edici hâle geldi ve gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Orkestranın müziği daha yükseldi ve etrafındaki bir düzine konuşma da uğultulardan anlaşılır seslere dönüştü. Duymayı istediği konuşmaya odaklanmak için kendisini zorlaması gerekmişti ama o masa kendininkine en yakın olandı ve bu yüzden de sonunda doğru sesleri ayırt edebildi.

"... yemin ediyorum ki nişanım hakkındaki haberleri başka herkesten önce onunla paylaşacağım," diyordu gruptan bir kişi. Vin gözlerini birazcık açtı, bu masadaki asillerden biriydi.

"Pekâlâ," dedi obligatör. "Ben buna şahit oluyor ve kayıt ediyorum."

Asil bir elini uzattı ve sikkeler tınladı. Vin kalayını söndürerek gözlerini tamamen açtığı zaman obligatörün cübbelerinin cebine bir şeyler, büyük ihtimalle sikkeleri, sokarak masadan uzaklaşmakta olduğunu gördü.

İlginç, diye düşündü Vin.

Ne yazık ki, kısa süre sonra o masadaki insanlar kalktılar ve kendi yollarına gittiler ve Vin'in kulak misafiri olabileceği kadar yakında kimse kalmadı. Obligatörün oda boyunca yavaş yavaş ilerleyerek ahbaplarından birine doğru gitmesini izlerken sıkıntısı geri döndü. İki obligatörü öylesine izlerken eliyle masasına hafifçe vurarak tempo tutmaya başlamıştı ki, bir şeyi fark etti.

Bir tanesini tanıyordu. Az önce parayı almış olanı değil ama onun yanındaki, daha yaşlı olan adamı. Kısa boylu ve katı yüzlü adam otoriter bir havayla dikiliyordu. Diğer obligatörler bile ona hürmet ediyormuş gibi görünüyordu.

İlk önce Vin tanıdıklık hissinin Camon ile Maliye Kantonu'na yaptığı ziyaretten kaynaklanıyor olduğunu düşünerek bir panik dalgası hissetti. Ancak daha sonra bunun o adam olmadığına emin oldu. Vin onu daha önce görmüştü ama orada değil. Bu adam...

Babam, diye düşündü sersemleyerek.

Bir yıl önce Luthadel'e ilk geldikleri zaman, Reen bir defasında yakınlardaki bir demirhanede işçileri incelerken onu Vin'e göstermişti. Reen, Vin'i almış ve onu gizlice içeri sokarak en azından bir kez olsun babasını görmesinde ısrar etmişti; gerçi Vin hâlâ neden olduğunu anlamıyordu. Yine de onun yüzünü ezberlemişti.

Sandalyesinde iyice büzülme dürtüsünü bastırdı. Adamın onu tanıyabilmesinin hiçbir yolu yoktu, o Vin'in varlığından bile haberdar değildi. Vin dikkatini zorla babasından ayırarak başını kaldırıp vitraylara baktı. Ancak sütunlar ve çıkıntı onun görüş alanını kısıtladığı için pencereleri iyi göremiyordu.

Otururken daha önce görmediği bir şeyi fark etti. Karşı duvarın üst kısmı boyunca uzanacak şekilde eklenmiş olan yüksek bir balkon vardı. Duvarın tepesinde, vitraylı pencerelerle tavanın arasında olması dışında pencerelerin altındaki girintinin bir benzeriymiş gibi görünüyordu. Vin burada hareketlilik görebiliyordu; insanlar tek veya çift olarak balkon boyunca yürüyor, aşağıdaki partiye yukarıdan bakıyorlardı.

İçgüdüleri onu kendisi görülmeden partiyi izleyebileceği bir yer olan balkona doğru çekiyordu. Bu ona ayrıca masasının doğrudan üzerinde olan sancakların ve vitrayların da muhteşem bir görüntüsünü sağlayacaktı; aval aval bakıyormuş gibi görünmeden taş işçiliğini incelemesine izin vereceği ise aşikardı.

Sazed ona beklemesini söylemişti ama ne kadar çok otururşa, gözlerinin de o kadar çok gizli balkona çekildiğini fark ediyordu. Ayağa kalkmaya ve hareket etmeye, bacaklarını esnetmeye ve belki biraz da hava almaya can atıyordu. Babasının varlığı ise, o kendisinin farkında olsa da olmasa da, sadece Vin'in ana salondan ayrılması için başka bir nedendi.

Başka kimsenin beni dansa kaldırmak isteyeceği yok zaten, diye düşündü. *Ve ben Kelsier'in istediğini de yaptım, asillere göründüm.*

Durakladı, sonra da bir garson oğlana elini salladı.

Garson hızla yaklaştı. "Buyurun Leydi Renoux?"

"Yukarıya nasıl çıkarım?" diye sordu Vin balkona doğru işaret ederek.

"Hemen orkestranın yanında merdivenler var leydim," dedi oğlan. "Oradan en üst sahanlığa çıkabilirsiniz."

Vin başını sallayarak teşekkür etti. Sonra da kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve odanın ön tarafına doğru gitti. Kimse ona şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmadı ve o da merdivenlere doğru giden yolu aşarken kendine güveni gittikçe artarak yürüdü.

Taştan koridor kendi üzerine kıvrılarak yükseliyordu, basamakları kısa ama dikti. Duvarın dışı boyunca sıralanmış küçük, bir elinden daha geniş olmayan vitraylı cam pencereler vardı ama bunlar dışarıdan aydınlatmaları olmadığı için karanlıktı. Vin hevesli bir şekilde basamakları tırmandı, üzerindeki gergin enerjiyi atıyordu ama kısa süre sonra tuvaletinin ağırlığı ve ayağı takılmasın diye eteklerini yukarıda tutmanın zorluğu yüzünden nefes nefese kalmaya başlamıştı. Ancak yanan bir lehim kıvılcımı, terleyerek makyajını harap etmesine engel olacak kadar zahmetsiz hâle getirmişti işini.

Tırmanış zahmetine değmişti. Sadece duvarlardaki birkaç küçük mavi camlı fenerle aydınlatılan üst balkon karanlıktı ve vitraylı pencerelerin hayranlık uyandırıcı bir görüntüsünü sunuyordu. Etraf sessizdi ve Vin iki sütun arasındaki demir parmaklığa yaklaşarak aşağı bakarken kendisini neredeyse yalnız hissetmişti. Aşağıdaki zeminin taş karoları beyaz üstüne gri eğriler şeklinde, Vin'in fark etmemiş olduğu bir tür deseni oluşturuyordu.

Sis mi, diye meraklandı öylesine parmaklığa yaslanırken. Parmaklık da Vin'in arkasındaki fener desteği gibi süslü ve detaylıydı; ikisi de kalın, birbirine dolanmış sarmaşıklar şeklinde işlenmişti. Yanlarındaki sütunların tepeleri, balkondan aşağı atlayacakken donup kalmış gibi görünen taştan hayvanlar biçiminde oyulmuştu.

"Bak şimdi, şarap kupanı doldurmak için gittiğin zaman işte böyle oluyor."

Ani ses Vin'in sıçramasına neden oldu ve hızla döndü. Arkasında genç bir adam duruyordu. Ne takım elbisesi Vin'in gördüklerinin en kalitelisiydi ne de yeleği pek çoğu kadar parlaktı. Hem ceket hem de gömlek biraz fazla gevşek duruyormuş gibi görünüyordu ve adamın saçları da birazcık pejmürdeydi. Elinde bir kupa şarap

vardı ve takım ceketinin dış cebi de hacmi için biraz fazla büyük olan bir kitabın şekliyle kabarmıştı.

"Sorun geri döndüğün zaman en sevdiğin noktanın güzel bir kız tarafından çalınmış olduğunu görmek," dedi genç adam. "Şimdi, bir centilmen olsa yoluna devam edip başka bir yer bularak leydiyi düşünceleriyle baş başa bırakırdı. Ancak bu balkondaki en iyi nokta burası; okumak için iyi bir ışık bulabileceğin fenere en yakın olan tek yer *bu*."

Vin'in yüzü kızardı. "Özür dilerim lordum."

"Ah, bak şimdi ben kendimi suçlu hissettim. Hep bir kupa şarap yüzünden. Bak, burada iki kişi için fazlasıyla yetecek kadar yer var. Şöyle biraz kenara çekil."

Vin durakladı. Nazik bir şekilde reddebilir miydi? Adam belli ki Vin'in yakınında kalmasını istiyordu, onun kim olduğunu biliyor muydu? Kelsier'e söyleyebilmek için adamın adını öğrenmeye mi çalışmalıydı?

Vin biraz yan tarafa doğru hareket etti ve adam da onun yanına geçti. Yandaki sütuna sırtını yasladı ve şaşırtıcı bir şekilde, kitabını çıkardı ve okumaya başladı. Adam haklıydı; fenerin ışığı doğrudan kitabın sayfalarının üstüne düşüyordu. Vin bir an için dikilerek onu izledi ama o tamamen kendini kaptırmış gibi görünüyordu. Vin'e bir bakış atmak için başını kaldırmadı bile.

Bana hiç mi aldırış etmeyecek, diye düşündü kendi sıkıntısına şaşırarak. *Belki de daha süslü bir tuvalet giymeliydim.*

Adam şarabından bir yudum aldı, kitabına odaklanmıştı.

"Her zaman balolarda kitap mı okursunuz?" diye sordu.

Genç adam başını kaldırdı. "Ne kadar fırsat bulabilirsem."

"Bu biraz gelmenin amacına ters düşmüyor mu?" diye sordu Vin. "Eğer sosyalleşmekten kaçınacaksanız neden geliyorsunuz ki?"

"Sen de buraya çıkmışsın," diye cevap verdi adam.

Vin kızardı. "Ben sadece salonu yukarıdan bir görmek istemiştim."

"Ya? Peki, neden sana dans etmeyi teklif eden üç adamı da geri çevirdin?"

Vin durakladı. Adam gülümsedi, sonra da kitabına geri döndü.

"Dört tane vardı," dedi Vin alıngan bir şekilde. "Ve onları reddettim çünkü iyi dans etmeyi bilmiyorum."

Adam kitabını hafifçe indirerek ona dik dik baktı. "Biliyor musun, sen göründüğünden çok daha az ürkeksin."

"Ürkek mi?" diye sordu Vin. "Yanında duran genç bir leydi olmasına rağmen, daha kendini düzgün bir şekilde tanıtmadan gözlerini kitabına dikmiş olan kişi ben değilim."

Adam şüpheci bir şekilde bir kaşını kaldırdı. "Bak şimdi, tıpkı babam gibi konuştun. Çok daha güzel görünüşlü ama tıpkı onun kadar huysuz."

Vin ateş püsküren gözlerle ona baktı. En sonunda genç adam gözlerini devirdi. "Pekâlâ, o zaman ben de centilmenlik edeyim." Görgülü ve resmi bir şekilde öne bir adım atarak Vin'e başını eğdi. "Ben Lord Elend. Leydi Valette Renoux, okuduğum sırada bu balkonu sizinle paylaşma zevkine erişebilir miyim?"

Vin kollarını kavuşturdu. *Elend? Kendi adı mı, ailesinin adı mı? Umurumda olması gerekir mi? O sadece yerini geri istiyordu. Ama... benim dans etmek isteyenleri reddettiğimi nereden biliyor?* Her nedense içinde Kelsier'in özellikle bu konuşmayı öğrenmek isteyeceği gibi bir his vardı.

Garip bir şekilde, Vin diğerlerine yapmış olduğu gibi bu adamı da başından def etmek yönünde bir arzu hissetmiyordu. Bunun yerine Elend tekrar kitabını kaldırırken bir diğer kızgınlık dalgası daha hissetti.

"Hâlâ bana neden partiye katılmak yerine kitap okumayı tercih ettiğini söylemedin," dedi.

Adam içini çekerek kitabını tekrar indirdi. "Ee, bak şimdi, ben de dansçıların en iyisi değilim."

"Ah," dedi Vin.

"Ama bu işin sadece bir parçası," dedi bir parmağını kaldırarak. "Sen daha bunu fark etmemiş olabilirsin ama çok fazla parti diye bir şey de var. Bir kere bu baloların beş ya da altı yüz tanesine katıldıktan sonra, artık biraz sıkıcı gelmeye başlıyorlar."

Vin omuz silkti. "Eğer pratik yapsaydın büyük ihtimalle daha iyi dans etmeyi öğrenirdin."

Elend bir kaşını kaldırdı. "Benim kitabıma geri dönmeme izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Öyle bir niyetim yoktu."

Elend içini çekerek kitabı, kitap şeklinde bir aşınma izinin belirmeye başlamış olduğu ceketinin cebine geri soktu. "Peki, o zaman. Onun yerine gidip dans etmek ister misin?"

Vin donakaldı. Elend kayıtsızca gülümsedi.

Hükümdar adına! Bu ya inanılmayacak kadar uyanık ya da sosyal açıdan beceriksiz. Hangisi olduğunu belirleyemiyor olması rahatsız ediciydi.

"Bu bir hayır oluyor, diye varsayıyorum?" dedi Elend. "İyi. Önermem gerektiğini düşünmüştüm çünkü benim bir centilmen olduğumu ortaya koyduk. Ancak ben aşağıdaki çiftlerin onların ayaklarını ezmemizi takdir edeceklerinden şüpheliyim."

"Katılıyorum. Ne okuyordun?"

"Dilisteni," dedi Elend. "*Abide Duruşmaları*. Hiç duydun mu?"

Vin başını olumsuzca salladı.

"Ah, neyse. Pek kimse duymamıştır." Parmaklığın üstünden eğilerek aşağıya baktı. "Ee, sosyete içindeki ilk tecrüben hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu çok... etkileyici."

Elend kıs kıs güldü. "Venture Evi hakkında ne dersen de, nasıl parti verileceğini biliyorlar."

Vin başını sallayarak onayladı. "O zaman sen Venture Evi'nden hoşlanmıyor musun?" Belki bu Kelsier'in ilgilendiği o çekişmelerden birisiydi.

"Özel olarak değil, hayır," dedi Elend. "Onlar yüksek asiller için bile fazla gös-

teriş seven bir güruh. Sadece bir parti veremezler, *en iyi* partiyi vermek zorundalar. Bunu hazırlatırken hizmetkârlarının canını çıkarmalarını, sonra da hemen ertesi sabah salon mükemmel bir şekilde temiz değil diye zavallı şeyleri döverek cezalandırmalarından ise bahsetmeye bile gerek yok."

Vin başını yana eğdi. *Bir asilden duymayı beklediğim sözler değil.*

Elend durakladı, biraz utanmış gibi görünüyordu. "Ama sen onu boş ver. Sanırım Terrislin seni arıyor."

Vin irkilerek balkonun yan tarafından aşağı baktı. Gerçekten de, Sazed'in uzun boylu şekli şimdi boş olan masasının yanında durmuş, bir garson oğlanla konuşuyordu.

Vin sessizce ciyakladı. "Gitmem lazım," dedi merdivenlere doğru dönerek.

"Eh, peki o zaman," dedi Elend. "Okumaya geri döneyim ben de." Vin'e yarım bir el sallamayla veda etti ama o daha ilk adımını atamadan önce kitabını açmıştı bile.

Vin nefes nefese aşağı ulaştı. Sazed onu anında gördü.

"Affedersin," dedi yaklaşırken üzgünce.

"Benden özür dilemeyin Hanımım," dedi Sazed sessizce. "Bu hem uygunsuz, hem de gereksiz. Biraz hareket etmek iyi bir fikirdi, diye düşünüyorum ben. Eğer siz o kadar gergin görünüyor olmasaydınız bunu ben önerecektim."

Vin başıyla onayladı. "Peki, gitme zamanımız geldi mi?"

"Bu çekilmek için uygun bir zaman, eğer siz isterseniz," dedi Sazed yukarıdaki balkona doğru göz atarak. "Orada ne yapıyor olduğunuzu sorabilir miyim Hanımım?"

"Pencerelere daha yakından bir bakmak istemiştim," dedi Vin. "Ama sonunda birisiyle konuşmak zorunda kaldım. İlk başta sanki benimle ilgileniyormuş gibi görünüyordu ama şimdi onun en başından beri hiç de bana pek dikkat etmeye niyetli olmadığını düşünüyorum. Önemli değil, Kelsier'i adıyla rahatsız etmeye değecek kadar önemli gibi görünmüyordu."

Sazed durakladı. "Konuştuğunuz kişi kimdi?"

"Şu köşedeki adam, balkonda," dedi Vin.

"Lord Venture'nın arkadaşlarından biri miydi?"

Vin dondu. "Onların arasında adı Elend olan bir tane var mı?"

Sazed'ın gözle görülür şekilde rengi attı. "Siz Lord *Elend Venture*'yla mı konuşuyordunuz?"

"Şey... evet?"

"Size dans etmeyi teklif etti mi?"

Vin başını sallayarak onayladı. "Ama buna gerçekten niyetli olduğunu sanmıyorum."

"Ah, eyvah," dedi Sazed. "Kontrollü bilinmezlik de buraya kadarmış."

"Venture mı?" diye sordu Vin. "Venture Kalesi'ndeki gibi mi?"

"Ev unvanının vârisi," dedi Sazed.

"Ha," dedi Vin, büyük ihtimalle şu anda hissediyor olduğundan biraz daha faz-

la gözünün korkmuş olması gerektiğini fark ederek. "Biraz sinir bozucu bir oğlan ama sevimli gibiydi."

"Bunu burada tartışmamamız gerekir," dedi Sazed. "Siz onun mevkisinin çok ama çok altındasınız. Gelin, hadi çekilelim. Yemek için gitmemeliydim..."

Vin'e çıkışa doğru yol gösterirken kendi kendine mırıldanarak sesi kesildi. Vin şalını geri alırken son bir kere daha ana salonun içine doğru göz attı ve kalay yakarak gözlerini kısıp yukarıdaki balkona baktı.

Elend'in kitabı kapalı olarak bir elindeydi ve Vin onun kendi durduğu yöne doğru baktığına yemin edebilirdi. Gülümsedi ve Sazed'ın onu arabaya doğru götürmesine izin verdi.

Sıradan bir hamalın benim canımı sıkmasına izin vermemem gerektiğini biliyorum. Ama o bir Terrisli, kehanetlerin ortaya çıktığı yerden. Eğer herhangi bir kişi bir sahtekârı fark edebilecekse, bu o olmaz mı?

Yine de yolculuğuma devam ediyor, köhne kehanetlerin kaderimle yüzleşeceğimi söylediği yere doğru gidiyorum. Yürüyor, Rashek'in gözlerimi sırtımda hissediyorum. Kıskanç. Alaycı. Nefret dolu.

13

VİN BACAKLARINI ALTINDA toplamış, Lord Renoux'nun kaliteli ve rahat koltuklarından birinde oturuyordu. Hantal tuvaletten kurtularak tekrar tanıdık gömlek ve pantolona geri dönmüş olduğu için iyi hissediyordu.

Ancak Sazed'ın sakin memnuniyetsizliği onu kıvrandırıyordu. O odanın öbür ucunda ayakta durmuştu ve Vin belirgin bir biçimde başının dertte olduğu izlenimini edinmişti. Sazed onu uzun uzun sorgulamış, Lord Elend'la olan konuşmasının her detayını didik didik etmişti. Sazed'ın soruları, elbette ki saygılıydı ama ayrıca zorlayıcıydılar da.

Vin'in görüşüne göre, Terrisli onun genç asille olan konuşması hakkında gereksiz yere endişe ediyordu. Gerçekten de önemli olan herhangi bir şey hakkında konuşmamışlardı ve Elend'ın kendisi ise bir Büyük Ev lordu için dikkate değer şekilde etkileyicilikten uzaktı.

Ama onun hakkında garip olan bir şey *vardı*; Vin'in Sazed'a itiraf etmediği bir şey. Vin onun yanındayken... rahat hissetmişti. Yaşadığı tecrübeye dönüp baktığı zaman, o birkaç dakika boyunca gerçekten de Leydi Valette olmamış olduğunun farkına vardı. Ne de Vin olmuştu, ürkek çete üyesi olan o parçası da neredeyse Valette kadar sahteydi.

Hayır, o sadece... her kim ise o olmuştu. Bu garip bir tecrübeydi. Kelsier ve diğerleriyle beraberken de arada bir aynı şekilde hissetmişti ama daha sınırlı bir

şekilde. Elend onun gerçek kişiliğini nasıl bu kadar hızla ve bu kadar eksiksiz bir şekilde açığa çıkarabilmişti?

Belki de üzerimde Allomansi kullanmıştır, diye düşündü irkilerek. Elend bir yüksek asildi, bir Teskinci olabilirdi. Belki de o konuşmada Vin'in düşündüğünden daha fazlası vardı.

Vin sandalyesinde arkasına yaslanarak kendi kendine yüzünü astı. Bakırı açıktı ve bu ise onun Vin üzerinde duygusal Allomansi kullanmış *olamayacağı* anlamına gelirdi. Elend sadece her nasılsa onun savunmalarını indirmesine neden olmuştu. Vin kendisini ne kadar garip bir şekilde rahat hissettiğini düşünerek konuşmalarını tekrar hatırladı. Geriye dönüp bakıldığı zaman ise yeteri kadar dikkatli olmadığı açıkça görünüyordu.

Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım. Tekrar karşılaşacaklarını varsayıyordu. Karşılaşsalar iyi olurdu.

Bir hizmetkâr içeri girdi ve sessizce Sazed'a bir şeyler fısıldadı. Hızla yakılan biraz kalay Vin'in konuşmayı duyabilmesini sağladı; Kelsier sonunda geri dönmüştü.

"Lütfen Lord Renoux'ya haber gönderin," dedi Sazed. Beyaz giysili hizmetkâr başını sallayarak onayladı ve hızlı adımlarla odayı terk etti.

"Geri kalanlarınız da gidebilirler," dedi Sazed sakin bir şekilde ve odadaki hizmetkârlar aceleyle dağıldılar. Sazed'ın sessiz nöbeti onları da gergin odada konuşmadan ya da hareket etmeden bekleyerek ayakta kalmaya zorlamıştı.

Kelsier ve Lord Renoux sessizce konuşarak birlikte geldiler. Her zaman olduğu gibi, Renoux tanıdık olmayan Batı tarzı kesimli, zengin bir takım elbise giyiyordu. Yaşlı adam gri bıyığını ince ve düzgün tıraşlı tutuyordu ve kendine güvenen bir havayla yürüyordu. Bütün bir akşamı asillerin arasında geçirdikten sonra bile, Vin bir kez daha onun aristokratik duruşundan etkilenmişti.

Kelsier hâlâ sispelerinini takıyordu. "Saze?" dedi içeri girerken. "Haberlerin mi var?"

"Korkarım ki öyle, Üstat Kelsier," dedi Sazed. "Görünüşe göre Vin Hanım bu geceki baloda Lord Elend Venture'nın dikkatini çekmiş."

"Elend mı?" diye sordu Kelsier kollarını kavuşturarak. "O ev vârisi değil mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi Renoux. "Ben oğlanı belki dört yıl önce babası Batı'yı ziyaret ettiği zaman görmüştüm. Bana onun mevkisindeki bir kişi için biraz vakarsız gibi gelmişti."

Dört yıl mı, diye düşündü Vin. *Onun Lord Renoux'yu o kadar uzun zamandır taklit ediyor olmasının imkânı yok. Kelsier çukurlardan daha iki yıl önce kaçtı!* Taklitçiye dik dik baktı ama her zaman olduğu gibi, duruşunda herhangi bir kusur görmeyi başaramadı.

"Oğlan ne kadar ilgilendi?"

"Ona dans etmeyi önermiş," dedi Sazed. "Ancak Vin Hanım kabul etmeyecek kadar akıllıca davranmış. Görünüşe göre, karşılaşmaları sadece şans eseriymiş ama ben onun gözüne takılmış olabileceğinden korkuyorum."

Kelsier kıs kıs güldü. "Onu fazla iyi eğitmişsin Saze. Gelecekte, Vin, belki de biraz daha az alımlı olmayı denemelisin."

"Neden?" diye sordu Vin kızgınlığını gizlemeye çalışarak. "Benim genel olarak sevilen biri olmamı *istediğimizi* sanıyordum."

"Elend Venture kadar önemli bir adam tarafından değil çocuğum," dedi Lord Renoux. "Biz seni sosyetenin içine ittifaklar kurasın diye gönderdik, skandal yaratasın diye değil."

Kelsier başıyla onayladı. "Venture genç, bekâr ve güçlü bir evin vârisi. Senin onunla bir ilişkin olması bizim için ciddi sorunlara neden olabilir. Aristokrasinin kadınları seni kıskanır ve yaşı daha ileri olan asiller de mevki farklılığını uygun görmez. Sosyetenin büyük kısmını kendinden soğutmuş olursun. Bizim ihtiyacımız olan bilgiyi elde edebilmek için aristokrasinin seni kararsız, önemsiz ve en önemlisi de tehlikesiz olarak görmesine ihtiyacımız var."

"Dahası çocuğum," dedi Lord Renoux. "Elend Venture'nın seninle gerçekten de ilgileniyor olması pek olası değil. Asiller arasında onun eksantrik bir karakter olduğu bilinir, büyük olasılıkla o sadece beklenmeyeni yaparak ününü artırmaya çalışıyor."

Vin yüzünün kızardığını hissetti. *Büyük ihtimalle o haklıdır*, dedi kendi kendine sertçe. Yine de üçüne birden, özellikle de uçarı, umursamaz tavrı yüzünden Kelsier'e kızgın hissetmekten kendini alamıyordu.

"Evet," dedi Kelsier. "Venture'dan tamamen kaçınman büyük olasılıkla en iyisi. Onu gücendirmeye filan çalış. Ona şu senin bakışlarından bir iki tane at."

Vin, Kelsier'e doğru boş boş baktı.

"Hah, işte ondan!" dedi Kelsier kahkaha atarak.

Vin dişlerini sıktı, sonra da kendisini rahatlatmaya çalıştı. "Bu geceki balода babamı gördüm," dedi Kelsier ve diğerlerinin dikkatini Lord Venture'dan uzaklaştırmayı umarak.

"Öyle mi?" diye sordu Kelsier ilgiyle.

Vin başıyla onayladı. "Ağabeyim bir seferinde onu bana göstermişti, oradan tanıdım."

"Bu ne?" diye sordu Renoux.

"Vin'in babası bir obligatör," dedi Kelsier. "Ve görünüşe göre de, eğer bunun gibi bir baloya gidebilecek kadar nüfuzu varsa önemli biri. Adını biliyor musun?"

Vin başını olumsuzca salladı.

"Tarifi?"

"Ee... Kel, gözleri dövmeli..."

Kelsier güldü. "Bana bir ara onu gösterirsin, olur mu?"

Vin başıyla onayladı ve Kelsier de Sazed'a döndü. "Peki, bana Vin'i dansa kaldırmak için gelen asillerin isimlerini getirdin mi?"

Sazed başını salladı. "Vin Hanım bana bir liste verdi Üstat Kelsier. Ayrıca vekilharçların yemeğinden de paylaşmak istediğim birkaç ilginç detay var."

"İyi," dedi Kelsier köşedeki ayaklı saate bakarak. "Gerçi onları yarın sabaha saklaman gerekecek. Benim gitmem lazım."

"Gitmek mi?" diye sordu Vin kulaklarını dikerek. "Ama daha yeni geldin!"

"Bir yerlere gelmenin komik yanı da budur Vin," dedi göz kırparak. "Bir kere oraya vardığın zaman, gerçekten yapabileceğin tek şey tekrar oradan ayrılmaktır. Git biraz uyu, perişan görünüyorsun."

Kelsier gruba veda ederek el salladı, sonra da kendi kendine samimi bir şekilde ıslık çalarak odadan fırlayıp gitti.

Fazla rahat, diye düşündü Vin. *Ve fazla ağzı sıkı. Çoğu zaman bize hangi aileleri vurmayı planladığını söyler.*

"Sanırını ben de yatacağım," dedi Vin esneyerek.

Sazed ona şüpheyle dik dik baktı ama Renoux sessizce onunla konuşmaya başlayınca Vin'in gitmesine izin verdi. Vin merdivenleri hızla tırmanarak odasına çıktı, sispelerinini sırtına attı ve balkonunun kapılarını iterek açtı.

Sisler odanın içine doldu. Vin demir harladı ve ödülü de uzaklara doğru giden solgun mavi bir çizginin görüntüsü oldu.

Görelim bakalım nereye gidiyorsunuz Üstat Kelsier.

Vin çelik yakarak kendisini soğuk ve nemli sonbahar gecesine doğru İtti. Kalay gözlerini güçlendiriyor ve ıslak havanın nefes aldıkça boğazını gıdıklamasına neden oluyordu. Arkasına doğru sertçe İtti, sonra da hafifçe aşağıdaki kapıları Çekti. Bu manevra onun çelik kapıların üzerinden yükselen bir yay çizmesini sağladı, sonra da kendisini daha da yükseğe fırlatmak için kapılara doğru İtti.

Bir gözünü Kelsier'e doğru işaret eden mavi izin üstünde tutuyor ve onu görülmeyeceği bir mesafeden takip ediyordu. Hiç metal taşımıyordu, üzerinde sikke bile yoktu ve Allomansi kullandığını gizlemek için de bakırını yanar hâlde tutuyordu. Teorik olarak, Kelsier'i onun varlığından haberdar edebilecek olan tek şey sesti ve bu yüzden de olabildiğince sessizlik içinde hareket ediyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Kelsier şehrin içine doğru ilerlemedi. Malikânenin kapılarını geçtikten sonra kuzeye dönerek şehrin dışına yöneldi. Vin de onu takip ederek yere indi ve sessizce sert zeminde koştu.

Nereye gidiyor, diye düşündü Vin kafası karışarak. *Fellise'in etrafını mı dolanıyor? Öbür taraftaki malikânelerden birine doğru mu gidiyor?*

Kelsier kısa bir süre boyunca kuzeye doğru devam etti, sonra metal çizgisi bir anda solmaya başladı. Vin duraklayarak bir grup bodur ağacın yanında bekledi. Çizgi büyük bir hızla solmaktaydı, Kelsier bir anda hızlanmıştı. Vin kendi kendine küfrederek hızla koştu.

İleride Kelsier'in çizgisi karanlığın içinde kayboldu. Vin içini çekerek yavaşladı. Demirini harladı ama bu sadece bir an için onun tekrar uzaklarda kayboluşunu görmesine yetmişti. Asla ona yetişemezdi.

Ancak harladığı demir ona başka bir şeyi göstermişti. Kaşlarını çatarak sabit bir metal kaynağının yanına gelene kadar ileri doğru devam etti, iki küçük tunç çubuk birbirlerinden bir iki ayak uzakta kalacak şekilde yere çakılmıştı. Bir tanesini Çekerek eline getirdi, sonra da kuzeydeki girdaplanan sislerin içine doğru baktı.

Zıplıyor, diye düşündü. *Ama neden?* Evet, zıplamak yürümekten daha hızlıydı ama boş tarlalarda bunun pek bir anlamı yok gibiydi.

Tabii eğer...

Vin ileri doğru yürüdü ve kısa bir süre sonra toprağın içine gömülmüş olan iki tunç çubuk daha buldu. Geriye doğru bir göz attı. Gecenin karanlığında emin olması zordu ama dört çubuk doğrudan Luthadel'e doğru işaret eden bir çizgi oluşturuyormuş gibi görünüyordu.

Demek böyle yapıyormuş, diye düşündü. Kelsier'in Luthadel ve Fellise arasında dikkate değer bir hızla gidip gelme gibi esrarengiz bir becerisi vardı. Vin onun ata bindiğini sanmıştı ama görünüşe göre daha iyi bir yöntem vardı. Kelsier, ya da belki de ondan önce başka birileri, iki şehrin arasına Allomantik bir yol döşemişti.

Birinci çubuğu avcunda sıkıca kavradı, eğer yanılmışsa inişini yumuşatmak için ona ihtiyacı olacaktı, sonra da ikinci çubuk çiftinin önüne geçti ve kendisini havaya doğru fırlattı.

Çeliğini harlayıp kendisini göğe doğru yapabildiği kadar yükseğe fırlatırken kuvvetle çubukları itti. Uçarken başka metal kaynakları arayarak demirini harladı. Kısa süre sonra belirdiler; iki tanesi doğrudan kuzeyde ve iki yanında uzakta duran da birer tane daha.

Yanda olanlar rotanı düzeltmek için, diye düşündü. Eğer tunç yolun üzerinde kalmak istiyorsa doğrudan kuzeye doğru gitmesi gerekiyordu. Ana yolun üzerindeki yan yana duran iki çubuğun tam arasından geçecek şekilde hareket etmek için kendisini hafifçe sola doğru ittirdi, sonra da yükselen bir yay hâlinde kendisini tekrar ileri fırlattı.

İşi hızla kapmıştı; çubuktan çubuğa zıplıyor, hiçbir zaman yerin yakınına bile yaklaşmıyordu. Sadece birkaç dakika içinde tempoyu o kadar iyi tutturmuştu ki, neredeyse hiç yanlardan düzeltme yapmasına gerek kalmıyordu.

Değişen manzara boyunca ilerleyişi inanılmayacak kadar hızlıydı. Sisler yanından savrulup gidiyor, sispelerini arkasında dalgalanıyor ve uçuşuyordu. Yine de kendisini daha da hızlanmaya zorladı. Tunç çubukları inceleyerek çok fazla zaman harcamıştı. Kelsier'e yetişmek zorundaydı, yoksa Luthadel'e ulaşacak ama sonra nereye gideceğini bilemeyecekti.

Kendisini çubuktan çubuğa neredeyse pervasız bir hızla fırlatmaya başladı; Allomantik bir hareket izi arayarak çaresizce bakınıyordu. Yaklaşık on dakika boyunca zıpladıktan sonra en sonunda ilerisinde mavi bir çizgi belirdi, yerdeki çubuklara doğru değil de havaya doğru işaret ediyordu. Vin rahatlayarak nefesini verdi.

Sonra ikinci bir çizgi belirdi ve bir üçüncü.

Vin kaşlarını çatarak kendisini boğuk bir sesle yere düşmeye bıraktı. Kalay harladı ve önündeki karanlığın içinde tepesi ışıktan toplarla pırıldayan devasa bir gölge belirdi.

Şehir duvarı, diye düşündü hayret içinde. *Bu kadar çabuk mu? Yolculuğu at sırtındaki bir adamdan iki kat daha hızlı bitirdim!*

Ancak bu Kelsier'in izini kaybetmiş olduğu anlamına geliyordu. Yüzü asıldı ve

taşımakta olduğu çubuğu kullanarak kendisini siperliğin üstüne fırlattı. Nemli taşların üstüne indiği zaman da arkasına uzanarak çubuğu çekip eline getirdi. Sonra duvarın öbür tarafına yaklaştı ve şehri gözleriyle tararken sıçrayarak taş parmaklığın üstünde çömeldi.

Şimdi ne olacak, diye düşündü kızgınlıkla. *Felise'e geri mi döneyim? Oraya gidip gitmediğini görmek için Clubs'ın dükkânına mı uğrayayım?*

Bir an için kararsız bir şekilde durdu, sonra da kendisini duvardan aşağı atarak çatılar boyunca ilerlemeye başladı.

Pencere kolları ve metal parçalarına İttirerek rasgele bir şekilde dolandı, uzun sıçramaların gerekli olduğu zamanlarda tunç çubuğu kullanıyor, sonra da Çekerek yine eline getiriyordu. Farkında olmadan belli bir yere gitmekte olduğunu, oraya varana kadar anlamamıştı.

Venture Kalesi karşısında, sislerin içinden yükseliyordu. Kireç lambaları söndürülmüştü ve sadece muhafızların nöbet yerlerinde birkaç hayalet gibi meşale yanıyordu.

Vin onu devasa kaleye neyin geri getirmiş olduğuna karar vermeye çalışarak bir çatının kenarında çöktü. Serin rüzgâr saçlarını ve pelerinini dalgalandırıyordu ve yanaklarının üstündeki birkaç minik yağmur damlasını hissetti. Ayak parmakları üşümeye başlayana kadar uzun bir süre boyunca oturdu.

Sonra sağ tarafında bir hareket fark etti. Anında büzülerek kalayını harladı.

Ortamın ışığında neredeyse görünmez olan Kelsier, üç ev ötedeki bir çatının üstünde oturmuştu. Vin'i fark etmiş gibi görünmüyordu. O da kaleyi izliyordu, Vin'in yüz ifadesini okuyabilmesi için fazlasıyla uzaktaydı.

Vin onu kuşkucu gözlerle izledi. Onun Elend'la olan karşılaşmasını geçiştirmişti ama belki de bu onu itiraf ettiğinden daha fazla endişelendiriyordu. Ani bir korku dalgası hissederek gerginleşti.

Buraya Elend'ı öldürmek için gelmiş olabilir mi? Bir yüksek asil vârisine suikast düzenlenmesi kesinlikle aristokrasi arasında gerginlik yaratırdı.

Vin kaygı içinde bekledi. Ancak en sonunda Kelsier ayağa kalktı ve arkasını dönüp yürüyerek uzaklaştı, sonra da çatıyı İtip kendini havaya fırlattı.

Vin tunç çubuğu attı; çubuk onu ele verirdi. Kelsier'in arkasından koştu. Demiri ona ileride hareket eden mavi çizgileri gösteriyordu ve o da aceleyle çatıdan sokağın karşısına atladı ve aşağıdaki bir lağım kapağını İtti, Kelsier'in izini tekrar kaybetmemeye kararlıydı.

Şehrin merkezine doğru ilerledi. Vin hedefini tahmin etmeye çalışarak kaşlarını çattı. Erikeller Kalesi o yöndeydi ve onlar büyük bir silah tüccarıydı. Belki de Kelsier onların kaynaklarına bir şeyler yaparak Renoux Evi'ni yerel asiller için daha önemli hâle getirmeyi planlıyordu.

Vin bir çatının üstüne indi ve Kelsier'in hızla gecenin içine doğru fırlayışını izleyerek durakladı. *Yine hızlı hareket etmeye başladı. Ben...*

Bir el omzunun üstüne indi.

Vin ciyaklayarak geriye sıçradı ve lehim harladı.

Kelsier onu bir kaşı kalkmış şekilde inceliyordu. "Senin şu anda yatakta olman gerekiyor, genç hanım."

Vin yan tarafındaki metal çizgisine doğru bir göz attı. "Ama..."

"Sikke kesesi," dedi Kelsier gülümseyerek. "İyi bir hırsız kurnaz numaraları da boxingleri çaldığı kadar kolayca çalar. Sen geçen hafta beni takip ettiğinden beri daha dikkatli davranıyorum. İlk başta senin bir Venture Sissoylusu olduğunu varsaymıştım."

"Onların Sissoylusu var mı?"

"Eminim ki vardır," dedi Kelsier. "Büyük Evlerin çoğunun olur ama senin arkadaşın Elend onlardan biri değil. O bir Siskan bile değil."

"Nereden biliyorsun? Saklıyor olabilir."

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Bir iki yıl önceki bir baskında neredeyse ölecekti. Eğer güçlerini göstermek için uygun bir zaman varsa, o da oydu."

Vin başıyla onayladı, hâlâ başı eğikti, Kelsier'in gözlerine bakamıyordu.

İçini çekerek eğimli çatının üstüne oturan Kelsier bir bacağını aşağı sarkıttı. "Otur."

Vin de onun karşısında çatının kiremitlerine oturdu. Yukarıda serin sisler çalkalanmaya devam ediyordu ve yağmur hafif hafif çiselemeye başlamıştı. Ama bu sıradan gece neminden pek farklı değildi.

"Sen beni böyle takip edip durursan olmaz Vin," dedi Kelsier. "Güven hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor musun?"

"Eğer bana güvensen nereye gittiğini söylerdin."

"Aslında hayır," dedi Kelsier. "Belki de ben sadece sen ve diğerlerinin benim için endişe etmenizi istemiyorumdur."

"Senin yaptığın her şey tehlikeli," dedi Vin. "Neden bize ayrıntılarını anlatırsan daha fazla endişe edelim ki?"

"Bazı şeyler diğerlerinden daha bile tehlikelidir," dedi Kelsier sessizce.

Vin durakladı, sonra da Kelsier'in gitmekte olduğu yöne doğru bir göz attı. Şehrin merkezine doğru.

Kredik Shaw'a, Bin Kuleli Tepe'ye doğru. Lord Hükümdar'ın sarayı.

"Lord Hükümdar'la yüzleşmeye gidiyorsun!" dedi Vin sessizce. "Geçen hafta ona bir ziyaret yapacağını söylemiştin."

"Ziyaret belki biraz fazla zorlama bir kelime," dedi Kelsier. "Saraya *gidiyorum* ama Lord Hükümdar'ın kendisiyle gerçekten de karşılaşmamayı umuyorum. Daha onun için hazır değilim. Öte yandan *sen* doğrudan Clubs'ın dükkânına gidiyorsun."

Vin başını sallayarak onayladı.

Kelsier'in yüzü asıldı. "Sadece yine beni takip etmeye çalışacaksın, değil mi?"

Vin durakladı, sonra da yine başıyla onayladı.

"Neden?"

"Çünkü yardım etmek istiyorum," dedi Vin sessizce. "Şu ana kadar, benim bütün bunlardaki rolüm aşağı yukarı bir partiye gitmekten ibaret oldu. Ama ben de bir Sissoyluyum, beni sen kendin eğittin. Ben oturup yemek yer ve insanların dans etmesini izlerken, diğer herkesin tehlikeli işleri yapmasına izin verecek değilim."

"Senin o balolarda yaptığın şey de önemli," dedi Kelsier.

Vin onaylayarak başını eğdi. Önce onun gitmesine izin verecek, sonra da onu takip edecekti. Yürüttüğü mantığın bir parçası demin söylemiş olduğu şeydi; bu çete için bir dostluk hissi edinmeye başlamıştı ve bu onun asla karşılaşmadığı bir şeydi. Çetenin yaptığı işin bir parçası olmayı istiyordu, yardım etmek istiyordu.

Ancak diğer bir parçası ise Kelsier'in ona her şeyi söylemediğini fısıldıyordu. Vin'e güveniyor olabilirdi, güvenmiyor da olabilirdi. Ama kesinlikle onun da sırları vardı. On Birinci Metal ve dolayısıyla da Lord Hükümdar bu sırlarla ilgiliydi.

Kelsier gözlerinin içine baktı. Vin'in onu takip etmeye niyetli olduğunu görmüş olmalıydı. İçini çekerek arkasına yaslandı. "Ben ciddiyim Vin! Benimle gelemezsin."

"Niyeymiş o?" diye sordu Vin bütün numarayı bir kenara bırakarak. "Eğer senin yaptığın şeyler bu kadar tehlikeliyse, arkanı kollayan diğer bir Sissoylunun olması daha güvenli olmaz mı?"

"Sen hâlâ metallerin hepsini bilmiyorsun," dedi Kelsier.

"Sadece sen bana öğretmemiş olduğun için."

"Daha fazla pratik yapman gerek."

"En iyi pratik uygulamadır," dedi Vin. "Ağabeyim beni soygunlara yanında götürerek hırsızlık yapmayı öğretmişti."

Kelsier başını iki yana salladı. "Bu çok tehlikeli."

"Kelsier," dedi Vin ciddi bir ses tonuyla. "Biz *Son İmparatorluk'u devirmeyi* planlıyoruz. Zaten bu yılın sonuna kadar sağ kalmayı bekliyor değilim.

"Diğerlerine ekipte iki tane Sissoylu olmasının nasıl bir avantaj olduğunu söyleyip duruyorsun. Eh, eğer sen benim gerçekten de bir Sissoylu olmama izin vermezsen bu pek bir avantaj olmayacak. Daha ne kadar bekleyeceksin? Ben 'hazır' olana kadar mı? Böyle bir şeyin asla olacağını sanmıyorum."

Kelsier bir an için ona dik dik baktı, sonra güldü. "İlk karşılaştığımız zaman, ağzından kerpetenle zor laf alıyorduk. Şimdi ise bana nutuk atıyorsun."

Vin kızardı. En sonunda Kelsier içini çekerek pelerininin içine uzanıp bir şey çıkardı. "Bunu düşünüyor olmam bile inanılmaz," diye mırıldandı ona bir parça metal vererek.

Vin minik, gümüşsü metal topunu inceledi. O kadar parlaktı ki neredeyse bir damla sıvı gibi görünüyordu. Yine de elinde katıydı.

"Atiyum," dedi Kelsier. "Bilinen Allomantik metallerin onuncu ve en güçlü olanı. O boncuk önceden sana verdiğim boxingle dolu torbanın tamamından daha değerli."

"Bu kadarcık şey mi?" diye sordu Vin şaşkınlıkla.

Kelsier başıyla onayladı. "Atiyum sadece tek bir yerden gelir, Hathsin Çukurları'ndan. Ve Lord Hükümdar da onun üretimini ve dağıtımını kontrol eder. Büyük Evler'in aylık belli bir miktarda atiyum satın almaya izni vardır; Lord Hükümdar'ın onları kontrol altında tutmasının ana yollarından biri bu. Yut onu."

Vin metal parçasına göz attı, bu kadar değerli olan bir şeyi boşa harcamak isteyip istemediğinden emin değildi.

"Atiyumu satamazsın," dedi Kelsier. "Hırsız çeteleri deniyor ama izleri bulunup idam ediliyorlar. Lord Hükümdar atiyum stokları konusunda çok titiz."

Vin başıyla onayladı ve metali yuttu. Anında içinde yakılmayı bekleyen yeni bir güç stokunun belirdiğini hissetti.

"Pekâlâ," dedi Kelsier ayağa kalkarak. "Ben yürümeye başlar başlamaz yak."

Vin başıyla onayladı. O ileri yürümeye başladığı zaman Vin yeni güç stokuna uzandı ve atiyumu yaktı.

Gözlerine Kelsier hafifçe bulanıklaşmış gibi göründü; sonra da onun önündeki sislerin içine şeffaf, hortlağa benzer bir görüntü fırladı. Görüntü tıpkı Kelsier'e benziyordu ve onun hemen birkaç adım önünden yürüyordu. Çok hafif, kuyruk gibi bir ardıl görüntü kopyadan Kelsier'in kendisine doğru gidiyordu.

Bu sanki... bir gölgenin tersiymiş gibiydi. Kopyası Kelsier'in yaptığı her şeyi yapıyordu ama görüntü *daha önce* hareket ediyordu. Görüntü döndü ve Kelsier de aynı yoldan onu takip etti.

Görüntünün ağzı hareket etmeye başladı. Bir an sonra Kelsier konuştu. "Atiyum birazcık geleceği görmeni sağlar. Ya da en azından, hemen yakın gelecekte insanların ne yapacak olduklarını görmeni sağlar. Dahası aklını da güçlendirerek, yeni bilgileri hazmedebilmeni ve daha hızlı ve daha sakin bir şekilde tepki verebilmeni sağlar."

Gölge durdu, sonra Kelsier de yürüyerek onun üstüne gelip durdu. Aniden gölge uzanıp ona bir tokat attı ve Vin de refleksle harekete geçerek tam Kelsier'in gerçek eli hareket etmeye başlarken elini yukarı kaldırdı. Kelsier'in kolunu savrulurken yakalamıştı.

"Atiyum yaktığın zaman hiçbir şey seni şaşırtamaz," dedi. "Düşmanlarının doğrudan onun üstüne düşeceklerini kesin bir şekilde bilerek bıçağı savurabilirsin. Her darbenin nereye ineceğini görebileceğin için saldırılardan kolaylıkla kaçınabilirsin. Atiyum seni neredeyse ölümsüz yapar. Aklını da güçlendirerek bütün bu yeni bilgilerden faydalanabilmeni sağlar."

Bir anda düzinelerce başka görüntü Kelsier'in vücudundan etrafa fışkırdı. Her biri farklı bir yöne atılıyor; kimisi çatı boyunca yürüyor, kimisi de havaya sıçrıyordu. Vin, Kelsier'in kolunu bırakarak ayağa kalktı ve şaşkınlıkla geriledi.

"Şimdi ben de atiyum yaktım," dedi Kelsier. "Ben de senin ne yapacağını görüyorum ve bu ise benim yapacak olduğum şeyi değiştiriyor ki o da senin yapacağın şeyleri değiştiriyor. Görüntüler ikimizin de yapmamızın olası olduğu bütün hareketleri yansıtıyorlar."

"Bu kafa karıştırıcı," dedi Vin çılgın görüntüler kargaşasını izleyerek; eski olanları sürekli olarak kaybolurken, yeni olanları da sürekli olarak beliriyordu.

Kelsier başıyla onayladı. "Atiyum yakmakta olan birisini yenmenin tek yolu senin de atiyum yakmandır. Böylece ikinizin de bir avantajı olmaz."

Görüntüler kayboldu.

"Şimdi ne yaptın?" diye sordu Vin irkilerek.

"Hiçbir şey," dedi Kelsier. "Büyük ihtimalle senin atiyumun bitmiştir."

Vin şaşkınlık içinde onun haklı olduğunu fark etti, atiyumu bitmişti. "Ne kadar da hızlı yanıyor!"

Kelsier başıyla onaylayarak tekrar oturdu. "O büyük olasılıkla senin hayatında en çabuk tükettiğin servettir, ha?"

Vin afallayarak başını salladı. "Bu çok büyük bir israf gibi görünüyor."

Kelsier omuz silkti. "Atiyum sadece Allomansi sayesinde değerli. O yüzden eğer biz onu yakıyor olmasaydık, böylesine bir servet değerinde olmazdı. Elbette, biz onu yaktığımız zaman da daha bile ender bir hâle getiriyoruz. Bu biraz ilginç bir ilişki, bir ara Ham'a bunu sor. O atiyum ekonomisi hakkında konuşmaya bayılır.

"Her neyse, yüzleşecek olduğun her Sissoylunun büyük olasılıkla atiyumu olacaktır. Ancak bunu kullanmakta gönülsüz olacaklar. Dahası henüz yutmamış olacaklar; atiyum kırılgandır ve midendeki sindirici sıvılar da birkaç saat içinde atiyumu harap eder. O yüzden tasarrufla etkililik arasında ince bir çizgide yürümen gerekir. Eğer rakibin atiyum kullanıyormuş gibi görünüyorsa, sen de kendininkini kullanmak zorunda kalırsın. Ama seni bütün stokunu onunkinden önce tüketip bitirmeye zorlamayacağından da emin olman gerekir."

Vin başıyla onayladı. "Bu beni bu gece yanına alacağın anlamına mı geliyor?"

"Büyük olasılıkla bundan pişman olacağım," dedi Kelsier içini çekerek. "Ama seni bağlamak dışında arkada bırakmanın herhangi bir yolunu da göremiyorum. Seni uyarıyorum Vin. Bu tehlikeli olabilir. *Çok* tehlikeli. Lord Hükümdar'la karşılaşmaya niyetim yok ama gizli gizli onun kalesine girmeye niyetim var. Sanıyorum onu nasıl yeneceğimiz konusunda bir ipucunu nereden bulabileceğimizi biliyorum."

Vin gülümsedi ve Kelsier ona elini sallarken öne çıktı. Kesesinin içine uzandı ve bir şişecik çıkararak bunu Vin'e verdi. Bu sıradan Allomantik şişeciklere benziyordu ama içindeki sıvıda sadece tek bir metal parçacığı vardı. Bu atiyum boncuğu ona pratik yapması için vermiş olduğundan birkaç kat daha büyüktü.

"Zorunda kalmadığın sürece kullanma," diye uyardı Kelsier. "Başka bir metale ihtiyacın var mı?"

Vin başıyla onayladı. "Buraya gelirken çeliğimin büyük bir kısmını yakıp bitirdim."

Kelsier ona başka bir şişecik verdi. "Önce gidip benim sikke kesemi geri alalım."

Bazı zamanlar delirmekte olup olmadığımı merak ediyorum.

Belki her nasılsa bütün bir dünyanın yükünü sırtımda taşımak zorunda olduğumu bilmenin baskısı yüzündendir. Belki de gördüğüm ölümün, kaybettiğim dostların yüzündendir. Öldürmek zorunda kaldığım dostların.

Neden olursa olsun, bazen beni takip eden gölgeler görüyorum. Ne anladığım, ne de anlamayı arzu ettiğim karanlık yaratıklar. Bunlar, belki de, benim aşırı zorlanmış aklımın bir tür uydurması...

14

ONLAR SİKKE KESESİNİ bulduktan hemen sonra yağmur yağmaya başladı. Sert bir yağmur değildi ama sisi biraz açmış gibi görünüyordu. Vin titreyerek kapüşonunu yukarı kaldırıp Kelsier'in yanında bir çatının üstüne çöktü. O havaya fazla önem vermiyordu bu yüzden Vin de vermedi. Biraz nemden bir zarar gelmezdi, hatta büyük ihtimalle yağmur onların yaklaşırken çıkarabilecekleri seslerin duyulmasını önleyeceğinden faydalı da olacaktı.

Kredik Shaw önlerinde yükseliyordu. Sivri uçlu minareleri ve dik kuleleri gecenin içinde karanlık pençeler gibi yükseliyordu. Kalınlıkları oldukça değişkendi, bazıları büyük odaları ve merdiven sahanlıklarını içerecek kadar genişti ama bazıları sadece gökyüzüne doğru çıkıntı yapan ince çelik sopalardan ibaretti. Kulelerin değişkenliği bütün yapıya çarpık çurpuk bir simetri, ama neredeyse buna rağmen bir denge kazandırıyordu.

Dikenlerin ve kulelerin nemli, sisli gecede tekinsiz bir duruşu vardı; uzun zaman açık havada kalmaktan yıpranmış olan bir cesedin külle kararmış kemiklerini andırıyordu. Bunlara bakarken Vin bir şey... *depresyon*... hissine kapıldığını düşündü... sanki sırf binanın yakınında olmak bile onun umudunu emip kurutmaya yeterliymiş gibi.

"Hedefimiz en sağdaki kulelerden birinin tabanındaki bir tüneller grubu," dedi

Kelsier, sesi düşen yağmurun hafif uğultusunun üzerinden zar zor duyuluyordu. "O tünellerin tam merkezindeki bir odaya doğru gidiyoruz."

"İçeride ne var?"

"Bilmiyorum," dedi Kelsier. "Bizim de keşfedecek olduğumuz şey bu. Her üç günde bir ve bugün onlardan biri değil, Lord Hükümdar bu odayı ziyaret ediyor. Orada üç saat kaldıktan sonra da gidiyor. Daha önce de bir kere oraya girmeye çalıştım. Üç yıl önce."

"Şu iş," diye fısıldadı Vin. "O senin..."

"Yakalanmama neden olan iş," dedi Kelsier başıyla onaylayarak. "Evet. O zamanlar biz Lord Hükümdar'ın o odada hazinelerini sakladığını düşünüyorduk. Şimdi ise bunun doğru olduğunu düşünmüyorum ama yine de merak ediyorum. Odaya gidişi çok düzenli, çok... garip. O odada bir şeyler var Vin. Önemli bir şeyler. Belki de onun gücünün ve ölümsüzlüğünün sırrı oradadır."

"O konuda neden endişe etmemiz gerekli ki?" diye sordu Vin. "Sende onu yenmek için On Birinci Metal var, değil mi?"

Kelsier yüzünü astı. Vin bir cevap bekliyordu ama herhangi bir cevap alamadı. "Geçen sefer içeri girmeyi başaramadım Vin," dedi bunun yerine. "Yakınına gittik ama oraya kadar fazla kolay olmuştu. Ulaştığımızda ise odanın dışında Sorgucular vardı. Bizi bekliyorlardı."

"Birileri onlara geldiğinizi mi haber verdi?"

Kelsier başıyla onayladı. "O iş için aylar boyunca plan yaptık. Kendimize aşırı güveniyorduk ama bunun için sebebimiz de vardı. Mare ve ben en iyilerdik, işin kusursuz bir şekilde yapılıp bitmiş olması gerekirdi." Kelsier durakladı, sonra da Vin'e döndü. "Bu gece hiçbir plan yapmadım. Sadece gidiyoruz, bizi durdurmaya çalışan kim olursa susturacak, sonra da zorla odanın içine gireceğiz."

Vin soğuk yağmur suyunun ellerini ıslatmasını ve kollarını nemlendirmesini hissederek sessizce oturuyordu. Sonra başını sallayarak onayladı.

Kelsier hafifçe gülümsedi. "İtiraz yok mu?"

Vin başını iki yana salladı. "Beni yanında getirmen için seni zorladım. Şimdi itiraz etmek bana düşmez."

Kelsier güldü. "Sanırım Breeze'le fazla uzun zamandır takılıyorum. Birileri bana deli olduğumu söylemediği sürece rahat edemiyorum."

Vin omuz silkti. Ancak çatı boyunca ilerlerken Kredik Shaw'dan gelen o depresyon hissini tekrar duydu.

"Burada... bir şey var Kelsier," dedi. "Her nasılsa sarayda... bana kötü hissettiren bir şey var."

"Bu Lord Hükümdar," dedi Kelsier. "O inanılmayacak kadar güçlü bir Teskinci gibi Allomansi yayarak yakınlarına gelen herkesin duygularını boğar. Bakırını yak, o zaman bağışıklık kazanırsın."

Vin başıyla onaylayarak bakır yaktı. His anında kayboldu.

"Tamam mı?" diye sordu Kelsier.

Vin tekrar başıyla onayladı.

"Pekâlâ o zaman," dedi Kelsier ona bir avuç dolusu sikke vererek. "Bana yakın kal ve atiyumunu da her ihtimale karşı elinin altında tut."

Bunun ardından kendini çatıdan aşağı attı. Vin de pelerininin kurdeleleri yağmur suyu saçarak onu takip etti. Düşerken lehim yaktı ve yere Allomantik olarak güçlendirilmiş bacaklarıyla indi.

Kelsier hızla koşmaya başladı ve Vin de peşinden gitti. Islak kaldırım taşlarının üstündeki hızı pervasızca olabilirdi ama lehimle güçlenmiş kasları hassasiyet, güç ve dengeyle tepki veriyordu. Islak, sisli gecenin karanlığında kalay ve bakır yakarak koştu; biri görmesini, öbürü de saklanmasını sağlıyordu.

Kelsier saray binasının etrafından dolandı. Garip bir şekilde bahçelerin bir dış duvarı yoktu. *Elbette yok. Lord Hükümdar'a saldırmaya kim cüret edebilir ki?*

Bin Kuleli Tepe'yi çevreleyen tek şey kaldırım taşlarıyla kaplanmış düz bir alandı. Dikkati Kredik Shaw'ı oluşturan rahatsız edici, asimetrik kanatlar, kuleler ve minarelerden uzaklaştıracak şekilde duran herhangi bir ağaç, çalı ya da bina yoktu.

"İşte gidiyoruz," diye fısıldadı Kelsier, sesi Vin'in kalayla güçlenmiş olan kulaklarına ulaşacak şekilde. Döndü ve doğrudan sarayın bodur, ambara benzeyen bir kesimine doğru koştu. Onlar yaklaşırken Vin işlemeli, kapıya benzer bir geçidin yanında durmakta olan bir çift muhafız gördü.

Kelsier göz açıp kapayıncaya kadar adamların tepesine binerek bir tanesini bıçaklarıyla biçmişti. İkinci adam bağırmaya çalıştı ama Kelsier sıçrayarak iki ayağını birden adamın göğsüne indirdi. İnsanüstü bir kuvvetle atılan tekme muhafızı duvara savurdu, sonra da adam yere yığıldı. Bir saniye sonra Kelsier ayaklarının üstündeydi; bütün ağırlığıyla kapıya bindirmiş ve iterek açmıştı.

İçerideki taş koridordan dışarı zayıf bir fener ışığı dökülüyordu. Kelsier kapıdan içeri daldı. Vin kalayını kıstı, sonra da kalbi küt küt atarak arkasından koştu. Bir hırsız olarak geçirdiği tüm zaman boyunca asla böyle bir şey yapmamıştı. Onun hayatı gizli gizli soygun yapmak ve dolap çevirmekle geçmiş olan bir hayattı, baskınlar ya da gasplarla değil. Ayakları ve pelerini pürüzsüz taşların üzerinde ıslak bir iz bırakırken koridor boyunca Kelsier'i takip etti ve deriyle sarmalanmış olan sapını terli avcuyla sıkıca kavradığı cam bıçağı endişeli bir şekilde çekti.

Hemen ileride bir adam koridorda belirdi, görünüşe göre bir tür muhafız odası olan bir yerden dışarı çıkmıştı. Kelsier öne sıçradı ve dirseğini askerin karnına gömdü, sonra da onu duvara vurdu. Daha muhafız yere yığılırken Kelsier odanın içine daldı.

Vin de peşinden girerek kargaşanın içine daldı. Kelsier köşedeki metal bir şamdanı çekerek eline getirdi, sonra da bununla hızla dönmeye başlayıp askerlere birer birer vurarak devirmeye başladı. Muhafızlar bağırarak ayaklandılar ve odanın yan tarafından değnekler kaptılar. Üstü yarım kalmış yemeklerle dolu olan bir masa, adamlar yer açmaya çalışırken bir kenara fırlatıldı.

Bir asker Vin'e doğru döndü ve o da düşünmeden tepki verdi. Çelik yaktı ve bir avuç sikke fırlattı. Sikkeleri İtti ve onlar da ileri fırlayarak muhafızın etini delip geçti ve adam düştü.

Demir yakarak sikkeleri eline geri Çekti. Kanlı bir yumrukla döndü ve metalleri etrafa saçarak üç askeri devirdi. Kelsier de sonunu üstünü doğaçlama değneğiyle yıktı.

Ben dört adam öldürdüm, diye düşündü Vin afallayarak. Daha önceleri öldürme işini yapan hep Reen olmuştu.

Arkasında bir hışırtı vardı. Vin hızla dönerek diğer bir bölük askerin onun karşısındaki kapıdan içeri girmekte olduğunu gördü. Yan tarafta Kelsier şamdanı bıraktı ve öne bir adım attı. Odanın dört feneri bir anda desteklerinden sökülerek doğrudan ona doğru atıldı. Kenara çekilerek fenerlerin birbirleriyle çarpışmasına izin verdi.

Oda karardı. Vin kalay yakarak gözlerini dışarıdaki koridordan gelen ışığa uydurdu. Ama muhafızlar tökezleyerek duraklamıştı.

Bir an sonra ise Kelsier onların arasına dalmıştı. Bıçaklar karanlığın içinde parladı. Adamlar çığlıklar attı. Sonra da ortalık bir anda sessizleşti.

Vin etrafı ölümle çevrelenmiş olarak durdu; kanlı sikkeler afallamış parmaklarından dökülüyordu. Ancak bıçağını sırf titreyen kolunu sabit tutmak için de olsa sıkı sıkı kavramaya devam etti.

Kelsier bir elini omzuna koydu ve Vin sıçradı.

"Bunlar kötü adamlardı Vin," dedi. "Her skaa kalbinin derinliklerinde Son İmparatorluk'u korumak için silah kuşanmanın suçların en büyüğü olduğunu bilir."

Vin uyuşuk bir şekilde başını salladı. Ters giden bir şeyler vardı. Belki de ölümler yüzündendi ama şimdi gerçekten de binanın içine girmiş olduğundan, hâlâ Lord Hükümdar'ın gücünü hissedebildiğine yemin edebilirdi. Bir şeyler onun duygularını *İtiyormuş*, bakırına rağmen onu bunaltıyormuş gibi görünüyordu.

"Gel. Zamanımız az." Kelsier cesetlerin üstünden kıvrak bir şekilde atlayarak tekrar fırladı ve Vin de kendisini onu takip ederken buldu.

Onu beni getirmeye kendim zorladım, diye düşündü. *Ben de savaşmak istiyordum, onun gibi. Buna alışmam gerekecek.*

İkinci bir koridora çıktılar ve Kelsier havaya zıpladı. Havada yalpaladı, sonra da karşıya doğru fırladı. Vin de aynısını yaparak sıçradı ve koridorun çok ilerisinde bir destek buldu, sonra da bunu kendisini ileriye doğru Çekmek için kullandı.

Yan koridorlar hızla yanlarından geçti, kalayla güçlendirilmiş kulaklarındaki havanın geçişi bir uluma gibiydi. Koridorda önlerine iki asker çıktı. Kelsier bir tanesine ayaklarıyla bindirdi, sonra da ters döndü ve bıçağını öbürünün boynuna sapladı. İki adam da düştü.

Metal yok, diye düşündü Vin yere inerek. *Buradaki muhafızların hiçbirisi üstünde metal taşımıyor.* Sıskıran deniliyordu bunlara. Allomanserlerle savaşmak için eğitilmiş olan adamlar.

Kelsier bir yan koridora daldı ve Vin de ona ayak uydurabilmek için hızla koşmak zorunda kaldı. Lehim harlayarak bacaklarını daha hızlı hareket etmeye zorladı. İleride Kelsier durakladı ve Vin de tökezleyerek yanında durdu. Sağ taraflarında açık, kemerli bir kapı vardı ve buradan küçük koridor fenerlerinden çok

daha parlak olan bir ışık geliyordu. Vin kalayını söndürdü ve Kelsier'i takip ederek kemerin altından odanın içine girdi.

Büyük, kubbe tavanlı odanın köşelerinde alevleri açıkta olarak yanan altı tane büyük maltız vardı. Sıradan koridorların aksine, bu oda gümüş işlemeli fresklerle kaplanmıştı. Her biri açık bir şekilde Lord Hükümdar'ı temsil ediyordu; Vin'in daha önce görmüş olduğu pencereler gibiydi ama daha az soyutlardı. Bir dağ gördü. Büyük bir mağara. Bir ışık havuzu.

Ve çok karanlık bir şeyler.

Kelsier geniş adımlarla ileri doğru yürüdü ve Vin döndü. Odanın merkezine hâkim küçük bir bina vardı; bina içinde bir bina. Oyulmuş taşlar ve akıcı desenlerle süslenmiş tek katlı bina, önlerinde hürmetkâr bir şekilde duruyordu. Her şey göz önüne alındığı zaman, sessiz ve boş oda Vin'de garip bir ağırbaşlılık hissi uyandırıyordu.

Kelsier çıplak ayaklarıyla pürüzsüz siyah mermerin üstüne basarak ileri doğru yürüdü. Vin de endişeli bir şekilde eğilmiş olarak takip etti onu; oda boş gibi görünüyordu ama başka muhafızlar da olmalıydı. Kelsier iç binanın duvarına yerleştirilmiş olan, üzerine Vin'in tanımadığı harfler oyulmuş, büyük meşe kapıların yanına geldi. Uzandı ve kapıyı çekip açtı.

İçeride bir Çelik Sorgucu duruyordu. Yaratığın sivri uçları gözlerine çakılmış olan iki devasa kazığın altındaki dudakları tekinsiz bir ifadeyle kıvrılarak gülümsedi.

Kelsier sadece bir an için durakladı. Sonra Sorgucunun eli öne fırlayarak onu boğazından yakalarken, "*Vin, kaç*!" diye bağırdı.

Vin donakaldı. Yan taraflardaki açık kemerlerin altından iki siyah cübbeli Sorgucunun daha içeri girmekte olduğunu gördü. Uzun boylu, ince ve kel olan Sorguculların kazıklarının yanı sıra karmaşık Nezaret göz dövmeleri de dikkat çekiciydi.

En yakındaki Sorgucu Kelsier'i boğazından tutarak havaya kaldırdı. "Kelsier, Hathsin Firarisi," dedi yaratık gıcırtılı bir sesle. Sonra Vin'e doğru döndü. "Ve... sen. Ben de seni arıyordum. Eğer seni hangi asilin peydahladığını söylersen, bunun çabuk ölmesine izin vereceğim melez."

Kelsier yaratığın kavrayışıyla boğuşurken öksürerek nefes almaya çabalıyordu. Sorgucu dönerek Kelsier'i metal kazıklı gözleriyle inceledi. Kelsier tekrar öksürdü, sanki bir şeyler söylemeye çalışıyormuş gibiydi ve Sorgucu da merakla Kelsier'i biraz daha yakınına çekti.

Kelsier'in eli öne fırlayarak yaratığın boynuna bir bıçak gömdü. Sorgucu tökezlerken Kelsier yumruğunu yaratığın koluna indirerek çatırtıyla kemiklerini parçaladı. Sorgucu onu düşürdü ve Kelsier de öksürerek ışıltılı mermer zemine düştü.

Nefes almak için çabalayan Kelsier başını kaldırıp yoğun gözlerle Vin'e baktı. "Kaç dedim!" diye hırlayarak ona doğru bir şey attı.

Vin duraklayarak sikke kesesini yakalamak için uzandı. Ama kese bir anda havanın içinde yalpalayarak hızla ona doğru atıldı. Aniden Kelsier'in keseyi ona atmaktan ziyade İtmekte olduğunu fark etti.

Kese Vin'in göğsüne isabet etti. Kelsier'in Allomansi'siyle İtilen kese, Vin'i oda

boyunca fırlatarak iki şaşkın Sorgucunun arasından geçirip en sonunda becerikszce yere düşüp mermerin üstünde kayacak kadar onu uzaklaştırdı.

Vin hafifçe sersemlemiş hâlde başını kaldırdı. İleride Kelsier tekrar ayağa kalkmıştı. Ancak birinci Sorgucu boynuna saplı duran bıçak konusunda pek endişeliymiş gibi görünmüyordu. Diğer iki Sorgucu da onunla Kelsier arasında durmaktaydı. Bir tanesi ona doğru döndü ve Vin onun dehşet verici, doğaüstü bakışı yüzünden ürperdi.

"KAÇ!" Kelime kubbeli odada yankılandı. Ve en sonunda bu sefer kafasına dank etti.

Vin hızla ayağa kalktı; korku onu sarsıyor, ona bağırıyor, harekete geçiriyordu. En yakındaki kemere doğru fırladı, bunun içeri girerken geçmiş olduğu kemer olup olmadığından emin değildi. Kelsier'in sikke kesesini sıkı sıkı kavradı ve demir yakarak telaş içinde koridorun ilerinde bir destek noktası aradı.

Uzaklaşmam gerek!

Gördüğü ilk metal parçasını kavrayıp asılarak kendisini yerden kopardı. Dehşet demirini harlarken kontrolsüz bir hızla koridor boyunca uçtu.

Bir anda yalpaladı ve her şey hızla döndü. Başını sert taşlara vurarak ters bir açıyla yere çarptı, sonra da ne olduğunu anlamaya çalışarak sersemlemiş bir şekilde yattı. Sikke kesesi... birileri onu Çekmiş, Vin'i geriye doğru savurmak için içindeki metalleri kullanmıştı.

Vin yerde yuvarlandı ve karanlık bir şeklin koridor boyunca uçarak geldiğini gördü. Sorgucu Vin'den kısa bir mesafe ileride hafifçe ayaklarının üstünde yere inerken cübbesi dalgalandı. İfadesiz bir yüzle yürüyerek yaklaştı.

Vin kalay ve lehim harlayarak kafasını açtı ve acıyı uzaklaştırdı. Hızla birkaç sikke çıkararak bunları Sorgucuya doğru İtti.

Sorgucu ise bir elini kaldırdı ve sikkelerin ikisi de havada dondu. Vin'in kendi İtişi bir anda onu geriye doğru fırlattı ve taşlar boyunca kayıp yuvarlanarak uzaklaştı.

Sürüklenmenin ardından sikkelerin yere düşüşünün tıngırtısını duydu. Bir düzine yeni bere vücudu boyunca kızgınca parlarken Vin başını iki yana salladı. Sorgucu yerdeki sikkelerin üstüne basıp geçerek tempolu bir yürüyüşle ona doğru gelmeye başladı.

Kaçmam lazım! Kelsier bile bir Sorgucuyla yüzleşmekten korkuyordu. Eğer o bile dövüşemiyorsa, Vin'in ne kadar şansı vardı?

Hiç. Keseyi bıraktı ve sıçrayarak ayağa kalktı, sonra da koşarak ilk gördüğü kapı ağzından eğilerek içeri daldı. Kapının arkasındaki odada kimse yoktu ama merkezinde altın bir sunak duruyordu. Sunak, köşelerdeki dört şamdan ve etrafa yayılmış olan diğer dinsel öteberiyle oda sıkış tıkıştı.

Vin Kelsier'in deminki numarasını hatırlayarak döndü ve Çekerek şamdanlardan birini eline getirdi. Sorgucu odanın içine girdi, sonra da neredeyse eğlenerek elini kaldırarak rahat bir Allomantik Çekmeyle kolayca şamdanı elinden söküp aldı.

Çok güçlü, diye düşündü Vin dehşet içinde. Büyük ihtimalle arkadaki fener

desteklerini Çekerek kendisini sabit tutuyordu. Ancak Demirçekmelerinin kuvveti, Kelsier'inkilerin asla olmadığı kadar yüksekti.

Vin zıplayarak kendisini sunağın hafifçe yukarısına ve ötesine doğru Çekti. Kapı ağzındaki Sorgucu kısa bir sütunun üstünde oturmakta olan bir tasa uzandı ve içinden görünüşe göre bir avuç dolusu metal üçgen bir şeyler aldı. Tüm kenarlar keskindi ve yaratığın elini bir düzine farklı yerden kesmişlerdi. O ise yaraları görmezden gelerek kanlı elini Vin'e doğru uzattı.

Vin metal parçaları arkasındaki duvara yağarken ciyaklayarak sunağın arkasına atladı.

"Kapana kısıldın," dedi Sorgucu gıcırtılı bir sesle. "Benimle gel."

Vin yan tarafına bir göz attı. Odada başka bir kapı yoktu. Başını hafifçe uzatarak Sorgucuya bir göz attı ve bir parça metal de suratına doğru fırladı. Bunu İtti ama Sorgucu fazla güçlüydü. Duvara doğru birden eğilerek metalin geçip gitmesine izin vermek zorunda kaldı.

Engellemek için *bir şeylere ihtiyacım olacak. Metalden yapılmamış bir şeyler.*

Sorgucunun odanın içindeki adımlarını duyarken ihtiyacı olan şeyi buldu; sunağın yanında durmakta olan büyük, deri kaplı bir kitap vardı. Bunu kaptı, sonra da durakladı. Eğer ölürse zengin olmanın bir faydası olmazdı. Kelsier'in şişeciğini çıkararak atiyumu yuttu, sonra da yaktı.

Sorgucunun gölgesi sunağın yan tarafından dolaşarak belirdi, bir an sonra ise gerçek Sorgucu da onu takip etti. Atiyum gölgesi elini açtı ve minik, şeffaf bıçaklardan oluşan bir dalga Vin'in üstüne atıldı.

Gerçek bıçaklar onların peşinden geleceği için Vin kitabını kaldırdı ve tam da gerçek bıçaklar ona doğru uçmaya başlarken kitabıyla gölge izlerini süpürdü. Keskin ve tırtıklı kenarları kitabın deri cildine derinlemesine gömülürken bıçakların her birini yakalamıştı.

Sorgucu durakladı ve Vin'in ödülü onun çarpık yüzünde şaşkınlık ifadesine benzeyen bir şey görmek oldu. Sonra ise Sorgucunun gövdesinden dışarı yüz tane gölgeli görüntü fışkırdı.

Lord Hükümdar adına, diye düşündü Vin. Onun da atiyumu vardı.

Vin bunun ne anlama geldiğinden endişe etmek için duraklamayarak sunağın üstünden atladı, Sorgucu başka bir şeyler daha atarsa kendisini korumak için kitabı da taşıyordu. Sorgucu da hızla döndü, Vin tekrar koridora fırlarken kazıklı gözleri onu takip ediyordu.

Bir manga asker durmuş, onu bekliyorlardı. Ancak her birinin bir de gelecek-gölgesi vardı. Vin aralarına daldı ve silahlarının nereye ineceğine bakmak için pek fazla dikkat bile harcamadan bir şekilde on iki farklı adamın saldırılarından kaçındı. Ve bir an için, neredeyse acıyı ve korkuyu unuttu; bunların yerine inanılmaz bir güç hissi gelmişti. Zahmetsizce saldırılardan sıyrılıyordu, değnekler yukarısından ve yanından savruluyor ve her birisi sadece birkaç santim farkla ıskalıyordu. Vin ölümsüzdü.

Adamların saflarının arasından onları öldürmeye ya da zarar vermeye zahmet

etmeden hızla geçti, sadece kaçmak istiyordu. En sonuncusunu da geçtikten sonra bir köşeyi döndü.

Ve her tarafında uçuşan gölgeler olan ikinci bir Sorgucu öne çıktı ve sivri bir şeyi Vin'in yan tarafına indirdi.

Vin'in acıyla nefesi kesildi. Yaratık silahını onun vücudundan çekip kurtarırken iğrenç bir ses çıktı; bu üstüne keskin obsidiyen bıçaklar takılmış olan uzun bir tahta parçasıydı. Vin yan tarafını kavrayarak geriye doğru tökezledi, yaradan sızan dehşet verici miktarda ılık kanı hissediyordu.

Sorgucu tanıdık görünüyordu. *Birincisi, öbür odada olan*, diye düşündü Vin acı içinde. *Bu... bu Kelsier öldü anlamına mı geliyor?*

"Senin baban kim?" diye sordu Sorgucu.

Vin kanı durdurmaya çalışarak elini yan tarafında tuttu. Bu büyük bir yaraydı. Kötü bir yara. Vin daha önce de böyle yaralar görmüştü. Bunlar her zaman öldürürdü.

Ama o hâlâ ayaktaydı. *Lehim*, diye düşündü karışmış olan aklı. *Lehim harla!*

Vin öyle yaptı ve metal onun vücuduna güç vererek ayaklarının üstünde kalmasını sağladı. Askerler öbür taraftan yaklaşan ikinci Sorgucuya yol açmak için geri çekildi. Vin parmaklarının arasından süzülen kanlar yan tarafından aşağı akarken korku içinde bir Sorgucudan diğerine baktı; ikisi de üstüne geliyorlardı. Birinci Sorgucu hâlâ kenarı kanla kaplanmış baltaya benzer silahı taşıyordu. Onun kanı.

Öleceğim, diye düşündü Vin dehşetle.

Ama sonra duydu. Yağmur. Hafifti ama kalaylı kulakları arkasından gelen sesi seçebiliyordu. Hızla dönüp yalpalayarak bir kapıdan geçti ve odanın diğer tarafındaki büyük bir kemerin görüntüsüyle karşılaştı. Odanın zemininde sis toplanmıştı ve yağmur dışarıdaki taşları dövüyordu.

Muhafızların geldiği yer olmalı, diye düşündü. Vücudunun hâlâ nasıl bu kadar iyi çalıştığına hayret ederek lehimini harlamaya devam etti ve deri kitabı refleks olarak sıkıca göğsüne bastırıp tökezleyerek dışarıdaki yağmura çıktı.

"Kaçacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu birinci Sorgucu arkasından, sesi eğleniyormuş gibiydi.

Vin uyuşmuş bir şekilde gökyüzüne doğru uzandı ve kendini sarayın pek çok kulesinden birine doğru Çekti. Gecenin karanlığında havaya fırlayarak yukarı doğru süzülürken Sorgucunun küfrettiğini işitti.

Bin kule etrafında yükseliyordu. Bir tanesini Çekti, sonra da başka bir tanesine geçti. Yağmur şimdi güçlüydü ve geceyi simsiyah yapmıştı. Ortam ışığını yansıtacak hiç sis yoktu ve yıldızlar da yukarıdaki bulutlar tarafından gizlenmişti. Vin nereye gitmekte olduğunu göremiyordu, kulelerin metal zirvelerini hissetmek için Allomansi kullanmak zorundaydı ve onlarla arasında hiçbir şeyin olmadığını umut etmek zorundaydı.

Bir kuleye çarptı ve karanlığın içinde bunu kavrayıp asılarak durdu. *Yarayı sarmak gerek*, diye düşündü hızlıca. Uyuşmaya başlıyordu, lehimi ve kalayına rağmen kafası bulutlanmaya başlamıştı.

Bir şeyler onun üstünde kuleye bindirdi ve alçak sesli bir hırlama duydu. Vin

kendini itip uzaklaşırken Sorgucunun silahının onun hemen yanında, havayı yardığını duydu.

Tek bir şansı vardı. Zıplamasının ortasında kendisini yan taraftaki farklı bir kuleye doğru Çekti. Aynı anda elindeki kitaba doğru da İttirdi; hâlâ kapağına saplanmış olan metal parçaları vardı. Kitap metal çizgileri gecenin karanlığında zayıfça parlayarak demin onun gitmekte olduğu yöne doğru devam etti. Bunlar Vin'in üzerindeki son metallerdi.

Vin mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışarak bir sonraki kuleyi hafifçe yakaladı. Karanlığın içinde kalay yakarak duyularını zorladı; yağmur damlaları kulaklarında bir fırtınaya dönüşmüştü. Onların ötesinde ise kitabı itmiş olduğu yöndeki bir kuleye bir şeylerin çarptığını net olarak duyduğunu düşündü.

Sorgucu onun numarasına kanmıştı. Yağmur damlaları vücuduna inmekte olan Vin kulede asılı kalarak içini çekti. Bakırının hâlâ yanıyor olduğundan emin olduktan sonra kendisini yerine sabitlemek için kuleyi hafifçe Çekti ve yarayı sarmak üzere gömleğinden bir parça yırttı. Uyuşmuş zihnine rağmen, kesiğin ne kadar büyük olduğunu fark edebiliyordu.

Ah, Hükümdar adına, diye düşündü. Lehim olmasa çok uzun zaman önce kendinden geçmiş olurdu. Ölmüş olması gerekirdi.

Karanlıktan bir ses geldi. Vin bir ürperti hissederek yukarı baktı. Etrafında her şey siyahtı.

Olamaz. Onun beni...

Bir şey onu kuleye vurdu. Vin haykırarak sıçrayıp uzaklaştı. Kendisini başka bir kuleye doğru çekti, bunu zayıfça yakaladı ve sonra da anında İterek uzaklaştı. Sorgucu da onu takip etti, o arkasında kuleden kuleye çarparken gümlemeler geliyordu.

Beni buldu. Beni göremezdi, duyamazdı ya da hissedemezdi ama beni buldu.

Vin bir kuleye çarptı ve tek eliyle tutunarak karanlığın içinde hareketsizce asılı durdu. Gücü neredeyse tükenmişti. *Uzaklaşmam... gerek... saklanmam...*

Elleri uyuşmuştu ve aklı da neredeyse aynı durumdaydı. Parmakları kulenin soğuk, ıslak metalinden kaydı ve aşağıdaki karanlığa doğru düştüğünü hissetti.

Yağmurla birlikte düşüyordu.

Ama sert bir şeylerin üstüne gümbürtüyle düşmeden önce sadece kısa bir mesafe gitmişti. Sarayın yüksek olan bir parçasının çatısı. Sersemlemiş hâlde dizlerinin üstünde kalktı ve bir köşe arayarak emekleyip kuleden uzaklaştı.

Saklan... saklan... saklan...

Başka bir kule tarafından oluşturulmuş bir kuytu bulana kadar zayıfça emekledi. Derin bir küllü yağmur suyu birikintisinin içinde yatarak karanlık köşeye sindi, kollarını kendi etrafına dolamıştı. Vücudu yağmur ve kanla sırılsıklamdı.

Sadece bir an kaçmış olabileceğini düşündü.

Karanlık bir siluet gürültüyle çatıya indi. Yağmur hafiflemeye başlamıştı ve Vin'in kalayı iki kazık çakılmış bir kafa ile koyu bir cübbeye bürünmüş olan bir gövdeyi açığa çıkarıyordu.

Hareket etmek için çok zayıftı, giysileri derisine yapışmış hâlde su birikinti-

sinin içinde titremekten başka bir şey yapamayacak kadar zayıftı. Sorgucu ona doğru döndü.

"Ne kadar da ufak, baş belası bir şeysin sen," dedi. İleriye doğru bir adım attı ama Vin onun sözlerini zar zor duyabiliyordu.

Etraf tekrar kararıyordu... Hayır, bu sadece onun aklıydı. Gözleri kapanarak görüşü karardı. Artık canı yanmıyordu. Hatta... düşünemiyordu... bile...

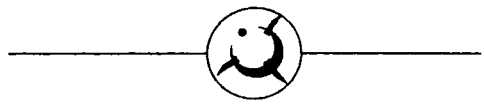
Bir ses, sanki parçalanan dallar gibi.

Sonra kollar onu kavradı. Ilık kollar, ölümün kolları değil. Zorlayarak gözlerini açtı.

"Kelsier?" diye fısıldadı.

Ama ona bakan endişeyle dolu yüz Kelsier'inki değildi. Bu farklı, daha nazik bir yüzdü. Rahatlamayla içini çekti; güçlü kollar onu yakına çekerken ve garip bir şekilde gecenin korkunç fırtınaları içinde güvende hissetmesine neden olurken dalıp gitti.

Kwaan bana neden ihanet etti bilmiyorum. Şimdi bile, bu olay düşüncelerimden çıkmıyor. Beni keşfeden kişi o olmuştu; bana ilk kez Çağların Kahramanı diyen Terris filozofu oydu. Şimdi ise meslektaşlarını ikna etmek için verdiği uzun savaşlarından sonra, benim iktidarıma karşı konuşan tek önemli Terrisli kutsal adamın o olması ironik bir şekilde gerçeküstü görünüyor.

15

"*ONU YANINA MI ALDIN?*" diye hesap sordu Dockson odanın içine dalarken. "Vin'i Kredik Shaw'a mı götürdün? *Manyak mısın sen?*"

"Evet," diye tersledi Kelsier. "En başından beri siz haklıydınız. Ben delinin biriyim. Manyağım. Belki de Çukurlar'da geberip gitmiş ve sizleri de rahatsız etmek için asla geri gelmemiş olmalıydım!"

Dockson durakladı, Kelsier'in sözlerinin etkisiyle afallamıştı. Kelsier hüsranla masaya vurdu ve darbenin şiddetinden tahtalar parçalandı. Hâlâ lehim yakıyordu. metal çeşitli yaralarına direnmesine yardım ediyordu. Sispelerini paramparçaydı, vücudunda yarım düzine farklı küçük kesik vardı. Sağ tarafının tamamı acıyla yanıyordu. Orada kocaman bir çürük oluşacaktı ve eğer kaburgalarının hiçbirisi çatlamadıysa şanslı sayılırdı.

Kelsier lehimi harladı. İçinde yanan ateş iyi geliyordu, ona kızgınlığı ve kendine duyduğu nefreti odaklayacak bir nokta sağlıyordu. Çıraklardan biri hızla çalışmaktaydı; Kelsier'in en büyük kesiğinin etrafına bir sargı bezi sarıyordu. Clubs Ham'le birlikte mutfağın yan tarafında oturuyordu, Breeze ise bir kenar mahalleyi ziyaret etmeye gitmişti.

"Lord Hükümdar adına, Kelsier," dedi Dockson sessizce.

Dockson bile, diye düşündü Kelsier. *En eski dostum bile Lord Hükümdar'ın adıyla lanet ediyor. Ne yapıyoruz biz? Bununla nasıl yüzleşebiliriz?*

"Bizi bekleyen üç tane Sorgucu vardı Dox," dedi Kelsier.

Dockson'ın rengi soldu. "Ve sen de onu orada mı *bıraktın?*"

"O benden önce dışarı çıktı. Sorguculan yapabildiğim kadar uzun süre oyalamaya çalıştım ama..."

"Ama?"

"Üçünden birisi onu takip etti. Ona ulaşamadım, belki diğer iki Sorgucu sadece arkadaşları onu bulabilsin diye beni meşgul etmeye çalışıyorlardı."

"Üç Sorgucu," dedi Dockson çırakların birinden küçük bir bardak konyağı kabul ederken. Bunu kafasına dikti.

"İçeri girerken çok fazla gürültü çıkarmış olmalıyız," dedi Kelsier. "Ya öyle, ya da onlar her nedense zaten oradaydı. Ve *hâlâ* o odanın içinde ne var bilmiyoruz!"

Mutfak sessizleşti. Dışarıdaki yağmur tekrar şiddetini artırarak binaya yeknesak bir öfkeyle saldırdı.

"Peki..." dedi Ham. "Ya Vin?"

Kelsier, Dockson'a bir göz attı ve gözlerinde karamsarlık gördü. Kelsier zar zor kaçmıştı ve onun o kadar yıllık eğitimi vardı. Eğer Vin hâlâ Kredik Shaw'daysa...

Kelsier göğsünün içinde keskin, burkan bir acı hissetti. *Onun da ölmesine izin verdin. Önce Mare, sonra da Vin. Bu iş bitmeden daha kaç kişiyi katledilmeye göndereceksin?*

"Şehrin içinde bir yerlerde saklanıyor olabilir," dedi Kelsier. "Sorgucular onu aradığı için dükkâna gelmeye korkuyor olabilir. Ya da... belki de bir nedenle Fellise'e geri dönmüştür."

Belki oralarda bir yerlerdedir, yağmurda tek başına ölüyordur.

"Ham," dedi Kelsier. "Sen ve ben saraya geri dönüyoruz. Dox, Yorlatek'i al ve öbür hırsız çetelerini ziyaret et. Belki onlardan birinin gözcüleri bir şey görmüştür. Clubs, oraya mı gitmiş diye bakması için Renoux'nun malikânesine bir çırak gönder."

Grup hareket etmeye başladı ama Kelsier'in aşikâr olanı söylemesine gerek yoktu. O ve Ham muhafız devriyelerine bulaşmadan Kredik Shaw'ın yakınına gitmeyi başaramazlardı. Vin şehrin içinde bir yerlerde saklanıyor olsa bile, büyük ihtimalle onu önce Sorgucular bulurdu. Onlar...

Kelsier dondu, onun ani tepkisi diğerlerinin de duraklamasına neden oldu. Bir şey duymuştu.

Yorlatek merdivenlerden hızla aşağı inerek odaya dalarken aceleci ayak sesleri duyuldu; oğlanın ince bedeni yağmurla ıslanmıştı. "İyor gel biri! İyor dışarıda sesleri birileri!"

"Vin?" diye sordu Ham umutla.

Yorlatek başını olumsuzca salladı. "Büyük adam. Cübbe."

O zaman bu kadarmış. Çeteyi de ölüme gönderdim, Sorguculan kapının eşiğine kadar getirdim.

Ham ayağa kalkarak tahta bir sopa aldı. Dockson bir çift bıçak çekti ve Clubs'ın altı çırağı gözleri korkuyla genişleyerek odanın arka tarafına gittiler.

Kelsier metallerini harladı.

Mutfağın arka kapısı çarpılarak açıldı. Islak cübbeler içindeki uzun boylu,

karanlık bir siluet yağmurda duruyordu. Ve kollarında da kumaşa sarılmış biri vardı.

"Sazed!" dedi Kelsier.

"Ağır yaralı," dedi Sazed hızla odaya dalarak; kaliteli cübbesinden yağmur suyu akıyordu. "Üstat Hammond, bir miktar lehime ihtiyacım var. Onun stokları tükenmiş diye düşünüyorum ben."

Sazed, Vin'i mutfak masasının üstüne yatırırken Ham ileri fırladı. Vin'in derisi nemli ve solgundu, ince vücudu sırılsıklamdı.

Ne kadar da küçük, diye düşündü Kelsier. *Bir çocuktan biraz daha büyük. Nasıl onu yanımda götürmeyi düşünmüş olabilirim?*

Yan tarafında devasa, kanlı bir yara vardı. Sazed bir kenara bir şey koydu; Vin'in altında, kollarında taşımış olduğu büyük bir kitap. Hammond'dan bir şişecik aldı, sonra da eğildi ve sıvıyı bilinçsiz kızın boğazından aşağı döktü. Oda sessizleşti, hâlâ açık olan kapıdan yağan yağmurun sesi geliyordu.

Vin'in yüzüne hafifçe bir renk geldi ve nefes alışı da düzelirmiş gibi göründü. Kelsier'in Allomantik tunç duyusuna bakılırsa, ikinci bir kalp atışından çok da farklı olmayan bir tempoyla titreşim yaymaya başladı.

"Ah, iyi," dedi Sazed Vin'in eğreti sargısını çözerek. "Allomansi'ye vücudunun metalleri bilinçsiz olarak yakamayacağı kadar yabancı olmasından korkmuştum. Onun için umut var, diye düşünüyorum ben. Üstat Cladent bir tencere kaynamış su, biraz sargı ve odamdaki tıbbi çantaya ihtiyacım olacak. Çabuk!"

Clubs başını sallayarak onayladı ve çıraklarına söylendiği gibi yapmaları için elini salladı. Kelsier, Sazed'ın çalışmasını izlerken büzüldü. Yara kötüydü, Kelsier'in ölmeden kurtulmuş olduğu bütün yaralardan daha kötüydü. Kesik karnın derinlerine doğru gidiyordu; bu yavaş yavaş ama kesin bir şekilde öldüren türdeki yaralardandı.

Ancak Vin sıradan bir insan değildi, lehim bir Allomanser'i vücudunun pes etmiş olması gereken noktanın çok ötesine kadar sağ tutardı. Bunun yanında, Sazed da sıradan bir hekim değildi. Sırdaşların olağanüstü hafızalarında sakladıkları şeyler sadece dinsel ayinler değildi; metalzihinleri kültür, felsefe ve bilim üzerine de çok geniş miktarda bilgi içerirdi.

Ameliyat başlarken Clubs çıraklarını odadan kovaladı. Ham yaraya basınç uygularken, Sazed da Vin'in iç organlarını yavaş yavaş dikti. Bu işlem korkutucu derece uzun bir zaman almıştı. En sonunda Sazed dış yarayı da kapattı ve temiz bir sargıyla bağladı, sonra Ham'den kızı dikkatlice yatağına taşımasını istedi.

Kelsier, Vin'in zayıf, hareketsiz bedenini mutfaktan dışarı taşıyan Ham'i izleyerek olduğu yerde durdu. Sonra da sorgularcasına Sazed'a döndü. Dockson da köşede oturuyordu, hâlâ burada olan sadece o vardı.

Sazed ciddi bir şekilde başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Üstat Kelsier. Sağ kalabilir. Onun lehimini hiç eksik etmememiz gerekecek, bu onun vücudunun yeni kan yapmasına yardım eder. Yine de, ben bundan daha küçük olan yaralardan pek çok güçlü adamın öldüğünü gördüm."

Kelsier başıyla onayladı.

"Çok geç kaldım, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Onun Renoux malikânesinden gitmiş olduğunu fark ettiğim zaman, Luthadel'e olabildiği kadar hızla geldim. Yolculuğu ivedilikle tamamlamak için bütün bir metalzihni kullandım. Yine de çok geç kalmışım..."

"Hayır dostum," dedi Kelsier. "Sen bu gece iyi iş çıkardın. Benden çok daha iyi."

Sazed içini çekerek uzandı ve ameliyata başlamadan önce bir kenara koyduğu büyük kitabı elleriyle yokladı. Cilt yağmur suyu ve kanla ıslanmıştı. Kelsier kaşlarını çatarak buna baktı. "O ne bu arada?"

"Bilmiyorum," dedi Sazed. "Bunu çocuğu aradığım sırada sarayda buldum. Khlennice yazılmış."

Khlennice; Khlennium'un, Lord Hükümdar'ın Miraç öncesi anavatanının antik diliydi. Kelsier biraz canlandı. "Tercüme edebilir misin?"

"Belki," dedi Sazed sesi bir anda çok yorgun gelerek. "Ama... bir süre için değil, diye düşünüyorum ben. Bu akşamdan sonra, istirahat etmem gerekecek."

Kelsier başıyla onaylayarak çıraklardan birini Sazed'a bir oda hazırlaması için çağırdı. Terrisli teşekkürle başını salladı, sonra da halsiz bir şekilde merdivenlerden yukarı çıktı.

"O bu akşam Vin'in hayatından fazlasını kurtardı," dedi Dockson sessizce arkasından yaklaşarak. "Bu yaptığın şey salakçaydı hatta kendin için bile."

"Bilmek zorundaydım Dox," dedi. "Geri gitmek zorundaydım. Ya atiyum gerçekten de oradaysa?"

"Orada olmadığını sen söyledin."

"Bunu ben söyledim ve oldukça da eminim," dedi Kelsier başını sallayarak. "Ama ya haksızsam?"

"Bu bir mazeret değil," dedi Dockson kızgınca. "Şimdi Vin ölüyor ve Lord Hükümdar da bizden haberdar. O odanın içine girmeye çalışırken Mare'ı öldürttüğün yetmedi mi?"

Kelsier durakladı ama herhangi bir kızgınlık hissetmek için fazla tükenmişti. İçini çekerek oturdu. "Dahası var Dox."

Dockson kaşlarını çattı.

"Öbürleriyle Lord Hükümdar hakkında konuşmaktan kaçındım," dedi Kelsier. "Ama... endişeliyim. Plan iyi ama içimde o hayatta olduğu sürece asla başarılı olamayacağımıza dair korkunç, rahatsız edici bir his var. Onun parasını alabiliriz, onun ordularını alabiliriz, onu şehirden çıkması için kandırabiliriz... ama yine de onu durdurmayı başaramayacağımızdan korkuyorum."

Dockson'ın yüzü asıldı. "O zaman sen bu On Birinci Metal işi konusunda ciddi misin?"

Kelsier başıyla onayladı. "İki yıl boyunca onu öldürmenin bir yolunu bulmak için uğraştım. İnsanlar her şeyi denedi; o sıradan yaraları önemsemiyor ve başını kesmek sadece onu kızdırıyor. Erken savaşlardan biri esnasında bir grup asker

onun hanını yakmış. Lord Hükümdar bir iskeletten biraz daha fazlası olarak yürüyüp dışarı çıkmış, sonra da saniyeler içinde iyileşmiş.

"Sadece On Birinci Metal'in hikâyeleri az da olsa umut veriyor. Ama ben onu çalıştıramıyorum! İşte o yüzden saraya geri dönmem gerekiyordu. Lord Hükümdar o odada *bir şeyler* saklıyor; bunu hissedebiliyorum. Bunun ne olduğunu bilmenin, onu durdurabileğine inanmadan edemiyorum."

"Vin'i de yanına alman gerekmiyordu."

"O beni takip etti," dedi Kelsier. "Eğer ondan ayrılırsam tek başına içeri girmeye çalışacağından endişe etmiştim. Kızın inatçı bir damarı var Dox; bunu iyi saklıyor ama istediği zamanlar ölümüne dik kafalı olabiliyor."

Dockson içini çekti, sonra da sessizce başıyla onayladı. "Ve biz *hâlâ* o odanın içinde ne olduğunu bilmiyoruz."

Kelsier, Sazed'ın masanın üstüne koymuş olduğu kitaba dik dik baktı. Yağmur suyunun izi kalmıştı ama kitap belli ki oldukça dayanıklı bir şekilde imal edilmişti. Suyun içeri sızmasını önlemek için sıkıca bağlanmıştı ve cildi de iyice güçlendirilmiş deriden yapılmıştı.

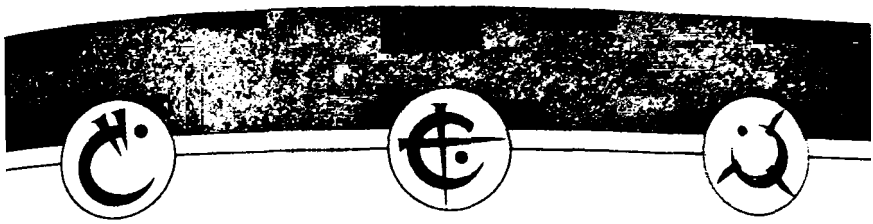
"Hayır," dedi Kelsier en sonunda. "Bilmiyoruz." *Ama elimizde bu var, o da her neyse artık.*

"Değdi mi Kell?" diye sordu Dockson. "Bu çılgınca numara gerçekten de kendini ve çocuğu neredeyse öldürtmeye değer miydi?"

"Bilmiyorum," dedi Kelsier dürüst bir şekilde. Dockson'a dönerek arkadaşının gözlerine baktı. "Vin'in yaşayıp yaşamayacağını öğrendiğimiz zaman bana bir daha sor."

İKİNCİ BÖLÜMÜN SONU

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

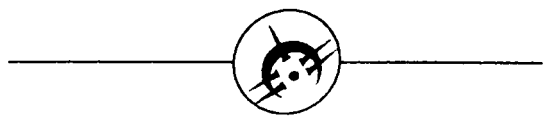
KANAYAN BİR GÜNEŞİN ÇOCUKLARI

Çoğu kişi benim yolculuğumun Khlennium'da, o büyük harikalar şehrinde başladığını düşünüyor. Arayışım başladığı zamanlar kral olmadığımı unutuyorlar. Krallıktan çok uzaktım.

Sanıyorum bu arayışın imparatorlar, rahipler, kâhinler ya da generaller tarafından başlatılmamış olduğunu hatırlamak insanoğlu için iyi olacak. Her şey ne Khlennium'da ya da Kordel'de başladı ne de doğudaki büyük devletlerden ya da batının kızıl imparatorluğundan geldi.

Her şey adı sizin için hiçbir şey ifade etmeyecek olan küçük, önemsiz bir kasabada başladı. Bir genç ile başladı, bir demircinin oğluyla; belki de başını belaya sokma becerisi dışında, hiçbir açıdan dikkate değer olmayan bir oğlanla.

Benimle başladı.

16

UYANDIĞI ZAMAN ACI, Reen'in onu yine dövmüş olduğunu sanmasına neden oldu Vin'in. Ne yapmıştı? Diğer çete üyelerinden birine karşı fazla mı arkadaşça davranmıştı? Aptalca bir yorum yaparak çetebaşının öfkesini üzerine mi çekmişti? Sessiz kalacaktı, her zaman sessiz olacak, diğerlerinden uzak duracak, asla kendi üzerine dikkat çekmeyecekti. Yoksa Reen onu döverdi. Öğrenmek zorundasın, diyordu Reen. Vin öğrenmek zorundaydı...

Ama acısı bunun için fazlasıyla ağırmış gibi geliyordu. Çok uzun bir zamandan beri canının bu kadar fazla yandığını hatırlamıyordu.

Hafifçe öksürerek gözlerini açtı. Fazlasıyla rahat olan bir yatakta yatıyordu ve yatağının yanındaki sandalyede oturan sıska bir genç oğlan vardı.

Yorlatek, diye düşündü Vin. *Onun adı bu. Ben Clubs'ın dükkânındayım.*

Yorlatek sıçrayarak ayağa kalktı. "Mişti uyan sen!"

Vin konuşmaya çalıştı ama sadece tekrar öksürebildi ve oğlan da aceleyle ona bir bardak su verdi. Vin minnetle suyu yudumlarken yan tarafındaki acıyla yüzünü buruşturdu. Aslında bütün vücudunu iyice bir hırpalanmış hissediyordu.

"Yorlatek," dive hırıldadı en sonunda.

"Iyor yok şimdi artık," dedi. "İyordu yok adını pek sev Kelsier, değiştirdi Dikiz diye."

"Dikiz mi?" diye sordu Vin. "Uymuş. Ne kadardır uyuyorum?"

"İki hafta," dedi oğlan. "Bekle burada." Hızla fırlayıp gitti ve sonra Vin dışarıdan sesinin geldiğini duydu.

İki hafta mı? Bardağını yudumlarken dağınık hatıralarını düzenlemeye çalıştı. Kırmızımsı ikindi güneşinin ışığı pencereden içeri sızarak odayı aydınlatıyordu. Bardağı bir kenara bırakarak yan tarafını kontrol etti ve büyük, beyaz bir sargı buldu.

Sorgucu bana bıçak sapladı, diye düşündü. *Ölmüş olmam gerekir.*

Düştükten sonra çatıya çarptığı yer de berelenmiş ve morarmıştı. Ve vücudunda bir düzine başka kesik, çürük ve sıyrık daha vardı. Sonuç olarak kendisini tamamıyla berbat hissediyordu.

"Vin!" dedi Dockson odaya girerek. "Uyanmışsın!"

"Zar zor," dedi Vin bir inlemeyle sırtını yastığına yaslayarak.

Dockson gülümseyerek geldi ve Yorlatek'in sandalyesine oturdu. "Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Çoğu şeyi sanırım," dedi Vin. "Dövüşerek sarayın içine girdik ama orada Sorgucular vardı. Onlar bizi kovaladılar ve Kelsier de onlarla..." Durarak Dockson'a baktı. "Kelsier? Ya o..."

"Kell iyi," dedi Dockson. "O olayı senden çok daha sağlam bir şekilde atlattı. Kell üç yıl önce yaptığımız planlardan dolayı sarayı oldukça iyi biliyor ve o..."

Dockson'ın sesi azalarak kesilirken Vin kaşlarını çattı. "Ne?"

"O dedi ki Sorgucular onu öldürmeye fazla odaklanmış gibi görünmüyorlarmış. Onu oyalamak için bir tanesini bırakıp senin arkandan iki tane göndermişler."

Neden, diye düşündü Vin. *Sadece ilk önce güçlerini en zayıf düşman üstüne mi odaklamak istiyorlardı? Yoksa başka bir sebep mi vardı?* O gecenin olaylarını kafasından geçirerek düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı.

"Sazed," dedi Vin en sonunda. "Beni o kurtardı. Sorgucu beni öldürmek üzereydi ama... Dox, o *ne?*"

"Sazed mi? Bu büyük olasılıkla cevabını ona bırakmam gereken bir soru," dedi Dockson.

"O burada mı?"

Dockson başını olumsuzca salladı. "Fellise'e geri dönmek zorunda kaldı. Breeze ve Kell asker toplamaya çıktılar ve Ham de geçen hafta ordumuzu incelemek için gitti. O daha en azından bir ay geri gelmeyecek."

Vin uykulu bir şekilde başıyla onayladı.

"Suyunun kalanını da iç," dedi Dockson. "İçinde acıya karşı faydası olacak bir şeyler var."

Vin bardağın geri kalanını da kafasına dikti, sonra da arkasını döndü ve tekrar kendisini uykuya bıraktı.

Uyandığı zaman Kelsier oradaydı. Yatağının yanındaki bir sandalyede oturmuş ve elleriyle dizlerinin üstüne dayadığı dirseklerini kavramıştı, bir fenerin hafif ışığında onu izliyordu. Vin gözlerini açtığı zaman gülümsedi. "Hoş geldin."

Vin hemen komodinin üstünde duran su bardağına uzandı. "İş nasıl gidiyor?"

Kelsier omuz silkti. "Ordu büyüyor ve Renoux da silah ve ikmal malzemeleri satın almaya başladı. Senin Nezaret konusundaki önerinin iyi olduğu anlaşıldı; Theron'un bağlantısını bulduk ve neredeyse Nezaret çırağı olarak birisini içeri sızdırmamızı sağlayacak olan bir anlaşma yapmak üzereyiz."

"Marsh mı? Kendisi mi yapacak?" diye sordu Vin.

Kelsier başıyla onayladı. "Onun her zaman Nezaret'e karşı... belli bir yatkınlığı olmuştur. Eğer obligatör rolü yapmayı başarabilecek olan bir skaa varsa bu Marsh olacaktır."

Vin başıyla onaylayarak suyu yudumladı. Kelsier'de farklı olan bir şeyler vardı. Bu belirsiz bir şeydi, havasında ve tutumunda hafif bir değişiklik. Vin'in hastalığı sırasında bir şeyler değişmişti.

"Vin," dedi Kelsier tereddüt içinde. "Sana bir özür borcum var. Seni neredeyse öldürtüyordum."

Vin sessizce homurdandı. "Bu senin suçun değil. Seni ben zorladım."

"Beni zorlayamamış olman gerekirdi," dedi Kelsier. "İlk kararım seni geri göndermekti ve bu doğru kararda. Lütfen özrümü kabul et."

Vin sessizce başını salladı. "Şimdi ne yapmam lazım? İşin devam etmesi gerek, değil mi?"

Kelsier gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Senin iyileşir iyileşmez Fellise'e geri taşınmanı tercih ederim. Leydi Valette'in hastalanmış olduğu şeklinde bir hikâye uydurduk ama söylentiler çıkmaya başlıyor. Ziyaretçiler tarafından ne kadar çabuk bizzat görülürsen, o kadar iyi olur."

"Yarın gidebilirim," dedi Vin.

Kelsier güldü. "Şüpheliyim ama kısa süre sonra gidebileceksin. Şu an için sen sadece dinlen." Ayağa kalkarak gitmek için hareketlendi.

"Kelsier?" dedi Vin onu durdurarak. Kelsier dönüp baktı.

Vin söylemek istediği şeyi kelimelere dökmek için zorlandı. "Saray... Sorgucular... Biz ölümsüz değiliz, değil mi?" Kızardı, bu şekilde sövlediği zaman kulağa aptalca geliyordu.

Ancak Kelsier sadece gülümsedi. Onun söylemeye çalıştığı şeyi anlarmış gibi görünüyordu. "Hayır, Vin," dedi sessizce. "Kesinlikle değiliz."

Vin arabanın penceresinden manzarayı izliyordu. Renoux Malikânesi'nden gönderilmiş olan araç güya Leydi Valette'i Luthadel'de bir geziye çıkarmıştı. Ama aslında Vin arabaya Clubs'ın sokağında kısa bir süreliğine durana kadar binmiş değildi. Ancak şimdi penceresinin perdeleri açıktı ve bir kere daha tüm dünya Valette'i görebilirdi, tabii eğer umursayan birileri varsa.

At arabası Fellise'e doğru yoluna devam etti. Kelsier haklı çıkmıştı, yolculu-

ğu yapabilecek kadar güçlü hissetmeden önce Clubs'ın dükkânında üç gün daha dinlenmek zorunda kalmıştı. Kısmen de bereli kolları ve yaralı yan tarafıyla leydi elbiselerinin içine girmeye çalışma fikri onu dehşete düşürdüğü için beklemişti.

Yine de tekrar ayakta olmak iyi geliyordu. Sadece yatakta kalıp iyileşmekte... Aklına yatmayan bir şeyler vardı. Sıradan bir hırsıza bu kadar uzun süreli bir dinlenme fırsatı tanınmazdı; hırsızlar ya çabucak çalışmaya geri dönerler ya da ölüme terk edilirlerdi. Yemek için para getiremeyenlerin sığınakta yer kaplamasına izin verilemezdi.

Ama insanlar sadece bu şekilde yaşamıyor, diye düşündü Vin. Bu bilgi hâlâ onu rahatsız ediyordu. Vin'in onların kaynaklarını tüketmiş olması Kelsier ve diğerlerinin umurunda olmamıştı; onun zayıflamış durumundan yararlanmaya kalkmamışlardı. Bu nöbetçilerin arasında en dikkate değer olanı genç Yorlatek'ti. Vin onu iyi tanıdığını bile düşünmüyordu ama Kelsier oğlanın, geçirdiği koma sırasında Vin'e göz kulak olmasını sağlamıştı. Onunla ilgilenmiş, yatağının yanında saatler harcamışlardı.

Bir çetebaşının adamları hakkında endişe ettiği bir dünyaya insan ne anlam verebilirdi? Yeraltında her birey kendi başına gelenlerin sorumluluğunu taşırdı; bir çetenin daha zayıf olan kısmının ölmesine izin verilirdi ki, diğer herkesin de sağ kalmalarına yetecek kadar kazanmalarına engel olmasınlar. Eğer bir kişi Nezaret tarafından yakalanırsa, onu kaderine terk eder ve çok fazla bir şey itiraf etmemesini umardın. Onun tehlike içine girmesindeki payından endişe etmezdin.

Onlar aptal, diye fısıldadı Reen'in sesi. *Bütün bu planın sonu felaket olacak ve senin ölümün de gidebileceğin zaman gitmemiş olduğun için kendi suçun olacak.*

Reen gidebileceği zaman gitmişti. Belki Vin'in farkında olmadan sahip olduğu güçler yüzünden eninde sonunda Sorgucuların onu avlayacağını da biliyordu. Reen ne zaman gidileceğini hep bilmişti; onun da sonunun Camon'un çetesinin geri kalanlarıyla birlikte katledilmek olmaması bir tesadüf değil diye düşünüyordu Vin.

Ama yine de Vin, zihninin derinliklerinden gelen Reen'in telkinlerini duymazdan gelerek arabanın onu Fellise'e doğru götürmeye devam etmesine izin verdi. Bu Kelsier'in çetesindeki yeri hakkında tam olarak kendini güvende hissettiği için değildi; aslında bir açıdan bu insanların arasındaki yeri onu daha da endişelendiriyordu. Ya Vin'e ihtiyaçları kalmazsa? Ya Vin onlar için işe yaramaz hâle gelirse?

Vin'in çeteye onun yapmasına ihtiyaç duydukları şeyi yapabileceğini kanıtlaması gerekiyordu. Katılınacak etkinlikler, içine sızılacak bir sosyete vardı. Yapacak o kadar fazla işi vardı ki zamanının daha da fazlasını uyuyarak boşa harcamaya cesaret edemezdi.

Dahası Allomantik antrenman seanslarına geri dönmesi gerekiyordu. Vin'in güçlerine muhtaç hâle gelmesi sadece birkaç kısa ay sürmüştü ve sislerin arasında uçmanın, İterek ve Çekerek gökyüzü boyunca ilerlemenin getirdiği özgürlüğün hasretini çekiyordu. Kredik Shaw ona ölümsüz olmadığını öğretmişti ama Kelsier'in sadece bir iki sıyrıkla kurtulmuş olması, Vin'in olduğundan çok daha iyi bir duruma gelebileceğinin de mümkün olduğunun kanıtıydı. Vin'in pratik yap-

ması, daha fazla güçlenmesi gerekiyordu; ta ki o da Kelsier gibi Sorguculardan kaçabilecek hâle gelene kadar.

Araba bir virajı aldı ve Fellise'in içine doğru ilerledi. Tanıdık, pastoral banliyö manzarası Vin'in kendi kendine gülümsemesine neden oldu ve arabanın açık penceresine yaslanarak rüzgârı hissetti. Şanslılarsa sokaktaki bazı insanlar Leydi Valette'in arabayla şehrin içinden geçerken görüldüğünün dedikodusunu yapardı. Birkaç kısa turdan sonra Renoux Malikânesi'ne ulaştılar. Bir uşak kapıyı açtı ve Vin arabanın önünde onun inmesine yardım etmek için Lord Renoux'nun bizzat beklediğini görünce şaşırdı.

"Lordum?" dedi ona elini uzatarak. "Mutlaka ilgileniyor olmanız gereken daha önemli işleriniz vardır."

"Saçmalık," dedi. "Bir lordun en sevdiği yeğeninin üstüne titreyecek zamanı olmalıdır. Gezin nasıl geçti?"

Rolünü hiç mi bozmuyor? Luthadel'de olan diğerlerini sormamış ya da onun yarasından haberi olduğuna dair herhangi bir işaret göstermemişti.

"Ferahlatıcıydı amca," dedi köşk kapısına giden basamaklardan yukarı çıkarlarken. Vin hâlâ zayıf olan bacaklarına güç vermesi için midesinde hafifçe yanmakta olan lehime müteşekkirdi. Kelsier onu lehimin gücüne bağımlı hâle gelmemek için çok fazla kullanmaması yönünde uyarmıştı ama Vin iyileşene kadar başka bir alternatif göremiyordu.

"Bu harika," dedi Renoux. "Belki, sen bir kere iyi hissetmeye başladığın zaman, bahçe balkonunda birlikte öğlen yemeği yemeliyiz. Kış yaklaşıyor ama bu aralar havalar ılık."

"Bu çok hoş olur," dedi Vin. Eskiden taklitçinin asil duruşunu tehditkâr bulurdu. Ancak Leydi Valette kişiliğine bürünürken daha önceki gibi yine sakinliği hissetti. Hırsız Vin, Renoux gibi bir adam için hiçbir şeydi ama sosyetik Valette başka bir meseleydi.

"Çok iyi," dedi Renoux kapıdan içeri girdiklerinde duraklayarak. "Ancak gel onunla başka bir gün ilgilenelim. Şu an için, ben senin yolculuğundan sonra dinlenmeni tercih ederim."

"Aslında, lordum, ben Sazed'i ziyaret etmek istiyordum. Vekilharç ile tartışmam gereken bazı meseleler var."

"Ah," dedi Renoux. "Onu kütüphanede benim projelerimden birinin üstünde çalışırken bulacaksın."

"Teşekkür ederim," dedi Vin.

Renoux başıyla selam verdi, sonra da dönüp düello değneğini beyaz mermer zemin üstünde tıkırdatarak uzaklaştı. Vin onun aklının tamamen yerinde olup olmadığını merak ederek durakladı. Bir insan gerçekten de bir kişiliğe bu kadar bütüncül bir şekilde bürünebilir miydi?

Sen de yapıyorsun, diye düşündü Vin. *Leydi Valette olduğun zaman kendinin bambaşka bir tarafını gösteriyorsun.*

Döndü ve kuzey merdivenlerini tırmanmasına yardımcı olmak için lehim

harladı. Yukarıya ulaştığı zaman ise alevini azaltarak normal bir yakmaya döndü. Kelsier'ın de söylemiş olduğu gibi metalleri uzun bir süre boyunca harlamak tehlikeliydi; bir Allomanser hızla vücudunu bağımlı hâle getirebilirdi.

Bırkaç nefes aldı, lehimle bile merdivenleri çıkmak zor gelmişti; sonra da koridor boyunca yürüyerek kütüphaneye doğru gitti. Sazed küçük odanın uzak ucundaki ufak bir kömür sobasının yanında duran bir masada oturmuş, bir dizi kâğıdın üstüne yazı yazıyordu. Standart vekilharç cübbesini giymişti ve burnunun ucunda da ince bir gözlük vardı.

Vin kapının ağzında duraklayarak hayatını kurtarmış olan adamı inceledi. *Neden gözlük takıyor? Daha önce onu gözlüksüz okurken görmüştüm.* Çalışmasına kendisini tamamen kaptırmış gibi görünüyordu; masanın üstündeki büyük bir kitabı inceliyor, sonra da dönüp kâğıdına notlar karalıyordu.

"Sen bir Allomanser'sin," dedi Vin sessizce.

Sazed durakladı, sonra da kalemini bırakarak döndü. "Size bunu düşündüren nedir Vin Hanım?"

"Luthadel'e fazla hızlı vardın."

"Lord Renoux ahırlarında birkaç hızlı haberci atı tutuyor. Onlardan bir tanesini almış olabilirim."

"Beni sarayda buldun," dedi Vin.

"Kelsier bana planlarından bahsetmişti ve ben de doğru bir şekilde onu takip etmiş olduğunuzu varsaydım. Sizi bulabilmem sadece şans eseriydi ve neredeyse çok geç kalmış olacaktım."

Vin kaşlarını çattı. "Sorgucuyu öldürdün."

"Öldürmek mi?" diye sordu Sazed. "Hayır Hanımım. O canavarlardan bir tanesini öldürmek için benim sahip olduğumdan çok daha fazla güç gerekir. Ben sadece... Onun dikkatini dağıttım."

Vin bir an daha kapı ağzında durarak Sazed'ın neden bu kadar muğlak davrandığını anlamaya çalıştı. "Peki, sen bir Allomanser misin, değil misin?"

Sazed gülümsedi, sonra da masanın yanından bir tabure çekti. "Lütfen oturun."

Vin söylenildiği gibi yaparak yürüdü ve sırtını devasa bir kitaplığa vererek tabureye oturdu.

"Eğer size bir Allomanser olmadığımı söyleseydim ne düşünürdünüz?" diye sordu Sazed.

"Yalan söylediğini düşünürdüm," dedi Vin.

"Peki, hiç benim daha önce yalan söylediğimi gördünüz mü?"

"En iyi yalancılar çoğu zaman doğruyu söyleyenleridir."

Sazed gözlüklerinin arkasından ona bakarak gülümsedi. "Bu doğru, diye düşünüyorum ben. Yine de, benim bir Allomanser olduğuma dair ne kanıtınız var?"

"Allomansi olmadan yapılamayacak şeyler yaptın."

"Öyle mi? İki aylık bir Sissoylu olan siz daha şimdiden dünyada olası olan her şeyi biliyor musunuz?"

Vin durakladı. Sadece kısa bir süre öncesine kadar, Allomansi hakkında da pek

bir şey bildiği yoktu. Belki de dünyada onun varsaydığından daha fazla şey vardı.

Her zaman bir sır daha vardır. Kelsier'in sözleri.

"Peki," dedi yavaşça. "Bir 'Sırdaş' tam olarak ne?"

Sazed gülümsedi. "İşte *bu* çok daha akıllıca bir soru Hanımım. Sırdaşlar... depolardır. Biz çeşitli şeyleri hatırlarız ki gelecekte de kullanılabilsinler."

"Dinler gibi," dedi Vin.

Sazed başıyla onayladı. "Dinsel gerçekler benim özel uzmanlık alanımdır."

"Ama başka şeyleri de hatırlıyorsun?"

Sazed başıyla onayladı.

"Ne gibi?"

"Ee," dedi Sazed incelemekte olduğu kitabı kapatarak. "Örneğin diller."

Vin anında gliflerle kaplı cildi tanıdı. "Sarayda bulduğum kitap! Bunu nasıl aldın?"

"Sizi ararken karşıma çıktı," dedi Terrisli. "Çok eski bir dilde yazılmış bir kitap, neredeyse bin yıldır düzenli olarak konuşulmamış olan bir dilde."

"Ama sen konuşabiliyor musun?" diye sordu Vin.

Sazed başını salladı. "Bunu tercüme etmeye yetecek kadar, diye düşünüyorum ben."

"Peki... sen kaç dil biliyorsun?"

"Yüz yetmiş iki," dedi Sazed. "Khlennice gibi olan pek çoğu artık konuşulmuyor; Lord Hükümdar'ın beşinci yüzyıldaki birlik hareketi bunu garanti altına aldı. İnsanların bugün konuştuğu dil aslında benim anavatanım olan Terris'in uzak bir lehçesi."

Yüz yetmiş iki, diye düşündü Vin şaşkınlık içinde. "Bu... olası görünmüyor. Bir insan o kadar çok şeyi hatırlayamaz."

"Bir insan değil," dedi Sazed. "Bir Sırdaş. Benim yaptığım şey Allomansi'ye benzer ancak aynı şey değildir. Siz gücü metallerden çekiyorsunuz. Ben ise... onları hatıralar yaratmak için kullanıyorum."

"Nasıl?" diye sordu Vin.

Sazed başını olumsuzca salladı. "Belki başka bir zaman Hanımım. Benim türüm... bizler sırlarımızı korumayı tercih ederiz. Lord Hükümdar bizleri dikkate değer, şaşkınlık verici bir tutkuyla avlıyor. Bizler Sissoylulardan çok daha az tehditkârız, ancak o Allomanserleri görmezden gelerek bizleri yok etmeyi arzuluyor; bizim yüzümüzden Terris halkından nefret ediyor."

"Nefret mi?" diye sordu Vin. "Sizler sıradan skaalardan daha iyi muamele görüyorsunuz. Saygı duyulan konumlarınız var."

"O doğru Hanımım," dedi Sazed. "Ama bir açıdan skaalar daha özgür. Terrislilerin çoğu doğuştan itibaren vekilharç olmaları için yetiştirilirler. Sayımız son derece azaldı ve üremezimi de Lord Hükümdar'ın Doğurganlık Birimi kontrol ediyor. Hiçbir Terrisli vekilharcın bir aile kurmasına, hatta çocuk sahibi olmasına izin verilmiyor."

Vin güldü. "Bu uygulaması zor olacak bir şeye benziyor."

Sazed bir eli büyük kitabın cildi üstünde durakladı. "Yo, hiç de değil," dedi yüzü asılarak. "Bütün Terrisli vekilharçlar hadım edilir çocuğum. Ben senin bunu bildiğini sanmıştım."

Vin donakaldı, sonra da şiddetle kızardı. "Ben... Ben... Özür dilerim..."

"Gerçekten de ve kesinlikle, herhangi bir özür gerekli değil. Vekilharç olacak olanlar için normal bir şekilde, ben de doğumumdan kısa bir süre sonra hadım edilmiştim. Ben sık sık hayatımı sıradan bir skaanınkiyle değiştirmeyi kolayca kabul ederdim diye düşünmüşümdür. Benim halkım kölelerden bile düşük... onlar üreme programlarıyla yaratılarak doğumdan itibaren Lord Hükümdar'ın arzularını yerine getirmek üzere eğitilmiş olan, seri üretim makineleri."

Vin patavatsızlığına lanet ederek kızarmaya devam etti. Neden kimse ona söylememişti? Ancak Sazed gücenmiş gibi görünmüyordu; o hiçbir zaman herhangi bir şey hakkında sinirlenmiş görünmezdi.

Herhalde onun... durumunun getirdiği bir şeydir, diye düşündü Vin. *Doğurganlık Birimi'nin de istediği şey bu olmalı; uysal, sakin vekilharçlar.*

"Sen bir isyancısın Sazed," dedi Vin kaşlarını çatarak. "Sen Lord Hükümdar'a karşı mücadele ediyorsun."

"Ben biraz anormal sayılırım," dedi Sazed. "Ve halkıma Lord Hükümdar'ın inandığı kadar eksiksiz bir şekilde boyun eğdirilmiş değil, diye düşünüyorum ben. Bizzat onun burnunun dibinde Sırdaşlar saklıyoruz ve hatta bazılarımız eğitimimizin üstesinden gelecek kadar cesaret toplayabiliyor."

Durakladı, sonra da başını iki yana salladı. "Ancak bu kolay bir şey değil. Bizler zayıf bir halkız Hanımım. Hep söyleneni yapmayı arzu ediyoruz, boyun eğmeye yatkınız. Hatta sizin bir isyancı olarak adlandırdığınız ben bile, anında bir vekilharçlık ve hizmetkârlık konumunu seçtim. Bizler olmayı arzu ettiğimiz kadar cesur değiliz, diye düşünüyorum ben."

"Beni kurtarmaya yetecek kadar cesurdun," dedi Vin.

Sazed gülümsedi. "Ah, ama orada da bir parça itaatkârlık vardı. Ben Üstat Kelsier'e sizin güvenliğinizi sağlayacağıma dair söz vermiştim."

Ha, diye düşündü Vin. Sazed'ın davranışları için bir sebebinin olup olmadığını merak etmişti. Ne de olsa, sadece Vin'i kurtarmak için hayatını kim tehlikeye atardı? Bir an düşünceli bir şekilde oturdu ve Sazed de kitabına geri döndü. En sonunda Vin tekrar konuşarak Terrislinin dikkatini çekti. "Sazed?"

"Evet Hanımım?"

"Kelsier'e üç yıl önce kim ihanet etti?"

Sazed durakladı, sonra da dolmakalemini masaya koydu. "Gerçekler net değil Hanımım. Çetenin büyük bir kısmı bunun Mare olduğunu varsayıyor, diye düşünüyorum ben."

"Mare mı? Kelsier'in karısı mı?" diye sordu Vin.

Sazed başıyla onayladı. "Görünüşe göre, bunu yapabilmesi mümkün olan tek kişi oymuş. Dahası, Lord Hükümdar'ın kendisi onu ima etmiş."

"Ama o da Hathsin'e gönderilmedi mi?"

"O orada öldü," dedi Sazed. "Üstat Kelsier'in Çukurlar konusunda ağzı sıkı ancak ben onun o korkunç yerden getirmiş olduğu yaraların, kollarında gördüklerinizden çok daha derinlere gittiğini hissediyorum. Ben kendisinin bile Mare'in ona ihanet edip etmediğinden asla emin olamadığını düşünüyorum."

"Ağabeyim eğer doğru fırsatı ve yeteri kadar iyi bir sebebi olursa, herkes sana ihanet eder demişti."

Sazed kaşlarını çattı. "Eğer böyle bir şey doğru olsaydı bile, ben buna inanarak yaşamayı istemezdim."

Bu Kelsier'in başına gelenden daha iyi bir şeymiş gibi görünüyor. Sevdiğini düşündüğün kişi tarafından Lord Hükümdar'a teslim edilmekten iyidir.

"Kelsier son zamanlarda farklı," dedi Vin. "Daha içine kapanık görünüyor. Bu benim başıma gelenler yüzünden kendini suçlu hissettiği için mi?"

"Ben bir nedenin o olduğundan şüphe ediyorum," dedi Sazed. "Ama o ayrıca küçük bir hırsız çetesine liderlik etmek ile geniş bir ayaklanmayı organize etmenin arasında büyük bir fark olduğunu da idrak etmeye başlıyor. Bir zamanlar alıyor olduğu riskleri artık alamaz. Bu süreç onu daha iyiye doğru değiştiriyor, diye düşünüyorum ben."

Vin o kadar da emin değildi. Ancak ne kadar yorgun olduğunun farkına vararak sessiz kaldı. Bir taburenin üstüne oturmak bile şimdi ona yorucu geliyordu.

"Gidin ve uyuyun Hanımım," dedi Sazed kalemini alarak parmağıyla kitapta kaldığı yeri tekrar bulurken. "Sizi büyük ihtimalle öldürmüş olması gereken bir şeyden sağ kurtuldunuz. Vücudunuza hak ettiği şekilde teşekkür ederek dinlenmesine izin verin."

Vin yorgun bir şekilde başıyla onayladı, sonra da ayağa kalkıp onu ikindi ışığında sessizce kâğıtlarını karalamakla baş başa bıraktı.

Bazı zamanlar eğer orada, doğduğum o tembel köyde kalmış olsam ne olurdu diye merak ediyorum. Bir demirci olurdum, babam gibi. Belki de bir ailem olurdu, kendi oğullarım.

Belki de bu korkunç yükü taşımak için başka birisi gelirdi. Bunu benden çok daha iyi taşıyabilecek olan birisi. Kahraman olmaya hakkı olan bir kişi.

17

RENOUX MALİKÂNESİ'NE GELMEDEN önce Vin hayatında hiç bakımlı bir bahçe görmemişti. Soygunlarda ya da keşif turlarında arada sırada süs bitkileri görmüş ama asla onları fazla umursamamıştı. Onlar da pek çok asil merakı gibi Vin'e hoppaca gelirdi.

Dikkatli bir şekilde düzenlendikleri zaman bitkilerin ne kadar güzel olabileceklerini fark etmemişti. Renoux Malikânesi'nin aşağıdaki bahçeye tepeden bakan ince, oval bir bahçe balkonu vardı. Bahçe büyük değildi; fazla su ve dikkat gerektirdiğinden binanın arka tarafındaki dar bir bölgeden ibaretti.

Yine de harikuladeydi. Yetiştirilen bitkiler sıradan kahverengiler ve beyazlar yerine daha derin, daha canlı renklerdeydi; yapraklarında yoğunlaşmış kırmızı, turuncu ve sarı tonlarında renkler vardı. Bahçıvanlar onları incelikli, güzel desenler oluşturacak şekilde dikmişti. Balkonun daha yakınında, kül yağmurlarından onları koruyan ve gölge yaratan parlak, sarı yaprakları olan egzotik ağaçlar vardı. Bu çok hafif bir kıştı ve ağaçların büyük kısmının yaprakları hâlâ duruyordu. Hava serin ve rüzgârda hışırdayan dalların sesi de teskin ediciydi.

Hatta neredeyse Vin'in ne kadar sinirli olduğunu unutmasını sağlayacak kadar teskin ediciydi.

"Biraz daha çay ister miydin çocuğum?" diye sordu Lord Renoux. Bir cevap gelmesini beklemeden bir hizmetkâra elini salladı ve o da hızla ileri fırlayarak Vin'in bardağını doldurdu.

Vin dolgun bir minderin üstünde oturuyordu; hasır sandalyesi konforlu bir

şekilde tasarlanmıştı. Son dört hafta boyunca Vin'in her arzusu ve kaprisi yerine getirilmişti. Hizmetkârlar onun arkasından temizlik yapıyor, onu giydiriyor, besliyor ve hatta banyo yapmasına bile yardım ediyorlardı. Renoux ona istediği her şeyin verildiğinden emin oluyordu ve kesinlikle yorucu, tehlikeli ve hatta birazcık zahmetli olan herhangi bir şeyi yapması beklenmiyordu.

Başka bir deyişle, hayatı delirtici bir şekilde sıkıcıydı. Daha önceleri, Renoux Malikânesi'ndeki zamanı büyük ölçüde Sazed'in dersleri ve Kelsier'in eğitimiyle geçerdi. Gündüzleri uyur, malikâne personeliyle de asgari düzeyde ilişkisi olurdu.

Ancak şimdi Allomansi, en azından sislerin içinde hoplayıp zıplamalı kısımları, ona yasaklanmıştı. Yaraları sadece kısmen iyileşmişti ve çok fazla hareket etmek onları tekrar açıyordu. Sazed hâlâ arada bir ona ders veriyordu ama onun zamanının da büyük bir kısmını kitabın tercümesi alıyordu. Karakterine ters düşen bir heyecanla kitabın sayfalarına dalıp giderek kütüphanede uzun saatler harcıyordu.

Yeni bir parça bilgi buldu, diye düşündü Vin. *Bir Sırdaş için bu büyük ihtimalle sokakta satılan baharatların kokusu kadar sarhoş edicidir.*

Bastırılmış bir huysuzlukla yakınlardaki hizmetkârlara dik dik bakarak çayını yudumladı. Vin'e onu mümkün olduğu kadar rahat ettirmek (ve mümkün olduğu kadar da sinirlendirmek) için fırsat kollayan leş yiyici kuşlar misali etrafına yuvalanmışlar gibi geliyordu.

Renoux'nun da pek faydası olmuyordu. Onun Vin'le birlikte "öğlen yemeğine çıkma" fikri oturup yemek sırasında kendi işleriyle ilgilenmek, hesap defterlerine notlar almak ya da mektup dikte etmekten ibaretti. Vin'in varlığı onun için önemliymiş gibi görünüyordu ama ona gününün nasıl geçmiş olduğunu sormak dışında nadiren ilgi gösteriyordu.

Ancak Vin kendisini uslu leydi rolünü oynamak için zorladı. Lord Renoux işten haberi olmayan bazı yeni hizmetkârlar kiralamıştı; köşk personeli değil ama bahçıvanlar ve işçiler. Kelsier ve Renoux, diğer evlerin Renoux'nun malikânesine en azından birkaç tane hizmetkâr casus sokamazlarsa şüphelenmeye başlayacaklarından endişe etmişlerdi. Kelsier bunun iş için bir tehdit oluşturduğunu düşünmüyordu ama bu Vin'in rolünü mümkün olduğu kadar düzenli olarak sürdürmesi gerektiği anlamına gelmekteydi.

İnsanların bu şekilde yaşadığına inanamıyorum, diye düşündü Vin bazı hizmetkârlar sofrayı toplamaya başlarken. *Leydiler günlerini nasıl bu kadar fazla hiçbir şey yapmadan geçirebiliyorlar? Herkesin o balolara katılmak için can atmasına şaşmamak gerek!*

"Dinlenmen hoş geçiyor mu, canım?" diye sordu Renoux başka bir hesap defterini daha incelerken.

"Evet, amca," dedi Vin sıkılı dudakları arasından. "Oldukça."

"Kısa süre sonra bir alışverişe çıkmak için hazır olursun herhâlde," dedi Renoux başını kaldırıp ona bakarak. "Belki de Kenton Sokağı'nı ziyaret etmek istersin? Şu taktığın çivi gibi şeyin yerine yeni küpeler alırdın?"

Vin bir elini kulağına uzatarak annesinin küpesinin hâlâ durmakta olduğu yere dokundu. "Hayır," dedi. "Bunu takacağım."

Renoux yüzünü astı ama daha fazla bir şey söylemedi çünkü yaklaşmakta olan bir hizmetkâr dikkatini çekmişti. "Lordum," dedi hizmetkâr Renoux'ya. "Az önce Luthadel'den bir at arabası geldi."

Vin kulaklarını dikti. Bu hizmetkârların çetenin bir üyesinin gelmiş olduğunu söyleme yöntemiydi.

"Ah, çok güzel," dedi Renoux. "Onları yukarı getir Tawnson."

"Evet lordum."

Birkaç dakika sonra Kelsier, Breeze, Yeden ve Dockson yürüyerek balkona çıktılar. Renoux gizlice hizmetkârlara elini salladı, onlar da cam balkon kapılarını kapatarak çeteyi yalnız bıraktılar. Birkaç adam yanlış kişilerin kulak misafiri olmayacağından emin olmak için hemen iç tarafta yerlerini aldı.

"Yemeğinizi mi bölüyoruz?" diye sordu Dockson.

"Hayır!" diyerek Renoux'nun cevabını kesti Vin hızla. "Oturun, lütfen."

Kelsier balkonun kenarına doğru ağır ağır yürüyerek aşağıdaki bahçeye baktı. "Burada güzel manzaranız var."

"Kelsier bu akıllıca mı?" diye sordu Renoux. "Bahçıvanların bazıları benim kefil olamayacağım adamlar."

Kelsier güldü. "Eğer onlar beni bu mesafeden tanıyabiliyorlarsa, Büyük Evler'in onlara ödediğinden daha fazlasını hak ediyorlardır." Ama yine de balkonun kenarından uzaklaşarak masaya geldi ve bir sandalyeyi çevirerek ters oturdu. Son birkaç hafta içinde büyük ölçüde eski, tanıdık hâline geri dönmüştü. Ama yine de değişiklikler vardı. Daha sık toplantı yapıyor, planlarının daha fazlasını çeteyle tartışıyordu. Ayrıca hâlâ daha farklı, daha... düşünceli görünüyordu.

Sazed haklıymış, diye düşündü Vin. *Saraya yaptığımız saldırı benim için neredeyse ölümcül olabilirdi ama bu Kelsier'i daha iyiye doğru değiştirmiş.*

"Siz ikiniz nadiren katılma fırsatı bulduğunuz için bu haftaki toplantımızı burada yapmayı düşündük," dedi Dockson.

"Bu çok düşünceli bir davranış Üstat Dockson," dedi Lord Renoux. "Ancak endişeniz gereksiz. Bizler gayet iyiyiz..."

"Hayır," diye lafını kesti Vin. "Hayır, *biz* iyi değiliz. Bazılarımızın bilgiye ihtiyacı var. Çetede neler oluyor? Ordu nasıl gidiyor?"

Renoux hoşnutsuzlukla ona dik dik baktı. Ancak Vin onu umursamadı. *O gerçek bir lord değil*, dedi kendi kendine. *O da sadece bir diğer çete üyesi. Benim görüşüm de onunki kadar geçerli! Şimdi hizmetkârlar da gitmiş olduğuna göre nasıl istersem öyle konuşabilirim.*

Kelsier kıs kıs güldü. "Eh, eğer başka hiçbir şey yapmadıysa, esaret onu biraz daha konuşkan yapmış."

"Yapacak hiçbir şeyim *yok*," dedi Vin. "Sıkıntıdan deliriyorum."

Breeze şarap kadehini masanın üstüne koydu. "Bazıları senin durumunu oldukça kıskanılır bulacaktır Vin."

"O zaman onlar *zaten* deli olmalı."

"Onların çoğu asil," dedi Kelsier. "Yani evet, onlar oldukça deli."

"İş?" diye hatırlattı Vin. "Neler oluyor?"

"Asker toplama işi hâlâ fazla yavaş," dedi Dockson. "Ama gelişme var."

"Sayıyı artırmak için güvenlikten daha fazla taviz vermemiz gerekebilir Kelsier," dedi Yeden.

Bu da bir değişiklik, diye düşündü Vin, Yeden'in kibarlığını fark edip bundan etkilenerek. Daha güzel giysiler giymeye başlamıştı. Dockson ya da Breeze'inkiler gibi gerçek bir smokin değildi ama en azından iyi kesimli bir ceketle altında düğmeli bir gömleği ve pantolonu vardı; hiçbirisi de külle kirlenmemişti.

"Buna engel olamayız Yeden," dedi Kelsier. "Neyse ki Ham'in askerlerle olan işi iyi gidiyor. Sadece birkaç gün önce ondan bir haber aldım. Askerlerdeki ilerlemeden etkilenmiş."

Breeze homurdandı. "Dikkatli ol, Hammond'ın bu tür konularda biraz iyimser olmaya meyili vardır. Eğer ordu tek bacaklı dilsizlerden oluşuyor olsaydı, onların dengesini ve dinleme becerilerini överdi."

"Ben de orduyu görmek isterim," dedi Yeden hevesli bir şekilde.

"Yakında," dedi Kelsier.

"Bu ay içinde Marsh'ı Nezaret'in içine sokabilmemiz gerekir," dedi Dockson gözcülerin yanından geçerek içeri girmekte olan Sazed'a başıyla selam vererek. "Umalım ki Marsh bize Çelik Sorgucularla nasıl baş edebileceğimiz konusunda biraz bilgi getirebilir."

Vin titredi.

"Onlar bir sorun," diye ona katıldı Breeze. "Sadece bir çiftinin siz ikinize neler yaptıklarını göz önüne alacak olursak, onlar içerideyken sarayı ele geçirmeye çalışacaklara pek de imrenmiyorum. Onlar da Sissoylular kadar tehlikeli."

"Daha fazla," dedi Vin sessizce.

"Ordu gerçekten de onlarla savaşabilir mi?" diye sordu Yeden rahatsız bir şekilde. "Yani, onların ölümsüz olması gerekiyor, değil mi?"

"Marsh cevabı bulacak," diye cevap verdi Kelsier.

Yeden durakladı, sonra da Kelsier'in sözünü kabul ederek başıyla onayladı.

Evet, gerçekten de değişmiş, diye düşündü. Görünüşe göre Yeden bile Kelsier'in karizmasına uzun bir süre boyunca karşı koyamamıştı.

"Bu arada," dedi Kelsier. "Ben Sazed'in Lord Hükümdar hakkında neler öğrenmiş olduğunu duymak istiyorum."

Sazed kitabını masanın üstüne koyarak oturdu. "Size yapabildiğim kadarını anlatacağım, ancak bu benim ilk başta varsaydığım gibi bir kitap değil. Ben Vin Hanım'ın bir tür antik dinsel metin bulmuş olduğunu düşünmüştüm ancak bu doğası çok daha sıradan olan bir şey."

"Sıradan mı?" diye sordu Dockson. "Nasıl?"

"Bu bir günlük Üstat Dockson," dedi Sazed. "Görünüşe göre bu Lord Hükümdar'ın kendisi ya da daha doğrusu Lord Hükümdar olacak olan adam tara-

tından tutulmuş bir kayıt. Nezaret öğretileri bile onun Miraç'tan önce ölümlü bir adam olduğunda hemfikir.

"Bu kitap onun bin yıl önce Miraç Kuyusu'ndaki son savaşından hemen önceki hayatından bahsediyor. Büyük ölçüde onun yolculuklarının bir kaydı; karşılaşmış olduğu insanların, ziyaret ettiği yerlerin ve arayışı sırasında karşılaştığı sıkıntıların bir anlatısı."

"İlginç," dedi Breeze. "Ama bu bize nasıl yardım ediyor?"

"Emin değilim Üstat Ladrian," dedi Sazed. "Ancak Miraç'ın arkasındaki gerçek tarihi öğrenmek faydalı olacaktır, diye düşünüyorum ben. En azından, bu bize Lord Hükümdar'ın kişiliği hakkında biraz olsun bilgi sağlayacak."

Kelsier omuz silkti. "Nezaret bunun önemli olduğunu düşünüyor. Vin onu merkezi saray yerleşkesindeki mabede benzer bir yerde bulduğunu söylüyor."

"Ki bu ise *hiçbir* şekilde gerçekliği hakkında akla herhangi bir soru işareti getirmiyor." diye belirtti Breeze.

"Ben bunun bir uydurma olduğuna inanmıyorum Üstat Ladrian," dedi Sazed. "Dikkate değer bir miktarda ayrıntı içeriyor, özellikle de hamallar ya da ikmal malzemeleri gibi önemsiz konular üzerine. Dahası, burada betimlenen Lord Hükümdar son derece kararsız. Eğer Nezaret ibadet için bir kitap oluşturmuş olsaydı, tanrılarını biraz daha fazla bir... Tanrısallık ile betimlerlerdi, diye düşünüyorum ben."

"İşin bittiği zaman bunu okumak isterim Saze," dedi Dockson.

"Ben de," dedi Breeze.

"Clubs'ın çıraklarından bazıları arada bir kâtip olarak çalışıyor," dedi Kelsier. "Onlara her biriniz için birer nüsha yazdırırız."

"Çok işe yarıyor o çocuklar," diye belirtti Dockson.

Kelsier başını sallayarak onayladı. "O zaman geriye ne kalıyor?"

Grup durakladı, sonra da Dockson başıyla Vin'e doğru işaret etti. "Aristokrasi."

Kelsier hafifçe yüzünü astı.

"Ben çalışmaya geri dönebilirim," dedi Vin çabucak. "Artık oldukça iyileştim."

Kelsier, Sazed'a bir bakış attı ve o da bir kaşını kaldırdı. Sazed düzenli olarak Vin'in yarasını kontrol ediyordu. Görünüşe göre gördüğü şeyden pek memnun değildi.

"Kell," dedi Vin. "Ben burada *deliriyorum*. Ben yiyecek ve barınak bulmak için mücadele veren bir hırsız olarak büyüdüm; burada böylece oturup bu hizmetkârların beni şımartmasına izin veremem." *Dahası hâlâ bu çete için faydalı olabileceğimi kanıtlamak zorundayım.*

"Eh, bizim bugün buraya gelmemizin sebeplerinden birisi de sendin," dedi Kelsier. "Bu hafta sonu bir balo olacak ve..."

"Giderim," dedi Vin.

Kelsier bir parmağını kaldırdı. "Önce beni dinle Vin. Son zamanlarda başından çok şey geçti ve bu casusluk işleri tehlikeli olabilir."

"Kelsier," dedi Vin dolaysız bir şekilde. "Benim bütün *hayatım* tehlikeli oldu. Gidiyorum."

Kelsier ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Bunu yapması gerek Kell," dedi Dockson. "Bir kere, eğer o tekrar partilere gitmeye başlamazsa asiller şüphelenecek. Ondan başka, Vin'in göreceği şeylere ihtiyacımız var. Personelin içinde hizmetçi casuslarımız olması, yerel entrikaları doğrudan dinleyen bir casusumuzun olmasıyla aynı şey değil. Bunu sen de biliyorsun."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Kelsier en sonunda. "Ama Sazed aksini söyleyene kadar fiziksel Allomansi kullanmamaya söz vermen gerek."

O akşamın ilerleyen saatlerinde Vin baloya gitmek için ne kadar hevesli olduğuna hâlâ inanamıyordu. Odasında durmuş, Dockson'ın onun için bulmuş olduğu farklı elbiselere göz gezdiriyordu. Neredeyse bir ay boyunca sürekli olarak leydi kıyafetleri giymeye zorlanmış olduğu için, artık tuvaletleri bir zamanlar olduğundan sadece azıcık daha rahat bulmaya başlamıştı.

Hoppaca olmadıklarından değil elbette, diye düşündü dört tuvaleti incelerken. *Bütün o danteller, kat kat kumaşlar... basit bir gömlek ve pantolon çok daha pratik.*

Ama tuvaletlerde özel olan bir şeyler *vardı*; tıpkı dışarıdaki bahçe gibi güzelliklerinde bir şey vardı. Tek bir tane bitki gibi, sabit bir cisim olarak bakıldıklan zaman tuvaletler sadece biraz etkileyiciydi. Ancak bir baloya katılma açısından bakıldığı zaman, tuvaletler yeni bir anlam kazanıyordu. Onlar güzeldi ve Vin'i de güzel yapacaklardı. Onlar Vin'in aristokrasiye gösterecek olduğu yüzüydü ve o da doğru olanını seçmek istiyordu.

Elend Venture da orada olacak mı acaba... Sazed genç asillerin büyük çoğunluğunun her baloya katıldıklarını söylememiş miydi?

Gümüş işlemeleri olan siyah bir tuvaletin üstüne elini koydu. Bu saçına uyardı ama çok mu koyuydu? Diğer kadınların pek çoğu renkli tuvaletler giyiyordu; solgun renkler erkeklerin takım elbiseleri için uygunmuş gibi görünüyordu. San renkli bir tuvalete gözlerini dikti ama o da biraz fazla... hoppa duruyordu. Ve beyaz olanı ise fazla gösterişliydi.

Bu durumda geriye kırmızı kalıyordu. Yakası oldukça alçak olsa da (Vin'in gösterecek pek fazla bir şeyi olduğundan değil ya) yine de güzeldi. Biraz bürümcüklü, yer yer şeffaf fileden yapılmış olan bol kol yenleriyle Vin'i cezbediyordu. Ama o kadar çok... bariz görünüyordu ki. Tuvaleti kaldırdı ve parmaklarıyla yumuşak kumaşını hissetti; kendisini üzerinde bununla hayal ediyordu.

Ben bu hâle nasıl geldim, diye düşündü Vin. *Bu şeyin içinde saklanmak olanaksız olur! Bu fırfırlı şeyler... bunlar ben değilim.*

Ama yine de... bir parçası tekrar baloda olmayı arzu ediyordu. Bir leydinin günlük hayatı onu kızdırıyordu ama o geceye ait olan anılar çekiciydi. Dans eden güzel çiftler, kusursuz atmosfer ve müzik, muhteşem kristal pencereler...

Artık üzerimde parfüm olduğunun farkına bile varmıyorum, diye düşündü şaşkınlıkla. Her gün kokulandırılmış sularla banyo yapmayı tercih ediyordu ve hizmetçiler onun elbiselerine bile parfüm sıkıyordu. Elbette bunların hepsi çok hoştu ama onu gizli gizli hareket ederken ele vermeye yeterli olurdu.

Saçı da uzamıştı ve Renoux'nun kuaförü tarafından dikkatlice kesilerek sadece biraz kıvrılacak şekilde kulaklarının etrafına düşecek hâle getirilmişti. Artık aynada o kadar da cılız görünmüyordu; uzun süreli hastalığına rağmen, düzenli yemekler sayesinde giysilerini doldurmaya başlamıştı.

Ben değişiyorum... Vin durakladı. Neye dönüşmekte olduğundan emin değildi. Bir leydiye dönüşüyor olmadığı kesindi. Leydiler geceleri gizli gizli çatılarda dolaşmaya gidemedikleri için öfkelenmezdi. Ama o artık sokak çocuğu Vin de değildi. O artık bir...

Sissoylu oluyorum.

Vin güzel kırmızı tuvaleti dikkatlice tekrar yatağın üstüne koydu, sonra da pencereden dışarı bakmak için odada ilerledi. Güneş batmaya yakındı, kısa süre sonra sisler gelecekti. Gerçi, her zaman olduğu gibi Sazed onun izinsiz bir Allomantik maceraya çıkmayacağından emin olmak için muhafızlar dikmiş olacaktı. Vin bu önlemlere itiraz etmemişti. Sazed haklıydı; eğer izleniyor olmasaydı, büyük olasılıkla verdiği sözü uzun zaman önce bozmuş olurdu.

Sağ tarafında göz ucuyla bir hareketlilik yakaladı; dışarıdaki bahçe balkonunda durmakta olan bir şekli zar zor seçebiliyordu. Kelsier. Vin bir an için durdu, sonra da odasını terk etti.

Kelsier o yürüyerek balkona çıkarken döndü. Vin onun düşüncelerini bölmek istemeyerek durakladı ama o Vin'e karakteristik gülümsemelerinden birini gönderdi. Vin de devam ederek oymalı taş balkon parmaklığında ona katıldı.

Kelsier döndü ve batıya doğru baktı, bahçeye değil de daha uzaklara, batmakta olan güneşin aydınlatığı şehrin dışındaki çorak topraklara doğru bakıyordu. "Bu sana hiç yanlış görünüyor mu Vin?"

"Yanlış mı?" diye sordu Vin.

Kelsier başıyla onayladı. "Kuru bitkiler, kızgın güneş, dumanlı siyah gökyüzü."

Vin omuz silkti. "Bu şeyler nasıl yanlış ya da doğru olabilir? Onların doğası bu."

"Sanırım," dedi Kelsier. "Ama ben senin bu görüşünün de bu yanlışlığın bir parçası olduğunu düşünüyorum. Dünya böyle görünüyor olmamalı."

Vin kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kelsier yelek cebinin içine uzandı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Bunu nazik bir dokunuşla açtı, sonra da Vin'e verdi.

Vin sayfayı aldı ve dikkatli bir şekilde tuttu; o kadar eski ve yıpranmıştı ki neredeyse kat yerlerinden parçalanmak üzereydi. Üzerinde herhangi bir yazı yoktu; sadece eski, solgun bir resim vardı. Bu acayip bir şekli betimliyordu; bitkiye benzeyen bir şeydi ama Vin'in gördüğü bitkilerin hiçbirisine benzemiyordu. Fazlasıyla... kırılgandı. Kalın bir sapı yoktu ve yaprakları da aşırı narindi. Tepesinde kalanından farklı bir renkte olan garip bir yapraklar topluluğu vardı.

"Buna çiçek deniliyor," dedi Kelsier. "Onlar Miraç'tan önce bitkilerin üstünde yetişirmiş. Onların tanımları eski şiirlerde ve hikâyelerde geçiyor, artık sadece Sırdaşların ve isyancı bilginlerinin hatırladığı şeylerde. Görünüşe göre, bu bitkiler güzelmiş ve hoş bir kokuları da varmış."

"Kokulu bitki mi?" diye sordu Vin. "Meyve gibi mi?"

"Öyle bir şey herhâlde. Hatta bazı belgeler Miraç'tan önceki günlerde bu çiçeklerin büyüyerek meyveye *dönüştüğünü* bile iddia ediyor."

Vin böyle bir şeyi hayal etmeye çalışırken kaşlarını çatarak sessizce durdu.

"O resim benim karım Mare'a aitti," dedi Kelsier sessizce. "Dockson bunu biz yakalandıktan sonra onun eşyalarının içinde bulmuş. Bizim geri döneceğimizi umarak saklamış. Ben kaçtıktan sonra bana verdi."

Vin tekrar başını eğerek resme baktı.

"Mare, Miraç öncesi zamanlara hayrandı," dedi Kelsier hâlâ bahçelerin üstünden karşıya bakarak. Uzaklarda güneş ufka dokundu ve daha da derin bir kırmızıya dönüştü. "O kâğıt gibi şeyleri toplardı, eski zamanların resimleri ve tarifleri. Ben onu yeraltına ve de bana getiren şeyin bir Kalaygöz olması gerçeğinin yanı sıra duyduğu o hayranlık olduğunu düşünüyorum. Beni Sazed'le ilk tanıştıran da o olmuştu; gerçi o zamanlar Sazed benim çetemde değildi. O hırsızlıkla ilgilenmiyordu."

Vin kâğıdı katladı. "Ve sen hâlâ bu resmi saklıyor musun? Onun... sana yaptığından sonra?"

Kelsier bir an için sessiz kaldı. Sonra ona dik dik baktı. "Yine kapıları dinliyoruz, öyle mi? Eh, sorun değil. Sanırım bu yeteri kadar genel bir bilgi." Uzaklarda batmakta olan güneş bir yangın hâline geldi, al ışıkları hem bulutları hem de dumanları aydınlatıyordu.

"Evet, çiçeği saklıyorum," dedi Kelsier. "Neden olduğundan emin değilim. Ama... sadece o sana ihanet etti diye birisini sevmeyi bırakır mısın? Ben sanmıyorum. İhanetin bu kadar çok acıtmasının sebebi de bu; acı, hüsran, öfke... ben onu yine de seviyordum. Hâlâ seviyorum."

"Nasıl?" diye sordu Vin. "Nasıl yapabiliyorsun? Ve insanlara nasıl hâlâ güvenebilirsin? Onun sana yaptığı şeyden ders almadın mı?"

Kelsier omuz silki. "Bence... bence Mare'ı sevmek ile ihanet de dâhil, onu hiç tanımamış olmak arasında seçim yapma şansım olsa, sevgiyi seçerdim. Riske girdim ve kaybettim ama o risk yine de buna değerdi. Bu dostlarım için de aynı. Bizim mesleğimizde şüphecilik iyidir ama sadece bir yere kadar. Eğer bana karşı dönerlerse ne olacağı hakkında endişe etmektense, adamlarıma güvenmeyi tercih ederim."

"Bu kulağa aptalca geliyor," dedi Vin.

"Mutluluk aptalca mı?" diye sordu Kelsier ona doğru dönerek. "Nerede daha mutlu oldun Vin? Benim çetemde mi, yoksa Camon'unkinde mi?"

Vin durakladı.

"Mare'ın bana ihanet etmiş olduğunu kesin olarak bilmiyorum," dedi Kelsier tekrar gün batımına doğru dönerek. "Her zaman etmediğini iddia etti."

"Ve o da Hathsin'e gönderilmişti, değil mi?" diye sordu Vin. "Eğer o Lord Hükümdar'ın tarafına geçmiş olsaydı bu mantıklı olmazdı."

Kelsier gözlerini uzaklara dikmiş hâlde başını olumsuzca salladı. "Mare benim oraya gönderilmemden birkaç hafta sonra Çukurlar'a geldi; yakalanmamızın ardından ayrılmıştık. O süre boyunca ne olduğunu bilmiyorum ya da neden en sonunda Hathsin'e gönderildiğini. Onun da ölmeye gönderilmiş *olması* gerçeği belki de bana ihanet etmemiş olduğuna işaret ediyor ama..."

Vin'e doğru döndü. "Sen bizi yakaladığı zaman onu duymadın Vin. Lord Hükümdar... o Mare'ye teşekkür etti. Bana ihanet ettiği için ona teşekkür etti. Onun öylesine ürkütücü bir dürüstlük hissiyle söylediği kelimeler, planın da nasıl kurulmuş olduğuyla bir araya geldiği zaman... şey, Mare'a inanmak zordu. Ama bu benim sevgimi değiştirmedi, kalbimin derinliklerinde değil. Bir yıl sonra o Çukurlar'daki köle efendilerinin elinde dövülerek öldürüldüğü zaman neredeyse ben de ölüyordum. O gece, onun cesedi götürüldükten sonra ben Koptum."

"Delirdin mi?" diye sordu Vin.

"Hayır," dedi Kelsier. "Kopmak Allomantik bir terimdir. Bizim güçlerimiz başlangıçta etkin değildir. Sadece travmatik bir olaydan sonra ortaya çıkarlar. Yoğun bir şeyler, neredeyse ölümcül olan bir şeyler. Filozoflar diyor ki bir adam ölümü görüp de bunu karşı durmadan önce metallere komuta edemez."

"Öyleyse... bana bu ne zaman oldu?" diye sordu Vin.

Kelsier omuz silkti. "Söylemesi zor. Senin nasıl büyüdüğün düşünülürse, Kopman için bol bol fırsat olmuştur."

Sanki kendi kendine onaylarmış gibi başını salladı. "Benim o gece oldu," dedi. "Çukurlar'da tek başımaydım, kollarım günlük çalışma yüzünden kanıyordu. Mare ölmüştü ve ben de sorumlusunun ben olduğumdan korkuyordum; benim güvensizliğimin onun gücünü ve iradesini zayıflatmış olduğundan. Benim onun sadakatinden şüphe ettiğimi bilerek ölmüştü. Belki de, eğer onu gerçekten de seviyor olsaydım, hiçbir zaman şüphe etmemiş olurdum. Bilmiyorum."

"Ama sen ölmedin," dedi Vin.

Kelsier başını salladı. "Ben onun rüyasının gerçek olmasını sağlamaya karar verdim. Çiçeklerin geri döndüğü bir dünya yaratacaktım; bitkilerin yeşil olduğu, gökten küllerin yağmadığı bir dünya..." Sesi kısıldı ve sustu, içini çekti. "Biliyorum. Ben deliyim."

"Aslında şimdi mantıklı oldu," dedi Vin sessizce. "En sonunda."

Kelsier gülümsedi. Güneş ufkun aşağısına indi ve her ne kadar batıda hâlâ bir ateş olsa da, sisler belirmeye başladı. Belirli bir yerden geliyor değillerdi, neredeyse öylece... beliriyorlardı. Gökte şeffaf, kıvrımlı sarmaşıklar gibi uzanıyorlar, ileri geri kıvrılarak süzülüyor, dans ediyor, birbirlerine karışıyorlardı.

"Mare çocuk istiyordu," dedi Kelsier bir anda. "Evlendiğimiz ilk zamanlarda, on beş yıl önce. Ben... onunla aynı fikirde değildim. Ben gelmiş geçmiş en meşhur skaa hırsız olmak istiyordum ve beni yavaşlatacak olan şeyler için zamanım yoktu.

"Çocuğumuzun olmaması büyük ihtimalle iyi bir şeydir. Lord Hükümdar onla-

rı bulmuş ve öldürmüş olabilirdi. Ama öldürmemiş de olabilirdi; Dox ve diğerleri ölmedi. Şimdi, bazı zamanlar, yanımda onun bir parçasının olmasını arzu ediyorum. Bir çocuk. Belki Mare'in aynı siyah saçına ve kronik inatçılığına sahip olan bir kız."

Durakladı, sonra da dönüp Vin'e baktı. "Senin başına bir şeyler gelmesinden sorumlu olmak istemiyorum Vin. Bir daha olmaz."

Vin yüzünü astı. "Bu malikânede kilitlenmiş olarak daha fazla zaman geçirmeyeceğim."

"Hayır, geçireceğini sanmıyorum. Eğer seni uzun süre daha burada tutmaya kalkarsak, büyük olasılıkla bir gece Clubs'ın dükkânında çok aptalca bir şeyler yapmış olarak belirirsin. Biz o açıdan çok birbirimize benziyoruz, sen ve ben. Sadece... dikkatli ol."

Vin başıyla onayladı. "Olacağım."

Birkaç dakika daha orada dikilerek sislerin toplanmasını izlediler. En sonunda Kelsier gerinerek doğruldu. "Eh, bir kıymeti varsa, ben bize katılmaya karar vermiş olduğun için mutluyum Vin."

Vin omuz silkti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, o çiçeklerden bir tanesini ben de görmek isterim."

Diyebilirsiniz ki evimi arkada bırakmaya beni şartlar zorladı; kesinlikle, eğer orada kalmış olsam şimdi ölmüş olurdum. O günlerde, nedenini bilmeden kaçar, anlamadığım bir yükü taşırken, Khlennium'da kendimi kaybedeceğimi ve şöhretten uzak bir hayat arayacağımı sanmıştım.

Yavaş yavaş anlamaya başlıyorum ki, diğer pek çok şey gibi, tanınmazlık da benim için çoktan sonsuza dek imkânsızdı.

18

KIRMIZI TUVALETİ GİYMEYE karar verdi. Bu kesinlikle en cüretkâr seçimdi ama ona doğru geliyordu. Ne de olsa, kendi gerçek kişiliğini aristokratik bir görüntünün arkasına saklayacaktı; o görüntü ne kadar göze batarsa, onun saklanması da o kadar kolay olmalıydı.

Bir uşak arabanın kapısını açtı. Vin derin bir nefes aldı; sargılarını gizlemek için giydiği özel korse yüzünden göğsü biraz sıkışıktı. Uşağın elini kabul ederek aşağı indi. Tuvaletini düzeltti, Sazed'a başını salladı, sonra da Elariel Kalesi'nin basamaklarından yukarı çıkmakta olan diğer aristokratlara katıldı. Burası Venture Evi'nin kalesinden biraz daha küçüktü. Ancak Venture Kalesi'ndeki toplantılar devasa ana salonda yapılıyorken, görünüşe göre Elariel Kalesi'nin ayrı bir balo salonu vardı.

Vin öbür leydilere bir göz attı ve kendine güveninin bir kısmının kaybolduğunu hissetti. Onun tuvaleti de güzeldi ama diğer kadınlarda elbiselerden çok daha fazlası vardı. Onların uzun, dalgalı saçları ve kendilerinden emin havaları, mücevherlerle donanmış vücutları vardı. Onların tuvaletlerinin üst kısımlarını dolduran yuvarlak kıvrımları vardı ve alttaki fırfır karmaşasının içinde zarif bir şekilde hareket ediyorlardı. Vin arada sırada bir an için kadınların ayaklarını görebiliyordu ve kendisi gibi sıradan terlikler değil de, yüksek topuklu ayakkabılar giymekte olduklarını fark etti.

"Benim neden öyle ayakkabılarım yok?" diye sordu sessizce, halı kaplı basamakları çıkarlarken.

"Yüksek topuklarla yürüyebilmek pratik ister Hanımım," diye cevap verdi Sazed. "Siz daha dans etmeyi yeni öğrenmiş olduğunuzdan dolayı, bir süre için sıradan ayakkabılar giymeniz en iyisi olacaktır."

Vin yüzünü astı ama bu açıklamayı kabul etti. Ancak Sazed'in dans etmekten bahsetmiş olması onun rahatsızlığını artırdı. Bir önceki baloda gördüğü dansçıların akışkan zarafetini hatırladı. Vin kesinlikle onları taklit etmeyi başaramayacaktı; daha temel adımları ancak biliyordu.

Bu önemli olmayacak, diye düşündü. *Onlar beni görmeyecek, Leydi Valette'i görecekler. Onun yeni ve kendine güvensiz olması bekleniyor ve herkes de son zamanlarda hasta olduğunu düşünüyor. Onun iyi bir dansçı olmaması mantıklı olurdu.*

Aklından geçirdiği bu düşünceyle kendini biraz daha güvende hisseden Vin merdivenlerin tepesine ulaştı.

"Söylemeliyim ki, Hanımım, bu sefer çok daha az endişeli görünüyorsunuz," dedi Sazed. "Hatta neredeyse heyecanlı gibisiniz. Valette'in göstermesinin uygun olduğu tavır da bu, diye düşünüyorum ben."

"Teşekkür ederim," dedi Vin gülümseyerek. Sazed haklıydı; Vin *heyecanlıydı*. Tekrar işin bir parçası olabildiği için heyecanlı, hatta tekrar ihtişamları ve zarafetleriyle asillerin arasında olmaktan dolayı da heyecanlıydı.

Ana kaleden dışarı uzanan birkaç alçak kanattan birisi olan balo binasına doğru ilerlediler ve bir hizmetkâr Vin'in şalını aldı. Sazed masasını ve yemeğini ayarlarken, o kapı ağzının hemen içinde bir an duraklayarak bekledi.

Elariel balo salonu, heybetli Venture ana salonundan çok farklıydı. Loş oda sadece tek bir kat yüksekliğindeydi ve çok sayıda vitraylı penceresi olsa da bunların hepsi tavandaydı. Çatıdaki küçük kireç lambalarıyla aydınlatılan yuvarlak gülbezek camlardan ışıklar dökülüyordu. Her masaya mumlar yerleştirilmişti ve yukarıdan gelen ışığa rağmen odada hafif de olsa bir loşluk vardı. Katılmakta olan çok sayıdaki insana rağmen... mahrem bir yer gibi görünüyordu.

Bu odanın parti vermeye uygun şekilde tasarlanmış olduğu açıktı. Merkezinde çukur bir dans pisti vardı ve burası odanın diğer kısımlarından daha iyi aydınlatılmıştı. Dans pistini çevreleyen iki sıra masa vardı. Birincisi pistten sadece birkaç ayak daha yüksekti, diğeri ise daha gerideydi ve birinciden yaklaşık iki kat daha yüksekti.

Bir hizmetkâr odanın kenarı boyunca ilerleyerek Vin'e masasına doğru yol gösterdi. Oturdu, Sazed de yanındaki geleneksel konumunu aldı ve yemeğinin gelmesini beklemeye başladılar.

"Kelsier'in istediği bilgileri tam olarak nasıl bulmam gerekiyor?" diye sordu sessizce karanlık odayı gözleriyle tararken. Yukarıdan gelen derin, kristal gibi renkler, masalar ve insanların üstüne desenler düşürerek etkileyici bir atmosfer yaratıyor, ancak yüzleri seçmeyi zorlaştırıyordu. Elend de buradaki balo salonunun bir yerlerinde miydi?

"Bu gece bazı erkekler sizi dansa kaldırmak isteyecektir," dedi Sazed. "Onların

davetlerini kabul edin, bu size daha sonra onların arkasından gitmeniz ve gruplarına karışmanız için bir bahane yaratmış olacak. Konuşmalara katılmanız gerekmez, sadece dinlemeniz yeter. Gelecekteki balolarda belki genç erkeklerden bazıları sizin onlara eşlik etmenizi rica etmeye başlar. O zaman onların masalarında oturabilir ve konuşmalarının hepsini dinleyebilirsiniz."

"Yani bütün balo boyunca aynı adamla mı oturacağım?"

Sazed başını sallayarak onayladı. "Bu ender olan bir şey değil. Ve o gece sadece onunla dans edersiniz."

Vin kaşlarını çattı. Ama bu konuyu bir kenara bırakarak odayı tekrar incelemek için döndü. *Büyük ihtimalle burada bile değildir; mümkün olduğunca balolardan kaçtığını söylemişti. Burada olsaydı bile, kendi başına bir yerlerde olurdu. Senin onu görmen bile...*

Birileri masasının üstüne bir kucak dolusu kitabı bırakırken çok yüksek olmasa da bir gümbürtü koptu. Vin irkilerek sıçradı ve tam Elend Venture bir sandalye çeker ve sonra da rahat bir şekilde yerleşirken ona doğru döndü. Sandalyeye oturup arkasına yaslandı, masanın yanında duran bir şamdanı arkasına alacak şekilde yerini ayarladı ve bir kitap açarak okumaya başladı.

Sazed kaşlarını çattı. Vin gülümsemesini gizleyerek Elend'a dik dik baktı. Hâlâ saçını fırçalama zahmetine girmemiş gibi görünüyordu ve yine takım elbisesini düğmelerini iliklemeden giymişti. Giysisi hırpani değildi ama hiç de partideki diğerleri kadar zengin değildi. Şık ve iyi kesimli geleneksel modaya meydan okuyacak şekilde, özellikle gevşek ve rahat olması için dikilmiş gibi görünüyordu.

Elend kitabının sayfalarını çevirdi. Vin sabırla Elend'ın kendisine ilgi göstermesini bekledi ama o sadece okumaya devam ediyordu. En sonunda Vin bir kaşını kaldırdı. "Size masamda oturmanız için izin vermiş olduğumu hatırlamıyorum Lord Venture," dedi.

"Sen bana aldırma," dedi Elend başını kaldırmadan. "Bu büyük bir masa, ikimiz için de bol bol yer var."

"İkimiz için belki," dedi Vin. "Ama o kitaplar konusunda emin değilim. Garsonlar benim yemeğimi nereye koyacaklar?"

"Sol tarafında biraz yer var," dedi Elend umursamazca.

Sazed'in kaş çatışı derinleşti. Öne çıktı ve kitapları toplayarak Elend'ın sandalyesinin yanında yere yerleştirdi.

Elend okumaya devam etti. Ancak işaret etmek için bir elini kaldırmıştı. "Bak şimdi, işte ben bu yüzden asla Terrisli hizmetkârlar kullanmam. Söylemeliyim ki onlar çekilmez derecede etkili bir güruh."

"Sazed hiç de çekilmez değil," dedi Vin soğukça. "O iyi bir dost ve büyük ihtimalle de sizin asla olamayacağınız kadar iyi bir adam Lord Venture."

Elend en sonunda başını kaldırdı. "Ben... affedersin," dedi içten bir ses tonuyla. "Özür diliyorum."

Vin başıyla onayladı. Ancak Elend kitabını açtı ve tekrar okumaya başladı.

Eğer sadece okuyup duracaksa neden benimle birlikte oturuyor? "Bu partilerde

musallat olmak için elinizin altında ben yokken ne yapıyordunuz?" diye sordu sinirli bir ses tonuyla.

"Bak şimdi, ben nasıl sana musallat oluyor olabilirim?" diye sordu. "Yani, gerçekten de Valette. Ben sadece burada oturmuş, sessizce kendi kendime okuyorum."

"*Benim* masamda. Eminim ki kendi masanızı da bulabilirdiniz, siz Venture vârisisiniz. Son karşılaşmamızda bu konuda açık sözlü olduğunuz da yoktu ya."

"Doğru," dedi Elend. "Ancak Venture'ların sinir bozucu bir güruh olduğunu söylemiş olduğumu *kesinlikle* hatırlıyorum. Ben sadece tanıma uygun olmaya çalışıyorum."

"O tanımı yapan da sendin!"

"Ne güzel işte," dedi Elend okurken hafifçe gülümseyerek.

Vin hüsranla içini çekerek yüzünü astı.

Elend kitabının üstünden çaktırmadan baktı. "Bu müthiş bir tuvalet. Neredeyse senin kadar güzel."

Vin ağzı hafifçe açılarak donup kaldı. Elend muzip bir şekilde gülümsedi, sonra da kitabına geri döndü; gözleri sanki bu yorumu sadece alacağı tepkiyi bildiği için yaptığına işaret edermiş gibi parlıyordu.

Masanın yanında kule gibi yükselen Sazed yüzündeki kınamayı saklamaya zahmet etmiyordu. Ancak bir şey söylemedi. Elend'ın sıradan bir vekilharç tarafından azarlanamayacak kadar önemli biri olduğu belliydi.

Vin en sonunda aklını başına toplayabildi. "Nasıl oluyor da, Lord Venture, sizin gibi bekâr bir adam bu balolara yalnız başına geliyor?"

"Yok, yalnız gelmiyorum," dedi Elend. "Ailem çoğu zaman bana eşlik etmesi için şu veya bu kızı ayarlamış oluyor. Bu gecenin menüsünde Leydi Stase Blanches var, alçak sıranın bizim karşımızdaki tarafında oturan yeşil tuvaletli kız o."

Vin odanın karşısına doğru bir göz attı. Leydi Blanches göz kamaştırıcı, sarışın bir kadındı. Somurtuşunu saklamaya çalışarak Vin'in masasına doğru bakışlar atıp duruyordu.

Vin kızararak gözlerini kaçırdı. "Ee, aşağıda onun yanında olmanız gerekmez mi?"

"Büyük ihtimalle," dedi Elend. "Ama bak, sana bir sır vereceğim. İşin doğrusu, ben pek de bir centilmen sayılmam. Ayrıca onu davet eden ben değildim, arabaya binene kadar eşlikçimin kim olacağı hakkında bana herhangi bir bilgi verilmemişti."

"Anlıyorum," dedi Vin yüzünü asarak.

"Benim bu davranışım, yine de üzücü. Ne yazık ki, ben böylesine üzücü şeyler yapmaya epey bir yatkınım. Örnek olarak, yemek masasında kitap okumaya karşı olan düşkünlüğümü al. Bana bir an için izin verirsen; gidip içecek bir şeyler alacağım."

Ayağa kalkarak kitabını tekrar cebine koydu ve odadaki içki masalarından birine doğru yürüdü. Vin onun gidişini izledi; hem sinirli hem de şaşkındı.

"Bu iyi değil Hanımım," dedi Sazed alçak bir ses tonuyla.

"Elend *o kadar da* kötü değil."

"O sizi kullanıyor Hanımım," dedi Sazed. "Lord Venture geleneklere aykırı, itaatsiz tavırlarıyla meşhurdur. Pek çok kişi ondan hoşlanmıyor, tam olarak da bunun gibi şeyler yaptığı için."

"Bunun gibi mi?"

"Sizinle birlikte oturuyor çünkü bunun ailesini kızdıracağını biliyor," dedi Sazed. "Ah, çocuğum, ben sana acı vermeyi istemiyorum ancak senin aristokrasinin yöntemlerini anlaman gerekiyor. Bu genç adam romantik açıdan seninle ilgileniyor değil. O babasının sınırlamalarının altında olmaktan rahatsızlık duyan genç, küstah bir lord. Bu yüzden de başkaldırı olarak kaba ve rencide edici şekilde davranıyor. Biliyor ki eğer yeteri kadar uzun bir süre boyunca, yeteri kadar şımarıkça davranırsa, babası yumuşayacak."

Vin içinin burkulduğunu hisseti. *Sazed elbette ki büyük ihtimalle haklı. Yoksa neden Elend beni arasın? Ben tam olarak onun ihtiyacı olan şeyim; babasını kızdıracak kadar düşük mevkili ama gerçeği göremeyecek kadar da tecrübesiz.*

Yemeği geldi ama Vin'in artık pek fazla iştahı kalmamıştı. Vin isteksizce yemeğini yemeye başlarken Elend elinde büyük bir kadehte bir tür karışık içkiyle geri dönüp yerine oturdu. İçkisini yudumlayarak okumaya devam etti.

Bakalım okumasını bölmezsem nasıl tepki verecek, diye düşündü Vin kızgınlıkla. Derslerini hatırlayarak yemeğini bir leydinin zarifliğiyle yedi. Bu çok çeşit içeren bir tabak değildi; bol miktarda tereyağlı sebzelerden oluşuyordu ve ne kadar çabuk bitirirse, o kadar çabuk dans etmeye gidebilirdi. En azından o zaman Elend Venture'yla birlikte oturmak zorunda kalmazdı.

Vin yerken genç lord birkaç kere duraklayarak kitabının üstünden çaktırmadan ona baktı. Onun bir şeyler söylemesini beklediği belliydi ama Vin hiçbir şey demedi. Ancak yemek yediği sırada kızgınlığı azaldı. Elend'a göz atarak onun hafifçe pejmürde görünüşünü inceledi, kitabını okuyuşundaki samimiyeti izledi. Bu adam gerçekten de Sazed'in ima etmiş olduğu gibi çarpık bir manipülasyon niyetini gizliyor olabilir miydi? Vin'i sadece kullanıyor muydu?

Kim olsa sana ihanet eder, diye fısıldadı Reen zihninin arka tarafından. *Herkes sana ihanet eder.*

Ama Elend o kadar... samimi görünüyordu ki. Bir paravan ya da maske değil, gerçek bir insanmış gibi geliyordu ona. Ve Vin'in onunla konuşmasını da istiyormuş gibi görünüyordu. O en sonunda kitabını bırakarak ona baktığı zaman bu Vin'e kişisel bir zafermiş gibi geldi.

"Neden buradasın Valette?" diye sordu.

"Bu partide mi?"

"Hayır, burada Luthadel'de."

"Çünkü burası her şeyin merkezi," dedi Vin.

Elend yüzünü astı. "Sanırım öyledir. Ama imparatorluk bu kadar küçük bir merkeze sahip olmak için çok büyük bir yer. Ben aslında bizim ne kadar büyük olduğunu anladığımızı sanmıyorum. Senin buraya gelmen ne kadar sürdü?"

Vin anlık bir panik hissetti ama Sazed'ın dersleri çabucak aklına geldi. "Birkaç durakla birlikte kanaldan neredeyse iki ay."

"Nasıl da uzun bir zaman," dedi Elend. "Diyorlar ki imparatorluğun bir ucundan öbürüne seyahat etmek bir yılın yarısını alabilirmiş ama pek çoğumuz bu merkezdeki minik bölge dışındaki her şeyi görmezden geliyoruz."

"Ben..." Vin'in sesi soldu. Reen ile birlikte Merkez Salahiyet'in her tarafında bulunmuşlardı. Ancak burası salahiyetlerin en küçük olanıydı ve Vin asla imparatorluktaki daha egzotik yerlere gitmemişti. Bu merkezi bölge hırsızlar için iyiydi; garip bir şekilde, Lord Hükümdar'a en yakın olan yer aynı zamanda en yozlaşmış olanıydı; zenginliğin en çok olduğu yer olduğundan ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

"O zaman şehir hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Elend.

Vin durakladı. "Çok... kirli," dedi dürüstçe. Loş ışıkta boş tabağını almak üzere bir hizmetkâr geldi. "Kirli ve kalabalık. Skaalar berbat muamele görüyor ama sanırım o her yerde öyledir."

Elend başını yana yatırarak ona garip bir bakış attı.

Skaalardan bahsetmemiş olmam gerekirdi. Bu pek aristokratça değil.

Elend öne doğru eğildi. "Sen buradaki skaaların sizin plantasyonlarınızdakilerden daha kötü muamele gördüğünü mü düşünüyorsun? Ben her zaman onların şehirde daha iyi durumda olduklarını düşünmüştüm."

"Ee... emin değilim. Ben tarlalara pek sık gitmedim."

"Peki, onlarla fazla bir etkileşimin oldu mu?"

Vin omuz silkti. "Ne fark eder? Onlar alt tarafı skaa."

"Bak şimdi, bu bizim hep söylediğimiz şey," dedi Elend. "Ama ben bilmiyorum. Belki ben fazla meraklıyımdır ama benim ilgimi çekiyorlar. Sen hiç onların birbirleriyle konuştuklarını duydun mu? Sana normal insanlarmış gibi geldiler mi?"

"Ne?" diye sordu Vin. "Elbette öyle. Başka ne gibi geleceklerdi?"

"Şey, Nezaret'in ne öğrettiğini biliyorsun."

Aslında bilmiyordu. Ancak eğer skaalarla ilgiliyse büyük olasılıkla methedici bir şey değildi. "Nezaret'in söylediği hiçbir şeye tam olarak inanmamayı kendime kural edinmişimdir."

Elend tekrar duraklayarak başını yana eğdi. "Sen... benim beklediğim gibi değilsin Leydi Valette."

"İnsanlar nadiren öyledir."

"O zaman bana plantasyon skaalarından bahset. Onlar neye benziyor?"

Vin omuz silkti. "Diğer her yerdeki skaalara benziyorlar."

"Zekiler mi?"

"Bazıları öyle."

"Ama senin benim gibi değil, değil mi?" diye sordu Elend.

Vin durakladı. *Bir leydi nasıl cevap verirdi?* "Hayır, elbette ki değil. Onlar alt tarafı skaa. Neden onlarla bu kadar ilgileniyorsun?"

Elend, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Bir sebebi yok," dedi

sandalyesine geri yaslanıp kitabını açarken. "Sanırım şıradaki adamların bazıları seni dansa kaldırmak istiyorlar."

Vin döndü ve gerçekten de masasından kısa bir mesafe ileride ayakta durmakta olan bir grup genç adam olduğunu fark etti. O döner dönmez başka tarafa baktılar. Birkaç saniye sonra, adamlardan bir tanesi başka bir masaya doğru işaret etti, sonra da oraya doğru giderek genç bir leydiyi dansa kaldırmayı teklif etti.

"Birkaç kişi sizi fark etti leydim," dedi Sazed. "Ancak hiç yaklaşmıyorlar. Lord Venture'nın varlığı onların gözünü korkutuyor, diye düşünüyorum ben."

Elend eğlenmiş bir şekilde homurdandı. "Benim göz korkutucudan başka her şey olduğumu biliyor olmaları gerekir."

Vin kaşlarını çattı ama Elend sadece okumaya devam ediyordu. *Peki*, diye düşündü tekrar genç adamlara doğru dönerek. Bir tanesinin gözlerini yakaladı ve hafifçe gülümsedi.

Birkaç saniye sonra genç adam yaklaştı. Katı, resmi bir tonda onunla konuştu. "Leydi Renoux, ben Lord Melend Liese. Dans etmek ister miydiniz?"

Vin. Elend'e bir bakış attı ama o başını kitabından kaldırmadı.

"Mutluluk duyarım Lord Liese," dedi Vin genç adamın elini tutup ayağa kalkarken.

Adam ona dans pistine doğru yol gösterdi ve piste yaklaşırlarken Vin'in endişesi geri döndü. Bir anda bir haftalık pratik yeterli değilmiş gibi göründü. Müzik çiftlerin piste girmesine ya da çıkmasına fırsat vermek için durdu ve Lord Liese onu piste çıkardı.

Vin kendisine herkesin Vin'in kendisini değil de tuvaleti ve mevkiyi gördüğünü hatırlatarak paranoyasıyla savaştı. Başını kaldırarak Lord Liese'in gözlerine baktı ve şaşırtıcı bir şekilde, korku gördü.

Müzikle beraber dans başladı. Lord Liese'in yüzüne bir dehşet ifadesi yerleşti. Vin ellerinde onun avuçlarının terlediğini hissedebiliyordu. O *da tıpkı benim olduğum kadar gergin ya! Belki daha bile fazla.*

Liese, Elend'dan daha gençti, Vin'in yaşına daha yakındı. Büyük ihtimalle balolarda pek tecrübeli değildi, kesinlikle pek fazla dans etmiş gibi de görünmüyordu. Adımlarına o kadar fazla odaklanmıştı ki, hareketleri kaskatı geliyordu.

Mantıklı tabii, diyerek rahatladı Vin, vücudunu Sazed'in ona öğretmiş olduğu hareketleri takip etmesi için bırakırken. *Ben kendim bu kadar yeni olduğum için, tecrübeli olanlar beni dansa kaldırmaz. Ben onların dikkat etmeyecekleri kadar aşağıdayım.*

Ama Elend neden bana dikkat ediyor? Bu sadece Sazed'in de söylediği gibi babasını kızdırmak için yaptığı bir numara mı? Peki, o zaman neden benim cevaplarıma ilgi gösteriyormuş gibi görünüyor?

"Lord Liese," dedi Vin. "Elend Venture'yı tanıyor musunuz?"

Liese başını kaldırdı. "Şey, ben..."

"Dans etmeye bu kadar odaklanma," dedi Vin. "Öğretmenim eğer fazla uğraşmazsan dansın daha doğal bir şekilde gideceğini söylüyor."

Liese kızardı.

Lord Hükümdar adına! Bu oğlan ne kadar acemi, diye düşündü Vin.

"Ee, Lord Venture..." dedi Liese. "Bilmiyorum. O çok önemli bir kişi. Benim olduğumdan çok daha önemli."

"Onun ailesi gözünü korkutmasın," dedi Vin. "Benim gördüğüm kadarıyla o epey zararsız."

"Bilmiyorum leydim," dedi Liese. "Venture çok nüfuzlu bir ev."

"Evet ve Elend o üne uymuyor. Yanında olanları görmezden gelmeye çok düşkünmüş gibi görünüyor. Bunu herkese yapar mı?"

Liese omuz silkti, şimdi konuşmaya başladıkları için daha doğal bir şekilde dans ediyordu. "Bilmiyorum. Siz... onu benden daha iyi tanıyormuş gibi görünüyorsunuz leydim."

"Ben..." Vin'in sesi azalarak kesildi. Elend'ı bir adamı sadece iki kısa karşılaşmadan sonra tanıyor olması gerektiğinden çok daha iyi tanıyormuş gibi *hissediyordu*. Ancak bunu Liese'e anlatacak hâli yoktu elbette.

Ama belki... Renoux bir keresinde Elend'la karşılaştığını söylememiş miydi?

"Oh, Elend bir aile dostu," dedi Vin kristale benzer bir tavan penceresinin altında dönerlerken.

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Vin. "Amcamın Elend'dan bu partilerde bana göz kulak olmasını istemesi çok nazikçeydi ve o da şimdiye kadar epey bir tatlı oldu. Gerçi o kitaplarına daha az, beni aristokrasiye tanıtmaya ise daha çok hevesli olmasını çok isterdim."

Liese'in kulakları dikildi ve kendine güveni birazcık daha artarmış gibi göründü. "Şey, bu mantıklı."

"Evet, Elend burada Luthadel'de geçirdiğim zaman boyunca benim için gerçek bir ağabey gibi oldu," dedi Vin.

Liese gülümsedi.

"Size onun hakkında soru soruyorum çünkü kendisinden pek bahsetmiyor," dedi Vin.

"Venture'ların hepsi son zamanlarda sessizler," dedi Liese. "Birkaç ay önce kalelerine yapılan o saldırıdan beri."

Vin başıyla onayladı. "Siz o konuda bir şey biliyor musunuz?"

Liese başını olumsuzca salladı. "Kimse bana bir şey söylemez." Yere doğru bir göz atarak ayaklarını izledi. "Dans etmekte çok iyisiniz Leydi Renoux. Kendi şehrinizdeyken pek çok baloya katılmış olmalısınız."

"Beni şımartıyorsunuz lordum," dedi Vin.

"Hayır, gerçekten de. Siz çok... zarifsiniz."

Vin gülümseyerek içinde hafif bir kendine güven dalgası hissetti.

"Evet," dedi Liese neredeyse kendi kendine. "Siz hiç de Leydi Shan'ın söylemiş olduğu gibi değilsiniz..." Durarak sanki söylediği şeyi ancak şimdi duymuş gibi hafifçe silkelendi.

"Ne?" dedi Vin.

"Hiçbir şey," dedi Liese daha da kızararak. "Affedersiniz. Bir şey değildi."

Leydi Shan, diye düşündü Vin. *O ismi hatırla.*

Dans devam ettikçe Vin, Liese'i daha da fazla dürtükledi ama onun bir şeyler bilmek için fazlasıyla tecrübesiz olduğu belliydi. Ama her ne kadar balolar devam ediyor olsa da, evlerin arasında yükselmekte olan bir gerilim olduğunu o da hissediyordu. İnsanlar politik rakiplerinin verdiği partilere katılmadıkları için gelmeyenlerin sayısı gittikçe artıyordu.

Dans bittiği zaman Vin çalışmaları konusunda kendini iyi hissediyordu. Büyük ihtimalle Kelsier için değeri olan pek bir şey öğrenememişti, ancak Liese daha başlangıçtı. Vin daha önemli kişilere doğru ilerleyecekti.

Bu da benim bu baloların çok daha fazlasına katılmam gerekeceği anlamına geliyor, diye düşündü Vin, Liese onu masasına geri götürürken. Baloların kendileri tatsız olduğundan değildi, özellikle de şimdi dans konusunda kendine daha fazla güveni olduğuna göre. Ancak daha fazla balo demek, sislere çıkmak için daha az fırsat demekti.

Zaten Sazed'in benim gitmeme izin vereceği yok ya, diye düşündü, Liese eğilir ve çekilirken kibarlıkla ona gülümserken içten içe mutsuzca.

Elend kitaplarını masanın üstüne yaymıştı ve Vin'in cumbası şimdi birkaç başka şamdanla daha aydınlanmaktaydı. Görünüşe göre bunlar diğer masalardan aralanmıştı.

Eh, en azından bir ortak noktamız hırsızlık, diye düşündü Vin.

Elend masanın üstüne yüklenmiş, cep büyüklüğünde küçük bir kitaba notlar alıyordu. Vin otururken başını kaldırıp bakmadı. Sazed ise fark ettiği kadarıyla hiçbir yerde görünmüyordu.

"Terrisliyi yemeğe gönderdim," dedi Elend dikkati başka yerde, bir şeyler kararlarken. "Sen aşağıda fırıl fırıl dönerken onun aç kalmasına gerek yoktu."

Vin bir kaşını kaldırarak masasının üstüne dağılmış olan kitaplara göz attı. O bakarken Elend bir kitabı belli bir sayfasında açık bırakmış olarak bir kenara itip başka bir tanesini önüne çekti. "Ee? Söz konusu fırıldama nasıldı bu arada?" dedi.

"Aslında biraz eğlenceli sayılırdı."

"Ben senin pek iyi olmadığını sanıyordum."

"Değildim," dedi Vin. "Pratik yaptım. Sen bu bilgiyi şaşırtıcı bulabilirsin ama bir odanın arka tarafında oturup, karanlıkta kitaplar okumak kişinin daha iyi bir dansçı olmasına yardım etmez."

"Bu bir teklif mi?" diye sordu Elend kitabını bir kenara iterek başka bir tanesini seçerken. "Bir erkeği dansa kaldırmak leydiliğe yakışan bir davranış değil, biliyorsun."

"Oh, ben seni alıp kitaplarından uzaklaştırmak istemezdim," dedi Vin bir kitabı kendisine doğru çevirerek. Yüzünü buruşturdu; metin küçük, sıkışık bir el yazısıyla yazılmıştı. "Dahası, seninle dans etmek az önce yaptığım bütün işi boşa çıkarırdı."

Elend durakladı. Sonra da en sonunda başını kaldırdı. "Ne işi?"

"Evet," dedi Vin. "Sazed haklıydı, Lord Liese seni göz korkutucu buluyor ve beni de senin varlığından dolayı göz korkutucu bulmuştu. Eğer bütün genç erkekler, sırf sinir bozucu bir lord onun masasında okumaya karar verdi diye genç bir leydinin müsait olmadığını varsayacak olurlarsa, bu onun sosyal hayatı için son derece büyük bir felaket olabilir."

"Ee?" dedi Elend.

"E'si ben ona senin sadece beni aristokrasiye tanıtıyor olduğunu söyledim. Bir çeşit... büyük kardeş gibi."

"Büyük kardeş mi?" diye sordu Elend yüzünü asarak.

"*Çok* büyük," dedi Vin gülümseyerek. "Yani, sen en azından benim yaşımın iki katı olmalısın."

"Senin yaşının iki... Valette, ben *yirmi bir* yaşındayım. Eğer sen *fazlasıyla* olgun olan on yaşında bir çocuk değilsen, hiç de senin 'yaşının iki katı' filan değilim."

"Benim matematiğim hiçbir zaman iyi olmamıştır," dedi Vin umursamazca. Elend içini çekerek gözlerini devirdi. Yakınlarda Lord Liese, Vin ve Elend'a doğru işaret ederek arkadaşlarından bir grupla sessizce konuşmaktaydı. Umuyordu ki bir tanesi kısa süre içinde gelip Vin'i dansa kaldırmak isteyecekti.

"Tanıdığın bir Leydi Shan var mı?" diye sordu Vin beklediği sırada öylesine. Şaşırtıcı bir şekilde Elend başını kaldırdı. "Shan Elariel mi?"

"Herhâlde öyledir," dedi Vin. "O kim?"

Elend kitabına geri döndü. "Önemli biri değil."

Vin bir kaşını kaldırdı. "Elend, ben bunu sadece birkaç aydır yapıyor olabilirim ama *ben* bile bu gibi bir yoruma güvenmemem gerektiğini biliyorum."

"Ee..." dedi Elend. "Benim onunla nişanlı olmam mümkün."

"Sen nişanlı mısın?" diye sordu Vin çileden çıkarak.

"Emin değilim. Gerçekten de bir yıldır filan bu durum hakkında herhangi bir şey yapmış değiliz. Büyük ihtimalle şimdiye kadar herkes bu konuyu unutmuştur."

Harika, diye düşündü Vin.

Bir an sonra Liese'in arkadaşlarından birisi yaklaştı. Sinir bozucu Venture vârisinden kurtulacağına memnun olan Vin ayağa kalkarak genç lordun elini kabul etti. Dans pistine doğru yürürken Elend'a bir bakış attı ve kitabının üstünden gizli gizli kendisine bakarken yakaladı onu. Elend anında fazlasıyla umursamaz bir hava içinde kitabına geri döndü.

Vin şaşırtıcı düzeyde bir bitkinlik hissederek masasına oturdu. Terliklerini çıkarıp ayaklarına masaj yapma dürtüsünü bastırdı, bunun pek leydilere yakışır bir davranış olmayacağından şüphe ediyordu. Sessizce bakırını açtı, sonra da lehim yakarak yorgunluğunun bir parçasından sıyrıldı ve vücudunu güçlendirdi.

Önce lehimini, sonra da bakırını sönmeye bıraktı. Kelsier bakırı yandığı sürece bir Allomanser olduğunun fark edilemeyeceğine dair onu temin etmişti. Vin ise o kadar emin değildi. Lehim yanarken tepkileri fazla hızlı, vücudu fazla güçlüydü.

Vin'e sanki dikkatli bir kişi kendisi bir Allomanser olsa da, olmasa da böyle tutarsızlıkları fark edebilirmiş gibi geliyordu.

Lehimi olmayınca yorgunluğu geri döndü. Son zamanlarda kendisini sürekli olarak lehim yakmamak için alıştırmaya çalışmaktaydı. Yarası artık sadece yanlış tarafa döndüğü zaman acıyacak kadar düzelmişti ve Vin eğer yapabilirse gücünü kendi kendine toplamak istiyordu.

Bir açıdan, bu akşamki yorgunluğu iyi bir şeydi; uzun bir süre boyunca dans etmekten kaynaklanıyordu. Artık genç erkekler Elend'ı onunla romantik açıdan ilgilenen birisi yerine bir koruyucu olarak gördükleri için, Vin'i dansa kaldırmayı teklif etmekte herhangi bir endişe hissetmiyorlardı. Ve reddederek istemeksizin politik bir yorum yapıyor olabileceğinden endişe ettiği için Vin de tekliflerin her birini kabul etmişti. Birkaç ay önce olsa, dans etmekten yorulma fikrine gülüp geçerdi. Ancak acıyan ayakları, ağrıyan yan tarafı ve yorgun bacakları bunun sadece bir parçasıydı. İsimleri ve evleri ezberleme gayreti de onu zihinsel olarak tüketmişti, dans partnerlerinin havadan sudan konuşmalarına katlanmak zorunda kaldığından ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

Sazed'ın bana topuklu ayakkabılar yerine terlik giydirmiş olması iyi bir şey, diye düşündü Vin içini çekerek serin meyve suyundan bir yudum alırken. Terrisli henüz yemekten geri dönmemişti. Ayrıca Elend masada değildi, gerçi kitapları hâlâ masanın üstüne yayılmış bir şekilde duruyordu.

Vin kitaplara dik dik baktı. Belki de eğer okuyormuş gibi görünürse, genç erkekler bir süre için onu rahat bırakırdı. Uzandı ve uygun bir tanesini arayarak kitapları taradı. İlgisini en çok çeken, Elend'ın küçük, deri kaplı defteri yoktu.

Bunun yerine Vin büyük, mavi bir kitap seçti ve bunu masanın kendi tarafına doğru çekti. Bunu büyük harflerinden dolayı seçmişti; kâğıt gerçekten de kâtiplerin bir sayfaya mümkün olduğu kadar çok satırı tıkıştırmak zorunda kalacakları kadar pahalı mıydı? Vin içini çekerek cildin sayfalarını karıştırdı.

İnsanların bu kadar kalın kitapları okuduğuna inanamıyorum, diye düşündü. Büyük harflere rağmen, her sayfa kelimelerle dolup taşıyordu. Vin'in bütün hepsini okuması günler ve günler sürerdi. Reen ona okumayı sözleşmelerin anlamını çözebilmesi, notlar yazması ve belki de bir leydi numarası yapması için öğretmişti. Ancak onun eğitimi bu kadar devasa metinlere kadar uzanmamıştı.

İmparatorluğun Politik İktidarında Tarihsel Uygulamalar diye yazıyordu birinci sayfada. Bölümlerin "Beşinci Yüzyıl Valilik Programı" ve "Skaa Plantasyonlarının Yükselişi" gibi başlıkları vardı. Vin büyük olasılıkla en ilginç yerin burası olacağını varsayarak kitabın son sayfalarını açtı. En son bölümün başlığı "Günümüzün Politik Yapısı" idi.

Şu ana kadar plantasyon sistemi önceki metodolojilerden çok daha istikrarlı bir hükümetin oluşmasını sağlamıştır, diye okudu Vin. *Her taşra lordunun kendi skaalarının kontrolünü ve de sorumluluğunu aldığı Salahiyet sistemi, disiplinin sert bir şekilde uygulandığı rekabetçi bir ortamın oluşmasını teşvik etmiştir.*

Görünüşe göre Lord Hükümdar bunun aristokrasiye sağladığı özgürlük nedeniyle bu sistemi rahatsız edici buluyor. Ancak örgütlü isyanların nispi azlığı şüphesiz ki cezbedicidir; sistemin uygulamada olduğu iki yüzyıl boyunca, Beş İç Salahiyet'te herhangi bir büyük ayaklanma ortaya çıkmamıştır.

Elbette ki bu politik sistem sadece daha geniş kapsamlı olan teokratik iktidarın bir uzantısıdır. Aristokrasinin bağımsızlığı obligatörlerin yaptırım güçlerindeki yenilenmiş bir kuvvetlilikle dengelenmektedir. Hiçbir lordum, ne kadar yüce olursa olsun, kendisini onların kanunlarının üstünde görmemesi öğütlenmektedir. Bir Sorgucunun çağrısı herkes için gelebilir.

Vin kaşlarını çattı. Her ne kadar metnin kendisi yavan olsa da Lord Hükümdar'ın imparatorluğu hakkında böylesine analitik tartışmalara izin veriyor olması Vin'i şaşırtmıştı. Kitabı yukarıda tutarak sandalyesinde geriye yaslandı ama daha fazla okumadı. Dans partnerlerinden gizlice bilgi edinmeye çalışmakla geçen saatler yüzünden fazlasıyla tükenmişti.

Ne yazık ki, politika Vin'in yorgunluk durumuyla ilgilenmiyordu. Her ne kadar o Elend'ın kitabına kendini kaptırmış gibi görünmek için elinden gelenin en iyisini yapsa da, kısa süre sonra biri masasına yaklaştı.

Vin içini çekerek kendisini bir başka dans için daha hazırladı. Ancak kısa süre sonra bu gelenin bir asil değil de Terrisli bir vekilharç olduğunu fark etti. Sazed gibi, o da üst üste binen V desenli bir cübbe giyiyordu ve takılara epey düşkündü.

"Leydi Valette Renoux?" diye sordu uzun boylu adam hafifçe şiveli bir sesle.

"Evet," dedi Vin tereddütlü bir şekilde.

"Hanımım Leydi Shan Elariel sizin varlığınızı masasında talep ediyor."

Talep mi ediyor, diye düşündü Vin. Şimdiden bu ses tonundan hoşlanmamıştı ve Elend'ın eski nişanlısıyla karşılaşmak için de en ufak bir arzusu yoktu. Ne yazık ki Elariel Evi daha güçlü olan Büyük Evler'dendi; bu büyük ihtimalle insanın kolaylıkla görmezden gelebileceği bir kişi değildi.

Terrisli beklentili bir şekilde duruyordu.

"Pekâlâ," dedi Vin başarabildiği kadar zarif bir şekilde ayağa kalkarak.

Terrisli, Vin'i kendisininkinden kısa bir mesafe uzakta olan bir masaya doğru götürdü. Masa etrafında oturan beş kadınla oldukça kalabalıktı ve Vin anında Shan'ı aralarından seçti. Uzun koyu saçları olan heykel gibi kadın belli ki Leydi Elariel'di. Kendisi konuşmaya katılmıyordu ama yine de masaya egemen olan oymuş gibi görünüyordu. Kolları tuvaletine uyan eflâtun bileziklerle pırıldıyordu ve o yaklaşırken hor gören gözlerini Vin'e doğru çevirdi.

Ancak o koyu gözler keskindi. Vin onların önünde kendini çıplak hissediyordu; güzel giysileri üzerinden sökülüp atılarak bir kere daha pis sokak çocuğuna dönüşmüştü.

"Bize izin verin hanımlar," dedi Shan. Kadınlar anında emredildiği gibi yaparak ağırbaşlı bir telaşla masayı terk ettiler.

Shan eline bir çatal aldı ve küçük bir parça tatlı pastayı titiz bir şekilde parçalara ayırarak yemeye başladı. Terrisli vekilharç Shan'ın sandalyesinin ar-

kasında konumunu alırken Vin kararsız bir şekilde ayakta durdu.

"Oturabilirsin," dedi Shan.

Yine kendimi bir skaa gibi hissediyorum, diye düşündü Vin oturarak. *Asiller de birbirlerine böyle davranıyor mu?*

"İmrenilesi bir konumdasın çocuk," dedi Shan.

"Ne açıdan?" diye sordu Vin.

"Bana 'Leydi Shan' olarak hitap et," dedi Shan ses tonu değişmeden. "Ya da belki de 'Hanımefendi' diye."

Shan pastadan minik lokmalar alarak bekledi. En sonunda Vin "Ne açıdan Hanımefendi?" dedi.

"Çünkü genç Lord Venture seni oyunlarında kullanmaya karar verdi. Bunun anlamı ise senin benim tarafımdan da kullanılma fırsatına sahip olacağın."

Vin kaşlarını çattı. *Rolünden dışarı çıkma. Sen kolayca gözü korkan Valette'sin.*

"Hiç kullanılmamak daha iyi olmaz mıydı Hanımefendi?" dedi Vin dikkatli bir şekilde.

"Saçmalık," diye cevap verdi Shan. "Senin gibi kültürsüz bir ahmak bile kendinden üstün olanlar için faydalı olmanın önemini görüyor olmalı." Shan sözlerini, hatta hakareti bile, sakince söylemişti; Vin'in de onunla aynı fikirde olacağından tamamen emin gibi görünüyordu.

Vin afallamış bir şekilde oturdu. Aristokrasiden başka hiç kimse ona karşı böyle davranmamıştı. Gerçi elbette ki şimdiye kadar karşılaşmış olduğu tek Büyük Ev üyesi de Elend'dı.

"Bön suratına bakarak senin de yerini kabul ettiğini varsayıyorum," dedi Shan. "İyi iş çıkar, çocuk ve belki senin benim maiyetime katılmana izin veririm. Burada Luthadel'deki leydilerden çok şey öğrenebilirsin."

"Ne gibi?" diye sordu Vin sesinden sinirinin hissedilmesini engellemeye çalışarak.

"Bir ara kendine bir bak, çocuk. Saçın bir tür korkunç hastalık geçirmişsin gibi görünüyor, tuvaletin neredeyse bir torba gibi üzerinden sarkacak kadar cılızsın. Luthadel'de bir leydi olmak... kusursuzluk gerektirir. *Bunu* değil." Son sözünü söylerken elini Vin'e doğru horgören bir şekilde sallamıştı.

Vin kızardı. Bu kadının küçük gören tavrında garip bir güç vardı. Vin irkilerek, Shan'ın ona tanımış olduğu bazı çetebaşlarını hatırlattığını fark etti. En sonuncusu Camon olmak üzere bu adamlar, kesinlikle hiçbir direnç görmeyeceklerinden emin bir şekilde karşılarındakine vururlardı. Herkes böyle adamlara karşı koymanın sadece dayağı daha beter hâle getireceğini bilirdi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Vin.

Shan çatalını bir kenara koyarken bir kaşını kaldırdı; pastanın sadece yarısını yemişti. Terrisli tabağı aldı ve yürüyerek uzaklaştı. "Sen gerçekten de kalın kafalı bir şeysin, değil mi?" diye sordu Shan.

Vin durakladı. "*Hanımefendi* benden ne istiyor?"

"Eğer Lord Venture'nın seninle oynamaya devam etmeye karar verdiğini varsa-

yarsak, eninde sonunda sana söylerim." Vin, Elend'ın adı geçtiğinde Shan'ın gözlerinde sadece kısacık bir an için bir nefret pırıltısı yakaladı.

"Şu an için, bana onunla bu akşamki konuşmandan bahset," diye devam etti Shan.

Vin cevap vermek için ağzını açtı. Ama... bir şey ters geliyordu. Sadece minicik bir titreşim yakaladı, Breeze'in eğitimi olmasa o kadarını bile fark edemezdi.

Teskinci öyle mi? İlginç.

Shan, Vin'i rahatlatmaya çalışıyordu. Ağzından laf alabilmek için miydi? Vin ilginç olan her şeyden uzak durarak Elend'la olan konuşmasını aktarmaya başladı. Ancak bir şeyler ona hâlâ garip geliyordu; Shan'ın onun duygularıyla oynama şeklinde bir şey vardı. Vin gözünün ucuyla Shan'ın Terrislisinin mutfaktan geri döndüğünü gördü. Ancak Shan'ın masasına doğru yürümüyordu, başka bir yönde ilerliyordu.

Vin'in kendi masasına doğru. Masanın yanında durakladı ve Elend'ın kitaplarına bakmaya başladı.

Her ne istiyorsa onu bulmasına izin veremem.

Vin bir anda ayağa kalkarak en sonunda Shan'dan gözle görülür bir tepki aldı; şaşkınlık içinde başını kaldırarak Vin'e bakmıştı.

"Şimdi Terrislime beni masamda bulmasını söylediğimi hatırladım!" dedi Vin. "Eğer ben orada olmazsam endişelenir!"

"Oh, Lord Hükümdar adına," diye mırıldandı Shan sessizce. "Çocuk, endişe etmene hiç..."

"Üzgünüm Hanımefendi," dedi Vin. "Gitmem gerek."

Bu biraz sert olmuştu ama Vin'in elinden gelenin en iyisi buydu. Vin reverans yaptı ve kızgın kadını geride bırakarak Shan'ın masasından uzaklaştı. Terrisli beceriklıydi; Vin, Shan'ın masasından birkaç adım uzaklaşana kadar o Vin'i fark etmiş ve yoluna devam etmişti, hareketleri etkileyici bir şekilde akışkandı.

Vin masasına geri geldiği zaman Shan'dan bu kadar kabaca ayrılarak bir pot mu kırmış olduğunu merak ediyordu. Ancak umursamak için fazlasıyla yorgun olduğunu hissetmeye başlamıştı. Ona göz atmakta olan başka bir grup genç adamı fark ettiği zaman ise aceleyle oturdu ve Elend'ın kitaplarından birini kaparak açtı.

Neyse ki numara bu sefer daha iyi işledi. Genç adamlar en sonunda dağılarak Vin'i rahat bıraktılar ve o da arkasına yaslanarak önünde açık kitapla biraz olsun rahatladı. Saat ilerlemişti ve balo salonu da yavaş yavaş boşalmaya başlıyordu.

Kitaplar diye düşündü Vin kaşlarını çatarak meyve suyu bardağını alıp yudumlarken. *Terrisli onlardan ne istiyordu?*

Herhangi bir şeye dokunulmuş olup olmadığını anlamaya çalışarak masayı gözleriyle taradı ama Elend kitapları öylesine bir dağınıklık içinde bırakmıştı ki bunu söylemek zordu. Ancak başka bir cildin altında durmakta olan küçük bir kitap gözüne takıldı. Diğer kitapların pek çoğu belli bir sayfada açık bırakılmıştı ve Elend'ın hepsini incelediğini görmüştü. Ancak özellikle bu kitap kapalıydı ve Vin Elend'ın bunu açtığını da hiç hatırlamıyordu. Bu kitap daha önce de buradaydı,

öbürlerinin hepsinden çok daha ince olduğu için Vin onu tanımıştı. Yani Terrisli-nin geride bıraktığı bir şey de değildi.

Vin merakla uzandı ve ince kitabı daha büyük olan kitabın altından çıkardı. Siyah deri bir cildi vardı ve sırtında *Kuzey Salahiyeti'nde Hava Kalıpları* yazıyordu. Vin kaşlarını çatarak kitabı elinde çevirdi. Ne başlık sayfası ne de yazarın adı vardı. Doğrudan metin başlıyordu.

> Son İmparatorluk'un bütününe bakılacak olursa, tek bir gerçek açıkça görülmektedir. Kendisinin tanrısal olduğunu iddia eden bir lider tarafından yönetilen bir devlet için, imparatorluk korkutucu bir sayıda devasa liderlik hatalarına maruz kalmıştır. Bunların pek çoğu ise başarılı bir şekilde örtbas edilmiştir ve sadece Ferukemistlerin metalakıllarında ya da yasaklanmış olan metinlerin sayfalarında bulunabilirler. Ancak kişinin Devanex Katliamı, Zifir Öğretisi'ndeki revizyon ve Renates halklarının tehciri gibi gafların farkına varmak için sadece yakın geçmişe bakması yeterli olacaktır.
>
> Lord Hükümdar yaşlanmıyor. En azından bu kadarı inkâr edilemez. Ancak bu metin onun hiçbir şekilde yanılmaz olmadığını kanıtlama amacını taşımaktadır. Miraç'tan önceki günler sırasında insanoğlu sonsuz bir krallar, imparatorlar ve diğer hükümdarlar döngüsünün sebebiyet verdiği kargaşa ve belirsizlikten muzdaripti. İnsan düşünüyor ki şimdi tek ve ölümsüz bir yönetici ile toplumun en sonunda istikrar ve aydınlanmayı bulabilmiş olması gerekirdi. Lord Hükümdar'ın en vahim hatası Son İmparatorluk'ta bu iki özelliğin de dikkate değer ölçüde eksik olmasıdır.

Vin sayfaya bakakaldı. Kelimelerin bazıları onun becerisinin ötesindeydi ama yazarın niyetini anlamayı başarabilmişti. Diyordu ki...

Vin kitabı sertçe kapattı ve hızla yerine geri koydu. Eğer obligatörler Elend'ın böyle bir metne sahip olduğunu keşfederse ne olurdu? Sağa sola göz attı. Elbette ki oradaydılar, diğer baloda olduğu gibi kalabalığın arasına karışmışlardı; gri cübbeleri ve dövmeli yüzleri ile dikkat çekiyorlardı. Pek çoğu asillerle birlikte masalarda oturuyordu. Arkadaş mıydılar? Yoksa Lord Hükümdar'ın casusları mı? Kimse yakınlarında bir obligatör varken o kadar da rahat görünmüyordu.

Elend böyle bir kitapla ne yapıyor? Onun gibi güçlü bir asil neden Lord Hükümdar'ı kötüleyen metinleri okuyor?

Bir el omzuna dokundu ve Vin de refleks olarak midesinde lehim ve bakır harlayarak hızla döndü.

"Hop," dedi Elend geriye bir adım atarak elini kaldırırken. "Hiç kimse sana ne kadar gergin olduğunu söyledi mi Valette?"

Vin rahatlayarak sandalyesine geri oturdu ve metallerini söndürdü. Elend de ağır ağır kendi yerine doğru yürüdü ve oturdu. "Heberen'i beğendin mi?"

Vin kaşlarını çattı ve Elend da hâlâ onun önünde durmakta olan daha büyük ve kalın kitaba doğru başıyla işaret etti.

"Hayır," dedi Vin. "Sıkıcı. Sadece erkekler bir süre beni rahat bıraksınlar diye okurmuş gibi yapıyordum."

Elend kıs kıs güldü. "Bak şimdi, kurnazlığın geri dönüp başına dert oluyor."

Elend kitaplarını toplayarak masanın üstüne dizmeye başlarken Vin bir kaşını kaldırdı. Vin'in "hava durumu" kitabının yerini değiştirmiş olduğunu fark etmemiş gibi göründü ama yine de bunu dikkatli bir şekilde yığının ortasına yerleştirdi.

Vin gözlerini kitaptan ayırdı. *Büyük ihtimalle önce Sazed'le konuşana kadar ona Shan'dan bahsetmemem gerekir.* "Ben kurnazlığımın iyi iş çıkarmış olduğunu düşünüyorum," dedi bunun yerine. "Ne de olsa, *ben* baloya dans etmek için geldim."

"Ben dans etmenin fazla abartıldığını düşünüyorum."

"Aristokrasiye karşı sonsuza kadar ilgisiz kalamazsınız Lord Venture; siz çok önemli bir evin vârisisiniz."

Elend içini çekerek gerindi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sanırım haklısın," dedi şaşırtıcı bir içtenlikle. "Ama ne kadar uzun süre inat edersem, babam da o kadar sinirlenecek. Bu kendi başına değerli bir hedef."

"Üzdüğün tek kişi o değil," dedi Vin. "Ya sen kitaplarını kurcalamakla fazla meşgul olduğun için hiç dansa kaldırılamayan kızlar ne olacak?"

"Hatırladığım kadarıyla, birileri az önce dans etmekten *kaçınmak* için okuyormuş gibi yapıyordu," dedi Elend son kitabını da yığının tepesine koyarak. "Leydilerin benden daha dostane partnerler bulmakta zorluk yaşadığını düşünmüyorum."

Vin bir kaşını kaldırdı. "Ben zorluk yaşamadım çünkü yeniyim ve mevkim düşük. Senin mevkine daha yakın olan leydilerin, dostane ya da değil, partnerler bulmakta zorluk yaşayacağından şüphe ediyorum. Benim anladığım kadarıyla asiller kendi konumlarından yukarıda olan kadınlarla dans etmekten huzursuzluk duyuyorlar."

Elend durakladı, belli ki zekice bir cevap arıyordu.

Vin öne doğru eğildi. "Ne var Elend Venture? Neden görevinden kaçınmakta bu kadar ısrarcısın?"

"Görev mi?" diye sordu Elend kendisi de ona doğru eğilerek, duruşu samimiydi. "Valette, bu görev değil. Bu balo... bunlar hep anlamsız ve oyalayıcı. Bir zaman kaybı."

"Ya kadınlar? Onlar da mı zaman kaybı?" diye sordu Vin.

"Kadınlar?" diye sordu Elend. "Kadınlar... fırtınalara benzer. Onlara bakması güzeldir ve bazen dinlemesi de hoştur ama çoğu zaman onlar sadece zahmet vericidir."

Vin ağzının hafifçe açık kaldığını hissetti. Sonra onun gözündeki pırıltıyı ve dudaklarının kenarlarındaki gülümsemeyi fark etti ve kendisini de gülümserken buldu. "Böyle şeyleri sırf beni kışkırtmak için söylüyorsun!"

Elend'in gülümsemesi derinleşti. "Ben öyle sevimliyim işte." Ayağa kalkarak ona sevecen bir şekilde baktı. "Ah, Valette. Onların seni kendini fazla ciddiye

almak için kandırmasına izin verme. Uğraştığına değmez. Ama sana iyi bir akşam dilemeliyim. Gelecekte katılacağın baloların arasında aylarının geçmesine izin vermemeye çalış."

Vin gülümsedi. "Bir düşüneyim."

"Lütfen düşün," dedi Elend öne eğilip yüksek kitap yığınını masanın üstünden kendisine doğru devirerek kollarına alırken. Bir an için sendeledi, sonra da dengesini sağladı ve kitapların yanından Vin'e bir göz attı. "Kim bilir, belki bu günlerden birinde beni dansa kaldırmayı bile başarırsın."

Elend dönüp uzaklaşırken, Vin gülümseyerek başıyla veda etti. Balo salonunun ikinci sırasının etrafından dolaşarak ilerledi. Kısa süre sonra iki diğer genç adam tarafından karşılanmıştı. Vin adamlardan biri Elend'ın omzuna dostça bir şekilde vurur, sonra da kitapların yarısını alırken merakla takip etti. Üçlü birlikte muhabbet ederek yürümeye başladı.

Vin bu yeni gelenleri tanımamıştı. O düşünceli bir şekilde otururken Sazed en sonunda yan koridorda belirdi ve Vin de hevesle ona yaklaşması için el salladı. O da hızlı adımlarla geldi.

"Lord Venture'nın yanında olan o adamlar kim?" diye sordu Vin Elend'e doğru işaret ederek.

Sazed gözlüğünün arkasındaki gözlerini kıstı. "Ee, bir tanesi Lord Jastes Lekal. Öbürü bir Hasting ama adını bilmiyorum."

"Şaşırmış gibisin."

"Lekal ve Hasting Evleri'nin ikisi de Venture Evi'nin politik rakipleri Hanımım. Asiller sık sık balolardan sonraki daha küçük partilerde birbirlerini ziyaret ederek ittifaklar kurarlar..." Terrisli duraklayarak Vin'e doğru döndü. "Üstat Kelsier bunu duymak isteyecektir, diye düşünüyorum ben. Çekilmemizin zamanı geldi."

"Katılıyorum," dedi Vin ayağa kalkarak. "Ayaklarım da öyle. Hadi gidelim."

Sazed başıyla onayladı ve birlikte ön kapılara doğru ilerlediler. "Neden bu kadar geciktin?" diye sordu Vin bir hizmetkârın onun şalını getirmesi için beklerlerken.

"Birkaç sefer geri geldim Hanımım," dedi Sazed. "Ama siz her seferinde dans ediyordunuz. Ben de hizmetkârlarla konuşmanın sizin masanızın yanında beklemekden çok daha faydalı olacağını düşündüm."

Vin şalını alırken başıyla onayladı, sonra da Sazed hemen arkasında olduğu hâlde ön kapıdan çıktı ve halı kaplı basamaklardan aşağı indi. Adımları hızlıydı, bütün listeyi unutmadan önce geri dönüp Kelsier'e ezberlediği bütün isimleri saymak istiyordu. Bir hizmetkârın arabasını getirmesini bekleyerek sahanlıkta durakladı. Bunu yaparken ise garip bir şey dikkatini çekti. Sislerin içinde kısa bir mesafe uzakta ufak bir gürültü vardı. Öne doğru bir adım attı ama Sazed bir elini omzuna koyarak onu geride tuttu. Bir leydi sislerin içine dalmazdı.

Bakır ve kalay yakmak için içine uzandı ama bekledi, gürültü yaklaşıyordu. Kaynağının ne olduğu, bir muhafız küçük, debelenen bir şekli çekerek sislerin arasından belirirken ortaya çıktı; kirli giysiler içinde, yüzü kül lekeli bir skaa oğlan.

Asker Vin'in oldukça uzağından dolanarak bir muhafız yüzbaşısına doğru yaklaşırken ona özür diler gibi başıyla selam verdi. Vin ne denildiğini duymak için kalay yaktı.

"Aşçı yamağı," dedi asker sessizce. "Kapıların açılması için beklerlerken bir arabanın içindeki asillerin birinden dilenmeye çalıştı."

Yüzbaşı sadece başını salladı. Asker mahkûmunu çekerek tekrar sislerin içinde kayboldu, uzak avluya doğru gidiyordu. Oğlan debelendi ve asker de onu sıkıca tutmaya devam ederek sinirle homurdandı. Vin onun gitmesini izledi; Sazed'in eli sanki onu geride tutmak istermiş gibi omzunun üstünde duruyordu. Tabii ki oğlana yardım edemezdi. Oğlanın da zaten böyle bir şey yapması...

Sislerin içinde, sıradan insanların görüş menzilinin ötesinde, asker bir bıçak çekti ve oğlanın boğazını kesti. Vin şaşkınlık içinde sıçrarken oğlanın debelenme sesleri azalarak kayboldu. Muhafız cesedi yere bıraktı, sonra da bir bacağından tutarak sürükleyip götürmeye başladı.

Vin arabası yanaşırken afallamış bir şekilde dikildi.

"Hanımım," diye uyardı Sazed ama Vin sadece öylece dikiliyordu.

Onu öldürdü, diye düşündü. *Hemen burada, asillerin arabalarını beklediği yerin sadece birkaç adım ilerisinde. Sanki... ölüm hiç de sıra dışı olmayan bir şeymiş gibi. Alt tarafı bir diğer katledilen skaa. Bir hayvan gibi.*

Ya da bir hayvandan bile daha beter. Kimse domuzları bir kalenin avlusunda kesmezdi. Muhafızın cinayeti işlerkenki duruşu, debelenen oğlana fazlasıyla sinirlenmiş olduğundan, onu sadece daha uygun bir yere götürene kadar bekleyemediğine işaret ediyordu. Eğer Vin'in etrafındaki diğer asiller olayı fark etmişlerse bile buna bir önem vermemiş, beklerken çene çalmaya devam etmişlerdi. Aslında, şimdi çığlıklar kesilmiş olduğu için biraz daha konuşkan hâle gelmiş gibi görünüyorlardı.

"Hanımım," dedi Sazed tekrar onu öne doğru iterek.

Arabaya bindirilmesine izin verdi; aklı hâlâ başında değildi. Bu ona o kadar olanaksız bir zıtlık gibi geliyordu ki. Hoş asiller, danslar, tuvaletler, hemen içeride ışıklarla parıldayan bir oda. Avluda ölüm. Umurlarında değil miydi? Bilmiyorlar mıydı?

Burası Son İmparatorluk Vin, dedi kendi kendisine at arabası uzaklaşmaya başlarken. *Biraz ipek gördün diye külleri unutma. Eğer o içerideki insanlar senin de skaa olduğunu biliyor olsa, o zavallı oğlana yaptıkları kadar rahatça seni de katlederler.*

Bu ayıltıcı bir düşünceydi; Fellise'e geri dönerken bütün yol boyunca onu meşgul etti.

Kvaan ve ben rastlantı eseri karşılaştık, gerçi sanıyorum o olsa "takdiri ilahi" kelimesini kullanırdı.

O günden beri pek çok Terris filozofuyla tanıştım. Onlar, her bir tanesi, yüce bir bilgelik ve büyük bir zekâya sahip olan adamlardı. Neredeyse gözle görülür bir öneme sahip adamlar.

Kvaan değil. Bir açıdan, onun bir kâhin olması da benim bir kahraman olmam kadar olasılık dışı. Onun asla resmî bir bilgelik havası olmamıştı, hatta dindar bile olmayan bir âlimdi. İlk karşılaştığımız zaman, büyük Khlenni kütüphanesinde o acayip meraklarından biri hakkında araştırma yapıyordu; inanıyorum ki ağaçların düşünüp düşünemediğini belirlemeye çalışıyordu.

En sonunda Terris kehanetinin büyük Kahraman'ını keşfeden kişinin o çıkmış olması, eğer işler sadece biraz daha farklı gelişmeseydi beni güldürürdü.

19

KELSİER SİSLERİN İÇİNDEKİ başka bir Allomanser'dan yayılan titreşimleri hissedebiliyordu. Titreşimler durgun bir kıyıya vuran ritmik dalgalar gibi üzerinden akıp geçiyordu. Hafif ama belirginlerdi.

Alçak bir bahçe duvarının üstüne çömelmiş, titreşimleri dinliyordu. Kıvrılan beyaz sis normal, sakin akışına devam ediyordu; normal Allomantik akımlarla kol ve bacaklarının etrafında girdaplanan, vücuduna en yakın parçaları dışında onu umursamıyordu.

Kelsier karanlığın içinde gözlerini kısıp kalayını harlayarak diğer Allomanser'i aradı. İlerideki bir duvarın tepesinde çömelmiş bir siluet gördüğünü düşündü ama emin olamıyordu. Ancak Allomantik titreşimleri tanımıştı.

Her metal yakıldığıda tunçla bol bol pratik yapmışların tanıyabileceği belirgin bir sinyal çıkardı ortaya. İlerideki adam da tıpkı Kelsier'in Tekiel Kalesi'nin etrafında saklandıklarını hissetmiş olduğu dört diğer adam gibi kalay yakıyordu. Beş Kalaygöz bir hat oluşturmuş, davetsiz misafirleri arayarak geceyi izliyorlardı.

Kelsier gülümsedi. Büyük Evler gittikçe daha da gerginleşiyordu. Tekiel gibi bir ev için beş tane Kalaygöz'e nöbet tutturmak o kadar da zor olmazdı ama asil Allomanserler sıradan muhafızlık görevi yapmaya zorlandıkları için içerleyecekti. Ve eğer nöbet tutan Kalaygözler varsa, bir grup Haydut, Sikkeci ve Yalpacı'nın da hazır beklemekte olma olasılıkları yüksekti. Luthadel sessizlik içinde bir alarm duruma geçmişti.

Hatta Büyük Evler o kadar temkinli bir hâle gelmekteydi ki Kelsier savunmalarında açıklar bulmakta zorlanır olmuştu. O sadece tek bir adamdı ve Sissoyluların bile sınırları vardı. Şu ana kadarki saldırıları hep beklenmedik olduğu için başarılı olmuştu. Ancak nöbette beş tane Kalaygöz varken ciddi bir fark edilme riskine girmeden kaleye fazlaca yaklaşması mümkün olmazdı.

Neyse ki Kelsier'in bu gece Tekiel'in savunmasını test etmesine gerek yoktu. Bunun yerine duvar boyunca dış bahçelere doğru sessizce ilerledi. Bahçe kuyusunun yakınında durakladı ve yakınlarda hiç Allomanser olmadığından emin olmak için tunç yakarak büyük bir çuvalı almak üzere çalıdan bir duvarın içine uzandı. Çuval, çekip kurtarması ve omzunun üstüne atabilmesi için lehim yakmasını gerektirecek kadar ağırdı. Bir an için karanlıkta dikildi ve sislenn içinden gelen herhangi bir ses arayarak kulaklarını zorladı, sonra da çuvalı kaleye doğru taşıdı.

Küçük ve ışıltılı bir havuzun yanında durmakta olan büyük, badanalı bir bahçe verandasının yanında durdu. Sonra da çuvalı omzundan indirdi ve içeriğini yere boşalttı; yeni öldürülmüş bir ceset.

Lord Charrs Entrone adlı bir kişiye ait olan ceset yuvarlandı ve sırtında parlayan ikiz bıçak yaralarıyla yüzüstü bir şekilde yerde kaldı. Kelsier yarı sarhoş adamı hemen bir skaa kenar mahallesinin dışındaki bir sokakta pusuya düşürerek dünyayı bir diğer asilden daha kurtarmıştı. Lord Entrone eksikliği özellikle çekilecek olan birisi değildi. Sakat zevk anlayışıyla meşhurdu; örneğin ölümüne skaa dövüşleri onun favori eğlencelerinden biriydi. Bu akşamı da orada geçirmişti.

Entrone tesadüf olmayan bir şekilde Tekiel Evi'nin büyük bir politik müttefikiydi. Kelsier cesedi kendi kanının içinde yatarken bıraktı. Bunu ilk önce bahçıvanlar bulacaktı ve bir kere hizmetkârlar cinayeti öğrendiği zaman, asiller ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu örtbas edemezlerdi. Cinavet ortalığın karışmasına neden olacaktı ve büyük olasılıkla suçlama anında Tekiel Evi'nin rakibi olan Izenry Evi'ne yöneltilecekti. Ancak Entrone'un şüphe çekecek kadar beklenmedik olan ölümü Tekiel Evi'ni dikkatli olmaya itebilirdi. Eğer biraz soruşturacak olurlarsa, bu geceki ölüm dövüşlerinde Entrone'a karşı bahis oynayan kişinin, evi bir süredir Tekiel'ler ile daha güçlü bir ittifak kurmak için ısrar etmekte olan Crews Geffenry olduğunu bulurlardı. Crews'in Sissoylu olduğu biliniyordu ve son derece de becenkli bir bıçak dövüşçüsüydü.

Ve böylece dolaplar dönmeye başlayacaktı. Cinayeti Izenry Evi mi işlemişti? Yoksa bu ölüm Geffenry Evi tarafından Tekiel'i daha da fazla alarma geçirerek, daha düşük seviyeli asiller arasından müttefikler aramaya teşvik etmek için yapıl-

mış bir numara mıydı? Yoksa üçüncü bir cevap mı vardı; Tekiel ile Izenry arasındaki rekabeti kızıştırmak isteyen bir ev?

Kelsier yüzündeki takma sakalı çekiştirerek bahçe duvarından atlayıp indi. Tekiel Evi'nin kimi suçlamaya karar vereceğinin aslında bir önemi yoktu; Kelsier'in gerçek amacı onları endişelendirmek ve şaşırtmak, güvensizliğe ve yanlış anlaşılmaya neden olmaktı. Bir ev savaşı çıkartma konusunda kargaşa onun en güçlü müttefikiydi. O savaş en sonunda geldiği zaman, öldürülen her asil, skaaların ayaklanmaları sırasında savaşmak zorunda kalmayacakları bir kişi daha demekti.

Kelsier, Tekiel Kalesi'nden kısa bir mesafe uzaklaşır uzaklaşmaz bir sikke attı ve çatılara çıktı. Arada bir altındaki evlerde yaşayan insanların yukarıdan gelen ayak seslerini duydukları zaman ne düşündüğünü merak ederdi. Onlar Sissoyluların çatılarını pratik bir anayol, muhafızlar ya da hırsızlar tarafından rahatsız edilmeden hareket edebilecekleri bir yer olarak gördüğünü biliyor muydu? Ya da insanlar tıkırtıları her daim suçlu olan sishortlaklarına mı yoruyordu?

Büyük ihtimalle farkına bile varmıyorlardır. Aklı başında insanlar sisler geldiği zaman uyuyor olur. Eğimli bir çatının üstüne indi; zamanı kontrol etmek için köstekli saatini sakladığı bir girintiden çıkardı, sonra da saati (ve saatin imal edilmiş olduğu tehlikeli metali) tekrar yerine sakladı. Asillerin pek çoğu açık açık üzerlerinde metal taşırdı, cesaret gösterisi yapmak için aptalca bir yol. Bu huy ise onlara doğrudan Lord Hükümdar'ın kendisinden miras kalmıştı. Ancak Kelsier zorunda kalmadığı sürece üzerinde metal taşımayı sevmezdi; ne saat, ne yüzük ne de bilezik.

Kendisini tekrar havaya fırlatarak şehrin en kuzey ucundaki bir skaa kenar mahallesi olan İsyuvası'na doğru ilerledi. Luthadel devasa, geniş bir şehirdi; her otuz kırk yılda bir yeni bölümler ekleniyor, şehir duvarı skaa işçilerin teri ve emeğiyle genişletiliyordu. Modern kanal çağının gelişiyle birlikte taş nakliyatı da nispeten daha ucuz ve kolay hâle gelmişti.

Duvarla uğraşmaya neden zahmet ettiğini merak ediyorum, diye düşündü Kelsier devasa yapıya paralel bir şekilde çatılar boyunca ilerlerken. *Kim saldıracak? Lord Hükümdar her şeyi kontrol ediyor. Artık batı adaları bile direnç göstermiyor.*

Son İmparatorluk'ta yüzyıllardır gerçek bir savaş olmamıştı. Arada bir çıkan "isyanlar" ise sadece tepelerde ya da mağaralarda saklanan ve arada bir de baskın düzenlemek için dışarı çıkan birkaç bin adamdan fazla bir şey değildi. Yeden'in isyanı bile askeri kuvvete pek fazla bel bağlamayacaktı; onlar Luthadel Garnizonu'nun stratejik bir şekilde şehrin dışına gönderilmesi ile ortaya çıkacak olan bir ev savaşı kargaşasının onlara sağlayacağı fırsata güveniyorlardı. Eğer iş uzun süreli bir harekata kalacak olursa, Kelsier kaybederdi. Lord Hükümdar ve Çelik Nezaret eğer ihtiyaç duyarlarsa tam anlamıyla milyonlarca asker toplayabilirdi.

Elbette bir de Kelsier'in öbür planı vardı. Bundan kimseye bahsetmiyordu, düşünmeye bile zar zor cesaret edebiliyordu. Büyük olasılıkla uygulamaya koymak için bir fırsat da bulamazdı. Ama eğer bir fırsat ortaya çıkacak olursa...

Hemen İşyuvası'nın dışında yere indi, sonra da sispelerinini sıkıca çekerek ken-

dine güvenli bir yürüyüşle sokak boyunca ilerledi. Hedefi kapalı bir dükkânın kapı ağzında oturmuş, sessizce bir pipo tüttürüyordu. Kelsier bir kaşını kaldırdı, tütün pahalı bir zevkti. Hoid ya çok müsrifti ya da Dockson'ın ima etmiş olduğu kadar başarılıydı.

Hoid sakince piposunu kaldırdı, sonra da ayaklarının üstünde doğruldu; gerçi bu onun boyunu pek fazla uzatmamıştı. Cılız ve kel adam sisli gecenin karanlığında yerlere kadar eğildi. "Selamlar lordum."

Kelsier kolları dikkatli bir şekilde sispelerininin içinde kavuşturulmuş olarak adamın önünde durakladı. Bir sokak muhbirinin görüşmekte olduğu kimliği belirsiz "asilin" kollarında Hathsin yara izleri olduğunu fark etmesi iyi olmazdı.

"Oldukça yüksek yerlerden tavsiye ediliyorsun," dedi Kelsier bir asilin kibirli şivesini taklit ederek.

"Ben en iyilerden biriyim lordum."

Senin kadar uzun bir süre boyunca sağ kalabilmiş birinin iyi olması gerekir, diye düşündü Kelsier. Lordlar başka insanların da onların sırlarını biliyor olması fikrinden hoşlanmıyordu. Muhbirler genellikle uzun yaşamazdı.

"Öğrenmem gereken bir şey var muhbir," dedi Kelsier. "Ama ilk önce asla bu buluşmadan kimseye bahsetmeyeceğine dair yemin etmen gerek."

"Elbette lordum," dedi Hoid. Büyük olasılıkla daha gece bitmeden bu sözünü bozmuş olacaktı, muhbirlerin uzun süre yaşamayı başaramamalarının sebeplerinden bir diğeri de buydu. "Ancak öte yandan ödeme konusu da var..."

"Paranı alacaksın skaa," diye tersledi Kelsier.

"Elbette lordum," dedi Hoid kafasını hızlıca aşağı yukarı sallayarak. "İnanıyorum ki Renoux Evi'ni ilgilendiren bilgiler arzu ediyorsunuz..."

"Evet. Onlar hakkında ne biliniyor? Hangi evlerle anlaşmaları var? Bu şeyleri bilmem gerekiyor."

"Bilinecek çok bir şey yok lordum," dedi Hoid. "Lord Renoux bu bölgede çok yeni ve o dikkatli bir adam. Şu anda ne dostlar ne de düşmanlar ediniyor; yüksek miktarda silah ve zırh satın alıyor ama büyük olasılıkla sadece çok farklı tüccarlar ve evler ile iş yaparak bu sayede hepsinin birden gözüne girmeye çalışıyordur. Akıllıca bir taktik. Belki elinde fazladan mal kalabilir ama ayrıca fazladan arkadaşları da olacak, ha?"

Kelsier homurdandı. "Bu bilgiler içinde sana ödeme yapmamı gerektirecek bir şey göremiyorum."

"Onun çok fazla malı olacak lordum," dedi Hoid çabucak. "Renoux'nun zararına nakliyat yaptığını bilirseniz çabucak bir kâr elde edebilirsiniz."

"Ben bir tüccar değilim, skaa," dedi Kelsier. "Ben kârla ya da nakliyatla ilgilenmiyorum!" *Biraz da buna kafa yorsun bakalım. Şimdi benim bir Büyük Ev'den olduğumu düşünüyor. Tabii eğer sispelerini yüzünden zaten bundan şüphe etmemişse, o zaman ününü hak etmiyor demektir.*

"Elbette lordum," dedi Hoid çabucak. "Elbette daha fazlası da var..."

Hah, işte şimdi göreceğiz. Sokaklar Renoux Evi'nin isyan homurdanmalarıyla

bağlantılı olduğunu biliyor mu? Eğer herhangi birisi bu sırrı keşfederse, Kelsier'in çetesi ciddi bir tehlike içine girerdi.

Hoid sessizce öksürerek elini öne uzattı.

"Aşağılık herif!" diye kızgınca söylendi Kelsier, Hoid'in ayaklarının dibine bir kese fırlatarak.

"Evet lordum," dedi Hoid dizlerinin üstüne çöküp eliyle etrafı araştırırken. "Özür dilerim lordum. Benim gözlerim zayıf, anlarsınız. Elimi yüzümün önüne kaldırsam kendi parmaklarımı zor görüyorum."

Akıllıca, diye düşündü Kelsier, Hoid keseyi bularak cebine atarken. Gözleri hakkında söylediği şey elbette ki bir yalandı, böylesine bir engeli olan hiçbir adam yeraltında fazla ilerleyemezdi. Ancak muhbirinin yarı kör olduğunu düşünen bir asil, kimliğinin belirlenmesi konusunda çok daha az paranoyak davranırdı. Kelsier bu konuda endişeli değildi; üstünde Dockson'ın en iyi kılıklarından biri vardı. Sakalın yanı sıra sahte ama gerçekçi bir burun ile ayakkabıların içinde boyunu uzatan platformlar ve deri rengini açmak için de makyajı vardı.

"Daha fazlası olduğunu söyledin?" dedi Kelsier. "Yemin ederim skaa, eğer iyi bir şey çıkmazsa..."

"Hayır," dedi Hoid çabucak. "Lord Renoux yeğeni Leydi Valette ile Lord Elend Venture arasında bir evlilik düşünüyor."

Kelsier durakladı. *Bak bunu beklemiyordum...* "Bu saçma. Venture, Renoux'nun *çok* üstünde."

"İki genç bir ay önceki Venture balosunda *uzun uzun* konuşurken görüldüler."

Kelsier alay edercesine güldü. "Onu herkes biliyor. Bunun bir anlamı yok."

"Öyle mi?" diye sordu Hoid. "Herkes Lord Elend Venture'nın kızdan Kırık Tüy'deki o felsefe meraklısı asil genç grubundaki arkadaşlarına son derece övgüyle bahsettiğini de biliyor mu?"

"Genç erkekler kızlardan bahsederler," dedi Kelsier. "Bunun bir anlamı yok. O sikkeleri geri vereceksin."

"Bekleyin!" dedi Hoid ilk kez sesi endişeli gibi gelerek. "Dahası da var. Lord Renoux ile Lord Venture'ın gizli ilişkileri olmuş."

Ne?

"Bu doğru," diye devam etti Hoid. "Bu taze bir bilgi, daha ben bile bunu bir saat önce duydum. Renoux ile Venture arasında bir bağlantı var. Ve her nedense Lord Renoux, Elend Venture'nın balolarda Leydi Valette'e göz kulak olması için görevlendirilmesini talep etmeyi başarabilmiş." Sesini alçalttı. "Lord Renoux'nun Venture Evi üzerinde bir... baskısının olduğu bile fısıldanıyor."

Bu akşam o baloda ne oldu, diye düşündü Kelsier. Ancak sesli olarak, "Bunların hepsi kulağa çok zayıf geliyor skaa. Boş tahminlerden başka hiçbir şeyin yok mu?" dedi.

"Renoux Evi hakkında yok lordum," dedi Hoid. "Elimden geleni yaptım ama bu ev hakkındaki endişeleriniz anlamsız! Politik açıdan daha merkezi olan bir evi seçmelisiniz. Meselâ, diyelim ki Elariel Evi..."

Kelsier kaşlarını çattı. Hoid, Elariel'ın adını söyleyerek onlar hakkında Kelsier'in ödediği paraya değecek önemli bir parça bilgisinin olduğunu ima etmekteydi. Görünüşe göre Renoux Evi'nin sırları güvendeydi. Tartışmayı diğer evlere doğru götürmenin zamanı gelmişti ki Hoid, Kelsier'in Renoux üzerindeki ilgisinden şüphelenmesin.

"Pekâlâ," dedi Kelsier. "Ama eğer bu da benim zamanımı harcadığıma değmezse..."

"Değecek lordum. Leydi Shan Elariel bir Teskinci."

"Kanıt?"

"Onun duygularım üstündeki dokunuşunu hissettim lordum," dedi Hoid. "Bir hafta önce Elariel Kalesi'ndeki bir yangın sırasında oradaydı, hizmetkârlann duygularını yatıştırıyordu."

O yangını Kelsier çıkarmıştı. Ne yazık ki muhafız kulübelerinden daha öteye yayılmamıştı. "Başka?"

"Elariel Evi yakın zamanlarda ona güçlerini aristokratik faaliyetlerde daha fazla kullanma izni verdi," dedi Hoid. "Bir ev savaşı çıkmasından korkuyorlar ve onun mümkün olan ne kadar ittifak varsa kurmasını istiyorlar. Her zaman sağ eldiveninin içindeki ince bir zarfta pirinç talaşı taşıyor. Bir baloda onun yakınlarına bir Arayıcı getirin ve siz de göreceksiniz. Lordum, ben yalan söylemem! Bir muhbir olarak benim hayatım sadece ünüme bağlıdır. Shan Elariel *kesinlikle* bir Teskinci."

Kelsier düşünceliymiş gibi durakladı. Bu bilgi onun için faydasızdı ama onun gerçek amacı olan Renoux Evi hakkında bilgi edinme kısmı zaten tamamlanmıştı. Kendisi fark etse de, etmese de, Hoid sikkelerini hak etmişti.

Kelsier gülümsedi. *Şimdi biraz daha kargaşa çıkaralım.*

"Peki ya Shan'ın Salmen Tekiel ile olan gizli ilişkisi?" dedi Kelsier olası bir asil gencin ismini seçerek. "Onun gözüne girmek için de güçlerini kullanmış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, kesinlikle eminim lordum," dedi Hoid hızla. Kelsier gözlerindeki heyecan parıltısını görebiliyordu. Hoid, Kelsier'in ona ücretsiz olarak lezzetli bir lokma politik dedikodu vermiş olduğunu varsaymıştı.

"Belki geçen hafta Elariel'in Hasting Evi'yle olan anlaşmasını da o sağlamıştır," dedi Kelsier düşünceli bir şekilde. Böyle bir anlaşma yoktu.

"Büyük olasılıkla lordum."

"Pekâlâ, skaa," dedi Kelsier. "Sikkelerini hak ettin. Belki başka bir zaman da seni çağırtırım."

"Teşekkür ederim lordum," dedi Hoid yerlere kadar eğilerek.

Kelsier yere bir sikke bıraktı ve kendisini havaya fırlattı. Bir çatının üstüne inerken göz ucuyla Hoid'in yerdeki sikkeyi kapmak için hızla fırladığını fark etti. "Zayıf gözlerine" rağmen sikkeyi bulmakta herhangi bir sorun yaşamamıştı. Kelsier gülümsedi, sonra da yoluna devam etti. Hoid, Kelsier'in gecikmiş olmasının lafını etmemişti ama Kelsier'in bir sonraki randevusu bu kadar hoşgörülü olmayacaktı.

Doğuya, Ahlstrom Meydanı'na doğru ilerledi. Giderken sispelerinini çekip çı-

kardı, sonra da yeleğini yırtarak altında gizli olan paralanmış gömleği ortaya çıkardı. Bir ara sokağa inerek pelerin ve yelekten kurtuldu, sonra da köşeden iki avuç dolusu kül kaptı. Sert, sıvalı taneciklerle kollarını ovalayarak yara izlerini gizledi, sonra da yüzüne ve takma sakalına iyice yedirdi.

Saniyeler sonra tökezleyerek ara sokaktan çıkan adam Hoid ile buluşmuş olan asilden çok farklı biriydi. Az önce düzgün olan sakal şimdi yüzünden hırpani bir çalı gibi çıkıyordu. Birkaç seçme parçası çıkarılarak düzensiz ve hastalıklı bir görüntüye büründürülmüştü. Kelsier aksak bir bacağı varmış gibi yaparak topalladı ve meydanın sessiz fıskiyesinin yakınında ayakta duran gölgeli bir şekle doğru seslendi.

"Lordum?" diye seslendi Kelsier hırıltılı bir sesle."Lordum, bu siz misiniz?"

Venture Evi'nin lideri Lord Straff Venture bir asil için bile zorba sayılacak bir adamdı. Kelsier yanında durmakta olan bir çift muhafızı seçebiliyordu, lordun kendisi ise sisler yüzünden biraz bile rahatsızmış gibi görünmüyordu; onun bir Kalaygöz olduğu açıkça bilinirdi. Venture sert adımlarla öne çıktı, düello değneği yanında yere vuruyordu.

"Geç kaldın skaa!" diye azarladı.

"Lordum, ben... ben... Ben ara sokakta bekliyordum, lordum, anlaşmış olduğumuz gibi!"

"Böyle bir şey için anlaşmadık!"

"Üzgünüm lordum," dedi Kelsier tekrar, eğilir ve sonra da "aksak" bacağı yüzünden topallarken. "Üzgünüm. Üzgünüm. Ben hemen ara sokağın içindeydim. Sizi bekletmek gibi bir amacım yoktu."

"Bizi göremedin mi be adam?"

"Üzgünüm lordum," dedi Kelsier. "Benim gözlerim... pek iyi değil, anlarsınız. Elimi yüzümün önüne kaldırsam kendi parmaklarımı zor görüyorum." *Tüyo için sağ ol Hoid.*

Venture öfkeyle homurdanarak değneğini bir muhafıza verdi, sonra da Kelsier'in yüzüne sertçe bir tokat attı.

Kelsier yanağını tutarak tökezleyip yere düştü. "Üzgünüm lordum," diye mırıldandı tekrar.

"Bir daha beni bekletirsen, o seferki değnek olacak," dedi Venture tersçe.

Eh, bir dahaki sefer birilerinin bahçesine terk edecek bir cesedim olduğu zaman nereye gideceğimi biliyorum, diye düşündü Kelsier tökezleyerek ayağa kalkarken.

"Şimdi," dedi Venture. "Hadi işimize bakalım. Getirmek için söz vermiş olduğun bu önemli haber ne?"

"Erikell Evi hakkında lordum," dedi Kelsier. "Lord Hazretleri'nin geçmişte onlarla anlaşmaları olduğunu biliyorum."

"Ve?"

"Ee, lordum, onlar sizi epey bir aldatıyorlar. Kılıçlarını ve değneklerini Tekiel Evi'ne sizin ödemekte olduğunuz fiyatın yarısına satıyorlar!"

"Kanıt?"

"Sadece Tekiel'in yeni silahlarına bir bakmanız yeter lordum," dedi Kelsier. "Benim dediğim doğru. Benim ünümden başka hiçbir şeyim yok! Eğer ünüm olmazsa, hayatım da olmaz."

Ve yalan da söylemiyordu. Ya da en azından tamamen değil. Kelsier'in Venture'nın kolaylıkla teyit edebileceği ya da boşa çıkarabileceği bilgiler yayması faydasız olurdu. Söylediklerinin bir kısmı doğruydu, Erikell Tekiel'e hafif bir avantaj veriyordu. Kelsier elbette ki bunu abartmaktaydı. Eğer oyunu iyi oynayabilirse Venture'nın Tekiel'i kıskanmasına neden olurken, aynı zamanda Erikell ile Venture arasında bir uçurum da oluşturabilirdi. Ve eğer Venture silahlar için Erikell yerine Renoux'ya gelecek olursa... o da işin cabası olurdu.

Straff Venture homurdandı. Onun evi güçlüydü, inanılmayacak kadar güçlüydü ve zenginliğinin kaynağı olarak dayanmakta olduğu tek bir belli sanayi ya da yatırım yoktu. Bu Lord Hükümdar'ın vergileri ve atiyum masrafları da göz önüne alındığı zaman, Son İmparatorluk'ta ulaşması çok zor olan bir konumdu. Bu ayrıca Venture'yı Kelsier için güçlü bir silah haline getiriyordu. Eğer o bu adama gerçek ile düzmecenin doğru bir karışımını verebilirse...

"Bunun bana pek bir faydası yok," dedi Venture bir anda. "Görelim bakalım sen *gerçekten* ne kadar bilgiliymişsin muhbir. Bana Hathsin Firarisi'nden bahset."

Kelsier donakaldı. "Affedersiniz lordum?"

"Para almak mı istiyorsun?" diye sordu Venture. "Eh, bana Firari'den bahset. Söylentiler onun Luthadel'e geri döndüğünden bahsediyor."

"Sadece söylentiler lordum," dedi Kelsier çabucak. "Ben bu Firari'yle hiç karşılaşmadım ama onun Luthadel'de olduğundan şüphe ederim, eğer gerçekten hayattaysa tabii."

"Ben onun bir skaa ayaklanması toplamakta olduğunu duydum."

"Her zaman skaaların kulağına isyan fısıldayan aptallar olmuştur lordum," dedi Kelsier. "Ve her zaman Firari'nin adını kullanmaya çalışanlar da oluyor ama ben hiçbir adamın Çukurlar'dan sağ çıkabildiğine inanmıyorum. Eğer siz arzu ederseniz bunun hakkında daha fazla bilgi araştırabilirim, ancak sizin benim bulacaklarım karşısında hayal kırıklığına uğramanızdan endişe ediyorum. Firari öldü. Lord Hükümdar... o böylesi dikkatsizliklere izin vermez."

"Doğru," dedi Venture düşünceli bir şekilde. "Ama skaalar 'On Birinci Metal' hakkındaki bu söylentiden eminmiş gibi görünüyorlar. Sen bunu duydun mu muhbir?"

"Ah, evet," dedi Kelsier şaşkınlığını gizleyerek. "Bir efsane lordum."

"Benim daha önce hiç duymadığım bir efsane," dedi Venture. "Ve ben böyle şeylere *çok* yakından ilgi gösteririm. 'Efsane' filan yok. Çok kurnaz birileri skaaları manipüle etmeye çalışıyor."

"Çok... ilginç bir düşünce lordum," dedi Kelsier.

"Evet, öyle," dedi Venture. "Ve Firari'nin Çukurlar'da ölmüş *olduğunu* da varsayarsak, eğer birileri onun cesedini... onun kemiklerini ele geçirebilmişse... bir adamın görüntüsünü taklit etmenin yolları vardır. Neden bahsettiğimi anlıyor musun?"

"Evet lordum," dedi Kelsier.

"Bunun için gözünü açık tut," dedi Venture. "Senin dedikoduların umurumda değil; bana skaalara önderlik eden bu adamın ya da her neyse onun hakkında bir şeyler getir. O *zaman* benden para alacaksın."

Venture karanlıkta hızla dönerek adamlarına el etti ve düşünceler içindeki Kelsier'i arkasında bırakarak gitti.

Kısa bir süre sonra Kelsier Renoux Malikânesi'ne vardı; Fellise ile Luthadel arasındaki dikenyolu şehirler arasında hızla seyahat edebilmesini sağlıyordu. Kelsier dikenleri kendisi yerleştirmemişti; kimin yaptığını da bilmiyordu. Sık sık eğer dikenyolunda seyahat ederken ters yöne gitmekte olan bir Sissoyluyla karşılaşırsa ne yapacağını merak ederdi.

Herhâlde birbirimizi görmezden gelirdik, diye düşündü Kelsier, Renoux Malikânesi'nin bahçesine inerken. *Biz bunu yapmakta oldukça iyiyiz.*

Geri almış olduğu sispelerini sakin rüzgârda hafifçe dalgalanırken sislerin arasından fenerlerle aydınlatılmış malikâneye baktı. Boş at arabası Vin ile Sazed'in Elariel Evi'nden döndüklerine işaret ediyordu. Kelsier onları içeride Lord Renoux ile sessizce konuşarak oturma odasında beklerken buldu.

"Bu senin için yeni bir görünüş," dedi Vin, Kelsier odadan içeri girerken. Güzel, kırmızı bir tuvalet hâlâ üzerindeydi ancak leydilere yakışmayacak bir duruşla bacaklarını altına toplamış olarak oturuyordu.

Kelsier kendi kendine gülümsedi. *Birkaç hafta önce olsa, geri döner dönmez üzerini değiştirerek o tuvaletten kurtulmuş olurdu. Onu da bir leydiye çevireceğiz sonunda.* Oturacak bir yer bularak kül lekeli takma sakalını çekiştirmeye başladı. "Bunu mu diyorsun? Duydum ki yakında sakal geri dönecekmiş. Ben sadece modayı herkesten önce takip etmeye çalışıyorum."

Vin burun kıvırdı. "Dilenci modasını belki."

"Akşam nasıl geçti Kelsier?" diye sordu Lord Renoux.

Kelsier omuz silkti. "Çoğu diğer akşam gibiydi. Neyse ki, görünüşe göre Renoux Evi şüphelerden uzak kalmaya devam ediyor. Ancak ben bizzat asillerin bazıları için bir çeşit endişe kaynağı olmuşum gibi."

"Sen mi?" diye sordu Renoux.

Kelsier bir hizmetkâr ona yüzünü ve kollarını temizlemesi için ılık, nemli bir kumaş getirirken başıyla onayladı; gerçi hizmetkârların onun rahatı için mi, yoksa mobilyalara bulaştırabileceği kül için mi endişe ettiklerinden emin değildi. Kollarını silerek solgun beyaz renkli yara izlerini ortaya çıkardı, sonra da sakalı sökmeye başladı.

"Görünüşe göre skaa toplumunun geneli On Birinci Metal'in kokusunu almış," diye devam etti. "Asillerin bazıları da büyümekte olan söylentileri duymuş ve daha akıllı olanları endişelenmeye başlıyor."

"Bu bizi nasıl etkiliyor?" diye sordu Renoux.

Kelsier omuz silkti. "Asillerin benim üzerime daha az, birbirleri üzerine de daha çok odaklanmasını sağlamak için tersine söylentiler yayacağız. Gerçi Lord

Venture eğlendirici bir şekilde beni kendim hakkında bilgi aramam için teşvik etti. Bir adamın bu türden bir rol yaparken epey bir kafası karışabilir. Sen bunu nasıl başarıyorsun bilmiyorum Renoux."

"Benim yapım bu," dedi kandra sadece.

Kelsier tekrar omuz silkerek Vin ve Sazed'e döndü. "Peki, sizin akşamınız nasıl geçti?"

"Asap bozucu," dedi Vin huysuz bir ses tonuyla.

"Vin Hanım bir parça sıkkın," dedi Sazed. "Luthadel'den geri dönerken bana dans ettiği sırada toplamış olduğu sırlardan bahsetti."

Kelsier kıs kıs güldü. "Pek enteresan bir şey yok mu?"

"Sazed hepsini zaten biliyordu!" diye patladı Vin. "Ben o herifler için dönerek ve kıkırdayarak saatlerimi harcadım ve hepsi de değersiz çıktı!"

"Hiç de değersiz değil Vin," dedi Kelsier takma sakalın son parçasını da söküp çıkarırken. "Birkaç kişiyle tanıştın, görüldün ve kıkırdama provası da yapmış oldun. Bilgiye gelince ise, eh, kimse daha sana önemli olan herhangi bir şey söylemeyecek. Biraz zaman tanı."

"Ne kadar zaman?"

"Artık sen kendini daha iyi hissettiğine göre, seni balolara düzenli olarak gönderebiliriz. Birkaç aydan sonra, bizim ihtiyacımız olan türden bilgileri bulmaya başlayabilecek kadar tanıdık edinmiş olman gerekir."

Vin içini çekerek başıyla onayladı. Ancak balolara düzenli olarak gitme fikrine bir zamanlar olduğu kadar karşı değilmiş gibi görünüyordu.

Sazed boğazını temizledi. "Üstat Kelsier, ben bir şeyden bahsetmem gerektiğini hissediyorum. Akşamın çoğu boyunca Lord Elend Venture bize masamızda eşlik etti, gerçi Vin Hanım onun ilgisini aristokrasi açısından daha az tehdit edici göstermek için bir yol bulmayı başardı."

"Evet, ben de öyle duydum," dedi Kelsier. "O insanlara ne söyledin Vin? Renoux ile Venture'nın dost olduklarını mı?"

Vin'in hafifçe rengi soldu. "Nereden biliyorsun?"

"Benim gizemli güçlerim var," dedi Kelsier elini şöyle bir sallayarak. "Her neyse, herkes Renoux Evi ile Venture Evi'nin gizli iş anlaşmaları yapmış olduğunu düşünüyor. Büyük ihtimalle de Venture'nın silah stoku yapmakta olduğunu varsayıyorlardır."

Vin yüzünü astı. "Ben o kadar ileri gitmesini istememiştim..."

Kelsier çenesindeki yapıştırıcıyı ovalarken başını sallayarak onayladı. "Aristokrasi böyle bir şeydir Vin. İşler hızla kontrolden çıkabilir. Ama bu pek büyük bir sorun değil; gerçi bu senin Venture Evi ile uğraşırken çok dikkatli olmak zorunda kalacağın anlamına geliyor Lord Renoux. Vin'in yorumlarına onların nasıl bir tepki vereceklerini görmek isteyeceğiz."

Lord Renoux başıyla onayladı. "Katılıyorum."

Kelsier esnedi. "Şimdi eğer daha başka bir şey yoksa bir akşam içinde hem asil hem de dilenci rolü yapmak beni fena hâlde yordu..."

"Bir diğer şey daha var Üstat Kelsier," dedi Sazed. "Akşamın sonunda Vin Hanım Lord Elend Venture'nın baloyu Lekal ve Hasting Evleri'nden genç lordlarla birlikte terk ettiğini gördü."

Kelsier duraklayarak kaşlarını çattı. "Bu garip bir birliktelik."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Sazed.

"Toplum içinde düşmanla arkadaşlık ederek büyük ihtimalle sadece babasını kızdırmaya çalışıyordur..." dedi Kelsier düşünceli bir şekilde.

"Belki," dedi Sazed. "Ama üçü de iyi arkadaşmış gibi görünüyorlardı."

Kelsier başıyla onaylayarak ayağa kalktı. "Bu konuyu daha fazla incele Saze. Lord Venture ile oğlunun hepimizi birden aptal yerine koyuyor olmaları ihtimali var."

"Elbette Üstat Kelsier," dedi Sazed.

Kelsier odadan çıktı ve sispelerinini bir hizmetkâra vererek gerindi. Doğu merdiveninden yukarı doğru çıkarken hızlı ayak sesleri duydu. Döndüğünde ise Vin'in ışıldayan kırmızı tuvaletinin eteklerini toplamış olarak arkasından gelmekte olduğunu gördü.

"Kelsier," dedi sessizce. "Başka bir şey daha var. Konuşmak istediğim bir şey."

Kelsier bir kaşını kaldırdı. *Sazed'in bile duymasını istemediği bir şey mi var?* "Benim odam," dedi ve Vin de merdivenlerden yukarı doğru onu takip ederek odasına girdi.

"Ne hakkında bu?" diye sordu Kelsier, Vin kapıyı arkasından kapatırken.

"Lord Elend," dedi Vin gözlerini yere çevirerek, biraz utanmış gibi görünüyordu. "Sazed onu zaten sevmiyor, o yüzden de bundan diğerlerinin önünde bahsetmek istemedim. Ama bu gece garip bir şey buldum."

"Ne?" diye sordu Kelsier merakla dolabına sırtını yaslayarak.

"Elend'ın yanında bir yığın kitap vardı," dedi Vin.

İlk ismini söyledi, diye düşündü Kelsier hoşnutsuzluk içinde. *Oğlana kapılıyor.*

"Epey okuduğu biliniyor ama o kitapların bazıları..." diye devam etti Vin. "Ee, o gitmişken ben de birkaç tanesine göz attım."

Aferin sana. En azından sokaklar sana birkaç doğru içgüdü kazandırmış.

"Bir tanesi dikkatimi çekti," dedi Vin. "Başlık olarak hava hakkında bir şeyler yazıyordu ama içindeki kelimeler Son İmparatorluk ve onun kusurlarından bahsediyordu."

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Tam olarak ne diyordu?"

Vin omuz silkti. "Lord Hükümdar ölümsüz olduğuna göre, onun imparatorluğunun nasıl daha gelişmiş ve barışçıl olması gerektiğiyle ilgili bir şeylerdi."

Kelsier gülümsedi. "*Sahte Şafağın Kitabı*; herhangi bir Sırdaş sana bunun bütününü alıntılayabilir. Ben hiç fiziksel nüshasının kaldığını sanmıyordum. Yazarı Deluse Couvre daha sonraları ondan bile fazla suçlayıcı olan kitaplar da yazdı. Her ne kadar Allomansi'ye karşı bir günah işlememiş olsa da, obligatörler onun davası için bir istisna yaparak onu da kancayla astılar."

"Elend'ın bir nüshası var," dedi Vin. "Sanırım diğer leydilerden bir tanesi de

kitabı bulmaya çalışıyordu. Onun hizmetkârlarından birini kitapları karıştırırken gördüm."

"Hangi leydi?"

"Shan Elariel."

Kelsier başıyla onayladı. "Eski nişanlısı. Büyük ihtimalle Venture oğlanına şantaj yapmak için bir şeyler arıyordur."

"Ben Shan'ın bir Allomanser olduğunu düşünüyorum Kelsier."

Kelsier aldığı bilgiyi düşünürken dikkati dağınık olarak başıyla onayladı. "O bir Teskinci. Büyük ihtimalle o kitaplar hakkındaki fikri de doğru; eğer Venture vârisi *Sahte Şafak* gibi bir kitabı okuyor, hatta bunu yanında taşıyacak kadar da aptalca davranıyorsa..."

"Bu tehlikeli mi?" diye sordu Vin.

Kelsier omuz silkti. "Kısmen. Bu eskice bir kitap ve gerçek anlamda isyana da teşvik etmiyor, o yüzden görmezden gelinebilir."

Vin kaşlarını çattı. "Kitap Lord Hükümdar hakkında oldukça eleştirel gibi görünüyordu. O, asillerin böyle şeyler okumasına izin veriyor mu?"

"Onların böyle şeyler yapmasına gerçekten de 'izin veriyor' değil," dedi Kelsier. "Daha ziyade bazen onların yaptıkları şeyleri görmezden geliyor. Kitap yasaklamak karışık iştir Vin; Nezaret bir metin hakkında ne kadar çok gürültü koparırsa, kitap da o kadar çok ilgi çeker ve o kadar çok sayıda kişi okumaya hevesli olur. *Sahte Şafak* bunaltıcı bir kitap ve Nezaret onu *yasaklamayarak* bilinmezliğe mahkûm etti."

Vin yavaşça başını salladı.

"Dahası, Lord Hükümdar asillere karşı skaalara olduğundan çok daha hoşgörülüdür," dedi Kelsier. O asilleri uzun zaman önce ölmüş olan dostlarının ve müttefiklerinin, ona Zifir'i yenmesi için yardım etmiş olduğu söylenen kişilerin çocukları olarak görüyor. Arada sırada şüpheli kitapları okumak ya da aile üyelerine suikast düzenlemek gibi şeylerin onların yanına kalmasına izin veriyor."

"Yani... kitap endişe edilecek bir şey değil mi?" diye sordu Vin.

Kelsier omuz silkti. "Ben olsam öyle de demezdim. Eğer genç Elend'ın *Sahte Şafak*'ı varsa, açıkça yasaklanmış olan başka kitaplarının da olması mümkün. Eğer obligatörler bunun kanıtını bulacak olurlarsa, asil olsun ya da olmasın, genç Elend'ı Sorguculara teslim ederler. Soru bizim bunun olmasını nasıl sağlayabileceğimiz. Eğer Venture vârisi idam edilecek olursa, bu kesinlikle Luthadel'in politik kargaşasını artıracaktır."

Vin'in gözle görülür şekilde benzi attı.

Evet, diye düşündü Kelsier içinden iç çekerek. *Kesinlikle oğlana kapılıyor. Bunu önceden tahmin etmiş olmam gerekirdi. Genç, güzel bir kızı asil sosyetesinin içine göndermek mi? Şu ya da bu akbaba illâ ki ona yapışacaktı.*

"Bunları sana onu öldürtesin diye anlatmadım Kelsier!" dedi. "Ben düşünmüştüm ki, belki... şey... o yasaklanmış kitapları okuyor ve iyi bir adam gibi görünüyor. Belki onu da müttefik filan gibi bir şey olarak kullanabiliriz."

Ah be çocuğum, diye düşündü Kelsier. *Umarım seni bir kenara attığı zaman çok fazla incinmezsin. Senin buna kanmayacak kadar akıllı olman gerekirdi.*

"Buna pek güvenme," dedi Kelsier. "Lord Elend yasaklanmış bir kitabı okuyor olabilir ama bu onu bizim dostumuz yapmaz. Onun gibi asiller her zaman olmuştur; kendi fikirlerinin yeni olduğunu zanneden genç filozoflar ve hayalperestler. Arkadaşlarıyla beraber içki içip Lord Hükümdar hakkında söylenmeyi severler ama kalplerinin içinde onlar hâlâ asildir. Asla kurulu düzene başkaldırmazlar."

"Ama..."

"Hayır, Vin," dedi Kelsier. "Bana güvenmen gerek. Elend Venture bizi ya da skaaları umursamıyor. O centilmen bir anarşist çünkü bu popüler ve heyecan verici."

"Benimle skaalar hakkında konuştu," dedi Vin. "Onların zeki olup olmadığını ve gerçek insanlar gibi davranıp davranmadıklarını bilmek istiyordu."

"Peki, bu ilgisi duygusal mıydı, entelektüel mi?"

Vin durakladı.

"İşte bak," dedi Kelsier. "Vin, o adam bizim müttefikimiz *değil*. Hatta sana ondan uzak durmanı söylemiş olduğumu da net bir şekilde hatırlıyorum. Elend Venture ile birlikte zaman geçirdiğinde, operasyonumuzu ve çetenin diğer üyelerini tehlikeye atmış oluyorsun. Anlıyor musun?"

Vin gözlerini yere çevirerek başıyla onayladı.

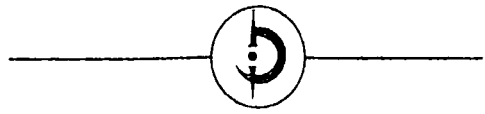
Kelsier içini çekti. *Neden ondan uzak durmanın Vin'in niyet ettiği son şey olduğundan şüpheleniyorum? Öf be. Şu anda bununla uğraşmaya vaktim yok.*

"Git biraz uyu," dedi Kelsier. "Bu konuda daha sonra konuşuruz."

Bu bir gölge değil.

Beni takip eden bu karanlık şey, sadece benim görebildiğim şey; bu gerçekten de bir gölge değil. Siyahımsı ve şeffaf ama bir gölgeye benzeyen katı sınırlan yok. Hafif bir şey, ince ve şekilsiz. Sanki koyu bir pustan oluşuyormuş gibi.

Ya da sisten belki de.

20

VİN, LUTHADEL İLE Fellise arasındaki manzaradan iyice sıkılmaya başlamıştı. Son birkaç hafta içinde en azından bir düzine kere aynı kahverengi tepeleri, etrafa saçılmış ağaçları ve yabani otlarla kaplı çalılardan oluşan örtüyü izleyerek aynı yolculuğu yapmıştı. Sanki yolun üzerindeki her tümseği birer birer tanıyabilecekmiş gibi hissetmeye başlıyordu.

Çok sayıda baloya katılmıştı ama onlar sadece başlangıçtı. Öğlen yemekleri, oturma partileri ve diğer günlük eğlence çeşitleri de en az balolar kadar popülerdi. Sık sık Vin şehirlerin arasında bir gün içinde iki, hatta üç kere gidip geliyordu. Görünüşe göre, genç leydilerin her gün altı saat boyunca bir at arabasının içinde oturmak dışında yapacak daha iyi bir şeyleri yoktu.

Vin içini çekti. Kısa bir mesafe ilerideki kanal kenarında gemi çekenlere mahsus yedekçi yolu denilen yol boyunca bitkin hâlde yürüyerek bir tekneyi Luthadel'e doğru çekmekte olan bir grup skaa gidiyordu. Vin'in hayatı çok daha kötü de olabilirdi.

Ama yine de hüsran duyuyordu. Hâlâ gün ortasıydı ama akşama kadar herhangi bir önemli olay gerçekleşmeyecekti, o yüzden de Fellise'e geri dönmek dışında yapabilecek bir şeyi yoktu. Eğer dikenyolunu kullansa yolculuğu ne kadar daha hızlı yapabileceğini düşünüp duruyordu. Tekrar sislerin arasında süzülmeyi arzuluyordu ama Kelsier onun eğitimine devam etmekte gönülsüzdü. Yeteneklerini koruması için her gece Vin'in kısa bir süreliğine dışarı çıkmasına izin veriyordu ama herhangi bir aşırı, heyecan verici sıçrayış yapmasına izin yoktu. Sadece çoğunlukla

yerde durmuş olarak küçük nesneleri İtme ve Çekme gibi bazı temel hareketler uyguluyordu.

Geçmek bilmeyen zayıflığı yüzünden de düş kırıklığı hissetmeye başlıyordu. Sorgucuyla karşılaşalı üç aydan fazla olmuştu; kışın en sert kısımları tek bir kar tanesi bile düşmeden geçmişti. İyileşmesi daha ne kadar sürecekti?

En azından hâlâ balolara gidebiliyorum, diye düşündü. Sürekli seyahat etmekten duyduğu kızgınlığa rağmen, Vin görevlerinden hoşlanmaya başlamıştı. Bir leydi numarası yapmak sıradan hırsızlık işlerinden çok daha az gerilimliydi. Evet, eğer sırrı ortaya çıkacak olursa bunu hayatıyla öderdi ama şu an için aristokrasi onu kabul etmeye, onunla dans etmeye, onunla akşam yemeğine çıkmaya ve onunla muhabbet etmeye gönüllüymüş gibi görünüyordu. Bu iyi bir hayattı; biraz heyecansızdı ama eninde sonunda Allomansi'ye geri dönecek olması bunu telafi edecekti.

Bu da onu iki rahatsızlığıyla baş başa bırakıyordu. Birincisi işe yarar bilgiler elde etmekteki başarısızlığıydı; sorularından kaçınılması yüzünden gittikçe daha da fazla sinirleniyordu. Etrafta olup biten çok sayıda entrika olduğunu fark edebilecek kadar tecrübeli hâle gelmekteydi ama aristokrasi içinde hâlâ bunun bir parçası olmasına izin verilemeyecek kadar yeniydi.

Yine de, her ne kadar Vin'in yabancı statüsü sinir bozucu olsa da, Kelsier bunun eninde sonunda değişeceğinden emindi. Vin'in ikinci büyük rahatsızlığıyla başa çıkmak ise o kadar kolay değildi. Lord Elend Venture'nın son birkaç hafta boyunca çeşitli balolardaki eksikliği dikkat çekici olmuştu ve henüz bütün akşamını Vin'le birlikte geçirme hareketini yinelemiş değildi. Her ne kadar artık nadiren yalnız başına oturmak zorunda kalsa da, Vin hızla fark ediyordu ki diğer asillerin hiçbirisinde Elend'daki derinlik yoktu. Onların hiçbirisi Elend'ın acayip nüktedanlığına ya da dürüst, samimi gözlerine sahip değillerdi. Öbürleri *gerçekmiş* gibi gelmiyorlardı. Elend gibi değillerdi.

Elend ondan kaçınıyormuş gibi görünmüyordu. Ama ayrıca onunla zaman geçirmek için fazla bir çaba harcıyormuş gibi de görünmüyordu.

Onu yanlış mı okudum, diye düşündü Vin araba Fellise'e ulaşırken. Bazen Elend'ı anlamak o kadar zor oluyordu ki. Ne yazık ki onun görünüşteki kararsızlığı eski nişanlısının mizacını değiştirmemişti. Vin neden Kelsier'in onu fazla önemli birilerinin dikkatini çekmemesi için uyarmış olduğunu anlamaya başlamıştı. Neyse ki Shan Elariel'le sık sık karşılaşmıyorlardı. Ancak karşılaştıkları zamanlarda ise Shan, Vin'i aşağılamak, hakaret etmek ve onu küçük düşürmek için eline geçen her fırsatı değerlendiriyordu. Bunu sakin, aristokratik bir tavırla yapıyordu ve duruşu bile Vin'e ondan ne kadar daha aşağı seviyede olduğunu hatırlatıyordu.

Belki de Valette karakterime fazlasıyla bağlanmaya başladım, diye düşündü Vin. Valette sadece bir paravandı; onun zaten Shan'ın söylediği her şey olması gerekiyordu. Ama hakaretler yine de Vin'e batıyordu.

Vin başını sallayarak hem Shan'ı hem de Elend'ı aklından uzaklaştırdı. Luthadel'e yaptığı ziyaret sırasında kül yağmıştı ve her ne kadar kül yağmuru şim-

di bitmiş olsa da Fellise sokakları boyunca rüzgârla savrulan küçük siyah akıntı ve girdaplarda izi görülebiliyordu. Etrafta hareket eden skaa işçiler kurumları süpürerek çöp kovalarında topluyor ve şehrin dışına taşıyorlardı. Arada bir de hızla koşturarak hiçbirisi işçiler için yavaşlama zahmetine girmeden geçmekte olan asillerin arabalarına yol vermek zorunda kalıyorlardı.

Zavallı şeyler, diye düşündü Vin bir grup pejmürde çocuğun yanından geçerlerken. Toz ağaçlarını sallayarak süpürülebilmesi için küllerini döküyorlardı; yoldan geçmekte olan bir asilin üstüne beklenmedik bir zamanda ağaçlardan kül yığınları dökülmesine yol açmak olmazdı. Her ağaçta iki tane çocuk ağaçları sallıyor, öfkeli siyah sağanakları başlarının üstüne döküyorlardı. Dikkatli, eli değnekli ustabaşılar sokak boyunca ileri geri yürüyerek işin devam ettiğinden emin oluyorlardı.

Elend ve diğerleri, diye düşündü Vin. *Onlar hayatın skaalar için ne kadar kötü olduğunu anlayamıyor olmalılar. Güzel kalelerinde yaşayıp dans ediyorlar. Lord Hükümdar'ın zulmünün gerçek boyutlarını ise asla anlamıyorlar.*

Vin aristokrasideki güzelliği görebiliyordu; o Kelsier gibi değildi, onlardan bütün bütün nefret etmiyordu. Bazıları kendi çaplarında oldukça nazik gibi görünüyordu ve Vin de skaaların onların zalimlikleri hakkında anlattıkları hikâyelerin bazılarının abartılı olması gerektiğini düşünmeye başlıyordu. Ancak yine de o zavallı oğlanın ölümü gibi olayları ya da bu skaa çocukların yaptıkları gibi işleri gördüğü zaman merak etmeden edemiyordu. Asiller nasıl görmüyordu? Nasıl anlayamıyorlardı?

İçini çekerek en sonunda araba Renoux Malikânesi'ne yanaşırken bakışlarını skaalardan başka yöne çevirdi. Anında iç avludaki büyük kalabalığı fark etti ve taze bir metal şişeciğini kaptı. Lord Hükümdar'ın Lord Renoux'yu tutuklaması için asker göndermiş olduğundan endişe etmişti. Ama çabucak kalabalığın askerlerden değil de, sıradan işçi kıyafetleri içindeki skaalardan oluştuğunu fark etti.

At arabası kapılardan geçti ve Vin'in şaşkınlığı daha da arttı. Skaaların arasında yığınlar hâlinde yatan kutu ve çuvallar vardı; pek çoğu yakın zamandaki kül yağmuru yüzünden kurumla lekelenmişti. İşçiler ise hareket hâlindeydiler; bir dizi yük arabasını yüklüyorlardı. Vin'in arabası köşkün önüne yanaşarak durdu ve o Sazed'ın kapıyı açması için beklemeden kendi kendine aşağı atlayıp elbisesinin eteklerini kaldırdı, sonra da çalışmaları incelemekte olan Kelsier ve Renoux'ya doğru uzun adımlarla ilerledi.

"Mağaralara malzemeleri *buradan* mı gönderiyorsunuz?" diye sordu Vin sessiz bir şekilde iki adamın yanına geldiğinde.

"Bana reverans yap çocuğum," dedi Renoux. "Görülebileceğimiz yerlerde rolünü sürdür."

Vin kızgınlığına hâkim olarak emredildiği gibi yaptı.

"Elbette öyle yapıyoruz Vin," dedi Kelsier. "Renoux'nun toplamakta olduğu bütün o silahlar ve ikmal malzemeleriyle bir şeyler *yapması* gerekiyor. Eğer onun bunları bir yerlere gönderdiğini görmezlerse insanlar şüphelenmeye başlar."

Renoux başıyla onayladı. "Görünüş itibariyle bütün bunları kanal tekneleriy-

le batıdaki plantasyonuma gönderiyoruz. Ancak mavnalar malzemeleri ve kanal işçilerinin büyük bir kısmını indirmek için isyancı mağaralarında duracak. Sonra mavnalar ve birkaç adamı görüntüyü korumak için yola devam edecek."

"Askerlerimiz Renoux'nun planın içinde olduğunu bile bilmiyor," dedi Kelsier gülümseyerek. "Onun, benim dolandırdığım bir asil olduğunu zannediyorlar. Dahası bu bizim de gidip orduyu incelememiz için çok iyi bir fırsat olacak. Mağaralarda geçireceğimiz bir hafta gibi bir süreden sonra ise Renoux'nun doğuya gelen mavnalarından birisiyle Luthadel'e geri dönebiliriz."

Vin durakladı. "*Biz* mi?" diye sordu bir anda mavnada seyahat ederken aynı, sıkıcı manzarayı günler ve günler ve günler boyunca izleyerek geçecek olan haftalar gözünün önünde canlanarak. Bu Luthadel ile Fellise arasında gidip gelmekten bile daha beter olurdu.

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Endişeli gibi görünüyorsun. Görünüşe göre birileri balolar ve partilerden hoşlanmaya başlamış."

Vin kızardı. "Ben sadece burada olmam gerektiğini düşündüm. Yani, hasta olarak kaçırdığım o kadar zamandan sonra ben..."

Kelsier gülerek bir elini kaldırdı. "Sen kalıyorsun. Gidenler Yeden ve benim. Benim askerleri incelemem gerek ve Yeden de Ham, Luthadel'e geri gelebilsin diye bir süre orduya göz kulak olacak. Ayrıca ağabeyimi de yanımıza alacak ve onu Vennias'ta Nezaret çıraklarının arasına sızacağı noktaya kadar götüreceğiz. Senin de geri dönmüş olman iyi; biz gitmeden önce onunla biraz zaman geçirmeni istiyorum."

Vin kaşlarını çattı. "Marsh'la mı?"

Kelsier başıyla onayladı. "O bir Arayıcı Siskan. Tunç nispeten az faydalı olan metallerden biridir, özellikle de bir Sissoylu için ama Marsh sana bir iki numara gösterebileceğini iddia ediyor. Bu büyük olasılıkla onunla birlikte çalışmak için bulacağın son fırsat olacak."

Vin toplanmakta olan kervana doğru bir göz attı. "O nerede?"

Kelsier'in yüzü asıldı. "Geç kaldı."

Aile özelliği demek ki.

"Kısa bir süre sonra burada olması gerekir çocuğum," dedi Lord Renoux. "Belki de içeri girip serinletici bir şeyler almak istersin?"

Ben son zamanlarda yeteri kadar serinledim, diye düşündü kızgınlığını kontrol ederek Vin. Köşkün içine gitmek yerine avlu boyunca dolaşarak malları ve yerel kanal limanlarına taşınacak malzemeleri yük arabalarına doldurmakta olan işçileri inceledi. Bahçeler iyi bakımlı tutuluyordu ve her ne kadar kül daha temizlenmemiş olsa da, kısa kesilmiş çimenler Vin'in eteklerini yere sürtünmesine engel olmak için çok fazla yukarı kaldırmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Ayrıca, elbiselerdeki külü temizlemek şaşırtıcı derecede kolaydı. Düzgün yıkama ve bazı pahalı sabunlar sayesinde, beyaz bir giysinin bile külden arındırılması mümkündü. İşte bu yüzden asillerin her zaman yeni gibi görünen giysileri olabiliyordu. Bu skaalar ile asilleri birbirinden ayıran o kadar basit ve sıradan bir şeydi ki.

Kelsier haklı, diye düşündü Vin. *Ben bir leydi olmaktan hoşlanmaya başladım.* Ve yeni hayat tarzının onun içinde yaratmakta olduğu değişiklikler hakkında da endişe ediyordu. Bir zamanlar sorunları açlık ve dayak gibi şeylerken, şimdi uzun süreli araba yolculukları ile randevularına geç kalan eşlikçiler olmuştu. Böylesine bir değişiklik insanı ne hâle getirirdi?

Kendi kendine içini çekerek malzemelerin arasında yürüdü. Kutuların bazıları kılıçlar, savaş sopaları ve yaylar gibi silahlarla dolu olacaktı ama malların büyük bir kısmı paketlenmiş gıda maddelerinden oluşuyordu. Kelsier bir ordu oluşturmak için çelikten çok daha fazla tahıl gerektiğini söylemişti.

Tepelerindeki küllere dokunmamaya özen göstererek, bir parmağını bir kutu yığını boyunca gezdirdi. Bugün bir mavna gönderecek olduklarını biliyordu ama Kelsier'in de onunla birlikte gitmesini beklememişti. Elbette o da büyük ihtimalle gitme kararını kısa bir süre öncesine kadar vermemiş olmalıydı; yeni ve sorumluluk sahibi Kelsier bile hâlâ fevri bir adamdı. Belki bu da bir lider için iyi bir özellikti. O nerede aklına gelmiş olursa olsun, yeni fikirleri uygulamaya koymaktan çekinmiyordu.

Belki ben de onunla gitmek için izin istemeliyim, diye düşündü Vin öylesine. *Son zamanlarda çok fazla leydi rolü yaptım.* Önceki gün arabanın içinde tek başına olduğu gerçeğine rağmen kendisini dik sırtlı ve resmi bir duruşla otururken yakalamıştı. İçgüdülerini kaybetmekte olduğundan korkuyordu; artık Valette olmak onun için neredeyse Vin olmaktan daha doğal gelmeye başlamıştı.

Ama elbette ki bir yere gidemezdi. Leydi Flavine ile katılması gereken bir öğlen yemeği randevusu vardı, Hasting balosundan ise bahsetmeye bile gerek yoktu; bu ayın en büyük sosyal faaliyeti bu olacaktı. Eğer Valette orada olmazsa, bunun yaratacağı hasarı tamir etmek haftalar sürerdi. Dahası her zaman Elend da vardı. Eğer yine kaybolursa büyük olasılıkla Elend onu tamamen unuturdu.

O *seni zaten unuttu*, dedi kendi kendine. *Son üç parti sırasında seninle neredeyse konuşmadı bile. Aklını başına topla Vin. Bunların hepsi sadece başka bir dolap; bir oyun, tıpkı daha önce de yaptıkların gibi. Sen ününü bilgi edinebilmek için büyütüyorsun, dans edip flört edesin diye değil.*

Kendi kendine kararlı bir şekilde başıyla onayladı. Yan tarafında birkaç skaa adam yük arabalarından birini dolduruyordu. Vin büyük bir kutu yığınının yanında durarak adamların çalışmasını izledi. Dockson'a göre ordunun asker toplama hızı artıyordu.

Momentum kazanıyoruz, diye düşündü Vin. *Sanırım haberler yayılıyor.* Bu da iyi bir şeydi, eğer çok *fazla* yayılmadıkları varsayılırsa.

Bir an için hamalları izlerken... garip bir şeyler hissetti. Dikkatleri işlerine yoğunlaşmış gibi görünmüyorlardı. Birkaç saniye sonra Vin dikkatlerini dağıtan şeyin ne olduğunu fark edebildi. Kelsier'e bakışlar atıp duruyor, çalışırken birbirlerine fısıldıyorlardı. Vin kutuların yan tarafında kalarak fark ettirmeden onlara yaklaştı ve kalay yaktı.

"... Hayır, bu kesinlikle o," diye fısıldadı adamlardan biri. "Ben yara izlerini gördüm."

"Onun boyu uzun," dedi bir diğeri.

"Uzun tabii. Sen ne sanmıştın?"

"Benim katıldığım toplantıda konuşmuştu," dedi bir diğeri. "Hathsin Firarisi." Ses tonunda huşu vardı.

Adamlar daha fazla kutu toplamak üzere yürüyerek uzaklaştılar. Vin başını yana yatırdı, sonra da işçilerin arasında dolaşarak dinlemeye başladı. Hepsi birden Kelsier hakkında konuşuyor değildi ama şaşırtıcı derecede çoğunluk öyleydi. Ayrıca "On Birinci Metal" hakkında da bir dizi konuşma duymuştu.

Ondan demek, diye düşündü. *İsyanın momentumu artmıyor, Kelsier'inki artıyor.* Adamlar onun hakkında sessiz, neredeyse hürmetkâr bir tonda konuşuyordu. Her nedense bu Vin'i rahatsız etmişti. Kendisi hakkında böyle şeylerin söylendiğini duymaya asla katlanamazdı. Ancak Kelsier bunları normal karşılıyordu; büyük olasılıkla karizmatik egosu sadece söylentileri daha da fazla alevlendiriyordu.

Bunların hepsi bittiği zaman vazgeçmeyi başarabilecek mi merak ediyorum. Diğer çete üyelerinin liderlik için hiçbir hevesinin olmadığı belliydi ama Kelsier bununla besleniyormuş gibi görünüyordu. Gerçekten de skaa isyanının iktidarı almasına izin verecek miydi? Herhangi bir adam böylesine bir gücü başkalarının eline bırakabilir miydi?

Vin yüzünü astı. Kelsier iyi bir adamdı; büyük olasılıkla iyi bir hükümdar da olurdu. Ancak eğer kontrolü ele almaya çalışacak olursa bu bir ihanet gibi durur. Yeden'e vermiş olduğu sözlerden döndüğü anlamına gelirdi. Vin bunu Kelsier'den görmek istemiyordu.

"Valette," diye seslendi Kelsier.

Vin kendisini biraz suçlu hissederek hafifçe sıçradı. Kelsier malikâne bahçelerine yaklaşmakta olan bir arabaya doğru işaret etti. Marsh gelmişti. Araba yanaşırken Vin de geri döndü ve Kelsier'in yanına Marsh ile aynı anda ulaştı.

Kelsier gülümseyerek başıyla Vin'e doğru işaret etti. "Daha bir süre yola çıkmak için hazır olamayacağız," dedi Marsh'a. "Eğer zamanın varsa, çocuğa birkaç şey gösterebilir misin?"

Marsh, Vin'e doğru döndü. O da Kelsier'in uzun boylu yapısı ve sarı saçlarına sahipti ama onun kadar yakışıklı değildi. Belki de gülümseme eksikliği bu yüzündendi.

Yukarıdaki köşkün ön balkonuna doğru işaret etti. "Orada beni bekle."

Vin cevap vermek için ağzını açtı ama Marsh'ın yüz ifadesindeki bir şeyler yüzünden tekrar kapattı. O Vin'e eski zamanları hatırlatmıştı; birkaç ay öncesini, Vin'in üstlerini sorgulamadığı zamanları. Dönerek üçlünün yanından ayrıldı ve köşke doğru ilerledi.

Ön balkona çıkan basamakları tırmanmak kısa bir yolculuk olmuştu. Yukarı çıktığı zaman bir sandalye çekti ve badanalı tahta parmaklığın yanına yerleşti. Balkon elbette ki çoktan fırçalanarak külden arındırılmıştı. Aşağıda Marsh hâlâ Kelsier ve Renoux ile konuşuyordu. Onların ötesinde, geniş kervanın bile ötesinde, Vin şehrin

dışındaki kızıl güneş ışığı tarafından aydınlatılan çorak tepeleri görebiliyordu.

Leydi rolü yaparak geçen sadece birkaç ay ve ben şimdiden işlenmemiş olan her şeyi daha değersiz görüyorum. Reen ile seyahat ettiği yıllar boyunca manzarayı hiç "çorak" olarak düşünmemişti. *Ve Kelsier bir zamanlar bütün dünyanın bir asilin bahçesinden bile daha verimli olduğunu söylüyor.*

Böyle şeyleri geri kazanmayı mı düşünüyordu? Sırdaşlar belki dilleri ve dinleri ezberleyebilirdi, ancak uzun zaman önce soyu tükenmiş olan bitkilerin tohumlarını yaratamazlardı. Küllerin yağmasını durduramaz ya da sisleri ortadan kaldıramazlardı. Eğer Son İmparatorluk yıkılacak olursa dünya gerçekten de o kadar değişir miydi?

Dahası, Lord Hükümdar yerini *biraz* olsun hak etmemiş miydi? O Zifir'i yenmişti ya da en azından bunu iddia ediyordu. Dünyayı o kurtarmıştı ve bu da, sakat bir açıdan bakıldığı zaman, onu dünyanın sahibi yapıyordu. Onların dünyayı Lord Hükümdar'ın elinden almaya çalışmaya ne hakkı vardı?

Vin böyle şeyler hakkında sık sık düşünüyordu ama endişelerinden diğerlerine bahsetmemişti. Onların hepsi kendilerini Kelsier'in planına adamış gibi görünüyordu, hatta bazıları onun vizyonunu paylaşıyormuş gibi bile görünüyordu. Ama Vin daha tereddütlüydü. O Reen'in öğretmiş olduğu gibi, iyimserliğe karşı şüpheci olmayı alışkanlık edinmişti.

Ve eğer bugüne kadar şüphe duyulacak olan tek bir plan varsa, o da bu plandı.

Ancak kendi kendisini sorguladığı noktanın da ötesine geçmeye başlamıştı. Vin neden çetede kaldığını biliyordu. Plan için değildi; insanlar içindi. Kelsier'den hoşlanıyordu. Dockson'dan, Breeze'den ve Ham'dan hoşlanıyordu. Hatta garip küçük Dikiz ve onun huysuz dayısından bile hoşlanıyordu. Bu onun daha önce birlikte çalışmış olduğu hiçbir çeteye benzemiyordu.

Bu onların seni öldürtmesine izin vermek için yeteri kadar iyi bir sebep mi, diye sordu Reen'in sesi.

Vin durakladı. Son zamanlarda aklının içinde onun fısıltılarını daha az duymaya başlamıştı ama hâlâ oradaydılar. Reen'in hayatının on altı yılı boyunca içine işlemiş olan dersleri kolay kolay bir kenara atılamazdı.

Birkaç saniye sonra Marsh balkona geldi. Vin'e o sert bakışlarını yöneltti, sonra da konuştu. "Görünüşe göre Kelsier benim akşamı seni Allomansi'de eğiterek geçirmemi bekliyor. Hadi başlayalım."

Vin başıyla onayladı.

Marsh ona dik dik baktı; belli ki daha kapsamlı bir cevap bekliyordu. Vin ise sessizce oturdu. *Ketum olabilen tek kişi sen değilsin arkadaşım.*

"Pekâlâ," dedi Marsh onun yanına oturarak, bir kolunu balkon parmaklığının üstüne koydu. Devam ettiği zaman sesi biraz daha az kızgın gibi geliyordu. "Kelsier diyor ki sen içsel zihinsel özelliklerle çalışarak çok az zaman harcamışsın. Doğru mu?"

Vin tekrar başıyla onayladı.

"Ben pek çok Sissoylunun bu güçleri ihmal ettiğinden şüphe ediyorum," dedi Marsh. "Ve bu bir hata. Tunç ve bakır diğer metaller kadar gösterişli olmayabilir

ama onlar da iyi eğitilmiş birisinin elinde çok güçlü olabilirler. Sorgucular işlerini tunç kullanımları sayesinde yapıyorlar ve yeraltının Siskan kesimi de bakıra bel bağladığı için sağ kalıyor.

"İki gücün içinde tunç kesinlikle çok daha incelikli olanı. Sana bunu nasıl düzgün bir şekilde kullanabileceğini öğretebilirim; eğer sana gösterdiğim şeyleri çalışırsan, o zaman pek çok Sissoylunun görmezden geldiği bir avantajın olur."

"Ama öbür Sissoylular bakır yakmayı bilmiyor mu?" diye sordu Vin. "Eğer savaşacak olduğun herkesin tuncun güçlerine karşı bağışıklığı varsa bunları öğrenmenin ne faydası var?"

"Görüyorum ki sen de şimdiden onlar gibi düşünmeye başlamışsın," dedi Marsh. "Herkes Sissoylu değildir kızım, aslında çok ama çok az sayıdaki kişi Sissoyludur. Ve sizin türünüzün düşünmeyi sevdiğinin aksine, normal Siskanlar da insanları öldürebilir. Sana saldırmakta olan adamın bir Sikkeci değil de, bir Haydut olduğunu bilmek kolaylıkla hayatını kurtarabilir."

"Pekâlâ," dedi Vin.

"Tunç ayrıca senin Sissoyluları belirlemene de yardımcı olur," dedi Marsh. "Eğer yakınlarda bir Dumancı yokken Allomansi kullanan birini görüyor ama Allomantik titreşimler yaydığını hissetmiyorsan, o zaman bunun bir Sissoylu olduğunu anlarsın. Ya öyledir ya da Sorgucu. İki durumda da kaçman gerekir."

Vin sessizce başıyla onayladı, yan tarafındaki yara hafifçe sızlıyordu.

"Sadece bakırın açık olarak etrafta koşturmak yerine, tunç yakmanın çok büyük avantajları vardır. Evet, bakır kullanarak kendini Dumanlamış oluyorsun ama ayrıca bir açıdan da kendini kör etmiş olursun. Bakır sana duygularının İtilmesi ya da Çekilmesine karşı bağışıklık kazandırır."

"Ama bu iyi bir şey."

Marsh başını hafifçe bir yana eğdi. "Ya? Peki ya hangisi daha büyük bir avantaj olacak? Teskinci birinin dokunuşuna karşı bağışıklık sahibi ancak kör olmak mı? Yoksa tuncun sayesinde tam olarak hangi duyguları bastırmaya çalıştığını bilmek mi?"

Vin durakladı. "O kadar detaylı bir şeyi hissedebilir misin?"

Marsh başıyla onayladı. "Dikkat ve alıştırmayla, rakibinin Allomantik yakışlarındaki çok minik değişimleri tanıyabilirsin. Bir Teskinci ya da Körükçü'nün bir kişinin duygularının tam olarak hangi kısmını etkilemeye çalıştığını belirleyebilirsin. Ayrıca birinin ne zaman metallerini harladığını da fark edebilirsin. Eğer çok becerikli bir hâle gelirsen de, karşındakinin metallerinin ne zaman azalmaya başladığını bile tahmin edebilmen mümkün."

Vin düşünerek durakladı.

"Avantajı görmeye başlıyorsun," dedi Marsh. "İyi. Şimdi tunç yak."

Vin öyle yaptı. Anında havada iki ritmik gümleme hissetti. Sessiz titreşimler onun üzerinden sanki davulların vuruşları ya da okyanus dalgaları gibi akıp geçiyordu. Karışık ve bulanıklardı.

"Ne hissediyorsun?" diye sordu Marsh.

"Ben... sanırım yakıları iki farklı metal var. Bir tanesi aşağıdaki Kelsier'den, öbürü de senden geliyor."

"Güzel," dedi Marsh takdirle. "Pratik yapmışsın."

"Pek değil," diye itiraf etti Vin.

Marsh bir kaşını kaldırdı. "Pek değil mi? Şimdiden titreşim kaynaklarını belirleyebiliyorsun. Bunun için pratik gerek."

Vin omuz silkti. "Bana doğal göründü."

Marsh bir an için hareketsizce durdu. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "İki titreşim birbirlerinden farklı mı?"

Vin kaşlarını çatarak konsantre oldu.

"Gözlerini kapat," dedi Marsh. "Diğer dikkat dağıtıcı şeyleri bir kenara bırak. Sadece Allomantik titreşimlere odaklan."

Vin öyle yaptı. Bu hiç de ses duymak gibi değildi. Titreşimler hakkında özellikle bir şeyi ayırt edebilmek için konsantre olması gerekiyordu. Bir tanesi sanki... ona vuruyormuş gibi geliyordu. Diğeri ise sanki aslında her vuruşuyla onu kaynağına doğru çekiyormuş gibi garip bir his yaratıyordu.

"Bir tanesi Çekici bir metal değil mi?" diye sordu Vin gözlerini açarak. "O Kelsier'den geliyor. Sen İtiyorsun."

"Çok güzel," dedi Marsh. "Kelsier sen pratik yapabilesin diye ondan istemiş olduğum gibi demir yakıyor. Ben ise elbette ki tunç yakıyorum."

"Hepsi böyle yapıyor mu?" diye sordu Vin. "Yani farklı hissettiriyor mu?"

Marsh başıyla onayladı. "Bir Çekici metal ile bir İtici metali birbirlerinden Allomantik imzalarıyla ayırt edebilirsin. Aslında metallerin bazıları en başından bu şekilde kategorilerine ayrılmıştır. Örneğin lehim İterken kalayın Çekmesi sezgisel olarak anlaşılacak bir şey değil. Sana gözlerini açmanı söylemedim."

Vin gözünü kapattı.

"Titreşimlere odaklan," dedi Marsh. "Uzunluklarını ayırt etmeye çalış. Aralarındaki farkı hissedebiliyor musun?"

Vin kaşlarını çattı. Yapabildiği kadar yoğun bir şekilde odaklandı ama onun metal hisleri... karışık gibi görünüyordu. Bulanık. Birkaç dakikadan sonra ise ayrı titreşimlerin uzunlukları ona hâlâ aynıymış gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey hissedemiyorum," dedi hüzünlü bir şekilde.

"İyi," dedi Marsh duygusuz bir şekilde. "Ben titreşim uzunluklarını birbirinden ayırana kadar altı ay pratik yapmak zorunda kalmıştım. Eğer sen ilk denemende başarmış olsaydın, kendimi beceriksiz hissederdim."

Vin gözlerini açtı. "O zaman neden benden yapmamı istedin?"

"Çünkü senin pratik yapman lazım. Eğer daha şimdiden İtici ve Çekici metalleri birbirlerinden ayırabiliyorsan... Eh, görünüşe göre senin yeteneğin var. Belki de Kelsier'in övünüp durduğu kadar çok yeteneklisindir."

"Peki ne görmem gerekiyordu?" diye sordu Vin.

"Eninde sonunda, iki farklı titreşim uzunluğu hissetmeyi başarabileceksin. Tunç ve bakır gibi içsel metaller, demir ve çelik gibi dışsal metallerden daha uzun

dalgalar yayar. Pratik yaptıkça titreşimlerin içinde olan üç tempoyu hissetmeye de başlayacaksın: Fiziksel metaller için bir tane, zihinsel metaller için bir tane ve iki yüksek metal için de bir tane.

"Titreşim uzunluğu, metal grubu ve İtme-Çekme zıtlığı; bir kere bu üç şeyi bildiğin zaman, rakibinin hangi metalleri yaktığından tam olarak emin olabilirsin. Hızlı bir tempoyla sana çarpan uzun dalga boylu bir titreşim lehim olacak; içsel fiziksel İtici metal."

"İsimler nereden geliyor?" diye sordu Vin. "Dışsal ve içsel?"

"Metaller dörtlü gruplar hâlinde olur, en azından temel sekizi öyledir. İki dışsal metal, iki içsel metal; ikisinde de bir tanesi İter, öbürü de Çeker. Demirle kendinin dışında olan bir şeyi Çeker, çelikle kendinin dışında olan bir şeyi İtersin. Kalayla kendi içinde olan bir şeyi Çeker, lehimle de kendi içinde olan bir şeyi İtersin."

"Ama ya tunç ve bakır?" diye sordu Vin. "Kelsier onlara içsel metaller demişti ama bana dışsal şeyler üzerine etki ediyormuş gibi görünüyorlar. Bakır Allomansi kullandığın zaman başkalarının seni hissetmesini engelliyor."

Marsh başını olumsuzca salladı. "Bakır karşındakileri değiştirmez, karşındakiler üzerinde etkisi olacak bir şekilde senin kendi içinde olan bir şeyi değiştirir. O yüzden içsel bir metaldir. Ancak pirinç doğrudan başka bir kişinin duygularını değiştirir ve de dışsal bir metaldir."

Vin düşünceli bir şekilde başını salladı. Sonra da dönerek Kelsier'e doğru bir göz attı. "Bütün metaller hakkında çok şey biliyorsun ama sen sadece bir Siskansın, değil mi?"

Marsh başıyla onayladı. Gerçi cevap vermeye niyeti varmış gibi görünmüyordu.

O *zaman bir şey deneyelim bakalım*, diye düşündü Vin tuncunu söndürerek. Allomansi'sini maskelemek için hafifçe bakır yakmaya başladı. Marsh bir tepki vermedi ve aşağıdaki Kelsier ve kervana bakmaya devam etti.

Onun beni hissedemiyor olması gerekir, diye düşündü dikkatlice hem çinko hem de pirinç yakarak. Tıpkı Breeze'in onu yapması için eğitmiş olduğu şekilde uzandı ve hafifçe Marsh'ın duygularına dokundu. Şüphelerini ve tereddütlerini bastırdı ve aynı anda özlem hissini de güçlendirdi. Teorik olarak bunun onu konuşmaya daha eğilimli yapması gerekirdi.

"Bir yerlerden öğrenmiş olmalısın?" diye sordu Vin dikkatli bir şekilde. *Mutlaka ne yaptığımı fark edecek. Sinirlenecek ve ondan sonra da...*

"Ben çok küçükken Koptum," dedi Marsh. "Pratik yapmak için uzun bir zamanım oldu."

"Pek çok diğer kişi de öyle," dedi Vin.

"Benim... sebeplerim vardı. Bunları anlatması zor."

"Her zaman öyle olur," dedi Vin Allomantik baskısını hafifçe artırarak.

"Kelsier'in asiller hakkında ne hissettiğini biliyor musun?" diye sordu Marsh buz gibi gözlerle ona doğru dönerek.

Demirgöz, diye düşündü. *Tıpkı söyledikleri gibi*. Sorusuna başını sallayarak karşılık verdi.

"Eh, ben de obligatörler hakkında aynı şekilde hissediyorum," dedi arkasını dönerek. "Ben onlara zarar vermek için her şeyi yaparım. Onlar annemizi götürdü; ben de işte o zaman Koptum ve onları yok edeceğime yemin ettim. O yüzden de isyana katıldım ve Allomansi hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeye başladım. Sorgucular Allomansi'yi kullanıyor, o yüzden onu ben de anlamak zorundaydım; yapabildiğim kadarıyla her şeyi öğrenmek, mümkün olduğu kadar iyi olmak ve sen beni Teskin mi ediyorsun?"

Vin irkilerek aniden metallerini söndürdü. Marsh tekrar ona döndü, yüz ifadesi soğuktu.

Kaç, diye düşündü Vin. Neredeyse bunu yapacaktı da. Birazcık gömülü olsalar bile eski içgüdülerinin hâlâ orada olduklarını bilmek güzeldi.

"Evet," dedi uysalca.

"Sen gerçekten de *iyiymişsin*," dedi Marsh. "Boş boş konuşmaya başlamamış olsam asla farkına varamazdım. Kes."

"Kestim zaten."

"İyi," dedi Marsh. "Bu ikinci sefer benim duygularımı değiştirişin. Bunu bir daha asla yapma."

Vin başını salladı. "İkinci mi?"

"Birincisi sekiz ay önce benim dükkânımdaydı."

Doğru ya. Niye onu hatırlamıyorum? "Üzgünüm."

Marsh başını iki yana sallayarak en sonunda sırtını döndü. "Sen Sissoylusun, sizin doğanız böyle. O da aynı şeyi yapıyor." Aşağıdaki Kelsier'e bakmaktaydı.

Birkaç saniye boyunca sessizlik içinde oturdular.

"Marsh? Benim Sissoylu olduğumu nasıl anladın?" diye sordu. "Ben o zamanlar sadece Teskin etmeyi biliyordum."

Marsh başını olumsuzca salladı. "Diğer metalleri de içgüdüsel olarak biliyordun. O gün lehim ve kalay da yakmıştın; sadece birazcık, zar zor belli oluyordu. Büyük ihtimalle metalleri sudan ve mutfak eşyalarından almıştın. O kadar fazla çocuk öldüğü hâlde neden kendin sağ kaldığını hiç merak etmiş miydin?"

Vin durakladı. *Bir sürü dayaktan sağ çıkmıştım. Yemeksiz geçen pek çok gün, yağmur ya da kül yağarken ara sokaklarda geçirilen pek çok gece...*

Marsh başıyla onayladı. "Çok az kişi, hatta Sissoylular bile, Allomansi'ye metalleri içgüdüsel olarak yakacak kadar uyum sağlayabilir. Benim de sende ilgimi çeken bu olmuştu; o yüzden senin izini sürdüm ve Dockson'a seni nerede bulacağını söyledim. Ve sen yine mi benim duygularımı İtiyorsun?"

Vin başını iki yana salladı. "Yemin ederim."

Marsh kaşlarını çatarak o taş gibi bakışlarından biriyle Vin'i inceledi.

"Ne kadar katı," dedi Vin sessizce. "Ağabeyim gibi."

"Siz çok yakın mıydınız?"

"Ondan nefret ederdim," diye fısıldadı Vin.

Marsh durakladı, sonra da arkasını döndü. "Anladım."

"Sen de Kelsier'den nefret ediyor musun?"

Marsh başıyla reddetti. "Hayır, ben ondan nefret etmiyorum. O fazla uçarı ve kendini bir şey sanıyor ama o benim kardeşim."

"Ve bu da yeterli mi?" diye sordu Vin.

Marsh başıyla onayladı.

"Ben... bunu anlamakta zorluk çekiyorum," dedi Vin dürüstçe skaalar, kutular ve çuvallarla dolu olan bahçeye doğru bakarak.

"Ağabeyin sana iyi davranmıyordu sanırım?"

Vin başını salladı.

"Ya ebeveynlerin?" dedi Marsh. "Bir tanesi asildi. Öbürü?"

"Deli," dedi Vin. "Annem sesler duyuyormuş. O kadar kötü bir hâle gelmiş ki ağabeyini bizi onunla yalnız bırakmaktan korkar olmuş. Ama elbette ki bir seçeneği yoktu..."

Marsh sessizlik içinde konuşmadan oturuyordu. *Konu nasıl bana geri döndü,* diye düşündü Vin. *O bir Teskinci değil ama yine de o da benden, benim ondan aldığım kadar çok şeyi alıyor.*

Yine de en sonunda bunun hakkında konuşabilmek iyi gelmişti. Uzanarak öylesine parmağıyla küpesine dokundu. "Bunu ben hatırlamıyorum," dedi. "Ama Reen dedi ki bir gün eve geldiğinde annemi kanla kaplanmış olarak bulmuş. Bebek kardeşimi öldürmüş. Rezil bir şekilde. Ancak bana dokunmamış; bir küpe vermek dışında. Reen dedi ki... dedi ki kardeşimin cesedi ayaklarının dibinde yatarken beni kucağında tutuyor ve benim bir kraliçe olduğumu iddia ederek bir şeyler geveliyormuş. Reen beni annemin elinden almış ve o da kaçmış. Büyük olasılıkla hayatımı kurtarmıştır. Onunla kalmış olmam biraz da bu yüzdendir herhâlde. Kötü olduğu zamanlarda bile."

Vin başını sallayarak Marsh'a bir göz attı. "Yine de, sen Kelsier gibi bir kardeşin olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsundur."

"Sanırım öyle," dedi Marsh. "Ben sadece... onun insanlara oyuncak gibi muamele etmemesini isterdim. Benim de obligatörleri öldürdüğüm olmuştur ama sırf asil oldukları için insanları öldürmek..." Marsh başını salladı. "Sadece ondan da değil. O, insanların ona yaltaklanmalarından hoşlanıyor."

Marsh bu konuda haklıydı. Ama Vin onun sesinde başka bir şeyi daha sezinledi. Kıskançlık mı? *Büyük kardeş sensin Marsh. Sorumluluk sahibi olan da sendin; sen hırsızlarla birlikte düşüp kalkmak yerine isyana katıldın. Herkesin sevdiği kişinin Kelsier olması sana dokunmuş olmalı.*

"Yine de, iyiye doğru gidiyor," dedi Marsh. "Çukurlar onu değiştirdi. Onun... ölümü Kelsier'i değiştirdi."

Bu da ne, diye düşündü Vin hafifçe kulakları dikilerek. Burada da kesinlikle bir şeyler vardı. Acı. Derin bir acı, bir adamın yengesi için hissediyor olması gerekenden daha fazla acı.

Demek buymuş. Kelsier'i daha çok seven sadece "herkes" değilmiş, özellikle belli birisiymiş. Senin sevdiğin biri.

"Her neyse," dedi Marsh sesi tekrar katılaşarak. "Geçmişteki kibrini geride bı-

rakmış. Onun bu planı delice ve eminim ki bunu kısmen sadece kendisini zenginleştirmek için yapıyordur ama... Eh, isyana gitmek zorunda değildi. İyi bir şeyler yapmaya çalışıyor, gerçi büyük olasılıkla bu onu öldürtecek."

"Eğer başarısız olacağından bu kadar eminsen neden onu takip ediyorsun?"

"Çünkü o beni Nezaret'in içine sokacak," dedi Marsh. "Benim oradan elde edeceğim bilgiler Kelsier ve ben öldükten sonra yüzlerce yıl boyunca isyana fayda sağlayacak."

Vin başıyla onaylayarak aşağıdaki avluya göz attı. Tereddütlü bir şekilde konuştu. "Marsh, ben bunların *hepsini* geride bırakmış olduğunu düşünmüyorum. Kendisini skaaların gözünde yüceltme şekli... onların Kelsier'e bakış şekilleri..."

"Biliyorum," dedi Marsh. "Bu onun o 'On Birinci Metal' planıyla başladı. Bizim endişe etmemiz gerektiğini zannetmiyorum. Bu sadece Kell'in her zamanki oyunlarını oynayışı."

"Ben neden bu yolculuğa çıkıyor olduğunu merak ediyorum," dedi Vin. "En azından bir ay boyunca hareketten uzak kalacak."

Marsh başını iki yana salladı. "Önünde oynamak için bir ordu dolusu adamı olacak. Dahası şehrin dışına çıkması gerekiyor. Ünü fazla ağır bir hâle gelmeye başladı ve asiller de Firari ile fazlasıyla ilgilenmeye başlıyor. Eğer kollarında yara izleri olan bir adamın Lord Renoux'yla birlikte kaldığının söylentileri yayılacak olursa..."

Vin anlayışla başını salladı.

"Şu anda o Renoux'nun uzak akrabalarından birisi rolünü oynuyor," dedi Marsh. "O, adamın biri onun Firari'yle bağlantısını kurmadan gitmek zorunda. Kell geri geldiği zaman dikkatleri üzerine çekmemesi gerekecek, ön kapıdan içeri yürümek yerine malikâneye gizli gizli sızmak, Luthadel'deyken de kapüşonunu yukarıda tutmak zorunda olacak.

Marsh'ın sesi kesildi, sonra da ayağa kalktı. "Her neyse, ben sana temelleri verdim. Şimdi senin sadece pratik yapman lazım. Ne zaman Siskanlarla beraber olursan, senin için yakmalarını iste ve onların Allomantik titreşimleri üzerine odaklan. Eğer tekrar karşılaşacak olursak sana daha fazlasını da gösteririm ama sen deneyim kazanana kadar yapabileceğim başka hiçbir şey yok."

Vin başıyla onayladı ve Marsh da başka herhangi bir vedalaşma olmadan yürüyerek kapıdan çıkıp gitti. Birkaç saniye sonra Vin onun tekrar Kelsier ve Renoux'ya yaklaşmakta olduğunu gördü.

Gerçekten de birbirlerinden nefret etmiyorlar, diye düşündü Vin kavuşturduğu kollarını parmaklığın üstüne yaslarken. *O nasıl bir şey acaba?* Biraz düşündükten sonra birbirini seven kardeşler kavramının da tıpkı o arıyor olması gereken Allomantik titreşim uzunlukları gibi bir şey olduğuna karar verdi; ikisi de Vin'in şu anda anlamasının mümkün olamayacağı kadar ona yabancıydı.

"Çağların Kahramanı bir adam olmayacak, bir kuvvet olacak. Hiçbir ülke ona sahip olamayacak, hiçbir kadın onu tutamayacak ve hiçbir kral da onu öldüremeyecek. O hiç kimseye ait olmayacak, kendisine bile."

21

KELSİER, TEKNE KANAL boyunca yavaş yavaş kuzeye giderken oturmuş, sessizce okuyordu. *Bazı zamanlarda herkesin olduğumu düşündüğü kahraman olmadığımdan endişe ediyorum*, diyordu metin.

Elimizde ne kanıt var ki? Uzun zaman önce ölmüş olan adamların ancak şimdi kehanet kabul edilmeye başlanmış olan sözleri mi? Kehanetleri kabul edecek olursak bile, onları bana bağlayan şey sadece müphem yorumlardan ibaret. Benim Yaz Tepesi'ni savunmam gerçekten de "Kahraman'a unvanını verecek olan yük" mü? Eğer belli bir açıdan bakacak olursak, çeşitli evliliklerim bana "dünyanın krallarına kansız bir bağ" veriyor olabilir. Benim hayatımdaki olaylara işaret ediyor olabilecek düzinelerce benzer ifade var. Ama öte yandan, bunların hepsi sadece tesadüf olabilir.

Filozoflar doğru zamanın bu olduğuna ve tüm alametlerin görülmüş olduğuna dair beni temin ediyorlar. Ama hâlâ yanlış adamı bulmuş olup olmadıklarını merak ediyorum. O kadar fazla insan bana güveniyor ki. Diyorlar ki bütün dünyanın geleceğini kollarımda taşıyacakmışım. Ya eğer onlar şampiyonlarının, Çağların Kahramanı'nın, kurtarıcılarının kendisinden şüphe ettiğini bilseler ne düşünürlerdi?

Belki de hiç şaşırmazlardı. Bir açıdan, beni en çok endişelendiren şey de bu. Belki, kalplerinin içinde, onlar da merak ediyorlardır, tıpkı benim gibi. Bana baktıkları zaman bir yalancı mı görüyorlar?

Rashek öyle düşünüyormuş gibi görünüyor. Sıradan bir hamalın be-

nim canımı sıkmasına izin vermemem gerektiğini biliyorum. Ama o bir Terrisli, kehanetlerin ortaya çıktığı yerden. Eğer herhangi bir kişi bir sahtekârı fark edebilecekse, bu o olmaz mı?

Yine de yolculuğuma devam ediyor, köhne kehanetlerin kaderimle yüzleşeceğimi söylediği yere doğru gidiyorum. Yürüyor, Rashek'in gözlerimi sırtımda hissediyorum. Kıskanç. Alaycı. Nefret dolu.

En sonunda, benim kendimi beğenmişliğimin hepimizi yok edeceğinden endişe ediyorum.

Kelsier kitapçığı indirdi, kamarası dışarıdaki çekicilerin hareketleri yüzünden hafifçe sallanıyordu. Kervan tekneleri yola çıkmadan önce Sazed ona Lord Hükümdar'ın günlüğünün tercüme edilmiş kısımlarının bir nüshasını vermiş olduğu için memnundu. Yolculuk sırasında yapacak başka hiçbir halt yoktu.

Neyse ki günlük büyüleyiciydi. Büyüleyici ve ürkütücü. Bir zamanlar Lord Hükümdar'ın bizzat kendisi tarafından kaleme alınmış cümleleri okumak rahatsız ediciydi. Kelsier için Lord Hükümdar bir adam değil, bir... yaratıktı. Yok edilmesi gerekli olan kötücül bir güç.

Ancak günlükte ortaya çıkan kişi son derece insancıl görünüyordu. Bu adam sorguluyor ve merak ediyordu; derinliği olan ve hatta belki de erdem sahibiymiş gibi görünen bir adamdı.

Gerçi onun yazdıklarına çok da fazla güvenmemek en iyisi olur, diye düşündü Kelsier parmaklarını sayfanın üstünde gezdirerek. *İnsanlar nadiren kendi hareketlerini haksız olarak görür.*

Yine de Lord Hükümdar'ın hikâyesi Kelsier'e duymuş olduğu efsaneleri, skaalar tarafından fısıldanan, asiller tarafından tartışılan ve Sırdaşlar tarafından ezberlenen hikâyeleri hatırlatmıştı. Bunlar iddia ediyordu ki bir zamanlar, Miraç'tan önce, Lord Hükümdar insanların en büyüğüydü. Sevgili bir lider, bütün insanlığın kaderinin emanet edildiği bir adam.

Ne yazık ki, Kelsier bu hikâyenin sonunu biliyordu. Günlüğün mirası Son İmparatorluk'un kendisiydi. Lord Hükümdar insanlığı kurtarmamış, aksine esir etmişti. Bunların birinci elden bir anlatısını okumak, Lord Hükümdar'ın kendisine dair şüphelerini ve iç çekişmelerini görmek, bu hikâyeyi sadece daha da trajik hâle getiriyordu.

Kelsier devam etmek için kitapçığı kaldırdı, ancak teknesi yavaşlamaya başlamıştı. Kamarasının penceresinden dışarıya bir göz atarak kanala baktı. Kanalın yanı sıra yedekçi yolu boyunca zorluk içinde ilerlemekte olan düzinelerce adamı, kervanlarını oluşturan dört mavna ve iki tekneyi çekiyordu. Bu emek yoğunluğu yüksek olmakla birlikte etkili bir seyahat yöntemiydi; bir mavnayı kanalın içinden çekerek götüren bir grup adamın hareket ettirebilecekleri yük, çuvallarla sırtlarında yük taşımaya zorlanmış olsalardı taşıyabilecekleri miktardan yüzlerce kat daha fazlaydı.

Ancak adamlar yavaşlayarak durmuştu. Kelsier ileride arkasında kanalın iki

kesime ayrılmakta olduğu bir kilit mekanizmasını seçebiliyordu. Bir çeşit kanal kavşağı. *Nihayet*, diye düşündü Kelsier. Haftalar süren yolculuğu sona ermişti.

Kelsier bir halkacının gelmesini beklemedi. Sadece teknesinin güvertesine çıktı ve kesesinden birkaç sikkeyi elme aldı. *Biraz gösteriş yapma zamanı geldi*, diye düşünerek bir sikkeyi tahta güverteye attı ve çelik yakarak kendisini itip havaya fırlattı.

Belli bir açıyla yukarı doğru savrularak hızla yarısı tekneleri çeken, yarısı da sıralarını bekleyerek yürümekte olan adam sırasının tamamının görebileceği kadar yükseklik kazandı. Kelsier bir yay çizerek uçtu ve ikmal malzemeleriyle dolu bir mavnanın üstünden geçerken bir diğer sikke daha atarak alçalmaya başladığı zaman bunu da itti. Müstakbel askerler başlarını kaldırarak Kelsier kanalın üstünde süzülürken huşu içinde işaret ettiler. Kelsier kervana önderlik etmekte olan teknenin güvertesine sertçe inerken vücudunu güçlendirmek için lehim yaktı.

Yeden şaşkın bir şekilde kamarasından dışarı çıktı. "Lord Kelsier! Biz, ee, kavşağa ulaştık."

"Bunu görebiliyorum," dedi Kelsier arkadaki tekneler dizisine bir göz atarak. Yedekçi yolu üzerindeki adamlar elleriyle işaret ederek heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı. Allomansi'yi gün ışığında bu kadar açık bir şekilde ve bu kadar da çok sayıda insanın önünde kullanmak garip geliyordu.

Başka çaresi yok, diye düşündü. *Bu ziyaret aylar boyunca bu adamların beni görmek için bulacakları son şans. Bir izlenim bırakmam gerek, eğer bunların hepsi işe yarayacaksa onlara tutunacakları bir şeyler vermem gerek...*

"Mağaralardan gelen grup bizi karşılamak için varmış mı diye gidip bakalım mı?" diye sordu Kelsier Yeden'e geri dönerek.

"Elbette," dedi Yeden bir hizmetkâra teknesini kanalın yan tarafına yanaştırıp iskeleyi indirmesi için eliyle işaret ederek. Yeden heyecanlı görünüyordu; o gerçekten de samimi bir adamdı ve her ne kadar fazla havalı biri olmasa da, Kelsier bu kadarına saygı duyabilirdi.

Hayatımın çoğu boyunca benim sorunum tam tersi oldu, diye düşündü Kelsier eğlenerek Yeden'in yanında tekneden inerken. *Gereğinden çok hava, gereğinden az samimiyet.*

İkili yürüyerek kanal işçileri sırasına doğru yaklaştı. İşçilerin ön tarafında durmakta olan adam Kelsier'in muhafız yüzbaşısı rolünü üstlenen Ham'ın Haydutlarından biriydi. Selam duruşuna geçti. "Kavşağa ulaştık Lord Kelsier."

"Bunu görebiliyorum," diye tekrar etti Kelsier. İleride huş ağaçlarından oluşmuş sık bir orman yetişmişti, hafif bir eğimle tepelere doğru gidiyordu. Kanallar ormanlardan uzakta giderdi; Son İmparatorluk'un başka kesimlerinde daha iyi tahta kaynakları vardı. Çoğu kişi tarafından görmezden gelinmiş olan orman uzayıp gidiyordu.

Kelsier kalay yakarak bir anda kör edici hâle gelen güneş ışığı yüzünden hafifçe irkildi. Ama gözleri alıştı ve ormandaki detayları ve ufak bir hareketliliği fark etti.

"Orada," dedi bir sikkeyi havaya fırlatarak. Sonra da bunu itti ve sikke de

havayı yararak ileri atılıp bir ağaca küt diye vurdu. Önceden kararlaştırılmış olan sinyal verilince, küçük bir grup kamuflajlı adam ağaç sırasından ayrıldı ve kül lekeli toprakları geçerek kanala doğru geldiler.

"Lord Kelsier," dedi en öndeki adam selam durarak. "Benim adım Yüzbaşı Demoux. Lütfen, acemileri toplayın ve benimle birlikte gelin. General Hammond sizinle görüşmek için sabırsızlanıyor."

"Yüzbaşı" Demoux bu kadar disiplinli olmak için fazla genç bir adamdı. Daha yirmilerine ancak girmiş olan adam, küçük asker mangasına eğer daha az becerikli olsaydı kendini beğenmiş gibi görülecek bir düzeyde ciddiyetle önderlik ediyordu.

Ondan daha genç adamlar da askerlere savaşta önderlik etmiştir, diye düşündü Kelsier. *Sırf ben o yaştayken züppenin biriydim diye herkes de öyle olacak anlamına gelmez. Zavallı Vin'e bak; sadece on altı yaşında ama şimdiden ciddiyet bakımından Marsh'a denk.*

Ormanın içinde dolambaçlı bir rotada ilerlediler; Ham'ın emriyle her asker arkalarında bir grup izi bırakmamak için farklı bir yoldan yürüyordu. Kelsier dönerek arkasından gelmekte olan iki yüz kadar adama doğru bir göz atıp hafifçe kaşlarını çattı. İzleri büyük olasılıkla yine de görülür olacaktı ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Bu kadar çok adamın hareketlerini maskelemek neredeyse olanaksız olurdu.

Demoux duraklayarak elini salladı ve mangasının birkaç üyesi öne doğru atıldı; onlarda liderlerindeki askeri terbiyenin yarısı bile yoktu. Yine de Kelsier etkilenmişti. Son kez ziyarete geldiği zaman, adamların çoğu dışlanmış skaa gibi tipik bir şekilde koordinasyonsuz bir ayaktakımıydı. Ham ve subayları işlerini iyi başarmıştı.

Askerler bir parça sahte çalılığı çekerek açtılar ve yerdeki çatlak gözler önüne serildi. İçerisi karanlıktı, kenarlarında da kristale benzer granit çıkıntılar vardı. Bu, sıradan bir tepe mağarası değil, aksine doğrudan aşağı doğru inen yerdeki bir yarıktı.

Kelsier sessizce ayakta durarak siyah, taşla çevrili yarığa baktı. Hafifçe titredi.

"Kelsier?" diye sordu Yeden kaşlarını çatarak. "Ne oldu?"

"Bana Çukurlar'ı hatırlatıyor. Onlar da böyle görünürdü. Yerdeki çatlaklar."

Yeden'in hafifçe rengi attı. "Ha! Şey... ben..."

Kelsier umursamazca elini salladı. "Bunun olacağını biliyordum. Bir yıl boyunca her gün o mağaraların içine indim ve her zaman dışarı geri çıktım. Ben onları yendim. Benim üzerimde bir etkileri yok."

Sözlerini kanıtlamak için öne bir adım attı ve ince yarıktan içeriye girdi. İri bir adamın aradan geçmesine ancak yetecek kadar genişti. Kelsier aşağı inerken hem Demoux'nun mangasının hem de yeni acemi askerlerin sessizlik içinde onları izlediğini gördü. Kasıtlı olarak onların duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu.

Zayıflığımı görsünler ve onu alt ettiğimi de görsünler.

Bunlar cesur düşüncelerdi. Ancak Kelsier bir kere yüzeyin altına indiği zaman

sanki oraya geri dönmüş gibiydi. İki taş duvarın arasında kısılı kalmış, titreyen parmaklarla aşağılara doğru aranıyordu. Soğuk, nemli, karanlık. Atiyumu çıkaranların köleler olması gerekiyordu. Allomanserler daha etkili olabilirdi ama atiyum kristallerinin yakınında Allomansi kullanmak onları kırıyordu. Bu yüzden de Lord Hükümdar hüküm giymiş adamları kullanır, onları zorla çukurlara gönderirdi. Onları derinlere, daha da derinlere inmeye zorlardı...

Kelsier kendisini zorlayarak devam etti. Burası Hathsin değildi. Bu çatlak, saatler boyunca aşağı inmeyecekti ve parçalanmış, kanayan kollarla içerisinde gizlenmiş olan atiyum jeotlarını arayarak uzanılması gereken kristallerle dolu delikler olmayacaktı. Bir jeot; bu bir hafta daha fazla hayatı satın alırdı. Ustabaşıların kamçıları altında hayat. Sadist bir tanrının iktidarı altında hayat. Kırmızıya dönmüş güneşin altında hayat.

Ben işleri başkaları için değiştireceğim, diye düşündü Kelsier. *Ben dünyayı daha iyi yapacağım*!

İniş onun için zor oldu; asla itiraf etmeyeceği kadar zordu. Neyse ki yank kısa süre sonra aşağıdaki daha büyük bir mağaraya doğru açıldı ve Kelsier aşağıdan gelen bir ışık zerresini yakaladı. Kendisini yolun kalan kısmında düşmeye bırakarak engebeli taş zemine indi ve dikilmiş beklemekte olan adama gülümsedi.

"Ne zahmetli giriş kapın varmış Ham," dedi Kelsier ellerinin tozunu silkeleyerek.

Ham gülümsedi. "Sen bir de tuvaleti gör."

Kelsier gülerek diğerlerine de yol açmak için kenara çekildi. Mağaraya açılan birkaç doğal tünel vardı ve yarığın dibinde tekrar yukarı çıkılabilmesi için küçük bir ip merdiven asılı duruyordu. Yeden ve Demoux da kısa bir süre sonra merdivenden aşağı indiler, giysileri iniş yüzünden kirlenmiş ve yırtılmıştı. Bu içeri girmesi kolay olan bir yol değildi. Ancak amaçlanan şey de buydu.

"Seni görmek güzel Kell," dedi Ham. Onu kol yenleri eksik olmayan giysiler içinde görmek garip gelmişti. Hatta ön tarafı düğmeli ve kare kesimli hatları olan askeri kıyafeti oldukça resmi görünüyordu. "Bana kaç tane getirdin?"

"İki yüz kırktan biraz fazla."

Ham kaşlarını kaldırdı. "Toplama hızlandı mı o zaman?"

"Nihayet," dedi Kelsier başıyla onaylayarak. Askerler mağaraya inmeye başladı ve Ham'ın yardımcılarından birkaç tanesi de ileri çıkarak yeni gelenlere yardım etmeye ve onları bir yan tünele doğru yönlendirmeye başladı.

Yeden, Kelsier ve Ham'a katılmak için geldi. "Bu mağara hayret verici Lord Kelsier! Ben daha önce hiç mağaralarda bulunmamıştım. Lord Hükümdar'ın bu adamları bulamamasına şaşmamak gerek!"

"Burası iç içe geçmiş onlarca mağaradan oluşan bir yer ve tam olarak güvence altında," dedi Ham gururlu bir şekilde. "Sadece üç girişi var, hepsi de bunun gibi yarıklar. Uygun ikmal malzemeleriyle bu bölgeyi bir işgalci kuvvete karşı süresiz olarak savunabiliriz."

"Artı bu tepelerin altındaki tek mağaralar bunlar değil," dedi Kelsier. "Lord

Hükümdar bizi yok etmek için kararlı olsaydı bile, ordusu bizi arayarak haftalar harcayıp yine de bulamayabilirdi."

"İnanılmaz," dedi Yeden. Dönerek Kelsier'e baktı. "Senin hakkında yanılmışım Lord Kelsier. Bu operasyon... bu ordu... Eh, sen burada etkileyici bir şey yapmışsın."

Kelsier gülümsedi. "Aslında sen benim hakkımda haklıydın. Sen başlangıçta bana güvendin; bizler sadece senin sayende buradayız."

"Ben... sanırım öyle, değil mi?" dedi Yeden gülümseyerek.

"Her neyse," dedi Kelsier. "Güvenini takdir ediyorum. Bütün o adamları çatlaktan aşağı indirmek büyük olasılıkla biraz zaman alacaktır, sen burada işleri idare edebilir misin? Ben biraz Hammond'la konuşmak istiyorum."

"Elbette Lord Kelsier." Sesinde saygı, hatta biraz da artmakta olan övgü vardı.

Kelsier başıyla yan tarafa doğru işaret etti. Ham hafifçe kaşlarını çatarak bir fener aldı, sonra da Kelsier'i takip ederek birinci mağaradan çıktı. Bir yan tünele girdiler ve bir kere duyma mesafesinden çıktıkları zaman Ham duraklayarak geriye doğru baktı.

Kelsier durarak bir kaşını kaldırdı.

Ham başıyla giriş mağarasına doğru işaret etti. "Yeden kesinlikle değişmiş."

"Benim insanlar üzerinde öyle bir etkim vardır."

"Huşu uyandırıcı alçakgönüllülüğün yüzünden olsa gerek," dedi Ham. "Ben ciddiyim Kell. Bunu nasıl yaptın? O adam resmen senden nefret ederdi; şimdi ise sana ağabeyine tapan bir çocuk gibi bakıyor."

Kelsier omuz silkti. "Yeden daha önce hiç etkili bir takımın parçası olmamış. Sanırım gerçekten de bir şansımız olduğunun farkına varmaya başlıyor. Bir yılın yarısından sadece biraz fazla bir sürede, onun hayatı boyunca hiç görmediği kadar büyük bir isyancı grubu topladık. Bu türden sonuçlar en inatçıları bile yola getirebilir."

Ham ikna olmuş gibi görünmüyordu. En sonunda ise sadece omuz silkerek tekrar yürümeye başladı. "Sen ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Aslında ben eğer yapabilirsek diğer iki girişi de ziyaret etmek istiyorum," dedi Kelsier.

Ham başıyla onaylayarak bir yan tüneli işaret etti ve yolu gösterdi. Bu tünel de diğerlerinin çoğu gibi insan elleriyle oyulmamıştı; mağaraların doğal bir uzantısıydı. Çoğunluğu bu kadar geniş olmamakla birlikte, Merkez Salahiyet'te yüzlerce benzer mağara sistemi vardı. Ve atiyum jeotları sadece bir tanesinde yetişirdi: Hathsin Çukurları'nda.

"Her neyse, Yeden haklı," dedi Ham, tüneldeki dar bir yerden geçmek için eğilip bükülürken. "Bu insanları saklamak için mükemmel bir yer bulmuşsun."

Kelsier başıyla onayladı. "Çeşitli isyancı grupları yüzyıllardır bu tepelerdeki mağaraları kullanıyor. Luthadel'e korkutucu derecede yakınlar ama Lord Hükümdar asla buradaki herhangi birine karşı başarılı bir baskın yapamadı. Şimdi ise sadece burayı görmezden geliyor; büyük ihtimalle çok fazla başarısızlık yüzündendir."

"Ondan şüphem yok," dedi Ham. "Bu aşağıdaki bütün girinti ve dar boğazlar yüzünden burası savaşmak için pis bir yer olur." Geçitten çıkarak bir diğer küçük mağaraya girdi. Bunun da tepesinde bir yarık vardı ve hafif bir güneş ışığı aşağı sızıyordu. On askerden oluşan bir manga odada nöbet tutuyordu ve Ham içeri girer girmez hazır ola geçtiler.

Kelsier onaylayarak başını salladı. "Her zaman on adam mı?"

"Üç girişin hepsinde birden," dedi Ham.

"Güzel," dedi Kelsier. İleri çıkarak askerleri inceledi. Kollarını yukarı kıvırmıştı ve yara izleri görünüyordu, adamların da onlara bakmakta olduğunu görebiliyordu. Ne inceleyeceği hakkında aslında bir fikri yoktu ama seçiciymiş gibi görünmeye çalıştı. Silahlarını inceledi, adamların sekizinde değnekler ve ikisinde de kılıç vardı ve birkaç tanesinin omzunun tozunu silkti, gerçi adamların hiçbirisi üniforma giymiyordu.

En sonunda omzunda bir işaret olan bir askere döndü. "Kimin mağaradan çıkmasına izin veriyorsunuz, asker?"

"Sadece General Hammond'ın kendisi tarafından mühürlenmiş bir mektubu olan adamların, efendim!"

"Hiç istisna yok mu?"

"Hayır efendim!"

"Ben şu anda çıkmak istersem?"

Adam durakladı. "Şey..."

"Beni durduracaksın!" dedi Kelsier. "Kimse ayrıcalıklı değil, asker. Ben de değilim, oda arkadaşın da değil, subayların da değil; hiç kimse değil. Eğer elinde o mühür yoksa çıkamaz!"

"Evet efendim!" dedi asker.

"Aferin sana," dedi Kelsier. "Eğer bütün askerlerin bu kadar sağlamsa, General, o zaman Lord Hükümdar korkmakta haklı."

Sözleriyle askerlerin biraz göğsü kabardı.

"Devam edin," dedi Kelsier mağaradan çıkarken Ham'a takip etmesi için işaret ederek.

"İyi yaptın," dedi Ham hafifçe. "Onlar haftalardır senin ziyaretini bekliyorlar."

Kelsier omuz silkti. "Ben sadece onların girişi düzgün bir şekilde koruduğundan emin olmak istedim. Şimdi daha fazla adamın olduğuna göre, bu çıkış mağaralarına açılan tüm tünellere de muhafız koymanı istiyorum."

Ham başıyla onayladı. "Biraz aşırı gibi görünüyor gerçi."

"Sen beni dinle," dedi Kelsier. "Tek bir şikâyetçi ya da kaçak hepimizi birden Lord Hükümdar'a satabilir. Bu yeri savunabilecek olduğunu hissetmen güzel ama eğer sızı içeri sıkıştırarak kamp kurmuş bir ordu olursa, bu ordu bizim için faal olarak işe yaramaz hâle gelmiş olur."

"Pekâlâ," dedi Ham. "Üçüncü girişi de görmek istiyor musun?"

"Lütfen," dedi Kelsier.

Ham başıyla onaylayarak başka bir tünele doğru ona yol gösterdi.

"Ha, bir diğer şey daha," dedi Kelsier bir süre daha yürüdükten sonra. "Yüz adamdık bir grup toparla, hepsi güvendiğin adamlar olsun ve onları yukarıdaki ormanda gezinmeleri için gönder. Eğer bizi arayacak birileri gelecek olursa, bu bölgeden çok sayıda insanın geçmiş olduğu gerçeğini gizleyemeyiz. Ama ayak izlerinin hiçbirisinin herhangi bir yere varmayacağı kadar karışık hâle gelmesini sağlayabiliriz."

"İyi fikir."

"Ben onlarla doluyum," dedi Kelsier, bir diğer mağara odasına girerlerken. Bu önceki ikisinden çok daha büyüktü ve içinde bir giriş yarığı değil, bir antrenman odası vardı. Kılıçları ya da değnekleri olan asker grupları üniformalı eğiticilerin dikkati altında talim yapıyorlardı. Subaylar için üniforma Dockson'ın fikriydi. Adamların hepsine birden üniforma giydiremezlerdi; bu hem çok pahalıya mal olurdu hem de o kadar fazla üniforma almak şüphe çekerdi. Ancak belki liderlerini üniforma içinde görmek adamlarda bir birlik hissi uyandırmak için faydalı olabilirdi.

Ham yoluna devam etmek yerine odanın kıyısında durakladı. Askerlere göz atarak hafifçe konuştu. "Bir ara bunun hakkında konuşmamız gerek Kell. Adamlar kendilerini asker gibi hissetmeye başlıyorlar ama... Eh, onlar skaa. Hayatlarını fabrikalarda ya da tarlalarda çalışarak geçirdiler. Onları gerçekten de savaş meydanına çıkardığımız zaman ne kadar iyi iş çıkaracaklar bilmiyorum."

"Eğer biz her şeyi doğru yapabilirsek, çok fazla savaşmaları gerekmeyecek," dedi Kelsier. "Hathsin'i koruyan sadece birkaç yüz asker var; Lord Hükümdar önemli olduğunu belli etmemek için orayı korumak üzere çok fazla adam bırakamaz. Bizim bin adamımız Hathsin'i kolaylıkla alabilir, sonra da Garnizon gelir gelmez geri çekilebilirler. Diğer dokuz binin birkaç Büyük Ev'in muhafız mangaları ve saray askerleriyle yüzleşmek zorunda kalması mümkün ama orada da adamlarımızın sayı üstünlüğüne sahip olmaları gerek."

Ham başıyla onayladı, gerçi bakışları hâlâ kararsız gibiydi.

"Ne?" diye sordu Kelsier mağara kavşağının pürüzsüz, kristal gibi ağzına yaslanarak.

"Peki ya bizim onlarla işimiz bittiği zaman Kell?" diye sordu Ham. "Bir kere biz atiyumumuzu aldığımız zaman, şehri ve de orduyu Yeden'e teslim edeceğiz. Ondan sonra ne olacak?"

"Orası Yeden'e kalmış," dedi Kelsier.

"Onlar katledilecek," dedi Ham çok hafif bir sesle. "On bin adam Luthadel'i bütün Son İmparatorluk'a karşı elde tutamaz."

"Benim onlara senin düşündüğünden daha iyi bir şans vermeye niyetim var Ham," dedi Kelsier. "Eğer asilleri birbirlerine karşı çevirebilir ve hükümeti de alt üst edebilirsek..."

"Belki," dedi Ham hâlâ ikna olmamış bir şekilde.

"Sen planı kabul etmiştin Ham," dedi Kelsier. "En başından beri bizim niyetimiz buydu. Bir ordu topla, bunu Yeden'e teslim et."

"Biliyorum," dedi Ham içini çekerek magara duvarına yaslanıp. "Sanırım... Eh, şimdi onlara liderlik etmiş olduğum için işler değişti. Belki de ben böyle komuta sahibi olacak adam değilimdir. Ben bir korumayım, general değil."

Nasıl hissettiğini biliyorum dostum, diye düşündü Kelsier. *Ben de bir hırsızım, ermiş değil. Bazı zamanlarda sadece iş neyi gerektiriyorsa onu olmak zorunda kalırız.*

Kelsier bir elini Ham'in omzuna koydu. "Burada iyi bir iş çıkarıyordun."

Ham durakladı. "Çıkarıyor*dum* mu?"

"Yeden'i senin verini alması için getirdim. Dox ve ben ordunun komutanı olarak ona da sıra vermenin daha iyi olacağına karar verdik; bu şekilde askerler liderleri olarak ona da alışabilirler. Dahası sana Luthadel'de ihtiyacımız var. Birilerinin Garnizon'u ziyaret etmesi ve bilgi toplaması gerek ve sen de orduda tanıdıkları olan tek kişisin."

"O zaman ben seninle geri mi döneceğim?" diye sordu Ham.

Kelsier başıyla onayladı.

Ham sadece bir an için üzgün göründü, sonra da rahatlayarak gülümsedi. "En sonunda bu üniformanın içinden çıkabileceğim! Ama sen Yeden'in bununla baş edebileceğini düşünüyor musun?"

"Sen kendin de söyledin, son birkaç ay içinde o çok değişti. Ve o gerçekten de mükemmel bir idareci; ağabeyim bıraktığından beri isyanda iyi bir iş çıkardı."

"Sanırım öyle..."

Kelsier kederli bir şekilde başını salladı. "Biz fazlaca dağılmış hâldeyiz Ham. Sen ve Breeze güvenebileceğimi tam olarak bildiğim iki adamsınız ve sana Luthadel'de ihtiyacım var. Yeden buradaki iş için kusursuz değil ama eninde sonunda ordu onun olacak. Bir süre için önderlik etmesine izin versek de olur. Dahası bu ona da yapacak bir şeyler verecek, çetedeki yeri konusunda biraz huzursuzlanmaya başlıyor." Kelsier durakladı, sonra da eğleniyormuş gibi gülümsedi. "Sanırım diğerlerine gösterdiğim dikkati kıskanıyor."

Ham gülümsedi. "Bu *da* bir değişiklik."

Tekrar yürümeye başlayarak antrenman odasını geride bıraktılar. Bir diğer dolambaçlı taş tünele girdiler. Bu hafifçe aşağı doğru eğimliydi; görebildikleri tek ışık Ham'ın fenerinden geliyordu.

"Biliyor musun, bu yerle ilgili hoş bir şey daha var," dedi Ham birkaç dakika daha yürüdükten sonra. "Büyük ihtimalle bunu sen de daha önce fark etmişsindir; bazen bu aşağısı gerçekten de güzel oluyor."

Kelsier fark etmemişti. Yürüdükleri sırada yan tarafa bir göz attı. Bu bölgenin bir kenarı tavandan damlayan minerallerden oluşmuştu, kirli buz saçaklarına benzeyen ince sarkıt ve dikitler birleşerek bir tür parmaklık oluşturuyorlardı. Mineral damarları Ham'in ışığıyla yanıp sönüyordu ve önlerinde uzanan yol ise çalkantılı bir lav nehrinin donmuş hâli gibi görünüyordu.

Hayır, diye düşündü Kelsier. *Hayır, ben güzelliğini görmüyorum Ham.* Başka bir adam renk ve erimiş kaya katmanlarındaki sanatı görebilirdi. Kelsier ise sadece

Hathsin'i görüyordu. Büyük çoğunluğu aşağı inen sonsuz mağaralar. Çatlakların arasından sürünerek geçmeye, karanlığın içinde derinlere inmeye zorlanmış, yolunu aydınlatmak için bir ışık bile verilmemişti.

Sık sık yukarı geri tırmanmamayı düşünmüştü. Ama ondan sonra mağaralarda bir ceset bulurdu; diğer bir mahkûmun vücudu, kaybolmuş olan ya da belki de sadece vazgeçmiş olan bir adam. Kelsier kemiklere dokunur ve kendisine daha da fazla söz verirdi. Her hafta bir atiyum jeodu bulurdu. Her hafta vahşice dövülerek idam edilmekten kaçınırdı.

O en son sefer hariç. Kelsier hayatta olmayı hak etmiyordu; öldürülmüş olanın kendisi olması gerekirdi. Ama Mare ona o hafta iki tane bulmuş olduğunu söyleyerek bir atiyum jeodu vermişti. Kelsier ise onun yalanını jeodu teslim etmeden önce fark edememişti.

Sonraki gün onu döverek öldürdüler. Kelsier'in gözünün önünde.

O gece Kelsier Kopmuş ve bir Sissoylu olarak güçleri ortaya çıkmıştı. Ertesi gece ise insanlar öldü.

Pek çok insan.

Hathsin Firarisi. Hayatta olmaması gereken bir adam. Onun ölmesini izledikten sonra bile bana ihanet edip etmemiş olduğuna karar veremedim. O jeodu bana sevdiğinden mi verdi? Yoksa suçluluktan mı?

Hayır, o mağaralardaki güzelliği göremiyordu. Çukurlar başka adamları delirtmiş, küçük, dar alanlarda dehşete düşer hâle getirmişti. Bu Kelsier'e olmamıştı. Ama o biliyordu ki labirentler ne harikalar saklıyor olursa olsun, görüntüler ne kadar hayret verici ya da güzellikler ne kadar göz alıcı olursa olsun, o bunlardan asla hoşlanmayacaktı. Mare ölmüşken yapamazdı.

Artık bunları düşünemem, diye kendi kendine karar verdi Kelsier, mağara etrafında daha da kararırmış gibi görünürken. Yan tarafına bir göz attı. "Pekâlâ Ham. Hadi bakalım. Bana ne düşündüğünü söyle."

"Gerçekten mi?" diye sordu Ham hevesle.

"Evet," dedi Kelsier bir teslimiyet duygusu içinde.

"Pekâlâ," dedi Ham. "Şimdi, ben son zamanlarda şu konuda endişe ediyorum: Skaalar asillerden farklı mı?"

"Elbette farklılar," dedi Kelsier. "Aristokrasi paraya ve toprağa sahip. skaaların ise hiçbir şeyi yok."

"Ben ekonomik olarak demek istemiyorum. Ben fiziksel farklılıklardan bahsediyorum. Obligatörlerin ne dediğini biliyorsun, değil mi?"

Kelsier başıyla onayladı.

"Ee, o doğru mu? Yani, skaaların gerçekten de bir sürü çocuğu oluyor ve ben asillerin üremekte sorun yaşadığını duydum."

Buna Denge deniliyordu. Bunun Lord Hükümdar'ın asil sayısının skaaların kaldıramayacağı kadar çok olmaması ve de dayaklara ve rasgele cinayetlere rağmen, her zaman yiyecek yetiştirmek ve fabrikalarda çalışmak için yeteri kadar skaa olmasını garanti altına almasının yolu olduğu iddia edilirdi.

"Ben her zaman onun Nezaret palavrası olduğunu varsaymıştım," dedi Kelsier dürüst bir şekilde.

"Bir düzine kadar çok sayıda çocuğu olan skaa kadınlar biliyorum," dedi Ham. "Ama üçten fazla çocuğu olan tek bir önemli asil ailenin adını veremem."

"Bu sadece kültürel bir durum."

"Ve boy farkı? Diyorlar ki bir zamanlar bir skaa ile asili sadece bakarak ayırt edebilirmişsin. Bu değişti, büyük ihtimalle melezler yüzünden ama skaaların çoğu hâlâ biraz kısa boylu."

"O beslenmeden. Skaalar yeteri kadar yemek yiyemiyor."

"Peki ya Allomansi?"

Kelsier'in yüzü asıldı.

"Orada fiziksel bir fark olduğunu kabul etmek zorundasın," dedi Ham. "Skaalar asla önceki beş nesillerinde bir yerlerde asil kanı yoksa Siskan olmuyorlar."

En azından bu kadarı doğruydu.

"Skaalar asillerden farklı düşünüyor Kell," dedi Ham. "Bu askerler bile biraz ürkek ve onlar cesur olanları! Yeden genel skaa nüfusu hakkında haklı, asla ayaklanmayacaklar. Ya eğer... ya eğer bizlerde fiziksel olarak farklı bir şey varsa? Ya asillerin bizi yönetmeye *hakkı* varsa?"

Kelsier koridorda donakaldı. "Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?"

Ham da durdu. "Sanırım... Hayır, öyle düşünmüyorum. Ama bazen merak ediyorum. Asillerin Allomansi'si var, değil mi? Belki de iktidarda onların olması amaçlanmıştır?"

"Kim tarafından amaçlanmış? Lord Hükümdar mı?"

Ham omuz silkti.

"Hayır, Ham," dedi Kelsier. "Bu doğru değil. *Bu* doğru değil. Bunu görmenin zor olduğunu biliyorum; işler çok uzun zamandır bu şekilde yürüyor ama skaaların yaşama şeklinde çok ciddi bir şekilde yanlış olan bir şeyler var. Buna inanmak *zorundasın.*"

Ham durakladı, sonra da başını sallayarak onayladı. "Hadi gidelim," dedi Kelsier. "Ben o diğer girişi de ziyaret etmek istiyorum."

Hafta yavaş geçti. Kelsier askerleri, eğitimi, yiyecekleri, silahları, ikmal malzemelerini, gözcüleri, muhafızları ve aşağı yukarı aklına gelen diğer her şeyi teftiş etti. Daha da önemlisi, adamları ziyaret etti. Onlara iltifat etti ve cesaret verdi ve önlerinde sık sık Allomansi kullanmayı da ihmal etmedi.

Skaaların çoğu "Allomansi" adını duymuş olsa da, çok azı tam olarak neler yapabileceğini biliyordu. Asil Siskanlar güçlerini nadiren diğer insanların önünde kullanırdı ve melezlerin ise daha bile dikkatli olması gerekiyordu. Sıradan skaaların, hatta şehir skaalarının bile, Çelikitme ya da Lehim yakma gibi şeylerden haberleri yoktu. Onlar Kelsier'in uçarak havada süzülmesini ya da doğaüstü bir kuvvetle dövüşmesini gördükleri zaman, bunların hepsini müphem "Allomansi Büyüleri'ne" yoruyorlardı. Kelsier'in ise bu yanlış anlaşılmayı düzeltmeye hiç niyeti yoktu.

Ancak haftanın bütün etkinliklerine rağmen, Ham'le olan konuşmasını hiç unutmadı.

Asillerin skaalardan üstün olabileceğini aklına nasıl getirebilir, diye düşündü Kelsier merkezi toplantı mağarasındaki yüksek masada oturmuş yemeğini didiklerken. Devasa "oda" yedi bin adamdan oluşan ordunun tamamını alacak kadar büyüktü; gerçi pek çoğu yan bölmelerde ya da yarı yarıya tünellere taşmış olarak oturmaktaydı. Yüksek masa odanın uzak ucundaki yüksek bir kaya oluşumunun üstüne kurulmuştu.

Büyük ihtimalle ben fazla endişeleniyorumdur. Ham aklı başında olan hiçbir insanın düşünmeyeceği şeyleri kafasına takmaya meyilliydi; bu da sadece onun o felsefi ikilemlerinden bir diğeriydi. Hatta şimdiden daha önceki endişelerini unutmuş gibi görünüyordu. Yeden'le gülerek yemeğin tadını çıkarıyordu.

Yeden'e gelince, zayıf isyancı lideri general üniformasının içinde kendinden oldukça memnun görünüyordu ve haftayı Ham'dan ordunun işleyişiyle ilgili çok ciddi notlar alarak geçirmişti. Görevlerini oldukça doğal bir şekilde uygulamaya başlıyormuş gibi görünüyordu.

Aslında ziyafetin tadını çıkarmayan tek kişi Kelsier'miş gibi görünüyordu. Bu akşamın özellikle bu vesile için mavnalarda getirilmiş olan yemekleri, aristokratik standartlara göre mütevazıydı ama askerlerin alışkın olduğundan çok daha kaliteliydi. Adamlar neşe dolu bir şamatacılıkla yemeğin tadını çıkarıyorlar, ufak bira paylarını içerek ânı kutluyorlardı.

Ve yine de Kelsier endişeliydi. Bu adamlar ne için savaştıklarını düşünüyorlardı? Eğitimleri konusunda hevesliymiş gibi görünüyorlardı ama bu sadece düzenli yemekler yüzünden de olabilirdi. Gerçekten de Son İmparatorluk'u devirmeyi hak ettiklerini düşünüyorlar mıydı? Onlar asillerin skaalardan üstün olduğunu düşünüyor muydu?

Kelsier onların tereddütlerini hissedebiliyordu. Adamların pek çoğu yaklaşmakta olan tehlikenin farkındaydı ve sadece katı çıkış kuralları onların kaçmasına engel oluyordu. Her ne kadar eğitimleri hakkında konuşmaya hevesli olsalar da, sarayı ve şehir duvarlarını ele geçirip sonra da Luthadel Garnizonu'na karşı tutmak olan son görevleri hakkında konuşmaktan kaçınıyorlardı.

Başarılı olabileceklerini düşünmüyorlar, diye düşündü Kelsier. *Kendilerine güvenmeleri gerek. Benim hakkımdaki söylentiler bir başlangıç ama...*

Ham'i dürtükleyerek onun dikkatini çekti.

"Sana disiplin sorunu çıkaran adamlar var mı?" diye sordu Kelsier sessizce.

Ham garip soruya kaşlarını çattı. "Bir iki tane var elbette. Bence bu kadar büyük olan bir grupta her zaman karşıt görüşlüler olacaktır."

"Özellikle biri var mı?" diye sordu Kelsier. "Gitmek isteyen adamlar? Yapmakta olduğumuz şeye karşıtlığı konusunda açık sözlü olan birine ihtiyacım var."

"Tam şu anda koğuş hapsinde olan iki tane var," dedi Ham.

"Burada kimse var mı?" diye sordu Kelsier. "Tercihen bizim görebileceğimiz bir masada oturan biri."

Ham bir an kalabalığı gözleriyle tarayarak düşündü. "İkinci masada oturan kırmızı pelerinli adam. İki hafta önce kaçmaya çalışırken yakalanmıştı."

Sözü geçen adam cılız ve huzursuz bir tipti; masasında kamburunu çıkarmış, terk edilmiş bir duruşla oturuyordu.

Kelsier başıyla reddetti. "Benim biraz daha karizmatik birilerine ihtiyacım var."

Ham düşünerek çenesini ovuşturdu. Sonra duraklayarak başka bir masaya doğru başıyla işaret etti. "Bilg. Sağ taraftan dördüncü masada oturan iri adam."

"Gördüm," dedi Kelsier. Bilg kaslı bir adamdı, kalın bir sakalı ve bir yeleği vardı.

"O emirlere itaatsizlik etmeyip bu konuda zekice davranıyor ama sessiz sedasız sorun çıkarıyor," dedi Ham. "Bizim Son İmparatorluk'a karşı bir şansımız olmadığını düşünüyor. Bana kalsa onu da içeri atardım ama bir adamı sadece korkusunu ifade ettiği için cezalandıramam ya da en azından eğer onu cezalandırırsam, aynısını ordunun yarısına da yapmak zorunda kalırım. Dahası o kolayca gözden çıkarmak için fazlasıyla iyi bir dövüşçü."

"Mükemmel o," dedi Kelsier. Çinko yaktı, sonra da Bilg'e doğru baktı. Her ne kadar çinko Kelsier'in adamın duygularını okumasını sağlamasa da, tıpkı metal yakarken yüzlercesinin arasından İtmek için tek bir metal parçasını ayırt edebiliyor olduğun gibi, tek bir kişiyi Teskin ya da Körükleme için seçmen de mümkündü.

Yine de bu kadar büyük bir kalabalığın içinden Bilg'i ayırt etmesi zordu, bu yüzden de Kelsier bütün masadaki adamların üzerine odaklanarak daha sonra kullanmak üzere duygularını "eline aldı". Sonra ayağa kalktı. Yavaş yavaş mağara sessizleşti.

"Askerlerim, ayrılmadan önce son bir kere daha bu ziyaretim sırasında ne kadar etkilenmiş olduğumu ifade etmek istiyorum." Mağaranın doğal akustiği sayesinde güçlenen sözleri oda boyunca yankılandı.

"Sizler iyi bir ordu hâline gelmektesiniz," dedi Kelsier. "General Hammond'ı sizden çaldığım için özür diliyorum ancak onun yerinde son derece becerikli bir adam bırakıyorum. Pek çoğunuz General Yeden'i tanıyorsunuz; onun isyanın lideri olarak yıllarca hizmet ettiğini biliyorsunuz. Benim onun sizleri askeri alanda daha da iyi bir şekilde eğitme becerisine sahip olduğuna dair güvenim tam."

Onların zaten hoşnutsuzluk hissediyor olacakları gerçeğine güvenerek Bilg ve arkadaşlarının duygularını alevlendirerek Körüklemeye başladı.

"Sizlerden istediğim şey büyük bir görev," dedi Kelsier Bilg'e bakmadan. "Luthadel'in dışındaki skaaların, hatta her yerdeki skaaların büyük kısmının sizin onlar için ne yapmak üzere olduğunuzdan haberi yok. Onların sizin katlandığınız eğitimlerden ya da katılmak için hazırlandığınız savaşlardan haberi yok. Ancak bunun ödüllerini onlar toplayacak. Bir gün sizlere kahraman diyecekler."

Bilg'in duygularını daha da sertçe Körükledi.

"Luthadel Garnizonu güçlü ama biz onları yenebiliriz, özellikle de şehir duvarlarını hızlıca ele geçirebilirsek," dedi Kelsier. "Buraya neden gelmiş olduğunuzu unutmayın. Bu sadece bir kılıç savurmayı ya da bir miğfer takmayı öğrenmek için değildi. Bu, bu dünyanın hiçbir zaman görmemiş olduğu bir devrim içindi; iktidarı

kendi elimize almak, Lord Hükümdar'ı yerinden etmek içindi. Hedefinizi aklınızdan hiç çıkarmayın."

Kelsier durakladı. Gözünün ucuyla Bilg'in masasındaki adamların karanlık yüz ifadelerini görebiliyordu. En sonunda, sessizliğin içinde Kelsier masadan gelen bir mırıldanma duydu; mağaranın akustiği bunu pek çok kulağa taşımıştı.

Kelsier kaşlarını çatarak Bilg'e doğru döndü. Bütün mağara daha da sessizleşmiş gibi görünüyordu. "Bir şey mi söyledin?" diye sordu Kelsier. *İşte karar anı. Direnecek mi, yoksa sinecek mi?*

Bilg bakışına karşılık verdi. Kelsier adama harlanmış bir Körükleme daha gönderdi. Ödülü ise Bilg'in kırmızı bir yüzle masasında ayağa kalkması oldu.

"Evet, *efendim*," diye tersçe cevapladı kaslı adam. "Bir şey söyledim. Ben dedim ki bazılarımız 'hedefimizi' aklından çıkarmış değil. Bunu her gün düşünüyoruz."

"Peki, neden?" diye sordu Kelsier. Askerler konuşulanları duyurmak için fazla uzakta olanlara da aktarırken mağaranın arka tarafından gürültülü fısıldaşmalar gelmeye başladı.

Bilg derin bir nefes aldı. "Çünkü efendim, biz düşünüyoruz ki sizin bizi gönderdiğiniz şey intihar. Son İmparatorluk'un orduları sadece tek bir garnizondan daha büyük. Duvarları ele geçirmemizin bir önemi yok, her hâlükarda eninde sonunda katledileceğiz. Bir imparatorluk birkaç bin askerle devrilmez."

Harika, diye düşündü Kelsier. *Üzgünüm Bilg ama birilerinin bunu söylemesi gerekiyordu ve bu kesinlikle ben olamazdım.*

"Görüyorum ki bir anlaşmazlığımız var," dedi Kelsier yüksek sesle. "*Ben* bu adamlara ve onların amacına inanıyorum."

"Ben de senin kafayı yemiş bir salak olduğuna inanıyorum," diye kükredi Bilg. "Ve ben de bu soktuğumun mağaralarına gelerek daha bile büyük salaklık ettim. Eğer bizim şansımız konusunda bu kadar eminsen neden hiç kimse dışarı çıkamıyor? Sen bizi ölmeye gönderene kadar burada kapalı kalacağız!"

"Bana hakaret ediyorsun," diye öfkeyle konuştu Kelsier. "Sen de neden kimsenin gitmesine izin verilmediğini gayet iyi biliyorsun. Sen neden gitmek istiyorsun asker? Arkadaşlarını Lord Hükümdar'a satmak için o kadar hevesli misin? Dört bin hayata karşılık bir avuç boxing için mi?"

Bilg'in yüzü daha da kızardı. "Ben asla böyle bir şey yapmam ama kesinlikle senin beni ölüme göndermene izin verecek de değilim! Bu ordu bir zaman kaybı."

"İhanetten bahsediyorsun," dedi Kelsier. Dönerek kalabalığı gözleriyle taradı. "Bir generalin kendi komutası altında olan bir adamla dövüşmesi uygun değildir. Burada bu isyanın onurunu savunmaya gönüllü olacak bir asker var mı?"

Anında birkaç düzine adam ayağa kalktı. Bir tanesi Kelsier'in özellikle dikkatini çekmişti. Diğerlerinden daha ufaktı ama Kelsier'in daha önceden de fark etmiş olduğu sade bir samimiyeti vardı. "Yüzbaşı Demoux."

Anında genç yüzbaşı öne fırladı.

Kelsier uzanarak kendi kılıcını kavradı ve bunu aşağıdaki adama attı. "Sen kılıç kullanabiliyor musun evlat?"

"Evet efendim!"

"Birisi Bilg için bir silah ile bir çift deri yelek getirsin." Kelsier, Bilg'e doğru döndü. "Asillerin bir âdeti vardır. İki adamın bir anlaşmazlığı olduğu zaman, bunu bir düelloyla çözerler. Benim şampiyonumu yenersen gitmekte özgürsün."

"Ya o beni yenerse?" diye sordu Bilg.

"O zaman ölmüş olacaksın," dedi Kelsier.

"Kalırsam da ölmüş olurum," dedi Bilg yakınlardaki bir askerden gelen bir kılıcı kabul ederken. "Koşulları kabul ediyorum."

Kelsier başıyla onaylayarak birkaç adama masaları kenara çekerek yüksek masanın önünde boş bir alan yaratmaları için elini salladı. Askerler ayaklanarak yarışmayı izlemek üzere etrafa toplanmaya başladılar.

"Kell, ne yapıyorsun sen?" diye tısladı Ham yan tarafından.

"Yapılması gerekli olan bir şeyi."

"Gerekli olan bir... Kelsier, o oğlan Bilg'e rakip olamaz! Ben Demoux'ya güveniyorum, onu bu yüzden terfi ettirdim ama o büyük bir savaşçı değil. Bilg ise ordudaki en iyi kılıç kullanan adamlardan biri!"

"Askerler de bunu biliyor mu?" diye sordu Kelsier.

"Elbette," dedi Ham. "Şunu iptal et. Demoux, Bilg'in neredeyse yarısı kadar; uzanım, güç ve beceride dezavantajlı! Katledilecek!"

Kelsier, Ham'in talebini umursamadı. Sessizce oturarak iki asker deri zırhlarını bağlarken silahlarını kaldırmış olan Bilg ve Demoux'ya baktı. İşleri bittiği zaman Kelsier bir elini sallayarak dövüşün başlaması için işaret verdi.

Ham inledi.

Kısa bir dövüş olacaktı. İki adamın da kılıçları ve çok az zırhları vardı. Bilg kendine güvenerek öne doğru bir adım atıp Demoux'ya doğru bir iki deneme saldırısı yaptı. Oğlan en azından becerikliydi, darbeleri engelledi ama bunu yaparken becerileri hakkında epey bir şey açık etti.

Kelsier derin bir nefes alarak çelik ve demir yaktı.

Bilg saldırdı ama Kelsier kılıcını hafifçe yana İterek Demoux'ya kaçması için yer sağladı. Oğlan bir saplama hareketi denedi ama Bilg bunu kolaylıkla karşıladı. Sonra iri kıyım savaşçı seri bir saldırıya geçerek darbeleriyle Demoux'yu geriye doğru tökezletti. Demoux son saldırının önünden sıçrayarak çekilmeye çalıştı ama çok yavaştı. Kılıç önüne geçilemez derecede korkunç bir şekilde indi.

Kelsier kendini desteklemek için arkasındaki bir fener desteğini Çekerek demirini harladı, sonra da Demoux'nun yeleğindeki demir çivileri kavradı. Demoux sıçrarken Kelsier Çekti, oğlanı küçük bir yay çizdirip geriye doğru uçurarak Bilg'den uzaklaştırdı.

Bilg'in kılıcı taş zemine çarparken Demoux sakarca bir tökezlemeyle yere indi. Bilg şaşkınlık içinde başını kaldırarak baktı ve kalabalığın içinde bir şaşkınlık gürültüsü dolaştı.

Bilg hırlayarak silahını yukarı kaldırıp ileriye koştu. Demoux güçlü darbeyi karşıladı ama Bilg umursamaz bir savuruşla oğlanın silahını kenara itti. Bilg tekrar

saldırdı ve Demoux da refleks olarak kendini savunmak için boş elini kaldırdı.

Kelsier İterek Bilg'in kılıcını darbenin ortasında dondurdu. Demoux eli öne doğru uzatılmış olarak sanki saldırganın silahını düşüncesiyle durdurmuş gibi ayakta kalmıştı. İkili bir an için bu şekilde kalakaldı; Bilg kılıcı ilerletmek için zorluyor, Demoux da huşu içinde eline bakıyordu. Demoux sırtı biraz daha dikleşerek deneme niteliğinde elini ileri doğru hareket ettirdi.

Kelsier de İterek Bilg'i geriye doğru fırlattı. İri savaşçı şaşkınlık içinde haykırarak yere yuvarlandı. Bir an sonra ayağa kalktığında Kelsier'in onu sınırlendirmek için duygularını Körüklemesine gerek kalmamıştı. Hiddet içinde kükreyerek kılıcını iki eliyle kavradı ve Demoux'nun üstüne doğru atıldı.

Bazı insanlar ne zaman pes edeceklerini bilmiyor, diye düşündü Kelsier, Bilg kılıcını savururken.

Demoux kaçınmaya çalıştı. Kelsier oğlanı yan tarafa doğru savurarak kılıcın önünden uzaklaştırdı. Sonra Demoux döndü ve kendi kılıcını iki eliyle kavrayarak Bilg'e doğru savurdu. Kelsier Demoux'nun kılıcını hareketinin ortasındayken güçlü bir demir harlamasıyla kavrayıp şiddetle Çekerek Bilg'in üstüne indirdi.

Kılıçlar birbirlerine bindirdi ve Demoux'nun Kelsier destekli darbesi Bilg'in silahını ellerinden uçurdu. Yüksek sesli bir çatırtı geldi ve iri asker yere düştü, Demoux'nun darbesinin kuvveti yüzünden tamamen dengesini kaybetmişti. Bilg'in silahı kısa bir mesafe ilerideki taş zeminde takırtıyla sekti.

Demoux öne çıkarak silahını afallamış Bilg'in tepesinde kaldırdı. Ve sonra da durdu. Kelsier demir yakarak silahı kavramak ve aşağı Çekmek, öldürücü darbeyi indirtmek için uzandı ama Demoux direndi.

Kelsier durakladı. *Bu adamın ölmesi gerek*, diye düşündü kızgın bir şekilde. Yerde Bilg sessizce inledi. Kelsier onun kıvrılmış kolunu zar zor görebiliyordu; güçlü darbe ile kemikleri paramparça olmuştu. Kanı akıyordu.

Hayır, diye düşündü Kelsier. *Bu da yeterli.*

Demoux'nun silahını bıraktı. Demoux gözleri Bilg'in üstünde kılıcını indirdi. Sonra Demoux ellerini kaldırarak hayret içinde onları inceledi; kolları hafifçe titriyordu.

Kelsier ayağa kalktı ve kalabalık tekrar sessizliğe gömüldü.

"Sizi Lord Hükümdar'a karşı hazırlıksız olarak mı göndereceğimi düşündünüz?" diye hesap sordu Kelsier yüksek bir sesle. "Sizi sadece ölmeniz için göndereceğimi mi düşündünüz? Sizler doğru olan şey için savaşıyorsunuz, askerlerim! Sizler *benim* için savaşıyorsunuz. Sizler Son İmparatorluk'un askerlerine karşı durduğunuz zaman sizleri yalnız bırakmayacağım."

Kelsier elini havaya kaldırarak minik bir metal çubuğu yukarıda tuttu. "Bunu siz de duydunuz, değil mi? On Birinci Metal ile ilgili söylentileri biliyorsunuz? Eh, ben ona sahibim ve onu kullanacağım. Lord Hükümdar ölecek!"

Adamlar tezahürat yapmaya başladı.

"Bizim tek aracımız bu da değil!" diye kükredi Kelsier. "Siz askerlerin içinde hesap edilemez bir güç var! Lord Hükümdar'ın kullandığı esrarlı büyüleri duy-

dunuz mu? Eh, bizim elimizde de onlardan biraz var! Ziyafet çekin askerlerim ve gelecek olan savaştan korkmayın. Savaşı iple çekin!"

Oda tezahüratla çalkalandı ve Kelsier daha fazla bira verilmesi için elini sallayarak işaret etti. Bir çift hizmetkâr Bilg'in dışarı çıkmasına yardım etmek için öne atıldılar.

Kelsier geri oturduğu zaman Ham'in kaşları derince çatılmıştı. "Bu işten hiç hoşlanmadım Kell," dedi.

"Biliyorum," dedi Kelsier sessizce.

Ham daha da fazla konuşmak üzereydi ama Yeden onun önünden uzandı. "Bu inanılmazdı! Ben... Kelsier, ben bilmiyordum! Bana güçlerini başkalarına da aktarabileceğini söylemiş olman gerekirdi. Yahu böyle yeteneklerimiz varken kaybetmemiz mümkün değil!"

Ham bir elini Yeden'in omzuna koyarak adamı tekrar sandalyesine itti. "Ye," diye emir verdi. Sonra da Kelsier'e dönerek sandalyesini daha yakına çekti ve alçak bir sesle konuştu. "Demin benim bütün orduma yalan söyledin Kell."

"Hayır, Ham," dedi Kelsier alçak sesle. "Ben *benim* orduma yalan söyledim."

Ham durakladı. Sonra yüzü karardı.

Kelsier içini çekti. "Bu sadece kısmen bir yalan. Onların savaşçı olmaları gerekli değil, sadece bizim atiyumu kapmamıza yetecek kadar uzun süre öyleymiş gibi görünmeleri yeter. Onunla biz Garnizon'a rüşvet verebiliriz ve adamlarımız savaşmak zorunda bile kalmaz. Bu resmen onlara söz vermiş olduğum şeyin aynısı."

Ham cevap vermedi.

"Biz ayrılmadan önce en güvenilir ve sadık olan askerlerimizden birkaç düzinesini seçmeni istiyorum," dedi Kelsier. "Onları ordunun nerede olduğunu açıklamayacaklarına yemin ettirerek Luthadel'e geri göndereceğiz; böylece bu akşamın haberi skaaların arasında yayılacak."

"O zaman bunlar senin egon için mi?" diye tersledi Ham.

Kelsier başını sallayarak reddetti. "Bazı zamanlar tatsız bulduğumuz şeyleri yapmamız gerekir Ham. Benim egom oldukça dikkate değer olsa da, bu tamamen başka bir şeyler için."

Ham bir an için oturdu, sonra da yemeğine geri döndü. Ancak yemiyordu; sadece oturmuş, yüksek masanın önünde, yerdeki kana gözlerini dikmişti.

Ah Ham, diye düşündü Kelsier. *Keşke sana her şeyi anlatmam mümkün olsaydı.*

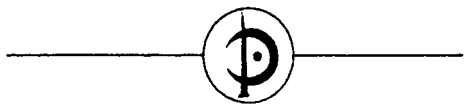
Dolapların arkasında dolaplar, planların ötesinde planlar.

Her zaman bir sır daha vardı.

İlk başta Zifir'in, en azından kendilerine karşı gerçekten ciddi bir tehdit olmadığını düşünenler vardı. Ancak yanında neredeyse dünyanın her kesimine yayıldığını gördüğüm bir afet getirdi. Onun karşısında ordular faydasız. Gücü büyük şehirleri dize getiriyor. Ürünler bozuluyor ve topraklar ölüyor.

İşte savaştığım şey bu. Yenmek zorunda olduğum canavar işte bu. Fazla zaman harcamış olduğumdan korkuyorum. Şimdiden o kadar çok yıkım gerçekleşti ki, insanoğlunun kurtulamayacağından korkuyorum.

Bu gerçekten de filozofların pek çoğunun öngörmüş olduğu dünyanın sonu mu?

22

Terris'e bu hafta içinde ulaştık ve söylemem gerekir ki ülkeyi güzel buluyorum, *diye okudu Vin*. Kuzeydeki ulu dağlar, karlarla kaplı kel tepeleri ve ormandan pelerinleriyle, bu yeşil verimlilik diyarının üstünde nöbetçi tanrılar gibi yükseliyor. Güneydeki kendi topraklarım çoğunlukla düz, sanıyorum eğer manzarayı çeşitlendirecek birkaç dağ olsa daha az kasvetli görünebilirdi.

Burada insanlar çoğunlukla çoban, gerçi oduncular ve çiftçiler de az değil. Bu pastoral bir ülke, kesinlikle. Şimdi bütün dünyanın bel bağladığı kehanetlerin ve ilahi kavramların, bu kadar dikkate değer şekilde kırsal bir yerden çıkabilmiş olması garip görünüyor.

Bize zorlu dağ geçitlerinde kılavuzluk etmeleri için bir grup Terrisli hamal kiraladık. Ancak bunlar sıradan adamlar değiller. Hikâyeler görünüşe göre doğru; bazı Terrislilerin son derece merak uyandırıcı, dikkate değer becerileri var.

Bir şekilde, sonraki gün kullanmak için güçlerini depolayabiliyorlar. Gece uyumadan önce bir saatlerini aniden son derece zayıf bir hâle gelmiş gibi görünerek yataklarının içinde yatarak geçiriyor, sanki elli yıl

birden yaşlanmış gibi oluyorlar. Ancak ertesi sabah uyandıkları zaman oldukça kaslı, güçlü hâle geliyorlar. Görünüşe göre güçlerinin sürekli taktıkları metal bilezikler ve küpelerle bir ilgisi var.

Hamalların liderinin adı Rashek ve o oldukça sessiz biri. Buna rağmen her zamanki gibi meraklı olan Breeches, bu harikulâde güç depolama becerisinin tam olarak nasıl yaptıklarını keşfetmek için onu sorgulayacağına söz verdi.

Yarın yolculuğumuzun Terris'in Uzak Dağları'ndaki son aşamasına başlıyoruz. Orada, umuyorum ki huzuru bulacağım; hem kendim için hem de zavallı dünyamız için.

GÜNLÜĞÜN KENDİNE VERİLEN nüshasını okurken, Vin hızla birkaç karara varmaktaydı. Birincisi okumaktan *hoşlanmadığı* yönündeki kesin inancıydı. Sazed onun şikâyetlerini dinlemiyordu; sadece onun yeteri kadar pratik yapmamış olduğunu iddia ediyordu. Okumanın hiç de bıçak dövüşü öğrenmek ya da Allomansi kullanmak kadar pratik bir beceri olmadığını göremiyor muydu?

Yine de emirleri doğrultusunda okumaya devam ediyordu, sadece inatçı bir şekilde bunu yapabileceğini kanıtlamak için olsa bile. Günlükteki kelimelerin pek çoğu ona zor geliyordu ve Lord Hükümdar'ın garip yazım tarzını deşifre etmeye çalışırken kelimeleri kendi kendine seslendirebilmek için Lord Renoux'nun malikânesinin kuytu bir köşesinde okumak zorundaydı.

Sürekli okumak Vin'in ikinci kararına varmasına da neden olmuştu: Lord Hükümdar hiçbir tanrının olmayı hak etmeyeceği kadar fazla mızmızdı. Günlüğün sayfaları Lord Hükümdar'ın seyahatleri hakkında sıkıcı notlarla dolup taşmadığı zamanlarda, içsel düşünceler ve uzun uzun boş ahlaki zırvalamalarla tıklım tıklımdı. Vin en başında kitabı hiç bulmamış olmayı dilemeye başlıyordu.

İçini çekerek hasır sandalyesinde geriye yaslandı. Alt bahçelerin içinde esen serin bir bahar rüzgârı sol tarafındaki minik fıskiyeli havuzun üstünden geçiyordu. Hava rahatlatıcı bir şekilde nemliydi ve yukarıdaki ağaçlar da onu ikindi güneşinden koruyordu. Asil olmanın, sahte bile olsa, kesinlikle faydalı tarafları vardı.

Arkasından hafif bir ayak sesi geldi. Uzaktaydı ama Vin sürekli olarak biraz kalay yakma alışkanlığını kazanmıştı. Dönerek omzunun üstünden geriye gizlice bir bakış attı.

Genç Yorlatek'i bahçe yolundan aşağı doğru inerken görünce, "Dikiz? Sen burada ne arıyorsun?"dedi şaşkınlıkla.

Dikiz donakalarak kızardı. "İyordu birlikte Dox'la gel ben ve acak değil fazla kal biz."

"Dockson mı?" dedi Vin. "O da mı burada?" *Belki de Kelsier'den haber getirmiştir!*

Dikiz başıyla onaylayarak yaklaştı. "İyordu silahlar burada sakla için biraz getir biz."

Vin durdu. "İşte bunu anlamadım."

"Biraz daha silah getirmemiz lazımdı," dedi Dikiz şivesiz bir şekilde konuşabilmek için kendini zorlayarak. "Bir süre için onları burada depolayacağız."

"Hah," dedi Vin ayağa kalkıp elbisesinin tozunu silkerek. "Gidip onu görsem iyi olacak."

Dikiz bir anda tekrar kızararak endişeli göründü ve Vin de başını yana yatırdı. "Başka bir şey daha mı var?"

Ani bir hareketle Dikiz, yeleğinin içine uzanarak bir şey tutup çıkardı. Vin karşılık olarak lehim harladı ama cisim sadece pembeli beyazlı bir mendildi. Dikiz bunu ona doğru uzattı.

Vin tereddütlü bir şekilde mendili aldı. "Bu ne için?"

Dikiz bir kere daha kızardı, sonra da dönüp fırlayarak uzaklaştı.

Vin afallamış bir şekilde onun gitmesini izledi. Elindeki mendile baktı. Yumuşak dantelden yapılmıştı ama sıra dışı herhangi bir şey varmış gibi görünmüyordu.

Bu da ammıa acayip oğlan ya, diye düşündü mendili kol yeninin içine sokarken. Günlüğün kendi nüshasını aldı, sonra da bahçe yolundan yukarı doğru yürümeye başladı. Elbise giymeye o kadar alışmaya başlamıştı ki eteklerinin alt katmanlarının otlara ya da taşlara sürtünmesine engel olmak için dikkat etmesine neredeyse hiç gerek kalmıyordu.

Sanırım bu da kendi içinde faydalı bir beceridir, diye düşündü Vin malikânenin bahçe girişine elbisesi tek bir dala bile takılmamış şekilde ulaşırken. Cam panellerden oluşan kapıyı iterek açtı ve gördüğü ilk hizmetçiyi durdurdu.

"Üstat Delton geldi mi?" diye sordu Dockson'un sahte ismini kullanarak. O Renoux'nun Luthadel'in içindeki bağlantılarından birisi rolünü oynuyordu.

"Evet, leydim," dedi hizmetçi. "Lord Renoux ile görüşmedeler."

Vin hizmetçinin gitmesine izin verdi. Büyük ihtimalle zorlarsa toplantıya girebilirdi ama bu iyi olmazdı. Leydi Valette'in Renoux ile Delton arasındaki ticari bir görüşmeye katılması için hiçbir sebebi yoktu.

Vin düşünceli bir şekilde alt dudağını kemirdi. Sazed ona her zaman görünüşünü korumasının gerekli olduğunu söylüyordu. *Peki*, diye düşündü. *Ben de beklerim. Belki Sazed bana o deli oğlanın bu mendille ne yapmamı beklediğini söyleyebilir.*

Üst kattaki kütüphaneye doğru yöneldi, yüzünde hoş ve leydilere yakışır bir gülümseme ile içten içte Renoux ile Dockson'ın ne hakkında konuştuklarını tahmin etmeye çalışıyordu. Silahları getirmek bir bahaneydi, Dockson bu kadar sıradan bir şey için bizzat gelmezdi. Belki de Kelsier geç kalmıştı. Ya da belki de Dockson en sonunda Marsh'tan bir haber alabilmişti; Kelsier'in ağabeyinin de kısa süre içinde diğer yeni obligatör çıraklarıyla birlikte Luthadel'e geri dönüyor olması lazımdı.

Dockson ve Renoux bana haber gönderebilirdi, diye düşündü kızgınlıkla. Valette sık sık amcasıyla birlikte misafirleri ağırlardı.

Başını salladı. Her ne kadar Kelsier onu çetenin tam bir üyesi olarak adlandırmış olsa da, diğerleri belli ki onu hâlâ bir çocuk gibi görüyorlardı. Onu aralarına

kabul etmişlerdi ve dost canlısıydılar ama onu da işin içine katmak akıllarına gelmiyordu. Bu büyük ihtimalle kasıtlı bir şey değildi ama bu, durumu hiç de daha az sinir bozucu yapmıyordu.

İlerideki kütüphaneden ışık geliyordu. Sazed gerçekten de içeride oturmuş, günlüğün son kalan sayfalarını tercüme etmekle uğraşıyordu. Vin içeri girerken başını kaldırdı, gülümsedi ve saygılı bir şekilde başıyla selam verdi.

Bu sefer de gözlük yok, diye düşündü Vin. *Neden o kısa süre boyunca gözlük takmıştı?*

"Vin Hanım," dedi ayağa kalkarak ona bir sandalye getirirken. "Günlükle ilgili çalışmalarınız nasıl gidiyor?"

Vin başını eğerek elindeki gevşek bir şekilde bağlanmış sayfalara baktı. "Fena değil, sanırım. Neden benim de bunları okuma zahmetine girmem gerektiğini anlamıyorum, Kell ve Breeze'e de birer nüsha vermiştin, değil mi?"

"Elbette," dedi Sazed sandalyeyi masasının yanına koyarken. "Ancak Üstat Kelsier çetenin tüm üyelerinin sayfaları okumasını istedi. O bunu yapmakta haklı, diye düşünüyorum ben. O kelimeleri ne kadar çok göz okursa, içlerinde gizlenmiş olan sırları keşfetme olasılığımız da o kadar artar."

Vin hafifçe içini çekerek elbisesini düzeltti ve sandalyeye yerleşti. Mavi beyaz elbisesi güzeldi ve her ne kadar günlük kullanım için olsa da, Vin'in balo tuvaletlerinden sadece biraz daha az şatafatlıydı.

"İtiraf etmelisiniz ki Hanımım, metin inanılmaz," dedi Sazed yerine oturduğu sırada. "Bu yaptığım çalışma bir Sırdaşın rüyası. Gerçekten de, kültürüm hakkında da benim bile bilmediğim şeyleri keşfediyorum!"

Vin başıyla onayladı. "Terris'e ulaştıkları kısma daha yeni geldim." *Umarım sonraki kısımlar daha az malzeme listesi içeriyordur. Dürüst olmak gerekirse, Lord Hükümdar karanlık bir kötülük tanrısı için kesinlikle sıkıcı biri olabiliyor.*

"Evet, evet," dedi Sazed, karakterine uymayan bir heveslilikle konuşuyordu. "Ne dediğini gördünüz mü, nasıl Terris'i 'yeşil verimlilik bölgesi' diye tarif ediyor? Sırdaş efsaneleri bundan bahseder. Terris şimdi donmuş topraklardan oluşan bir tundra; gerçekten de, orada neredeyse hiçbir bitki yaşayamıyor. Ancak bir zamanlar yeşil ve güzeldi, metnin de söylediği gibi."

Yeşil ve güzel, diye düşündü Vin. *Yeşil neden güzel olsun? Bu bitkilerin mavi ya da mor olması gibi sadece acayip olan bir şey olurdu.*

Ancak günlük hakkında onu meraklandıran bir şey vardı; hem Sazed'in hem de Kelsier'in garip bir şekilde hakkında ağzı sıkı davrandıkları bir şey. "Demin Lord Hükümdar'ın birkaç Terrisli hamal bulduğu yeri okudum," dedi Vin dikkatli bir şekilde. "Onların nasıl geceleyin zayıf oldukları hâlde gündüz daha güçlü hâle gelebildiklerinden bahsediyordu."

Sazed bir anda iyice sessizleşti. "Evet, doğru."

"Sen bunun hakkında bir şeyler biliyor musun? Bunun bir Sırdaş olmakla bir ilgisi var mı?"

"Var," dedi Sazed. "Ancak bu bir sır olarak kalmalı, diye düşünüyorum ben.

Siz güvenilmeye lâyık olmadığınız için değil Vin Hanım. Ancak eğer ne kadar az kişinin Sırdaşlardan haberi olursa, bizim hakkımızda da o kadar az söylenti yayılmış olur. Lord Hükümdar'ın son bin yıl boyunca hedeflediği gibi bizi tam olarak yok etmiş olduğuna inanmaya başlaması en iyisi."

Vin omuz silkti. "Peki. Umalım ki Kelsier'in bizden keşfetmemizi istediği metnin içindeki sırların hiçbirisi Terrislilerin güçleriyle ilişkili olmasın; eğer öyleyse, bunları tümüyle ıskalarım."

Sazed durakladı.

"Eh, ne yapalım," dedi Vin umursamaz bir şekilde daha okumadığı sayfaları karıştırarak. "Görünüşe göre Terrislilerden bahsederek epey bir zaman geçirmiş. Sanırım Kelsier geri döndüğü zaman benim söyleyecek pek bir şeyim olmayacak."

"İyi bir noktaya değiniyorsunuz," dedi Sazed yavaşça. "Her ne kadar buna biraz melodramatik bir şekilde değiniyor olsanız da."

Vin arsızca gülümsedi.

"Pekâlâ," dedi Sazed içini çekerek. "Sizin Üstat Breeze ile bu kadar fazla zaman geçirmenize izin vermemiş olmamız gerekirdi, diye düşünüyorum ben."

"Günlükteki adamlar," dedi Vin. "Onlar Sırdaş mı?"

Sazed başını sallayarak onayladı. "Bizim şimdi Sırdaş dediğimiz şey o zamanlar çok daha sık bulunuyordu, belki de modern aristokrasinin arasındaki Sıskanlardan bile daha çoklardı. Bizim sanatımıza 'Ferukemi' denilir ve çeşitli fiziksel özellikleri metal parçalarının içinde depolama becerisini sağlar."

Vin kaşlarını çattı. "Siz de mi metal yakıyorsunuz?"

"Hayır, Hanımım," dedi Sazed başını sallayarak. "Ferukemistler Allomanserler gibi değildir; bizler metallerimizi yakıp bitirmeyiz. Biz metalleri depo olarak kullanırız. Her metal parçası, boyutuna ve alaşımına bağlı olarak belli bir fiziksel özelliği depolayabilir. Ferukemist bir özelliği depo eder, sonra da daha sonraki bir zamanda bu rezervi kullanır."

"Ne özelliği?" diye sordu Vin. "Güç gibi mi?"

Sazed başını sallayarak onayladı. "Metinde, Terrisli hamallar kendilerini akşamları zayıf hâle getirerek, sonraki gün kullanmak üzere güçlerini bileziklerinde depoluyorlar."

Vin, Sazed'in yüzünü inceledi. "O yüzden sen bu kadar fazla küpe takıyorsun!"

"Evet, Hanımım," dedi Sazed kol yenlerinden birini sıyırmak için uzanarak. Cübbesinin altında pazılarının etrafına takmış olduğu metallerden kalın kol bantları vardı. "Rezervlerimin bir kısmını gizli tutuyorum ama çok sayıda yüzük, küpe ve diğer takı eşyaları kullanmak her zaman Terris kültürünün bir parçası olmuştur. Lord Hükümdar bir keresinde Terrislilerin herhangi bir metale dokunmasını ya da metal sahibi olmasını yasaklamaya çalışmıştı; hatta metal eşya takmayı skaalara da yasaklayarak bunu yalnızca asillerin ayrıcalığı haline getirmeye çalıştı."

Vin kaşlarını çattı. "Bu garip," dedi. "Ben olsam asillerin, onları Allomansi'ye karşı savunmasız bırakacağı için metal takmak *istemeyeceğini* düşünürdüm."

"Gerçekten de öyle," dedi Sazed. "Ancak kişinin giysilerini metal ile vurgula-

ması imparatorlukta uzun bir süredir moda olmuştur. Bu Lord Hükümdar'ın Terrislilere metale dokunma hakkını yasaklama arzusuyla başlamıştır, diye şüpheleniyorum ben. O kendisi metal yüzükler ve bilezikler takmaya başladı ve aristokrasi de her zaman modada onu takip eder. Bugünlerde, zenginlerin çoğu güç ve gurur sembolü olarak sık sık metal takıyor."

"Bana aptalca görünüyor," dedi Vin.

"Moda çoğu zaman öyledir Hanımım," dedi Sazed. "Buna rağmen, taktiği başarısız oldu; asillerin pek çoğu sadece metal gibi görünecek şekilde boyanmış tahtalar takıyor ve Terrisliler de bu alanda Lord Hükümdar'ın hoşnutsuzluğuna göğüs germeyi başarabildi. Vekilharçların hiçbir zaman metale dokunmasına izin vermemek kesinlikle uygulanabilir bir durum değil. Ancak bu Lord Hükümdar'ın Sırdaşların kökünü kazımaya çalışmasını durdurmadı."

"Sizden korkuyor."

"Ve bizden nefret ediyor. Sadece Ferukemistlerden de değil, bütün Terrisliler-den." Sazed bir elini metnin hâlâ tercüme edilmemiş kısmının üstüne koydu. "Ben bu sırrı da burada bulmayı umut ediyorum. Hiç kimse Lord Hükümdar'ın Terris halkına zulmetmesinin sebebini hatırlamıyor ama ben bunun o hamallarla bir ilgisi olduğundan şüphe ediyorum. Onların lideri Rashek görünüşe göre çok aksi bir adam. Lord Hükümdar anlatısında ondan sık sık bahsediyor."

"Dinden de bahsediyor," dedi Vin. "Terris dininden. Kehanetlerle ilgili bir şeyler mi?"

Sazed başını olumsuzca salladı. "Bu soruya ben cevap veremem Hanımım, çünkü ben de Terris dini hakkında sizden daha fazla bir şey bilmiyorum."

"Ama sen dinleri topluyorsun," dedi Vin. "Kendininkini bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Sazed ağırbaşlı bir şekilde. "Gördüğünüz gibi Hanımım, Sırdaşlar da bu yüzden oluşturulmuştu. Yüzyıllar önce halkım kalan son birkaç Terrisli Ferukemisti sakladı. Lord Hükümdar'ın Terris halkına karşı olan seferleri oldukça vahşileşiyordu; bu onun üreme programlarına başlamasından önceydi. O zamanlar bizler vekilharç ya da hizmetkâr değildik, skaa bile sayılmıyorduk. Biz yok edilecek olan bir şeydik.

"Ama bir şeyler Lord Hükümdar'ın bizim soyumuzu tamamen kurutmasına engel oldu. Neden olduğunu bilmiyorum, belki de soykırımın fazlasıyla hafif bir ceza olacağını düşünüyordu. Her neyse, iktidarının ilk iki yüzyılı sırasında bizim dinimizi başarılı bir şekilde yok etti. Sırdaşlar Kurulu sonraki yüzyıl sırasında kuruldu, üyeleri kaybedilmiş olan şeyleri geri kazanmak ve bunları gelecek için hatırlamak konusunda kararlıydı."

"Ferukemiyle mi?"

Sazed başını sallayarak parmaklarını sağ kolundaki kolluğun üzerinde gezdirdi. "Bu bakırdan yapılmıştır; hatıra ve düşüncelerin depolanmasını sağlar. Her Sırdaş bunun gibi bilgiyle doldurulmuş birkaç kolluk taşır; şarkılar, hikâyeler, dualar, tarihler ve diller. Sırdaşların pek çoğunun özel bir ilgi alanı vardır; benimki din ama hepimiz bütün toplananları hatırlarız. Eğer tek birimiz Lord Hükümdar'ın

ölümüne kadar sağ kalabilirse, o zaman dünyanın halkları kaybetmiş olduğu her şeyi geri kazanabilecek."

Durakladı, sonra kol yenini tekrar indirdi. "Eh, kaybedilmiş olan *her* şeyi değil. Hâlâ bulamamış olduğumuz şeyler var."

"Kendi dininiz," dedi Vin sessizce. "Onu hiç bulamadınız, değil mi?"

Sazed başını salladı. "Lord Hükümdar bu günlükte onu Miraç Kuyusu'na yönlendiren şeyin bizim kâhinlerimiz olduğunu ima ediyor ama bu bile bizim için yeni bir bilgi. Biz neye inanıyorduk? Neye ya da kime tapınıyorduk? Bu Terrisli kâhinler nereden geldiler ve geleceği nasıl tahmin edebiliyorlardı?"

"Ben... üzgünüm."

"Biz aramaya devam ediyoruz Hanımım. Eninde sonunda cevaplarımızı bulacağız, diye düşünüyorum ben. Eğer bulamazsak bile, yine de insanoğlu için paha biçilemez bir hizmeti yerine getirmiş olacağız. Başka halklar bize uysal ve köle ruhlu diyorlar ama biz de onunla mücadele ettik, kendi yöntemimizle."

Vin başıyla onayladı. "Peki, başka neler depolayabiliyorsunuz? Güç ve hatıralar. Başka bir şey var mı?"

Sazed ona dik dik baktı. "Şimdiden çok fazla şey söyledim, diye düşünüyorum ben. Siz bizim yaptığımız şeyin tekniğini anladınız, eğer Lord Hükümdar metinde bu şeylerden bahsedecek olursa kafanız karışmayacak."

"Görüş," dedi Vin canlanarak. "O yüzden beni kurtardıktan sonraki birkaç hafta boyunca gözlük taktın. Beni kurtardığın gece daha iyi görmen gerekmişti, o yüzden de bütün rezervini harcadın. Sonra da birkaç haftayı onu tekrar doldurabilmek için zayıf gözlerle geçirdin."

Sazed yorumuna bir cevap vermedi. Kalemini tekrar aldı, belli ki tercümesine geri dönmeye niyetliydi. "Başka bir şey var mıydı Hanımım?"

"Evet, aslını istersen var," dedi Vin mendili kol yeninden çıkararak. "Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Görünüşe göre bir mendile benziyor Hanımım."

Vin hafifçe eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Aman ne komik. Sen Kelsier'in etrafında çok fazla zaman geçirmişsin, Sazed."

"Biliyorum," dedi Sazed sessiz bir iç çekişle. "O beni bozdu, diye düşünüyorum ben. Yine de, sorunuzu anlamış değilim. O mendille ilgili özel olan ne var?"

"*Benim* bilmek istediğim şey de bu," dedi Vin. "Bunu hemen biraz önce bana Dikiz verdi."

"Ah. O zaman tamam."

"Ne tamam?" diye sordu Vin.

"Asil toplumu içinde, Hanımım, genç bir adamın ciddi bir şekilde kur yapmak istediği bir leydiye verdiği hediye geleneksel olarak bir mendildir."

Vin duraklayarak şok içinde mendile bakakaldı. "*Ne*? O oğlan deli mi?"

"Onun yaşındaki çoğu genç adam bir nebze delidir, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed gülümseyerek. "Ancak bu hiç de beklenmedik bir şey değil. Siz odaya girdiğiniz zaman size nasıl gözlerini diktiğini hiç fark etmediniz mi?"

"Ben onun sadece bir tuhaf olduğunu düşünmüştüm. O ne düşünüyor olabilir? O benden o kadar küçük ki."

"Oğlan on beş yaşında Hanımım. Bu da onu sizden sadece bir yaş daha genç yapar."

"İki, ben geçen hafta on yedime girdim," dedi Vin.

"Yine de, o gerçekten de sizden o kadar küçük değil."

Vin gözlerini devirdi. "Onun ilgisi için ayıracak zamanım yok."

"İnsan sizin sahip olduğunuz fırsatların kıymetini bileceğinizi düşünürdü Hanımım. Herkes o kadar şanslı değil."

Vin durdu. O *hadım be salak*. "Sazed, affedersin. Ben..."

Sazed bir elini salladı. "Bu benim asla özlemini çekecek kadar öğrenmiş olduğum bir şey değil Hanımım. Belki de ben şanslıyımdır, yeraltında geçen bir hayat aile sahibi olmayı zorlaştırıyor. Gerçekten de, zavallı Üstat Hammond aylardır karısından uzakta."

"Ham *evli* mi?"

"Elbette," dedi Sazed. "İnanıyorum ki Üstat Yeden de öyle. Onlar ailelerini yeraltı etkinliklerinden uzak tutarak koruyorlar ama bu uzun zaman dilimleri boyunca onlardan ayrı kalmalarını gerektiriyor."

"Başka kim?" diye sordu Vin. "Breeze? Dockson?"

"Üstat Breeze aile sahibi olmak için biraz fazla... kendine odaklı, diye düşünüyorum ben. Üstat Dockson duygusal hayatından bahsetmiş değil ancak ben onun geçmişinde acılı bir şeyler olduğundan şüphe ediyorum. Bu sizin de tahmin edebileceğiniz gibi bir plantasyon skaası için ender bir durum değil."

"Dockson plantasyondan mı?" diye sordu Vin şaşkınlık içinde.

"Elbette. Siz hiç arkadaşlarınızla konuşarak vakit geçirmiyor musunuz Hanımım?"

Arkadaşlarım. Benim arkadaşlarım var. Bu garip bir kavrayıştı.

"Her neyse, benim işime devam etmem gerek," dedi Sazed. "Böylesine saygısızca davrandığım için özür dilerim ama tercümeyi neredeyse tamamladım..."

"Elbette," dedi Vin ayağa kalkarak elbisesini düzeltirken. "Teşekkür ederim."

Dockson'ı misafir çalışma odasında buldu; sessizce bir kâğıda yazı yazıyordu, masanın üstünde düzgün bir şekilde yerleştirilmiş bir belgeler yığını vardı. Standart bir asil takım elbisesi giymişti ve her zaman takımın içinde diğerlerinin olduğundan daha rahatmış gibi görünüyordu. Kelsier havalıydı, Breeze kusursuz ve müsrifti ama Dockson... o kıyafetinin içinde tamamen doğal duruyordu.

Vin içeri girerken başını kaldırdı. "Vin? Affedersin, sana haber göndermiş olmam gerekirdi. Her nedense senin dışarıda olduğunu varsaymıştım."

"Bu günlerde çoğu zaman öyleyim," dedi Vin kapıyı arkasından kapatarak. "Bugün evde kaldım, öğle yemekleri boyunca leydilerin gevezelik etmesini dinlemek biraz sinir bozucu hâle gelebiliyor."

"Tahmin edebilirim," dedi Dockson gülümseyerek. "Geç otur."

Vin başıyla onaylayarak odanın içine doğru ilerledi. Burası sessiz bir yerdi; sıcak renklerle ve koyu ahşaplarla dekore edilmişti. Dışarısı hâlâ nispeten aydınlıktı ama Dockson şimdiden akşam perdelerini çekmişti ve mum ışığında çalışıyordu.

"Kelsier'den bir haber var mı?" diye sordu Vin otururken.

"Hayır," dedi Dockson elindeki belgeyi bir kenara bırakarak. "Ama bu beklenmedik bir durum değil. Mağaralarda uzun bir süre kalmayacaktı, o yüzden de geriye bir haberci göndermesi biraz saçma olurdu. Bir Allomanser olarak at sırtındaki bir adamdan daha hızlı geri gelebilmesi bile mümkün. Her hâlükarda onun birkaç gün geç kalacağını düşünüyorum. Ne de olsa burada Kell'den bahsediyoruz."

Vin başıyla onayladı, sonra da bir an için sessizce oturdu. Dockson ile Kelsier ve Sazed'le, hatta Ham ve Breeze'le bile geçirdiği kadar fazla zaman geçirmiş değildi. Ama o nazik bir adama benziyordu. Çok güvenilir ve çok akıllıydı. Diğerlerinin pek çoğu çeteye bir tür Allomantik güç ile katkıda bulunuyor olsa da Dockson sadece organize etme becerisi yüzünden değerliydi.

Bir şeylerin, örneğin Vin'in tuvaletlerinin satın alınması gerektiği zaman bunun yapıldığından emin olan Dockson'dı. Bir binanın kiralanması, bir malzemenin tedarik edilmesi ya da bir ruhsatın alınması gerektiği zaman, bunun olmasını sağlayan Dockson'dı. O ön planda durmuş asillere rol yapıyor, sislerin içinde savaşıyor ya da asker topluyor değildi. Ancak o olmasa Vin bütün çetenin dağılıp gideceğinden şüphe ediyordu.

O *iyi bir adam*, dedi Vin kendi kendisine. *Eğer ona sorarsam alınmaz.* "Dox, bir plantasyonda yaşamak nasıl bir şeydi?"

"Hım? Plantasyonda mı?"

Vin başıyla onayladı. "Sen bir plantasyonda büyüdün, değil mi? Sen bir plantasyon skaasısın?"

"Evet," dedi Dockson. "Ya da en azından öyleydim. Bu nasıl bir şeydi? Nasıl cevap vereceğimden emin değilim Vin. Bu zor bir hayattı ama skaaların büyük bir kısmının hayatı zordur. Benim izin almadan plantasyondan ayrılmama, hatta ağıl topluluğunun dışına çıkmama bile müsaade edilmiyordu. Pek çok sokak skaasından daha düzenli olarak yemek yerdik ama biz de herhangi bir fabrika işçisi kadar ağır çalıştırılırdık. Belki daha bile fazla.

"Plantasyonlar şehirlerden farklıdır. Oralarda her lord kendi kendisinin efendisidir. Teknik olarak skaaların sahibi Lord Hükümdar ama asiller onları kiralıyor ve istedikleri kadarını öldürmelerine de izin var. Her lord sadece ürünlerinin yetiştiğinden emin olmak zorunda."

"Bunun hakkında çok... duygusuzmuş gibi görünüyorsun," dedi Vin.

Dockson omuz silkti. "Oradaki yaşantımın üstünden epey bir zaman geçti Vin. Ben plantasyonun aşırı derecede travmatik olup olmadığından emin değilim. Bu sadece hayattı; daha iyi olan bir şeyi biliyor değildik. Hatta ben şimdi biliyorum ki plantasyon lordları arasında, benimki aslında nispeten hoşgörülüydü."

"O zaman neden ayrıldın?"

Dockson durakladı. "Bir olay," dedi sesi neredeyse özlemle dolarak. "Kanu-

nun bir lordun istediği herhangi bir skaa kadınıyla yatabileceğini söylediğini biliyor musun?"

Vin başını sallayarak onayladı. "Sadece işi bitince onu öldürmesi gerekiyor."

"Ya da kısa bir süre sonra," dedi Dockson. "Melez bir çocuk doğuramayacağı kadar çabuk bir şekilde."

"Lord senin sevdiğin bir kadını mı aldı?"

Dockson başını salladı. "Bunun hakkında pek konuşmam. Konuşamadığımdan değil de, bunun bir anlamı olmayacağını düşündüğüm için. Ben bir sevdiğini bir lordun tutkusu yüzünden, hatta bir lordun umursamazlığı yüzünden kaybetmiş olan tek skaa değilim. Hatta eminim ki aristokrasi tarafından sevdiği biri öldürülmüş *olmayan* bir skaa bulmakta zorlanırsın. Bu sadece... işler böyle yürüyor işte."

"Kimdi o?" diye sordu Vin.

"Plantasyondan bir kız. Dediğim gibi, benim hikâyem o kadar da orijinal değil. Hatırlıyorum da... onunla birlikte zaman geçirmek için geceleri ağılların arasından gizli gizli geçerdim. Bütün topluluk da bize yardım eder, bizi ustabaşılardan saklardı. Benim karanlık çöktükten sonra dışarıda olmamam gerekiyordu biliyorsun. Ben ilk kez onun için sislerle yüzleştim ve her ne kadar pek çok kişi benim geceleri dışarı çıktığım için aptal olduğumu düşünse de, diğerleri batıl inançlarını aşarak bana cesaret veriyordu. Sanırım aşkımız onlara da ilham veriyordu; Kareien ve ben herkese yaşamak için bir sebep olduğunu hatırlatıyorduk.

"Lord Devinshae, Kareien'i aldığı ve ertesi sabah cesedi gömülmesi için geri geldiği zaman skaa ağıllarında sanki... bir şeyler öldü. Ben de ertesi akşam ayrıldım. Daha iyi bir hayat olup olmadığını bilmiyordum ama artık kalamazdım; Kareien'in ailesi oradayken, Lord Devinshae biz çalışırken izlerken olmazdı..."

Dockson başını sallayarak içini çekti. Vin en sonunda yüzünde biraz duygu görebildi. "Biliyor musun, bazen deniyor olmamız bile beni hayrete düşürüyor," dedi. "İnsan bize yapmış oldukları her şeyden, ölümler, işkenceler, acılardan sonra umut ve sevgi gibi şeylerden artık vazgeçmiş olacağımızı düşünür. Ama vazgeçmiyoruz. Skaalar hâlâ âşık oluyor. Hâlâ aile sahibi olmaya çalışıyorlar ve hâlâ mücadele ediyorlar. Yani, işte biz buradayız... Kell'in çılgın küçük savaşında mücadele ediyor, sonunda hepimizi sadece katledecek olduğunu bildiğimiz bir tanrıya karşı direniyoruz."

Vin sessizlik içinde oturmuş, Dockson'ın tarif etmiş olduğu şeylerin dehşetini algılamaya çalışıyordu. "Ben... senin lordunun diğerlerinden daha iyi biri olduğunu söylediğini sanmıştım."

"Ha, öyleydi," dedi Dockson. "Lord Devinshae nadiren skaalarını döverek öldürtür ve yaşlıları da sadece nüfus tamamıyla kontrolden çıktığı zamanlarda imha ettirirdi. Onun asiller arasında kusursuz bir ünü vardır. Büyük ihtimalle sen de onu baloların bazılarında görmüşsündür; son zamanlarda Luthadel'de bulunuyordu, ekim mevsimleri arasında kışı burada geçirdi."

Vin ürperdiğini hissetti. "Dockson bu korkunç! Nasıl onun gibi bir canavarın aralarına girmesine izin verebilirler?"

Dockson kaşlarını çattı, sonra da hafifçe öne doğru eğilerek kollarını masanın üstüne dayadı. "Vin, onların *hepsi* öyle."

"Skaaların bazılarının dediği şeyin bu olduğunu biliyorum Dox," dedi Vin. "Ama balolardaki insanlar, onlar öyle değiller. Ben onlarla karşılaştım, dans ettim. Dox, onların pek çoğu iyi insanlar. Ben onların hayatın skaalar için ne kadar korkunç olduğunun farkında olduklarını düşünmüyorum."

Dockson garip bir yüz ifadesiyle ona baktı. "Ben senden bunları gerçekten de duyuyor muyum Vin? Neden bizim onlara karşı savaştığımızı sanıyorsun? O insanların, o insanların *hepsinin*, yapmaya muktedir olduğu şeylerin farkında değil misin?"

"Zalimlik belki," dedi Vin. "Ve umursamazlık. Ama onlar canavar değiller, hepsi birden değil. Senin eski plantasyon lordun gibi değil."

Dockson başını salladı. "Sen sadece yeteri kadar iyi göremiyorsun Vin. Bir lord bir gece bir skaa kadına tecavüz edip öldürürken, ertesi gün de ahlakı ve erdemi için övülebilir. Onlar için skaalar insan bile değil. Leydiler lordları bir skaa kadınla yattığı zaman bunu bir aldatılma olarak bile görmüyor."

"Ben..." Kararsızlaşan Vin'in sesi kesildi. Bu asil kültürünün yüzleşmek istemediği bir parçasıydı. Dayakları belki de affedebilirdi ama bu...

Dockson başını iki yana salladı. "Onların seni aldatmalarına izin veriyorsun Vin. Bunun gibi şeyler şehirlerde genelevler yüzünden daha az gözle görülüyor ama cinayetler yine de oluyor. Bazı genelevler çok fakir ancak asil doğumlu kadınları kullanıyor. Ancak büyük çoğunluğu sadece Sorguculan yatıştırmak için düzenli olarak skaa orospularını öldürüyor."

Vin kendini biraz zayıf hissetti. "Ben... genelevleri biliyorum Dox. Ağabeyim her zaman beni onlardan birine satmakla tehdit ederdi. Ama sadece genelevlerin var olması, bütün erkeklerin onlara gittiği anlamına gelmiyor. Skaa genelevlerini ziyaret etmeyen bir sürü işçi var."

"Asiller farklılar Vin," dedi Dockson katı bir şekilde. "Onlar berbat yaratıklar. Neden ben Kelsier onları öldürdüğü zaman şikâyet etmiyorum sanıyorsun? Neden onunla birlikte onların hükümetini devirmek için çalışıyorum sanıyorsun? O dans ettiğin yakışıklı oğlanlara kısa bir süre sonra öldürüleceklerini bile bile ne kadar sık skaa kadınlarla yattıklarını sormalısın. Şu ya da bu şekilde, onların hepsi bunu yapmıştır."

Vin başını öne eğdi. "Onlar affedilemezler Vin," dedi Dockson. Konu hakkında Kelsier kadar tutkuluymuş gibi görünmüyordu, o sadece... kabullenmiş gibi duruyordu. "Ben Kell'in onların hepsi birden ölmeden mutlu olacağını düşünmüyorum. Ben o kadar da ileri gitmemiz gerekeceğinden, hatta gidebileceğimizden bile şüphe ediyorum ama kişisel olarak, onların toplumunun çöktüğünü gördüğümde büyük mutluluk duyacağım."

Vin sessizce oturuyordu. *Onların* hepsi *birden öyle olamaz*, diye düşündü. *Onlar o kadar güzel, o kadar saygıdeğer ki. Elend hiçbir zaman bir skaa kadını alıp öldürmedi... değil mi?*

Her gece sadece birkaç saat uyuyorum. Yolumuza devam etmek zorundayız, her gün gidebildiğimiz kadar uzun mesafeler gitmeliyiz ama en sonunda yattığım zaman uykuyu yakalamakta zorlanıyorum. Gün boyunca yakamı bırakmayan aynı düşünceler gecenin sessizliğinde sadece daha da şiddetleniyor.

Ve hepsinin ötesinde, yukarılardan gelen günleme seslerini duyuyorum, dağlardan gelen titreşimleri. Her vuruşuyla beni daha da yakınına çekiyor.

23

"DİYORLAR Kİ GEFFENRY kardeşlerin ölümü Lord Entrone'un cinayetine karşılık olarak yapılmış bir misillemeymiş," dedi Leydi Kliss sessizce. Vin'in grubunun arkasında müzisyenler sahnenin üstünde çalıyordu ama saat geç olmaya başlamıştı ve dans eden az kişi vardı.

Leydi Kliss'in çevresinde toplanmış olan particiler bu habere kaşlarını çattı. Vin ile küçük bir evin vârisi olan eşlikçisi Milen Davenpleu adlı genç bir adam da dâhil olmak üzere altı kişiydiler.

"Hadi ama Kliss," dedi Milen. "Geffenry ve Tekiel evleri müttefik. Tekiel neden iki Geffenry asiline suikast düzenlesin?"

"Gerçekten de neden?" dedi Kliss kocaman sarışın topuzu hafifçe sallanarak entrikacı bir şekilde öne doğru eğilirken. Kliss hiçbir zaman aşırı bir moda anlayışı sergilememişti. Ancak mükemmel bir dedikodu kaynağıydı.

"Lord Entrone'un Tekiel bahçelerinde ölü olarak bulunduğu zamanı hatırlıyor musunuz?" diye sordu Kliss. "Tekiel Evi'nin düşmanlarından birinin onu öldürmüş olduğu belli gibi *görünüyordu*. Ama Geffenry Evi bir süredir ittifak kurmak için Tekiel'e ricada bulunuyormuş ve görünüşe göre evin içindeki bir hizip, eğer Tekiel'leri tutuşturacak bir şeyler olursa müttefik aramaya daha meyilli olacaklarını düşünmüş."

"Geffenry'nin *kasıtlı* olarak bir Tekiel müttefikini öldürdüğünü mü söylüyorsun?" diye sordu Kliss'in eşlikçisi olan Rene. Düşünceli bir şekilde geniş alnını kırıştırdı.

Kliss, Rene'nin kolunu okşadı. "Sen fazla endişe etme canım," diye öneride bulundu, sonra da hevesli bir şekilde konuşmaya geri döndü. "Görmüyor musunuz? Lord Entrone'u gizlice öldürerek, Geffenry ihtiyacı olan ittifakı elde etmeyi umuyordu. *Bu* da onlara doğu ovalarından geçen o Tekiel kanal yollarına erişim sağlayacaktı."

"Ama geri tepti," dedi Milen düşünceli bir şekilde. "Tekiel numarayı keşfetti ve Ardous ile Callins'i öldürdü."

"Geçen baloda bir iki sefer Ardous'la dans etmiştim," dedi Vin. *Şimdi ise o öldü, cesedi ise bir skaa kenar mahallesinin kıyısındaki ara sokaklarda terk edildi.*

"Öyle mi?" diye sordu Milen. "İyi miydi?"

Vin omuz silkti. "Fazla değil." *Sorabileceğin tek şey bu mu Milen? Bir adam öldü ve sen sadece benim ondan senden daha fazla hoşlanıp hoşlanmadığımı mı bilmek istiyorsun?*

"Eh, şimdi de solucanlarla dans ediyor," dedi gruptaki son erkek olan Tyden.

Milen ona acıdığından hafifçe güldü ki, bu onun hak ettiğinden daha fazlasıydı. Tyden'in mizah çabaları genellikle beklediği rağbeti görmüyordu. Dans salonundaki asillerden çok, Camon'un çetesindeki serserilerin arasında rahat edecek türden biri gibi görünüyordu.

Elbette Dox içten içe hepsinin öyle olduğunu söylüyor.

Vin'in Dockson'la olan konuşması hâlâ aklmdaydı. Neredeyse ölecek olduğu o ilk gecesinde, asillerin balolarına gelmeye başladığı ilk seferde her şeyin ne kadar da sahte göründüğünü düşünmüştü. O ilk izlenimini nasıl unutmuştu? Nasıl olmuş da aldatılmış, onların ihtişamı ve zarafetine hayran olur hâle gelmişti?

Şimdi beline dolanan her asil kolu onun büzülmek istemesine neden oluyordu, sanki kalplerinin içindeki çürümüşlüğü hissedebiliyor gibiydi. Milen kaç tane skaa öldürmüştü? Peki ya Tyden? O gecesini orospularla geçirmekten hoşlanacak bir tipe benziyordu.

Ama Vin yine de rolünü oynuyordu. En sonunda bu gece her nedense kendisini parlak renkleri ve sık sık daha da parlak gülümsemeleri olan diğer kadınlardan ayrı tutma ihtiyacı hissederek siyah tuvaleti giymişti. Ancak başkalarının varlığından kaçınması mümkün değildi; Vin en sonunda çetesinin ihtiyacı olan güvenilirliği kazanmaya başlamıştı. Kelsier, Tekiel Evi için olan planının işlemekte olduğunu öğrendiği için mutlu olacaktı ve Vin'in keşfetmeyi başardığı tek şey bu da değildi. Çetenin çalışmaları için hayati önem taşıyacak düzinelerce ufak tefek dedikodu duymaktaydı.

Bu dedikodulardan bir tanesi Venture Evi hakkındaydı. Aile uzun süreli bir ev savaşı olacağını düşündüğü bir şey için hazırlık yapmaktaydı; bunun bir kanıtı da Elend'ın bir zamanlar katıldığından çok daha az sayıda partiye katılıyor olmasıydı. Vin'in umurunda olduğundan değildi. Geldiği zamanlarda ise genellikle Vin'den kaçınıyordu ve Vin de zaten gerçekten onunla konuşmayı istemiyordu. Dockson'ın anlattığı hatıralar ona Elend'a karşı nedeni davranmaya devam etmekte zorluk yaşayabileceğini düşündürüyordu.

"Milen?" diye sordu Lord Rene. "Hâlâ yarın kurukabuk oyununda bize katılmayı planlıyor musun?"

"Elbette Rene," dedi Milen.

"Geçen sefer de öyle söz vermemiş miydin?" diye sordu Tyden.

"Orada olacağım," dedi Milen. "Geçen sefer bir şey çıktı."

"Ve tekrar çıkmayacak mı?" diye sordu Tyden. "Dördüncü bir adamımız olmadan oynayamayacağımızı sen de biliyorsun. Eğer sen gelmeyeceksen başka birine sorabiliriz..."

Milen içini çekti, sonra da elini kaldırarak yan tarafa doğru hızlı bir hareket yaptı. Hareketi konuşmayı sadece yarım kulakla dinleyen Vin'in dikkatini çekti. Yan tarafa doğru baktı ve gruba yaklaşmakta olan bir obligatör olduğunu görünce neredeyse şaşkınlık içinde sıçrayacaktı.

Şu ana kadar balolarda obligatörlerden kaçınmayı başarabilmişti. Birkaç ay önce bir yüksek prelanla olan son karşılaşması ve bu nedenle bir Sorgucunun dikkatini çekmesinden beri, bir obligatörün yanından geçmeye bile çekinir olmuştu.

Obligatör yaklaştı, biraz ürpertici bir şekilde gülümsüyordu. Belki elleri gri kol yenlerinin içinde gizlenmiş olarak önünde birleştirdiği kolları yüzündendi. Belki gözlerinin etrafındaki yaşlanan derisi yüzünden kırışmış dövmelerden. Ya da belki gözleri sanki kılığının ötesini görebiliyormuş gibi Vin'e doğru yönelen bakışı yüzündendi. Bu sadece bir asil değil, bir obligatördü: Lord Hükümdar'ın gözü, O'nun kanunlarının uygulayıcısıydı.

Obligatör grubun yanında durdu. Dövmeleri onun Nezaret'in ana bürokratik kolu olan İman Kantonu'nun bir üyesi olduğuna işaret ediyordu. Pürüzsüz bir sesle konuşarak grubu gözleriyle inceledi. "Evet?"

Milen birkaç sikke çıkardı. "Yarın bu ikisiyle kurukabuk için buluşacağıma dair söz veriyorum," dedi sikkeleri yaşlı obligatöre verirken.

Bu bir obligatörü çağırmak için son derece saçma bir sebebe benziyordu ya da en azından Vin öyle düşünmüştü. Ama obligatör ne güldü ne de taleplerinin uçanlığına işaret etti. Sadece gülümsedi ve herhangi bir hırsız kadar ustalıklı bir şekilde sikkeleri kaptı. "Ben de buna şahitlik ediyorum Lord Milen," dedi.

"Tatmin oldunuz mu?" diye sordu Milen diğer ikisine.

Başlarını sallayarak onayladılar.

Obligatör Vin'e ikinci bir bakış atmadan döndü ve yavaş yavaş yürüyerek uzaklaştı. Vin onun ayaklarını sürüyerek uzaklaşan şeklini izlerken sessizce nefesini bıraktı.

Aristokrasi içinde olup biten her şeyi biliyor olmalılar, diye düşündü. *Eğer asiller bu kadar basit bir şeye şahitlik etmeleri için onları çağırıyorsa...* nezaret hakkında bir şeyler öğrendikçe, Lord Hükümdar'ın onları organize ederken ne kadar akıllıca davranmış olduğunu fark ediyordu. Her ticari sözleşmeye şahitlik ediyorlardı; Dockson ve Renoux neredeyse her gün obligatörlerle uğraşmak zorunda kalıyordu. Sadece onlar evliliklere, boşanmalara, toprak alımlarına ya da unvanların miras bırakılmasına onay verebilirdi. Eğer bir olaya şahitlik etmiş olan

bir obligatör yoksa bu olay olmamıştı ve eğer bir belgenin üzerinde bir obligatörün mührü yoksa hiç yazılmasa da olurdu.

Sohbet başka konulara dönerken Vin başını salladı. Uzun bir gece olmuştu ve aklı da Fellise'e geri dönerken yolda yazması gerekecek olduğu bilgilerle doluydu.

"Affedersiniz Lord Milen," dedi bir elini Milen'in kolunun üstüne koyarak, gerçi ona dokunmak Vin'in hafifçe titremesine neden olmuştu. "Sanırım benim çekilmemin zamanı geldi."

"Sana arabana kadar eşlik edeyim," diye cevap verdi.

"Buna gerek olmayacak," dedi Vin tatlılıkla. "Biraz hava almak istiyorum öncelikle ve sonra da zaten Terrislimi beklemem gerekecek. Ben gidip masamızda oturacağım."

"Pekâlâ," dedi Milen saygılı bir şekilde başıyla veda ederek.

"İlle gideceksen git Valette," dedi Kliss. "Ama o zaman Nezaret hakkındaki haberlerimi öğrenemeyeceksin..."

Vin durakladı. "Ne haberi?"

Kliss'in gözleri ışıldadı ve kaybolmakta olan obligatöre doğru bir göz attı. "Sorgucular sinekler gibi vızıldıyor. Son birkaç ay boyunca her zaman yaptıklarından *iki kat* daha fazla skaa hırsız çetesini vurdular. İdam etmek için esir bile almıyor, hepsini öldürüp bırakıyorlarmış."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Milen şüpheci bir şekilde. Ne kadar da dik sırtlı ve asalet sahibi görünüyordu. Gerçekte ne mal olduğunu hiç belli etmiyordu.

"Benim de kaynaklarım var," dedi Kliss gülümseyerek. "Var ya, Sorgucular daha bugün bir diğer grup daha bulmuş. Buradan fazla uzakta olmayan bir yerde yuvalanmışlar."

Vin bir ürperti hissetti. Clubs'ın dükkânından *o kadar* da uzak değillerdi... *Hayır, onlar olamaz. Dockson ve diğerleri fazlasıyla akıllı. Kelsier şehirde yokken bile güvende olacaklardır.*

"Lanet hırsızlar," diye hırladı Tyden. "Pis skaalar hadlerini bilmiyor. Onlara kendi cebimizden verdiğimiz yemek ve giysiler yeteri kadar soygun değil mi?"

"Yaratıkların hırsız olarak sağ kalabilmeleri bile hayret verici," dedi Tyden'in genç karısı Carlee her zamanki mırıltılı sesiyle. "Ne türden bir beceriksizin skaalara kendini soydurabileceğini hayal bile edemiyorum."

Tyden kızardı ve Vin merakla gözlerini ona dikti. Carlee kocasına laf sokmak dışında nadiren ağzını açardı. *Onu da soymuşlar demek ki. Belki de dolandırılmıştır?*

Daha sonra incelemek üzere bu bilgiyi de bir kenara koyan Vin gitmek için döndü ve bu hareketi onu gruba yeni gelmiş olan birisiyle yüz yüze getirdi: Shan Elariel.

Elend'in eski nişanlısı her zaman olduğu gibi kusursuzdu. Uzun kumral saçlarının neredeyse ışıltılı bir parlaklığı vardı ve güzel vücudu ise Vin'e sadece kendisinin ne kadar cılız olduğunu hatırlatıyordu. Kendine güveni tam olan birini bile güvensiz hissettirebilecek bir şekilde kendini beğenmiş olan Shan, Vin'in de fark

etmeye başladığı gibi, tam olarak aristokrasinin büyük bir kısmının mükemmel kadın olduğunu düşündüğü şeydi.

Vin'in grubundaki erkekler saygılı bir şekilde başlarıyla selam verdi ve kadınlar da bu kadar önemli birinin konuşmalarına katılmış olmasından onur duyarak reverans yaptı. Vin kaçmaya çalışarak etrafına bakındı ama Shan burnunun dibinde duruyordu.

Shan gülümsedi. "Ah, Lord Milen, bu akşam asıl randevunuz olan leydinin hastalanmış olması ne yazık," dedi Vin'in eşlikçisine. "Görünüşe göre çok az seçeneğiniz kalmış."

Milen kızardı, Shan'ın yorumu ustalıklı bir şekilde onu zor bir duruma sokmuştu. Vin'i savunarak çok güçlü bir kadının öfkesini mi çekecekti? Yoksa Shan'a katılarak kendi eşlikçisine mi hakaret edecekti?

Korkağın yolunu seçti; yorumu duymazdan geldi. "Leydi Shan, sizin bize katılmanız bir onur."

"Öyle," dedi Shan rahat bir şekilde, Vin'in rahatsızlığını izlerken gözleri zevkle ışıldıyordu.

Lanet kadın, diye düşündü Vin. Görünüşe göre Shan'ın ne zaman canı sıkılsa, spor olarak Vin'i bulup utandırıyordu.

"Ancak korkarım ki muhabbet etmek için gelmedim," dedi Shan. "Her ne kadar nahoş olsa da, Renoux çocuğu ile işim var. Bize izin verir misiniz?"

"Elbette leydim," dedi Milen geri çekilerek. "Leydi Valette, bu akşam bana eşlik ettiğiniz için size teşekkür ediyorum."

Vin sürü tarafından terk edilmekte olan yaralı bir hayvan gibi hissederek ona ve diğerlerine başıyla veda etti. Bu akşam *gerçekten* de Shan'la muhatap olmak istemiyordu.

"Leydi Shan," dedi Vin yalnız kaldıkları zaman. "Sanırım sizin benim üzerimdeki ilginiz yersiz. Son zamanlarda Elend'la gerçekten de fazla zaman geçirmiyorum."

"Biliyorum," dedi Shan. "Görünüşe göre senin becerikliliğini fazla abartmışım çocuk. İnsan bir kere kendinden o kadar daha önemli olan bir adamın lütfunu kazandıktan sonra, bu kadar kolayca elinden kayıp gitmesine izin vermezsin diye düşünürdü."

Kıskançlık duyması gerekmez mi, diye düşündü Vin, Shan'ın Allomansi'sinin duyguları üstündeki kaçınılmaz dokunuşunu hissedip bir yandan sinme arzusunu bastırırken. *Onun yerini aldığım için benden nefret etmesi gerekmez mi?*

Ama asillerin tarzı bu değildi. Vin hiçbir şey değildi, anlık bir eğlenceydi. Shan, Elend'ın sevgisini tekrar kazanmakla ilgileniyor değildi; o sadece kendisini küçük düşürmüş olan adama karşılık vermenin bir yolunu arıyordu.

"Akıllı bir kız olsa kendisini sahip olduğu tek avantajı kullanabileceği bir konuma getirmiş olurdu," dedi Shan. "Eğer herhangi bir başka önemli asilin sana dikkat göstereceğini düşünüyorsan, o zaman çok yanılıyorsun. Elend sosyeteyi şok etmeyi sever ve bu yüzden de doğal olarak bunu bulabildiği en basit ve ahmak ka-

dınla yapmayı seçti. Bu fırsatı değerlendir, yakın zamanlarda eline başka bir tane geçmeyecek."

Vin, Allomansi ve hakaretlere karşı dişini sıktı; Shan insanları etmeyi uygun gördüğü her hakaretin karşısında boyun eğmeye zorlamayı belli ki bir sanata çevirmişti

"Şimdi," dedi Shan. "Ben senden Elend'ın sahip olduğu bazı metinler hakkında bilgi getirmeni istiyorum. Senin okuman *var*, değil mi?"

Vin tersçe başıyla onayladı.

"İyi," dedi Shan. "Tek yapman gereken kitaplarının başlıklarını ezberlemen; kapaklarının dışına bakma, onlar yanıltıcı olabilir. İlk birkaç sayfalarını oku, sonra da bana bildir."

"Peki ya ben bunun yerine Elend'a sizin ne planladığınızı söyleyecek olursam?"

Shan kahkaha attı. "Canım, sen benim ne planladığımı *bilmiyorsun*. Dahası, sosyetenin içinde biraz gelişme kaydediyor gibi görünüyorsun. Muhakkak ki *bana* ihanet etmenin hayal bile etmeyi istemeyeceğin bir şey olduğunun farkındasındır."

Bununla birlikte Shan yürüyerek uzaklaştı ve anında etraftaki aristokrasinin içinden bir grup dalkavuk etrafına toplanıverdi. Shan'ın Teskini zayıfladı ve Vin hüsran ve öfkesinin yükseldiğini hissetti. Bir zamanlar olsa, egosu zaten Shan'ın hakaretleri yüzünden rahatsız olamayacak kadar fazla ezilmiş olduğu için sadece hızla uzaklaşırdı. Ama bu gece karşılık vermenin bir yolunu bulmayı arzuladığını fark etti.

Sakin ol. Bu iyi bir şey. Büyük Evler'in planlarında bir piyon oldun, düşük seviyeli asillerin çoğu büyük olasılıkla böylesine bir fırsatı ancak rüyalarında görür.

İçini çekerek Milen ile paylaşmış oldukları ama şimdi boş olan masaya doğru gitti. Bu akşamki balo olağanüstü Hasting Kalesi'nde verilmekteydi. Uzun ve daire şeklindeki merkezi kalenin etrafında altı tane yan kule vardı; her biri ana binadan kısa bir mesafe uzağa yapılmıştı ve duvarlarının üstündeki yürüyüş yollarıyla merkeze bağlanıyorlardı. Kulelerin yedisi de vitraylı camdan yapılmış, kavisli ve kıvrımlı desenlerle süslenmişti.

Balo salonu geniş merkez kulenin tepesindeydi. Neyse ki skaa gücüyle çekilen bir makaralı platform düzeneği sayesinde asillerin en tepeye kadar tırmanmasına gerek kalmıyordu. Balo salonu ise Vin'in ziyaret etmiş olduğu bazı diğer salonlar kadar muhteşem değildi; sadece tonozlu tavanları ve etrafını çevreleyen renkli camları olan karemsi bir odaydı.

İnsanın bu kadar kolayca bıkabiliyor olması komik, diye düşündü Vin. Belki de asiller bu yüzden böylesine korkunç şeyler yapabiliyordur. O kadar uzun zamandır öldürüyorlar ki artık bu onları rahatsız etmiyor.

Bir hizmetkârdan gidip Sazed'i çağırmasını istedi, sonra da ayaklarını dinlendirmek için oturdu. *Keşke Kelsier acele edip de geri gelse*, diye düşündü. O etrafta değilken çete, Vin de dâhil, daha az motivasyona sahipmiş gibi görünüyordu. Çalışmayı istemiyor olduğundan değildi; sadece Kelsier'in iyimserliği ve hazırcevaplığı onu hareket hâlinde tutmaya yardım ediyordu.

Vin boş boş etrafına bakındı ve gözleri sadece kısa bir mesafe ileride bir grup genç asille muhabbet etmekte olan Elend Venture'nın görüntüsüne takıldı. Donakaldı. Bir parçası, Vin olan parça, hızla kaçarak saklanmayı istedi. Tuvaletiyle filan bile masanın altına sığardı.

Ancak garip bir şekilde Valette tarafının daha güçlü olduğunu gördü. *Onunla konuşmam gerek*, diye düşündü. *Shan yüzünden değil, gerçeği öğrenmek zorunda olduğum için. Dockson abartıyordu. Abartıyor olması* gerek.

Ne zaman bu kadar yüzleşmeci bir hâle gelmişti? Vin daha ayağa kalkarken kendi kararlılığına hayret etmişti. Yürürken siyah tuvaletini kısaca kontrol ederek balo odasını geçti. Elend'ın yanındakilerden bir tanesi onun omzunu dürterek başıyla Vin'e doğru işaret etti. Elend döndü ve diğer iki adam çekildi.

"Ah, Valette," dedi Vin onun önünde dururken. "Geç geldim. Senin burada olduğunu bilmiyordum bile."

Yalancı. Tabii ki biliyordun. Valette, Hasting Balosu'nu kaçırmazdı. Konuyu nasıl açacaktı? Nasıl soracaktı? "Benimle karşılaşmaktan kaçınıyorsun," dedi.

"Şimdi ben olsam öyle demezdim. Ben sadece meşguldüm. Ev meseleleri, bilirsin. Dahası ben seni kaba olduğuma dair uyarmıştım ve..." sesi azalarak kesildi. "Valette? Her şey yolunda mı?"

Vin hafifçe burnunu çekmekte olduğunu fark etti ve yanağının üstündeki gözyaşını hissetti. *Salak*, diye düşündü Yorlatek'in mendiliyle gözlerini silerken. *Makyajını berbat edeceksin*!

"Valette, sen titriyorsun!" dedi Elend endişe içinde. "Gel, hadi balkona çıkıp seninle biraz temiz hava alalım."

Vin onun kendisini müziğin ve konuşan insanların seslerinden uzaklaştırmasına izin verdi ve sessiz, karanlık gecenin içine çıktılar. Merkezi Hasting kulesinin tepesindeki pek çoğundan birisi olan bu balkon boştu. Parmaklığın bir parçası olarak yerleştirilmiş tek bir taş fener vardı ve zevkli bir şekilde köşelere bitkiler yerleştirilmişti.

Her zamanki gibi her yere hâkim olan sis havada sürükleniyordu; gerçi balkon sislerin hissedilemeyeceği kadar kalenin sıcaklığına yakındı. Elend sise hiç dikkat etmiyordu. O da çoğu asil gibi sis korkusunun aptalca bir skaa batıl inancı olduğunu kabul ediyordu. Bu Vin'in düşüncesine göre de haksız sayılmazdı.

"Şimdi, nedir bu?" diye sordu Elend. "Seni görmezden geliyor olduğumu itiraf edeceğim. Üzgünüm. Sen bunu hak etmiyordun. Ben sadece... şey... sen o kadar iyi uyum sağlıyormuş gibi görünüyordun ki benim gibi bir baş belasının etrafında dolaşıp da sana..."

"Hiç bir skaa kadınla yattın mı?" diye sordu Vin.

Elend durakladı, afallamıştı. "Bunların hepsi *bu* yüzden mi? Bunu sana kim söyledi?"

"Yattın mı?" diye hesap sordu Vin.

Elend durdu.

Hükümdar adına. Doğruymuş.

"Otur," dedi Elend ona bir sandalye getirerek.

"Doğru, değil mi?" dedi Vin oturarak. "Sen de yaptın. O haklıymış, siz *hepiniz* canavarsınız."

"Ben..." Bir elini Vin'in koluna koydu ama Vin kolunu çekti ve bir gözyaşı damlasının yüzünden aşağı düşerek tuvaletini lekelediğini hissetti. Gözlerini silmek için uzandı ve mendili indirdiğinde makyajla boyanmıştı.

"Ben on üç yaşındayken oldu," dedi Elend sessizce. "Babam 'bir erkek' olmamın zamanının geldiğini düşünmüştü. Daha sonra kızı öldüreceklerini bilmiyordum bile Valette. Gerçekten bilmiyordum."

"Ya sonra?" diye hesap sordu Vin sinirle. "Sen kaç kızı öldürdün Elend Venture?"

"Hiç! Bir daha asla Valette. Birinci sefer ne olduğunu öğrendikten sonra olmazdı."

"Sana inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Elend. "Bak, sosyete kadınları arasında bütün erkekleri hayvan diye damgalamanın moda olduğunu biliyorum ama sen bana inanmak zorundasın. Biz hepimiz öyle değiliz."

"Bana öyle olduğunuz söylendi," dedi Vin.

"Kim tarafından? Taşra asilleri mi? Valette, onlar bizi tanımıyor. Onlar bizi kıskanıyor çünkü kanal sistemlerinin büyük kısmını biz kontrol ediyoruz ve kıskanmakta da haklı olabilirler. Ancak onların kıskançlığı bizleri korkunç insanlar yapmaz."

"Ne kadarı?" diye sordu Vin. "Kaç tane asil böyle şeyler yapıyor?"

"Belki üçte biri," dedi Elend. "Emin değilim. Onlar benim zamanımı birlikte geçirdiğim tipler değil."

Vin ona inanmak istiyordu ve bu arzusunun onu daha da şüpheci yapması gerekirdi. Ama o gözlere, her zaman o kadar samimi bulmuş olduğu o gözlere bakarken kendisini ikna olmuş buldu. Hatırlayabildiği kadarıyla hayatı boyunca ilk defa Reen'in fısıltılarını tamamıyla bir kenara itti ve sadece inandı.

"Üçte biri," diye fısıldadı. Amma da çok. Ama bu hepsi olmasından daha iyi. Gözlerini silmek üzere tekrar uzandı ve Elend mendiline gözlerini dikti.

"Onu sana kim verdi?" diye sordu merak içinde.

"Bir talip," dedi Vin.

"Sana benim hakkımda böyle şeyleri anlatan da o mu?"

"Hayır, o başka biriydi," dedi Vin. "O... dedi ki tüm asiller ya da daha doğrusu tüm Luthadel asilleri, korkunç insanlar. Dedi ki aristokrasi kadınları erkekler skaa orospularla yattığı zaman bunu aldatılma bile kabul etmiyormuş."

Elend burun kıvırdı. "O zaman senin muhbirin kadınları pek iyi tanımıyormuş. Bana kocası ister skaa, ister asil, başka bir kadınla gönül eğlendirdiği zaman rahatsız olmayacak tek bir leydi göstersin."

Vin derin bir nefes alarak kendini sakinleştirirken başını salladı. Kendini rezil olmuş gibi hissediyordu ama... ayrıca huzurluydu da. Elend sandalyesinin yanında diz çökmüştü; belli ki hâlâ endişeliydi.

"O zaman baban o üçte birin içinde mi?" diye sordu.

Elend solgun ışıkta başını eğerek kızardı. "O her türlü metresi seviyor; skaa, asil, onun için fark etmez. Ben hâlâ o geceyi düşünüyorum Valette. Keşke... bilmiyorum."

"Bu senin suçun değildi Elend," dedi Vin. "Sen sadece babasının ona söylediğini yapan on üç yaşında bir oğlandın."

Elend başını çevirdi ama Vin gözlerindeki öfke ve utancı zaten görmüştü. "Birilerinin böyle şeylerin olmasına engel olması gerek," dedi sessizce ve sesindeki yoğunluk Vin'i etkiledi.

Bu umurunda olan bir adam, diye düşündü. *Kelsier gibi bir adam ya da Dockson gibi. İyi bir adam. Neden bunu onlar da görmüyor?*

En sonunda Elend içini çekerek ayağa kalktı ve kendisine de bir sandalye çekti. Oturarak dirseklerini parmaklığa dayadı ve elini dağınık saçlarının içinden geçirdi. "Eh," diye belirtti. "Büyük ihtimalle benim bir baloda ağlattığım ilk leydi sen değilsindir ama samimi olarak umursayıp da ağlattığım ilk leydi *sensin*. Centilmenlik yeteneklerim yepyeni derinliklere indi."

Vin gülümsedi. "Senin yüzünden değil," dedi arkasına yaslanarak. "Bu sadece... son birkaç ay çok yorucu oldu. Böyle şeyleri de öğrendiğim zaman artık kaldıramadım."

"Luthadel'deki çürümüşlükle ilgilenilmesi gerekli," dedi Elend. "Lord Hükümdar bunu görmüyor bile, görmeyi istemiyor."

Vin başıyla onayladı, sonra da Elend'a dik dik baktı. "Hem sen neden son zamanlarda *benden* kaçıyorsun?"

Elend tekrar kızardı. "Ben senin sadece seni meşgul edecek kadar çok yeni arkadaşın olduğunu düşünmüştüm."

"Ne demekmiş o?"

"Ben senin zamanını birlikte geçirdiğin insanların pek çoğundan hoşlanmıyorum Valette," dedi Elend. "Sen Luthadel sosyetesine çok iyi uyum sağlamayı başardın ve ben de genellikle politikaya bulaşmanın insanları değiştirdiğini gördüm."

"Onu söylemesi kolay," diye tersledi Vin. "Özellikle de sen politik yapının en *tepesinde* bulunduğun için. Senin politikayı görmezden gelmeye gücün yetiyor. Bazılarımız o kadar da şanslı değil."

"Sanırım öyledir."

"Dahası sen de diğerleri kadar iyi politik dolap çeviriyorsun," dedi Vin. "Yoksa ilk tanıştığımızda bana karşı olan ilginin babanı sinir etme arzusu sonucunda ortaya çıkmamış olduğunu mu söylemeye çalışacaksın?"

Elend ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, beni uygun bir şekilde ağzının payı verilmiş kabul et. Ben bir sersem ve bir ahmaktım. Aile özelliği."

Vin içini çekerek arkasına yaslandı ve sislerin serin fısıltısının gözyaşlarıyla ıslak yanakları üzerindeki dokunuşunu hissetti. Elend bir canavar değildi, o konuda Vin ona inanmıştı. Belki Vin aptallık etmekteydi ama Kelsier onun da üzerinde etkisini bırakmaya başlamıştı. Etrafındaki kişilere güvenmeye başlı-

yordu ve Elend Venture'dan daha fazla güvenmeyi istediği hiç kimse yoktu.

Ve Elend'la doğrudan bağlantısı olmadığı zaman, Vin asil-skaa ilişkisinin dehşetleriyle başa çıkmayı daha kolay buluyordu. Asillerin üçte biri skaa kadınları öldürüyor olsa bile, toplumlarında kurtarılabilecek bir şeyler vardı. Aristokrasinin kökünü kazımak gerekmeyecekti, bu onların taktiğiydi. Vin'in insanların soyu ne olursa olsun, o türden bir şeylerin olmayacağını garanti altına alması gerekliydi.

Lord Hükümdar adına, diye düşündü Vin. *Ben de diğerleri gibi düşünmeye başlıyorum. Sanki neredeyse bir şeyleri değiştirebileceğimizi düşünür gibiyim.*

Arkasını sislere dönmüş olarak karşısında oturan Elend'a baktı. Mutsuz görünüyordu.

Kötü anıları hatırlattım, diye düşündü Vin suçluluk duyarak. *Babasından bu kadar nefret etmesine şaşırmamak gerek.* Onun kendisini daha iyi hissetmesi için bir şeyler yapmayı arzu ediyordu.

"Elend," dedi dalgınlığını dağıtarak. "Onlar da tıpkı bizim gibiler."

Elend durakladı. "Ne?"

"Plantasyon skaaları," dedi Vin. "Sen bana bir keresinde onları sormuştun. Korkmuştum, o yüzden de gerçek bir leydi gibi davrandım ama sen benim söyleyecek daha fazla bir şeyim olmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydin."

Elend öne doğru eğildi. "O zaman skaalarla birlikte zaman *geçirdin* mi?"

Vin başıyla onayladı. "Çok. Fazlasıyla çok, eğer aileme soracak olursan. Beni buralara göndermiş olmalarının nedeni de bu olabilir. Skaaların bazılarını çok iyi tanıyordum, özellikle de yaşlıca bir adamı. O da birisini kaybetmişti; sevdiği bir kadını. Akşam eğlencesi için güzel bir şeyler isteyen bir lord yüzünden."

"Sizin plantasyonunuzda mı?"

Vin çabucak başıyla reddetti. "Kaçtı ve babamın topraklarına geldi."

"Ve siz de onu sakladınız mı?" diye sordu Elend şaşkınlıkla. "Kaçak skaaların idam ediliyor olması lazım!"

"Ben onun sırrını sakladım," dedi Vin. "Ben onu uzun bir süre için tanımadım ama... şey... sana şu kadarını söyleyebilirim Elend: Onun aşkı da herhangi bir asilinki kadar güçlüydü. Burada Luthadel'de olanların pek çoğundan ise kesinlikle daha güçlüydü."

"Ya zekâ?" diye sordu Elend hevesli bir şekilde. "Sana hiç... Yavaş gibi göründüler mi?"

"Elbette hayır," diye tersledi Vin. "Düşünüyorum da Elend Venture, benim tanıdığım senden daha zeki olan birkaç skaa var. Onların eğitimi olmayabilir ama yine de akıllılar. Ve kızgınlar."

"Kızgın mı?" diye sordu Elend.

"Bazıları," dedi Vin. "Gördükleri muamele yüzünden."

"O zaman biliyorlar mı? Onlarla bizim aramızdaki farkları?"

"Nasıl bilmezler?" dedi Vin mendiliyle burnunu silmek için uzanarak. Ancak mendilin üstüne ne kadar fazla makyaj bulaştırmış olduğunu fark ederek durakladı.

"Al," dedi Elend ona kendi mendilini vererek. "Devam et. Böyle şeyleri nereden biliyorsun?"

"Bana söylediler," dedi Vin. "Bana güveniyorlardı. Onların kızgın olduklarını biliyorum çünkü hayatları hakkında şikâyet ediyorlardı. Onların akıllı olduklarını da aristokrasiden gizli tuttukları şeyler yüzünden biliyorum."

"Ne gibi?"

"Yeraltı nakliyat ağı gibi," dedi Vin. "Skaalar kaçakların kanallar boyunca plantasyondan plantasyona seyahat etmesini sağlıyor. Asiller ise bunun farkında değil çünkü asla skaa yüzlerine dikkat etmiyorlar."

"İlginç."

"Artı hırsız çeteleri de var," dedi Vin. "Bana sorarsan, eğer o skaalar obligatörlerden ve asillerden gizlenerek, Lord Hükümdar'ın burnunun dibinde Büyük Evleri soymayı başarabiliyorsa epey bir akıllı olmaları gerekir."

"Evet, biliyorum," dedi Elend. "Keşke onlardan bir tanesiyle tanışabilsem, nasıl bu kadar iyi gizlenebildiklerini sorabilseydim. Büyüleyici insanlar olmalan gerekir."

Vin neredeyse daha fazla konuşacaktı ama kendini tuttu. *Büyük ihtimalle şimdiden çok fazla konuşmuşumdur.*

Elend onu süzdü. "Sen de büyüleyicisin Valette. Onların seni de bozacaklarını hiç düşünmemiş olmam gerekirdi. Belki de bunun yerine sen onları bozarsın."

Vin gülümsedi.

"Ama gitmem gerek," dedi Elend ayağa kalkarak. "Aslında bu gece partiye belli bir amaç için gelmiştim, bazı arkadaşlarım bir araya geliyor."

Doğru ya, diye düşündü Vin. *Elend'ın daha önce buluşmuş olduğu, Kelsier ve Sazed'in onlarla bir arada olmasının garip olduğunu düşündüğü adamlardan bir tanesi bir Hasting'di.*

Vin de ayağa kalkarak Elend'a mendilini geri uzattı.

Elend almadı. "Onu saklamayı isteyebilirsin. Sadece işlevsel olması amaçlanmamıştı."

Vin başını eğerek mendile baktı. *Bir asil, bir leydiye ciddi bir şekilde kur yapmak istediği zaman, ona bir mendil verir.*

"Oh!" dedi mendili geri çekerek. "Teşekkür ederim."

Elend gülümseyerek Vin'in yanına yaklaştı. "O diğer adam, her kim ise kendi aptallığım yüzünden benden bir adım öne geçmiş olabilir. Ama biraz olsun onunla rekabet etme fırsatını da geri tepecek kadar aptal değilim." Göz kırparak hafifçe eğildi ve dönerek merkezi balo salonuna doğru yürüdü.

Vin bir an bekledi, sonra da ilerleyerek balkon kapısından içeri süzüldü. Elend daha önceki ikiliyle buluştu; bir Lekal ve bir Hasting, Venture'nın politik rakipleri. Bir an için durakladılar, sonra üçü de odanın yan tarafındaki bir merdiven boşluğuna doğru yürüdü.

O merdivenler sadece tek bir yere gidiyor, diye düşündü Vin salonun içine geri girerken. *Yan kuleler.*

"Valette Hanım?"

Vin sıçrayarak döndüğünde Sazed'in yaklaşmakta olduğunu gördü. "Gitmek için hazır mıyız?" diye sordu Sazed.

Vin hızla onun yanına doğru gitti. "Lord Elend Venture az önce Hasting ve Lekal arkadaşlarıyla şu merdivenden çıkıp kayboldu."

"İlginç," dedi Sazed. "Ve neden o... Hanımım, makyajınıza ne oldu!"

"Boş ver," dedi Vin. "Sanırım ben onları takip etmeliyim."

"Şu *başka* bir mendil mi Hanımım?" diye sordu Sazed. "Boş durmamışsınız."

"Sazed sen beni dinliyor musun?"

"Evet Hanımım. Sanırım eğer istiyorsanız onları takip edebilirsiniz ama oldukça göze batarsınız. Ben bunun en iyi bilgi edinme yolu olacağını düşünmüyorum."

"Onları açık açık takip etmem," dedi Vin sessizce. "Allomansi kullanırım, ama bunun için senin iznini almam gerek."

Sazed durakladı. "Anlıyorum. Yan tarafınız nasıl?"

"İyileşeli yıllar oldu," dedi Vin. "Artık onun farkına bile varmıyorum."

Sazed içini çekti. "Pekâlâ. Üstat Kelsier'in de zaten geri döndüğü zaman sizin eğitiminize ciddi bir şekilde devam etmeye niyeti vardı. Sadece... Dikkatli olun. Bu bir Sissoyluya söylemek için saçma bir şey, diye düşünüyorum ben ama yine de söyleyeceğim."

"Olurum," dedi Vin. "Bir saat içinde şuradaki balkonda seninle buluşuruz."

"İyi şanslar Hanımım," dedi Sazed.

Vin ise çoktan balkona doğru hızla gitmekteydi. Köşeyi döndü, sonra da taş parmaklık ve ötesindeki sislerin önünde ayakta durdu. O güzel, girdaplanan boşluk. *Fazla uzun zaman oldu*, diye düşündü kol yeninin içine uzanarak bir metal şişeciği çıkarırken. Hevesli bir şekilde bunu kafasına dikti ve küçük bir avuç sikke çıkardı.

Sonra da memnuniyet içinde parmaklığın üstüne sıçradı ve kendini karanlık sislerin içine fırlattı.

Rüzgâr tuvaletini dalgalandırırken kalay ona görüş imkânı verdi. O gözlerini kule ile ana kale arasında uzanan payanda benzeri duvara doğru çevirirken lehim ona kuvvet verdi. Bir sikkeyi aşağı doğru fırlatarak karanlığın içine gönderirken çelik ona güç verdi.

Havaya doğru savruldu. Hava direnci tuvaletini dalgalandırıyordu ve sanki arkasından bir balya kumaşı çekmeye çalışıyormuş gibi hissetti ama Allomansi'si bununla baş edebilecek kadar kuvvetliydi. Elend'ın kulesi bir sonrakiydi, Vin'in bu kuleyle merkez kule arasında uzanan duvarın üstündeki yürüyüş yoluna çıkması gerekiyordu. Vin çeliğini harlayarak kendisini biraz daha yükseğe doğru itti, sonra da arkasındaki sislerin içine bir sikke fırlattı. Bu sikke duvara çarptığı zaman da onu kullanarak kendisini ileri doğru gönderdi.

Hedeflediği duvara birazcık fazla aşağıdan bindirdi ama yukarısındaki yürüyüş yolunu yakalamayı başardı, kumaş katları darbeyi hafifletmişti. Güçlendirilmemiş bir Vin olsa kendisini duvarın üstüne çekmekte zorluk yaşardı, ama Allomanser Vin kolaylıkla duvarın üstüne tırmanıverdi.

Siyah tuvaleti içinde çömelerek sessizce duvarın üstündeki yol boyunca ilerledi. Burada hiç muhafız yoktu ama karşısındaki kulenin tabanında aydınlatılmış bir nöbetçi yeri vardı.

O *taraftan gidemem*, diye düşündü Vin, bunun yerine yukarı doğru göz atarak. Kulenin birkaç odası varmış gibi görünüyordu ve iki tanesi aydınlıktı. Vin bir sikke bırakarak kendisini yukarı doğru uçurdu, sonra da bir pencerenin desteğine asılarak kendisini çekip, hafifçe taş pencere pervazının üstüne indi. Geceye karşı kepenkler çekilmişti ve Vin de içeride ne olup bittiğini duymak için kalay harlayarak iyice yakına eğilmek zorunda kaldı.

"...balolar hep geç saatlere kadar sürer. Büyük ihtimalle çift nöbet tutmak zorunda kalacağız."

Muhafızlar, diye düşündü Vin zıplayıp pencerenin tepesini İterek. O kulenin yan tarafı boyunca yukarı fırlarken pencere sarsıldı. Bir sonraki pencere pervazının dibini yakaladı ve kendini yukarı çekti.

"...kaldığım için hiç de pişman değilim," dedi tanıdık bir ses içeriden. Elend. "Her nedense o senin olduğundan çok daha çekici Telden."

Bir erkek sesi güldü. "Büyük Elend Venture, en sonunda güzel bir yüz tarafından esir alındı."

"O bundan daha fazlası Jastes," dedi Elend. "O iyi kalpli, plantasyonunda kaçak skaalara yardım etmiş. Ben onu da bizimle birlikte konuşması için getirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Hayatta olmaz," dedi derin sesli bir adam. "Bak Elend, felsefe konuşmak istiyorsan umurumda değil. Sen onu yaparken seninle birkaç kadeh de içerim icabında. Ama senin bize katılmaları için rastgele birilerini getirmene izin verecek değilim."

"Ben de Telden'e katılıyorum," dedi Jastes. "Beş kişi yeter."

"Bak şimdi," dedi Elend'ın sesi. "Ben sizin adil davrandığınızı düşünmüyordum."

"Elend..." dedi bir diğer ses çileli bir şekilde.

"Pekâlâ," dedi Elend. "Telden, sana verdiğim kitabı okudun mu?"

"Denedim," dedi Telden. "Biraz kalın gibi."

"Ama iyi, değil mi?" dedi Elend.

"Yeteri kadar iyi," dedi Telden. "Lord Hükümdar'ın ondan neden bu kadar nefret ettiğini görebiliyorum."

"Redalevin'in çalışmaları daha da iyi," dedi Jastes. "Daha özlü."

"Ben aksilik ediyor olmak istemem," dedi beşinci bir ses. "Ama bizim bütün yapacağımız bu mu? Okumak?"

"Okumanın nesi var?" diye sordu Elend.

"Biraz sıkıcı," dedi beşinci ses.

Aferin sana, diye düşündü Vin.

"Sıkıcı mı?" diye sordu Elend. "Beyler bu fikirler, bu sözler, bunlar *her şey*. Bu adamlar sözleri için idam edileceklerini biliyorlardı. Onların tutkusunu hissedemiyor musunuz?"

"Tutku, evet," dedi beşinci ses. "Fayda, hayır."

"Bizler dünyayı değiştirebiliriz," dedi Jastes. "İki tanemiz ev vârisi, diğer üçümüz ise ikinci vâris."

"Bir gün, iş başında olanlar biz olacağız," dedi Elend. "Eğer bu fikirleri; adalet, diplomasi, ılımlılık; uygulamaya koyacak olursak Lord Hükümdar'ın üzerinde bile baskı uygulayabiliriz!"

Beşinci ses homurdandı. "Sen güçlü bir evin vârisi olabilirsin Elend ama kalanlarımız o kadar da önemli değil. Telden ve Jastes büyük olasılıkla hiçbir zaman başa geçmeyecek ve Kevoux ise, gücenmek yok, hiç de nüfuzlu sayılmaz. Bizler dünyayı değiştiremeyiz."

"Bizler kendi evlerimizin işleyişini değiştirebiliriz," dedi Elend. "Eğer evler kendi aralarında didişmeyi bıraksaydı, Lord Hükümdar'ın kaprisleri karşısında boyun eğmektense iktidarda bir parça gerçek güç elde edebilmemiz mümkün olurdu."

"Her yıl aristokrasi biraz daha zayıflıyor," dedi Jastes ona katılarak. "Skaalarımız da, topraklarımız gibi Lord Hükümdar'a ait. Kiminle evlenebileceğimizi ve neye inanacağımızı onun obligatörleri belirliyor. Hatta kanallarımız bile resmi olarak 'onun' malı. Nezaret suikastçıları fazla açık konuşan ya da fazla başarılı olan adamları öldürüyor. Bu şekilde yaşam olmaz."

"O konuda sana katılıyorum," dedi Telden. "Elend'ın sınıf eşitsizliği hakkındaki zırvalamaları bana saçmalık gibi görünüyor ama Lord Hükümdar'ın karşısına birleşik bir cephe hâlinde çıkmanın önemini görüyorum."

"Aynen öyle," dedi Elend. "İşte biz de bu yüzden..."

"Vin!" diye fısıldadı bir ses.

Vin sıçradı, neredeyse şoktan pencere pervazından düşüyordu. Panik içinde etrafına bakındı.

"Yukarıda," diye fısıldadı ses.

Yukarı bir göz attı. Hemen yukarısındaki bir diğer pencere pervazında Kelsier asılı duruyordu. Gülümsedi, göz kırptı, sonra da başıyla aşağıdaki yürüyüş yoluna işaret etti.

Kelsier sislerin içinden düşerek yanından geçerken Vin, Elend'ın odasına tekrar göz attı. En sonunda kendini aşağı attı ve düşüşünü yavaşlatmak için aynı sikkeyi kullanarak Kelsier'i takip etti.

"Geri gelmişsin!" dedi Vin neşeli bir şekilde yere inerken.

"Bugün öğleden sonra döndüm."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Şu yukarıdaki arkadaşımızı kontrol ediyorum," dedi Kelsier. "Son seferden bu yana çok bir şey değişmiş gibi görünmüyor."

"Son sefer mi?"

Kelsier başıyla onayladı. "Sen bana onlardan bahsettiğinden beri bir iki sefer o küçük grubu gizli gizli dinledim. Zahmet ettiğime değmedi, onlar bir tehdit değil. Sadece içip tartışmak için bir araya toplanan bir avuç asilcik."

"Ama onlar Lord Hükümdar'ı devirmek istiyor!"

"Hiç de değil," dedi Kelsier küçümseyerek. "Onlar sadece asillerin hep yaptığı şeyi yapıyor: ittifak planlıyorlar. Sonraki neslin iktidara gelmeden önce ev ortaklıklarını organize etmeye başlamaları hiç de sıra dışı değil."

"Bu farklı," dedi Vin.

"Ya?" diye sordu Kelsier eğlenerek. "O kadar uzun bir zamandır asilsin ki şimdiden bundan emin olabiliyorsun?"

Vin kızardı ve Kelsier de gülerek dostça kolunu omuzlarına doladı. "Ah, öyle yapma hemen. Yeteri kadar iyi oğlanlara benziyorlar, bir grup asil için. Onların hiçbirini öldürmeyeceğime söz veriyorum, tamam mı?"

Vin başıyla onayladı.

"Belki onları kullanmak için bir yol bulabiliriz, gerçekten çoğundan daha açık kafalı gibi görünüyorlar. Ben sadece senin hayal kırıklığına uğramam istemiyorum Vin. Onlar hâlâ asil. Belki asil olmak onların elinde olan bir şey değil ama bu onların doğasını değiştirmez."

Tıpkı Dockson gibi, diye düşündü Vin. Kelsier de Elend hakkında en kötüsünü varsayıyordu. Ama Vin'in de başka türlüsünü beklemek için herhangi bir sebebi var mıydı? Kelsier ve Dockson'ın yaptıkları gibi bir savaşı sürdürebilmek için, büyük olasılıkla düşmanlarının hepsinin birden kötü olduğunu kabul etmek daha doğru ve ruh sağlığı için de daha iyiydi.

"Bu arada makyajına ne oldu?" diye sordu Kelsier.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Vin Elend'le olan konuşmasını tekrar düşünerek. *Niye ağladım ki? Nasıl da salağım ben! Ya o skaalarla yatması hakkında soruyu pat diye soruş şeklim.*

Kelsier omuz silkti. "Peki o zaman. Gitmemiz lazım, genç Venture ve arkadaşlarının önemli herhangi bir şey konuşacağını sanmıyorum."

Vin durakladı.

"Onları üç farklı sefer dinledim Vin," dedi Kelsier. "Eğer istersen sana da özetini anlatayım."

"Pekâlâ," dedi Vin iç çekerek. "Ama ben Sazed'e onunla partide tekrar buluşacağımı söylemiştim."

"O zaman hadi git bakalım," dedi Kelsier. "Ona Allomansi kullanarak gizli gizli etrafta gezindiğini de söylememeye söz veriyorum."

"Bana yapabileceğimi söyledi," dedi Vin savunmacı bir şekilde.

"Öyle mi?"

Vin başıyla onayladı.

"Benim hatam," dedi Kelsier. "Büyük ihtimalle partiden ayrılmadan önce Sazed'den senin için bir pelerin getirmesini istemelisin, tuvaletinin önüne hep kül bulaştırmışsın. Clubs'ın dükkânında sizinle buluşuruz; araba seninle Sazed'i orada bıraksın, sonra da yoluna devam ederek şehirden çıksın. Böylece görüntüyü de bozmamış oluruz."

Vin tekrar başıyla onayladı, Kelsier de göz kırptı ve duvarın üstünden atlayarak sislere karıştı.

Sonuç olarak, kendime güvenmek zorundayım. Kendilerini zorla doğruyu ve iyiliği görme becerilerinden arındırmış olan adamları gördüm ve onlardan birisi olduğumu düşünmüyorum. Hâlâ küçük bir çocuğun gözlerindeki yaşları görebiliyor ve onun ızdırabı yüzünden acı hissedebiliyorum.

Eğer bir gün bunu kaybedecek olursam, o zaman bileceğim ki iflah olma umudunun ötesine geçmişim.

24

VİN VE SAZED GELDİKLERİ zaman Kelsier dükkândaydı. Ham ve Dikiz ile mutfakta oturmuş, vakit geç de olsa içkinin tadını çıkarıyorlardı.

"Ham!" dedi Vin hevesli bir şekilde arka kapıdan içeri girerken. "Dönmüşsün!"

"Ya," dedi Ham mutlulukla kupasını kaldırarak.

"Sanki yıllardır yokmuşsun gibi geliyor!"

"Bana mı söylüyorsun," dedi Ham samimi bir sesle.

Kelsier gülerek içkisini tazelemek için kalkarken, "Ham generalcilik oynamaktan biraz sıkıldı," dedi.

"Ben üniforma giymek zorunda kaldım," diye şikâyet etti Ham gerinerek. Şimdi her zamanki pantolon ve yeleğini giymişti. "Plantasyon skaaları bile böyle bir eziyetle başa çıkmak zorunda kalmıyor."

"Bir ara bir balo tuvaleti giymeye çalış da," dedi Vin sandalyeye yerleşirken. Tuvaletinin ön tarafındaki külü silmişti ve hiç de korktuğu kadar kötü görünmüyordu. Siyahımsı gri kül hâlâ koyu kumaşın üstünde az da olsa görülüyordu ve taşlara sürtünmüş olduğu yerlerdeki iplikler de biraz zedelenmişti ama ikisi de zar zor belli oluyordu.

Ham güldü. "Görünüşe göre ben yokken sen tam bir genç leydiye dönüşmüşsün."

"Hiç de bile," dedi Vin, Kelsier ona bir kupa şarap verirken. Bir an için durakladı, sonra da bir yudum aldı.

"Vin Hanım alçakgönüllülük ediyor Üstat Hammond," dedi Sazed bir sandalye alırken. "Aristokratik sanatlarda oldukça becerikli bir hâle geliyor, benim tanımış olduğum pek çok gerçek asilden daha iyi."

Vin kızardı ve Ham tekrar güldü. "Tevazu mu Vin? Böylesine kötü bir alışkanlığı nereden öğrendin ki?"

"Benden değil, orası kesin," dedi Kelsier, Sazed'e de bir kupa şarap önererek. Terrisli saygılı bir hareketle elini kaldırarak reddetti.

"Elbette *senden* alacak değil Kell," dedi Ham. "Belki de ona Dikiz öğretmiştir. Bu çetede ağzını kapalı tutmasını bilen tek kişi oymuş gibi görünüyor, hı evlat?"

Dikiz kızardı, belli ki Vin'e bakmamaya çalışıyordu.

Bir ara onunla da ilgilenmem gerekecek, diye düşündü Vin. *Ama... Bu gece değil. Kelsier geri döndü ve Elend da katil değil. Bu gece rahatlanacak bir gece.*

Merdivenlerden ayak sesleri geldi ve bir an sonra da Dockson odaya girdi. "Bir parti ha? Ve kimse bana haber göndermedi mi?"

"Sen meşgul gibi görünüyordun."

"Dahası bizler senin, bizim gibi bir grup hergeleyle birlikte oturup da kafa çekmek için fazlasıyla sorumluluk sahibi olduğunu biliyoruz," diye ekledi Ham.

"*Birilerinin* bu çeteyi işler hâlde tutması gerekiyor," dedi Dockson kaygısız bir şekilde kendisine bir içki doldururken. Duraklayarak Ham'e kaşlarını çattı. "O yelek tanıdık görünüyor..."

Ham gülümsedi. "Üniforma ceketimin kollarını yırttım."

"Hadi be!" dedi Vin gülümseyerek.

Ham başıyla onayladı, kendinden çok memnun görünüyordu.

Dockson içini çekerek kupasını doldurmaya devam etti. "Ham, o şeyler paraya mal oluyor."

"Her şey paraya mal oluyor," dedi Ham. "Ama para *nedir*? Soyut olan emek kavramının fiziksel bir temsili. Eh, o üniformayı bu kadar uzun bir süre boyunca giymek de epey büyük bir emek gerektirdi. Ben diyorum ki artık bu yelekle ben ödeştik."

Dockson sadece gözlerini devirdi. Ana odada dükkânın ön kapısı açılıp kapandı ve Vin, Breeze'in nöbet tutmakta olan çırağa selam verişini duydu.

"Bu arada Dox," dedi Kelsier bir dolaba sırtını yaslayarak. "Benim de 'emek kavramının fiziksel temsillerinden' birkaç tanesine ihtiyacım olacak. Muhbir görüşmelerimden bazılarını düzenlemek için küçük bir depo kiralamak istiyorum."

"Onu büyük ihtimalle ayarlayabiliriz," dedi Dockson. "Eğer Vin'in gardırop bütçesini kontrol altına alabileceğimizi varsayacak olursak, ben..." Vin'e bir göz atarken sesi kesildi. "O tuvalete ne yaptın genç hanım!"

Vin kızararak sandalyesinde iyice büzüldü. *Belki de benim düşündüğümden biraz daha belirgindir...*

Kelsier kıs kıs güldü. "Kirlenmiş elbiselere alışmak zorunda kalabilirsin Dox. Bu akşam itibariyle Vin Sissoylu konumuna geri dönmüş bulunuyor."

"Enteresan," dedi mutfağa girmekte olan Breeze. "Bu sefer aynı anda üç tane Çelik Sorgucuyla dövüşmekten kaçınmasını önerebilir miyim?"

"Elimden geleni yaparım," dedi Vin.

Breeze sakince masaya yaklaştı ve karakteristik terbiyeli hareketleriyle bir sandalye seçti. Toplu adam düello değneğini kaldırarak Ham'a doğru işaret etti. "Görüyorum ki entelektüel huzur dönemimin sonuna gelmişiz."

Ham gülümsedi. "Burada yokken aklıma bir iki korkunç soru geldi ve ben de onları sadece senin için sakladım Breeze."

"Meraktan ölüyorum," dedi Breeze. Değneğini Yorlatek'e doğru çevirdi. "Dikiz, içki."

Dikiz fırlayarak atıldı ve Breeze'e bir kupa şarap getirdi.

"O nasıl da iyi bir oğlan," dedi Breeze içkiyi alırken. "Onu neredeyse Allomantik olarak biraz dürtüklememe bile gerek kalmıyor. Keşke siz diğer serseriler de o kadar anlayışlı olsanız."

Dikiz kaşlarını çattı. "İyor yok hoş başkalarıyla oyna."

"Demin ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok çocuğum," dedi Breeze. "O yüzden de sadece anlamış gibi yapacak ve fazla takılmayacağım."

Kelsier gözlerini devirdi. "İyor yok stres et sen," dedi. "İyor yok onu önemse gerek sen."

"Yok dön köşeyi galiba dümdüz git sen," dedi Dikiz başıyla onaylayarak.

"Siz ikiniz ne geveliyorsunuz öyle?" dedi Breeze alıngan bir şekilde.

"İyor ol akıllı iste o," dedi Dikiz. "Öyle iyor onu kanıt için yap o."

"İyordu hep öyle o," diye ona katıldı Kelsier.

"İyordu hep öyle ol iste o," diye ekledi Ham gülümseyerek. "İyor ama yok ol akıllı kork o."

Breeze çileden çıkmış bir şekilde Dockson'a döndü. "İnanıyorum ki yoldaşlarımız en sonunda akıllarını kaybettiler, güzel dostum."

Dockson omuz silkti. Sonra da tamamen ifadesiz bir suratla, "İyordu yok ki iyordu mişti," dedi.

Breeze şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi oturduğu yerde kaldı ve oda kahkahalarla yankılandı. Breeze içerlemiş bir şekilde gözlerini devirerek başını iki yana salladı ve çetenin tamamının çocuksuluğu hakkında mırıldandı.

Vin gülerken neredeyse şarabı boğazına kaçıyordu. "Ne dedin ki sen?" diye sordu yanına oturmakta olan Dockson'a.

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Sadece kulağa doğru gelmişti."

"Ben senin herhangi bir şey dediğini sanmıyorum Dox," dedi Kelsier.

"Yok bir şey dedi," dedi Dikiz. "Sadece bir *anlamı* yoktu."

Kelsier kahkaha attı. "Bu aşağı yukarı her zaman için doğru. Ben Dox'ın söylediği şeylerin yarısını duymazdan gelebileceğini ve pek bir şey kaçırmamış olacağını fark ettim. Belki arada bir, çok fazla para harcadığın hakkında bir iki yakınma dışında."

"Hey!" dedi Dockson. "*Birilerinin* sorumluluk sahibi olmasının gerekli olduğunu bir kere daha mı belirtmem lazım? Gerçekten de, sizin gibilerin boxingleri tüketme hızına bakılırsa..."

Vin gülümsedi. Dockson'ın şikâyetleri bile yumuşakmış gibi görünüyordu. Clubs yan duvarın yanında sessizce oturmuş, her zaman olduğu kadar huysuz görünüyordu ama Vin dudaklarında hafif bir gülümsemenin izini yakaladı. Kelsier ayağa kalktı ve diğer bir şarap şişesi açarak skaa ordusunun hazırlıklarından bahsederken kupaları doldurdu.

Vin kendini... hoşnut hissediyordu. Şarabını yudumlarken karanlık atölyeye açılan kapı gözüne takıldı. Sadece bir an için, gölgelerin içinde bir siluet görebildiğini hayal etti; korkmuş ufacık bir kız, güvensiz, kuşkucu. Kızın saçları bakımsız ve kısaydı, kahverengi bir pantolon ile sıradan, etekleri toplanmamış kirli bir gömlek giyiyordu.

Vin karanlık atölyenin içinde kalarak diğerlerinin aydınlıkta muhabbet edişini izlemiş olduğu Clubs'ın dükkânındaki o ikinci geceyi hatırladı. Gerçekten de bir zamanlar soğuk karanlığın içinde saklanacak, kahkaha ve dostluğu gizli bir kıskançlıkla izlediği hâlde asla katılmaya cesaret edemeyecek olan o kız Vin miydi?

Kelsier özellikle esprili olan bir yorum yaptı ve bütün oda kahkahalarla doldu.

Haklısın Kelsier, diye düşündü Vin gülümseyerek. *Bu daha iyi.*

Vin daha onlar gibi değildi, tam olarak değil. Altı ayda Reen'in fısıltılarını susturamazdı ve asla kendisinin Kelsier kadar güven dolu olabileceğini hayal edemiyordu. Ama... en sonunda onun neden bu şekilde çalışıyor olduğunu birazcık da olsa anlayabilmişti.

"Pekâlâ," dedi Kelsier kendine bir sandalye çekip ters çevirip otururken. "Görünüşe göre ordu zamanında hazır olacak ve Marsh da yerini aldı. Bu planı hareket geçirmemiz gerek. Vin, balodan haberler ne?"

"Tekiel Evi korunmasız," dedi Vin. "Müttefikleri dağılıyor ve akbabalar yaklaşıyor. Bazıları da borçlar ve kaybettikleri ticaret yollarının Tekiel'i ayın sonuna kadar kalelerini satmaya zorlayacağını fısıldıyor. Lord Hükümdar'ın kale vergisini ödemeye devam edebilmelerinin hiç yolu yok."

"Ve bu da fiilen bütün bir Büyük Evi şehirden uzaklaştırmış oluyor," dedi Dockson. "Siskan ve Sissoylular da dâhil olmak üzere Tekiel asillerinin büyük bir kısmı, kayıplarını telâfi etmeye çalışmak için taşradaki plantasyonlarına taşınmak zorunda kalacak."

"Güzel," diye söylendi Ham. Şehirden ne kadar çok asil evini korkutup kaçırabilirlerse, şehri ele geçirmek de o kadar kolay olurdu.

"Bu durum, şehirde hâlâ dokuz Büyük Ev bırakıyor," diye belirtti Breeze.

"Ama geceleri birbirlerini öldürmeye de başladılar," dedi Kelsier. "Bu da açık savaştan sadece bir adım ötesi. Kısa bir süre sonra buralarda büyük çaplı bir göç başladığını göreceğimizi tahmin ediyorum; Luthadel'de egemenliğini sürdürmek için suikasta uğrama riskine girmek istemeyen herkes birkaç yıl için şehri terk edecek."

"Gerçi güçlü evler çok korkmuş gibi görünmüyor," dedi Vin. "Hâlâ balolarını yapmaya devam ediyorlar."

"Ha, onu ta en sonuna kadar yapmaya devam edecekler," dedi Kelsier. "Balolar

müttefiklerle buluşmak ve düşmanları izlemek için çok iyi bahane. Ev savaşları öncelikli olarak politiktir ve bu nedenle de politik bir savaş meydanı gerektirir."

Vin başıyla onayladı.

"Ham, bir gözümüzü de Luthadel Garnizonu'nun üstünde tutmamız gerek," dedi Kelsier. "Hâlâ yarın asker tanıdıklarını ziyaret etmeyi planlıyor musun?"

Ham başını salladı. "Herhangi bir şey için söz veremem ama bazı bağlantıları tekrar kurabilmem gerekir. Bana biraz zaman verirsen ordunun ne işler çevirdiğini bulurum."

"İyi," dedi Kelsier.

"Ben de onunla gitmek istiyorum," dedi Vin.

Kelsier durakladı. "Ham'le mi?"

Vin başıyla onayladı. "Daha bir Haydut'tan eğitim almadım. Ham bana büyük ihtimalle bir iki şey gösterebilir."

"Sen lehimi yakmayı zaten biliyorsun," dedi Kelsier. "Onun pratiğini yaptık."

"Biliyorum," dedi Vin. Nasıl açıklayabilirdi? Ham'in yaktığı tek metal lehimdi; bunu Kelsier'den daha iyi bileceği kesindi.

"Aman, çocuğu rahatsız etmeyi bırak," dedi Breeze. "Balolar ve partilerden sıkılmıştır muhakkak. Bırak gidip bir süre normal bir sokak çocuğu olsun."

"Peki," dedi Kelsier gözlerini devirerek. Kendisine bir içki daha koydu. "Breeze, eğer sen bir süre ortalıkta olmazsan Teskincilerin işi ne kadar iyi idare edebilir?"

Breeze omuz silkti. "Ben, elbette ki, ekibin en etkili üyesiyim. Ama diğerlerini yetiştiren de ***benim***. Ben olmadan da etkili bir şekilde asker toplayabilirler, özellikle de şimdi Firari hakkındaki hikâyeler bu kadar popüler hâle gelmeye başladığı için."

"Bu arada bu konu hakkında da konuşmamız gerek Kell," dedi Dockson kaşlarını çatarak. "Senin ve On Birinci Metal'in etrafını sarmalayan bütün bu mistisizmden hoşlandığımdan emin değilim."

"Onu daha sonra da tartışabiliriz," dedi Kelsier.

"Neden bana adamlarımı soruyorsun?" dedi Breeze. "En sonunda benim kusursuz moda anlayışıma karşı duyduğun kıskançlık, beni ortadan kaldırtmaya karar vereceğin kadar büyüdü mü?"

"Öyle de diyebilirsin," dedi Kelsier. "Ben birkaç ay içinde seni Yeden'in yerini alman için göndermeyi düşünüyordum."

"Yeden'in yerini almak mı?" diye sordu Breeze şaşkınlıkla. "Yani orduya *benim* mi önderlik etmemi istiyorsun?"

"Neden olmasın?" diye sordu Kelsier. "Sen emir vermekte çok iyisin."

"Arka planda kalarak, sevgili kardeşim," dedi Breeze. "Ben öne çıkmam. Yahu o zaman bir *general* olmuş olurum. Bunun kulağa ne kadar gülünç geldiğinin farkında mısın?"

"Sadece bir düşün," dedi Kelsier. "O zamana kadar asker toplama işi aşağı yukarı bitmiş olur, o yüzden de senin mağaralara giderek Yeden'in geri gelip buradaki bağlantılarını hazırlamasına izin vermen en verimlisi olacak."

Breeze'in yüzü asıldı. "Sanırım öyle."

"Her neyse," dedi Kelsier ayağa kalkarak. "Hiç de yeteri kadar şarap içtiğimi düşünmüyorum. Dikiz, iyi bir oğlan ol ve bir koşu mahzene inip bir şişe daha getir, olur mu?"

Oğlan başıyla onayladı ve sohbet daha sıradan konulara döndü. Vin odanın yan tarafındaki kömür sobasının ısısını hissederek sandalyesinde arkasına yaslandı; şu an için planlar, endişeler ya da mücadelelerle uğraşmadan sadece huzurun tadını çıkarıyor olmaktan memnundu.

Eğer Reen de böyle bir şeyleri yaşayabilmiş olsaydı, diye düşündü küpesine parmağının ucuyla öylesine dokunarak. *Belki de o zaman onun için de işler farklı olurdu. Bizim için, farklı olurdu.*

Ertesi gün Ham ve Vin, Luthadel Garnizonu'nu ziyaret etmek için yola çıktılar.

Bunca ay boyunca bir leydi rolü yaptıktan sonra Vin tekrar sokak kıyafeti giymenin ona garip geleceğini düşünmüştü. Ama hiç de öyle değildi. Doğru, biraz fark vardı; düzgün bir şekilde oturmak ya da elbisesinin kirli yerlere ve duvarlara sürtünmemesi için dikkatli yürümek konusunda endişelenmesi gerekmiyordu. Ama sıradan giysiler ona hâlâ doğal geliyordu.

Üstünde sıradan bir kahverengi pantolon ve belinden içeri soktuğu beyaz, bol bir gömlek vardı, üstüne de bir deri yelek giymişti. Hâlâ uzamakta olan saçları bir şapkanın altında toplanmıştı. Rasgele yoldan geçen birileri onun bir oğlan olduğunu düşünebilirdi, gerçi Ham bunun bir önemi olmadığını düşünüyor gibiydi.

Ve gerçekten de yoktu. Vin insanların onu incelemesi ve değerlendirmesine alışmıştı ama sokakta kimse ona bir göz atmaya bile zahmet etmiyordu. Ayaklarını sürüyen skaa işçiler, umursamaz düşük seviyeli asiller, hatta Clubs gibi hâli vakti yerinde skaalar; hepsi onu görmezden geliyordu.

Neredeyse görünmez olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum, diye düşündü Vin. Neyse ki eski huyları kolaylıkla geri geliyordu; yürürken başını öne eğmek, insanların yolundan çekilmek, kendini önemsiz göstermek için kamburunu çıkarmak. Sokak skaası Vin hâline gelmek, bir zamanlar mırıldanma huyunun olduğu eski bir melodiyi hatırlamak kadar basit gelmişti.

Bu da aslında sadece bir diğer maske, diye düşündü Vin, Ham'in yanında yürürken. *Makyajım dikkatlice yanaklarıma sürülmüş hafif bir kül tabakası. Tuvaletim de iyice eski ve yıpranmış gibi göstermek için ovalanmış olan bir pantolon.*

Peki, o zaman o aslında kimdi? Sokak çocuğu Vin mi? Leydi Valette mi? Hiçbiri mi? Arkadaşlarından herhangi birisi onu gerçekten de tanıyor muydu? Vin aslında kendisini tanıyor muydu ki?

"Ah, buraları özlemişim," dedi Ham yanında mutlu bir şekilde yürürken. Ham her zaman mutluymuş gibi görünürdü; orduya liderlik ederek geçirdiği zamanlar hakkında ne söylerse söylesin, Vin onu mutsuz olarak hayal edemiyordu.

"Bu biraz acayip," dedi Vin'e doğru dönerek. O Vin'in oluşturmuş olduğu aynı dikkatli umutsuzluk havasıyla yürümüyordu; diğer skaaların arasında göze batıyor oluşu bile umurunda değil gibiydi. "Aslında buraları özlememem gere-

kir. Yani Luthadel Son İmparatorluk'taki en pis, en kalabalık şehir. Ama yine de Luthadel'de bir şeyler var..."

"Ailen de burada mı yaşıyor?" diye sordu Vin.

Ham başını iki yana salladı. "Onlar Luthadel'in dışındaki daha ufak bir şehirde yaşıyor. Karım orada bir terzi; insanlara da benim Luthadel Garnizonu'nda olduğumu söylüyor."

"Onları özlemiyor musun?"

"Elbette özlüyorum," dedi Ham. "Zor, onlarla bir kerede sadece birkaç ay geçirebiliyorum ama bu şekilde daha iyi. Eğer ben bir iş sırasında öldürülecek olursam, Sorguculaın ailemin izini bulmaları kolay olmaz. Kell'e bile hangi şehirde yaşadıklarını söylemedim."

"Nezaret'in bu kadar zahmete gireceğini düşünüyor musun?" diye sordu Vin. "Ne de olsa sen zaten ölmüş olacaksın."

"Ben bir Siskanım Vin, bu da soyumdan gelen herkeste asil kam olacağı anlamına geliyor. Benim çocuklarım da Allomanser çıkabilir, onların çocukları da. Hayır, Sorgucular bir Siskan öldürdükleri zaman, onun çocuklarını da ortadan kaldırmak isterler. Ailemi güvende tutmanın tek yolu onlardan uzak durmak."

"Allomansi'ni kullanmayı da bırakabilirsin," dedi Vin.

Ham başıyla reddetti. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Güç yüzünden mi?"

"Hayır, para yüzünden," dedi Ham içtenlikle. "Haydutlar ya da aristokrasinin onlardan bahsetmeyi tercih ettiği şekliyle Lehimkollar, en aranılan Siskanlardır. Becerikli bir Haydut, yarım düzine sıradan adamın karşısında durabilir ve her türlü diğer kiralık adamdan da daha fazla yük taşır, daha dayanıklı olur ve daha hızlı hareket eder. Böyle şeyler çeteni küçük tutmak istediğin zaman çok önemlidir. Beş tane filan Haydut'un arasına bir çift Sikkeci koyarsan elinde küçük, seyyar bir ordu olmuş olur. İnsanlar bunun gibi bir koruma için çok para veriyor."

Vin başıyla onayladı. "Paranın nasıl cezbedici olabileceğini görüyorum."

"Cezbediciden daha fazla Vin. Ailem ne tıklım tıklım skaa apartmanlarında yaşamak ne de aç kalmaktan endişe etmek zorunda kalıyor. Karım sadece görüntüyü kurtarmak için çalışıyor, skaalar için iyi bir hayatları var. Bir kere yeteri kadar param olunca, Merkez Salahiyet'ten taşınacağız. Son İmparatorluk'ta pek çok kişinin haberinin olmadığı yerler var, yeteri kadar parası olan bir adamın bir asilin hayatını yaşayabileceği yerler. Endişe etmeyi bırakıp sadece yaşayabileceğin yerler."

"Bu kulağa... Çekici geliyor."

Ham başıyla onaylayarak döndü ve ana şehir kapılarına doğru giden daha büyük bir ana caddeye saptı. "Aslında ben bu rüyayı Kell'den aldım. O hep yapmak istediği şeyin o olduğunu söylüyordu. Ben sadece ondan daha fazla şansımın olacağını umuyorum..."

Vin kaşlarını çattı. "Herkes onun zengin olduğunu söylüyor. Neden gitmedi?"

"Bilmiyorum," dedi Ham. "Her zaman bir iş daha vardı, her biri bir öncekinden daha büyüktü. Sanırım eğer onun gibi bir çetebaşı olduğun zaman, oyun ba-

ğımlılık yapıcı hâle gelebiliyor. Kısa süre sonra para onun umurunda bile değilmiş gibi görünmeye başladı. Eninde sonunda Lord Hükümdar'ın o gizli odasında bir tür paha biçilemez sır saklıyor olduğunu duydu. Eğer o ve Mare o işten önce bırakıp gitselerdi... Ama gitmediler. Bilmiyorum, belki de onlar endişe etmek zorunda *olmadıkları* bir hayat yaşarken mutlu olamazlardı."

Bu kavram Ham'in ilgisini çekiyormuş gibi görünüyordu ve Vin onun aklının içinde o "sorularından" birisinin daha dolaşmaya başladığını görebiliyordu.

Sanırım onun gibi bir çetebaşı olduğun zaman, oyun bağımlılık yapıcı hâle gelebiliyor...

Vin'in eski endişeleri geri geldi. Ya Kelsier imparatorluk tahtını kendisi için alacak olursa ne olurdu? Lord Hükümdar kadar kötü olması asla mümkün değildi ama... Vin günlüğün gittikçe daha da fazlasını okuyordu. Lord Hükümdar da her zaman bir despot olmamıştı. O da bir zamanlar iyi bir adamdı. Hayatı yanlış gitmiş olan iyi bir adam.

Kelsier öyle değil, dedi Vin kendi kendisine kuvvetlice. *O doğru olan şeyi yapacak.*

Yine de merak ediyordu. Ham anlamıyor olabilirdi ama Vin baştan çıkarıcılığı görebiliyordu. Asillerin ahlaksızlığına rağmen, yüksek sosyetede sarhoş edici bir şeyler vardı. Vin de kendisini güzellik, müzik ve dansa kaptırıyordu. Onun hayranlığı Kelsier'inkiyle aynı şey değildi; Vin politik oyunlarla ve hatta dolaplarla o kadar da ilgili değildi ama neden Kelsier'in Luthadel'den ayrılmakta gönülsüz olabileceğini anlıyordu.

O gönülsüzlük eski Kelsier'i yok etmişti. Ama daha iyi olan bir şeyleri yaratmıştı; daha kararlı, kendini daha az düşünen bir Kelsier.

Elbette, eski planları sevdiği kadına da mal oldu. Aristokrasiden bu yüzden mi o kadar nefret ediyor?

"Ham? Kelsier aristokrasiden her zaman nefret eder miydi?" diye sordu.

Ham başıyla onayladı. "Gerçi şimdi daha beter."

"Bazen beni korkutuyor. Sanki kim olurlarsa olsun, *hepsini* birden öldürmek istiyormuş gibi görünüyor."

"Ben de onun hakkında endişeliyim," dedi Ham. "Bu On Birinci Metal işi... sanki neredeyse kendisini bir tür kutsal adam ilan ediyormuş gibi." Durakladı, sonra Vin'e doğru baktı. "Fazla endişe etme. Breeze, Dox ve ben zaten bunun hakkında konuştuk. Kell'in karşısına çıkıp, onu biraz dizginleyip dizginleyemeyeceğimize bakacağız. Onun niyeti iyi ama bazı zamanlarda biraz abartma eğilimi var."

Vin başıyla onayladı. İleride her zamanki kalabalık insan sıraları şehir kapılarından geçme izni almak için bekliyordu. O ve Ham sessizlik içinde iskelelere gönderilen işçiler, nehir boyunda ya da gölün yanındaki dış fabrikalarda çalışmak için gönderilen adamlar, seyahat etmek isteyen düşük seviyeli asillerden oluşan ağırbaşlı grubun yanından yürüdüler. Herkesin şehri terk etmek için iyi bir sebebi olmak zorundaydı; Lord Hükümdar memleketinin içinde seyahati sıkıca kontrol altında tutuyordu.

Zavallı şeyler, diye düşündü Vin kova ve fırçalar taşımakta olan perişan bir çocuk grubunun yanından geçerken, büyük olasılıkla duvara tırmanarak sis yüzünden yosun tutmuş olan siperlikleri temizlemek üzere görevlendirilmişlerdi. İleride kapıların yakınında, bir memur küfretti ve bir adamı iterek sıradan dışarı attı. Skaa işçi sertçe yere düştü ama sonunda tekrar geri kalktı ve ayaklarını sürüyerek sıranın en sonuna gitti. Eğer şehirden dışarı çıkmasına izin verilmezse bugünkü işini yapamayacak olması muhtemeldi. Ve iş yok demek, ailesi için yemek fişi de yok demekti.

Vin kapıların önünden geçerlerken Ham'i takip ederek şehir duvarına paralel giden bir sokağa döndü; bu yolun sonunda büyük bir bina yerleşkesini görebiliyordu. Vin daha önce hiç Garnizon üssünü incelememişti; çoğu çete üyesi buradan mümkün olduğunca uzak durmaya dikkat ederdi. Ancak yaklaşırlarken Vin Garnizon'un korunaklı görünüşü karşısında etkilenmişti. Bütün yerleşkenin etrafını çeviren duvar boyunca yerleştirilmiş büyük kazıklar vardı. İçerideki binalar iri ve tahkimatlıydı. Askerler kapılarda durmuş, yoldan geçenlere düşmanlıkla gözlerini dikiyordu.

Vin durakladı. "Ham, *oradan* içeri nasıl gireceğiz?"

"Merak etme," dedi Ham yanında durarak. "Garnizon beni tanır. Dahası, göründüğü kadar kötü de değil; Garnizon üyeleri sadece tehditkâr bir görüntü takınıyor. Senin de bildiğin gibi onlar pek sevilmez. Oradaki askerlerin pek çoğu skaa; daha iyi bir hayat karşılığında kendilerini Lord Hükümdar'a satmış olan adamlar. Bir şehirde ne zaman skaa ayaklanmaları çıksa, çoğu zaman isyancılardan en büyük darbeyi yiyen yerel garnizon olur. Tahkimatlar da o yüzden."

"O zaman... Sen bu adamları tanıyor musun?"

Ham başıyla onayladı. "Ben Breeze ya da Kell gibi değilim Vin. Ben maskeler takıp rol yapamam. Ben sadece neysem oyum. O askerler benim bir Siskan olduğumu bilmiyor ama yeraltında çalıştığımı biliyorlar. Bu adamların çoğunu yıllardır tanırım, beni de sürekli askere almaya çalışmışlardır. Genelde benim gibi zaten genel toplumun dışında olan insanları aralarına katmaya çalışırken daha başarılı oluyorlar."

"Ama sen onlara ihanet edeceksin," dedi Vin sessizce Ham'i yolun kenarına doğru çekerken.

"İhanet mi?" dedi Ham. "Hayır, bu bir ihanet olmayacak. O adamlar paralı asker Vin. Onlar dövüşmek için kiralandılar ve bir ayaklanma ya da isyan sırasında arkadaşlarına, hatta akrabalarına bile saldırırlar. Askerler böyle şeyleri anlamayı öğrenir. Biz arkadaş olabiliriz ama iş savaşmaya geldiği zaman, hiçbirimiz diğerlerini öldürmekte tereddüt etmezdi."

Vin yavaşça başını salladı. Bu... acımasız gibi görünüyordu. *Ama hayat da öyle işte. Acımasız. Reen'in öğretilerinin o kısmı bir yalan değildi.*

"Zavallı çocuklar," dedi Ham Garnizon'a bakarak. "Onlar gibi adamları kullanabilirdik. Mağaralara gitmek için ayrılmamdan önce, olumlu yaklaşabileceğini düşündüğüm birkaç tanesini bize katılmaya ikna edebildim. Kalanları... şey... on-

lar kendi yollarını seçti. Benim gibi, onlar da sadece çocuklarına daha iyi bir hayat sağlamaya çalışıyor. Aradaki fark onların bunu yaparken *bunun* için çalışmaya gönüllü olmaları."

Ham ona geri döndü. "Pekâlâ, lehim yakmada birkaç tavsiye mi istiyordun?"

Vin hevesli bir şekilde onayladı.

"Askerler çoğu zaman benim onlarla antrenman yapmama izin verirler," dedi Ham. "Sen de beni dövüşürken izleyebilirsin, ne zaman Allomansi kullandığımı görmek için tunç yak. Lehimkolluk hakkında öğrenmen gereken birinci, en önemli şey metalini ne zaman kullanacağın. Ben ne kadar güçlü olurlarsa o kadar iyi olacağını düşünen genç Allomanserlerin her zaman lehimlerini harlamaya meyilli olduğunu fark ettim. Ama her darbende vurabileceğin kadar sert vurmak istemezsin.

"Güç savaşmanın büyük bir parçası ama tek parçası değil. Eğer her zaman yapabildiğin kadar sert vurursan, daha hızlı yorulur ve rakibine sınırların hakkında bilgi verirsin. Akıllı bir adam en sert darbesini en *sonunda*, rakibi en zayıf hâle gelmişken vurur. Ve mesela bir savaş gibi uzun süreli bir dövüşte, en uzun sağ kalan kişi akıllı olan askerdir. O da kendi hızını ayarlamış olan adam olacaktır."

Vin başıyla onayladı. "Ama Allomansi kullanırken daha yavaş yorulmaz mısın?"

"Evet," dedi Ham. "Hatta yeteri kadar lehimi olan bir adam saatler boyunca neredeyse tam verimle dövüşmeye devam edebilir. Ama öyle lehim sürüklemek için pratik yapmak gerekir ve eninde sonunda metalin bitecektir. Bittiği zaman da yorgunluktan ölebilirsin.

"Her neyse, açıklamaya çalıştığım şey çoğu zaman lehim yakışını değiştirmenin en iyisi olduğu. Eğer ihtiyacın olandan daha fazla güç kullanırsan, kendi dengeni bozabilirsin. Ayrıca lehimlerine çok fazla bel bağlayarak antrenman ve eğitimi göz ardı eden adamlar gördüm. Lehim senin fiziksel yeteneklerini artırır ama sahip olduğun becerileri değil. Eğer bir silahı nasıl kullanacağını bilmiyorsan ya da dövüş sırasında hızlı düşünmeye alışkın değilsen, ne kadar güçlü olursan ol kaybedersin.

"Benim Garnizon'da özellikle dikkatli olmam gerekecek çünkü onların bir Allomanser olduğumu bilmelerini istemiyorum. Bunun ne kadar önemli olduğunu görsen şaşarsın. Lehimi nasıl kullandığımı izle. Sadece güç için harlamayacağım; eğer tökezlersem anında kendime bir denge hissi kazandırmak için yakacağım. Savunmada olduğum zaman silahın önünden birazcık daha hızlı çekilmek için yakabilirim. Eğer ne zaman kendini güçlendireceğini biliyorsan yapabileceğin düzinelerce küçük numara var."

Vin başıyla onayladı.

"Tamam," dedi Ham. "O zaman hadi gidelim. Garnizonculara senin bir akrabamın kızı olduğunu söyleyeceğim. Yaşına göre onların ikinci bir kere düşünmeyeceği kadar küçük görünüyorsun. Beni dövüşürken izle, daha sonra konuşalım."

Vin tekrar başıyla onayladı ve ikili Garnizon'a yaklaştı. Ham muhafızlardan birine el salladı. "Hey, Bevidon. Bugün izin aldım. Sertes buralarda mı?"

"Burada Ham," dedi Bevidon. "Ama bunun antrenman yapmak için iyi bir gün olduğunu sanmıyorum..."

Ham bir kaşını kaldırdı. "Ya?"

Bevidon diğer askerlerden biriyle bakıştı. "Git yüzbaşıyı çağır," dedi adama.

Birkaç saniye sonra meşgul görünüşlü bir asker binanın yan tarafında belirerek yaklaşmaya başladı; Ham'i görür görmez el sallamıştı. Üniformasında fazladan birkaç renkli çizgi ve omuzlarında da birkaç altın renkli metal parçası vardı.

"Ham," dedi yeni gelen adam kapıdan dışarı çıkarken.

"Sertes," dedi Ham gülümseyerek adamla el sıkışırken. "Şimdi yüzbaşı oldun, ha?"

"Geçen ay oldu," dedi Sertes başıyla onaylayarak. Durakladı sonra da Vin'e gözlerini dikti.

"Bu benim yeğenim," dedi Ham. "İyi kızdır."

Sertes başını salladı. "Biraz yalnız konuşabilir miyiz Ham?"

Ham omuz silkti ve yerleşke kapılarının yanındaki daha korunaklı bir yere doğru götürülürken itiraz etmedi. Vin'in Allomansi'si ne konuştuklarını duyabilmesini sağlıyordu. *Kalaysız nasıl yaşıyordum?*

"Bak Ham," dedi Sertes. "Bir süre için antrenman yapmaya gelemeyebilirsin. Garnizon... meşgul olacak."

"Meşgul mü?" diye sordu Ham. "Nasıl?"

"Söyleyemem," dedi Sertes. "Ama... Ee, şu anda senin gibi bir asker çok işimize yarardı."

"Dövüş mü var?"

"Evet."

"Eğer bütün Garnizon'un dikkatini çekiyorsa ciddi bir şeyler olması gerek."

Sertes bir an için sessizleşti ve sonra da çok alçak bir sesle tekrar konuştu, o kadar sessizdi ki Vin duymak için zorlanıyordu.

"Bir isyan," diye fısıldadı Sartes. "Tam burada Merkez Salahiyet'te. Daha yeni haber geldi. Bir skaa isyancı ordusu belirmiş ve kuzeydeki Holstep Garnizonu'na saldırmış."

Vin bir anda ürperti hissetti.

"*Ne?*" dedi Ham.

"Oradaki mağaralardan gelmiş olmalılar," dedi asker. "Son haber Holstep tahkimatlarının dayandığı şeklinde ama Ham, onlar sadece bin adam gücünde. Çaresiz bir şekilde desteğe ihtiyaçları var ve kolosslar da oraya asla zamanında yetişemez. Valtroux Garnizonu beş bin asker göndermiş ama biz işi onlara bırakmayacağız. Görünüşe göre bu çok büyük bir isyancı gücü ve Lord Hükümdar bize de gidip yardım etme izni verdi."

Ham başıyla onayladı.

"Ee, ne diyorsun?" diye sordu Sertes. "Gerçek dövüş Ham. Gerçek savaş ödemesi. Gerçekten de senin kadar yetenekli bir adam işimize yarar. Seni hemen bir subay yaparım, kendi manganı veririm."

"Benim... benim bunu düşünmem gerek," dedi Ham. Duygularını saklamakta iyi değildi ve onun şaşkınlığı Vin'in kulağına şüpheli gelmişti. Ancak Sertes fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Fazla uzun düşünme," dedi Sertes. "İki saat içinde yola çıkmayı planlıyoruz."

"Kabul," dedi Ham afallamış gibi. "Gidip yeğenimi bırakayım ve bir şeyler alayım. Siz gitmeden önce geri dönmüş olurum."

"Aferin sana," dedi Sertes ve Vin onun Ham'in omzuna bir şaplak attığını gördü.

Ordumuz ortaya çıkmış, diye düşündü Vin dehşet içinde. Onlar hazır değil! Onların Luthadel'i hızla, sessizce alması gerekiyordu; açık açık Garnizon'la yüzleşmesi değil.

O adamlar katledilecek! Ne oldu?

Benim emrimle ya da elimle ölen hiçbir adam, ben başka bir çıkar yol olmuş olmasını dilemeden ölmüyor. Yine de onları öldürüyorum. Bazen keşke bu kadar lanet bir realist olmasaydım diyorum.

25

KELSIER TORBASINA BİR su tulumu daha attı. "Breeze, seninle benim adam topladığımız bütün yerlerin bir listesini çıkar. Gidip onları Nezaret'in kısa bir süre sonra kendilerini ele verebilecek esirleri olacağına dair uyar."

Breeze başını sallayarak onayladı, bir kez olsun hazırcevaplık yapmaktan kaçınmıştı. Onun arkasında çırakları Clubs'ın dükkânı içinde koşturuyor, Kelsier'in emretmiş olduğu malzemeleri topluyor ve hazırlıyordu.

"Dox, Yeden'i yakalamadıkları sürece bu dükkânın güvenli olması gerek. Clubs'ın üç Kalaygözü'nü de nöbette tut. Eğer sorun çıkarsa, kaçış sığınağına gidin."

Dockson çıraklara aceleyle emirlerini verirken başını sallayarak onayladı. Bir tanesi şimdiden Renoux'ya taşıdığı uyarı mesajıyla gitmişti. Kelsier malikânenin de güvenli olacağını düşündü, sadece tek bir mavna grubu Fellise'den yola çıkmıştı ve ondaki adamların da Renoux'nun plana dâhil olduğundan haberi yoktu. Mutlaka gerekli olmadığı sürece Renoux geri çekilmeyecekti; onun kaybolması hem kendisinin hem de Valette'in dikkatli bir şekilde hazırlanmış konumlarından vazgeçmelerini gerektirirdi.

Kelsier torbasına bir avuç gıda malzemesi tıkıştırdı, sonra da torbayı sırtına attı.

"Ya ben Kell?" diye sordu Ham.

"Sen onlara söylemiş olduğun gibi Garnizon'a geri gidiyorsun. Bu akıllıca bir düşünceydi, onların içinde de bir muhbire ihtiyacımız var."

Ham endişeli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Şu anda senin sinirlerinle uğraşmaya zamanım yok Ham," dedi Kelsier. "Rol yapmana gerek yok, sadece kendin ol ve kulaklarını açık tut."

"Eğer onlarla birlikte gidersem Garnizon'a karşı dönmeyeceğim," dedi. "Dinlerim ama onların müttefiki olduğunu düşünen adamlara saldıracak değilim."

"İyi," dedi Kelsier ters ters. "Ama kesinlikle umuyorum ki, bizim askerlerimizden herhangi birini de öldürmemek için bir yol bulabilirsin. Sazed!"

"Evet Üstat Kelsier?"

"Depolanmış ne kadar hızın var?"

Sazed etrafta koşuşturan çok sayıdaki insana göz atarak hafifçe kızardı. "Belki iki üç saat. Bu toplaması çok zor olan bir özellik."

"O kadarı yetmez," dedi Kelsier. "Yalnız başıma gideceğim. Ben geri gelene kadar sorumluluk Dox'ta."

Kelsier hızla döndü, sonra da durakladı. Vin, Garnizon'a giderken giydiği aynı pantolon, gömlek ve şapkayla arkasında duruyordu. Omzun Kelsier'inki gibi bir torba atmıştı ve başını kaldırmış, ona meydan okurcasına bakıyordu.

"Bu zorlu bir yolculuk olacak Vin," dedi. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadın."

"Önemli değil."

Kelsier başını salladı. Bir masanın altındaki sandığını çekip çıkardı, sonra da açıp bir keseye Vin için lehim boncukları doldurdu. Vin bir yorum yapmadan bunu aldı.

"O boncukların beş tanesini yut."

"*Beş* tane mi?"

"Şimdilik," dedi Kelsier. "Daha fazlası gerektiği zaman seslen de koşmayı bırakalım."

"Koşmak mı?" diye sordu kız. "Kanal teknesine binmiyor muyuz?"

Kelsier kaşlarını çattı. "*Bizim* tekneye ne ihtiyacımız var?"

Vin başını eğip keseye bir göz attı, sonra da bir bardak su kapıp boncukları yutmaya başladı.

"O torbada yeteri kadar su olduğundan emin ol," dedi Kelsier. "Taşıyabileceğin kadar çok su al." Onun yanından ayrılarak Dockson'un yanına doğru gidip bir elini omzuna koydu. "Güneşin batmasına yaklaşık üç saat var. Eğer iyice zorlarsak yarın öğlene doğru oraya varmış oluruz."

Dockson başıyla onayladı. "Bu yeteri kadar erken olabilir."

Belki, diye düşündü Kelsier. *Valtroux Garnizonu Holstep'ten sadece üç günlük yürüyüş mesafesinde. Bütün gece at sürerek bile olsa, bir haberci Luthadel'e iki günden önce varmış olamaz. Ben orduya yetişene kadar...*"

Dockson belli ki Kelsier'in gözlerindeki endişeyi okuyabiliyordu. "Her hâlükarda artık ordu bizim bir işimize yaramaz," dedi.

"Biliyorum," dedi Kelsier. "Bu sadece o adamların hayatlarını kurtarmak için. Yapabildiğim kadar hızla sana haber göndereceğim."

Dockson başıyla onayladı.

Kelsier lehimini harlayarak döndü. Torbası bir anda sanki boşmuş gibi hafifledi. "Şimdi lehimini yak Vin. Gidiyoruz."

Vin başını salladı ve Kelsier ondan gelen bir titreşim hissetti. "Harla," diye emretti, sandığından iki sispelerini çıkararak bir tanesini ona fırlatırken. Diğerini giydi sonra da ilerleyerek mutfağın arka kapısını savurup açtı. Tepedeki kırmızı güneş parlaktı. Koşuşturan çete üyeleri bir an için duraklayarak Kelsier ve Vin binadan ayrılırken onları izlemek için döndüler.

Kız Kelsier'in yanında yürümek için aceleyle öne çıktı. "Ham bana lehimi sadece ihtiyacım olduğu zaman kullanmayı öğrenmem gerektiğini söyledi. İncelikli olmak daha iyidir dedi."

Kelsier kızla yüzleşmek için döndü. "Bu inceliklilığin zamanı değil. Bana yakın kal, ayak uydurmaya çalış ve lehiminin tükenmediğinden de kesin olarak emin ol."

Vin başıyla onaylarken bir an biraz endişeli göründü.

"Pekâlâ," dedi Kelsier derin bir nefes alarak. "Hadi gidelim."

Kelsier ara sokaktan aşağı doğru insanüstü bir hızla fırladı. Vin de sıçrayarak harekete geçti ve ara sokaktan onu takip ederek ana sokağa çıktı. Lehim içinde alevlenen bir ateşti. Böylesine harlanmış olarak, Vin büyük ihtimalle sadece bir saat içinde beş boncuğun hepsini birden tüketmiş olacaktı.

Sokak skaa işçiler ve asil at arabalarıyla doluydu. Kelsier trafiği umursamadan aynı çılgın hızını koruyarak sokağın tam ortasına fırladı. Vin de neye bulaşmış olduğuna dair endişeleri gittikçe daha da artarak onu takip etti.

Yalnız başına gitmesine izin veremem, diye düşündü. Elbette son sefer Kelsier'i kendisini de yanında götürmeye zorladığı zaman, sonu yarı yarıya ölmüş hâlde bir ay boyunca hasta yatağı olmuştu.

Kelsier arabaların arasından dolanıyor, yayaları sıyırarak geçiyor, sanki sadece kendisi için yapılmış gibi sokak boyunca hızla koşuyordu. Vin de elinden geldiği kadarıyla onu takip ediyordu, yer ayaklarının altında bir bulanıklıktan ibaretti; insanlar yüzlerini görebilmek için fazlasıyla hızlı şekilde yanından geçiyordu. Bunlann bazıları kızgın seslerle arkasından bağırdı. Ancak bu bağırışların bir iki tanesi anında boğularak sessizleşti.

Pelerinler, diye düşündü Vin. *Pelerinleri bu yüzden takmışız, pelerinleri her zaman bu yüzden takıyoruz. Sispelerinlerini gören asiller yolumuzdan çekilmeleri gerektiğini biliyor.*

Kelsier dönerek doğrudan şehrin kuzey kapılarına doğru koştu. Vin de arkasından gitti. Kelsier kapılara yaklaşırken yavaşlamadı ve sıralardaki insanlar da işaret etmeye başladı. Kontrol noktasındaki askerler şaşırmış yüzlerle döndüler.

Kelsier zıpladı.

Zırhlı askerlerden bir tanesi haykırarak yere yığıldı, çetebaşı kafasının üstünden geçerken Kelsier'in Allomantik ağırlığı tarafından yere yapıştırılmıştı. Vin bir nefes alarak kendisine biraz yükseklik kazandırmak için yere bir sikke attı ve zıpladı. Arkadaşı yerde kıvranırken şaşkınlıkla yukarı doğru bakmakta olan ikinci bir muhafızın kolaylıkla üstüne geldi.

Vin askerin zırhına doğru İterek kendisini havada daha da yükseğe fırlattı.

Adam tökezledi ama ayaklarının üstünde kaldı. Vin'in ağırlığı Kelsier'inkinin yakınına bile yaklaşmıyordu.

Duvarın üstünden aşarken tepedeki askerlerin şaşkınlık çığlıklarını duydu. Sadece kimsenin onu tanımayacağını umut edebiliyordu. Gerçi bu pek olası değildi. Her ne kadar o hava boyunca süzülürken şapkası uçup gitse de, parti düşkünü Leydi Valette'i tanıyanlar büyük ihtimalle asla onunla kirli pantolonlu bir Sissoylu arasındaki bağlantıyı kuramazdı.

Vin'in pelerini havanın içinde öfkeyle savruluyordu. Kelsier havada çizdiği yayı ondan önce tamamladı ve alçalmaya başladı, Vin de kısa süre sonra arkasındaydı. Allomansi'yi gün ışığında kullanmak çok garip geliyordu. Hatta doğaya aykırı. Vin düşerken aşağı bakma hatasına düştü ve rahatlatıcı, girdaplanan sislerin yerine, çok aşağılarda kalmış olan yeri gördü.

Amma yüksek, diye düşündü Vin dehşetle. Neyse ki Kelsier'in yere inmek için kullanmış olduğu sikkeye doğru itemeyecek kadar afallamamıştı. Küllü toprağa gümleyerek inmeden önce düşüşünü baş edilebilecek bir düzeye kadar yavaşlatabilmişti.

Kelsier anında anayoldan ileri doğru atıldı. Vin de tüccarları ve gezginleri görmezden gelerek onu takip etti. Şimdi şehirden çıkmış olduklarına göre Kelsier'in yavaşlayabileceğini düşünmüştü. Ama hayır. Daha da hızlandı.

Ve Vin bir anda anladı. Kelsier'in mağaralara kadar yürümek gibi bir niyeti yoktu.

Oraya kadar bütün yolu koşacaktı.

Bu kanalla iki hafta süren bir yolculuktu. Onların ne kadar zamanını alırdı? Hızla hareket ediyorlardı, korkunç bir hızla. Evet, dörtnala giden bir attan daha yavaşlardı ama kesinlikle bir at da uzun bir süre öyle koşmaya devam edemezdi.

Vin koşarken hiç yorgunluk hissetmiyordu. Lehimden destek alıyor, zorlanmanın sadece küçük bir kısmını vücuduna aktarıyordu. Aşağıda yere çarpan adımlarını zar zor hissediyordu ve böylesine büyük bir lehim stoğu varken, bu hızı epey bir süre boyunca koruyabileceğini hissediyordu.

Kelsier'e yetişip, ona ayak uydurarak yanında gitmeye başladı. "Bu benim tahmin ettiğimden daha kolay oluyor."

"Lehim dengeni de güçlendirir," dedi Kelsier. "Yoksa şimdiye kadar kendi ayağına takılıp düşmüş olurdun."

"Ne bulacağımızı düşünüyorsun? Yani mağaralarda?"

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Konuşmanın bir faydası yok. Gücünü sakla."

"Ama ben hiç de yorgun hissetmiyorum!"

"On altı saat sonra da aynı şeyi diyecek misin göreceğiz," dedi Kelsier anayoldan saparak Luth-Davn Kanalı'nın yanından uzanan geniş yedekçi yolunun üstüne çıkarlarken daha da hızlanarak.

On altı saat!

Vin hafifçe Kelsier'in arkasında kalarak kendisine koşmak için bol bol yer açtı. Kelsier çılgın süratte bir koşuya ulaşana kadar hızlarını gittikçe artırdı. Kelsier hak-

lıydı; başka şartlar altında olsa, Vin engebeli yolun üzerinde bu hızda gitmeye kalktığı zaman çabucak yere düşerdi. Ama lehim ve kalay ona kılavuzluk ederken ayaklarının üstünde kalmayı başarabiliyordu; gerçi bunu yapmak akşam ilerleyerek hava kararırken ve sisler ortaya çıkarken gittikçe daha fazla dikkat gerektirmeye başladı.

Arada sırada Kelsier yere bir sikke atarak kendisini bir tepenin üstünden diğerine fırlatıyordu. Ancak çoğunlukla sabit bir hızda koşmaya devam ederek kanalın yanında kaldılar. Saatler geçti ve Vin onun geleceğini ima etmiş olduğu yorgunluğu hissetmeye başladı. Hızını koruyordu ama onun altında bir şeyler hissediyordu; içinde bir direnç, durmak ve dinlenmek için bir arzu. Lehimin gücüne rağmen vücudunun kuvveti tükeniyordu.

Lehiminin hiç azalmamasına dikkat ediyordu. Eğer lehim bitecek olursa, yorgunluk üzerine o kadar güçlü bir şekilde çökebilirdi ki bir daha harekete geçemeyebilirdi. Ayrıca Vin o kadar susamış olmasa da, Kelsier ona aşırı miktarlarda su içmesini emretmişti.

Sessiz ve karanlık gece geldi; hiçbir yolcu sislere çıkma cesaretini gösteremiyordu. Gece için bağlanmış olan kanal tekneleri ve mavnalar ile arada bir de kanalcı kamplarının yanından geçtiler; çadırlar sislere karşı birbirlerine sokulmuştu. İki kere yolun üzerinde sishortlağı gördüler; birincisi Vin'i çok fena ürkütmüştü. Kelsier ise şeffaf sishortlağının iskeletini oluşturan korkunç, sindirilmiş insan ve hayvan kalıntılarını hiç umursamadan yanından geçip gitmişti.

Hâlâ koşmaya devam ediyordu. Zaman bir bulanıklık hâline geldi ve koşmak Vin'in olduğu ve yaptığı her şeye hükmeder oldu. Hareket etmek dikkatinin o kadar fazlasını alıyordu ki sislerin içinde ilerisinde olan Kelsier'e bile zar zor odaklanabiliyordu. Bir ayağını öbürünün önüne koymaya devam etti, vücudu güçlü kalmaya devam ediyordu ama aynı zamanda berbat bir şekilde de yorgun hissediyordu. Her adım, ne kadar hızlı da olsa, bir angarya hâline geldi. Dinlenmek için özlem duymaya başladı.

Kelsier ona fırsat vermedi. O inanılmaz hızını koruyarak koşmaya devam ederken Vin'i de devam etmeye zorluyordu. Vin'in dünyası zamansız, zorlamalı bir acı ve tomurcuklanan bir zayıflıktan ibaret olan bir şeye dönüştü. Arada bir daha fazla lehim boncuğu yutmak ya da su içmek için yavaşlıyorlardı ama Vin koşmayı hiç kesmedi. Sanki... sanki durması mümkün *değilmiş* gibiydi. Vin tükenmişliğin aklını boğmasına izin verdi. Harlanan lehim her şeydi. Vin başka hiçbir şey değildi.

Işık onu şaşırttı. Sisler ortadan kaybolurken güneş yükselmeye başladı. Ama Kelsier aydınlığın onları durdurmasına izin vermedi.

Nasıl verebilirdi? Koşmak zorundaydılar. Sadece... koşmaya... devam... etmek... zorundaydılar...

Öleceğim.

Bu koşu sırasında Vin'in aklına bu düşüncenin ilk gelişi değildi. Hatta bu fikir aklının içinde dönüp duruyor, bir leş kuşu gibi beynini gagalıyordu. Hareket etmeye devam etti. Koşmaya.

Ben koşmaktan nefret ediyorum, diye düşündü. *İşte o yüzden her zaman taşra-da değil de şehirlerde yaşadım. Koşmak zorunda kalmayayım diye.*

İçinde bir şeyler bu düşüncenin bir mantığı olmadığını biliyordu. Ama şu an için mantık Vin'in erdemlerinden birisi değildi.

Kelsier'den de nefret ediyorum. Gidiyor da gidiyor. Güneş yükseleli ne kadar oldu? Dakikalar mı? Saatler mi? Haftalar? Yıllar? Var ya, yemin ederim ki ben...

Kelsier, Vin'in ilerisindeki yolda yavaşlayarak durdu.

Vin o kadar afallamıştı ki neredeyse Kelsier'e çarpacaktı. Tökezleyerek beceriksiz bir şekilde hızını azalttı, sanki koşmak dışında herhangi bir şeyin nasıl yapılacağını unutmuş gibiydi. Durdu, sonra da serseme dönmüş bir şekilde gözlerini ayaklarına dikti.

Bu yanlış, diye düşündü. *Burada böyle duramam. Benim koşmam lazım.*

Tekrar hareket etmeye başladığını hissetti ama Kelsier onu yakaladı. Zayıfça karşı koyarak Kelsier'in elinde kıvrandı.

Dinlen, dedi içinden bir şeyler. *Rahatla. Sen onun ne olduğunu unuttun ama o öyle hoş bir şey ki...*

"Vin!" dedi Kelsier. "Lehimini söndürme. Yakmaya devam et yoksa kendinden geçersin!"

Vin başını salladı, kafası bulanık bir şekilde onun sözlerini algılamaya çalışıyordu.

"Kalay!" dedi Kelsier. "Harla. Hemen!"

Vin bunu yaptı. Neredeyse unutmuş olduğu bir baş ağrısıyla kafası alev aldı ve kör edici güneş ışıklarına karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Bacakları ağrıyordu ve ayakları daha bile beter bir hâldeydi. Ancak ani duyu patlaması onun aklını tekrar başına getirmişti ve gözlerini kırpıştırarak başını kaldırıp Kelsier'e baktı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Vin başıyla onayladı.

"Vücuduna karşı inanılmayacak kadar insafsız davrandın," dedi Kelsier. "Saatler önce durmuş olması gerekirdi ama senin onu devam etmeye zorlamak için lehimin vardı. İyileşeceksin, hatta bu şekilde kendini zorlamada daha iyi bile olacaksın ama şu an için sadece lehim yakmaya devam ederek uyanık kalmak zorundasın. Daha sonra uyuyabiliriz."

Vin tekrar başıyla onayladı. "Neden..." konuşurken sesi çatladı. "Neden durduk?"

"Dinle."

Vin dinledi. İnsan sesleri duyuyordu. Bağırışlar.

Başını kaldırıp Kelsier'e baktı. "Bir savaş mı?"

Kelsier başını salladı. "Holstep şehri yaklaşık bir saat kadar kuzeyde kalıyor ama ben aradığımız şeyi bulduğumuzu düşünüyorum. Gel hadi."

Vin'i bırakarak bir sikke attı ve kanalın üstünden atladı. Vin de onun arkasından giderek yakınlardaki bir tepenin üstüne çıkarken Kelsier'i takip etti. Kelsier zirveye ulaşarak etrafa göz attı. Sonra da ayağa kalkarak doğudaki bir şeylere göz-

lerini dikti. Vin de zirveye ulaştı ve kolaylıkla ilerideki savaşı, artık ne kadar öyle denilebilirse, gördü. Rüzgârdaki bir değişim burnuna kokuları getirdi.

Kan. Ötedeki vadi cesetlerle beneklenmişti. Vadinin uzak ucunda hâlâ dövüşen adamlar vardı; küçük, uyumsuz giysiler içindeki perişan bir grubun etrafı çok daha büyük ve üniformalı bir ordu tarafından çevrilmişti.

"Çok geç kaldık," dedi Kelsier. "Adamlarımız Holstep Garnizonu'nun işini bitirmiş olmalı, sonra da mağaralara geri dönmeye çalışmışlar. Ama Valtroux şehri sadece birkaç gün uzaklıkta ve onun garnizonunda da beş bin adam var. O askerler buraya bizden önce gelmiş."

Işığa rağmen kalay kullanarak gözlerini kısan Vin onun haklı olduğunu görebiliyordu. Daha büyük olan ordu imparatorluk forması giyiyordu ve ceset sıralarına bakıldığı zaman skaa askerlerini geçerken pusuya düşürmüş oldukları belli oluyordu. Ordularının hiç şansı olmamıştı. O izlerken skaalar ellerini kaldırmaya başladılar ama askerler onları öldürmeye devam etti. Geride kalan isyancılar ise çaresizce savaşmaya devam ediyordu ama onlar da neredeyse aynı hızla düşmekteydi.

"Bu bir katliam," dedi Kelsier öfkeyle. "Valtroux Garnizonu'na bütün grubu yok etmeleri için emir verilmiş olmalı." Öne bir adım attı.

"Kelsier!" dedi Vin kolunu kavrayarak. "Ne yapıyorsun?"

Kelsier ona döndü. "Orada hâlâ hayatta olan adamlar var. Benim adamlarım."

"Ne yapacaksın, bütün bir orduya tek başına mı saldıracaksın? Ne amaç için? İsyancılarının Allomansi'si yok, hızla kaçarak kurtulmaları mümkün olmayacak. Bütün bir orduyu sen durduramazsın Kelsier."

Kelsier silkinerek kavrayışından kurtuldu, Vin'in onu tutacak gücü yoktu. Tökezleyerek sert siyah toprağın üstüne düştü, külden bir bulut kaldırmıştı. Kelsier geniş adımlarla tepeden aşağı inerek savaş meydanına doğru gitmeye başladı.

Vin dizlerinin üstünde doğruldu. "Kelsier," dedi yorgunluktan sessizce titreyerek. "Bizler ölümsüz değiliz, hatırlıyor musun?"

Kelsier durakladı.

"*Sen* ölümsüz değilsin," diye fısıldadı. "Onların hepsini sen durduramazsın. O adamları kurtaramazsın."

Kelsier sessizlik içinde dikildi, yumrukları sıkılıydı. Sonra yavaş yavaş başını eğdi. İleride katliam devam ediyordu ama pek fazla isyancı kalmamıştı.

"Mağaralar," diye fısıldadı Vin. "Ordumuz arkada adam bırakmıştır, değil mi? Belki de onlar bize ordunun neden açığa çıktığını söyleyebilir. Belki de arkada kalmış olanları kurtarabilirsin. Eğer daha şimdiden başlamadılarsa bile, Lord Hükümdar'ın adamları ordunun üssünü de mutlaka arayacaktır."

Kelsier başıyla onayladı. "Tamam. Gidelim."

Kelsier mağaranın içine indi. Sadece çok yükseklerdeki bir parça yansıyan güneş ışığın aydınlattığı derin karanlığın içinde herhangi bir şey görebilmek için kalay harlaması gerekiyordu. Yukarıda çatlağın içindeki Vin'in tıkırtıları aşırı güçlendi-

rilmiş kulaklarında fırtına gibi gürlüyordu. Mağaranın içinde ise... hiçbir şey yoktu. Ses yok, ışık yok.

Demek ki yanılmış, diye düşündü Kelsier. *Kimse arkada kalmamış.*

Kelsier hüsranı ve kızgınlığı için bir çıkış yolu bulmaya çalışarak yavaşça nefesini bıraktı. Savaş meydanındaki adamları terk etmişti. Başını sallayarak şu an için mantığın ona söylemekte olduğu şeyleri görmezden geldi. Öfkesi fazla tazeydi.

Vin yanında yere indi, silueti Kelsier'in zorlanan gözleri için bir gölgeden daha fazlası değildi.

"Boş," diye ilan etti Kelsier, sesi mağaranın derinliğinde yankılanarak. "Yanılmışsın."

"Hayır," diye fısıldadı Vin. "Orada."

Bir anda fırlayıp gitmişti, kedi gibi bir kıvraklıkla zemin boyunca hızla ilerliyordu. Kelsier karanlığın içinde arkasından seslendi, dişlerini sıktı, sonra da sesini takip ederek koridorlardan birinde Vin'i takip etti.

"Vin, geri gel! Orada hiçbir şey..."

Kelsier durakladı. Koridorun ilerisindeki hafif bir ışık pırıltısını zar zor fark edebiliyordu. *Oha be! O kadar uzaktan bunu nasıl gördü?*

Vin'in ilerisinde olduğunu hâlâ duyabiliyordu. Kelsier daha dikkatli bir şekilde ilerledi, Nezaret ajanları tarafından kurulmuş bir tuzaktan endişe ederek metal stoklarını kontrol etti. O ışığa daha da yaklaşırken ileriden birileri seslendi. "Kim var orada? Parolayı söyle!"

Kelsier yürümeye devam etti, ışık onun koridorun ilerisinde arkasından aydınlatılan mızraklı bir siluet olduğunu görmesine yetecek kadar artmıştı. Vin karanlığın içinde çömelmiş bekliyordu. Kelsier yanından geçerken başını kaldırıp sorgularcasına baktı. Şu an için lehim sürüklemenin yoruculuğunun üstesinden gelmiş gibi görünüyordu. Ama en sonunda dinlenmek için durdukları zaman hissedecekti.

"Seni duyabiliyorum!" dedi muhafız tedirgin bir şekilde. Sesi hafiften tanıdık geliyordu. "Kendini tanıt."

Yüzbaşı Demoux, diye düşündü Kelsier. *Bizimkilerden biri. Tuzak değil.*

"Parolayı söyle!" diye emretti Demoux.

"Benim parolaya ihtiyacım yok," dedi Kelsier ışığa çıkarak.

Demoux mızrağını indirdi. "Lord Kelsier? Geldiniz... bu, ordu başarılı oldu anlamına mı geliyor?"

Kelsier soruyu duymazdan geldi. "Neden gerideki girişi korumuyorsunuz?"

"Biz... iç komplekse çekilirsek daha savunulabilir olacağını düşündük lordum. Geride çok fazlamız kalmadı."

Kelsier giriş koridoruna doğru bir göz attı. *Lord Hükümdar'ın adamlarının konuşmaya gönüllü olacak bir esir bulması ne kadar sürer? Demek ki Vin haklıymış, bu adamları güvenli bir yerlere götürmemiz gerek.*

Vin ayağa kalkarak yaklaştı, genç askeri o sessiz gözleriyle inceliyordu. "Kaç taneniz geride kaldı?"

"Yaklaşık iki bin," dedi Demoux. "Biz... yanılmışız lordum. Üzgünüm."

Kelsier tekrar ona baktı. "Ne yanılması?"

"Biz General Yeden'in düşüncesizce davrandığını düşünmüştük," dedi Demoux utançla kızararak. "Geride kaldık. Biz... ona değil de size sadık olduğumuzu düşünüyorduk. Ama bizim de ordunun geri kalanıyla birlikte gitmiş olmamız gerekirdi."

"Ordu öldü," dedi Kelsier ters bir şekilde. "Adamlarını topla Demoux. *Hemen* gitmemiz gerek."

O gece bir ağaç kütüğünün üstüne oturmuş, sisler etrafında toplanırken Kelsier en sonunda kendisini günün olaylarıyla yüzleşmeye zorladı. Ellerini önünde kavuşturarak oturmuş, uyumak için yerleşmekte olan ordunun askerlerinden gelen son, hafif sesleri dinliyordu.

Neyse ki birileri grubu hızla yola çıkmak için hazırlayacak kadar düşünceli davranmıştı. Her askerin bir sırt yatağı, bir silahı ve iki hafta yetecek kadar yiyeceği vardı. Kelsier bu kadar öngörülü olanın kim olduğunu keşfeder keşfetmez, adamı epey bir terfi ettirecekti.

Gerçi artık komuta edecek pek fazla bir şey kalmamıştı. Geride kalan iki bin adamın içinde ise pek savaşacak hâli olmayanların miktarı korkunç derecede yüksekti; bunlar ya Yeden'in planının delilik olduğunu görebilecek kadar akıllı olan yaşı ilerlemiş ya da korkacak kadar genç olan adamlardı.

Kelsier başını iki yana salladı. *Ne kadar çok ölü.* Bu fiyaskodan önce neredeyse yedi bin asker toplamışlardı ama şimdi büyük bir kısmı ölüp gitmişti. Görünüşe göre Yeden orduyu geceleyin Holstep Garnizonu'na baskın yaparak "test etmeye" karar vermişti. Onu bu kadar aptalca bir karar vermeye iten şey neydi?

Ben, diye düşündü Kelsier. *Bu benim suçum.* Kelsier askerlere doğaüstü yardım sözü vermişti. O kendisini yüceltmiş, Yeden'i çetenin bir parçası yapmış ve olanaksızı başarmak hakkında o kadar kayıtsızca konuşmuştu ki. Kelsier'in ona sağladığı özgüven düşünüldüğü zaman, Yeden'in Son İmparatorluk'un üstüne doğrudan saldırabileceğini düşünmüş olmasında şaşılacak bir şey var mıydı? Onlara vermiş olduğu sözler düşünüldüğü zaman, askerlerin de onunla birlikte gitmesinde şaşılacak bir şey var mıydı?

Şimdi ise adamlar ölmüştü ve sorumlusu da Kelsier'di. Ölüm onun için yeni bir şey değildi. Başarısızlık da öyle; artık o da tanıdık bir şeydi. Ancak midesindeki düğümün üstesinden gelemiyordu. Doğru, askerler Son İmparatorluk ile savaşırken ölmüşlerdi ve bu ise herhangi bir skaanın umut edebileceği her ölüm kadar iyiydi; ancak onların büyük olasılıkla Kelsier'den bir tür ilâhi korunma bekleyerek ölmüş oldukları gerçeği... rahatsız ediciydi.

Bunun zor olacağını biliyordun, dedi kendi kendisine. *Kendi sırtına aldığın yükün farkındaydın.*

Ama onun ne hakkı vardı? Hatta Ham, Breeze ve diğerleri, kendi çetesinin üyeleri bile Son İmparatorluk'un yenilmez olduğunu varsayıyordu. Kelsier'i ona

olan inançları yüzünden ve planlarını bir soygun işi çerçevesinde ifade etmiş olduğu için takip ediyorlardı. Ama şimdi o işin işvereni ölmüştü; savaş meydanını kontrol etmesi için gönderilmiş olan bir gözcü öyle veya böyle Yeden'in öldüğünü doğrulamayı başarmıştı. Askerler Ham'in subaylarından birkaç tanesiyle birlikte Yeden'in kafasını yolun kenarındaki bir mızrağa dikmişti.

İş bitmişti. Başarısız olmuşlardı. Ordu gitmişti. Ne bir ayaklanma olacak ne de şehir ele geçirilecekti.

Ayak sesleri yaklaştı. Kelsier ayağa kalkacak kadar gücü olup olmadığını merak ederek başını kaldırdı. Vin kütüğün yanında kıvrılmış, sert zemin üzerinde yatıyordu; yastık olarak sadece sispelerini vardı. Uzun süreli lehim sürüklemeleri kızı epey bir yıpratmıştı ve neredeyse Kelsier gece için durmalarını söylediği anda yıkılmıştı. Kelsier kendisi de aynı şeyi yapabilmeyi diliyordu. Ancak o lehim sürüklemede Vin'den çok daha tecrübeliydi. Eninde sonunda onun da vücudu pes edecekti ama kısa bir süre daha devam edebilirdi.

Sislerin arasında Kelsier'e doğru topallayarak ilerleyen bir siluet belirdi. Adam yaşlıydı, Kelsier'in toplamış olduğu askerlerin hepsinden daha yaşlıydı. İsyanın eski bir üyesi olmalıydı; Kelsier mağaralara el koymadan önce orada yaşamakta olan isyancılardan bir tanesi.

Adam Kelsier'in kütüğünün yanındaki büyük bir taşı seçti ve iç çekerek oturdu. Bu kadar yaşlı birinin onlara ayak uydurmayı başarabilmiş olması bile inanılmazdı. Kelsier mağaralar ile aralarına olabildiğince mesafe koymak istediği için grubu hızlı bir tempoyla hareket ettirmişti.

"Adamlar rahatsız uyuyacaklar," dedi yaşlı adam. "Sislerin içinde olmaya alışkın değiller."

"Fazla bir seçenekleri yok," dedi Kelsier.

Yaşlı adam başını salladı. "Sanırım yoktur." Bir an için durdu, yaşlı gözlerini okumak mümkün değildi. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Kelsier durakladı, sonra da başını olumsuz şekilde salladı. "Üzgünüm. Seni ben mi orduya almıştım?"

"Bir açıdan öyle. Ben Lord Tresting'in plantasyonundaki skaalardan biriydim."

Kelsier şaşkınlıkla ağzını hafifçe araladı, en sonunda adamın kel kafası ve yorgun ama bir şekilde kuvvetli olan duruşunda hafif bir tanıdıklık görmüştü. "O gece yanımda oturan yaşlı adam. Senin adın..."

"Mennis. Sen Tresting'i öldürdükten sonra mağaralara kaçtık ve oradaki isyancılar da bizi aralarına aldı. Eninde sonunda diğerlerinin pek çoğu katılmak için başka plantasyonlar aramak üzere gitti. Bazılarımız kaldı."

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Bunun arkasında sen varsın, değil mi?" dedi kampa doğru işaret ederek. "Hazırlıkların?"

Mennis omuz silkti. "Bazılarımız savaşamıyor, o yüzden de başka şeyler yapıyoruz."

Kelsier öne doğru eğildi. "Ne oldu Mennis? Yeden bunu neden yaptı?"

Mennis sadece başını iki yana salladı. "Her ne kadar çoğu kişi genç adamların

aptal olmasını beklese de ben fark ettim ki sadece birazcık yaş, bir adamı çocukken olduğundan çok daha fazla aptal edebiliyor. Yeden ise... şey... o fazla kolay etkilenen birisiydi. Hem senden hem de senin onun için bırakmış olduğun ünden. Generallerinin bazıları adamlara biraz pratik savaş tecrübesi kazandırmanın iyi bir fikir olacağını düşündü ve Holstep Garnizonu'na bir gece baskını yapmanın akıllıca bir hareket olacağı sonucuna vardılar. Görünüşe göre bu onların varsaydığından daha zorlu çıkmış."

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Başarılı olsalardı bile, ordunun açığa çıkması onları bizim için işe yaramaz hâle getirirdi."

"Onlar sana inanıyordu," dedi Mennis sessizce. "Başarısız olamayacaklarını düşündüler."

Kelsier içini çekip başını geriye atarak yukarıdaki girdaplanan sislere baktı. Yavaş yavaş nefesini verdi ve bu başının üstündeki sisleri dalgalandırdı.

"Peki, bize ne olacak?" diye sordu Mennis.

"Sizleri ayırıp küçük gruplar hâlinde Luthadel'e sokacak, skaa nüfusunun arasında kaybolmanızı sağlayacağız," dedi Kelsier.

Mennis başıyla onayladı. Yorgun, hatta tükenmiş gibi görünüyordu ama gidip uyumuyordu. Kelsier bu duyguyu anlayabiliyordu.

"Tresting'in plantasyonundaki konuşmamızı hatırlıyor musun?" diye sordu Mennis.

"Biraz," dedi Kelsier. "Sen beni bela çıkarmamam için ikna etmeye çalışmıştın."

"Ama bu seni durdurmadı."

"Bela çıkarmak neredeyse benim iyi başardığım tek şey Mennis. Plantasyonda yaptığım şey için, seni uğramaya zorlamış olduğum değişim için bana içerliyor musun?"

Mennis durakladı, sonra da başıyla onayladı. "Ama bir açıdan o içerleme için müteşekkirim. Ben hayatımın bitmiş olduğuna inanıyordum, her gün ayağa kalkacak gücüm kalmadığını umarak uyanırdım. Ama... şey... mağaralarda tekrar kendime bir amaç buldum. Onun için minnettarım."

"Orduya yaptığım şeyden sonra bile mi?"

Mennis homurdandı. "Kendini o kadar da büyük görme genç adam. O askerler *kendi kendilerini* öldürttü. Onların motivasyonu sen olabilirsin ama onlar için seçimi sen yapmadın.

"Ne olursa olsun, bu katledilen ilk skaa ayaklanması değil. Hiç de değil. Bir açıdan, çok şey başardın; dikkate değer büyüklükte bir ordu topladın ve sonra da onları kimsenin hayal bile edemeyeceği kadar iyi şekilde silahlandırdın ve eğittin. İşler senin tahmin ettiğinden biraz daha hızlı olup bitti ama kendinle gurur duymalısın."

"Gurur mu?" diye sordu Kelsier gerginliğinin birazını atmak için ayağa kalkarak. "Bu ordunun Son İmparatorluk'u devirmek için yardım etmesi gerekiyordu, Luthadel'den haftalarca uzakta bir vadide anlamsız bir savaşı verirken öldürülmesi değil."

"Son İmparatorluk'u..." Mennis başını kaldırarak kaşlarını çattı. "Sen gerçekten de böyle bir şeyler yapmayı mı bekliyordun?"

"Tabii ki," dedi Kelsier. "Yoksa neden böyle bir ordu toplayayım?"

"Direnmek için," dedi Mennis. "Mücadele etmek için. O oğlanlar da mağaralara bu yüzden geldiler. Mesele kazanmak ya da kaybetmek değildi; mesele Lord Hükümdar'a karşı direnmek için bir şeyler yapmaktı, ne olursa olsun."

Kelsier dönerek kaşlarını çattı. "Sen en başından beri ordunun kaybedeceğini mi düşünüyordun?"

"Başka ne sonuç vardı ki?" diye sordu Mennis. Başını sallayarak ayağa kalktı. "Bazıları başka türlüsünü hayal etmeye başlamış olabilir evlat ama Lord Hükümdar yenilemez. Geçen sefer sana bir öğüt vermiştim; sana hangi mücadeleleri edeceğini seçerken dikkatli olmanı söylemiştim. Eh, ben bu mücadelenin etmeye değer *olduğunu* fark ettim.

"Bak şimdi sana bir diğer öğüt daha vereceğim Kelsier, Hathsin Firarisi. Ne zaman pes edeceğini bil. İyi iş yaptın, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar iyi. Senin o skaaların yakalanıp yok edilmeden önce bütün bir garnizon dolusu askeri öldürdüler. Bu skaaların onlarca, hatta belki de yüzlerce yıldır elde ettiği en büyük zafer. Şimdi ise dönüp gitmenin zamanı."

Bununla birlikte yaşlı adam başını saygılı bir şekilde eğdi ve dönüp ayaklarını sürüyerek kampın merkezine doğru uzaklaşmaya başladı.

Kelsier şaşkınlık içinde donakalmış hâlde dikildi. *Onlarca yıldır skaaların elde ettiği en büyük zafer...*

Mücadele ettiği şey işte buydu. Sadece asiller, sadece Lord Hükümdar değil. Bin yıllık koşullanmaya, beş bin adamın ölümünü "büyük bir zafer" olarak adlandıracak olan bir toplumda bin yıllık yaşama karşı mücadele ediyordu. Skaalar için hayat o kadar ümitsizdi ki beklenen yenilgilerle kendilerini avutacak kadar düşmüşlerdi.

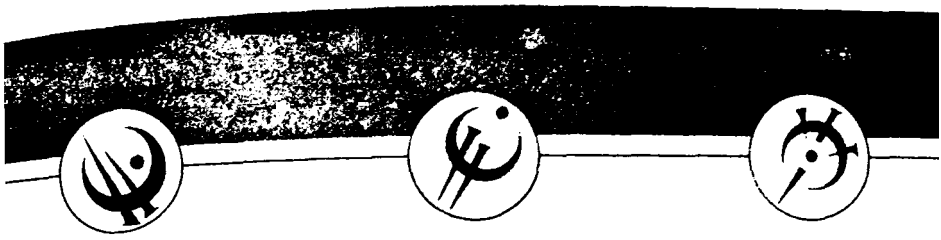
"Bu bir zafer değildi Mennis," diye fısıldadı Kelsier. "Ben sana zaferin ne olduğunu *göstereceğim.*"

Kendisini gülümsemeye zorladı; mutluluktan dolayı ya da tatminden dolayı değil. Adamlarının ölümü yüzünden hissettiği kedere rağmen gülümsedi; gülümsedi çünkü onun yaptığı şey buydu. Onun Lord Hükümdar'a ve de kendisine yenilmemiş olduğunu kanıtlamasının yolu buydu.

Hayır, pes edecek değildi. İşi daha bitmemişti. Daha çok işi vardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜN SONU

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SİS DENİZİNDEKİ DANSÇILAR

Artık çok yoruldum.

26

VİN, CLUBS'IN DÜKKÂNINDAKİ yatağında yatıyor ve bir yandan da başındaki zonklamayı dinliyordu.

Neyse ki baş ağrısı azalmaktaydı. Hâlâ o ilk korkunç sabahki uyanışını hatırlayabiliyordu; acı o kadar güçlüydü ki değil hareket etmek, düşünmeyi bile zar zor başarabilmişti. Kelsier'in o gün güvenli bir yere giderlerken ordudan geride kalmış olanlara önderlik etmeye nasıl devam edebildiğini Vin bilmiyordu.

Bu iki haftadan daha uzun bir süre önceydi. Tam on beş gün ve Vin'in başı *hâlâ* ağrıyordu. Kelsier bu durumun onun için iyi olacağını söylemişti. O Vin'in "lehim sürükleme" pratiğine, vücudunun alışık olmadığını düşündüğü durumda bile çalışmaya devam etmesi için eğitilmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ancak Kelsier'in söylediklerine rağmen, Vin bu kadar acılı bir şeyin onun için "iyi" olabilmesinin mümkün olduğundan şüphe etmişti.

Elbette bu sahip olması faydalı bir yetenek de olabilirdi. Şimdi artık başı o kadar fazla zonklamadığı için Vin bunun farkına varabiliyordu. O ve Kelsier bir günden daha kısa bir sürede koşarak savaş meydanına ulaşmayı başarmışlardı. Dönüş yolculuğu ise iki hafta sürmüştü.

Vin yorgun bir şekilde gerinerek kalktı. Aslında daha geri döneli bir gün bile olmamıştı. Kelsier büyük ihtimalle olayları diğer çete üyelerine anlatarak gecenin yarısını da ayakta geçirmişti. Ancak Vin doğrudan yatağa gitmekten memnundu. Sert toprağın üstünde uyuyarak geçen geceler ona rahat bir yatakta yatmanın alışmaya başlamış olduğu bir lüks olduğunu hatırlatmıştı.

Esneyip tekrar şakaklarını ovuşturdu, sonra da üstüne bir cübbe atarak banyoya doğru gitti. Clubs'ın çıraklarının küveti onun için hazırlamayı hatırladıklarını görerek memnun oldu. Kapıyı kilitledi, soyundu ve ılık, hafifçe parfümlendirilmiş suların içine kendini bıraktı. Önceleri bu kokuları gerçekten uygunsuz bulmaz

mıydı? Parfüm onu daha çok göze batar kılacaktı, doğru, ama bu kendisini seyahat sırasında üzerine yerleşmiş toz topraktan arındırmanın karşılığı olarak ufak bir bedel gibi görünüyordu. Ancak hâlâ uzun saçı bir rahatsızlık olarak görüyordu. Saçını yıkadı ve tarayarak düğümleri ve birbirine dolanan kısımlarını düzeltti; asil kadınların ta sırtlarına kadar inen saça nasıl dayanabildiğini merak ediyordu. Bir hizmetçinin elinin altında taranıp süslenerek ne kadar zaman harcamak zorunda kalıyorlardı? Vin'in saçları daha omuzlarına bile ulaşmamıştı ama şimdi bile bundan daha fazla uzamasına izin vermeye isteksizdi. Zıpladığı zaman uçuşarak yüzüne çarparlardı, düşmanlarına kavrayacak bir şey sağladığından ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

Yıkanmayı bitirdikten sonra odasına geri döndü, üstüne günlük bir şeyler giydi ve aşağı indi. Çıraklar atölyede meşguldü ve ev hizmetçileri de üst katta çalışıyorlardı ama mutfak sessizdi. Clubs, Dockson, Ham ve Breeze sabah yemeğinin başında oturuyorlardı. Vin içeri girerken başlarını kaldırıp ona baktılar.

"Ne?" diye sordu Vin kapı ağzında duraklayarak huysuz bir şekilde. Banyo baş ağrısını biraz teskin etmişti ama başının arka tarafı hâlâ hafifçe zonkluyordu.

Dört adam birbirlerine baktılar. İlk önce Ham konuştu. "Biz sadece planın durumunu tartışıyorduk. Şimdi ne işverenimiz ne de ordumuz var."

Breeze bir kaşını kaldırdı. "Durum mu? Bu olayı dile getirmek için ilginç bir yol Hammond. Ben olsam onun yerine 'imkânsızlık' derdim."

Clubs homurdanarak katıldığını belli etti ve dörtlü Vin'e döndüler, görünüşe göre onun tepkisini görmek için bekliyorlardı.

Neden benim ne düşündüğümle bu kadar ilgileniyorlar, diye düşündü Vin odanın içine girerek bir sandalyeye otururken.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?" dedi Dockson ayağa kalkarak. "Clubs'ın hizmetçileri bize yemek için birkaç dürüm..."

"Bira," dedi Vin.

Dockson durakladı. "Daha öğlen bile olmadı."

"Bira. Şimdi. Lütfen." Öne uzanarak kollarını masanın üstünde kavuşturdu ve başını yasladı.

Ham kıkırdayacak cüreti gösterdi. "Lehim sürükleme?"

Vin başıyla onayladı.

"Geçecek," dedi Ham.

"Eğer önce ölmezsem," diye homurdandı Vin.

Ham tekrar kıkırdadı ama neşesi zorlama gibi görünüyordu. Dox ona bir kupa verdi, sonra da oturarak diğerlerine bir göz attı. "Ee, Vin. *Sen* ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Vin iç çekerek. "Ordu aşağı yukarı her şeyin merkeziydi, değil mi? Breeze, Ham ve Yeden bütün zamanlarını asker toplayarak geçirdiler; Dockson ve Renoux da ikmal malzemeleri üstünde çalıştı. Şimdi askerler olmadığına göre... Bu geride sadece Marsh'ın Nezaret'teki işleri ve Kell'in asillere yaptığı saldırıları bırakıyor ve ikisi de bize ihtiyacının olduğu şeyler değil. Çeteye gerek yok."

Oda sessizleşti.

"İfade ediş tarzında iç karartıcı bir dobralık var," dedi Dockson.

"Lehini sürüklemek adamı öyle yapar," diye belirtti Ham.

"*Sen* ne zaman geri geldin ki?" diye sordu Vin.

"Dün gece, sen uyuduktan sonra," dedi Ham. "Garnizon biz yarı zamanlı askerleri erken geri gönderdi ki bize para vermek zorunda kalmasınlar."

"O zaman hâlâ oradalar mı?" diye sordu Dockson.

Ham başını sallayarak onayladı. "Ordumuzun geri kalanını arıyorlar. Luthadel Garnizonu Valtroux askerlerinin yerini devraldı; onlar aslında savaşta epey bir hırpalanmışlar. Luthadel askerlerinin büyük bir kısmı daha uzun bir süre boyunca isyancıları arayarak oralarda olacaktır. Görünüşe göre savaş başlamadan önce birkaç çok büyük grup ana ordumuzdan ayrılarak kaçmış."

Konuşma bir kere daha sessizlikle kesildi. Vin birasını yudumladı, kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacağına inanmaktan çok inadından içiyordu. Birkaç dakika sonra merdivenlerden ayak sesleri geldi.

Kelsier mutfağa girdi. "Günaydın millet," dedi her zamanki neşesiyle. "Görüyorum ki yine dürüm. Clubs, gerçekten de hayal gücü daha geniş ev hizmetçileri tutmalısın." Yorumuna rağmen dürümlerden bir tanesini kaparak büyük bir lokma aldı, sonra da kendine içecek bir şeyler koyarken mutlulukla gülümsedi.

Çete sessiz kalmaya devam etti. Adamlar birbirlerine bakışlar attı. Kelsie ayakta kaldı, dürümü yerken dolaba yaslanmıştı.

"Kell, konuşmamız gerek," dedi Dockson en sonunda. "Ordu gitti."

"Evet," dedi Kelsier lokmalarının arasında. "Fark ettim."

"İş bitti Kelsier," dedi Breeze. "İyi bir denemeydi ama başarısız olduk."

Kelsier durakladı. Kaşlarını çatarak dürümünü indirdi. "Başarısız mı? Nede öyle diyorsun?"

"Ordu yok Kell," dedi Ham.

"Ordu planlarımızın sadece bir parçasıydı. Bir yenilgiyle karşılaştık, doğru, ama hiç de işimiz bitmiş değil."

"Hay Lord adına be adam!" dedi Breeze. "Nasıl böyle neşeli neşeli orada dikilebiliyorsun? Adamlarımız *öldü*. Umurunda bile değil mi?"

"Umurumda Breeze," dedi Kelsier ciddi bir sesle. "Ama olan oldu. Bizim hayata devam etmemiz gerek."

"Aynen öyle!" dedi Breeze. "Senin bu çılgın 'işini' geride bırakmamız gerek. Vazgeçmenin zamanı geldi. Senin bundan hoşlanmadığını biliyorum ama işin doğrusu bu!"

Kelsier tabağını tezgâhın üstüne bıraktı. "Beni Teskin etme Breeze. Beni *asla* Teskin etme."

Breeze ağzı hafifçe açık kalarak durakladı. "İyi," dedi en sonunda. "Allomansı yerine sadece gerçeği kullanacağım. Ben ne düşünüyorum biliyor musun? Ben senin o atiyunu araklamaya zaten hiç niyetinin olmadığını düşünüyorum.

"Sen bizi kullanıyorsun. Bize zenginlik sözü verdin ki sana katılalım ama senin asla bizi zengin etmek gibi bir niyetin yoktu. Bunların hepsi senin egon için; *senin*

gelmiş geçmiş en meşhur çetebaşı olabilmen için. Bütün o söylentileri o yüzden yayıyor, adamları o yüzden topluyorsun. Sen zenginliği tattın, şimdi ise bir efsane olmak istiyorsun."

Breeze sustu, bakışları sertti. Kelsier kollarını kavuşturmuş ayakta duruyor, çeteyi süzüyordu. Birkaçı başka tarafa baktı, utanan gözleri Breeze'in söylediği şeyi onların da düşünmüş olduklarını kanıtlıyordu. Vin de bunlardan biriydi. Sessizlik uzadı, hepsi bir karşılık bekliyordu.

Merdivenlerden yine ayak sesleri geldi ve Dikiz mutfağın içine daldı. "İyor bak ve gel kalk siz! İyor bir fiskiye meydanı kalabalık!"

Kelsier oğlanın haberine şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Fıskiye meydanında kalabalık mı?" dedi Ham yavaş yavaş. "Bunun anlamı..."

"Gelin," dedi Kelsier sırtını dikleştirerek. "Gidip izleyeceğiz."

"Ben bunu yapmamayı tercih ederim Kell," dedi Ham. "Ben bu şeylerden boşuna kaçınmıyorum."

Kelsier onu duymazdan geldi. Sıradan skaa giysileri ve pelerinleri giymekte olan çetenin en önünde yürüyordu; Breeze bile takımını giymemişti. Hafif bir kül yağmuru başlamıştı ve umursamaz kül tanecikleri sanki görünmez bir ağaçtan dökülen yapraklar gibi gökten aşağı düşüyordu.

Pek çoğu fabrikalardan ya da değirmenlerden gelmiş işçilerden oluşan büyük skaa toplulukları sokağı tıkamıştı. İşçilere çalıştıkları yerden ayrılmalarına ve şehrin merkezi meydanında toplanmaya gelmelerine izin verilmesi için Vin'in bildiği sadece tek bir sebep vardı.

İdamlar.

Vin daha önce idamlara hiç gitmemişti. Skaa ya da asil, şehirdeki her adamın idam törenlerine katılması sözde zorunluydu ama hırsız çeteleri nasıl gizli kalınacağını bilirdi. Uzaklarda çanlar çalarak olayı duyuruyordu ve obligatörler de sokakların kenarlarından izliyordu. Onlar fabrikalara, demirhanelere ve rasgele evlere girecek ve çağrıya uymayı reddedenleri arayıp, bulduklarını da ölümle cezalandıracaktı. Bu kadar çok kişiyi bir araya toplamak muazzam bir çaba gerektiriyordu. Ama bir açıdan, bunun gibi şeylerin yapılması basitçe Lord Hükümdar'ın ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamaya da yarıyordu.

Vin'in çetesi fıskiye meydanına yaklaştıkça sokaklar daha da kalabalıklaştı. Binaların çatıları tıklım tıklımdı ve insanlar da sokakları doldurmuş, ileri doğru bastırıyordu. *Hepsinin birden sığmasının hiç yolu yok.* Luthadel diğer şehirlerin pek çoğu gibi değildi, nüfusu çok fazlaydı. Sadece erkeklerin gelmesi durumunda bile herkesin idamları görebilmesinin bir yolu yoktu.

Ama yine de geliyorlardı. Kısmen gelmeleri talep edildiği için, kısmen izledikleri sırada çalışmak zorunda kalmayacakları için ve kısmen de Vin'in içten içe şüphelendiği gibi bütün erkeklerde olan o aynı hastalıklı meraka sahip oldukları için.

Kalabalıklar daha da artarken Kelsier, Dockson ve Ham izleyicileri iterek çeteye yol açmaya başladılar. Skaaların bazıları çeteye kızgın bakışlar attılar, gerçi pek

çoğu sadece boş gözlü ve itaatkârdı. Bazıları yara izleri görünmediği hâlde Kelsier'i gördükleri zaman şaşırmış, hatta heyecanlanmış gibi göründü. Bu insanlar kendi istekleriyle kenara çekiliyordu.

Sonunda çete meydanı çevreleyen dış bina sırasına ulaştı. Kelsier bir tanesini seçerek başıyla oraya doğru işaret etti ve Dockson öne çıktı. Kapı ağzındaki bir adam onun girmesine engel olmaya çalıştı ama Dox parmağıyla çatıya doğru işaret etti, sonra da imalı bir şekilde sikke kesesini elinde tarttı. Birkaç dakika sonra bütün çatı çeteye kalmıştı.

"Lütfen bizi dumanla Clubs," dedi Kelsier sessizce.

Huysuz zanâatkâr başıyla onaylayarak çeteyi Allomantik tunç hislere karşı görünmez yaptı. Vin öne yürüdü ve çatının kenarına çömeldi, aşağıdaki meydanı gözleriyle tararken elleri kısa taş parmaklığın üstündeydi. "Ne kadar çok insan..."

"Bütün hayatın boyunca şehirlerde yaşadın Vin," dedi yanında ayakta durmakta olan Ham. "Mutlaka daha önce de kalabalık görmüşsündür."

"Evet ama..." Nasıl açıklayabilirdi? Hareketli, aşırı sıkışık kütle Vin'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Geniş, neredeyse sonsuzdu; kuyruk meydanın merkezinden uzayarak tüm sokakları dolduruyordu. Skaalar o kadar sıkışık bir hâldeydiler ki Vin nefes alacak yeri bile nasıl bulabildiklerini merak ediyordu.

Asiller meydanın ortasındaydı, askerler tarafından skaalardan ayrılıyorlardı. Onlar meydanın merkezinde yaklaşık beş ayak kadar yükselen fıskiye taraçasına yakındı. Birileri asiller için oturacak yer kurmuştu ve onlar da sanki bir gösteri ya da at yarışı izlemeye gelmiş gibi koltuklara yayılmışlardı. Pek çoğunun küle karşı şemsiye tutan hizmetkârları vardı ama yağış bir kısmının külü görmezden gelmesine izin verecek kadar hafifti.

Asillerin yanında ayakta duran obligatörler vardı; sıradan olanlan grili, Sorgucular da siyahlı elbiseler giymişlerdi. Vin titredi. Sekiz tane Sorgucu vardı, sırık gibi siluetleriyle obligatörlerden bir baş daha yüksek duruyorlardı. Ama korkunç yaratıkları kuzenlerinden ayıran şey sadece boy değildi. Çelik Sorgucuların belirgin bir duruşu, başka bir havaları vardı.

Vin onların yerine sıradan obligatörleri inceledi. Pek çoğu resmi cübbelerinin içinde gururla ayakta duruyordu; konumları ne kadar yüksekse, cübbeleri de o kadar kaliteliydi. Vin gözlerini kısarak kalay yaktı ve biraz tanıdık olan bir yüzü seçti.

"Orada," dedi eliyle işaret ederek. "Şuradaki benim babam."

Kelsier'in kulakları dikildi. "Nerede?"

"Obligatörlerin önünde," dedi Vin. "Altın renkli cübbe atkısı olan kısa adam."

Kelsier sessizleşti. "Senin baban *o* mu?" diye sordu en sonunda.

"Kim?" diye sordu Dockson gözlerini kısarak. "Yüzlerini seçemiyorum."

"Tevidian," dedi Kelsier.

"*Lord prelan* mı?" dedi Dockson şok olarak.

"Ne? O kim?" diye sordu Vin.

Breeze kıkırdadı. "Lord prelan Nezaret'in başıdır yavrum. O Lord Hükümdar'ın obligatörlerinin en önemlisi. Teknik olarak Sorgucular dan bile daha üst rütbeli."

Vin afallayarak oturdu.

"Lord prelan," diye mırıldandı Dockson başını sallayarak. "İşler gittikçe daha da iyiye gidiyor."

"Bakın!" dedi Dikiz işaret ederek.

Skaa kalabalığı kımıldanmaya başladı. Vin onların hareket etmek için fazlasıyla sıkışık olduklarını düşünmüştü ama görünüşe göre yanılıyordu. İnsanlar geri çekilmeye başlayarak merkezi platforma doğru giden geniş bir koridor oluşturmaya başladı.

Onları ne...

Sonra Vin de hissetti. Onu boğarak havasız bırakan, iradesini çalan ezici bir hissizlik; sanki üstüne bastıran devasa bir yorgan gibiydi. Anında bakır yaktı. Ama daha önce de olduğu gibi, Lord Hükümdar'ın Teskin edişini metale rağmen hissedebildiğine yemin edebilirdi. Vin onun daha da yakma geldiğini hissetti, Vin'e tüm iradesini, tüm arzularını, tüm duygusal gücünü kaybettirmeye çalışıyordu.

"Geliyor," diye fısıldadı Dikiz onun yanında yere çömelerek.

Devasa bir çift beyaz aygır tarafından çekilen siyah bir at arabası bir yan sokakta belirdi. Skaalardan oluşan bir koridor boyunca ilerledi. Bir... *karşı konulamazlık* hissiyle hareket ediyordu. Vin arabanın geçerken birkaç kişiye çarptığını gördü ve ona öyle geliyordu ki eğer bir adam arabanın yolunun üstüne düşecek olursa, araç onu ezip geçerken yavaşlamazdı bile.

Lord Hükümdar gelirken skaaların duruşu biraz daha fazla zayıfladı, onlar Hükümdar'ın kuvvetli Teskinini hissederken çöken omuzlardan oluşan gözle görülür bir dalga kalabalığın içinde yayıldı. Arka plandaki fısıldama ve konuşmaların kükremesi soldu, devasa meydanın üstüne gerçekdışı bir sessizlik çöktü.

"O çok *güçlü*," dedi Breeze. "Ben en iyi hâlimde bile ancak birkaç yüz kişiyi Teskin edebilirim. Burada ise on binlerce insan olmalı!"

Dikiz çatının kenarından aşağı baktı. "Kendimi aşağı atasım geliyor. Her şeye boş vermek..."

Sonra durakladı. Sanki uyanırmış gibi başını salladı. Vin kaşlarını çattı. Bir şeyler farklı geliyordu. Tereddütlü bir şekilde bakırını söndürdü ve artık Lord Hükümdar'ın Teskinini hissedemediğini fark etti. Berbat bunalım, ruhsuzluk ve boşluk hissi garip bir şekilde kaybolmuştu. Dikiz başını kaldırdı ve diğer çete üyeleri de birazcık daha dik durdular.

Vin etrafına göz attı. Aşağıdaki skaalarda değişiklik görünmüyordu. Ama onun arkadaşları...

Gözleri Kelsier'e takıldı. Çetebaşı sırtı dimdik ayakta durmuş, yaklaşmakta olan at arabasına kararlı bir şekilde gözlerini dikmişti. Yüzünde bir konsantrasyon ifadesi vardı.

Kelsier bizim duygularımızı Körüklüyor, diye düşündü Vin. *Lord Hükümdar'ın gücüne karşı koyuyor*. Onların küçük grubunu korumanın bile Kelsier için bir mücadele olduğu belliydi.

Breeze haklı, diye düşündü Vin. *Böyle bir şeyle nasıl savaşabiliriz? Lord Hükümdar aynı anda yüz bin kişiyi birden Teskin ediyor!*

Ama Kelsier mücadele etmeye devam ediyordu. Her ihtimale karşı Vin bakırını yaktı. Sonra da çinko yakarak Kelsier'e yardım etmek için uzanıp etrafındakilerin duygularını Körükledi. Sanki devasa, hareketsiz bir duvarı Çekiyormuş gibi hissediyordu. Ama yardımı olmuş olmalıydı çünkü Kelsier hafifçe rahatlayarak ona müteşekkir bir bakış attı.

"Bakın," dedi Dockson, büyük ihtimalle etrafında gerçekleşmekte olan görülmez savaşın farkında değildi. "Esir arabaları." Lord Hükümdar'ın arkasındaki koridordan gelmekte olan on tane büyük, parmaklıklı vagona işaret etti.

"İçlerinde herhangi birini tanıyor musunuz?" dedi Ham öne doğru eğilerek.

"İyor yok gör ben," dedi Dikiz rahatsız görünerek. "Dayı, iyor gerçekten yak sen, değil mi?"

"Evet, bakırım açık," dedi Clubs aksice. "Güvendesin. Zaten bir önemi olmayacak kadar Lord Hükümdar'dan uzaktayız, o meydan dev gibi."

Dikiz başını sallayarak onayladı, sonra da belirgin bir şekilde kalay yakmaya başladı. Bir an sonra ise başını iki yana salladı. "İyor yok kimse tanı ben."

"Gerçi sen topladığımız adamların pek çoğunu görmedin Dikiz," dedi Ham gözlerini kısarak.

"Doğru," diye cevap verdi Dikiz. Her ne kadar şivesi duruyor olsa da, normal şekilde konuşmak için çaba sarf ettiği belliydi.

Kelsier çıkıntının yanına gelip gözlerini gölgelemek için bir elini kaldırdı. "Ben de esirleri görebiliyorum. Hayır, yüzlerin hiçbirini tanımıyorum. Bunlar yakalanan askerler değil."

"Kim o zaman?" diye sordu Ham.

"Görünüşe göre çoğunlukla kadın ve çocuklar," dedi Kelsier.

"Askerlerin aileleri mi?" diye sordu Ham dehşete düşerek.

Kelsier başını olumsuz bir şekilde salladı. "Hiç sanmam. Ölü skaaların kimliğini belirlemek için zaman harcamamışlardır."

Ham yüzünü astı, kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Rasgele insanlar Hammond," dedi Breeze sessizce iç çekerek. "İsyancılara yataklık eden skaaları cezalandırmak için ibret olsun diye asılacaklar."

"Hayır, o bile değil," dedi Kelsier. "Ben Lord Hükümdar'ın o adamların Luthadel'den toplanmış olduklarını bildiğini ya da umursadığını bile sanmıyorum. O büyük ihtimalle bunun sadece bir diğer taşra isyanı olduğunu varsayıyordur. Bu... bu sadece herkese kontrolün kimin elinde olduğunu hatırlatmanın bir yolu."

Lord Hükümdar'ın arabası bir platformdan yukarı tırmanarak merkezi taraçanın üstüne ulaştı. Meşum araç meydanın tam ortasına geldiğinde durdu ama Lord Hükümdar'ın kendisi içeride kaldı.

Esir vagonları da gelip durdu ve bir grup obligatör ve asker bunları boşaltmaya başladı. Çoğu sadece zayıfça direnen ilk esir grubu sürüklenerek yükseltilmiş merkez platformun üstüne çıkarılırken siyah küller düşmeye devam ediyordu. İşi bir Sorgucu yönetiyor, esirlerin platformdaki kâseye benzer dört fıskiyenin yanında bir araya getirilmeleri için işaret veriyordu.

Birer esir çalışmakta olan dört fıskiyenin yanında zorla dizlerinin üstüne çöker-tildi ve dört Sorgucu obsidiyen baltalarını kaldırdı. Dört balta indi ve dört kafa koptu. Hâlâ askerler tarafından tutulmakta olan başsız bedenlerden fışkıran kanlar fıskiyelerin havuzuna döküldü.

Fıskiyelerden havaya yükselen sular kızıl kızıl ışıldamaya başladı. Askerler ce-setleri bir kenara attılar ve dört kişiyi daha öne çıkardılar.

Dikiz midesi bulanarak başını çevirdi. "Neden... Neden Kelsier bir şey yapmı-yor? Kurtarmak onları?"

"Aptal olma," dedi Vin. "Orada Lord Hükümdar'ın kendisini bir kenara bırak, *sekiz* tane Sorgucu var. Kelsier'in bir şeyler yapmaya kalkması salaklık olur."

Gerçi eğer bunu bir düşünmüşse şaşırmam, diye düşündü Vin Kelsier'in öne atılarak bütün bir orduyla kendi başına savaşmaya hazır olduğu zamanı hatırlaya-rak. Yan tarafına göz attı. Kelsier idamları durdurmak üzere aşağı atlamamak için kendisini zor tutuyormuş gibi görünüyordu; parmak eklemleri yanındaki bacayı sıkı sıkı kavramaktan beyazlamıştı.

Dikiz öğürüp aşağıdaki insanların üstüne gelmeyecek bir yere doğru tökez-leyerek gitti ve kustu. Ham hafifçe inledi ve hatta Clubs bile hüzünlenmiş gibi görünüyordu. Dockson ciddiyet içinde izliyordu, sanki ölümlere şahit olmak bir tür nöbetti. Breeze sadece başını iki yana salladı.

Ancak Kelsier... Kelsier kızgındı. Yüzü kırmızı, kasları gergin, gözleri alev alev-di.

Dört ölüm daha, bir tanesi bir çocuk.

"Bu," dedi Kelsier elini kızgınlıkla merkezi meydana doğru sallayarak. "İşte bizim düşmanımız *bu*. Burada aman vermek yok, dönüp gitmek yok. Bu karşımıza birkaç beklenmedik engel çıktığı zaman bir kenara atılacak basit bir iş değil."

Dört ölüm daha.

"Onlara bakın!" diye emretti Kelsier, asillerle dolu tribüne doğru eliyle işaret ederek. Pek çoğu sıkılmış gibi görünüyordu ve hatta birkaç tanesi eğleniyor gibiydi bile, kafalar kesilmeye devam ederken dönüp birbirleriyle şakalaşıyorlardı.

"Beni sorguladığınızı biliyorum," dedi Kelsier çeteye doğru dönerek. "Siz be-nim asillere karşı fazla sert olduğumu düşünüyorsunuz, onları öldürmeye karşı fazla hevesli olduğumu düşünüyorsunuz. Ama şu gülen adamlara bakıp da dürüst olarak bana onların benim elimde ölmeyi hak *etmediklerini* söyleyebilir misiniz? Ben onlara sadece adalet getiriyorum."

Dört ölüm daha.

Vin kalayla güçlendirilmiş gözleriyle aceleci bir şekilde tribünü taradı. Elend'i bir grup genç asilin içinde otururken buldu. Bunların hiçbirisi gülmüyordu ve yal-nız da değillerdi. Evet, asillerin pek çoğu durumu hafife almaktaydı ama dehşete düşmüş gibi görünen küçük bir azınlık da vardı.

Kelsier devam etti. "Breeze, sen atiyumu sordun. Dürüst olacağım. O hiçbir zaman benim ana hedefim değildi; ben bu çeteyi işleri değiştirmek istediğim için topladım. Biz atiyumu alacağız, yeni bir hükümeti desteklemek için atiyuma ih-

tiyacımız olacak ama bu iş beni ya da sizlerden herhangi birini zengin etmek için değil.

"Yeden öldü. O bizim mazeretimizdi; hâlâ sadece hırsızmışız gibi davranmaya devam ederken bizi iyi bir şeyler yapmaya iten bir yoldu. Şimdi o gittiğine göre vazgeçebilirsiniz, eğer istiyorsanız. Bırakırsınız. Ama bu herhangi bir şeyi değiştirmeyecek. Mücadele devam edecek. İnsanlar ölmeye devam edecek. Sadece siz bunu görmezden geliyor olacaksınız."

Dört ölüm daha.

"Artık rol yapmayı bırakmanın zamanı geldi," dedi Kelsier her birine sırayla gözlerini dikerek. "Eğer şimdi bunu yapacaksak, kendimize karşı açık ve dürüst olmamız gerek. Bunun para için olmadığını itiraf etmemiz gerek. Bu *şunu* durdurmak için." Kırmızı suların fışkırdığı fıskiyeli avluya doğru işaret etti, neler olup bittiğini seçebilmek için bile fazlasıyla uzakta olan binlerce skaa için ölümün gözle görülür bir işaretiydi bu.

"Ben mücadeleme devam etmeye niyetliyim," dedi Kelsier sessizce. "Bazılarınızın liderliğimden şüphe ettiğinin farkındayım. Siz benim kendimi skaaların gözünde fazla büyütmekte olduğumu düşünüyorsunuz. Siz benim kendimi bir diğer Lord Hükümdar yapmakta olduğumu fısıldıyorsunuz. Siz benim egomun benim için imparatorluğu devirmekten daha önemli olduğunu düşünüyorsunuz."

Durakladı ve Vin, Dockson ile diğerlerinin gözlerindeki suçluluğu gördü. Dikiz gruba katıldı, hâlâ biraz hastalıklı gibi görünüyordu.

Dört ölüm daha.

"Haksızsınız," dedi Kelsier hafifçe. "Bana güvenmeniz gerek. Biz bu plana başladığımız zaman işler o kadar tehlikeli göründüğü hâlde bana güvendiniz. Benim o güvene hâlâ ihtiyacım var! İşler nasıl görünüyor olursa olsun, ihtimaller ne kadar küçük olursa olsun, biz mücadele etmeye devam etmek zorundayız!"

Dört ölüm daha.

Çete yavaş yavaş Kelsier'e doğru döndü. Vin çinkosunun sönmesine izin vermiş olduğu hâlde Lord Hükümdar'ın duygularının üstündeki İtişine karşı koymak artık Kelsier için az öncekinin yarısı kadar bile ağır bir mücadele gerektirmiyormuş gibi görünüyordu.

Belki... belki o bunu yapabilir, diye düşündü Vin kendisine rağmen. Eğer Lord Hükümdar'ı mağlup edebilecek biri varsa, o da Kelsier'di.

"Sizleri yetenekli adamlar olduğunuz için seçmedim, gerçi kesinlikle yeteneklisiniz," dedi Kelsier. "Ben sizlerin her birinizin vicdan sahibi adamlar olduğunuzu bildiğim için özellikle seçtim. Ham, Breeze, Dox, Clubs... Sizler dürüst ve hatta hayırsever olarak adı anılan adamlarsınız. Eğer bu planda başarılı olacaksak, gerçekten de *umursayan* adamlara ihtiyacımın olacağını biliyordum.

"Hayır Breeze, bu iş para ya da şan için değil. Bu savaş için, bizim bin yıldan beri veriyor olduğumuz bir savaş için; benim bitirmeye niyetli olduğum bir savaş. Gidebilirsiniz, eğer istiyorsanız. Her birinizin eğer gitmek istiyorsanız bırakmanıza izin vereceğimi biliyorsunuz; soru sormak yok, ceza vermek yok."

"Ama," dedi Kelsier bakışları sertleşerek, "Eğer kalırsanız, benim otoritemi sorgulamayı kesmeye söz vermek zorundasınız. İşin kendisiyle ilgili endişelerinizi dile getirebilirsiniz ama artık benim liderliğim hakkında fısıltılı konuşmalar olmayacak. Eğer kalırsanız, beni takip edersiniz. Anlaşıldı mı?"

Birer birer her çete üyesinin gözlerinin içine baktı. Her biri başını salladı.

"Ben hiç gerçekten de seni sorgulamış olduğumuzu düşünmüyorum Kell," dedi Dockson. "Biz sadece... bizler endişe duyuyoruz ve bence haklıyız da. Ordu planlarımızın büyük bir parçasıydı."

Kelsier başıyla kuzeye, şehrin ana kapılarına doğru işaret etti. "İleride ne görüyorsun Dox?"

"Şehir kapıları mı?"

"Ve son zamanlarda onlarda farklı olan ne var?"

Dockson omuz silkti. "Sıra dışı bir şey yok. Biraz asker sayısı az ama..."

"Neden?" diye lafını kesti Kelsier. "Neden asker sayısı az?"

Dockson durakladı. "Çünkü Garnizon gitti?"

"Aynen öyle," dedi Kelsier. "Ham diyor ki Garnizon daha aylar boyunca ordumuzdan geride kalanları kovalayarak dışarıda kalabilirmiş ve adamlarının da sadece yaklaşık yüzde onu geride kalmış. Bu da mantıklı bir şey; isyancıları durdurmak Garnizon'un yapmak için yaratılmış olduğu türden bir iş. Luthadel savunmasız kalmış olabilir ama kimse asla Luthadel'e saldırmaz. Asla kimse saldırmadı."

Çetenin üyeleri arasında sessiz bir kavrayış oluştu.

"Şehri ele geçirmek için yaptığımız planın birinci kısmı başarıyla gerçekleşti," dedi Kelsier. "Garnizon'u Luthadel'den çıkardık. Bize beklediğimizden çok daha fazlasına mal oldu, gerekenden çok daha fazlasına. Unutulmuş Tanrılar'dan o oğlanların ölmemiş olmasını dilerdim. Ne yazık ki şimdi bunu değiştiremeyiz; sadece onların bize sağlamış olduğu fırsatı kullanabiliriz.

"Plan hâlâ yürürlükte, şehirdeki düzen sağlayıcı ana kuvvet gitti. Eğer bir ev savaşı açıktan açığa başlarsa Lord Hükümdar bunu durdurmakta zorluk yaşayacak. Eğer istediğini varsayarsak; her nedense, aşağı yukarı her yüz yılda bir geri çekilerek asillerin birbirleriyle savaşmasına izin vermeye razı oluyor. Belki de asillerin birbirlerinin boğazına sarılmasına izin vermenin onları kendisininkinden uzak tuttuğunu görmüştür."

"Ama ya Garnizon geri gelirse?" diye sordu Ham.

"Eğer ben haklıysam, Lord Hükümdar onların birkaç ay boyunca ordumuzdan geri kalanları kovalamalarına izin vererek asillere de biraz kurtlarını dökme şansı verecek. Ama işler onun beklediği gibi gitmeyecek. O ev savaşı başladığı zaman biz kargaşadan faydalanarak sarayı ele geçireceğiz."

"Hangi orduyla güzel kardeşim?" dedi Breeze.

"Hâlâ biraz askerimiz var," dedi Kelsier. "Artı, daha fazlasını da toplamak için zamanımız olacak. Dikkatli olmamız gerek; mağaraları kullanamayız, o yüzden de askerlerimizi şehrin içinde saklamanız gerekecek. Bu da büyük ihtimalle sayıların

daha az olması anlamına gelecek. Ama bu bir sorun olmayacak çünkü bildiğiniz gibi o garnizon eninde sonunda geri gelecek."

Aşağıda idamlar devam ederken grubun üyeleri birbirleriyle bakıştılar. Vin sessizce oturmuş, Kelsier'in bu ifadesiyle ne anlatmak istediğini çözmeye çalışıyordu.

"Aynen öyle Kell," dedi Ham yavaş yavaş. "Garnizon geri dönecek ve bizim elimizde de onlarla savaşmak için yeteri kadar büyük bir ordu olmayacak."

"Ama elimizde Lord Hükümdar'ın *hazinesi* olacak," dedi Kelsier gülümseyerek. "O Garnizoncular hakkında sen hep ne dersin Ham?"

Haydut durakladı, sonra o da gülümsedi. "Onlar paralı asker."

"Lord Hükümdar'ın parasını ele geçirirsek, ordusunu da ele geçirmişiz demektir," dedi Kelsier. "Bu plan hâlâ başarılı olabilir beyler. *Bizler* başarılı olabiliriz."

Çetenin kendine güveni artıyormuş gibi görünüyordu. Ama Vin gözlerini tekrar meydana çevirdi. Fıskiyelerden akan su o kadar kızıldı ki sanki havuzlar tamamen kanla doldurulmuştu. Hepsinin ötesinde, abanoz siyahı arabasından idamları izleyen Lord Hükümdar vardı. Pencereler açıktı ve Vin kalay ile içeride oturmakta olan gölgeli bir şekli zar zor seçebiliyordu.

Bizim gerçek düşmanımız o, diye düşündü. *Giden garnizon değil, baltalı Sorgucular da değil. O adam. Günlükteki adam.*

Onu yenmek için bir yol bulmamız gerek, yoksa yaptığımız diğer her şey anlamsız olacak.

Sanıyorum ki en sonunda Rashek'in neden bana bu kadar fazla kızgın olduğunu keşfettim. Benim gibi bir yabancının, Terrisli olmayan bir adamın, hiçbir şekilde Çağların Kahramanı olabileceğine inanmıyor. İnanıyor ki ben bir şekilde filozofları kandırmışım, Kahraman'ın hizmalarını haksız bir şekilde takıyorum.

Rashek'e göre, sadece safkan bir Terrislinin Kahraman olarak seçilmiş olması gerekirdi. Garip bir şekilde, onun nefreti yüzünden kendimi daha da kararlı hissediyorum. Benim ona bu işi başarabileceğimi kanıtlamam gerekiyor.

27

O AKŞAM CLUBS'IN dükkânına dönen grup sessizdi. İdamlar saatler boyunca sürmüştü. Hiçbir suçlama, Lord Hükümdar ya da Nezaret'ten gelen hiçbir açıklama olmamıştı. Sadece idam üstüne idam, idam üstüne idam. Esirler bittiği zaman Lord Hükümdar ve obligatörleri platformun üstündeki ceset yığınını ve fıskiyelerden akan kanlı suyu arkalarında bırakarak çekip gitmişlerdi.

Kelsier'in çetesi mutfağa geri dönerken Vin artık baş ağrısının kendisini rahatsız etmediğini fark etti. Artık onun acısı... önemsiz gibi görünüyordu. Dürümler hâlâ masanın üstünde duruyordu; düşünceli bir hizmetçi tarafından üzerleri örtülmüştü. Kimse onlara uzanmadı.

"Pekâlâ," dedi Kelsier her zamanki yerini alarak dolaba sırtını yaslarken. "Hadi plan yapalım. Nasıl devam etmeliyiz?"

Dockson kendi yerine geçmek için ilerlerken odanın yan tarafından bir deste kâğıt aldı. "Garnizon gittiğine göre, ana odağımız asiller hâline gelmiş oluyor."

"Bittabi," dedi Breeze. "Eğer gerçekten de hazineyi sadece birkaç bin askerle ele geçirmeye niyetimiz varsa, o zaman kesinlikle saray muhafızlarının dikkatini dağıtacak ve asillerin şehri bizim elimizden almasına engel olacak bir şeylere ihtiyacımız olacak. Bu nedenle de ev savaşı en büyük önemi kazanıyor."

Kelsier başıyla onayladı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Ama ev savaşı bittiği zaman ne olacak?" diye sordu Vin. "Bazı evler üste çıkacak ve ondan sonra da bizim onlarla uğraşmamız gerekecek."

Kelsier başını salladı. "Benim niyetim ev savaşının hiçbir zaman bitmemesi Vin ya da en azından çok uzun bir süre için bitmemesi. Lord Hükümdar emirlerini veriyor ve Nezaret de onun takipçilerini kontrol altında tutuyor ama skaaları çalışmaya gerçekten zorlayanlar aristokrasi. Yani eğer yeteri kadar asil evini devirebilirsek, hükümetin kendi kendine çökmesi bile mümkün. İmparatorluk hepsiyle birden savaşamaz; fazlasıyla büyük gelir. Ama parçalanmasını ve sonra da parçalarının birbirleriyle savaşmalarını sağlamayı başarabiliriz."

"Büyük Evler'in üstüne mali yük bindirmemiz gerek," dedi Dockson kâğıtlarını karıştırırken. "Aristokrasi birincil olarak mali bir kurum ve maddi kaynak eksikliği her evi yıkacaktır."

"Breeze, senin kimliklerinden bazılarını kullanmamız gerekebilir," dedi Kelsier. "Şimdiye kadar ekipte ev savaşı üzerinde gerçekten çalışan sadece ben vardım ama eğer bu şehrin Garnizon geri dönmeden önce çökmesini istiyorsak, çabalarımızı artırmamız gerekecek."

Breeze içini çekti. "Pekâlâ. Ama kimsenin kazara beni olmamam gereken birisi olarak tanımayacağından emin olmak için çok dikkatli davranmamız gerekecek. Partilere ya da toplantılara gidemem ama büyük ihtimalle yalnız başıma ev ziyaretlerinde bulunabilirim."

"Bu senin için de geçerli Dox," dedi Kelsier.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Dockson.

"Bu ikiniz için de tehlikeli olacak," dedi Kelsier. "Ama hız hayati önem taşıyor. Ana casusumuz hâlâ Vin olacak ve büyük olasılıkla onun biraz yalan bilgi yaymaya başlamasını da istiyoruz. Aristokrasiyi rahatsız etmek için ne gerekirse."

Ham başıyla onayladı. "O zaman dikkatimizi tepeye odaklamamız gerekir."

"Bittabi," dedi Breeze. "Eğer en güçlü evlerin savunmasız görünmesini sağlayabilirsek, o zaman düşmanları saldırmakta hızlı davranır. Ancak güçlü evler gittiği zaman insanlar ekonomiyi ayakta tutanın aslında onlar olduğunun farkına varacak."

Oda bir saniye için sessizleşti, sonra birkaç baş Vin'e doğru döndü.

"Ne?" diye sordu Vin.

"Venture Evi'nden bahsediyorlar Vin," dedi Dockson. "Büyük Evler'in en güçlü olanı o."

Breeze başıyla onayladı. "Eğer Venture yıkılırsa sarsıntılarını bütün Son İmparatorluk hisseder."

Vin bir an için sessizce oturdu. "Onların hepsi kötü insanlar değil." dedi en sonunda.

"Belki," dedi Kelsier. "Ama Lord Straff Venture kesinlikle öyle ve onun ailesi de Son İmparatorluk'un en tepesinde oturuyor. Venture Evi'nin düşmesi gerek ve senin evin en önemli üyelerinden biriyle zaten bağlantın var."

Benim Elend'den uzak durmamı istediğini sanıyordum, diye düşündü Vin sinirli bir şekilde.

"Sadece kulaklarını açık tut yavrum," dedi Breeze. "Bak bakalım oğlanı evinin mali durumu hakkında konuşturabilecek misin? Bize elle tutulur bir şey bul ve gerisini biz hallederiz."

Tıpkı Elend'in o deli nefret ettiği oyunlar gibi. Ama idamlar hâlâ Vin'in aklında tazeydi. O türden şeylerin durdurulması gerekiyordu. Dahası, Elend'in kendisi hile babasını ya da evini pek fazla sevmediğini söylemişti. Belki... belki de bir şeyler bulabilirdi. "Ne yapabileceğime bir bakarım," dedi.

Ön kapı çaldı ve çıraklardan bir tanesi cevap verdi. Birkaç saniye sonra da yüz hatlarını gizlemek için bir skaa pelerinine bürünmüş olan Sazed mutfağa girdi.

Kelsier saatı kontrol etti. "Erkencisin Saze."

"Ben bunu âdet edinmeye çalışırım Üstat Kelsier," diye cevap verdi Terrisli.

Dockson bir kaşını kaldırdı. "Bu başka birilerinin de öğrenmesinin iyi olacağı bir âdet."

Kelsier homurdandı. "Eğer hep zamanında geliyorsan, bu yapacak daha iyi bir şeylerin olmadığına işaret eder. Saze, adamlar nasıl?"

"Beklenilebileceği kadar iyi Üstat Kelsier," diye cevap verdi Sazed. "Ama sonsuza kadar Renoux depolarında saklanamazlar."

"Biliyorum," dedi Kelsier. "Dox, Ham, sizin bu sorun üzerinde çalışmanızı istiyorum. Ordumuzdan geride kalan iki bin adam var; sizden onları Luthadel'in içine sokmanızı istiyorum."

Dockson düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. "Bir yolunu buluruz."

"Bizden onları eğitmeye de devam etmemizi istiyor musun?" diye sordu Ham.

Kelsier başını sallayarak onayladı.

"O zaman onları mangalar hâlinde gizlememiz gerekecek," dedi Ham. "Adamları ayrı ayrı eğitecek kaynağımız yok. Mesela... birbirlerine yakın olarak kenar mahallelerde gizlenmiş, takım başına birkaç yüz adam?"

"Hiçbir takımın diğerlerinden haberdar olmadığından emin ol," dedi Dockson. "Ya da hatta hâlâ saraya saldırma niyetimizin olduğunu bile bilmesinler. Şehirde o kadar fazla adam varken, bazılarının eninde sonunda şu ya da bu nedenle obligatörler tarafından enselenmesi ihtimali var."

Kelsier başıyla onayladı. "Grupların hepsine dağıtılmamış olan tek grubun onlar olduğunu ve kendilerinin de sadece gelecekte bir gün gerekli olabilir diye tekrar eğitim gördüklerini söyle."

"Asker toplamaya da devam etmemiz gerektiğini söylemiştin," dedi Ham.

Kelsier onayladı. "Bu işi yapmayı denemeden önce en azından iki kat daha fazla askerimizin olmasını isterim."

"Ordumuzun yenilgisini göz önüne aldığımız zaman bu zor olacak," dedi Ham.

"Ne yenilgisi?" diye sordu Kelsier. "Onlara gerçeği söyle; ordumuz Garnizon'u başarılı bir şekilde etkisiz hâle getirdi."

"Gerçi büyük bir kısmı bunu yaparken öldü," dedi Ham.

"O kısmını örtbas edebiliriz," dedi Breeze. "İnsanlar idamlar yüzünden öfkeli olacak, bu da onların bizi dinlemeye daha istekli olmalarını sağlar."

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca daha fazla asker toplamak senin ana görevin olacak Ham," dedi Kelsier.

"Bu pek fazla bir zaman değil," dedi Ham. "Ama ne yapabileceğime bakar, elimden gelen nee varsa yapmaya çalışırım."

"İyi," dedi Kelsier. "Saze, not geldi mi?"

"Geldi Üstat Kelsier," dedi Sazed pelerinin altından bir mektup çıkararak ve bunu Kelsier'e verdi.

"Peki ya bu ne?" diye sordu Breeze merakla.

"Marsh'tan bir mesaj," dedi Kelsier mektubu açıp yazılanlara göz gezdirerek. "Şehirdeymiş ve haberleri var."

"Ne haberi?"

"Söylemiyor," dedi Kelsier bir dürüm kaparak. "Ama bu gece onunla nerede buluşacağımızı tarif etmiş." Gidip sıradan bir skaa pelerini aldı. "Gidip hava kararmadan buluşma yerini keşfe çıkacağım. Geliyor musun Vin?"

Vin başıyla onaylayarak ayağa kalktı.

"Geri kalanlarınız plan üzerinde çalışmaya devam edin," dedi Kelsier. "İki aylık bir süre içinde bu şehrin o kadar gergin hâle gelmiş olmasını istiyorum ki en sonunda koptuğu zaman Lord Hükümdar bile tutamasın."

"Bize söylemediğin bir şey var, değil mi?" dedi Vin pencereden başını çevirip Kelsier'e doğru dönerek. "Planın bir parçası."

Kelsier karanlıkta ona bir göz attı. Marsh'ın seçtiği buluşma yeri en yoksul skaa kenar mahallelerinden biri olan Sapaklar'ın içinde terk edilmiş bir binaydı. Kelsier buluşacak oldukları binanın karşısında ikinci bir terk edilmiş bina bulmuştu ve Vin ile Kelsier şimdi bunun en üst katında bekliyor, Marsh'tan bir iz arayarak sokağı gözlüyorlardı.

"Neden bana bunu sordun?" dedi Kelsier en sonunda.

"Lord Hükümdar yüzünden," dedi Vin kendi penceresinin kenarındaki çürüyen tahtalarla oynayarak. "Bugün onun gücünü hissettim. Öbürlerinin bunu hissedebildiğini sanmıyorum; bir Sissoylunun yapabileceği gibi değil. Ama senin de hissetmiş olman gerektiğini biliyorum." Tekrar başını kaldırarak Kelsier'in gözlerinin içine baktı. "Sen hâlâ sarayı ele geçirmeye çalışmadan önce onu şehirden çıkarmayı planlıyorsun, değil mi?"

"Lord Hükümdar hakkında endişe etme," dedi Kelsier. "On Birinci Metal onun hesabını görecek."

Vin kaşlarını çattı. Dışarıda güneş alevli bir öfke yangını içinde batmaktaydı. Sisler yakında gelecekti ve Marsh'ın da kısa bir süre sonra gelmesi gerekiyordu.

On Birinci Metal, diye düşündü Vin diğer çete üyelerinin buna karşı olan şüpheciliğini hatırlayarak. "Bu gerçek mi?" diye sordu Vin.

"On Birinci Metal mi? Elbette öyle, bunu size de gösterdim, unuttun mu?"

"Ben onu demek istemiyorum," dedi Vin. "Efsaneler gerçek mi? Yoksa yalan mı söylüyorsun?"

Kelsier ona doğru dönerek hafifçe yüzünü astı. Sonra da sırıttı. "Sen çok dobra bir kızsın Vin."

"Biliyorum."

Kelsier'in gülümsemesi derinleşti. "Cevap hayır. Yalan söylemiyorum. Efsaneler gerçek ama benim onları bulmam biraz zaman aldı."

"Ve bize gösterdiğin o metal parçası gerçekten de On Birinci Metal mi?"

"Ben öyle düşünüyorum," dedi Kelsier.

"Ama onu nasıl kullanacağını bilmiyorsun."

Kelsier durakladı, sonra da başını salladı. "Hayır. Bilmiyorum."

"Bu pek rahatlatıcı değil."

Kelsier omuz silkerek pencereden dışarı bakmak için döndü. "Sırrı zamanında keşfedemezsem bile, Lord Hükümdar'ın senin düşündüğün kadar büyük bir sorun olacağından şüpheliyim. O güçlü bir Allomanser ama her şeyi bilmiyor. Eğer bilse, biz şimdi ölmüş olurduk. Her şeye gücü de yetmiyor. Yetse, şehri korkutarak boyun eğdirmek için bütün o skaaları idam etmeye gerek duymazdı.

"Onun ne olduğunu bilmiyorum ama bence o bir tanrıdan çok bir insan gibi. O günlükteki kelimeler... onlar sıradan bir insanın kelimeleri. Onun gerçek gücü ordularından ve zenginliğinden geliyor. Eğer bunları ortadan kaldıracak olursak, o zaman imparatorluğunun yıkılmasını durdurmak için herhangi bir şey yapabilmesi mümkün olmaz."

Vin yüzünü astı. "Bir tanrı olmayabilir ama... o başka bir şey Kelsier. Farklı bir şey. Bugün o meydana geldiği zaman, bakır yakarken bile onun duygularını üstündeki dokunuşunu hissedebiliyordum."

"Bu mümkün değil Vin," dedi Kelsier başını iki yana sallayarak. "Mümkün olsaydı, Sorgucular yakınlarda bir Dumancı varken bile Allomansi'yi hissedebilirdi. Ve eğer durum bu olsaydı, skaa Siskanların hepsinin birden izini bulup onları öldürmezler miydi?"

Vin omuz silkti.

"Sen Lord Hükümdar'ın güçlü olduğunu biliyor ve onu hissedebilmen gerektiğini düşünüyorsun," dedi Kelsier.

Belki Kelsier haklıdır, diye düşündü Vin pencere kenarından bir diğer tahta parçasını daha sıyırırken. *Ne de olsa o benden çok daha uzun zamandır bir Allomanser.*

Ama... ben bir şey hissettim, değil mi? Ve beni neredeyse öldüren Sorgucu, beni karanlığın ve yağmurun içinde bir şekilde bulmuştu. O da bir şeyleri hissedebilmiş olmalı.

Ama bu konuyu bir kenara bıraktı. "On Birinci Metal. Onu şöyle bir deneyip ne yaptığını göremez miyiz?"

"O kadar kolay değil," dedi Kelsier. "Sana asla on taneden biri olmayan bir metali yakmamanı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Vin başıyla onayladı.

"Başka bir metali yakmak ölümcül olabilir," dedi Kelsier. "Bir alaşımdaki metal oranını bile yanlış ayarlamak seni hasta edebilir. Eğer On Birinci Metal konusunda haksızsam..."

"Seni öldürecek," dedi Vin sessizce.

Kelsier başını salladı.

Demek ki göründüğün kadar da emin değilmişsin, diye düşündü Vin. *Yoksa şimdiye kadar denemiş olurdun.*

"Günlükte bulmak istediğin şey de bu," dedi Vin. "On Birinci Metal'in nasıl kullanılacağına dair bir ipucu."

Kelsier başıyla onayladı. "Korkarım ki o konuda pek şanslı değiliz. Şimdiye kadar, günlükte Allomansi'nin adı bile geçmedi."

"Gerçi Ferukemi'den bahsediyor," dedi Vin.

Kelsier bir omzu duvara yaslanmış olarak kendi penceresinin yanında durduğu yerden ona dik dik baktı. "Demek Sazed sana ondan bahsetti?"

Vin gözlerini yere indirdi. "Ben... onu biraz zorladım sayılır."

Kelsier güldü. "Sana Allomansi öğretmekle dünyanın başına nasıl bir bela sardığımı merak ediyorum. Elbette benim öğretmenim de benim hakkımda aynı şeyi söylemişti."

"Endişelenmekte haklıymış."

"Elbette haklıydı."

Vin gülümsedi. Dışarıda güneş ışığı neredeyse kaybolmuştu ve havanın içinde yarı saydam sis öbekleri oluşmaya başlıyordu. Bunlar hayaletler gibi havada asılı duruyor, yavaş yavaş daha da büyüyerek gece yaklaştıkça etkilerini artırıyordu.

"Sazed'in bana Ferukemi'den pek fazla bahsedecek zamanı yoktu," dedi Vin dikkatli bir şekilde. "Ferukemi nasıl şeyler yapabiliyor?" Kelsier'in yalanını yakalayacağını varsayarak endişe içinde bekledi.

"Ferukemi tamamen içsel," dedi Kelsier umursamaz bir sesle. "Bizim lehim ve kalaydan elde ettiğimiz aynı şeyleri sağlayabilir; güç, dayanıklılık, görüş ama her özelliğin ayrı ayrı depolanması gerekli. Ayrıca pek çok başka şeyi de güçlendirebilir, Allomansi'nin yapamayacağı şeyler. Hafıza, fiziksel hız, zihin açıklığı... hatta fiziksel ağırlık ve fiziksel yaş gibi bazı acayip şeyler bile Ferukemi'yle değiştirilebilir."

"Yani Allomansi'den daha mı güçlü?" dedi Vin.

Kelsier omuz silkti. "Ferukemi'nin hiçbir dışsal gücü yok. Duyguları İtemez ya da Çekemez, Demirçekme ve Çelikitme de yapamaz. Ve Ferukemi'nin en büyük sınırlaması da bütün özellikleri kendi vücudundan çekerek depolamanın gerekmesi.

"Bir süre iki kat daha güçlü olmak mı istiyorsun? O zaman gücü depolarken birkaç saati zayıf geçirmen gerek. Eğer hızla iyileşme becerisini depolamak istiyorsan epey uzun bir süreyi hasta hissederek geçirmek zorundasın. Allomansi'de bizim yakıtımız metallerin kendileri, yakmak için yeteri kadar metalimiz olduğu

sürece devam edebiliriz. Ferukemi'de metaller sadece depolama araçları, gerçek yakıt kendi vücudun."

"O zaman sadece gidip başkasının metal depolarını çalsan olmaz mı?" dedi Vin.

Kelsier başıyla reddetti. "İşe yaramaz. Ferukemistler sadece bizzat kendi yarattıkları metal stoklarına erişebilirler."

"Ah."

Kelsier başıyla onayladı. "Yani hayır. Ben Ferukemi'nin Allomansi'den daha güçlü olduğunu söylemezdim. İkisinin de sınırlamaları ve avantajları var. Örneğin bir Allomanser bir metali sadece bir yere kadar harlayabilir ve bu nedenle de en yüksek gücü sınırlıdır. Ferukemistlerin böyle bir sınırlaması yok. Eğer bir Ferukemist'in bir saat boyunca normalden iki kat daha güçlü olmaya yetecek kadar depolanmış gücü varsa, bunun yerine daha kısa bir süre için üç kat daha güçlü olmayı ya da daha da kısa süreler için dört, beş veya altı kat daha güçlü olmayı tercih edebilir."

Vin kaşlarını çattı. "Bu epey büyük bir avantaja benziyor."

"Doğru," dedi Kelsier pelerininin içine uzanarak içinde birkaç atiyum boncuğu olan bir şişecik çıkarırken. "Ama bizde *bu* var. Ferukemist'in beş adam kadar veya ellı adam kadar güçlü olmasının bir önemi yok, eğer ben onun ne zaman ne yapacağını biliyorsam kazanırım."

Vin başını salladı.

"İşte," dedi Kelsier şişeciğin tıpasını açıp boncuklardan birini çıkararak. Bir diğer şişecik çıkardı, içinde normal alkol çözeltisi vardı ve atiyumu da bunun içine attı. "Bunlardan bir tanesini al. İhtiyacın olabilir."

"Bu gece mi?" diye sordu Vin şişeciği kabul ederken.

Kelsier başıyla onayladı.

"Ama sadece Marsh'la buluşacağız."

"Olabilir," dedi Kelsier. "Ama öte yandan, belki obligatörler onu yakalamış ve mektubu yazmaya zorlamıştır. Belki de onu takip ediyorlardır ya da belki de mesajından sonra onu yakalayıp işkenceyle buluşacağımızı öğrenmişlerdir. Marsh çok tehlikeli bir yerde; senin o balolarda yaptığın şeyin aynısını yaptığını düşün ama bütün asillerin yerinde obligatörler ve Sorgucular varken."

Vin titredi. "Sanırım haklısın," dedi atiyum boncuğunu cebine atarken. "Biliyor musun, bende yanlış giden bir şeyler olmalı; artık bu metalin fiyatının ne olduğunu düşünmek için neredeyse duraksamıyorum bile."

Kelsier hemen cevap vermedi. "Ben onun fiyatının ne olduğunu unutmakta zorluk çekiyorum," dedi sessizce.

"Ben..." Vin'in sesi azalarak Kelsier'in ellerine göz attı. Artık çoğunlukla kol yenleri uzun gömlekler giyiyor ve eldiven takıyordu; ünü yüzünden ayırt edici yara izlerinin toplum içinde görülmesi tehlikeli olurdu. Ancak Vin izlerin orada olduğunu biliyordu. Binlerce minik beyaz çizgi üst üste uzanıyorlardı.

"Neyse, günlük konusunda haklısın," dedi Kelsier. "Ben On Birinci Metal'den bahsetmesini umuyordum. Ama Allomansi'den Ferukemi'ye atıfta bulunurken

bile bahsetmiyor. İki güç pek çok açıdan birbirlerine benziyor, onların karşılaştırmasını yapmasını beklerdim."

"Belki de birilerinin kitabı okuyacağından endişe etmiş ve Allomanser olduğunu belli etmemek istememiştir."

Kelsier başıyla onayladı. "Belki. Ayrıca henüz Kopmamış olması da mümkün. O Terris dağlarında onu kahramandan despota dönüştürecek her ne olduysa, belki onun güçlerini ortaya çıkaran da o olmuştur. Sanırım Sazed tercümesini bitirene kadar öğrenemeyeceğiz."

"Bitiriyor mu?"

Kelsier başıyla onayladı. "Sadece bir parça kalmış; umalım ki önemli bir parçadır. Şu ana kadarki metin beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Lord Hükümdar bize o dağlarda başarması gereken şeyin ne olduğunu bile söylemiyor. Bütün dünyayı korumak için olan bir şey yaptığını iddia ediyor ama bu sadece onun egosundan kaynaklanıyor da olabilir."

Metinde bana pek de egoistmiş gibi gelmedi, diye düşündü Vin. *Aslında tersi gibiydi.*

"Her neyse, son birkaç sayfa da tercüme edildiği zaman daha fazlasını öğreneceğiz," dedi Kelsier.

Dışarısı kararmaktaydı ve Vin düzgün görebilmek için kalayını açmak zorunda kaldı. Penceresinin dışındaki sokak, kalayla güçlendirilen gözleri sayesinde gölge ve aydınlığın garip bir karışımına bürünerek görünür hâle geldi. Vin mantıksal olarak dışarısının karanlık olduğunu biliyordu. Ama yine de görebiliyordu. Normal ışıkta gördüğü gibi değildi, her şey solgundu ama yine de anlaşılıyordu.

Kelsier köstekli saatini kontrol etti.

"Ne kadar var?" diye sordu Vin.

"Bir yarım saat daha," dedi Kelsier. "Zamanında geldiğini varsayarsak ki ben hiç zannetmiyorum. Ne de olsa o *benim* ağabeyim."

Vin başıyla onayladı ve dönerek kavuşturulmuş kollarını kırık pencere çerçevesine yasladı. Çok küçük bir şey olsa da, Kelsier'in ona vermiş olduğu atiyum boncuğuna sahip olduğu için bir rahatlık hissetti.

Durakladı. Atiyumu düşünmek önemli bir şeyi hatırlatmıştı. Birkaç sefer onu rahatsız eden bir şey. "Bana dokuzuncu metali hiç göstermedin!" dedi suçlayarak.

Kelsier omuz silkti. "Sana çok önemli olmadığını söylemiştim."

"Olsun. Ne o? Herhâlde bir atiyum alaşımıdır?"

Kelsier başını iki yana salladı. "Hayır, son iki metal temel sekiz metalle aynı düzeni izlemiyor. Dokuzuncu metal altın."

"Altın mı? O kadar mı?" diye sordu Vin. "Ben onu kendi kendime uzun zaman önce deneyebilirdim!"

Kelsier güldü. "Yapmayı istediğini varsayarsak. Altın yakmak bir parça... Rahatsız edici bir tecrübedir."

Vin gözlerini kıstı, sonra da dönerek tekrar pencereden dışarı baktı. *Görünüz*, diye düşündü.

"Sen yine de deneyeceksin, değil mi?" dedi Kelsier gülümseyerek.

Vin cevap vermedi.

Kelsier içini çekerek fularının içine uzandı ve bir altın boxing ile eğe çıkardı. "Sanırım sen de bunlardan bir tane edinmelisin," dedi eğeyi kaldırarak. "Ama eğer metali kendin topluyorsan saf ya da doğru alaşımlanmış olduğundan emin olmak için önce çok minik bir parçasını yak."

"Eğer değilse?" diye sordu Vin.

"Anlarsın," dedi Kelsier sikkeyi eğelemeye başlarken. "Lehim sürüklemekten kaynaklanan o baş ağrısını hatırlıyor musun?"

"Evet?"

"Kötü metal daha beter olur," dedi Kelsier. "Çok daha beter. Mümkün olduğunca metallerini satın al; her şehirde Allomanserler için toz hâline getirilmiş metal satan küçük bir tüccar grubu bulabilirsin. Bütün metallerinin saf olduğundan emin olmak o tüccarlar için çok önemlidir; başı ağrıyan huysuz bir Sissoylu ile hiç kimsenin karşılaşmak isteyeceğini sanmıyorum." Kelsier eğelemeyi bitirdi, sonra da küçük kare bir kumaşın üstüne birkaç altın boncuğu topladı. Bir tanesini parmağıyla aldı ve yuttu.

"Bu iyi," dedi kumaşı Vin'e vererek. "Al ama unutma, dokuzuncu metali yakmak garip bir tecrübedir."

Vin bir an biraz endişelenerek, başıyla onayladı. *Eğer kendin denemezsen asla bilemezsin*, diye düşündü, sonra da toza benzeyen boncukları ağzının içine attı. Matarasından bir parça suyla bunları yuttu.

İçinde yeni bir metal stoku belirdi, yabancı ve onun bildiği dokuzundan farklıydı. Başını kaldırıp Kelsier'e baktı, bir nefes aldı ve altın yaktı.

Aynı anda iki yerdeydi. Kendisini görebiliyordu ve diğer kendisini de görebiliyordu.

Kendilerinden bir tanesi garip bir kadındı; onun her zaman olmuş olduğu kızdan farklıydı ve değişmişti. O kız dikkatli ve tedbirliydi, sadece bir adamın sözüne güvenerek tanımadığı bir metali asla yakmayacak olan bir kızdı. Bu kadın aptaldı; kendisinin bu kadar uzun süre boyunca sağ kalmasını sağlayan şeylerin pek çoğunu unutmuştu. Başkalarının hazırladığı kupalardan içiyordu. Yabancılarla arkadaşlık ediyordu. Etrafındaki insanların nerede olduklarını takip etmiyordu. Hâlâ insanların büyük kısmından çok daha dikkatliydi ama çok fazla şeyi kaybetmişti.

Diğer kendisi ise onun her zaman gizli gizli nefret etmiş olduğu bir şeydi. Bir çocuktu aslında. Neredeyse çöp gibi ince, yalnız, nefretle dolu ve güvensizdi. Hiç kimseyi sevmiyordu ve kimse de onu sevmiyordu. Her zaman kendi kendisine, sessizce, umurunda olmadığını söylerdi. Yaşamaya değer gördüğü bir şeyler var mıydı? Olması gerekirdi. Hayat gerçekten de göründüğü kadar hazin olamazdı. Ancak öyle olmalıydı çünkü başka hiçbir şey yoktu.

Vin ikisi birdendi. İki yerde duruyor, iki vücudu hareket ettiriyordu; hem bu kız hem de bu kadındı. Tereddütlü bir şekilde, emin olmayan iki farklı elle uzandı ve kendisinin iki farklı yüzüne dokundu.

Vin'in nefesi kesildi ve kayboldular. Ani bir duygu seli hissetti, bir değersizlik ve şaşkınlık hissi. Odada sandalye yoktu, o yüzden o da öylece yere çöktü; sırtını duvara dayayarak, dizlerini yukarı çekip kollarını etrafına sardı.

Kelsier gelip eğildi ve bir elini onun omzuna koydu. "Geçti."

"O neydi?" diye fısıldadı Vin.

"Altın ve atiyum da diğer metal çiftleri gibi birbirini tamamlar," dedi Kelsier. "Atiyum geleceği bir parça görmeni sağlar. Altın da benzer bir şekilde çalışır ama sana geçmişi gösterir. Ya da en azından eğer geçmişte işler farklı olsaydı olacak olduğun başka bir hâlini görmeni sağlar."

Vin titredi. Aynı anda iki kişi birden olmak, kendisini iki kere görme tecrübesi rahatsız edici derecede ürkütücü olmuştu. Vücudu hâlâ titriyordu ve aklı artık... doğru çalışmıyormuş gibi hissediyordu.

Neyse ki his soluyormuş gibi görünüyordu. "Gelecekte bana seni dinlememi hatırlat," dedi. "Ya da en azından Allomansi'den bahsettiğin zamanlarda."

Kelsier kıs kıs güldü. "Mümkün olduğu kadar uzun süre boyunca aklını ondan uzakta tutmaya çalıştım. Ama eninde sonunda denemen gerekecekti. Atlatacaksın."

Vin başıyla onayladı. "Neredeyse... gitti bile. Ama bu sadece bir görü değildi Kelsier. *Gerçekti*. Ona dokunabildim, diğer kendime."

"Öyleymiş gibi hissedebilirsin," dedi Kelsier. "Ama o burada değildi. En azından onu ben göremiyordum. Bu bir halüsinasyon."

"Atiyum görüleri sadece halüsinasyon değil," dedi Vin. "Gölgeler gerçekten de insanların ne yapacağını gösteriyor."

"Doğru," dedi Kelsier. "Bilmiyorum. Altın gariptir Vin. Ben kimsenin bunu anladığını düşünmüyorum. Benim öğretmenim Gemmel altın gölgelerinin var olmayan ama var olmuş olabilecek olan bir kişiyi gösterdiğini söylemişti. Eğer belli seçimleri yapmış olsaydın olabilecek olduğun bir kişi. Elbette Gemmel biraz çatlaktı, o yüzden onun söylediğine ne kadar inanacağımdan emin değilim."

Vin başıyla onayladı. Ancak onun altın hakkında yakın zamanlarda daha fazlasını öğrenmesi pek olası değildi. Eğer elinden gelirse bir daha asla altın yakmamayı düşünüyordu. Oturmaya devam ederek bir süre duygularının toparlanmasına izin verdi ve Kelsier de pencerenin yanına geri döndü. Neden sonra hareketlendi.

"Geldi mi?" diye sordu Vin ayaklarının üstünde doğrularak.

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Burada kalıp biraz daha dinlenmek istiyor musun?"

Vin başını sallayarak bunu reddetti.

"Pekâlâ o zaman," dedi Kelsier köstekli saatini, eğesini ve diğer metallerini pencere pervazına yerleştirerek. "Hadi gidelim."

Pencereden dışarı çıkmadılar. Kelsier kimsenin dikkatini üzerine çekmek istememişti ama Sapaklar'ın bu kısmı o kadar ıssızdı ki Vin onun neden zahmete girdiğinden emin değildi. Binayı güvenilmez bir dizi merdiveni kullanarak terk ettiler, sonra da sessizce sokaktan karşıya geçtiler.

Marsh'ın seçmiş olduğu bina Vin ve Kelsier'in içinde durdukları binadan bile

harap durumdaydı. Bir ön kapı yoktu ama Vin yerdeki süprüntülerin arasında kapının kıymıklı kalıntılarını görebiliyordu. İçerideki oda toz ve kül kokuyordu ve Vin de hapşırığını bastırmak zorunda kaldı.

Odanın uzak tarafında ayakta duran bir siluet sese hızla döndü. "Kell?"

"Benim," dedi Kelsier. "Ve Vin."

Vin yaklaşırken Marsh'ın karanlığın içinde gözlerini kıstığını görebiliyordu. Marsh'ı izlemek garipti; kendisi ve Kelsier'in Marsh için sadece gölgelerden başka bir şey olmadıklarını bildiği hâlde kendisini açıkça ortadaymış gibi hissediyordu. Binanın uzak duvarı yıkılmıştı ve sis özgürce odanın içinde süzülüyordu, neredeyse dışarıda olduğu kadar kalındı burada da.

"Nezaret dövmelerin var!" dedi Vin Marsh'a bakakalarak.

"Elbette," dedi Marsh, sesi her zaman olduğu kadar sertti. "Onları kervanla buluşmadan önce yaptırmak zorundaydım. Bir çırak rolü oynamak için dövmelerim olmak zorunda."

Büyük değillerdi, Marsh düşük seviyeli bir obligatör rolü yapıyordu ama desenler belirgindi. Koyu çizgiler gözlerini çevreliyor, dallanan şimşek kolları gibi dışarı doğru yayılıyorlardı. Yüzünün yan tarafı boyunca aşağı inen tek bir tane, çok daha kalın ve parlak kırmızı bir çizgi vardı. Vin deseni tanıdı. Bunlar Soruşturma Kantonu'na bağlı olan obligatörlerin çizgileriydi. Marsh sadece Nezaret'in içine sızmamış, içinde sızmak için en tehlikeli parçasını seçmişti.

"Ama onlar her zaman kalacak," dedi Vin. "Onlar o kadar belirgin ki gittiğin her yerde ya bir obligatör ya da bir sahtekâr olarak bilineceksin."

"Bu onun Nezaret'in içine sızmak için ödediği bedelin parçasıydı Vin," dedi Kelsier sessizce.

"Bu önemli değil," dedi Marsh ketumca. "Benim zaten bundan önce pek bir hayatım yoktu. Bak, acele edebilir miyiz? Kısa süre sonra bir yerde olmam bekleniyor. Obligatörler meşgul adamlar ve benim sadece birkaç dakikalık bir zamanım var."

"Pekâlâ," dedi Kelsier. "O zaman sanırım senin sızma işin iyi gitmiş?"

"İyi gitti," dedi Marsh uzatmadan. "Aslında fazla iyi, sanırım kendimi grubun içinde öne çıkarmış olabilirim. Ben diğer çırakların sahip olduğu aynı beş yıllık eğitime sahip olmadığım için dezavantajlı olacağımı sanmıştım. Sorulara mümkün olduğunca doğru şekilde cevap verdiğimden ve görevlerimi de titizlikle yerine getirdiğimden eminim. Anlaşılan ben görünüşe göre Nezaret hakkında kendi üyelerinin bazılarından bile daha bilgiliymişim. Benim bu yeni gelenler grubundan daha becerikli olduğum belli ve prelanlar da bunu fark etti."

Kelsier güldü. "Sen her zaman işkolik olmuşsundur."

Marsh sessizce homurdandı. "Her neyse, benim bilgim ve elbette ki bir Arayıcı olarak yeteneğim bana şimdiden olağanüstü bir ün kazandırdı. Prelanların bana ne kadar önem vermelerini istediğimden emin değilim; o benim için düzenlediğimiz geçmiş seni sorgulayan bir Sorgucu olduğu zaman kulağa biraz dayanaksız gelmeye başlıyor."

Vin kaşlarını çattı. "Onlara Siskan olduğunu söyledin mi?"

"Elbette söyledim," dedi Marsh. "Nezaret, özellikle de Soruşturma Kantonu asil Arayıcıları toplamak için epey gayretlidir. Benim de bir Arayıcı olduğum gerçeği onları geçmişim hakkında fazla soru sormaktan alıkoyuyor. Çoğu çıraktan oldukça yaşlı olduğum hâlde beni bulmuş olmaktan dolayı yeteri kadar mutlular."

"Dahası, Nezaret'teki daha gizli saklı hiziplerinin içine girebilmek için onlara bir Siskan olduğunu söylemen gerekiyordu," dedi Kelsier. "Çoğu yüksek mevkili obligatör şu ya da bu türden bir Siskandır. Ve onlar kendi türlerinden olanları kayırmayı severler."

"Boşuna da değil," dedi Marsh hızlı bir şekilde konuşarak. "Kell, Nezaret bizim zannettiğimizden çok daha becerikli."

"Ne demek istiyorsun?"

"Siskanlarından faydalanıyorlar," dedi Marsh. "Hem de *iyi* faydalanıyorlar. Şehrin her tarafında üsleri var, onların söylediği şekliyle Teskin istasyonları. Her birinde tek görevi etraflarında köreltici bir etki yaratmak olan bir çift Nezaret Teskincisi var, bölgedeki herkesi sakinleştirip duygularını bastırıyorlar."

Kelsier sessizce tısladı. "Kaç tane?"

"Düzinelerce," dedi Marsh. "Şehrin skaa kesimlerinde odaklanmış şekilde. Skaaların boyun eğmiş olduğunu biliyor ama işlerin bu şekilde kalacağından emin olmak da istiyorlar."

"Ah be! Hep Luthadel'in içindeki skaaların diğerlerinden daha çok boyun eğmiş gibi göründüğünü düşünmüştüm," dedi Kelsier. "Adam toplamakta bu kadar zorlanmamıza şaşmamak gerek. İnsanların duyguları sürekli olarak Teskin altında!"

Marsh başını sallayarak onayladı. "Nezaret Teskincileri iyiler Kell, çok iyiler. Hatta Breeze'den bile daha iyiler. Tek yaptıkları şey her gün, bütün gün Teskin. Ve sana herhangi belirgin bir şeyi yaptırmaya çalışmak yerine sadece aşırı duygusal durumlardan uzak tutmaya çalıştıkları için onları fark etmek de çok zor.

"Her takımın onları gizli tutmak için bir Dumancısı ve yakından geçen Allomanserleri izlemek için de bir Arayıcısı var. Eminim ki Sorgucuların buldukları izlerin pek çoğu da buradan geliyordur. Bizim adamlarımızın büyük bir kısmı bölgede bir obligatör olduğunu bildikleri zaman metal yakmayacak kadar akıllılar ama kenar mahallelerde daha gevşek davranıyorlar."

"Bize istasyonların bir listesini bulabilir misin?" diye sordu Kelsier. "O Arayıcıların nerede olduklarını bilmemiz gerek Marsh."

Marsh başıyla onayladı. "Denerim. Şu anda ben de bir istasyona gidiyorum, sırlarını saklamak için personel değişimlerini her zaman gece yapıyorlar. Üst rütbeliler bana ilgi göstermeye başladı ve onların işlerine aşina olmam için benim bazı istasyonları ziyaret etmeme izin veriyorlar. Sizin için bir liste bulup bulamayacağıma bakarım."

Kelsier karanlığın içinde başını salladı.

"Sadece... bu bilgiyle aptallık etme, tamam mı?" dedi Marsh. "Dikkatli olmamız gerek Kell. Nezaret bu istasyonları epey bir zamandır sır olarak sakladı.

Şimdi biz onları öğrendiğimiz için elimizde ciddi bir avantaj var. Bunu boşa harcama."

"Harcamayacağım," diye söz verdi Kelsier. "Peki ya Sorgucular? Onlar hakkında herhangi bir şey bulabildin mi?"

Marsh bir an için sessizce durdu. "Onlar... garip Kell. Bilmiyorum. Görünüşe göre onlar Allomantik güçlerin hepsine sahip, o yüzden de ben onların bir zamanlar Sissoylu olduğunu varsayıyorum. Onlar hakkında daha fazla bir şey bulamadım ama yaşlandıklarını biliyorum."

"Öyle mi?" dedi Kelsier ilgiyle. "O zaman ölümsüz değiller?"

"Hayır," dedi Marsh. "Obligatörler diyor ki arada bir Sorgucular değişiyormuş. Yaratıklar çok uzun yaşıyor ama eninde sonunda yaşlılıktan ölüyorlar. Yenilerinin aristokrasinin arasından bulunması gerekiyor. Onlar da insan Kell. Onlar sadece... değiştirilmiş."

Kelsier başıyla onayladı. "Eğer yaşlılıktan ölebiliyorlarsa o zaman büyük ihtimalle onları öldürmenin başka yolları da vardır."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Marsh. "Ne bulabileceğime bakarım ama fazla umutlanma. Sorgucuların sıradan obligatörlerle fazla alışverişi yok, iki grubun arasında politik gerilim var. Kilisenin önderi lord prelan ama Sorgucular en tepede olanın kendileri olması gerektiğini düşünüyor."

"Enteresan," dedi Kelsier yavaşça. Vin onun aklının bu yeni bilgiler üzerinde çalışmakta olduğunu neredeyse duyabiliyordu.

"Neyse, benim gitmem gerek," dedi Marsh. "Buraya gelirken bütün yolu koşmam gerekti ve yine de randevuma geç kalacağım."

Kelsier başını salladı ve Marsh da koyu obligatör cübbelerinin içinde molozların arasından geçecek yol arayarak uzaklaşmaya başladı.

"Marsh," dedi Kelsier, Marsh tam kapının ağzına ulaşmışken.

Marsh döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Kelsier. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında ancak tahmin yürütebiliyorum."

"Bunu senin için yapmıyorum Kell," dedi Marsh. "Ama... bunu takdir ediyorum. Daha fazla bilgi elde ettiğim zaman sana mektup göndermeye çalışacağım."

"Dikkatli ol," dedi Kelsier.

Marsh sisli gecenin içine girerek kayboldu. Kelsier birkaç dakika boyunca yıkık odanın içinde dikilerek kardeşinin arkasından baktı.

O konuda da yalan söylemiyormuş, diye düşündü Vin. *Marsh'ı gerçekten de seviyor.*

"Hadi gidelim," dedi Kelsier. "Seni Renoux Malikânesi'ne geri göndermemiz gerek. Birkaç gün sonra Lekal Evi de bir parti veriyor ve senin orada olman gerekecek."

Bazen yoldaşlarım benim çok fazla şüphe duyduğumu ve endişe ettiğimi iddia ediyor. Ancak her ne kadar kahraman olarak kendi statümden şüphe ediyor olsam da, hiçbir zaman sorgulamamış olduğum bir şey var: Arayışımızın mutlak doğruluğu.

Zifir'in yok edilmesi gerekli. Onu gördüm ve onu hissettim. Ona verdiğimiz bu isim fazlasıyla zayıf bir isim diye düşünüyorum. Evet, derin ve akıl almaz ama ayrıca korkunç da. Pek çok kişi onun akıl sahibi de olduğunu fark etmiyor ama ben onunla doğrudan yüzleştiğim az sayıdaki seferde zihnini, tâbii eğer o şekilde tarif edilebilirse, hissettim.

Bu yıkımdan, delilikten ve yozlaşmadan oluşan bir şey. Bu dünyayı kininden ya da düşmanlığından değil de, sadece onun doğal dürtüsü bu olduğu için yok edecek.

28

LEKAL KALESİ'NİN BALO salonu bir piramidin iç kısmı biçimindeydi. Dans pisti odanın tam ortasındaki bel hizasında bir platformun üzerine yapılmıştı ve yemek masaları da etrafında ona benzer dört platformun üstünde duruyordu. Platformların arasında uzanan hendekler boyunca koşturan hizmetkârlar akşam yemeklerini yiyen aristokratlara hizmet ediyorlardı.

Piramit şeklindeki odayı çepeçevre saran dört kat balkon vardı; her biri en tepe noktaya biraz daha yaklaşarak dans pistinin üzerinden biraz daha ileriye uzanıyordu. Oda iyice aydınlatılmış olsa da, balkonlar üst kısımlarındaki paravanlar yüzünden gölgeliydi. Tasarımında, kalenin en dikkate değer sanatsal özelliği olan balkonlar boyunca sıralanarak giden küçük vitraylı pencerelerin güzel bir şekilde görülebilmesini sağlamak amaçlanmıştı.

Lekal asilleri diğer kalelerin daha büyük pencereleri olsa da, en detaylı pencerelerin Lekal Kalesi'nde olduğunu söyleyerek övünürdü. Vin'in de pencerelerin etkileyici olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. Son birkaç ay boyunca o kadar fazla

vitraylı pencere görmüştü ki onların varlığını doğal karşılamaya başlıyordu. Ancak Lekal Kalesi'nin pencereleri pek çoğunu mahcup ederdi. Bunların her biri muhteşem renklerden oluşmuş, müsrifçe yapılmış, detaylı birer şaheserdi. Egzotik hayvanlar sıçrıyor, uzak manzaralar göz alıyor ve meşhur asillerin portreleri mağrur bir şekilde oturuyordu.

Ayrıca elbette Miraç'a adanmış olan zorunlu resimler de vardı. Vin artık bunları daha kolayca tanıyabiliyordu. Günlükte okuduğu şeylere yapılan göndermeleri gördüğünde şaşırdı. Zümrüt yeşili tepeler. Tepelerinden hafif dalgaya benzer çizgiler gelen dik dağlar. Derin, karanlık bir göl. Ve... karanlık. Zifir. Yok edici, kaotik bir şey.

O *bu şeyi yendi*, diye düşündü Vin. *Ama... Neydi bu şey?* Belki de günlüğün geri kalanı daha fazlasını ortaya çıkarırdı.

Vin başını iki yana sallayarak cumbayı ve siyah penceresini geride bıraktı. Üzerinde bembeyaz bir tuvalet ile ikinci balkon boyunca geziniyordu; bir skaa olarak geçen hayatı boyunca hayal bile etmesinin mümkün olmayacağı bir kıyafetti üzerindeki. Kül ve kurum hayatının fazla büyük bir parçasıydı ve o zamanlar lekesiz bir beyazın neye benzediği hakkında bir fikrinin bile olmadığını düşündü. Bu bilgi tuvaleti onun için daha da muhteşem bir hâle getiriyordu. İçindeki bu eski hayatının nasıl olduğu hissini asla kaybetmemeyi umdu. Bu onun elinde olan şeyleri gerçek aristokratların kendilerinden çok daha fazla takdir etmesini sağlıyordu.

Balkon boyunca yoluna devam etti, avını arıyordu. Dışarıdan aydınlatılmış olan pencerelerden yayılan ışıltılı renkler zemin boyunca pırıldıyordu. Pencerelerin çoğu balkon boyunca dizilmiş küçük seyir cumbalarının içinde parlıyordu ve bu yüzden de önünde uzanan balkona serpilmiş karanlık ve renk çizgileri vardı. Vin daha fazla pencereyi incelemek için durmadı, bunu Lekal Kalesi'ndeki ilk baloları sırasında yeterince yapmıştı. Bu gece halletmesi gereken işler vardı.

Hedefini doğu balkonundaki yürüyüş yolunun yarısına geldiğinde buldu. Leydi Kliss bir grup insanla konuşuyordu, bu yüzden de Vin duraklayarak bir pencereyi inceliyormuş gibi yaptı. Kısa süre sonra Kliss'in grubu dağıldı, insan Kliss'e aralıksız olarak sadece bir yere kadar katlanabilirdi. Kısa boylu kadın balkon boyunca Vin'e doğru yürümeye başladı.

O yakınına geldiği zaman Vin sanki şaşırmış gibi döndü. "Aa, Leydi Kliss! Sizi bütün akşam boyunca görmedim."

Kliss hevesle döndü, dedikodu yapacak başka birini bulma olasılığı belli ki onu heyecanlandırmıştı. "Leydi Valette!" dedi paytak paytak gelerek. "Geçen hafta Lord Cabe'in balosunu kaçırdınız! Umarım ki daha önceki rahatsızlığınızın tekrar nüksetmesi nedeniyle değildir?"

"Hayır, ben o akşamı amcamla yemek yiyerek geçirdim," dedi Vin.

"Oh," dedi Kliss hayal kırıklığına uğrayarak. Hastalık daha iyi bir hikâye olurdu. "Ee, bu güzel."

"Duydum ki Leydi Tren-Pedri Delouse'la ilgili bazı ilginç haberleriniz varmış," dedi Vin dikkatli bir şekilde. "Ben de son zamanlarda bazı ilginç haberler duy-

dum." Kliss'e gözlerini dikerek dedikoduları takas etmeye istekli olduğunu ima etti.

"Ha, o mu!" dedi Kliss hevesli bir şekilde. "Eh, *ben* Tren-Pedri'nin Aime Evi'yle bir birleşmeye karşı pek de ilgili olmadığını duydum ama babası kısa bir süre sonra bir düğün olacağını ima ediyor. Gerçi Aime oğlanlarının nasıl olduğunu siz de bilirsiniz. Var ya, Fedren *tam* bir soytarı."

Vin içten içe gözlerini devirdi. Kliss ise konuşmaya devam ediyordu, Vin'in de paylaşmak istediği bir şeyi olduğunun farkına bile varmamıştı. *Bu kadının üstünde incelik kullanmak, ancak plantasyon skaalarına banyo parfümü satmaya çalışmak kadar etkili oluyor.*

"İşte *bu* enteresan," dedi Vin Kliss'in lafını keserek. "Belki de Tren-Pedri'nin tereddüdü Aime Evi'nin Hasting Evi'yle olan bağlantısından kaynaklanıyordur."

Kliss durakladı. "Ne bağlantısı o?"

"Eh, biz hepimiz Hasting Evi'nin ne planladığını biliyoruz."

"Öyle mi?" diye sordu Kliss.

Vin utanmış gibi görünmeye çalıştı. "Oh. Belki o daha bilinmiyordur. Lütfen Leydi Kliss, benim herhangi bir şey söylediğimi unutun."

"Unutmak mı? Oo, çoktan unuttum bile," dedi Kliss. "Ama gelin hadi, şimdi böyle susamazsınız. Ne demek istiyorsunuz?"

"Söylememem gerekir," dedi Vin. "Sadece amcam bahsederken duymuştum."

"Amcanız mı? Ne dedi?" diye sordu Kliss daha da heveslenerek. "Bana güvenebileceğinizi biliyorsunuz."

"Eh... dedi ki Hasting Evi pek çok kaynağını Güney Salahiyet'teki plantasyonlarına taşıyormuş," dedi Vin. "Amcam oldukça mutluydu; Hasting bazı sözleşmelerinden çekilmiş ve amcam da onları kendisi almayı umuyordu."

"Taşımak mı..." dedi Kliss. "Ama eğer şehirden çekilmeyi planlamıyorlarsa bunu yapmazlardı..."

"Onları suçlayabilir misiniz?" diye sordu Vin sessizce. "Yani, Tekiel Evi'nin başına gelenlere bakınca, kim o riske girmek ister?"

"Gerçekten de kim..." dedi Kliss. Gidip haberleri paylaşma hevesiyle neredeyse titriyordu.

"Her neyse, lütfen, bu belli ki sadece söylenti," dedi Vin. "Büyük ihtimalle bundan kimseye bahsetmemeniz gerekir."

"Elbette," dedi Kliss. "Ee... affedersiniz. Gidip tazelenmem gerek."

"Elbette," dedi Vin kadının balkon merdivenlerine doğru fırlayıp gidişini izlerken.

Vin gülümsedi. Tabii ki Hasting Evi'nin böyle bir hazırlık yaptığı yoktu. Hasting şehirdeki en güçlü ailelerden biriydi ve büyük ihtimalle de çekilmeyeceklerdi. Ancak Dockson şu anda dükkânda, doğru yerlere ulaştırıldıkları zaman Hasting'in Vin'in söylediği şeyi yapmayı planladığını ima edecek olan sahte belgeler düzenlemekteydi.

Eğer her şey iyi giderse, kısa süre sonra bütün şehir Hastinglerin şehirden çekil-

mesini beklemeye başlayacaktı. Müttefikleri buna göre plan yapacak ve hatta belki kendileri de çekilmeye başlayacaktı. Silah satın almak isteyen kişiler, Hastingler gittiği zaman sözleşmelerini yerine getiremeyeceklerinden korkarak başka yerlere bakacaklardı. Hasting geri *çekilmediği* zaman ise, bu onların kararsız görünmesine neden olacaktı. Müttefikleri gitmiş ve gelirleri de azalmış olacağından, düşen bir sonraki evin onlar olması oldukça mümkündü.

Ancak Hasting Evi sabote etmesi kolay evlerden biriydi. Aşırı bir düzenbazlık ünleri vardı ve insanlar onların gizli gizli kaçmayı planladıklarına inanırdı. Dahası Hasting güçlü bir ticaret eviydi, bunun anlamı ise sağ kalabilmek için sözleşmelerine oldukça muhtaç olduklarıydı. Böylesine belirgin, öncelikli bir gelir kaynağı olan bir evin ayrıca belirgin bir zayıflığı olurdu. Lord Hasting onlarca yıl boyunca evinin nüfuzunu artırmak için çok sıkı çalışmıştı ve bunu yaparken de evinin kaynaklarını sınırına kadar zorlamıştı.

Diğer evler çok daha istikrarlıydı. Vin içini çekerek döndü ve yürüyüş yolu boyunca yürümeye başlarken odanın diğer tarafındaki balkonların arasına yerleştirilmiş devasa saate doğru baktı.

Venture kolay yıkılmazdı. Saf zenginliğin kuvveti sayesinde güçlü kalıyorlardı; bazı sözleşmeler yapıyor olsalar da, diğer evler gibi sözleşmelere bel bağlamıyorlardı. Venture o kadar güçlü ve zengindi ki ticari bir felaket bile onları sadece biraz sarsardı.

Bir açıdan, Venture'nın istikrarı iyi bir şeydi; en azından Vin için. Evin belirgin bir zayıflığı yoktu ve belki de bu yüzden çete Vin onları yıkmak için herhangi bir yol bulamadığı zaman fazla hayal kırıklığına uğramazdı. Ne de olsa Venture Evi'ni yok etmeleri *mutlak olarak* gerekli bir şey değildi; bunu yapmak sadece planın daha sorunsuz ilerlemesini sağlayacaktı.

Her ne olursa olsun, Vin'in Venture'nın kaderinin Tekiel Evi'yle aynı olmayacağından emin olması gerekiyordu. İtibarlarını kaybeden ve mali durumları bozulan Tekieller şehirden çekilmeye çalışmışlar ve bu son zayıflık gösterisi çok fazla gelmişti. Tekiel asillerinin bazıları ayrılmadan önce suikasta uğramış, kalanları ise kanal teknelerinin yanmış enkazının içinde bulunmuştu. Görünüşe göre haydutların saldırısına uğramışlardı ama Vin bu kadar fazla sayıda asili katletmeye cesaret edecek hiçbir hırsız grubu duymamıştı.

Kelsier hâlâ cinayetlerin arkasında hangi evin olduğunu keşfetmeyi başaramamıştı ama Luthadel asilleri suçlunun kim olduğunu hiç umursuyormuş gibi görünmüyordu. Tekiel Evi gücünün zayıflamasına göz yummuştu ve aristokrasi için kendini koruyamayan bir Büyük Ev kadar utanç verici hiçbir şey yoktu. Kelsier haklı çıkmıştı: Balolarda kibar gruplar buluşuyor olabilirdi ama eğer bir çıkarları olacaksa aristokrasi birbirlerini kalbinden bıçaklamaktan hiç çekinmiyordu.

Biraz hırsız çeteleri gibi, diye düşündü Vin. *Asiller benim içinde büyüdüğüm insanlardan o kadar da farklı değil.*

Kibar titizlik yüzünden atmosfer sadece daha da tehlikeli hâle geliyordu. Bu paravanın arkasında entrikalar, suikastlar ve belki de en önemlisi Sissoylular vardı.

Son zamanlarda katıldığı tüm balolarda çok fazla sayıda hem zırhlı hem de zırhsız muhafızın görünüyor olması hiç de tesadüf değildi. Artık partiler ayrıca uyarı ve güç gösterisi amacına da hizmet ediyordu.

Elend güvende, dedi kendi kendine. *Onun ailesi hakkındaki düşüncelerine rağmen, Luthadel hiyerarşisindeki yerlerini koruma konusunda iyi bir iş çıkarıyorlar. O ev vârisi ve onu suikastçılardan koruyacaklardır.*

Vin bu düşüncelerin kulağına birazcık daha ikna edici gelmesini diliyordu. Shan Elariel'in bir şeyler planlamakta olduğunu biliyordu. Venture Evi güvendeydi ama Elend'in kendisi bazen biraz... dünyadan habersiz olabiliyordu. Eğer Shan ona karşı kişisel olarak bir şeyler yapacak olursa, bu Venture Evi'ne karşı büyük bir darbe olabilir ya da olmayabilirdi; ama bunun Vin'e karşı büyük bir darbe olacağı kesindi.

"Leydi Valette Renoux," dedi bir ses. "Geç kaldığınıza inanıyorum."

Vin döndüğünde Elend'in sol tarafındaki bir cumbanın içinde rahat bir şekilde durmakta olduğunu gördü. Gülümseyerek saate bir göz attı ve gerçekten de onunla buluşmaya söz verdiği zamandan birkaç dakika geçmiş olduğunu fark etti. "Bazı arkadaşlarımdan kötü huylar edinmeye başlıyorum herhâlde," dedi cumbanın içine adımını atarken.

"Bak şimdi, ben bunun *kötü* bir şey olduğunu söylemedim," dedi Elend gülümseyerek. "Hatta ben derim ki işleri biraz ağırdan almak bir leydinin aristokratik görevidir. Bir kadının kaprisleri için beklemek zorunda kalmak centilmenlere iyi gelir ya da en azından annem her zaman bana bunu söylemiştir."

"Görünüşe göre o akıllı bir kadınmış," dedi Vin. Cumba iki kişinin yan yana ayakta durmasına ancak yetecek kadar büyüktü. Vin, Elend'in karşısında durdu; balkonun çıkıntısı sol tarafında biraz ileride, harikulâde eflatun renkli bir pencere de sağ tarafındaydı; ayakları neredeyse birbirine değiyordu.

"Eh, orasını bilmem," dedi Elend. "Ne de olsa o benim babamla evlendi."

"Böylelikle de Son İmparatorluk'taki en güçlü eve katılmış oldu. Bundan daha iyisini yapmak pek mümkün değil; gerçi sanırım Lord Hükümdar'la evlenmeyi de denemiş olabilirdi. Ama bildiğim kadarıyla o kendisine bir eş aramıyor."

"Yazık," dedi Elend. "Belki eğer onun da hayatında bir kadın olsaydı biraz daha az mutsuz görünürdü."

"Sanırım bu kadına bağlı olur," dedi Vin. Ufak bir grup partici yürüyerek geçerken yan tarafa bir göz attı. "Biliyor musun, burası pek de mahrem bir yer değil. İnsanlar bize garip bakışlar atıyor."

"Buraya benim yanıma gelen sendin," diye belirtti Elend.

"Evet, ee, ben başlatabileceğimiz dedikodular hakkında düşünmemiştim."

"Bırak başlatsınlar," dedi Elend sırtını dikleştirerek.

"Babanı kızdıracak olduğu için mi?"

Elend başını sallayarak reddetti. "Artık o umurumda değil Valette." Elend öne bir adım attı ve birbirlerine daha da yaklaştılar. Vin onun nefesini hissedebiliyordu. Elend konuşmadan önce bir an için orada durdu. "Sanırım seni öpeceğim."

Vin hafifçe titredi. "Ben bunu yapmak istediğini sanmıyorum Elend."

"Neden?"

"Beni gerçekten de ne kadar tanıyorsun?"

"İstediğim kadar değil," diye cevap verdi Elend.

"Gerekli olduğu kadar da değil," dedi Vin gözlerinin içine bakarak.

"O zaman anlat bana."

"Anlatamam. Şimdi olmaz."

Elend bir an durdu, sonra da hafifçe başıyla onaylayarak geri çekildi. Cumbadan çıkarak balkonun yürüyüş yoluna geçti. "O zaman bir yürüyüşe çıkalım mı?"

"Evet," dedi Vin rahatlayarak, gerçi biraz hayal kırıklığına da uğramıştı.

"En iyisi bu zaten," dedi Elend. "O cumbadaki ışıkta *hayatta* okunmaz."

"Sakın buna cüret etme," dedi Vin yürüyüş yolunda ona katılırken cebinde duran kitaba dik dik bakarak. "Başkalarının yanındayken oku, benim yanımda değil."

"Ama bizim ilişkimiz öyle başladı!"

"Ve öyle bitebilir de," dedi Vin koluna girerek.

Elend gülümsedi. Balkonda yürüyen tek çift onlar değildi ve aşağılarında başka çiftler hafif bir müzikle yavaşça dönüyordu.

Ne kadar da huzurlu görünüyor. Ama sadece birkaç gün önce, bu insanların pek çoğu durup kadınlar ve çocukların kafaları kesilirken rahat rahat izledi.

Elend'ın kolunu ve yanındaki sıcaklığını hissetti. Kelsier dünyada bulabildiği ne mutluluk varsa tadını çıkarması gerektiğini hissettiğini, Son İmparatorluk'ta bu kadar endermiş gibi görünen mutluluk anlarından zevk almak için o kadar çok gülümsediğini söylüyordu. Elend'in yanında bir süre yürüyen Vin, Kelsier'in nasıl hissettiğini anlamaya başladığını düşündü.

"Valette..." dedi Elend yavaşça.

"Ne?"

"Senin Luthadel'den ayrılmanı istiyorum," dedi.

"*Ne?*"

Elend duraklayarak ona bakmak için döndü. "Bunun hakkında çok düşündüm. Sen fark etmiyor olabilirsin ama şehir tehlikeli hâle geliyor. Çok tehlikeli."

"Biliyorum."

"O zaman müttefiki olmayan küçük bir evin şu anda Merkez Salahiyet'te bir yerinin olmadığını da biliyorsun," dedi Elend. "Amcan buraya gelerek yerleşmeye çalışmakla cesurca davrandı ama yanlış zamanı seçti. Ben... ben burada işlerin kısa süre sonra çığırından çıkacağını düşünüyorum. Bu olduğu zaman, senin güvenliğini garanti edemem."

"Amcam ne yaptığını biliyor Elend."

"Bu farklı Valette," dedi Elend. "Evler bütün bütün yıkılıyor. Tekiel ailesini haydutlar katletmedi, o Hasting Evi'nin işiydi. Ortalık yatışmadan önce göreceğimiz son ölümler onlar da değil."

Vin duraklayarak tekrar Shan'ı düşündü. "Ama... sen güvendesin, değil mi? Venture Evi diğerleri gibi değil. Siz istikrarlısınız."

Elend başını olumsuzca bir şekilde salladı. "Bizler diğerlerinden bile daha savunmasızız Valette."

"Ama sizin servetiniz büyük," dedi Vin. "Siz sözleşmelere bel bağlamıyorsunuz."

"Gözle görülür olmayabilirler ama yine de varlar Valette," dedi Elend sessizce. "Biz iyi rol yapıyoruz ve diğerleri de bizim aslında olduğumuzdan daha fazlasına sahip olduğumuzu sanıyor. Ama Lord Hükümdar'ın ev vergileriyle... Eh bizim bu şehirde bu kadar fazla güce sahip olabilmemizin tek yolu gelir. Gizli gelir."

Vin kaşlarını çattı ve Elend daha da yakınına eğilerek neredeyse bir fısıltı şeklinde konuştu. "Benim ailem Lord Hükümdar'ın atiyumunu çıkarıyor Valette," dedi. "İşte bizim zenginliğimiz oradan geliyor. Bir açıdan bizim istikrarımız neredeyse tamamıyla Lord Hükümdar'ın kaprislerine bağlı. O atiyumu kendisi çıkarma zahmetine girmeyi sevmiyor ama eğer teslimat düzeni sekteye uğrarsa *epey* bir huzursuzlanıyor."

Daha fazla öğren, dedi içinden bir ses Vin'e. *İşte sır bu; Kelsier'in ihtiyacı olan şey bu.* "Ah Elend," diye fısıldadı Vin. "Bunu bana söylememen gerekir."

"Neden söylemeyeyim? Ben sana güveniyorum," dedi Elend. "Bak, işlerin ne kadar tehlikeli olduğunu anlaman gerekiyor. Son zamanlarda atiyum kaynağında bazı sorunlar oluyor. Bir keresinde... Ee, birkaç yıl önce bir şey oldu. O zamandan beri işler farklı. Babam Lord Hükümdar'ın kotasını dolduramıyor ve bu son defasında..."

"Ne?"

"Ee, diyelim ki işler kısa süre sonra Venturelar için çok kötü bir hâle gelebilir," dedi Elend sıkıntılı görünerek. "Lord Hükümdar o atiyuma bel bağlıyor Valette; bu onun aristokrasiyi kontrol altında tutmak için birincil yollarından biri. Atiyumu olmayan bir ev, kendini Sissoylulara karşı koruyamayacak olan bir evdir. Lord Hükümdar pazarı büyük bir rezervi elinde tutarak kontrol ediyor ve bu da onu aşırı derecede zenginleştiriyor. O ordularının parasını atiyumu ender kılıp, sonra da fazladan atiyum kırıntılarını aşırı fiyatlardan satarak ödüyor. Eğer Allomansi ekonomisi hakkında daha fazla şey bilseydin, bu büyük ihtimalle senin için çok daha anlaşılır olurdu."

Ah, güven bana. Senin düşündüğünden daha fazlasını anlıyorum. Ve şimdi ise gerekenden çok daha fazlasını biliyorum.

Elend duraklayarak bir obligatör balkon yolundan yürüyerek yanlarından geçerken hoş bir şekilde gülümsedi. Obligatör geçerken onlara şöyle bir baktı; dövmeler ağının içindeki gözleri düşünceliydi.

Elend obligatör geçer geçmez Vin'e geri döndü. "Senin gitmeni istiyorum," diye tekrar etti. "İnsanlar benim sana dikkat gösterdiğimi biliyor. Umarım ki bunu sadece babama inat olsun diye yaptığımı varsayarlar ama yine de seni kullanmaya çalışabilirler. Büyük Evler sadece bana ve babama düşmanlıklarından seni ve bütün aileni yok etmekten hiç çekinmezler. Gitmen gerek."

"Bunu... düşüneceğim," dedi Vin.

"Düşünmek için fazla zaman kalmadı," diyerek onu uyardı Elend. "Bu şehirde olan bitenlerin içine fazla bulaşmadan önce senin gitmeni istiyorum."

Ben senin düşündüğünden çok daha fazla bulaşmış durumdayım zaten. "Bunu düşüneceğimi söyledim," dedi Vin. "Bak Elend, sanırım sen kendin hakkında daha fazla endişelenmelisin. Ben Shan Elariel'in sana zarar vermek için bir şeyler deneyeceğini düşünüyorum."

"Shan mı?" dedi Elend eğlenerek. "O zararsız."

"Ben öyle düşünmüyorum Elend. Senin daha dikkatli olman gerek."

Elend güldü. "Bize bir bak... ikimiz de birbirimizi, durumunun ne kadar korkunç derecede kötü olduğuna ikna etmeye çalışırken inatla diğerini dinlemeyi reddediyor."

Vin durakladı, sonra da gülümsedi.

Elend içini çekti. "Beni dinlemeyeceksin, değil mi? Senin gitmeni sağlamak için yapabileceğim herhangi bir şey yok mu?"

"Şu anda yok," dedi Vin sessizce. "Bak, Elend, sadece sahip olduğumuz zamanın birlikte tadını çıkaramaz mıyız? Eğer işler bu şekilde devam edecek olursa, bir süre için bunun gibi başka fırsatımız pek olmayabilir."

Elend durdu ve sonra başıyla onayladı. Vin onun hâlâ sıkıntılı olduğunu görebiliyordu ama yine de yürüyüşlerine devam ederlerken Vin'in tekrar koluna girmesine izin verdi. Bir şey Vin'in dikkatini çekene kadar bir süre için birlikte sessizce yürüdüler. Ellerini Elend'in kolundan çekti ve uzanarak onun elini kavradı.

Elend ona göz atarak Vin onun elindeki yüzüğü parmağıyla tıklatırken şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Gerçekten de metalmiş," dedi Vin biraz şaşırarak.

Elend başını sallayarak onayladı. "Saf altın."

"Ama ya..."

"Allomanserler mi?" diye sordu Elend. Omuz silkti. "Bilmiyorum. Onlar benim uğraşmak zorunda kaldığım türden bir şey değil. Siz plantasyonlarda metal takmıyor musunuz?"

Vin başını sallayarak saçındaki tokalardan birini tıklattı. "Boyalı tahta," dedi.

Elend başını salladı. "Büyük ihtimalle akıllıcadır," dedi. "Ama eh, Luthadel'de ne kadar uzun kalırsan, burada akıllılık adına o kadar az şey yaptığımızın farkına varırsın. Lord Hükümdar metal yüzükler takıyor ve bu nedenle asiller de öyle yapıyor. Bazı filozoflar bunların hepsinin onun planının bir parçası olduğunu söylüyor. Lord Hükümdar metal takıyor çünkü asillerin onu taklit edeceğini ve dolayısıyla da onun Sorgucularına kendileri üzerinde güç vereceklerini biliyor."

"Sen katılıyor musun?" diye sordu Vin yürürlerken tekrar koluna girerek. "Yani filozoflara?"

Elend başını sallayarak reddetti. "Hayır," dedi daha alçak bir sesle. "Lord Hükümdar... o sadece kibirli. Ben uzun zaman önceki savaşçıları okumuştum. Savaşa üzerlerinde zırh olmadan giderlermiş; sözde ne kadar cesur ve güçlü olduklarını kanıtlamak için. Ben bunun da böyle olduğunu düşünüyorum, gerçi çok daha incelikli bir düzeyde. O gücüyle hava atmak için metal takıyor, bizim ona yapabilecek

olduğumuz herhangi bir şeye karşı ne kadar korkusuz, ne kadar umursamaz olduğunu göstermek için."

Eh, Lord Hükümdar'a kibirli diyebiliyor, diye düşündü Vin. *Belki de ona biraz daha fazlasını itiraf ettirebilirim...*

Elend duraklayarak saate doğru göz attı. "Korkarım ki bu akşam çok fazla zamanım yok Valette."

"Doğru," dedi Vin. "Senin gidip arkadaşlarınla buluşman gerekiyor." Elend'e bir göz atarak onun tepkisini ölçmeye çalıştı.

Pek de şaşırmış gibi görünmüyordu. Sadece ona doğru bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten de öyle yapacağım. Oldukça dikkatlisin."

"Bu fazla dikkat gerektirmiyor," dedi Vin. "Ne zaman Hasting, Venture, Lekal ya da Elariel Kalesi'nde olsak, sen aynı insanlarla kaçıp gidiyorsun."

"Benim içki arkadaşlarım," dedi Elend gülümseyerek. "Bugünün politik ikliminde pek makul bir grup değil ama babamı kızdırmaya faydası oluyor."

"Bu toplantılarda ne yapıyorsunuz?" diye sordu Vin.

"Felsefe konuşuyoruz, çoğunlukla," dedi Elend. "Biz nispeten sıkıcı bir grubuz ki sanırım bu eğer bizden herhangi birini tanıyorsan pek de şaşırtıcı değil. Hükümet hakkında, politika hakkında... Lord Hükümdar hakkında konuşuyoruz."

"Ne olmuş ona?"

"Ee, biz onun Son İmparatorluk'ta yaptığı şeylerin bazılarından hoşlanmıyoruz."

"O zaman onu *gerçekten* de devirmek istiyorsunuz!" dedi Vin.

Elend ona garip bir bakış attı. "Onu devirmek mi? Sana bunu düşündürten ne Valette? O Lord Hükümdar. O Tanrı. Bizim onun iktidarda olmasına karşı yapabileceğimiz herhangi bir şey yok." Yürümeye devam ederlerken başını çevirdi. "Hayır, arkadaşlarım ve ben, biz sadece... Son İmparatorluk'un biraz daha farklı olabilmesini diliyoruz. Şimdi işleri değiştiremeyiz ama belki bir gün, eğer hepimizin önümüzdeki bir yılı filan sağ atlattığını varsayarsak, Lord Hükümdar'ı etkileyebilecek konumlarda olacağız."

"Ne yapmak için?"

"Eh, şu birkaç gün önceki idamları al," dedi Elend. "Ben onların bir faydası olduğunu sanmıyorum. Skaalar isyan etti. Misilleme olarak Nezaret birkaç yüz rasgele kişiyi idam etti. Bu halkı *daha* da fazla kızdırmaktan başka ne işe yarayacak ki? Böylece bir sonraki isyan daha da büyük olacak. Bu Lord Hükümdar'ın daha çok kişinin kafasının kesilmesini emredeceği anlamına mı geliyor? Bu en sonunda hiç skaa kalmayana kadar daha ne kadar devam edebilir?"

Vin düşünceli bir şekilde yürüyordu. "Peki ya sen ne yapardın Elend Venture?" dedi en sonunda. "Eğer iktidar sende olsaydı?"

"Bilmem," diye itiraf etti Elend. "Ben birçok kitap okudum, bazıları da okumamam gereken kitaplardı ve hiçbir basit cevap bulamadım. Ancak insanların kafasını kesmenin hiçbir şeyi çözmeyeceğinden oldukça eminim. Lord Hükümdar çok uzun zamandır burada, insan onun daha iyi bir yol bulmuş olmasını bekler.

Ama her neyse, buna daha sonra devam etmemiz gerekecek." Yavaşlayarak Vin'e bakmak için döndü.

"Zaman geldi mi?" diye sordu Vin.

Elend başıyla onayladı. "Onlarla buluşacağımı söz verdim ve onlar biraz benim elime bakıyor gibi. Sanırım onlara geç kalacağımı söyleyebilirim..."

Vin bunu kabul etmedi. "Git arkadaşlarınla iç. Beni merak etme. Zaten benim de konuşmam gereken birkaç kişi daha var." Onun da işe geri dönmesi gerekiyordu, Breeze ve Dockson onun yapması gereken yalanları hazırlamak ve planlamak için saatler harcamıştı ve partiden sonra Clubs'ın dükkânında onun raporunu bekliyor olacaklardı.

Elend gülümsedi. "Belki de senin için bu kadar fazla endişelenmemem gerekir. Kim bilir, senin bütün politik manevralarını göz önüne alacak olursak, belki yakında Renoux Evi şehirdeki büyük güç ve ben de mütevazı bir dilenci olurum."

Vin gülümsedi ve o da eğilerek ona göz kırptı, sonra da merdivenlere doğru uzaklaştı. Vin yavaşça yürüyerek balkon parmaklığına geldi ve aşağıdaki dans eden ve yemek yiyen insanlara baktı.

O zaman Elend bir devrimci değil, diye düşündü. *Kelsier yine haklı çıktı. Bundan hiç sıkılıyor mu acaba.*

Ama yine de Vin, Elend'e karşı büyük bir hayal kırıklığı hissedemiyordu. Herkes tanrı-imparatorlarını devirmeyi düşünecek kadar deli değildi. Elend'in kendi başına düşünmeye gönüllü olması gerçeği bile onu diğerlerinden farklı kılıyordu. O iyi bir adamdı ve onun güvenine lâyık olan bir kadını hak ediyordu.

Ne yazık ki onun Vin'i vardı.

Yani Venture Evi gizli gizli Lord Hükümdar'ın atıyumunu çıkarıyor, diye düşündü. *Hathsin Çukurları'nı idare edenler onlar olmalı.*

Bu bir ev için içinde olması dehşet verici derecede sallantılı bir pozisyondu; mali durumları doğrudan Lord Hükümdar'ı memnun etmelerine dayanıyordu. Elend dikkatli olduğunu düşünüyordu ama Vin endişeliydi. Elend, Shan Elariel'i yeteri kadar ciddiye almıyordu; Vin bu kadarından emindi. Dönerek azimli bir şekilde balkondan ana salona indi.

Shan'ın masasını kolaylıkla buldu. Kadın her zaman büyük bir grup refakatçi leydiyle birlikte oturur, plantasyonuna hükmeden bir lord gibi dururdu. Vin durakladı. Hiçbir zaman doğrudan Shan'a yaklaşmamıştı. Ancak birilerinin Elend'i koruması gerekliydi; belli ki kendisi bunu yapmak için fazlasıyla akılsızdı.

Vin ona doğru ilerledi. Shan'ın Terrislisi Vin'i yaklaşırken inceledi. O Sazed'den çok farklıydı, onda aynı... ruh yoktu. Bu adamın yüz ifadesi taştan oyulmuş bir yaratık gibi dümdüzdü. Leydilerin birkaç tanesi Vin'e doğru onaylamayan bakışlar attılar ama pek çoğu, Shan da dâhil olmak üzere onu görmezden geldi.

Vin masanın yanında sıkıntılı bir şekilde ayakta durdu, konuşmanın bitmesini bekliyordu. Hiç umut yoktu. En sonunda Shan'ın yakınına doğru birkaç adım attı.

"Leydi Shan?" diye seslendi.

Shan buz gibi bir bakışla döndü. "Seni çağırtmadım taşra kızı."

"Evet ama ben sizin söylemiş olduğunuz gibi bazı..."

"Artık senin hizmetine ihtiyaç duymuyorum," dedi Shan başını çevirerek. "Elend Venture'yla kendi başıma ilgilenebilirim. Şimdi iyi bir küçük sersem ol ve beni rahatsız etmeyi kes."

Vin afallamış bir şekilde durdu. "Ama planınız..."

"*Dedim* ki artık sen *gerekli değilsin*. Önceden sana sert davrandığımı mı düşünüyorsun, kız? O benim iyi tarafımla denk geldiğin bir zamandı. Beni kızdırmayı şimdi dene."

Vin kadının küçültücü bakışlarının karşısında refleks olarak soldu. Shan... tiksinmiş gibi görünüyordu. Kızgın hatta. Kıskanç mı?

Anlamış olmalı, diye düşündü Vin. *En sonunda Elend'le sadece oynamadığımın farkına vardı. Benim Elend'i umursadığımı biliyor ve benim onun sırlarını tutacağıma inanmıyor.*

Vin çekilerek masadan uzaklaştı. Görünüşe göre Shan'ın planlarını keşfetmek için başka yöntemler kullanması gerekecekti.

Sık sık söylediğinin aksine, Elend Venture kendisinin kaba bir adam olduğunu düşünmüyordu. O daha çok... sözel yani güçlü olan bir filozoftu. İnsanların nasıl tepki vereceğini görmek için konuşmayı döndürmeye çalışmayı severdi. Eskilerin büyük düşünürleri gibi, o da sınırları zorlar ve sıra dışı yöntemlerle deney yapardı.

Elbette ki eski filozofların büyük bir kısmı en sonunda ihanet nedeniyle idam edildi, diye düşündü konyak bardağını gözlerinin önüne kaldırmış, düşünceli bir şekilde incelerken. Pek de örnek alınması iyi karşılanan kişiler sayılmazlardı.

Grubuyla bu akşamki politika konuşması bitmişti ve Elend birkaç arkadaşıyla birlikte Lekal Kalesi'nin balo salonunun bitişiğinde erkeklere ayrılmış olan salona geçmişti. Burası koyu yeşil renklerle döşeliydi ve koltuklar da rahattı; eğer biraz daha iyi bir ruh hâli içinde olsa okumak için güzel bir yer olurdu. Jastes onun karşısında oturmuş, hâlinden memnun bir şekilde piposunu tüttürüyordu. Genç Lekal'in bu kadar sakin olduğunu görmek güzeldi. Bu son birkaç hafta onun için zor olmuştu.

Ev savaşı, diye düşündü Elend. *Ne kadar da kötü bir zamanlama. Neden şimdi? İşler o kadar da iyi gidiyordu...*

Birkaç saniye sonra Telden tekrar doldurduğu içkisiyle geri döndü.

"Buradaki hizmetkârların herhangi bir tanesi sana yeni bir içki getirirdi, sen de biliyorsun," dedi Jastes piposuyla işaret ederek.

"Bacaklarımı esnetesim vardı," dedi Telden üçüncü koltuğa yerleşirken.

"Ve geri dönerken de en azından üç tane kadına asıldın," dedi Jastes. "Saydım."

Telden içkisini yudumlayarak gülümsedi. İri adam asla *oturmazdı*; o yayılırdı. Telden durum ne olursa olsun rahat ve sakin görünebiliyordu; iyi kesimli takımları ve güzelce şekillendirilmiş saçlarıyla imrenilecek derecede yakışıklıydı.

Belki ben de böyle şeylere birazcık daha fazla dikkat göstermeliyim, diye düşündü Elend kendi kendine. *Valette benim saçımın bu hâline katlanıyor ama eğer şekillendirirsem daha mı çok beğenirdi?*

Elend sık sık bir modacı ya da bir terziye uğramaya niyet ederdi ama sonra dikkati başka şeylere yoğunlaşırdı. Çalışmalarının içinde kaybolup gider ya da kitap okuyarak fazla uzun zaman harcardı, sonra ise kendisini randevularına geç kalmış olarak bulurdu. Her zamanki gibi.

"Elend bu akşam sessiz," dedi Telden. Loş salonda oturan başka centilmen grupları olsa da koltuklar konuşmaların mahrem kalmasına izin verecek şekilde aralıklı olarak yerleştirilmişti.

"Son zamanlarda hep böyle oluyor," dedi Jastes.

"Ha, evet," dedi Telden hafifçe yüzü asılarak.

Elend onları, imalarını sezecek kadar iyi tanıyordu. "Şimdi, bak, neden insanlar böyle olmak zorunda? Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa, neden basitçe söylemiyorsunuz?"

"Politika dostum," dedi Jastes. "Bizler, eğer sen farkına varmadıysan, aristokratız."

Elend gözlerini devirdi.

"Peki, söyleyeyim," dedi Jastes elini saçlarının içinden geçirerek; bu hareket Elend'ın genç adamın artmakta olan kelliğine biraz olsun katkıda bulunduğundan emin olduğu bir endişe hareketiydi. "O Renoux kızıyla çok fazla zaman geçiriyorsun Elend."

"Bunun basit bir açıklaması var," dedi Elend. "Gördüğünüz gibi, ben ondan hoşlanıyorum."

"İyi değil Elend," dedi Telden başını sallayarak. "İyi değil."

"Neden?" diye sordu Elend. "Sen kendin sınıf farklılıklarını görmezden gelmekten yeteri kadar memnun görünüyorsun Telden. Senin odadaki hizmetçi kızların yarısına asıldığını gördüm."

"Ben evimin vârisi değilim," dedi Telden.

"Ve bu kızlar güvenilir," dedi Jastes. "Bu kadınları benim ailem kiraladı; onların evlerini, geçmişlerini ve sadakatlerini biliyoruz."

Elend kaşlarını çattı. "Ne ima ediyorsun?"

"O kızda garip olan bir şeyler var Elend," dedi Jastes. Her zamanki endişeli hâline geri dönmüştü, piposu masanın üstündeki tutacağında unutulmuş olarak duruyordu.

Telden başını sallayarak onayladı. "Sana fazlasıyla hızlı yakınlaştı Elend. O bir şeyler istiyor."

"Ne gibi?" diye sordu Elend sinirlenmeye başlayarak.

"Elend, Elend," dedi Jastes. "Sadece oynamak istemediğini söyleyerek oyundan kaçamazsın. Seni bulur. Renoux tam ev gerginlikleri artmaya başlarken şehre geldi ve yanında da ailenin hiç bilinmeyen bir kızını getirdi; anında Luthadel'deki en önemli ve bekâr genç adama kur yapmaya başlayan bir kız. Bu sana hiç garip görünmüyor mu?"

"Aslında sadece benim okuma yerimi çalmış olduğu için olsa da, ona ilk yaklaşan ben oldum," dedi Elend.

"Ama sana bu kadar hızlı bir şekilde bağlanmış olmasının şüphe çekici olduğunu itiraf etmek zorundasın," dedi Telden. "Eğer aşk maceralarına bulaşacaksan bir şeyi öğrenmen gerekiyor Elend: İstiyorsan kadınlarla oynayabilirsin ama kendine onlara fazla yaklaşma iznini verme. Sorun işte o zaman başlar."

Elend başını salladı. "Valette farklı."

Diğer ikisi bakıştılar, sonra da Telden omuz silkerek içkisine geri döndü. Ancak Jastes içini çekti, sonra da ayağa kalkarak gerindi. "Her neyse, benim büyük ihtimalle gitmem gerek."

"Bir içki daha," dedi Telden.

Jastes başını sallayarak elini saçlarının arasından geçirdi. "Balo gecelerinde ebeveynlerimin nasıl olduğunu biliyorsun. Eğer dışarı çıkıp misafirlerin en azından *bazılarına* veda etmezsem, haftalar boyunca bu yüzden başımın etini yerler."

Genç adam onlara iyi geceler diledi ve ana balo salonuna doğru yürüyerek uzaklaştı. Telden içkisini yudumlayarak Elend'e dik dik bakıyordu.

"Onun hakkında düşünmüyorum," dedi Elend ters ters.

"O zaman ne düşünüyorsun?"

"Bu geceki toplantı," dedi Elend. "Gidişattan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim."

"Aman," dedi iri adam elini sallayarak. "Sen de Jastes kadar kötü olmaya başlıyorsun. Bu toplantılara sadece rahatlamak ve arkadaşlarıyla eğlenerek vakit geçirmek istediği için katılan adama ne oldu?"

"O adam endişeli," dedi Elend. "Arkadaşlarının bazıları onun beklediğinden daha yakın zamanda evlerinin idaresini üstlenmek zorunda kalabilir ve hiçbirimizin hazır olmadığından endişe ediyor."

Telden küçümser bir havayla burnundan soludu. "Olayı o kadar dramatikleştirme," dedi boş bardaklarını almak için gelen hizmetçi kıza gülümseyip göz kırparken. "Benim içimde bunların hepsinin sadece geçip gideceğine dair bir his var. Birkaç ay sonra geri dönüp bakacağız ve bütün bu kaygıların ne hakkında olduğunu merak edeceğiz."

Kael Tekiel geri dönüp bakmayacak, diye düşündü Elend.

Ancak konuşma devam etmedi ve Telden de neden sonra izin isteyerek kalktı. Elend bir süre daha oturdu, bir kere daha okumak için *Toplumun Emirleri*'ni açtı ama konsantre olmakta zorluk çekiyordu. Konyak bardağını parmaklarının arasında çevirdi ama daha fazla içmedi.

Valette hâlâ burada mı acaba... toplantı bittiği zaman Elend onu bulmaya çalışmıştı ama görünüşe göre o sırada Valette'in kendisi de özel bir toplantıdaydı.

O *kız politikayla kendi iyiliği için gerekenden daha fazla ilgili*, diye düşündü. Belki de Elend sadece kıskanıyordu; daha Luthadel'de sadece birkaç ay geçirmişti ve daha şimdiden Elend'den daha becerikliymiş gibi görünüyordu. O kadar korkusuz, o kadar cesur, o kadar... ilgi çekiciydi ki. Elend'e beklemesi öğretilmiş olan aristokratik klişelerin hiçbirisine uymuyordu.

Jastes haklı olabilir mi, diye düşündü. *Diğer kadınlardan kesinlikle farklı ve onun hakkında benim bilmediğim bir şeyleri olduğunu da ima etti.*

Elend bu düşüncevi aklından kovaladı. Valette farklıydı, doğru ama ayrıca o bir açıdan masumdu da. Heyesli, merak ve cesaretle doluydu.

Elend onun için endişelenmiyordu; Luthadel'in ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmediği belliydi. Şehir politikasında basit partiler ve önemsiz dalaverelerden çok daha fazlası vardı. Eğer birileri onunla ve amcasıyla ilgilenmek için bir Sissoylu göndermeye karar verirse ne olurdu? Renoux'un bağlantıları iyi değildi ve Fellise'de birkaç suikast gerçekleşecek olursa aristokrasinin hiçbir üyesi gözünü bile kırpmazdı. Valette'in amcası doğru önlemlerin nasıl alınacağını biliyor muydu? Allomanserler konusunda hiç düşünmüş müydü?

Elend içini çekti. Onun Valette'in buralardan gittiğinden emin olması gerekliydi. Tek seçenek buydu.

At arabası Venture Kalesi'ne ulaşana kadar, Elend fazla içmiş olduğuna karar vermişti. Yatağını ve yastıklarını iple çekerek odasına doğru gitti. Ancak yatak odasına giden yol babasının çalışma odasının yanından geçiyordu. Kapı açıktı ve geç saate rağmen hâlâ dışarı ışık sızıyordu. Elend halı kaplı zeminin üzerinde sessizce yürümeye çalıştı ama o hiçbir zaman yeteri kadar sinsi olmamıştı.

"Elend?" diye geldi babasının sesi çalışma odasından. "Gel buraya."

Elend sessizce içini çekti. Lord Straff Venture pek bir şeyi kaçırmazdı. O bir Kalaygözdü; hisleri o kadar kuvvetliydi ki büyük ihtimalle Elend'in arabasını dışarıda yaklaşırken duymuştu. *Eğer onunla şimdi ilgilenmezsem, aşağı inip onunla konuşana kadar beni rahatsız etmeleri için hizmetkârları yollayacak...*

Elend döndü ve yürüyerek çalışma odasına girdi. Babası koltuğunda oturmuş, sessizce Venture kandrası TenSoon'la konuşuyordu. Elend hâlâ yaratığın bir zamanlar Hasting ev personelinden birisine ait olan en yeni vücuduna alışamamıştı. O kendisini fark ederken Elend titredi. TenSoon eğildi, sonra da sessizce çekilerek odayı terk etti.

Elend kapının çerçevesine yaslandı. Straff'ın koltuğu kitaplarla dolu birkaç rafın önünde duruyordu; Elend babasının hiçbir zaman tek bir tanesini bile okumamış olduğundan kesinlikle emindi. Oda iki lamba ile aydınlatılmaktaydı, dışarı az ışık vermeleri için kapakları neredeyse kapatılmıştı.

"Bu geceki baloya katıldın," dedi Straff. "Ne öğrendin?"

Elend elini uzatarak alnını ovuşturdu. "Fazlasıyla çok konyak içmeye meyilli olduğumu."

Straff bu yorumdan hoşlanmamıştı. O mükemmel bir imparatorluk asiliydi; uzun boylu, katı omuzlu, üzerinde her zaman özel dikilmiş yelek ve takım elbise. "Yine o... kadınla mı görüştün?" diye sordu.

"Valette mi? Hı, evet. Ama istediğim kadar uzun süreli olarak değil."

"Sana onunla birlikte zaman geçirmeyi yasakladım."

"Evet," dedi Elend. "Hatırlıyorum."

Straff'ın yüz ifadesi kararttı. Ayağa kalkarak masaya doğru yürüdü. "Ah Elend," dedi. "Ne zaman bu çocuksu mizacını bir kenara bırakacaksın? Sadece bana inat olsun diye aptal gibi davrandığının farkına varmadığımı mı sanıyorsun?"

"Aslında ben 'çocuksu mizacımı' bir süre önce bir kenara bıraktım baba; sadece görünüşe göre benim doğal eğilimlerim senin canını sıkma konusunda daha iyi işliyor. Keşke bunu daha erken öğrenmiş olsaydım, bu daha genç olduğum yıllarda beni epey bir zahmetten kurtarırdı."

Babası homurdandı, sonra da bir mektubu kaldırdı. "Bunu kısa bir süre önce Staxles'a dikte ettirdim. Yarın öğleden sonra Lord Tegas'la olan bir yemek randevusunun kabulü. Eğer bir ev savaşı *gerçekten* çıkarsa, Hastingleri olabildiği kadar çabuk yok edebilecek bir konumda olacağımızdan emin olmak istiyorum ve Tegas güçlü bir müttefik olabilir. Onun bir kızı var. Senin de öğle yemeğinde onunla birlikte olmanı istiyorum."

"Bir düşüneyim," dedi Elend parmağıyla başına vurarak. "Yarın sabah nasıl bir durumda olacağımdan emin değilim. Çok fazla konyak, hatırladın mı?"

"Orada olacaksın Elend. Bu bir rica değil."

Elend durakladı. Bir parçası babasını terslemek, direniş göstermek istiyordu; nerede yemek yiyeceği umurunda olduğu için değil, çok daha önemli bir şey için.

Hasting şehirdeki en güçlü ikinci ev. Eğer onlarla bir ittifak kuracak olursak, birlikte Luthadel'i kargaşadan koruyabiliriz. Ev savaşını alevlendirmek yerine durdurabiliriz.

İşte kitaplarının ona yapmış olduğu şey buydu; onu isyankâr bir züppeden, bir filozof özentisine çevirmişlerdi. Ne yazık ki çok uzun bir süredir aptallık ediyordu. Straff'ın oğlundaki değişikliği fark etmemiş olmasında şaşılacak bir şey var mıydı? Daha Elend'in kendisi ancak fark etmeye başlıyordu.

Straff ona ateş püsküren gözlerle bakmaya devam etti ve Elend de bakışlarını kaçırdı. "Bunu düşüneceğim," dedi.

Straff hor görerek elini salladı ve döndü.

Elend gururundan bir şeyleri kurtarmaya çalışarak devam etti. "Senin Hastingler hakkında endişe etmene bile büyük olasılıkla gerek yok. Onlar da görünüşe göre şehirden kaçmak için hazırlık yapıyor."

"*Ne*? Bunu nereden duydun?" diye sordu Straff.

"Baloda," dedi Elend önemsemez bir şekilde.

"Ben senin önemli bir şey öğrenmediğini söylediğini hatırlıyorum."

"Bak şimdi, ben hiçbir zaman öyle bir şey söylemedim. Benim sadece içimden seninle paylaşmak gelmemişti."

Lord Venture yüzünü astı. "Neden umurumda olduğundan bile emin değilim; senin öğreneceğin herhangi bir şeyin değerinin olmayacağı kesin. Seni politikada eğitmeye çalıştım velet. Gerçekten de denedim. Ama şimdi... Eh, umuyorum ki senin öldüğünü görecek kadar yaşarım, çünkü eğer bir gün kontrolü sen alacak olursan, bu ev fena günler görecek."

"Ben senin düşündüğünden daha fazlasını biliyorum baba."

Straff tekrar koltuğuna oturmak için yürürken güldü. "Ondan şüpheliyim velet. Sen daha doğru düzgün bir karıyı bile yatağa atamıyorsun; senin bunu denediğinden haberimin olduğu tek ve de son seferde, seni kerhaneye ben *kendim* götürmek zorunda kaldım."

Elend kızardı. *Dikkat et*, dedi kendi kendisine. *Ondan kasıtlı olarak bahsediyor. Bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyor.*

"Git yat velet," dedi Straff bir elini sallayarak. "Berbat görünüyorsun."

Elend bir an dikildi, sonra nihayet koridora çıkarak kendi kendine sessizce içini çekti.

İşte onlarla aranızdaki fark bu Elend, diye düşündü. *O okuduğun filozoflar devrimciydiler. Onlar idam riskini almaya gönüllüydüler. Sen daha babana bile karşı duramıyorsun.*

Yorgun bir şekilde yürüyerek odasına gitti ve garip bir şekilde kendisini beklemekte olan bir hizmetkâr buldu.

Elend yüzünü astı. "Evet?"

"Lord Elend, bir misafiriniz var," dedi adam.

"Bu saatte mi?"

"Lord Jastes Lekal, lordum."

Elend başını hafifçe bir yana yatırdı. *Lord Hükümdar adına, ne var?* "Oturma odasında bekliyordur herhâlde?"

"Evet lordum," dedi hizmetkâr.

Elend pişmanlıkla odasına sırtını dönerek koridordan aşağı doğru yöneldi. Jastes'ı sabırsız bir şekilde beklerken buldu.

"Jastes?" dedi Elend yorgun bir şekilde yürüyerek oturma odasına girerken. "Umarım bana söyleyecek *çok* önemli bir şeyin vardır."

Jastes bir an için normalde olduğundan bile daha endişeli görünerek rahatsızca kıvrandı.

"Ne var?" diye sordu sabrı tükenmekte olan Elend.

"Kız hakkında."

"Valette *mi?*" diye sordu Elend. "Buraya Valette'i tartışmak için mi geldin? *Bu saatte mi?*"

"Sen arkadaşlarına daha fazla güvenmelisin," dedi Jastes.

Elend homurdandı. "*Senin* kadınlar hakkındaki bilgine mi güveneceğim? Kusura bakma Jastes ama hiç sanmıyorum."

"Onu takip ettirdim Elend," diye pat diye söyledi Jastes.

Elend durakladı. "Ne?"

"Onun at arabasını takip ettirdim. Ya da en azından birilerine onun için şehir kapılarını izlettim. Araba şehri terk ederken o içinde değildi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Elend yüzü daha da asılarak.

"O at arabasının *içinde değildi* Elend," diye tekrar etti Jastes. "Onun Terrisli muhafızlar için kâğıtları çıkarırken, benim adamım gizlice yaklaştı ve araba penceresinden içeri baktı. Ama içeride kimse yoktu.

"Araba onu şehrin içinde bir yerlerde bırakmış olmalı. O diğer evlerin birinden bir casus, senin üzerinden babana ulaşmaya çalışıyorlar. Seni cezbedecek mükemmel kadını yaratmışlar; koyu saçlı, biraz gizemli ve sıradan politik yapının dışından. Onu senin onunla ilgilenmenin bir skandal yaratmasına yetecek kadar düşük seviyeli yaptılar, sonra da senin üzerine saldılar."

"Jastes bu saçma..."

"Elend," diye lafını kesti Jastes. "Bana bir kere daha söyle: Onunla ilk kez nasıl karşılaştın?"

Elend durakladı. "Balkonda duruyordu."

"Senin okuma yerinde," dedi Jastes. "Herkes senin çoğu zaman gittiğin yerin orası olduğunu biliyor. Tesadüf mü?"

Elend gözlerini kapattı. *Valette değil. O bütün bunların bir parçası* olamaz. Ama anında başka bir düşünce daha aklına geldi. *Ona atiyumdan bahsettim! Nasıl bu kadar aptal olabildim?*

Bu doğru olamazdı. Elend bu kadar kolaylıkla kandırılmış olduğuna inanamazdı. Ama... Bu riske girebilir miydi? O kötü bir oğuldu, doğru, ama evine ihanet etmezdi. Venture'nın yıkıldığını görmeyi istemiyordu; bir gün Venture'ya liderlik etmeyi, belki de bir şeyleri değiştirebilmeyi istiyordu.

Jastes'a veda etti, sonra da sarsak adımlarla odasına geri döndü. Ev politikaları hakkında düşünmek için kendini fazlasıyla yorgun hissediyordu. Ancak en sonunda yatağına girdiği zaman uyuyamadığını fark etti.

Sonra kalkarak bir hizmetkâr çağırdı.

"Babama bir değiş tokuş yapmak istediğimi söyle," dedi adama. "Yarın aynı istediği gibi onun öğlen yemeğine gideceğim." Elend durakladı, yatak odası kapısının yanında üzerinde akşam cübbesiyle duruyordu. "Karşılığında," dedi en sonunda, "Ona benim için birini takip edecek birkaç casus ödünç almak istediğimi söyle."

Diğerlerinin hepsi bana ihanet ettiği için Kwaan'ı idam ettirmiş olmam gerektiğini düşünüyor. Gerçeği söylemek gerekirse, eğer nereye gittiğini bilseydim onu büyük olasılıkla şu saniye öldürürdüm. Ancak o zamanlar bunu yapamamıştım işte.

O benim için bir baba gibi olmuştu. Bugün bile hâlâ neden bir anda benim Kahraman olmadığıma karar verdiğini bilmiyorum. Neden bana karşı dönerek bütün Cihanelçileri Meclisi'nin önünde benim aleyhimde konuştu?

Kazananın Zifir olmasını mı tercih ederdi? Muhakkak ki, eğer Kwaan'ın şimdi iddia ediyor olduğu gibi doğru kişi ben değilsem bile, Miraç Kuyusu'ndaki varlığımın Zifir'in dünyayı yok etmeye devam etmesi durumunda olacaklardan daha kötü olması hiç mümkün değil.

29

NEREDEYSE BİTTİ, DİYE okudu Vin.

Kampımızdan mağarayı görebiliyoruz. Mağaraya ulaşmak için birkaç saat daha yürümemiz gerekecek ama ben buranın doğru yer olduğunu biliyorum. Bunu bir şekilde hissedebiliyorum, orada üstümüzde olduğunu hissediyorum... zihnimin içinde, titreşiyor.

Ne kadar da soğuk. Kayaların buzdan yapılmış olduklarına yemin edebilirim ve kar da bazı yerlerde yolumuzu kazarak açmak zorunda kalacağımız kadar kalın. Rüzgâr her zaman esiyor. Fedik için korkuyorum; sisten oluşmuş yaratık ona saldırdığından beri pek eskisi gibi değil ve ben onun bir uçurumun kenarına yürüyüp yuvarlanacağından ya da yerdeki pek çok buzlu yarıktan birinin içine düşeceğinden endişe ediyorum.

Ancak Terrisliler bir harika. Onları getirmiş olmamız büyük bir şans çünkü hiçbir sıradan hamal bu yolculuktan sağ çıkamazdı. Terrisliler soğuğu umursuyormuş gibi görünmüyorlar; garip metabolizmalarıyla ilgili

bir şeyler onlara hava şartlarına karşı doğaüstü bir direnme becerisi veriyor. Belki de daha sonra kullanmak için vücutlarının ısısını "biriktirmişlerdir"?

Ama güçleri hakkında konuşmuyorlar ve ben de bunun suçlusunun Rashek olduğundan eminim. Diğer hamallar onlara liderlik etmesi için Rashek'e bakıyor; gerçi ben onun hamallar üzerinde tam kontrol sahibi olduğunu düşünmüyorum. Bıçaklanmasından önce, Fedik Terrislilerin bizi burada buzların içinde terk edeceklerinden korkuyordu. Ancak ben bunun olacağını düşünmüyorum. Ben Terris kehanetlerinin takdiriyle buradayım, bu adamlar sadece aralarından bir tanesinin gözü beni tutmadı diye kendi dinlerine itaatsizlik etmeyecekler.

En sonunda Rashek ile yüzleştim. O benimle konuşmak istemiyordu tabii ki, ama ben onu zorladım. Zincirinden boşandığı zaman, Khlennium'a ve benim halkıma karşı nefreti üzerine uzun uzadıya konuştu. O bizim, halkını neredeyse kölelerden farksız hâle getirdiğimizi düşünüyor. O Terrislilerin çok daha fazlasını hak ettiğini düşünüyor. Kendi halkının doğaüstü güçleri nedeniyle "başat" olması gerektiğini söyleyip duruyor.

Ben onun sözlerinden korkuyorum çünkü içlerinde bir parça gerçek görüyorum. Dün hamallardan bir tanesi devasa büyüklükteki bir kayayı kaldırdı, sonra da neredeyse üstünkörü bir şekilde fırlatıp yolumuzdan attı. Ben bütün hayatım boyunca böylesine bir kuvvet gösterisi görmedim.

Bu Terrisliler çok tehlikeli olabilir diye düşünüyorum. Belki onlara adil olmayan bir şekilde davranmış olabiliriz. Ancak Rashek gibi adamların zapt edilmesi gerek; o mantıksız bir şekilde Terris'in dışındaki tüm halkların onları ezmiş olduğuna inanıyor. O bu kadar kızgın olmak için fazlasıyla genç bir adam.

Ne kadar da soğuk. Bu iş bittikten sonra, sanırım bütün yıl boyunca sıcak olan bir yerde yaşamayı isterim. Braches güneyde, ulu dağların ateş saçtığı adalarda böyle yerlerin olduğundan bahsetmişti.

Bütün bunlar bittiği zaman nasıl olacak? Ben tekrar sadece sıradan bir adam olacağım. Önemsiz bir adam. Kulağa hoş geliyor, hatta ılık bir güneş ve rüzgârsız bir gökyüzünden bile daha cazip. Çağların Kahramanı olmaktan çok yoruldum, şehirlere girdiğimde ya silahlı düşmanlık ya da fanatik tapınmayla karşılaşmaktan yoruldum. Bir avuç yaşlı adamın bir gün yapacağını söylediği şeyler yüzünden sevilmekten ve nefret edilmekten yoruldum.

Ben unutulmak istiyorum. Bilinmezlik. Evet, o iyi olurdu.

Eğer insanlar bu sözleri okursa, bilsinler ki güç ağır bir yük. Onun zincirleri tarafından bağlanmamayı arzulayın. Terris kehanetleri diyor ki

ben dünyayı kurtaracak güce sahip olacakmışım. Ancak aynı kehanetler ima ediyor ki onu yok edecek güce de sahip olacakmışım.

Kalbimin her arzusunu yerine getirme becerisine sahip olacakmışım. "O hiçbir ölümlünün sahip olmaması gereken otoriteyi üzerine alacak." Ancak filozoflar beni uyardı; eğer gücü kendi çıkarım için kullanacak olursam, benim bencilliğim onu lekelermiş.

Bu herhangi bir insanın üzerine alması mümkün olan bir yük mü? Böylesine bir ayartmaya herhangi bir insan direnebilir mi? Şimdi kendimi güçlü hissediyorum ama ben o güce dokunduğum zaman ne olacak? Dünyayı kurtaracağım, orası kesin ama ona el koymaya da çalışacak mıyım?

Dünyanın tekrar doğuşunun arifesinde, buzla kaplanmış bir kalemle bu sayfaları karalarken işte korkularım bunlar. Rashek izliyor. Benden nefret ederek. Mağara yukarımızda uzanıyor. Titreşerek. Parmaklarım titriyor. Soğuk yüzünden değil.

Yarın bitecek.

Vin hevesle sayfayı çevirdi. Ancak kitapçığın arka sayfası boştu. Vin geri dönerek son birkaç satırı tekrar okudu. Sonraki giriş neredeydi?

Sazed son kısmı daha bitirmemişti herhâlde. Vin ayağa kalkıp gerinerek içini çekti. Günlüğün yeni bölümünün tamamını bir oturuşta bitirmişti, bu Vin'in kendisini bile şaşırtmış olan bir başarıydı. Renoux Malikânesi'nin bahçeleri önünde uzanmaktaydı; bakımlı patikalar, geniş dallı ağaçlar ve sessiz fıskiye Vin'in en sevdiği okuma yerini yaratıyordu. Güneş gökyüzünde alçalmıştı ve hava soğumaya başlıyordu.

Patikadan yukarı çıkarak köşke doğru ilerledi. Akşamın soğuğuna rağmen, Lord Hükümdar'ın tarif ettiği gibi bir yeri hayalinde bile canlandıramıyordu. Bazı uzak dağ zirvelerinde kar görmüştü ama karın yağdığı enderdi ve yağdığında bile çoğu zaman sadece buzla karışık su olurdu. Günler ve günler boyunca o kadar karın yağışını görmek, karın dev ezici çığlar hâlinde tepene düşmesi tehlikesini yaşamak...

Vin'in bir parçası böyle yerleri ne kadar tehlikeli olurlarsa olsun ziyaret edebilmeyi diliyordu. Her ne kadar günlük, Lord Hükümdar'ın yolculuğunun tamamını anlatıyor olmasa da anlatılan mucizelerin bazıları kulağa inanılmaz geliyordu; kuzeydeki buz tarlaları, büyük siyah göl, Terris şelaleleri.

Etrafın neye benzediği hakkında daha fazla ayrıntıdan bahsetseydi ya, diye düşündü kızgınlıkla. Lord Hükümdar endişe ederek çok fazla zaman harcıyordu. Gerçi itiraf etmek gerekirse, Vin yazdıkları sayesinde ona karşı garip bir... tanıdıklık hissetmeye başlamıştı. Aklında oluşan kişi ile o kadar fazla ölüme neden olan korkunç yaratığı ilişkilendirmekte zorluk çekiyordu. Miraç Kuyusu'nda ne olmuştu? Onu bu kadar sert bir şekilde ne değiştirmiş olabilirdi? Vin bunu öğrenmek zorundaydı.

Köşke ulaştı ve Sazed'i aramaya çıktı. Tekrar elbise giymeye başlamıştı; çete

üyeleri dışında birilerine pantolonla görünmek ona garip geliyordu. Yanından geçerken Lord Renoux'nun köşk vekilharcına gülümsedi ve kütüphaneye doğru ilerledi.

Sazed içeride değildi. Küçük masası boştu; lambası sönmüş, mürekkep hokkası boşalmıştı. Vin sıkıntıyla kaşlarını çattı. *Her nereye gittiyse, tercüme üzerinde çalışıyor olsa iyi olur!*

Tekrar alt kata inerek Sazed'i sordu ve bir hizmetçi onun ana mutfakta olduğunu söyledi. Vin yüzünü asarak arka koridor boyunca ilerledi. *Belki de atıştıracak bir şeyler alıyordur?*

Sazed'i küçük bir grup hizmetkârın arasında durmuş, masanın üstündeki bir listeye doğru işaret ederken ve alçak bir sesle konuşurken buldu. İçeri girerken Vin'i fark etmemişti.

"Sazed?" dedi Vin onun sözünü keserek.

Sazed döndü. "Evet, Valette Hanım?" diye sordu hafifçe eğilerek.

"Ne yapıyorsun?"

"Lord Renoux'nun erzak depolarıyla ilgileniyorum Hanımım. Her ne kadar size yardımcı olmak için atanmış olsam da ben hâlâ onun vekilharcıyım ve başka bir şeyle meşgul olmadığım zamanlarda ilgilenmem gereken görevlerim var."

"Tercümeye hemen geri dönecek misin?"

Sazed başını bir yana eğdi. "Tercüme mi Hanımım? O bitti."

"O zaman son nerede?"

"Onu size verdim," dedi Sazed.

"Hayır, vermedin," dedi Vin. "Bu onların mağaraya gitmesinden önceki gece bitiyor."

"Sonu bu Hanımım. Günlük oraya kadar gidiyor."

"*Ne?*" dedi Vin. "Ama..."

Sazed öbür hizmetkârlara bir göz attı. "Böyle şeylerden başkalarının yanındayken bahsetmememiz gerekir, diye düşünüyorum ben." Listeyi işaret ederek hizmetkârlara birkaç emir daha verdi, sonra da mutfaktan çıkarak yan bahçelere giderken Vin'e ona katılması için başıyla işaret etti.

Vin bir an için afallamış gibi dikildi, sonra da ona katılmak için aceleyle dışarı fırladı. "Böyle bitemez Saze. Ne olduğunu bilmiyoruz!"

"Tahminde bulunabiliriz, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed patika boyunca bahçede ilerlerken. Doğu bahçeleri Vin'in sık sık uğradığı bahçeler kadar gösterişli değildi; düzgün biçilmiş kahverengi çimenler ve tek tük çalılıklardan oluşuyorlardı.

"Neyin tahmininde bulunabiliriz?" diye sordu Vin.

"Lord Hükümdar dünyayı kurtarmak için gerekli olan şeyi yapmış olmalı çünkü... Eh, biz hâlâ buradayız."

"Sanırım öyledir," dedi Vin. "Ama sonra o gücü kendisine aldı. Olan şey bu olmalı; gücü bencilce kullanmanın ayartışına direnemedi. Ama neden başka bir kayıt yok? Neden başardıklarından daha fazla bahsetmiyor?"

"Belki de güç onu çok fazla değiştirmiştir," dedi Sazed. "Ya da belki de sadece artık daha fazla bir kayıt tutma ihtiyacı hissetmemiştir. Hedefine başarıyla ulaşmıştı; ölümsüzlüğü de cabası. Kişinin sonsuza kadar yaşayacak olması durumunda, gelecek nesiller için bir günlük tutmak nispeten gereksiz oluyordur, diye düşünüyorum ben."

"Ama bu..." Vin hüsranla dişlerini gıcırdattı. "Bu bir hikâye için hiç de tatmin edici bir son değil Sazed."

Sazed eğlenerek gülümsedi. "Dikkatli olun Hanımım; okumaya fazla meraklı olursanız bir bilgine dönüşebilirsiniz."

Vin başını salladı. "Eğer okuduğum bütün kitaplar bunun gibi bitecekse mümkün değil!"

"Eğer bu sizi teselli edecekse, günlüğün içeriği nedeniyle hayal kırıklığına uğrayan tek kişi siz değilsiniz," dedi Sazed. "Üstat Kelsier'in kullanabileceği pek bir şey de içermiyor; kesinlikle On Birinci Metal hakkında hiçbir şey yok. Ben kendimi nispeten suçlu hissediyorum çünkü kitaptan en çok fayda sağlayan ben oldum."

"Ama Terris dini hakkında da pek fazla bir şey yoktu."

"Pek fazla değil," diyerek ona katıldı Sazed. "Ama gerçekten de üzücü bir şekilde, 'pek fazla değil' ama daha önceden bildiklerimizden çok daha fazlası. Ben sadece bu bilgiyi aktarma fırsatı bulamayacak olduğumdan endişe ediyorum. Günlüğün tercüme edilmiş bir nüshasını kardeş Sırdaşlarımın kontrol edeceklerini bildiğim bir yere gönderdim; bu yeni bilginin de benimle birlikte ölmesi çok yazık olurdu."

"Ölmeyecek," dedi Vin.

"Ya? Hanımım birden bire bir iyimsere mi dönüştü?"

"Terrislim birden bire bir ukalaya mı dönüştü?" diyerek hemen karşılık verdi Vin.

"O her zaman öyleydi, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed hafif bir gülümsemeyle. "Bu onu kötü bir vekilharç yapan şeylerden bir tanesiydi; en azından efendilerinin çoğunun nazarında."

"O zaman onlar aptal olmalı," dedi Vin dürüstçe.

"Ben de o şekilde düşünmeyi tercih ediyorum Hanımım," diye cevap verdi Sazed. "Köşke geri dönmemiz gerek. Sisler geldiği zaman dışarıda olduğumuzun görülmemesi gerekir, diye düşünüyorum ben."

"Ben zaten tekrar sislere çıkacağım."

"Malikâne personelinin içinde sizin Sissoylu olduğunuzu bilmeyen pek çok kişi var Hanımım," dedi Sazed. "Bu tutulması gerekli olan bir sırdır, diye düşünüyorum ben."

"Biliyorum," dedi Vin dönerek. "Geri dönelim o zaman."

"Akıllıca bir fikir."

Birkaç saniye boyunca doğu bahçesinin incelikli güzelliğinin tadını çıkararak yürüdüler. Çimenler dikkatli bir şekilde biçilmiş ve hoş sıralar hâlinde düzenlenmişlerdi, arada bir de bu düzeni vurgulayan çalılar vardı. Güney bahçesi deresi.

ağaçları ve egzotik bitkileriyle çok daha muhteşemdi. Ama doğu bahçesinin de kendi dinginliği vardı, sadeliğin huzuru.

"Sazed?" dedi Vin alçak bir sesle.

"Evet Hanımım?"

"Hepsi değişecek, değil mi?"

"Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

"Her şey," dedi Vin. "Bir yıl içinde hepimiz ölmezsek bile, çete üyeleri başka işlerde çalışmak için gitmiş olacak. Ham büyük ihtimalle ailesinin yanına geri dönecek, Dox ve Kelsier yeni bir macera planlıyor olacak, Clubs dükkânını başka bir çeteye kiralayacak... hatta o kadar çok para harcadığımız bu bahçeler bile başka birilerine ait olacak."

Sazed başını sallayarak onayladı. "Söylediğiniz şey olası. Gerçi, eğer işler iyi giderse, belki de gelecek yıl bu zamanlarda Luthadel'i skaa isyanı yönetiyor olacak."

"Belki," dedi Vin. "Ama yine de... her şey değişecek."

"Bu bütün yaşamın doğasıdır Hanımım," dedi Sazed. "Dünya değişmek zorunda."

"Biliyorum," dedi Vin iç çekerek. "Ben sadece istiyorum ki... Ee, ben ilk kez hayatımı gerçekten *seviyorum* Sazed. Çeteyle birlikte zaman geçirmeyi seviyorum ve Kelsier'le antrenman yapmayı da seviyorum. Hafta sonlarında Elend'le balolara gitmeyi seviyorum, bu bahçelerde seninle birlikte yürümeyi seviyorum. Ben bu şeylerin değişmesini istemiyorum. Ben hayatımın bundan bir yıl önce olduğu hâle geri dönmesini istemiyorum."

"Öyle olması gerekli değil Hanımım," dedi Sazed. "Durum daha iyiye gidebilir."

"Gitmeyecek," dedi Vin sessizce. "Daha şimdiden başlıyor; Kelsier eğitiminin neredeyse bitmiş olduğunu ima etti. Gelecekte pratik yaparken yalnız başıma olmam gerekecek.

"Elend'e gelince, o daha benim skaa olduğumu bile bilmiyor ve onun ailesini yok etmeye çalışmak benim işim. Venture Evi benim elimle yıkılmasa bile, onu başkaları yıkacak. Shan Elariel'in bir şeyler planlamakta olduğunu biliyorum ve onun komploları hakkında herhangi bir şey keşfetmeyi başaramadım.

"Ama bu sadece başlangıç. Bizler Son İmparatorluk ile yüzleşiyoruz. Büyük olasılıkla başarısız olacağız; dürüst olmak gerekirse, ben işlerin sonunda nasıl başka türlü olabileceğini düşünemiyorum bile. Mücadele edeceğiz, biraz iyilik yapacağız ama fazla bir şeyi değiştirmeyeceğiz ve ölmeyenlerimiz de hayatlarının kalan kısmını Sorgucular dan kaçmakla geçirecek. Her şey değişecek Sazed ve ben bunu durduramıyorum."

Sazed şefkatle gülümsedi. "O zaman Hanımım, sadece elinizde olanın tadını çıkarın," dedi sessizce. "Gelecek sizi şaşırtacak, diye düşünüyorum ben."

"Belki," dedi Vin ikna olmamış bir şekilde.

"Ah, sizin sadece umut etmeye ihtiyacınız var Hanımım. Belki de bir parça iyi şans kazanmışsınızdır. Miraç'tan önce Astalsi olarak bilinen bir insan topluluğu vardı. Onlar her kişinin sınırlı miktarda kötü şans ile doğmuş olduğunu iddia

ederlerdi. Ve böylece ne zaman talihsiz bir olay olsa, kendilerini kutsanmış olarak düşünürlerdi çünkü ondan sonra hayatları sadece daha da iyiye gidebilirdi."

Vin bir kaşını kaldırdı. "Bana biraz aptalca görünüyor."

"Ben öyle olduğuna inanmıyorum," dedi Sazed. "Bilakis Astalsiler oldukça gelişmişti; din ile bilimi epey derin bir şekilde birleştirirlerdi. Farklı renklerin farklı türdeki şansların işareti olduğunu düşünüyorlardı ve ışık ile renk tarifleri oldukça ayrıntılıydı. Bizim dünyanın Miraç'tan önce nasıl görünüyor olabileceğine dair sahip olduğumuz en iyi bilgilerin bazıları onlardan geliyor. Onların bir renk ölçeği vardı ve gökyüzünü mavinin en koyusu ve çeşitli bitkileri de yeşilin tonları olarak tarif ederlerdi.

"Her neyse, ben onların şans ve talih konusundaki felsefelerinin bilgece olduğunu düşünüyorum. Onlara göre, kötü bir hayat sadece gelecekteki şansın bir işaretiydi. Bu size uygun olabilir Hanımım, şansınızın her zaman kötü olamayacağı bilgisi sizin için faydalı olabilir."

"Bilmiyorum," dedi Vin şüpheci bir şekilde. "Yani; eğer kötü şansın sınırlıysa, iyi şansın da sınırlı olmaz mı? Ne zaman iyi bir şey olsa, hepsini tüketecek olduğumdan endişe ederdim."

"Hım. Sanırım bu sizin bakış açınıza bağlıdır Hanımım," dedi Sazed.

"Nasıl bu kadar iyimser olabiliyorsunuz?" diye sordu Vin. "Hem sen hem de Kelsier."

"Bilmiyorum Hanımım," dedi Sazed. "Belki de bizim hayatlarımız sizinkinden daha kolay olmuştur. Ya da belki sadece biz daha aptalızdır."

Vin sessizleşti. Dolambaçlı patikadan binaya doğru geri giderek kısa bir süre daha beraber ilerlediler ama yürüyüşlerini hızlandırmadılar. "Sazed, o gece yağmurda beni kurtardığın zaman Ferukemi kullandın değil mi?" dedi Vin en sonunda.

Sazed başını sallayarak onayladı. "Gerçekten de öyle. Sorgucu size fazlasıyla odaklanmıştı ve ben de gizlice onun arkasına gelmeyi başardım, sonra da bir taşla ona vurdum. Sıradan bir adamdan kat kat daha güçlü olmuştum ve darbem onu duvara fırlatarak, şüphem o ki birkaç kemiğini kırdı."

"O kadar mı?" diye sordu Vin.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisiniz Hanımım," dedi Sazed gülümseyerek. "Daha olağanüstü bir şeyler bekliyordunuz sanırsam?"

Vin başıyla onayladı. "O sadece... sen Ferukemi hakkında çok ketumsun. Bu da onu biraz daha gizemli kılıyor sanırım."

Sazed içini çekti. "Sizden saklayacak gerçekten de çok az şey var Hanımım. Ferukemi'nin asıl eşsiz gücü olan hatıraları depolama ve geri alma becerisini zaten siz tahmin etmiş olmalısınız. Güçlerin geri kalanları da size lehim ve kalay tarafından verilen güçlerden gerçekten de farklı değil. Birkaç tanesi biraz daha garip, bir Ferukemist'i daha ağır yapıyor ya da yaşını değiştiriyor ama bunların çok az askeri uygulama alanı var."

"Yaş mı?" dedi Vin kulakları dikilerek. "Kendini gençleştirebiliyor musun?"

"Pek sayılmaz Hanımım," dedi Sazed. "Hatırlayın, bir Ferukemist'in güçlerini

kendi vücudundan çekmesi gerek. Örneğin Ferukemist gerçekte olduğundan on yıl daha yaşlı görüneceği ve hissedeceği noktaya kadar yaşlanmış olarak birkaç hafta geçirebilir; sonra da o yaşı eşit bir süre için kendisini on yıl daha genç göstermek için çekebilir. Ancak Ferukemi'de bir denge olmak zorundadır."

Vin bir an için bunu düşündü. "Kullandığınız metal Allomansi'deki gibi fark ediyor mu?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Sazed. "Neyin depolanabileceğini metal belirler."

Vin başıyla onayladı ve Sazed'in söylediklerini düşünerek yürümeye devam etti. "Sazed, senin metalinden bir parça alabilir miyim?" diye sordu en sonunda.

"Benim metalim mi Hanımım?"

"Ferukemik bir depo olarak kullanmış olduğun bir şeyler," dedi Vin. "Ben onu yakmayı denemek istiyorum, belki o gücünden biraz kullanmamı sağlar."

Sazed meraklı bir şekilde kaşlarını çattı.

"Daha önce kimse bunu denedi mi?"

"Eminim ki birileri denemiştir," dedi Sazed. "Ama dürüst olmak gerekirse bir örneğini hatırlamıyorum. Belki de eğer gidip hafıza Bakırakıllarını arayacak olursam..."

"Neden şimdi denememe izin vermiyorsun?" diye sordu Vin. "Temel metallerin birinden yapılmış olan bir şeyin var mı? Fazla değerli olmayan bir şeyleri depoladığın bir tane?"

Sazed durakladı, sonra da aşırı büyük kulak memelerinden birine uzanarak tıpkı Vin'in taktığına benzeyen bir küpeyi çıkardı. Küpeyi yerinde tutmak için kullanılan minik küpe arkalığını Vin'e verdi. "Saf lehimdir Hanımım. Onun içine orta miktarda güç depoladım."

Vin başını sallayarak onayladı ve minik iğneyi yuttu. Allomantik stoklarını yokladı ama iğnenin metali farklı herhangi bir şey yapıyormuş gibi görünmüyordu. Tereddütlü bir şekilde lehim yaktı.

"Bir şey var mı?" diye sordu Sazed.

Vin başıyla reddetti. "Hayır, ben farklı..." Sesi azalarak kesildi. Bir şeyler *vardı*, farklı bir şey.

"Ne oldu Hanımım?" diye sordu Sazed, sesinde karakterine uygun olmayan bir heyecan seziliyordu.

"Ben... gücü hissedebiliyorum Saze. Solgun, benim erişimimin çok ötesinde, ama içimde başka bir rezerv olduğuna yemin edebilirim, sadece senin metalini yaktığım zaman beliren bir şey."

Sazed yüzünü astı. "Hafif mi diyorsunuz? Sanki... rezervin bir gölgesini görebiliyor ama gücün kendisine erişemiyorsunuz gibi?"

Vin başıyla onayladı. "Nereden biliyorsun?"

"Bu başka bir Ferukemist'in metallerini kullanmaya çalıştığınız zaman hissettiğiniz şeydir Hanımım," dedi Sazed içini çekerek. "Sonucun bu olacağından şüphelenmeliydim. Güce erişemiyorsunuz çünkü o size ait değil."

"Ah," dedi Vin.

"Fazla hayal kırıklığına uğramamıza gerek yok Hanımım. Eğer Allomanserler benim halkımdan güç çalabiliyor olsaydı, bu zaten biliniyor olurdu. Ancak zekice bir düşünceydi." Dönerek köşke doğru eliyle işaret etti. "Araba çoktan gelmiş. Toplantıya geç kaldık, diye düşünüyorum ben."

Vin de başını salladı ve köşke doğru adımlarını hızlandırdılar.

Komik, diye düşündü Kelsier kendi kendine Renoux Malikânesi'nin önündeki karanlık avlu boyunca süzülürken. *Sanki asilin birinin kalesine saldırırmış gibi kendi evime gizli gizli girmem gerekiyor.*

Ancak şöhreti düşünüldüğü zaman bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Hırsız Kelsier yeteri kadar dikkat çekiciydi, isyan teşvikçisi ve skaa ruhani lideri Kelsier ise daha bile meşhurdu. Bu ise elbette onun her gece kargaşa çıkarmasına engel oluyor değildi, sadece daha dikkatli olması gerekiyordu. Gittikçe daha fazla aile şehirden çekiliyordu ve güçlü evler de gittikçe daha da paranoyak hâle gelmekteydi. Bir açıdan, bu onları manipüle etmeyi daha kolaylaştırıyordu ama onların kalelerinin etrafında gizli gizli dolaşmak çok tehlikeli olmuştu.

Onlarla kıyaslandığı zaman, Renoux Malikânesi resmen savunmasızdı. Muhafızları vardı elbette ama hiç Siskanları yoktu. Renoux dikkatleri üzerine çekmemek zorundaydı, çok fazla Allomanser onun göze batmasına neden olurdu. Kelsier gölgelerin içinde kalarak dikkatli bir şekilde binanın doğu kenarından dolaştı. Sonra da bir sikkeyi İterek kendini Renoux'nun balkonuna doğru fırlattı.

Kelsier hafifçe yere indi, sonra da cam balkon kapılarından içeriyi gözledi. Perdeler çekiliydi ama Kelsier; Dockson, Vin, Sazed, Ham ve Breeze'in Renoux'nun masasının etrafında ayakta durduklarını seçebiliyordu. Renoux ise odanın uzak köşesinde oturmuş, toplantının dışında kalıyordu. Onun kontratı Lord Renoux rolünü oynamayı içeriyordu ama plana mecbur olduğundan daha fazla katılma arzusu yoktu.

Kelsier başını iki yana salladı. *Bir suikastçının buraya girmesi fazlasıyla kolay olur. Vin'in Clubs'ın dükkânında uyumaya devam ettiğinden emin olmak gerek.* Renoux hakkında endişeli değildi; kandranın doğası gereği bir suikastçının bıçağından korkmasına gerek yoktu.

Kelsier hafifçe kapıyı tıklattı ve Dockson da gelerek kapıyı çekip açtı.

"Ve o muhteşem girişini yapıyor!" diye ilan etti Kelsier sispelerinini geriye atıp havalı bir şekilde odaya girerken.

Dockson homurdanarak kapıları kapattı. "İnsan gerçekten de sana bakmaya doyamıyor Kell. Özellikle de dizlerindeki kül lekeleriyle."

"Bu gece biraz sürünmek zorunda kaldım," dedi Kelsier umursamaz bir tavırla elini sallayarak. Lekal Kalesi'nin koruma duvarının tam altından geçen kullanılmayan bir akaçlama kanalı var. İnsan onu kapattıracaklarını düşünür."

"Endişe etmelerine gerek olduğundan şüpheliyim," dedi Breeze masanın yanından. "Siz Sissoyluların çoğu büyük olasılıkla sürünmek için fazlasıyla gururlusunuzdur. Ben senin bunu yapmayı kabullenmene şaşırdım."

"Sürünmek için fazlasıyla gururlu mu?" dedi Kelsier. "Saçmalık! Yahu ben

derim ki biz Sissoylular sürünerek gezinmek için yeteri kadar alçakgönüllü *olmamak* için fazlasıyla gururluyuz, elbette ki ağırbaşlı bir şekilde olmak kaydıyla."

Dockson yüzünü asarak masaya yaklaştı. "Kell, dediğinden hiçbir şey anlaşılmıyor."

"Biz Sissoyluların anlaşılır olmaya ihtiyacımız yoktur," dedi Kelsier kibirli bir şekilde. "Bu ne?"

"Ağabeyinden," dedi Dockson masanın üstüne yayılmış büyük bir haritaya işaret ederek. "Bugün öğleden sonra İman Kantonu'ndan tamir etmesi için Clubs'a gönderilen kırık bir masanın ayağının içindeki boşlukta geldi."

"İlginç," dedi Kelsier haritayı gözleriyle tarayarak. "Bu Teskin istasyonlarının bir listesidir herhâlde?"

"Bittabi," dedi Breeze. "Bu oldukça büyük bir keşif; ben hiç şehrin bu kadar detaylı, dikkatlice çizilmiş bir haritasını görmemiştim. Yahu bu harita sadece otuz dört Teskin istasyonunun her birini göstermekle kalmıyor, ayrıca Sorgucu eylemlerinin konumlarını ve farklı Kantonların endişe duydukları yerleri de içeriyor. Ben ağabeyinle birlikte çalışma fırsatını pek bulamamıştım ama söylemeliyim ki adam belli ki bir dâhi!"

"Neredeyse Kell'le akraba olduğuna inanmak zor, hı?" dedi Dockson gülümseyerek. Önünde bir not defteri vardı ve bütün Teskin istasyonlarının bir listesini yapmakla meşguldü.

Kelsier homurdandı. "Dâhi olan Marsh olabilir ama yakışıklı olan benim. Bu sayılar ne?"

"Sorgucu baskınları ve tarihleri," dedi Ham. "Vin'in çete ininin de listelenmiş olduğunu görebilirsin."

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Marsh böylesine bir haritayı çalmayı nasıl olmuş da başarabilmiş?"

"Başarmamış," dedi Dockson yazmaya devam ederken. "Haritanın yanında bir not da vardı. Görünüşe göre haritayı ona yüksek prelanlar *vermiş*; Marsh'tan çok etkilenmişler ve onun şehre göz atmasını ve yeni Teskin istasyonları için yerler önermesini istemişler. Görünüşe göre Nezaret ev savaşı hakkında biraz endişeli ve işleri kontrol altında tutmaya çalışmak için fazladan birkaç Teskinci daha göndermek istiyorlar."

"Bizim haritayı tamir edilen masanın ayağı içinde geri göndermemiz gerekiyor," dedi Sazed. "Bu akşamki işimiz bittiği zaman, ben mümkün olduğu kadar kısa bir süre içinde haritanın kopyasını çıkarmaya gayret edeceğim."

Ve ezberleyecek ve de dolayısıyla her Sırdaşın kayıtlarının bir parçası hâline getireceksin, diye düşündü Kelsier. *Ezberlemeyi bırakıp öğretmeye başlayacağınız gün kısa süre sonra gelecek Saze. Umarım halkın buna hazırdır.*

Kelsier dönerek haritayı inceledi. Breeze'in söylediği kadar etkileyiciydi. Gerçekten de Marsh bunu göndermekle aşırı derecede büyük bir risk almış olmalıydı. Hatta belki de çılgınca bir risk ama haritanın içerdiği bilgiler...

Bunu çabucak geri göndermemiz gerek, diye düşündü Kelsier. *Eğer mümkünse yarın sabah.*

"Bu ne?" diye hafifçe sordu Vin, büyük haritanın üstüne uzanıp işaret ederek. Bir leydi giysisi giymekteydi; bir balo tuvaletinden sadece biraz daha az süslü olan tek parça güzel bir elbiseydi üzerindeki.

Kelsier gülümsedi. Vin'in elbise içindeyken korkutucu derecede iğreti göründüğü zamanları hatırlayabiliyordu ama görünüşe göre Vin elbiselerden gittikçe daha çok hoşlanıyordu. Hâlâ *tam* olarak doğuştan asil bir leydi gibi hareket ediyor değildi. Zarifti ama bu bir sosyete leydisinin kasti zarafeti değil, bir avcının becerikli zarafetiydi. Yine de artık elbiseler terzilikle hiçbir ilgisi olmasa da Vin'in üstüne oturuyormuş gibi görünüyorlardı.

Ah Mare, diye düşündü. *Sen hep leydiyle hırsız arasındaki çizgide yürümeyi öğretebileceğin bir kızın olmasını istemiştin.* Tanışsalar birbirlerinden hoşlanırlardı; ikisinde de gizli bir umursamazlık damarı vardı. Belki de eğer karısı hâlâ hayatta olsa, Vin'e leydi rolü yapma konusunda Sazed'in bile bilmediği şeyleri öğretebilirdi.

Tabii eğer Mare hâlâ hayatta olsaydı ben bunların hiçbirini yapıyor olmazdım. Cesaret edemezdim.

"Bakın," dedi Vin. "Bu Sorgucu tarihlerinden bir tanesi yeni, dünün tarihini gösteriyor!"

Dockson, Kelsier'e bir bakış attı.

Eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacaktık... "O Theron'un çetesiydi," dedi Kelsier. "Dün akşam bir Sorgucu onları buldu."

Vin'in benzi attı.

"O ismi tanımam mı gerekirdi?" diye sordu Ham.

"Theron'un çetesi Camon'la birlikte Nezaret'i dolandırmaya çalışan takımın parçasıydı," dedi Vin. "Bunun anlamı da... büyük ihtimalle hâlâ benim izimi kaybetmemiş oldukları."

Saraya sızdığımız gece Sorgucu onu tanımıştı. Babasının kim olduğunu öğrenmek istiyordu. O insanlık dışı yaratıkların asilleri rahatsız etmemesi iyi bir şey, yoksa Vin'i balolara gönderirken endişe etmemiz gerekirdi.

"Theron'un çetesi," dedi Vin. "Yine... geçen seferki gibi miydi?"

Dockson başıyla onayladı. "Sağ kalan yok."

Tatsız bir sessizlik çöktü ve Vin de gözle görülür bir şekilde rahatsız hissediyordu.

Zavallı çocuk, diye düşündü Kelsier. Ama devam etmek dışında yapabilecekleri bir şey yoktu. "Pekâlâ. Bu haritayı nasıl kullanacağız?"

"Ev savunmaları hakkında Nezaret'in bazı notları var," dedi Ham. "Onlar faydalı olacak."

"Ancak Sorgucu saldırılarında herhangi bir düzen varmış gibi görünmüyor," dedi Breeze. "Büyük olasılıkla sadece bilgi onları nereye yönlendiriyorsa oraya gidiyorlardır."

"Teskin istasyonlarının yakınında fazla etkin olmaktan kaçınmalıyız," dedi Dox kalemini indirerek. "Neyse ki Clubs'ın dükkânı herhangi bir istasyona yakın değil; istasyonların çoğu varoşlarda."

"İstasyonlardan sadece kaçınmaktan daha fazlasını yapmamız gerek," dedi Kelsier. "Onları yok etmeye de hazır olmamız gerekiyor."

Breeze yüzünü astı. "Eğer bunu yaparsak elimizi düşüncesizce açık etme riskine gireriz."

"Ama bunun neden olacağı zararı bir düşün," dedi Kelsier. "Marsh bu istasyonların her birinde en az üç Teskinci ve bir tane Arayıcı olduğunu söyledi. Bu da yüz otuz Nezaret Siskanı demek, böylesine bir sayıyı elde edebilmek için bütün Merkez Salahiyet boyunca Siskan toplamış olmaları gerekir. Eğer onların hepsini bir seferde yok edecek olursak..."

"Asla o kadar fazlasını kendi başımıza öldürmeyi başaramayız," dedi Dockson.

"Eğer ordunun geri kalanını kullanacak olursak yapabiliriz," dedi Ham. "Onları varoşların her tarafına gizledik."

"Benim daha iyi bir fikrim var; başka hırsız çetelerini kiralayabiliriz," dedi Kelsier. "Eğer her biri üç istasyonu yok etmek için görevlendirilmiş olan on tane çetemiz olursa, sadece birkaç saat içinde tüm şehri Nezaret Teskinci ve Arayıcıları'ndan temizleyebiliriz."

"Zamanlamayı tartışmamız gerekecek," dedi Dockson. "Breeze haklı, o kadar fazla obligatörü bir akşam içinde öldürmek büyük bir harekat düzenlemek anlamına gelir. Sorguculların misilleme yapmaları uzun sürmez."

Kelsier başını sallayarak onayladı. *Haklısın Dox. Zamanlama hayati önem taşıyacak.* "Sen bununla ilgilenebilir misin? Uygun bazı çeteler bul ama onlara Teskin istasyonlarının yerlerini bildirmeden önce biz zaman konusunda karara varana kadar bekle."

Dockson başıyla onayladı.

"İyi," dedi Kelsier. "Askerlerimizden bahsetmişken Ham, onların durumu nasıl?"

"Aslında beklediğimden daha iyi," dedi Ham. "Mağaralardaki eğitimden geçtiler ve o yüzden de nispeten becerikliler. Ve kendilerini senin iradene karşı gelip Yeden'i savaşa giderken takip etmemiş oldukları için ordunun daha 'imanlı' kesimi olarak görüyorlar."

Breeze homurdandı. "Bu ordularının dörtte üçünü taktiksel bir gafla kaybetmiş oldukları gerçeğini görmezden gelmek için elverişli bir yol."

"Onlar iyi adamlar Breeze," dedi Ham sertçe. "Ve ölenler de öyleydi. Onların arkasından kötü konuşma. Her neyse, ben ordunun bu şekilde gizlenmiş olmasından endişe duyuyorum, takımlardan birinin keşfedilmesi fazla uzun sürmeyecek."

"Hiçbirinin diğerlerinin nerede olduklarını bilmemelerinin sebebi de bu zaten," dedi Kelsier.

"Ben de adamlar hakkında bir şeye değinmek istiyorum," dedi Breeze, Renoux'nun masasındaki koltuklardan birine kurulurken. "Askerleri eğitmek için Hamnond'ı

göndermenin önemini görüyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, beni ve Dockson'ı da gidip onları ziyaret etmeye zorlamanın sebebi nedir merak ediyorum."

"Adamların liderlerinin kim olduğunu bilmeye ihtiyaçları var," dedi Kelsier. "Eğer Ham'in başına bir şey gelecek olursa, başka birilerinin komutayı ele alması gerekecek."

"Neden sen değilsin?" diye sordu Breeze.

"Şimdi benim üstüme fazla gelme," dedi Kelsier gülümseyerek. "En iyisi bu."

Breeze gözlerini devirdi. "Senin üstüne gelmeyelim. Zaten bunu oldukça fazla yapıyormuş gibi görünüyoruz..."

"Her neyse," dedi Kelsier. "Vin, aristokrasiden ne haberler var? Venture Evi'ne karşı faydalı bir şeyler keşfettin mi?"

Vin durakladı. "Hayır."

"Ama gelecek haftaki balo Venture Kalesi'nde olacak, değil mi?" diye sordu Dockson.

Vin başını sallayarak onayladı.

Kelsier kıza dik dik baktı. *Bilse bile bize söyler mi?* Vin de onun bakışlarını karşıladı ve Kelsier gözlerinden en ufak bir şey okuyamıyordu. *Lanet kız fazlasıyla tecrübeli bir yalancı.*

"Pekâlâ," dedi Kelsier Vin'e. "Aramaya devam et."

"Ederim," dedi Vin.

Yorgunluğuna rağmen, Kelsier o gece zor uykuya daldı. Ne yazık ki dışarı çıkıp koridorlarda da dolanamazdı; onun malikânede olduğunu sadece belirli hizmetkârlar biliyordu ve şimdi ünü de büyümekte olduğu için fazla dikkat çekmemek zorundaydı.

Kelsier'in ünü. Sisleri izleyerek balkon parmaklarına yaslanırken içini çekti. Bir açıdan, yaptığı şeyler Kelsier'in kendisini bile endişelendiriyordu. Diğerleri onun talep etmiş olduğu gibi Kelsier'i yüksek sesle sorgulamıyordu ama yine de onların büyüyen şöhreti yüzünden hâlâ rahatsızlık duyduklarını biliyordu.

En iyi yol bu. Bütün bunlara ihtiyacım olmayabilir... Ama eğer olursa, bu zahmete girdiğim için memnun olacağım.

Kapısından hafif bir tıklama geldi. Merakla döndüğü zaman Sazed'in başını odasının içine uzatmış olduğunu gördü.

"Özür dilerim Üstat Kelsier," dedi Sazed. "Ama bir muhafız bana geldi ve sizin balkonda olduğunuzu görebildiğini söyledi. Kendinizi açık edeceğinizden endişe ediyordu."

Kelsier içini çekti ama balkondan uzaklaşarak kapıları çekip kapattı ve perdeleri örttü. "Gizlilik hiç bana göre değil Saze. Bir hırsız olarak, ben saklanma konusunda hiç de o kadar iyi değilim."

Sazed gülümsedi ve çekilmek için hareketlendi.

"Sazed?" diye seslendi Kelsier, Terrislinin duraklamasına neden olarak. "Uyuyamıyorum. Benim için yeni bir önerin var mı?"

Sazed içtenlikle gülümseyerek odaya girdi. "Elbette Üstat Kelsier. Son za-

manlarda ben sizin Bennet Gerçekleri'ni dinlemeniz gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Bu size oldukça iyi gelecektir, diye düşünüyorum ben. Bennetler güney adalarında yaşayan oldukça gelişmiş bir halktı. Cesur denizciler ve muhteşem kartografladı; Son İmparatorluk'un hâlâ kullanmakta olduğu haritaların bazıları Bennet kâşifleri tarafından çizilmişti.

"Dinleri aylar boyunca denizde kalan gemilerde bile uygulanabilecek şekilde tasarlanmıştı. Kaptanları aynı zamanda papazlarıydı ve hiçbir adamın ilâhiyat eğitimi olmadan komuta sahibi olmasına izin verilmiyordu."

"Gemilerde pek fazla isyan çıkmıyordu herhâlde."

Sazed gülümsedi. "Bu iyi bir dindi Üstat Kelsier. Keşif ve bilgi üzerine odaklıydı; bu insanlar için, haritaların yapılması kutsal bir görevdi. Onlar inanıyordu ki bir kere bütün dünya keşfedilip, haritalanıp anlaşıldığı zaman insanoğlu en sonunda barış ve ahenge erişecekti. Böyle idealleri pek çok din öğütlüyor ama çok azı bunları Bennetler kadar iyi uygulamayı başarabilmişti."

Kelsier yüzünü asarak balkon perdelerinin yanındaki duvara sırtını yasladı. "Barış ve ahenk," dedi yavaşça. "Ben şu anda onların ikisini de arıyor değilim Saze."

"Ah," dedi Sazed.

Kelsier başını kaldırarak gözlerini tavana dikti. "Bana yine... Valla'dan bahsedebilir misin?"

"Elbette," dedi Sazed, Kelsier'in masasının yanından bir sandalye çekip otururken. "Tam olarak neyi bilmek istiyorsunuz?"

Kelsier başını salladı. "Emin değilim," dedi. "Üzgünüm Saze, ben bu gece garip bir ruh hâli içindeyim."

"Siz her zaman garip bir ruh hâli içindesiniz, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed hafif bir gülümsemeyle. "Ancak sormak için ilginç bir mezhebi seçtiniz. Vallanlar Lord Hükümdar'ın hâkimiyetinin karşısında tüm diğer dinlerden daha uzun süre ayakta kaldı."

"Ben de o yüzden soruyorum," dedi Kelsier. "Benim... onların o kadar uzun süre devam etmesini sağlayan şeyin ne olduğunu anlamam gerek Saze. Onları mücadele etmeye devam ettiren şey neydi?"

"Onlar en kararlı olanlardı, diye düşünüyorum ben."

"Ama onların herhangi bir lideri yoktu," dedi Kelsier. "Lord Hükümdar Vallan din meclisinin tamamını ilk fethinin bir bölümünde katletti."

"Yok, liderleri vardı Üstat Kelsier," dedi Sazed. "Ölü liderler, doğru ama yine de liderdiler."

"Bazı insanlar onların sadakatinin mantıklı olmadığını söylerdi," dedi Kelsier. "Vallan liderlerinin kaybının halkı devam etmeye daha da kararlı kılmak yerine yıkmış olması gerekirdi."

Sazed başını sallayarak bunu reddetti. "İnsan bundan daha dayanıklıdır, diye düşünüyorum ben. Bizim inancımız çoğu zaman en zayıf olmasının gerekli olduğu yerde en güçlüdür. Umudun doğası budur."

Kelsier başıyla onayladı.

"Valla hakkında başka bir bilgi istiyor musunuz?"

"Hayır. Teşekkür ederim Saze. Benim sadece işlerin umutsuz göründüğü zamanlarda bile savaşmış olan insanlar olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacım vardı."

Sazed başıyla onaylayarak kalktı. "Sanırım ben anlıyorum Üstat Kelsier. İyi akşamlar o zaman."

Kelsier, aklı başka yerde olduğu hâlde başını sallayarak Terrislinin çekilmesine izin verdi.

Terrislilerin büyük bir kısmı Rashek kadar kötü değil. Ancak ona inandıklarını görebiliyorum, bir dereceye kadar. Bunlar sıradan adamlar, filozof ya da âlim değiller ve kendi kehanetlerinin Çağların Kahramanı'nın bir yabancı olacağını söylediğini anlamıyorlar. Onlar sadece Rashek'in işaret ettiği şeyi görüyorlar; görünüşe göre üstün olan bir halk olduklarını ve boyun eğen değil de "başat" olan olmaları gerektiğini.

Böylesine bir tutku ve nefret karşısında, iyi insanlar bile kandırılabilir.

30

VİN'E GERÇEK İHTİŞAMIN ne olduğunu hatırlamak için Venture balo salonuna geri dönmek yetmişti.

Vin o kadar fazla kaleyi ziyaret etmişti ki görkeme karşı duyarsızlaşmaya başlamıştı. Ancak Venture Kalesi'nde özel olan bir şeyler vardı; diğer kalelerin ulaşmak için çaba harcadığı ama asla tam olarak başaramadığı bir şey. Sanki Venture ebeveyn ve diğerleri de iyi terbiyeli çocuklar gibiydi. Kalelerin hepsi güzeldi ama en güzelinin hangisi olduğuna karar vermek zor değildi.

Kenarları boyunca dizili kocaman sütunlarıyla devasa Venture salonu, çoğu zaman olduğundan bile daha muhteşem görünüyordu. Vin bunun tam olarak neden olduğuna karar veremiyordu. Bir hizmetkârın şalını alması için beklerken bunun hakkında düşündü. Vitray camlı pencerelerin dışında ışıldayan normal kireç lambaları salonu ışık huzmeleriyle dolduruyordu. Sütunlu çıkıntının altındaki masalar kusursuzdu. Salonun en uzak ucundaki küçük balkona kurulmuş olan lord masası her zaman olduğu kadar şahane görünüyordu.

Sanki... fazla mükemmel, diye düşündü Vin kendi kendine kaşlarını çatarak. Her şey hafifçe abartılıymış gibi görünüyordu. Masa örtüleri her zaman olduğundan bile daha beyaz, daha düzgün ütülüydü. Hizmetkârların üniformaları özellikle

şıktı. Kapılarda duranlar sıradan askerlerin yerine kasıtlı olarak tercih edilmiş, etkileyici görünen siskıranlardı; tahta kalkanları ve zırhlı olmayışlarıyla fark ediliyorlardı. Her şey bir araya gelince, tüm bunlar salonun sıradan Venture mükemmelliğinin üzerinde görünmesine neden oluyordu.

"Ters giden bir şeyler var Sazed," diye fısıldadı Vin bir hizmetkâr masasını hazırlamak için uzaklaşırken.

"Ne demek istiyorsunuz Hanımım?" diye sordu arkasında durmakta olan uzun boylu vekilharç.

"Burada çok fazla kişi var," dedi Vin onu rahatsız eden şeylerin bir tanesinin farkına vararak. Son birkaç ay boyunca balolara katılım gittikçe azalmıştı. Ama sanki herkes Venture etkinliği için geri dönmüş gibi görünüyordu. Ve hepsi de en güzel giysilerini giymişti.

"Bir şeyler oluyor," dedi Vin sessizce. "Bizim farkında olmadığımız bir şey."

"Evet..." dedi Sazed fısıldayarak. "Bunu ben de hissediyorum. Belki de ben vekilharçların yemeğine erken gitmeliyim."

"İyi fikir," dedi Vin. "Sanırım bu akşam ben de yemeği atlayabilirim. Biz biraz geç kaldık ve görünüşe göre insanlar muhabbet etmeye başlamışlar bile."

Sazed gülümsedi.

"Ne?"

"Ben sizin bir yemeği *asla* atlamayacak olduğunuz zamanları hatırlıyorum Hanımım."

Vin homurdandı. "Bu balolardan birinde ceplerimi yiyeceklerle doldurmaya çalışmış olmadığıma şükret. Aklıma gelmişti, inan bana. Şimdi hadi yürü."

Sazed başını salladı ve vekilharçların yemek salonuna doğru giderek uzaklaştı. Vin konuşmakta olan gruplara göz gezdirdi. *Neyse ki Shan'dan hiçbir iz yok*, diye düşündü. Ne yazık ki Kliss de hiçbir yerde görünmüyordu ve bu yüzden Vin'in de dedikodu için başka birisini seçmesi gerekliydi. Yürüyerek öne çıktı ve Lord Idren Seeris'e gülümsedi; Elariel Evi'nin bir kuzeniydi ve Vin'in birkaç sefer dans etmiş olduğu bir adamdı. Adam ona sert bir selamla karşılık verdi ve Vin de onun grubuna katıldı.

Vin grubun diğer üyelerine gülümsedi, üç kadın ve bir diğer lord vardı. Hepsini en azından uzaktan görmüşlüğü vardı ve Lord Yestal ile de dans etmişti. Ancak bu akşam dördü de ona soğuk bakışlar attı.

"Bir süredir Venture Kalesi'nde bulunmamıştım," dedi Vin taşralı kız kişiliğine bürünerek. "Ne kadar ihtişamlı olduğunu unutmuşum!"

"Gerçekten de öyle," dedi leydilerden bir tanesi. "Affedersiniz, ben gidip içecek bir şeyler alacağım."

"Ben de seninle geleyim," diye ekledi diğer leydilerden bir tanesi ve ikisi de gruptan ayrıldılar.

Vin yüzünü asarak onların gitmesini izledi.

"Ah," dedi Yestal. "Yemeğimiz gelmiş. Geliyor musun Triss?"

"Elbette," dedi en son leydi yürüyerek Yestal'a katılırken.

Idren gözlüğünü düzeltti, Vin'e gönülsüz bir özür bakışı fırlattı ve çekildi. Vin afallamış bir şekilde orada kaldı. İlk birkaç balosundan beri bu kadar açıkça soğuk bir karşılama görmemişti.

Neler oluyor, diye düşündü gittikçe artan bir endişeyle *Bu Shan'ın işi mi? Bütün bir salon dolusu insanı bana karşı çevirebilir mi?*

Hayır, bu ona olası gelmiyordu. Bu çok fazla çaba gerektirirdi. Dahası gariplik sadece Vin'in etrafında değildi. Bu akşamki bütün asil grupları... farklıydı.

Vin ikinci bir grubu denediği zaman daha bile beter bir sonuçla karşılaştı. O katılır katılmaz, grubun üyeleri onu özellikle görmezden geldi. Vin kendini o kadar yersiz hissetti ki kendine bir bardak şarap almak için kaçarak ayrıldı. Yürürken Yestal ve Idren'in olduğu ilk grubun tam olarak aynı üyelerle tekrar toplanmış olduğunu fark etti.

Vin doğu çıkıntısının gölgesinin hemen içinde duraklayarak kalabalığı gözleriyle taradı. Dans eden çok az insan vardı ve Vin hepsinin de bilinen çiftler olduğunu gördü. Ayrıca gruplar ya da masalar birbirine karışmamış gibi görünüyordu. Balo salonu dolu olsa da, görünüşe göre katılanların büyük bir kısmı belirgin bir şekilde diğer herkesi görmezden gelmeye çalışıyordu.

Bunu daha iyi görmem gerek, diye düşündü merdivenlere doğru yürürken. Kısa bir tırmanıştan sonra dans pistinin yukarısındaki duvara yerleştirilmiş uzun, koridora benzeyen balkona çıktı; tanıdık mavi fenerleri taş duvarlara hafif, melankolik bir ton veriyordu.

Vin durakladı. Elend'ın odacığı, duvar ile en sağdaki sütunu arasındaydı ve tek bir fener tarafından iyice aydınlatılırdı. O neredeyse her zaman Venture balolarını burada kitap okuyarak geçiriyordu; Elend bir partiye ev sahipliği yapmanın getirdiği görkem ve merasimden hoşlanmazdı.

Odacık boştu. Vin parmaklığa yaklaştı, sonra da başını uzatarak büyük salonun uzak ucuna doğru baktı. Ev sahibinin masası balkonlarla aynı seviyede olan bir çıkıntının üstüne kurulmuştu ve Vin Elend'in orada oturmuş babasıyla birlikte yemek yediğini görerek şok oldu.

Ne, diye düşündü inanamayarak. Venture Kalesi'nde katıldığı yarım düzine balo boyunca tek bir sefer bile Elend'in ailesiyle birlikte oturduğunu görmemişti.

Aşağısında renkli cübbeli tanıdık bir şeklin kalabalığın içinde hareket etmekte olduğunu fark etti. Sazed'e doğru elini salladı ama o belli ki Vin'i zaten görmüştü. Vin onu beklerken balkonun öbür ucundan gelen tanıdık bir ses duyduğunu düşündü. Kontrol etmek için döndüğü zaman daha önce fark etmediği kısa boylu bir şekil fark etti. Kliss alçak seviyeli lordlardan oluşan küçük bir grupla konuşuyordu.

Demek Kliss buradaymış, diye düşündü Vin. *Belki de o benimle konuşur.* Vin ayakta durarak Kliss'in konuşmasını bitirmesini ya da Sazed'in gelmesini bekledi.

Sazed önce geldi, merdiven boşluğundan çıktığında ağır ağır nefes alıyordu. "Hanımım," dedi alçak bir sesle parmaklığın yanında Vin'e katılırken.

"Bana bir şeyler keşfettiğini söyle Sazed. Bu balo... ürkütücü geliyor. Herkes o kadar ciddi ve soğuk ki. Sanki bir baloya değil, cenazeye gelmişiz gibi."

"Bu uygun bir benzetme leydim," dedi Sazed hafifçe. "Biz önemli bir ilanı kaçırmışız. Hasting Evi bu hafta her zamanki balosunu düzenlemeyeceğini söylemiş."

Vin kaşlarını çattı. "Ee? Daha önce de evler balolarını iptal ettiler."

"Elariel Evi de iptal etmiş. Normalde ondan sonra Tekiel gelirdi ama o ev artık yok. Shunah Evi ise artık daha fazla balo düzenlemeyeceğini zaten ilan etmişti."

"Ne diyorsun?"

"Görünüşe göre, Hanımım, bu bir süre için son balo olacak... belki de çok uzun bir süre için."

Vin altındaki salonun birbirinden bağımsız, neredeyse birbirine düşmancıl görünen insan gruplarının üzerinde yükselen muhteşem pencerelerine bir göz attı.

"İşte olan *bu*," dedi Vin. "Onlar ittifaklarını kesinleştiriyorlar. Herkes en güçlü dostları ve destekçileriyle birlikte duruyor. Bunun son balo olduğunu biliyorlar ve bu yüzden de bir görünmek için hepsi geldi ama artık politika yapmak için zamanlarının olmadığını biliyorlar."

"Görünüşe göre öyle Hanımım."

"Hepsi de savunmaya geçiyor," dedi Vin. "Duvarlarının arkasına çekiliyorlar, deyim yerindeyse. İşte o yüzden kimse benimle konuşmak istemiyor; biz Renoux'yu fazla tarafsız bir güç yaptık. Benim bir hizibim yok ve şimdi rasgele siyasi etmenlere güvenerek kumar oynamak için kötü bir zaman."

"Üstat Kelsier'in bu bilgiyi öğrenmesi gerekiyor Hanımım," dedi Sazed. "Bu gece yine bir muhbir rolü yapmayı planlıyordu. Eğer bu durumdan haberi olmazsa, bu onun güvenilirliğine ciddi derecede zarar verebilir. Gitmemiz gerek."

"Hayır," dedi Vin, Sazed'e doğru dönerek. "Ben gidemem, diğer herkes kalırken olmaz. Onların hepsi bu son baloya gelerek görünmenin önemli olduğunu düşündüler ve bu yüzden benim de onlar gitmeye başlayana kadar ayrılmamam gerekir."

Sazed başını sallayarak onayladı. "Pekâlâ."

"Sen git Sazed. Bir at arabası kirala ve gidip Kell'e ne öğrendiğimizi söyle. Ben kısa bir süre daha kalacağım, sonra da Renoux Evi'ni zayıf göstermeyecek bir zamanda ayrılacağım."

Sazed durakladı. "Ben... Bilmiyorum Hanımım."

Vin gözlerini devirdi. "Bana etmiş olduğun yardımları takdir ediyorum ama benim elimi tutmaya devam etmenin gereği yok. Bu balolara onları izleyecek vekilharçları olmadan gelen birçok insan var."

Sazed içini çekti. "Pekâlâ Hanımım. Ancak ben Üstat Kelsier'i bulduktan sonra geri döneceğim.

Vin başıyla onaylayarak ona veda etti ve Sazed de taş merdivenlerden aşağı indi. Vin de Elend'in yerinde balkona yaslanarak Sazed aşağıda belirip sonra da ön kapılara doğru giderek kaybolana kadar izledi.

Şimdi ne olacak? Konuşacak birini bulabilsem bile, artık dedikodu yaymanın bir anlamı yok.

Bir dehşet duygusu hissetti. Vin'in asillerin hoppalıklarından bu kadar fazla hoşlanmaya başlayacağını kim düşünebilirdi? Tecrübesi pek çok asilin nelere muktedir olduğunun bilgisiyle lekelenmişti ama yine de bütün tecrübede... rüya gibi bir keyif olmuştu.

Bir daha hiç böyle balolara katılacak mıydı? Ya Leydi Valette'e ne olacaktı? Vin'in onu da elbiseleri ve makyaj malzemeleri gibi bir kenara kaldırarak sadece sokak hırsızı Vin olmaya geri mi dönmesi gerekecekti? Büyük olasılıkla Kelsier'in yeni krallığında muhteşem balolar gibi şeylere yer olmayacaktı ve bu da kötü bir şey olmayabilirdi; diğer skaalar açlıktan ölürken onun dans etmeye ne hakkı vardı? Ama... kaleler ve dansçılar, elbiseler ve şenlikler olmadan dünya güzel bir şeyleri yitirecekmiş gibi görünüyordu.

Vin içini çekerek parmaklıktan geriye çekildi ve başını eğerek kendi tuvaletine bir göz attı. Derin, ışıltılı bir maviydi, eteğin uçlarına beyaz dairesel desenler dikilmişti. Kolsuzdu ama takmakta olduğu mavi ipek eldivenler ta dirseklerinin yukarısına kadar uzanıyordu.

Bir zamanlar olsa kıyafeti sinir bozucu derecede hantal bulurdu. Ancak şimdi onu güzelleştirici buluyordu. Tuvaletin göğsünü dolgun gösterecek şekilde tasarlanmış bedeninin inceliğini böyle vurguluyor olmasını seviyordu. Bel hizasından genişleyerek yavaşça açılıp, o yürürken hışırdayan geniş bir çan şekline geliyor olmasını seviyordu.

Vin bunu özleyecekti; her şeyi özleyecekti. Ama Sazed haklıydı. Vin zamanın geçmesini durduramazdı, sadece anın tadını çıkarabilirdi.

Onun bütün akşam öyle baş masada oturup beni görmezden gelmesine izin verecek değilim, diye karar verdi.

Vin döndü ve balkon boyunca yürüyerek ilerledi, geçerken Kliss'e başıyla selam da vermişti. Balkon dönerek (Vin'in doğru bir şekilde tahmin etmiş olduğu gibi) ev sahibinin masasının olduğu çıkıntıya giden bir koridorla son buldu.

Bir an için koridorun içinde ayakta durarak dışarı baktı. Lordlar ve leydiler muhteşem kıyafetlerinin içinde oturmuş, Lord Straff Venture ile birlikte oturmaya davet edilmiş olma ayrıcalığının tadını çıkarıyorlardı. Vin, Elend'in dikkatini çekmeye çalışarak bekledi ve en sonunda misafirlerden biri onu fark etti, sonra da Elend'i dürttü. Elend şaşkınlıkla döndü, Vin'i gördü ve hafifçe kızardı.

Vin kısaca elini salladı ve Elend de kalkarak izin istedi. Vin biraz daha özel olarak konuşabilmeleri için taş koridorun biraz daha içine çekildi.

"Elend!" dedi Vin o yürüyerek koridora girerken. "Babanla oturuyorsun!"

Elend başıyla onayladı. "Bu balo bir çeşit özel bir olaya dönüştü Valette ve babam da protokole itaat etmem konusunda oldukça ısrarcıydı."

"Ne zaman konuşacak zamanımız olacak?"

Elend durakladı. "Zamanımız olacağından emin değilim."

Vin kaşlarını çattı. Elend... canı sıkkın görünüyordu. Her zamanki hafifçe yıpranmış ve kırışık takımı yerine şık, üzerine tam oturan bir takım giymişti. Hatta saçları bile taralıydı.

"Elend?" dedi Vin öne doğru bir adım atarak.

O ise bir elini kaldırarak Vin'e yaklaşmamasını için işaret etti. "İşler değişti Valette."

Hayır, diye düşündü Vin. *Bu değişemez, daha olmaz!* "İşler mi? Ne 'işleri'? Elend, sen neden bahsediyorsun?"

"Ben Venture Evi'nin varisiyim," dedi. "Ve tehlikeli zamanlar geliyor. Hasting Evi bugün öğleden sonra bütün bir kafilesini kaybetti ve bu daha sadece başlangıç. Bir av içerisinde kaleler açıkça savaşa tutuşmuş olacak. Bunlar benim görmezden gelebileceğim şeyler değil Valette. Benim ailem için bir külfet olmayı bırakmamın zamanı geldi."

"O sorun değil," dedi Vin. "Bu senin..."

"Valette," diyerek lafını kesti Elend. "Sen de bir külfetsin. Çok büyük bir külfet. Yalan söyleyerek sana hiçbir zaman önem vermemiş olduğumu iddia edecek değilim; verdim ve hâlâ da veriyorum. Ama ben de, tıpkı senin de bildiğin gibi en başından beri biliyordum ki bu asla geçici bir oyalanmadan başka bir şey olamayacaktı. Gerçek şu ki evimin bana ihtiyacı var ve o senden daha önemli."

Vin'in rengi soldu. "Ama..."

Elend yemeğe geri dönmek için arkasını döndü.

"Elend, lütfen bana sırtını dönme," dedi Vin sessizce.

Elend durakladı, sonra da dönerek tekrar ona baktı. "Ben gerçeği biliyorum Valette. Kim olduğun konusunda nasıl yalan söylediğini biliyorum. Umurumda değil, gerçekten de; kızgın ya da hatta hayal kırıklığına uğramış bile değilim. Gerçek şu ki ben bunu bekliyordum. Sen de sadece... oyunu oynuyorsun. Tıpkı hepimiz gibi." Durakladı, sonra da başını salladı ve Vin'e arkasını döndü. "Tıpkı benim gibi."

"Elend?" dedi Vin ona doğru uzanarak.

"Bana kendini toplum içinde küçük düşürtme Valette."

Vin uyuşmuş hissederek durakladı. Hemen sonra ise uyuşmuş hissetmek için fazlasıyla kızgın olduğunu anladı; fazlasıyla kızgın, fazlasıyla hüsran içinde... ve fazlasıyla da korkmuş.

"Gitme," diye fısıldadı. "Beni sen de terk etme."

"Üzgünüm," dedi Elend. "Ama benim gidip arkadaşlarımla buluşmam gerek. Çok... eğlenceliydi."

Ve gitti.

Vin karanlık koridorda kaldı. Sessizce titrediğini hissetti ve dönüp tökezleyerek ana balkona geri çıktı. Yan tarafta Elend'in ailesine iyi akşamlar dileyip sonra da kalenin oturulan tarafına doğru giden bir arka koridora doğru yöneldiğini görebiliyordu.

Bunu bana yapamaz. Elend olmaz. Şimdi olmaz...

Ancak içinden bir ses, Vin'in neredeyse unutmuş olduğu bir ses, konuşmaya başladı. *Tabii ki seni bırakıp gitti*, diye fısıldadı zihninin derinliklerinden Reen. *Tabii ki seni terk etti. Herkes sana ihanet eder Vin. Ben sana ne öğrettim?*

Hayır, diye düşündü Vin. *Bu sadece politik gerilim. Bir kere bunlar geçtikten sonra, onu geri gelmeye ikna edebileceğim...*

Ben hiç senin için geri gelmedim, diye fısıldadı Reen. *O da gelmeyecek.* Ses o kadar gerçekmiş gibi geliyordu ki sanki Vin'in yanı başındaydı.

Vin balkonun korkuluğuna yaslanıp kendini ayakta tutmak için demir parmaklıklardan güç aldı. Vin onun kendisini yok etmesine izin vermeyecekti. Sokaklardaki hayat onu yıkmayı başaramamıştı; kendini beğenmiş bir asilin bunu yapmasına da izin vermezdi. Kendisine bunu söylemeye devam edip durdu.

Ama bu neden açlıktan daha fazla, Camon'un dayaklarından bu kadar daha fazla canını yakıyordu?

"Hey, Valette Renoux," dedi bir ses arkasından.

"Kliss," dedi Vin. "Ben... şu anda konuşacak hâlde değilim."

"Ha," dedi Kliss. "O zaman Elend Venture en sonunda seni geri çevirdi. Merak etme, çocuk, kısa süre içinde o hak ettiğini bulacak."

Vin dönerek Kliss'in sesindeki garip tona kaşlarını çattı. Kadın her zaman olduğu gibi görünmüyordu. Fazla... kontrollü görünüyordu.

"Amcana benden bir mesaj ilet, olur mu yavrum?" dedi Kliss önemsemez bir tavırla. "Ona de ki, onun gibi ev ittifakları olmayan bir adam, önümüzdeki aylar içinde bilgi toplama konusunda zorluk çekebilir. Eğer iyi bir bilgi kaynağına ihtiyacı olursa, bana haber göndermesini söyle. Ben pek çok ilginç şey bilirim."

"Sen muhbir misin?" dedi Vin o an için acısını bir kenara iterek. "Ama sen..."

"Akılsız bir dedikoducu muyum?" diye sordu kısa boylu kadın. "Aa, evet öyleyim. Sosyetenin dedikoducusu olarak bilindiğin zaman öğrenebildiğin şeyler hayret verici. İnsanlar bariz yalanları yaymak için sana geliyor, meselâ senin bana geçen hafta Hasting Evi hakkında söylediğin şeyler gibi. Neden sen benim böylesine asılsız haberleri yaymamı isteyesin ki? Ev savaşı sırasında Renoux Evi silah pazarına el atmaya çalışıyor olabilir mi? Hatta belki de Hasting mavnalarına yakın zamanda yapılan saldırının *arkasında da* Renoux olabilir mi?"

Kliss'in gözleri ışıldadı. "Amcana de ki, ben bildiklerim konusunda sessiz kalmaya ikna edilebilirim; küçük bir ücret karşılığında."

"Sen en başından beri beni kandırıyordun..." dedi Vin hissizce.

"Elbette canım," dedi Kliss, Vin'in kolunu sıvazlayarak. "Bizim burada yüksek sosyetede yaptığımız şey budur. Sen de eninde sonunda öğreneceksin, eğer sağ kalırsan. Şimdi iyi bir çocuk ol ve benim mesajımı ilet, olur mu?"

Kliss döndü, bodur, çiğ renkli tuvaleti bir anda Vin'e ışıltılı bir kıyafet gibi görünmüştü.

"Bekle!" dedi Vin. "Elend hakkında az önce ne demiştin? Hak ettiğini bulacak mı?"

"Hım?" dedi Kliss dönerek. "Aa... doğru. Sen Shan Elariel'in planlarını öğrenmeye çalışıyordun, değil mi?"

Shan mı, diye düşündü Vin gittikçe artan bir endişeyle. "Ne planlıyor?"

"İşte *bu*, canım, gerçekten de pahalı bir sır. Ben sana söyleyebilirdim... ama

ondan sonra benim elime karşılığında ne geçecek? Benim gibi önemsiz bir evden olan bir kadının da bir yerlerden ekmeğini kazanması gerek..."

Vin üzerindeki tek takı olan safir gerdanlığı çekip çıkardı. "İşte. Al şunu."

Kliss düşünceli bir yüz ifadesiyle gerdanlığı kabul etti. "Hım, evet, gerçekten de çok hoş."

"Ne biliyorsun?" diye sertçe sordu Vin.

"Korkarım ki genç Elend, ev savaşındaki ilk Venture kayıplarından birisi olacak," dedi Kliss gerdanlığı kol yenindeki bir cebe sokarken. "Bu talihsiz bir durum, o gerçekten de iyi bir oğlana benziyor. Fazla iyi, büyük olasılıkla."

"Ne zaman?" diye sordu Vin. "Nerede? Nasıl?"

"O kadar çok soru ama sadece tek bir tane gerdanlık," dedi Kliss rahat rahat.

"Şu anda başka bir şeyim yok!" diyerek doğruyu söyledi Vin. Sikke kesesinde sadece Çelikitme için tunç yongalar vardı.

"Ama söylediğim gibi, bu *çok* değerli bir sır," diye devam etti Kliss. "Sana söyleyerek benim kendi hayatım da..."

Eh, yeter, diye düşündü Vin küplere binerek. *Aptal aristokrat oyunları*!

Vin çinko ve pirinç yakarak kuvvetli bir duygusal Allomansi patlamasıyla Kliss'e vurdu. Kadının korku dışındaki bütün duygularını Teskin ederek boğdu, sonra da o korkuyu kavrayarak sıkı bir çekişle asıldı.

"Konuş!" diye gürledi Vin.

Kliss'in nefesi kesilerek titredi ve neredeyse yere düşüyordu. "Bir Allomanser! Renoux'nun Luthadel'e yanında bu kadar uzak bir kuzeni getirmesine *şaşmamak gerek*!"

"Konuş!" dedi Vin öne doğru bir adım atarak.

"Ona yardım etmek için çok geç kaldın," dedi Kliss. "Eğer bana karşı dönme ihtimali olsaydı böylesine bir sırrı asla satmazdım!"

"Konuş!"

"Ona bu akşam Elariel Allomanserleri tarafından suikast düzenlenecek," diye fısıldadı Kliss. "Şimdiden ölmüş bile olabilir, suikastın o lord masasından çekilir çekilmez gerçekleşmesi gerekiyordu. Ama eğer sen intikam istiyorsan, Straff Venture'dan tarafa da bakman gerekecek."

"Elend'in babası mı?" diye sordu Vin şaşkınlıkla.

"Elbette aptal çocuk," dedi Kliss. "Lord Venture'nın ev unvanını onun yerine yeğenine vermek için bir bahaneden daha çok istediği bir şey yok. Venture'nın tek yapması gereken şey Elariel suikastçılarının geçmesine izin vermek için çatıdaki genç Elend'in odasının etrafındaki birkaç askerini çekmekti. Ve suikast Elend'in küçük felsefe toplantılarından birisi sırasında gerçekleşeceği için, Lord Venture kendisini bir Hasting ve bir Lekal'dan da kurtarmış olacak!"

Vin hızla döndü. *Bir şeyler yapmak zorundayım*!

"Elbette," dedi Kliss bir kıkırdamayla doğrulurken, "Lord Venture'nın kendisini de bekleyen bir sürpriz var. Ben duydum ki senin Elend'inin elinde bazı ol-

dukça... enteresan kitaplar varmış. Genç Venture'nın kadınlarına söylediği şeyler konusunda çok daha dikkatli olması gerekirdi bence."

Vin gülümsemekte olan Kliss'e geri döndü. Kadın ona göz kırptı. "Senin Allomansi'ni bir sır olarak tutacağım çocuk. Sadece yarın öğleden sonraya kadar benim ödememi alacağımdan emin ol. Bir leydinin yemek yemesi gerek ve senin de görebildiğin gibi, benim bol bol yemeğe ihtiyacım var.

"Venture Evi'ne gelince... Eh, ben senin yerinde olsam kendimle onların arasında mesafe koyardım. Shan'ın suikastçıları bu gece *epey* bir gürültü çıkaracaklar. Eğer yüksek sosyetenin yarısı şamatanın sebebini öğrenmek için oğlanın odasına doluşacak olursa hiç şaşırmazdım. Aristokrasi Elend'in sahip olduğu o kitapları gördüğü zaman da... Eh, diyelim ki obligatörler bir süre için Venture Evi'ne oldukça fazla dikkat gösteriyor olacak. Elend'in zaten ölmüş olacak olması çok kötü, epey bir zamandır bir asilin açıkça idam edildiğini görmemiştik!"

Elend'in odası, diye düşündü Vin umutsuzca. *Orada olmaları gerek!* Döndü ve tuvaletinin yanlarını kavrayarak, saniyeler önce terk etmiş olduğu koridora doğru ana balkon boyunca çılgınca hışırdayarak gitmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Kliss şaşkınlık içinde.

"Bunu durdurmam gerek!" dedi Vin.

Kliss güldü. "Sana zaten çok geç kalmış olduğunu söyledim ya. Venture çok eski bir kale ve lordların odalarına giden arka koridorlar neredeyse labirent gibidir. Eğer yolunu bilmiyorsan kaybolup saatler boyunca dolaşırsın."

Vin kendini çaresiz hissederek etrafına bakındı.

"Dahası çocuk," diye ekledi Kliss yürüyüp gitmek için dönerken. "Oğlan daha demin seni geri çevirmedi mi? Ona ne borcun var?"

Vin durakladı.

Kliss haklı. Ona ne borcum var?

Cevap anında geldi. *Onu seviyorum.*

Bu düşünceyle birlikte güç de geldi. Vin, Kliss'in kahkahasına rağmen aceleyle ilerledi. Denemek zorundaydı. Koridora girdi ve arka geçitlere daldı. Ancak Kliss'in sözleri kısa süre sonra doğru çıktı; karanlık taş koridorlar dar ve gösterişsizdi. Asla zamanında yolunu bulamazdı.

Çatı, diye düşündü. *Elend'in odalarının dışarı açılan bir balkonu vardır. Bana bir pencere lazım!*

Ayakkabılarını tekmeleyip çıkardı ve çoraplarını da çekip çıkararak bir geçitten aşağı doğru atıldı, sonra da üstünde tuvaletle başarabildiği kadarıyla koştu. Telaşla içinden geçebileceği kadar büyük bir pencere arıyordu. Geçidin sonunda daha büyük bir koridora ulaştı, titreşen meşaleler dışında boştu.

Eflatun renkli devasa bir gül pencere odanın uzak ucunda duruyordu.

Bu da olur, diye düşündü Vin. Arkasındaki kocaman demir kapıyı bir çelik harlamasıyla İterek kendisini havaya fırlattı. Bir an için öne doğru uçtu, sonra da gül pencerenin demir çerçevesini de kuvvetle İtti.

Havada yalpalayarak yavaşlayıp durdu; aynı anda hem öne hem de arkaya doğ-

rı İtiyordu. Boş koridorun ortasında zorlanarak havada asılı kaldı, ezilmemek için lehimini de harlıyordu. Gül pencere devasaydı ama büyük kısmı camdı. Ne kadar ağır olabilirdi ki?

Çok ağır. Vin gerilimin altında inledi. Arkasından bir tıkırtı duydu ve kapı çerçevesinin içinde burkulmaya başladı.

Sen... pes... etmelisin, diye düşündü kızgınlıkla çeliğini harlayarak. Pencerenin etrafına taş parçacıkları döküldü.

Sonra bir çatırtı sesiyle gül pencere taş duvardan sökülerek kurtuldu. Arkasındaki karanlık gecenin içine doğru düştü ve Vin de onun arkasından dışarı fırladı.

Serin sisler onu sarmaladı. Odanın içindeki kapıya doğru hafifçe kendini Çekerek fazla uzağa fırlamasını engelledi, sonra da düşmekte olan pencereyi büyük bir güçle İtti. Devasa koyu camlı pencere aşağısında taklalar atıyor, Vin ondan uzaklaşıp giderken sisleri çalkalıyordu. Dümdüz yukarı, çatıya doğru savruldu.

Tam Vin çatının kenarının üstünden tuvaleti rüzgârda çılgınca çırpınarak uçarken pencere gümbürtüyle yere çarptı. Vin gümlemeyle tunç plaka kaplı çatıya indi ve yere çömeldi. El ve ayak parmaklarının altındaki metal serindi.

Kalay harlanarak geceyi aydınlattı. Olağandışı hiçbir şey göremiyordu.

Tunç yakıp Marsh'ın ona öğretmiş olduğu şekilde tuncu kullanarak Allomansi işareti aradı. Herhangi bir şey yoktu; suikastçıların yanında bir Dumancı vardı.

Bütün binayı arayamam, diye düşündü Vin çaresizce tuncunu harlayarak. *Nerede bunlar?*

Sonra, garip bir şekilde, bir şey hissettiğini düşündü. Gecenin karanlığında Allomantik bir titreşim. Hafif. Gizli. Ama yeterli.

Vin içgüdülerine güvenerek çatı boyunca koşmak için ayağa kalktı. Koşarken lehim harladı ve tuvaletini yakasının yakınlarından kavradı, sonra da tek bir asılmayla elbisenin ön tarafını yırttı. Sikke kesesini ve gizli bir cepteki metal şişeciklerini çıkardı ve sonra da hâlâ koşarken elbiseyi, jüponu ve bağlı tozlukları yırtarak hepsini bir kenara attı. Ondan sonra korsesi ve eldivenleri gitti. Hepsinin altında ince, kolsuz bir beyaz kombinezon ve beyaz bir şort giyiyordu.

Çılgınca koştu. *Çok geç kalmış olmayayım*, diye düşündü. *Lütfen. Olamaz.*

İlerideki sislerin içinde şekiller belirdi. Çatının üstündeki açılı bir tavan penceresinin yanında ayakta durmuşlardı; Vin de koşarken benzer birkaç tanesinin yanından geçmişti. Şekillerden bir tanesi pencereye doğru işaret etti, elinde ışıldayan bir silah vardı.

Vin çığlık atıp kendisini tunç çatıdan yukarı İterek yay çizen bir atlayış yaptı. Şaşkın insan grubunun tam ortasına indi, sonra da sikke kesesini hızla yukarı kaldırarak yırtıp ikiye ayırdı.

Sikkeler havaya saçıldı, aşağıdaki pencereden gelen ışığı yansıtıyorlardı. Pırıldayan metal yağmuru etrafına dökülürken Vin İtti.

Sikkeler bir böcek sürüsü gibi fırlayarak ondan uzaklaştılar, her biri sisin içinde bir iz bırakıyordu. Sikkeler ete isabet ederken siluetler çığlık attı ve karanlık şekillerin birkaç tanesi düştü.

Birkaç tanesi ayakta kaldı. Sikkelerin bazıları görünmez Allomantik ellerle kenara itilerek uzaklara fırlatıldı. Dört kişi ayakta kalmıştı; iki tanesi sispelerini giyiyordu, bir tanesi ise tanıdıktı.

Shan Elariel. Vin'in anlamak için pelerini görmeye ihtiyacı yoktu; Shan kadar önemli bir kadının bunun gibi bir suikasta gelmesi için tek bir sebep vardı. O bir Sissoyluydu.

"*Sen?*" diye sordu Shan şaşkınlıkla. Pantolon ve gömlekten oluşan siyah bir kıyafet giyiyordu ve koyu saçları arkaya toplanmıştı; sispelerinini ise neredeyse modaya uygun bir şekilde takmıştı.

İki Sissoylu, diye düşündü Vin. *İyi değil.* Suikastçılardan biri ona doğru bir düello değneği savururken eğilerek aceleyle aralarından geçti.

Vin çatı boyunca kaydı, sonra da bir elini soğuk tunca dayayıp hızla dönerek kısa bir an için durdu. Uzandı ve gecenin içine kaçıp gitmemiş olan birkaç sikkeyi Çekerek eline geri getirdi.

"Öldürün onu!" diye gürledi Shan. Vin'in devirdiği iki adam inleyerek çatının üstünde yatıyordu. Ölmemişlerdi; hatta bir tanesi zorlanarak tekrar ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Haydutlar, diye düşündü Vin. *Diğer ikisi de büyük ihtimalle Sikkecidir.*

Sanki onu haklı çıkarmak istermiş gibi, adamlardan bir tanesi Vin'in metal şişeciğini İterek fırlatmaya çalıştı. Neyse ki, şişeciğin içinde ona pek de iyi bir dayanak vermeye yetecek kadar metal yoktu ve Vin şişeciği elinde tutmayı kolaylıkla başardı.

Shan dikkatini tekrar tavan penceresine çevirdi.

Dur bakalım, diye düşündü Vin tekrar öne doğru atılırken.

O yaklaşırken Sikkeci bağırdı. Vin havaya bir sikke attı ve bunu ona doğru İtti. Adam da, elbette, geri İtti ama Vin arkasındaki tunç çatıdan destek almıştı ve çelik harlayarak İtmeye sertçe karşılık verdi.

Adamın sikkeden Vin'e ve ondan da çatıya aktarılan kendi Çelikitişi onu havaya fırlattı. Çığlık atarak karanlığın içine doğru uçup gitti. O sadece bir Siskan idi ve kendisini çatıya doğru geri Çekemezdi.

Diğer Sikkeci Vin'i sikkelerle vurmaya çalıştı ama Vin bunları kolaylıkla savuşturdu. Ne yazık ki, bu adam yoldaşı kadar aptal değildi ve sikkeleri fırlattıktan kısa bir süre sonra İtmeyi bırakıyordu. Ancak Vin'i vuramayacağı belliydi? Neden hâlâ denemeye...

Öbür Sissoylu, diye düşündü Vin karanlık sislerin arasından cam bıçakları havanın içinde parlayan bir siluet öne doğru atılıp, eğilip yuvarlanırken.

Vin kendisini dengelemek için lehim harlayarak zar zor önünden çekilebilmişti. Zayıf olduğu belli olan bacaklarının üstünde ayağa kalkmış olan yaralı Haydut'un yanında ayaklarının üstüne indi. Bir diğer lehim harlamasıyla Vin omzunu adamın göğsüne gömerek onu yan tarafa doğru itti.

Adam kanayan yan tarafını tutarak tökezledi. Sonra ayağı kaydı ve tam tavan penceresinin içine düştü. Zarif, boyalı cam o düşerken parçalandı ve Vin'in kalayla

güçlendirilmiş kulakları aşağıdan gelen şaşkınlık çığlıklarını ve arkasından da Haydut yere çarparken çıkan gümleme sesini duydu.

Vin başını kaldırarak afallayıp kalmış olan Shan'a kötü kötü gülümsedi. Arkasında erkek olan ikinci Sissoylu sessizce küfretti.

"Sen... sen..." diye kekeledi Shan, gözleri karanlığın içinde öfkeyle yanıyordu.

Uyarıyı dinle Elend ve kaç, diye düşündü Vin. *Benim gitme zamanım geldi.*

Aynı anda iki tane Sissoyluyla yüzleşemezdi; çoğu gece Kelsier'i bile yenemiyordu. Vin çelik harlayarak kendisini geriye doğru fırlattı. Shan öne doğru bir adım attı ve kararlı bir yüz ifadesiyle kendisini Vin'in arkasından İtti. İkinci Sissoylu da ona katıldı.

Öf be, diye düşündü Vin havada dönerek kendisini gül pencereyi kırmış olduğu yerin yakınlarında çatının kenarına Çekerken. Aşağıda fenerleri sisleri aydınlatan şekiller koşturuyordu. Lord Venture büyük ihtimalle yaygaranın oğlunun ölmüş olduğu anlamına geldiğini düşünüyordu. Onu bekleyen bir sürpriz vardı.

Vin kendisini tekrar havaya fırlatarak sisli hiçliğin içine doğru atladı. Arkasındaki iki Sissoylunun indiğini ve sonra da tekrar sıçradığını duyabiliyordu.

Bu iyi değil, diye düşündü Vin endişeyle sisli hava akımlarının içinden savrulurken. Hiç sikkesi kalmamıştı, bıçağı da yoktu ve iki tane eğitimli Sissoylu ile karşı karşıyaydı.

Demir yakarak telaşla karanlığın içinde bir dayanak aradı. Aşağısında sağ tarafına doğru yavaş yavaş hareket eden bir mavi çizgi belirdi.

Vin çizgiye asılarak hareket eğrisini değiştirdi. Aşağı doğru fırladı ve Venture bahçeleri altında karanlık bir gölge olarak belirdi. Dayanağı bir duvarın üstünde yatmakta olan şanssız bir muhafızın göğüs zırhıydı, Vin'e doğru çekilmemek için telaşla siperlikteki bir dişe tutunuyordu.

Vin adama ayaklarıyla bindirdi, sonra da sisli havanın içinde dönerek takla atıp serin taşların üstüne indi. Muhafız taşın üstüne yıkıldı, sonra da çığlık atarak başka bir Allomantik kuvvet onu Çekmeye başlarken çaresizce taştan dayanağını kavradı.

Kusura bakma arkadaş, diye düşündü Vin ve adamın elini tekmeleyerek siperliğin dişinden kurtardı. Adam anında sanki kuvvetli bir iple çekilirmiş gibi yukarı doğru fırladı.

Yukarıdaki karanlığın içinden çarpışan vücutların sesi geldi ve Vin bir çift siluetin gevşek bir şekilde Venture avlusuna düştüğünü gördü. Vin gülümseyerek duvar boyunca koşturdu. *Umarım o Shan'dır.*

Vin yukarı sıçrayarak muhafız odasının tepesine kondu. Kalenin yakınlarında insanlar dağılıyor, kaçmak için at arabalarına biniyorlardı.

Ve böylece ev savaşı başlıyor, diye düşündü Vin. *Resmi olarak başlatanın ben olacağımı hiç düşünmemiştim.*

Yukarıdaki sislerden ona doğru bir siluet düştü. Vin haykırarak lehim harladı ve yan tarafa sıçradı. Shan sispelerininin püsküllleri dalgalanarak becerikli bir şekilde muhafız odasının üstüne indi. İki bıçağını da çekmişti ve gözleri öfkeyle yanıyordu.

Vin yan tarafa doğru sıçrayarak muhafız odasının üstünden yuvarlanarak indi ve aşağıdaki duvarın üstüne kondu. Bir çift muhafız panikle sıçradılar, ortalarına yarı çıplak bir kızın düştüğünü görünce şaşırmışlardı. Shan onların arkasında duvara indi, sonra da İterek muhafızlardan birini Vin'e doğru fırlattı.

Vin de onun göğüs zırhını İterken adam haykırdı ama o Vin'den çok daha ağırdı ve Vin geriye doğru savruldu. Kendisini yavaşlatmak için muhafızı Çekti ve adam da duvarın üstüne devrildi. Vin kıvrakça onun yanında yere indi, sonra da elinden kurtularak yuvarlanan değneğini kaptı.

Shan dönen bıçaklardan oluşan bir parıltı hâlinde saldırdı ve Vin de tekrar geriye doğru sıçramak zorunda kaldı. *Ne kadar da iyi*, diye düşündü Vin korkuyla. Vin'in kendisi bıçaklarla sadece biraz çalışmıştı; şimdi ise Kelsier'den biraz daha pratik yapmayı istemiş olmayı diliyordu. Değneği savurdu ama daha önce bu silahlardan birini hiç kullanmamıştı ve saldırısı gülünçtü.

Shan bıçağını savurdu ve Vin kaçınırken yanağında bir acı alevi hissetti. Şok ile değneği düşürerek eliyle yüzüne uzandı ve kanı hissetti. Shan'ın yüzündeki gülümsemeyi görünce tökezleyerek geriledi.

Ve sonra Vin öbür şişeciği hatırladı. Hâlâ taşıdığı şişeciği, ona Kelsier'in vermiş olduğu şişeciği.

Atiyum.

Beline sıkıştırmış olduğu yerden alma zahmetine girmedi. Çelik yakıp şişeciği İterek önündeki havaya fırlattı. Sonra anında demir yaktı ve atiyum boncuğuna asıldı. Şişecik parçalandı ve boncuk da Vin'e doğru uçtu. Bunu ağzıyla yakaladı ve atiyum parçasını zorlanarak yuttu.

Shan durakladı. Sonra Vin herhangi bir şey yapamadan önce o da kendi şişeciğini kafasına dikti.

Elbette onun da atiyumu var!

Ama onda ne kadar vardı? Kelsier, Vin'e çok fazla vermemişti, sadece yaklaşık otuz saniye yetecek kadardı. Shan gülümseyerek öne sıçradı, uzun siyah saçları sisin içinde ışıldıyordu. Vin dişlerini gıcırdattı. Fazla seçeneği yoktu.

Atiyum yaktı. Anında Shan'ın bedeninden düzinelerce havalı atiyum gölgesi fışkırdı. Bu bir Sissoylu kapışmasıydı; atiyumu ilk önce biten savunmasız olacaktı. Senin tam olarak ne yapacak olduğunu bilen bir düşmandan kaçamazdın.

Vin bir gözünü Shan'ın üstünde tutarak geriye doğru çekildi. Asil leydi ağır ağır ilerliyor, gölgeleri etrafında çılgın bir şeffaf hareketlilik halesi oluşturuyordu. Sakin görünüyordu. Güvenli.

Bol bol atiyumu var, diye düşündü Vin kendi rezervinin yanıp tükendiğini hissederek. *Uzaklaşmam gerek.*

Gölgeli bir tahta parçası bir anda Vin'in göğsünün içinden fırlayıp geçti. Tam da görünüşe göre ok başı olmadan imal edilmiş olan gerçek ok onun durmakta olduğu yerden geçerken Vin yana doğru eğildi. Birkaç askerin yaylarını kaldırmakta olduğu muhafız odasına doğru bir göz attı.

Lanet ederek yan taraftaki sislerin içine baktı. Bunu yaparken Shan'ın yüzünde bir gülümseme yakaladı.

Sadece benim atiyumumun tükenmesini bekliyor. O benim kaçmamı istiyor, beni yakalayabileceğini biliyor.

Başka tek bir seçenek vardı: Saldırmak.

Vin öne atılırken Shan şaşkınlıkla kaşlarını çattı, hayali oklar hemen gerçek olanlarının gelmesinden önce taşlara çarpıyordu. Vin iki okun arasından sıyrılarak geçti, atiyumla güçlenmiş zihni tam olarak nasıl hareket etmesi gerektiğini biliyordu; o kadar yakından geçmişlerdi ki Vin okların iki yanındaki havanın içinden geçişini hissedebilmişti.

Shan bıçaklarını savurdu ve Vin yan tarafa doğru bükülerek bir darbeden kaçındı ve diğerini de koluyla karşılayarak derin bir kesik aldı. Vin hızla döner ve lehim harlayarak Shan'ın karnının ortasına yumruğunu indirirken, kanları her bir damla şeffaf bir atiyum gölgesi göndererek havaya saçıldı.

Shan acıyla inleyerek hafifçe büküldü ama düşmedi.

Atiyum neredeyse bitti, diye düşündü Vin çaresiz bir şekilde. *Sadece birkaç saniye kaldı.*

Bu yüzden de atiyumunu erken söndürerek kendisini açıkta bıraktı.

Shan kötücül bir gülümsemeyle doğruldu, sağ elindeki bıçak ona doğru kendinden emin bir şekilde savruldu. Shan, Vin'in atiyumunun tükenmiş olduğunu ve bu nedenle de onun açıkta kalmış, savunmasız kalmış olduğunu varsaymıştı.

O anda Vin atiyumunun son parçasını da yaktı. Shan yukarılarından hayali bir ok geçerken şaşkınlıkla sadece birazcık duraklayarak Vin'e bir fırsat verdi.

Vin onun arkasından gelen gerçek oku, sert tahtanın parmaklarını yakması pahasına yakaladı, sonra bunu Shan'ın göğsüne gömdü. Sap Vin'in elinde kırıldı, Shan'ın vücudunda yaklaşık birkaç santim kadarlık bir parçası dışarıda kaldı. Kadın tökezleyerek geriye çekildi; ayakta kalmıştı.

Lanet lehim, diye düşündü Vin ayağının altındaki kendinden geçmiş askerin belindeki kından bir kılıcı söküp alırken. Kararlılıkla dişlerini sıkarak ileriye sıçradı ve sersemlemiş hâldeki Shan kılıcı İtmek için bir elini kaldırdı.

Vin silahı uçup gitmeye bıraktı, o sadece bir yanıltmacaydı ve kırık okun ikinci yarısını Shan'ın göğsündeki eşinin hemen yanına sapladı.

Bu sefer Shan düştü. Kalkmaya çalıştı ama saplardan bir tanesi kalbine ciddi bir zarar vermiş olmalıydı ve yüzü soldu. Bir an için mücadele etti, sonra da cansız bir şekilde taşların üstüne devrildi.

Vin derin derin nefes alarak yanağındaki kanı silerken doğruldu, ancak o zaman kanlı kolunun yüzünü daha da beter yapmakta olduğunun farkına vardı. Arkasında askerler bağırışarak daha fazla oku yaylarına yerleştirdiler.

Vin kaleye doğru tekrar bir göz atarak Elend'e veda etti, sonra da İterek kendisini gecenin içine doğru fırlattı.

Diğer insanlar hatırlanıp hatırlanmayacaklarından endişe ediyorlar. Benim böyle korkularım yok; Terris kehanetlerini görmezden gelsek bile, bu dünyaya öylesine bir kargaşa, çatışma ve umut getirdim ki benim unutulmam olasılığı çok az.

Ben benim hakkımda ne diyeceklerinden endişe ediyorum. Tarihçiler geçmişi nasıl isterlerse öyle gösterebilir. Bundan bin yıl sonra, ben insanoğlunu kudretli bir şerden korumuş olan adam olarak mı hatırlanacağım? Yoksa kibirli bir şekilde kendisini bir efsaneye dönüştürmeye çalışmış bir despot olarak mı hatırlanacağım?

31

BİLMİYORUM," DEDİ KELSİER gülümseyerek omuz silkerken. "Breeze'den epey iyi bir Sağlık Nazırı olur."

Grup gülüştü ama Breeze sadece gözlerini devirmişti. "Gerçekten de, neden sizin gibilerin mizah anlayışının hedefinin ısrarla *ben* olduğunu anlamıyorum. "Neden kafaya almak için bu çetedeki tek olgun kişiyi seçme zorunluluğunu hissediyorsunuz?"

"Çünkü güzel kardeşim," dedi Ham, Breeze'in şivesini taklit ederek, "Burada kafaya almaya müsait olan bir kişi varsa o da sensin."

"Ah, lütfen," dedi Breeze. Dikiz gülmekten neredeyse yere yıkılacak gibiydi. "Iyice çocukça davranmaya başladın. O yorumu eğlendirici bulan tek kişi ergen oğlan oldu Hammond."

"Ben bir askerim," dedi Ham kupasını kaldırarak. "Senin nüktedan sözlü saldırılarının benim üzerimde bir etkisi yok çünkü ben onları anlamak için fazlasıyla kalın kafalıyım."

Kelsier dolaba sırtını yaslayarak güldü. Geceleri çalışmasının bir sonucu Clubs'ın mutfağındaki akşam toplantılarını kaçırıyor olmasıydı. Breeze ve Ham genel olarak muhabbetlerine devam ediyordu. Dox masanın ucunda oturmuş, hesap defterleri ve raporların üstünden geçerken, Dikiz de Ham'in yanında

hevesle oturmuş, elinden geldiği kadarıyla muhabbete katılmaya çalışıyordu. Clubs ise köşesinde oturmuş odaya göz kulak oluyor, arada bir gülümsüyor ve genel olarak da odadaki en ters bakışları atabilme becerisinin tadını çıkarıyordu.

"Benim gitmem gerekir Üstat Kelsier," dedi Sazed duvardaki saati kontrol ederek. "Vin Hanım'ın şimdilerde ayrılmaya hazır olması gerekir."

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Ben de gitmeliyim. Benim hâlâ yapacak..."

Dışarıya açılan mutfak kapısı çarpılarak açıldı. Vin karanlık sislerle çerçevelenmiş olarak duruyordu, üzerinde iç çamaşırları olan ince bir beyaz gömlek ve şorttan başka hiçbir şey yoktu. İkisi de kanla kaplıydı.

"Vin!" diye haykırdı Ham ayağa kalkarak.

Yanağında uzun, ince bir kesik bulunuyordu ve bir koluna bağlanmış bir bandaj vardı. "Ben iyiyim," dedi Vin yorgun bir şekilde.

"Elbisene ne oldu?" diye sordu Dockson anında.

"Bunu mu demek istiyorsun?" diye sordu Vin özür dilercesine yırtık, kül lekeli mavi bir kumaş yığınını kaldırarak. "O... bana engel oluyordu. Affedersin Dox."

"Lord Hükümdar adına kızım!" dedi Breeze. "Boş ver elbiseyi, *sana* ne oldu?"

Vin başını iki yana sallayarak kapıyı kapattı. Dikiz onun yarı çıplak oluşundan dolayı şiddetle kızardı. Sazed de yanağındaki yarayı kontrol etmek için hemen onun yanına gitti.

"Sanırım ben kötü bir şey yaptım," dedi Vin. "Ben biraz... Shan Elariel'i öldürdüm."

"Sen *ne* yaptın?" diye haykırdı Kelsier. Bu arada Sazed sessizce cıkcıklayarak küçük yanak kesiğini bırakmış ve Vin'in kolundaki bandajı açıyordu.

Vin, Sazed'in müdahalesi altında hafifçe büzüldü. "O Sissoyluydu. Dövüştük. Ben yendim."

Tam eğitimli bir Sissoyluyu mu öldürdün, diye düşündü Kelsier şaşkınlıkla. *Daha ancak sekiz aydır eğitim alıyorsun*!

"Üstat Hammond, benim ilkyardım çantamı getirebilir misiniz?" diye rica etti Sazed.

Ham başıyla onaylayarak kalktı.

"Ona giyecek bir şeyler de getirsen iyi olur," dedi Kelsier. "Sanırım zavallı Dikiz'in kalbine inmek üzere."

"Bunda ne sorun var?" diye sordu Vin üstündekilere doğru başıyla işaret ederek. "Bunlar eskiden giydiğim bazı hırsız giysilerinden daha fazla açık değil."

"Onlar iç çamaşır Vin," dedi Dockson.

"Ee?"

"Prensip meselesi bu," dedi Dockson. "Genç hanımlar iç çamaşırlarıyla ortalıkta koşturmazlar, bu iç çamaşırlar sıradan giysilere ne kadar benzerse benzesin."

Vin omuz silkerek Sazed koluna bandaj tutarken oturdu. Çok... tükenmiş gibi görünüyordu. Ve sadece dövüş yüzünden de değil. O *partide başka ne oldu*?

"Elariel kadınıyla nerede dövüştün?" diye sordu Kelsier.

"Venture Kalesi'nin dışında," dedi Vin başını öne eğerek. "Sanırım... muhafızların bazıları beni gördü. Asillerin bazıları da görmüş olabilir, emin değilim."

"Bu sorun olacak," dedi Dockson içini çekerek. "Elbette ki o yanak yarası makyajla bile oldukça belirgin olacak. Gerçekten de, siz Allomanserler... siz hiç bu dövüşlerden birine girdiğiniz zaman *ertesi* gün nasıl görüneceğinizi düşünmüyor musunuz?"

"Ben biraz hayatta kalmaya odaklanmıştım Dox," dedi Vin.

"O sırf senin için endişe ettiğinden şikâyet ediyor," dedi Kelsier, Ham çantayla birlikte geri dönerken. "O her zaman öyle."

"Yaraların ikisi de derhâl dikiş gerektiriyor Hanımım," dedi Sazed. "Kolunuzdaki kemiğe kadar gitmiş diye düşünüyorum ben."

Vin başını salladı ve Sazed de kolunu uyuşturucu bir maddeyle ovaladı, sonra da çalışmaya başladı. Vin gözle görülür pek bir rahatsızlık hissetmeden buna katlandı ama lehimini harlamakta olduğu belliydi.

Ne kadar da tükenmiş görünüyor, diye düşündü Kelsier. O kadar zayıf görünümlü bir şeydi ki neredeyse bir deri bir kemikti. Hammond omuzlarının etrafına bir pelerin yerleştirdi ama o kadar yorgundu ki bunu hissetmedi bile.

Ve onu bu işe ben bulaştırdım.

Elbette onun da kendi başını böylesine bir belaya sokmayacak kadar akıllı olması gerekirdi. Sazed becerikli bir şekilde dikişini bitirdi, sonra da kol yarasının etrafına yeni bir bandaj sardı. Yanağa geçti.

"Bir Sissoyluyla neden dövüşürsün ki?" diye sordu Kelsier sertçe. "Kaçmış olman gerekirdi. Sorgucularla olan savaşından hiç mi bir şey öğrenmedin?"

"Ona arkamı dönmeden uzaklaşamazdım," dedi Vin. "Dahası onun benden fazla atiyumu vardı. Eğer ben saldırmasaydım, o benim peşimden gelirdi. Henüz eşit durumdayken saldırmak zorundaydım."

"Ama en başından bu işe nasıl bulaştın?" diye hesap sordu Kelsier. "Sana o mu saldırdı?"

Vin başını eğerek ayaklarına baktı. "Önce ben saldırdım."

"Neden?" diye sordu Kelsier.

Sazed yanağı üzerinde çalışırken Vin bir an için sessizleşti. "O Elend'i öldürecekti," dedi en sonunda.

Kelsier çileden çıkarak nefesini bıraktı. "Elend Venture mu? Sen hayatını, planımızı ve bizim hayatlarımızı o sersem oğlan için mi riske attın?"

Vin başını kaldırarak ona ateş püsküren gözlerle baktı. "Evet."

"Senin derdin ne be kızım?" diye sordu Kelsier. "Elend Venture buna değmez."

Vin öfkeyle ayağa kalktı, Sazed geriye çekilirken pelerin yere düştü. "O iyi bir adam!"

"O bir asil!"

"*Sen değil misin*!" diye bağırdı Vin. Kızgınca kolunu mutfağa ve çeteye doğru salladı. "Sen *bunun* ne olduğunu zannediyorsun Kelsier? Bir skaanın hayatı mı? İçinizde hanginiz skaaları anlıyor? Aristokrat takımları giyiyor, geceleri gizli gizli

düşmanlarımıza saldırıyor, üç öğün yemek yiyip akşamları da arkadaşlarla birlikte oturup içiyorsunuz! Bu bir skaanın hayatı değil!"

Öne doğru bir adım atarak Kelsier'e alevli gözlerle baktı. Kelsier onun patlaması yüzünden şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

"Sen onlar hakkında ne biliyorsun Kelsier?" diye sordu. "En son ne zaman bir ara sokakta soğuk yağmurun altında titreyerek, yanındaki dilencinin onu öldürecek olduğunu bildiğin bir hastalıktan kaynaklanan öksürüklerini dinleyerek uyudun? En son ne zaman gece çetedeki adamlardan birinin sana tecavüz etmeye kalkacağından korkarak uyumadan yatmak zorunda kaldın? Hiç açlıkla kıvranırken sırf elindeki ekmek kabuğunu çalmak için yanındaki çete üyesini bıçaklayacak cesaretinin olmasını diledin mi? Hiç o seni döverken ağabeyinin önünde sinip kalmışken en azından *sana dikkat gösteren bir kişi var diye kendini müteşekkir hissettin mi?*"

Sessizleşerek hafifçe dikleşti, çete üyeleri ona bakakalmıştı.

"Bana asillerden bahsetme," dedi Vin. "Ve tanımadığın insanlar hakkında da konuşma. Siz skaa falan değilsiniz. Siz sadece unvanı olmayan asillersiniz."

Dönerek kararlı adımlarla odadan çıkıp gitti. Kelsier şok içinde onun gidişini izledi, merdivenlerden gelen ayak seslerini dinledi. Afallamış bir şekilde dikilip kalarak şaşırtıcı bir şekilde, utançla dolu bir suçluluk hissetti.

Ve bir kez olsun, söyleyecek bir şeyi olmadığını anladı.

Vin odasına gitmedi. Sislerin sessiz, karanlık gecenin içinde akmakta olduğu çatıya tırmandı. Köşedeki tahtaların üstüne oturdu, düz çatının sert taştan kenarı neredeyse çıplak sırtına dayanmıştı.

Üşüyordu ama umurunda değildi. Kolu biraz acısa da oldukça uyuşmuş hâldeydi. Kendisini ise hiç de yeteri kadar uyuşmuş hissetmiyordu.

Kollarını kavuşturarak büzüldü ve sisleri seyretti. Ne hissedeceği bir yana, ne düşüneceğini bile bilmiyordu. Kelsier'e patlamamış olması gerekirdi ama bütün olanlar... dövüş, Elend'in ihaneti... Onu hüsran içinde bırakmıştı. Birilerine patlamaya ihtiyacı vardı.

Sen sadece kendine kızmalısın, diye fısıldadı Reen'in sesi. *Onların sana yakınlaşmasına izin veren sensin. Şimdi ise hepsi seni terk edecekler.*

Acıyı durduramıyordu. Sadece gözyaşları düşerken oturup titreyebiliyor, her şeyin nasıl bu kadar hızla çökebildiğini merak ediyordu.

Çatıya çıkan kapak sessiz bir gıcırtıyla açıldı ve Kelsier'in başı belirdi.

Ah, Lord Hükümdar! Onunla şu anda yüzleşmek istemiyorum. Gözyaşlarını silmeye çalıştı ama sadece yanağındaki yeni dikiş atılmış yarayı tahriş etmeyi başarabilmişti.

Kelsier çatı kapağını arkasından kapattı, sonra da doğruldu. Sislere gözlerini dikerken ne kadar da uzun ve gururluydu. *O benim dediğim şeyleri hak etmiyordu. Hiçbiri etmiyordu.*

"Sisleri izlemek rahatlatıcı, değil mi?" diye sordu Kelsier.

Vin başını sallayarak onayladı.

"Sana bir keresinde ne demiştim? Sisler seni koruyor, sana güç veriyor... seni gizliyor..."

Aşağı baktı, sonra da yürüyüp gelerek Vin'in önünde diz çöktü ve bir pelerin uzattı. "Gizlenemeyeceğin bazı şeyler var Vin. Biliyorum, ben denedim."

Vin pelerini kabul etti, sonra da omuzlarının etrafına sardı.

"Bu gece ne oldu?" diye sordu Kelsier. "*Gerçekte* ne oldu?"

"Elend bana artık benimle birlikte olmak istemediğini söyledi."

"Ah," dedi Kelsier onun yanına otururken. "Bu sen onun eski nişanlısını öldürmeden önce miydi, sonra mı?"

"Önce," dedi Vin.

"Ve sen onu yine de korudun mu?"

Vin sessizce burnunu çekerek başını salladı. "Biliyorum. Aptalım ben."

"Diğerlerimizden daha fazla değil," dedi Kelsier iç çekerek. Başını kaldırıp sislerin içine baktı. "Ben de Mare'ı sevdim, o bana ihanet ettikten sonra bile. Hiçbir şey hissettiklerimi değiştiremedi."

"Ve işte o yüzden o kadar çok acıtıyor," dedi Vin, Kelsier'in daha önce söylediklerini hatırlayarak. *Sanırım en sonunda anladım.*

"Sırf seni incitti diye birisini sevmeyi bırakmıyorsun," dedi Kelsier. "Eğer yapabilseydin her şey kesinlikle daha kolay olurdu."

Vin tekrar burnunu çekmeye başladı ve o da Vin'in omuzlarına babacan bir tavırla kolunu doladı. Vin ona sokularak vücudunun sıcaklığında acısını dindirmeye çalıştı.

"Ben onu seviyordum Kelsier," diye fısıldadı Vin.

"Elend'i mi? Biliyorum."

"Hayır, Elend değil," dedi Vin. "Reen. O beni tekrar ve tekrar ve tekrar döverdi. Bana küfreder, bana bağırır, bana ihanet edeceğini söylerdi. Ben her gün ondan ne kadar nefret ettiğimi düşünürdüm.

"Ve onu severdim. Hâlâ da seviyorum. Her zaman bana gideceğini söylemiş olduğu hâlde onun gitmiş olduğunu düşünmek o kadar çok acıtıyor ki."

"Ah çocuğum," dedi Kelsier onu yakınına çekerek. "Üzgünüm."

"Herkes beni terk ediyor," diye fısıldadı Vin. "Annemi zar zor hatırlıyorum. O beni öldürmeye çalışmıştı, biliyorsun. O kafasının içinde sesler duyuyordu ve bu sesler ona bebek kardeşimi öldürttü. Büyük ihtimalle sonra beni de öldürecekti ama Reen onu durdurdu.

"Her hâlükarda, o beni terk etti. Ondan sonra ben Reen'e sarıldım. O da beni terk etti. Elend'i seviyorum ama o artık beni istemiyor." Başını kaldırarak Kelsier'e baktı. "Sen ne zaman gideceksin? Sen ne zaman beni terk edeceksin?"

Kelsier kederli görünüyordu. "Ben... Vin, bilmiyorum. Bu iş, bu plan..."

Vin ona bakarak gözlerindeki sırrı aradı. *Benden ne saklıyorsun Kelsier? O kadar tehlikeli bir şey mi?* Tekrar gözlerini sildi ve kendini aptal gibi hissederek ondan uzaklaştı.

O da Vin'in üstüne başına bakarak başını iki yana salladı. "Bak şimdi, benim yavrum kirli, sahte muhbir kıyafetinin her tarafına kan bulaştırdın."

Vin gülümsedi. "En azından bir kısmı asil kanı. Shan'ı iyi hakladım."

Kelsier güldü. "Biliyor musun, sen büyük ihtimalle benim hakkımda düşündüklerinde haklısın. Ben aristokrasiye pek fazla bir şans tanımıyorum, değil mi?"

Vin kızardı. "Kelsier, benim o şeyleri söylememiş olmam gerekirdi. Sizler iyi insanlarsınız ve bu sizin planınız... Eh, ben skaalar için ne yapmaya çalıştığınızın farkındayım."

"Hayır, Vin," dedi Kelsier başını sallayarak. "Senin dediğin doğruydu. Bizler gerçekten de skaa değiliz."

"Ama bu iyi bir şey," dedi Vin. "Eğer siz sıradan skaalar olsaydınız, böyle bir şeyi planlayacak cesaret ya da tecrübeye sahip olmazdınız."

"Onların tecrübe eksikliği olabilir," dedi Kelsier. "Ama cesaret değil. Ordumuz kaybetti, doğru, ama onlar azıcık bir eğitimle daha üstün bir güce saldırmaya gönüllüydüler. Hayır, skaaların cesareti eksik değil. Sadece fırsatları yok."

"O zaman senin yarı skaa, yarı asil olarak konumun *sana* fırsat vermiş demektir Kelsier. Ve sen de bu fırsatı skaalara yardım etmek için kullanmayı seçtin. Bir skaa olmana değer bir şey varsa, o da bu."

Kelsier gülümsedi. "Bir skaa olmaya değer. İşte bak bunu beğendim. Her neyse, belki de benim hangi asili öldüreceğim konusunda endişelenerek biraz daha az ve hangi skaalara yardım edeceğim konusunda endişelenerek biraz daha fazla zaman harcıyor olmam gerekir."

Vin başıyla onaylayarak gözlerini sislere dikerken pelerinine sıkı sıkı sarındı. *Onlar bizi koruyor... Bize güç veriyor... Bizi gizliyor...*

Uzun zamandır gizlenmeye ihtiyacı varmış gibi hissetmemişti. Ama şimdi, aşağıda söylediği şeylerden sonra, neredeyse sis gibi uçup gidebilmeyi diliyordu.

Ona söylemem gerek. Bu planın başarısı veya başarısızlığı anlamına gelebilir. Derin bir nefes aldı. "Venture Evi'nin bir zayıflığı var Kelsier."

Kelsier'in kulakları dikildi. "Öyle mi?"

Vin başıyla onayladı. "Atiyum. Metalin çıkarılması ve teslim edilmesi onların denetiminde, zenginliklerinin kaynağı bu."

Kelsier bir an için durakladı. "Tabii ya! Vergileri bu şekilde ödeyebiliyorlar, bu nedenle o kadar güçlüler... Onun işleri bizzat kendisinin yerine idare edecek birilerine ihtiyacı *olmalı*..."

"Kelsier?" dedi Vin.

Kelsier tekrar ona baktı.

"Eğer... yapmak zorunda kalmazsan herhangi bir şey yapma, tamam mı?"

Kelsier'in yüzü asıldı. "Ben... herhangi bir şeye söz verebileceğimi sanmıyorum Vin. Başka bir yol düşünmeye çalışacağım ama şu anki duruma bakılırsa, Venture'nın yıkılması gerek."

"Anlıyorum."

"Bana söylediğin için memnun oldum ama."

Vin başıyla onayladı. *Ve şimdi ben de ona ihanet ettim.* Ancak bunu nispet olsun diye yapmadığını bilmekten kaynaklanan bir huzur vardı. Kelsier haklıydı; Venture Evi devrilmesi gereken bir güçtü. Garip bir şekilde, Vin'in evden bahsetmiş olması Kelsier'i Vin'den daha fazla rahatsız etmiş gibi görünüyordu. Oturup gözlerini sislerin içine dikmişti, garip bir melankoli içindeydi. Aşağı uzanarak istemsizce kolunu kaşıdı.

Yara izleri, diye düşündü Vin. *Venture Evi'ni düşünmüyor; Çukurlar'ı düşünüyor. Onu düşünüyor.* "Kelsier?" dedi.

"Evet?" Kelsier'in gözleri sisleri izlerken aklı hâlâ biraz... başka yerlerdeymiş gibi görünüyordu.

"Ben Mare'ın sana ihanet ettiğini düşünmüyorum."

Kelsier gülümsedi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Yok, ben ciddiyim," dedi Vin. "Sarayın merkezine ulaştığınız zaman Sorgucular sizi bekliyordu, değil mi?"

Kelsier başıyla onayladı.

"Onlar bizi de bekliyordu."

Kelsier başını olumsuz bir şekilde salladı. "Sen ve ben bazı muhafızlarla dövüştük, biraz gürültü çıkardık. Mare ve ben içeri girerken sessizdik. Bir yıl boyunca plan yapmıştık; gizli hareket etmiş, ağzımızı sıkı tutmuş ve çok dikkatli davranmıştık. Birileri bizim için bir tuzak kurdu."

"Mare bir Allomanser'di, değil mi?" diye sordu Vin. "Sizi sadece girerken hissetmiş olabilirler."

Kelsier başıyla bunu reddetti. "Yanımızda bir Dumancı vardı. Adı Redd'di; Sorgucular onu doğrudan öldürdü. Ben hainin o olup olmadığını merak etmiştim ama bu mantıklı değil. Redd o gece biz gidip onu alana kadar bir yerlere sızacak olduğumuzu bile bilmiyordu. Bize ihanet edebilecek kadar çok şeyi bilen sadece Mare vardı; tarihler, saatler ve hedefler. Dahası Lord Hükümdar'ın yorumu da var. Sen onu görmedin Vin. Mare'a teşekkür ederken gülümsüyordu. Gözlerinde... dürüstlük vardı. Derler ki Lord Hükümdar yalan söylemezmiş. Neden söyleme ihtiyacı hissetsin ki?"

Vin onun söyledikleri üzerine düşünerek bir an için sessizce oturdu. "Kelsier," dedi yavaşça. "Ben Sorgucuların biz bakır yakarken bile Allomansi'mizi hissedebildiklerini düşünüyorum."

"İmkânsız."

"Ben bu gece yaptım. Onun ve diğer suikastçıların yerini belirleyebilmek için Shan'ın bakırbulutunu deldim. O sayede Elend'e zamanında ulaşabildim."

Kelsier kaşlarını çattı. "Yanılıyor olmalısın."

"Aynısı daha önce de olmuştu," dedi Vin. "Bakır yaktığım zaman bile Lord Hükümdar'ın duygularımı üstündeki dokunuşunu hissedebiliyorum. Ayrıca ben peşimdeki Sorgucudan saklanırken beni bulamamış olması gerektiği hâlde bulduğuna yemin edebilirim. Kelsier, peki ya bu mümkünse ne olacak? Ya kendini Dumanlayarak gizlemek sadece bakırının açık olup olmamasından ibaret

olan basit bir olay değilse? Ya sadece ne kadar güçlü olduğunla ilgiliyse?"

Kelsier düşünceli bir şekilde oturdu. "Bunun mümkün olması ihtimali var, sanırım."

"O zaman Mare'ın sana ihanet etmiş olması gerekmez!" dedi Vin heyecanla. "Sorgucular aşırı derecede güçlüler. Sizi bekleyenler, belki de sadece sizin metal yaktığınızı hissetmişlerdir! Bir Allomanser'in saraya sızmaya çalıştığını biliyorlardı. Sonra, Lord Hükümdar ona teşekkür etti çünkü sizi ele veren o olmuştu! Kalay yakan Allomanser oydu, bu da onlara sizi deşifre ettirdi."

Kelsier'in yüzü sıkıntılı bir ifade aldı. Dönerek Vin'in tam karşısında otururdu. "O zaman şimdi yap. Bana hangi metali yaktığımı söyle."

Vin gözlerini kapatarak tuncunu harladı, dinliyor... Marsh'ın ona öğretmiş olduğu şekilde hissetmeye çalışıyordu. Tek başına yaptığı antrenmanları hatırladı; Breeze, Ham ya da Dikiz'in onun için yaydığı dalgalara odaklanarak harcadığı zamanları. Allomansi'nin vızıltılı ritmini seçmeye çalıştı. Çabaladı...

Bir an için bir şey hissettiğini düşündü. Çok garip bir şey; yavaş bir titreşim, sanki uzaklardaki bir davul gibi, daha önce hissettiği hiçbir Allomantik ritme benzemiyordu. Ama bu Kelsier'den gelmiyordu. Bu uzaktaydı, çok uzakta. Daha da şiddetle odaklanarak hangi yönden gelmekte olduğunu ayırt etmeye çalıştı.

Ama daha fazla odaklanırken bir anda başka bir şey dikkatini çekti. Daha tanıdık bir ritim, Kelsier'den geliyordu. Hafifti, kendi kalp atışının titreşimlerinin üzerinden hissetmesi zordu. Bu güçlü bir tempoydu ve de hızlı.

Gözlerini açtı. "Lehim! Lehim yakıyorsun."

Kelsier şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "İmkânsız," diye fısıldadı. "Tekrar!"

Vin gözlerini kapattı. "Kalay," dedi bir süre sonra. "Şimdi de çelik, ben konuşur konuşmaz değiştirdin."

"Vay anasını!"

"Ben haklıydım," dedi Vin hevesli bir şekilde. "Allomantik titreşimleri bakırın içinden de *hissedebiliyorsun*! Sessizler ama sanırım hissetmek için sadece yeteri kadar çok odaklandığında..."

"Vin," Kelsier sözünü kesti. "Sen Allomanserlerin bunu daha önce denemediğini mi düşünüyorsun? Sence bin yıllık bir sürenin içinde birileri bir bakırbulutunun delinebileceğinin farkına varmış olmaz mıydı? Bunu ben *kendim* denedim. Ben saatler boyunca Usta'mın üzerine odaklanarak bakırbulutunun içinden bir şeyleri hissetmeye çalıştım."

"Ama..." dedi Vin. "Ama neden...?"

"Senin de dediğin gibi güçle ilgili bir şey olmalı. Sorgucular tüm sıradan Sissoylulardan daha sert İtebiliyor ve Çekebiliyor; belki de başka birisinin metalini ezip geçebilecek kadar güçlüdürler."

"Ama Kelsier," dedi Vin sessizce. "Ben Sorgucu değilim."

"Ama sen güçlüsün," dedi. "Hiç olmaman gerektiği kadar güçlü hem de. Sen bu gece tam eğitimli bir Sissoylu öldürdün!"

"Şans eseri," dedi Vin yüzü kızararak. "Ben sadece ona numara yaptım."

"Allomansi numaralardan *başka bir şey* değildir Vin. Hayır, sende özel olan bir şeyler var. Bunu o ilk gün, senin duygularını İtmeye ve Çekmeye çalıştığımda direndiğin zaman fark etmiştim."

Vin kızardı. "Ondan olamaz Kelsier. Belki de ben sadece senden daha fazla tunç pratiği yapmışımdır... Bilmiyorum, ben sadece..."

"Vin," dedi Kelsier. "Sen hâlâ kendini çok fazla hafife alıyorsun. Sen bu işte iyisin, o kadarı besbelli. Eğer senin bakırbulutlarının içini görebilmenin sebebi buysa... Eh, bilmem. Ama kendinle biraz gurur duymayı öğren kızım! Eğer benim sana öğretebileceğim tek bir şey varsa, bu da nasıl kendine güven duyacağın olur."

Vin gülümsedi.

"Gel hadi," dedi ayağa kalkıp Vin'in de kalkmasına yardım etmek için bir elini uzatarak. "Eğer onun şu yanak yarasına dikiş atmayı bitirmesine izin vermezsen, Sazed bütün gece huysuzlanacak ve Ham de senin savaşını dinlemek için can atıyor. Bu arada Shan'ın cesedini Venture Kalesi'nde bırakmakla iyi iş yapmışsın, Elariel Evi onun Venture arazisinde ölü bulunmuş olduğunu duyduğu zaman..."

Vin onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi ama kaygılı bir şekilde tavan kapağına doğru bir göz attı. "Ben... daha aşağı inmeyi isteyip istemediğimden emin değilim Kelsier. Onların yüzüne nasıl bakacağım?"

Kelsier güldü. "Ha, merak etme. Eğer arada bir aptalca şeyler söylüyor olmasaydın bu grubun bir parçası olman kesinlikle uygun olmazdı. Gel hadi."

Vin tereddüt etti, sonra da onun kendisini tekrar mutfağın sıcaklığına doğru götürmesine izin verdi.

"Böyle zamanlarda nasıl kitap okuyabiliyorsun Elend?" diye sordu Jastes.

Elend kitabından başını kaldırdı. "Bu beni sakinleştiriyor."

Jastes bir kaşını kaldırdı. Genç Lekal arabanın içinde sabırsız bir şekilde oturmuş, parmaklarıyla koltuğun koluna vuruyordu. Pencere perdeleri çekiliydi; kısmen Elend'in okuma fenerinin ışığını gizlemek, kısmen de sisleri dışarıda tutmak için. Her ne kadar Elend bunu asla itiraf etmeyecek olsa da, girdaplanan sisler onu sadece birazcık gerginleştiriyordu. Asillerin böyle şeylerden korkmuyor olması gerekirdi ama bu derin, karanlık sisin basbayağı ürkütücü olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Geri döndüğün zaman baban küplere binmiş olacak," dedi Jastes parmaklarıyla kolçağa vurmaya devam ederken.

Elend omuz silkti, gerçi bu yorum onu birazcık olsun gerginleştiriyordu. Babası yüzünden değil de, bu gece olanlar yüzünden. Görünüşe göre bazı Allomanserler Elend'in arkadaşlarıyla olan buluşmasını izliyorlardı. Ne bilgiler toplamışlardı? Onun okuduğu kitaplardan haberleri var mıydı?

Neyse ki bir tanesinin ayağı takılmış ve Elend'in tavan penceresinden içeri düşmüştü. Ondan sonrası ise kargaşa ve kaos olmuştu; askerler ve balo misafirleri yarı panik içinde etrafta koşuşturuyordu. Elend'in ilk düşüncesi kitaplar olmuştu;

tehlikeli olanlar, eğer obligatörler bunlara sahip olduğunu öğrenecek olursa başını ciddi bir belaya sokabilecek olan kitaplar.

O yüzden de, kargaşanın içinde Elend hepsini bir çuvalın içine tıkmış ve sarayın yan çıkışından giderken Jastes'ı takip etmişti. Bir at arabasına atlayarak saray bahçelerinden gizli gizli çıkmak biraz riskli bir hareket sayılabilirdi belki ama gülünç derecede kolay olmuştu. Venture bahçelerinden kaçan at arabalarının kalabalığı içinde tek bir kişi bile Elend'in kendisinin de Jastes'la birlikte arabanın içinde olduğunun farkına varmamıştı.

Büyük ihtimalle şimdiye kadar her şey yatışmıştır, dedi Elend kendi kendine. *İnsanlar Venture Evi'nin onlara saldırmaya çalışmadığının ve herhangi bir gerçek tehlike olmadığının farkına varacaktır. Sadece dikkatsiz davranan birkaç casustu.*

Onun şimdiye kadar geri dönmüş olması gerekirdi. Ancak tesadüfen saraydan ayrılmış olması, ona gidip başka bir grup casusu kontrol etmek için mükemmel bir bahane oluşturmuştu. Ve bu sefer, onları Elend'in kendisi göndermişti.

Kapıdan gelen ani bir tıklama Jastes'ın sıçramasına neden oldu ve Elend kitabını kapattı, sonra da arabanın kapısını açtı. Venture Evi'nin baş casuslarından biri olan Felt arabaya bindi ve atmacaya benzer bıyıklı yüzüyle Elend'e, sonra da Jastes'a saygılı bir şekilde selam verdi.

"Ee?" diye sordu Jastes.

Felt casusların enerjik kıvraklığıyla oturdu. "Bina görünüşe göre bir oymacı dükkânı lordum. Adamlarımdan bir tanesi dükkânın adını duymuş; Üstat Cladent adındaki bir adama ait, oldukça yetenekli bir skaa marangoz."

Elend kaşlarını çattı. "Neden Valette'in vekilharcı buraya geldi?"

"Biz dükkânın bir paravan olduğunu düşünüyoruz lordum," dedi Felt. "Sizin emretmiş olduğunuz gibi, vekilharcı takip ederek burayı bulduğumuzdan beri sürekli gözlüyoruz. Ancak çok dikkatli olmak zorunda kaldık, binanın çatısında ve üst katlarında gizlenmiş olan birkaç gözcü yuvası var."

Elend kaşlarını çattı. "Sıradan bir zanaatkâr dükkânı için garip bir önlem gibi geliyor bana."

Felt başını sallayarak onayladı. "Bu daha yarısı bile değil lordum. En iyi adamlarımızdan bir tanesi binanın yanına kadar yaklaşabilmeyi başardı, fark edildiğini de düşünmüyoruz ama içeride olan biteni duymakta dikkate değer derecede zorluk yaşamış. Pencereler sesi içeride tutmak için yalıtılmış ve doldurulmuş."

Diğer bir garip önlem, diye düşündü Elend. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" diye sordu Felt'e.

"Bu mutlaka bir yeraltı inidir lordum," dedi Felt. "Ve iyi de bir tanesi. Eğer dikkatlice izliyor olmasaydık ve neye bakacağımızı tam olarak bilmeseydik bunu asla fark edemezdik. Benim tahminim içerideki adamların, hatta Terrislinin bile bir skaa hırsız çetesinin üyeleri olduğu şeklinde. Mali kaynakları geniş ve çok becerikli bir çete."

"Bir skaa hırsız çetesi mi? Peki ya Leydi Valette?" diye sordu Jastes.

"Muhtemel lordum," dedi Felt.

Elend durakladı. "Bir... skaa hırsız çetesi..." dedi şaşırmış bir hâlde. *Neden üyelerinden bir tanesini balolara göndersinler? Bir tür dolandırıcılık için mi?*

"Lordum?" dedi Felt, "Bizim dükkânı basmamızı ister misiniz? Onların bütün çetesini halletmeye yetecek kadar adamım var."

"Hayır," dedi Elend. "Adamlarını geri çağır ve bu gece gördüğünüz şeylerden hiç kimseye bahsetmeyin."

"Evet, lordum," dedi Felt arabadan inerek.

"Lord Hükümdar!" dedi Jastes arabanın kapısı kapanırken. "Sıradan bir leydi gibi görünmemesinde şaşılacak bir şey yok. Taşrada büyümüş olmasından filan değil, o sadece bir hırsızmış!"

Elend başıyla onayladı; düşünceliydi, ne tepki vereceğinden emin değildi.

"Bana bir özür borçlusun," dedi Jastes. "Ben onun hakkında haklıymışım, hı?"

"Belki," dedi Elend. "Ama... bir açıdan bakıldığında sen onun hakkında haksızdın da. O casusluk yapmıyor, sadece beni soymaya çalışıyormuş."

"Ee?"

"Ben... bunun üzerinde düşünmeliyim," dedi Elend uzanıp at arabasının harekete geçmesi için paravanı tıklatırken. Araba Venture Kalesi'ne doğru gitmeye başlarken arkasına yaslandı.

Valette olduğunu söylediği kişi değildi. Ancak Elend kendisini bu haber için zaten hazırlamıştı. Sadece Jastes'ın sözleri onu şüphelendirmemiş, Valette'in kendisi de gecenin erken saatlerinde Elend'in suçlamalarını reddetmemişti. Her şey ortadaydı; Valette baştan beri ona yalan söylemişti. Bir rol oynuyordu.

Elend'in küplere binmiş olması gerekirdi. Bunun mantıksal olarak farkındaydı ve bir parçası gerçekten de ihanet yüzünden sızlıyordu. Ama acayip bir şekilde hissetmekte olduğu birincil duygu... rahatlamaydı.

"Ne?" diye sordu Jastes, Elend'i kaşlarını çatarak incelerken.

Elend başını iki yana salladı. "Senin yüzünden günlerdir bunun için endişe edip duruyordum Jastes. Kendimi o kadar berbat hissediyordum ki neredeyse zar zor hareket edebiliyordum; hep Valette'in bir hain olduğunu düşündüğüm için."

"Ama *öyle*. Elend, o büyük olasılıkla seni dolandırmaya çalışıyor!"

"Evet," dedi Elend. "Ama en azından büyük olasılıkla o başka bir evin casusu değil. Son zamanlarda olup biten bütün entrikalar, politikalar ve çekişmelerin yanında bir soygun kadar basit bir şey neredeyse ferahlatıcı kalıyor."

"Ama..."

"Bu alt tarafı para Jastes."

"Para bazılarımız için biraz önemli Elend."

"Valette kadar önemli değil. O zavallı kız... Bütün bu zaman boyunca bana oynamak zorunda kalacağı oyun için endişe edip durmuş olmalı!"

Jastes bir an için durdu, en sonunda başını salladı. "Elend, sadece *sen* birilerinin seni soymaya çalıştığını öğrendiğin için rahatlayabilirsin. Sana kızın bütün bu zaman boyunca yalan söylemiş olduğunu hatırlatmam gerekir mi? Sen ona bağlanmış olabilirsin ama ben onun duygularının samimiyetinden şüphe ediyorum."

"Haklı olabilirsin," diye itiraf etti Elend. "Ama... bilmiyorum Jastes. Ben bu kızı *tanıyormuşum* gibi hissediyorum. Onun duyguları sahte olmak için... çok fazla gerçek, çok fazla dürüst gibi görünüyordu."

"Hiç sanmam," dedi Jastes.

Elend başını salladı. "Daha onu yargılamaya yetecek kadar bilgi sahibi değiliz. Felt onun bir hırsız olduğunu düşünüyor ama onlar gibi bir grubun balolara birini göndermesi için başka sebepler de olması gerekir. Belki de o sadece bir muhbirdir. Ya da belki o bir hırsızdır ama niyeti hiçbir zaman beni soymak olmamıştır. Diğer asillerin arasına karışmak için epey bir zaman harcadı, eğer onun hedefi ben olsaydım bunu neden yapsın? Aslında benimle birlikte nispeten *az* zaman geçirdi ve hiç benden hediye koparmaya çalışmadı."

Duraklayarak Valette'le karşılaşmasını ikisinin de hayatlarında müthiş bir dönüm noktası olan bir olay, hoş bir kaza olarak hayal etti. Gülümsedi, sonra da başını salladı. "Hayır Jastes. Burada bizim görebildiğimizden daha fazlası var. Onunla ilgili bir şeyler hâlâ mantıklı gelmiyor."

"Ben... sanırım öyle El," dedi Jastes yüzünü asarak.

Elend aklına gelen bir düşünceyle doğrulup oturdu; Valette'in amaçları hakkındaki tahminlerini çok daha az önemli gösteren bir düşünceydi bu. "Jastes," dedi. "O bir skaa!"

"Ve?"

"Ve o beni kandırdı, ikimizi de kandırdı. Bir aristokratın rolünü neredeyse kusursuz olarak oynadı."

"Tecrübesiz bir aristokratı, belki."

"Benim yanımda gerçek bir skaa hırsız vardı!" dedi Elend. "Ona sormuş olabileceğim soruları bir düşün."

"Sorular mı? Ne tür sorular?"

"Skaa olmak hakkında sorular," dedi Elend. "Önemli olan o değil. Jastes, o bizi *kandırdı*. Eğer bizler bir skaa ile bir leydi arasındaki farkı algılayamıyorsak, bu skaalar bizden çok farklı olamaz demek. Ve eğer onlar bizden o kadar da farklı değillerse, bizim onlara hep yaptığımız şekilde muamele etmeye ne hakkımız var?"

Jastes omuz silkti. "Elend, ben senin olaya doğru açıdan baktığını düşünmüyorum. Biz bir ev savaşının ortasındayız."

Elend aklı başka yerde, başıyla onayladı. *Bu akşam ona o kadar sert davrandım. Fazla mı sertti?*

Onun kendisini bir daha asla görmek istemediğine tam olarak inanmasını istemişti. Bunun bir parçası gerçekti çünkü endişeleri Elend'i Valette'e güvenilemeyeceğine ikna etmişti. Ve ona güvenilemezdi de, şu anda olmazdı. Her durumda. Elend onun şehri terk etmesini istemişti. Yapılacak en iyi şeyin ev savaşı sona erene kadar ilişkiyi koparmak olduğunu düşünmüştü.

Ama eğer o gerçekten de bir leydi değilse, o zaman gitmesi için bir sebep yok.

"Elend?" dedi Jastes. "Sen beni duyuyor musun?"

Elend başını kaldırdı. "Sanırım ben bu gece yanlış bir şey yaptım. Valette'i

Luthadel'den uzaklaştırmak istemiştim. Ama şimdi onu sebepsiz yere üzmüş olduğumu düşünüyorum."

"Oha be Elend!" dedi Jastes. "Bu gece Allomanserler toplantımızı dinliyordu. Neler olabileceğinin farkında mısın? Ya sadece gizlice dinlemek yerine bizi öldürmeye karar vermiş olsalardı?"

"Ah, evet, haklısın," dedi Elend, dikkati dağınık bir şekilde başıyla onaylayarak. "Yine de Valette'in gitmesi en iyisi olur. Önümüzdeki günler boyunca bana yakın olan herkes tehlike içinde olacak."

Jastes durakladı, kızgınlığı gittikçe artıyordu, en sonunda güldü. "Sen umutsuz vakasın."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Elend. "Ama cidden, endişe etmenin bir faydası yok. Casuslar kendilerini ele verdi ve büyük olasılıkla da kargaşa sırasında kovalanmış, hatta yakalanmışlardır. Şimdi biz Valette'in sakladığı sırların bazılarını da biliyoruz, o yüzden orada da ilerleme kaydettik. Bu çok verimli bir gece oldu!"

"Bu iyimser bir bakış açısıdır sanırım..."

"Bir kez daha, elimden geleni yapıyorum." Yine de Venture Kalesi'ne geri döndükleri zaman kendisini daha huzurlu hissedecekti. Belki de olanların ayrıntılarını duymadan önce saraydan gizlice ayrılmak çılgınca olmuştu ama Elend o sırada tam olarak dikkatlice düşünüyor değildi. Dahası, Felt'le önceden ayarlanmış olan bir randevusu vardı ve kargaşa sıvışmak için mükemmel bir fırsat sağlamıştı.

At arabası yavaş yavaş Venture kapılarına yaklaştı. "Senin gitmen gerek," dedi Elend arabanın kapısından dışarı süzülürken. "Kitapları al."

Jastes başıyla onaylayarak çuvalı kavradı, sonra da arabanın kapısını kapatırken Elend'e veda etti. Elend araba kapılardan uzaklaşırken bekledi, sonra da döndü ve kaleye giden yolun kalanını yürüdü; şaşkın kapı muhafızları onun kolaylıkla geçmesine izin vermişti.

Bahçeler hâlâ ışıklarla alev alevdi. Kalenin önünde onu bekleyen muhafızlar vardı ve bir grubu onu karşılamak ve çevresini sarmak için sislerin içine fırladı.

"Lordum, babanız..."

"Evet," diye lafını kesti Elend içini çekerek. "Derhâl ona götürülmem isteniyor sanırım?"

"Evet lordum."

"Hadi gidelim o zaman Yüzbaşı."

Binanın yan tarafındaki lordlar kapısından içeri girdiler. Lord Straff Venture çalışma odasında ayakta durmuş, bir grup muhafız subayıyla konuşmaktaydı. Elend onların solgun yüzlerinden sert bir fırça yemiş olduklarını, hatta belki de dayak tehditleri işittiklerini anlayabiliyordu. Onlar asildi, bu yüzden Venture onları idam ettiremezdi ama daha acımasız disiplin yöntemlerini uygulayabilirdi.

Lord Venture askerleri sert bir hareketle gönderdi, sonra da düşmancıl bakışlarla Elend'e döndü. Elend askerlerin gidişini izlerken kaşlarını çattı. Her şey biraz fazla... gergin görünüyordu.

"Ee?" diye hesap sordu Lord Venture.

"Ee ne?"

"Neredeydin?"

"Ha, gitmiştim," dedi Elend umursamaz bir şekilde.

Lord Venture içini çekti. "İyi. Eğer istiyorsan kendini tehlikeye at velet. Bir açıdan Sissoylunun seni *yakalamamış* olması çok kötü, beni epey bir baş ağrısından kurtarabilirlerdi."

"Sissoylu mu?" diye sordu Elend kaşlarını çatarak. "Ne Sissoylusu?"

"Sana suikast düzenlemeyi planlayan Sissoylu," diye tersledi Lord Venture.

Elend irkilerek gözlerini kırptı. "Yani... o sadece bir casus grubu değil miydi?"

"Yok, hayır," dedi Venture biraz kötücül bir şekilde gülümseyerek. "Buraya sen ve arkadaşların için gönderilmiş bütün bir suikastçı ekibi."

Lord Hükümdar, diye düşündü Elend tek başına dışarı çıkarak ne kadar aptalca davranmış olduğunun farkına varırken. *Ev savaşının bu kadar hızla, bu kadar tehlikeli hâle gelmesini beklemiyordum. En azından benim için...*

"Bir Sissoylu olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu Elend aklını başına toplayarak.

"Muhafızlarımız onu öldürmeyi başarmış," dedi Straff. "Kaçtığı sırada."

Elend kaşlarını çattı. "Gerçek bir Sissoylu? Sıradan askerler tarafından mı öldürülmüş?"

"Okçular," dedi Lord Venture. "Görünüşe göre onu gafil avlamışlar."

"Peki ya benim tavan penceremden içeri düşen adam?" diye sordu Elend.

"Ölmüş," dedi Lord Venture. "Boynu kırılmış."

Elend kaşlarını çattı. *O adam biz kaçarken hâlâ hayattaydı. Ne saklıyorsun baba?* "Şu Sissoylu. Benim tanıdığım biri mi?"

"Bence öyledir," dedi Lord Venture çalışma masasının sandalyesine kurulurken başını kaldırmadan. "Shan Elariel'di."

Elend şaşkınlıkla donakaldı. *Shan mı*, diye düşündü afallamış bir şekilde. Onlar nişanlıydı ve Shan bir Allomanser olduğundan bahsetmemişti bile. Bunun anlamı ise büyük ihtimalle...

Shan'ın da en başından beri bir casus olduğuydu. Belki de Elariel Evi, ev unvanını alacak bir Elariel torun doğar doğmaz Elend'i öldürtmeyi planlamıştı.

Haklısın Jastes. Politikadan onu görmezden gelerek kaçınamam. Ben düşündüğümden çok daha uzun bir süredir bunların hepsinin bir parçasıyım.

Babası belli ki kendinden memnundu. Elariel Evi'nin meşhur bir üyesi Elend'e suikast düzenlemeye çalıştıktan sonra Venture bahçelerinde ölü bulunmuştu... böylesine bir zaferle, Lord Venture günler boyunca çekilmez olacaktı.

Elend içini çekti. "O zaman suikastçılardan herhangi birini sağ yakaladık mı?"

Straff başını iki yana salladı. "Bir tanesi kaçmaya çalışırken avluya düşmüş. Ama kaçabildi, o da bir Sissoylu olabilir. Çatıda bir ölü adam bulduk ama ekipte başkalarının da olup olmadığından emin değiliz." Durakladı.

"Ne var?" diye sordu Elend babasının gözlerindeki hafif şaşkınlığı okuyarak.

"Yok bir şey," dedi Straff hor görerek bir elini sallayıp. "Muhafızların bazıları

diğer ikisiyle dövüşen üçüncü bir Sissoylu olduğunu iddia ediyor ama ben raporlara inanmıyorum; bizimkilerden birisi değildi."

Elend durakladı. *Diğer ikisiyle dövüşen üçüncü bir Sissoylu...* "Belki de birileri suikastın olacağını öğrendi ve durdurmaya çalıştı."

Lord Venture homurdandı. "Neden başka birisinin Sissoylusu *seni* korumaya çalışsın ki?"

"Belki de sadece masum bir adamın katledilmesine engel olmak istemişlerdir."

Lord Venture gülerek başını salladı. "Sen salağın tekisin velet. Bunun farkındasın, değil mi?"

Elend kızararak arkasını döndü. Lord Venture başka bir şey istiyormuş gibi görünmüyordu, o yüzden de Elend çıktı. Kırık pencere ve muhafızlar yüzünden odasına geri dönemezdi, bu yüzden de bir misafir yatak odasına doğru gitti, her ihtimale karşı kapısının dışında ve balkonda nöbet tutacak bir grup siskıran da çağırmıştı.

Olaylar hakkında düşünerek yatmaya hazırlandı. Babası büyük ihtimalle üçüncü Sissoylu konusunda haklıydı. İşler basitçe bu şekilde yürümüyordu.

Ama... yürümesi gerekir. Yürüyebilir, belki.

Elend'in yapabilmeyi istediği o kadar çok şey vardı ki. Ama babası sağlıklıydı ve onun kadar güçlü bir lord için gençti. Ev unvanının Elend'e kalmasına onlarca yıl vardı, eğer o kadar uzun süre sağ kalacağı varsayılırsa. Valette'e gidip onunla konuşabilmeyi, hüsranını ona anlatabilmeyi diledi. O Elend'in ne düşündüğünü anlardı; her nedense, o her zaman Elend'i başkalarından daha iyi anlıyormuş gibi görünüyordu.

Ve o skaa! Elend bu düşünceyi bir kenara atamıyordu. O kadar çok sorusu, Valette'ten öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki.

Daha sonra, diye düşündü yatağın içine girerken. *Şu an için, bu eri bir arada tutmaya odaklan.* Valette'e o konuda söylediği sözler yalan değildi; Elend'in ailesinin ev savaşından sağ çıkacağından emin olması gerekiyordu.

Ondan sonra... Eh, belki de yalanların ve dolapların üstesinden gelmenin de bir yolunu bulabilirlerdi.

Her ne kadar pek çok Terrisli Khlennium'a karşı kızgınlıklarını açığa vuruyor olsalar da, bunun yanında kıskançlık da var. Hamalların Khlenni katedrallerinin inanılmaz vitray camlı pencereleri ve geniş koridorlarından hayranlıkla bahsettiklerini duydum. Ayrıca modamıza da pek düşkünmüş gibi görünüyorlar; şehirlerde pek çok genç Terrislinin kürklerini ve derilerini güzelce diktirilmiş smokinler ile değiştirmiş olduklarını gördüm.

32

CLUBS'IN DÜKKÂNININ İKİ sokak ilerisinde etrafındakilere kıyasla alışılmadık yükseklikte bir bina vardı. Vin bunun barınak adı verilen ve skaa ailelerini tıkıştırmak için kullanılan binalardan biri olduğunu düşünüyordu. Ama içerisine hiç girmemişti.

Yere bir sikke attı, sonra da kendisini altı katlı binanın yan tarafı boyunca yukarı doğru gönderdi. Çatının üstüne hafifçe konarak karanlığın içinde çömelmiş olan bir şeklin irkilerek sıçramasına neden oldu.

"Ben geldim," diye fısıldadı Vin sessizce eğimli çatı boyunca ilerleyerek.

Dikiz gecenin karanlığında ona gülümsedi. Çetenin en iyi Kalaygözü olarak, çoğu zaman en önemli nöbetleri o tutuyordu. Son zamanlarda ise bu nöbetler akşamın erken saatlerine denk geliyordu. Büyük Evler arasındaki çatışmanın açık açık savaşa dönüşmesinin en olası olduğu zamandı bu.

"Hâlâ mı devam ediyorlar?" diye sordu Vin sessizce kalayını harlayarak şehri gözleriyle tararken. Uzaklarda sislere garip bir aydınlık veren parlak bir pus ışıldıyordu.

Dikiz başıyla onaylayarak ışığa doğru işaret etti. "Hasting Kalesi. İyor bu gece saldır Elariel askerler."

Vin başını salladı. Hasting Kalesi'nin yok edilmesi bir süredir bekleniyordu; son bir hafta boyunca farklı evlerden yarım düzine baskına maruz kalmıştı. Maddi durumu çökmüş, müttefikleri de geri çekilirken yıkılması sadece an meselesiydi.

Garip bir şekilde evlerin hiçbirisi gündüz saldırmıyordu. Savaş hakkında sahte bir gizlilik havası vardı, sanki aristokrasi Lord Hükümdar'ın egemenliğini kabul ediyor ve gün ışığı varken savaşa tutuşarak onu kızdırmak istemiyormuş gibiydi. Her şey geceleri sislerden bir pelerinin altında olup bitiyordu.

"İyor bunu iste o," dedi Dikiz.

Vin durakladı. "Ee, Dikiz... normal konuşmaya çalışabilir misin?"

Dikiz ilerideki uzak, karanlık bir yapıya doğru başıyla işaret etti. "Lord Hükümdar. İyor sanki onlar savaş iste o."

Vin başıyla onayladı. *Kelsier haklıydı. Nezaret'ten ya da saraydan ev savaşıyla ilgili pek bir ses çıkmadı ve Garnizon da Luthadel'e geri dönmek için acele etmiyor. Lord Hükümdar ev savaşını bekliyordu ve sürüp gitmesine de izin verecek. Bir tarlayı yakarak yenilemesi için kendi hâline bırakılmış olan bir yangın gibi.*

Ancak bu sefer bir yangın sönerken diğeri başlayacaktı: Kelsier'in şehre saldırısı.

Eğer Marsh'ın Çelik Sorguculari nasıl durduracağımızı keşfedebildiğini varsayarsak. Eğer sarayı ele geçirebildiğimizi varsayarsak. Ve elbette ki Kelsier'in Lord Hükümdar'la başa çıkmanın bir yolunu bulabileceğini varsayarsak...

Vin başını iki yana salladı. Kelsier hakkında kötü düşünmek istediğinden değildi ama bütün bu şeylerin nasıl gerçek olacağını göremiyordu. Garnizon daha geri dönmemişti ama raporlar yakında, belki de sadece bir ya da iki hafta uzakta olduklarını söylüyordu. Bazı asil evleri yıkılıyordu ama Kelsier'in istemiş olduğu genel kargaşa havası varmış gibi görünmüyordu. Son İmparatorluk gerginleşmekteydi ama Vin kopacağından şüpheliydi.

Ama belki de konu bu değildi. Çete bir ev savaşını körüklemekle inanılmaz bir iş çıkarmıştı; üç tane Büyük Ev tamamıyla yok olmuştu ve geri kalanları da ciddi derecede zayıflamıştı. Aristokrasinin kendi didişmelerinin etkilerinden kurtulması onlarca yıl sürecekti.

İnanılmaz bir iş başardık, diye düşündü Vin. *Saraya saldırmasak ya da saldırımız başarısız olsa bile, harika bir şeyi başarmış olacağız.*

Marsh'ın Nezaret hakkındaki istihbaratı ve Sazed'in tercüme ettiği günlük sayesinde, isyan gelecek mücadeleler için yeni ve işe yarar bilgiler sağlayacaktı. Bu Kelsier'in ümit etmiş olduğu şey değildi; Son İmparatorluk'un tamamen devrilmesini sağlamayacaktı. Ama çok büyük bir zaferdi; skaaları yıllar boyunca cesaretlendirecek, ilham alabilecekleri bir zaferdi.

Ve bir anda irkilerek Vin bunun bir parçası olduğu için gurur duyduğunu fark etti. Belki de gelecekte, kendisi gerçek bir isyanın başlamasına yardım edebilirdi; skaaların bu kadar da teslim olmuş olmadığı bir yerlerde.

Eğer öyle bir yer varsa... Vin skaaları itaatkâr yapan şeyin sadece Luthadel ve şehrin Teskin istasyonları olmadığını anlamaya başlıyordu. *Her şeydi*; obligatörler, tarlalarda ve fabrikalarda sürekli çalışmak, bin yıllık zulmün neden olduğu kafa yapısı. Skaa isyanlarının her zaman o kadar küçük çapta kalmasının bir sebebi vardı. İnsanlar Son İmparatorluk'a karşı direnmek diye bir şeyin olmadığını sanıyor ya da bunu bildiklerini düşünüyorlardı.

Kendisinin "özgürleşmiş" bir hırsız olduğunu varsayan Vin bile bir zamanlar aynı şeye inanmıştı. Onu aksine ikna etmek için Kelsier'in çılgın, abartılı planı gerekmişti. Belki o da bu yüzden çete için bu kadar yüce hedefler belirlemişti; sadece bu kadar zorlu olan bir şeyin garip bir şekilde onlara direnmenin *mümkün* olduğunu fark ettireceğini biliyordu.

Dikiz ona bir göz attı. Onun varlığı hâlâ oğlanı rahatsız ediyordu.

"Dikiz," dedi Vin. "Elend'in benimle olan ilişkisini kestiğini biliyorsun."

Dikiz başıyla onayladı, hafifçe kulakları dikilmişti.

"Ama ben onu hâlâ seviyorum. Üzgünüm Dikiz. Ama bu doğru," dedi pişmanlıkla.

Oğlan boynunu bükerek yere baktı.

"Senden dolayı değil," dedi Vin. "Gerçekten de değil. Bu sadece... Ee, kimi sevdiğini seçemiyorsun. İnan bana gerçekten de sevmemiş olmayı tercih edeceğim insanlar var. Onlar bunu hak etmiyordu."

Dikiz başını salladı. "Anlıyorum."

"Yine de mendil bende kalabilir mi?"

Oğlan omuz silkti.

"Teşekkür ederim," dedi Vin. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Dikiz başını kaldırıp gözlerini sislerin içine dikti. "İyor yok ben kör. Ben... biliyordum ecek yok bu ol. Ben görüyorum Vin. Ben çok şeyi görüyorum."

Vin teselli edercesine bir elini oğlanın omzuna koydu. *Ben görüyorum...* onun gibi bir Kalaygöz için uygun bir ifadeydi.

"Sen uzun zamandır mı Allomansersin?" diye sordu.

Dikiz başıyla onayladı. "İyordu Kop ben beş yaşındayken. Neredeyse hatırlamıyorum bile."

"Ve sen de o zamandan beri kalay mı kullanıyorsun?"

"Çoğu zaman," dedi. "İyordu benim için iyi bir şey. Görmemi, duymamı, hissetmemi sağladı."

"Aktarabileceğin birkaç tüyo var mı?" diye sordu Vin umutla.

Dikiz düşünceli bir şekilde durakladı, eğimli çatının kenarında oturmuş, bir ayağını kenardan aşağı sallandırmıştı. "Kalay yakmak... İyor yok görme meselesi. İyor yok yok görme meselesi."

Vin kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaktığın zaman, her şey gelir," dedi. "Bir sürü her şey. İyor gelenler senin dikkatin dağıt onlar. İyor eğer iyi ol iste sen, yok gör bütün dikkat dağıtanları."

Eğer kalay yakmada iyi olmak istiyorsan, dikkati dağıtacak şeylerle başa çıkmayı öğren, diye düşündü Vin elinden geldiği kadarıyla tercüme ederek. *İş neyi gördüğünde değil, neyi görmezden gelebildiğinde.*

"İlginç," dedi Vin düşünceli bir şekilde.

Dikiz başıyla onayladı. "İyorken bak sen, sisi de görürsün, evleri de görürsün, tahtaları da hissedersin, aşağıdaki fareleri de duyarsın. Bir tanesini seç ve dikkatini dağıtma."

"Güzel tavsiye," dedi Vin.

Dikiz başıyla onaylarken arkalarından bir gümleme sesi geldi. İkisi de sıçradılar ve çömeldiler; Kelsier çatı boyunca yürüyerek yaklaşırken kıs kıs güldü. "Gerçekten de insanlara yukarı çıkmakta olduğumuzu haber vermek için daha iyi bir yol bulmalıyız. Ne zaman bir gözcü yuvasını ziyaret etsem, birilerini korkutarak çatıdan düşüreceğimden endişe ediyorum."

Vin ayağa kalkarak üstünü çırptı. Sispelerini, gömlek ve pantolon giyiyordu. Bir elbise giymesinin üzerinden günler geçmişti. Renoux Malikânesi'nde sadece arada bir görünüyordu. Kelsier suikastçılar konusunda fazlasıyla endişe ettiğinden Vin'in orada fazla uzun kalmasına izin vermek konusunda tereddütlüydü.

En azından Kliss'in sessizliğini satın aldık, diye düşündü Vin masrafa sinirlenerek. "Zamanı geldi mi?" diye sordu.

Kelsier başıyla onayladı. "Geldi sayılır. Giderken yolda bir yerde durmak istiyorum."

Vin onayladı. Marsh ikinci buluşmaları için sözde Nezaret adına keşif yapmakta olacağı bir yeri seçmişti. Bu buluşmak için mükemmel bir fırsattı çünkü Marsh'ın bütün gece boyunca güya yakınlardaki Allomantik etkinlikleri arayarak binada olmak için bir bahanesi vardı. Çoğu zaman onun yanında bir Teskinci de olacaktı ama gecenin ortasına yakın Marsh'ın şöyle bir saat kadar yalnız olacağını tahmin ettiği bir ara vardı. Eğer gizli gizli dışarı çıkıp geri gelecek olsaydı pek yeterli bir zaman olmazdı ama bir çift sinsi Sissoylunun ona hızlı bir ziyarette bulunması için bol bol yeterdi.

Dikiz'e veda ettiler ve İterek gecenin içine daldılar. Ancak çatıların üzerinde uzun süre yol almadılar, Kelsier güçlerini ve metallerini saklamak için onları aşağıdaki sokağa indirdi ve yürüdüler.

Bu biraz garip, diye düşündü Vin, Kelsier ile Allomansi antrenmanı yaptığı ilk geceyi hatırlayarak. *Artık ben boş sokakların ürkütücü olabileceğini bile düşünmüyorum.*

Kaldırım taşları sis çiyinden dolayı kaygandı ve terk edilmiş sokak ilerideki uzak pusların arasında kayboluyordu. Karanlık, sessiz ve ıssızdı; savaş bile pek fazla bir şeyi değiştirmemişti. Asker grupları saldırdıkları zaman kümeler hâlinde gidiyor, hızla saldırarak düşman evin savunmalarını aşmaya çalışıyordu.

Ama şehrin gece ıssızlığına rağmen, Vin kendisini sokaklarda rahat hissediyordu. Sisler onunla birlikteydi.

"Vin," dedi Kelsier yürürlerken. "Sana teşekkür etmek istiyorum."

Vin ona doğru döndü; muhteşem bir sispelerinine bürünmüş olan uzun boylu, gururlu bir siluetti Kelsier. "Teşekkür mü? Neden?"

"Mare için söylediğin şeylerden dolayı. O gün hakkında... onun hakkında epey bir düşündüm. Senin bakırbulutlarının içini görebilme becerin her şeyi açıklıyor mu bilmiyorum, ama... eğer seçme şansım varsa, ben Mare'in bana ihanet *etmemiş* olduğuna inanmayı tercih ederim."

Vin başıyla onaylayarak gülümsedi.

Kelsier başını kederli bir şekilde iki yana salladı. "Kulağa aptalca geliyor değil mi? Sanki... bütün bu yıllar boyunca ben sadece kendi kendimi kandırmak için bir bahane arıyormuşum gibi."

"Bilmiyorum," dedi Vin. "Bir zamanlar, belki senin bir aptal olduğunu düşünmüş olabilirdim ama... Eh, güven de zaten böyle bir şey, değil mi? Bir tür bilinçli kendini kandırma? O ihanet hakkında fısıldayan sesi susturmak ve sadece arkadaşlarının sana zarar vermeyeceğini umut etmek zorundasın."

Kelsier güldü. "Bu dediğin iddiama destek oluyormuş gibi görünmüyor, Vin."

Vin omuz silkti. "Bana mantıklı geliyor. Güvensizlik de aslında aynı şey, sadece öbür taraftan. Ben bir insanın nasıl iki varsayımı içinden bir seçme yapması gerektiğinde güveni seçebileceğini anlıyorum."

"Ama sen seçmezsin değil mi?" diye sordu Kelsier.

Vin tekrar omuz silkti. "Artık bilmiyorum."

Kelsier tereddüt etti. "Senin bu... Elend'in. Onun sadece seni korkutarak şehirden ayrılmaya ikna etmeye çalışıyor olması gibi bir olasılık var, değil mi? Belki de o şeyleri senin kendi iyiliğin için söylemiştir."

"Belki," dedi Vin. "Ama onda farklı bir şeyler vardı... bana bakış tarzında. Benim ona yalan söylemekte olduğumu biliyordu ama benim skaa olduğumun farkına varmış olduğunu düşünmüyorum. Büyük ihtimalle o benim diğer evlerden birinin bir casusu olduğumu düşünmüştür. Ne olursa olsun, benden kurtulma arzusunda samimi gibi görünüyordu."

"Belki de sen sadece onun seni terk edeceğinden zaten emin olduğun için öyle düşünmüşsündür."

"Ben..." Vin'in sesi azalarak kesildi; yürürlerken başını eğerek kaygan, kül renkli sokağa baktı. "Bilmiyorum ve bu da senin suçun, biliyorsun. Ben eskiden her şeyi anlardım. Şimdi ise her şey karmakarışık oldu."

"Evet, biz senin ahlakını iyice bir bozduk," dedi Kelsier gülümseyerek.

"Bu gerçek seni rahatsız ediyormuş gibi görünmüyor."

"Yo," dedi Kelsier. "Azıcık bile etmiyor. Hah, işte geldik."

Büyük bir binanın yanında durmuştu; burası büyük olasılıkla bir diğer skaa barınağıydı. İçerisi karanlıktı; skaaların lamba yağına verecek parası olmazdı ve binanın merkezi ocağını akşam yemeğini hazırladıktan sonra söndürürlerdi.

"Burası mı?" diye sordu Vin kararsızca.

Kelsier başıyla onaylayarak ilerledi ve hafifçe kapıya vurdu. Vin'i şaşırtan bir şekilde, kapı tereddütle açıldı ve zayıf bir skaa yüzü sislerin içine göz attı.

"Lord Kelsier!" dedi adam sessizce.

"Sana ziyarete geleceğimi söylemiştim," dedi Kelsier gülümseyerek. "Bu gece iyi bir zamanmış gibi göründü."

"Gelin, gelin," dedi adam kapıyı çekip açarak. Kelsier ve Vin içeri girerken sisin hiçbir parçasının ona temas etmemesi için dikkat ederek geri çekildi.

Vin daha önce de skaa barınaklarının içinde bulunmuştu ama daha önce ona hiç bu kadar... iç karartıcı görünmemişlerdi. Duman ve yıkanmamış vücutların

kokusu neredeyse boğucuydu ve öğürmemek için kalayını söndürmek zorunda kaldı. Küçük bir kömür sobasının solgun ışığı bir araya yığılmış hâlde yerde uyuyan insan kalabalığını ortaya çıkarıyordu. Odayı külleri süpürülmüş tutuyorlardı ama yapabilecekleri bir yere kadardı; siyah lekeler hâlâ giysileri, duvarları ve yüzleri kaplıyordu. Az sayıda mobilya vardı ve herkese yetecek kadar battaniyenin olmadığından ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ben de eskiden bu şekilde yaşardım, diye düşündü Vin dehşet içinde. *Çete sığınakları da bunun kadar, bazen daha bile fazla tıklım tıklım olurdu. Bu... benim de hayatımdı.*

İnsanlar bir ziyaretçileri olduğunu gördüklerinde kalkmaya başladılar. Vin, Kelsier'in kollarını sıvadığını fark etti; kollarındaki yara izleri kor ışığında bile görülüyordu. Bileğinin üstünden dirseklerinin ötesine kadar birbirlerinin üstüne binerek uzunlamasına giden izler net bir şekilde göze çarpıyordu.

Fısıltılar anında başladı.

"Firari..."

"O burada!"

"Sislerin Efendisi Kelsier..."

Bu yeni bir tanım, diye düşündü Vin bir kaşını kaldırarak. Kelsier gülümseyerek skaalarla görüşmek için öne adım atarken o geride kaldı. İnsanlar Kelsier'in etrafına sessiz bir heyecanla toplandı, kollarına ve pelerinine dokunmak için uzanıyorlardı. Diğerleri sadece ayakta durarak gözlerini dikmişler, huşu içinde onu izliyorlardı.

"Ben umut yaymak için geldim," dedi Kelsier onlara sessizce. "Bu gece Hasting Evi yıkıldı."

Şaşkınlık ve korku dolu fısıltılar duyuldu.

"Pek çoğunuzun Hasting demirhanelerinde ve çelik fabrikalarında çalışmış olduğunuzu biliyorum," dedi Kelsier. "Ve dürüst olmak gerekirse bunun sizler için ne anlama geldiğini söyleyemem. Ama bu hepimiz için bir zafer. En azından bir süre için, erkekleriniz demirci ocaklarının önünde ya da Hasting ustabaşılarının kamçılarının altında ölmeyecekler."

Küçük kalabalığın içinde mırıldanmalar vardı ve en sonunda bir ses endişesini Vin'in duyabileceği kadar yüksek sesle dile getirdi. "Hasting Evi gitti mi? Bizi kim besleyecek?"

Ne kadar da korkuyor, diye düşündü Vin. *Ben hiç öyle olmamıştım... değil mi?*

"Ben sizlere bir posta yiyecek göndereceğim," diye söz verdi Kelsier. "En azından size bir süre için yeterli olacak kadarını."

"Bizim için ne çok şey yapıyorsunuz," dedi başka bir adam.

"Saçmalık," dedi Kelsier. "Eğer bana karşılığını ödemek istiyorsanız, o zaman sadece birazcık daha dik durun. Birazcık daha az korkun. Onları yenmek ***mümkün***."

"Sizin gibi adamlar tarafından Lord Kelsier," diye fısıldadı bir kadın. "Ama bizim tarafımızdan değil."

"Orası belli olmaz," dedi Kelsier, kalabalık açılarak çocuklarını öne getiren

ebeveynler için yol açmaya başlarken. Görünüşe göre odadaki herkes oğullarının Kelsier'le bizzat tanışmasını istiyordu. Vin karışık duygularla izledi. Her ne kadar sözlerini tutuyor ve sessiz kalıyor olsalar da, çetenin Kelsier'in skaalar arasında yükselmekte olan ünüyle ilgili hâlâ çekinceleri vardı.

Onları gerçekten de seviyormuş gibi görünüyor, diye düşündü Vin, Kelsier'in küçük bir çocuğu kucağına alışını izlerken. *Bunun sadece gösteriş için olduğunu düşünmüyorum. Onun yapısı böyle; o insanları seviyor, skaaları seviyor. Ama... Bu bir adamın akranları için duyduğu sevgiden çok, bir ebeveynin çocuğu için hissettiği sevgiye benziyor.*

Bu o kadar da yanlış bir şey miydi? Ne de olsa Kelsier skaalar için bir tür baba gibiydi. O onların en başından sahip olmuş olmaları *gereken* asil lorddu. Yine de Vin o skaa ailelerinin zayıfça aydınlanmış kirli yüzlerini, tapınma ve huşuyla dolu gözlerini izlerken rahatsız hissetmekten kendini alamıyordu.

Sonra Kelsier gruba bir randevusu olduğunu söyleyerek veda etti. Vin ve o sıkışık odayı terk ederek temiz havaya çıktılar. Marsh'ın yeni Teskin istasyonuna doğru giderlerken Kelsier sessiz kaldı ama yürürken adımlarında sanki biraz daha fazla güç varmış gibiydi.

En sonunda Vin bir şeyler söylemek zorunda kaldı. "Onları sık sık ziyaret ediyor musun?"

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Her gece en azından bir iki evi. Benim diğer işlerimin tekdüzeliğini önlüyor."

Asilleri öldürmek ve sahte söylentiler yaymak, diye düşündü Vin. *Evet, skaaları ziyaret etmek hoş bir mola olur.*

Buluşma yeri sadece birkaç sokak uzaktaydı. Kelsier yaklaşırlarken bir kapı aralığında durarak karanlıkta gözlerini kıstı. En sonunda sadece hafifçe aydınlık olan bir pencereye doğru işaret etti. "Marsh eğer diğer obligatörler gitmişse bir ışığı yanık bırakacağını söylemişti."

"Pencere mi, merdiven mi?" diye sordu Vin.

"Merdiven," dedi Kelsier. "Kapının kilitlenmemiş olması gerekir ve bütün binanın sahibi Nezaret. Boş olacaktır."

Kelsier iki konuda da haklı çıkmıştı. Binanın terk edilmiş olduğunu gösterecek kadar küf kokmuyordu ama alttaki birkaç katın kullanılmadığı da belliydi. O ve Vin hızla merdivenlerden çıktılar.

"Marsh'ın bize Nezaret'in ev savaşına verdiği tepkiyi söyleyebilmesi gerekir," dedi Kelsier en üst kata gelirlerken. Tepedeki kapının arasında fener ışığı kırpışıyordu ve o da konuşmaya devam ederken kapıyı iterek açtı. "Umalım ki o Garnizon fazla hızlı geri dönmesin. Zararın çoğu zaten verildi ama ben savaşın daha uzun bir süre boyunca..."

Kapı aralığında Vin'in görüşünü engelleyerek donup kaldı.

Vin anında lehim ve kalay harlayarak yere çöktü ve saldırılara karşı kulaklarını açtı. Hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik vardı.

"Hayır..." diye fısıldadı Kelsier.

Sonra Vin, Kelsier'in ayağının yanından akmakta olan koyu kırmızı sıvıyı gördü. Sıvı hafifçe toplandı, sonra da birinci basamaktan aşağı damlamaya başladı.

Ah, Lord Hükümdar...

Kelsier tökezleyerek odaya girdi. Vin de arkasından gitti ama ne göreceğini biliyordu. Ceset odanın ortasında yerde yatıyordu; derisi yüzülmüş ve paramparça edilmiş, kafası tamamıyla ezilmişti. Bir insan olduğu zar zor belli oluyordu. Duvarlar kırmızıya boyanmıştı.

Tek bir vücuttan gerçekten de bu kadar fazla kan çıkar mı? Bu da tıpkı daha önce Camon'un sığınağının bodrumunda olduğu gibiydi, sadece bu sefer tek bir kurban vardı.

"Sorgucu," diye fısıldadı Vin.

Kelsier kanı umursamayarak Marsh'ın cesedinin yanında dizlerinin üstüne çöktü. Bir elini sanki derisiz cesede dokunacakmış gibi kaldırdı ama eli öylece kaldı, donmuştu.

"Kelsier,"dedi Vin aceleyle. "Bu yeni olmuş, Sorgucu hâlâ yakında olabilir."

Kelsier hareket etmedi.

"Kelsier!" diye haykırdı Vin.

Kelsier silkelenerek etrafına bakındı. Gözleri Vin'inkilerle buluştu ve berraklık geri döndü. Tökezleyerek ayağa kalktı.

"Pencere," dedi Vin oda boyunca hızla ilerleyerek. Ancak duvarın yanındaki küçük bir masanın üstünde duran bir şey görünce durakladı. Bir sayfa boş kâğıdın altında yarı yarıya gizlenmiş tahta bir masa bacağıydı bu. Kelsier pencereye varmışken Vin bunu kaptı.

DKelsier dönerek odaya son defa bir bakış attı, sonra da gecenin içine atladı.

Hoşça kal Marsh, diye düşündü Vin üzgün bir şekilde onu takip ederken.

"Sorgucuların benden şüphelendiğini düşünüyorum," diye okudu Dockson. Kâğıt, masa bacağının içinde bulmuş oldukları tek bir sayfa, temiz ve beyazdı, Kelsier'in dizlerine ve Vin'in pelerininin altına bulaşmış olan kan kâğıda bulaşmamıştı.

Dockson Clubs'ın mutfak masasında oturduğu yerden okumaya devam etti. "Çok fazla soru sordum ve sözde beni bir çırak olarak eğitmiş olan rüşvetçi obligatöre en azından bir mesaj gönderdiklerini biliyorum. Ben isyanın her zaman bilmeye ihtiyaç duymuş olduğu sırları aramayı düşünmüştüm. Nezaret Sissoyluları Sorgucu olmaları için nasıl toparlıyor? Neden Sorgucular sıradan Allomanserlerden daha güçlüler? Onların zayıflıkları, eğer varsa tabii, nedir?

"Ne yazık ki, Sorgucular hakkında neredeyse hiçbir şey öğrenemedim. Gerçi sıradan Nezaret safları arasındaki politik çatışmalar beni hayrete düşürmeye devam ediyor. Sanki dışarıdaki dünya sıradan obligatörlerin umurunda bile değilmiş gibi, sadece Lord Hükümdar'ın emirlerini uygulamada en başarılı ya da akıllıca davranan kişi olmakla elde ettikleri prestiji düşünüyorlar.

"Ancak Sorgucular farklı. Onlar Lord Hükümdar'a sıradan obligatörlerden çok daha sadıklar ve bu da, belki, iki grubun arasındaki anlaşmazlığın bir parçası.

"Her neyse, ben yaklaşmış olduğumu hissediyorum. Onların bir sırrı var Kelsier. Bir zayıflıkları. Bundan eminim. Diğer obligatörler bunun hakkında fısıldaşıyorlar ama hiçbirisi bilmiyor.

"Ben etrafı fazla kurcalamış olduğumdan korkuyorum. Sorgucular beni takip ediyor, izliyor, soruşturuyorlar. O yüzden de bu notu hazırladım. Belki bu kadar ihtiyatlı davranmak gereksizdir.

"Belki de değildir."

Dockson başını kaldırdı. "Hepsi... bu kadar."

Kelsier mutfağın uzak ucunda sırtını dolaba dayamış, çoğu zaman durduğu şekilde duruyordu. Ama... bu sefer duruşunda hiç de muzip bir taraf yoktu. Kollarını kavuşturmuş, başı hafifçe eğik olarak dikiliyordu. Olanlara inanamayan kederi kaybolmuş gibi görünüyordu, yerine başka bir duygu gelmişti; Vin'in bazı zamanlarda gözlerinin ardında için için yanmakta olduğunu gördüğü bir duyguydu bu. Çoğu zaman aristokrasiden bahsettiği zamanlarda oluşan bir duygu.

Vin ürpermesini engelleyemedi. O öyle dururken Vin onun kıyafetinin farkına varmıştı; koyu gri sispelerini, uzun kollu siyah gömlek, kömür gibi pantolon. Gecenin karanlığında kıyafet sadece kamuflajdı. Ancak aydınlık odanın içinde siyah renkler onun tehditkâr görünmesine neden oluyordu.

Doğrularak dikildi ve oda gerginleşti.

"Renoux'ya çekilmesini söyleyin," dedi Kelsier hafifçe, sesi demir gibiydi. "Planladığımız çıkış hikâyesini -ev savaşı yüzünden ailesinin topraklarına 'geri çekilme' hikâyesi- kullanabilir ama onun yarına kadar gitmiş olmasını istiyorum. Onun yanında koruma olarak bir Haydut ve bir Kalaygöz de gönderin ama ona şehirden bir gün uzakta kanal teknelerini terk ederek bize geri dönmesini söyleyin."

Dockson durakladı, sonra da Vin ve diğerlerine baktı. "Tamam..."

"Marsh her şeyi biliyordu Dox," dedi Kelsier. "Onu öldürmeden önce konuşturdular, Sorgucular öyle çalışır."

Kelsier sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. Vin bir ürperti hissetti. Sığınak güvenli değildi.

"Yedek sığınağa mı o zaman?" diye sordu Dockson. "Onun yerini sadece sen ve ben biliyoruz."

Kelsier sertçe başıyla onayladı. "Ben on beş dakika içinde herkesin, çıraklar da dâhil, bu dükkândan gitmiş olmasını istiyorum. İki gün içinde sizinle yedek sığınakta buluşacağım."

Dockson, Kelsier'e bakarak kaşlarını çattı. "İki gün mü? Kell, ne planlıyorsun?"

Kelsier geniş adımlarla kapıya doğru gitti. Kapıyı savurup açarak sisin içeri girmesine izin verdi, sonra da bir Sorgucunun kazıkları kadar sert gözleriyle çeteye doğru baktı.

"Onlar beni daha çok acıması mümkün olmayan yerden vurdular. Ben de aynı şeyi yapacağım."

Walin karanlığın içinde el yordamıyla zorlanarak ilerliyor, vücudunu sıkışık mağa-

ralardaki neredeyse fazla dar olan çatlaklardan geçmeye zorluyordu. Aşağı doğru inmeye devam etti, parmaklarıyla aranıyor, çok sayıdaki sıyrık ve kesiği görmezden geliyordu.

Devam etmek gerek, devam etmek gerek... Geride kalmış olan aklı ona bunun son günü olduğunu söylüyordu. Son başarısından bu yana altı gün geçmişti. Eğer yedinci sefer başarısız olursa ölecekti.

Devam etmek gerek.

Herhangi bir şey göremiyordu, gün ışığının yansıyan bir huzmesini bile göremeyecek kadar yüzeyin aşağısındaydı. Ama ışık olmadan bile yolunu bulabiliyordu. Sadece iki yön vardı; yukarı ve aşağı. Yanlara doğru yapılan hareketler önemsizdi, kolayca görmezden gelinebilirdi. Aşağı doğru hareket etmeye devam ettiği sürece kaybolamazdı.

Tüm bu süre boyunca da parmaklarıyla yoklamış, tomurcuklanan kristali ele verecek olan sertliği aramıştı. Bu sefer geri dönemezdi, başarılı olana kadar olmazdı, o zamana kadar...

Devam etmek gerek.

Hareket ederken eli soğuk ve yumuşak bir şeye sürtündü. Bir ceset, iki kayanın arasına sıkışmış çürüyordu. Walin yoluna devam etti. Dar mağaralarda cesetler ender görülen şeyler değildi; cesetlerin bazıları yeniydi, çoğu ise sadece kemiklerden ibaret kalmıştı. Çoğu zaman Walin aslında şanslı olanların ölüler olup olmadığını merak ederdi.

Devam etmek gerek.

Mağaralarda gerçek anlamda "zaman" yoktu. Çoğu zaman uyumak için yukarıya geri dönerdi; her ne kadar yüzeyde ustabaşıların kamçıları olsa da, bunun yanında yiyecekleri de vardı. Tatsızdı, onu hayatta tutmaya zar zor yetiyordu ama aşağıda çok fazla kalıp açlık çekmekten daha iyiydi.

Devam etmek...

Donakaldı. Gövdesi kayanın içindeki dar bir yarığın arasına sıkışmış hâlde kalmış ve kımıldanarak aradan geçmeye çalışıyordu. Ancak parmakları her zaman aranıyor, bunun neredeyse farkında bile olmadığı zamanlarda bile duvarları yokluyordu.

Ve bir şey bulmuşlardı.

Kristal tomurcuklarını yoklarken eli beklentiyle titredi. Evet, evet, bunlar aradığı şeydi. Duvarda geniş, dairesel bir desen şeklinde büyürlerdi; kenarlarda küçüktüler ama merkeze doğru gittikçe daha büyük hâle geliyorlardı. Dairesel desenin tam ortasında kristaller içeri doğru kıvrılır, duvarın içindeki cebe benzer bir boşluğu takip ederlerdi. Burada kristaller uzunlaşır, her birinin tırtıklı ve keskin bir kenarı olurdu. Sanki taştan bir yaratığın çenesini çevreleyen dişler gibi.

Nefes alıp Lord Hükümdar'a dua ederken, Walin elini yumruk büyüklüğündeki dairesel açıklığın içine daldırdı. Kristaller kolunu yırtarak derisinde uzun, sığ kesikler açtı. Walin acıyı umursamadan kolunu daha da içeriye, dirseğine kadar sokmak için zorladı; parmakları bulmak için araştırıyordu...

İşte! Parmakları cebin merkezinde küçük bir kaya buldu; kristallerden damlayan gizemli sıvılarla oluşmuş olan bir kaya parçası. Bir Hathsin jeodu.

Heyecanla bunu kavrayarak çekip çıkardı; kristalle bezeli delikten çıkarırken kolunu tekrar kesmişti. Küçük küre kayayı kucakladı, sevinçle ağır ağır nefes alıyordu.

Bir yedi gün daha. Yedi gün daha yaşayacaktı.

Açlık ve yorgunluk onu daha da fazla zayıflatamadan, Walin yukarı doğru zahmetli tırmanışına başladı. Çatlakların arasından zorla geçti, duvarlardaki çıkıntılara tırmandı. Bazen tavan tekrar açılana kadar sağa ya da sola doğru hareket etmesi gerekiyordu ama her zaman açılırdı. Gerçekten de sadece iki yön vardı; yukarı ve aşağı.

Başkalarına karşı temkinle kulağını açık tuttu. Daha önce de tırmanıcıların öldürüldüğünü görmüştü; bir jeot çalmayı umut eden daha genç, daha güçlü adamlar tarafından. Neyse ki o kimseyle karşılaşmadı. Bu iyiydi. O yaşı ilerlemiş bir adamdı, asla plantasyon lordundan yiyecek çalmaya çalışmaması gerektiğini bilecek kadar yaşlıydı.

Belki de cezasını hak etmişti. Belki de o Hathsin Çukurları'nda ölmeyi hak ediyordu.

Ama bugün ölmeyeceğim, diye düşündü sonunda tatlı taze havanın kokusunu alarak. Yukarıda gece olmuştu. Walin'in umurunda değildi. Sisler artık onu rahatsız etmiyordu; artık dayaklar bile onu fazla rahatsız etmiyordu. O umursamak için fazlasıyla yorgundu.

Walin tırmanarak çatlaktan çıkmaya başladı, bu Hathsin Çukurları olarak bilinen küçük ve düz vadideki düzinelercesinden bir tanesiydi. Sonra donakaldı.

Karanlıkta bir adam tepesinde dikiliyordu. Parça parça kesilmiş şeritleri olan büyük bir pelerin giyiyordu. Adam Walin'e baktı, siyah elbiselerinin içinde sessiz ve güçlüydü. Sonra da aşağı doğru uzandı.

Walin büzüldü. Ancak adam Walin'in elini kavradı ve onu çekerek çatlaktan çıkardı.

"Git!" dedi adam sessizce girdaplanan sislerin içinde. "Muhafızların çoğu öldü. Yapabildiğin kadar çok mahkûmu topla ve bu yerden kaç. Bir jeotun var mı?"

Walin tekrar büzülerek elini göğsüne çekti.

"Güzel," dedi yabancı. "Onu kırıp aç. İçinde bir metal külçesi bulacaksın, bu çok değerli. Bunu sonunda kendini hangi şehirde bulduysan oradaki yeraltına sat; yıllarca yaşamana yetecek kadar para kazanmış olacaksın. Çabuk git! Alarm verilmeden önce ne kadar vaktin var bilmiyorum."

Walin şaşkınlıkla geriye doğru tökezledi. "Sen... sen kimsin?"

"Ben *senin* de yakında olacağın şeyim," dedi yabancı, yarığın yanına ilerleyerek. Adamı çevreleyen siyah pelerinin kurdeleleri etrafında uçuşuyor, o Walin'e doğru dönerken sislere karışıyordu. "Ben bir firariyim."

* * *

Kelsier aşağı bakarak kayaların içindeki karanlık oyuğu inceledi, mahkûmun tökezleyerek uzaklaşmasını dinliyordu.

"Ve böylece geri dönüyorum," diye fısıldadı. Yara izleri yandı ve hatıralar geri döndü. Çatlakların arasında sıkışarak, kristalden bıçakların üstünde kollarını parçalayarak, yaşamaya devam edebilmek için bir tane... Sadece tek bir tane jeot bulmak için her gün aramakla geçen ayların hatıraları.

Gerçekten de tekrar o sıkışık, sessiz derinliklerin içine geri dönebilir miydi? Gerçekten de tekrar karanlığın içine girebilir miydi? Kelsier kollarını kaldırarak yara izlerine baktı, hâlâ kollarının üstünde beyaz ve belirginlerdi.

Evet. Onun rüyalarının hatırı için yapabilirdi.

Çatlağın üstünden adımını attı ve kendisini inmeye zorladı. Sonra da kalay yaktı. Anında aşağıdan gelen bir çatırtı sesi duydu.

Kalay aşağısındaki yarığı aydınlattı. Çatlak her ne kadar genişliyor olsa da, çatallanıyor, her yöne doğru kıvrılan yarıklar uzanıyordu. Kısmen mağara, kısmen yarık, kısmen de tünel. Kelsier şimdiden ilk kristal atiyum deliğini ya da ondan geriye kalanları, görebiliyordu. Uzun, gümüşsü kristaller çatlamış ve kırılmıştı.

Atiyum kristallerinin yakınında Allomansi kullanmak onların parçalanmasına neden oluyordu. İşte bu yüzden Lord Hükümdar atiyumunu toplatmak için Allomanserler değil, köleler kullanmak zorundaydı.

Şimdi de gerçek test, diye düşündü Kelsier dar çatlaktan zorlanarak daha da aşağı inerken. Demir yaktı ve anında aşağı doğru uzanan birkaç mavi çizginin belirdiğini gördü, atiyum deliklerine işaret ediyorlardı. Gerçi her ne kadar deliklerin içinde büyük olasılıkla bir atiyum jeodu olmasa da kristallerin kendileri hafif mavi çizgiler veriyordu. İçlerinde eser miktarlarda atiyum vardı.

Kelsier mavi çizgilerden bir tanesine odaklandı ve hafifçe çekti. Kalayla güçlendirilmiş kulakları altındaki yarığın içinde bir şeylerin kırıldığını duydu.

Kelsier gülümsedi.

Neredeyse üç yıl önce, Mare'ı döverek öldürmüş olan ustabaşıların kanlı cesetlerinin üstünde ayakta durduğu sırada kristal ceplerinin nerede olduğunu hissedebilmek için demir kullanabileceğini ilk kez fark etmişti. O zaman Allomantik güçlerini henüz zar zor anlıyordu ama o zaman bile aklında bir plan oluşmaya başlamıştı. Bir intikam planı.

O plan gelişerek ilk başta niyet ettiğinden çok daha fazlasını kapsar hâle gelmişti. Ancak planın anahtar parçalarından bir tanesi aklının bir köşesinde hapsedilmiş olarak bekliyordu. Kelsier kristal ceplerini bulabilirdi. Allomansi kullanarak onları parçalayabilirdi.

Ve burası Son İmparatorluk'un tamamında atiyum elde edilebilen tek kaynaktı.

Siz beni yok etmeye çalıştınız Hathsin Çukurları, diye düşündü yarığın içinde daha da aşağılara doğru inerken. *Benim de aynı şekilde karşılık vermemin zamanı geldi.*

Artık yaklaştık. Garip bir şekilde, dağlarda bu kadar yükseğe çıkmışken en sonunda Zifir'in baskıcı dokunuşundan kurtulmuşuz gibi görünüyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu hissetmeyeli epey uzun bir zaman olmuştu.

Fedik'in keşfettiği göl şimdi altımızda, kenardan aşağı bakınca görebiliyorum. Ayna gibi, neredeyse metalik olan pırıltısıyla bu yükseklikten daha bile ürkütücü görünüyor. Neredeyse Fedik'e sulardan bir örnek alması için izin vermiş olmayı diliyorum.

Belki bizi takip eden sis yaratığını kızdıran şey de Fedik'in ilgisi oldu. Belki de... Yaratık bu yüzden ona saldırmaya karar verip görünmez bıçağını ona sapladı.

Garip bir şekilde, saldırı beni rahatlattı. En azından başka birinin de onu görmüş olduğunu biliyorum. Bu da benim deli olmadığım anlamına geliyor.

33

"O ZAMAN... BURAYA kadar mı?" diye sordu Vin. "Yani plan için, demek istiyorum."

Ham omuz silkti. "Eğer Sorgucular Marsh'ı konuşturdularsa, bu onların her şeyi bildiği anlamına gelir. Ya da en azından yeteri kadar şey bildikleri. Saraya saldırmayı planladığımızı ve ev savaşını da paravan olarak kullanacağımızı biliyor olacaklar. Artık Lord Hükümdar'ı asla şehrin dışına çıkaramayız ve saray muhafızlarını şehrin içine göndermesini de asla sağlayamayız. Durum iyi görünmüyor Vin."

Vin duyduklarını hazmetmeye çalışarak sessizce oturdu. Ham pis zeminin üstünde bağdaş kurarak oturmuş, sırtını uzak duvarın tuğlalarına dayamıştı. Yedek sığınak sadece üç odası olan rutubetli bir kilerdi ve havada toz ve kül kokusu vardı. Clubs'ın çırakları bir odayı kendilerine almıştı ama Dockson sığınağa gelmeden önce diğer hizmetkârların hepsini göndermişti.

Breeze uzak duvarın yanında ayakta duruyordu. Arada bir pis zemine ve tozlu

taburelere rahatsız bakışlar atıyor ama sonra ayakta kalmaya devam etmeye karar veriyordu. Vin neden zahmet ettiğini bilmiyordu; kıyafetini temiz tutması gerçek anlamda yerin altındaki bir delik olan bu yerde yaşarken mümkün olmayacaktı.

Gönüllü tutsaklıklarını içerlemeyle karşılayan tek kişi Breeze değildi; Vin çıraklarının birkaç tanesinin de neredeyse Nezaret tarafından yakalanmış olmayı tercih etmek hakkında homurdandıklarını duymuştu. Yine de, kilerdeki iki gün boyunca herkes mutlak derecede gerekli olmadığı sürece sığınağın içinde kalmıştı. Tehlikeyi anlıyorlardı; Marsh Sorguculara çetenin her üyesinin eşkâlini ve takma isimlerini vermiş olabilirdi.

Breeze başını iki yana salladı. "Belki de, beyler, bu operasyonu toparlamanın zamanı gelmiştir. Sıkı çalıştık ve orijinal planımız olan ordu toplamanın ne kadar korkunç bir şekilde sona ermiş olduğu gerçeğini de göz önüne alacak olursak, ben derim ki bizler oldukça fevkalâde bir iş çıkardık."

Dockson içini çekti. "Eh, kesinlikle daha pek uzun süre biriktirilmiş kaynaklarımız üzerinden yaşayamayız, özellikle de Kell paramızı skaalara dağıtmaya devam edecek olursa." Odadaki tek mobilya olan masanın yanında oturuyordu; en önemli hesap defterleri, notları ve sözleşmeleri düzenli yığınlar hâlinde önünde dizilmişti. Çeteye suç yükleyebilecek ya da planları hakkında daha fazla bilgi verebilecek her bir kâğıt parçasını ortalıktan toplamada dikkate değer bir beceri göstermişti.

Breeze başıyla onayladı. "Ben, kendi adıma, bir değişikliği iple çekiyorum. Her şey çok eğlenceli, hoş ve bütün o diğer tatmin edici duygulardan oldu ama Kelsier'le birlikte çalışmak biraz yorucu olabiliyor."

Vin'in yüzü asıldı. "Sen onun çetesinde kalmayacak mısın?"

"Onun sonraki işine bağlı," dedi Breeze. "Bizler senin tanımış olduğun diğer çeteler gibi değiliz; biz bize söylendiği için değil, istediğimiz için çalışırız. Bizim için kabul ettiğimiz işlerde son derece seçici olmak gereklidir. Ödüller büyüktür ama riskler de öyledir."

Ham gülümseyerek kollarını başının arkasında kavuşturdu; pisliği hiç de umursamıyordu. "Bu insana bizim bu işe nasıl bulaştığımızı merak ettiriyor, hı? Çok yüksek risk, çok az ödül."

"Aslına bakarsan hiç," diye belirtti Breeze. "Artık o atiyumu asla alamayacağız. Kelsier'in fedakârlık ve skaalara yardım etmek için çalışmak hakkında olan sözleri iyiydi, güzeldi de, ben yine de her zaman o hazineye bir el atma şansını bulacağımızı ummuştum."

"Doğru," dedi Dockson başını notlarından kaldırarak. "Ama buna yine de değdi mi? Yaptığımız iş, başardığımız şeyler?"

Breeze ve Ham durakladı, sonra ikisi de başlarıyla onayladılar.

"Ve biz de işte bu yüzden kaldık," dedi Dockson. "Kell bunu kendisi de söyledi; bizi seçti çünkü bizim faydalı bir hedefi başarmak için biraz farklı bir şeyleri deneyeceğimizi biliyordu. Sizler iyi adamlarsınız; hatta sen bile Breeze. Bana ters ters bakmayı kes."

Vin tanıdık muhabbet karşısında gülümsedi. Marsh'la ilgili bir üzüntü hisse-

diyordu ama bu adamlar kayıplarına rağmen nasıl hayatlarına devam edeceklerini biliyorlardı. Bu açıdan bakılınca, aslında gerçekten de skaalara benziyorlardı.

"Bir ev savaşı," dedi Ham tembelce kendi kendisine gülümseyerek. "Kaç tane asil ölmüştür diye düşünüyorsun?"

"En azından yüzlercesi," dedi Dockson başını kaldırmadan. "Hepsi de kendi açgözlü asil elleriyle öldürüldüler."

"İtiraf etmeliyim ki benim bütün bu fiyasko hakkında şüphelerim vardı," dedi Breeze. "Ama bunun sebep olacağı ticaret akışındaki kesinti, hükümet içindeki kargaşadan bahsetmeye bile gerek yok... Eh, sen haklısın Dockson. Buna değdi."

"Bittabi!" dedi Ham, Breeze'in fazlasıyla resmi sesini taklit ederek.

Onları özleyeceğim, diye düşündü Vin üzüntüyle. *Belki Kelsier beni sonraki işinde de yanına alır.*

Merdivenler tıkırdadı ve Vin de refleks olarak gölgelerin içine çekildi. Kıymıklı kapı açıldı ve siyah giysili tanıdık biri içeri girdi. Sispelerinini kolunun üstünde taşıyordu ve yüzü de inanılmayacak kadar halsizdi.

"Kelsier!" dedi Vin öne atılarak.

"Selam millet," dedi Kelsier yorgun bir sesle.

Ben o yorgunluğu biliyorum, diye düşündü Vin. *Lehim sürükleme. Nereye gitmiş?*

"Geç kaldın Kell," dedi Dockson başını hesap defterlerinden kaldırmadan.

"Eğer tutarlılık için değilse, hiçbir şey için mücadele etmiyorum," dedi Kelsier sispelerinini yere bırakıp gerinerek, sonra da oturdu. "Clubs ve Dikiz nerede?"

"Clubs arka odada uyuyor," dedi Dockson. "Dikiz, Renoux'yla birlikte gitti. Etrafa göz kulak olmak için en iyi Kalaygözümüzün onunla olmasını isteyeceğini düşündük."

"İyi düşünmüşsün," dedi Kelsier derin bir şekilde iç çekerek ve duvara yaslanırken gözlerini kapattı.

"Güzel kardeşim berbat görünüyorsun," dedi Breeze.

"Göründüğü kadar kötü değil. Geri dönerken ağırdan aldım, hatta yolda birkaç saat uyumak için durdum bile."

"Evet, ama *neredeydin?*" diye sordu Ham üstüne basa basa. "Biz senin dışarıda... Ee, aptalca bir şeyler yapıyor olduğundan çok endişe ettik."

"Aslında, biz senin aptalca bir şeyler yapmakta olduğunu baştan kabul etmiştik," diye söylendi Breeze. "Biz sadece bu seferki olayın *ne kadar* aptalca çıkacağını merak ediyorduk. Ee, ne yaptın? Lord prelana suikast mı düzenledin? Düzinelerce asil mi öldürdün? Lord Hükümdar'ın kendi sırtındaki pelerini mi çaldın?"

"Hathsin Çukurları'nı yok ettim," dedi Kelsier sessizce.

Odaya ani bir sessizlik çöktü.

"Var ya," dedi Breeze en sonunda. "Şimdiye kadar onu hafife almamayı öğrenmiş olmalıydık."

"Yok mu ettin?" diye sordu Ham. "Hathsin Çukurları'nı nasıl yok edersin? Onlar sadece yerdeki bir dizi çatlak!"

"Ee, ben aslında çukurların kendilerini yok etmedim," diye açıklama yaptı Kelsier. "Ben sadece atiyum jeotlarını üreten kristalleri kırdım."

"Hepsini mi?" diye sordu Dockson affallayarak.

"Bulabildiklerimin hepsini," dedi Kelsier. "Ve o da birkaç yüz tane cep ediyor. Aslında şimdi Allomansim olduğu için yarıkların içinde hareket etmek çok daha kolay oldu."

"Ne kristalleri?" diye sordu Vin kafası karışmış bir hâlde.

"Atiyum kristalleri Vin," dedi Dockson. "Ortalarında atiyum boncukları olan jeotları onlar üretiyor; kimsenin gerçekten nasıl olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Kelsier başıyla onayladı. "Lord Hükümdar'ın atiyum jeotlarını Çekmek için basitçe aşağı Allomanserler gönderememesinin sebebi de kristaller. Kristallerin yakınında Allomansi kullanmak onların parçalanmasına neden oluyor ve tekrar oluşmaları da yüzlerce yıl sürüyor."

"Atiyum üretmeyecekleri yüzlerce yıl," diye ekledi Dockson.

Vin "O zaman sen..." diyerek sustu.

"Ben Son İmparatorluk'taki atiyum üretimini önümüzdeki üç yüz yıl kadar bir süre için aşağı yukarı bitirdim."

Elend. Venture Evi. Çukurlar'dan onlar sorumlu. Lord Hükümdar bunu öğrendiği zaman nasıl tepki verecek?"

"Seni manyak," dedi Breeze sessizce, gözleri kocaman açıktı. "Atiyum imparatorluk ekonomisinin temel dayanağı; Lord Hükümdar'ın aristokrasi üzerindeki egemenliğini devam ettirmesinin ana yollarından bir tanesi onu kontrol etmek. Biz onun rezervlerini alamamış olabiliriz ama bu da eninde sonunda aynı etkiyi yaratacak. Seni kahrolası deli... Seni kahrolası *dâhi*!"

Kelsier çarpık bir suratla gülümsedi. "İki iltifatına da teşekkür ediyorum. Sorgucular Clubs'ın dükkânına daha saldırmadı mı?"

"Nöbetçilerimizin gördüğü kadarıyla hayır," dedi Dockson.

"Güzel," dedi Kelsier. "Belki de Marsh'ı konuşturmayı başaramamışlardır. En azından belki Teskin istasyonlarının açığa çıkmış olduğunun farkında değillerdir. Şimdi, eğer kusura bakmazsanız, ben uyuyacağım. Yarın uzunca bir süre plan yapmamız gerek."

Grup durakladı.

"Plan mı?" diye sordu Dox en sonunda. "Kell... Biz biraz çekilmemiz gerektiğini düşünmeye başlamıştık. Biz bir ev savaşı çıkardık ve sen de demin imparatorluk ekonomisini yıktın. Paravanımız ve planımız da açığa çıkmış olduğuna göre... Eh, gerçekten de bizim daha fazla bir şeyler yapmamızı bekliyor olamazsın, değil mi?"

Kelsier gülümseyip tökezleyerek ayağa kalktı ve arka odaya doğru ilerledi. "Yarın konuşacağız."

"Sen onun ne planladığını düşünüyorsun Sazed?" diye sordu Vin. Ternsli ikindi yemeğini hazırlarken kilerin ocağının yanındaki bir taburede oturuyordu. Kelsier gece boyunca uyumuştu ve hâlâ kalkmamıştı.

"Gerçekten de hiçbir fikrim yok Hanımım," diye cevap verdi Sazed güvecin tadına bakarak. "Gerçi şu anda, şehir bu kadar dengesiz hâldeyken, Son İmparatorluk'a karşı harekete geçmek için mükemmel bir fırsat varmış gibi görünüyor."

Vin düşünceli bir şekilde durdu. "Sanırım hâlâ sarayı ele geçirebiliriz, Kell'in her zaman yapmayı istediği şey buydu. Ama eğer Lord Hükümdar'ın haberi varsa, diğerleri bunun olabileceğini düşünmüyor. Artı, bizim şehirde pek fazla bir şey yapmaya yetecek kadar askerimiz varmış gibi de görünmüyor. Ham ve Breeze adam toplamayı bitiremediler."

Sazed omuz silkti.

"Belki de Kelsier Lord Hükümdar hakkında bir şeyler yapmayı planlıyordur," diye tahmin yürüttü Vin.

"Belki."

"Sazed?" dedi Vin yavaşça. "Sen efsaneleri topluyorsun, değil mi?"

"Bir Sırdaş olarak ben pek çok şeyi topluyorum," dedi Sazed. "Hikâyeler, efsaneler, dinler. Ben gençken, başka bir Sırdaş depolayabilmem ve sonra da üzerine ekleyebilmem için bilgilerinin tamamını bana tekrar etmişti."

"Sen hiç bu Kelsier'in bahsettiği 'On Birinci Metal' efsanesini duymuş muydun?"

Sazed duraksadı. "Hayır Hanımım. O efsane ben onu Üstat Kelsier'den duyduğumda benim için yeniydi."

"Ama o bunun doğru olduğuna yemin ediyor," dedi Vin. "Ve ben de... her nedense ona inanıyorum."

"Benim duymadığım efsanelerin olması son derece mümkün," dedi Sazed. "Eğer Sırdaşlar her şeyi biliyor olsaydı, aramaya devam etmeye ne gerek kalırdı?"

Vin başıyla onayladı, hâlâ biraz kararsızdı.

Sazed çorbayı karıştırmaya devam etti. O... bu kadar önemsiz bir görevi yerine getirirken bile ağırbaşlı görünüyordu. Vekilharç cübbelerinin içinde ayakta duruyordu, ne kadar basit bir hizmeti yerine getirmekte olduğunu umursamaksızın çetenin işten çıkardığı hizmetkârların kolaylıkla yerini doldurmuştu.

Merdivenlerden hızlı ayak sesleri geldi ve Vin de kulaklarını dikip taburesinden kayarak indi.

"Hanımım?" diye sordu Sazed.

"Merdivenlerde biri var," dedi Vin, kapı ağzına doğru hareket ederken.

Çıraklardan bir tanesi ana odanın içine daldı; Vin adının Tase olduğunu düşünüyordu. Şimdi Yorlatek olmadığı için, çetenin birinci gözcüsü Tase olmuştu.

"İnsanlar meydanda toplanıyor," dedi Tase merdivenlere doğru işaret ederek.

"Ne oluyor?" dedi Dockson diğer odadan çıkarak.

"Fiskiye meydanında kalabalık var Üstat Dockson," dedi oğlan. "Sokaktaki söylentiler obligatörlerin daha fazla idam planladığını söylüyor."

Çukurlar için misilleme, diye düşündü Vin. *Fazla uzun sürmedi.*

Dockson'ın yüz ifadesi kararırdı. "Git Kell'i uyandır."

"Benim izlemeye niyetim var," dedi Kelsier yürüyerek odayı geçerken; üstünde basit skaa giysileri ve pelerini vardı.

Vin'in içi burkuldu. *Yine mi?*

"Sizler hepiniz nasıl isterseniz öyle yapabilirsiniz," dedi Kelsier. Uzun dinlenmenin ardından çok daha iyi görünüyordu; yorgunluğu kaybolmuş, yerine Vin'in ondan bekler hâle geldiği karakteristik kuvvet gelmişti.

"İdamlar büyük olasılıkla benim Çukurlar'da yaptığım şeye karşı bir tepki," diye devam etti Kelsier. "Ben o insanların ölmesini izleyeceğim çünkü dolaylı olarak buna ben sebep oldum."

"Bu senin suçun değil Kell," dedi Dockson.

"Bu hepimizin suçu," dedi Kelsier dobra dobra. "Bu bizim yaptığımız şeyi yanlış kılmıyor ancak eğer biz olmasaydık, o insanlar da ölmek durumunda kalmayacaktı. Ben, kişisel olarak, o insanlar için yapabileceğimiz şeyin en azından ölümlerine tanıklık etmek olduğunu düşünüyorum."

Kapıyı çekip açarak merdivenleri çıkmaya başladı. Yavaş yavaş çetenin geri kalanı da onu takip etti. Clubs, Sazed ve çıraklar sığınakta kalmıştı.

Vin küf kokulu merdivenleri çıkarak sonunda bir skaa varoşunun ortasındaki pis bir sokakta diğerlerine katıldı. Gökten kül yağıyor, tembel tanecikler hâlinde süzülüyordu. Kelsier çoktan sokaktan aşağı doğru yürümeye başlamıştı ve diğerleri de, Breeze, Ham, Dockson ve Vin, ona katılmak için hızla hareket ettiler.

Sığınak fıskiye meydanından çok uzakta değildi. Ancak Kelsier hedeflerinden birkaç sokak uzakta durakladı. Boş gözlü skaalar çeteyi iteleyerek etraflarından yürümeye devam ediyordu. Uzaklarda çanlar çaldı.

"Kell?" diye sordu Dockson.

Kelsier başını bir yana eğdi. "Vin, bunu duydun mu?"

Vin gözlerini kapattı, sonra da kalayını harladı. *Odaklan*, diye düşündü. *Dikiz'in söylediği gibi. Sürtünen ayakları ve mırıldanan sesleri bir kenara bırak. Kapanan kapıların ve nefes alan insanların ötesini duy. Dinle...*

"Atlar," dedi kalayını azaltıp gözlerini açarken. "Ve at arabaları."

"Vagonlar," dedi Kelsier sokağın yan tarafına doğru dönerek. "Esir vagonları. Onlar bu yöne geliyor."

Başını kaldırarak etrafındaki binalara baktı, sonra da bir yağmur oluğunu kavrayarak bir duvardan yukarı doğru tırmanmaya başladı. Breeze gözlerini devirerek Dockson'ı dürtüp binanın ön tarafına doğru işaret etti ama Vin ve Ham lehim ile kolayca Kelsier'i çatıya doğru takip ettiler.

"Orada," dedi Kell kısa bir mesafe ilerideki bir sokağa doğru işaret ederek. Vin meydana doğru ilerlemekte olan bir dizi parmaklıklı esir vagonunu zar zor seçebiliyordu.

Dockson ve Breeze bir pencerenin arasından eğimli çatıya çıktılar. Kelsier olduğu yerde kaldı, çatının kıyısında durmuş, gözlerini esirlerin vagonlarına dikmişti.

"Kell," dedi Ham temkinli bir şekilde. "Ne düşünüyorsun?"

"Hâlâ meydandan kısa bir mesafe uzaktayız," dedi Kelsier yavaşça. "Ve Sorgu-

cular esirlerle birlikte gitmiyor; onlar geçen sefer olduğu gibi saraydan gelecekler. O insanları koruyan yüz askerden fazlası olamaz."

"Yüz adam epey çok Kell," dedi Ham.

Kelsier bu sözleri duymuş gibi görünmüyordu. Öne doğru bir adımı daha atarak çatının kıyısına yaklaştı. "Ben bunu durdurabilirim... Onları kurtarabilirim."

Vin ileri çıkarak onun yanına geldi. "Kell, esirlerin yanında çok fazla muhafız olmayabilir ama fiskiye meydanı sadece birkaç blok ileride. Orası askerlerle tıklım tıklım, Sorgucular dan ise bahsetmeye bile gerek yok!"

Beklenmedik bir şekilde Ham onu desteklemedi. Dönerek Dockson ve Breeze'e bir bakış attı. Dox durakladı, sonra da omuz silkti.

"Siz hepiniz deli misiniz?" diye sordu Vin.

"Bekle bir saniye," dedi Breeze gözlerini kısarak. "Ben bir Kalaygöz değilim ama o esirlerin bazıları biraz fazla iyi giyimliymiş gibi görünmüyor mu?"

Kelsier donakaldı, sonra da küfretti. Bir uyarı olmadan çatının kenarından atlayarak aşağıdaki sokağa indi.

"Kell!" dedi Vin. "Ne..." Sonra o da duraklayarak kızıl güneş ışığında başını kaldırıp, yavaş yavaş yaklaşmakta olan vagon kafilesini izledi. Kalayla desteklenmiş gözleri vagonlardan birinde ön tarafa yakın oturmakta olan birisini tanıdığını fark etti.

Dikiz.

"Kelsier, neler oluyor!" diye sordu Vin onun arkasından sokak boyunca fırlarken.

Kelsier sadece birazcık yavaşladı. "O birinci vagonun içinde Renoux ve Dikiz'i gördüm. Nezaret Renoux'nun kanal kafilesini vurmuş olmalı; o kafeslerdeki insanlar bizim malikânede çalışmaları için kiraladığımız hizmetçiler, personel ve muhafızlar."

Kanal kafilesi, diye düşündü Vin. *Nezaret Renoux'nun sahte olduğunu öğrenmiş olmalı. Demek ki Marsh'ı konuşturmuşlar.*

Arkalarında Ham belirdi ve binadan çıkarak yanlarına geldi. Breeze ve Dockson geride kalmışlardı.

"Elimizi çabuk tutmamız gerek!" dedi Kelsier tekrar adımını hızlandırarak.

"Kell!" dedi Vin onun kolunu kavrayarak. "Kelsier, onları kurtaramazsın. Onlar fazlasıyla iyi korunuyor ve gündüz vakti şehrin ortasındayız. Sen sadece kendini öldürteceksin!"

Kelsier duraklayarak sokağın ortasında durdu ve Vin'in doğru döndü. Gözlerinin içine baktı, hayal kırıklığına uğramıştı. "Bunların hepsinin ne hakkında olduğunu anlamıyorsun, değil mi Vin? Asla da anlamadın. Daha önce senin beni bir kere durdurmana izin vermiştim, savaş meydanının yanındaki tepede. Bu sefer değil. Bu sefer ben bir şey yapabilirim."

"Ama..."

Kelsier kolunu silkerek kurtardı. "Senin hâlâ arkadaşlık hakkında öğreneceğin şeyler var Vin. Umarım ki bir gün bunların ne olduğunun farkına varırsın."

Sonra da koşarak vagonlara doğru gitmeye başladı. Ham, Vin'in yanından fırlayarak farklı bir yöne doğru gitti, meydana doğru ilerlemekte olan skaaları iterek yolunu açıyordu.

Vin birkaç saniye için Dockson ona yetişene kadar düşen küllerin altında aptal aptal dikildi.

"Bu delilik," diye mırıldandı Vin. "Biz bunu yapamayız, Dox. Bizler ölümsüz değiliz."

Dockson homurdandı. "Aciz de değiliz."

Breeze nefes nefese arkalarından gelerek bir yan sokağa doğru işaret etti. "Oraya. Benim askerleri görebileceğim bir yerlere gitmemiz gerek."

Vin onların kendisini çekip götürmesine izin verdi, bir anda endişesine suçluluk karıştığını hissetmişti.

Kelsier...

Kelsier içindekileri yuttu ve iki boş şişeciği bir kenara fırlattı. Şişecikler kaldırım taşlarına düşerek parçalanmadan önce havada ışıldadılar. Son bir ara sokaktan dışarı fırladığında ürkütücü bir şekilde boş olan bir ana yola çıktı.

Esir vagonları ona doğru geliyordu, iki sokağın kesişiminden oluşmuş küçük bir meydana girmekteydiler. Dikdörtgen şeklindeki her araç parmaklıklarla çevriliydi; her biri artık belirgin bir şekilde tanıdık olan insanlarla doldurulmuştu. Hizmetkârlar, askerler, kâhyalar... Bazıları isyancıydı, pek çoğu ise sadece sıradan insanlardı. Hiçbirisi ölmeyi hak etmiyordu.

Çok fazla skaa zaten öldü, diye düşündü metallerini harlayarak. *Yüzlerce. Binlerce. Yüz binlerce.*

Bugün olmaz. Daha fazla olmaz.

Bir sikke attı ve sıçrayıp geniş bir yay çizerek kendini havanın içinden İtti. Askerler başlarını kaldırarak işaret ettiler. Kelsier doğrudan ortalarına indi.

Askerler şaşkınlıkla dönerken bir an ortalık sessizleşti. Kelsier ortalarında çömelmişti, gökten kül tanecikleri düşüyordu.

Sonra İtti.

Haykırarak çelik harlayıp kalktı ve dışarı doğru İtti. Allomantik güç patlaması askerleri göğüs zırhlarından kavrayarak fırlatıp attı, bir düzine adamı havaya savrularak yoldaşlarına ve duvarlara bindirdiler.

Adamlar çığlık attılar.

Kelsier hızla dönüp bir asker grubunu İtti ve kendisini bir esir vagonuna doğru fırlatarak uçtu. Vagona çarptı, çeliğini harladı ve metal kapıyı elleriyle kavradı.

Esirler şaşkınlık içinde geriye çekildiler. Kelsier lehimle artırılmış bir güç patlamasıyla kapıyı söküp çıkardı, sonra da bunu yaklaşmakta olan bir grup askerin üstüne fırlattı.

"Kaçın!" dedi esirlere aşağı atlayarak hafifçe sokağa konarken. Döndü.

Ve kahverengi bir cübbe giymekte olan uzun boylu bir şekille yüz yüze geldi. Kelsier duraklayarak uzun boylu siluet yukarı uzanıp kapüşonunu indirirken geriye

çekildi. Metal kazıklar saplanmış bir çift göz açığa çıkmıştı.

Sorgucu gülümsedi ve Kelsier yan sokaklardan yaklaşan ayak seslerini duydu. Düzinelerce. Yüzlerce.

"Lanet olsun!" diye küfretti Breeze askerler meydanı doldururken. Dockson Breeze'i bir ara sokağın içine çekti. Vin de onları takip ederek gölgelerin içinde diz çöktü, dışarıdaki kavşakta askerlerin bağırışlarını dinliyordu.

"Ne var?" diye sordu.

"Sorgucu!" dedi Breeze, Kelsier'in önünde durmakta olan cübbeli bir şekle doğru işaret ederek.

"*Ne?*" dedi Dockson ayağa kalkarak.

Bu bir tuzak, diye düşündü Vin dehşet içinde. Askerler gizli ara sokaklardan belirerek meydana doluşmaya başladı. *Kelsier, çık oradan!*

Kelsier yerdeki bir muhafızı İtip kendisini geriye doğru fırlatarak esir vagonlarından birinin üstünden takla attı. Yere inerek eğildi, yeni asker mangalarına dik dik bakıyordu. Pek çoğu değnek taşıyor ve zırh giymiyordu. Siskıranlar.

Sorgucu da İterek kendisini külle dolu havanın içinden savurdu ve gümleyerek Kelsier'in önüne indi. Yaratık gülümsedi.

Bu aynı adam. Geçen seferki Sorgucu.

"Kız nerede?" dedi yaratık sessizce.

Kelsier soruyu duymazdan geldi. "Neden sadece tek bir taneniz var?" diye hesap sordu.

Yaratığın gülümsemesi derinleşti. "Kurayı ben kazandım."

Sorgucu bir çift obsidiyen balta çıkarırken Kelsier lehim harlayarak yan tarafa doğru fırladı. Meydan hızlı bir şekilde askerlerle tıklım tıklım olmuştu. Kelsier vagonların içindeki insanların seslendiğini duyabiliyordu.

"Kelsier! Lord Kelsier! Lütfen!"

Kelsier Sorgucu üzerine gelirken sessizce küfretti. Uzanarak hâlâ dolu olan vagonlardan birisini Çekerek kendisini bir grup askerin üzerinden havaya savurdu. Yere indi, sonra da içindekileri serbest bırakma niyetiyle vagona doğru koştu. Ancak tam o varırken vagon sarsıldı. Kelsier tam zamanında yukarıya bir göz atarak aracın tepesinden çelik gözlü canavarın ona sırıttığını gördü.

Kelsier kendisini geriye doğru Çekerken kafasının yanından savrulan bir baltanın rüzgârını hissetti. Yere düzgünce indi ama bir grup asker saldırırken anında kenara sıçramak zorunda kalmıştı. Yere inerken uzanarak dayanak olsun diye vagonlardan bir tanesini Çekti ve az önce fırlatmış olduğu demir kapıya da asıldı. Parmaklıklı kapı havaya fırladı ve asker mangasına çarparak onları dağıttı.

Sorgucu arkadan saldırdı ama Kelsier zıplayarak uzaklaştı. Hâlâ taklalar atmakta olan kapı önündeki kaldırım taşları boyunca sekti ve tam üzerinden geçtiği sırada Kelsier bunu İterek kendisini yukarıya doğru fırlattı.

Vin haklıymış, diye düşündü Kelsier hüsranla. Aşağıda Sorgucu onu izliyor.

doğal olmayan gözleriyle onu takip ediyordu. *Bunu yapmamam gerekirdi.* Aşağıda bir grup asker onun serbest bırakınış olduğu skaaları bir araya topluyordu.

Kaçmanı gerek, Sorgucuyu ekmeye çalışmalıyım. Bunu daha önce de yaptım.

Ama... yapamıyordu. Yapmayacaktı, bu sefer olmazdı. Daha önce çok fazla kere taviz vermişti. Eğer bu ona diğer her şeye mal olacaksa bile, Kelsier bu esirleri kurtarmak zorundaydı.

Ve ondan sonra, tam düşmeye başlarken bir grup adamın kavşağa doğru hızla gelmekte olduğunu gördü. Silahları vardı ama üniformaları yoktu. Başlarında ise tanıdık biri koşuyordu.

Ham! Demek oraya gittin.

"Ne oluyor?" diye sordu Vin endişe içinde meydana bakmak için başını uzatarak. Yukarıda Kelsier'in şekli, koyu pelerini arkasından dalgalanarak savaşa doğru geri düşüyordu.

"Bu bizim asker birimlerimizden biri!" dedi Dockson. "Ham onları getirmiş olmalı."

"Kaç tane?"

"Onları birkaç yüzlük gruplar hâlinde tutuyorduk."

"O zaman sayıca az olacaklar."

Dockson başını sallayarak onayladı.

Vin ayağa kalktı. "Ben de gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun," dedi Dockson sertçe, pelerininden yakalayarak Vin'i geriye çekerken, "Senin o canavarlardan bir tanesiyle son yüzleştiğin zaman olanın yine tekrarlanmasını istemiyorum," dedi.

"Ama..."

"Kell'e bir şey olmayacak," dedi Dockson. "O sadece Ham'in esirleri serbest bırakmasına yetecek kadar onu oyalamaya çalışacak, sonra da kaçacak. İzle."

Vin geriye çekildi.

Yan tarafında Breeze kendi kendine mırıldanıyordu. "Evet, korkuyorsunuz. Hadi onun üzerine odaklanalım. Diğer her şeyi Teskin edip alalım. Sizi dehşet içinde bırakalım. Orada dövüşen bir Sissoyluyla bir Sorgucu var. Sizler *bu* işe karışmak istemezsiniz..."

Vin tekrar meydana doğru bir göz attı ve bir askerin değneğini düşürüp kaçtığını gördü. *Savaşmanın başka yolları da var*, diye düşünerek Breeze'in yanında diz çöktü. "Ben nasıl yardım edebilirim?"

Ham'in birimi imparatorluk askerlerine bindirir ve esir vagonlarına doğru savaşarak yollarını açmaya başlarken, Kelsier tekrar Sorgucudan kaçındı. Saldırı sıradan askerlerin dikkatini başka yere çekti ve onlar da Kelsier ile Sorgucuyu kendi aralarında savaşmaya bırakmaktan son derece memnunmuş gibi göründüler.

Yan tarafta Kelsier skaaların küçük avlunun etrafındaki sokaklara yığılmaya başladığını görebiliyordu, savaş ilerideki fıskiye meydanında beklemekte olanların

da dikkatini çekiyordu. Kelsier ite kaka savaşa doğru gelmeye çalışan başka imparatorluk askeri mangalarının da olduğunu görebiliyordu ama sokakları dolduran binlerce skaa onların ilerleyişini ciddi derecede yavaşlatıyordu.

Sorgucu saldırdı ve Kelsier de kaçındı. Yaratığın sinirlenmeye başladığı belliydi. Yan tarafta, Ham'in adamlarından küçük bir grup esir vagonlarından birine ulaştı ve kilidini kırarak esirleri serbest bıraktılar. Ham'in askerlerinin kalan kısmı esirler kaçarken imparatorluk askerlerini meşgul ediyordu.

Kelsier gülümseyerek öfkeli Sorgucuya dik dik baktı. Yaratık sessizce hırladı.

"Valette!" diye çığlık attı bir ses.

Kelsier şaşkınlıkla döndü. İyi giyimli bir asil askerlerin arasından savaşın ortasına doğru ite kaka yolunu açıyordu. Bir düello değneği taşıyordu ve iki bahtsız koruma tarafından da korunmaktaydı ama zarar görmemesinin sebebi büyük ölçüde iki tarafın da belli ki asil kanı taşıyan bir adama saldırmak isteyip istemediklerinden emin olamamalarıydı.

"Valette!" diye bağırdı Elend Venture tekrar. Askerlerden birine doğru döndü. "Kim size Renoux Evi'nin konvoyuna saldırmanızı söyledi? Bu yetkiyi size kim verdi!"

Harika, diye düşündü Kelsier bir gözünü temkinle Sorgucunun üstünde tutarak. Yaratık Kelsier'i çarpık, nefret dolu bir yüz ifadesiyle izliyordu.

Sen aynen öyle benden nefret etmeye devam et, diye düşündü Kelsier. *Ben sadece Ham'in esirleri kurtarmasına yetecek kadar uzun süre dayanmak zorundayım. Ondan sonra da seni ekeceğim.*

Sorgucu uzandı ve umursamazca yanlarından geçerek kaçmakta olan bir hizmetçinin kafasını kesti.

"Hayır!" diye bağırdı Kelsier ceset Sorgucunun ayaklarının dibine düşerken. Yaratık başka bir kurban yakaladı ve baltasını kaldırdı.

"Pekâlâ," dedi Kelsier kemerinden bir çift şişecik çıkararak uzun adımlarla ileri doğru yürürken. "Pekâlâ. Benimle mi savaşmak istiyorsun? Gel bakalım!"

Yaratık gülümseyerek yakaladığı kadını bir tarafa itti ve Kelsier'e doğru geniş adımlarla geldi.

Kelsier tıpalara fiske atarak çıkardı ve aynı anda iki şişeciği birden kafasına dikti, sonra da bunları bir kenara attı. Metaller göğsünün içinde harlandı, öfkesinin yanında yanıyorlardı. Ağabeyi ölmüştü. Karısı ölmüştü. Aileler, arkadaşlar ve kahramanlar. Hepsi ölmüştü.

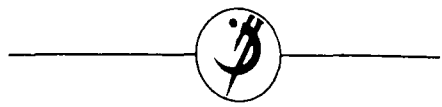
Beni intikam almaya mı zorlamak istiyorsun, diye düşündü. *Eh, ben de alırım o zaman!*

Kelsier Sorgucunun birkaç adım önünde durakladı. Yumrukları sıkılı olarak devasa bir İtmeyle çeliğini harladı. Etrafındaki insanlar sanki korkunç, görülmez bir güç dalgasıyla vurulmuş gibi metalleri tarafından geriye doğru fırlatıldılar. İmparatorluk askerleri, esirler ve isyancılarla tıklım tıklım olan meydan Kelsier ile Sorgucunun etrafında küçük bir boşluk bırakarak açıldı.

"Hadi bakalım," dedi Kelsier.

Ben asla korkulan biri olmayı istemedim.

Eğer pişmanlık duyduğum bir şey varsa, bu da sebep olmuş olduğum korku. Korku despotların aletidir. Ne yazık ki söz konusu olan şey dünyanın kaderi olduğu zaman, elinde hangi alet varsa onu kullanıyorsun.

34

ÖLMÜŞ VE ÖLMEKTE OLAN adamlar kaldırım taşlarına yığılmıştı. Skaalar yolları tıkıyordu. Esirler sesleniyor, onun adını haykırıyorlardı. Dumanlı bir güneşten gelen ısı sokakları yakıyordu.

Ve gökten kül yağıyordu.

Kelsier bıçaklarını çekip lehimini harlayarak ileri atıldı. Atiyum yaktığı zaman Sorgucu da öyle yaptı ve büyük ihtimalle ikisinin de uzun süreli bir dövüş için yetecek kadar atiyumu vardı.

Kelsier sıcak havayı iki kere yararak Sorgucuya saldırdı, kolları bulanık bir görüntüydü. Yaratık atiyum gölgelerinden oluşmuş çılgın bir girdabın ortasında darbelerinden kaçındı, sonra da baltasını savurdu.

Kelsier zıpladı, lehim atlayışına insanüstü bir yükseklik kazandırıyordu ve savrulan silahın hemen üzerinden geçti. Uzandı ve arkasında dövüşmekte olan bir grup askeri İterek kendisini ileri doğru fırlattı. İki ayağını birden Sorgucunun suratına indirerek onu tekmeledi ve havada geriye doğru takla attı.

Sorgucu tökezledi. Kelsier düşerken bir askeri Çekerek kendisini geriye doğru gönderdi. Askerin de Demirçekişin gücü yüzünden ayakları yerden kesildi ve Kelsier'e doğru gelmeye başladı. İki adam da havaya fırlamıştı.

Kelsier demir harlayarak ayakları yerden kesilen askeri Çekmeye devam ederken sağ tarafında kalan bir asker grubunu da Çekti. Âdeta bir topaca döndü. Kelsier yan tarafa doğru uçtu ve sanki Kelsier'in gövdesine bir iple bağlıymışçasına tutulan asker, zincirin ucundaki top gibi geniş bir yay çizerek savruldu.

Şanssız asker tökezlemekte olan Sorgucuya bindirerek ikisini birden boş bir esir vagonunun parmaklıklarına vurdu.

Asker kendinden geçmiş bir hâlde yere yığıldı. Sorgucu demir kafesten sekti ve elleriyle dizlerinin üstüne düştü. Yaratığın göz dövmeleri boyunca yüzünden aşağı bir kan çizgisi aktı ama o başını kaldırarak gülümsedi. Ayağa kalkarken birazcık bile sersemlemiş görünmüyordu.

Kelsier kendi kendine küfrederek yere indi.

Sorgucu inanılmayacak bir hız patlamasıyla boş, kutuya benzer esir hücresini iki parmaklığından kavradı, sonra da bütün kafesi arabanın tekerleklerinden söktü.

Oha be!

Yaratık hemen döndü ve devasa demir kafesi sadece birkaç ayak uzakta durmakta olan Kelsier'e doğru fırlattı. Kaçmak için zaman yoktu. Hemen arkasında bir bina yükseliyordu, eğer kendini geriye doğru İterse ezilirdi.

Kafes ona doğru uçtu ve o da sıçrayarak vücudunu havada dönmekte olan kafesin açık kapısından içeriye sokabilmek için bir Çelikitişi kullandı. Hücrenin içinde de kıvrılarak kendinden uzağa doğru her yönü İtti; metal kafes duvara gümbürtüyle çarpar ve sonra da sekip kurtulurken kendisini tam ortada sabit tutmuştu.

Kafes yuvarlandı, sonra da zemin boyunca sürüklenmeye başladı. Kelsier kendisini boşluğa bırakarak kafes yavaşça aşağı kayarken çatısının iç tarafına kondu. Parmaklıkların arasından savaşan bir asker denizinin ortasındaki Sorgucunun onu izlediğini görebiliyordu; vücudu dönen, fırlayan ve hareket eden atiyum görüntülerinden oluşan bir bulutla sarmalanmıştı. Sorgucu hafif bir takdir işaretiyle Kelsier'e başını salladı.

Kelsier bağırarak dışarı doğru İtti, kendisini ezilmekten korumak için lehim harlamıştı. Kafes dağıldı, metal tavanı döne döne havaya fırladı, parmaklıklar da yerlerinden kurtularak etrafa saçıldı. Kelsier arkasındaki parmaklıkları Çekti ve önündeki parmaklıkları da İterek Sorgucuya doğru bir metal nehri gönderdi.

Yaratık bir elini kaldırarak ustalıklı bir şekilde üstüne doğru gelen iri metal yağmurunu ikiye ayırdı. Ancak Kelsier parmaklıkları kendi vücuduyla takip ederek kendisini de bir Çelikitmeyle Sorgucuya doğru fırlattı. Sorgucu, şanssız bir askeri dayanak olarak kullanarak kendisini yan tarafa doğru Çekti. Adam sürüklenerek kendi dövüşünden koparılırken haykırdı ama Sorgucu zıplayarak askeri yere İtip adamı ezerken sesi kesildi.

Sorgucu havaya fırladı. Kelsier Sorgucuyu gözüyle takip ederken bir grup askere doğru İterek kendisini yavaşlattı. Arkasında kafesin tavanı çatırtıyla yere düşüp etrafa taş parçacıkları fırlattı. Kelsier buna bastırıp kendisini yukarı fırlatarak Sorgucunun peşinden gitti.

Kül tanecikleri süratle yanından geçti. İleride Sorgucu aşağıdaki bir şeyleri Çekerek döndü. Yaratık anında yönünü değiştirerek doğrudan Kelsier'in üstüne doğru uçmaya başladı.

Kafa kafaya çarpışma. Kafasından dışarı kazıklar çıkmayan adam için kötü

fikir. Kelsier bir askeri acıleyle Çekerek tam Sorgucu başının üzerinden çaprazlama geçerken aşağı doğru savruldu.

Kelsier lehim harladı, sonra da yukarıya doğru çekmiş olduğu askerle çarpıştı. İkisi havada hızla döndüler. Neyse ki asker Ham'inkilerden biri değildi.

Kendisini yan tarafa doğru İterken, "Pardon arkadaş," dedi Kelsier sohbet eder gibi.

Asker fırlayarak uzaklaştı, Kelsier onu savaş meydanının üstünde yükselmek için kullanırken sonunda bir binanın yan tarafına bindirdi. Aşağıda, Ham'in ana mangası nihayet son esir vagonuna ulaşmıştı. Ne yazık ki birkaç imparatorluk asker grubu daha bön bön bakan skaa kalabalıklarının arasından ite kaka yollarını açmışlardı. Bir tanesi büyük bir okçu takımıydı, obsidiyen başlı oklar taşıyorlardı.

Kelsier küfrederek kendisini düşmeye bıraktı. Okçular konum aldılar, belli ki doğrudan savaşan kalabalığın içine ateş açmaya hazırlanıyorlardı. Kendi askerlerinin bazılarını da öldüreceklerdi ama salvolarının büyük bir kısmı kaçmakta olan esirlere isabet edecekti.

Kelsier kaldırım taşlarının üstüne düştü. Yan tarafa doğru uzanarak yok etmiş olduğu kafesten kalan bazı parmaklık çubuklarını Çekti. Bunlar Kelsier'e doğru uçtu.

Okçular yaylarını gerdi. Ama onların atiyum gölgelerini görebiliyordu.

Kelsier çubukları bıraktı ve kendisini sadece biraz yan tarafa İterek çubukların okçularla kaçmakta olan esirlerin arasından uçmasını sağladı.

Okçular ateş etti.

Kelsier çubukları kavradı, demir ve çeliğin ikisini birden harlayarak her çubuğun bir ucunu İtti ve öbür ucunu da Çekti. Çubuklar havada yalpaladı ve anında öfkeli, çılgın yel değirmenleri gibi dönmeye başladılar. Uçmakta olan okların büyük bir kısmı dönen demir çubuklar tarafından engellenerek etrafa saçılmıştı.

Çubuklar tangırtıyla yerdeki dağınık okların arasına düştüler. Okçular afallayarak kalakalmışlardı. Kelsier tekrar yan tarafa doğru sıçradı, sonra da çubukları hafifçe Çekerek onları önünde havaya kaldırdı. İterek çubukları okçuların üzerine doğru gönderdi. Adamlar çığlık atarlarken, onları ölümle baş başa bırakıp sırtını döndü; gözleri gerçek düşmanını arıyordu.

Nerede saklanıyor o yaratık?

Bir kargaşa sahnesine bakıyordu. İnsanlar savaşıyor, koşuyor, kaçıyor ve ölüyordu; Kelsier'in gözlerinde her birinin geleceğini gösteren bir atiyum gölgesi vardı. Ancak şu durumda, gölgelerin yaptığı şey savaş meydanında hareket eden insanların sayısını ikiye katlamaktı ve sadece karmaşa hissini artırıyordu.

Gittikçe daha da fazla sayıda asker geliyordu. Ham'in adamlarının pek çoğu yerdeydi, kalanların çoğu da geri çekiliyordu; neyse ki sadece zırhlarını bir kenara atarak kolaylıkla skaa kalabalıklarına karışabilirlerdi. Kelsier, Renoux ve Dikiz'in içinde olduğu son esir vagonu hakkında daha çok endişe ediyordu. Ham'in grubunun savaşa girmiş oldukları açı onların arkadan öne doğru vagon sırası boyunca ilerlemelerini gerektiriyordu. Renoux'ya ilk önce ulaşmaya çalışmak, diğer beş vagonun yanından, içindekileri serbest bırakmadan geçip gitmek anlamına gelecekti.

Ham'in belli ki Dikiz ve Renoux serbest kalıncaya kadar gitmeye bir niyeti yoktu. Ve Ham nerede dövüşüyorsa, isyancı askerler de orada dayanıyordu. Lehimkollara ayrıca Haydut denmesi boşuna değildi; onların dövüş tekniklerinde hiçbir incelik yoktu; kurnazca Demirçekmiyor ya da Çelikitmiyorlardı. Ham sadece saf güç ve hızla saldırıyor, düşman askerlerini yolundan fırlatıp atıyor, saflarını yıkıp geçiyor, elli adamlık mangasını son esir vagonuna doğru götürüyordu. Onlar vagona ulaştıkları zaman, adamları kapının kilidini kırarken Ham geriye çekilip bir grup düşman askeriyle dövüştü.

Kelsier gururla gülümsedi, gözleri hâlâ Sorgucuyu arıyordu. Adamlarının sayısı azdı ama düşman askerleri skaa isyancıların kararlığının karşısında gözle görülür şekilde tedirgin olmuş gibi görünüyordu. Kelsier'in adamları tutkuyla savaşıyordu; diğer çok sayıdaki eksiklerine rağmen, hâlâ sadece tek bir avantaja sahiplerdi.

İşte onları sonunda savaşmaya ikna edebilirsen böyle oluyor. İşte onların hepsinin içinde gizlenen şey bu. Sadece bunu ortaya çıkarmak o kadar zor ki...

Renoux vagondan çıktı, sonra da kenara çekilerek hizmetkârlarının aceleyle kafeslerinden kaçmalarını izledi. Aniden, iyi giyimli biri arbedenin arasından fırlayarak Renoux'yu giysisinin önünden kavradı.

"Valette nerede?" diye hesap sordu Elend Venture, çaresiz sesi Kelsier'in kalayla güçlendirilmiş kulaklarına ulaşıyordu. "O hangi kafesin içindeydi?"

Evlat, beni gerçekten de kızdırmaya başlıyorsun, diye düşündü Kelsier İterek askerlerin arasından kendine bir yol açıp vagona doğru koşarken.

Sorgucu bir dizi askerin arkasından sıçrayarak belirdi. Kafesin tepesine konarak bütün aracı sarstı, pençeye benzer iki eliyle de birer obsidiyen baltayı kavramıştı. Yaratığın gözleri Kelsier'inkilerle buluştu ve gülümsedi, sonra da kafesin tepesinden aşağı atlayarak bir baltasını Renoux'nun sırtına gömdü.

Kandra gözleri kocaman açılarak silkindi. Sorgucu ondan sonra Elend'e doğru döndü. Kelsier yaratığın oğlanı tanıyıp tanımadığından emin değildi. Belki Sorgucu Elend'in de Renoux'nun ailesinden biri olduğunu düşünüyordu. Belki de hiç umurunda değildi.

Kelsier sadece bir an için durakladı.

Sorgucu vurmak için baltasını kaldırdı.

O oğlanı seviyor.

Kelsier içindeki çeliği harladı, alevlendirdi, sonunda göğsü Küldağları gibi yanana kadar kızdırdı. Arkasındaki askerlere şiddetle abanarak düzinelercesini geriye doğru fırlattı ve Sorgucuya doğru uçtu. Yaratığa baltayı savurmak üzereyken bindirdi.

Elinden kurtulan balta birkaç ayak uzakta tıkırtıyla taşların üzerine düştü. Kelsier ikisi yere düşerlerken Sorgucuyu boynundan kavradı, sonra da lehimle güçlendirilmiş kaslarla sıkmaya başladı. Sorgucu uzanarak Kelsier'in ellerini yakaladı, can havliyle onları açmaya çalışıyordu.

Marsh haklıymış, diye düşündü Kelsier kargaşanın arasında. *Hayatı için korkuyor. Öldürülmesi* mümkün.

Sorgucunun zorla da olsa nefesi kesildi, gözlerinden dışarı çıkan metal kazık

uçları Kelsier'in yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kelsier yan tarafında Elend Venture'nın tökezleyerek geri çekildiğini gördü.

"Kız iyi!" dedi Kelsier sıkılı dişlerinin arasından. "O Renoux mavnalarında değildi. Git!"

Elend tereddüt içinde durakladı, sonunda korumalarından bir tanesi belirdi. Oğlan onun kendisini sürükleyerek uzaklaştırmasına izin verdi.

Az önce bir asilin hayatını kurtardığıma inanamıyorum, diye düşündü Kelsier Sorgucuyu boğmak için çabalarken. *Bunun kıymetini bilsen iyi olur, kız.*

Sorgucu yavaş yavaş, Kelsier'in ellerini zorlayarak açtı. Yaratık tekrar gülümsemeye başladı.

Amma da güçlüler!

Sorgucu Kelsier'i geriye itti, sonra da bir askeri Çekerek kendisini kaldırım taşları boyunca uzaklaştırdı. Sorgucu bir cesede çarptı ve geriye doğru takla atarak ayaklarının üstünde doğruldu. Boynu Kelsier'in kavrayışı yüzünden kızarmıştı ve boynunda etini yırtmış olan tırnak izleri de vardı ama hâlâ gülümsüyordu.

Kelsier bir askeri İterek kendisini de ayağa kaldırdı. Yan tarafında Renoux'nun vagona sırtını dayamış olduğunu gördü. Kelsier kandranın bakışını yakaladı ve hafifçe başını salladı.

Renoux içini çekerek sırtındaki baltayla yere yığıldı.

"Kelsier!" diye bağırdı Ham kalabalığın üzerinden.

"Git!" dedi Kelsier ona. "Renoux öldü."

Ham Renoux'nun vücuduna doğru baktı, sonra da başıyla onayladı. Adamlarına dönerek emirler vermeye başladı.

"Firari," dedi gıcırtılı bir ses.

Kelsier hızla döndü. Sorgucu hızlı adımlarla geliyordu; adımlarında lehimin kıvrak gücü, etrafında da atiyum gölgelerinden oluşmuş bir pus vardı.

"Hathsin Firarisi," dedi. "Bana bir dövüş sözü verdin. Daha fazla mı skaa öldürmeliyim?"

Kelsier metallerini harladı. "Ben bizim işimiz bitti demedim." Sonra da gülümsedi. Endişeliydi, acı içindeydi ama ayrıca neşeliydi de. Bütün hayatı boyunca, hep kalıp savaşmayı arzu etmiş olan bir parçası olmuştu.

Her zaman bir Sorgucuyla kapışıp kapışamayacağını görmek istemişti.

Vin kalabalığın üstünden çaresizce olanları görmeye çalışarak ayağa kalktı.

"Ne var?" diye sordu Dockson.

"Sanırım Elend'i gördüm!"

"Burada mı? Bu kulağa biraz saçma geliyor, sence de öyle değil mi?"

Vin kızardı. *Büyük ihtimalle.* "Yine de, ben daha iyi bir bakış açısı bulmaya çalışacağım." Ara sokağın duvarını kavradı.

"Dikkatli ol," dedi Dox. "Eğer o Sorgucu seni görecek olursa..."

Vin başıyla onaylayarak tuğlalardan yukarı hızla tırmandı. Yeteri kadar yükseğe çıktığı zaman da tanıdık şekiller arayarak kavşağı taradı. Dockson haklıydı, Elend

görünürde yoktu. Vagonlardan bir tanesi, Sorgucunun kafesini sökmüş olduğu vagon yan tarafa devrilmiş yatıyordu. Atlar etrafta tepiniyordu, savaşanlar skaa kalabalıkları tarafından çevrelenmişlerdi.

"Ne görüyorsun?" diye seslendi Dox yukarı doğru.

"Renoux yerde!" dedi Vin gözlerini kısıp kalay yakarak. "Sırtında bir balta varmış gibi görünüyor."

"Bu onun için öldürücü olabilir de, olmayabilir de," dedi Dox tereddütlü bir şekilde. "Ben kandralar hakkında fazla bir şey bilmiyorum."

Kandra mı?

"Ya esirler?" diye seslendi Dox.

"Hepsi kurtulmuş," dedi Vin. "Kafesler boş. Dox, orada *çok* fazla skaa var!" Sanki fiskiye meydanındaki bütün kalabalık küçük kavşağın etrafına toplanmış gibi görünüyordu. Bölge küçük bir çöküntünün içindeydi ve Vin her yönde yükselerek uzanan sokakları tıklım tıklım dolduran binlerce skaa görebiliyordu.

"Ham gitmiş!" dedi Vin. "Onu ölü ya da diri hiçbir yerde göremiyorum! Dikiz de yok."

"Ya Kell?" diye sordu Dockson aceleyle.

Vin durakladı. "O hâlâ Sorgucuyla dövüşüyor."

Kelsier lehimini harlayarak Sorgucuyu yumrukladı, gözlerinin ön tarafından dışarı çıkan düz metal disklerden kaçınmaya dikkat ediyordu. Yaratık tökezledi ve Kelsier yumruğunu karnına gömdü. Sorgucu hırladı ve Kelsier'in yüzüne tokat atarak onu bir darbede yere devirdi.

Kelsier başını iki yana salladı. *Bu şeyi öldürmek için ne lazım*, diye düşündü. İterek kendisini tekrar ayağa kaldırdı ve geriledi.

Sorgucu kararlı adımlarla ilerledi. Askerlerin bazıları Ham ve adamlarını kalabalığın içinde bulmaya çalışıyordu ama pek çoğu sadece dikiliyordu. İki güçlü Allomanser arasındaki bir dövüş ancak hakkında fısıldanacak bir şeydi, asla tanık olunmazdı. Hem askerler hem de skaalar afallamış olarak duruyor, huşu içinde savaşı izliyordu.

O *benden daha güçlü*, diye kabul etti Kelsier Sorgucuyu temkinle izlerken. *Ama güç her şey değil.*

Kelsier uzanarak daha küçük metal kaynaklarını kavradı ve bunları Çekerek sahiplerinden uzaklaştırdı; metal başlıklar, güzel çelik kılıçlar, sikke keseleri, bıçaklar. Kelsier Çelikitmeleri ve Demirçekmelerini dikkatli bir şekilde manipüle ederek bunları Sorgucuya fırlattı ve atiyumunu da yanık tuttu ki kontrol ettiği her cismin Sorgucunun gözlerinde her tarafa yayılan kalabalık atiyum görüntüleri olsun.

Sorgucu savrulan metal parçacıklarını savuşturarken küfretti. Ancak Kelsier sadece Sorgucunun kendi İtmelerini ona karşı kullanarak her cismi geri Çekip döndürerek yaratığa doğru hızla geri gönderdi. Sorgucu bir patlamayla bütün cisimleri aynı anda İterek uzağa savurdu ve Kelsier de onların gitmesine izin verdi. Ancak Sorgucu İtmeyi keser kesmez Kelsier silahlarını geri Çekti.

İmparatorluk askerleri bir halka oluşturmuş, temkinli bir şekilde izliyorlardı. Kelsier onları kullandı, göğüs zırhlarına doğru İterek kendisini havada bir ileri bir geri savurdu. Konumundaki hızlı değişimler onun sürekli hareket hâlinde olmasını sağlıyor, Sorgucunun kalasını karıştırıyor ve onun farklı uçan metal parçalarını istediği yere doğru İtmesine izin veriyordu.

"Bir gözünü kemer tokanın üstünde tut," dedi Dockson Vin'in yanında tuğlaları kavramış olarak hafifçe sendelerken. "Eğer aşağı düşersem beni yavaşlatmak için şöyle bir Çek, hı?"

Vin başını salladı ama Dox'a fazla dikkat etmiyordu. Kelsier'i izliyordu. "O inanılmaz!"

Kelsier havada ileri geri savruluyordu, ayakları yere hiç değmiyordu. İtme ve Çekmelerine karşılık veren metal parçacıkları vızıldıyordu etrafında. Onları öylesine bir beceriyle kontrol ediyordu ki insan bunları canlı şeyler sanabilirdi. Sorgucu onları öfkeyle savuşturuyordu ama hepsini birden takip etmekte sorun yaşadığı belliydi.

Ben Kelsier'i hafife almışım, diye düşündü Vin. *Onun çok fazla şeyle uğraştığı için Siskanlardan daha az yetenekli olacağını varsaymıştım. Ama hiç de öyle değildi. Bu. İşte onun uzmanlık alanı* buydu; *uzman kontrolüyle İtme ve Çekme.*

Ve demir ve çelik de beni kişisel olarak eğittiği metallerdi. Belki o da en başından beri anlıyordu.

Kelsier metallerden bir girdabın içinde uçuyor ve dönüyordu. Ne zaman bir şey yere çarpsa, onu yine havaya fırlatıyordu. Cisimler her zaman düz çizgiler hâlinde uçuyordu ama o hareket hâlindeydi, kendisini de İtiyor, cisimleri havada tutuyor, düzenli olarak da Sorgucuya fırlatıyordu.

Yaratık hızla döndü, kafası karışmıştı. Kendisini yukarıya doğru İtmeye çalıştı ama Kelsier daha büyük metal parçalarından birkaç tanesinin onun başının üstünden fırlattı ve o da onları İterek sıçrayışını bozmak zorunda kaldı.

Demir bir çubuk Sorgucunun suratına çarptı.

Yaratık tökezledi, kan yüzünün yan tarafındaki dövmeleri kaplıyordu. Çelik bir miğfer yan tarafına vurarak onu geriye fırlattı.

Kelsier kızgınlığının ve öfkesinin arttığını hissederek metal parçalarını hızla fırlatmaya başladı. "Marsh'ı da öldüren sen miydin?" diye bağırdı cevabı dinlemek için bir zahmete girmeden.

"Yıllar önce ben mahkûm edilirken sen de orada mıydın?"

Sorgucu korunmak için bir elini kaldırarak bir sonraki metal sürüsünü İtip uzaklaştırdı. Geriye doğru topallayarak sırtını devrilmiş tahta vagona dayadı.

Kelsier yaratığın hırladığını duydu ve ani bir güçlü İtiş kalabalığı süpürüp geçti. Askerleri devirip Kelsier'in metal silahlarının uçup gitmesini sağladı.

Kelsier metallerin gitmesine izin verdi. Öne doğru koşarak gevşek bir kaldırım taşını kaptı ve sersemlemiş Sorgucunun üstüne atıldı.

Yaratık ona doğru döndü. Kelsier kaldırım taşını savurarak bağırdı, gücü neredeyse lehimden çok öfkeden geliyordu.

Sorgucuyu tam gözlerinin üstünden vurdu. Yaratığın kafası birden geriye doğru savrularak yan dönmüş vagonun tabanına çarptı. Kelsier tekrar vurdu, bağırarak kaldırım taşını yaratığın suratına tekrar tekrar indirdi.

Sorgucu acı içinde uludu ve pençeye benzer ellerle Kelsier'e doğru uzandı, sanki ileri sıçrayacakmış gibi hareket ediyordu. Sonra bir anda sarsılarak durdu, kafası vagonun tahtasına yapışmıştı. Kazıkların kafatasının arka tarafından dışarı çıkan uçları Kelsier'in darbeleriyle tahtaya çakılmıştı...

Yaratık öfkeyle çığlık atarak kafasını tahtadan kurtarmak için debelenirken Kelsier gülümsedi. Kelsier yan tarafa dönerek birkaç saniye önce yerde görmüş olduğu bir nesneyi aradı. Bir cesedi tekmeleyerek çevirdi ve obsidiyen baltayı yerden kaptı, tırtıklı kaba bıçağı kızıl güneş ışığında ışıldıyordu.

"Beni buna ikna ettiğin için çok memnun oldum," dedi sessizce. Sonra da iki eliyle tuttuğu baltayı savurarak Sorgucunun boynunun içinden geçirip arkasındaki tahtaya gömdü.

Sorgucunun bedeni kaldırım taşlarının üstüne yığıldı. Kafası kendi kazıklarıyla tahtaya çakılmış olarak olduğu yerde kalmıştı; ürkütücü, doğal olmayan dövmeli gözleri karşıya bakıyordu.

Kelsier kalabalıkla yüzleşmek için döndü, bir anda inanılmayacak kadar yorgun hissetmişti. Düzinelerce yara ve kesik yüzünden vücudu ağrıyordu ve pelerininin ne zaman kopup gitmiş olduğunun farkında bile değildi. Ancak askerlerle cüretkârca yüzleşti, yara izli kolları açıkça görülüyordu.

"Hathsin Firarisi!" diye fısıldadı birisi.

"O bir Sorgucuyu öldürdü..." dedi bir diğeri.

Sonra ise tezahürat başladı. Çevreleyen sokaklardaki skaalar onun adını bağırmaya başladılar. Askerler etraflarına bakarak dehşet içinde etraflarının sarılmış olduğunu fark ettiler. Skaalar yaklaşmaya başladılar; Kelsier onların öfkesini ve umudunu hissedebiliyordu.

Belki de bu iş benim varsaydığım şekilde olmak zorunda değildir, diye düşündü Kelsier muzaffer bir şekilde. *Belki de benim kendimi...*

Sonra geldi. Güneşin önüne gelen bir bulut gibi, sessiz bir gecedeki ani fırtına gibi, bir mumu söndüren bir çift parmak gibiydi. Baskıcı bir el skaaların tomurcuklanmakta olan duygularını boğdu. İnsanlar korkuyla büzüldü ve haykırışları solarak öldü. Kelsier'in onların içinde tutuşturmuş olduğu ateş çok yeniydi.

Kıl payı, diye düşündü.

İleride, tek bir siyah at arabası tepeyi aştı ve fıskiye meydanından aşağı inmeye başladı.

Lord Hükümdar gelmişti.

* * *

Bunalım dalgası ona çarptığı zaman Vin'in neredeyse eli kayıyordu. Bakımını harladı ama her zaman olduğu gibi, hâlâ Lord Hükümdar'ın ezici elini hafif de olsa hissedebiliyordu.

"Lord Hükümdar!" dedi Dockson, gerçi Vin bunun bir küfür mü, yoksa gözlem mi olduğunu bilemiyordu. Savaşı izlemek için toplanmış olan skaalar her nasılsa karanlık araba için yol açmayı başardılar. Araç insanlardan oluşan koridor boyunca ilerleyerek cesetlerle kaplı meydana doğru indi.

Askerler geriye çekildi ve Kelsier de devrilmiş vagondan uzaklaşarak, yaklaşmakta olan araçla yüzleşmek için hareket etti.

"Ne yapıyor o?" diye sordu Vin, küçük bir çıkıntının üstüne yerleşmiş olan Dockson'a doğru dönerek. "Neden kaçmıyor? Bu bir Sorgucu değil, bu dövüşülecek bir şey değil!"

"İşte bu Vin," dedi Dockson huşu içinde. "İşte onun beklediği şey buydu. Lord Hükümdar'la yüzleşmek için bir fırsat, onun o efsanelerini doğrulamak için bir fırsat."

Vin tekrar meydana doğru döndü. At arabası yavaşlayarak durdu.

"Ama..." dedi Vin sessizce. "On Birinci Metal. Onu yanında getirdi mi?"

"Getirmiş olmalı."

Kelsier hep Lord Hükümdar'ın onun *işi olduğunu söylüyordu*, diye düşündü Vin. *Kalanlarımızı asiller, Garnizon ve Nezaret üzerinde çalışmaya bırakmıştı. Ama bu... Kelsier bunu hep kendisi yapmayı planlıyordu.*

Lord Hükümdar arabasından aşağıya indi ve Vin de kalay yakarak öne doğru eğildi. O...

Sadece bir adam gibi görünüyordu.

Bir asilin takım elbisesine benzeyen siyah ve beyaz bir üniforma giyiyordu ama bu elbise çok daha abartılıydı. Ceketi ta ayaklarına kadar iniyor ve o yürürken arkasından sürükleniyordu. Yeleği renkli değil sadece siyahtı ama kontrast oluşturan parlak beyaz işaretleri vardı.

Vin'in duymuş olduğu gibi parmakları gücünün sembolü olan yüzüklerle ışıldıyordu.

Ben senden o kadar daha güçlüyüm ki, diye ilan ediyordu yüzükler, *üzerimde metal olmasının bir önemi yok.*

Simsiyah saçları ve solgun teniyle Lord Hükümdar uzun, ince, yakışıklı ve kendinden emin bir adamdı. Ve gençti de; Vin'in umduğundan daha gençti, hatta Kelsier'den bile daha gençti. Meydan boyunca cesetlerden kaçınarak yürüdü, askerleri toparlanarak skaaları zorla uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Bir anda küçük bir grup asker saflarının arasından fırlayarak çıktı. İsyancıların zırhlarından giyiyorlardı ve onlara önderlik eden adam biraz tanıdık geliyordu. Bu Ham'in Haydutlarından biriydi.

"Karım için!" dedi Haydut bir mızrağı kaldırarak saldırırken.

"Lord Kelsier için!" diye bağırdı diğer dördü.

Ah, hayır, diye düşündü Vin.

Ancak Lord Hükümdar adamları umursamamıştı. Öncü isyancı meydan okuyarak kükredi, sonra da mızrağını Lord Hükümdar'ın göğsüne sapladı.

Lord Hükümdar ise yürümeye devam etti, mızrak da vücudunun arkasından çıkmış bir hâlde askerin yanından geçip gitti.

İsyancı durakladı, sonra arkadaşlarının birinden bir mızrak kaptı ve bunu da Lord Hükümdar'ın sırtına sapladı. Lord Hükümdar adamları yine umursamadı, sanki onlar ve onların silahları Hükümdar'ın farkına varmasına bile değecek şeyler değildi.

Öncü isyancı geriye doğru tökezledi sonra da arkadaşları bir Sorgucunun baltası altında çığlık atmaya başlarken döndü. O da kısa süre sonra onlara katılmıştı ve Sorgucu da bir an için cesetlerin üstünde dikilerek neşeli bir şekilde baltasını salladı.

Lord Hükümdar ilerlemeye devam etti, iki mızrağın vücuduna saplı olduğunun farkında değilmiş gibi ilerliyordu. Kelsier durmuş bekliyordu. O yırtık skaa giysilerinin içinde perişan görünüyordu. Ama yine de gururluydu. Lord Hükümdar'ın Teskini'nin ağırlığı altında çökmüyor ya da eğilmiyordu.

Lord Hükümdar birkaç adım uzağında durdu, mızraklardan bir tanesi neredeyse Kelsier'in göğsüne dokunacaktı. Siyah küller hafifçe iki adamın etrafına düşüyor, tanecikler hafif esintiyle girdaplanıyor ve savruluyordu. Meydan korkunç bir şekilde sessizleşti, hatta Sorgucu bile korkunç işini bıraktı. Vin öne eğilerek kaba tuğlalardan emniyetsiz bir şekilde sarktı.

Bir şey yap Kelsier! Metali kullan!

Lord Hükümdar Kelsier'in öldürmüş olduğu Sorgucuya şöyle bir göz attı. "Onları yenilemesi çok zor." Şiveli sesi Vin'in kalayla güçlendirilmiş kulaklarına kolaylıkla ulaşıyordu.

Bu uzaklıktan bile Kelsier'in gülümsediğini görebiliyordu.

"Seni bir kere öldürdüm," dedi Lord Hükümdar, Kelsier'e bakarak.

"Denedin," diye cevap verdi Kelsier, sesi güçlü ve sertti, meydan boyunca yankılanıyordu. "Ama sen beni öldüremezsin, Lord Despot. Ben senin ne kadar çok uğraşırsan uğraş, öldürmeyi *asla* başaramadığın şeyim. Ben umudum."

Lord Hükümdar küçümseyen bir tavırla burnundan soludu. Umursamaz bir tavırla kolunu kaldırdı ve Kelsier'e elinin tersiyle o kadar güçlü bir darbe indirdi ki Vin çat sesinin meydan boyunca yankılandığını duyabildi.

Kelsier savruldu ve döndü, o düşerken etrafa kanlar saçılmıştı.

"HAYIR!" diye çığlık attı Vin.

Lord Hükümdar kendi vücudundaki mızraklardan bir tanesini söküp çıkardı, sonra da bunu Kelsier'in göğsüne sapladı. "İdamlar başlasın," dedi arabasına doğru dönerken ve ikinci mızrağı da söküp bir kenara attı.

Ardından kargaşa başladı. Sorgucunun işareti üzerine askerler döndü ve kalabalığa saldırdı. Yukarıdaki meydanda başka Sorgucular da belirdi; siyah atlara binmişlerdi, abanoz renkli baltaları ikindi ışığında pırıldıyordu.

Vin hepsini görmezden geldi. "Kelsier!" diye çığlık attı. Onun bedeni düştüğü

yerde yatıyordu, mızrak göğsünden dışarı çıkmış, kızıl kan etrafında bir havuz oluşturmuştu.

Hayır. Hayır. HAYIR! Binadan atlayarak bazı insanları İtti ve kendini katliamın üstünden fırlattı. Garip bir şekilde boş olan meydanın ortasına indi. Lord Hükümdar gitmiş, Sorgucular da skaaları öldürmekle meşguldü. Aceleyle Kelsier'in yanına gitti.

Yüzünün sol tarafından geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Ancak sağ tarafı... hâlâ hafifçe gülümsüyor, feri gitmiş tek gözü kızıl-siyah gökyüzüne bakıyordu. Kül tanecikleri hafifçe yüzünün üstüne düşüyordu.

"Kelsier, hayır..." dedi Vin gözyaşları yüzünden süzülürken. Nabız arayarak vücudu yokladı. Yoktu.

"Sen öldürülemeyeceğini söylemiştin!" diye ağladı. "Ya planların ne olacak? Ya On Birinci Metal ne olacak? Ya *ben* ne olacağım?"

Kelsier kımıldamadı. Vin gözyaşlarının arasından görmekte zorlanıyordu. *Bu mümkün değil. O her zaman bizim ölümsüz olmadığımızı söylerdi... Ama o benim için geçerliydi. Onun için değil. Kelsier değil. O ölümsüzdü.*

Ölümsüz olmalıydı.

Birisi onu kavradı ve o da haykırarak debelendi.

"Gitme zamanı evlat," dedi Ham. Duraklayarak Kelsier'e baktı, çetebaşının ölmüş olduğuna dair kendisini ikna ediyordu.

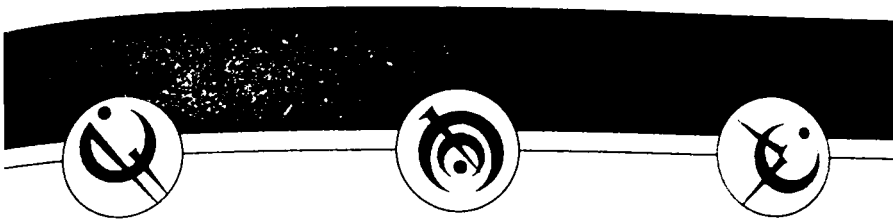
Sonra da Vin'i çekerek götürdü. Vin zayıfça mücadeleye devam etti ama hissizleşiyordu. Zihninin arka tarafında Reen'in sesini duydu.

Gördün mü? Onun seni terk edeceğini söylemiştim. Seni uyarmıştım.

Seni bunun olacağına dair temin etmiştim..

DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜN SONU

BEŞİNCİ BÖLÜM

UNUTULMUŞ BİR DÜNYAYA İNANANLAR

Eğer yanlış seçimi yaparsam ne olacağını biliyorum. Güçlü olmalıyım; gücü kendim için almamalıyım.

Çünkü eğer alırsam ne olacağını gördüm.

35

BENİMLE BİRLİKTE ÇALIŞMAK için, demişti Kelsier, *sizden bana tek bir söz vermenizi istiyorum: Bana güvenin.*

Vin sisin içinde hareketsiz bir şekilde asılı duruyordu. Sisler sessiz bir nehir gibi etrafında akıyordu. Yukarısında, önünde, yanlarında ve altında. Sis her taraftaydı.

Güven bana Vin, demişti o. *Sen bana duvarın tepesinden aşağı atlayacak kadar güvenmiştin ve ben de seni yakaladım. Sadece bu sefer de bana güvenmen gerekecek.*

Seni yakalayacağım.

Seni yakalayacağım...

Sanki hiçbir yerdeymiş gibiydi. Sislerin içindeydi ve *sisin bir parçasıydı*. Onları ne kadar da kıskanıyordu. Onlar düşünmüyordu. Endişe etmiyordu. Acı çekmiyordu.

Ben sana güvendim Kelsier, diye düşündü. *Ben gerçekten de sana güvendim ama sen benim düşmeme izin verdin. Sen bana senin çetende ihanet olmadığına dair söz vermiştin. Ya bu? Ya senin ihanetin?*

Sisi daha iyi görebilmek için kalayını söndürmüş olarak asılı duruyordu. Derisinin üstünde serin, hafifçe nemliydi. Sanki ölü bir adamın gözyaşları gibi.

Artık ne önemi var ki, diye düşündü gözlerini yukarıya dikerek. *Neden herhangi bir şeyin önemi var? Sen bana ne demiştin Kelsier? Hiçbir zaman anlamadığımı mı? Hâlâ arkadaşlık hakkında öğreneceğim şeyler olduğunu mu? Peki ya sen? Sen ona direnmedin bile.*

Zihninde o yine meydanın ortasında durup bekledi. Lord Hükümdar küçüm-

semeyle ona tek bir darbe vurdu. Hathsin Firarisi de herhangi bir başka adam gibi ölmüştü.

Bu yüzden mi beni terk etmeyeceğin konusunda söz vermekte o kadar tereddütlüydün?

Vin sadece... Gidebilmeyi diliyordu. Uçup gitmeyi. Sise dönüşmeyi. Bir zamanlar özgür olmayı dilemiş ve sonra da buna kavuşmuş olduğunu varsaymıştı. Yanılmıştı. Bu keder, içindeki bu delik, bu özgürlük değildi.

Bu da aynı Reen'in onu terk ettiği zaman gibiydi. Ne fark vardı? En azından Reen dürüst olmuştu. O her zaman Vin'e onu terk edeceğine dair söz vermişti. Kelsier ise onu peşinden sürüklemiş, ona güvenmesini ve sevmesini söylemişti ama dürüst olan her zaman Reen olmuştu.

"Ben artık bunu yapmak istemiyorum," diye fısıldadı sislere. "Siz beni alıp götüremez misiniz?"

Sisler bir cevap vermedi. Oyun oynar gibi dönmeye devam ettiler; umurlarında değildi. Sürekli olarak değişiyor ama bir şekilde her zaman aynı kalıyorlardı.

"Hanımım?" diye seslendi kararsız bir ses aşağıdan. "Hanımım, o yukarıdaki siz misiniz?"

Vin içini çekerek kalay yaktı, sonra da çeliğini söndürerek kendini aşağı bıraktı. Sislerin arasından düşerken sispelerini dalgalandı ve sessizce sığınaklarının tepesindeki çatının üstüne kondu. Sazed kısa bir mesafe ileride gözcülerin binanın tepesine çıkmak için kullandıkları çelik merdivenin yanında duruyordu.

"Ne oldu Saze?" diye sordu yorgun bir şekilde. Uzanarak kendisini havada sabit tutmak için bir üçayağın bacakları gibi kullandığı üç sikkeyi Çekti. Bir tanesi yamulmuş ve bükülmüştü, birkaç ay önce o ve Kelsier'in üzerinde İtişme yarışına girdikleri sikkeydi bu.

"Üzgünüm Hanımım," dedi Sazed. "Ben sadece sizin nereye gitmiş olduğunuzu merak etmiştim."

Vin omuz silkti.

"Bu garip bir şekilde sessiz bir gece, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed.

"Yaslı bir gece." Kelsier'in ölümünün ardından yüzlerce skaa katledilmiş ve daha yüzlercesi de kaçmak için yaşanan telaş sırasında ezilerek ölmüştü.

"Ben onun ölümünün bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum," dedi Vin. "Büyük olasılıkla kurtardıklarımızdan çok daha fazlasını öldürdük."

"Onlar kötü insanlar tarafından öldürüldüler Hanımım."

"Ham sık sık 'kötü' diye bir şeyin *var* olup olmadığını sorguluyor."

"Üstat Hammond soru sormayı seviyor," dedi Sazed. "Ama o bile cevapları sorgulamıyor. Kötü insanlar var... tıpkı iyi insanlar olduğu gibi."

Vin başını salladı. "Kelsier hakkında yanılmışım. O iyi bir adam değildi, o bir yalancıydı. Asla Lord Hükümdar'ı yenmek için bir planı olmadı."

"Belki," dedi Sazed. "Ya da belki de o bu planı uygulamak için hiç fırsat bulamamıştır. Belki de sadece biz planı anlamıyoruzdur."

"Sen sanki ona hâlâ inanırmış gibi konuşuyorsun," dedi Vin dönüp düz çatının kenarına doğru yürüyerek gözlerini sessiz, gölgeli şehre dikerken.

"İnanıyorum Hanımım," dedi Sazed.

"Nasıl? Nasıl inanabilirsin?"

Sazed başını iki yana sallayarak onun yanında durmak için yürüyüp geldi. "İnanç sadece güneşli günler ve iyi zamanlar için değildir, diye düşünüyorum ben. Eğer başarısızlığın ardından da ona tutunmaya devam etmeyeceksen inanç nedir, iman nedir ki?"

Vin kaşlarını çattı.

"Herkes her zaman başarılı olan birisine ya da bir şeye inanabilir Hanımım. Ama başarısızlık... Ah, işte o arkasından inanması zor olan bir şeydir, gerçekten de ve kesinlikle. Değerinin olmasına yetecek kadar zordur, diye düşünüyorum ben."

Vin başını olumsuzca salladı. "Kelsier bunu hak etmiyor."

"Böyle demek istemiyorsunuz sanırım Hanımım," dedi Sazed sakince. "Siz olanlar yüzünden kızgınsınız. Acı içindesiniz."

"Yok, öyle demek istiyorum," dedi Vin yanağının üstündeki gözyaşını hissederek. "O bizim inancımızı hak etmiyor. Hiçbir zaman da etmedi."

"Skaalar farklı düşünüyor; onların Kelsier hakkındaki efsaneleri hızla büyüyor. Benim kısa süre sonra buraya geri dönüp onları da toplamam gerekecek."

Vin kaşlarını çattı. "Sen Kelsier hakkındaki hikâyeleri de mi toplayacaksın?"

"Elbette," dedi Sazed. "Ben bütün dinleri toplarım."

Vin homurdandı. "Burada bir din hakkında konuşmuyoruz Sazed. Bu Kelsier."

"Katılmıyorum. O skaalar için kesinlikle dinsel olan bir figür."

"Ama biz onu *tanıyorduk*," dedi Vin. "O bir tanrı ya da bir peygamber değildi. O sadece bir adamdı."

"Pek çoğu da öyleydi, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed yavaşça.

Vin ise sadece başını salladı. Bir an için orada geceyi izleyerek durdular. "Ya diğerlerinden ne haber?" diye sordu Vin en sonunda.

"Onlar bundan sonra ne yapacaklarını tartışıyorlar," dedi Sazed. "İnanıyorum ki ayrı ayrı Luthadel'i terk ederek başka şehirlerde saklanma kararı aldılar."

"Ve... sen?"

"Ben kuzeye, vatanıma, Sırdaşların mekânına doğru yolculuk etmek zorundayım ki sahip olduğum bilgiyi paylaşabileyim. Kardeşlerime günlükten, özellikle de bizim atamız olan Rashek adlı adam ile ilgili olan yazılardan bahsetmem gerek. Bu hikâyeden öğrenilecek çok şey var, diye düşünüyorum ben."

Sazed durakladı, sonra da Vin'e bir göz attı. "Bu benim başka birisiyle beraber çıkabileceğim bir yolculuk değil Hanımım. Sırdaşların mekânlarının bir sır olarak kalması gerekli, hatta sizin için bile."

Elbette, diye düşündü Vin. *Elbette o da gidecek.*

"Geri döneceğim," diye söz verdi Sazed.

Ya, tabi döneceksin. Tıpkı diğer hepsinin döndüğü gibi.

Çete bir süre için onun kendisini gerekli hissetmesini sağlamıştı ama Vin her

zaman bunun sona ereceğini biliyordu. Sokaklara geri dönmenin zamanı gelmişti. Yine yalnız olma zamanıydı.

"Hanımım..." dedi Sazed yavaşça. "Bunu duyuyor musunuz?"

Vin omuz silkti. Ama... bir şeyler vardı. İnsan sesleri. Vin kaşlarını çatarak binanın öbür tarafına doğru yürüdü. Sesler yükseldi, kalay olmadan bile kolayca duyulur hâle geldi. Vin çatının yan tarafından aşağıya bir göz attı.

Bir grup, belki on tane skaa adam aşağıdaki sokakta duruyordu. *Bir hırsız çetesi mi*, diye meraklandı Vin, Sazed de ona katılırken. Daha çok skaa çekingen bir şekilde barınaklarından dışarı çıkarken grubun sayısı artıyordu.

"Gelin," dedi grubun önünde ayakta durmakta olan bir skaa adam. "Korkmayın sislerden! Hathsin Firarisi kendisini Sislerin Efendisi olarak isimlendirmedi mi? Onlardan korkmamıza gerek olmadığını söylemedi mi? Gerçekten de, bizi onlardan koruyacak, bize güvenlik sağlayacak. Hatta güç verecek!"

Gittikçe daha fazla skaa gözle görülür bir etki olmadan evlerinden ayrıldıkça, grubun sayısı da artmaya başladı.

"Git diğerlerini çağır," dedi Vin.

"İyi fikir," dedi Sazed hızla merdivene doğru giderek.

"Arkadaşlarınız, çocuklarınız, babalarınız, anneleriniz, karılarınız ve sevgilileriniz," dedi skaa adam bir fener yakıp bunu yukarı kaldırırken. "Onlar buradan yarım saat uzakta olmayan bir sokakta ölü olarak yatıyor. Lord Hükümdar'da yaptığı katliamı temizleyecek kadar bile ahlak yok!"

Kalabalık bu sözleri onaylayarak mırıldanmaya başladı.

"Temizlik yapıldığı zaman bile," dedi adam, "Mezarları kazan Lord Hükümdar'ın elleri mi olacak? Hayır! Bizim ellerimiz olacak. Lord Kelsier bundan da bahsetti."

"Lord Kelsier!" diye ona katıldı birkaç adam. Artık grup iyice büyümüştü; kadınlar ve çocuklar da kalabalığa katılıyordu.

Merdivendeki tıngırtılar Ham'in geldiğinin işaretiydi. Kısa süre sonra ona Sazed, sonra da Breeze, Dockson, Dikiz ve hatta Clubs bile katılmıştı.

"Lord Kelsier!" diye ilan etti aşağıdaki adam. Başkaları da meşaleler yakarak sisleri aydınlattılar. "Lord Kelsier bugün bizim için savaştı! O ölümsüz bir Sorgucuyu öldürdü!"

Kalabalık onaylayarak homurdandı.

"Ama sonra o öldü!" diye bağırdı birisi.

Sessizlik.

"Ya biz ona yardım etmek için ne yaptık?" diye sordu lider. "Birçoğumuz da oradaydık; binlercemiz. Biz yardım ettik mi? Hayır! Biz bekledik ve izledik, o bizim için savaşırken bile. Bizler aptal aptal dikildik ve onun düşmesini izledik. Biz onun ölmesine seyirci kaldık!

"Ya da kaldık mı? Firari ne dedi? Lord Hükümdar'ın onu asla gerçekten öldüremeyeceğini söylemedi mi? Kelsier Sislerin Efendisi! O da şu anda bizimle birlikte değil mi?"

Vin diğerlerine doğru döndü. Ham dikkatli bir şekilde izliyordu ama Breeze sadece omuz silkti. "Adam belli ki deli. Dindar bir kaçık."

"Ben size söylüyorum dostlarım!" diye bağırdı aşağıdaki adam. Kalabalık hâlâ büyümekteydi, gittikçe daha da fazla meşale yakılmaktaydı. "Sizlere gerçeği söylüyorum! *Lord Kelsier bu gece bana bizzat göründü*! Dedi ki o her zaman bizimle birlikte olacak! Bizler onu tekrar mı yüzüstü bırakacağız?"

"Hayır!" diye geldi cevap.

Breeze başını salladı. "Onlarda bu cüretin olabileceğini düşünmemiştim. Bu kadar küçük bir grup olması çok yazık..."

"Şu ne?" diye sordu Dockson.

Vin kaşlarını çatarak döndü. İleride aydınlık bir nokta vardı. Sanki... sislerin içinde yakılmış meşalelere benziyordu. Bir diğeri de doğu tarafında, bir skaa varoşunun yakınında belirdi. Üçüncü bir tane daha belirdi. Sonra da bir dördüncü. Saniyeler içinde, sanki bütün şehir ışıldamaya başlamıştı.

"Seni dâhi deli..." diye fısıldadı Dockson.

"Ne?" diye sordu Clubs yüzünü asarak.

"Biz bunu ıskaladık," dedi Dox. "Atiyum, ordu, aristokrasi... Kelsier'in planladığı iş o değildi. Onun işi *buydu*! Son İmparatorluk'u bizim çetemizin devirmesini asla beklemiyordu, biz fazla küçüktük. Ancak bütün bir şehrin nüfusu..."

"Sen bunu kasıtlı olarak yaptığını mı söylüyorsun?" diye sordu Breeze.

"Bana hep aynı soruyu sorardı," dedi Sazed arkalarından. "Her zaman dinlere bu kadar büyük gücü neyin verdiğini sorardı. Ben de her seferinde ona aynı cevabı verirdim..." Sazed onlara bakarak başını bir yana eğdi. "Ona derdim ki insanların tutkuyla inanacakları bir şeyleri vardı. Bir şeyler... ya da birileri."

"Ama bize neden söylemedi?" diye sordu Breeze.

"Çünkü biliyordu," dedi Dox sessizce. "Bizim asla kabul etmeyeceğimiz bir şeyi biliyordu. Ölmesinin gerekli olduğunu biliyordu."

Breeze başını sallayarak bunu reddetti. "Ben inanmıyorum. O zaman neden bizimle uğraşma zahmetine girdi ki? Bunu kendi başına da yapabilirdi."

Neden zahmete girdi ki... "Dox," dedi Vin dönerek. "Kelsier'in kiraladığı o depo nerede, şu muhbir görüşmelerini düzenlediği yer?"

Dockson durakladı. "Hiç de uzakta değil aslında. İki sokak aşağıda. Oranın yedek sığınağın yakınında olmasını istemişti..."

"Yolu göster!" dedi Vin aceleyle binanın kenarına doğru giderken. Toplanmış olan skaalar bağırmaya devam ediyordu, her haykırış bir öncekinden daha yüksekti. Bütün sokak ışıklarla alev alevdi, titreşen meşaleler sisi parlak bir pusa dönüştürüyordu.

Dockson ona sokağın aşağısına doğru yol gösterdi, çetenin kalan kısmı da arkadan takip ediyordu. Depo varoşun endüstriyel kısmında kederli bir şekilde durmakta olan geniş, dökük bir binaydı. Vin yürüyerek binanın önüne geldi, sonra da lehim harlayıp kilidine vurarak kırdı.

Kapı savrularak açıldı. Dockson bir fener kaldırdı ve fenerin ışığı parıldayan

metal yığınlarını gözler önüne serdi. Silahlar. Kılıçlar, baltalar, değnekler ve mığferler ışıkta pırıldıyordu; devasa gümüşsü bir kütleydi.

Çete hayret içinde odaya bakakaldı.

"İşte sebep *bu*," dedi Vin sessizce. "Bu miktarda silah satın alabilmek için Renoux paravanına ihtiyacı vardı. Eğer şehri ele geçirmede başarılı olacaklarsa, isyanının bunlara ihtiyacının olacağını biliyordu."

"O zaman orduyu niye topladı?" dedi Elam. "O da sadece bir paravan mıydı?"

"Sanırım," dedi Vin.

"Yanlış," dedi bir ses mağara gibi deponun içinde yankılanarak. "Bundan çok daha fazlası vardı."

Çete irkildi ve Vin de metallerini harladı... ta ki sesi tanıyana kadar. "Renoux?"

Dockson fenerini daha da yükseğe kaldırdı. "Kendini göster, yaratık."

Deponun uzak ucunda bir siluet hareket etti; gölgelerin içinde kalıyordu. Ancak konuştuğu zaman sesini tanımamak imkânsızdı. "Orduya isyanın çekirdeğini oluşturacak eğitimli adamlar sağlamak için ihtiyacı vardı. Planının o kısmı... olaylar nedeniyle sekteye uğradı. Ancak bu size ihtiyaç duyma sebebinin sadece küçük bir parçasıydı. Politik yapının içinde bir boşluk oluşabilmesi için asil evlerinin yıkılması gerekiyordu. Skaaların katledilmemesi için Garnizon'un şehri terk etmesi gerekiyordu."

"O bunların hepsini en başından planladı," dedi Ham hayranlık içinde. "Kelsier skaaların ayaklanmayacağını biliyordu. Çok uzun zamandır ezilmiş, Lord Hükümdar'ın onların hem vücutlarına hem de ruhlarına sahip olduğunu düşünmek için eğitilmişlerdi. O skaaların asla isyan etmeyecek olduğunu anlamıştı... onlara *yeni* bir tanrı verilmediği sürece."

"Evet," dedi Renoux öne çıkarak. Işık yüzünü aydınlattı ve Vin'in şaşkınlıkla nefesi kesildi.

"Kelsier!" diye çığlık attı.

Ham onu omzundan kavradı. "Dikkat et, çocuk. Bu o değil."

Yaratık ona baktı. Kelsier'in yüzünü taşıyordu ama gözleri... onlar farklıydı. Yüzde Kelsier'in karakteristik gülümsemesi yoktu. Boş gibi görünüyordu. Ölü.

"Özür diliyorum," dedi yaratık. "Planda benim rolüm bu olacaktı ve Kelsier'in ilk başta benimle kontrat yapmasının sebebi de buydu. Ben o öldüğü zaman kemiklerini alacak, sonra da onun takipçilerine inanç ve güç sağlamak için görünecektim."

"Sen nesin?" diye sordu Vin dehşet içinde.

Renoux-Kelsier ona baktı ve sonra da yüzü pırıldayarak şeffaf hâle geldi. Vin jelatin gibi derinin içinden kemikleri görebiliyordu. Bu ona bir şeyleri hatırlatmıştı...

"*Sishortlağı*."

"Kandra," dedi yaratık, derisi şeffaflığını yitirirken. "Diyebilirsin ki... büyümüş olan bir sishortlağı."

Vin sislerin içinde görmüş olduğu yaratıkları hatırlayarak tiksintiyle sırtını döndü.

Leş yiyiciler, demişti Kelsier... ölenlerin cesetlerini sindiren, onların iskeletlerini ve görünüşlerini çalan yaratıklar. *Efsaneler benim tahmin ettiğimden bile daha gerçekmiş.*

"Sizler de bu planın bir parçasıydınız," dedi kandra. "Her biriniz. Neden bir çeteye ihtiyaç duymuş olduğunu mu soruyorsunuz? Onun erdemli adamlara, insanlığa paradan daha fazla önem vermeyi bilen adamlara ihtiyacı vardı. Sizleri orduların ve kalabalıkların önüne yerleştirerek sizin liderlik tecrübesi edinmenizi sağladı. Sizi kullanıyordu... ama ayrıca eğitiyordu da."

Yaratık Dockson, Breeze ve Ham'e baktı. "Bürokrat, politikacı ve general. Yeni bir ulusun doğabilmesi için, sizin kişisel yeteneklerinize sahip olan kişilere ihtiyacı olacak." Kandra kısa bir mesafe ilerideki bir masanın üstüne tutturulmuş olan büyük bir kâğıt parçasına doğru başıyla işaret etti. "Bu sizin takip etmeniz için. Benim yapmam gereken başka işler var."

Gidecekmiş gibi döndü, sonra da Vin'in yanında duraklayarak rahatsız edici derecede Kelsier'e benzeyen yüzüyle ona doğru döndü. Ama yaratığın kendisi Renoux ya da Kelsier gibi değildi. Ruhsuz gibi görünüyordu.

Kandra küçük bir keseyi kaldırdı. "Benden sana bunu vermemi istedi." Keseyi Vin'in eline bıraktı, sonra da yoluna devam etti; çete o depodan çıkarken ondan oldukça uzak durmuştu.

Masaya doğru ilk gitmeye başlayan Breeze'di ama Ham ve Dockson ondan önce ulaştılar. Vin başını eğerek torbaya baktı. İçinde ne olduğunu görmekten... korkuyordu. Hızla ilerleyerek çeteye katıldı.

Kâğıt şehrin bir haritasıydı, görünüşe göre Marsh'm göndermiş olduğu haritadan kopyalanmıştı. Tepesine yazılmış bazı kelimeler vardı.

> Dostlarım, yapacak çok işiniz var ve bunu çabuk yapmak zorundasınız. Organize olarak bu depodaki silahları dağıtmanız, sonra da aynı şeyi diğer varoşlarda bulunan diğer iki depoda da yapmanız gerek. Kolay seyahat etmek için bir yan odada atlar var.
>
> Silahları dağıttıktan sonra şehir kapılarını ele geçirmeli ve Garnizon'un geride kalan askerlerini halletmelisiniz. Breeze, bunu senin takımın yapacak; ilk önce Garnizon'un üstüne yürüyün ki kapıları rahatça ele geçirebilesiniz.
>
> Şehirde güçlü bir askeri varlık sürdürmekte olan dört tane Büyük Ev var. Bunları haritanın üstünde işaretledim. Ham, bunlarla senin takımın ilgilenecek. Şehrin içinde kendimizinki dışında bir silahlı güç olmasını istemiyoruz.
>
> Dockson, ilk saldırılar gerçekleşirken sen geride kal. Haberler yayıldıkça daha da fazla skaa depolara gelecek. Breeze ve Ham'in orduları bizim eğitmiş olduğumuz askerleri ve umuyorum ki sokaklarda toplanmakta olan skaalardan gelecek destek birliklerini içerecek. Senin sıradan skaaların silahlarını almış olduğundan emin olman gerekiyor ki Clubs saraya yapılacak saldırıyı yönetebilsin.

Teskin istasyonlarının zaten yok olmuş olması gerekir, Renoux sizi buraya getirmek için gelmeden önce suikastçı ekiplerimize gerekli emirleri verdi. Eğer zamanınız olursa, o istasyonları kontrol etmek için Ham'ın Haydutlarından gönderin. Breeze, senin Teskincilerine de onlara cesaret vermek için skaaların arasında ihtiyaç olacak.

Sanırım hepsi bu kadar. Eğlenceli bir işti, değil mi? Beni hatırladığınız zaman, lütfen bunu hatırlayın. Gülümsemeyi hatırlayın. Şimdi ise çabuk olun.

Umarım ulusunuzu bilgelikle yönetirsiniz.

Haritanın üzerinde şehir bölünmüş, bölgeler çeşitli çete üyelerinin isimleriyle etiketlenmişti. Vin Sazed ile birlikte kendisinin atlanmış olduğunu fark etti. "Ben bizim evin orada bıraktığımız gruba geri döneceğim," dedi Clubs huysuz bir sesle. "Onları silah almak için buraya getireceğim."

Topallayarak uzaklaşmaya başladı. "Clubs?" dedi Ham dönerek. "Kusura bakma ama... neden seni de bir ordu lideri olarak ekledi? Sen savaş hakkında ne biliyorsun?"

Clubs homurdanarak pantolonunun paçasını yukarı çekti ve baldırı ve uyluğu boyunca yukarı doğru çıkan uzun, kıvrımlı bir yara izini gösterdi, belli ki topallamasının sebebi buydu. "Bu nereden geldi sanıyorsun?" dedi ve sonra da uzaklaşmaya başladı.

Ham hayret içinde masaya geri döndü. "Ben bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

Breeze başını iki yana salladı. "Ben de insanları manipüle etmekten anlarım sanıyordum. Bu... Bu inanılmaz. Ekonomi çökmenin eşiğinde ve sağ kalan asiller de kısa süre sonra taşrada açık açık birbirleriyle savaşıyor olacak. Kell bize Sorguculların nasıl öldürüleceğini de gösterdi; sadece öbürlerini de yere devirip kafalarını kesmemiz gerek. Lord Hükümdar'a gelince..."

Gözler Vin'e doğru döndü. Vin başını eğip elindeki keseye baktı, sonra da bunu açtı. Eline daha küçük bir torba düştü, atiyum boncuklarıyla dolu olduğu belliydi. Ondan sonra da bir kâğıt parçasına sarılmış küçük bir metal parçası geldi. On Birinci Metal.

Vin sayfayı açtı.

Vin, yazıyordu. *Bu gece senin esas görevin şehirde kalmış olan yüksek asillere suikast düzenlemek olacaktı. Ama sen beni onların belki de yaşaması gerektiğine ikna ettin.*

Bu lanet metalin nasıl çalışması gerektiğini hiç çözemedim. Yakması güvenli, seni öldürmeyecek ama faydalı herhangi bir şey yapıyormuş gibi görünmüyor. Eğer sen bunu okuyorsan, ben Lord Hükümdar'la yüzleştiğim zaman onun nasıl kullanılacağını keşfetmekte başarısız olmuşum demektir. Ben çok önemli olduğunu sanmıyorum. İnsanların inanacak bir şeye ihtiyacı vardı ve onlara bunu vermenin tek yolu da buydu.

Lütfen seni terk ettiğim için bana kızma. Bana sadece hayatta bir uzatma verilmişti. Benim yıllar önce Mare'in yerine ölmüş olmam gerekiyordu. Ben bunun için hazırdım.

Diğerlerinin sana ihtiyacı olacak. Artık onların Sissoylusu sensin. Gelecek aylarda onları senin koruman gerekecek. Asiller yeni krallığımızın yöneticilerine karşı suikastçılar gönderecekler.

Hoşça kal. Mare'a senden bahsedeceğim. O hep bir kızımız olmasını istemişti.

"Ne diyor Vin?" diye sordu Ham.

"Diyor ki... on Birinci Metal'in nasıl kullanılacağını bilmiyormuş. Özür diliyor, Lord Hükümdar'ı nasıl yeneceğinden emin değilmiş."

"Onunla savaşmak için bir şehir dolusu insanımız var." dedi Dox. "Hepimizi birden öldürebileceğini hiç sanmıyorum. Eğer onu yok etmeyi başaramazsak, bağlayıp bir zindana atarız."

Diğerleri de başlarıyla onayladılar.

"Pekâlâ," dedi Dockson. "Breeze ve Ham, sizin o diğer depolara gidip silahları dağıtmaya başlamanız gerek. Dikiz, git çırakları getir; haber taşımak için onlara ihtiyacımız olacak. Hadi yürüyün!"

Herkes dağıldı. Kısa bir süre sonra, daha önce görmüş oldukları skaalar deponun içine daldılar; meşalelerini yükseğe kaldırmış, huşu içinde silahlardan oluşan servete bakıyorlardı. Dockson yeni gelenlerin bazılarına dağıtıcı olmalarını emrederek, diğerlerini ise gidip arkadaşlarını ve ailelerini çağırmaları için göndererek verimli bir şekilde çalışıyordu. Skaalar silahları alarak hazırlanmaya başladı. Vin'den başka herkes meşguldü.

Başını kaldırarak ona gülümsemekte olan Sazed'e baktı. "Bazen sadece yeteri kadar beklememiz gerekir Hanımım," dedi. "Sonra da neden inanmaya devam ettiğimizi tam olarak görmüş oluruz. Üstat Kelsier'in oldukça sevdiği bir deyim vardı."

"Her zaman bir sır daha vardır," diye fısıldadı Vin. "Ama Saze, benden başka herkesin yapacak bir şeyleri var. Benim aslında gidip asilleri öldürmem gerekiyordu ama Kell artık benim bunu yapmamı istemiyor."

"Onların etkisiz hâle getirilmesi gerekli," dedi Sazed. "Ama ille de katledilmeleri değil. Belki de sizin göreviniz sadece Kelsier'e bu gerçeği göstermekti?"

Vin başıyla reddetti. "Hayır. Benim daha fazlasını yapmam gerek Saze." Hüsranla boş keseyi kavradı. İçinde bir şeyler hışırdadı.

Vin başını eğerek keseyi açtı ve daha önce görmediği bir kâğıt parçasını fark etti. Bunu çıkardı ve dikkatli bir şekilde açtı. Bu Kelsier'in ona göstermiş olduğu resimdi: Çiçeğin resmi. Mare bunu her zaman yanında taşımış, kırmızı olmayan bir güneşin, yeşil bitkilerin olduğu bir geleceğin hayalini kurmuştu...

Vin başını kaldırdı.

Bürokrat, politikacı, asker... Her krallığın ihtiyacı olan başka bir şey daha var. İyi bir suikastçı.

Dönerek bir metal şişeciği çıkardı ve içindekileri içti, sıvıyı bir çift atıyum

boncuğunu da yutmak için kullanmıştı. Silahı yığınına doğru yürüyerek küçük bir ok demeti aldı. Taştan yapılmış uçları vardı. Ok başlarını kırmaya başladı; bunlara takılı yaklaşık bir santim kadar bir tahta bırakarak tüylü sapları atıyordu.

"Hanımım?" diye sordu Sazed endişe içinde.

Vin yürüyerek onun yanından geçti; silah yığınlarını araştırıyordu. Aradığı şeyi gömleğe benzer bir zırh parçasında buldu; iç içe geçmiş geniş metal halkalardan imal edilmişti. Bir bıçak ve lehimle güçlendirilmiş parmaklarını kullanarak bir avuç halkayı söküp çıkardı.

"Hanımım ne yapıyorsunuz?"

Vin masanın yanında gördüğü, içinde büyük bir miktarda metal tozu bulunan sandığa doğru yürüdü. Kesesini birkaç avuç dolusu lehim tozuyla doldurdu.

"Ben Lord Hükümdar hakkında endişeleniyorum," dedi kutudan bir eğe alıp On Birinci Metal'dan birkaç boncuğu eğelerken. Duraklayarak tanıdık olmayan gümüşsü metale dik dik baktı, sonra da şişesinden bir yudum su içerek boncukları yuttu. Yedek şişeciklerinden bir tanesinin içine birkaç boncuk daha koydu.

"Muhakkak ki isyan onunla ilgilenebilir," dedi Sazed. "O bütün hizmetkârları olmadan o kadar da güçlü değil, diye düşünüyorum ben."

"Yanılıyorsun," dedi Vin ayağa kalkarak kapıya doğru yürürken. "O güçlü Saze. Kelsier onu hissedemiyordu; benim hissedebildiğim gibi değil. O bilmiyordu."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Sazed arkasından.

Vin kapının ağzında durdu; sis etrafında dönüyordu. "Saray yerleşkesinin içinde askerler ve Sorgucular tarafından korunan bir oda var. Kelsier iki kere oraya girmeye çalıştı." Tekrar karanlık sislere doğru döndü. "Bu gece ben onun içinde ne olduğunu bulacağım."

Rashek'e nefreti için müteşekkir olduğum kararına vardım. Benden tiksinenlerin de olduğunu hatırlamak bana iyi geliyor. Benim hedefim popülerlik ya da sevgi peşinde koşmak değil, benim hedefim insanoğlunun sağ kalmasını garanti altına almak.

36

VİN SESSİZCE KREDİK Shaw'a doğru yürüyordu. Arkasında gökyüzü yanıyor, sisler bin tane meşalenin ışığını yansıtıyor ve dağıtıyordu. Sanki şehrin üzerinde parıltılı bir kubbe varmış gibi görünüyordu.

Işık sarıydı, Kelsier'in her zaman güneşin olmasını gerektiğini söylediği renkte.

Vin ve Kelsier'in daha önce saldırdığı saray kapısında bekleyen dört tane endişeli muhafız vardı. Onun yaklaşmasını izlediler. Vin sisle nemlenmiş taşların üstünde yavaşça, sessizce yürüyordu, sispelerini de ağırbaşlı bir şekilde hışırdıyordu.

Muhafızlardan bir tanesi ona doğru bir mızrak doğrulttu ve Vin de onun tam önünde durdu.

"Ben sizi tanıyorum," dedi hafifçe. "Siz fabrikalarda, madenlerde ve demirhanelerde çalışmaya göğüs gerdiniz. Siz biliyordunuz ki onlar bir gün sizi öldürecek ve ailelerinizi de açlıktan ölmeye mahkûm edeceklerdi. O yüzden de Lord Hükümdar'a gittiniz, suçlulukla dolu ancak kararlıydınız ve onun muhafız birliğine katıldınız."

Dört adam şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Arkamdaki ışık devasa bir skaa isyanından geliyor," dedi Vin. "Bütün şehir Lord Hükümdar'a karşı ayaklanıyor. Sizleri yaptığınız seçimler için suçlamıyorum ama bir değişimin zamanı geliyor. Sizin eğitiminiz ve bilginizin o isyancılara faydası olacak. Onlara gidin, Firari'nin Meydanı'nda toplanıyorlar."

"Firari'nin Meydanı mı?" diye sordu bir asker.

"Bugün erken saatlerde Hathsin Firarisi'nin öldürüldüğü yer."

Dört adam birbirlerine kararsız bakışlar attılar.

Vin onların duygularını hafifçe Körükledi. "Artık suçluluk içinde yaşamak zorunda kalmayacaksınız."

En sonunda adamlardan bir tanesi öne doğru bir adım attı ve üniformasındaki sembolü söktü, sonra da kararlı adımlarla karanlığın içinde uzaklaştı. Öbür üçü durakladı, sonra da peşinden giderek Vin'i saraya açılan boş bir kapıyla baş başa bıraktılar.

Vin koridordan aşağı doğru ilerledi; sonunda geçen seferki aynı muhafız odasına ulaşmıştı. Uzun adımlarla içeri girdi ve muhabbet etmekte olan bir grup muhafızın yanından onlara herhangi bir zarar vermeden yürüyerek geçti ve onların ilerisindeki koridora girdi. Arkasında muhafızlar şaşkınlıklarını üzerlerinden atarak alarm verdiler. Koridora fırladılar ama Vin sıçradı ve fener desteklerini İterek kendisini koridor boyunca ileri fırlattı.

Adamların sesleri uzaklaştı; koşarak bile ona ayak uydurmaları mümkün değildi. Koridorun sonuna ulaştı, sonra da kendisini hafifçe yere inmeye bıraktı, sarmalayıcı pelerini vücudunun etrafına dökülmüştü. Kararlı, acelesiz yürüyüşüne devam etti. Koşmak için bir sebep yoktu. Onlar zaten onu bekliyor olacaktı.

Kemerin altından geçerek kubbe tavanlı merkezi odanın içine girdi. Gümüş işlemeli freskler duvarlara sıralanmıştı, köşelerde maltızlar yanıyordu, zemin de abanoz renkli bir mermerdendi.

Ve onun yolunu kapatan iki Sorgucu vardı.

Vin sessizce yürüyerek odanın içine girdi, hedefi olan bina içindeki binaya doğru yaklaşıyordu.

"Biz bütün bu zaman boyunca arıyoruz," dedi bir Sorgucu gıcırtılı sesiyle. "Ve sen bize geliyorsun. İkinci sefer."

Vin ikilinin yaklaşık yirmi ayak önünde durarak dikildi. Kule gibi yükseliyorlardı, ikisi de neredeyse Vin'den iki ayak daha uzun boyluydu, kendilerine güvenle gülümsüyorlardı.

Vin atiyum yaktı, sonra da ellerini pelerininin altından savurarak iki avuç dolusu ok başını havaya fırlattı. Çelik harlayarak ok başlarının kırık saplarının etrafına gevşekçe dolanmış olan metal halkaları kuvvetlice İtti. Ok başları ileri fırlayarak oda boyunca uçtular. Öncü Sorgucu küçümseyip gülerek bunları İtmek için bir elini kaldırdı.

Onun İtişi bağlı olmayan halkaları ok saplarından söküp kurtardı ve metal parçalarını geriye doğru gönderdi. Ancak ok başlarının kendileri ilerlemeye devam etti, artık arkadan İtiliyor değillerdi ama yine de ölümcül bir momentumla uçmaktaydılar.

Sorgucu tam şaşkınlıkla ağzını açarken iki düzine ok başı ona saplandı. Birkaç tanesi vücudunu tamamen delip geçerek arkasındaki taş duvara çarptı. Diğerlerinden birkaçı ise yoldaşının bacaklarına isabet etti.

Öncü Sorgucu sarsıldı ve yere düşerken çırpındı. Diğeri hırlayarak ayaklarının üzerinde kaldı ama yaralanmış bacağı yüzünden biraz sendeliyordu. Vin lehimini harlayarak öne doğru atıldı. Geride kalan Sorgucu onun yolunu kesmek için hare-

ketlendi ama Vin pelerininin içine uzandı ve büyük bir avuç dolusu lehim tozunu havaya fırlattı.

Sorgucu şaşkınlıkla durdu. Onun "gözlerinde" sadece her biri bir metal zerreciğine işaret eden mavi çizgilerden bir karmaşa görünecekti. Bir yerde bu kadar fazla metal kaynağı toplanmışken, çizgiler resmen kör edici olmalıydı.

Vin hızla onun yanından geçerken Sorgucu öfkeyle döndü. Tozu iterek hepsini kendinden uzağa savurdu ama o bunu yaparken Vin bir cam bıçak çekerek ona doğru attı. Mavi çizgiler ve atiyum gölgelerinden oluşan kafa karıştırıcı keşmekeşin içinde bıçağı fark etmeyi başaramamıştı ve bıçak onu tam uyluğundan vurdu. Hırıltılı bir sesle küfrederek yere düştü.

Bunun işe yaraması iyi oldu, diye düşündü Vin birinci Sorgucunun inleyen vücudunun üzerinden atlarken. *Onların şu gözleri konusunda emin değildim.*

Lehim harlayıp ağırlığını kapıya vererek omuzladı ve geride kalan Sorgucunun vücudundaki herhangi bir metali hedef almasına engel olmak için bir avuç toz daha fırlattı. Yaratıkların bir tanesinin Kelsier'e verdiği zahmet düşünülünce, ikiliyle daha fazla dövüşmek için geri dönmedi. Buraya girmekteki amacı öldürmek değil, bilgi toplamak, sonra da kaçmaktı.

Vin bina içindeki binanın içine daldı, egzotik bir cins kürkten yapılmış halıya takılarak neredeyse düşüyordu. Kaşlarını çatarak odayı aceleci bir şekilde gözleriyle taradı, Lord Hükümdar'ın burada sakladığı şey her neyse onu arıyordu.

Burada olması gerek, diye düşündü çaresiz bir şekilde. *Onu yenmek için bir ipucu, bu savaşı kazanmak için bir yol.* Sorgucuların yaralarının onları Vin'in Lord Hükümdar'ın sırrını arayıp bulması ve kaçmasına yetecek kadar uzun süre oyalayacağına inanıyordu.

Odanın sadece tek bir çıkışı vardı, o da içeri girmiş olduğu kapıydı. Odanın merkezinde de bir ateş yanıyordu. Duvarlar garip şeylerle süslenmişti; çoğu yerde asılı olan garip desenlerde boyanmış kürkler asılıydı. Birkaç tane de eski resim gördü; renkleri solmuş, tuvalleri sararmıştı.

Vin Lord Hükümdar'a karşı bir silah olduğu ortaya çıkabilecek herhangi bir şeyler arayarak hızla, telaşlı bir şekilde bakındı. Ne yazık ki işe yarar hiçbir şey göremiyordu. Oda yabancı görünüyordu ama dikkate değer değildi. Hatta bir çalışma ya da yatak odası gibi rahat, evimsi bir havası vardı. Bir tür yabancı yaratığın boynuzları ve çok geniş, topuksuz acayip bir çift ayakkabı gibi garip nesneler ve süslerle tıklım tıklım doluydu. Bu hiçbir şeyi atmaya kıyamayan birisinin odasıydı; geçmişten kalan hatıraları sakladığı bir yerdi.

Vin odanın ortalarında bir şeyler hareket edince sıçradı. Ateşin yanında duran bir döner sandalye vardı, yavaş yavaş döndü ve orada oturmakta olan yaşlı, kırış kırış bir adam karşısına çıktı. Kel ve derisinde karaciğer lekeleri olan adam yetmişli yaşlarında gibi görünüyordu. Koyu renkli, zengin elbiseler giymişti ve Vin'e kızgınlıkla kaşlarını çattı.

Buraya kadar, diye düşündü Vin. *Başarısız oldum, burada hiçbir şey yok. Gitme zamanı.*

Ancak tam o koşarak uzaklaşmak için dönerken kaba eller onu arkasından kavradı. Küfrederek debelenirken aşağı göz attığında Sorgucunun kanlanmış bacağını gördü. Lehimle bile bu bacağı kullanarak yürüyemiyor olması gerekirdi. Vin kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama Sorgucu onu kuvvetli bir kavrayışla tutuyordu.

"Bu ne böyle?" diye hesap sordu yaşlı adam ayağa kalkarak.

"Özür dilerim, Lord Hükümdar," dedi Sorgucu hürmetkâr bir şekilde.

Lord Hükümdar mı! Ama... ben onu gördüm. O genç bir adamdı.

"Öldür şunu," dedi yaşlı adam elini sallayarak.

"Lordum," dedi Sorgucu. "Bu çocuğun... özel bir önemi var. Bir süre için onu sağ tutabilir miyiz?"

"Ne özel önemi?" dedi Lord Hükümdar tekrar otururken içini çekerek.

"Sizden bir istirhamımız var, Lord Hükümdar," dedi Sorgucu. "İman Kantonu ile ilgili."

"Yine mi bu?" dedi Lord Hükümdar bıkkın bir şekilde.

"Lütfen lordum," dedi Sorgucu. Vin lehimini harlayarak mücadele etmeye devam etti. Ancak Sorgucu onun kollarını yanlarına bastırarak tuttu ve geriye doğru attığı tekmeler de pek bir işe yaramıyordu. *Amma da güçlü*, diye düşündü hüsranla.

Sonra hatırladı. On Birinci Metal, gücü içinde oturuyor, tanıdık olmayan bir kaynak oluşturuyordu. Başını kaldırarak yaşlı adama ateş püsküren gözlerle baktı. *Bu işe yarasa iyi olur.* On Birinci Metal'i yaktı.

Hiçbir şey olmadı.

Vin düş kırıklığıyla debelendi, morali bozulmuştu. Ama sonra gördü. Lord Hükümdar'ın hemen yanında ayakta durmakta olan başka bir adam vardı. O nereden gelmişti? Vin onun içeri girdiğini görmemişti.

Adamın gür bir sakalı vardı ve kürkle çevrelenmiş bir pelerin ile kalın, yünden bir giysi giyiyordu. Bu zengin bir kıyafet değildi ama sağlam imal edilmişti. Sessiz bir şekilde dikiliyor, sanki... hâlinden memnun gibi görünüyordu. Mutlu bir şekilde gülümsedi.

Vin başını bir yana yatırdı. Adamda tanıdık olan bir şeyler vardı. Yüz hatları Kelsier'i öldürmüş olan adamınkine çok benziyordu. Ama bu adam daha yaşlıydı ve daha... canlı görünüyordu.

Vin yan tarafa doğru döndü. Kendisinin yanında da tanıdık olmayan bir adam vardı, genç bir asil. Takım elbisesine bakılacak olursa bir tüccardı ve oldukça da zengindi.

Neler oluyor?

On Birinci Metal tükendi. İki yabancı da hayaletler gibi kayboldu.

"Pekâlâ," dedi yaşlı Lord Hükümdar içini çekerek. "Ricanızı kabul ediyorum. Birkaç saat içinde görüşeceğiz; Tevidian zaten sarayın dışındaki olaylar hakkında konuşmak için bir toplantı yapılmasını rica etmişti."

"Ah," dedi ikinci Sorgucu. "Evet... onun da orada olması iyi olacak. Gerçekten de iyi olacak."

Vin Sorgucu onu yere iter ve sonra da elini kaldırarak onun göremediği bir şeyleri kavrarken kıvranmaya devam etti. Sorgucu elini savurdu ve kafasının içinde acı patladı.

Lehimine rağmen her şey karardı.

Elend babasını kuzey girişinde buldu. Venture Kalesi'nin daha küçük, daha az göz korkutucu olan bir girişiydi; gerçi bu sadece muhteşem büyük salonla kıyaslandığı zaman geçerliydi.

"Neler oluyor?" diye sordu Elend takım ceketini üstüne geçirirken, saçları uykudan kalktığı için dağınıktı. Lord Venture muhafız yüzbaşıları ve kanal kaptanlarıyla birlikteydi. Askerler ve hizmetkârlar beyaz kahverengi koridor boyunca dağılmış, endişeli bir şekilde koşturuyorlardı.

Lord Venture Elend'in sorusunu duymazdan gelerek, doğu nehir limanına at sürmesi için bir haberci çağırdı.

"Baba, neler oluyor?" diye tekrar sordu Elend.

"Skaa isyanı," diye tersleyerek cevap verdi Lord Venture.

Ne, diye düşündü Elend, Lord Venture başka bir grup askere yaklaşmaları için eliyle işaret ederken. *İmkânsız*. Luthadel'in kendisinde bir skaa isyanı... Bu düşünülemezdi. Onların bu kadar cesurca bir hareketi gerçekleştirebilecek bir yapıları yoktu, onlar sadece...

Valette de skaa, diye düşündü. *Öbür asiller gibi düşünmeyi bırakman gerek Elend. Sen gözlerini açmalısın.*

Garnizon yoktu, başka bir isyancı grubunu katletmek için kalkıp gitmişlerdi. Skaalar haftalar önce o korkunç idamları izlemeye zorlanmışlardı, bugün olan katliamdan ise bahsetmeye bile gerek yoktu. Buralarına kadar gelmiş olmalıydı.

Temadre bunu öngörmüştü, diye düşündü Elend. *Yarım düzine diğer politik teorisyen de öyle. Onlar Son İmparatorluk'un sonsuza kadar dayanamayacağını söylemişti. Başlarında tanrı olsun ya da olmasın, insanlar bir gün ayaklanacaktı... en sonunda oluyor. Ben bizzat şahit oluyorum!*

Ve... yanlış taraftayım.

"Kanal kaptanları neden...?" diye sordu Elend.

"Şehirden ayrılıyoruz," dedi Lord Venture kısaca.

"Kaleyi terk mi edeceğiz?" diye sordu Elend. "Onur bunun neresinde?"

Lord Venture homurdandı. "Bu cesaretle ilgili bir şey değil velet. Sağ kalmakla ilgili. O skaalar ana kapılara saldırıyor, Garnizon'dan geride kalanları katlediyorlar. Benim onlar asil kelleleri için gelene kadar beklemeye hiç niyetim yok."

"Ama..."

Lord Venture başını iki yana salladı. "Zaten ayrılıyorduk. Birkaç gün önce Çukurlar'da... Bir şey oldu. Lord Hükümdar bunu keşfettiği zaman mutlu olmayacak." Geriye bir adım atarak öncü teknesinin kaptanına elini salladı.

Skaa isyanı, diye düşündü Elend, hâlâ biraz uyuşmuş hâldeydi. *Temadre'nin yazılarında yaptığı uyarı neydi? Gerçek bir isyan en sonunda çıktığı zaman skaa-*

lar amansızca katliam yapacak... tüm aristokratlar hayatlarını kaybedecek.

O isyanın hızla söneceğini ama arkasında ceset dağları bırakacağını öngörmüştü. Binlerce ölü. On binlerce.

"Hadi, velet!" diye fırçalar gibi seslendi Lord Venture. "Git eşyalarını topla."

"Ben gitmiyorum," diyerek kendi kendisini şaşırttı Elend.

Lord Venture'nın yüzü asıldı. "Ne?"

Elend başını kaldırdı. "Ben gitmiyorum baba."

"Yok, sen gidiyorsun," dedi Lord Venture, Elend'e o ateş püsküren bakışlarından birini atarak.

Elend o gözlerin içine baktı; Elend'in güvenliğini umursadıkları için değil, Elend onlara meydan okuma cesaretini göstermiş olduğu için öfkeli olan gözlere. Ve garip bir şekilde, Elend kendini birazcık bile sindirilmiş hissetmedi. *Birilerinin bunu durdurması gerek. İsyan iyi bir şeyler yapabilir ama sadece skaalar kendi müttefiklerini katletmekte ısrar etmezlerse. Ve aristokrasinin de yapması gereken şey bu; Lord Hükümdar'a karşı müttefikler. O bizim de düşmanımız.*

"Baba ben ciddiyim," dedi Elend. "Ben kalacağım."

"Hay lanet olsun sana velet! Benimle alay etmekte ısrar etmeye mecbur musun sen?"

"Bu balolar ya da öğle yemekleriyle ilgili bir şey değil baba. Bu daha önemli bir şeyle ilgili."

Lord Venture durakladı. "Küstah yorumların yok mu? Soytarılık yapmıyor musun?

Elend başını salladı.

Aniden Lord Venture gülümsedi. "Kal o zaman velet. Bu iyi bir fikir. Birilerinin ben gidip kuvvetlerimizi toparlarken buradaki varlığımızı devam ettirmesi gerek. Evet... çok iyi bir fikir."

Elend duraklayarak babasının gözlerinin içindeki gülümsemeye hafifçe kaşlarını çattı. *Atiyum. Babam beni kendisinin yerine cezalandırılmam için bırakıyor! Ve... eğer Lord Hükümdar beni öldürmezse bile, babam benim isyanda öleceğimi varsayıyor. İki durumda da benden kurtulmuş olacak.*

Ben gerçekten de bu işlerde pek iyi değilim, değil mi?

Lord Venture kendi kendine gülerek döndü.

"En azından bana biraz asker bırak," dedi Elend.

"Çoğu sende kalabilir," dedi Lord Venture. "Bu kargaşanın içinde tek bir tekneyi çıkarabilmek yeteri kadar zor olacak. İyi şanslar, velet. Benim yokluğumda Lord Hükümdar'a selam söyle." Dışarıda eyerlenmiş ve hazır beklemekte olan atına doğru giderken tekrar güldü.

Elend koridorun ortasında durdu ve bir anda dikkatlerin odağına dönüştü. Gergin muhafızlar ve hizmetkârlar, terk edilmiş olduklarının farkına vararak çaresiz gözlerle Elend'e doğru döndüler.

Sorumluluk... bende, diye düşündü Elend şaşkınlık içinde. *Şimdi ne olacak?*

Dışarıda sislerin meşale ateşlerinin ışığıyla alevlenmekte olduğunu görebiliyordu. Muhafızların birkaç tanesi yaklaşan bir skaa güruhu hakkında bağırıyordu.

Elend açık kapının ağzına doğru yürüyerek kargaşanın içine baktı. Arkasındaki insanlar tehlikenin büyüklüğünün farkına varırken koridor sessizleşti.

Elend uzun bir süre dikildi. Sonra hızla döndü. "Yüzbaşı!" dedi. "Kuvvetlerini ve geride kalan hizmetkârları topla, arkada hiç kimseyi bırakma, sonra da Lekal Kalesi'ne gidin."

"Lekal Kalesi'ne mi lordum?"

"Orası daha savunulabilir," dedi Elend. "Artı ikimizin de çok az askeri var; ayrı ayrı yok edileceğiz. Beraber olursak ayakta kalmamız mümkün olabilir. Kendi insanlarımızı korumak karşılığında askerlerimizi Lekal'a vereceğiz."

"Ama... Lordum, Lekallar sizin düşmanınız," dedi asker.

Elend başıyla onayladı. "Evet ama ilk öneriyi birilerinin yapması lazım. Şimdi yürüyün!"

Adam selam verdi, sonra da fırlayarak harekete geçti.

"Ha, bir de Yüzbaşı," dedi Elend.

Asker durakladı.

"En iyi askerlerinden beş tanesini benim onur muhafızlarım olmaları için seç. Ben komutayı sana bırakacağım; o beşiyle benim başka bir görevimiz olacak."

"Lordum? Ne görevi?" diye sordu yüzbaşı şaşkınlıkla.

Elend tekrar sislere doğru döndü. "Biz gidip teslim olacağız."

Vin ıslaklık hissiyle uyandı. Öksürdü, sonra inledi, kafatasının arkasında keskin bir acı hissediyordu. Sersemlemiş gözlerini açıp üstüne dökülmüş olan suyu uzaklaştırmak için kırpıştırdı ve anında lehim ve kalay yakarak kendisini tamamen uyandırdı.

Bir çift kaba el onu havaya kaldırdı. Sorgucu ağzının içine bir şeyler tıkıştırırken öksürdü.

"Yut," diye emretti kolunu kıvırarak.

Vin acıya direnmeye çalıştı ama başaramayarak çığlık attı. Sonunda pes ederek, metal parçasını yuttu.

"Şimdi de yak," diye emretti Sorgucu kolunu daha da fazla kıvırarak.

Vin yine direndi, içinde tanıdık olmayan bir metal kaynağının olduğunu hissediyordu. Sorgucu ona işe yaramaz bir metali yaktırmaya çalışıyor olabilirdi, onu hasta edecek ya da daha kötüsü öldürecek bir metal.

Ama bir tutsağı öldürmenin daha kolay yolları var, diye düşündü acı içinde. Kolu o kadar çok acıyordu ki kopacakmış gibi hissediyordu. En sonunda Vin pes ederek metali yaktı.

Anında diğer bütün metal kaynakları kayboldu.

"Güzel," dedi Sorgucu onu yere atarak. Taşlar ıslaktı, bir kova dolusu su yerde birikmişti. Sorgucu dönerek hücreden çıktı ve parmaklıklı kapıyı çarparak kapattı, sonra da odanın öbür ucundaki bir kapıdan geçerek kayboldu.

Vin dizlerinin üstünde emekleyerek koluna masaj yaptı, ne olduğunu anlamaya

çalışıyordu. *Metallerim*! Çaresiz bir şekilde içini araştırdı ama hiçbir şey bulamadı. Hiçbir metali hissedemiyordu, saniyeler önce yutmuş olduğu metali bile.

O *neydi*? On ikinci bir metal mi? Belki de Allomansi Kelsier ve diğerlerinin onu her zaman temin etmiş olduğu kadar kısıtlı değildi.

Dizlerinin üstünde doğrularak birkaç derin nefes alıp kendini sakinleştirdi. Onun üstüne doğru... İten bir şey vardı. Lord Hükümdar'ın varlığı. Her ne kadar daha önce, Kelsier'i öldürdüğü sırada olduğu kadar güçlü olmasa da onu hissedebiliyordu. Ancak yakacak bakırı yoktu, Lord Hükümdar'ın kudretli, neredeyse tanrısal dokunuşundan saklanmak için bir yolu yoktu. Bunalımın içinde kıvrandığını, ona sadece yatıp kalmasını, pes etmesini söylediğini hissediyordu...

Hayır, diye düşündü. *Kaçmam gerek. Güçlü kalmam gerek*!

Kendisini ayağa kalkarak etrafını incelemeye zorladı. Hapishanesi bir hücreden çok, bir kafese benziyordu. Dört tarafının üç tanesi boyunca uzanan parmaklıklar vardı ve hiçbir eşya yoktu, bir uyku şiltesi bile. Odada iki tane kafes-hücre daha vardı, onun hücresinin iki tarafında duruyorlardı.

Soyulmuştu, onu sadece iç çamaşırlarıyla bırakmışlardı. Büyük olasılıkla hiçbir gizli metali olmadığından emin olmak için yapmışlardı bunu. Odanın içinde etrafa göz attı. Oda uzun ve inceydi, çıplak taştan duvarları vardı. Bir köşede bir tabure vardı ama onun dışında hiçbir şey yoktu.

Eğer sadece birazcık metal bulabilseydim...

Aramaya başladı. İçgüdüsel olarak mavi çizgilerin belirmesini bekleyerek demir yakmaya çalıştı ama elbette ki yakacak hiç demiri yoktu. Aptalca hareketine başını salladı ama bu sadece onun Allomansi'ye ne kadar bağımlı hâle gelmiş olduğunun bir işaretiydi. Kendisini... kör olmuş gibi hissediyordu. Konuşmaları duymak için kalay yakamıyordu. Ağrıyan kolunun ve başının acısına karşı kendisini güçlendirmek için lehim yakamıyordu. Yakınlardaki Allomanserleri belirlemek için tunç yakamıyordu.

Hiçbir şey. Hiçbir şeyi yoktu.

Daha önceleri Allomansi olmadan hareket edebiliyordun, dedi kendi kendisine sertçe. *Şimdi de edebilirsin.*

Yine de, şans eseri düşürülmüş olan bir iğne ya da çivinin var olmasını umarak hücresinin yalın zeminini araştırdı. Hiçbir şey bulamadı, o yüzden de dikkatini parmaklıklara çevirdi. Ama demirden bir zerrecik bile koparmak için bir yol düşünemiyordu.

Burada ne kadar çok metal var, diye düşündü hayal kırıklığı içinde. *Ve ben hiç birini kullanamıyorum*!

Sırtını taş duvara dayayıp büzülerek yere oturdu; ıslak çamaşırlarının içinde sessizce titriyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı; odanın penceresi birkaç sis huzmesinin öylece içeri girmesine izin veriyordu. İsyana ne olmuştu? Ya arkadaşlarına? Dışarıdaki sislerin her zamankinden biraz daha aydınlık olduğunu düşündü. Karanlığın içindeki meşale ışıklarından mıydı? Kalay olmadan duyuları, algılayabilmek için fazlasıyla zayıftı.

Ben ne düşünüyordum, diye sordu kendisine umutsuzluk içinde. *Kelsier'in başarısız olduğu yerde başarılı olacağımı mı sanmıştım? O, On Birinci Metal'in bir işe yaramadığını biliyordu.*

Bir şey yapmıştı, doğru, ama kesinlikle Lord Hükümdar'ı öldürmemişti. Oturup ne olduğunu çözmeye çalışarak düşündü. On Birinci Metal'in ona göstermiş olduğu şeylerde garip bir tanıdıklık vardı. Görülerin ortaya çıkma şekli yüzünden değil de, Vin'in metali yakarken duyduğu his yüzündendi bu.

Altın. On Birinci Metal'i yaktığım an, Kelsier'in bana altın yaktırdığı zaman hissetmiş olduğum gibi hissettim.

On Birinci Metal'in aslında hiç de "on birinci" filan olmaması mümkün müydü? Altın ve atiyum Vin'e her zaman garip bir eşleşme gibi gelmişti. Bütün diğer metaller benzer bir şekilde çift hâlindeydi; ikisi de birbirine zıt şeyler yapan bir temel metal ve onun alaşımı. Demir Çekiyor, çelik İtiyordu. Çinko Çekiyor, pirinç İtiyordu. Hepsi mantıklıydı. Atiyum ve altın dışındakilerin hepsi.

Ya On Birinci Metal aslında sadece atiyum ya da altının bir alaşımıysa? *Bunun anlamı da... altın ve atiyumun çift* olmadığı. *Onlar iki farklı şey yapıyor. Benzer ama farklı. Tıpkı...*

Tıpkı daha geniş dörtlü gruplarla sınıflandırılan diğer metaller gibi. Fiziksel metaller vardı; demir, çelik, kalay ve lehim. Zihinsel metaller ise bakır, tunç, çinko ve pirinçti. Ve... zamanı etkileyen metaller vardı: altın ve alaşımı ve atiyum ile onun alaşımı.

Bu da başka bir metal daha var demektir. Daha keşfedilmemiş olan bir metal: büyük olasılıkla da atiyum ve altının farklı alaşımlarıyla deneme yapmak için fazlasıyla değerli olmaları yüzünden bulunamamıştı.

Ama bu bilginin ne faydası vardı? Onun "on birinci metali" büyük olasılıkla sadece Kelsier'in ona metallerin en işe yaramazı olduğunu söylediği altının çiftlenimli zıttıydı. Altın Vin'e kendisini göstermişti ya da en azından kendisinin dokunacak kadar gerçek gibi gelen farklı bir hâlini. Ama o sadece Vin'in geçmişi farklı olsaydı dönüşmüş olabileceği kişinin bir görüntüsüydü.

On Birinci Metal de benzer bir şey yapmıştı: Vin'in kendi geçmişini göstermek yerine, ona başka insanların benzer görüntülerini göstermişti. Ve bu ise ona... hiçbir şey söylemiyordu. Lord Hükümdar'ın ne *olabileceğinin* ne önemi vardı? Vin'in yenmek zorunda olduğu şu anda var olan adam, Son İmparatorluk'u yöneten despottu.

Kapının ağzında biri belirdi; kapüşonu çekili siyah bir cübbe giymiş olan bir Sorgucu. Yüzü gölgeliydi ama kazık başları kapüşonun hemen ön tarafından dışarı çıkıyordu.

"Zaman geldi," dedi. Birinci yaratık bir dizi anahtar çıkarıp Vin'in kapısını açmak için ilerlerken, başka bir Sorgucu kapının ağzında bekledi.

Vin gerildi. Kapı tıkırdadı ve o da ayaklarının üstüne fırlayarak ileri doğru atıldı.

Ben lehim olmadan her zaman bu kadar yavaş mıydım, diye düşündü dehşet içinde. Sorgucu o yanından geçerken kolunu yakaladı, hareketleri sakin, hatta

umursamazdı ve Vin bunun neden olduğunu görebiliyordu. Elleri doğaüstü bir hızla hareket ediyor, Vin'in ona kıyasla daha bile yavaş görünmesine neden oluyordu.

Sorgucu onu yukarı kaldırarak çevirdi ve kolaylıkla tuttu. Kötücül bir ifadeyle sırıttı, yüzü yara izleriyle benek benekti. Yara izleri görüntüsü tıpkı...

Ok başı yaraları, diye düşündü Vin şaşkınlıkla. *Ama... şimdiden mi iyileşti? Bu nasıl olur?*

Debelendi ama zayıf, lehimsiz vücudunun Sorgucunun kuvvetine karşı hiç şansı yoktu. Yaratık onu kapıya doğru taşıdı ve ikinci Sorgucu geriye çekildi, kapüşonunun altından çıkan kazıklarla onu süzüyordu. Onu taşıyan Sorgucu gülümsüyor olsa da, bu ikincinin ağzı düz bir çizgi hâlindeydi.

Vin yanından geçerken ikinci Sorgucuya tükürdü, tükürüğü tam da onun kazık başlarından birine isabet etmişti. Onu esir alan Sorgucu odadan dışarıya çıktı ve dar bir koridor boyunca Vin'i taşıdı. Vin yardım isteyerek çığlık attı, Kredik Shaw'ın ortasında bağırışlarının bir işe yaramayacağını biliyordu. En azından Sorgucuyu kızdırmayı başarmış olacaktı ki kolunu büktü.

"Sus," dedi Vin acıyla homurdanırken.

Vin sessizleşerek bunun yerine bulundukları mekâna odaklandı. Büyük olasılıkla sarayın daha alçak kesimlerinden birindeydiler, koridorlar bir kule ya da minarenin içinde olmak için fazlasıyla uzundu. Süslemeler müsrifçeydi ama odalar... kullanılmıyormuş gibi görünüyordu. Halılar lekesizdi, mobilyalar çizik içinde değildi. İçinde bu odaların içinden sık sık geçenler tarafından bile fresklerin nadiren görüldüğüne dair bir his vardı.

Sonunda Sorgucular bir merdiven boşluğuna girdiler ve merdiveni çıkmaya başladılar. *Kulelerden biri*, diye düşündü Vin.

Çıkılan her basamakta Vin, Lord Hükümdar'a daha da yaklaştığını hissedebiliyordu. Onun sadece varlığı bile Vin'in duygularını boğuyor, iradesini çalıyor, onu bunalım hissinin dışındaki her şeye karşı uyuşturuyordu. Sorgucunun ellerinde çöktü, artık mücadele etmiyordu. Sadece Lord Hükümdar'ın ruhunun üstündeki baskısına karşı direnmek onun bütün enerjisini alıyordu.

Tünele benzer merdiven boşluğundaki kısa bir süreden sonra, Sorgucular onu geniş, daire şeklinde bir odaya soktular. Ve Lord Hükümdar'ın Teskininin gücüne rağmen, asil kalelerine yapmış olduğu ziyaretlere rağmen, Vin kısa bir anı etrafına şaşkınlıkla bakmak için ayırdı. Daha önce asla görmediği kadar muhteşemdi.

Oda devasa, bodur bir silindir şeklindeydi. Odanın sadece bir tane olan duvarı geniş bir daire hâlinde uzanan tek parça camdı. Arkadaki ateşler tarafından aydınlatılan oda hayaletimsi ışıklarla parıldıyordu. Cam renkliydi ama özel olarak herhangi bir sahneyi betimlemiyordu. Bunun yerine renklerin uzun, ince çizgiler hâlinde saçılacağı ve birbirlerine karışacağı tek bir katman şeklinde imal edilmiş gibi görünüyordu. Sanki...

Sanki sis gibi, diye düşündü Vin hayranlık içinde. *Rengârenk sis huzmeleri bütün odanın etrafında daire şeklinde dönüyor.*

Lord Hükümdar odanın tam merkezindeki yükseltilmiş bir tahtın üzerinde

oturuyordu. Bu yaşlı olan Lord Hükümdar değildi, bu genç olan adamdı, Kelsier'i öldürmüş olan yakışıklı adam.

Bir tür taklitçi mi? Hayır, onu hissedebiliyorum, tıpkı daha önce de hissedebildiğim gibi. Onlar aynı adam. O zaman nasıl görüneceğini değiştirebiliyor mu? Hoş bir yüz göstermek istediği zamanlarda genç mi görünüyor?

Küçük bir gri cübbeli, gözleri dövmeli obligatör grubu odanın uzak ucunda konuşarak duruyorlardı. Yedi Sorgucu da dizilmiş bekliyordu, demir gözlü gölgelerden bir sıra gibiydiler. Bu Vin'e eşlik etmiş olan ikisi de sayılırsa, toplamda dokuz ediyordu. Yaralı yüzlü gardiyanı, onu benzer bir şekilde kurtulmanın mümkün olmadığı bir kavrayışla tutan diğerlerinden bir tanesine verdi.

"Hadi şu konuyu hâlledelim," dedi Lord Hükümdar.

Sıradan bir obligatör öne çıkarak eğildi. Vin ürpererek onu tanıdığını fark etti.

Lord Prelan Tevidian, diye düşündü Vin. *Benim... babam.*

"Lordum, beni affedin," dedi Tevidian. "Ama ben anlamıyorum. Biz bu konuyu zaten görüşmüştük!"

"Sorgucular ekleyecek başka şeyleri olduğunu söylüyor," dedi Lord Hükümdar yorgun bir sesle.

Tevidian, Vin'e dik dik bakarak şaşkınlıkla kaşlarını çattı. O *benim kim olduğumu bilmiyor*, diye düşündü Vin. *Bir baba olduğunu bile asla öğrenmemişti.*

"Lordum," dedi Tevidian ona sırtını dönerek. "Pencerenizden dışarıya bakın! Görüşmemiz gereken daha önemli şeyler yok mu? Bütün *şehir* isyan hâlinde! Skaa meşaleleri geceyi aydınlatıyor ve onlar sislerin içine çıkmaya cüret ediyorlar Ayaklanarak kâfirlik ediyor, aristokrasinin kalelerine saldırıyorlar!"

"Saldırsınlar," dedi Lord Hükümdar ilgisiz bir sesle. O kadar fazla... yorgun görünüyordu ki. Tahtında güçlü bir şekilde oturuyordu ama yine de duruşunda ve ses tonunda bir bitkinlik vardı.

"Ama lordum!" dedi Tevidian. "Büyük Evler yıkılıyor!"

Lord Hükümdar umursamayan bir ifadeyle elini salladı. "Yaklaşık her yüzyılda bir ayıklanmak onlara iyi gelir. İstikrarsızlığı teşvik eder, aristokrasinin kendine fazla güvenir hâle gelmesine engel olur. Çoğu zaman onların o aptalca savaşlarından biriyle birbirlerini öldürmelerine izin veriyorum ama bu ayaklanmalar da işe yarar."

"Peki... ya skaalar saraya gelecek olursa?"

"O zaman onlarla ben ilgilenirim," dedi Lord Hükümdar yumuşak bir şekilde. "Sen bunu daha fazla sorgulamayacaksın."

"Emredersiniz lordum," dedi Tevidian eğilerek ve geri çekildi.

"Şimdi," dedi Lord Hükümdar Sorguculara doğru dönerek. "Sunmak istediğiniz şey nedir?"

Yaralı yüzlü Sorgucu öne çıktı. "Lord Hükümdar, biz sizden Nezaret'inizin liderliğinin bu... insanlardan alınarak onların yerine Sorguculara verilmesini istirhâm ediyoruz."

"Biz bunu konuştuk," dedi Lord Hükümdar. "Sen ve senin kardeşlerine daha

önemli görevler için ihtiyaç var. Sizler sıradan idare işlerinde boşa harcamak için fazlasıyla değerlisiniz."

"Ama sıradan insanların Nezaret'inizi yönetmesine izin vererek, farkına varmaksızın yozlaşmanın ve günahın kutsal mekânınızın ta kalbine kadar girmesine izin vermiş oldunuz!" dedi Sorgucu.

"Boş iddialar!" diye haykırdı Tevidian. "Sen böyle şeyleri sık sık söylüyorsun, Kar, ama hiçbir zaman herhangi bir kanıt sunmuyorsun."

Kar yavaş yavaş döndü, pencerelerden gelen renkli, büklümlü ışık ürkütücü gülümsemesini aydınlatıyordu. Vin titredi. O gülümseme neredeyse Lord Hükümdar'ın Teskini kadar rahatsız ediciydi.

"Kanıt mı?" diye sordu Kar. "Hadi, söyle bana, *Lord Prelan*. O kızı tanıyor musun?"

"Öf, elbette tanımıyorum!" dedi Tevidian bir elini sallayarak. "Bir skaa kızının Nezaret'in yönetimiyle ne alakası var?"

"Çok alakası var," dedi Kar, Vin'e doğru dönerek. "Ah, evet... çok alakası var. Lord Hükümdar'a babanın kim olduğunu söyle çocuk."

Vin kıvranmaya çalıştı ama Lord Hükümdar'ın Allomansi'si çok baskın, Sorgucunun elleri çok güçlüydü. "Bilmiyorum," demeyi başardı sıkılı dişlerinin arasından.

Lord Hükümdar hafifçe başını kaldırdı, ona doğru dönerek öne eğildi.

"Lord Hükümdar'a yalan söyleyemezsin çocuk," dedi Kar sessiz, gıcırtılı bir sesle. "O yüzlerce yıl yaşadı ve Allomansi'yi hiçbir ölümlü adamın yapamayacağı kadar kullanmayı öğrendi. O kalbinin atış şeklinden doğruları görebilir ve gözlerindeki duyguları okuyabilir. O senin yalan söylediğin ânı hissedebilir. O bilir... Evet. O bilir."

"Ben babamı hiç tanımadım," dedi Vin inatçı bir şekilde. Eğer Sorgucu bir şeyi bilmek istiyorsa, bunu bir sır olarak tutmak iyi bir fikirmiş gibi görünüyordu. "Ben sadece bir sokak çocuğuyum."

"Sissoylu bir sokak çocuğu mu?" diye sordu Kar. "Yahu, bu ilginç. Değil mi, Tevidian?"

Lord prelan durakladı, kaşları daha da çatılmıştı. Lord Hükümdar ise yavaş yavaş ayağa kalktı, kaidesinin basamaklarından aşağı inerek Vin'e doğru yürümeye başladı.

"Evet, lordum," dedi Kar. "Siz de onun Allomansi'sini hissettiniz. Onun gerçek bir Sissoylu olduğunu biliyorsunuz, inanılmayacak kadar güçlü olan bir tanesi. Ancak o sokaklarda büyümüş olduğunu iddia ediyor. Hangi asil evi böylesine bir çocuğu terk ederdi? Dahası onun böylesine bir güce sahip olabilmesi için aşırı derecede saf olan bir soydan geliyor olması gerekir. En azından... ebeveynlerinden *bir* tanesi çok saf bir soydan gelmiş olmalı."

"Ne ima ediyorsun?" diye sordu Tevidian benzi atarak.

Lord Hükümdar ikisini de görmezden geldi. Yansıtıcı zemindeki akışkan renklerinin arasından yürüyerek geçti, sonra da Vin'in tam önünde durdu.

Çok yakın, diye düşündü. Teskini o kadar güçlüydü ki Vin dehşet bile hissedemiyordu; hissedebildiği tek şey derin, mahvedici, *korkunç* kederdi.

Lord Hükümdar narin ellerle uzandı, onu yanaklarından tutarak yüzünü gözlerinin içine bakacağı şekilde kaldırdı. "Senin baban kim, kız?" diye sordu hafifçe.

"Benim..." İçine çökmüş olan çaresizlik kıvrandı. Üzüntü, acı, bir ölme arzusu.

Lord Hükümdar onun yüzünü kendisininkine yaklaştırarak gözlerinin içine baktı. O anda Vin gerçeği anladı. Onun bir parçasını görebiliyor, onun gücünü hissedebiliyordu. Onun... tanrısal gücünü.

O skaa isyanı hakkında endişeli değildi. Neden endişe duyması gereksindi ki? Eğer arzu edecek olursa, tek başına şehirdeki herkesi katledebilirdi. Vin bunun doğru olduğunu biliyordu. Bu onun zamanını alabilirdi ama o sonsuza kadar, yorulmadan öldürebilirdi. Hiçbir isyandan korkmasına gerek yoktu.

Hiçbir zaman da gerek olmamıştı. Kelsier korkunç, korkunç bir hata yapmıştı.

"Baban, çocuk," diye zorladı Lord Hükümdar; talebi sanki ruhunun üzerindeki fiziksel bir ağırlıktı.

Vin kendisine rağmen konuştu. "Benim... ağabeyim bana babamın oradaki adam olduğunu söylemişti. Lord prelan." Yaşlar yüzünden aşağı döküldü ama Lord Hükümdar ona sırtını döndüğü zaman neden ağlıyor olduğunu tam olarak hatırlayamadı.

"Bu bir yalan lordum!" dedi Tevidian geriye çekilerek. "O ne anlar? O sadece sersem bir çocuk."

"Bana doğruyu söyle Tevidian," dedi Lord Hükümdar obligatöre doğru yavaş yavaş yürürken. "Hiç bir skaa kadınla yattın mı?"

Obligatör durakladı. "Ben kanuna uydum! Her seferinde onları daha sonra öldürttüm."

"Sen... yalan söylüyorsun," dedi Lord Hükümdar sanki şaşırmış gibi. "Emin değilsin."

Tevidian gözle görülür bir şekilde titriyordu. "Ben... ben hepsini yakaladığımı düşünüyorum lordum. Fazla gevşek davranmış olduğum bir... bir tanesi olabilir. Ben ilk başta onun skaa olduğunu bilmiyordum. Onu öldürmesi için gönderdiğim asker fazla yumuşaktı ve onun gitmesine izin verdi. Ama ben onu buldum, daha sonra."

"Söyle bana," dedi Lord Hükümdar. "Bu kadın hiç çocuk doğurdu mu?"

Oda sessizleşti.

"Evet lordum," dedi yüksek prelan.

Lord Hükümdar içini çekerek gözlerini kapattı. Tahtına doğru geri döndü. "O sizin," dedi Sorguculara.

Anında altı Sorgucu sevinçle uluyarak öne doğru atıldı, cübbelerinin altındaki kınlarından obsidiyen bıçakları çektiler. Vahşetten duydukları zevkle kendilerinden geçmiş olan Sorgucular üzerine üşüşürken Tevidian kollarını kaldırıp çığlık attı. Onlar bıçaklarını ölmekte olan adama tekrar ve tekrar saplarken kanı havaya saçıldı. Diğer obligatörler geriye çekildiler; dehşet içinde izliyorlardı.

Vin'i tutan Sorgucu gibi, gülümseyerek katliamı izleyen Kar da geride kaldı. Diğer Sorgucular dan biri de geride kalmıştı ama Vin bunun neden olduğunu bilmiyordu.

"İşaret ettiğin konu kanıtlandı, Kar," dedi Lord Hükümdar yorgun bir şekilde tahtına otururken. "Görünüşe göre ben... insanoğlunun itaatine fazla güven duymuşum. Bir hata yapmış değilim. Ben asla hata yapmadım. Ancak bir değişikliğin zamanı geldi. Yüksek prelanları toplayın ve onları buraya getirin, eğer icap ederse yataklarından kaldırın. Ben Nezaret'in yönetimini ve otoritesini İman Kantonu'na verirken buna şahit olacaklar."

Kar'ın gülümsemesi derinleşti.

"Melez çocuk yok edilecek."

"Elbette lordum," dedi Kar. "Gerçi... benim önce ona sormak istediğim bazı sorular var. O bir skaa Siskan ekibinin bir parçasıydı. Eğer bizim diğerlerinin de yerlerini belirlememize yardım edebilirse..."

"Pekâlâ," dedi Lord Hükümdar. "Ne de olsa bu sizin göreviniz."

Güneşten daha güzel olan bir şey var mı? Sık sık onun doğuşunu izliyorum çünkü huzursuz uykumdan çoğu zaman şafaktan önce kalkıyorum.

Ufkun yukarısında göz kırpan dingin sarı ışığını her gördüğümde biraz daha kararlı, biraz daha umutlu bir hâle geliyorum. Bir açıdan, bütün bu zaman boyunca beni ayakta tutan şey oydu.

37

KELSİER, SENİ LANET manyak, diye düşündü Dockson masadaki haritanın üzerine notlar karalarken. *Neden her zaman basıp giderek beni arkandan pisliğini temizlemem için bırakıyorsun?* Ancak o kızgınlığının gerçek olmadığını biliyordu; bu sadece kendisini Kell'in ölümüne odaklanmaktan alıkoymak için seçtiği bir yoldu. İşe de yarıyordu.

Planın Kelsier'e ait olan kısmı; vizyon, karizmatik liderlik tamamlanmıştı. Şimdi ise sıra Dockson'daydı. O Kelsier'in orjinal stratejisini aldı ve düzenledi. Kargaşayı kontrol edilebilir bir seviyede tutmak için dikkat ediyor, en iyi donanımları en aklı başında görünen adamlara dağıtıyordu. Genel yağmalama sırasında ele geçirilmeden önce önemli noktaları (su ve gıda depolarını) ele geçirmeleri için birlikler gönderiyordu.

Kısacası, Dockson her zaman yapmış olduğu şeyi yapıyordu: Kelsier'in rüyalarının gerçeğe dönüşmesini sağlıyordu.

Odanın ön tarafında bir karışıklık oldu ve Dockson bir haberci hızla içeri dalarken başını kaldırıp baktı. Adam anında deponun merkezindeki Dockson'a doğru koştu.

"Haberler ne?" diye sordu Dockson adam yaklaşırken.

Haberci başını olumsuzca salladı. Bu genç bir adamdı, üzerinde bir imparatorluk üniforması vardı ama kendisini daha az göze batar hâle getirmek için ceketini çıkarmıştı. "Üzgünüm efendim," dedi adam sessizce. "Muhafızların hiçbirisi onun dışarı çıktığını görmemiş ve... ee, bir tanesi onu saray zindanlarına doğru taşınırken gördüğünü iddia ediyor."

"Onu dışarı çıkarabilir misin?" diye sordu Dockson.

Adı Goradel olan askerin rengi soldu. Sadece kısa bir süre öncesine kadar, Goradel Lord Hükümdar'ın adamlarından biriydi. Gerçekte, Dockson adama ne kadar güveneceğinden bile emin değildi. Ama asker, eski bir saray muhafızı olarak, diğer skaaların giremeyeceği yerlere girebilirdi. Eski müttefikleri onun taraf değiştirmiş olduğunu bilmiyordu.

Eğer gerçekten de taraf değiştirmiş olduğunu varsayarsak, diye düşündü Dockson. Ama... Eh, işler artık kararlarını sorgulamaya fırsat bırakmayacak kadar hızlı gelişiyordu. Dockson bu adamı kullanmaya karar vermişti. İçgüdülerine güvenmek zorunda kalacaktı.

"Ee?" diye tekrar sordu Dockson.

Goradel başını salladı. "Onu esir almış olan bir *Sorgucu* varmış, efendim. Onu serbest bırakamazdım, buna yetkim olmazdı. Benim... Ben..."

Dockson içini çekti. *Lanet aptal kız*, diye düşündü. *Bundan daha fazla aklı olması gerekirdi. Kelsier ona fazla bulaşmış.*

Elini sallayarak askeri gönderdi, sonra da kabzası kırık iri bir kılıcı omzunun üstüne yerleştirmiş olarak Hammond içeri girerken tekrar başını kaldırdı.

"Tamam," dedi Ham. "Elariel Kalesi az önce düştü. Ama Lekal hâlâ dayanıyormuş gibi görünüyor."

Dockson başını sallayarak onayladı. "Kısa süre sonra senin adamlarına sarayda ihtiyacımız olacak." *Sarayın içine ne kadar çabuk girebilirsek, Vin'i kurtarma şansımız da o kadar fazla olur.* Ama içgüdüleri ona Vin'e yardım etmek için çok geç kalmış olduklarını söylüyordu. Ana kuvvetlerini toplaması ve organize etmesi saatler sürerdi, saraya bütün ordularının birlikte saldırmasını istiyordu. İşin doğrusu Dockson bir kurtarma operasyonu için şu anda adam ayırmayı göze alamazdı. Kelsier olsa onun peşinden giderdi ama Dockson kendisinin bu kadar aceleci bir şey yapmasına izin vermezdi.

Onun her zaman söylediği gibi, çetedeki *birilerinin* gerçekçi olması gerekiyordu. Saray dikkate değer miktarda hazırlık yapılmadan saldırılacak bir yer değildi, Vin'in başarısızlığı da bunu kanıtlıyordu. Vin şu an için basitçe kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

"Adamlarımı hazırlayacağım," dedi Ham başıyla onaylayarak kılıcını bir kenara fırlatırken. "Gerçi yeni bir kılıca ihtiyacım olacak."

Dockson içini çekti. "Siz Haydutlar. Hep bir şeyleri kırıyorsunuz. Git ne bulabileceğine bir bak o zaman."

Ham uzaklaştı.

"Eğer Sazed'i görecek olursan," diye seslendi Dockson, "Ona de ki..."

Dockson durakladı, dikkati kafasına kumaş bir torba geçirilmiş ve bağlanmış bir tutsağı arkalarından çekerek odaya giren bir grup skaa isyancıya yöneldi.

"Bu ne?" diye sordu Dockson.

İsyancılardan biri esirlerini dirseğiyle dürttü. "Sanırım bu önemli biri lordum. Bize silahsız olarak geldi, size getirilmeyi istedi. Eğer yaparsak bize altın sözü verdi."

Dockson bir kaşını kaldırdı. Adam başlığı çekip çıkardı ve Elend Venture ortaya çıktı.

Dockson şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Sen ha?"

Elend etrafına bakındı. Belli ki endişeliydi ama her şey göz önüne alınacak olursa kendine iyi hâkim oluyordu. "Tanışmış mıydık?"

"Tam olarak değil," dedi Dockson. *Hay lanet. Şu anda esirler için vaktim yok.* Yine de Venture'ların oğlu... Dockson'ın savaşlar bittikten sonra güçlü asillere karşı nüfuza ihtiyacı olacaktı.

"Size bir ateşkes önermek için geldim," dedi Elend Venture.

"... Pardon?" diye sordu Dockson.

"Venture Evi size direniş göstermeyecek," dedi Elend. "Ve ben büyük ihtimalle diğer asilleri de beni dinlemeleri için ikna edebilirim. Onlar korkuyor, onları katletmek için bir sebep yok."

Dockson homurdandı. "Şehrin içinde silahlı düşman kuvvetleri bırakacak hâlim yok."

"Eğer aristokrasiyi yok edecek olursanız, fazla uzun süre dayanamazsınız," dedi Elend. "Ekonomiyi biz kontrol ediyoruz. Biz olmadan imparatorluk çöker."

"Bütün bunların amacı biraz da bu," dedi Dockson. "Bak benim buna harcayacak..."

"Beni dinlemek *zorundasın*," dedi Elend Venture çaresiz bir şekilde. "Eğer isyanını kargaşa ve kan ile başlatırsan, kaybedeceksin. Ben böyle şeyleri inceledim, neden bahsettiğimi biliyorum! İlk çatışmanızın momentumu kesildiği zaman, insanlar yok etmek için başka şeyler aramaya başlayacaklar. Birbirlerine karşı dönecekler. *Ordularını kontrol altında tutmak zorundasın.*"

Dockson durakladı. Elend Venture'nın bir sersem ve bir züppe olması gerekiyordu ama o şimdi sadece... samimiymiş gibi görünüyordu.

"Ben sana yardım edeceğim," dedi Elend. "Asillerin kalelerini bırak ve çabalarını Nezaret ile Lord Hükümdar üzerine odakla, sizin gerçek düşmanınız onlar."

"Bak," dedi Dockson. "Ordularımızı Venture Kalesi'nden çekerim. Büyük ihtimalle artık onlarla savaşmak için sebep yoktur, ne de olsa..."

"Ben askerlerimi Lekal Kalesi'ne gönderdim," dedi Elend. "Adamlarını *bütün* aristokrasiden uzaklaştır. Onlar size arkadan saldıracak değiller, sadece malikânelerine saklanıp endişe edecekler."

O *konuda büyük ihtimalle haklı*. "Biz bunu bir..." Dockson'ın sesi Elend'in artık ona odaklanmadığını fark ettiğinde azalarak kesildi. *Bu herifle konuşmak da amma zor.*

Elend gözlerini yeni bir kılıçla geri dönmüş olan Hammond'ın üzerine dikmişti. Elend kaşlarını çattı, sonra da gözleri kocaman açıldı. "Ben seni tanıyorum! Sen Lord Renoux'nun hizmetkârlarını idamlardan kurtaran adamdın!"

Elend, Dockson'a geri döndü; bir anda heveslenmişti. "O zaman sen Valette'i tanıyor musun? O sana beni dinlemeni söyleyecektir."

Dockson ile Ham bakıştılar.

"Ne?" diye sordu Elend.

"Vin..." dedi Dockson. "Valette... o birkaç saat önce sarayın içine gitti. Üzgünüm, oğlum. O şu anda büyük olasılıkla Lord Hükümdar'ın zindanlarındadır, tabii eğer hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak."

Kar, Vin'i hücresinin içine geri fırlattı. Vin yere sertçe çarptı ve yuvarlandı, gevşek fanilası etrafında savruldu ve kafasını hücrenin duvarına çarptı.

Sorgucu kapıyı çarpıp kapatarak gülümsedi. "Sana çok teşekkür ederim," dedi parmaklıkların arasından. "Sen az önce bizim çok uzun bir zamandır uğraştığımız bir şeyi başarmamıza yardım ettin."

Vin ona ateş püsküren gözlerle baktı, Lord Hükümdar'ın Teskininin etkileri artık daha zayıftı.

"Bendal'ın burada olmaması çok yazık," dedi Kar. "O senin ağabeyini yıllar boyunca kovalamıştı, Tevidian'ın bir skaa melezin babası olduğuna yemin ediyordu. Zavallı Bendal... eğer Lord Hükümdar sadece Firari'yi bize bırakmış olsaydı, o zaman intikamımızı alabilirdik."

Vin'e doğru göz atarak kazık gözlü kafasını salladı. "Ah, neyse. En sonunda o haklı çıktı. Geri kalan hepimiz ağabeyine inanmıştık ama Bendal... daha o zaman bile şüpheleniyordu ve en sonunda da seni o buldu."

"Ağabeyim mi?" dedi Vin hızla ayağa kalkarak. "Beni o mu sattı?"

"Satmak mı?" dedi Kar. "O bize senin yıllar önce açlıktan öldüğüne yemin ederek öldü! Nezaret işkencecilerinin ellerinin altında bunu gece gündüz haykırdı. Bir Sorgucunun işkencesine karşı direnmek çok zordur... Bu senin de kısa bir süre sonra keşfedeceğin bir şey." Gülümsedi. "Ama ilk önce, sana bir şey göstereyim."

Bir grup muhafız çıplak, elleri bağlı bir şekli sürükleyerek odaya getirdi. Yaralı ve kan kaybeden adam, Vin'inkinin yanındaki hücreye itildi ve taş zeminde tökezleyerek düştü.

"*Sazed*?" diye haykırdı Vin parmaklıklara atılarak.

Askerler onun el ve ayaklarını taş zeminin içine çakılmış olan küçük metal bir halkaya bağlarken Terrisli halsiz bir şekilde yatıyordu. O kadar çok dövülmüştü ki sanki bilinci yerinde değilmiş gibi görünüyordu ve tamamen çıplaktı. Vin onun çıplaklığı yüzünden arkasını döndü ama bacaklarının arasında cinsel organının olması gereken yerdeki boş yara izini görmüştü.

Tüm Terrisli vekilharçlar hadım edilir, demişti Sazed ona. O yara yeni değildi ama bereleri, kesikleri ve sıyrıkları tazeydi.

"Onu senin arkandan gizlice saraya sızarken bulduk," dedi Kar. "Görünüşe göre, senin güvenliğin için endişe ediyormuş."

"Ona ne yaptınız?" diye sordu Vin sessizce.

"Ah, çok az şey... şimdilik," dedi Kar. "Şimdi, sen benim neden sana ağabeyinden bahsetmiş olduğumu merak edebilirsin. Belki de ağabeyinin kafasının biz onun sırrını açığa çıkaramadan önce koptuğunu itiraf etmekle aptallık ettiğimi düşünüyorsundur. Ama gördüğün gibi, ben bir hatayı kabul etmeyecek kadar aptal

değilim. Ağabeyinin işkencesini daha da uzatmış, ona daha uzun süre acı çektirmiş olmalıydık. O gerçekten de bir hataydı."

Şeytani bir gülümsemeyle Sazed'e doğru başıyla işaret etti. "Biz bu hatayı tekrar yapmayacağız çocuk. Hayır, biz bu sefer farklı bir taktik deneyeceğiz. Biz Terrisliye işkence yaparken senin izlemene izin vereceğiz. Çok dikkatli davranacak, onun acısının uzun sürmesini ve canlı kalmasını sağlayacağız. Sen bize bilmek istediğimiz şeyi söylediğin zaman duracağız."

Vin dehşet içinde titredi. "Hayır... Lütfen..."

"Ah, evet,"dedi Kar. "Biraz oturup bizim ona neler yapacağımızı düşünmeni öneririm. Lord Hükümdar beni çağırttı, gidip Nezaret'in resmi liderliğini almam gerekiyor. Döndüğüm zaman başlayacağız."

Döndü, siyah cübbesi yeri süpürüyordu. Muhafızlar da onu takip ettiler, büyük olasılıkla hemen hapishanenin dışındaki muhafız odasında konumlanmışlardı.

"Ah, Sazed," dedi Vin kafesinin parmaklıklarının yanında dizleri üstüne çökerken.

"Ama Hanımım," dedi Sazed şaşırtıcı derecede bilinci yerinde olan bir sesle. "Biz size iç çamaşırlarınızla ortalıkta koşturmak hakkında ne söylemiştik? Var ya, eğer Üstat Dockson burada olsaydı, kesinlikle sizi azarlardı."

Vin şaşırmış şekilde başını kaldırdı. Sazed ona gülümsüyordu.

"Sazed!" dedi Vin sessizce muhafızların gitmiş olduğu tarafa doğru göz atarak. "Uyanık mısın?"

"Son derece uyanığım," dedi. Sakin, güçlü sesi, yaralı vücuduyla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Üzgünüm Sazed," dedi Vin. "Beni neden takip ettin? Senin geride kalıp benim kendi başıma aptallık etmeme izin vermiş olman gerekirdi!"

Sazed yaralı yüzünü ona doğru çevirdi, bir gözü şişip kapanmıştı ama diğeri onun gözlerinin içine bakıyordu. "Hanımım," dedi ağırbaşlı bir şekilde. "Ben Üstat Kelsier'e sizin güvenliğinizi sağlayacağıma dair yemin ettim. Bir Terrislinin yemini hafife alınacak bir şey değildir."

"Ama... yakalanacağını bilmen gerekirdi," dedi Vin utançla başını eğerek.

"Elbette ki biliyordum Hanımım," dedi. "Yoksa onların beni size getirmesini nasıl sağlayabilirdim?"

Vin başını kaldırdı. "Seni... bana getirmeleri mi?"

"Evet Hanımım. Nezaret ile benim halkımın arasında ortak olan bir şey var, diye düşünüyorum ben. İkisi de bizim başarabileceğimiz şeyleri hafife alıyor."

Sazed gözlerini kapadı. Ondan sonra vücudu değişti. Sanki... sönüyormuş gibi göründü, kasları zayıf ve sıska hâle geldi, eti kemiklerinin üzerinden gevşekçe sarktı.

"Sazed!" Vin çığlık atıp kendisini parmaklıklara doğru iterek ona ulaşmaya çalıştı.

"Bir şey yok Hanımım," dedi hafif, korkutucu derecede zayıf bir sesle. "Benim sadece gücümü toplamak için bir saniyeye ihtiyacım var."

Gücümü toplamak için. Vin duraklayıp elini indirerek birkaç dakika boyunca Sazed'i izledi. *Yoksa...*

O kadar zayıf görünüyordu ki, sanki gücü bizzat kasları emilerek gidiyormuş gibiydi. Ve belki de... bir yerlerde mi depolanıyordu?

Sazed'in gözleri aniden açıldı. Vücudu normale döndü, sonra kasları büyümeye devam ederek kocaman ve güçlü hâle geldiler, hatta Ham'in kaslarından bile daha iri olmuşlardı.

Sazed ona kalın, kaslı bir boynun üstünde durmakta olan bir yüzle gülümsedi, sonra da kolaylıkla bağlarını kopardı. Ayağa kalktığında dev gibi, gerçekdışı büyüklükte kasları olan bir adamdı; Vin'in tanımış olduğu sırık gibi sessiz âlimden çok farklıydı.

Lord Hükümdar günlüğünde onların güçlerinden bahsediyordu, diye düşündü Vin hayret içinde. *Diyordu ki o Rashek denen adam kocaman bir kayayı tek başına kaldırarak yollarından atmış.*

"Ama onlar senin bütün takılarını aldılar!" dedi Vin. "Metali nereye sakladın?"

Sazed gülümseyerek kafeslerini ayıran parmaklıkları kavradı. "Ben sizden bir tüyo aldım Hanımım. Yuttum." Bununla birlikte parmaklıkları sökerek kopardı.

Vin kafesin içine koşarak ona sarıldı. "Teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Sazed onu nazikçe bir kenara iterek, sonra da devasa avcuyla hücresinin kapısına vurarak kilidi kırdı ve kapıyı sökerek açtı.

"Şimdi çabuk Hanımım," dedi Sazed. "Sizi güvenli bir yere ulaştırmamız gerekiyor."

Bir saniye sonra Sazed'i odaya atmış olan iki muhafız kapının ağzında belirdi. Donakalarak dövdükleri zayıf adamın yerinde duran devasa yaratığa gözlerini diktiler.

Sazed öne atıldı, Vin'in kafesinden kopardığı çubuklardan biri elindeydi. Ancak Ferukemisi ona belli ki sadece güç vermiş, hız vermemişti. Hantal adımlarla koştu ve muhafızlar da yardım için bağırarak kaçtılar.

"Gelin hadi Hanımım," dedi Sazed çubuğu bir kenara fırlatarak. "Benim gücüm fazla uzun dayanmayacak, yuttuğum metal fazla bir Ferukemik yük tutacak kadar büyük değildi."

Konuşurken bile küçülmeye başlamıştı. Vin onun yanından geçerek hızla odadan dışarı çıktı. Dışarıdaki muhafız odası oldukça küçüktü; sadece bir çift sandalye vardı. Ancak bir tanesinin altında muhafızlardan birinin akşam yemeği tasının etrafına sarılmış bir pelerin buldu. Vin silkeleyerek pelerini aldı ve Sazed'e fırlattı.

"Teşekkür ederim Hanımım," dedi Sazed.

Vin başını sallayarak kapı ağzına doğru hareket etti ve dışarıya gizlice göz attı. Dışandaki daha büyük oda boştu ve odaya açılan iki koridor vardı; bir tanesi sağ tarafa gidiyor, bir tanesi de Vin'in karşısında dümdüz uzanıyordu. Sol tarafındaki duvarın dibinde dizili duran tahta sandıklar vardı ve odanın merkezinde ise geniş bir masa bulunuyordu. Vin masanın üstündeki kurumuş kanı ve bir kenarına dizilmiş sivri aletleri gördüğü zaman titredi.

Eğer hızlı hareket etmezsek ikimizin de sonu burası olacak, diye düşündü, Sazed'e ilerlemesi için elini sallayarak.

Uzaktaki koridorda deminki muhafızlardan bir tanesinin öncülük ettiği bir grup asker belirirken Vin adımının ortasında dondu. Sessizce küfretti, kalayı olsaydı onları daha erken duyardı.

Vin geriye doğru göz attı. Sazed topallayarak muhafız odasını geçiyordu. Ferukemik gücü gitmişti ve askerler hücreye atmadan önce belli ki onu iyice bir dövmüşlerdi. Zar zor yürüyebiliyordu.

"Gidin Hanımım!" dedi ona elini sallayarak. "Kaçın!"

Senin hâlâ arkadaşlık hakkında öğreneceğin şeyler var Vin, diye fısıldadı Kelsier'in sesi kulaklarında. *Umarım ki bir gün bunların ne olduğunun farkına varırsın...*

Onu bırakamam. Onu bırakmayacağım.

Vin askerlere doğru fırladı. Masadan bir çift işkence bıçağı kaptı; parlak, cilalı çelikleri parmaklarının arasında ışıldıyordu. Masanın üstüne zıpladı, sonra da gelmekte olan askerlerin üzerine sıçradı.

Allomansi'si yoktu ama yine de düzgün bir uçuş oldu, metallerinin olmamasına rağmen antrenmanla geçen ayların faydası olmuştu. Düşerken bir bıçağı şaşkın bir askerin boynuna sapladı. Yere beklediğinden daha sert şekilde çarptı ama küfrederek ona saldıran ikinci bir askerden hızla kaçarak uzaklaşmayı başardı.

Kılıç arkasında tangırtıyla taşlara çarptı. Vin hızla dönerek bıçağını başka bir askerin uyluklarına doğru savurdu. Adam acı içinde geriye doğru tökezledi.

Çok fazlalar, diye düşündü. En azından iki düzine kadar asker vardı. Üçüncü bir askerin üstüne atlamaya çalıştı ama başka bir adam değneğini sallayarak silahı Vin'in yan tarafına indirdi.

Vin acıyla inledi ve yana doğru fırlarken bıçağını düşürdü. Onu düşüşe karşı güçlendirecek lehim yoktu ve taşlara gümbürtüyle sertçe çarptı, yuvarlanarak duvarın yanında sersemlemiş bir şekilde kaldı.

Ayağa kalkmak için başarısız bir hamle yaptı. Yan tarafında göz ucuyla vücudu zayıflarken Sazed'in yere yıkıldığını seçebiliyordu. Yine güç depolamaya çalışıyordu ama yeteri kadar zamanı olmayacaktı. Askerler kısa süre sonra onun başına üşüşecekti.

En azından denedim, diye düşündü başka bir grup askerin sağdaki koridordan koşarak geldiğini duyarken. *En azından ben onu terk etmedim. Sanırım... sanırım Kelsier'in demek istediği şey buydu.*

"Valette!" diye bağırdı tanıdık bir ses.

Vin, Elend ve altı tane asker odanın içine dalarken şaşkınlık içinde başını kaldırdı. Elend bir asilin üstüne pek iyi oturmayan takımını giyiyordu ve bir düello değneği taşıyordu.

"Elend?" dedi Vin afallamış hâlde.

"Sen iyi misin?" dedi Elend endişe ile ona doğru gelirken. Sonra da Nezaret askerlerini fark etti. Karşılarında bir asil buldukları için biraz şaşırmış gibi görünüyorlardı ama hâlâ sayı üstünlüğü onlardaydı.

"Kız benimle geliyor!" dedi Elend. Sözleri cesurcaydı ama bir asker olmadığı belliydi. Silah olarak sadece bir asilin düello değneğini taşıyor ve zırh giymiyordu. Yanındaki adamların beş tanesi Venture kırmızısı giyiyorlardı; Elend'in kalesinin askerleriydi. Ancak bir tanesinin, onlar odaya girerlerken önderlik eden askerin üstünde bir saray muhafızının üniforması vardı. Vin onu belli belirsiz hatırladığını fark etti. Üniforma ceketinin omzunun üstündeki sembol yoktu. *Kapıdaki adam*, diye düşündü sersemce. *Taraf değiştirmeye ikna ettiğim adam...*

Öncü Nezaret askeri görünüşe göre kararını vermişti. Kısaca elini sallayarak Elend'in emrini duymazdan geldi ve askerler odanın kenarları boyunca açılmaya başladı, Elend'in grubunun etrafını sarmayı amaçlıyorlardı.

"Valette, gitmen gerek!" dedi Elend ısrarcı bir şekilde düello değneğini kaldırırken.

"Gelin Hanımım," dedi Sazed, Vin'in yanına gelerek onu ayağa kaldırmak için uzanırken.

"Onları terk edemeyiz!" dedi Vin.

"Mecburuz."

"Ama sen benim için geldin. Elend için de aynısını yapmak zorundayız!"

Sazed başını olumsuzca salladı. "O farklıydı çocuğum. Ben seni kurtarmak için bir şansım olduğunu biliyordum. Sen burada yardımcı olamazsın. Merhamette güzellik vardır ama kişi bilgeliği de öğrenmek zorundadır."

Vin, Sazed'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi, Elend'in askerleri de itaatkâr bir şekilde Nezaret askerlerinin yolunu kesmek için hareket ettiler. Elend başlarında duruyordu, belli ki dövüşmeye kararlıydı.

Başka bir yolu olması gerek, diye düşündü Vin çaresizlik içinde. *Olması gerek...*

Sonra da duvar boyunca dizili sandıklardan birinin içine atılmış durmakta olan bir şeyi gördü. Tanıdık bir gri kumaş şeridiydi, tek bir kurdele sandığın yan tarafından aşağı sarkıyordu.

Nezaret askerleri saldırırken Sazed'in elinden kurtuldu. Arkasında Elend haykırdı ve silahlar çınladı.

Vin üstteki kumaş parçalarını, pantolonuyla gömleğini sandığın dışına fırlattı. Orada, en altta Vin'in sispelerini yatıyordu. Gözlerini kapattı ve eliyle pelerinin yan cebine doğru uzandı.

Parmakları tıpası hâlâ yerinde olan tek bir cam şişecik buldu.

Şişeciği çekip çıkararak hızla savaşa doğru döndü. Nezaret askerleri hafifçe geriye çekilmişti. İçlerinden iki tanesi yaralanmış yerde yatıyordu ama Elend'in adamlarından da üç tanesi yerdeydi. Neyse ki odanın küçük boyutu Elend'in adamlarının etraflarının çevrilmesine engel olmuştu.

Elend ter içinde ayakta duruyordu, kolunda bir kesik vardı ve düello değneği de parçalanmıştı. Devirmiş olduğu adamdan kılıcı kaptı, silahı antrenmansız ellerle tutmuş, gözlerini kendininkinden çok daha büyük olan bir kuvvetin üstüne dikmişti.

"Ben onun hakkında yanılmışım Hanımım," dedi Sazed yumuşakça. "Ben... özür dilerim."

Vin gülümsedi. Sonra da şişeciğinin tıpasını söküp açtı ve metalleri bir yudumda yuttu.

İçinde güç kaynakları patladı. Ateşler alevlendi, metaller harlandı ve güç Vin'in zayıflamış, yorgun vücuduna doğan bir güneş gibi geri döndü. Acılar önemini yitirdi, sersemlik kayboldu, oda daha aydınlık, ayak parmaklarının altındaki taşlar da daha *gerçek* hâle geldi.

Askerler tekrar saldırdı ve Elend de kılıcını kararlı ancak umutsuz bir duruşla kaldırdı. Vin başının üstünden uçarak geçerken tamamen şok olmuş görünüyordu.

Vin askerlerin ortasına konarak bir Çelikitmeyle her yöne doğru bastırdı. İki yanındaki askerler duvarlara bindirdi. Bir adam ona doğru bir değnek salladı ve o da bunu küçümseyen bir elle tokatlayarak uzaklaştırdı, sonra da bir yumruğunu adamın başını hızla geriye savuracak bir şekilde yüzüne patlatarak çatırtıyla boynunu kırdı.

Değneği yere düşerken yakaladı ve hızla dönerek bunu Elend'e saldırmakta olan askerin kafasına indirdi. Değnek parçalara ayrıldı ve Vin de onu cesetle birlikte düşmeye bıraktı. Arkadaki askerler bağırmaya başladılar ve Vin diğer iki asker grubunu daha duvarlara çarparken dönerek kaçtılar. Odada son kalan asker Vin metal mığferini Çekerek eline getirirken şaşırarak döndü. Bunu ona doğru geri İterek adamı göğsünden vurdu ve kendini arkasından destekledi. Asker koridor boyunca kaçmakta olan yoldaşlarına doğru uçarak gümbürtüyle onlara bindirdi.

Vin heyecanla nefesini bıraktı, inleyen adamların arasında gergin kaslarıyla ayakta duruyordu. *Ben Kelsier'in... buna nasıl bağımlı hâle gelmiş olabileceğini görebiliyorum.*

"Valette?" diye seslendi Elend sersemlemiş bir şekilde.

Vin zıplayarak sevinçli bir kucaklamayla onu kavradı, ona sıkı sıkı tutunarak yüzünü omzuna gömdü. "Geri geldin," diye fısıldadı. "Geri geldin, geri geldin, geri geldin..."

"Hı, evet. Ve... görüyorum ki sen de bir Sissoyluymuşsun. Bu oldukça ilginç. İnsanın arkadaşlarına böyle şeylerden bahsetmesi görgü kuralları arasındadır, biliyorsun."

"Pardon," diye mırıldandı Vin ona tutunmaya devam ederek.

"Ee, evet," dedi Elend, sesi aklı epey bir meşgulmüş gibi geliyordu. "Hı, Valette? Senin elbiselerine ne oldu?"

"Onlar şurada yerde duruyor," dedi Vin başını kaldırıp ona bakarak. "Elend, sen beni nasıl buldun?"

"Senin arkadaşın, Üstat Dockson diye birisi, bana senin sarayda esir alınmış olduğunu söyledi. Ve buradaki bu sayın beyefendi de, inanıyorum ki adı Yüzbaşı Goradel, şans eseri bir saray muhafızıymış ve buranın da yolunu biliyordu. Onun yardımıyla ve biraz da mevki sahibi olan bir asil olarak, binanın içine fazla bir sorun yaşamadan girmeyi başardım ve sonra da bu koridordan gelen çığlık sesleri duy-

duk... ve... evet. Valette? Acaba gidip elbiselerini giymen mümkün olabilir mi? Bu biraz... dikkat dağıtıcı da."

Vin ona gülümsedi. "Beni buldun."

"O da ne faydalı oldu ya," dedi Elend kuru kuru. "Sen pek de bizim yardımımıza ihtiyaç duyuyormuş gibi görünmüyorsun..."

"Bu önemli değil," dedi Vin. "Sen geri geldin. Daha önce hiç kimse geri gelmemişti."

Elend hafifçe kaşlarını çatarak ona baktı.

Sazed yaklaştı, Vin'in giysilerini ve pelerinini taşıyordu. "Hanımım, gitmemiz gerekiyor."

Elend başını sallayarak onayladı. "Şehirde hiçbir yer güvenli değil. Skaalar isyan ediyor!" Duraklayarak Vin'e baktı. "Ama sen bunu büyük ihtimalle zaten biliyorsun."

Vin başıyla onaylayarak en sonunda onu bıraktı. "Başlamasına yardım ettim. Ama tehlike konusunda haklısın. Sazed ile birlikte git; o isyancı liderlerinin pek çoğu tarafından biliniyor. O senin için kefil olduğu sürece sana zarar vermeyecekler."

Vin pantolonunu giyerken Elend ve Sazed'in ikisi de kaşlarını çattılar. Cebinde annesinin küpesini buldu. Onu tekrar kulağına taktı.

"Sazed ile birlikte mi gideyim?" diye sordu Elend. "Ama ya sen?"

Vin bol gömleğini üstüne geçirdi. Sonra da yukarıya doğru bir göz attı... Taşların arasından hissediyor, *onun* yukarıda olduğunu algılayabiliyordu. O oradaydı. Fazla güçlüydü. Şimdi onunla doğrudan yüzleşmiş olduğu için Vin onun gücünden emindi O hayatta olduğu sürece skaa isyanı yok olmaya mahkûmdu.

"Benim başka bir görevim var Elend," dedi sispelerinini Sazed'den alarak.

"Onu yenebileceğinizi düşünüyor musunuz Hanımım?" dedi Sazed.

"Denemek zorundayım," dedi Vin. "On Birinci Metal işe yaradı Saze. Ben... bir şeyler gördüm. Kelsier onun sırrı açığa çıkaracağından emindi."

"Ama... Hanımım, Lord Hükümdar..."

"Kelsier bu isyanı başlatmak için öldü," dedi Vin katı bir şekilde. "Ben de onun başarılı olduğunu görmek zorundayım. *Benim* rolüm işte bu Sazed. Kelsier bunun ne olduğunu bilmiyordu ama ben biliyorum. Ben Lord Hükümdar'ı durdurmak zorundayım."

"Lord Hükümdar mı?" diye sordu Elend şaşkın bir vaziyette. "Hayır Valette. O ölümsüz!"

Vin uzanarak Elend'in başını kavradı ve onu aşağı çekerek öptü. "Elend, senin ailen Lord Hükümdar'ın atiyumunu getiriyordu. Onu nerede sakladığını biliyor musun?"

"Evet," dedi Elend şaşkınlıkla. "Boncukları buranın hemen doğusundaki bir hazine binasında tutuyor. Ama..."

"Sen o atiyumu ele geçirmek *zorundasın* Elend. Yeni hükümetin bir ordu toplayabilen ilk asil tarafından yenilgiye uğratılmaması için o zenginliğe ve de güce ihtiyacı olacak."

"Hayır, Valette," dedi Elend başını olumsuzca sallayarak. "Benim senin güvenliğini sağlamam gerek."

Vin ona gülümsedi, sonra da Sazed'e döndü. Terrisli ona başını salladı.

"Bana gitmememi söylemeyecek misin?" diye sordu Vin.

"Hayır," dedi Sazed sessizce. "Korkarım ki siz haklısınız Hanımım. Eğer Lord Hükümdar yenilmezse... Eh, ben sizi durdurmayacağım. Ancak size şans dileyeceğim. Bir kere genç Venture'nın güvenliğini sağladıktan sonra ise size yardım etmek için geleceğim."

Vin başıyla onaylayarak kaygılı Elend'e gülümsedi, sonra da başını kaldırdı. Yukarıda bekleyen karanlık, yorgun bir bunalım ile titreşen güce doğru.

Bakır yakarak Lord Hükümdar'ın Teskinini bir kenara itti.

"Valette..." dedi Elend sessizce.

Vin tekrar ona döndü. "Merak etme," dedi. "Sanırım ben onu nasıl öldüreceğimi biliyorum."

Dünyanın tekrar doğuşunun arifesinde buzla kaplanmış bir kalemle bu sayfaları karalarken işte korkularım bunlar. Rashck izliyor. Benden nefret ederek. Mağara yukarımızda uzanıyor. Titreşerek. Parmaklarım titriyor. Soğuk yüzünden değil.

Yarın bitecek.

38

VİN KENDİSİNİ KREDİK Shaw'ın üzerindeki havanın içinden İtti. Kuleler ve minareler etrafında, aşağıda pusuya yatmış olan hayali bir canavarın gölgeli boynuzları gibi yükseliyorlardı. Karanlık, düz ve meşum kuleler her nedense, Vin'in göğsünden çıkan obsidiyen başlı bir mızrakla sokakta ölmüş yatan Kelsier'i düşünmesine neden oluyordu.

Sisler onların içinden uçarken etrafında dönüyor ve girdaplanıyordu. Sis hâlâ kalındı ama kalay onun ufuktaki hafif bir ışıltıyı görmesini sağlıyordu. Sabah yakındı.

Altında daha büyük bir ışık toplanmaktaydı. Vin ince bir kuleyi yakalayarak tutundu ve momentumun kendisini kaygan metalin etrafında hızla döndürmesine izin vererek bölgenin geniş açıdan görünüşüne baktı. Gecenin karanlığında binlerce meşale yanıyordu, ışık saçan böcekler gibi birbirlerine karışıyor ve toplaşıyorlardı. Büyük dalgalar hâlinde organize olmuşlar, saraya doğru akıyorlardı.

Saray muhafızlarının böyle bir kuvvete karşı hiç şansı yok, diye düşündü. *Ama savaşarak saraya ulaşmakla skaa ordusu kendi kaderini mühürleyecek.*

Yan tarafa doğru döndü, sisle nemlenmiş kule parmaklarının altında soğuktu. Kredik Shaw'ın kulelerinin arasından sıçradığı son seferde kan kaybediyordu ve yarı yarıya kendinden geçmişti. Sazed onu kurtarmak için yetişmişti ama bu sefer yardım edemeyecekti.

Kısa bir mesafe ileride taht kulesini görebiliyordu. Fark etmesi zor değildi; dış tarafını aydınlatan parlak ateşlerden bir halka vardı, içeridekiler için tek vitray-

li camını ışıldatıyorlardı. Vin, O'nun içeride olduğunu hissedebiliyordu. Birkaç dakika için bekledi; Sorgucular odayı terk ettikten sonra saldırmasının mümkün olacağını umuyordu.

Kelsier anahtarın On Birinci Metal olduğuna inanıyordu, diye düşündü.

Vin'in bir fikri vardı. İşe yarayacaktı. Yaratmak zorundaydı.

"Şu an itibariyle," diye ilan etti Lord Hükümdar yüksek bir sesle, "Soruşturma Kantonu'na Nezaret üzerinde idarî egemenlik bahşedilmiştir. Bir zamanlar Tevidian'a yapılan başvuruların artık Kar'a yapılması gerekir."

Taht odası sessizleşti, toplanmış yüksek rütbeli obligatörler o gece yaşanan olaylar yüzünden serseme dönmüşlerdi. Lord Hükümdar bir elini sallayarak görüşmenin sona ermiş olduğunu belirtti.

Sonunda, diye düşündü Kar. Başını kaldırdı, göz kazıkları her zaman olduğu gibi zonklayarak ona acı veriyordu ama bu akşamki sevinç acısıydı. Sorgucular iki yüzyıldır bekliyor, dikkatli bir politika izleyerek, incelikli bir şekilde sıradan obligatörlerin arasına yozlaşma ve nifak tohumları ekiyorlardı. Ve en sonunda işe yaramıştı. Artık Sorgucular aşağılık insanların emirlerinin karşısında eğilmeyeceklerdi.

Döndü ve Nezaret rahiplerinden oluşan gruba doğru gülümsedi; bir Sorgucunun bakışının neden olabileceği rahatsızlığın gayet iyi farkındaydı. O artık göremiyordu, bir zamanlar olduğu gibi değil ama ona daha iyi bir şey verilmişti. Bu Allomansi üzerinde o kadar incelikli, o kadar ayrıntılı bir egemenlikti ki, etrafındaki dünyayı ürkütücü bir doğrulukla seçebiliyordu.

Neredeyse her şeyin içinde metal vardı; su, taş, cam... hatta insan vücudu. Bu metaller Allomansi'nin etki edebilmesi için fazlasıyla dağınıktı; gerçekten de, Allomanserlerin çoğu bunları hissedemiyordu bile.

Ancak Sorgucu gözleri sayesinde Kar bütün bu şeylerin demir çizgilerini görebiliyordu; mavi iplikler inceydi, neredeyse görünmezdi ama onun için dünyanın hatlarını çiziyorlardı. Karşısındaki obligatörler ayaklarını sürten bir maviler kütlesiydi. Duyguları; rahatsızlık, öfke ve korku, duruşlarından anlaşılıyordu. Rahatsızlık, öfke ve korku... üçü de ne kadar tatlıydı. Yorgunluğuna rağmen Kar'ın gülümsemesi derinleşti.

Fazla uzun süredir uyanık kalmıştı. Bir Sorgucu olarak yaşamak vücudu tüketiyordu ve o sık sık dinlenmek zorundaydı. Kardeşleri şimdiden ayaklarını sürüyerek salonu terk ediyor, özellikle taht salonunun yakınında bulunan dinlenme odalarına doğru gidiyorlardı. Onlar anında uyuyacaktı; gündüz erken saatlerde yapılan idamlar ve gecenin heyecanı yüzünden aşırı derecede yorgun olmalıydılar.

Ancak Kar hem Sorgucular hem de obligatörler çıkarken geride kaldı. Kısa süre sonra, beş devasa maltızın aydınlattığı salonda sadece o ve Lord Hükümdar kalmıştı. Dışarıdaki hizmetkârlarca söndürülen ateşler cam panoramayı karanlığa terk ederek yavaş yavaş soldu.

"En sonunda istediğinizi aldınız," dedi Lord Hükümdar sessizce. "Belki artık ben bu konuda biraz huzur bulabilirim."

"Evet, Lord Hükümdar," dedi Kar eğilerek. "Ben düşünüyorum da..."

Garip bir ses havada çınladı, yumuşak bir tıkırtı. Kar başını kaldırarak metalden küçük bir disk zemin boyunca sekerek gelip yuvarlanarak ayağının dibinde dururken kaşlarını çattı. Sikkeyi yerden aldı, sonra da başını kaldırıp devasa pencereye bakarak üzerinde açılmış küçük deliğin farkına vardı.

Ne?

Daha düzinelerce sikke pencerenin içinden vızıldayarak geçip camın üstüne delikler açtı. Metalik tıkırtılar ve çınlayan cam havada yankılandı. Kar şaşkınlıkla geriye doğru bir adını attı.

Pencerenin bütün güney kısmı paramparça olarak içeri doğru patladı, delikler camı uçan bir bedenin kırıp geçebileceği kadar zayıflatmıştı.

Renkli cam parçaları havada savrularak dalgalanan bir sispelerinine bürünmüş olan ve bir çift ışıldayan siyah bıçak taşıyan küçük bir şeklin önünden kaçıştılar. Kız yere eğilerek indi ve cam parçalarının üstünde kısa bir mesafe boyunca kaydı, sis arkasındaki açıklıktan dalgalar hâlinde içeri giriyordu. Öne doğru kıvrıldı, kızın Allomansi'si tarafından çekilerek vücudunun etrafında girdaplandı. Kız sislerin içinde sadece bir an için eğilerek durdu, sanki gecenin kendisinin bir tür habercisi gibiydi.

Sonra da öne atılarak doğrudan Lord Hükümdar'a doğru koştu.

Vin On Birinci Metal'i yaktı. Lord Hükümdar'ın geçmiş hâli daha önceki gibi sanki sisten belirircesine ortaya çıkarak tahtın yanında kaidenin üstünde dikildi.

Vin Sorgucuyu görmezden geldi. Yaratık neyse ki yavaş tepki verdi, o Vin'i takip etmeyi akıl edene kadar Vin kaidenin basamaklarından yukarıya yarı yarıya çıkmıştı bile. Ancak Lord Hükümdar sessizce oturuyor, onu neredeyse umursamaz bir yüz ifadesiyle izliyordu.

Göğsünün içindeki iki mızrak onu rahatsız bile etmedi, diye düşündü Vin kaidenin tepesiyle arasında kalan son mesafeyi de sıçrayarak aşarken. *Onun benim bıçaklarımdan çekinecek bir durumu yok.*

Vin'in de bu yüzden bunlarla ona saldırmaya niyeti yoktu. Bunun yerine silahlarını kaldırdı ve doğrudan geçmiş hâlin kalbine doğru saldırdı.

Bıçakları isabet etti ve sanki o orada değilmiş gibi doğrudan adamın içinden geçti. Vin öne doğru tökezledi, savrularak doğrudan görüntünün içinden geçti ve neredeyse kayarak kaidenin üstünden düşecekti.

Hızla dönerek görüntüye tekrar saldırdı. Yine bıçakları içinden zararsız bir şekilde geçti. Görüntü titreşmemiş ya da bozulmamıştı bile.

Altın görüntüm, diye düşündü Vin hüsran içinde. *Ben ona dokunabilmiştim. Buna neden dokunamıyorum?*

Belli ki aynı şekilde işlemiyordu. Gölge onun saldırılarına karşı tamamen kayıtsız şekilde duruyordu. Vin, belki Lord Hükümdar'ın geçmiş hâlini öldürürse, onun şu anki şeklinin de öleceğini düşünmüştü. Ne yazık ki geçmiş hâli de bir atiyum gölgesi kadar gerçek dışıymış gibi görünüyordu.

Vin başarısız olmuştu.

Kar ona bindirdi, güçlü Sorgucu tutuşu onu omuzlarından kavradı, momentumu da onu kaidenin dışına taşıdı. Arka basamaklardan aşağı yuvarlandılar.

Vin hırlayarak lehim harladı. *Ben senin sadece kısa bir süre önce esir almış olduğun aynı güçsüz kız değilim Kar*, diye düşündü kararlılıkla. Tahtın arkasında yere çarparlarken Kar'ı yukarı doğru tekmeledi.

Sorgucu homurdandı, Vin'in tekmesi onu havaya fırlatmış ve Vin omuzlarındaki ellerden kurtulmuştu. Sispelerini onun ellerinde söküldü ama Vin takla atarak ayaklarının üstüne indi ve çabucak uzaklaştı.

"*Sorgucular*!" diye kükredi Lord Hükümdar ayağa kalkarak. "*Bana gelin*!"

Güçlü ses kalayla güçlendirilmiş kulaklarına acıyla çarparken Vin haykırdı.

Buradan çıkmam gerek, diye düşündü tökezleyerek. *Onu öldürmek için başka bir yol bulmam gerekecek...*

Kar tekrar arkasından üstüne atladı. Bu sefer kollarını onun etrafına tamamen dolamayı başardı ve sıktı. Vin acıyla bağırarak lehimini harladı ama Kar onu ayaklarının üstüne kalkmaya zorladı. Becerikli bir şekilde bir koluyla Vin'in kollarını sırtına dayayarak hareketsiz tutarken, öbürünü boğazının etrafına doladı. Vin öfkeli bir şekilde mücadele etti, kıvranıyor ve debeleniyordu ama Kar'ın kavrayışı sıkıydı. Vin ikisini birden bir kapı menteşesine doğru ani bir Çelikitmeyle geriye doğru fırlatmayı denedi ama dayanağı fazla zayıftı ve Kar sadece biraz tökezledi. Tutuşu bozulmadı.

Lord Hükümdar tahtına geri otururken güldü. "Kar'a karşı pek az başarı elde edeceksin çocuk. O bir askerdi, uzun yıllar önce. Bir kişiyi ne kadar güçlü olursa olsun, kavrayışını koparamayacağı bir şekilde nasıl tutacağını biliyor."

Vin nefes almaya çalışarak mücadeleye devam etti. Ancak Lord Hükümdar'ın sözleri doğru çıkmıştı. Kafasıyla arkadaki Kar'ın yüzüne vurmaya çalıştı ama o buna da hazırlıklıydı. Vin onu kulağının dibinde duyabiliyordu, Vin'i boğarken hızla alıp verdiği nefesi sanki... tutkulu gibiydi. Vin penceredeki yansımadan arkalarındaki kapının açıldığını görebiliyordu. Başka bir Sorgucu kararlı adımlarla odaya girdi, çarpık yansımasındaki kazıkları parıldıyor, koyu cübbesi dalgalanıyordu.

Bu kadar, diye düşündü Vin gerçeküstü bir an boyunca parçalanmış pencereden içeri süzülerek zemin boyunca akan önündeki sisleri izleyerek. Garip bir şekilde, çoğu zaman yaptıkları gibi onun etrafında girdaplanmıyorlardı, sanki bir şeyler onları itip kovalıyordu. Vin'e bu yenilgisinin son bir alameti gibi göründü.

Üzgünüm Kelsier. Seni yüzüstü bıraktım.

İkinci Sorgucu yoldaşının yanına geldi. Sonra da uzandı ve Kar'ın sırtından bir şeyi kavradı. Bir yırtılma sesi duydu.

Vin anında yere düşerek derin derin nefes aldı. Yuvarlandı, lehim onun hızla toparlanmasını sağlıyordu.

Kar tepesinde yükseliyor, sallanıyordu. Sonra gevşekçe yana doğru devrilerek yere kapaklandı. İkinci Sorgucu onun arkasında ayakta duruyordu, elinde büyük bir metal kazığa benzeyen bir şey vardı; tıpkı Sorgucuların gözlerinde olanlar gibi.

Vin, Kar'ın hareketsiz bedenine doğru baktı. Cübbesinin arkası yırtılmış, doğrudan kürek kemiklerinin arasındaki kanlı deliği gözler önüne seriyordu. Metal bir kazığın yaratabileceği kadar büyük bir delikti. Kar'ın yara izli yüzü solgundu. Cansızdı.

Başka bir kazık, diye düşündü Vin hayret içinde. *Diğer Sorgucu onu Kar'ın sırtından çıkardı ve o da öldü. İşte sır bu!*

"Ne?" diyerek kükredi Lord Hükümdar ayağa kalkarak, ani hareketi tahtını geriye doğru fırlatmıştı. Taş koltuk mermerleri çatlatıp sekerek merdivenlerden aşağı yuvarlandı. "İhanet! Kendi Sorgucularımın birinden!"

Yeni Sorgucu Lord Hükümdar'a doğru fırladı. O koşarken cübbesinin kapüşonu geriye düştü ve Vin kel kafasını görebildi. Yeni gelenin yüzünde, ön taraftan dışarı uzanan kazık başlarına ve kafatasının arkasından çıkıntı yapan korkunç kazık uçlarına rağmen, tanıdık bir şeyler vardı. Kel kafasına ve tanıdık olmayan giysilerine karşın, adam biraz Kelsier'e benziyordu.

Hayır, diyerek farkına vardı Vin. *Kelsier değil.*

Marsh!

Marsh bir Sorgucunun doğaüstü hızıyla kaidenin basamaklarını ikişer ikişer çıktı. Vin neredeyse boğulmanın etkilerini üzerinden atarak ayağa kalkmak için çabaladı. Ancak şaşkınlığını üzerinden atmak daha zordu. Marsh hayattaydı.

Marsh bir Sorgucuydu.

Sorgucular onu şüphe ettikleri için araştırmıyordu. Onlar onu aralarına katmayı planlıyordu! Ve şimdi ise Marsh'ın Lord Hükümdar'la savaşmaya niyeti varmış gibi görünüyordu. *Yardım etmek zorundayım! Belki... belki de o Lord Hükümdar'ı öldürmenin sırrını biliyordur. Ne de olsa o Sorgucuların nasıl öldürüleceğini keşfetti!*

Marsh kaidenin tepesine ulaştı.

"Sorgucular!" diye bağırdı Lord Hükümdar. "Bana..."

Lord Hükümdar kapının hemen dışında durmakta olan bir şeyi fark ederek donakaldı. Tıpkı Marsh'ın Kar'ın sırtından söktüğüne benzer çelik kazıklar yere yığılmış olarak duruyordu. Yaklaşık yedi tane var gibi görünüyordu.

Marsh gülümsedi, yüz ifadesi ürkütücü bir şekilde Kelsier'in sırıtışlarından birine benziyordu. Vin kaidenin aşağısına ulaştı ve bir sikkeyi İterek kendisini platformun tepesine doğru fırlattı.

Lord Hükümdar'ın hiddetinin dehşet verici gücü onu yarı yolda vurdu. Bunalım, kızgınlıkla körüklenen ruh boğulması bakırını delip geçerek ona fiziksel bir güç gibi vurdu. Hafifçe nefesi kesilerek bakırını harladı ama Lord Hükümdar'ı duygularından tamamen uzaklaştırmayı başaramıyordu.

Marsh hafifçe tökezledi ve Lord Hükümdar elinin tersiyle tıpkı Kelsier'i öldürmüş olan darbe gibi bir darbe savurdu. Neyse ki Marsh eğilmek için zamanında toparlanmıştı. Çabucak Lord Hükümdar'ın arkasına dolanarak imparatorun siyah, cübbeye benzer takım elbisesinin sırtını kavramak için uzandı. Marsh asıldı ve kumaşı arka dikişi boyunca yırtarak açtı.

Marsh donduğu, kazık gözlü yüz ifadesini okumak mümkün değildi. Lord Hükümdar hızla dönüp dirseğini Marsh'ın karnına gömerek Sorgucuyu oda boyunca fırlattı. Lord Hükümdar dönerken, Vin de Marsh'ın görmüş olduğu şeyi gördü.

Hiçbir şey. Kaslı olmakla birlikte normal bir sırt. Sorgucuların aksine, Lord Hükümdar'ın omurgasına saplanmış bir kazık yoktu.

Ah, Marsh, diye düşündü Vin hüsranla. Bu akıllıca bir fikirdi, Vin'in On Birinci Metal ile olan aptalca denemesinden çok daha akıllıca bir fikirdi. Ancak o da aynı derecede yanlış çıkmıştı.

Marsh en sonunda yere çarptı, başından bir çatırtı sesi geldi, sonra da uzak duvara çarpana kadar zemin boyunca kaydı. Devasa pencereye dayanmış olarak hareketsiz bir şekilde yatıyordu.

"Marsh!" diye çığlık attı Vin zıplayıp kendisini ona doğru İterken. Ancak o uçarken Lord elini dalgın dalgın kaldırdı.

Vin güçlü bir... *şeyin* ona bindirdiğini hissetti. Sanki midesinin içindeki metallere bastıran bir Çelikitmeymiş gibi geliyordu ama elbette ki bu olamazdı. Kelsier hiçbir Allomanser'in bir kişinin vücudunun içindeki metalleri etkileyemeyeceğini söylemişti.

Ama o ayrıca hiçbir Allomanser'in bakır yakmakta olan bir kişinin duygularını da etkileyemeyeceğini söylemişti.

Yerlere saçılmış sikkeler zemin boyunca fırlayarak Lord Hükümdar'dan hızla uzaklaştı. Kapılar pervazlarından sökülerek paramparça oldu ve odadan uçup gitti. İnanılamayacak bir biçimde, renkli cam parçaları bile titredi ve kayarak kaideden uzaklaştı.

Ve Vin de midesindeki metaller vücudundan sökülerek gitmekle onu tehdit ederken bir yana doğru fırlatılmıştı. Gümleyerek yere düştü, darbe onu neredeyse kendinden geçirecekti. Sersemlemiş ve şaşırmış olarak yatıp kaldı; tek bir şeyi düşünebiliyordu.

Nasıl bir güç...

Lord Hükümdar yürüyerek kaidesinden aşağı inerken tıkırtılar geldi. Sessizce hareket ediyordu, yırtık takım ceketini ve gömleğini koparıp attı ve parmakları ve bileklerinde pırıldayan takılar dışında belinden yukarısı çıplak kaldı. Vin fark etti ki birkaç ince bilezik pazularının derisini delip geçiyordu.

Akıllıca, diye düşündü ayağa kalkmak için çabalarken. *Onların İtilmesini ya da Çekilmesini engeller.*

Lord Hükümdar pişmanlıkla başını salladı, adımları kırık pencereden içeri girerek zemin boyunca akan serin sislerin içinde izler bırakıyordu. Ne kadar da güçlü görünüyordu, gövdesi kaslarla bezeli, yüzü yakışıklı. Vin onun Allomansi'sinin bakır tarafından zar zor zaptedilebilen gücünün duygularına bastırdığını hissedebiliyordu.

"Ne düşündün çocuk?" diye sordu Lord Hükümdar sessizce. "Beni yenmeyi mi? Ben sıradan bir Sorgucu muyum, benim güçlerim de bahşedilmiş olan taklitler mi?"

Vin lehim harladı. Sonra da döndü ve koştu. Marsh'ın vücudunu kavrayarak odanın diğer ucundaki camı kırarak geçmeye niyeti vardı.

Ama sonra o oradaydı, sanki bir kasırga rüzgârının öfkesini aşağılar gibi bir süratle hareket etmişti. Tüm gücüyle lehim harlarken bile, Vin ondan daha hızlı koşamıyordu. Uzanarak Vin'i omzundan yakaladı. Sonra da onu geriye doğru çekerken neredeyse kayıtsız gibi göründü.

Onu oyuncak bir bebek gibi savurarak odanın devasa destek sütunlarından birine doğru fırlattı. Vin çaresiz bir şekilde kendine bir dayanak aradı ama Lord bütün metalleri odadan süpürüp atmıştı. Bir tek...

Lord Hükümdar'ın kendi bileziklerinden birini Çekti, derisini delmeyenlerden bir tanesini. O ise anında kolunu yukarı doğru savurarak Vin'in Çekişini bozdu ve onun havada dengesiz bir şekilde dönmesine neden oldu. Vin'e güçlü İtmelerinden bir tanesini daha bindirerek onu arkaya doğru savurdu. Midesindeki metaller burkuldu, camlar titredi ve annesinin küpesi kulağından sökülüp gitti.

Dönüp ayaklarının üstüne basarak çarpmaya çalıştı ama korkunç bir hızla bir taş duvara bindirmişti ve lehim onu yüzüstü bıraktı. Mide bulandırıcı bir çıtırtı duydu ve sağ bacağından yukarıya doğru acıdan bir mızrak fırladı.

Yere yıkıldı. Bakacak iradesi yoktu ama gövdesinden gelen ızdırap ona kırılmış olan bacağının kötü bir açıyla vücudunun altında durduğunu söylüyordu.

Lord Hükümdar başını salladı. *Hayır, onun metal takma konusunda endişe etmesine gerek yok*, diye düşündü Vin. Onun becerileri ve gücü düşünüldüğü zaman, bir adamın Lord Hükümdar'ın takılarını dayanak olarak kullanmaya çalışması, Vin'in yaptığı gibi aptallık olurdu. Bu sadece Vin'in sıçrayışlarını da onun kontrol etmesine izin vermişti.

İleri doğru yürüdü, ayakları kırık camları tıkırdatıyordu. "Sen bunun birisinin beni öldürmeyi denediği ilk sefer olduğunu mu düşünüyorsun çocuk? Ben yakılmalardan ve baş kesmelerden sağ çıktım. Ben bıçaklandım, doğrandım, ezildim ve parçalandım. Hatta bir keresinde derim bile yüzülmüştü, ilk başlarda."

Başını sallayarak Marsh'a doğru döndü. Garip bir şekilde, Vin'in daha önceki Lord Hükümdar izlenimi geri döndü. O... yorgun görünüyordu. Hatta tükenmişti. Vücudu değil; o hâlâ kaslıydı. Bu sadece onun... havasında vardı. Vin taş sütunu destek almak için kullanarak ayağa kalkmaya çalıştı.

"Ben Tanrıyım," dedi.

Günlükteki alçakgönüllü adamdan ne kadar da farklı.

"*Tanrı* öldürülemez," dedi. "*Tanrı* devrilemez. Sizin isyanınız, ben daha önce onun benzerini görmedim mi zannediyorsunuz? Siz benim kendi başıma orduları yok etmediğimi mi düşünüyorsunuz? Siz insanların sorgulamayı bırakmanız için ne yapmam gerekecek? Siz *geri zekâlı* skaalar gerçeği görmeden önce kaç yüzyıl kendimi kanıtlamam gerek? Kaç tanenizi öldürmem lazım!"

Vin bacağını yanlış tarafa çevirdiği için çığlık attı. Lehim harladı ama yaşlar yine de gözlerine dolmuştu. Metalleri tükeniyordu. Kısa süre sonra lehimi bitmiş olacaktı ve o olmadan bilincinin açık kalmasının hiçbir yolu yoktu. Sütuna yasla-

narak çöktü, Lord Hükümdar'ın Allomansi'si üzerine bastırıyordu. Bacağındaki acı zonkladı.

O çok güçlü, diye düşündü çaresizlik içinde. *O haklı. Tanrı o. Biz ne düşünüyorduk?*

"Sen nasıl cüret edersin?" diye sordu Lord Hükümdar Marsh'ın gevşek bedenini mücevherlerle süslü bir elle kaldırarak. Marsh başını kaldırmaya çalışarak hafifçe inledi.

"Sen nasıl cüret edersin?" diye hesap sordu Lord Hükümdar tekrar. "Benim sana verdiklerimden sonra? Ben seni sıradan insanlardan üstün yaptım! Ben seni başat kıldım!"

Vin'in başı aniden kalktı. Acı ve umutsuzluk pusunun arasından bir şeyler içindeki bir anıyı tetikledi.

Kendi halkının... kendi halkının "başat" olması gerektiğini söyleyip duruyor...

Vin içine uzanarak en son On Birinci Metal stoğunu hissetti. Bunu yaktı, Lord Hükümdar Marsh'ı tek elli bir tutuşla kaldırmışken görüşünü bulandıran gözyaşlarının arasından baktı.

Lord Hükümdar'ın geçmiş hâli yanında belirdi. Kürk pelerini ve ağır botları olan bir adam, gür bir sakalı ve güçlü kasları olan bir adam. Bir despot ya da bir aristokrat değil. Bir kahraman değil, hatta bir savaşçı bile değil. Soğuk dağlarda geçen bir hayata uygun olarak giyinmiş bir adam. Bir çoban.

Ya da belki de bir hamal.

"Rashek," diye fısıldadı Vin.

Lord Hükümdar irkilerek ona doğru döndü.

"Rashek," dedi Vin bir kez daha. "Senin adın bu, değil mi? Günlüğü yazan adam sen değilsin. Sen insanlığı koruması için gönderilmiş olan kahraman değilsin... sen onun hizmetkârısın. Ondan nefret eden hamalsın sen."

Vin bir an için durakladı. "Sen... sen onu öldürdün," diye fısıldadı. "O gece olan şey işte buydu! O yüzden günlük aniden bitti! Sen kahramanı öldürdün ve onun yerini aldın. Onun yerine mağaraya sen gittin ve gücü kendin için aldın. Ama... sen dünyayı kurtarmak yerine, ele geçirdin."

"Sen bir şey bilmiyorsun!" diye bağırdı Lord, hâlâ Marsh'ın gevşek vücudunu tek elinde tutuyordu. "Hiçbir şeyi bilmiyorsun sen!"

"Sen ondan nefret ediyordun," dedi Vin. "Sen kahramanın bir Terrisli olması gerektiğini düşünüyordun. Sen onun, senin ülkeni ezmiş olan ülkeden bir adamın, sizin kendi efsanelerinizi gerçekleştiriyor olması gerçeğine katlanamadın."

Lord Hükümdar bir elini kaldırdı ve Vin bir anda karşı konulması imkânsız bir ağırlığın üzerine bastırdığını hissetti. Allomansi onun midesinin içindeki ve vücudundaki metalleri İtiyor, onu sütuna bastırarak ezmekle tehdit ediyordu. Çığlık atıp bilincini kaybetmemeye çalışarak son lehim parçasını da harladı. Kırık pencereden içeri süzülerek zemin boyunca akan sisler etrafında girdaplandı.

Dışarıda, kırık pencerenin ötesinde, Vin havada hafifçe yankılanan bir şeyleri duyabildiğini düşündü. Kulağa sanki... tezahürat gibi geliyordu. Sevinç

çığlıkları, koro hâlinde binlercesi. Neredeyse Vin'e tezahürat yapıyorlarmış gibiydi.

Ne önemi var, diye düşündü. *Ben Lord Hükümdar'ın sırrını biliyorum ama bu bana ne söylüyor? Onun bir hamal olduğunu mu? Hizmetkâr olduğunu mu? Terrisli olduğunu mu?*

Ferukemist olduğunu.

Sersemlemiş gözlerle baktı ve tekrar Lord Hükümdar'ın pazuları üstünde ışıldayan bilezik çiftini gördü. Metalden yapılmış bilezikler, yer yer derisini delip geçen bilezikler. Bu yüzden... Bu yüzden Allomansi'den etkilenemezler. Bunu neden yapsın? Onun cesaret gösterisi olsun diye metal takıyor olduğu söylenirdi. O insanların metallerini İtmesinden ya da Çekmesinden endişe etmiyordu.

Ya da bu onun iddia ettiği şeydi. Ama ya taktığı bütün o diğer metaller; yüzükler, bilezikler, aristokrasinin içine de yayılmış olan moda, sadece bir paravansa?

İnsanların pazularının etrafını sarmalayan bu bir çift bileziğin üstüne odaklanmalarını engellemek için bir paravan. *Gerçekten de bu kadar kolay olabilir mi?* diye düşündü Lord Hükümdar'ın ağırlığı onu ezmekle tehdit ederken.

Lehimi neredeyse bitmişti. Zar zor düşünebiliyordu. Yine de demir yaktı. Lord Hükümdar bakırbulutlarını delebiliyordu. Vin de delebiliyordu. Onlar bir şekilde aynıydılar. Eğer o bir insanın vücudunun içindeki metalleri etkileyebiliyorsa, o zaman Vin de yapabilirdi.

Demiri harladı. Lord Hükümdar'ın yüzüklerine ve bileziklerine işaret eden mavi çizgiler belirdi, pazularının üstündeki derisini delenlerin dışında hepsine.

Vin konsantre olarak demirini alevlendirdi, yapabildiği kadar kuvvetle Çekti. Ezilmemek için çabalayarak lehimini de harlamaya devam etti ve bir şekilde artık nefes almadığını biliyordu. Onun üzerine bastıran kuvvet çok güçlüydü. Göğsünün inip kalkmasını sağlayamıyordu.

Sisler etrafında dönerek Allomansi'si yüzünden dans ettiler. Ölüyordu. Bunu biliyordu. Artık acıyı bile zar zor hissedebiliyordu. Ezilmekteydi. Boğulmakta.

Sisleri içine çekti.

İki yeni çizgi daha belirdi. Çığlık atarak daha önce asla hissetmediği bir güçle Çekti. Demirini gittikçe daha da fazla harladı, Lord Hükümdar'ın kendi İtişi ona bileziklerini Çekmesi için ihtiyacı olan dayanağı sağlıyordu. Öfke, çaresizlik ve ızdırap yüreğinde birbirine karıştı ve Çekmek onun tek odağı olmuştu.

Lehimi bitti.

O Kelsier'i öldürdü!

Bilezikler sökülerek yerlerinden kurtuldu. Lord Hükümdar acıyla bağırdı, Vin'in kulakları için hafif, uzak bir sesti. Ağırlık bir anda onu serbest bıraktı ve o da nefes nefese yere düştü, görüşü bulanıyordu. Tuturulduğu yerden kurtulmuş olan kanlı bilezikler yere çarparak zemin boyunca kayıp onun önünde durdular. Başını kaldırarak görüşünü açmak için kalay kullandı.

Lord Hükümdar kolları kanlar içinde daha önce olduğu yerde duruyordu; gözleri dehşetle kocaman açıldı. Marsh'ı yere bırakarak Vin'e ve yamulmuş bilezik-

lere doğru koştu. Ancak Vin gücünün son damlasıyla -lehimi bitmişti- bilezikleri iterek onları Lord Hükümdar'ın arkasına fırlattı. Beriki dehşet içinde dönerek bileziklerin kırık pencere duvardan dışarıya uçmasını izledi.

Uzaklarda güneş ufukta belirdi. Bilezikler onun kırmızı ışığının önünden düştüler, aşağıdaki şehre doğru dalışa geçmeden önce bir an için ışıldamışlardı.

"*Hayır*!" diye çığlık attı Lord Hükümdar pencereye doğru bir adım atarak.

Kasları gevşekleşerek Sazed'inkiler gibi sarktı. Vin'e doğru geri döndü, kızgındı ama yüzü artık genç bir adamın yüzü değildi. Orta yaşlıydı; genç yüz hatları olgunlaştı.

Pencereye doğru bir adım attı. Saçları grileşti ve gözlerinin çevresinde minik ağlar gibi kırışıklar oluştu.

Bir sonraki adımı güçsüzdü. Yaşlılığın yükü altında titremeye başladı, sırtı büküldü, derisi sarktı, saçları döküldü.

Sonra da yere yıkıldı.

Vin arkasına yaslandı, aklı acı yüzünden uğulduyordu. Orada... bir süre için öylece yattı. Düşünemiyordu.

"Hanımım!" dedi bir ses. Ve sonra yanında alnı terle ıslanmış Sazed vardı. Uzanarak Vin'in boğazından aşağı bir şeyler döktü ve o da yuttu.

Vücudu ne yapacağını biliyordu. Refleks olarak lehim harlayarak vücudunu güçlendirdi. Kalay yaktı ve ani duyusal artış onu şok ederek uyandırdı. Nefesi kesilerek Sazed'in tepesindeki endişeli yüzüne baktı.

"Dikkatli olun Hanımım," dedi bacağını inceleyerek. "Kemik çatlamış ama sadece tek bir yerden gibi görünüyor."

"Marsh," dedi Vin tükenmiş bir şekilde. "Marsh'a bak."

"Marsh mı?" diye sordu Sazed. Sonra Sorgucunun kısa bir mesafe ötede, zeminde hafifçe kımıldadığını gördü.

"Unutulmuş Tanrılar adına!" dedi Sazed Marsh'ın yanına giderek.

Marsh inleyerek doğrulup oturdu. Bir koluyla karnına bastırdı. "Şu... Ne...?"

Vin kısa bir mesafe ileride zeminde durmakta olan pörsümüş şekle göz attı. "Bu o. Lord Hükümdar. O öldü."

Sazed meraklı bir şekilde kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Kahverengi bir cübbe giymiş ve yanında da sıradan tahta bir mızrak getirmişti. Vin böylesine acınası bir silahın neredeyse onu ve Marsh'ı öldürmüş olan yaratıkla yüzleşmesini düşünerek kafasını salladı.

Elbette, bir açıdan, biz hepimiz de o kadar faydasızdık. Ölmüş olan biz olmalıyız, Lord Hükümdar değil.

Ben onun bileziklerini söktüm. Neden? Neden ben de onun gibi şeyler yapabiliyorum?

Neden ben farklıyım?

"Hanımım..." dedi Sazed yavaşça. "O ölmemiş, diye düşünüyorum ben. O... hâlâ yaşıyor."

"Ne?" diye sordu Vin kaşlarını çatarak. Şu anda zar zor düşünebiliyordu. Daha

sonra sorularıyla uğraşmak için zamanı olacaktı. Sazed haklıydı, yaşlı beden ölmemişti. Aslında acıması bir şekilde zeminde hareket ediyor, kırık pencereye doğru sürünüyordu. Bileziklerinin gitmiş olduğu yöne doğru.

Marsh tökezleyerek ayağa kalktı. Sazed'in ona müdahale etme önerisini elini sallayarak geri çevirmişti. "Ben hızlı iyileşeceğim. Kıza bak."

"Kalkmama yardım et," dedi Vin.

"Hanımım..." dedi Sazed onaylamayan bir şekilde.

"Lütfen Sazed."

Sazed içini çekerek ona tahta mızrağı verdi. "İşte, buna dayanın." Vin bunu aldı ve Sazed de onun ayağa kalkmasına yardım etti.

Vin mızrağa dayanıp topallayarak Marsh ve Sazed'le birlikte Lord Hükümdar'a doğru gitti. Sürünmekte olan şekil odanın kıyısına ulaştı, parçalanmış pencereden şehre yukarıdan baktı.

Vin'in ayak sesleri kırık camların üzerinde çıtırdadı. Aşağıda insanlar yine tezahürat yaptılar, gerçi Vin ne onları ne de tezahürat yaptıkları şeyi görebiliyordu.

"Dinle," dedi Sazed. "Dinle, ey bizim tanrımız olmayı isteyen sen. Onların alkışlarını duyuyor musun? O alkışlar senin için değil, bu halk hiçbir zaman seni alkışlamadı. Onlar bu akşam yeni bir lider, yeni bir kıvanç kaynağı buldular."

"Benim... Obligatörlerim..." diye fısıldadı Lord Hükümdar.

"Senin obligatörlerin seni unutacak," dedi Marsh. "Ben bunun olduğundan emin olacağım. Diğer Sorgucular öldü, benim elimle öldürüldüler. Fakat toplanan prelanlar senin iktidarı Soruşturma Kantonu'na devrettiğini gördüler. Luthadel'de kalan son Sorgucu ise benim. Artık senin kiliseni *ben* yönetiyorum."

"Hayır..." diye fısıldadı Lord Hükümdar.

Marsh, Vin ve Sazed perişan bir grup görünümünde durarak yerdeki yaşlı adama baktılar. Aşağıdaki sabah ışığında Vin büyük bir platformun önünde durmuş, bir saygı işareti olarak silahlarını yukarı kaldırmış devasa bir insan topluluğunu görebiliyordu.

Lord Hükümdar gözlerini aşağıdaki kalabalığa çevirdi ve başarısızlığının son idrakı üzerine çökmüş gibi göründü. Tekrar onu yenmiş olan kişilere baktı.

"Anlamıyorsunuz," diye hırıldadı. "Ben insanoğlu için ne yapıyorum bilmiyorsunuz. Ben sizin tanrınız *idim*, siz bunu göremeseniz bile. Beni öldürerek, sizler kendi sonunuzu hazırladınız..."

Vin, Marsh ve Sazed'e birer bakış attı. Yavaşça her biri başlarıyla onayladı. Lord Hükümdar öksürmeye başlamıştı ve daha da fazla yaşlanıyormuş gibi görünüyordu.

Vin kırık bacağının acısına karşı dişlerini sıkarak Sazed'e yaslandı. "Sana bizim bir dostumuzdan haber getirdim," dedi sessizce. "O ölmediğini senin de bilmeni istiyor. O öldürülemez.

"O umut."

Sonra da mızrağı kaldırdı ve doğrudan Lord Hükümdar'ın kalbine sapladı.

Garip bir şekilde, arada bir içimde bir huzur hissediyorum. İnsan benim bütün gördüklerimden sonra, bütün çektiklerimden sonra düşünür ki ruhum stres, şaşkınlık ve melankoliden oluşan bir keşmekeşe dönüşmüştür. Çoğu zaman da tam olarak öyle.

Ama sonra, huzur geliyor.

Bunu arada bir hissediyorum, şu anda sabahın durgunluğunda donmuş tepelerin ve cam dağların ötesine gözlerimi dikmiş, bir daha asla bir eşinin olmayacağından emin olduğum muhteşem bir güneşin doğuşunu izlerken hissediyor olduğum gibi.

Eğer kehanetler varsa, eğer bir Çağların Kahramanı varsa, o zaman aklım bana benim yoluma yön veren bir şeylerin olması gerektiğini fısıldıyor. Bir şeyler izliyor, bir şeyler umursuyor. Bu huzurlu fısıltılar bana inanmayı son derece istediğim bir doğruyu söylüyorlar.

Eğer ben başarısız olursam, benim işimi tamamlamak için bir başkası gelecek.

1

SONDEYİŞ

"BENİM VARABİLDİĞİM TEK sonuç Lord Hükümdar'ın hem bir Ferukemist, *hem de* bir Allomanser olduğu Üstat Marsh," dedi Sazed.

Vin kaşlarını çattı. Bir skaa varoşu sınırının yakınlarındaki boş bir binanın tepesinde oturuyordu. Sazed tarafından dikkatli bir şekilde bir tahtaya sarılmış olan kırık bacağı çatının kenarından aşağı sarkmış, havada sallanıyordu.

Günün büyük bölümünde uyumuştu ve görünüşe göre yanında ayakta durmakta olan Marsh da öyle yapmıştı. Sazed çetenin geri kalanına bir mesaj götürerek onlara Vin'in sağ kaldığının haberini vermişti. Görünüşe göre diğerlerinin arasında herhangi bir kayıp olmamıştı ki Vin de buna memnundu. Ancak daha onlara gitmemişti. Sazed onlara Vin'in dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti ve onlar da Elend'in yeni hükümetini düzenlemekle meşguldü.

"Hem Ferukemist hem de Allomanser," dedi Marsh düşünceli bir şekilde. Gerçekten de hızlı iyileşmişti, Vin hâlâ savaştan kalan bereler, kırıklar ve kesikler taşıyor olsa da, görünüşe göre Marsh'ın kırık kaburgaları iyileşmişti bile. Aşağı eğilerek bir kolunu dizinin üstüne yasladı ve şehre gözler yerine kazıklarını dikerek baktı.

Nasıl görebiliyor ki, diye merak etti Vin.

"Evet, Üstat Marsh," diye açıklamasına devam etti Sazed. "Gördüğünüz gibi, gençlik de bir Ferukemist'in depolayabileceği şeylerden bir tanesi. Bu oldukça faydasız bir süreçtir; bir yıl daha genç görünme ve hissetme becerisini depolayabilmek için, hayatınızın bir kısmını bir yıl daha yaşlı görünerek ve hissederek geçirmeniz gerekir. Sık sık Sırdaşlar bu beceriyi kılık değiştirme amacıyla kullanır, yaşlarını başkalarını kandırmak ve gizlenmek için değiştirirler. Ancak bunun ötesinde, kimse bu beceri için pek fazla kullanım alanı görmemiştir.

"Ancak eğer Ferukemist ayrıca bir Allomanser de olursa, o zaman kendi metal depolarını yakarak, içlerindeki enerjiyi on katıyla serbest bırakabilir. Daha önce Vin Hanım benim metallerimin birazını yakmayı denemiş ama güce erişememişti. Ancak eğer Ferukemik depolarınızı kendiniz oluşturabiliyor olsaydınız ve sonra da fazladan güç için bunları yakabilseydiniz..."

Marsh'ın yüzü asıldı. "Seni takip edebildiğimden emin değilim, Sazed."

"Özür dilerim," dedi Sazed. "Bu, belki de, hem Allomantik hem de Ferukemik teoride eğitiminiz olmadığı zaman anlaması zor olan bir şey olabilir. Bakalım daha iyi bir şekilde açıklayabilecek miyim. Allomansi ve Ferukemi arasındaki temel fark nedir?"

"Allomansi güçlerini metallerden çeker," dedi Marsh. "Ferukemi ise güçlerini kişinin kendi vücudundan çeker."

"Aynen öyle," dedi Sazed. "Şimdi ben, varsayıyorum ki Lord Hükümdar'ın yaptığı şey bu iki beceriyi *birleştirmekti*. Sadece Ferukemi'den elde edilen özelliklerden bir tanesi olan yaşını değiştirmeyi kullanıyor ama bunu *Allomansi* ile besliyordu. Kendisinin bizzat yaratmış olduğu bir Ferukemik depoyu yakmakla, temel olarak sadece kendisinin kullanabileceği yeni bir Allomantik metal yaratmış oluyordu; bu metal yaktığı zaman onu gençleştiriyordu. Eğer benim tahminim doğruysa, gücünün büyük bir kısmını kendi vücudundan değil de metalden çekiyor olduğu için sonsuz bir gençlik kaynağı elde etmiş olur. Tek yapması gereken şey, kendisine yakarak genç kalacağı Ferukemik depolar yaratmak için arada sırada kısa bir süreyi yaşlı olarak geçirmek olurdu."

"O zaman, sadece bu depoları yakmak onu ilk başta olduğundan bile daha mı genç yapardı?" dedi Marsh.

"Fazladan gençliği başka bir Ferukemik deponun içine yerleştirmesi gerekirdi, diye düşünüyorum ben," diye açıkladı Sazed. "Biliyorsunuz Allomansi oldukça çarpıcıdır, güçleri genellikle patlamalar ve alevlenmeler hâlinde gelir. Lord Hükümdar o gençliğin hepsini birden bir seferde istemeyecekti, o yüzden de bunu yavaş yavaş harcayarak kendisini genç tutacak başka bir metal parçasının içine depolayacaktı."

"Bilezikler mi?"

"Evet, Üstat Marsh. Ancak Ferukemi azalan verimlerle gelir. Örneğin kendinizi sıradan bir adamdan sadece iki kat daha güçlü yapmak yerine, dört kat daha güçlü yapmak istiyorsanız; orantılı olan miktardan daha fazla güç gerekir. Lord Hükümdar'ın durumunda, bu onun yaşlanmayı engellemek için gittikçe daha da fazla gençlik harcamasının gerekeceği anlamına geliyordu. Vin Hanım bilezikleri çaldığı zaman inanılmayacak bir hızla yaşlandı çünkü vücudu olması gereken noktaya geri dönmeye çalışıyordu."

Vin serin akşam rüzgârında oturarak gözlerini Venture Kalesi'ne doğru dikmişti. Işıklarla aydınlatılmıştı; daha tek bir gün bile geçmemişti ve Elend şimdiden skaa ve asil liderleriyle görüşüyor, yeni ulusu için kanunların taslağını çıkarıyordu.

Vin küpesine parmağıyla dokunarak sessizce oturdu. Onu taht odasında bulmuş ve iyileşmeye başlarken yırtılmış kulağına geri takmıştı. Neden onu sakladığından emin değildi. Belki Reen'le ve onu öldürmeye çalışmış olan bir anneyle arasındaki bağ olduğu içindi. Ya da belki de sadece yapamıyor olması gereken şeylerin bir andacıydı.

Allomansi hakkında öğrenilecek hâlâ çok şey vardı. Bin yıl boyunca, aristokrasi sadece Sorgucuların ve Lord Hükümdar'ın onlara söylediklerine inanmıştı. Hangi sırları gölgelemişler, hangi metalleri gizlemişlerdi?

"Lord Hükümdar," dedi en sonunda. "O zaman o ölümsüz olmak için... sadece bir numara kullandı. Bu da onun hiçbir zaman bir tanrı olmamış olduğu anlamına gelir, değil mi? O sadece şanslıydı. Hem Ferukemist hem de Allomanser olan herhangi biri de onun yaptığı şeyi yapabilirdi."

"Öyle görünüyor Hanımım," dedi Sazed. "Belki de o bu yüzden Sırdaşlardan o kadar korkuyordu. Ferukemistleri avladı ve öldürdü çünkü o becerinin de Allomansi gibi irsi olduğunu biliyordu. Eğer Terris soyları imparatorluk asilleriyle karışacak olsaydı, sonuç olarak gayet ona meydan okuyabilecek bir çocuk doğabilirdi."

"Üreme programları da o yüzden," dedi Marsh.

Sazed başını sallayarak onayladı. "Onun Terrislilerin potansiyel Ferukemik becerileri aktaramasınlar diye sıradan nüfusla asla karışmayacağından mutlak bir şekilde emin olması gerekiyordu."

Marsh başını salladı. "Kendi halkı. Öyle korkunç şeyleri onlara sırf gücünü elinde tutabilmek için yaptı."

"Ama eğer Lord Hükümdar'ın güçleri Ferukemi ve Allomansi'nin bir karışımından geldiyse, Miraç Kuyusu'nda ne oldu?" dedi Vin kaşlarını çatarak. "Günlüğü yazmış olan adam, her kimse, onun bulması beklenen güç neydi?"

"Bilmiyorum Hanımım," dedi Sazed sessizce.

"Senin açıklaman her şeyin cevabını vermiyor," dedi Vin başını olumsuzca sallayarak. Kendi garip becerilerinden bahsetmemişti ama Lord Hükümdar'ın taht salonunda neler yapmış olduğuna değinmişti. "O çok *güçlüydü* Sazed. Ben onun Allomansi'sini hissedebiliyordum. O benim vücudumun içindeki metalleri itebiliyordu! Belki Ferukemi'sini depolarını yakarak güçlendiriyor olabilirdi ama Allomansi'de nasıl o kadar güçlü oldu?"

Sazed içini çekti. "Korkarım bu sorulara cevap verebilecek olan tek kişi bu sabah öldü."

Vin durakladı. Lord Hükümdar Sazed'in halkının yüzlerce yıldır bulmak için aradığı Terris dinine ait sırlara sahipti. "Üzgünüm. Belki de onu öldürmemeliydim."

Sazed başını sallayarak bu düşünceyi reddetti. "Onun kendi yaşlanması onu zaten kısa süre sonra öldürecekti Hanımım. Sizin yaptığınız şey doğruydu. Bu şekilde, ben Lord Hükümdar'ın sonunun ezmiş olduğu skaalardan bir tanesinin elinden geldiğini kaydedebilirim."

Vin kızardı. "Kaydetmek mi?"

"Elbette. Ben hâlâ bir Sırdaşım Hanımım. Tarih, olaylar ve gerçekler; benim böyle şeyleri aktarmam gerek."

"Benim... hakkımda çok fazla bir şey söylemeyeceksin, değil mi?" Her nedense başka insanların kendisi hakkında hikâyeler anlatması fikri onu rahatsız ediyordu.

"Ben olsam fazla endişe etmezdim Hanımım," dedi Sazed gülümseyerek. "Kardeşlerim ve ben çok meşgul olacağız, diye düşünüyorum ben. Eski hâline getireceğimiz, dünyaya söyleyeceğimiz o kadar çok şey var ki... sizin hakkınızdaki ayrıntıların aktarılmasının herhangi bir aciliyet gerektireceğinden şüpheliyim. Ben neler olduğunu kaydedeceğim ama eğer siz arzu ediyorsanız bunu bir süre için kendime saklayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Vin başını sallayarak.

"Lord Hükümdar'ın mağarada bulduğu o güç," dedi Marsh tahmin yürüterek, "Belki de o sadece Allomansi'ydi. Sen Allomanserlerle ilgili olan hiçbir kaydın Miraç'tan önceye gitmediğini söylemiştin."

"Bu gerçekten de bir olasılık Üstat Marsh," dedi Sazed. "Allomansi'nin kökeni hakkında çok az efsane var ve neredeyse hepsi de Allomanserlerin ilk olarak 'sislerle birlikte ortaya çıktığı' kısmında hemfikir."

Vin kaşlarını çattı. O her zaman "Sissoylu" unvanının Allomanserler işlerini geceleri yapmaya meyilli oldukları için ortaya çıktığını varsaymıştı. Arada daha güçlü bir bağlantının olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Sisler Allomansi'ye tepki veriyor. Bir Allomanser yakınlarda güçlerini kullandığı zaman dönüyor. Ve... ben en sonunda ne hissetmiştim? Sanki sislerin içinden *bir şeyler çekiyormuş gibiydim.*

Yapmış olduğu şey her neyse, bunu tekrar etmeyi başaramamıştı.

Marsh içini çekti ve ayağa kalktı. Daha sadece birkaç saattir uyanıktı ama şimdiden yorulmuş gibi görünüyordu. Başı hafifçe eğikti, sanki kazıkların ağırlığı onu aşağıya çekiyordu.

"Bu... acıyor mu Marsh?" diye sordu. "Yani kazıkları diyorum."

Marsh durakladı. "Evet. On biri birden... zonkluyor. Acı bir şekilde benim duygularıma tepki veriyor."

"On bir mi?" diye sordu Vin şaşırarak.

Marsh başını sallayarak onayladı. "İki kafada, sekiz göğüste, bir tane de arkada

hepsini birbirine bağlamak için. Bir Sorgucuyu öldürmenin tek yolu var; yukarıdaki kazıkları aşağıdakilerden ayırmalısınız. Kell bunu kafayı keserek yaptı ama sadece orta kazığı söküp çıkarmak daha kolay."

"Biz senin öldüğünü düşünmüştük," dedi Vin. "Teskin istasyonunda cesedi ve kanı bulduğumuz zaman..."

Marsh başıyla onayladı. "Ben hayatta olduğumun haberini gönderecektim ama beni o ilk gün epey yakından izlediler. Kell'in hamlesini bu kadar hızla yapacağını beklememiştim."

"Hiç birimiz beklemiyorduk Üstat Marsh," dedi Sazed. "Bunu hiçbirimiz kesinlikle beklemiyorduk."

"Gerçekten de yaptı, değil mi?" dedi Marsh başını hayranlıkla sallayarak. "O piç. Onu asla affetmeyecek olduğum iki şey var. Birincisi benim Son İmparatorluk'u devirme rüyamı çalıp, sonra da kalkıp bunu başarması."

Vin durakladı. "Ve ikincisi?"

Marsh kazık başlarını ona doğru çevirdi. "Bunu yapmak için kendini öldürtmesi."

"Eğer sorabilirsem, Üstat Marsh," dedi Sazed. "Vin Hanım ve Üstat Kelsier'in Teskin istasyonunda bulduğu ceset kimdi?"

Marsh tekrar şehre doğru baktı. "Aslında birkaç tane ceset vardı. Yeni bir Sorgucunun yaratılma süreci... pis bir iş. Ben bu konudan bahsetmemeyi tercih ederim."

"Elbette," dedi Sazed başını eğerek.

"Ancak *sen* bana Kelsier'in Lord Renoux'yu taklit etmek için kullandığı şu yaratıktan bahsedebilirsin," dedi Marsh.

"Kandra mı?" dedi Sazed. "Korkarım ki Sırdaşlar bile onlar hakkında pek bir şey bilmiyorlar. Onlar sishortlaklarıyla akraba, hatta belki de aynı yaratıkların sadece daha yaşlı olanları. Ünleri nedeniyle genellikle görülmeden kalmayı tercih ediyorlar, gerçi bazı asil evleri onları arada bir kiralıyor."

Vin kaşlarını çattı. "O zaman... neden Kell sadece kandranın kendisini taklit ederek onun yerine ölmesine izin vermedi?"

"Ah," dedi Sazed. "Bir kandranın bir kişiyi taklit edebilmesi için, ilk önce o kişinin etini sindirmesi ve kemiklerini soğurması gerekir Hanımım. Kandralar da sishortlakları gibidir, kendilerine ait bir iskeletleri yoktur."

Vin titredi. "Öf."

"Biliyor musun o geri döndü," dedi Marsh. "Yaratık artık kardeşinin vücudunu kullanmıyor, başka bir tane bulmuş, ama seni arayarak geldi Vin."

"Beni mi?" diye sordu Vin.

Marsh başıyla onayladı. "Kelsier'in kontratını ölmeden önce sana devrettiği hakkında bir şeyler söyledi. İnanıyorum ki yaratık artık seni efendisi olarak görüyor."

Vin titredi. O... *şey Kelsier'in vücudunu yedi*. "Onu buralarda istemiyorum," dedi. "Onu göndereceğim."

"Bu kadar aceleci olmayın Hanımım," dedi Sazed. "Kandralar ziyadesiyle pahalı hizmetkârlardır, onlara ativumla ödeme yapmak zorundasınız. Eğer Kelsier uzun süreli bir kontrat için bir tanesini kiralamışsa, onun hizmetlerini boşa harcamak aptalca olur. Önümüzdeki aylarda bir kandranın çok faydalı bir müttefik olduğu ortaya çıkabilir."

Vin başını salladı. "Umurumda değil. O şeyi etrafta istemiyorum. Yaptığından sonra değil."

Üçlü sessizleşti. En sonunda Marsh ayağa kalkarak içini çekti. "Her neyse, eğer beni mazur görürseniz, benim gidip kalede bir görünmem gerekiyor; yeni kral benim onun müzakerelerinde Nezaret'i temsil etmemi istiyor."

Vin kaşlarını çattı. "Ben Nezaret'in neden herhangi bir şeyde söz hakkına sahip olması gerektiğini anlamıyorum."

"Obligatörler hâlâ oldukça güçlüler Hanımım," dedi Sazed. "Ve onlar Son İmparatorluk'taki en iyi eğitimli ve etkili bürokratik kuvvet. Majesteleri onları kendi yanına çekmeye çalışmakla bilgece davranmış olur ve Üstat Marsh'ı resmi olarak tanımak da bunun gerçekleşmesine yardımcı olabilir."

Marsh omuz silkti. "Elbette, eğer benim İman Kantonu üzerinde kontrolü sağlamayı başarabildiğimi varsayarsak, Nezaret'in... önümüzdeki birkaç yıl içinde değişmesi gerekir. Ben yavaş ve dikkatli bir şekilde hareket edeceğim ve işimi bitirene kadar obligatörler neyi kaybetmiş olduklarının bile farkına varmayacaklar. Gerçi o diğer Sorgucular bir sorun çıkarabilir."

Vin başını sallayarak onayladı. "Luthadel'in dışında kaç tane var?"

"Bilmiyorum," dedi Marsh. "Ben onları yok etmeden önce tarikatın pek uzun süreli bir üyesi olmamıştım. Ancak Son İmparatorluk büyük bir yer. Pek çok kişi imparatorlukta toplam yirmi kadar Sorgucu olduğundan bahsediyor ama hiç kimseden kesin bir sayı elde etmeyi başaramamıştım."

Marsh giderken Vin başını salladı. Ancak her ne kadar tehlikeli olsalar da, Sorgucular artık sırlarını bildiği için Vin'i çok daha az endişelendiriyordu. O başka bir şeyler hakkında daha endişeliydi.

Siz ben insanoğlu için ne yapıyorum asla bilmiyorsunuz. Ben sizin tanrınız idim, siz bunu göremeseniz bile. Beni öldürerek, sizler kendi sonunuzu hazırladınız...

Lord Hükümdar'ın son sözleri. O sırada Vin onun "insanoğlu için" yaptığı şey derken Son İmparatorluk'u kastediyor olduğunu düşünmüştü. Ancak artık o kadar da emin değildi. O sözleri söylediği sırada gözlerinde... korku vardı, gurur değil.

"Saze? Zifir neydi?" diye sordu. "Günlükteki kahramanın yenmesi gereken şey?"

"Keşke biliyor olsaydık Hanımım," dedi Sazed.

"Ama o gelmedi, değil mi?"

"Görünüşe göre hayır," dedi Sazed. "Efsaneler eğer Zifir durdurulmasaydı dünyanın yok olmuş olacağında hemfikir. Elbette, belki bu hikâyeler abartılmıştır.

Belki de 'Zifir' tehlikesi aslında sadece Lord Hükümdar'ın kendisiydi, belki de Kahraman'ın savaşı sadece vicdaniydi. Dünyayı egemenliği altına almak ile özgür olmasına izin vermek arasında bir seçim yapması gerekiyordu."

Bu Vin'e doğruymuş gibi gelmiyordu. Daha fazlası vardı. Lord Hükümdar'ın gözlerindeki o korkuyu hatırladı. Dehşeti.

"Yapıyorum" dedi, "yaptım" değil. "İnsanoğlu için ne yapıyorum." *Bu da her ne ise onu hâlâ yapmakta olduğu anlamına gelir.*

Sizler kendi sonunuzu hazırladınız...

Akşam serinliğinde titredi. Güneş batıyor, Elend'in şu an için seçmiş olduğu üs olan aydınlatılmış Venture Kalesi'ni görmeyi daha da kolaylaştırıyordu, gerçi hâlâ Kredik Shaw'a taşınabilirdi. Daha karar vermemişti.

"Ona gitmelisiniz Hanımım," dedi Sazed. "Onun sizin iyi olduğunuzu görmeye ihtiyacı var."

Vin hemen cevap vermedi. Gözlerini şehre dikerek kararmakta olan gökyüzünün önündeki parlak kaleyi izledi. "Sen de orada mıydın Sazed?" diye sordu. "Sen onun konuşmasını duydun mu?"

"Evet, Hanımım," dedi Sazed. "Bir kere hazinede hiç atiyum olmadığını keşfettiğimiz zaman Lord Venture gidip sizin için yardım aramamız konusunda ısrar etti. Ben de onunla aynı fikirdeydim; ikimiz de savaşçı değildik ve benim hâlâ Ferukemik depolarım yanımda yoktu."

Atiyum yok, diye düşündü Vin. *Bütün bunlardan sonra, bir damlasını bile bulamadık. Lord Hükümdar hepsini ne yaptı? Yoksa... herkesten önce başka birisi mi aldı?*

"Üstat Elend ve ben orduyu bulduğumuz zaman isyancılar saray askerlerini katletmekle meşguldüler," diye devam etti Sazed. "Bazıları teslim olmaya çalıştılar ama bizim askerlerimiz onlara izin vermiyordu. Bu... oldukça rahatsız edici bir sahneydi Hanımım. Sizin Elend... o gördüğü şeylerden hoşlanmadı. O orada skaaların önüne çıktığı zaman, ben onların basitçe onu da öldüreceklerini düşünmüştüm."

Sazed duraklayarak başını hafifçe yana yatırdı. "Ama... onun söylediği şeyler Hanımım... yeni bir devlet hakkındaki hayalleri, kan ve kargaşayı kınaması... Eh, Hanımım, ben korkarım ki bunu tekrar edemem. Keşke metalakıllarım yanımda olsaydı da onun tam sözlerini ezberleyebilseydim."

İçini çekerek başını salladı. "Her neyse, inanıyorum ki Üstat Breeze o ayaklanmayı sakinleştirmekte çok etkili oldu. Bir kere bir grup asker Üstat Elend'i dinlemeye başlayınca, diğerleri de dinledi ve oradan da... Ee, sonunda kral olarak bir asilin çıkmış olması iyi bir şey, diye düşünüyorum ben. Üstat Elend bizim kontrolü ele geçirme hareketimize biraz meşruluk getiriyor ve ben başımızda o varken asiller ve tüccarlardan daha fazla destek göreceğimizi düşünüyorum."

Vin gülümsedi. "Kell olsa bize kızardı, biliyorsun. O bütün bu işleri yaptı ve biz de hemen geri dönüp tahta bir asili koyduk."

Sazed başını olumsuzca salladı. "Ah, ama göz önüne alınması gereken daha önemli bir şey var, diye düşünüyorum ben. Biz tahta sadece bir asil koymadık; biz tahta *iyi bir adam* koyduk."

"İyi bir adam..." dedi Vin. "Evet. Şimdiye kadar onlardan birkaç tane tanıdım."

Vin, Venture Kalesi'nin tepesindeki sislerin içinde diz çökmüştü. Sargılı bacağı geceleri etrafta gezinmesini zorlaştırıyordu ama harcadığı çabanın büyük bir kısmı Allomantikti. Onun sadece inişlerinin özellikle yumuşak olmasına dikkat etmesi gerekiyordu.

Gece gelmişti ve sisler onu çevreliyordu. Onu koruyor, onu gizliyor, ona güç veriyorlardı...

Elend Venture hâlâ Vin oradan aşağı bir adam attığından beri tamir edilmemiş olan bir tavan penceresinin altındaki bir masada oturuyordu. Elend onun yukarısında olduğunu fark etmemişti. Kim ederdi ki? Bir Sissoyluyu kendi ortamı içinde kim görürdü? O da, bir açıdan, On Birinci Metal tarafından yaratılan gölge görüntülerden biri gibiydi. Hayali. Gerçekten de sadece *olabilecek* olan bir şeydi.

Olabilecek olan...

Önceki günün olaylarını algılayabilmek yeteri kadar zordu; Vin çok daha büyük bir kargaşa içindeki duygularını ise anlamaya bile çalışmamıştı. Daha Elend'e gitmemişti. Yapamamıştı.

Aşağısındaki fener ışığında masasına oturmuş, okuyan ve küçük kitabına karalayarak notlar alan Elend'e baktı. Görünüşe göre erken saatlerdeki görüşmeleri iyi gitmişti, herkes onu kral olarak kabul etmeye gönüllü gibi görünüyordu. Ancak Marsh desteğin arkasında politik çıkarlar olduğunu fısıldıyordu. Aristokrasi Elend'i kontrol edebilecekleri bir kukla olarak görüyordu ve skaa liderlerinin arasında hizipler şimdiden çıkmaya başlamıştı.

Yine de, Elend'in en sonunda hayalini kurduğu kanunları oluşturmaya fırsatı olacaktı. Mükemmel ulusu yaratmaya çalışabilir, o kadar uzun bir süredir incelemiş olduğu felsefi konuları uygulamaya koymaya çalışabilirdi. Yolda tümsekler olacaktı ve Vin onun en sonunda idealist rüyasından çok daha gerçekçi olan bir şeylerle yetinmek zorunda kalacağından şüphe ediyordu. Bunun aslında bir önemi yoktu. O iyi bir kral olacaktı.

Elbette ki Lord Hükümdar'la kıyaslandığı zaman bir avuç kurum bile iyi kral olurdu...

Elend'e gitmek istiyor, sıcak odanın içine atlamak istiyordu ama... bir şeyler onu geride tuttu. Yakın zamanlarda şansında çok fazla ani dönüşler olmuştu. Hem Allomansi kaynaklı olan hem de olmayan çok fazla farklı duygusal gerilim yaşamıştı. Artık ne istediğinden emin değildi; Vin mi, Valette mi olduğundan emin değildi ya da hatta onlardan hangisi olmayı arzu ettiğinden bile emin değildi.

Sislerin içinde, sessiz karanlığın içinde kendini soğuk hissediyordu. Sisler güçlendiriyor, koruyor ve saklıyordu... o bunların olmasını istemediği zamanlarda bile.

Bunu yapamam. Onunla birlikte olacak olan kişi, o ben değilim. O bir ilüz-

yondu, bir rüyaydı. Ben gölgelerin içinde büyümüş olan çocuğum, yalnız olması gereken kızım. Ben bunu hak etmiyorum.

Ben onu hak etmiyorum.

Bitmişti. Tahmin etmiş olduğu gibi, her şey değişmekteydi. Aslına bakılırsa o hiçbir zaman pek de iyi bir leydi olamamıştı. Onun iyi olduğu şeye geri dönmesinin zamanı gelmişti. Partilere ve balolara değil, gölgelere ait olan bir şeye.

Gitme zamanıydı.

Gözyaşlarını umursamayarak gitmek için döndü; kendisine kızgındı. Onu terk edip metal çatı üzerinde topallayarak giderken ve sislerin içinde kaybolurken omuzları çökmüştü.

Ama sonra...

O bize senin yıllar önce açlıktan öldüğüne yemin ederek öldü.

Bütün karmaşanın içinde neredeyse Sorgucunun Reen hakkındaki sözlerini unutmuştu. Ama şimdi bunu hatırlayınca durakladı. Sisler onun yanından geçiyor, girdaplanıyor, yalvarıyorlardı.

Reen onu terk etmemişti. O düşmanlarının kanun dışı çocuğu Vin'i aramakta olan Sorgucular tarafından yakalanmıştı. Ona işkence etmişlerdi.

Ve o da Vin'i koruyarak ölmüştü.

Reen bana ihanet etmedi. Bana hep edeceğini söylemişti ama en sonunda etmedi. O kusursuz bir ağabey olmaktan çok uzaktı ama Vin'i yine de sevmişti.

Zihninin arkalarından fısıltılı bir ses geldi, Reen'in sesiyle konuşuyordu. *Geri git.*

Kararından tekrar vazgeçmeden önce topallayarak kırık tavan penceresine doğru geri koştu ve aşağıdaki zemine bir sikke attı.

Elend merakla dönüp sikkeye bakarak başını bir yana eğdi. Bir an sonra Vin aşağı düştü, düşüşünü yavaşlatmak için kendisini yukarı İtmişti ve tek sağlam bacağının üzerine indi.

"Elend Venture," dedi ayağa kalkarak. "Sana bir süredir söylemeyi istediğim bir şey vardı." Duraklayıp yaşları uzaklaştırmak için gözlerini kırpıştırdı. "Sen çok fazla okuyorsun. Özellikle de leydilerin huzurunda."

Elend gülümseyerek sandalyesini geriye savurdu ve ona sıkıca sarıldı. Vin gözlerini kapatarak sadece bu sarılmanın sıcaklığını hissetti.

Ve fark etti ki aslında her zaman istemiş olduğu tek şey buydu.

ARS ARCANUM

Yazarın bu kitabın her bölümü için dipnotlarını, dünyayla ilgili daha geniş bilgileri ve silinmiş sahneleri www.brandonsanderson.com adresinde bulabilirsiniz.

ALLOMANSİ HIZLI BAŞVURU KILAVUZU

METAL	ETKİSİ	SİSKAN UNVANI
Demir	*Yakındaki metalleri Çeker*	*Yalpacı*
Çelik	Yakındaki metalleri İter	Sikkeci
Kalay	Duyuları güçlendirir	Kalaygöz
Lehim	Fiziksel becerileri güçlendirir	Lehimkol/Haydut
Pirinç	*Duyguları Teskin eder*	*Teskinci*
Çinko	Duyguları Körükler	Körükçü
Bakır	Allomansi'yi gizler	Dumancı
Tunç	Allomansi'yi ortaya çıkarır	Arayıcı

(Not: Dışsal metaller italik fontla yazılmıştır. İtici metaller kalın fontla yazılmıştır.)

ALFABETİK ALLOMANSİ LİSTESİ

ARAYICI Tunç yakabilen bir Siskan

BAKIR (İÇSEL ZİHİNSEL ÇEKİCİ METAL) Bakır yakan bir kişi, herkesi bir Arayıcı'nın duyularından koruyan görünmez bir bulut yayar. Bu "bakırbulutlarından" birinin içinde olan bir Allomanser, tunç yakan birilerinin onun Allomantik titreşimlerini hissedeceğinden endişe etmeksizin istediği her metali yakabilir. Bir yan etki olarak bakır yakan kişinin kendisi her türlü duygusal Allomansi'ye karşı (Teskin ve Körükleme) bağışıklık kazanır. Bakır yakabilen Siskanlar Dumancı olarak bilinir.

ÇELİK (DIŞSAL FİZİKSEL İTİCİ METAL) Çelik yakan bir kişi yakınlardaki metal kaynaklarına doğru işaret eden şeffaf mavi çizgiler görebilir. Çizginin kalınlığı ve parlaklığı işaret ettiği metalin büyüklüğüne ve uzaklığına bağlıdır. Sadece çelik değil, her türlü metal kaynağını gösterir. Allomanser ondan sonra bu çizgilerden bir tanesine zihinsel olarak bastırarak metal kaynaklarını kendisinden uzağa doğru İtebilir. Çelik yakabilen Siskanlar Sikkeci olarak bilinir.

ÇİNKO (DIŞSAL ZİHİNSEL İTİCİ METAL) Çinko yakan bir kişi başka bir kişinin duygularını alevlendirerek ve belli duygularının daha güçlü hâle gelmesine neden olarak Körükler. Kişinin düşünceleri ya da duygularını okuyabilmesini sağlamaz. Çinko yakabilen Siskanlar Körükçü olarak bilinir.

DEMİR (DIŞSAL FİZİKSEL ÇEKİCİ METAL) Demir yakan bir kişi yakınlardaki metal kaynaklarına doğru işaret eden şeffaf mavi çizgiler görebilir. Çizginin kalınlığı ve parlaklığı işaret ettiği metalin büyüklüğüne ve uzaklığına bağlıdır. Sadece demir değil, her türlü metal kaynağını gösterir. Allomanser bu çizgilerden bir tanesine zihinsel olarak asılarak metal kaynaklarını kendisine doğru Çekebilir. Demir yakabilen Siskanlar Yalpacı olarak bilinir.

DUMANCI Bakır yakabilen bir Siskan

HAYDUT Lehim yakabilen bir Siskan

KALAY (İÇSEL FİZİKSEL ÇEKİCİ METAL) Kalay yakan bir kişinin duyuları güçlenir. Daha uzağı görebilir, daha iyi koku alabilir ve dokunma hisleri de çok daha keskin bir hâle gelir. Bunun onların sislerin içinde görebilmesini sağlayan bir yan etkisi de vardır ve bu nedenle de geceleri, güçlenmiş duyularının izin vereceğinden çok daha uzakları görebilirler. Kalay yakabilen Siskanlar Kalaygöz olarak bilinir.

KALAYGÖZ Kalay yakabilen bir Siskan

KÖRÜKÇÜ Çinko yakabilen bir Siskan

LEHİM (İÇSEL FİZİKSEL İTİCİ METAL) Lehim yakan bir kişi vücudunun fiziksel özelliklerini güçlendirir. Daha güçlü, daha dayanıklı ve daha becerikli hâle gelir. Lehim ayrıca vücudun denge hissini artırır ve yaraları iyileştirebilir. Lehim yakabilen Siskanlar Lehimkol ya da Haydut olarak bilinir.

LEHİMKOL Lehim yakabilen bir Siskan

PİRİNÇ (DIŞSAL ZİHİNSEL ÇEKİCİ METAL) Pirinç yakan bir kişi başka bir kişinin duygularını körelterek ve belli duygularının zayıflamasına neden olarak Teskin edebilir. Ancak pirinç bu Allomanserin düşünceleri ya da duyguları okuyabilmesini sağlamaz. Pirinç yakabilen Siskanlar Teskinci olarak bilinir.

SİKKECİ Çelik yakabilen bir Siskan

TESKİNCİ Pirinç yakabilen bir Siskan

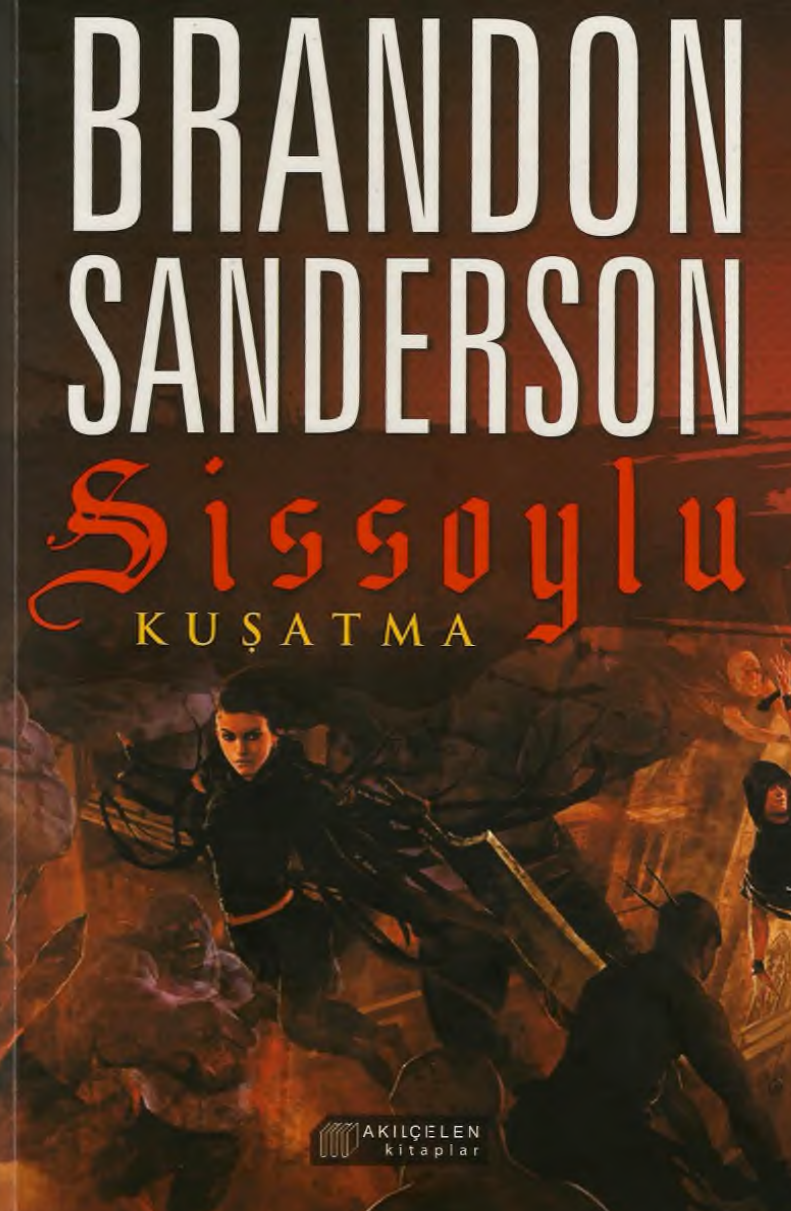
TUNÇ (İÇSEL ZİHİNSEL İTİCİ METAL) Tunç yakan bir kişi yakınlardaki insanların ne zaman Allomansi kullandığını hissedebilir. Metal yakan Allomanserler etraflarına "Allomantik titreşimler" yayarlar ve tunç yakmakta olan bir kişi de bunları sadece kendisinin duyabildiği bir davul sesine benzer bir şekilde algılar. Tunç yakabilen Siskanlar Arayıcı olarak bilinir.

YALPACI Demir yakabilen bir Siskan

BRANDON SANDERSON

Sissoylu

KUŞATMA

AKILÇELEN kitaplar

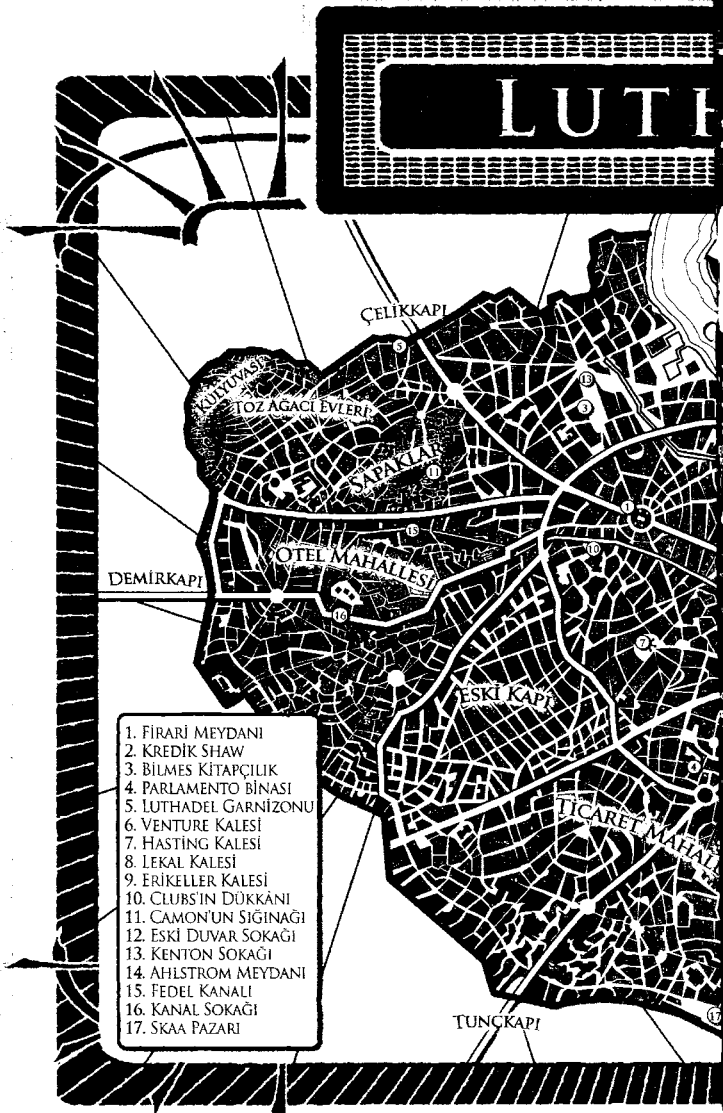
BRANDON SANDERSON

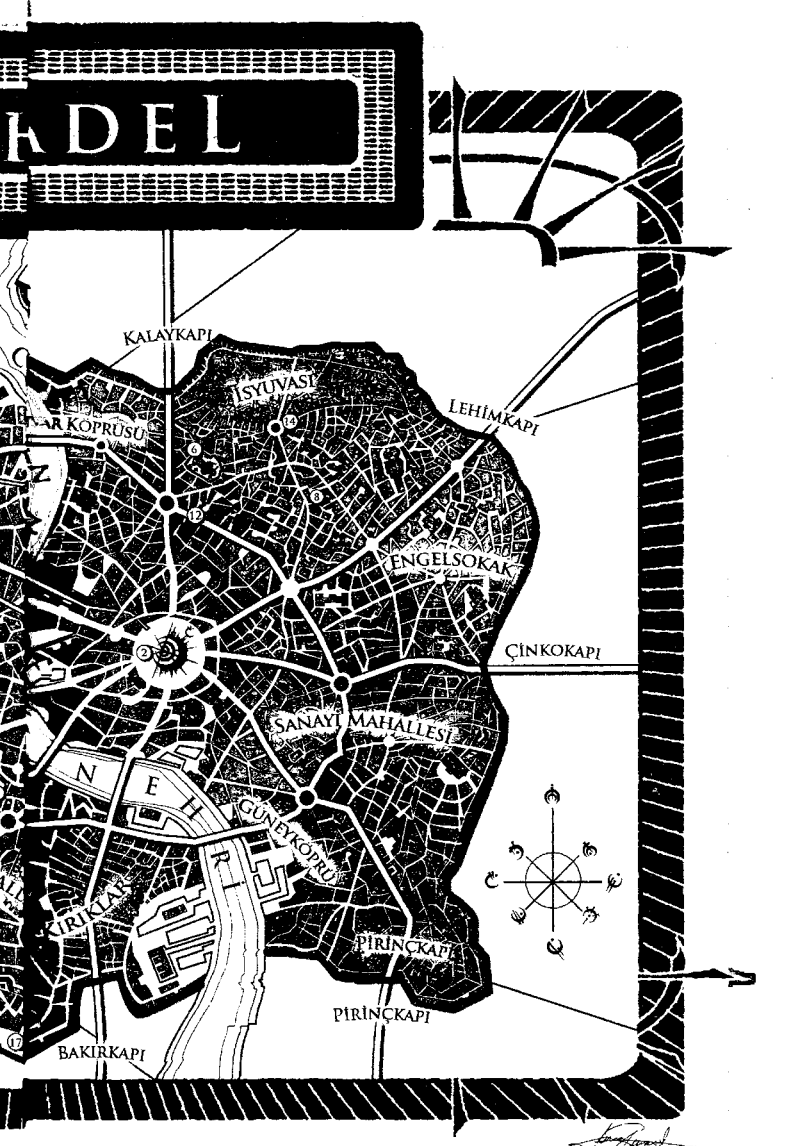
Çeviri: Can Sevinç

SELCOEPUB

AKILÇELEN
kitaplar

TERRİS SALAHİYETİ
IRAK SALAHİYETİ
BATI SALAHİYET
KUZEY SALAHİYETİ
MERKEZİ
SALAHİYET
HİLAL SALAHİYETİ
GÜNEY SALAHİYET
GÜNEY ADALARI
DOĞU SALAHİYETİ
UZAK SALAHİYET
16. TYRİAN GÖLÜ
17. LUTHADEL GÖLÜ
18. KARA GÖL
19. SERAN NEHRİ
20. KUZEY SERAN
21. GÜNEY SERAN
22. CHANNEREL NEHRİ
SON İMPARATORLUK
1. LUTHADEL
2. HATHSIN ÇUKURLARI
3. URTEAU 4. FADREX ŞEHRİ
5. TREMREDARE 6. TATHINGDWEN
7. SERAN KABİNESİ
8. DERYTATİTH DAĞI, MİRAÇ KUYUSU'NUN TARİHTEKİ KONUMU
THE ASHMOUNTS: 9. TYRIAN
10. ZERİNAH 11. FALEAST 12. DORİEL
13. MORAG 14. KALLİNG 15. TORİNOST
2006

LUTH
ÇELİKKAPI
KULE UVASI
TOZ AĞACI EVLERİ
SAPAKLAR
OTEL MAHALLESİ
DEMİRKAPI
ESKİ KAPI
TİCARET MAHALLESİ
TUNÇKAPI
1. FİRARİ MEYDANI
2. KREDİK SHAW
3. BİLMES KİTAPÇILIK
4. PARLAMENTO BİNASI
5. LUTHADEL GARNİZONU
6. VENTURE KALESİ
7. HASTİNG KALESİ
8. LEKAL KALESİ
9. ERİKELLER KALESİ
10. CLUBS'IN DÜKKÂNI
11. CAMON'UN SIĞINAĞI
12. ESKİ DUVAR SOKAĞI
13. KENTON SOKAĞI
14. AHLSTROM MEYDANI
15. FEDEL KANALI
16. KANAL SOKAĞI
17. SKAA PAZARI

KALAYKAPI
İŞYUVASI
LEHİMKAPI
ENGELSOKAK
ÇİNKOKAPI
SANAYİ MAHALLESİ
N E H R İ
GÜNEYKÖPRÜ
KIRIKLAR
PİRİNÇKAPI
PİRİNÇKAPI
BAKIRKAPI
2006

BİRİNCİ BÖLÜM

FİRARİ'NİN VÂRİSİ

Bu kelimeleri çelik üstüne yazıyorum, çünkü metale basılmamış hiçbir şeye güvenilemez.

1

ORDU UFUK BOYUNCA SİYAH BİR leke gibi ilerliyordu.

Kral Elend Venture Luthadel'in şehir duvarının üstünde hareketsiz bir şekilde durmuş, düşman ordusuna bakıyordu. Etrafına gökten şişman, tembel tanecikler hâlinde küller yağıyordu. Bu, insanın ölü kömürlerin içinde gördüğü yanık beyazı kül değildi; daha koyu, daha haşin, siyah bir küldü. Küldağları son zamanlarda özellikle hareketliydi.

Elend küllerin yüzünü ve giysilerini lekelediğini hissetti ama bunu görmezden geldi. Uzaklarda kanlı kızıl güneş batmaya yakındı. Elend'in krallığını elinden almak için gelen orduyu arkadan aydınlatıyordu.

"Kaç kişiler?" diye sordu Elend yavaşça.

"Elli bin olduğunu düşünüyoruz," dedi siperliğe yaslanmış, kaslı kollarını taşın üstünde kavuşturmuş olan Ham. Şehirdeki her şey gibi, duvar da sayısız yılın kül yağmurlarıyla siyaha boyanmıştı.

"Elli bin asker..." dedi Elend sesi azalarak. Yoğun asker toplama çalışmalarına rağmen, Elend'in komutası altında zar zor yirmi bin adam vardı ve onlar da bir yıldan az eğitim almış olan köylülerdi. Bu küçük sayıyı beslemek bile Elend'in kaynaklarını zorluyordu. Eğer Lord Hükümdar'ın atiyumunu bulmayı başarabilmiş olsalar, belki o zaman işler farklı olurdu. Ancak şu durumda, Elend'in iktidarı ciddi bir ekonomik felaket tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Elend.

"Bilmiyorum El," dedi Ham hafifçe. "Vizyonu olan hep Kelsier'di."

"Ama sen onun plan yapmasına yardımcı oldun," dedi Elend. "Sen ve diğerleri, sizler onun çetesiydiniz. İmparatorluğu devirmek için bir strateji oluşturan, sonra da bunu gerçekleştiren kişiler sizlerdiniz."

Ham sessizleşti ve Elend adamın ne düşündüğünü bildiğini hissetti. *Her şeyin merkezinde Kelsier vardı. Organizasyonu yapan oydu, toplantılarda ortaya attıkları bütün çılgın fikirleri alıp uygulanabilir bir operasyona dönüştüren oydu. Lider olan, dâhi olan oydu.*

Ve bir yıl önce, insanların tanrı imparatorlarını devirmek için öfkeyle ayaklandıkları o günde, gizli planının bir parçası olarak ölmüştü. Bunun arkasından gelen kargaşada tahtı Elend almıştı. Şimdi ise Kelsier ve çetesinin başarabilmek için o kadar uğraştıkları her şeyi kaybetmesi gittikçe daha da olası görünüyordu. Hepsini Lord Hükümdar'dan bile daha kötü olabilecek bir despota kaptıracaktı. Bir "asil" kılığındaki aşağılık, hilekâr bir zorbaya. Ordusunu Luthadel'in üstüne sürmüş olan adama.

Straff Venture, Elend'in kendi babası.

"Senin hiç onu... saldırmamaya ikna etmen gibi bir ihtimal var mı?" diye sordu Ham.

"Belki," dedi Elend tereddütlü bir şekilde. "Eğer Parlamento şehri öylece teslim etmezse."

"Bunu yaparlar mı?"

"Açıkçası bilmiyorum. Bundan korkuyorum. O ordu onları korkuttu Ham." *Sebepsiz yere de değil*, diye düşündü Elend. "Her neyse, benim iki gün sonraki toplantıda bir önergem olacak. Onları aceleci bir şey yapmamaları için ikna etmeye çalışacağım. Dockson bugün döndü, değil mi?"

Ham başını sallayarak onayladı. "Ordunun ilerleyişinden hemen önce."

"Sanırım bizim çeteyi bir toplantıya çağırmamız gerek," dedi Elend. "Bir çıkar yol bulabilir miyiz diye bakmak için."

"Hâlâ biraz eksiğimiz var," dedi Ham çenesini ovuşturarak. "Dikiz'in daha bir hafta geri dönmesini beklemiyoruz ve Breeze'in nereye gittiğini de ancak Lord Hükümdar bilir. Ondan aylardır bir haber alamadık."

Elend içini çekerek başını salladı. "Aklıma başka bir şey gelmiyor, Ham." Dönerek tekrar gözlerini küllü ufuklara doğru dikti. Güneş batarken ordu kamp ateşlerini yakıyordu. Kısa süre sonra sisler belirecekti.

Benim saraya geri dönüp o önerge üzerinde çalışmam gerek, diye düşündü Elend.

"Vin nereye kayboldu?" diye sordu Ham tekrar Elend'e doğru dönerek.

Elend durakladı. "Aslına bakarsan, emin değilim," dedi.

Vin nemli kaldırım taşlarının üstüne hafifçe konarak etrafında oluşmaya başlayan sisleri izledi. Karanlık çökerken bir anda beliriveriyor, birbirlerinin etrafında dönüp dolanarak şeffaf sarmaşıkların büklümleri gibi büyüyorlardı.

Büyük Luthadel şehri hareketsizdi. Şimdi, Lord Hükümdar'ın ölümünün ve Elend'in yeni özgür hükümetinin kurulmasından bir yıl sonra bile, sıradan insanlar geceleri evlerinde kalıyordu. Onlar sislerden korkardı, bu Lord Hükümdar'ın kanunlarından çok daha derinlere giden bir gelenekti.

Vin, hisleri tetikte, sessizce ilerledi. Midesinde her zaman olduğu gibi kalay ve lehim yakmaktaydı. Kalay duyularını güçlendiriyor, geceleyin görmeyi kolaylaştırıyordu. Lehim ise vücudunu güçlendiriyor, ayağına çabuk olmasını sağlıyordu. Bunlar, Allomansi kullandığını tunç yakan başkalarından saklama gücü olan bakır ile birlikte, neredeyse her zaman yanık tuttuğu metallerdi.

Bazıları ona paranoyak derdi. O ise kendisini hazırlıklı olarak düşünüyordu. Ne olursa olsun, bu alışkanlık onun hayatını pek çok kereler kurtarmıştı.

Sessiz bir sokak köşesine yaklaştı ve duraklayarak köşeden gizlice baktı. Hiçbir zaman metalleri *nasıl* yaktığını anlamış değildi; bunu tüm hayatı boyunca yapabilmiş olduğunu hatırlıyordu, Kelsier tarafından resmi olarak eğitilmeden önce bile Allomansi'yi içgüdüsel olarak kullanırdı. Bunun onun için bir önemi yoktu. Vin Elend gibi değildi; her şey için mantıklı bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Vin için, metal parçacıkları yuttuğu zaman içlerinden güç çekebiliyor olmak yeterliydi.

Gücün kıymetini biliyordu, çünkü eksikliğini çekmenin nasıl bir şey olduğunu da iyi bilirdi. Vin şimdi bile büyük olasılıkla savaşçı olarak tasavvur edilecek biri değildi. Koyu saçlı ve solgun derili, ince yapılı ve bir buçuk metreye ancak ulaşan boyuyla, neredeyse kırılgan bir görüntüsü olduğunu biliyordu. Sokaklardaki çocukluğu sırasında sahip olduğu yetersiz beslenmişlik görüntüsü artık yoksa da, kesinlikle hiçbir insanın tehditkâr bulacağı birisi de değildi.

Vin bunu seviyordu. Bu ona bir avantaj sağlıyordu ve onun da elde edebileceği her türlü avantaja ihtiyacı vardı.

Ayrıca geceyi de seviyordu. Gündüz vakti Luthadel, büyüklüğüne rağmen sıkışık ve boğucuydu. Geceleyin ise, sisler koyu bir bulut gibi çöküyordu. Köreltiyor, yumuşatıyor, gölgeliyorlardı. Devasa kaleler gölgeli dağlara dönüşüyordu ve kalabalık barınaklar da bir mumcunun atılmış malları gibi eriyerek birbirlerine karışıyorlardı.

Vin hâlâ kavşağı izleyerek binasının yanında çömeldi. Dikkatli bir şekilde içine doğru uzanarak daha önceden yuttuğu diğer metallerden biri olan çeliği yaktı. Anında etrafında bir grup şeffaf mavi çizgi belirdi. Sadece onun gözlerine görünen bu çizgiler, göğsünden çıkarak yakındaki metal kaynaklarına işaret ediyordu; tür ayırt etmeksizin tüm metallere. Çizgilerin kalınlığı uçlarındaki metal parçalarının büyüklüğüyle orantılıydı. Bazıları tunç kapı mandallarına, diğerleri de tahtaları bir arada tutan kaba demir çivilere işaret ediyordu.

Vin sessizce bekledi. Çizgilerin hiçbiri hareket etmiyordu. Çelik yakmak yakınlarda hareket eden biri olup olmadığını fark etmenin kolay bir yoluydu. Eğer üzerlerinde metal parçaları varsa, onları takip ederek hareket eden mavi çizgiler onları ele verirdi. Elbette çeliğin esas amacı bu değildi. Vin elini dikkatlice kemerindeki kesenin içine uzattı ve kumaşın tıngırtılarını boğduğu, çok sayıdaki sikkeden bir tanesini çıkardı. Tüm diğer metal parçaları gibi, bu sikkenin de ortasından Vin'in göğsüne doğru mavi bir çizgi uzanıyordu.

Sikkeyi havaya attı, sonra da zihinsel olarak çizgisini kavrayıp çelik yakarak sikkeyi İtti. Metal parçası İtişin etkisiyle sislerin arasından bir yay çizerek havaya fırladı. Tınlayarak sokağın ortasında yere düştü.

Sisler dönmeye devam etti. Vin için bile koyu ve gizemliydiler. Sıradan bir pustan daha yoğun ve herhangi bir normal hava olayından daha sürekli olan sisler çalkalanıp akıyor, Vin'in etrafında dereler oluşturuyordu. Gözleri onların içini görebiliyordu; kalay görüşünü keskinleştirmişti. Gece ona daha aydınlık, sisler daha az koyu görünüyordu. Ama yine de oradaydılar.

Şehir meydanında bir gölge, bir işaret olarak meydanın ortasına İttiği sikkesine cevap vererek hareket etti. Vin ilerledi ve kandra OreSeur'u tanıdı. Bir yıl önce Lord Renoux rolünü oynadığı günlerde büründüğünden başka bir beden kullanıyordu. Ama bu kelleşmekte olan, tarif etmesi zor vücut da Vin için Renoux kadar tanıdık bir hâle gelmişti.

OreSeur onun yanına geldi. "Aradığınız şeyi buldunuz mu Hanımım?" diye sordu saygılı bir ses tonuyla, ama bir şekilde hâlâ hafifçe saldırgandı. Her zaman olduğu gibi.

Vin başını olumsuzca sallayarak karanlığın içinde etrafına göz attı. "Belki de yanılmışımdır," dedi. "Belki de takip *edilmiyordum.*" Bu kabullenme onu biraz üzmüştü. Bu gece tekrar Gözcü ile kapışmayı iple çekiyordu. Vin hâlâ onun kim olduğunu bilmiyordu; ilk gece onun bir suikastçı olduğunu sanmıştı. Belki de öyleydi. Ama Elend'e çok az ilgi gösteriyormuş gibi görünüyordu; Vin'e karşı ise epey fazla ilgiliydi.

"Duvara geri dönmeliyiz," diye karar verdi Vin ayağa kalkarak. "Elend benim nereye gittiğimi merak ediyordur."

OreSeur başını sallayarak onayladı. O anda sislerin arasından bir avuç sikke fırlayarak Vin'e doğru uçtu.

Kalan tek aklı başında adam ben miyim diye merak etmeye başladım. Diğerleri göremiyor mu? Kahramanlarının, Terris kehanetlerinde bahsedilen kişinin gelmesini o kadar uzun zamandır bekliyorlardı ki; sonuca varmakta fazla çabuk davranıyor, her bir hikâye ve efsanenin bu tek adama uyduğunu varsayıyorlar.

2

VİN ANINDA TEPKİ VEREREK SIÇRAYIP uzaklaştı. İnanılmaz bir hızla hareket ediyor, kendisi ıslak kaldırım taşlarının üstünde kayarken püsküllü pelerini savruluyordu. Sikkeler arkasında yere çarparak havaya taş kıymıkları saçtı, sonra da sekerek uzaklaşırken arkalarında sis izleri bıraktılar.

"OreSeur, git!" diye seslendi ama o zaten yakınlardaki bir ara sokağa doğru kaçmaktaydı.

Vin hızla dönerek soğuk taşlara dört ayak üstünde çömeldi, Allomantik metaller midesinde harlanıyordu. Çelik yakarak etrafında beliren şeffaf mavi çizgileri izledi. Gerginlik içinde bekledi, izledi...

Karanlık sislerin içinden bir grup sikke daha fırladı, her birine doğru uzanan bir mavi çizgi vardı. Vin anında çelik harladı ve sikkeleri İterek onları karanlığın içine doğru saptırdı.

Gece tekrar hareketsizleşti.

Etrafındaki sokak Luthadel'e göre genişti ve her iki tarafında barınaklar yükseliyordu. Sisler tembel tembel dönüyor, sokağın uçlarının pus içinde kaybolmasına neden oluyordu.

Sislerin içinde sekiz adamdan oluşan bir grup belirdi ve yaklaştı. Vin gülümsedi. O haklıydı, *birileri onu takip ediyordu.* Ama bu adamlar Gözcü değildi. Bunlarda onun belirgin zarafeti, ondaki o güç hissi yoktu. Bu adamlar çok daha sıradan bir şeydi. Suikastçılar.

Bu mantıklıydı. Eğer Luthadel'i fethetmek için bir orduyla yeni gelmiş olsa, kendisinin de ilk yapacağı iş Elend'i öldürmek için bir grup Allomanser göndermek olurdu.

Yan tarafında ani bir basınç hissetti ve sikke kesesi belinden uzağa doğru fırlayarak dengesini bozarken küfretti. İpini söküp kurtararak düşman Allomanser'in sikkelerini ondan uzağa İtmesine izin verdi. Suikastçıların en azından bir tane Sikkeci'si vardı; çelik yakarak metalleri İtebilme gücü olan bir Siskan. Hatta suikastçıların iki tanesinden kendi sikke keselerine uzanan mavi çizgiler vardı. Vin de onların keselerini İterek karşılık vermeyi düşündü ama tereddüt etti. Daha kendi elini açık etmesine gerek yoktu. O sikkelere ihtiyacı olabilirdi.

Kendi sikkeleri olmadan suikastçılara uzaktan saldıramazdı. Ama eğer bunlar iyi bir takımsa, o zaman uzaktan saldırmak da anlamsız olurdu; onların Sikkeciler'i ve Yalpacılar'ı uçan sikkelerle ilgilenmeye hazır olacaktı. Kaçmak da bir seçenek değildi. Bu adamlar sadece onun için gelmiş değillerdi; eğer Vin kaçacak olursa, onlar da gerçek hedeflerine doğru yollarına devam ederlerdi.

Kimse korumaları öldürmek için suikastçı göndermezdi. Suikastçılar önemli adamları öldürürdü. Merkez Salahiyet'in Kralı Elend Venture gibi adamları. Sevdiği adamı.

Vin vücudunu gergin, tetikte ve tehlikeli kılacak lehimi harladı. *Ön tarafta dört tane Haydut*, diye düşündü ilerlemekte olan adamlara dik dik bakarak. Lehim yakıcılar insanüstü derecede güçlü olacaklar, çok büyük miktarda fiziksel zarara rağmen hayatta kalabileceklerdi. Yakından çok tehlikeliydiler. *Ve tahta kalkanı taşıyan adam da bir Yalpacı*.

Öne doğru bir aldatma hareketi yaparak yaklaşmakta olan Haydutlar'ın geriye sıçramasına neden oldu. Bir Sissoyluya karşı sekiz Siskan onlar için makul bir sayıydı, ama sadece eğer dikkatli olurlarsa. İki Sikkeci sokağın kenarları boyunca ilerledi, böylece Vin'e doğru iki taraftan da İtebileceklerdi. Yalpacı'nın yanında sessizce ayakta durmakta olan son adam ise bir Dumancı olmalıydı. Bir dövüş sırasında nispeten önemsizdi, onun amacı takımını düşman Allomanserler'den gizlemekti.

Sekiz Siskan. Kelsier olsa bunlarla başa çıkabilirdi; o bir Sorgucu'yu öldürmüştü. Ancak Vin Kelsier değildi. Daha bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar verememişti.

Vin harcayabileceği bir parça atiyumunun olmasını dileyerek derin bir nefes aldı ve demir yaktı. Bu sayede yakınlardaki, az önce üstüne atılanlardan bir sikkeyi, çelikle metalleri İttiği gibi kendisine doğru Çekti. Sikkeyi yakaladı, yere attı ve sanki sikkeyi İterek kendisini havaya fırlatmış gibi sıçradı.

Ancak Sikkeciler'den bir tanesi sikkeyi İterek ondan uzağa gönderdi. Allomansi insanın sadece doğrudan kendi vücudundan uzağa doğru İtmesine (ya da doğrudan kendi vücuduna doğru Çekmesine) izin verdiği için, Vin düzgün bir desteği olmadan kalmıştı. Sikkeyi şimdi İtmek sadece Vin'i yan tarafa doğru fırlatırdı.

Tekrar yere indi.

Bırak beni kapana kıstırdıklarını düşünsünler, diye düşündü Vin sokakta yere

çömelirken. Haydutlar biraz daha güvenle yaklaştılar. *Evet*, diye düşündü Vin. *Ne düşündüğünüzü biliyorum. Lord Hükümdar'ı öldüren Sissoylu bu mu? Bu çelimsiz şey mi? Bu mümkün olabilir mi?*

Aynı şeyi ben de merak ediyorum.

Birinci Haydut saldırmak için öne atıldı ve Vin bir anda harekete geçti. O kınlarından çekip çıkarırken obsidiyen hançerleri gecenin içinde parladı ve Haydut'un değneğinin altından eğilerek geçer ve silahlarını onun uyluklarına doğru savururken karanlığın içine siyah renkte kan saçıldı.

Adam haykırdı. Gece artık sessiz değildi.

Vin aralarına dalarken adamlar küfretti. Haydut'un kasları lehimle güçlendirilmiş ortağı şimşek hızıyla Vin'e saldırdı. Adamın değneği, Vin kendisini yere atar ve üçüncü bir Haydut'un kol mesafesinden çıkmak için tekrar geriye doğru sıçrarken sispelerininden bir püsküle vurdu.

Sikkelerden bir sağanak üzerine doğru uçtu. Vin uzandı ve bunları İtti. Ancak Sikkeci İtmeye devam etti ve Vin'in İtişi onunkiyle çarpıştı.

Metalleri İtmek ve Çekmek tamamen ağırlıkla ilgili bir işti. Bu da, aralarındaki sikkeler sayesinde Vin'in ağırlığı ile suikastçının ağırlığının çarpıştığı anlamına geliyordu. İkisi de geriye doğru savruldu. Vin fırlayarak bir Haydut'un vurma mesafesinden çıktı; Sikkeci ise yere düştü.

Üzerine diğer yönden bir sikke yağmuru geldi. Hâlâ havada dönmekte olan Vin çelik harlayarak kendisine fazladan bir güç patlaması kazandırdı. Mavi çizgiler tam bir keşmekeşti, ama hepsini birden İtip uzaklaştırmak için Vin'in sikkeleri birbirlerinden ayırt etmesine gerek yoktu.

Bu Sikkeci Vin'in dokunuşunu hisseder etmez sikkelerini bıraktı. Metal parçacıkları sislerin içinde dağıldı.

Vin omzunun üstünde kaldırım taşlarına düştü. Dengesini güçlendirmek için lehim harlayarak yuvarlandı ve ayaklarının üzerine fırlayarak kalktı. Aynı anda demir de yaktı ve kaybolmakta olan sikkelere sıkıca asılarak Çekti.

Ona doğru geri fırladılar. Onlar yaklaşır yaklaşmaz Vin yan tarafa doğru sıçradı ve sikkeleri yaklaşmakta olan Haydutlar'a doğru İtti. Ancak sikkeler anında saptırılarak sislerin içinde döne döne Yalpacı'ya doğru gittiler. O sikkeleri İterek uzaklaştıramazdı; tüm Siskanlar gibi onun da tek bir Allomantik gücü vardı, demir ile Çekmek.

Bunu da Haydutlar'ı korumak için etkili bir biçimde yapıyordu. Kalkanını kaldırdı ve sikkeler kalkandan sekerek dağılırken darbe yüzünden homurdandı.

Vin ise tekrar hareket etmeye başlamıştı bile. Doğrudan şimdi sol tarafındaki, savunmasız kalmış, yere düşmüş olan Sikkeci'nin üstüne doğru koştu. Adam şaşkınlıkla ciyakladı ve diğer Sikkeci de Vin'in dikkatini dağıtmaya çalıştı, ama çok yavaş kalmıştı.

Sikkeci göğsünde bir hançerle öldü. O Haydut değildi ve lehim yakarak vücudunu güçlendiremezdi. Vin hançerini çekip çıkardı, sonra da adamın sikke kesesine asılıp söktü. Adam sessizce guruldadı ve tekrar taşların üstüne yıkıldı.

Bir, diye düşündü Vin hızla dönerken, alnındaki ter damlaları etrafa savrulmuştu. Şimdi koridora benzer sokakta yedi adamla yüz yüzeydi. Büyük olasılıkla Vin'in kaçmasını bekliyorlardı. O ise saldırdı.

Haydutlar'a yaklaşırken zıpladı, sonra da ölen adamdan aldığı keseyi yere fırlattı. Geride kalan Sikkeci bağırarak anında bunu uzağa İtti. Ancak Vin yine de sikkelerden biraz destek alabilmişti ve kendisini doğrudan Haydutlar'ın başlarının üzerinden fırlatarak onları aştı.

Bir tanesi, yaralı olan ne yazık ki Sikkeci'yi korumak için geride kalacak kadar akıllı çıkmıştı. Haydut tam Vin yere inerken sopasını kaldırdı. Vin onun birinci saldırısından kaçındı, hançerini kaldırdı ve...

Mavi bir çizgi aniden görüş alanına daldı. Hızlıydı. Vin anında tepki vererek büküldü ve kendisini çizginin önünden uzaklaştırmak için bir kapı mandalını İtti. Yere yan tarafının üstünde düştü, sonra da bir eliyle yeri iterek kendisini yukarı doğru fırlattı. Sisle ıslanmış ayakları kayarak yere indi.

Arkasında bir sikke yere çarparak kaldırım taşlarının üstünde sıçradı. Vin'e isabet etmenin yakınından bile geçmiş değildi. Aslında geride kalan suikastçı Sikkeci'yi hedef almış gibiydi. Büyük olasılıkla o bunu İterek uzaklaştırmak zorunda kalmıştı.

Ama sikkeyi kim atmıştı?

OreSeur mu? diye merak etti Vin. Ama bu saçmaydı. Kandra bir Allomanser değildi; ve dahası, o inisiyatif kullanmazdı. OreSeur sadece yapması açıkça söylenen şeyleri yapardı.

Suikastçı Sikkeci de aynı ölçüde şaşırmış görünüyordu. Vin kalay harlayarak yukarı doğru göz attı ve ödülü de yakınlardaki bir binanın tepesinde ayakta durmakta olan bir adamın görüntüsü oldu. Karanlık bir siluet. Saklanma zahmetine bile girmiyordu.

Bu o, diye düşündü Vin. *Gözcü.*

Gözcü tünediği yerde kaldı, Haydutlar Vin'in üstüne atılırken daha fazla müdahale etmedi. Üzerine aynı anda üç değnek geldiğini gören Vin küfretti. Birinden eğilerek kaçtı, diğerinin etrafından hızla döndü, sonra da üçüncüyü tutmakta olan adamın göğsüne bir hançer sapladı. Adam geriye doğru tökezledi ama düşmedi. Lehim onu ayakta tutuyordu.

Gözcü neden müdahale etti? diye düşündü Vin sıçrayarak uzaklaşırken. *Neden o sikkeyi İtip kurtulabileceği belli olan bir Sikkeci'yi hedefleyerek attı?*

Gözden kaçırdığı bir Haydut yan tarafından üzerine saldırırken aklının Gözcü ile meşgul olması neredeyse hayatına mâl oluyordu. Bu Vin'in bacaklarını kestiği adamdı. Vin tam zamanında tepki vererek onun darbesinden kaçındı. Ancak bu onu diğer üçünün menziline sokmuştu.

Hepsi aynı anda saldırdı.

Vin bükülerek her nasılsa saldırıların iki tanesinin önünden çekilmeyi başarabilmişti. Ancak bir tanesi yan tarafına bindirdi. Güçlü darbe onu sokak boyunca fırlattı ve Vin bir dükkânın tahta kapısına çarptı. Neyse ki kemiklerinden değil ka-

pıdan gelen bir çatırtı duydu ve yere yığıldı. Hançerlerini kaybetmişti. Sıradan bir insan ölmüş olurdu. Ancak onun lehimle güçlendirilmiş vücudu daha dayanıklıydı.

Güçlükle nefes alarak kendisini ayağa kalkmaya zorladı ve kalay harladı. Metal, acı dâhil hislerini güçlendirdi ve ani şok zihnini açtı. Yan tarafında darbe aldığı yer ağrıyordu. Ama duramazdı. Bir Haydut sopasını vurmak için başının üstüne kaldırmış, savurarak üstüne atılırken olmazdı.

Vin kapı ağzında çömelerek lehim harladı ve sopayı iki eliyle birden yakaladı. Hırlayarak sol elini geri çekti, sonra da yumruğunu silaha gömerek kaliteli ahşabı tek bir darbede parçaladı. Haydut tökezlediğinde Vin sopanın kendi elindeki yarısını onun gözlerinin üstüne patlattı.

Adam sersemlemiş olsa da ayaklarının üstünde kaldı. *Haydutlar'la dövüşülmez*, diye düşündü Vin. *Hareket etmeye devam etmeli.*

Acıyı görmezden gelerek yan tarafa doğru koştu. Haydutlar takip etmeye çalıştı ama o daha hafif, daha ince ve çok daha önemlisi, daha hızlıydı. Koşarak onların etrafından dolaştı ve Sikkeci, Dumancı ve Yalpacı'ya döndü. Yine bu adamları korumak için geriye çekilmiş olan yaralı bir Haydut vardı.

Vin yaklaşırken Sikkeci ona iki avuç dolusu sikke fırlattı. Vin sikkeleri İterek uzaklaştırdı, sonra da uzanıp adamın belindeki kesede duran sikkeleri Çekti.

Kese Vin'e doğru savrulurken Sikkeci homurdandı. Kese, beline kısa bir iple bağlanmıştı ve Vin'in ağırlığı adamı öne çekiyordu. Haydut onu yakaladı ve sabit tuttu.

Ve desteği hareket edemediği için, Vin ona doğru Çekildi. Havanın içinden uçarken demirini harlayarak bir yumruğunu kaldırdı. Sikkeci bağırarak torbayı kurtarmak için bir düğümü çekti.

Çok geçti. Hızı Vin'i ileri doğru taşıdı ve geçerken yumruğunu Sikkeci'nin yanağına indirdi. Kafası hızla savrulan adamın boynu kırıldı. Vin yere inerken dirseğini şaşkın Haydut'un çenesine gömerek onu geriye doğru fırlattı. Ayağı da bunu takip ederek Haydut'un boynuna bindirdi.

İkisi de geri kalkmadı. Bu da üç ediyordu. Kurtulan sikke kesesi yere düşerek açıldı ve yüz tane ışıldayan bakır parçası Vin'in etrafındaki kaldırım taşlarının üstüne saçıldı. Dirseğindeki zonklamayı görmezden gelen Vin, Yalpacı ile yüzleşti. O kalkanıyla duruyor, garip bir şekilde endişesiz gibi görünüyordu.

Arkasından bir *çatırtı* duyuldu. Kalayla güçlendirilmiş kulakları ani sese aşırı tepki veren Vin çığlık attı. Kafasının içinde acı patladı ve ellerini kulaklarına kaldırdı. Dumancı'yı unutmuştu, adam elinde birbirlerine vuruldukları zaman keskin sesler çıkaracak şekilde imal edilmiş iki uzun tahta parçasıyla arkasında duruyordu.

Hareketler ve tepkiler, davranışlar ve sonuçlar; Allomansi'nin özü bunlardı. Kalay gözlerinin sisleri delebilmesini sağlıyor, ona suikastçılara karşı bir avantaj veriyordu. Ancak kulaklarını da aşırı derecede hassaslaştırıyordu. Dumancı tekrar çubuklarını kaldırdı. Vin hırlayarak kaldırım taşlarının üstünden bir avuç sikkeyi kaptı, sonra da bunları Dumancı'ya fırlattı. Yalpacı da bunları kendisine doğru Çekti. Kalkana çarparak sektiler. Sikkeler havaya savrulurken, Vin dikkatli bir şekilde İterek bir tanesinin onun arkasına düşmesini sağladı.

Adam kalkanını indirdi, Vin'in yönettiği sikkenin farkında değildi. Vin Çekerek o tek sikkeyi doğrudan kendisine ve Yalpacı'nın da tam sırtının ortasına doğru hızla uçurdu. Adam hiç ses çıkarmadan düştü.

Dört.

Her şey durgunlaştı. Ona doğru koşmakta olan Haydutlar yavaşlayarak durdu ve Dumancı da çubuklarını indirdi. Onların Sikkeci'si de, Yalpacı'sı da kalmamıştı, metalleri İtecek ya da Çekecek kimseleri yoktu ve Vin sikkelerden bir tarlanın ortasında duruyordu. Eğer Vin onları kullanırsa Haydutlar bile hızla ölecekti. Onun tek yapması gereken...

Gözcünün çatısından atılan başka bir sikke havanın içinden fırladı. Vin küfrederek eğildi. Ancak sikke ona isabet etmedi. Çubukları tutan Dumancı'yı alnının ortasından vurdu. Adam geriye doğru yıkıldı, ölmüştü.

Ne? diye düşündü Vin ölü adama gözlerini dikerek.

Haydutlar saldırdı ama Vin kaşlarını çatarak geriye çekildi. *Dumancı'yı niye öldürdü? O artık bir tehdit oluşturmuyordu ki.*

Tabii eğer...

Vin bakırını söndürdü, sonra da yakınlarda güçlerini kullanan başka Allomanserler'i hissetmesini sağlayan tuncu yaktı. Haydutlar'ın yaktığı lehimi hissedemiyordu. Onlar hâlâ Dumanlanmaktaydı, Allomansiler'i gizlenmişti.

Başka biri daha bakır yakıyordu.

Bir anda her şey yerine oturdu. Bu grubun gerçek bir Sissoyluya saldırma riskine girmesi mantıklıydı. Gözcünün Sikkeci'ye sikke atmış olması mantıklıydı. Dumancı'yı öldürmüş olması mantıklıydı.

Vin korkunç bir tehlike içindeydi.

Kararını vermek için sadece bir dakikası vardı. Bunu önsezisiyle yapmıştı, ama o sokaklarda büyümüş bir hırsız ve bir dolandırıcıydı. Önsezi ona mantığın hiçbir zaman olamayacağı kadar doğal geliyordu.

"OreSeur!" diye bağırdı. "Saraya git!"

Bu, elbette bir şifreydi. Vin bir an için Haydutlar'ı görmezden gelerek, hizmetkârı bir ara sokaktan dışarı fırlarken geriye doğru sıçradı. OreSeur kemerinden bir şey çıkardı ve bunu Vin'e doğru fırlattı: küçük cam bir şişecik, Allomanserler'in metal tozu depolamak için kullandıkları türden. Vin çabucak şişeciği Çekerek eline getirdi. Az ötede ölmüş gibi yatmakta olan ikinci Sikkeci, şimdi küfrederek aceleyle ayağa kalkıyordu.

Vin hızla dönerek şişeciği çabuk bir yudumda içti. İçinde sadece tek bir metal boncuğu vardı. Atiyum. Bunu kendi üzerinde taşımanın, bir savaş sırasında Çekilerek elinden alınmasının riskine giremezdi. OreSeur'a bu gece yakınlarında kalmasını, acil bir durumda ona şişeciği vermeye hazır olmasını emretmişti.

Sikkeci belinden gizli bir cam hançer çekti ve yaklaşmakta olan Haydutlar'ın önünden Vin'e doğru saldırıya geçti. Vin sadece bir an için kararından dolayı pişman olarak ama kaçınılmazlığını görerek durdu.

Adamların arasında gizli bir Sissoylu vardı. Vin gibi bir Sissoylu, on metalin

hepsini birden yakabilen birisi. Vin'e saldırmak, onu hazırlıksız yakalamak için doğru anı kollamakta olan bir Sissoylu.

Sissoylunun atiyumu olacaktı ve atiyumu olan birisiyle savaşmak için de tek bir yol vardı. Atiyum nihai Allomantik metaldi, sadece Sissoylular tarafından kullanılabilirdi ve bir savaşın kaderini kolaylıkla belirleyebilirdi. Her boncuğu bir servet değerindeydi ama eğer ölürse servetin Vin'e ne faydası olacaktı ki?

Vin atiyumunu yaktı.

Etrafındaki dünya değişmiş gibi göründü. Hareket eden her nesneden, sallanan kepenkler, uçuşan küller, saldıran Haydutlar ve hatta sis iplikçiklerinden bile dışarıya doğru şeffaf birer kopya fırladı. Kopyalar asıllarının hemen önünden hareket ederek Vin'e birkaç dakika sonra ne olacağını tam olarak gösteriyorlardı.

Bundan sadece Sissoylu muaftı. Adamdan tek bir atiyum gölgesi yerine düzinelercesi fırladı; bu onun da atiyum yakmakta olduğunun işaretiydi. Adam sadece bir an durakladı. Onun gözünden, Vin'in kendi gövdesi de düzinelerce kafa karıştırıcı atiyum gölgesiyle patlamış olacaktı. Şimdi Vin geleceği görebildiğine göre, onun ne yapacağını da görebiliyordu. Bu da Vin'in ne yapacağını değiştiriyordu. Bu ise Sissoylunun ne yapacağını değiştiriyordu. Böylece birbirine dönük iki aynadaki yansımalar gibi, olasılıklar sonsuza kadar uzanıp gidiyordu. İkisinin de bir avantajı yoktu.

Her ne kadar Sissoyluları duraklamış olsa da, Vin'in atiyum yakmakta olduğunu bilmelerinin hiçbir yolu olmayan dört şanssız Haydut saldırmaya devam etti. Vin dönerek yerdeki Dumancı'nın cesedinin yanında durdu. Bir ayağıyla tekmeleyerek ses tahtalarını havaya kaldırdı.

Bir Haydut saldırarak üstüne geldi. Bir sopa darbesinin yarı saydam atiyum gölgesi Vin'in vücudunun içinden geçti. Vin eğilerek yan tarafa doğru çekilirken gerçek sopanın kulağının yanından geçişini hissetti. Atiyumun etkisi altında bu manevra kolay görünmüştü.

Havadaki ses tahtalarından birini kaptı, sonra da bunu Haydut'un boynuna gömdü. Hızla dönerek öbür ses tahtasını yakaladı, sonra geriye doğru bükülerek bunu da adamın kafatasına indirdi. Adam inleyerek öne doğru düştü ve Vin de tekrar dönüp, kolaylıkla iki değneğin daha arasından sıyrılarak geçti.

Ses tahtalarını ikinci bir Haydut'un kafasının yan tarafına vurdu. Haydut'un kafatası çatlarken sopalar bir müzisyenin davuluna benzeyen boş bir çınlama sesiyle parçalandılar.

Adam düştü ve tekrar hareket etmedi. Vin onun değneğini tekmeleyerek havaya fırlattı, sonra da kırık ses tahtalarını bırakarak onu yakaladı. Hızla değneği savurarak döndü ve geride kalan iki Haydut'un da aynı anda ayaklarına vurarak yere düşürdü. Akıcı bir hareketle yüzlerine seri ancak güçlü iki darbe indirdi.

Adamlar ölürken Vin çömelerek durdu; değneği bir elinde tutmuş, diğer elini de sisle ıslanmış olan taşlara dayamıştı. Sissoylu geride kalmıştı ve Vin onun gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordu. Güç ille beceriklilik anlamına gelmiyordu ve onun en iyi iki avantajı olan sürpriz ve atiyum etkisiz hâle gelmişti.

Dönerek yerden bir grup sikkeyi Çekti, sonra da bunları fırlattı. Ama Vin'e doğru değil, hâlâ bir ara sokağın ağzında durmakta olan OreSeur'a doğru. Sissoylu belli ki Vin'in hizmetkârı için duyacağı endişenin onun dikkatini dağıtacağını, belki de Sissoylunun kaçmasına izin vereceğini düşünmüştü.

Yanılıyordu.

Vin sikkeleri görmezden gelerek öne doğru fırladı. Bir düzine sikke tarafından derisi deşilmekte olan OreSeur acıyla çığlık atarken, Vin değneğini Sissoylunun kafasına doğru fırlatmıştı bile. Ancak bir kere Vin'in parmaklarını terk ettiği zaman değneğin atiyum gölgesi tek ve kesin bir hâle geldi.

Sissoylu suikastçı eğilerek kusursuz bir şekilde sopadan kaçındı. Ancak hareket onu Vin'in aralarındaki uzaklığı kapatmasına yetecek kadar uzun oyalamıştı. Vin'in hızla saldırması gerekiyordu, yuttuğu atiyum boncuğu küçüktü. Hızla yanıp bitecekti. Ve bittiği zaman Vin savunmasız kalacaktı. Düşmanı onun üzerinde mutlak güce sahip olacaktı. O...

Vin'in dehşet içindeki düşmanı hançerini kaldırdı. O anda atiyumu bitti.

Vin'in avcı içgüdüleri anında tepki verdi ve bir yumruğunu savurdu. Sissoylu onun darbesini karşılamak için bir kolunu kaldırdı ama Vin bunu yapacağını görmüştü ve saldırısının yönünü değiştirdi. Darbesi adamı yüzünün ortasından vurdu. Sonra Vin usta parmaklarla onun cam hançerini düşüp parçalanamadan kaptı. Doğruldu ve bıçağı rakibinin boynuna savurdu.

Adam sessizce düştü.

Vin ağır ağır nefes alarak dikildi, suikastçı grubu etrafında ölü yatıyordu. Sadece bir an için karşı konulamaz bir güç hissetti. Atiyum ile o ölümsüzdü. Her darbeden kaçınabilir, her düşmanı öldürebilirdi.

Atiyumu tükendi.

Bir anda her şey solgunlaşmış gibi göründü. Yan tarafındaki acı aklına geri döndü ve inleyerek öksürdü. Bereler olacaktı, büyük bereler. Belki bazı çatlak kaburgalar da.

Ama o yine kazanmıştı. Zar zor. Başarısız olduğu zaman ne olacaktı? Yeteri kadar dikkatli bir şekilde izlemediği ya da yeteri kadar becerikli bir şekilde dövüşmediği zaman?

Elend ölecekti.

Vin içini çekerek yukarı baktı. O hâlâ oradaydı, bir çatının tepesinden Vin'i seyrediyordu. Birkaç aya yayılmış olan yarım düzine kovalamacaya rağmen, Vin onu yakalamayı hiç başaramamıştı. Bir gün gecenin içinde onu kıstıracaktı.

Ama bugün değil. Bunun için hâli yoktu. Aslında bir parçası onun şu anda kendisine saldıracağından endişe ediyordu. *Ama...* diye düşündü. *Beni o kurtardı. Eğer o gizli Sissoyluya fazla yaklaşmış olsaydım ölürdüm. Onun ben farkında değilken bir an için atiyum yakmasıyla hançerlerini göğsümde bulmuş olurdum.*

Gözcü birkaç dakika daha durdu, her zaman olduğu gibi girdaplanan sislerle sarmalanmıştı. Sonra da dönüp sıçrayarak gecenin içinde kayboldu. Vin onun gitmesine izin verdi, OreSeur ile ilgilenmesi gerekiyordu.

Tökezleyerek OreSeur'a doğru ilerledi, sonra da durakladı. Onun bir hizmet-

kârın gömleği ve pantolonunu giymekte olan sıradan vücudu sikkelerle deşilmişti ve birkaç yaradan kan sızıyordu.

Başını kaldırıp Vin'e baktı. "Ne?" diye sordu.

"Kan olmasını beklememiştim."

OreSeur homurdandı. "Herhâlde benim acı hissetmemi de beklememişsinizdir."

Vin ağzını açtı, sonra da durakladı. Aslında o bunu hiç düşünmemişti. Sonra kendisini katılaştırdı. *Bu şeyin beni azarlamaya ne hakkı var?*

Yine de, OreSeur faydasını kanıtlamıştı. "Bana şişeciği fırlattığın için teşekkür ederim," dedi.

"Bu benim görevimdi Hanımım," dedi OreSeur mahvolmuş bedenini ara sokağın yanından destek alarak ayağa kaldırırken homurdanarak. "Ben Üstat Kelsier tarafından sizin korunmanız için görevlendirildim. Her zaman olduğu gibi, ben Kontrat'a hizmet ediyorum."

Ah, evet. Şu yüce Kontrat. "Yürüyebilir misin?"

"Sadece zorlukla Hanımım. Sikkeler bu kemiklerin birkaç tanesini parçaladı. Yeni bir bedene ihtiyacım olacak. Suikastçılardan bir tanesi, belki?"

Vin'in yüzü asıldı. Tekrar arkadaki ölü adamlara doğru göz attı ve onların yerdeki cesetlerinin korkunç görüntüsü yüzünden hafifçe midesi kalktı. Vin onları öldürmüştü, sekiz adamı, Kelsier'in onu eğittiği acımasız etkililik ile.

Ben de buyum işte, diye düşündü. *Bir katil, o adamlar gibi.* Bu şekilde olmak zorundaydı. Birilerinin Elend'i koruması gerekiyordu.

Ancak OreSeur'un onlardan bir tanesini yemesi, garip kandra hisleriyle onları tekrar oluşturabilsin diye kasların, derinin ve organların konumlarını ezberlemesi, cesedi sindirmesi düşüncesi Vin'i hasta ediyordu.

Yan tarafa doğru bir göz attı ve OreSeur'un gözlerindeki örtülü horgörüyü gördü. İkisi de Vin'in onun insan cesetlerini yemesi hakkında ne düşündüğünü biliyordu. İkisi de onun Vin'in önyargıları hakkında ne düşündüğünü biliyordu.

"Hayır," dedi Vin. "Bu adamlardan bir tanesini kullanmayacağız."

"O zaman bana başka bir vücut bulmanız gerekecek," dedi OreSeur. "Kontrat benim insan öldürmeye zorlanamayacağımı belirtiyor."

Vin'in tekrar midesi kalktı. *Bir şeyler düşüneceğim*, diye düşündü. OreSeur'un şu anki vücudu bir katile aitti, idamdan sonra alınmıştı. Vin hâlâ şehirde birilerinin yüzünü tanıyacağından endişe ediyordu.

"Saraya geri dönebilir misin?" diye sordu Vin.

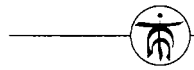
"Zamanla," dedi OreSeur.

Vin başıyla onaylayarak onu gönderdi, sonra da cesetlere doğru döndü. Her nedense bu gecenin Merkez Salahiyet'in kaderi için belirgin bir dönüm noktası olacağından şüphe ediyordu.

Straff'ın suikastçıları ne kadar büyük bir zarar vermiş olduklarını asla öğrenemeyeceklerdi. O Vin'in son atiyum boncuğuydu. Bir dahaki sefer ona bir Sissoylu saldırdığı zaman, Vin savunmasız olacaktı.

Ve büyük olasılıkla da bu gece öldürdüğü Sissoylu kadar kolaylıkla ölecekti.

Kardeşlerim diğer gerçekleri görmezden geliyorlar. Olan diğer garip şeylerin bağlantısını kuramıyorlar. Benim itirazlarıma karşı sağır ve keşiflerime karşı da körler.

3

ELEND BİR İÇ ÇEKMEYLE KALEMİNİ masasının üstüne bıraktı, sonra da sandalyesinde arkasına yaslanarak alnını ovuşturdu.

Elend politik teori konusunda bugün hayatta olan herhangi birisi kadar çok şey bildiğini tahmin ediyordu. Kesinlikle ekonomi konusunda okudukları, hükümet türleri üzerindeki incelemeleri ve girdiği politik tartışmalar tanıdığı herkesten daha fazlaydı. Bir ülkenin nasıl istikrarlı ve adil hâle getirileceği konusundaki bütün teorileri anlıyordu ve bunları da yeni krallığında uygulamaya koymaya çalışmıştı.

Sadece bir parlamenter meclisin ne kadar inanılmayacak derecede sinir bozucu olabileceği aklına gelmemişti.

Ayağa kalktı ve kendisine biraz soğutulmuş şarap almak için harekete geçti. Ancak balkonunun kapısından dışarıya bir göz atarken durdu. Uzaklarda sislerin arasında yanan ışıltılı bir pus vardı. Babasının ordusunun kamp ateşleri.

Şarabı geri bıraktı. Zaten tükenmiş hâldeydi ve alkolün de büyük ihtimalle faydası olmayacaktı. *Bunu bitirene kadar uyuyup kalma riskine giremem!* diye düşündü kendini sandalyesine geri dönmeye zorlayarak. Parlamento kısa süre sonra toplanacaktı ve onun da önergeyi bu gece bitirmesi gerekliydi.

Elend kâğıdı kaldırarak içeriğini gözleriyle taradı. El yazısı kendisine bile okunaksız görünüyordu ve sayfaya dağılmış olan karalanmış satırlar ve ifadeler vardı, sinir bozukluğunun yansımaları. Ordunun yaklaştığını öğrenmelerinin üstünden haftalar geçmişti ve Parlamento üyeleri hâlâ ne yapılacağı konusunda boş yere didişip duruyordu.

Parlamentonun bazı üyeleri bir barış anlaşması önermek istiyordu, diğerleri ise basitçe şehri teslim etmeleri gerektiği düşüncesindeydi. Daha başkaları ise ge-

ciktirmeden saldırmaları gerektiğini hissediyordu. Elend teslim grubunun güç kazanmakta olduğundan korkuyordu, önergesi de bu yüzdendi. Teklifi, eğer geçecek olursa, ona daha fazla zaman kazandıracaktı. Kral olarak zaten yabancı bir diktatör ile birincil müzakere hakkına o sahipti. Önerge en azından o babasıyla görüşene kadar, Parlamentoyu aceleci bir şeyler yapmaktan menedecekti.

Elend tekrar içini çekerek kâğıdı bıraktı. Parlamento sadece yirmi dört adamdan ibaretti, ama onların herhangi bir şey konusunda anlaşmaya varmalarını sağlamak, neredeyse hakkında tartıştıkları sorunların hepsinden daha zorluydu. Elend dönerek masasının üstündeki tek lambanın arkasında kalan balkon kapılarına ve ateşlere doğru baktı. Başının üstündeki çatıdan ayak seslerinin patırtısını duydu, Vin gecelik kontrollerini yaparak geziyordu.

Elend sevgiyle gülümsedi ama Vin'i düşünmek bile onun moralini yerine getiremiyordu. *Bu gece savaştığı o suikastçı grubu. Bir şekilde onu kullanabilir miyim?* Belki de eğer Elend saldırıyı halka açıklayacak olursa, Parlamento Straff'ın insan hayatına karşı duyduğu küçümsemeyi hatırlar ve şehri ona teslim etmeye daha az meyilli olurlardı. Ama... belki de Straff'ın kendilerinin peşinden suikastçılar göndereceğinden korkarak teslim olmaya daha çok meyilli olurlardı.

Bazen Elend Lord Hükümdar'ın haklı olup olmadığını merak ediyordu. Elbette halkı ezmekte değil, ama bütün gücü kendi elinde toplama konusunda. Son İmparatorluk en azından istikrarlıydı. Bin yıl dayanmış, isyanlara göğüs germiş, dünyayı güçlü bir şekilde kontrol altında tutmuştu.

Lord Hükümdar ölümsüzdü gerçi, diye düşündü Elend. *Bu benim asla sahip olamayacağım bir avantaj.*

Parlamento daha iyi bir yoldu. İnsanlara gerçek kanuni otoriteye sahip bir meclis vererek, Elend istikrarlı bir hükümet oluşturacaktı. İnsanların bir kralı olacaktı; sürekliliği sağlayacak, birlikteliğin sembolü olacak bir adam. Tekrar atanma ihtiyacı nedeniyle lekelenmeyecek olan bir adam. Ancak, bir meclisleri de olacaktı, onların kendi endişelerini dile getirebilecek olan akranlarından oluşmuş bir Parlamento.

Bunların hepsi teorik olarak kulağa harika geliyordu. Önlerindeki birkaç ayı ölmeden atlatabilecekleri varsayılırsa.

Elend gözlerini ovuşturdu, sonra da kalemini mürekkebine daldırdı ve belgenin altına yeni cümleler karalamaya başladı.

Lord Hükümdar ölmüştü.

Bir yıl sonra bile, Vin bazen bu fikri kavramakta güçlük çekiyordu. Lord Hükümdar... her şeydi. Kral ve tanrı, kanun koyucu ve nihai otorite. O ezeli ve mutlak olmuştu ve şimdi ise ölüydü.

Onu Vin öldürmüştü.

Elbette gerçek, hikâyeler kadar etkileyici değildi. Vin'in imparatoru yenmesini sağlayan şey destansı bir güç ya da mistik bir kudret değildi. Vin sadece onun kendisini ölümsüz yapmak için kullanmakta olduğu numarayı keşfetmişti ve şans

eseri, neredeyse kazara, onun zayıflığından faydalanmıştı. Vin cesur ya da kurnaz değildi. Sadece şanslıydı.

Vin içini çekti. Bereleri hâlâ zonkluyordu, ama o çok daha kötülerine de dayanmıştı. Bir zamanlar Venture Kalesi olan sarayın tepesinde oturmuştu, hemen Elend'in balkonunun üzerindeydi. Vin'in nanı hak edilmemiş olabilirdi, ama Elend'i hayatta tutmaya yardım ediyordu. Bir zamanlar Son İmparatorluk olan topraklarda düzinelerce savaş beyi birbiriyle çatışıyor olsa da, hiçbirisi Luthadel'in üstüne gelmemişti.

Şu ana kadar.

Şehrin dışında ateşler yanıyordu. Straff kısa süre sonra suikastçılarının başarısız olduğunu öğrenecekti. Sonra ne olacaktı? Şehre mi saldıracaktı? Ham ve Clubs Luthadel'in kararlı bir saldırıya karşı dayanamayacağını söylüyorlardı. Straff da bunu *biliyor olmalıydı*.

Yine de, şu an için Elend güvendeydi. Vin suikastçıları bulmak ve öldürmekte artık epey iyiydi; gizli gizli sarayın içine sızmaya çalışan birilerini yakalamadığı bir ay bile geçmiyordu. Pek çoğu sadece casustu ve çok azı da Allomanser'di. Ama sıradan bir adamın çelik bıçağı da Elend'i bir Allomanser'in cam bıçağı kadar kolaylıkla öldürürdü.

Vin bunun olmasına izin vermeyecekti. Başka ne olursa olsun, ne fedakârlık gerektirirse gerektirsin, *Elend hayatta kalmak zorundaydı*.

Bir anda endişeye kapılarak onu kontrol etmek için tavan penceresine doğru süzüldü. Elend aşağıdaki masasında güvenli bir şekilde oturmuş, yeni bir önerge ya da bildiriyi karalayıp duruyordu. Krallık adamı şaşırtıcı biçimde çok az değiştirmişti. Vin'den yaklaşık dört yaş büyük olan Elend, bilgiye çok fazla ve görüntüye çok az önem veren, yirmilerinin başında bir adamdı. Sadece önemli bir etkinliğe katıldığı zamanlarda saçını taramaya zahmet ediyordu ve iyi kesimli kıyafetleri bile bir şekilde bir pejmürdelik havasıyla giymeyi başarabiliyordu.

O büyük ihtimalle Vin'in tanımış olduğu en iyi adamdı. Samimi, kararlı, akıllı ve şefkatliydi. Ve her nedense, Vin'i seviyordu. Bazı zamanlarda bu gerçek ona Lord Hükümdar'ın ölümündeki rolünden bile daha inanılmaz geliyordu.

Vin başını çevirerek tekrar ordunun ışıklarına göz attı. Sonra da etrafına. Gözcü geri dönmemişti. Çoğu zaman bunun gibi gecelerde onu kışkırtıyor, şehrin içinde kaybolmadan önce Elend'in odasının tehlikeli derecede yakınına kadar geliyordu.

Elbette eğer o Elend'i öldürmek isteseydi, ben diğerleriyle dövüşürken bunu kolayca yapabilirdi...

Bu endişe verici bir düşünceydi. Vin Elend'i her an izleyemezdi. Elend zamanının korkutucu bir süresi boyunca savunmasız oluyordu.

Doğru, Elend'in başka korumaları da vardı ve hatta bazıları da Allomanser'di. Ancak onların da Vin kadar işleri başlarından aşkındı. Bu gecekiler, Vin'in şimdiye kadar yüzleştiği en becerikli ve en tehlikeli suikastçılardı. Onların arasında gizlenmiş olan Sissoyluyu düşünerek titredi. Adam pek iyi değildi ama atiyumu yakıp, sonra da Vin'i tam doğru yerden vurmak için de fazla bir yeteneğe ihtiyacı olmayacaktı.

Hareketli sisler dönmeye devam ettiler. Ordunun varlığı rahatsız edici bir gerçeği fısıldıyordu: Etraflarındaki savaş beyleri kendi topraklarında düzeni sağlamaya başlamıştı ve düşünceleri de genişlemeye doğru dönüyordu. Eğer Luthadel bir şekilde Straff'a direnebilse bile, başkaları da gelecekti.

Vin sessizce gözlerini kapattı ve tunç yaktı, hâlâ suikast girişiminden sonraki sözde güvenlik sırasında Elend'e saldırmayı planlayan Gözcü ya da başka bir Allomanser'in yakınlarda olabileceğinden endişe ediyordu. Çoğu Sissoylu kolaylıkla etkisi engellenebileceği için tuncu nispeten işe yaramaz bir metal olarak görürdü. Bakır yakan bir Sissoylu, kendisini çinko ya da pirinçle duygusal olarak manipüle edilmekten korumanın yanı sıra, Allomansi'sini de gizleyebilirdi. Çoğu Sissoylu bakırlarını her zaman sürekli açık tutmamanın aptallık olduğunu düşünürdü.

Ama öte yandan... Vin bakırbulutlarını delebiliyordu.

Bir bakırbulutu gözle görülebilen bir şey değildi. Çok daha belirsizdi. Allomanserler'in tunç yakanların kendilerini hissedeceğinden endişe etmeksizin metallerini yakabilecekleri ölü bir hava cebiydi. Ama Vin bir bakırbulutunun içinde metal kullanan Allomanserler'i hissedebiliyordu. Hâlâ bunun nedeninden emin değildi. Onun tanıdığı en güçlü Allomanser olan Kelsier bile bir bakırbulutunu delmeyi başaramamıştı.

Ancak bu gece hiçbir şey hissetmedi.

Bir iç çekmeyle gözlerini açtı. Vin'in garip gücü şaşırtıcıydı ama ona özel bir şey değildi. Marsh Çelik Sorgucular'ın da bakırbulutlarını delebildiğini doğrulamıştı ve Vin Lord Hükümdar'ın da bunu yapabildiğinden emindi. Ama... neden o? Neden Vin, daha ancak iki yıllık Sissoylu eğitimi olan bir kız da bunu yapabiliyordu?

Daha fazlası da vardı. Hâlâ Lord Hükümdar ile savaştığı sabahı canlı bir şekilde hatırlıyordu. O olay hakkında kimseye söylememiş olduğu bir şey vardı; kısmen, sadece birazcık bile olsa, kendisi hakkındaki söylentilerin ve efsanelerin doğru olabileceğinden korktuğu için. Bir şekilde sisleri içine çekmiş, Allomansi'sinin yakıtı olarak metaller yerine *onları* kullanmıştı.

Sonunda Lord Hükümdar'ı yenebilmesini sağlayan tek şey de o güç, sislerin gücü olmuştu. Vin kendisine sadece Lord Hükümdar'ın numaralarını keşfettiği için şanslı olduğunu söyleyip duruyordu. Ama... o gece garip bir şeyler *olmuştu*, onun yaptığı bir şey. Yapmayı başaramamış olması gereken ve asla tekrarlayamadığı bir şey.

Vin başını salladı. Bilmedikleri çok fazla şey vardı ve sadece Allomansi hakkında da değildi. Vin ve Elend'in yeni krallığının diğer liderleri ellerinden gelenin en iyisini yapıyordu ama onlara kılavuzluk edecek Kelsier olmadan, Vin kendisini kör gibi hissediyordu. Planlar, başarılar ve hatta hedefler bile sisin içindeki gölgeli siluetlerdi, şekilsiz ve belirsizdiler.

Bizi terk etmemeliydin Kell, diye düşündü. *Sen dünyayı kurtardın ama bunu ölmeden de başarabilmeliydin.* Kelsier, Hathsin Firarisi, Son İmparatorluk'un çöküşünü tasarlamış ve uygulamaya koymuş olan adamdı. Vin onu tanımış, onunla

birlikte çalışmış, onun tarafından eğitilmişti. O bir kahraman ve bir efsaneydi. Ama öte yandan, bir insandı. Hatalı. Kusurlu. Skaalar için ona tapınmak, sonra da dönüp Elend ve diğerlerini Kelsier'in yarattığı tehlikeli durum için suçlamak kolaydı.

Bu düşünce onun içinde acı bir his bırakıyordu. Kelsier'i düşündüğünde çoğu zaman böyle olurdu. Belki terk edilmişlik hissi yüzündendi, ya da belki de sadece Kelsier'in de ününe tam olarak lâyık olmadığının rahatsız edici bilgisiydi; Vin'in kendisi gibi.

Vin içini çekerek gözlerini kapattı, hâlâ tunç yakıyordu. Akşamki savaş onu epey bir yıpratmıştı ve hâlâ önünde nöbetle geçecek saatler olduğu düşüncesiyle gözü korkmaya başlıyordu. Tetikte kalmaya devam etmek zor olacaktı çünkü...

Bir şey hissetti.

Vin kalayını harlayarak hemen gözlerini açtı. Hızla dönerek siluetini gizlemek için çatının üstünde eğildi. Orada metal yakan birileri vardı. Tunç titreşimleri zayıfça, hafifçe, neredeyse fark edilemez bir şekilde tınlıyordu, sanki çok sessizce davul çalan birisi gibi. Titreşimler bir bakırbulutu tarafından gizlenmekteydi. Bu kişi her kimse, bakırının onu gizleyeceğini düşünüyordu.

Şu ana dek Vin, Elend ve Marsh'ın dışında garip gücünden haberi olan hiç kimseyi sağ bırakmamıştı.

Vin gizlice ileri süzüldü, çatının bakır kaplaması el ve ayak parmaklarını üşütüyordu. Titreşimlerin yönünü belirlemeye çalıştı. Bunlarda... garip olan bir şey vardı. Vin düşmanının yaktığı metalleri seçmekte zorluk yaşıyordu. Bu lehimin hızlı, şiddetli gümlemesi miydi? Yoksa demirin temposu muydu? Titreşimler koyu bir çamurun üstündeki dalgalar gibi belirsiz geliyordu.

Çok yakınlardaki bir yerlerden geliyorlardı... Çatının üstünde...

Vin'in hemen önünde.

Vin eğilerek dondu, gece meltemleri üzerine bir sis duvarı savurdular. Neredeydi bu? Vin'in duyuları birbirleriyle çarpışıyordu; tuncu hemen önünde bir şeyin olduğunu söylüyor, gözleri ise onaylamayı reddediyordu.

Vin karanlık sisleri inceledi, sırf emin olmak için yukarı doğru da bir göz attı, sonra da ayağa kalktı. *Bu tuncumun ilk kez yanılması*, diye düşündü bir kaş çatmayla.

Sonra onu gördü.

Sislerin *içinde* olan bir şey değil, sislerden *oluşan* bir şeydi. Şekil birkaç adım önünde ayakta duruyordu, ıskalaması kolaydı çünkü silueti sisler tarafından sadece hafifçe çiziliyordu. Vin nefesini tutarak geriye bir adım attı.

Şekil olduğu yerde dikilmeye devam etti. Vin onunla ilgili pek bir şey seçemiyordu; hatları bulutsu ve muğlaktı, silueti rüzgârla savrulan sislerin karışık girdaplanmalarıyla çiziliyordu. Eğer şeklin sürekliliği olmasaydı Vin onu göz ardı edebilirdi, bulutlarda bir an için görülen bir hayvanın şekli gibi.

Ama kaybolmuyordu. Sisin her yeni kıvrımı onun ince gövdesi ve uzun kafasına netlik kazandırıyordu. Rasgele ama kalıcı. Bir insan olduğu izlenimini veriyordu, ama Gözcü'nün katılığı eksikti. Görünüşü... verdiği his... yanlıştı.

Şekil ileri doğru bir adım attı.

Vin anında tepki vererek bir avuç sikke fırlattı ve bunları havanın içinden İtti. Metal parçaları vızıltıyla arkalarında izler bırakarak sislerin arasından uçtu ve doğrudan gölgeli şeklin içinden geçtiler.

Şekil bir an için durdu. Sonra da basitçe dağılıp, sislerin rasgele kıvrımlarına karışarak kayboldu.

Elend son satırı bir havalı bir hareketle yazarak bitirdi, gerçi bir kâtibe önergeyi tekrar yazdıracağını biliyordu. Yine de gururlanmıştı. En sonunda Parlamentoyu Straff'a kolayca teslim olamayacaklarına ikna edecek bir argüman oluşturmayı başarmış olduğunu düşünüyordu.

Masasının üstündeki kâğıt yığınına doğru farkında olmadan bir göz attı. Bunların tepesinde oturan masum görünüşlü sarı bir mektup vardı, hâlâ katlıydı, mühründeki kana benzer balmumu lekesi de kırıktı. Mektup kısaydı. Elend kelimelerini kolaylıkla hatırlayabiliyordu.

Oğlum,

Umarım ki Luthadel'de Venture çıkarlarını korumaktan hoşlanmışsındır. Ben Kuzey Salahiyet'i güvenceye aldım ve kısa süre sonra da Luthadel'deki kalemize geri dönüyor olacağım. Şehrin kontrolünü o zaman bana devredebilirsin.

Kral Straff Venture

Lord Hükümdar'ın ölümünden beri Son İmparatorluk'un başına bela olan bütün savaş beyleri ve despotların arasında en tehlikeli olanı Straff'tı. Elend bunu birinci elden biliyordu. Elend'in babası gerçek bir imparatorluk asiliydi: Straff hayatı en büyük ünü kimin kazanacağını görmek için lordlar arasında yapılan bir yarış olarak görürdü. O oyunu da iyi oynamış, Venture Evi'ni Çöküş öncesi asil ailelerinin arasında en güçlüsü yapmıştı.

Elend'in babası Lord Hükümdar'ın ölümünü bir zafer ya da bir trajedi olarak değil, sadece bir fırsat olarak görecekti. Straff'ın sözde zayıf iradeli sersem oğlunun şimdi Merkez Salahiyet'in kralı olduğunu iddia ettiği gerçeği büyük olasılıkla onun için sonsuz bir eğlence kaynağıydı.

Elend başını iki yana sallayarak önergesine geri döndü. *Birkaç kere daha baştan okuyup, bir iki tane de ufak değişiklik yaptıktan sonra nihayet biraz uyuyabilirim. Benim sadece...*

Çatıdaki pencereden aşağı pelerinli bir şekil düştü ve sessiz bir gümlemeyle Elend'in arkasında yere indi.

Elend bir kaşını kaldırarak yere çömelmiş şekle doğru döndü. "Biliyorsun, benim balkonu açık bırakmamın bir sebebi var Vin. Eğer istersen oradan da içeri girebilirsin."

"Biliyorum," dedi Vin. Sonra da bir Allomanser'in doğal olmayan kıvraklığıyla

odanın karşısına doğru fırladı. Elend'in yatağının altını kontrol etti, sonra da dolabına doğru geçti ve savurarak kapılarını açtı. Tetikteki bir hayvanın gerginliğiyle geriye doğru sıçradı ama herhâlde içeride onaylamadığı herhangi bir şey bulamamış olacak ki, Elend'in odalarının kalan kısmına doğru açılan kapıdan içeriyi gözetlemek için ilerledi.

Elend onu sevgiyle izliyordu. Vin'in bazı... huylarına alışmak Elend'in biraz zamanını almıştı. Elend paranoyak olduğunu söyleyerek ona sataşırdı ama o sadece dikkatli olduğunu iddia ediyordu. Ne olursa olsun, Elend'in odasını ziyaret ettiği zamanların yarısında yatağının altını ve dolabının içini kontrol ediyordu. Diğer zamanlarda ise kendini tutuyordu ama Elend onu sık sık şüpheyle potansiyel saklanma yerlerine doğru göz atarken yakalardı.

Elend için özellikle endişelenecek bir sebebi yokken ise çok daha az gergin oluyordu. Ancak Elend bir zamanlar Valette Renoux olarak bildiği yüzün arkasında çok karmaşık bir insanın saklandığını anlamaya yeni yeni başlamıştı. Onun gergin, sinsi Sissoylu yanıyla daha tanışmadan sosyetik leydi yanına âşık olmuştu. Onların ikisini aynı insan olarak görmek hâlâ biraz zor geliyordu.

Vin kapıyı kapattı, sonra da kısa bir an için duraklayarak o yuvarlak, koyu renkli gözleriyle Elend'i izledi. Elend kendisini gülümserken buldu. Garipliklerine rağmen, ya da daha büyük olasılıkla onların *yüzünden*, Elend bu kararlı gözleri ve dobra yapısı olan ince kadını seviyordu. O Elend'in tanımış olduğu hiç kimseye benzemiyordu; basit ancak samimi bir zekâsı ve güzelliği olan bir kadındı.

Ama yine de bazı zamanlarda Elend'i endişelendiriyordu.

"Vin?" diye sordu Elend ayağa kalkarak.

"Bu gece garip herhangi bir şey gördün mü?"

Elend durakladı. "Sen hariç mi?"

Vin kaşlarını çatarak uzun adımlarla odayı geçti. Elend onun arkasında sürüklenen sispelerini püskülleriyle siyah pantolon ve bir erkeğin düğmeli gömleğini giymekte olan küçük şeklini izledi. Pelerinin kapüşonunu çoğu zaman olduğu gibi indirmişti ve adımlarında da kıvrak bir zarafet vardı; lehim yakmakta olan bir kişinin bilinçsiz zarifliği.

Odaklan! dedi Elend kendi kendine. *Gerçekten de* çok *yorulmuşsun*. "Vin? Sorun ne?"

Vin balkona doğru bir göz attı. "O Sissoylu, Gözcü, yine şehirde."

"Emin misin?"

Vin başını sallayarak onayladı. "Ama... ben onun bu gece senin için geleceğini düşünmüyorum."

Elend'in yüzü asıldı. Balkon kapıları hâlâ açıktı ve onlardan içeri sis iplikleri sızıyor, en sonunda eriyip gidene kadar zemin boyunca sürünerek ilerliyorlardı. O kapıların ötesinde ise... karanlık vardı. Kaos.

Bu sadece sis, dedi kendi kendine Elend. *Su buharı. Korkacak bir şey yok*. "Sissoylunun benim için gelmeyeceğini sana düşündüren ne?"

Vin omzunu silkti. "Sadece gelmeyeceğini hissediyorum."

O sık sık böyle cevap verirdi. Vin sokakların bir yaratığı olarak büyümüştü ve içgüdülerine güveniyordu. Garip bir şekilde, Elend de güveniyordu. Vin'e gözlerini dikerek duruşundaki kararsızlığı okudu. Bu gece onu rahatsız etmiş olan başka bir şeyler vardı. Elend gözlerinin içine bakarak, Vin gözlerini kaçırana kadar bir an baktı.

"Ne var?" diye sordu Elend.

"Ben... başka bir şey gördüm," dedi Vin. "Ya da gördüğümü düşündüm. Sisin içinde bir şey, sanki dumandan oluşmuş bir insan gibiydi. Onu hissedebiliyordum da, Allomansi ile. Gerçi kayboldu."

Elend'in yüzü daha da asıldı. Öne doğru ilerleyerek kollarını ona doladı. "Vin, sen kendini çok fazla zorluyorsun. Geceleri şehri kolaçan etmeye ve sonra da bütün gün ayakta kalmaya devam edemezsin. Allomanserler'in bile dinlenmeye ihtiyacı vardır."

Vin sessizce başıyla onayladı. Kollarında olduğu zaman o, Elend'e hiç de Lord Hükümdar'ı öldürmüş olan büyük savaşçıymış gibi gelmiyordu. Yorgunluk sınırının ötesine geçmiş bir kadın, olaylara kapılıp gitmiş bir kadın gibi geliyordu; büyük olasılıkla tıpkı Elend'in hissettiği gibi hisseden bir kadın.

Vin, kendisine sarılmasına izin verdi. İlk başta duruşunda hafif bir katılık vardı. Sanki onun bir parçası hâlâ zarar görmeyi bekliyordu; kızgınlıkla değil de sevgiyle dokunulmasının mümkün olabileceğini anlayamayan ilkel bir zerre. Ama sonra rahatladı. Elend, etrafında bunu yapabildiği çok az kişiden biriydi. Vin ona sarıldığı, gerçekten sarıldığı zaman, dehşete yaklaşan bir çaresizlikle sıkı sıkı kavrıyordu. Her nasılsa, bir Allomanser olarak müthiş yeteneklerine ve inatçı kararlılığına rağmen, Vin korkutucu derecede savunmasızdı. Elend'e ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu. Bunun için Elend kendini şanslı hissediyordu.

Ümitsiz de hissediyordu, zaman zaman. Ama şanslı. Elend bu olayı sık sık düşünüyor olsa da Vin ve o, Elend'in evlilik teklifini ve geri çevrilmesini bir daha konuşmamışlardı.

Kadınları anlaması zaten yeteri kadar zor, ben de gidip içlerinden en garip olanını seçmek zorundaydım, diye düşündü Elend. Yine de, gerçekten şikâyet edemezdi. Vin onu seviyordu. Elend de onun huylarıyla başa çıkabilirdi.

Vin içini çekti, sonra başını kaldırıp ona baktı, en sonunda Elend onu öpmek için eğilirken rahatlamıştı. Elend bunu uzun bir an boyunca sürdürdü ve Vin içini çekti. Öpüştükten sonra Vin başını onun omzuna yasladı. "Başka bir sorunumuz daha var," dedi sessizce. "Bu gece son atiyumu da kullandım."

"Suikastçılarla dövüşürken mi?"

Vin başını sallayarak onayladı.

"Eh, bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk. Stoklarımız sonsuza kadar dayanamazdı."

"Stoklarımız mı?" diye sordu Vin. "Kelsier bize sadece altı tane boncuk bıraktı."

Elend içini çekti, sonra da ona sıkı sıkı sarıldı. Onun yeni hükümetinin Lord Hükümdar'ın atiyum rezervini devralmış olması gerekiyordu; inanılmaz bir hazine içerdiği varsayılan bir metal stoku. Kelsier yeni krallığının bu zenginliklere sahip

olacağına güvenmiş, bu beklentiyle ölmüştü. Sadece tek bir sorun vardı. Kimse asla rezervi bulamamıştı. Azıcık bir şey bulmuşlardı, Lord Hükümdar'ın yaş stoklamak için Ferusimyasal bir depo olarak kullandığı bilezikleri oluşturan atiyum. Ancak onları şehir için ikmal malzemeleri almaya harcamışlardı ve aslında onlarda da çok küçük bir miktarda atiyum vardı. Hiç de stokta olduğu söylenen şey gibi değildi. Hâlâ şehrin içinde bir yerlerde, o bileziklerden binlerce kat daha büyük bir atiyum hazinesi olması gerekiyordu.

"Bir şekilde idare etmemiz gerekecek," dedi Elend.

"Eğer bir Sissoylu sana saldırırsa, onu öldürmeyi başaramayacağım."

"Sadece eğer onun da atiyumu varsa," dedi Elend. "Gittikçe daha da ender hâle geliyor. Diğer kralların da elinde pek fazla olduğunu sanmıyorum."

Kelsier atiyumun çıkarılabileceği tek yer olan Hathsin Çukurları'nı yok etmişti. Yine de, eğer Vin atiyumu olan birileriyle savaşmak *zorunda* kalacak olursa...

Onu düşünme, dedi Elend kendi kendisine. *Sadece aramaya devam et. Belki biraz satın alabiliriz. Ya da belki de Lord Hükümdar'ın stokunu buluruz. Tabii gerçekten de varsa...*

Vin başını kaldırarak ona baktı, gözlerindeki endişeyi okudu ve Elend onun da kendisiyle aynı sonuçlara varmış olduğunu anladı. Şu anda yapılabilecek olan çok az şey vardı, Vin ellerindeki atiyumu bu kadar uzun süre boyunca saklayarak iyi iş çıkarmıştı. Yine de, Vin geriye çekilerek Elend'in masasına geri dönmesine izin verirken, Elend o atiyumu nasıl harcamış olabileceklerini düşünmekten kendini alamıyordu. Halkının kış için yiyeceğe ihtiyacı olacaktı.

Ama metali satarak, dünyanın en tehlikeli Allomantik silahından daha da fazlasını düşmanlarımızın eline teslim etmiş olurduk, diye düşündü otururken. Vin'in harcayıp bitirmiş olması daha iyiydi.

O tekrar çalışmaya başlarken Vin omzunun üzerinden başını uzatarak lambasının ışığını engelledi. "Bu ne?" diye sordu.

"Parlamentoyu ben müzakere hakkımı kullanana kadar engellemek için önerge."

"Yine mi?" diye sordu Vin başını bir yana yatırıp onun el yazısını okumaya çalışarak gözlerini kısarken.

"Parlamento son hâlini reddetti."

Vin kaşlarını çattı. "Neden onlara sadece kabul etmek *zorunda* olduklarını söylemiyorsun? Kral sensin."

"Bak şimdi, benim de bütün bunlarla kanıtlamaya çalıştığım şey de bu," dedi Elend. "Ben sadece tek bir adamım Vin, belki de benim görüşüm onlarınkinden daha iyi değildir. Eğer önergenin üzerinde hep birlikte çalışırsak, sonunda sadece tek bir adamın yalnız başına yapacağından daha iyi olacaktır."

Vin başını sallayarak reddetti. "Fazla zayıf olacak. Dişli olmayacak. Senin kendine daha fazla güvenmen gerek."

"Bu güvenmekle ilgili değil. Doğru olan şeyle ilgili. Biz Lord Hükümdar'dan kurtulmak için mücadele ederek bin yıl harcadık; eğer ben de işleri onunla aynı şekilde yaparsam, ne fark olacak?"

Vin onun gözlerinin içine bakmak için döndü. "Lord Hükümdar kötü bir adamdı. Sen iyi bir adamsın. Fark *o* olacak."

Elend gülümsedi. "Senin için bu kadar kolay, değil mi?"

Vin başıyla onayladı.

Elend uzanarak onu tekrar öptü. "Ee, bazılarımızın işleri biraz daha karışık hâle getirmesi gerekli, o yüzden sen de bize tahammül etmek zorunda kalacaksın. Şimdi lütfen kendini ışığımın önünden çek ki, ben de çalışmama geri dönebileyim."

Vin homurdandı ama doğruldu ve arkasında hafif bir parfüm kokusu bırakarak masanın etrafından dolandı. Elend kaşlarını çattı. *Onu ne zaman sürdü?* Vin'in hareketlerinin pek çoğu o kadar hızlıydı ki, Elend onları fark etmiyordu.

Parfüm: kendisine Vin diyen kadını oluşturan belirgin pek çok çelişkiden bir diğeri. Bunu dışarıda sislerin içindeyken sürmüş olamazdı; çoğu zaman sadece kendisi için sürüyordu. Vin dikkati üzerine çekmemeyi seviyordu ama kokular sürmeye bayılıyordu; ve o yeni bir tanesini deniyorken fark etmediği zamanlarda da Elend'e sinirlenirdi. Şüpheci ve paranoyak gibi görünüyor olabilirdi ama dostlarına dogmatik bir sadâkat ile güveniyordu. Geceleri siyah ve griler giyerek dışarı çıkıyor, saklanmak için de o kadar çok uğraşıyordu ama Elend onu bir yıl önce balolarda da görmüştü ve tuvaletler ve elbiselerin içinde de doğal görünürdü.

Her nedense Vin onları giymeyi bırakmıştı. Asla nedenini de açıklamış değildi.

Elend başını sallayarak önergesine geri döndü. Vin ile kıyaslandığı zaman, politika basit görünüyordu. Vin kollarını masasının üstüne yaslayıp, esneyerek Elend'in çalışmasını izledi.

"Biraz dinlenmelisin," dedi Elend kalemini tekrar mürekkebe batırırken.

Vin durakladı, sonra da başıyla onayladı. Sispelerinini çıkardı, etrafına doladı, sonra da masasının yanındaki halının üstüne kıvrıldı.

Elend durakladı. "*Burada* demek istememiştim Vin," dedi eğlenerek.

"Hâlâ oralarda bir yerlerde bir Sissoylu var," dedi Vin yorgun, boğuk bir sesle. "Senden ayrılmıyorum." Pelerinin içinde kıvrıldı ve Elend kısa bir an için yüzünün acıyla buruştuğunu gördü. Sol yanını destekliyordu.

Vin ona çoğu zaman dövüşlerinin ayrıntılarını anlatmazdı. Elend'i endişelendirmek istemiyordu. Bunun ise bir faydası olmuyordu.

Elend endişesini bir kenara iterek kendisini tekrar okumaya başlamaya zorladı. Neredeyse işi bitmişti, sadece birazcık daha ve...

Kapısı çalındı.

Elend bu yeni kesintinin ne olduğunu merak ederek hüsranla döndü. Bir an sonra ise Ham başını kapı aralığından içeri uzattı.

"Ham?" dedi Elend. "Sen hâlâ ayakta mısın?"

"Ne yazık ki," dedi Ham odanın içine girerek.

"Yine geç saatlere kadar çalıştığın için Mardra seni öldürecek," dedi Elend kalemini bırakarak. Vin'in bazı gariplikleri yüzünden şikâyet ediyor olsa da, en azından o Elend'in gececi âdetlerini paylaşıyordu.

Ham onun yorumuna sadece gözlerini devirdi. Hâlâ her zamanki yelek ve göm-

leğini giyiyordu. Elend'in muhafız yüzbaşısı olmayı tek bir şartla kabul etmişti: asla bir üniforma giymek zorunda olmayacaktı. Vin, Ham odaya girerken bir gözünü araladı, sonra tekrar rahatladı.

"Neyse," dedi Elend. "Bu ziyaretini neye borçluyum?"

"Vin'i öldürmeye çalışan o suikastçıların kimliklerini belirlediğimizi öğrenmek isteyebileceğini düşünmüştüm."

Elend başıyla onayladı. "Büyük ihtimalle benim tanıdığım adamlardır." Allomanserler'in çoğu asildi ve Elend Straff'ın maiyetindekilerin hepsini tanıyordu.

"Aslında sanmam," dedi Ham. "Onlar Batılı'ydı."

Elend duraklayarak kaşlarını çattı ve Vin de başını kaldırdı. "Emin misin?"

Ham başını salladı. "Onları senin babanın göndermiş olması pek olası değil; eğer Fadrex şehrinden epey bir adam toplamış değilse. Suikastçılar çoğunlukla Gardre ve Conrad Evleri'ndendi."

Elend arkasına yaslandı. Babasının üssü Venture ailesinin geleneksel vatanı olan Urteau'daydı. Fadrex ile Urteau arasında imparatorluğun yarısı kadar mesafe vardı, seyahat etmesi birkaç ay sürerdi. Babasının elinde bir grup Batılı Allomanser olması ihtimali çok düşüktü.

"Hiç Ashweather Cett'i duydun mu?" diye sordu Ham.

Elend başıyla onayladı. "Batı Salahiyet'te kendisini kral ilan eden adamlardan bir tanesi. Hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Vin kaşlarını çatarak doğrulup oturdu. "Sence bunları o mu gönderdi?"

Ham başını salladı. "Herhâlde şehre sızmak için bir fırsat kolluyorlardı ve bu son birkaç gündür kapılardaki trafik onlara bu fırsatı sağlamış olmalı. Bu da Straff'ın ordusunun gelişiyle Vin'in hayatına kast edilmesinin biraz tesadüf sayılacağı anlamına gelir."

Elend Vin'e doğru bir göz attı. Vin bakışlarına karşılık verdiğinde Elend onun suikastçıları Straff'ın göndermediğine tam ikna olmadığını anladı. Ancak Elend o kadar şüpheci değildi. Aşağı yukarı bölgedeki her despot şu veya bu noktada Elend'i ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Neden Cett de olmasın?

Bu o atiyum yüzünden, diye düşündü Elend kızgınlıkla. O Lord Hükümdar'ın stokunu bulamamış olabilirdi, ama bu imparatorluktaki despotların onun atiyumu bir yerlerde sakladığını varsaymalarına engel olmuyordu.

"Eh, en azından suikastçıları baban yollamamış," dedi her zaman iyimser Ham.

Elend başını salladı. "Bizim kan bağımız onu durdurmaz Ham. Güven bana."

"O senin baban," dedi Ham rahatsız görünerek.

"Böyle şeylerin Straff için bir önemi yok. O büyük olasılıkla benim zahmete değeceğimi düşünmediği için suikastçılar göndermemiştir. Ama eğer yeteri kadar uzun süre dayanacak olursak gönderecek."

Ham başını salladı. "Ben yerlerini almak için babalarını öldüren oğulları duymuştum... ama oğullarını öldüren babalar... seni öldürmeye gönüllü olması ihtiyar Straff'ın zihni konusunda ne diyordur merak ediyorum. İnsan düşünür ki..."

"Ham?" diye lafını kesti Elend.

"Hı?"

"Biliyorsun ben çoğu zaman iyi bir tartışmaya açığım ama şu anda felsefe için gerçekten de zamanım yok."

"Ha, doğru." Ham solgunca gülümseyerek ayağa kalktı ve gitmek için harekete geçti. "Zaten benim de Mardra'ya geri dönmem gerek."

Elend başını sallayarak alnını ovuşturdu ve bir kere daha kalemini eline aldı. "Çeteyi toplantı için bir araya toplamayı unutma. Müttefiklerimizi organize etmemiz gerekiyor Ham. Eğer inanılmayacak kadar akıllıca bir şeyler uyduramayacak olursak, bu krallığın sonu gelebilir."

Ham geri döndü, hâlâ gülümsüyordu. "Manzarayı amma ümitsiz gösteriyorsun, El."

Elend ona doğru bir bakış attı. "Parlamento bir keşmekeş, orduları daha büyük olan yarım düzine savaş beyinin nefesi ensemde, birileri beni öldürmek için suikastçılar göndermeden bir ay bile geçmiyor ve sevdiğim kadın da beni yavaş yavaş deliliğe sürüklüyor."

Vin'in bu son kısma yorumu homurdanmak oldu.

"Oho, hepsi bu mu?" dedi Ham. "Bak? Demek ki o kadar da kötü değilmiş. Yani, karşımızda ölümsüz bir tanrı ile onun sınırsız güce sahip rahipleri de *olabilirdi*."

Elend durakladı, sonra kendisine rağmen kıs kıs güldü. "İyi geceler Ham," dedi önergesine geri dönerek.

"İyi geceler Majesteleri."

Belki de onlar haklıdır. Belki de ben deli, ya da kıskanç ya da sadece aptalımdır. Benim adım Kwaan. Filozof, âlim, hain. Alendi'yi keşfeden kişi bendim ve onun Çağların Kahramanı olduğunu ilk ilan eden de bendim. Bütün bunları başlatan kişi benim.

4

CESETTE HERHANGİ BELİRGİN BİR YARA görünmüyordu. Hâlâ düştüğü yerde yatıyordu, diğer köylüler onu hareket ettirmeye korkmuştu. Kol ve bacakları ters konumlarda çarpılmıştı, etrafındaki toprak ölümden önceki çırpınmaları yüzünden dağılmıştı.

Sazed uzanarak parmaklarını izlerden biri boyunca gezdirdi. Her ne kadar burada Doğu Salahiyet'teki toprak, kuzeydekinden çok daha fazla kil içeriyor olsa da, yine de kahverengiden çok siyah sayılırdı. Kül yağmurları bu kadar güneye bile geliyordu. Yıkanarak temizlenmiş ve gübrelenmiş olan külsüz toprak, sadece asillerin bahçelerindeki süs bitkilerinde kullanılan bir lükstü. Dünyanın geri kalan kısmı işlenmemiş toprakla elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı.

"Öldüğü zaman yalnız olduğunu mu söylediniz?" diye sordu Sazed arkasında ayakta durmakta olan küçük köylü topluluğuna doğru dönerek.

Kösele gibi derisi olan bir adam başıyla onayladı. "Dediğim gibi Üstat Terrisli. O sadece orada dikiliyordu, etrafta başka kimse yoktu. Durakladı, sonra da düştü ve biraz yerde kıvrandı. Ondan sonra da sadece... öyle kaldı."

Sazed cesede geri dönerek çarpılmış kasları ve acıdan bir maske hâlinde kilitli kalmış olan yüzü inceledi. Sazed tıbbi bakıraklını, sağ pazısının etrafına dolanmış olan metal kol bandını getirmişti , ve zihniyle onun içine uzanarak orada depolanmış olan ezberlenmiş kitapların bazılarını çıkardı. Evet, titremeler ve spazmlarla öldüren bazı hastalıklar vardı. Onlar bir insanı nadiren bu kadar hızla öldürürdü ama bazen olurdu. Eğer diğer ayrıntılar olmasaydı, Sazed ölüme fazla önem vermeyecekti.

"Lütfen bana ne gördüğünüzü bir kere daha tekrarlayın," diye sordu Sazed.

Grubun önündeki Teur adlı kösele derili adamın biraz rengi soldu. O garip bir konumdaydı; doğal şöhret kazanma arzusu ona tecrübesi hakkında dedikodu yapmayı istetecekti. Ancak bunu yapmak, onun bâtıl inançlı tanıdıklarında güvensizlik uyandırmasına da neden olabilirdi.

"Ben sadece buradan geçiyordum Üstat Terrisli," dedi Teur. "Yirmi metre ötedeki şu patikadan. Yaşlı Jed'i tarlasında çalışırken gördüydüm, sıkı işçiydi o. Bazılarımız lordlar gittiği zaman bir mola verdiydi ama yaşlı Jed hep devam etti. Herhâlde o bizim kış için yiyeceğe ihtiyacımız olacağını biliyordu, lordlar olsa da, olmasa da."

Teur durakladı, sonra da yan tarafa doğru göz attı. "Ben millet ne diyor biliyorum Üstat Terrisli, ama ben ne gördüysem onu gördüm. Ben geçerken gündüzdü ama buradaki vadide *sis* vardı. Ondan durduydum, çünkü ben hiç sislere çıkmadım; karım da bana bunda şahitlik eder. Ben tam geri dönecektim ama sonra yaşlı Jed'i gördüm. O sanki sisi görmemiş gibi çalışıyordu.

"Ben ona seslenecektim ama ben seslenemeden önce o... eh, dediğim gibi. Onu orada dururken gördüydüm, sonra dondu. Sis biraz onun etrafında dolandı, sonra da o titreyip bükülmeye başladı, sanki çok güçlü bir şeyler onu tutmuş sallıyor gibiydi. Düştü. Ondan sonra da kalkmadı."

Hâlâ diz çökmekte olan Sazed tekrar cesede baktı. Görünüşe göre Teur hikâyelerinin abartılı olmasıyla ünlüydü. Ama ceset anlattıkları için ürkütücü bir destekti, Sazed'in birkaç hafta önceki kendi tecrübesinden ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

Gündüz vakti sis.

Sazed ayağa kalkarak köylülere doğru döndü. "Lütfen bana bir kürek getirin."

Kimse onun mezarı kazmasına yardım etmedi. Bu sonbaharın gelişine rağmen hâlâ güçlü olan güneyin sıcağında yavaş, bunaltıcı bir işti. Killi toprağı hareket ettirmesi zordu ama, neyse ki, Sazed'in bir lehimakıl içinde depolanmış olan fazladan bir parça gücü vardı ve destek almak için ona erişti.

Buna da ihtiyacı vardı, çünkü o atletik olarak nitelendirilebilecek bir insan değildi. Boyu, kol ve bacakları uzundu, bir âlimin vücuduna sahipti ve hâlâ bir Terrisli vekilharcın renkli cüppesini giyiyordu. Ayrıca hâlâ hayatının ilk kırk küsur yılı boyunca hizmet ettiği konumun gerektirdiği gibi başını traşlı tutuyordu. Artık takılarının büyük bir kısmını takmıyordu, anayollardaki haydutları cezbetmek istemezdi, ama kulak memeleri çok sayıdaki küpe deliği ile delik deşik ve esnemişti.

Lehimaklındaki güce erişmek kaslarını hafifçe büyüterek ona daha güçlü bir adamın vücudunu veriyordu. Ancak fazladan güce rağmen, işinin bitmesine kadar vekilharç cüppesi ter ve toprakla lekelenmişti. Cesedi mezarın içine yuvarladı ve bir an için sessizce durdu. Bu adam kendini işine adamış bir çiftçiydi.

Sazed uygun bir din arayarak ilâhiyat bakıraklını taradı. Bir indeksten başladı, bu onun yaratmış olduğu pek çok indeksten bir tanesiydi. Uygun bir din bulduğu

zaman da, onun uygulamaları hakkındaki ayrıntılı hâtıraları çekip çıkardı. Yazılar aklının içine tam da onları ezberlemeyi bitirdiği andaki kadar taze bir şekilde girdi. Zaman içinde solacaklardı, tüm hâtıralar gibi, ancak Sazed onları, bundan çok önce bakıraklının içine geri koymaya niyetliydi. Sırdaşlar'ın yolu, halkının devasa miktarlarda bilgiden oluşan zenginlikleri kaybetmemelerinin yöntemi buydu.

Bu gün ise, seçtiği hâtıralar HaDah'a aitti; tarımsal bir tanrısı olan güneyli bir din. Lord Hükümdar'ın idaresi altında zulüm görmüş çoğu din gibi, HaDah inancının da bin yıldır soyu tükenmiş durumdaydı.

HaDah cenaze töreninin gerekliliklerini takip eden Sazed yakınlardaki ağaçlardan birine doğru yürüdü; ya da en azından bu bölgede ağaç olarak kabul edilen çalıya benzer bitkilerden birine doğru. Köylülerin meraklı bakışları altında uzun bir dalı koparıp aldı ve mezara geri götürdü. Öne doğru eğildi ve bunu deliğin dibine, tam cesedin başının yanından toprağa sapladı. Sonra doğruldu ve kürekle mezarın içine toprağı geri doldurmaya başladı.

Köylüler onu boş gözlerle izliyordu. *Ne kadar da karamsarlar*, diye düşündü Sazed. Doğu Salahiyet, beş İç Salahiyet'in arasında en az yerleşimli olan ve en çok kargaşa içindeki bölgeydi. Bu kalabalığın içindeki erkekler sadece yaşı epey geçkin olanlardı. Lordların asker toplayıcı birlikleri işlerini etkili bir şekilde yapmışlardı, bu köyün kocaları ve babaları büyük olasılıkla artık hiçbir önemi olmayan bir savaşın meydanında ölü olarak yatıyordu.

Herhangi bir şeyin gerçekten de Lord Hükümdar'ın baskısından daha kötü olabileceğine inanmak zordu. Sazed kendi kendine bu insanların acısının geçeceğini, onların bir gün Sazed ve diğerlerinin yaptıkları sayesinde refaha ulaşacağını söylüyordu. Ancak o birbirlerini katletmeye zorlanmış çiftçileri, despotun birisi bir köyün bütün yiyecek stoklarını "talep etmiş" olduğu için açlıktan ölmekte olan çocukları görmüştü. Artık Lord Hükümdar'ın askerleri kanallarda devriye gezmediği için özgürce öldüren hırsızları görmüştü. Kaos, ölüm, nefret ve kargaşa görmüştü. Ve kısmen kendisinin de suçlu olduğunu kabul ediyordu.

Deliği doldurmaya devam etti. Sazed bir âlim ve ev hizmetkârı olarak eğitilmişti; o Terrisli bir vekilharçtı, Son İmparatorluk'taki en faydalı, en pahalı ve en prestijli hizmetkârlardandı. Artık bunun neredeyse hiçbir anlamı yoktu. Sazed hiç mezar kazmamıştı ama cesedin üstüne toprak yığarken saygılı olmaya çalışarak elinden gelenin en iyisini yaptı. Şaşırtıcı bir şekilde, işlemin yaklaşık yarısına geldiği zaman köylüler yığındaki toprağı deliğe doğru iterek ona yardım etmeye başladı.

Belki de bunlar için hâlâ umut vardır, diye düşündü Sazed müteşekkir bir şekilde diğerlerinden birinin onun küreğini alarak işini bitirmesine izin verirken. İşleri bittiği zaman, HaDah dalının en tepesi mezarın başucundaki topraktan dışarı çıkıyordu.

"Bunu neden yaptınız?" diye sordu Teur dala doğru başıyla işaret ederek.

Sazed gülümsedi. "Bu dinsel bir törendir Teur Reis. Eğer izin verirseniz, ona eşlik etmesi gereken bir dua da var."

"Bir dua mı? Çelik Nezaret'ten bir şey mi?"

Sazed başını sallayarak reddetti. "Hayır, dostum. Bu daha eski bir zamandan bir dua, Lord Hükümdar'dan önceki bir zamandan."

Köylüler birbirlerine bakarak kaşlarını çattılar. Teur ise sadece kırışık çenesini ovuşturdu. Ancak Sazed kısa bir HaDah duası ederken hepsi sessiz kaldılar. Bitirdiği zaman Sazed köylülere doğru döndü. "Bu, HaDah dini olarak bilinirdi. Sizin atalarınızdan bazıları da bu dini takip etmiş olabilir, diye düşünüyorum ben. Eğer dilerseniz, kurallarını size de öğretebilirim."

Kalabalık sessizlik içinde durdu. Sayıları fazla değildi, çoğunluğu orta yaşlı kadınlar ve birkaç yaşlı adamdan oluşan yaklaşık iki düzine köylü. Bir de tahta bacaklı genç adam vardı. Sazed onun bir plantasyonda bu kadar uzun süre yaşamış olmasına şaşırmıştı. Çoğu lord kaynakları tüketmelerini önlemek için sakatları öldürürdü.

"Lord Hükümdar ne zaman geri gelecek?" diye sordu bir kadın.

"Ben onun geri geleceğini düşünmüyorum," dedi Sazed.

"Neden bizi terk etti?"

"Bu bir değişiklik zamanı," dedi Sazed. "Belki ayrıca başka gerçekleri, başka yolları da öğrenmenin zamanıdır."

Köylü grubu sessizce kımıldandı. Sazed sessizce içini çekti, bu insanlar inancı Çelik Nezaret ve onun obligatörleriyle özdeşleştiriyordu. Din skaaların üzerinde düşündükleri bir şey değildi, belki ondan mümkün olduğunca nasıl uzak durulacağı dışında.

Sırdaşlar dünyanın ölmekte olan dinlerini toplayarak ve ezberleyerek bin yıl geçirdi, diye düşündü Sazed. *Kim şimdi, Lord Hükümdar gittikten sonra, kaybetmiş oldukları şeyleri geri istemenin insanların umurunda olmadığını düşünürdü?*

Ancak bu insanlar hakkında kötü düşünmek ona zor geliyordu. Onlar hayatta kalmak için savaşıyordu, onların zaten acımasız olan dünyası bir anda önceden tahmin edilemez hâle gelmişti. Onlar yorgundu. Unutulup gitmiş inançlar hakkındaki konuşmaların onların ilgisini çekmemesinde şaşılacak bir şey var mıydı?

"Gelin," dedi Sazed köye doğru dönerek. "Benim sizlere öğretebileceğim başka şeyler, daha pratik şeyler, de var."

Ve Alendi'ye ihanet etmiş olan kişi de benim, çünkü şimdi biliyorum ki onun arayışını tamamlamasına asla izin verilmemeli.

5

VİN, ŞEHRE YANSIYAN KAYGI İŞARETLERİNİ görebiliyordu. İşçiler endişeli bir şekilde etrafta geziniyordu ve pazarlar da bir gerginlik havasıyla kıpır kıpırdı. İnsanın köşeye kıstırılmış bir kemirgende görebileceği tereddüdün aynısı görünüyordu; korkmuş, ancak ne yapacağından emin değil. Kaçacak hiçbir yeri olmadan kaderine mahkûm.

Geçen yıl boyunca pek çok kişi şehri terk etmişti; asiller kaçmış, tüccarlar da iş yapacak başka yerler arayarak gitmişti. Ancak aynı zamanda şehir bir skaa akınıyla dolmuştu. Onlar bir şekilde Elend'in özgürlük iddiasını duymuşlar ve iyimserlik içinde gelmişlerdi; ya da en azından aşırı çalıştırılmış, yetersiz beslenmiş, tekrar tekrar dövülmüş olan bir nüfusun başarabileceği kadarıyla iyimserlik içinde.

Ve böylece, Luthadel'in kısa süre sonra düşeceği tahminlerine rağmen, ordusunun küçük ve zayıf olduğu fısıltılarına rağmen, halk kalmıştı. Çalışmıştı. Yaşamıştı. Tıpkı her zaman yapmış oldukları gibi. Bir skaanın hayatı zaten hiçbir zaman fazla kesin olmamıştı.

Vin'e pazarın bu kadar meşgul olduğunu görmek hâlâ garip geliyordu. Kenton Sokağı boyunca yürümekteydi, üstünde her zamanki pantolon ve düğmeli gömleği vardı, sokağı Çöküş öncesi günlerde ziyaret etmiş olduğu zamanı düşünüyordu. Burası o zamanlar bazı seçkin terzi dükkânlarının sessiz yuvasıydı.

Elend skaa tüccarların üzerindeki sınırlamaları yürürlükten kaldırdığı zaman Kenton Sokağı değişmişti. Cadde serpilerek dükkânlar, el arabaları ve çadırlardan oluşan çılgın bir pazar hâline gelmişti. Yeni özgürleştirilmiş (ve de yeni maaşlandırılmış) olan skaa işçilerini hedef almak için, dükkân sahipleri satış yöntemlerini değiştirmişti. Bir zamanlar zengin vitrin sergileriyle ikna etmeye çalışırken, artık

sesleniyor ve bağırıyor, ticareti çekmeye çalışarak tellallar, satıcılar ve hatta jonglörler kullanıyorlardı.

Sokak o kadar kalabalıktı ki Vin genellikle buradan kaçınırdı, bugün ise çoğu zaman olduğundan daha beterdi. Ordunun gelişi bir son dakika alışveriş furyasını tetiklemişti, insanlar her ne olacaksa onun için hazırlıklı olmaya çalışıyordu. Havada tatsız bir his vardı. Daha az sokak göstericisi, daha fazla bağırış. Elend sekiz şehir kapısının da kapatılmasını emretmişti, o yüzden artık kaçmak bir seçenek değildi. Vin insanların kaç tanesinin kalma kararları yüzünden pişmanlık duyduğunu merak etti.

Sokak boyunca kararlı adımlarla yürüyordu, gerginliği duruşundan belli olmasın diye ellerini kavuşturmuştu. Bir düzine farklı şehrin sokaklarında geçen çocukluğunda bile, kalabalıklardan hoşlanmamıştı. O kadar fazla insana dikkat etmek, o kadar fazla şey olup biterken odaklanmak zordu. Çocukken Vin kalabalıkların kenarlarının yakınında kalır, saklanır, arada bir yere düşmüş bir sikkeyi ya da görmezden gelinen bir parça yiyeceği kapmak için araya girmeye cesaret ederdi.

O artık farklıydı. Kendisini dik bir sırtla yürümek ve gözlerini de yere çevrilmek ya da saklanacak yerler aramaktan alıkoymak için zorluyordu. Oldukça ilerlemişti, ancak kalabalıkları görmek ona bir zamanlar ne olduğunu hatırlatıyordu. Her zaman kısmen de olsa olacağı şeyi.

Sanki onun düşüncelerine cevap verir gibi, bir çift sokak çocuğu insan kitlesinin arasından koşturarak geçti, üstünde bir fırıncı önlüğü olan iri bir adam arkalarından bağırıyordu. Elend'in yeni dünyasında hâlâ sokak çocukları vardı. Hatta şimdi düşündüğü zaman, skaa nüfusuna maaş vermek büyük olasılıkla sokak çocukları için hayatı çok daha iyi bir hâle getirmekteydi. Karıştıracak daha fazla cep, dükkân sahiplerinin dikkatini dağıtmak için daha fazla insan, bulunmak için daha fazla kırıntı ve dilencilere sadaka vermek için de daha fazla el vardı.

Vin'in çocukluğunu böyle bir hayatla bağdaştırmak zordu. Ona göre sokaktaki bir çocuk sessiz olmayı ve saklanmayı öğrenen, geceleri çöpleri karıştırmak için çıkan birisiydi. Sadece sokak çocuklarının en cesurları yankesicilik yapmaya cüret ederdi, skaa hayatı asillerin pek çoğu için değersizdi. Çocukluğunda, Vin yoldan geçerken onları rahatsız edici bulan asiller tarafından öldürülmüş ya da sakatlanmış olan birkaç sokak çocuğu görmüştü.

Elend'in kanunları, o bunu yapmayı ne kadar isterse istesin, fakirliği ortadan kaldırmamış olabilirdi ama Elend sokak çocuklarının bile hayatlarını iyileştirmişti. Diğer şeylerin yanında bunun için de Vin onu seviyordu.

Kalabalığın arasında hâlâ bazı asiller vardı; Elend ya da şartlar tarafından servetlerinin şehrin içinde dışında olacağından daha güvende olacağına ikna edilmiş adamlar. Onlar çaresiz, zayıf ya da maceraperestti. Vin bir grup muhafızla çevrelenmiş olan bir tanesinin yanında geçmesini izledi. Adam ona ikinci bir kez bakmadı; ona göre, Vin'in basit giysileri onu görmezden gelmek için yeterli bir sebepti. Hiçbir asil leydi onun gibi giyinmezdi.

Ben bu muyum? diye merak etti içerideki kitaplara göz atmak için bir vitrinin yanında duraklayarak. Kitap satışı her zaman aylak imparatorluk aristokrasisini hedefleyen küçük ancak kârlı bir pazar olmuştu. Ayrıca camdaki yansımayı da kimsenin gizli gizli onu takip etmediğinden emin olmak için kullanıyordu. *Ben asil bir leydi miyim?*

Vin'in sadece bağlantıları nedeniyle bir asil olduğu iddia edilebilirdi. Vin Hathsin Firarisi tarafından eğitilmişti ve kralın kendisi de Vin'i seviyordu, onunla evlenmesini bile istemişti. Dahası, annesi skaa olsa bile Vin'in babası da bir asildi. Vin uzandı ve annesinden bir andaç olarak sakladığı tek şey olan basit tunç küpeye parmağıyla dokundu.

Bu pek fazla bir şey değildi. Ama öte yandan, Vin de annesi hakkında pek fazla düşünmeyi isteyip istemediğinden emin değildi. Ne de olsa kadın Vin'i öldürmeye çalışmıştı. Aslında, Vin'in öz kardeşini *öldürmüştü* de. Onu kurtaran şey sadece üvey abisi Reen'in araya girmesi olmuştu. O Vin'i sadece dakikalar önce kulağına bu küpeyi saplamış bir kadının kollarından kanla kaplı olarak çekip almıştı.

Ve Vin bunu hâlâ saklıyordu. Bir çeşit yadigâr olarak belki. İşin doğrusu Vin kendini bir leydi gibi hissetmiyordu. Bazı zamanlar Elend'in dünyasındaki aristokrasiden çok, deli annesiyle arasında daha fazla ortak yön olduğunu düşünüyordu. Çöküş öncesinde katılmış olduğu balolar ve partiler, hep numaraydı. Rüya benzeri bir hâtıra. Onların bu yıkılan hükümetler ve gece suikastlarının dünyasında bir yeri yoktu. Artı, Vin'in balolarda Valette Renoux adındaki kızın rolünü oynaması da her zaman bir yalan olmuştu.

Ki hâlâ rol yapmaktaydı. Sokaklarda açlık çekerek büyümüş bir kız, arkadaşlıktan çok dayak görmüş olan o kız değilmiş rolünü oynuyordu. Vin içini çekerek vitrine sırtını döndü. Ancak bir sonraki dükkânın onun dikkatini çekmemesi mümkün değildi.

Burada balo tuvaletleri vardı.

Dükkânda hiç müşteri yoktu, bir istilanın arifesinde balo tuvaletlerini düşünen kimse olmazdı. Vin açık kapı ağzının önünde durakladı, sanki Çekilmekte olan bir metalmiş gibi kalakalmıştı. İçerideki mankenler üzerlerinde görkemli tuvaletlerle poz vermişlerdi. Vin başını kaldırıp ince belleri ve açılarak genişleyen çan benzeri etekleri bulunan elbiselere baktı. Neredeyse bir baloda olduğunu hayal edebiliyordu; arka planda çalan yumuşak müzik vardı, masalar kusursuz beyazlarla örtülüydü, Elend de balkonunda dikilmiş, bir kitabı karıştırıyordu...

Neredeyse içeri girecekti. Ama ne gerek vardı? Şehir saldırıya uğramak üzereydi. Dahası, elbiseler pahalıydı. Kelsier'in parasını harcadığı zamanlar işler farklıydı. Şimdi ise Elend'in parasını harcıyordu ve Elend'in parası da krallığın parasıydı.

Tuvaletlere sırtını döndü ve tekrar sokağa çıktı. *Artık ben o değilim. Valette'in Elend'e bir yararı yok; onun bir Sissoylu'ya ihtiyacı var, tam olarak içini doldurамadığı bir tuvalete bürünmüş olan rahatsız bir kıza değil.* Şimdi katı berelere dönüşmüş olan önceki geceden kalma yaraları ona konumunun bir hatırlatıcısıydı. Güzelce iyileşiyorlardı, Vin bütün gün boyunca şiddetle lehim yakmıştı, ama katılık daha bir süre kalacaktı.

Vin adımlarını sıklaştırarak hayvan ağıllarına doğru ilerledi. Ancak yürürken onu takip eden birinin görüntüsünü yakalamıştı.

Eh, belki "takip etmek" fazla cömert bir ifadeydi; adam kesinlikle fark edilmeden gitme konusunda iyi bir iş çıkaramıyordu. Saçları üstten kelleşmeye başlamıştı ama yanlarını uzatmıştı. Basit bir skaa iş önlüğü giyiyordu, külle lekelenerek koyulaşmış olan tek parça tunç renkli bir giysi.

Harika, diye düşündü Vin. Pazardan, ya da skaa kalabalıklarının toplandığı herhangi bir yerden kaçınıyor olmasının başka bir sebebi daha vardı.

Vin tekrar hızlandı ama adam da acele etti. Kısa süre sonra, onun sakar hareketleri dikkatleri üzerine çekmişti. Ama ona küfretmek yerine, pek çok insan hürmetkâr bir şekilde durakladı. Kısa süre sonra başkaları da ona katılmıştı ve Vin'in peşinde onu takip eden küçük bir kalabalık oluştu.

Vin'in bir parçası sadece yere bir sikke yapıştırarak uçup gitmeyi istiyordu. *Evet*, diye düşündü Vin kendi kendine alaylı bir şekilde. *Gün ortasında Allomansi kullan. İşte o zaman göze batmamış olursun.*

Bu nedenle de içini çekerek grupla yüzleşmek için döndü. Hiç birisi özellikle tehditkâr gibi görünmüyordu. Erkekler pantolonlar ve mat gömlekler, kadınlar da tek parçalı, işlevsel elbiseler giyiyordu. Diğer birkaç adam ise tek parçalı, külle kaplanmış iş önlükleri giyiyordu.

Firari rahipleri.

"Leydi Vâris," dedi bir tanesi yaklaşarak dizlerinin üzerine çökerken.

"Bana öyle deme," dedi Vin sessizce.

Rahip başını kaldırarak ona baktı. "Lütfen. Bizim yönlendirmeye ihtiyacımız var. Lord Hükümdar'ı başımızdan kovduk. Şimdi ne yapacağız?"

Vin geriye doğru bir adım attı. Kelsier ne yapmakta olduğunu anlamış mıydı? O skaaların kendisine olan inancını büyütmüş, sonra da onları öfke içinde Son İmparatorluk'a karşı ayaklandırmak için bir şehit olarak ölmüştü. Ondan sonra ne olacağını düşünmüştü? O Firari Kilisesi'ni öngörmüş olabilir miydi, skaaların Kelsier'in kendisini Lord Hükümdar'ın yerine Tanrı olarak koyacaklarını biliyor muydu?

Sorun Kelsier'in takipçilerine herhangi bir öğreti bırakmamış olmasıydı. Onun tek hedefi Lord Hükümdar'ı yenmek olmuştu; kısmen intikamını alabilmek, kısmen tarihe damgasını vurmak ve kısmen de, Vin umuyordu ki, skaaları özgür bırakmak istediği için.

Ama şimdi ne olacaktı? Bu insanlar da Vin gibi hissediyor olmalıydı. Akıntıya kapılmış, onlara kılavuzluk edecek bir ışıkları olmadan kalmışlardı.

Vin o ışık olamazdı. "Ben Kelsier değilim," dedi sessizce geriye bir adım daha atarak.

"Biliyoruz," dedi adamlardan bir tanesi. "Siz onun vârisisiniz. O göçüp gitti ve bu sefer Firar Eden *siz* oldunuz."

"Lütfen," dedi bir kadın kollarında küçük bir çocukla öne çıkarak. "Leydi Vâris. Eğer Lord Hükümdar'ı devirmiş olan el çocuğuma da dokunabilirse..."

Vin daha da geriye çekilmeye çalıştı ama arkasında başka bir insan kalabalığı olduğunu fark etti. Kadın daha da yakınına geldi ve Vin en sonunda kararsız bir elini kaldırarak bebeğin alnına dokundu.

"Teşekkür ederim," dedi kadın.

"Siz bizi koruyacaksınız, değil mi Leydi Vâris?" diye sordu kirli bir yüzü ama dürüst gözleri olan daha genç bir adam, Elend'den daha büyük değildi. "Rahipler sizin o dışarıdaki orduyu durduracağınızı, askerlerin siz buradayken şehre giremeyeceklerini söylüyorlar."

Bu onun için çok fazlaydı. Vin yarım ağızla bir cevap mırıldandı ama döndü ve iterek kalabalığın arasından yolunu açarak gitti. Neyse ki inananlar grubu onu takip etmedi.

Yavaşladığı zaman derin derin nefes alıyordu ama zorlanma yüzünden değildi. İki dükkânın arasındaki bir ara sokağın içine girip kollarını kendisine dolayarak gölgede durdu. Hayatını fark edilmeden kalmaya, sessiz ve önemsiz olmaya çalışarak geçirmişti. Artık bu şeylerin hiçbirisi olamazdı.

İnsanlar ondan ne bekliyordu? Gerçekten de Vin'in kendi başına bir orduyu durdurabileceğini mi düşünüyordu? Eğitiminin en başlarında öğrenmiş olduğu bir şey varsa, o da buydu: Sissoylular ölümsüz değildi. Bir adam olsa öldürebilirdi. On adam olsa ona zorluk çıkarabilirlerdi. Bir ordu...

Vin kendi kendisine sarılarak birkaç sakinleştirici nefes aldı. Neden sonra tekrar kalabalık sokağa geri çıktı. Şimdi hedefine yaklaşmıştı; küçük, etrafı dört tane ağılla çevrili olan yan tarafı açık bir çadır. Tüccar çadırın yakınlarında tembelce dikiliyordu; başının sadece bir yarısında, sağ tarafında, saç olan pejmürde bir adamdı. Vin bir an durarak garip saç modelinin hastalık, yara ya da tercih yüzünden mi bu şekilde olduğuna karar vermeye çalıştı.

Adam onun ağıllarının kıyısında dikilmekte olduğunu gördüğü zaman keyfi yerine geldi. Üstünü başını silkeleyerek küçük bir miktarda tozu havalandırdı. Ondan sonra da aylak aylak yürüyerek kalan dişleriyle gülümseyip Vin'in yanına geldi, sanki hemen dışarıda bir ordu olduğunu duymamış ya da umursamıyormuş gibi hareket ediyordu.

"Ah, genç leydi," dedi. "Bir enik mi arıyorsunuz? Bende her kızın kesinlikle seveceği birkaç küçük afacan var. Bakın, bir tanesini getireyim. Siz de onun hayatınızda gördüğünüz en tatlı şey olduğunu kabul edeceksiniz."

Vin adam ağılların birinden bir köpek yavrusunu kavramak için uzanırken kollarını kavuşturdu. "Aslında ben bir kurt köpeği arıyordum."

Tüccar başını kaldırdı. "Kurt köpeği mi, hanımım? O hiç de sizin gibi bir kız için uygun bir evcil hayvan değil. Onlar huysuz canavarlardır. Ben size güzel bir kuçukuçu bulayım. Hoş köpekler onlar, akıllılar da."

"Hayır," dedi Vin onun lafını keserek. "Bana bir kurt köpeği getir."

Adam tekrar durakladı, saygın olmayan birkaç yerinden kendisini kaşıyarak Vin'e baktı. "Ee, sanırım bir bakabilirim..."

Sokaktan en uzaktaki ağıla doğru yürüyüp gitti. Vin sessizce bekledi, tüccar

hayvanlarından birkaç tanesine bağırarak uygun bir tanesini seçerken koku yüzünden burnunu kırıştırmıştı. En sonunda tüccar tasmalı bir köpeği çekerek Vin'e getirdi. Bu gerçekten de bir kurt köpeği olsa da küçüktü ve tatlı, uysal gözleri ile belirgin bir şekilde sevimli bir mizacı vardı.

"Kardeşlerinin en ufağı," dedi tüccar. "Genç bir kız için iyi bir hayvan derim ben. Büyük ihtimal harika bir avcı da olacaktır. Bu kurt köpekleri göreceğiniz her yaratıktan daha iyi koku alabilir."

Vin sikke kesesine doğru uzandı ama duraklayarak köpeğin kesik kesik nefes alan yüzüne baktı. Neredeyse kendisine gülümsüyordu.

"Hay Lord Hükümdar adına," diye sinirle patlayan Vin, köpeği ve efendisini itip geçerek arkadaki ağıllara doğru uzun adımlarla gitti.

"Genç leydi?" diye sordu tüccar kararsız bir şekilde onu takip ederek.

Vin kurt köpeklerini gözleriyle taradı. Arka tarafta devasa siyah ve gri bir yaratığı fark etti. Bir direğe bağlanmıştı ve Vin'i meydan okurcasına süzüyordu, boğazından yükselmekte olan alçak bir hırlama vardı.

Vin eliyle işaret etti. "Şu arkadaki ne kadar?"

"O mu?" diye sordu tüccar. "Sayın leydim, o bir bekçi köpeği. Onlar giren herkese saldırsınlar diye bir lordun bahçelerinde serbest bırakılmak için. Bu sizin hayatınızda göreceğiniz en huysuz şeylerden biri!"

"Mükemmel," dedi Vin birkaç sikke çıkararak.

"Sayın leydim, benim size o yaratığı satmam hiç mümkün değil. Hem de hiç değil. Var ya, ben iddiaya varım onun ağırlığı sizin yarınız kadardır."

Vin başıyla onayladı, sonra da ağıl kapısını çekip açarak kararlı adımlarla içeri girdi. Tüccar haykırdı ama Vin kurt köpeğinin dibine kadar geldi. Köpek vahşice ona havlamaya başladı, ağzından köpükler saçıyordu.

Affedersin, diye düşündü Vin. Sonra lehim yakarak öne uzandı ve yumruğunu hayvanın kafasına indirdi.

Hayvan donakaldı, sendeledi, sonra da kendinden geçerek yere yıkıldı. Tüccar Vin'in yanına gelip durmuştu, ağzı açıktı.

"Tasma," diye emir verdi Vin.

Adam ona bir tasma verdi. Vin bunu köpeğin ayaklarını birbirine bağlamak için kullandı ve sonra da bir lehim harlamasıyla hayvanı omzunun üstüne attı. Yan tarafındaki acı yüzünden yüzünü sadece biraz buruşturmuştu.

Bu şey gömleğime salya akıtmasa iyi olur, diye düşündü tüccara birkaç sikke vererek saraya doğru geri yürümeye başlarken.

Vin baygın kurt köpeğini küt diye yere attı. Muhafızlar saraya girerken ona bazı garip bakışlar atmışlardı ama Vin buna alışmaya başlamıştı. Ellerinin tozunu silkeledi.

"Bu ne?" diye sordu OreSeur. Vin'in saraydaki odalarına geri dönmüştü ama şu anki vücudunun kullanılmaz hâlde olduğu belliydi. Sadece iskeleti bir arada tutabilmek için insanların normalde sahip olmadığı yerlerde kaslar oluşturmak zo-

runda kalmıştı ve her ne kadar yaralarını iyileştirmiş olsa da, vücudu doğal görünmüyordu. Hâlâ önceki geceden kalan kanlı elbiseleri giyiyordu.

"Bu," dedi Vin kurt köpeğine doğru eliyle işaret ederek, "senin yeni vücudun."

OreSeur durakladı. "O mu? Hanımım, bu bir köpek."

"Evet," dedi Vin.

"Ben bir insanım."

"Sen bir kandrasın," dedi Vin. "Sen deri ve kasları taklit edebiliyorsun. Ya post?"

Kandra memnun olmuş gibi görünmüyordu. "Onu taklit edemem," dedi. "Ama yaratığın kemikleri gibi kendi tüylerini de kullanabilirim. Ancak muhakkak ki başka bir..."

"Ben senin için kimseyi öldürmeyeceğim kandra," dedi Vin. "Ve eğer birini öldürecek olursam bile, senin onları... yemene izin vermezdim. Artı, bu daha fark edilmez olacak. Eğer ben vekilharçlarımın yerine tanınmayan adamlar getirip durursam insanlar konuşmaya başlar. Ben aylardır insanlara seni göndermeyi düşündüğümü söylüyordum. Eh, onlara bunu en sonunda yaptığımı söyleyeceğim; kimse benim yeni evcil köpeğimin aslında benim kandram olduğunu düşünmeyi akıl edemez."

Vin dönerek hayvana doğru işaret etti. "Bu çok faydalı olacak. İnsanlar köpeklere diğer insanlara olduğundan daha az dikkat eder ve o yüzden senin de konuşmaları dinlemen mümkün olacak."

OreSeur'un yüzü daha da asıldı. "Ben bunu kolay kolay kabul etmeyeceğim. Beni Kontrat'a dayanarak zorlamanız gerekecek."

"Peki," dedi Vin. "Emrediyorum. Ne kadar sürer?"

"Sıradan bir vücut sadece birkaç saat sürüyor," dedi OreSeur. "Bu daha uzun sürebilir. O kadar fazla tüyün düzgün görünmesini sağlamak zor olacak."

"Başla o zaman," dedi Vin kapıya doğru dönerek. Ancak giderken masasının üstünde duran küçük bir paketi fark etti. Kaşlarını çatarak ilerledi ve kapağını kaldırdı. İçine küçük bir not vardı.

Leydi Vin,

Burada sizin arzu ettiğiniz bir sonraki alaşım var. Alüminyumu elde etmesi çok zor ama yakın zamanlarda bir asil aile şehri terk ettiği zaman onların yemek takımlarından birazını satın almayı başarabildim.

Bu alaşım işe yarayacak mı bilmiyorum ama bence bir denemeye değer. Alüminyumu yüzde dört bakır ile karıştırdım ve sonucun oldukça umut verici olduğunu düşünüyorum. Ben bu bileşimi daha önceden okumuştum; buna duralümin deniliyor.

Hizmetkârınız, Terion

Vin gülümsedi, notu bir kenara bıraktı ve kutunun içeriğinin geri kalanını da çıkardı: küçük bir kese metal tozu ve ince gümüşsü bir çubuk, ikisi de muhtemelen bu "duralümin" metalindendi. Terion uzman bir Allomantik metalurjistti.

Kendisi bir Allomanser olmasa da, hayatının büyük bir kısmı boyunca Sissoylular ve Siskanlar için alaşımlar yapmış ve tozlar üretmişti.

Vin hem keseyi, hem de çubuğu cebine attı, sonra da OreSeur'a doğru döndü. Kandra ona düz bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Bu bana bugün mü geldi?" diye sordu Vin kutuya doğru başıyla işaret ederek.

"Evet Hanımım," dedi OreSeur. "Birkaç saat önce."

"Ve sen de bana söylemedin mi?"

"Üzgünüm Hanımım," dedi OreSeur ifadesiz ses tonuyla. "Ama siz bana paket gelirse size söylememi *emretmemiştiniz*."

Vin dişlerini gıcırdattı. OreSeur'un onun Terion'dan gelecek başka bir alaşımı ne kadar hevesle beklediğinden haberi vardı. Daha önceden denedikleri bütün alüminyum alaşımları fiyasko çıkmıştı. Oralarda bir yerlerde kendisinin bilmediği, keşfedilmeyi bekleyen bir Allomantik metal olduğunu bilmek Vin'i rahatsız ediyordu. Vin onu da bulana kadar tatmin olmayacaktı.

OreSeur yüzünde boş bir ifadeyle olduğu yerde oturmuştu, baygın kurt köpeği önünde yerde duruyordu.

"O vücutla işini halletmeye bak," dedi Vin hızla dönerek Elend'i aramak için odadan çıkarken.

Vin en sonunda Elend'i çalışma odasında tanıdık bir figürle birlikte bazı hesap defterlerinin üzerinden geçerken buldu.

"Dox!" dedi Vin. Dockson önceki gün geldikten kısa süre sonra odalarına çekilmiş ve Vin de onu pek görememişti.

Dockson başını kaldırdı ve gülümsedi. Şişman sayılmayacak şekilde tıknazdı, koyu renkli saçları kısaydı ve hâlâ yüzünde geleneksel kısa sakalı vardı. "Merhaba Vin."

"Terris nasıldı?" diye sordu Vin.

"Soğuk," diye cevap verdi Dockson. "Geri döndüğüm için memnunum. Gerçi keşke geri döndüğüm zaman o orduyu burada bulmasaydım."

"Ne olursa olsun, bizler geri döndüğün için memnunuz Dockson," dedi Elend. "Krallık sen yokken resmen yıkılıp gitti."

"Durum hiç de öyle gibi görünmüyor," dedi Dockson hesap defterini kapatarak kitap dizisinin üstüne koyarken. "Bütün olayları, ve de orduları, göz önüne alacak olursak, görünüşe göre kraliyet bürokrasisi yokluğumda işleri oldukça iyi idare etmiş. Artık neredeyse bana ihtiyacınız bile yok!"

"Saçmalık!" dedi Elend.

Vin kapıya yaslanarak konuşmalarına devam eden iki adama da dik dik baktı. Zorlama neşeli havalarını koruyorlardı. İkisi de kendilerini yeni krallığın işlemesine tamamıyla adamışlardı, hatta bu birbirlerinden hoşlanıyormuş numarası yapmalarını gerektirse bile. Dockson hesap defterlerindeki noktalara işaret ederek, ekonomiden ve Elend'in kontrolü altındaki uzak köylerde gördüğü durumlardan bahsediyordu.

Vin içini çekerek odanın karşı tarafına göz attı. Odanın vitraylı gül penceresinden içeriye güneş ışığı akıyor, masanın ve defterlerin üzerine renkler düşürüyordu. Vin şimdi bile hâlâ bir asil kalesinin teklifsiz zenginliğine alışabilmiş değildi. Kırmızı ve eflâtun pencere incelikli güzelliği olan bir şeydi. Ancak görünüşe göre asiller onun benzerlerini o kadar sıradan bulmuştu ki, bu pencereyi kalenin arka odalarına, Elend'in şimdi çalışma odası olarak kullandığı bu küçük odaya koymuşlardı.

Tahmin edilebileceği gibi, oda kitap yığınlarıyla dolup taşıyordu. Duvarlardaki raflar yerden tavana kadar dizilmişti ama onlar Elend'in büyümekte olan koleksiyonunun saf hacmine rakip olamazdı. Vin hiçbir zaman Elend'in kitap zevkini paylaşmamıştı. Çoğunlukla politik ya da tarihi eserlerdi, konuları da eskimiş sayfaları kadar küflüydü. Pek çoğu bir zamanlar Çelik Nezaret tarafından yasaklanmıştı ama bir şekilde eski filozoflar yasaklı konuları bile sıkıcı göstermeyi başarabiliyorlardı.

"Her neyse," dedi Dockson en sonunda defterlerini kapatarak. "Sizin yarınki konuşmanızdan önce benim yapmam gereken bazı şeyler var Majesteleri. Ham o akşam bir şehir savunması toplantısı olduğunu da söyledi mi?"

Elend başıyla onayladı. "Eğer Parlamentoyu şehri babama teslim etmemeye ikna edebildiğimi varsayarsak, bu orduyla başa çıkmak için bir strateji belirlememiz gerekecek. Yarın gece seni çağırtacağım."

"Güzel," dedi Dockson. Bununla birlikte Elend'e başıyla veda etti, Vin'e göz kırptı, sonra da odadaki dağınıklığın arasından yolunu açarak çıktı.

Dockson kapıyı kapatırken Elend içini çekti, sonra da rahatlayarak yumuşak, fazla büyük koltuğunda geriye yaslandı.

Vin öne doğru yürüdü. "O gerçekten de iyi bir adam Elend."

"Yok, onun farkındayım. İyi bir adam olmak kişiyi her zaman sevilebilir yapmıyor ama."

"Aynı zamanda nazik," dedi Vin. "Sağlam, sakin, azimli. Çete her konuda ona güvenirdi." Dockson bir Allomanser olmadığı hâlde, Kelsier'in sağ kolu oydu.

"O benden hoşlanmıyor Vin," dedi Elend. "Bana... o şekilde bakan birisiyle iyi geçinmek çok zor."

"Sen ona şans tanımıyorsun," diye şikâyet etti Vin Elend'in koltuğunun yanında durarak.

Elend başını kaldırıp ona bakarak solgunca gülümsedi, yeleği iliklenmemişti, saçları ise kesinlikle darmadağınıktı. "Hmm..." dedi aylak aylak Vin'in elini tutarken. "O gömleği gerçekten beğendim. Kırmızı sende iyi duruyor."

Vin onun kendisini nazikçe koltuğa doğru çekerek öpmesine izin verirken gözlerini devirdi. Öpüşünde bir tutku vardı; bir ihtiyaç belki de, istikrarlı olan bir şeyler için. Vin kendisinin de ona yaklaşırken rahatladığını hissederek karşılık verdi. Birkaç dakika sonra içini çekti, koltukta Elend'e sokulmuş otururken kendisini çok daha iyi hissediyordu. Elend koltuğu pencerenin ışığına doğru geri yatırırken ona sıkıca sarıldı.

Gülümsedi ve Vin'e bir göz attı. "Bu üstündeki... yeni bir parfüm."

Vin başını onun göğsüne yaslarken burun kıvırdı. "O parfüm değil Elend. Köpek o."

"Hah, iyi," dedi Elend. "Ben de senin kafayı yemiş olabileceğinden endişe etmiştim. Peki, senin köpek gibi kokuyor olmanın herhangi bir özel *nedeni* var mı?"

"Pazara gidip bir tane aldım, sonra da onu geri getirip OreSeur'a yedirdim ki onun yeni vücudu olabilsin."

Elend durakladı. "Ya Vin, bu dâhice! Hiç kimse bir köpeğin casus olduğundan şüphelenmez. Acaba bunu daha önce düşünen birileri olmuş mudur..."

"Birileri düşünmüş olmalı," dedi Vin. "Yâni, bu o kadar mantıklı ki. Gerçi, ben bunu düşünmüş olanların bilgiyi başkalarıyla paylaşmamış olduğunu tahmin ediyorum."

"İyi bir nokta," dedi Elend tekrar gevşeyerek. Ancak, bu kadar birbirlerine yakınlarken Vin hâlâ onda bir gerginlik olduğunu hissedebiliyordu.

Yarınki konuşma, diye düşündü Vin. *Onun için endişe ediyor.*

"Ancak söylemek zorundayım ki, senin köpek kokulu parfüm *sürünmüş* olman konusunda biraz hayal kırıklığına uğramış durumdayım," dedi Elend tembelce. "Senin sosyal konumuna bakarsak, ben bazı yerel leydilerin seni taklit etmeye çalışacağını düşünüyorum. Bu gerçekten de eğlendirici olurdu."

Vin arkaya yaslanarak Elend'in sırıtkan yüzüne baktı. "Biliyor musun Elend, bazen senin ne zaman sataştığını ve ne zaman da sadece kalın kafalılık ettiğini anlaması epey zor oluyor."

"Bu beni daha gizemli yapar, değil mi?"

"Öyle bir şey," dedi Vin tekrar ona sokularak.

"Bak şimdi, sen benim bununla ne kadar akıllılık ettiğimi anlamıyorsun," dedi Elend. "Eğer insanlar benim ne zaman salak ve ne zaman dâhi olduğumu anlayamazsa, belki gaflarımın da kurnazca politik manevralar olduğunu varsayarlar."

"Gerçek kurnazca hareketlerini de gaflarınla karıştırmazlarsa tabii."

"Bunun zor olmaması gerekir," dedi Elend. "Korkarım ki bende *onlardan* insanların karıştırması için fazlasıyla az sayıda var."

Vin sesindeki ton yüzünden endişelenerek başını kaldırıp ona baktı. Ancak Elend gülümseyerek konuyu değiştirdi. "Peki, köpek OreSeur. Hâlâ geceleri seninle birlikte dışarı çıkabilecek mi?"

Vin omzunu silkti. "Sanırım. Ben aslında bir süre için onu yanımda götürmeyi planlamıyordum."

"Onu yanına almanı istiyorum," dedi Elend. "Senin için endişeleniyorum, her gece oralarda kendini aşırı zorluyorsun."

"İdare edebilirim," dedi Vin. "Birilerinin sana göz kulak olması gerek."

"Evet," dedi Elend. "Ama sana kim göz kulak olacak?"

Kelsier. Şimdi bile Vin'in ilk tepkisi hâlâ buydu. Vin onu bir yıldan daha kısa bir süre için tanımıştı ama o yıl Vin hayatı boyunca ilk kez korunduğunu hissetmişti.

Kelsier ölmüştü. Vin de, dünyanın geri kalanı gibi, o olmadan yaşamak zorundaydı.

"Geçen gece o Allomanserler'le dövüştüğün zaman yaralandığını biliyorum," dedi Elend. "Eğer yanında birisinin olduğunu bilseydim, ruh sağlığım için çok iyi olurdu."

"Bir kandra koruma değildir," dedi Vin.

"Biliyorum," dedi Elend. "Ama onlar inanılmaz derecede sadıktır, asla Kontratlarını ihlâl ettiklerini duymadım. O sana göz kulak olacaktır. Ben senin için endişe ediyorum Vin. Neden o kadar geç saatlere kadar oturup önergelerimi karaladığımı merak ediyor musun? Senin oralarda bir yerlerde savaşıyor, ya da daha kötüsü sokağın birinde düşmüş, orada sana yardım edecek kimse olmadığı için ölüyor olabileceğini düşünürken uyuyamıyorum."

"Bazen OreSeur'u yanıma alıyorum."

"Evet," dedi Elend. "Ama onu arkada bırakmak için bahaneler bulduğunu biliyorum. Kelsier senin için inanılmayacak kadar pahalı bir hizmetkârın hizmetlerini satın aldı. Neden ondan kaçınmak için bu kadar fazla çaba harcadığını anlamıyorum."

Vin gözlerini kapattı. "Elend. O Kelsier'i *yedi*."

"Ee?" diye sordu Elend. "Kelsier zaten ölmüştü. Dahası, o emri Kelsier'in kendisi vermişti."

Vin içini çekerek gözlerini açtı. "Ben sadece... o şeye güvenmiyorum Elend. O yaratık doğal değil."

"Biliyorum," dedi Elend. "Babam da her zaman bir kandra bulundururdu. Ama OreSeur da en azından bir şeydir. Lütfen. Bana onu da yanına alacağına söz ver."

"Pekâlâ. Ama ben onun da bu düzenlemeden pek hoşlanacağını düşünmüyorum. O ve ben, o Renoux ve ben de onun yeğeni rolünü yaparken bile pek iyi geçinmiyorduk."

Elend omzunu silkti. "O Kontrat'ına sadık kalacak. Önemli olan da bu."

"O Kontratına sadık ama sadece gönülsüz bir şekilde. Yemin ederim ki beni sinir etmekten hoşlanıyor."

Elend başını eğerek ona baktı. "Vin, kandralar kusursuz hizmetkârlardır. Öyle şeyler yapmazlar."

"Hayır Elend," dedi Vin. "*Sazed* kusursuz bir hizmetkârdı. O insanlarla birlikte olmayı, onlara yardım etmeyi seviyor. Asla onun bana içerlediğini hissetmemiştim. OreSeur benim emrettiğim her şeyi yapıyor olabilir ama o beni sevmiyor; asla da sevmedi. Bunu hissedebiliyorum."

Elend içini çekerek Vin'in omzunu ovuşturdu. "Biraz mantıksız davranıyor olabileceğini düşünmüyor musun? Ondan böyle nefret etmek için gerçek bir sebep yok."

"Ya? Tıpkı senin de Dockson'la geçinememen için bir sebep olmaması gibi mi?" diye sordu Vin.

Elend durakladı. Sonra içini çekti. "Sanırım haklı olabilirsin," dedi. Gözlerini düşünceli bir şekilde tavana doğru dikerken Vin'in omzunu ovuşturmaya devam ediyordu.

"Ne var?" diye sordu Vin.

"Ben bu işi pek iyi beceremiyorum, değil mi?"

"Aptal olma," dedi Vin. "Sen harika bir kralsın."

"Ben idare eder bir kral olabilirim Vin, ama ben *o* değilim."

"Kim?"

"Kelsier," dedi Elend sessizce.

"Elend, kimse senden Kelsier olmanı beklemiyor."

"Öyle mi?" dedi Elend. "İşte o yüzden Dockson benden hoşlanmıyor. O asillerden nefret ediyor; konuşma tarzından, davranış tarzından bu belli. Yaşadığı hayat düşünülecek olursa onu gerçekten de suçlayabilir miyim bilmiyorum. Her neyse, o benim kral olmamam gerektiğini düşünüyor. Benim yerimde bir skaanın, hatta daha da iyisi Kelsier'in olması gerektiğini düşünüyor. Hepsi böyle düşünüyor."

"Bu saçmalık Elend."

"Ya? Peki Kelsier hâlâ hayatta olsaydı, ben kral olur muydum?"

Vin durakladı.

"Gördün mü? Beni kabul ediyorlar; halk, tüccarlar, hatta asiller. Ama akıllarının bir köşesinde, hepsi benim yerimde Kelsier'in olmuş olmasını diliyor."

"Ben bunu dilemiyorum."

"Dilemiyor musun?"

Vin kaşlarını çattı. Sonra da doğrulup oturarak geriye yatırılmış koltukta Elend'in üstüne uzanacak şekilde döndü, yüzlerinin arasında sadece birkaç santim vardı. "Bunu *asla* düşüneyim deme Elend. Kelsier benim öğretmenimdi ama onu sevmiyordum. Seni sevdiğim gibi değil."

Elend gözlerinin içine baktı, sonra da başını salladı. Vin onu uzun uzun öptü, sonra da tekrar yan tarafına doğru sokuldu.

"Niye?" diye sordu Elend neden sonra.

"Eh, bir kere o yaşlıydı."

Elend kıs kıs güldü. "Ben senin *benim* yaşımla da dalga geçmiş olduğunu hatırlıyorum."

"O farklı," dedi Vin. "Sen benden sadece birkaç yaş büyüksün. Kelsier antikaydı."

"Vin, otuz sekiz antika değil."

"Sayılır."

Elend tekrar hafifçe güldü ama Vin onun tatmin olmadığını görebiliyordu. *Neden* Kelsier yerine Elend'i seçmişti? Vizyonu olan, kahraman olan, Sissoylu olan Kelsier'di.

"Kelsier çok büyük bir adamdı," dedi Vin sessizce Elend onun saçını okşamaya başlarken. "Ama... onda başka şeyler de vardı Elend. Korkutucu şeyler. O aşırı, pervasız hatta bir parça zalimdi. Affı yoktu. Endişe ya da suçluluk duymadan insanları katlederdi, sırf Son İmparatorluk'un tarafında olmaları ya da Lord Hükümdar için çalışmaları yüzünden.

"Onu bir öğretmen ve bir arkadaş olarak sevebilirdim. Ama öyle bir adamı asla

sevemezdim, *gerçek* anlamda sevemezdim. Onu suçlamıyorum; o da benim gibi sokaklardan gelmişti. Yaşam için o kadar sert mücadele ettiğin zaman güçlü olursun, ama haşin de olabilirsin. Onun suçu olsa da, olmasa da, Kelsier bana... daha küçükken tanımış olduğum adamları çok fazla hatırlatıyordu. Kell onlardan çok daha iyi bir insandı, gerçekten de düşünceli olabiliyordu ve hayatını da skaalar için feda etti. Ama fazlasıyla sertti."

Gözlerini kapatarak Elend'in sıcaklığını hissetti. "Sen, Elend Venture, iyi bir adamsın. *Gerçekten* de iyi bir adamsın."

"İyi adamlar efsane olamazlar," dedi Elend sessizce.

"İyi adamlar efsane olmaya gerek duymaz." Vin gözlerini açarak ona baktı. "Onlar her hâlükârda doğru olan şeyi yaparlar."

Elend gülümsedi. Sonra da onun başının tepesini öptü ve arkaya yaslandı. Bir süre için güneş ışığıyla ısınmış olan odada öylece yatıp rahatladılar.

"O bir keresinde benim hayatımı kurtarmıştı," dedi Elend en sonunda.

"Kim? Kelsier mi?" diye sordu Vin şaşırarak.

Elend başıyla onayladı. "Dikiz ve OreSeur'un yakalandıkları gündü, Kelsier'in öldüğü gün. Meydanda Ham ve bazı askerler esirleri kurtarmaya çalışırken bir savaş vardı."

"Ben de oradaydım," dedi Vin. "Breeze ve Dox ile birlikte ara sokakların birinde saklanıyorduk."

"Öyle mi?" diye sordu Elend sesi biraz eğlenmiş gibi gelerek. "Çünkü ben de seni aramak için gelmiştim. Seni de OreSeur'la birlikte tutuklamış olduklarını düşünmüştüm, o zamanlar o senin amcan rolünü oynuyordu. Ben de kafeslere ulaşıp seni kurtarmaya çalıştım."

"Sen *ne* yaptın? Elend, o meydan bir savaş alanıydı! Lord Hükümdar adına, orada bir Sorgucu bile vardı!"

"Biliyorum," dedi Elend hafifçe gülümseyerek. "İşte, beni öldürmeye çalışan da o Sorgucu'ydu. Baltasını filan da kaldırmıştı. Ve sonra... Kelsier belirdi. Sorgucu'ya bindirerek onu yere devirdi."

"Büyük ihtimalle sadece bir tesadüftür," dedi Vin.

"Hayır," dedi Elend hafifçe. "Onu kasıtlı yapmıştı Vin. Sorgucu'yla mücadele ederken bana baktı ve ben de bunu onun gözlerinde gördüm. Ben hep o anı merak etmişimdir; herkes bana Kelsier'in asil sınıfından Dox'tan bile daha fazla nefret ettiğini söylüyor."

Vin durakladı. "O... sonlara doğru biraz değişmeye başlamıştı, sanırım."

"Rasgele bir asili korumak için kendisini riske atacak kadar mı değişmişti?"

"O benim seni sevdiğimi biliyordu," dedi Vin hafifçe gülümseyerek. "Sanırım en sonunda bu onun nefretine baskın gelmiş."

"Ben onun da..." Vin bir şeyler duyarak başını çevirirken Elend'in sesi kesildi. Yaklaşan ayak sesleri. Vin doğruldu ve bir an sonra Ham başını odanın içine uzattı. Ama Vin'in Elend'in kucağında oturduğunu gördüğü zaman duraksadı.

"Aa, pardon," dedi Ham.

"Dur bekle," dedi Vin. Ham tekrar başını içeri uzattı ve Vin de Elend'e döndü. "Neredeyse aslında niye seni aradığımı unutuyordum. Bugün Terion'dan yeni bir paket geldi."

"Bir tane *daha* mı?" diye sordu Elend. "Vin, ne zaman bu işten vazgeçeceksin?"

"Vazgeçmeye cesaret edemem," dedi Vin.

"O kadar da önemli olamaz, değil mi?" diye sordu Elend. "Yani, eğer herkes o son metalin ne yaptığını unutmuşsa, o zaman pek de güçlü olmaması gerekir."

"Ya öyledir," dedi Vin, "ya da o kadar inanılmayacak kadar güçlüdür ki, Nezaret onu bir sır olarak saklamak için çok sıkı çalışmıştır." Koltuktan kayarak inip ayağa kalktı, sonra da keseyi ve ince çubuğu cebinden çıkardı. Çubuğu yumuşak koltuğunda doğrulup oturan Elend'e verdi.

Gümüşsü ve yansıtıcı metal, tıpkı imal edilmiş olduğu alüminyum gibi, gerçek olamayacak kadar hafifti. Kazara alüminyum yakan herhangi bir Allomanser'in diğer bütün metal rezervleri yok oluyor, onu güçsüz bırakıyordu. Alüminyum Çelik Nezaret tarafından bir sır olarak saklanmıştı, Vin onu ancak Sorgucular tarafından esir alındığı gece keşfetmişti, Lord Hükümdar'ı öldürdüğü gece.

Alüminyumun doğru Allomantik alaşımını ise keşfedememişlerdi. Allomantik metaller her zaman çiftler hâlinde olurdu; demir ve çelik, kalay ve lehim, bakır ve tunç, çinko ve pirinç. Alüminyum ve... bir şey. Vin, güçlü bir şey olduğunu umuyordu. Atiyumu bitmişti. Bir avantaja ihtiyacı vardı.

Elend içini çekerek çubuğu geri verdi. "Onlardan birini yakmayı son denediğin zaman, seni iki gün boyunca hasta etmişti Vin. Ben dehşet içindeydim."

"Beni öldüremez," dedi Vin. "Kelsier kötü bir alaşımı yakmanın beni sadece hasta edeceğine söz vermişti."

Elend başını olumsuzca salladı. "Kelsier bile arada bir yanılırdı Vin. Sen onun tuncun nasıl çalıştığını yanlış anladığını söylememiş miydin?"

Vin durakladı. Elend'in endişesi o kadar samimiydi ki, Vin kendisinin de ikna olmaya başladığını hissetti. Ama...

O *ordu saldırdığı zaman, Elend ölecek*. Şehrin skaaları sağ kurtulabilirdi, hiçbir hükümdar bu kadar üretken bir şehrin halkını katledecek kadar aptal olamazdı. Ancak kral öldürülecekti. Vin'in bütün bir orduyla savaşması mümkün değildi ve savaş hazırlıklarına yardım etmek için de yapabileceği çok az şey vardı.

Ancak o Allomansi'yi biliyordu. Allomansi'de ne kadar iyi olursa, sevdiği adamı da o kadar iyi koruyabilirdi.

"Denemek zorundayım Elend," dedi Vin sessizce. "Clubs Straff'ın birkaç gün için saldırmayacağını söylüyor, askerlerini yolculuktan sonra dinlendirmek ve şehri de saldırıdan önce gözlemek için o kadar zamana ihtiyacı olacak. Bu da benim bekleyemeyeceğim anlamına geliyor. Eğer bu metal beni gerçekten de hasta edecek olursa, savaşmaya yardım etmek için zamanında iyileşmiş olurum, ama sadece şimdi denersem."

Elend'in yüzü kararadı ama Vin'e izin vermemezlik etmedi. O kadarını yapmayacak kadar aklı başındaydı. Bunun yerine ayağa kalktı. "Ham, sence bu iyi bir fikir mi?"

Ham başıyla onayladı. Ham bir savaşçıydı; ona göre Vin'in kumarı mantıklı olurdu. Vin Ham'den kalmasını istemişti çünkü bu iş kötü gidecek olursa, birilerinin onu yatağına taşıması gerekecekti.

"Pekâlâ," dedi Elend teslim olmuş gibi görünerek tekrar Vin'e dönerken.

Vin koltuğa yerleşti, arkasına yaslandı, sonra da bir tutam duralümin tozunu alarak yuttu. Gözlerini kapattı ve Allomantik rezervlerini yokladı. Sıradan sekizin hepsi oradaydı, rezervleri boldu. Hiç atiyumu ya da altını yoktu, ne de onların alaşımlarına sahipti. Atiyumu olsaydı bile, acil bir durumun dışında kullanmak için fazlasıyla kıymetliydi ve diğer üçünün ise pek az pratik kullanım alanı vardı.

Yeni bir rezerv belirdi. Tıpkı daha önceki dört seferde olduğu gibiydi. Bir alüminyum alaşımını yaktığı her seferde, anında kör edici bir baş ağrısı hissetmişti. *Güya ders almış olmalıydım...* diye düşündü. Dişlerini sıkarak içine uzandı ve yeni alaşımı yaktı.

Hiçbir şey olmadı.

"Denedin mi?" diye sordu Elend endişeli bir şekilde.

Vin yavaş yavaş başını salladı. "Baş ağrısı yok. Ama... ben alaşımın herhangi bir şey yapıp yapmadığından emin değilim."

"Ama yanıyor mu?" diye sordu Ham.

Vin onayladı. İçindeki tanıdık sıcaklığı, ona bir metalin yanmakta olduğunu söyleyen minik ateşi hissediyordu. Biraz hareket etmeyi denedi ama fiziksel varlığında herhangi bir değişiklik fark edemiyordu. En sonunda ise sadece başını kaldırıp omzunu silkti.

Ham kaşlarını çattı. "Eğer seni hasta etmediyse, o zaman doğru alaşımı bulmuşsun demektir. Her metalin sadece tek bir tane geçerli alaşımı var."

"Ya da bize her zaman söylenmiş olan şey buydu," dedi Vin.

Ham başını salladı. "Ne alaşımıydı bu?"

"Alüminyumla bakır," dedi Vin.

"İlginç," dedi Ham. "Hiç mi bir şey hissetmiyorsun?"

Vin başını olumsuzca salladı.

"Biraz daha pratik yapman gerekecek."

"Görünüşe göre şanslıymışım," dedi Vin duralümini söndürerek. "Terion yeteri kadar alüminyumumuz olduğu zaman deneyebileceğimizi düşündüğü kırk tane farklı alaşım bulmuştu. Bu sadece beşincisiydi."

"Kırk mı?" diye sordu Elend inanamayarak. "Benim alaşım yapmak için kullanılabilecek o kadar fazla metalin olduğundan bile haberim yoktu!"

"Bir alaşım yapmak için iki metalin olması zorunlu değil," dedi Vin aklı başka yerde. "Sadece bir metal ile başka bir şeyler. Çeliğe bak, demir ve karbon var."

"Kırk..." diye tekrar etti Elend. "Ve sen de hepsini deneyecek miydin?"

Vin omzunu silkti. "Başlamak için güzel bir yermiş gibi görünüyordu."

Elend bu düşünce yüzünden endişelenmiş gibi göründü ama daha fazla bir şey söylemedi. Bunun yerine Ham'e döndü. "Neyse, Ham, senin bizimle görüşmek istediğin bir şey mi vardı?"

"Önemli bir şey yok," dedi Ham. "Ben sadece Vin'in biraz antrenman yapma havasında olup olmadığını görmek istemiştim. O ordu yüzünden huzursuz hissediyorum ve sanırım Vin de hâlâ değnekle biraz daha antrenman yapsa iyi olabilir."

Vin omzunu silkti. "Peki. Neden olmasın?"

"Sen de gelmek ister misin El?" diye sordu Ham. "Biraz pratik yapmış olursun?"

Elend güldü. "Ve ikinizden biriyle mi karşılaşayım? Benim kral olarak saygınlığımı düşünmem gerek!"

Vin hafifçe yüzü asılarak ona doğru baktı. "Gerçekten de daha fazla antrenman yapman gerek Elend. Sen bir kılıcın nasıl tutulacağını ancak biliyorsun ve düello değneğinde ise *berbatsın*."

"Bak şimdi, neden beni korumak için siz varken ben bunlar için endişe edeyim?"

Vin'in endişesi derinleşti. "Biz her zaman senin yanında olamayız Elend. Kendini korumakta daha iyi olsaydın, çok daha az endişe ederdim."

O ise sadece gülümseyerek Vin'in elini tutup ayağa kaldırdı. "Bir ara başlarım, söz veriyorum. Ama bugün olmaz. Şu anda düşünmem gereken çok fazla şey var. Sadece gelip siz ikinizi izlesem nasıl olur? Belki de gözlem yaparak bir şeyler kaparım; ki bu da, bu arada, silah eğitimi için daha uygun bir yöntem, çünkü benim bir kızdan dayak yememi içermiyor."

Vin içini çekti ama daha fazla üstelemedi.

Bu kaydı şimdi yazıyor, metal bir levhanın üstüne kakıyorum çünkü korkuyorum. Kendim için korkuyorum, evet; insan olduğumu itiraf ediyorum. Eğer Alendi Miraç Kuyusu'ndan geri dönecek olursa, eminim ki benim ölümüm onun ilk hedeflerinden birisi olacak. O kötü bir adam değil ancak acımasız bir adam. Bu, sanıyorum ki, onun yaşadığı şeylerin bir ürünü.

6

ELEND PARMAKLIĞA YASLANARAK ANTRENMAN SAHASINA baktı. Bir parçası gerçekten de çıkıp Vin ve Ham ile birlikte antrenman yapmayı istiyordu. Ancak bu, daha büyük olan parçasına anlamlı gelmiyordu.

Peşimden gelecek suikastçılar, bir Allomanser olacaktır, diye düşündü. *On yıl pratik yapabilirim ama onlardan bir tanesine denk olamam.*

Sahada ise, Ham değneğiyle bir iki savuruş yaptı, sonra başını salladı. Vin de elinde kendisinden en azından otuz santim daha uzun olan değneğiyle yaklaştı. İkisini izlerken Elend aradaki eşitsizliği düşünmeden edemiyordu. Ham'de bir savaşçının sıkı kasları ve güçlü vücudu vardı. Vin ise üzerinde sadece dar bir düğmeli gömlek ve pantolon ile, boyutunu gizleyecek bir pelerin olmadığı için her zamankinden de zayıf görünüyordu.

Ham'in sonraki sözleri de eşitsizliğin altını çiziyordu. "Değnek ile antrenman yapıyoruz, İtme ve Çekme antrenmanı değil. Lehimden başka hiçbir şey kullanma, tamam mı?"

Vin başıyla onayladı.

Çoğu zaman bu şekilde pratik yapıyorlardı. Ham, insan ne kadar güçlü bir Allomanser olursa olsun, eğitim ve pratiğin yerini hiçbir şeyin tutmadığını iddia ediyordu. Ancak Vin'in lehim kullanmasına izin veriyordu, çünkü dediğine göre insan buna alışkın değilse, arttırılmış kuvvet ve hız şaşırtıcı olabilirdi.

Antrenman sahası bir avlu gibiydi. Saray kışlasında bulunuyordu ve etrafına inşa edilmiş olan yan tarafları açık bir koridor vardı. Elend burada durmuştu, üstünde kızıl güneşi gözlerinden uzak tutan bir çatı vardı. Bu iyiydi, çünkü hafif bir kül yağmuru başlamıştı ve arada bir kül tanecikleri gökten aşağı süzülüyordu. Elend parmaklığın üstünde kollarını kavuşturdu. Arada bir arkasındaki koridordan aceleyle koşuşturmakta olan askerler geçiyordu. Ancak bazıları izlemek için durakl1yordu; Vin ve Ham'in antrenman dövüşleri saray muhafızları için hoş bir oyalanmaydı.

Benim önergem üzerinde çalışıyor olmam gerekir, diye düşündü Elend. *Burada durup Vin'in dövüşmesini izlemem değil.*

Ama... son birkaç günün gerginliği o kadar baskın çıkmıştı ki, Elend konuşmasını *bir sefer daha* baştan okuyacak motivasyonu bulmakta güçlük çekiyordu. Gerçekten ihtiyacı olan şey, sadece birkaç dakika düşünmekti.

O yüzden de sadece izledi. Vin temkinli bir şekilde Ham'e doğru yaklaştı, değneğini iki elli bir kavrayışla sıkıca tutuyordu. Bir zamanlar, Elend büyük olasılıkla bir leydinin üzerinde gömlek ve pantolon olmasını uygunsuz bulurdu ama Vin'in etrafında hâlâ böyle şeylerden rahatsızlık duymayacak kadar uzun bulunmuştu. Balo tuvaletleri ve elbiseler güzeldi, ama Vin'in kıyafetinin basit olmasında *doğru* olan bir şeyler vardı. O bunları daha rahat taşıyordu.

Ayrıca Elend, giysilerinin üzerinde böyle dar olmasından hoşlanmıyor da değildi.

Vin çoğu zaman ilk önce başkalarının saldırmasına izin verirdi ve bugün de bir istisna değildi. Ham ona saldırırken değnekler takırdadı ve boyutuna rağmen, Vin yerini korudu. Hızlı bir atışmadan sonra ikisi de geriye çekilerek temkinli bir şekilde birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar.

"Ben kıza oynuyorum."

Elend koridordan ona doğru topallayarak gelen bir şekli fark ederek döndü. Clubs Elend'in yanına gelip durarak on boxinglik bir sikkeyi tak diye parmaklığın üstüne koydu. Elend generale gülümsediğinde Clubs ona ters ters baktı, bunun genel olarak Clubs'ın gülümseme yöntemi olduğu kabul ediliyordu. Dockson dışında, Elend Vin'in çetesinin diğer üyelerine çabucak ısınmıştı. Ancak Clubs'a alışması biraz zaman almıştı. Tıknaz adamın boğumlu bir mantar gibi bir yüzü vardı ve gözleri de her zaman memnuniyetsizlikle kısılıymış gibi görünürdü, çoğu zaman sesinin tonuyla da uyumlu olan bir yüz ifadesiydi.

Ancak o yetenekli bir zanaatkâr ve aynı zamanda da bir Allomanser, bir Dumancı'ydı. Gerçi artık gücünü pek fazla kullanmıyordu. Bir yılın büyük bir kısmı boyunca, Clubs Elend'in askeri kuvvetlerinin generalliğini üstlenmişti. Elend Clubs'ın askerleri yönetmeyi nereden öğrendiğini bilmiyordu ama adamın bu konuda dikkate değer bir becerisi vardı. Büyük olasılıkla Clubs yeteneğini de, lakabının* kaynağı olan bacağındaki o yarayla aynı yerde kazanmıştı.

---

* Club: Değnek (çn)

"Onlar sadece pratik yapıyor Clubs," dedi Elend. "Bir 'kazanan' olmayacak."

"Sonunda ciddi bir dövüşle bitirecekler," dedi Clubs. "Her zaman öyle yapıyorlar."

Elend durakladı. "Sen benden Vin'e karşı bahse girmemi istiyorsun, biliyorsun," diye belirtti. "Bu sağlıklı olmayabilir."

"Ee?"

Elend gülümseyerek bir sikke çıkardı. Clubs hâlâ onun biraz gözünü korkutuyordu ve adamı gücendirme riskine girmek istemiyordu.

"Nerede benim o işe yaramaz yeğenim?" diye sordu Clubs dövüşü izlerken.

"Dikiz mi? Döndü mü?" diye sordu Elend. "Şehre nasıl girmiş?"

Clubs omzunu silkti. "Bu sabah benim kapımın eşiğine bir şey bırakmış."

"Bir hediye mi?"

Clubs homurdandı. "Yelva Şehri'ndeki uzman bir marangozdan bir tahta yontusuydu. Notta 'Sadece sana *gerçek* marangozların nelerle uğraştığını göstermek istedim, yaşlı adam,' yazıyordu."

Elend kıs kıs güldü ama Clubs ona rahatsız edici bir ifadeyle ters ters bakarken sesi kesilerek sustu. "Enik daha önce hiç bu kadar küstah olmamıştı," diye mırıldandı Clubs. "Yemin ederim, oğlanı sizin güruh bozdu."

Clubs neredeyse gülümsüyormuş gibi görünüyordu. Yoksa ciddi miydi? Elend hiçbir zaman adamın gerçekten göründüğü kadar huysuz mu olduğunu, yoksa kendisinin bir tür karmaşık esprinin kurbanı mı olduğuna karar verememişti.

"Ordu ne durumda?" diye sordu Elend en sonunda.

"Berbat," dedi Clubs. "Bir ordu mu istiyorsun? Bana onu eğitmek için bir yıldan daha uzun süre ver. Şu anda, o oğlanlara sopalı yaşlı kadınlardan oluşan bir kalabalığa karşı ancak güvenirim."

Harika, diye düşündü Elend.

"Şu anda fazla bir şey yapamayız gerçi," diye homurdandı Clubs. "Straff birkaç üstünkörü tahkimat yeri kazdırıyor ama daha çok sadece adamlarını dinlendiriyor. Saldırı haftanın sonuna kadar gelecek."

Avluda Vin ve Ham dövüşmeye devam ediyordu. Şu an için yavaştı, Ham prensipleri ya da duruşları açıklamak için duraklayarak zaman harcıyordu. Elend ve Clubs kısa bir süre için izlediler; antrenman gittikçe daha ciddileşiyor, turlar daha uzun sürüyor, iki dövüşçü de ayakları düzleştirilmiş toprak zeminden kül topakları kaldırırken terlemeye başlıyorlardı.

Vin güç, menzil ve eğitimleri arasındaki absürt farklara rağmen Ham'e karşı iyi dayanıyordu ve Elend de kendisini hafifçe gülümserken buldu. Onda özel bir şeyler vardı; Elend bunu neredeyse iki yıl önce onu Venture balo salonunda ilk kez gördüğü zaman fark etmişti. "Özel" lafının ne kadar hafif kaldığını ise ancak yeni yeni anlamaya başlıyordu.

Bir sikke tahta parmaklığın üstüne vuruldu. "Ben de paramı Vin'e yatırıyorum."

Elend şaşkınlıkla döndü. Konuşan adam diğerleriyle birlikte arkalarında durmuş, izleyen askerlerden biriydi. Elend kaşlarını çattı. "Kim..."

Sonra Elend kendi lafını kesti. Sakal yanlıştı, duruşu fazla dikti ama arkasında duran adamı tanıdıktı. "Dikiz?" diye sordu Elend inanamayarak.

Genç oğlan görünüşe göre sahte olan bir sakalın arkasından gülümsedi. "İyordu üzere tam seslen ben."

Elend'in başı anında ağrımaya başladı. "Lord Hükümdar adına, bana şiveye geri döndüğünü söyleme."

"Yok, sadece arada sırada biraz nostalji olsun diye," dedi Dikiz bir kahkahayla. Kelimelerinde Doğulu şivesinin izleri vardı; Elend'in oğlanı tanıdığı ilk birkaç ay boyunca, Dikiz tamamıyla anlaşılmazdı. Neyse ki oğlan sokak argosunu da, eski giysilerinin çoğu gibi, bir kenara atmayı başarmıştı. İki metreye yaklaşan on altı yaşındaki genç adam, Elend'in bir yıl önce tanışmış olduğu ufak tefek oğlana hiç benzemiyordu.

Dikiz Elend'in yanında parmaklığa yaslanırken genç bir oğlanın tembel duruşuna geçti ve üzerindeki asker görüntüsünü de tamamıyla yok etti; ki zaten de değildi.

"Kıyafet neden Dikiz?" diye sordu Elend yüzünü asarak.

Dikiz omzunu silkti. "Ben bir Sissoylu değilim. Biz daha sıradan casusların bilgi edinmek için pencerelere uçarak dışarıdan dinlemekten başka yollar bulması gerekir."

"Sen ne kadardır orada dikiliyorsun?" diye sordu Clubs yeğenine dik dik bakarak.

"Senin buraya gelmenin öncesinden beri Dırdır Dayı," dedi Dikiz. "Ve, soruna cevap olarak da, ben iki gün önce geri döndüm. Dockson'dan da önce aslında. Ben sadece göreve geri dönmeden önce bir parça mola vereyim diye düşünmüştüm."

"Farkında mısın bilmiyorum Dikiz ama biz savaştayız," dedi Elend. "Mola vermek için pek fazla zaman yok."

Dikiz omzunu silkti. "Ben sadece sizin beni tekrar bir yerlere göndermenizi istememiştim. Eğer burada bir savaş olacaksa, ben de etrafta olmak isterim. Anlarsın ya, heyecan için."

Clubs homurdandı. "Peki o üniformayı nereden buldun?"

"Ee... şey..." Dikiz yan tarafına doğru bir göz atınca bir an için Elend'in ilk tanışmış olduğu kararsız oğlanın küçük bir izi belli oldu.

Clubs küstah oğlanlar hakkında bir şeyler homurdandı ama Elend sadece güldü ve Dikiz'in omzuna bir şaplak attı. Oğlan başını kaldırarak gülümsedi. Her ne kadar en başta onu görmezden gelmesi kolay olsa da, Dikiz de Vin'in eski çetesinin diğer üyeleri kadar faydalı olduğunu kanıtlamıştı. Bir Kalaygöz, duyularını güçlendirmek için kalay yakabilen bir Siskan olarak, Dikiz çok uzaktan konuşmaları dinleyebiliyordu, uzaklardaki ayrıntıları seçebilmesinden ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Her neyse, hoş geldin," dedi Elend. "Batıdan ne haberler var?"

Dikiz başını salladı. "Çok fazla şuradaki Vırvır Dayı gibi konuşmak istemezdim ama haberler iyi değil. Lord Hükümdar'ın atiyumunun Luthadel'de olduğunu

hakkındaki o söylentileri hatırlıyor musun? Eh, onlar yine başladı. Bu sefer daha da güçlüler."

"Bunu atlattığımızı sanıyordum!" dedi Elend. Breeze ve takımı altı ayın büyük bir kısmını savaş beylerini atiyumun Elend Luthadel'de bulamadığı için başka bir şehirde gizlenmiş olabileceğine dair kandırmaya çalışarak ve söylentiler yayarak harcamıştı.

"Demek ki atlatmamışız," dedi Dikiz. "Ve... ben birilerinin bu söylentileri kasıtlı olarak yaydığını düşünüyorum. Sokaklarda düzmece bir hikâyeyi hissedebilecek kadar uzun süre bulundum ve bu dedikodunun kokusu yanlış. Birileri gerçekten de savaş beylerinin senin üstüne odaklanmasını istiyor."

Harika, diye düşündü Elend. "Breeze'in nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Dikiz omzunu silkti ama artık Elend'e dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu. Antrenmanı izliyordu. Elend tekrar Vin ve Ham'e doğru göz attı.

Clubs'ın öngörmüş olduğu gibi, ikili daha ciddi bir kapışmaya girmişti. Artık talimat yoktu; artık çabuk, tekrarlayan atışmalar yoktu. Ciddi bir şekilde çarpışıyor, toz ve dönen değneklerden oluşan bir arbedenin içinde dövüşüyorlardı. Kül etraflarında uçuşuyor, saldırılarının rüzgârıyla savruluyordu ve etraftaki koridorlarda daha da fazla asker izlemek için duraklamıştı.

Elend öne doğru eğildi. İki Allomanser arasındaki bir düelloda *yoğun* olan bir şeyler vardı. Vin bir saldırı denedi. Ancak Ham de aynı anda saldırdı, değneği şimşek hızında inmişti. Bir şekilde Vin kendi silahını zamanında yukarı kaldırdı ama Ham'in darbesinin gücü onu devirerek geriye doğru fırlattı. Vin yere bir omzunun üstüne düştü. Ama ufacık bir acı homurtusunu ancak çıkarmıştı ve bir şekilde bir elini de altına almıştı, kendisini yukarı fırlatarak ayaklarının üzerine indi. Bir an için kayarak dengesini sağladı ve değneğini yukarı kaldırdı.

Lehim, diye düşündü Elend. Sakar bir adamı bile becerikli yapardı. Ve normalde de zarif olan Vin gibi birisi için ise...

Vin'in gözleri kısıldı; doğuştan gelen inatçılığı çenesinin sıkılışından, yüzündeki hoşnutsuzluktan belli oluyordu. Vin yenilmeyi sevmezdi, rakibinin kendisinden daha güçlü olduğunun belli olduğu zamanlarda bile.

Elend antrenmanı sona erdirmelerini önerme niyetiyle tekrar doğruldu. O anda Vin ileri atıldı.

Ham beklentiyle değneğini kaldırıp, Vin menziline girerken savurdu. Vin yan tarafa doğru eğilerek saldırısının sadece birkaç santim yakınından geçti, sonra da kendi silahını çevirip Ham'in değneğinin arka tarafına bindirerek onun dengesini bozdu. Sonra da saldırmak için eğildi.

Ancak Ham hızlı toparlandı. Vin'in darbesinin kuvvetinin kendisini etrafında döndürmesine izin verdi ve hızını kullanarak değneğini doğrudan Vin'in göğsünü hedefleyen güçlü bir darbeyle salladı.

Elend haykırdı.

Vin zıpladı.

İtecek bir metali yoktu ama bunun bir önemi varmış gibi görünmüyordu. Ha-

vada en azından iki metre yükselerek kolaylıkla Ham'in değneğinin üstünden aştı. Darbe altından geçerken havada döndü, parmakları silahın hemen üzerindeki havaya dokunuyordu, kendi değneği de tek elli bir tutuşla hızla dönmekteydi.

Vin yere indiğinde değneği alçak bir savrulmayla ulumaya başlamıştı bile, ucu yer boyunca ilerlerken bir kül çizgisini kaldırıyordu. Değnek Ham'in bacaklarına arkadan bindirdi. Darbe Ham'in ayaklarını yerden kesti ve o da düşerken haykırdı.

Vin tekrar havaya sıçradı.

Ham sırtüstü toprağa düştü ve Vin de onun göğsüne indi. Sonra sakince değneğinin ucuyla Ham'in alnını tıklattı. "Ben yendim."

Ham sersemlemiş gibi görünerek yattı, Vin göğsünün üstünde çömelmişti. Toz ve küller sessizce avluya geri çöktüler.

"Vay anasını..." diye fısıldadı Dikiz, görünüşe göre izlemekte olan bir düzine kadar askerin paylaştığı bir hissi dile getirmişti.

En sonunda Ham güldü. "Peki. Beni yendin. Şimdi eğer ben bacaklarıma tekrar biraz hissetmeye başlamaları için masaj yapmaya çalışırken bana bir zahmet içecek bir şeyler getirirsen."

Vin gülümseyerek sıçrayıp göğsünden indi ve onun istediğini yapmak üzere koşturarak gitti. Ham başını sallayarak ayaklarının üstünde doğruldu. Sözlerine rağmen, yürürken sadece azıcık bir topallaması vardı; büyük olasılıkla bir bere olacaktı ama bu onu uzun süre için rahatsız etmezdi. Lehim insanın sadece gücünü, dengesini ve hızını değil, kişinin vücudunun doğal dayanıklılığını da arttırıyordu. Ham Elend'in bacaklarını paramparça edecek olan bir darbeye omzunu silkip geçebilirdi.

Ham onlara katılarak Clubs'a başıyla selam verdi ve Dikiz'i kolundan hafifçe yumrukladı. Sonra da parmaklığa yaslandı ve hafifçe yüzünü buruşturarak sol baldırını ovuşturdu. "Yemin ederim Elend, bazen o kızla antrenman, rüzgârla dövüşmeye çalışmak gibi. Asla benim olacağını düşündüğüm yerde olmuyor."

"Onu nasıl yaptı Ham?" diye sordu Elend. "Yani zıplamayı diyorum. O sıçrayış bir Allomanser için bile insanüstü gibi görünüyordu."

"Çelik kullandı, değil mi?" dedi Dikiz.

Ham başını olumsuzca salladı. "Hayır, hiç sanmam."

"O zaman nasıl?" diye sordu Elend.

"Allomanserler güçlerini metallerinden çekerler," dedi Ham içini çekerek ayağını yere indirirken. "Bazıları daha fazlasını çıkarmayı başarabilir ama gerçek güç metalin kendisinden gelir, insanın vücudundan değil."

Elend durakladı. "Ee?"

"E'si, bir Allomanser'in inanılmayacak kadar kuvvetli olması için fiziksel olarak güçlü olmasına gerek yoktur," dedi Ham. "Eğer Vin bir Ferusimyacı olsaydı farklı olurdu; eğer Sazed'i *kendi* gücünü arttırırken görürseniz, onun kasları büyüyecektir. Ama Allomansi'de bütün güç doğrudan metalden gelir.

"Şimdi, ben de dâhil çoğu Haydut düşünüyor ki; kendi vücutlarımızı güçlü yapmak sadece kuvvetimizi arttıracaktır. Ne de olsa lehim yakan kaslı bir adam, Allomantik gücü eşit olan sıradan bir adamdan o kadar daha güçlü olacaktır."

Ham çenesini ovuşturarak gözlerini Vin'in gitmiş olduğu geçide dikti. "Ama... eh, ben başka bir yolun da olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Vin ufak tefek bir şey ama lehim yaktığı zaman, herhangi bir sıradan savaşçıdan birkaç kat daha güçlü oluyor. Vin bütün o gücü küçük bir gövdeye dolduruyor ve devasa kasların ağırlığıyla da uğraşmak zorunda değil. O sanki... bir böcek gibi. Kütlesinin ya da vücudunun işaret ettiğinden çok daha güçlü. O yüzden de, zıpladığı zaman *zıplıyor*."

"Ama sen hâlâ ondan daha güçlüsün," dedi Dikiz.

Ham başıyla onayladı. "Ve ben de bundan faydalanabilirim, eğer ona vurmayı başarabildiğimi varsayacak olursak. Bunu yapması gittikçe daha da zorlaşıyor."

Vin en sonunda geri döndü, bir testi soğutulmuş meyve suyu taşıyordu. Görünüşe göre avluda el altında tutulan ılık biradan biraz almak yerine, kaleye kadar bütün yolu gitmeye karar vermişti. Ham'e büyük bir kupa verdi ve Elend ve Clubs için de birer kupa getirmeyi düşünmüştü.

"Hey!" dedi Dikiz Vin kupaları doldururken. "Ya ben?"

"O sakal sende saçma duruyor," dedi Vin doldurmaya devam ederek.

"O yüzden de bana içecek bir şey yok mu?"

"Hayır."

Dikiz durakladı. "Vin sen garip bir kızsın."

Vin gözlerini devirdi, sonra da avlunun bir köşesinde duran su fıçısına doğru baktı. Yanında duran kalay bardaklardan bir tanesi havaya fırlayıp avlu boyunca uçarak geldi. Vin elini uzatıp bir şaplak sesiyle bunu yakaladı ve Dikiz'in önünde parmaklığın üstüne koydu. "Mutlu oldun mu?"

"Sen bana içecek bir şeyler koyduğun zaman olacağım," dedi Dikiz, Clubs homurdanarak kendi kupasından bir yudum alırken. Sonra yaşlı general uzandı ve parmaklığın üstündeki sikkelerin iki tanesini kaydırıp aldı ve cebine attı.

"Hey, doğru!" dedi Dikiz. "Bana da borçlusun El. Sökül paraları."

Elend kupasını indirdi. "Ben iddiayı hiç kabul etmedim ki."

"Mızmız Dayı'nın parasını verdin. Bana niye vermiyorsun?"

Elend durakladı, sonra da içini çekerek bir on boxinglik sikke çıkardı ve bunu Dikiz'inkinin yanına koydu. Oğlan gülümseyerek ikisini de ustalıklı bir sokak hırsızı hareketiyle kaptı. "Kazandığın için sağ ol Vin," dedi bir göz kırpışla.

Vin Elend'e kaşlarını çattı. "Sen bana karşı mı iddiaya girdin?"

Elend gülerek onu öpmek için parmaklığın üstünden uzandı. "İsteyerek değil. Beni Clubs zorladı."

Clubs bu yoruma burun kıvırdı, meyve suyunun kalanını da başına dikti, sonra da tekrar doldurulması için kupasını uzattı. Vin karşılık vermediği zaman, Dikiz'e dönerek oğlana imalı bir şekilde kaşlarını çattı. En sonunda Dikiz içini çekerek kupayı doldurmak için testiyi aldı.

Vin hâlâ hoşnutsuzluk ile Elend'i süzüyordu.

"Ben olsam dikkatli olurdum Elend," dedi Ham bir kıkırdamayla. "Epey sert vurabiliyor..."

Elend başını salladı. "Etrafta silahlar varken onu kışkırtmayacak kadar akıllı olmam gerekir, hı?"

"Sen onu bana sor," dedi Ham.

Vin bu yorumun üstüne burnunu çekti, parmaklığın etrafından dolanarak Elend'in yanında durabilmek için geldi. Elend kolunu ona doladı ve bunu yaparken Dikiz'in gözlerinde kısa bir kıskançlık ışığı yakaladı. Elend oğlanın bir süredir Vin'den hoşlandığından şüphe ediyordu ama, eh, Elend bunun için onu gerçekten de suçlayamazdı.

Dikiz başını salladı. "Benim de kendime bir kadın bulmam lâzım."

"O sakalın bir faydası olmayacak," dedi Vin.

"Bu sadece bir kılık Vin," dedi Dikiz. "El, sen bana bir unvan filan versen olmaz mı?"

Elend gülümsedi. "Ben bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum Dikiz."

"Senin için işe yarıyordu."

"Ee, onu bilmem," dedi Elend. "Her nedense, ben Vin'in bana unvanıma yüzünden değil de, unvanıma *rağmen* âşık olduğunu düşünüyorum."

"Ama ondan önce başkaları da vardı," dedi Dikiz. "Asil kızlar."

"Bir iki tane," diye itiraf etti Elend.

"Gerçi Vin'in rakiplerini öldürmek gibi bir huyu var," diye iğneledi Ham.

Elend güldü. "Bak şimdi, o bunu sadece bir kere yaptı. Ve ben Shan'ın bunu hak ettiğini düşünüyorum. Ne de olsa, o sırada o bana suikast düzenlemeye çalışıyordu." Başını eğerek sevgiyle gözlerini Vin'e dikti. "Gerçi itiraf etmem gerekir ki, Vin varken diğer kadınların işi biraz *zor*. O etraftayken, diğer herkes onunla kıyaslandığında sıkıcı görünüyor."

Dikiz gözlerini devirdi. "Onları öldürdüğü zaman daha ilginç oluyor."

Ham kıs kıs gülerek Dikiz'e biraz daha meyve suyu doldurttu. "Eğer onu bırakmaya kalkacak olursan sana ne yapacağını ancak Lord Hükümdar bilir Elend."

Vin anında katılaşarak Elend'i biraz daha sıkıca kavradı. Çok fazla kereler terk edilmişti. Yaşadıkları her şeyden sonra bile, onun evlenme teklifinden sonra bile, Elend Vin'e onu bırakmayacağına dair söz verip durmak zorunda kalıyordu.

Konuyu değiştirme zamanı, diye düşündü Elend anın neşesi solarken. "Neyse, sanırım ben yiyecek bir şeyler almak için mutfaklara uğrayacağım. Sen de geliyor musun Vin?" dedi.

Vin gökyüzüne bir göz attı, büyük olasılıkla havanın kararmasına ne kadar kaldığını kontrol ediyordu. En sonunda başıyla onayladı.

"Ben de geleceğim," dedi Dikiz.

"Hayır, gitmeyeceksin," dedi Clubs oğlanı boynunun arkasından kavrayarak. "Sen tam burada kalacak ve benim askerlerimden bir tanesinin üniformasını tam olarak nereden bulduğunu açıklayacaksın."

Elend kıs kıs gülerek Vin'i uzaklaştırdı. Doğruyu söylemek gerekirse, konuşmanın biraz tatsız biten sonuna rağmen, gelip antrenmanı izlemiş olduğu için

kendisini daha iyi hissediyordu. Kelsier'in çetesinin üyelerinin en korkunç durumlarda bile gülebiliyor ve durumu hafife alabiliyor olmaları garipti. Kendisine sorunlarını unutturabiliyorlardı. Belki bu da Firari'den kalmıştı. Kelsier görünüşe göre durum ne kadar kötü olursa olsun, gülmekte ısrar ediyordu. Bu onun için bir isyan çeşidi olmuştu.

Bunların hiçbirisi sorunları ortadan kaldırmıyordu. Hâlâ zar zor savunabilecekleri bir şehirde, kendilerininkinden birkaç kat daha büyük olan bir orduyla yüzleşiyorlardı. Ama eğer böyle bir durumdan kurtulabilecek birileri varsa, bu da Kelsier'in çetesi olurdu.

O gece daha sonra midesini Elend'in ısrarı üzerine doldurmuş olan Vin, Elend ile beraber odalarına doğru gitti.

Yerde, bugün erken saatlerde satın aldığı kurt köpeğinin kusursuz bir kopyası oturuyordu. Ona gözlerini dikti, sonra da başını eğdi. "Hoş geldiniz Hanımım," dedi kandra hırıltılı, boğuk bir sesle.

Elend takdir ile ıslık çaldı ve Vin de yaratığın etrafında bir daire çizerek döndü. Her kıl kusursuz bir şekilde yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Eğer konuşmuş olmasaydı, insan asla bunun gerçek köpek olmadığını anlayamazdı.

"Sesi nasıl başarıyorsun?" diye sordu Elend meraklı bir şekilde.

"Bir ses kutusu kemikten değil, etten oluşan bir yapıdır Majesteleri," dedi OreSeur. "Daha yaşlı kandralar vücutlarını sadece kopyalamayı değil, manipüle etmeyi de öğrenirler. Benim hâlâ tam hatlarını ezberlemek ve tekrar yaratabilmek için bir insanın cesedini sindirmem gerekli. Ancak bazı şeyleri doğaçlama olarak halledebilirim."

Vin başını sallayarak onayladı. "O yüzden mi bu vücudu yapmak söylediğinden daha uzun zaman aldı?"

"Hayır, Hanımım," dedi OreSeur. "Tüyler. Sizi uyarmadığım için üzgünüm, postu bu şekilde yerleştirmek büyük miktarda hassasiyet ve çaba gerektiriyor."

"Aslında söylemiştin," dedi Vin elini sallayarak.

"Vücut hakkında ne düşünüyorsun OreSeur?" diye sordu Elend.

"Dürüst olarak mı Majesteleri?"

"Elbette."

"Bu aşağılayıcı ve küçültücü," dedi OreSeur.

Vin bir kaşını kaldırdı. *Bu senin için fazla cüretkârca Renoux*, diye düşündü. *Bugün biraz kavgacı hissediyoruz, öyle mi?*

OreSeur ona göz attı ve Vin de başarısız bir şekilde köpek yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı.

"Ama sen yine de vücudu giyeceksin, değil mi?" dedi Elend.

"Elbette Majesteleri," dedi OreSeur. "Kontrat'ı çiğnemektense ölürüm. O hayattır."

Elend Vin'e sanki çok önemli bir şeyi kanıtlamış gibi başını salladı.

Kim olsa sadakat iddiasında bulunabilir, diye düşündü Vin. *Eğer birilerinin onurlu olacaklarını garantileyen bir "Kontratı" varsa, daha bile iyi. Bu en sonunda sana ihanet ettikleri zaman şaşkınlığını daha da şiddetlendirir.*

Elend'in bir şey beklediği belliydi. Vin içini çekti. "OreSeur, biz gelecekte birlikte daha fazla zaman geçireceğiz."

"Eğer sizin istediğiniz buysa Hanımım."

"Öyle olup olmadığından emin değilim," dedi Vin. "Ama yine de bu olacak. O vücudun içinde ne kadar iyi hareket edebilirsin?"

"Yeteri kadar iyi Hanımım."

"Gel o zaman," dedi Vin. "Görelim bakalım ayak uydurabilecek misin."

Ancak ayrıca tüm bildiklerimin, hikâyemin unutulmasından da korkuyorum. Gelecek olan dünya için korkuyorum. Planlarımın başarısız olmasından korkuyorum.

Zifir'den bile daha beter bir kaderden korkuyorum.

7

SAZED HİÇBİR ZAMAN TOPRAK ZEMİNLERDEN memnun olmak için bir sebebinin olabileceğini düşünmemişti. Ancak onların okuma yazma öğretmekte oldukça faydalı oldukları ortaya çıkmıştı. Uzun bir sopayla toprağa birkaç kelime yazarak yarım düzine öğrencisine bir örnek gösterdi. Onlar da kelimeleri birkaç kere tekrar yazarak kendi kopyalarını karalamaya başladılar.

Bir yıl boyunca çeşitli kırsal skaa gruplarının arasında yaşadıktan sonra bile, Sazed hâlâ onların sahip oldukları her şeyin ne kadar yetersiz olduğuna şaşırıyordu. Değil kâğıt ve mürekkep, bütün köyde tek bir parça tebeşir bile yoktu. Çocukların yarısı ortalıkta çıplak dolaşıyordu ve tek sığınakları da derme çatma çatılı, tek odalı uzun binalar olan ağıllardı. Skaaların tarım aletleri vardı neyse ki, ama avlanmak için herhangi bir türde yay ya da sapanları yoktu.

Sazed plantasyonun terk edilmiş malikânesine yaptıkları bir keşif seferinde başı çekmişti. Geride çok az şey bırakılmıştı. Köyün yaşlılarına insanlarını kış için malikâneye yerleştirmelerini önermişti ama bunu yapacaklarından şüpheliydi. Malikâneyi ziyaret ederken korku içindeydiler ve pek çoğu da Sazed'in yanından ayrılmaya gönüllü olmamıştı. Orası onlara lordları, ve lordlar ise acıyı hatırlatıyordu.

Öğrencileri karalamaya devam etti. Yaşlılara okuma yazmanın neden önemli olduğunu anlatmak için epey bir çaba sarf etmişti. En sonunda ona birkaç öğrenci seçmişlerdi; bu kısmen, Sazed emindi ki, onu yatıştırmak içindi. Onların yazmasını izlerken yavaş yavaş başını salladı. Onların öğrenmelerinde hiç tutku yoktu. Onlara emredilmiş olduğu ve de "Üstat Terrisli" öyle istediği için geliyorlardı; herhangi bir gerçek eğitim arzuları olduğu için değil.

Çöküş'ten önceki günlerde, Sazed sık sık Lord Hükümdar gittiği zaman dünyanın nasıl olacağını hayal ederdi. O kafasında Sırdaşlar'ın açığa çıkmalarını, unutulmuş bilgiler ve gerçekleri heyecanlı, müteşekkir olan bir halka aktarmalarını canlandırmıştı. O geceleri sıcak bir ateşin önünde ders vermeyi, hevesli bir seyirci kitlesine hikâyeler anlatmayı hayal etmişti. Hiçbir zaman durup da çalışabilir erkeklerinden yoksun bırakılmış, insanları geceleri geçmişten gelen hikâyelere kafasını yoramayacak kadar tükenmiş bir köy düşünmemişti. Onun varlığı yüzünden müteşekkirden çok rahatsızmış gibi görünen bir halkı hayal etmemişti.

Onlara karşı sabır göstermelisin, dedi Sazed kendi kendine sertçe. Onun hayalleri şimdi kibir gibi görünüyordu. Kendisinden önceki Sırdaşlar, bilgilerini sessiz ve güvenle saklayarak ölmüş olan yüzlercesi, hiçbir zaman övgü ya da mükâfat beklememişti. Onlar büyük görevlerini ağırbaşlı bir gizlilik içinde yerine getirmişlerdi.

Sazed kalktı ve öğrencilerinin yazılarını inceledi. Daha iyiye gidiyorlardı, harflerin hepsini tanıyabiliyorlardı. Pek fazla bir şey değildi, ama bir başlangıçtı. Gruba başını sallayarak, akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım etmeleri için gitmelerine izin verdi.

Eğildiler ve sonra da dağıldılar. Sazed de onları takip ederek dışarı çıktı, sonra da gökyüzünün ne kadar karanlık olduğunu fark etti; büyük olasılıkla öğrencilerini fazla geç vakte kadar tutmuştu. Tepeciğe benzer ağılların arasında gezinirken başını salladı. Hâlâ renkli V şeklinde desenleri olan vekilharç cüppesini giyiyordu ve küpelerinden de birkaç tanesini takmıştı. Eski âdetlere tanıdık oldukları için uyuyordu, her ne kadar ayrıca baskının bir sembolü olsalar da. Gelecek Terris nesilleri nasıl giyinecekti? Onlara Lord Hükümdar tarafından dayatılmış bir yaşam tarzı, kültürlerinin doğal bir parçası hâline mi gelmiş olacaktı?

Köyün kıyısında durarak güney vadisinin geçidi boyunca baktı. Arada bir kahverengi sarmaşıklar ya da çalılarla bölünen kararmış toprakla doluydu. Sis yoktu elbette, sis sadece geceleri gelirdi. Hikâyelerde yanlışlık olmalıydı. Onun gördüğü şeyin de rastlantı olması gerekirdi.

Ve değilse de ne önemi vardı? Böyle şeyleri incelemek onun üstüne vazife değildi. Şimdi Çöküş gelmiş olduğuna göre, onun zamanını aptalca hikâyeleri kovalayarak değil, bilgisini yayarak geçiriyor olması gerekirdi. Sırdaşlar artık araştırmacı değil, öğretmenlerdi. Sazed yanında binlerce kitap taşıyordu; tarım hakkında, sağlık hakkında, idarecilik hakkında ve tıp hakkında bilgiler. Onun bu şeyleri skaalara vermesi gerekiyordu. Sinod'un karar vermiş olduğu şey buydu.

Ancak yine de Sazed'in bir parçası buna direniyordu. Bu kendisini son derece suçlu hissetmesine neden oluyordu, köylülerin Sazed'in öğretilerine ihtiyacı vardı ve o da onlara yardım etmeyi çok istiyordu. Ancak... bir şeyleri *tıskalamakta* olduğunu hissediyordu. Lord Hükümdar ölmüştü ama hikâye bitmiş gibi görünmüyordu. Sazed'in fark etmemiş olduğu bir şeyler mi vardı?

Hatta Lord Hükümdar'dan bile daha büyük olan bir şeyler? O kadar büyük, o kadar geniş bir şeyler ki, görmesi bile mümkün olmayan?

Ya da ben sadece başka bir şeylerin olmasını *mı istiyorum?* diye merak etti. *Yetişkin hayatımın büyük bir kısmını direnerek ve mücadele ederek, diğer Sırdaşlar'ın delilik dediği riskleri alarak geçirdim. Ben göstermelik itaatkârlık ile tatmin olmuyordum, isyana da katılmam gerekliydi.*

O isyanın başarısına rağmen, Sazed'in kardeşleri onu hâlâ bunlarla ilişkisi yüzünden affetmemişti. Sazed, Vin ve diğerlerinin kendisini uysal olarak gördüklerini biliyordu, ama diğer Sırdaşlar'la kıyaslandığı zaman Sazed çılgın bir adamdı. Sabırsızlığı yüzünden bütün tarikatı tehlikeye atmış olan düşüncesiz, güvenilmez bir aptal. Onlar görevlerinin beklemek, Lord Hükümdar'ın artık olmayacağı günü gözlemek olduğuna inanırdı. Ferusimyacılar açık açık isyan ederek riske atılmak için fazlasıyla azdı.

Sazed onlara itaatsizlik etmişti. Şimdi ise bir öğretmenin huzurlu hayatını sürdürmekte sorun yaşıyordu. Bu onun bilinçaltındaki bir parçasının insanlığın hâlâ tehlike içinde olduğunu biliyor olmasından dolayı mıydı, yoksa o sadece önemsiz olmayı mı kendine yediremiyordu?

"Üstat Terrisli!"

Sazed hızla döndü. Ses dehşet içindeydi. *Sislerde bir ölüm daha mı?* diye düşündü Sazed anında.

Diğer skaaların korku içindeki sese rağmen ağıllarının içinde kalmaları oldukça ürkütücüydü. Birkaç kapı aralandı ama çığlığı atan koşarak Sazed'in yanına gelirken hiç kimse endişeyle, ya da hatta merakla bile, dışarı fırlamadı. Bu tarla işçilerinden bir tanesiydi; yapılı, orta yaşlı bir kadın. O yaklaşırken Sazed rezervlerini kontrol etti; üzerinde elbette ki güç için lehimaklı ve hız için de çok küçük bir çelik yüzüğü vardı. Bir anda bugün için sadece birkaç tane daha bilezik takmış olmayı diledi.

"Üstat Terrisli!" dedi kadın nefes nefese. "Ah, o geri geldi! O bizi almaya geldi!"

"Kim?" diye sordu Sazed. "Sislerin içinde ölen adam mı?"

"Hayır Üstat Terrisli. *Lord Hükümdar.*"

Sazed onu köyün hemen dışında ayakta dururken buldu. Şimdiden hava kararmaya başlamıştı ve Sazed'i getirmiş olan kadın da korku içinde ağılına geri dönmüştü. Sazed zavallı insanların ne hissettiğini sadece hayal edebiliyordu; dışarıda pusuda bekleyen tehlike yüzünden endişe içinde olmalıydılar ama gecenin ve getireceği sislerinin başlangıcı yüzünden de kapana kısılmışlardı.

Ve bu meşum bir tehlikeydi de. Yabancı aşınmış yolun üzerinde sessizce bekliyordu, siyah bir cüppe giymişti ve neredeyse Sazed'in kendisi kadar uzun boyluydu. Adam keldi ve hiç takı da takmıyordu, gözlerinin oyuklarına sivri uçlarından çakılmış demir kazıklar sayılmazsa.

Lord Hükümdar değildi. Bir Çelik Sorgucu'ydu.

Sazed hâlâ yaratıkların yaşamaya nasıl devam edebildiğini anlamıyordu. Kazıklar Sorgucu'nun göz yuvalarını tamamıyla doldurmaya yetecek kadar genişti; ya-

kılırken gözleri yok etmişlerdi ve sivri uçları da kafatasının arkasından biraz dışarı çıkıyordu. Yaralardan sızan hiç kan yoktu; her nedense, bu onların daha da garip görünmelerine neden oluyordu.

Neyse ki Sazed bu karşısındaki Sorgucu'yu tanıyordu. "Marsh," dedi sessizce sisler oluşmaya başlarken.

"Sen izini sürmesi çok zor bir kişisin Terrisli," dedi Marsh ve ses tonu Sazed'i şoke etti. Değişmiş, bir şekilde daha gıcırtılı, daha rahatsız edici hâle gelmişti. Artık sesinde bir hırıltı havası vardı, öksürüğü olan bir adam gibiydi. Tıpkı Sazed'in duymuş olduğu diğer Sorgucular'a benziyordu.

"İzimi sürmek mi?" diye sordu Sazed. "Ben başkalarının beni bulmaya gerek duyacaklarını düşünmemiştim."

"Yine de ben gerek duydum," dedi Marsh güneye doğru dönerek. "Senin benimle gelmen gerekiyor."

Sazed kaşlarını çattı. "Ne? Marsh, benim burada yapacak işlerim var."

"Önemsiz," dedi Marsh tekrar dönerek gözsüz bakışını Sazed'in üzerine odaklarken.

Bana mı öyle geliyor, yoksa bizim son görüşmemizden bu yana garipleşmiş mi? Sazed titredi. "Neler oluyor Marsh?"

"Seran Kabinesi boş."

Sazed durakladı. Kabine güneydeki bir Nezaret üssüydü, Çöküş'ten sonra Lord Hükümdar'ın dininin yüksek obligatörlerinin ve Sorgucular'ın çekilmiş oldukları bir yerdi.

"Boş mu? Bu pek olası değil, diye düşünüyorum ben."

"Yine de doğru," dedi Marsh. Konuşurken vücut dilini hiç kullanmıyordu; ne bir jest yapıyordu, ne de yüzünde herhangi bir hareket vardı.

"Ben..." Sazed'in sesi azalarak sustu. *Kabine'nin kütüphanelerinde kim bilir ne türden bilgiler, harikalar, sırlar gizlidir.*

"Senin benimle gelmen gerek," dedi Marsh. "Eğer kardeşlerim bizi keşfedecek olursa, yardıma ihtiyacım olabilir."

Kardeşlerim. Ne zamandan beri Sorgucular Marsh'ın "kardeşleri" oldu? Marsh onların arasına Kelsier'in Son İmparatorluk'u devirme planının bir parçası olarak sızmıştı. O onların içinde bir haindi, onların kardeşi değildi.

Sazed durakladı. Marsh loş ışıkta profilden... doğal değilmiş, hatta rahatsız ediciymiş gibi görünüyordu. Tehlikeli.

Aptal olma, diye azarladı kendisini Sazed. Marsh Kelsier'in abisiydi; Firari'nin hayatta olan son akrabasıydı. Bir Sorgucu olarak Marsh'ın Çelik Nezaret üzerinde otoritesi vardı ve obligatörlerin pek çoğu isyanla olan ilişkisine rağmen onun sözünü dinlemişlerdi. O Elend Venture'nın yeni hükümeti için paha biçilmez bir kaynak olmuştu.

"Git eşyalarını topla," dedi Marsh.

Benim yerim burada, diye düşündü Sazed. *Halka öğretmenlik etmek, kendi egomun peşinden koşarak taşrada gezip tozmak değil.*

Ama yine de...

"Sisler gündüzleri geliyor," dedi Marsh sessizce.

Sazed başını kaldırdı. Marsh bakışını ona dikmişti, kazıklarının başları güneş ışığının son kırıntılarında yuvarlak diskler gibi ışıldıyordu. Bâtıl inançlı skaalar Sorgucular'ın zihinleri okuyabildiğini düşünürdü, gerçi Sazed bunun aptalca olduğunu biliyordu. Sorgucular'da Sissoyluların güçleri vardı ve bu nedenle de başka insanların duygularını etkileyebilirlerdi ama akıllarını okumaları mümkün *değildi*.

"Neden öyle dediniz?" diye sordu Sazed.

"Çünkü bu doğru," dedi Marsh. "Bu iş bitmedi Sazed. Daha hâlâ başlamadı bile. Lord Hükümdar... o sadece bir ertelemeydi. Bir dişli. Şimdi o gittiğine göre, bizim çok az zamanımız kaldı. Benimle birlikte Kabine'ye gel, hâlâ fırsatımız varken orayı araştırmamız gerekiyor."

Sazed durakladı, sonra da başını sallayarak onayladı. "Gidip köylülere açıklama yapayım. Bu akşam ayrılabiliriz, diye düşünüyorum ben."

Marsh başıyla onayladı ama Sazed köye geri dönerken hareket etmedi. O öylece kalarak, etrafında sisler toplanırken karanlıkta ayakta durdu.

Her şey tekrar zavallı Alendi'ye gelip dayanıyor. Onun için üzülüyorum ve de onun katlanmaya zorlanmış olduğu her şey için. Onun dönüşmek zorunda kaldığı şey için.

8

VİN KENDİSİNİ SİSLERİN İÇİNE FIRLATTI. Gece havasının içinde yükselerek karanlık evlerin ve sokakların üzerinden geçti. Arada bir sinsi bir ışık topağı sislerin içinde parlıyordu, bir muhafız devriyesi ya da belki de geç saatlerde dışarıda olan şanssız bir yolcu.

Vin alçalmaya başladı ve anında önüne doğru bir sikke fırlattı. Bunu İtti ve Vin'in ağırlığı sikkeyi sessiz derinliklere doğru gönderdi. Sikke aşağıdaki sokağa çarpar çarpmaz, İtişi Vin'i yukarı doğru savurdu ve o da tekrar havanın içine doğru yaylandı. Hafif İtmeler çok zordu, o yüzden de Vin'in İttiği her sikke, yaptığı her sıçrama, onu havaya doğru korkunç bir hızla fırlatıyordu. Bir Sissoylunun sıçrayışı bir kuşun uçuşuna benzemezdi. Bu daha çok seken bir okun rotası gibiydi.

Ama yine de bunda bir zarafet vardı. Vin şehrin üzerinde yay çizerken derin derin nefes alarak serin, nemli havayı tattı. Gündüzleri Luthadel'de yanan demir ocaklarının, güneşin pişirdiği çöplerin ve yağan küllerin kokusu olurdu. Ancak geceleri sisler havaya güzel ve serin bir tazelik, neredeyse bir temizlik verirdi.

Vin çizdiği yayın zirvesine ulaştı ve momentumu değişirken sadece kısa bir an için havada asılı kaldı. Sonra da şehre doğru geri düşmeye başladı. Sispelerininin püskülleri etrafında dalgalanıyor, saçlarına karışıyordu. Gözleri kapalı olarak düştü, sislerin içindeki ilk birkaç haftasını, Kelsier'in rahat ancak dikkatli gözetimi altındaki eğitimini hatırlıyordu. Vin'e bunu o vermişti. Özgürlük. Bir Sissoylu olarak geçen iki yıla rağmen, Vin sislerin arasından süzülürken duyduğu sarhoş edici hayranlık hissini hiç kaybetmemişti.

Gözleri kapalı çelik yaktı ve çizgiler yine de belirdi, göz kapaklarının içindeki siyahlığın üstüne yayılmış iplik benzeri mavi çizgilerden bir demet gibi görünüyor-

lardı. Aşağıya ve arkasına doğru işaret eden iki tanesini seçti ve İtip kendisini başka bir yay çizecek şekilde yukarı doğru fırlattı.

Bu olmadan ben ne yapıyordum? diye düşündü Vin gözlerini açıp, kolunu sallayarak sispelerinini arkasına doğru savururken.

Nihayet tekrar düşmeye başladı ama bu sefer bir sikke fırlatmadı. Kol ve bacaklarını güçlendirmek için lehim yaktı ve Venture Kalesi'nin bahçelerini çevreleyen duvarın üstüne bir gümlemeyle indi. Tuncu yakınlarda hiçbir Allomantik etkinlik işareti olmadığını gösteriyordu ve çeliği ise kaleye doğru hareket etmekte olan herhangi bir olağandışı metal cismi ortaya çıkarmamıştı.

Vin birkaç saniye için karanlık duvarın üstünde çömelerek durdu, hemen kıyısındaydı, ayak parmakları taşın kenarını kavramıştı. Ayaklarının altındaki taş serindi ve kalayı derisini normalden çok daha hassaslaştırıyordu. Duvarın temizlenmesinin gerekli olduğunu hissedebiliyordu, gecelerin nemliliği yüzünden ve gündüz de yakınlardaki bir kule tarafından güneşten korunduğu için kenarı boyunca yosunlar yetişmeye başlamıştı.

Vin sessiz kalarak hafif bir meltemin sisleri itmesini ve çalkalamasını izledi. Aşağıdaki sokaktan gelen hareketi görmeden önce duymuştu. Gölgelerin içinde bir kurt köpeğinin şeklini fark etmeden önce rezervlerini kontrol ederek gerilmişti bile.

Duvarın kenarından aşağı bir sikke attı, sonra da aşağı atladı. Vin düşüşünü yavaşlatmak için sikkeyi şöyle bir İterek sessizce önüne inerken OreSeur bekliyordu.

"Hızlı hareket ediyorsun," diye belirtti Vin takdirle.

"Tek yapmam gereken saray bahçelerinin etrafını dolanmaktı Hanımım."

"Yine de bu sefer bana daha önce hiç yapmadığın kadar yakın kaldın. O kurt köpeği vücudu bir insanınkinden daha *hızlı*."

OreSeur durakladı. "Sanırım öyledir," diye itiraf etti.

"Beni şehrin içinde de takip edebileceğini düşünüyor musun?"

"Büyük ihtimalle," dedi OreSeur. "Eğer beni kaybedecek olursanız, tekrar bulmanız için bu noktaya geri döneceğim."

Vin döndü ve koşarak bir yan sokağa daldı. OreSeur da sonra sessizce arkasından fırlayarak onu takip etti.

Bakalım daha zahmetli bir kovalamacada ne kadar iyi, diye düşündü Vin lehim yakarak hızını arttırırken. Serin kaldırım taşlarının üstünde her zamanki gibi çıplak ayaklarla koştu. Sıradan bir adam asla böyle bir hızı koruyamazdı. Eğitimli bir koşucu bile çabucak yorulacağından, kendisine ayak uyduramazdı.

Ama lehim ile Vin saatler boyunca aşırı hızlarda koşabilirdi. O karanlık, sislerin hükmettiği sokak boyunca hızla giderken lehim ona güç veriyor, gerçeküstü bir denge hissi sağlıyordu, çıplak ayaklar ve pelerin püsküllerinden oluşan bir fırtınaydı.

OreSeur ona ayak uydurdu. Derin nefesler alarak gecenin içinde Vin'in yanında sıçraya sıçraya gidiyordu, koşusuna odaklanmıştı.

Etkileyici, diye düşündü Vin, sonra da bir ara sokağa saptı. Sokağın sonundaki

altı ayak yüksekliğindeki çitin üstünden rahatça zıplayarak düşük seviyeli asilin birinin malikânesinin bahçesine girdi. Islak çimenlerin üstünde kayarak hızla döndü ve izledi.

OreSeur tahta çitin tepesini aştı, karanlık köpek silueti sislerin arasından düşerek Vin'in önündeki bahçe toprağının üstüne kondu. Duraklayarak butlarının üstünde oturdu, sessizce, nefes nefese bekliyordu. Gözlerinde meydan okuyan bir bakış vardı.

Pekâlâ, diye düşündü Vin bir avuç dolusu sikke çıkararak. *Bunu da takip et bakalım.*

Yere bir sikke attı ve kendisini geriye doğru havanın içine fırlattı. Sislerde savrularak döndü, sonra da bir kuyunun tıpasını İterek kendisini yan tarafa doğru gönderdi. Bir çatının üstüne kondu ve başka bir sikkeyi kendisini aşağıdaki sokağın üstünden İtmek için kullanarak zıpladı.

Gerekli olduğu zaman sikkeler kullanarak çatıdan çatıya zıplayıp ilerlemeye devam etti. Arada bir arkasına bir göz atıyor ve ayak uydurmak için çabalayan karanlık bir şekli görüyordu. OreSeur onu bir insan olarak nadiren takip etmişti; çoğu zaman Vin onunla belli noktalarda buluşuyordu. Gecenin içinde hareket etmek, sislerin içinden sıçramak... bunlar bir Sissoylunun gerçek dünyasıydı. Elend ona OreSeur'u da yanında götürmesini söylerken ne istediğinin farkında mıydı? Eğer Vin aşağıdaki sokaklarda kalacak olursa, kendisini savunmasız bırakmış olurdu.

Bir çatının üstüne konarak binanın taş kenarını kavrarken ani bir sarsıntıyla durdu, üç kat aşağısındaki bir sokağın üstüne doğru sarkıyordu. Dengesini korudu, sis aşağısında girdaplanıyordu. Her şey sessizdi.

Eh, bu uzun sürmedi, diye düşündü Vin. *Sadece Elend'e onun bana ayak uyduramayacağını...*

OreSeur'un köpek silueti kısa bir mesafe ilerisinde çatının üstüne gümleyerek indi. Sessizce yürüyerek yanına geldi, sonra da butlarının üstünde otururak beklentili bir şekilde durdu.

Vin kaşlarını çattı. En azından bir on dakika gitmiş, bir Sissoylunun hızıyla çatıların üstünde koşmuştu. "Nasıl... nasıl buraya çıkabildin?" diye hesap sordu.

"Daha alçak bir binanın üstüne sıçradım, sonra da bu barınaklara ulaşabilmek için onu kullandım Hanımım," dedi OreSeur. "Sonra da sizi çatılar boyunca takip ettim. O kadar yakın yerleştirilmişler ki bir tanesinden diğerine atlamak zor değildi."

Vin'in kafa karışıklığı belli olmuş olmalıydı ki OreSeur devam etti. "Benim bu kemikleri yargılarken... aceleci davranmış olmam mümkün Hanımım. Onlar kesinlikle etkileyici bir koku duyusuna sahip; aslında, bütün duyuları oldukça keskin. Sizi takip etmek şaşırtıcı derecede kolay oldu, karanlıkta bile."

"Anladım..." dedi Vin. "Ee, bu iyi."

"O kovalamacanın sebebini sormam mümkün mü Hanımım?"

Vin omzunu silkti. "Ben bu tür şeyleri her gece yapıyorum."

"Beni geride bırakmak için özellikle uğraşıyormuş gibi görünüyordunuz. Eğer benim sizin yakınınızda kalmama izin vermezseniz sizi korumam çok zor olacak."

"Beni korumak mı?" diye sordu Vin. "Sen dövüşemiyorsun bile."

"Kontrat benim bir insanı öldürmemi yasaklıyor," dedi OreSeur. "Ancak ben eğer sizin ihtiyacınız olursa yardım çağırmak için gidebilirim."

Ya da bir tehlike anında bana bir parça atiyum fırlatabilirsin, diye itiraf etti Vin. *O haklı, o faydalı olabilir. Neden ben onu geride bırakmakta bu kadar kararlıyım?*

Sabırlı bir şekilde oturmuş, göğsü yorgunlukla inip kalkan OreSeur'a doğru bir göz attı. Vin kandraların nefes almaya ihtiyacının olduğunu bile fark etmemişti.

O Kelsier'i yedi.

"Gel," dedi Vin. Binadan atlayarak bir sikke ile kendisini İtti. OreSeur'un takip edip etmediğine bakmak için duraklamamıştı.

Düşerken başka bir sikkeye doğru uzandı ama onu kullanmamaya karar verdi. Bunun yerine yanından geçmekte olduğu bir pencerenin kolunu İtti. Çoğu Sissoylu gibi, Vin de sık sık sıçramak için en küçük para birimi olan klipleri kullanırdı. İmparatorluk ekonomisinin zıplamak ve silah olarak kullanmak için ideal ağırlık ve biçimdeki metal parçalarını önceden hazırlıyor olması son derece elverişli bir durumdu. Çoğu Sissoylu için, fırlatılan bir klipin, hatta kliplerle dolu bir kesenin bile, masrafı önemsizdi.

Ama Vin çoğu Sissoylu değildi. Daha küçük olduğu zamanlarda, bir avuç klip onun için inanılmaz bir hazine gibi görünürdü. O kadar para, eğer tutumlu olursa, haftalar boyunca yiyecek anlamına gelirdi. Bu ayrıca, eğer diğer hırsızlar onun böylesine bir serveti ele geçirmiş olduğunu keşfedecek olursa acı, hatta ölüm anlamına da gelebilirdi.

Vin'in en son aç kalmasından bu yana uzun bir zaman geçmişti. Her ne kadar hâlâ odalarında bir paket kurutulmuş yiyecek saklıyor olsa da, bunu endişeden ziyade alışkanlıktan yapıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Vin kendisindeki değişikliklere ilişkin ne düşündüğünden emin değildi. Temel ihtiyaçlar için endişe etmek zorunda olmaması iyi bir şeydi, ancak öte yandan o endişelerin yerine çok daha göz korkutucu olanları gelmişti. Bütün bir ülkenin geleceğiyle ilgili olan endişeler.

Bir... halkın geleceği. Venture Kalesi'nin etrafındaki küçük duvardan çok daha yüksek ve çok daha iyi tahkimatlı bir yapı olan şehir duvarının üstüne indi. Mazgalların üstüne sıçradı, o duvarın kenarından aşağı sarkarak ordunun ateşlerine doğru bakarken parmakları dişlerden bir tanesinde tutacak yer arıyordu.

Straff Venture ile hiç karşılaşmamıştı ama endişe etmesine yetecek kadarını Elend'den duymuştu.

İç geçirdi ve kendini mazgaldan geri çekerek duvarın üstündeki yürüyüş yoluna atladı. Sonra da mazgal dişlerinden bir tanesine sırtını dayadı. Yan tarafında OreSeur hızla duvar merdivenlerinden yukarı tırmandı ve yaklaştı. Bir kere daha butlarının üstünde oturarak sabırla onu izledi.

İyi ya da kötü, Vin'in açlık ve dayaklardan oluşan basit hayatı gitmişti. Elend'in

yeni krallığı ciddi tehlike içindeydi ve o da kendisini hayatta tutmaya çalışırken onun atiyumunun son parçasını yakıp bitirmişti. O Elend'i korunmasız bırakmıştı; sadece ordulara karşı değil, onu öldürmeye çalışacak herhangi bir Sissoylu suikastçıya karşı da.

Gözcü gibi bir suikastçıya karşı belki? Onun Cett'in Sissoylusuyla olan dövüşüne karışmış olan gizemli şekil. O ne istiyordu? O neden Elend'in yerine Vin'i izliyordu?

Vin içini çekerek sikke kesesinin içine uzandı ve duralümin çubuğunu çıkardı. Hâlâ içinde bir duralümin rezervi vardı, önceden yuttuğu küçük parça.

Yüzyıllar boyunca, sadece on tane Allomantik metal olduğu varsayılmıştı: dört temel metal ve onların alaşımları, artı atiyum ve altın. Ama Allomantik metaller her zaman çiftler hâlinde oluyordu, bir temel metal ve bir alaşım. Atiyum ile altının bir çift kabul edilmesi, ikisi de birbirlerinin alaşımı olmadığı için her zaman Vin'i rahatsız etmişti. Sonunda ise bunların aslında çift olmadıkları ortaya çıkmıştı; ikisinin de birer alaşımı vardı. Bunlardan bir tanesi, sözde On Birinci Metal malatiyum en sonunda Vin'e Lord Hükümdar'ı yenmek için gerekli olan ipucunu vermişti.

Bir şekilde Kelsier malatiyumu keşfetmişti. Sazed hâlâ Kelsier'in On Birinci Metal ve onun Lord Hükümdar'ı yenme gücü öğretisini sözde açığa çıkardığı o "efsanelerin" izini bulamamıştı.

Vin parmağıyla duralümin çubuğunun kaygan yüzeyini ovuşturdu. Vin Sazed'i son gördüğünde, o Kelsier'in sözde efsaneleriyle ilgili bir ipucu bile bulamamış olduğu için kızgın görünüyordu. Ya da en azından Sazed ne kadar kızgın görünebilirse o kadar. Her ne kadar Sazed bir Sırdaş olarak görevi gereği Son İmparatorluk'un halkını eğitmek için Luthadel'den ayrıldığını iddia etmiş olsa da, Vin onun güneye doğru gittiği gerçeğini gözden kaçırmamıştı. Kelsier'in On Birinci Metal'i keşfettiğini iddia ettiği yön.

Bu metal hakkında da söylentiler var mı? diye merak etti Vin duralümini ovuşturarak. *Bana ne işe yaradığını söyleyebilecek olan söylentiler?*

Diğer metallerin her biri anında ve gözle görülür bir etki oluşturuyordu; sadece bir Allomanser'in gücünü başkalarından gizleyen bir bulut yaratma becerisi olan bakır, etkisine işaret eden belirgin duyusal bir ipucu vermezdi. Belki duralümin de buna benziyordu. Onun da etkileri sadece kendi güçlerini Vin'in üzerinde kullanmaya çalışan başka bir Allomanser tarafından mı fark edilebilirdi? Duralümin metallerin yok olmasına neden olan alüminyumun alaşımıydı. Bu da onun diğer metallerin daha uzun süre dayanmasını mı sağlayacağı anlamına gelirdi?

Hareket.

Vin gölgeli bir hareketin sadece en ufak bir izini yakaladı. İlk başta içinde ilkel bir dehşet yükseldi: Bu sisli şekil miydi, önceki gece karanlıkta gördüğü hayalet?

Sen sadece hayal görüyordun, dedi Vin kendi kendisine şiddetle. *Fazla yorgundun.* Ve, gerçekten de, hareket izi aynı hayaletimsi görüntü olmak için fazlasıyla karanlık, fazlasıyla *gerçek* çıktı.

Bu oydu.

Nöbetçi kulelerinden bir tanesinin tepesinde ayakta duruyordu; çömelmemişti, saklanma zahmetine bile girmiyordu. Bu bilinmeyen Sissoylu aptal ya da kibirli miydi? Vin gülümsedi, endişesi heyecana dönüşüyordu. Rezervlerini kontrol ederek metallerini hazırladı. Her şey hazırdı.

Bu gece seni yakalayacağım arkadaş.

Vin hızla dönerek bir dizi sikke fırlattı. Ya Sissoylu fark edilmiş olduğunu biliyordu ya da bir saldırı için hazırdı, çünkü kolaylıkla kaçındı. OreSeur ayaklarının üstüne fırlayarak hızla döndü ve Vin kemerini çözüp kurtararak metallerini attı.

"Yapabilirsen takip et," diye fısıldadı kandraya, sonra da avının arkasından karanlığın içine daldı.

Gözcü fırlayıp gitti, gecenin içinde sıçrayarak ilerliyordu. Vin'in başka bir Sissoyluyu kovalamakta çok az tecrübesi vardı; bunun pratiğini yapmak için sadece Kelsier'in eğitim seansları sırasında fırsatı olmuştu. Kısa süre sonra kendisini Gözcü'ye ayak uydurmakta zorlanırken buldu ve bir süre önce OreSeur'a yapmış olduğu şey için bir suçluluk kıvılcımı hissetti. Kararlı bir Sissoyluyu sislerin içinde kovalamanın ne kadar zor olduğunu birinci elden öğrenmekteydi. Ve o bir köpeğin koku duyusu gibi bir avantaja da sahip değildi.

Ancak Vin'in en azından kalayı vardı. Kalay geceyi daha aydınlık yapıyor ve Vin'in kulaklarını keskinleştiriyordu. Bu sayede Gözcü'yü şehrin merkezine doğru giderken takip etmeyi başarabilmişti. Nihayet Gözcü kendisini merkezi fiskiye meydanlarından birine doğru inmeye bıraktı. Vin de bir lehim harlamasıyla düşerek kaygan kaldırım taşlarına çarptı, sonra da Gözcü bir avuç sikke fırlatırken yana doğru çekilerek kaçındı.

Sessiz gecenin içinde taşlara çarpan metal tınladı, sikkeler heykellere ve kaldırım taşlarına tıngırtılarla vuruyordu. Vin dört ayak üstüne inerken gülümsedi, sonra da ileri doğru fırladı; lehimle güçlendirilmiş kaslarıyla zıplarken sikkelerden bir tanesini eline doğru Çekmişti.

Rakibi geriye doğru sıçrayarak yakınlardaki bir fiskiyenin kenarına kondu. Vin yere indi, sonra da sikkesini yere bırakıp kendisini Gözcü'nün başının üstünden yukarıya doğru fırlatmakta kullandı. Gözcü durarak Vin üzerinden geçerken temkinli bir şekilde izledi.

Vin fiskiyenin ortasındaki tunç heykellerden bir tanesini yakaladı ve bunu Çekerek kendisini tepesinde durdurdu. Heykelin düz olmayan tepesinde çömelerek aşağıdaki rakibine baktı. O fiskiyenin kıyısında bir ayağının üstünde dengede duruyordu, girdaplanan sislerin içinde sessiz ve siyahtı. Duruşunda bir... meydan okuma vardı.

Beni yakalayabilir misin? diye sorarmış gibi görünüyordu

Vin hançerlerini çekti ve heykelin üstünden atladı. Serin tuncu destek olarak kullanarak kendisini doğrudan Gözcü'nün üstüne doğru İtti.

O da heykeli kullanarak kendisini ileri doğru Çekti. Atılarak Vin'in hemen altından geçip yukarıya bir su dalgası sıçrattı, inanılmaz hızı onun fiskiyenin hare-

ketsiz yüzeyinden bir taş gibi sekmesini sağlamıştı. Sıçrayarak sudan uzaklaşırken kendisini İterek meydan boyunca fırlayıp gitti.

Vin, üzerine soğuk su sıçratarak fıskiyenin kenarına indi. Hırlayarak Gözcü'nün arkasından zıpladı.

Gözcü inerken döndü ve kendi hançerlerini çekti. Vin onun ilk saldırısının altından yuvarlandı, sonra da kendi hançerlerini çifte saplama hareketiyle kaldırdı. Gözcü hızla sıçrayarak saldırısının önünden çekildi, hançerleri ışıldıyor ve fıskiye sularının damlalarını saçıyordu. Çömelmiş bir şekilde duraklarken, Gözcü'nün etrafında kıvrak bir güç havası vardı. Vücudu gergin ve kendinden emindi. Becerikliydi.

Vin gülümsedi, hızlı hızlı nefes alıyordu. Kaç zamandır kendisini böyle hissetmemişti... çok geride kalmış gecelerde Kelsier'le antrenman yaptığı zamanlardan beri. Çömelmiş hâlde bekledi, kendisiyle rakibinin arasındaki girdaplanan sisleri izliyordu. Gözcü orta boyluydu, sırım gibi bir yapısı vardı ve sispelerini de takmıyordu.

Neden pelerini yok? Sispelerinleri Vin'in türünün daimi işaretiydi, bir gurur ve güvenlik sembolüydü.

Vin onun yüzünü seçebilmek için fazla uzaktaydı. Ama o başka bir heykeli İterek geriye doğru zıplarken Vin bir gülümsemenin izini görebildiğini düşündü. Kovalamaca tekrar başladı.

Vin şehir boyunca çelik harlayarak, çatılara ve sokaklara konarak onun peşinden gitti. Kendisini kocaman yaylar çizerek İtiyordu. İkisi bir parkta oynayan çocuklar gibi şehrin içinde sıçraya sıçraya gittiler; Vin rakibinin önünü kesmeye çalışıyor, o ise kurnazca Vin'in sadece birazcık ilerisinde kalmayı başarabiliyordu.

Gözcü iyiydi. Vin'in tanımış ya da yüzleşmiş olduğu her Sissoyludan daha iyiydi, belki Kelsier dışında. Ancak Vin'in de Firari ile antrenman yaptığı günlerden bu yana yetenekleri epey bir gelişmişti. Bu yeni rakibi ondan bile daha iyi olabilir miydi? Bu düşünce Vin'i heyecanlandırıyordu. O her zaman Kelsier'in Allomantik becerinin zirvesi olduğunu kabul etmişti ve Kelsier'in de güçlerine Çöküş'ten önce sadece birkaç yıl sahip olduğunu unutmak kolaydı.

Bu benim de çalıştığım sürenin aynısı, diye farkına vardı Vin küçük, dar bir sokağın içine inerken. Kaşlarını çatarak çömeldi ve hareketsiz kaldı. Gözcü'nün bu sokağa doğru düştüğünü görmüştü.

Dar ve kötü bakımlı olan sokak neredeyse bir tünel sayılırdı, iki tarafında da dizilmiş olan üç ve dört katlı binalar vardı. Hiçbir hareket yoktu; ya Gözcü kaybolup gitmişti, ya da yakınlarda saklanıyordu. Demir yaktı ama demir çizgileri de herhangi bir harekete işaret etmiyordu.

Ancak başka bir yol da vardı...

Vin hâlâ etrafına bakıyormuş gibi yaparken tuncunu yaktı, harlayarak yakınlarda olabileceğini düşündüğü bakırbulutunu delmeye çalıştı.

Ve işte oradaydı. Terk edilmiş bir binanın büyük ölçüde kapanmış kepenklerinin arkasındaki bir odada saklanıyordu. Şimdi Vin nereye bakacağını bildiği

için, Gözcü'nün büyük olasılıkla ikinci kata zıplamak için kullanmış olduğu metal parçasını ve de büyük olasılıkla kepenkleri arkasından hızla kapatmak için Çekmiş olduğu mandalı gördü. Büyük olasılıkla bu sokağı daha önceden keşfetmiş, en başından beri Vin'i burada atlatmayı planlamıştı.

Akıllıca, diye düşündü Vin.

O Vin'in bakırbulutlarını delme becerisini tahmin etmiş olamazdı. Ama ona şimdi saldırmak bu becerisini açık edebilirdi. Vin onun tepesinde eğilmiş, gergince Vin'in uzaklaşması için beklemekte olduğunu düşünerek sessizce ayağa kalktı.

Gülümsedi. İçine doğru uzanarak duralümin rezervini inceledi. Bunu yakmanın Vin'in başka bir Sissoyluya nasıl göründüğünü değiştirip değiştirmeyeceğini keşfetmenin olası bir yolu vardı. Gözcü büyük olasılıkla Vin'in bir sonraki hamlesini belirlemeye çalışarak metallerinin çoğunu yakmaktaydı.

O yüzden de, çok akıllı olduğunu düşünerek Vin on dördüncü metali yaktı.

Devasa bir patlama kulaklarında yankılandı. Vin nefesi kesilip afallayarak dizlerinin üstüne düştü. Etrafında her şey parlaklaşmıştı, sanki düşen bir yıldırım bütün sokağı aydınlatıyordu. Ve soğukluk hissetti; dondurucu, şok edici derecede soğuk.

Sesin neyin nesi olduğunu anlamaya çalışarak inledi. Bu... bir patlama değil, bir çok patlamaydı. Ritmik bir gümleme, sanki onun hemen yanında çalan bir davul gibiydi. Kendi kalp atışı. Ve hafif meltem, uluyan bir rüzgâr kadar yüksekti. Yiyecek arayan bir köpeğin eşelenmeleri. Uyurken horlayan birileri. Sanki ses duyusu yüz katına katlanmış gibiydi.

Ve sonra... hiçbir şey. Vin arkasındaki kaldırım taşlarının üstüne devrildi; ani ışık, soğuk ve ses patlaması kaybolmuştu. Yakınlardaki gölgelerin içinde bir siluet hareket etti ama Vin bunun ne olduğunu seçemiyordu, artık karanlığın içinde göremiyordu. Kalayı...

Bitmiş, diye farkına vardı kendine gelerek. *Bütün kalay rezervim yanıp gitmiş. Ben... duralümini yaktığım zaman onu da yakıyordum.*

İkisini de aynı anda yaktım. İşte sır bu. Duralümin Vin'in kalayının hepsini birden tek bir devasa patlama hâlinde yakıp tüketmişti. Çok kısa bir süre için duyularını inanılmayacak kadar keskin yapmış, ama bütün rezervini de alıp götürmüştü. Ve, baktığı zaman, Vin o anda yakmakta olduğu diğer metaller olan tunç ve lehimin de bitmiş olduğunu görebiliyordu. Üstüne çöken duyusal uyarıların şiddeti o kadar muazzam olmuştu ki, Vin diğer ikisinin etkilerinin farkına varamamıştı.

Bunu daha sonra düşün, dedi Vin kendi kendine başını sallayarak. Körleşmiş ve sağırlaşmış olması gerektiğini hissediyordu ama değildi. Sadece biraz sersemlemişti.

Karanlık şekil sislerin içinde onun yanına geldi. Vin'in kendini toparlamak için zamanı yoktu, kendini ayaklarının üstüne fırlatarak tökezledi. Siluet, Gözcü olmak için fazlasıyla kısaydı. Bu...

"Hanımım, yardıma ihtiyaç duyuyor musunuz?"

Vin OreSeur sessizce yanına gelir, sonra da butlarının üstünde otururken durakladı.

"Sen... takip etmeyi başarmışsın," dedi Vin.

"Kolay olmadı Hanımım," dedi OreSeur düz bir şekilde. "Yardıma ihtiyaç duyuyor musunuz?"

"Ne? Hayır, yok." Vin zihnini açmak için başını salladı. "Sanırım seni köpek yaparken düşünmediğim bir şey buydu. Sen artık benim için metalleri taşıyamazsın."

Kandra başını bir yana yatırdı, sonra da bir ara sokağa doğru yürüdü. Bir an sonra da ağzında bir şeyle geri döndü. Vin'in kemeri.

Bunu Vin'in ayaklarının önüne bıraktı, sonra da bekleme konumuna geri döndü. Vin kemerini alarak yedek metal şişeciklerinden bir tanesini çıkardı. "Teşekkür ederim," dedi yavaşça. "Bu çok... düşünceli bir davranış."

"Ben Kontrat'ımın gereğini yerine getiriyorum Hanımım," dedi kandra. "Daha fazlasını değil."

Eh, bu daha önce yaptığın her şeyden daha fazlası, diye düşündü Vin bir şişeciği başına dikerken rezervlerinin geri döndüğünü hissederek. Kalay yakarak gece görüşünü tekrar kazandı, zihnine çökmüş olan bir gerginlik örtüsü kalkmıştı; güçlerini keşfettiğinden beri, Vin geceleri dışarı çıktığı zamanlarda hiç gerçek karanlıkla yüzleşmek zorunda kalmıyordu.

Gözcü'nün odasının kepenkleri açıktı, görünüşe göre o Vin'in geçirdiği nöbet sırasında kaçmıştı. Vin içini çekti.

"Hanımım!" diye uyardı OreSeur.

Vin hızla döndü. Bir adam sessizce arkasında yere inmişti. Adam her nedense... tanıdık gibi görünüyordu. Tepesinde koyu renk saçları olan ince bir yüzü vardı ve başı da şaşkınlıkla hafifçe bir yana eğilmişti. Vin onun gözlerindeki soruyu görebiliyordu. Neden Vin yere düşmüştü?

Vin gülümsedi. "Belki de sadece seni daha yakına çekmek için yapmışımdır," diye fısıldadı hafifçe, ama onun kalayla güçlendirilmiş kulaklarının duymasına yetecek kadar yüksek sesle söylemiş olduğunu biliyordu.

Sissoylu gülümsedi, sonra da saygısını gösterircesine başını eğdi.

"Sen kimsin?" diye sordu Vin öne doğru bir adım atarak.

"Bir düşman," diye cevap verdi Gözcü bir elini onu geride tutmak için kaldırarak.

Vin durakladı. Sis aralarındaki sessiz sokakta girdaplandı. "O zaman neden benim o suikastçılarla dövüşmeme yardım ettin?"

"Çünkü," dedi. "Ben aynı zamanda deliyim."

Vin adama dik dik bakarak kaşlarını çattı. Daha önce dilencilerin gözlerinde delilik görmüştü. Bu adam deli değildi. Gururlu bir şekilde ayakta duruyordu, gözleri karanlıkta Vin'e bakarken kontrollüydü.

Ne tür bir oyun oynuyor bu? diye merak etti Vin.

İçgüdüleri, bir ömür boyunca edinilmiş içgüdüler, onu temkinli olması için

uyarıyordu. O daha arkadaşlarına güvenmeyi yeni öğrenmişti ve aynı ayrıcalığı gecenin karanlığında karşısına çıkmış olan bir adama da tanıyacak değildi.

Ancak öte yandan Vin'in başka bir Sissoyluyla konuşmasından bu yana bir yıldan uzun bir süre geçmişti. Vin'in içinde başkalarına açıklayamayacağı çatışmalar vardı. Ham ve Breeze gibi diğer Siskanlar bile bir Sissoylunun garip çifte hayatını anlayamazdı. Kısmen suikastçı, kısmen koruma, kısmen leydi... kısmen de şaşkın, sessiz kız. Bu adamın da kendi kimliğiyle ilgili benzer sorunları var mıydı?

Belki de Vin onu bir müttefike dönüştürebilir, ikinci bir Sissoyluyu da Merkez Salahiyet'in korunmasına yönlendirebilirdi. Bunu yapamayacak olsa bile, Vin onunla dövüşmeye kesinlikle cesaret edemezdi. Gecenin içindeki bir kapışma bir şeydi, ama eğer çarpışmaları tehlikeli hâle gelirse işin içine atiyum karışabilirdi.

Bu durumda Vin kaybederdi.

Gözcü onu dikkatli bir gözle inceliyordu. "Bir soruma cevap ver," dedi sislerin içinde.

Vin başını sallayarak onayladı.

"Sen gerçekten de O'nu öldürdün mü?"

"Evet," diye fısıldadı Vin. Tek bir kişiyi kastediyor olabilirdi.

Gözcü yavaşça başıyla onayladı. "Neden onların oyunlarını oynuyorsun?"

"Kimin oyunlarını?"

Gözcü sislerin içine doğru işaret etti, Venture Kalesi'ne doğru.

"Onlar oyun değil," dedi Vin. "Sevdiğim insanlar tehlike içinde olduğu zaman oyun olmaz."

Gözcü sessizce durdu, sonra da başını iki yana salladı, sanki... hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sonra kemerinden bir şey çıkardı.

Vin anında geriye doğru sıçradı. Ancak Gözcü sadece aralarındaki yere bir sikke attı. Sikke bir iki kere sıçrayarak sonunda kaldırım taşlarının üstünde durdu. Sonra kendisini İterek geriye doğru havanın içine fırlattı.

Vin onu takip etmedi. Uzanarak başını ovuşturdu, hâlâ başının ağrıyor olması gerekirmiş gibi hissediyordu.

"Onun gitmesine izin mi veriyorsunuz?" diye sordu OreSeur.

Vin başıyla onayladı. "Bu gece işimiz bitti. O iyi dövüştü."

"Neredeyse saygı duyar gibi konuşuyorsunuz," dedi kandra.

Vin kandranın sesindeki tiksinti izi yüzünden kaşlarını çatarak döndü. OreSeur sabırlı bir şekilde oturuyor, başka bir duygu izi göstermiyordu.

Vin içini çekerek kemerini beline bağladı. "Senin için bir kayış filan bir şeyler uydurmamız gerekecek," dedi. "Senin bir insan olduğun zamanlardaki gibi benim için yedek şişecikleri taşımanı istiyorum."

"Kayış gerekli olmayacak Hanımım," dedi OreSeur.

"Ya?"

OreSeur kalkarak ileri doğru geldi. "Lütfen şişeciklerinizden bir tanesini çıkarın."

Vin onun istediği gibi yaparak küçük bir cam şişeciği çıkardı. OreSeur durdu,

sonra da bir omzunu Vin'e doğru çevirdi. O izlerken, tüyler ayrıldı ve etin kendisi de yarılarak içindeki deri katmanlarını ve damarları açığa çıkardı. Vin biraz geriye çekildi.

"Endişe etmek için bir gerek yok Hanımım," dedi OreSeur. "Benim etim sizinki gibi değildir. Benim üzerinde daha çok... kontrolüm olduğunu söyleyebilirsiniz. Metal şişeciğini omzumun içine yerleştirin."

Vin dediği gibi yaptı. Et şişeciğin etrafında kapanarak onu gözlerden gizledi. Vin deneysel olarak demir yaktı. Gizli şişeciğe doğru işaret eden mavi çizgiler belirmemişti. Bir insanın midesinin içindeki metallere başka bir Allomanser tarafından etki edilemezdi. Hatta Sorgucular'ın kazıkları ya da Vin'in küpesi gibi, bir vücudu delip geçen metaller de başka birisi tarafından İtilemez ya da Çekilemezdi. Görünüşe göre aynı kural bir kandranın içine gizlenen metaller için de geçerliydi.

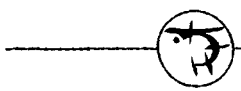
"Acil bir durum olduğu zaman bunu size ulaştıracağım," dedi OreSeur.

"Teşekkür ederim," dedi Vin.

"Kontrat, Hanımım. Bana teşekkür etmeyin. Ben sadece yapmam gerekli olanı yapıyorum."

Vin yavaş yavaş başıyla onayladı. "O zaman saraya geri dönelim," dedi. "Elend'i kontrol etmek istiyorum."

Ama en başından başlayayım. Ben Alendi'yle ilk kez Khlennium'da karşılaşmıştım; o zamanlar o genç bir oğlandı ve daha ordular yöneterek geçen on yıl tarafından çarpıtılmamıştı.

9

MARSH DEĞİŞMİŞTİ. SABIK ARAYICI'DA... DAHA sert olan bir şeyler vardı. Her zaman bakışlarını Sazed'in göremediği bir şeylere dikiyormuş gibi görünmesinde, kullandığı kısa kelimelerde ve dobra cevaplarında görünen bir şeyler.

Elbette Marsh her zaman dolaysız bir adam olmuştu. İkili tozlu anayol boyunca ilerlerken, Sazed arkadaşına gözlerini dikti. Atları yoktu; eğer Sazed'in atı olsaydı bile, çoğu hayvan Sorgucular'ın yakınına gitmiyordu.

Dikiz Marsh'ın lakabının ne olduğunu söylemişti? diye düşündü Sazed yürürken kendi kendine. *Değişiminden önce ona... Demirgöz diyorlarmış.* Bu ismin ürpertici bir şekilde isabetli olduğu ortaya çıkmıştı. Diğerlerinin pek çoğu Marsh'ın dönüşüm geçirmiş hâlini rahatsız edici buluyordu ve bu da onu yalnız bırakmıştı. Her ne kadar Marsh bu muameleyi umursuyormuş gibi görünmemiş olsa da, Sazed adamla arkadaşlık kurmak için özellikle çaba harcamıştı.

O hâlâ Marsh'ın bu davranışını takdir edip etmediğini bilmiyordu. İyi anlaşıyormuş gibi görünüyorlardı, ikisi de öğrenim ve tarih konusunda bir ilgiyi paylaşıyordu ve ikisi de Son İmparatorluk'taki dinsel iklimle ilgiliydiler.

Ve o beni aramaya geldi, diye düşündü Sazed. *Elbette, Sorgucular'ın hepsinin birden Seran Kabinesi'nden gitmemiş olması ihtimaline karşı yardım istediğini iddia etmişti.* Bu zayıf bir bahaneydi. Bir Ferusimyacı güçlerine rağmen, Sazed bir savaşçı değildi.

"Senin Luthadel'de olman gerekir," dedi Marsh.

Sazed başını kaldırdı. Marsh çoğu zaman olduğu gibi dobra dobra, herhangi bir giriş yapmadan konuşmuştu. "Neden öyle diyorsunuz?" diye sordu Sazed.

"Sana orada ihtiyaçları var."

"Son İmparatorluk'un kalanının da bana ihtiyacı var Marsh. Ben bir Sırdaş'ım. Tek bir insan grubunun benim bütün zamanımı tekeli altına alamaması gerekir."

Marsh başını sallayarak reddetti. "O köylüler, senin geçişini unutacaklar. Kısa süre sonra Merkez Salahiyet'te olacak olan şeyleri ise hiç kimse unutmayacak."

"İnsanların neleri unutabileceğini görseydiniz şaşırırdınız, diye düşünüyorum ben. Savaşlar ve krallıklar şimdi önemli gibi görünebilir ama Son İmparatorluk'un bile ölümlü olduğu kanıtlandı. Şimdi o devrilmiş olduğuna göre, politikaya karışmak Sırdaşlar'ın üzerine vazife değil." *Çoğu kişi politikaya karışmanın hiçbir zaman bizim üzerimize vazife olmamış olduğunu söylerdi.*

Marsh ona doğru döndü. O gözlerin yuvaları tamamıyla çelikle doldurulmuştu. Sazed titremedi ama kendini belirgin bir şekilde rahatsız hissetti.

"Peki ya arkadaşların?" diye sordu Marsh.

Bunun ucu daha kişisel bir şeylere dokunuyordu. Sazed başka yöne bakarak Vin'i, ve Kelsier'e onu koruyacağına dair verdiği sözü düşündü. *Onun artık pek korunmaya ihtiyacı yok*, diye düşündü. *O Allomansi'de Kelsier'den bile daha becerikli hâle geldi.* Ama yine de, Sazed savaşmakla ilişkisi olmayan koruma yöntemlerinin de olduğunu biliyordu. Destek, öğüt, nezaket... Bu şeyler her insan için, özellikle de Vin için hayatiydi. O zavallı kızın omuzlarının üstüne yüklenen o kadar çok şey vardı ki.

"Ben... yardım gönderdim," dedi Sazed. "Yapabildiğim kadarıyla."

"Yeteri kadar iyi değil," dedi Marsh. "Luthadel'de görmezden gelinemeyecek kadar önemli şeyler oluyor."

"Ben bunları görmezden gelmiyorum Marsh," dedi Sazed. "Ben sadece elimden gelen en iyi şekilde görevimi yerine getiriyorum."

Marsh en sonunda başını çevirdi. "Yanlış görev. Buradaki işimiz bittiği zaman sen Luthadel'e geri döneceksin."

Sazed tartışmak için ağzını açtı ama bir şey demedi. Diyecek ne vardı ki? Marsh haklıydı. Her ne kadar bir kanıtı olmasa da, Sazed Luthadel'de önemli bir şeylerin *olduğunu* biliyordu; savaşmak için onun yardımına ihtiyaç duyulacak şeylerin. Büyük olasılıkla bir zamanlar Son İmparatorluk olarak bilinen bütün toprakların geleceğini etkileyen şeyler.

O yüzden de ağzını kapattı ve Marsh'ın arkasından zahmetle yürümeye devam etti. Luthadel'e geri dönecek, bir asi olarak kendisini bir kere daha kanıtlayacaktı. Belki de, Sazed sonunda dünyanın karşısında gizemli bir tehlike olmadığının; kendi bencil, arkadaşlarıyla birlikte olma arzusu yüzünden geri döndüğünün farkına varacaktı.

Hatta Sazed bunun doğru olmasını umut ediyordu. Çünkü diğer seçenek onu çok rahatsız etmekteydi.

Onu ilk gördüğüm zaman beni etkileyen Alendi'nin boyu olmuştu. Diğerlerinin üzerinde kule gibi yükselen bir adamdı, gençliğine ve mütevazı giysilerine rağmen, saygı talep eden bir adam.

10

PARLAMENTO SALONU ÇELİK NEZARET'İN ESKİ

Mâliye Kantonu merkezindeydi. Alçak tavanlı bir odaydı; bir parlamento salonundan çok bir konferans odası gibiydi. Yükseltilmiş bir sahnenin önünden açılarak odaya yayılan sıralar vardı. Elend sahnenin sağ tarafına Parlamento üyeleri için bir dizi oturma yeri inşa ettirmişti. Sahnenin sol tarafında ise konuşmacılar için tek bir kürsü vardı.

Kürsü kalabalığa değil, Parlamento üyelerine doğru bakıyordu. Ancak sıradan insanlar da katılmaları için teşvik ediliyordu. Elend herkesin hükümetlerinin işleyişiyle ilgili olması gerektiğini düşünüyordu; Parlamento'nun haftalık toplantılarında çoğu zaman küçük bir izleyici grubunun olması onu üzüyordu.

Vin'in koltuğu da sahnenin üstünde ama arka taraftaydı, doğrudan izleyicilerin karşısında. Diğer korumalarla birlikte, oturduğu yerden kürsünün ötesindeki kalabalığa doğru bakıyor olacaktı. Ham'in muhafızlarından sıradan giysiler içindeki bir diğer sıra da izleyicilerin en ön sırasında oturuyor, bir ilk savunma hattı oluşturuyorlardı. Elend Vin'in sahnenin hem önünde, hem de arkasında muhafızlar olması talebine inatla karşı çıkmıştı, o konuşmacıların hemen arkasında oturan korumaların dikkat dağıtıcı olacağını düşünüyordu. Ancak Ham ve Vin ısrar etmişlerdi. Eğer Elend her hafta bir kalabalığın önünde duracaksa, Vin gözünü onun ve onu izleyenlerin üzerinde tutabileceğinden emin olmak istiyordu.

Bu nedenle de, koltuğuna ulaşmak Vin'in sahne boyunca yürümesini gerektiriyordu. Bakışlar onu takip etti. İzleyen kalabalığın bazıları skandal istiyordu; onun Elend'in metresi olduğunu varsayıyorlardı ve kişisel suikastçısıyla yatan bir kral iyi dedikodu malzemesiydi. Diğerleri ise politikayla ilgiliydi; onlar Vin'in Elend

üzerinde ne kadar nüfuzu olduğunu ve onu kullanarak krala ulaşıp ulaşamayacaklarını merak ediyordu. Daha başkaları ise büyümekte olan efsaneler hakkında meraklıydı; onlar Vin gibi bir kızın gerçekten de Lord Hükümdar'ı öldürmüş olup olamayacağını merak ediyorlardı.

Vin adımlarını hızlandırdı. Parlamento üyelerinin yanından geçti ve resmi duruma rağmen hâlâ gömlek olmadan sıradan bir yelek giymekte olan Ham'in yanındaki koltuğunu buldu. Üzerinde gömlek ve pantolonuyla onun yanına otururken Vin kendisinin o kadar da yersiz olmadığını hissetti.

Ham gülümseyerek sevgiyle onun omzuna bir şaplak attı. Vin'in dokunuşuyla sıçramamak için kendisini zorlaması gerekti. Ham'den hoşlanmadığından değildi, aslında tam tersiydi. Vin onu da Kelsier'in eski ekibinin diğer tüm üyeleri gibi seviyordu. Bu sadece... eh, Vin açıklamakta sorun yaşıyordu, kendi kendisine bile. Ham'in masum hareketi onun kıvranmak istemesine neden oluyordu. Vin'e insanların başkalarına o kadar da rahatça dokunamamaları gerekirmiş gibi geliyordu.

Bu düşünceleri bir kenara itti. Onun da diğer insanlar gibi olmayı öğrenmesi gerekiyordu. Elend normal bir kadını hak ediyordu.

O da şimdiden buradaydı. Onun gelişini fark ettiği zaman Vin'e başıyla selam verdi ve Vin de gülümsedi. Sonra Elend, Parlamento'daki asillerden bir tanesi olan Lord Penrod'yla sessizce konuşmaya geri döndü.

"Elend mutlu olacak," diye fısıldadı Vin. "İçerisi tıklım tıklım."

"Endişeliler," dedi Ham sessizce. "Ve endişeli insanlar da böyle şeylere daha fazla dikkat eder. Mutlu olduğumu söyleyemem, bütün bu insanlar bizim işimizi zorlaştırıyor."

Vin seyircileri gözleriyle tararken başını sallayarak onayladı. Kalabalık garip bir şekilde karışıktı, Son İmparatorluk günlerinde asla bir araya gelmeyecek olan farklı gruplardan oluşmuş bir topluluk. Büyük bir kısmı elbette ki asildi. Vin yüzü asılarak aristokrasinin çeşitli üyelerinin ne kadar sıkça Elend'i manipüle etmeye çalıştığını ve onun da onlara vermek zorunda kaldığı sözleri düşündü...

"O bakış ne için?" diye sordu Ham onu dürterek.

Vin Haydut'a dik dik baktı. Sağlam, dikdörtgen şekilli yüzünde beklentili gözler ışıldıyordu. Ham'in iş tartışmalara geldiği zaman neredeyse doğaüstü bir hissi vardı.

Vin içini çekti. "Ben bundan emin değilim Ham."

"Bu?"

"*Bu*," dedi Vin sessizce elini Parlamento'ya doğru sallayarak. "Elend herkesi mutlu etmek için o kadar çok çalışıyor. Çok fazla şey dağıtıyor; gücünü, parasını..."

"O sadece herkesin adil bir şekilde muamele görmesini istiyor."

"Ondan daha fazlası Ham," dedi Vin. "O sanki herkesi bir asil yapmaya kararlıymış gibi."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Eğer herkes asil olursa, asil diye bir şey olmaz. Herkes zengin *olamaz* ve herkes güç sahibi de olamaz. İşler bu şekilde yürümüyor."

"Belki," dedi Ham düşünceli bir şekilde. "Ama Elend'in adaletin yerine getirilmesini sağlamaya çalışmak gibi bir yurttaşlık görevi yok mu?"

Yurttaşlık görevi mi? diye düşündü Vin. *Böyle bir şeyi Ham ile konuşmamam gerektiğini bilmeliydim...*

Vin başını eğdi. "Ben sadece onun bir Parlamento olmadan da herkesin iyi muamele görmesini sağlayabileceğini düşünüyorum. Onların tek yaptığı şey tartışmak ve onun gücünü elinden almaya çalışmak. Ve o da onlara izin veriyor."

Ham tartışmaya devam etmedi ve Vin de seyircileri incelemeye geri döndü. Görünüşe göre büyük bir fabrika işçisi grubu ilk önce gelmiş ve en iyi yerleri kapmayı başarmıştı. Parlamento tarihinin erken dönemlerinde, belki bir on ay önce, asiller kendileri için yer tutmak üzere hizmetkârlar gönderiyor ya da insanlara yerlerinden kalkmaları için rüşvet veriyorlardı. Ancak Elend bunu keşfeder etmez, ikisini de yapmalarını yasaklamıştı.

Asillerin ve fabrika işçilerinin dışında, "yeni" sınıftan da çok sayıda izleyici vardı. Şimdi hizmetlerine karşılık kendi fiyatlarını biçmelerine izin verilen skaa tüccar ve zanaatkârlar. Elend'in ekonomisinin gerçek kazananları onlardı. Lord Hükümdar'ın baskıcı elinin altında; ancak en olağandışı derecede yetenekli skaalardan birkaç tanesi, sadece orta düzeyli bir rahatlık konumuna ulaşmayı başarabilirdi. Bu sınırlamalar olmadan, bu aynı insanlar becerilerinin ve zekâlarının asil meslektaşlarından çok daha yüksek olduğunu hızla kanıtlamışlardı. Onlar da Parlamento'da en azından aristokrasininki kadar güçlü bir hizbi temsil ediyorlardı.

Kalabalığın arasına dağılmış başka skaalar da vardı. Onlar Elend'in iktidara gelmesinden önce olduklarının aynısı gibi görünüyorlardı. Asiller genel olarak şapkaları ve ceketleri ile tam takım elbiseler giymiş olsa da, bu skaalar sıradan pantolonlar giyiyordu. Bazıları hâlâ günün çalışması yüzünden kirliydi, giysileri eski, yıpranmış ve külle lekelenmişti.

Ama yine de... onlarda farklı bir şeyler *vardı*. Giysilerinde değil, duruşlarındaki bir şey. Biraz daha dik bir şekilde oturuyor, başlarını biraz daha yukarıda tutuyorlardı. Ve bir Parlamento toplantısına gelecek kadar da boş zamanları vardı.

Elend en sonunda toplantıyı başlatmak için ayağa kalktı. Bu sabah kendisini hizmetkârlarının giydirmesine izin vermişti ve sonuç ise neredeyse pejmürdelikten tamamen arındırılmış bir kılık olmuştu. Takımı üzerine iyi oturuyordu, tüm düğmeleri iliklenmişti ve yeleği de uygun bir koyu mavi renkteydi. Hatta saçları bile düzgün bir biçimde şekillendirilmiş; kısa, kahrerengi bukleleri düz bir şekilde yatırılmıştı.

Normalde Elend toplantıya başka konuşmacıları, saatler boyunca vergi oranları ya da şehir temizliği gibi çeşitli konular hakkında uzun uzadıya konuşacak olan Parlamento üyelerini çağırarak başlardı. Ancak bugün daha acil konular vardı.

"Beyler," dedi Elend. "Bugün sizden şehrin... şu andaki durumunu ilgilendiren konular sebebiyle her zamanki gündemimizden ayrılmak için izin istiyorum."

Yirmi dört Parlamento üyesinden oluşan grup başlarını sallayarak onayladı, birkaç tanesi ise sessizce bir şeyler mırıldanmıştı. Elend onları görmezden geldi.

O kalabalıkların önünde rahattı, Vin'in asla olamayacağı kadar rahat. O konuşmasının metnini çıkarırken Vin tepkiler ya da sorunlar için bir gözünü kalabalığın üzerinde tutarak izledi.

"Durumumuzun acil doğasının oldukça belirgin olması gerekir," dedi Elend daha önceden hazırladığı konuşmaya başlayarak. "Bu şehrin asla yüzleşmemiş olduğu bir tehlike ile karşı karşıyayız. Dışarıdan bir despot tarafından kuşatılma ve işgal.

"Bizler yeni bir ulusuz, Lord Hükümdar'ın zamanında bilinmeyen prensiplerin üzerinde kurulmuş bir krallığız. Ancak daha şimdiden gelenekleri olan bir krallığız. Skaalar için özgürlük. Kendi seçimlerimiz ve kendi amaçlarımız doğrultusunda bir iktidar. Lord Hükümdar'ın obligatörleri ve Sorgucular'ının önünde diz çökmek zorunda olmayan asiller.

"Beyler, bir yıl yeterli değil. Bizler özgürlüğün tadına baktık ama kıymetini anlamak için zamana ihtiyacımız var. Geçen ay boyunca, sık sık eğer bu gün gelecek olursa ne yapılacağını konuştuk ve tartıştık. Bizlerin bu konu hakkında bir görüş birliğine varamamış olduğumuz ortada. Bu nedenle ben sizlerden bir dayanışma oyu rica ediyorum. Gelin kendimize ve de bu halka, bu şehri uygun bir şekilde değerlendirme yapmaksızın yabancı bir gücün eline teslim etmeyeceğimize dair söz verelim. Daha fazla bilgi toplamak, başka çıkar yolları aramak ve hatta eğer gerekli olduğuna karar verilecek olursa da savaşmak için kararlı olalım."

Konuşma devam etti ama Vin Elend bunun pratiğini yaparken bir düzine kere duymuştu. O konuşurken Vin kendisini gözlerini kalabalığa dikmiş buldu. En çok arkada oturmakta olduklarını gördüğü obligatörler hakkında endişe ediyordu. Onlar Elend'in kendilerinin olumsuz portresini çizen yorumlarına çok az tepki verir gibi görünüyordu.

Vin Elend'in neden Çelik Nezaret'in varlığını sürdürmesine izin verdiğini hiç anlamamıştı. Onlar Lord Hükümdar'ın gücünden geriye kalan son şeylerdi. Çoğu obligatör inatçı bir şekilde bürokratik ve idari bilgilerini Elend'in hükümetine sunmayı reddediyor ve hâlâ skaalara hor görüyle bakıyorlardı.

Ama yine de Elend onların kalmasına izin veriyordu. Onların isyanı ya da şiddeti teşvik edemeyeceklerine dair katı bir kural koymuştu. Ama öte yandan Vin'in önermiş olduğu gibi onları şehirden kovmamıştı. Aslında eğer seçim sadece kendisine kalmış olsa, Vin büyük ihtimalle onları idam ettirirdi.

Neden sonra, Elend'in konuşması sonuna yaklaştı ve Vin de dikkatini tekrar ona çevirdi. "Beyler," dedi Elend. "Ben bu önergeyi güven adına ve de temsil ettiklerimizin adına ortaya sunuyorum. Sizlerden zaman istiyorum. Uygun bir kraliyet delegasyonunun dışarıdaki ordunun yöneticileriyle görüşmesine ve onlarla müzakere için bir fırsat olup olmadığını belirlemesine izin verilene kadar, bizim şehrin geleceğiyle ilgili herhangi bir oylama yapmaktan vazgeçmemizi teklif ediyorum."

Elend kâğıdını indirerek başını kaldırdı ve yorumları bekledi.

"Yâni," dedi Parlamento'daki tüccarlardan biri olan Philen. "Sen bizden şehrin kaderini belirleme gücünü *sana* vermemizi istiyorsun." Philen'in zengin takım el-

bisesi üzerine o kadar iyi oturuyordu ki, dışarıdan bakan bir gözlemci onun ilk kez yaklaşık bir yıl önce üstüne takım giymiş olduğunu asla tahmin edemezdi.

"Ne?" diye sordu Elend. "Ben hiç de öyle bir şey söylemedim. Ben sadece daha fazla zaman istiyorum. Straff'la görüşmek için."

"Daha önceden gönderdiğimiz bütün mesajları reddetti," dedi bir diğer Parlamento üyesi. "Onun şimdi dinleyeceğini sana düşündüren şey ne?"

"Biz buna yanlış açıdan yaklaşıyoruz!" dedi asil temsilcilerinden bir tanesi. "Bizim Straff Venture'ya saldırmaması için *yalvarmaya* karar vermemiz gerekir, onunla buluşmak ve muhabbet etmeye değil. Onunla birlikte çalışmaya istekli olduğumuzu hızla ortaya koymamız gerek. Hepiniz o orduyu gördünüz. O bizi yok etmeyi planlıyor!"

"Lütfen," dedi Elend bir elini kaldırarak. "Konudan sapmayalım!"

Parlamento üyelerinden bir diğeri, skaalardan bir tanesi, sanki Elend'i duymamış gibi konuştu. "Sen asil olduğun için öyle söylüyorsun," dedi Elend'in sözünü kestiği asile doğru parmağıyla işaret ederek. "Senin için Straff ile birlikte çalışmak hakkında konuşmak kolay, ne de olsa senin kaybedecek çok az şeyin var!"

"Kaybedecek çok az şeyim mi var?" dedi asil. "Ben ve bütün evim, babasına karşı Elend'i desteklediğimiz için idam edilebiliriz."

"Aman," dedi tüccarlardan bir tanesi. "Bunların hepsi anlamsız. Aylar önce benim de önermiş olduğum gibi paralı askerler kiralamış olmamız gerekirdi."

"Peki ya onun için mali kaynağı nereden bulacaktık?" diye sordu asil Parlamento üyelerinin en kıdemlisi olan Lord Penrod.

"Vergilerden," dedi tüccar elini sallayarak.

"Beyler!" dedi Elend; sonra daha da yüksek sesle, "Beyler!"

Bu ufak bir miktarda dikkati onun üzerine topladı.

"Bir karar vermek *zorundayız*," dedi Elend. "Konuya odaklanın lütfen. Benim önergem için ne diyorsunuz?"

"Bir anlamı yok," dedi tüccar Philen. "Neden bekleyeceğiz ki? Haydi Straff'ı şehre davet edelim de iş bitsin. O nasıl olsa şehri alacak."

Adamlar tekrar tartışmaya başlarken Vin arkasına yaslandı. Sorun tüccar Philen'in, her ne kadar Vin onu hiç sevmese de, haksız olmamasıydı. Savaşmak hiç de çekici bir seçenekmiş gibi görünmüyordu. Straff'ın ordusu o kadar büyüktü ki. Gerçekten de, oyalamanın pek bir faydası olacak mıydı?

"Bakın şimdi," dedi Elend tekrar onların dikkatlerini çekmeye çalışır ve sadece kısmen başarılı olurken. "Straff benim babam. Belki ben onunla konuşabilirim. Onu dinlemeye ikna ederim? Luthadel yıllar boyunca onun da evi oldu. Belki de onu şehre saldırmamaya ikna edebilirim?"

"Bekleyin," dedi skaa temsilcilerden bir tanesi. "Ya yiyecek konusu ne olacak? Siz tüccarların tahıl için kaç para istediğini gördünüz mü? Biz o ordu hakkında endişelenmeden önce, fiyatları aşağı çekmek hakkında konuşmamız gerekir."

"Siz her zaman kendi sorunlarınız için bizi suçluyorsunuz," dedi tüccar Parlamento üyelerinden biri ona parmağını uzatarak. Ve didişme tekrar başladı. Elend

kürsünün arkasında hafifçe çöktü. Vin tartışma iyice ayağa düşerken Elend için üzülerek başını iki yana salladı. Parlamento toplantılarında çoğu zaman olan şey buydu; Vin'e onlar Elend'e hiç de hak ettiği saygıyı göstermiyormuş gibi görünüyordu. Belki bu, onları neredeyse kendisine eşit olacakları kadar yükseltmiş olduğu için onun suçuydu.

En sonunda tartışma yavaşladı ve Elend bir parça kâğıt çıkardı, belli ki önergesi için oyları kaydetmeyi planlıyordu. İyimser görünmüyordu.

"Pekâlâ," dedi Elend. "Haydi, oylama yapalım. Lütfen unutmayın, bana zaman vermek hamle yapmak *demek değil.* Bu sadece bana, babamı şehrimizi elimizden alma arzusunu tekrar düşünmesi için ikna etmeye çalışma fırsatı verecek."

"Elend, evlat," dedi Lord Penrod. "Biz hepimiz Lord Hükümdar'ın iktidarı sırasında burada yaşadık. Biz hepimiz senin babanın ne tür bir adam olduğunu biliyoruz. Eğer o bu şehri istiyorsa, bunu *alacaktır.* O yüzden de bizim karar verebileceğimiz tek şey, en iyi hangi şekilde teslim olabileceğimiz. Belki de halkın onun iktidarı altında bir miktar özgürlüğü ellerinde tutabilmesi için bir yol bulabiliriz."

Grup sessizce oturdu ve ilk kez hiç kimse yeni bir ağız dalaşı başlatmadı. Birkaç tanesi sakin, kontrollü bir yüz ifadesiyle oturmakta olan Penrod'ya doğru döndü. Vin adamı çok az tanıyordu. O Çöküş'ten sonra şehirde kalmış olan daha güçlü asillerden bir tanesiydi ve politik açıdan da muhafazakârdı. Ancak Vin onun hiç skaalar hakkında aşağılayıcı şekilde konuştuğunu duymamıştı, ki büyük olasılıkla da bu nedenle halk içinde bu kadar seviliyordu.

"Açıkça konuşuyorum, çünkü gerçek bu," dedi Penrod. "Biz pazarlık yapabilecek bir konumda değiliz."

"Ben Penrod'ya katılıyorum," dedi Philen atılarak. "Eğer Elend Straff Venture ile buluşmak istiyorsa, sanırım bu onun hakkı. Benim anladığım kadarıyla, kral olmak ona yabancı hükümdarlar ile müzâkere etme hakkını tanıyor. Ama biz de Straff'a şehri vermemek için söz vermek zorunda değiliz."

"Üstat Philen," dedi Lord Penrod. "Ben sizin benim niyetimi yanlış anlamış olduğunuzu düşünüyorum. Ben dedim ki şehri vermek kaçınılmaz, ama biz de bundan mümkün olduğu kadar çok şey kazanmak için çalışmalıyız. Bu ise en azından onun tavrını değerlendirmek için Straff'la görüşmek anlamına geliyor. Oylama yaparak şehri ona şimdi teslim etmek fazlasıyla aceleci bir hamle yapmak olurdu."

Elend başını kaldırdı, tartışmanın başlamasından beri ilk kez umutlu gibi görünüyordu. "O zaman benim önergemi destekliyor *musun*?" diye sordu.

"Bu benim gerekli olduğunu düşündüğüm duraklamayı elde etmek için uygunsuz bir yol," dedi Penrod. "Ama... ordunun zaten burada olduğuna da bakacak olursak, o zaman başka herhangi bir şey için zamanımızın olduğunu sanmıyorum. O yüzden de, evet Majesteleri. Ben sizin önergenizi destekliyorum."

Parlamento'nun diğer birkaç üyesi Penrod konuşurken başlarını salladılar, sanki önerge hakkında ilk kez ciddi ciddi düşünüyorlardı. *Bu Penrod'nun çok fazla gücü var,* diye düşündü Vin yaşlı devlet adamına bakarken gözleri kısılarak. *Onu Elend'den daha fazla dinliyorlar.*

"O zaman oylama yapalım mı?" diye sordu diğer Parlamento üyelerinden biri.

Ve oylama yaptılar. Elend Parlamento üyeleri sırayla oylarını verirken kaydetti. Sekiz asil, Elend artı yedi, Penrod'nun görüşüne büyük miktarda ağırlık katacak şekilde, önergenin lehine oy verdi. Sekiz skaa çoğunlukla lehte ve tüccarlar da çoğunlukla aleyhteydi. Ancak en sonunda Elend ihtiyacı olan oyların üçte ikisini elde etti.

"Önerge kabul edilmiştir," dedi Elend son sayımı yaparken biraz şaşırmış gibi görünerek. "Kral resmi müzakere için Straff Venture ile görüşene kadar Parlamento kendisini şehri teslim etme hakkından mahrum bırakmıştır."

Vin koltuğunda geriye yaslanarak oylama hakkında ne düşündüğüne karar vermeye çalıştı. Elend'in istediğini elde etmiş olması iyiydi ama bunu başarma şekli Vin'i rahatsız ediyordu.

Elend en sonunda kürsüyü terk ederek oturdu ve hoşnutsuz bir Philen'in gündemi devralmasına izin verdi. Tüccar şehrin yiyecek stoklarının kontrolünün tüccarlara teslim edilmesini isteyen bir önerge okudu. Ancak bu sefer muhalefette başı Elend'in bizzat kendisi çekti ve tartışma yine başladı. Vin ilgiyle izledi. Elend, o onların önergelerine karşı tartışırken ne kadar diğerleri gibi davrandığının farkına bile varmıyor muydu?

Elend ve skaa Parlamento üyelerinden birkaç tanesi herhangi bir oy verilmeden öğlen yemeği molası gelene kadar gündemi işgal etmeyi başardılar. İzleyici sıralarında insanlar ayağa kalkarak gerindi ve Ham de ona doğru döndü. "İyi toplantı, ha?"

Vin sadece omzunu silkti.

Ham kıs kıs güldü. "Gerçekten de senin yurttaşlık görevlerine karşı olan umursamazlığın hakkında bir şeyler yapmamız gerek evlat."

"Ben zaten bir hükümeti devirdim," dedi Vin. "Bence bu bir süre için benim 'yurttaşlık görevimi' halleder."

Ham gülümsedi ama temkinli bir gözünü kalabalığın üstünde tutuyordu, Vin de öyleydi. Şimdi herkes etrafta hareket ediyor olduğundan, Elend'in hayatına kast etmek için kusursuz bir zamandı. Bir kişi özellikle Vin'in dikkatini çekti ve o da kaşlarını çattı.

"Birkaç saniye içinde geri dönerim," dedi Ham'e ayağa kalkarak.

"Doğru şeyi yaptın Lord Penrod," dedi Elend yaşlı asilin yanında ayakta durarak, mola devam ederken sessizce fısıldıyordu. "Bizim daha çok zamana ihtiyacımız var. Eğer babam bu şehri alacak olursa ne yapacağım sen de biliyorsun."

Lord Penrod başını olumsuzca salladı. "Bunu senin için yapmadım evlat. Bunu yaptım çünkü o aptal Philen'in, aristokrasi babandan unvanlarımızın elimizde kalacağına dair sözler elde etmeden önce şehri ona teslim etmeyeceğinden emin olmak istiyordum."

"Bak şimdi," dedi Elend bir parmağını kaldırarak. "Başka bir yol olması gerek! Firari olsa asla bu şehri savaşmadan teslim etmezdi."

Penrod'nun yüzü asıldı ve Elend duraklayarak kendi kendisine küfretti. Yaşlı lord bir gelenekçiydi, ona Firari'yi hatırlatmanın pek az olumlu etkisi olacaktı. Asillerin pek çoğu Kelsier'in skaalar üstündeki nüfuzu yüzünden kendilerini tehdit altında hissediyordu.

"Sadece bunu bir düşün," dedi Elend Vin yaklaşırken yan tarafa doğru bir göz atarak. Vin ona elini sallayarak gelmesini işaret etti ve Elend de izin isteyerek Parlamento üyelerinin koltuklarından uzaklaştı. Sahneyi geçti ve Vin'e katıldı. "Ne oldu?" diye sordu sessizce.

"Arka taraftaki kadın," dedi Vin sessizce, gözleri şüpheliydi. "Uzun boylu, mavili."

Bahsettiği kadını bulması zor değildi, parlak mavi bir bluz ve renkli kırmızı bir etek giyiyordu. Orta yaşlı, ince yapılıydı ve beline kadar uzanan saçları bir örgü şeklinde arkadan toplanmıştı. Diğer insanlar odanın içinde hareket ederlerken o sabırlı bir şekilde bekliyordu.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Elend.

"Terrisli," dedi Vin.

Elend durakladı. "Emin misin?"

Vin başıyla onayladı. "O renkler... o kadar fazla takı. O bir Terrisli, kesin."

"Ee?"

"E'si ben onunla hiç karşılaşmadım," dedi Vin. "Ve o hemen az önce seni izliyordu."

"İnsanlar beni izler Vin," diye belirtti Elend. "Ne de olsa ben *kralım*. Dahası, neden senin onunla karşılaşmış olman gerekirdi?"

"Bütün diğer Terrisliler şehre girdikten hemen sonra beni görmeye geldiler," dedi Vin. "Ben Lord Hükümdar'ı öldürdüm, onlar da benim onların vatanını özgür bırakan kişi olduğumu düşünüyorlar. Ama ben onu tanımıyorum. O hiç bana teşekkür etmeye gelmedi."

Elend gözlerini devirerek Vin'in omzunu kavradı ve onu kadından uzağa doğru çevirdi. "Vin, bir centilmen olarak sana bir şey söylemenin görevim olduğunu hissediyorum."

Vin kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sen göz kamaştırıcısın."

Vin durakladı. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Hiçbir ilgisi yok," dedi Elend bir gülümsemeyle. "Ben sadece senin dikkatini dağıtmaya çalışıyorum."

Vin yavaş yavaş rahatlayarak hafifçe gülümsedi.

"Bunu sana hiç kimse söylemiş midir bilmiyorum Vin, ama sen bazı zamanlarda biraz paranoyak olabiliyorsun," diye belirtti Elend.

Vin bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama doğru. Şimdi, ben bunu oldukça çekici buluyorum ama sen gerçekten de bir *Terrislinin* beni öldürmeye çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Büyük ihtimalle değil," diye itiraf etti Vin. "Ama eski alışkanlıklar..."

Elend gülümsedi. Sonra tekrar pek çoğu gruplar hâlinde sessizce konuşmakta olan Parlamento üyelerine doğru bir göz attı. Birbirlerine karışmıyorlardı. Asiller asillerle, tüccarlar tüccarlarla, skaa işçiler de diğer skaa işçilerle konuşuyordu. O kadar bölünmüş, o kadar inatçı görünüyorlardı ki. En basit önergeler bile bazen saatler sürebilen tartışmalar ile karşılanıyordu.

Bana daha fazla zaman vermeleri gerek! diye düşündü. Ama bunu düşünürken bile sorunun farkına varmıştı. Ne için daha fazla zaman? Penrod ve Philen onun önergesine isabetli bir şekilde karşı çıkmıştı.

İşin doğrusu, durum şehirdeki herkesin boyunu aşıyordu. Hiç kimse gerçekten de daha üstün olan bir işgalci kuvvet konusunda ne yapılacağını bilmiyordu, en başta da Elend. O sadece vazgeçemeyeceklerini biliyordu. Daha olmazdı. Savaşmak için bir yol olması *gerekiyordu*.

Vin hâlâ yan tarafa doğru, seyircilerin arkasına bakıyordu. Elend onun bakışını takip etti. "Hâlâ o Terrisliyi mi izliyorsun?"

Vin başını sallayarak reddetti. "Başka bir şey... garip bir şey. Şu Clubs'ın habercilerinden biri değil mi?"

Elend duraklayarak döndü. Gerçekten de, birkaç asker kalabalığın arasından yollarını açarak sahneye yaklaşıyordu. Odanın arka tarafında insanlar fısıldamaya ve kımıldanmaya başlamıştı ve bazıları şimdiden hızla hareket ederek salondan çıkmaktaydı.

Elend Vin'in endişeyle katılaştığını hissetti ve içine bir korku saplandı. *Çok geç kaldık. Ordu saldırdı.*

Askerlerden bir tanesi en sonunda sahneye ulaştı ve Elend de hızla ona doğru gitti. "Ne var?" diye sordu. "Straff mı saldırdı?"

Asker endişeli görünerek yüzünü buruşturdu. "Hayır lordum."

Elend hafifçe içini çekti. "Ne oldu o zaman?"

"Lordum, ikinci bir ordu. Az önce ufukta belirdi."

Garip bir şekilde, benim Alendi'yle ilk başta arkadaşlık kurmama sebep olan şey onun basit saflığı olmuştu. Ben onu muhteşem şehirdeki ilk aylarında yardımcı olarak işe almıştım.

11

İKİ GÜN İÇİNDE İKİNCİ SEFER, Elend Luthadel şehir duvarının üstünde durmuş, krallığını işgal etmeye gelmiş olan bir orduyu inceliyordu. Elend kızıl ikindi güneşine karşı gözlerini kıstı ama o bir Kalaygöz değildi, yeni gelenlerle ilgili ayrıntıları seçemiyordu.

"Bize yardım etmek için gelmiş olmaları gibi bir şans var mı?" diye sordu Elend yanında durmakta olan Clubs'a doğru dönerken umutla.

Clubs sadece ters ters baktı. "Cett'in sancağını açmışlar. Onu hatırladın mı? İki gün önce seni öldürmek için sekiz tane Allomanser suikastçı gönderen bir adam vardı hani?"

Elend serin sonbahar havasında titreyerek tekrar ikinci orduya doğru bir göz attı. Straff'ın ordusundan epey bir uzakta, Channerel Nehri'nin batı tarafında uzanmakta olan Luth-Davn Kanalı'nın yakınlarında kamp kuruyorlardı. Vin de Elend'in yanında duruyordu ama Ham şehir muhafızlarının durumunu organize etmek için gitmişti. Kurt köpeği bedenindeki OreSeur da Vin'in altındaki duvar yolunda sabırlı bir şekilde oturuyordu.

"Onların yaklaştığını nasıl fark etmedik?" diye sordu Elend.

"Straff," dedi Clubs. "Bu Cett de onunla aynı taraftan geldi ve bizim gözcülerimiz de onun üzerine odaklanmıştı. Straff büyük olasılıkla bu öbür orduyu birkaç gün önce fark etmiştir ama bizim onları görmek için neredeyse hiç şansımız yoktu."

Elend başını sallayarak onayladı.

"Straff düşman ordusunu izleyen askerlerden bir hat oluşturuyor," dedi Vin. "Ben onların birbirleriyle dost olduklarını hiç sanmıyorum." Mazgallardaki testere

dişi gibi çıkıntılardan bir tanesinin üzerinde ayakta durmuştu, ayakları duvar kenarının tehlikeli biçimde yakınında duruyordu.

"Belki de birbirlerine saldırırlar", dedi Elend umutla.

Clubs homurdandı. "Hiç sanmam. Güçleri fazlasıyla denk, gerçi Straff biraz daha güçlü olabilir. Cett'in ona saldırarak riske gireceğini sanmıyorum."

"Neden gelmiş o zaman?"

Clubs omzunu silkti. "Belki de Luthadel'e Venture'dan önce ulaşıp ilk kendisi ele geçirmeyi ummuştur."

Luthadel'in fethedilmesi kavramından sanki kesin bir şeymiş gibi bahsediyordu. Siperliğe yaslanarak iki mazgal dişinin arasından dışarıya bakarken Elend'in içi burkuldu. Vin ve diğerleri hırsız ve skaa Allomanserler'di, onlar hayatlarının büyük bir kısmı boyunca avlanmış olan kaçaklardı. Belki onlar bu gerginlikle, bu korkuyla başa çıkmaya alışkındı ama Elend değildi.

Onlar bu kontrol eksikliği, bu kaçınılmazlık hissi ile birlikte nasıl yaşıyorlardı? Elend kendini yetersiz hissediyordu. O ne yapabilirdi? Kaçıp da şehri kendi hâline mi bırakacaktı? Bu elbette bir seçenek değildi. Ama karşısında şehrini yok etmeye ve tahtını elinden almaya hazırlanan bir değil de iki tane ordu bulunca, Elend mazgalın pürüzlü taşlarını kavrayan ellerinin titremesini engellemekte zorlanıyordu.

Kelsier olsa buradan bir çıkar yol bulurdu, diye düşündü.

"Şurada!" Vin'in sesi Elend'in düşüncelerini böldü. "O ne?"

Elend döndü. Vin gözlerini kısmış, Cett'in ordusundan tarafa bakıyor, Elend'in sıradan gözleri için görünmez olan şeyleri seçmek için kalay kullanıyordu.

"Birisi ordudan ayrılıyor," dedi Vin. "At sırtında."

"Haberci mi?" diye sordu Clubs.

"Belki," dedi Vin. "Epey hızlı at sürüyor..." Taş dişlerin üzerinde sekerek duvar boyunca koşmaya başladı. Kandrası da anında onu takip ederek sessizce Vin'in altındaki duvar boyunca yürüdü.

Elend'in göz attığı Clubs omzunu silkti ve ikili Vin'i takip etmeye başladılar. Ona kulelerden birinin yanında duvarın üstünde ayakta durmuş, yaklaşmakta olan atlıyı izlerken yetiştiler. Ya da en azından Elend onun izlediği şeyin bu olduğunu varsayıyordu, kendisi hâlâ onun gördüğü şeyi görmüyordu.

Allomansi, diye düşündü Elend başını sallayarak. Neden kendisinin de en azından bir gücü yoktu? Bakır ya da demir gibi daha zayıf olanlardan biri de olsa olurdu.

Vin aniden küfrederek doğruldu. "Elend, bu *Breeze*!"

"Ne!" dedi Elend. "Emin misin?"

"Evet! Onu kovalıyorlar. Atlı okçular."

Clubs da lanet ederek bir haberciye elini salladı. "Atlılar gönderin! Takipçilerin önünü kesin!"

Haberci koşarak gitti. Ancak Vin başını salladı. "Zamanında yetişemeyecekler," dedi neredeyse kendi kendine. "Okçular onu yakalayacak ya da en azından vuracak. Ben bile oraya koşarak yeteri kadar hızlı varamam. Ama belki..."

Elend kaşlarını çatarak başını kaldırıp ona baktı. "Vin, zıplamak için orası çok fazla uzak, senin için bile."

Vin Elend'e bir göz attı, gülümsedi ve sonra da duvardan aşağı atladı.

Vin on dördüncü metal duralümini hazırladı. Bir rezervi vardı ama yakmadı, daha değil. *Umarım bu işe yarar,* diye düşündü uygun bir destek noktası arayarak. Yanındaki kulenin tepesinde güçlendirilmiş demirden bir parapet vardı, o işe yarardı.

Parapeti Çekerek kendisini kulenin tepesine fırlattı. Anında tekrar sıçrayarak kendisini yukarı ve uzağa doğru İtti, duvardan uzaklaşacağı şekilde açısını havaya doğru ayarlamıştı. Çelik ve lehim dışındaki bütün metallerini söndürdü.

Sonra hâlâ parapeti İtmeye devam ederken duralümini yaktı.

Ani bir kuvvet üzerine bindirdi. O kadar kuvvetliydi ki, Vin vücudunu tek parça hâlinde tutan tek şeyin eşit derecede güçlü bir lehim patlaması olduğundan emindi. Korkunç bir hızla kuleden uzaklaştı, sanki görünmez, devasa bir tanrı tarafından fırlatılmış gibi gökyüzü boyunca savruluyordu. Havada o kadar büyük bir hızla uçuyordu ki, hava kükrüyormuş gibiydi ve ani ivmelenmenin basıncı düşünmeyi zor yapıyordu.

Tekrar kontrolünü kazanmaya çalışarak debelendi. Neyse ki uçuş eğrisini iyi seçmişti, doğrudan Breeze'in ve onun takipçilerinin üzerine doğru gidiyordu. Breeze her ne yaptıysa, bu birilerini aşırı derecede kızdırmak için yeterli olmuştu çünkü onun peşinden okları gerilmiş, dörtnala gelen tam iki düzine adam vardı.

Çeliği ve lehimi o tek duralümin destekli güç patlamasında tamamen yanıp tükenmiş olan Vin düşüyordu. Kemerindeki bir metal şişeciğini kaptı ve içindekileri yuttu. Ancak şişeciği atarken aniden üzerine garip bir baş dönmesi çöktü. Vin gündüz zıplamaya alışkın değildi. Yerin ona doğru geldiğini görmek garipti, arkasında dalgalanan bir sispelerini olmaması garipti, sislerin içinde olmamak garipti...

Öncü atlı yayını indirerek Breeze'e nişan aldı. İkisi de tepelerinde avcı bir kuş gibi dalmakta olan Vin'i fark etmiş gibi görünmüyordu.

Ya da tam olarak dalmakta değildi. Çakılmaktaydı.

Aniden kendine gelen Vin lehim yaktı ve hızla yaklaşmakta olan yere doğru bir sikke fırlattı. Sikkeyi İtip momentumunu azaltmak ve kendisini hafifçe yana doğru göndermek için kullandı. Breeze ile okçuların tam ortasına yere indi, sarsıcı bir gümlemeyle çarparak havaya toz ve kül kaldırmıştı.

Okçu okunu bıraktı.

Vin daha topraklar etrafına saçılarak yerden sekerken uzandı ve kendisini doğrudan oka doğru havanın içine geri İtti. Sonra da onu İtti. Ok başı geriye doğru atıldı, havanın ortasında kendi sapını kırarken etrafa kıymıklar saçmıştı, sonra da doğrudan oku atmış olan okçunun alnına gömüldü.

Adam atından devrildi. Vin tekrar toprağın üzerine indi. Uzandı ve liderin arkasındaki iki atın nallarını İterek hayvanların tökezlemesine neden oldu. İtişi Vin'i geriye doğru havaya fırlattı ve yere çarpan vücutların gümbürtüsü arasından acılı at haykırışları duyuldu.

Vin itmeye devam ederek yol boyunca yerin bir metre kadar yukarısında uçtu, hızla Breeze'e yetişmişti. Toplu adam şokla döndü, belli ki giysileri uçuşunun rüzgârı yüzünden çırpınan Vin'i dörtnala giden atının yanında havada asılı durur-ken gördüğü için afallamıştı. Vin ona göz kırptı, sonra da uzanıp başka bir atlının zırhını Çekti.

Anında havada yalpaladı. Vücudu ani momentum değişikliğine itiraz etti ama Vin sarsıcı acıyı görmezden geldi. Çektiği adam eyerinin üstünde kalmayı başarabil-mişti, ama sadece Vin ayaklarıyla ona bindirerek adamı geriye doğru fırlatana kadar.

Vin siyah toprağın üstüne indi, atlı da onun yanında yerde yuvarlanıyordu. Kısa bir mesafe ilerideki diğer atlılar en sonunda bineklerini dizginleyerek, bir metre kadar ötesinde ani bir şekilde durdular.

Kelsier olsa büyük olasılıkla saldırırdı. Sayıları çok fazlaydı, doğru, ama zırh giyiyorlardı ve atları da nallanmıştı. Ancak Vin Kelsier değildi. O atlıları Breeze'in uzaklaşmasına yetecek kadar uzun süre oyalamıştı. Bu yeterliydi.

Vin uzandı ve askerlerin birini İterek kendisini geriye doğru fırlatıp, atlıları da yaralılarını toplamaları için bıraktı. Ama askerler duraksamadan taş başlı oklar çektiler ve yaylarını gerdiler.

Vin grup nişan alırken kızgınlıkla tısladı. *Eh, peki o zaman,* diye düşündü. *Size önerim sıkı tutunmanız.*

Hepsini birden hafifçe İtti, sonra da duralümin yaktı. Ani kuvvet patlaması-nı bekliyordu; göğsündeki burkulmayı, midesindeki devasa alevi, uluyan rüzgâr. Beklemediği şey ise destek noktalarının üzerinde oluşturduğu etkiydi. Güç patla-ması adamları ve atları dağıtarak onları rüzgârdaki yapraklar gibi havaya saçmıştı.

Bununla çok dikkatli olmam gerekecek, diye düşündü Vin dişlerini sıkarak ken-disini havada döndürürken. Çeliği ve lehimi yine bitmişti ve Vin son metal şişeci-ğini de içmek zorunda kaldı. Bunlardan daha fazla taşımaya başlaması gerekecekti.

Yere koşarak çarptı, lehim onun müthiş hızına rağmen ayağının takılmasına engel oluyordu. Sadece birazcık yavaşlayarak atlı Breeze'in kendisine yetişmesine izin verdi, sonra da ona ayak uydurabilmek için koşusunu hızlandırdı. Bir yarışçı gibi koşuyor, o hızını yorulmakta olan atınkine uydururken lehimin gücü ve den-gesi Vin'e destek oluyordu. Hayvan koşarlarken ona dik dik baktı, bir insanın ken-disine ayak uydurduğunu görmekten dolayı biraz hayvansal bir memnuniyetsizlik duyuyormuş gibi görünüyordu.

Birkaç dakika sonra şehre ulaştılar. Demir Kapı açılmaya başlarken Breeze atını dizginledi ama Vin beklemek yerine yere bir sikke attı ve İterek momentumunun kendisini duvarlara doğru taşımasını sağladı. Kapılar dönerek açılırken onların çivi-lerini de İtti ve bu ikinci İtişi onu doğrudan yukarı doğru gönderdi. Duvarın diğer tarafına düşmeden önce mazgalların üstünü kıl payı farkla aşarak bir çift irkilen askerin arasından geçmişti. Breeze kapıdan içeri girerken o avluda yere konup bir elini serin taşlara dayayarak kendini dengelemişti.

Vin ayağa kalktı. Breeze hayvanı hızlı adımlarla onun yanına getirirken bir mendille alnını siliyordu. Vin onu son gördüğünden bu yana saçlarını biraz daha

uzatmış ve arkaya doğru yatırmıştı, alt uçları yakasına ulaşıyordu. Kırklarının ortalarında olduğu hâlde daha grileşmeye başlamamışlardı. Bir şapkası yoktu, büyük olasılıkla uçup gitmişti, ama üzerinde zengin takım elbise ve ipek yeleklerinden biri vardı. Telaşlı kaçışı sırasında siyah küllerle beneklenmişlerdi.

"Ah, Vin, yavrum," diyen Breeze neredeyse atı kadar derin nefes alıp veriyordu. "Söylemeliyim ki, bu senin açından zamanlaması çok iyi bir geliş oldu. Etkileyici derecede havalıydı da. Gerçekten de bir kurtarma operasyonuna sebebiyet vermek zorunda kalmaktan hoşlanmam ama, eh, eğer bir kurtarma operasyonu gerekli olacaksa, en azından havalı da olmalı."

Vin, o avludaki en becerikli adam olmadığını kanıtlayan bir şekilde atından inerken gülümsedi ve seyisler de hayvanla ilgilenmek için geldi. Elend, Clubs ve OreSeur merdivenlerden hızla avluya inerlerken Breeze tekrar alnını sildi. Habercilerden bir tanesi en sonunda Ham'i bulmuş olmalıydı ki, o da koşarak avluya doğru geliyordu.

"Breeze!" dedi Elend yaklaşarak daha kısa boylu adamın kolunu kavrarken.

"Majesteleri," dedi Breeze. "Sağlığınız ve keyfiniz yerindedir, diye varsayıyorum?"

"Sağlık evet," dedi Elend. "Keyif... eh, şehrimin hemen dışına çökmüş olan bir ordu *var*."

"İki tane ordu aslında," diye homurdandı Clubs topallayarak gelirken.

Breeze mendilini katladı. "Ah, ve sevgili Üstat Cladent. Görüyorum ki her zamanki kadar iyimsersiniz."

Clubs homurdandı. Yan taraftan OreSeur gelerek Vin'in yanında oturdu.

"Ve Hammond," dedi Breeze genişçe gülümsemekte olan Ham'e gözlerini dikerek. "Ben neredeyse kendimi geri döndüğüm zaman *senin* de burada olacağını unutmak üzere kandırmayı başarmıştım."

"İtiraf et," dedi Ham. "Beni gördüğün için memnunsun."

"Gördüğüm için, belki. *Duyduğum* için, asla. Senin daimi yarı felsefi gevezeliklerinden uzakta geçirdiğim zamanları oldukça sevmeye başlamıştım."

Ham sadece biraz daha genişçe gülümsedi.

"Ben de seni gördüğüm için memnunum Breeze," dedi Elend. "Ama senin zamanlaman biraz daha iyi olabilirdi. Ben senin bu orduların bazılarının üstümüze gelmelerini durdurabileceğini ummuştum."

"Onları *durdurmak* mı?" diye sordu Breeze. "Şimdi, neden ben bunu yapmak isteyeyim ki, güzel kardeşim? Ne de olsa, ben Cett'in ordusunu buraya sürmesi için çalışarak üç ay harcadım."

Elend durakladı ve grubun hemen dışında durmakta olan Vin de kendi kendine kaşlarını çattı. Breeze kendisinden oldukça memnunmuş gibi görünüyordu; gerçi itiraf etmek gerekirse, bu onun için oldukça sıradan bir durumdu.

"Yâni... Lord Cett bizim tarafımızda mı?" diye sordu Elend umutla.

"Elbette ki değil," dedi Breeze. "O şehri yıkmak ve sizin varsayılan atiyum kaynağını çalmak için burada."

"Sen," dedi Vin. "Lord Hükümdar'ın atiyum zulası hakkındaki söylentileri yayan sendin, değil mi?"

"Elbette," dedi Breeze tam Dikiz en sonunda kapılara ulaşırken oğlana gözlerini dikerek.

Elend'in kaşları çatıldı. "Ama... neden?"

"Duvarlardan dışarı bir bak güzel kardeşim," dedi Breeze. "Ben eninde sonunda da senin babanın Luthadel'in üstüne geleceğini biliyordum, *benim* ikna güçlerim bile onu vazgeçirmek için yeterli olamazdı. O yüzden de, ben Batı Salahiyet'te söylentiler yaymaya başladım, sonra da kendime Lord Cett'in danışmanları arasında bir yer edindim."

Clubs homurdandı. "İyi plan. Delice ama iyi."

"Delice mi?" dedi Breeze. "Buradaki konu *benim* akli dengem değil Clubs. Hareket delice değil, bilakis dâhiceydi."

Elend şaşkın görünüyordu. "Senin dehâna hakaret ediyor olduğumdan değil Breeze. Ama... düşman bir orduyu şehrimize getirmenin tam olarak neresi iyi bir fikir?"

"Bu temel müzakere stratejisidir güzel kardeşim," diye açıklama yaptı Breeze bir hamal ona atından alınmış olan düello değneğini verirken. Breeze bunu batıya, Lord Cett'in ordusuna doğru işaret etmek için kullandı. "Bir müzakerede sadece iki katılımcı varsa, genel olarak bir tanesi diğerinden daha güçlüdür. Bu da işleri daha zayıf olan taraf için çok zor hâle getirir; ki şu durumda, bu biz olacaktık."

"Evet ama üç ordu olduğu zaman biz hâlâ en zayıfız," dedi Elend.

"Ah, ama o diğer iki taraf güç olarak oldukça denkler," dedi Breeze değneğini kaldırarak. "Straff büyük olasılıkla daha güçlü ama Cett'in de çok büyük bir kuvveti var. Eğer o iki savaş beyinden bir tanesi Luthadel'e saldırma riskine girecek olursa, ordusu kayıplar verecek; kendisini üçüncü ordudan korumayı başaramayacağı kadar çok kayıp. Bize saldırmak kendisini savunmasız bırakmak olur."

"Ve bu da durumu çıkmaza sokuyor," dedi Clubs.

"Aynen öyle," dedi Breeze. "Güven bana evladım Elend. Şu durumda, iki tane büyük düşman ordusu, tek bir tane büyük düşman ordusundan çok daha iyi. Üç taraflı bir müzakerede, aslında en büyük güce sahip olan taraf en zayıf olandır, çünkü desteği diğer iki taraftan hangisine eklenecek olursa, en sonunda kazanan o olacaktır."

Elend kaşlarını çattı. "Breeze, biz desteğimizi bu adamların *ikisine* de vermek istemiyoruz."

"Ben bunun farkındayım," dedi Breeze. "Ancak rakiplerimiz değil. İkinci bir orduyu getirerek, bize düşünecek zaman sağladım. İki savaş beyi de buraya ilk önce gelebileceklerini düşünmüştü. Şimdi aynı anda varmış olduklarına göre ise, tekrar değerlendirme yapmak zorunda kalacaklar. Benim tahminim sonunda uzun süreli bir kuşatma olacağı. En azından bir iki ay."

"Bu onlardan nasıl kurtulacağımızı açıklamıyor," dedi Elend.

Breeze omzunu silkti. "Ben onları buraya getirdim, onlarla ne yapacağına sen

karar vereceksin. Ve sana söyleyeyim, Cett'in zamanında gelmesini sağlamak hiç de kolay bir iş olmadı. O Venture'dan tam beş gün daha önce gelecekti. Neyse ki, birkaç gün önce kampının içinde bir çeşit... hastalık yayıldı. Görünüşe göre birileri ana su kaynağını zehirlemiş ve bütün kampın ishal olmasına neden olmuş."

Clubs'ın arkasında dikilmekte olan Dikiz kıkırdadı.

"Evet," dedi Breeze oğlana dik dik bakarak. "Ben senin bundan hoşlanabileceğini düşünmüştüm. Sen hâlâ ne dediği belli olmayan bir baş ağrısı mısın evlat?"

"İyor yok artık ben," dedi Dikiz gülümseyerek tekrar Doğulu sokak şivesine bürünürken.

Breeze homurdandı. "Senin dediklerinin yarısı hâlâ Hammond'dan daha mantıklı," diye mırıldandı Elend'e doğru dönerek. "Peki kimse beni saraya geri götürmek için bir at arabası çağırtmayacak mı? Ben siz nankörler sürüsünü neredeyse beş dakikadır Teskin ediyor, yapabildiğim kadar yorgun ve perişan görünüyorum; ve tek bir tanenizde bile bana acıyacak kadar nezaket yok!"

"Becerilerin köreliyor olmalı," dedi Vin bir gülümsemeyle. Breeze bir Teskinci, pirinç yakarak başka bir kişinin duygularını sakinleştirebilen bir Allomanser'di. Çok yetenekli bir Teskinci (ve Vin Breeze'den daha yeteneklisini tanımıyordu) bir insanın tek bir tanesi dışında bütün duygularını söndürerek, onların tam olarak kendi istediği gibi hissetmesini sağlayabilirdi.

"Aslında," dedi Elend dönerek tekrar duvarın tepesine doğru bakarken. "Tekrar duvarın üstüne çıkıp orduları biraz daha inceleyebileceğimizi umuyordum. Eğer sen Lord Cett'in kuvvetiyle birlikte zaman geçirdiysen, büyük olasılıkla bize onlar hakkında epey bir şey söyleyebilirsin."

"Söyleyebilirim, söyleyeceğim, o merdivenleri tırmanacak *değilim*. Ne kadar yorgun olduğumu görmüyor musun be adam?"

Ham kıs kıs gülerek Breeze'in omzuna bir şaplak attı ve ufak bir toz bulutu kaldırdı. "Sen nasıl yorgun olabilirsin? Bütün koşuyu senin zavallı atın yaptı."

"Bu duygusal olarak tüketiciydi Hammond," dedi Breeze iri adamın eline değneğiyle vurarak. "Benim ayrılışım nispeten nahoştu."

"Ne oldu ki zaten?" diye sordu Vin. "Cett senin casus olduğunu mu keşfetti?"

Breeze utanmış gibi görünüyordu. "Sadece diyelim ki Lord Cett ve benim aramızda bir... bozuşma oldu."

"Seni kızıyla yatakta yakaladı, ha?" dedi Ham grupta bir gülüşmeye neden olarak. Breeze çapkından başka her şeydi. Duygularla oynayabilme yeteneğine rağmen, Vin onunla tanıştığından beri Breeze romantizme karşı herhangi bir ilgi göstermemişti. Dockson bir keresinde Breeze'in böyle şeyleri düşünemeyecek kadar kendine odaklı olduğunu belirtmişti.

Breeze Ham'in yorumuna karşı sadece gözlerini devirdi. "Gerçekten de, Hammond. Yaşlandıkça esprilerinin daha da kötüye gittiğini düşünüyorum. Şüphem o ki sen antrenmanlar sırasında kafana biraz fazla darbe almışsın."

Ham gülümsedi ve Elend de iki at arabası çağırttı. Onlar beklerken Breeze yolculuklarını anlatmaya başladı. Vin aşağıdaki OreSeur'a bir göz attı. Hâlâ ekibin

geri kalanına vücut değişikliğinden bahsetmek için iyi bir fırsat bulamamıştı. Belki şimdi Breeze de geri dönmüş olduğuna göre, Elend yakın çevresiyle bir toplantı yapardı. Bu iyi bir zaman olacaktı. Saray personelinin OreSeur'u gönderdiğini düşünmesini istediği için, Vin'in bu konuda sessiz olması gerekiyordu.

Breeze hikâyesine devam etti ve Vin de gülümseyerek tekrar ona baktı. Breeze sadece doğal bir hatip değildi, Allomansi'de de çok incelikli bir dokunuşu vardı. Vin onun duygularının üzerindeki parmaklarını zar zor hissedebiliyordu. Bir zamanlar, onun bu ihlâllerini rahatsız edici bulurdu ama Vin insanların duygularına dokunmanın sadece Breeze'in kişiliğinin bir parçası olduğunu anlamaya başlıyordu. Güzel bir kadının yüzü ve vücudu sayesinde dikkatleri üzerine toplaması gibi, Breeze de bunu güçlerini neredeyse farkında olmaksızın kullanarak yapıyordu.

Elbette, bu onun daha az hergele olduğu anlamına geliyor değildi. Kendi istediği şeyleri başkalarına yaptırmak Breeze'in ana meşgalelerinden biriydi. Vin sadece artık onun bunu yapmak için Allomansi kullanmasına içerlemiyordu.

Araba en sonunda yaklaştı ve Breeze de rahatlamayla içini çekti. Araç yanaşarak dururken Vin'e gözlerini dikti, sonra da başıyla OreSeur'a işaret etti. "Bu ne?"

"Köpek," dedi Vin.

"Ah, görüyorum ki her zamanki kadar dobrasın," dedi Breeze. "Peki ya neden şimdi bir köpeğin var?"

"Ona ben verdim," dedi Elend. "O bir köpek istiyordu, ben de onun için bir tane satın aldım."

"Ve bir *kurt köpeği* mi seçtin?" diye sordu Ham eğlenerek.

"Sen onunla daha önce de dövüştün Ham," dedi Elend gülerek. "Sen olsan ona ne verirdin? Kaniş mi?"

Ham kıs kıs güldü. "Hayır, sanırım olmaz. Aslında ona uyuyor."

"Gerçi neredeyse kendisi kadar büyük," diye ekledi Clubs Vin'i kısık bir bakışla süzerek.

Vin uzanarak bir elini OreSeur'un başının üstüne koydu. Clubs haksız sayılmazdı, Vin bir kurt köpeği için bile iri olan bir hayvan seçmişti. Ayaktayken omuzları bir metreden daha yüksekti ve Vin o vücudun ne kadar ağır olduğunu birinci elden biliyordu.

"Bir kurt köpeği için dikkate değer derecede iyi huylu," dedi Ham başını sallayarak. "İyi seçim yapmışsın El."

"Her neyse," dedi Breeze. "Lütfen saraya geri dönebilir miyiz? Ordular ve kurt köpekleri iyi güzel de, ben inanıyorum ki şu noktada yemek daha acil."

"Peki onlara neden OreSeur'dan bahsetmedik?" diye sordu Elend sarsıntılı arabaları Venture Kalesi'ne doğru yoluna devam ederken. Üçü tek başlarına bir arabayı almış, diğer dördünü de öbür araçla takip etmeleri için bırakmışlardı.

Vin omzunu silkti. OreSeur onunla Elend'in karşısındaki koltuğa oturmuş, sessizce konuşmayı izliyordu. "En sonunda onlara söyleyeceğim," dedi Vin. "Kalabalık bir şehir meydanı açıklama yapmak için doğru bir yermiş gibi görünmüyordu."

Elend gülümsedi. "Sır saklamak bırakması zor bir huy, hı?"

Vin kızardı. "Onu bir sır olarak saklamıyorum, ben sadece..." Vin sesi azalarak başını eğdi.

"Kendini kötü hissetme Vin," dedi Elend. "Sen kendi başına, güvenecek hiç kimse olmadan çok uzun bir süre yaşadın. Kimse senden bir gecede değişmeni beklemiyor."

"Bir gece olmadı Elend," dedi Vin. "İki yıl oldu."

Elend bir elini Vin'in dizinin üstüne koydu. "Sen daha iyiye gidiyorsun. Diğerleri senin ne kadar çok değişmiş olduğundan bahsediyor."

Vin başını sallayarak onayladı. *Başka bir adam olsa, benim ondan da sır sakladığımdan korkuyor olurdu. Elend ise sadece bana kendimi daha az suçlu hissettirmeye çalışıyor.* O Vin'in hak ettiğinden daha iyi bir adamdı.

"Kandra," dedi Elend. "Vin senin ona ayak uydurma konusunda başarılı olduğunu söylüyor."

"Evet Majesteleri," dedi OreSeur. "Bu kemikler, her ne kadar tatsız olsalar da, iz sürmek ve hızlı hareket etmek için çok uygun."

"Peki ya yaralanacak olursa?" dedi Elend. "Onu güvenli bir yere sürüklemeyi başarabilecek misin?"

"Kesinlikle hızlı olarak değil, Majesteleri. Ancak yardım getirmek için gitmem mümkün. Bu kemiklerin pek çok sınırlaması var ama ben Kontrat'ımı yerine getirmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Elend Vin'in kaldırmış olduğu kaşı yakalamış olacak ki, kıs kıs güldü. "O dediği gibi yapacak Vin."

"Kontrat her şeydir Hanımım," dedi OreSeur. "Basit hizmetten daha fazlasını talep eder. Özen ve sadakat talep eder. Kontrat *kandra olmaktır*. Biz ona hizmet ederek, kendi halkımıza hizmet ederiz."

Vin omzunu silkti. Grup sessizleşti, Elend cebinden bir kitap çıkardı, Vin de ona yaslandı. OreSeur da yatarak insanların karşısındaki koltuğun tamamını kapladı. Neden sonra, araba Venture avlusuna girdi ve Vin kendisini ılık bir banyoyu iple çekerken buldu. Ancak onlar arabadan aşağı inerken bir muhafız koşarak Elend'in yanına geldi. Adam o arayı kapatamadan önce konuşmaya başlamış olsa da, kalay Vin'in onun dediklerini duymasını sağladı.

"Majesteleri," diye fısıldadı muhafız. "Habercimiz size ulaştı mı o zaman?"

"Hayır," dedi Elend, Vin yaklaşırken kaşlarını çatarak. Asker ona bir bakış attı ama konuşmaya devam etti; bütün askerler Vin'in Elend'in birincil koruması ve sırdaşı olduğunu biliyordu. Yine de, adam onu gördüğü zaman garip bir şekilde endişeli gibi görünmüştü.

"Biz... ee, karışıyormuş gibi olmak istemedik," dedi asker. "O yüzden de bunu sessiz tutmuştuk. Biz sadece... her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyorduk." Konuşurken Vin'e bakmıştı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Elend.

Muhafız krala döndü. "Leydi Vin'in odasındaki cesetten."

"Ceset" aslında bir iskeletti. Tamamıyla temizlenmiş, ışıltılı beyaz yüzeylerini lekeleyen tek bir kan ya da hatta bir doku izi bile olmayan bir iskelet. Ancak epey bir kemiği kırıktı.

"Özür dilerim Hanımım," dedi OreSeur sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle konuşarak. "Ben bunları sizin ortadan kaldıracağınızı varsaymıştım."

Vin başını salladı. İskelet elbette ki OreSeur'un Vin ona hayvan bedenini vermeden önce kullanmakta olduğu vücuttu. Kapının kilitlenmediğini, Vin'in odanın temizlenmesini istediğinin işareti, gören hizmetçiler içeri girmişti. Vin kemikleri onlarla daha sonra ilgilenmek üzere bir sepetin içine koymuştu. Görünüşe göre hizmetçiler de sepetin içinde ne olduğunu kontrol etmeye karar vermişler ve şaşırmışlardı.

"Önemli değil Yüzbaşı," dedi Elend genç muhafıza; saray muhafızlarının ikinci komutanı Yüzbaşı Demoux. Ham'in üniformalardan hoşlanmadığı gerçeğine rağmen, bu adam kendi üniformasını çok düzgün ve şık tutmaktan gurur duyuyordu.

"Sessiz kalmakla iyi yapmışsın," dedi Elend. "Biz zaten bu kemikleri biliyorduk. Endişelenecek bir şey yok."

Demoux başını sallayarak onayladı. "Biz de onların kasıtlı bir şey olduğunu tahmin etmiştik." Konuşurken Vin'e doğru bakmamıştı.

Kasıtlı, diye düşündü Vin. *Harika. Bu adam benim ne yaptığımı düşünüyor acaba.* Çok az skaa kandraların ne olduğunu bilirdi ve Demoux da bunlar gibi kalıntıların ne anlama geldiğini tahmin edemezdi.

"Benim için bunları sessizce ortadan kaldırabilir misin Yüzbaşı?" diye sordu Elend kemiklere doğru başıyla işaret ederek.

"Elbette Majesteleri," dedi muhafız.

Herhâlde benim bu adamı yediğimi filan varsayıyordur, diye düşündü Vin bir iç çekişle. *Kemiklerden başka her şeyini yiyip bitirdiğimi.*

Ki aslında bu, gerçekten o kadar da uzak değildi.

"Majesteleri," dedi Demoux. "Öbür cesedi de ortadan kaldırmamızı istiyor musunuz?"

Vin dondu.

"Öbür ceset mi?" diye sordu Elend ağır ağır.

Muhafız başını sallayarak onayladı. "Bu iskeleti bulduğumuz zaman etrafı koklamaları için birkaç köpek getirdik. Köpekler herhangi bir katil bulamadı ama başka bir ceset buldular. Tıpkı bunun gibi, eti tamamen temizlenmiş bir dizi kemik."

Vin ile Elend birbirlerine baktılar. "Bize de göster," dedi Elend.

Demoux başıyla onayladı ve adamlarından bir tanesine fısıltıyla birkaç emir vererek onları odadan çıkardı. Üç insan ve bir kandradan oluşan dörtlü saray koridoru boyunca kısa bir mesafe ilerleyerek ziyaretçi odalarının daha az kullanılan bir kısmına doğru gittiler. Demoux belli bir kapının önünde durmakta olan bir muhafızı gönderdi, sonra da onları içeri aldı.

"Bu ceset bir sepetin içinde değildi Majesteleri," dedi Demoux. "Bir arka dolabın içine tıkılmıştı. Büyük olasılıkla köpekler olmasa asla bulamazdık; onlar ko-

kuyu epey kolayca aldılar, gerçi nasıl yapmışlar anlamadım. Bu cesetler tamamen etten temizlenmiş hâlde."

Ve işte oradaydı. Birincisi gibi diğer bir iskelet, dolabın yanına yığılmış bir hâlde duruyordu. Elend Vin'e bir göz attı, sonra da Demoux'ya doğru döndü. "Bize izin verir misin Yüzbaşı?"

Genç muhafız başıyla onayladı ve odadan çıkarak kapıyı kapattı.

"Ee?" dedi Elend OreSeur'a doğru dönerek.

"Ben bunun nereden gelmiş olduğunu bilmiyorum," dedi kandra.

"Ama bu da kandra tarafından yenilmiş olan bir ceset," dedi Vin.

"Şüphesiz öyle Hanımım," dedi OreSeur. "Sindirici sıvılarımızın kısa süre önce ifraz edilmiş olan kemiklerin üstünde bıraktığı belirgin koku yüzünden köpekler bunu bulmuş."

Elend ve Vin bakıştılar.

"Ancak büyük olasılıkla düşündüğünüz gibi değil," dedi OreSeur. "Bu adam büyük olasılıkla buradan çok uzakta öldürülmüştür."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunlar terk edilmiş kemikler Majesteleri," dedi OreSeur. "Bir kandra kemiklerini geride bıraktığı zaman..."

"Başka bir vücut bulmuş demektir," diye bitirdi Vin.

"Evet, Hanımım," dedi OreSeur.

Vin kaşlarını çatan Elend'e baktı. "Ne kadar zaman önce?" diye sordu Elend. "Belki de kemikler bir yıl öncesinden, babamın kandrasından kalmıştır."

"Belki Majesteleri," dedi OreSeur. Ama sesi tereddütlü geliyordu. Gelerek kemikleri kokladı. Vin de bir kemiği alarak burnuna doğru tuttu. Kalay sayesinde kolaylıkla ona safrayı hatırlatan keskin bir koku aldı.

"Koku çok güçlü," dedi OreSeur'a doğru bir göz atarak.

O da başıyla onayladı. "Bu kemikler burada uzun süre durmamış Majesteleri. En fazla birkaç saat. Belki daha bile az."

"Bu da sarayın içinde bir yerlerde başka bir kandra olduğu anlamına geliyor," dedi Elend biraz hasta görünerek. "Personelimden bir kişi... yenilmiş ve yerine geçilmiş."

"Evet Majesteleri," dedi OreSeur. "Bu kemiklerden bunun kim olduğunu söylemenin hiçbir yolu yok, çünkü bunlar geride bırakılmış olanlar. Kandra yeni vücudun etini yemiş, kemiklerini almış ve giysilerini de giymiş olacaktır."

Elend başıyla onaylayarak ayağa kalktı. Vin'in gözlerine baktığında Vin onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü anladı. Saray personelinden bir kişinin değiştirilmiş olması mümkündü, bu da hafif bir güvenlik ihlâli anlamına gelirdi. Ancak çok daha tehlikeli bir olasılık vardı.

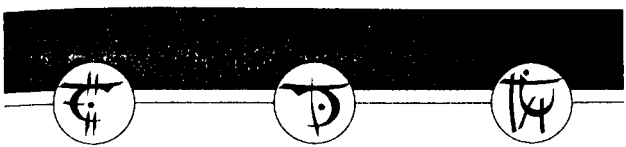
Kandralar eşsiz oyunculardı; OreSeur Lord Renoux'yu o kadar iyi taklit etmişti ki, onu tanıyan insanlar bile kanmıştı. Böylesi bir yetenek bir hizmetçi ya da bir muhafızı taklit etmek için de kullanılabilirdi. Ancak eğer bir düşman Elend'in özel toplantılarına bir casus sokmak istiyorsa, çok daha önemli bir kişiyi kullanması gerekirdi.

Bizim son birkaç saat içinde görmediğimiz biri olmalı, diye düşündü Vin kemiği bırakarak. O, Elend ve OreSeur ikindinin ve akşamın büyük bir kısmı boyunca, Parlamento toplantısından beri duvardaydı; ama şehir ve saray ikinci ordu geldiğinden beri kargaşa içindeydi. Haberciler Ham'i bulmakta zorluk yaşamıştı ve Vin Dockson'ın nerede olduğundan hâlâ emin değildi. Aslında Vin Clubs'ı da bir süre önce Elend'le kendisine katılana kadar görmemişti. Ve en son gelen de Dikiz olmuştu.

Vin hasta edici bir rahatsızlık hissederek yerdeki kemik yığınına baktı. Çekirdek ekiplerinden birisinin, Kelsier'in eski çetesinin üyelerinden bir tanesinin şimdi bir taklitçi olma olasılığı oldukça yüksekti.

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU

İKİNCİ BÖLÜM

SİSTEKİ HAYALETLER

Benim Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğuna ikna olmama kadar yıllar geçmişti. Çağların Kahramanı: Khlennium'da Rabzeen denilen kişi, Anamnesor.

Kurtarıcı.

12

AKŞAMIN SİSLİ KARANLIĞININ İÇİNDE BİR hisar yükseliyordu.

Yerdeki geniş bir çöküntünün içinde duruyordu. Dik kenarlı, kratere benzer vadi o kadar genişti ki, Sazed gün ışığında bile diğer ucunu zar zor görebilirdi. Yaklaşmakta olan gecenin sisle gölgelenmiş karanlığı yüzünden, devasa deliğin uzak kenarı sadece koyu bir gölgeden ibaretti.

Sazed taktik ve strateji hakkında çok az şey biliyordu; her ne kadar metalakıllarının içinde bu konular hakkında düzinelerce kitap olsa da, o depolanmış kayıtlarını yaratabilmek için hepsinin içeriğini unutmuştu. Bildiği azıcık şey ise ona bu hisarın, Seran Kabinesi'nin, pek de savunulabilir olmadığını söylüyordu. Yüksek zeminden feragat edilmişti ve kraterin kenarları da aşağıdaki duvarların üstüne taşlar yağdıracak kuşatma makineleri için mükemmel bir konum sağlıyordu.

Ancak bu hisar düşman askerlerine karşı savunulmak için inşa edilmemişti. Mahremiyet sağlaması için inşa edilmişti. Krater hisarı bulmayı zorlaştırıyordu; kraterin kenarlarının etrafındaki topraklarda hafif bir yükselme olduğundan dolayı, insan yakınına gelene kadar hisar neredeyse görünmez sayılırdı. Takip edilecek herhangi bir yol ya da patika yoktu ve yolcular da dik kenarlardan aşağı inmekte büyük zorluk yaşardı.

Sorgucular ziyaretçi istemiyordu.

"Ee?" diye sordu Marsh.

O ve Sazed kraterin kuzey kenarında, yüz metreye yakın bir uçurumun önünde duruyorlardı. Sazed görüş kalayaklına erişerek içine depolamış olduğu görme

duyusunun bir kısmını çıkardı. Görüşünün kenarları bulanıklaştı ama Sazed'in doğrudan önünde olan şeyler çok daha yakınlaşmış gibi görünüyordu. Görme duyusunu bu şekilde arttırmanın neden olduğu mide bulantısını görmezden gelip, biraz daha fazla görüşe erişti.

Artmış görme duyusu Sazed'in Kabine'yi sanki hemen önünde duruyormuş gibi inceleyebilmesini sağlıyordu. Duvarlar düz, geniş ve heybetliydi; Sazed koyu taştan duvarlardaki çentiklerin her birini görebiliyordu. Duvardaki taşların dışına cıvatayla asılmış geniş çelik plakaların üzerindeki pas izlerinin her birini seçebiliyordu. Her yosun tutmuş köşeyi ve her külle kaplanmış çıkıntıyı da görebiliyordu. Hiç pencere yoktu.

"Bilmiyorum," dedi Sazed yavaşça görüş kalayaklını bırakırken. "Hisarın içinde biri olup olmadığını söylemek zor. Ne bir hareket var, ne de ışık. Ama belki de Sorgucular sadece içeride saklanıyorlardır."

"Hayır," dedi Marsh, katı sesi akşam havasında rahatsız edici derecede yüksekti. "Gitmişler."

"Neden gitsinler ki? Burası büyük güç bulunduran bir yer, diye düşünüyorum ben. Bir orduya karşı savunması zayıf ama zamanımızın kargaşasına karşı savunması çok büyük."

Marsh olumsuzca başını salladı. "Gitmişler."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Nereye gitmişler o zaman?"

Marsh ona baktı, sonra da omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. "Kuzeye."

"Luthadel'e doğru mu?" diye sordu Sazed kaşlarını çatarak.

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi Marsh. "Gel. Geri dönecekler mi bilmiyorum ama bizim bu fırsattan faydalanmamız gerek."

Sazed başıyla onayladı. Ne de olsa bunun için gelmişlerdi. Yine de, bir parçası tereddüt etti. Onun dünyası kitaplardan ve edepli bir şekilde hizmet etmekten oluşurdu. Köyleri ziyaret etmek için taşrada seyahat etmek onun için rahatsızlık vermeye yetecek kadar tecrübelerinden uzak olan bir şeydi. Sorgucular'ın üssüne gizli gizli sızmak ise...

Marsh'ın, yoldaşının iç çatışmalarını umursamadığı belliydi. Sorgucu döndü ve kraterin ağzı boyunca yürümeye başladı. Sazed torbasını omzunun üstüne attı, sonra da onu takip etti. Nihayet kafese benzer bir mekanizmaya ulaştılar, ipler ve makaralar ile aşağı indirilmesinin amaçlanmış olduğu belliydi. Kafes uçurumun yukarısındaki çıkıntının üstünde kilitlenmiş olarak duruyordu, Marsh da yanında durdu ama içine girmedi.

"Ne oldu?" diye sordu Sazed.

"Makara sistemi," dedi Marsh. "Kafesin aşağıda duran adamlar tarafından indirilmesi amaçlanmış."

Sazed bunun doğru olduğunun farkına vararak başıyla onayladı. Marsh ileri çık-

tı ve bir kolu çekti. Kafes düştü. İplerden duman çıkmaya başladı ve devasa kafes uçurumun dibine doğru inerken makaralar gıcırdadı. Boğuk bir çatırtı kayalardan yankılandı.

Eğer aşağıda birileri varsa, artık burada olduğumuzu biliyorlar, diye düşündü Sazed.

Marsh ona doğru döndü, göz kazıklarının başları azalmakta olan güneşin ışığında hafifçe pırıldıyordu. "Nasıl istersen öyle takip et," dedi. Sonra da karşı ağırlık ipini bağladı ve iplerden aşağı inmeye başladı.

Sazed platformun kenarına çıkarak Marsh'ın sarkan ipten aşağıdaki gölgeli, sisli uçuruma doğru inmesini izledi. Sonra Sazed diz çöktü ve torbasını açtı. Ana bakıraklıları olan üst ve alt kollarının etrafındaki geniş metal bileziklerin kancalarını açtı. Onlar bir Sırdaş'ın hatıralarını, yüzlerce yıllık geçmişin depolanmış bilgilerini içeriyordu. Hürmetkâr bir şekilde bunları bir kenara koydu, sonra da torbadan bir çift çok daha küçük bilezik çıkardı, biri demir, biri de lehimdendi. Bir savaşçı için metalakıllar.

Marsh Sazed'in bu alanda ne kadar yeteneksiz olduğunu anlıyor muydu? İnanılmaz güç ile bir savaşçı olunmuyordu. Yine de, Sazed iki bileziği ayak bileklerinin etrafına taktı. Sonra iki tane yüzük çıkardı, kalay ve bakır. Bunları da parmaklarına geçirdi.

Torbayı kapatıp omzunun üstüne attı, sonra da ana bakırakıllarını aldı. Dikkatlice iyi bir saklama yeri belirledi, iki büyük kayanın arasındaki korunaklı bir boşluk, ve bakırakıllarını içine koydu. Aşağıda ne olursa olsun, bunların Sorgucular tarafından alınarak yok edilmesi riskine girmek istemiyordu.

Bir bakıraklı hâtıralarla doldurmak için, Sazed başka bir Sırdaş'ın kendi tarihçeler, bilgiler ve hikâyeler koleksiyonunun tamamını okumasını dinlemişti. Cümlelerin her birini ezberlemiş, sonra da bu hâtıraları daha sonra çıkarmak üzere bir bakıraklın içine tıkıştırmıştı. Sazed olayın kendisiyle ilgili çok az şey hatırlıyordu ama kitapların ya da raporların istediği herhangi birini çıkararak tekrar aklının içine yerleştirebilir, onları ilk ezberlemiş olduğu andaki kadar canlı bir şekilde anımsama becerisini kazanabilirdi. Sadece bileziklerinin üzerinde olması yeterliydi.

Bakırakıllarının yanında olmaması Sazed'i kaygılandırıyordu. Başını sallayarak platforma doğru geri yürüdü. Marsh uçurumun tabanına doğru çok hızlı bir şekilde ilerliyordu; çoğu Sorgucu gibi, o da bir Sissoylunun güçlerine sahipti. Gerçi onun bu güçleri nasıl kazanmış olduğu, ve doğrudan beyninin içinden geçmekte olan kazıklara rağmen nasıl yaşamayı başarabildiği bir sırdı. Marsh Sazed'in bu konudaki sorularına asla cevap vermemişti.

Sazed aşağı seslenerek Marsh'ın dikkatini çekti, sonra da torbasını yukarı kaldırdı ve aşağı attı. Marsh uzandı ve torba silkelenip metalleri tarafından Çekilerek Marsh'ın eline doğru gitti. Sorgucu inişine devam etmeden önce torbayı omzunun üstüne attı.

Sazed teşekkürle başını salladı, sonra da platformun kenarından aşağı atladı. Düşmeye başlarken zihinsel olarak demiraklına uzanarak içine depolamış olduğu

gücü aradı. Bir metalaklı doldurmanın her zaman bir bedeli vardı; görme duyusunu depolamak için, Sazed haftalarını zayıflamış gözlerle geçirmek zorunda kalmıştı. Bu süre boyunca kalay bir bilezik takarak, daha sonra kullanmak üzere fazladan görme hissini içine depolamıştı.

Demir diğerlerinden biraz farklıydı. O görüş, güç, dayanıklılık ya da hâtıra bile depolamazdı. Tamamen farklı bir şeyi depoluyordu: ağırlık.

Bugün Sazed demiraklın içinde depolanmış olan güce erişmedi, bu onu daha ağırlaştıracaktı. Onun yerine, demiraklını doldurmaya başladı, metalakıl ağırlığını emip götürüyordu. Tanıdık bir hafiflik hissi duydu, vücudunun kendi üzerine eskisi kadar kuvvetle bastırmadığı şeklinde bir hisli.

Düşüşü yavaşladı. Terrisli filozofların bir demiraklı kullanma konusunda söyleyecek çok şeyi vardı. Onların açıkladığı kadarıyla, güç aslında bir insanın kütlesini ya da boyutunu değiştirmiyor, sadece bir şekilde yerin insanı çekme şeklini değiştiriyordu. Sazed'in düşüşü, ağırlığı azalmış olduğu için yavaşlamış değildi; yavaşlamasının sebebi düşüşün rüzgârına aniden büyük miktarda yüzey ve daha hafif bir bedenin kapılmış olmasıydı.

Bilimsel sebepleri ne olursa olsun, Sazed normal hızla düşmüyordu. Bacaklarındaki ince metal bilezikler vücudundaki en ağır şeylerdi ve onlar Sazed'in ayaklarının aşağı doğru dönük kalmasını sağlıyordu. Rüzgârın onu daha fazla itmesi için kollarını açtı ve vücudunu hafifçe büktü. Düşüşü bir yaprak ya da bir tüy gibi korkunç derecede yavaş değildi. Ancak yere çakılıyor da değildi. Bunun yerine kontrollü, neredeyse sakin bir şekilde düşüyordu. Kolları açık ve elbiseleri dalgalanarak, yüzünde meraklı bir ifade ile izlemekte olan Marsh'ın yanından geçti.

Yere yaklaşırken Sazed lehimaklına erişerek hazırlanmak için minik bir parça güç çekti. Yere çarptı ama vücudu çok hafif olduğu için çok az şok vardı. Çarpmanın kuvvetini soğurmak için neredeyse dizlerini kıvırması bile gerekmemişti.

Demiraklı doldurmayı kesti, lehimini bıraktı ve sessizce Marsh'ı beklemeye başladı. Yanında taşıma kafesi bir enkaz hâlinde yatıyordu. Sazed birkaç kırık demir kelepçeyi huzursuzlukla fark etti. Görünüşe göre, Kabine'yi ziyaret edenlerin bazıları isteyerek gelmemişti.

Marsh aşağıya yaklaşana kadar havanın içindeki sisler yoğunlaşmıştı. Sazed hayatı boyunca onlarla birlikte yaşamış ve daha önce hiçbir zaman sislerin içinde kendisini rahatsız hissetmemişti. Ama şimdi yarı yarıya sislerin onu boğmaya başlamasını bekliyordu. Görünüşe göre Sazed'in ölümünü araştırdığı şanssız çiftçi yaşlı Jed'e yapmış oldukları gibi onu da öldürmelerini.

Marsh son üç metrelik mesafeden atlayarak bir Allomanser'in arttırılmış kıvraklığıyla yere indi. Sissoylulalarla o kadar fazla zaman geçirdikten sonra bile, Sazed Allomansi'nin becerilerinden etkileniyordu. Elbette asla onları kıskanmış değildi, gerçekten de kıskanmıyordu. Doğru, Allomansi savaşmak için daha iyiydi ama aklı genişletemez; kişinin bin yıllık kültürün rüyalarına, umutlarına ve inançlarına erişmesini sağlayamazdı. Bir yarayı tedavi etme bilgisini veremez ya da fakir bir köye modern gübreleme tekniklerini kullanmayı öğretmeye yardım edemezdi.

Ferusimyanın metalakılları havalı değildi, ama toplum için çok daha kalıcı değere sahiplerdi.

Dahası, Sazed en hazırlıklı savaşçıyı bile şaşırtacağı kesin olan bir iki Ferusimya numarası biliyordu.

Marsh ona torbasını geri verdi. "Gel."

Sazed başıyla onaylayarak torbayı sırtına attı ve kayalık zemin boyunca Sorgucu'yu takip etti. Marsh'ın yanında yürümek garipti çünkü Sazed kendisi kadar uzun insanların etrafında olmaya alışkın değildi. Terrisliler doğal olarak uzun boyluydu ve Sazed daha bile uzundu. Kol ve bacakları gövdesi için biraz fazla uzundu, çok küçük bir çocukken hadım edilmiş olmasından kaynaklanan tıbbi bir durumdu bu. Her ne kadar Lord Hükümdar ölmüş olsa da, Terris kültürü onun Terris halkındaki Ferusimyasal güçleri ortadan kaldırmaya çalışma yöntemi olan vekilharçlık ve üreme programlarının etkilerini uzun süre hissedecekti.

Seran Kabinesi karanlığın içinde yükseliyor, şimdi Sazed kraterin içine inmiş olduğu için daha da meşum görünüyordu. Marsh uzun adımlarla doğrudan ön kapılara doğru gitti ve Sazed de arkadan takip etti. Korkuyor değildi, gerçekten de korkmuyordu. Korku hiçbir zaman Sazed'in hayatında güçlü bir motivasyon kaynağı olmamıştı. Ancak endişe ediyordu. Çok az sayıda Sırdaş kalmıştı; eğer o ölürse seyahat edebilecek, kayıp gerçekleri geri getirebilecek ve halkı eğitebilecek kişilerden bir tanesi daha eksilmiş olacaktı.

Gerçi ben de şu anda bunu yapıyor sayılmam ama...

Marsh devasa çelik kapıları süzdü. Sonra bir tanesine ağırlığını vererek abandı, belli ki gücünü arttırmak için lehim yakıyordu. Sazed de ona katılarak sıkıca itti. Kapı kımıldamadı.

Sazed rezervini harcamak zorunda kaldığı için pişmanlık duyarak lehimaklına uzandı ve güce erişti. Yere inerken kullandığından çok daha fazlasını kullandı ve kaslarının büyüklüğü anında arttı. Allomansi'nin aksine, Ferusimyanın çoğu zaman kişinin vücudu üzerinde doğrudan etkileri olurdu. Sazed'in cüppelerinin altındaki vücudu doğuştan savaşçının kütlesini ve yapısını kazandı, kolaylıkla bir dakika öncekinden iki kat daha güçlü hâle geldi. Birleşen çabalarıyla, kapıyı iterek açmayı başardılar.

Kapı gıcırdamadı. Yavaşça ama düzgünce içeri doğru kayarak uzun, karanlık bir koridoru gözler önüne serdi.

Sazed lehimaklını bırakarak normal hâline geri döndü. Marsh Kabine'nin içine doğru ilerledi, ayakları açılan kapı ağzından içeri akmaya başlamış olan sisleri karıştırıyordu.

"Marsh?" diye sordu Sazed.

Sorgucu döndü.

"Ben içeride bir şey göremeyeceğim."

"Ferusimyan..."

Sazed başını olumsuzca salladı. "Karanlıkta daha iyi görmemi sağlayabilir ama sadece eğer baştan biraz ışık varsa. Dahası, o kadar fazla görme duyusuna erişmek

benim kalayaklımı dakikalar içinde tüketmiş olur. Benim bir fenere ihtiyacım olacak."

Marsh durakladı, sonra da başıyla onayladı. Dönüp karanlığın içine girerek hızla Sazed'in görüşünden kayboldu.

Demek ki Sorgucular'ın görmek için ışığa ihtiyacı yokmuş, diye düşündü Sazed. Bu beklenecek bir şeydi; kazıklar Marsh'ın göz yuvalarını dolduruyordu, göz küreleri tamamen yok olmuştu. Sorgucular'ın görmelerini sağlayan garip güç her ne ise, görünüşe göre saf karanlığın içinde de güneş ışığında olduğu kadar iyi işliyordu.

Marsh birkaç dakika sonra bir lamba taşıyarak geri döndü. İniş kafesinde gördüğü zincirler de düşünüldüğü zaman, Sazed Sorgucular'ın ihtiyaçlarıyla ilgilenmeleri için büyük bir köle ve hizmetkâr grubu barındırmış olduğundan şüphe ediyordu. Eğer öyleyse, insanlar nereye gitmişti? Kaçmışlar mıydı?

Sazed lambayı torbasındaki bir çakmak taşıyla yaktı. Lambanın hayaletsi ışığı boş, yıldırıcı bir koridoru aydınlattı. Lambayı yukarıya kaldırarak Kabine'nin içine girdi ve parmağındaki küçük bakır yüzüğü bir bakırakla dönüştürecek şekilde doldurmaya başladı.

"Odalar büyük," diye fısıldadı Sazed. "Süsleme yok." Aslında kelimeleri yüksek sesle söylemesine gerek yoktu ama o konuşmanın belirgin hâtıraların oluşmasına yardımcı olduğunu fark etmişti. Ondan sonra da onları bakıraklın içine yerleştirebilirdi.

"Sorgucular'ın belli ki çeliğe karşı bir düşkünlükleri var," diye devam etti. "Bu da, onların dininden çoğu zaman Çelik Nezaret olarak bahsedildiği düşünülürse şaşırtıcı değil. Duvarlara asılmış devasa çelik plakalar var, dışarıdakilerin aksine üzerlerinde hiç pas yok. Buradakilerin pek çoğu tamamen pürüzsüz değil ancak onun yerine yüzeylerine kakılmış... hatta neredeyse *cilalanmış* olan bazı ilginç desenler var."

Marsh ona doğru dönerek kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

Sazed sağ elini kaldırarak bakır yüzüğü gösterdi. "Bu ziyaretin bir kaydını tutmam gerekir. Fırsat ortaya çıktığı zaman, bu tecrübeyi diğer Sırdaşlar'a da tekrar etmem gerekli. Bu yerden öğrenilebilecek çok şey var, diye düşünüyorum ben."

Marsh arkasını döndü. "Sorgucular'ı umursamamalısın. Onlar kaydedilmeye lâyık değiller."

"Bu liyakat ile ilgili bir mesele değil Marsh," dedi Sazed kare şeklindeki bir sütunu incelemek için lambasını kaldırırken. "Bütün dinlerin bilgileri değerlidir. Benim bu şeylerin unutulmayacağından emin olmam gerek."

Sazed bir an için sütunu süzdü, sonra da gözlerini kapattı ve aklının içinde onun bir görüntüsünü oluşturdu, sonra da bunu bakırakla ekledi. Ancak görsel hâtıralar konuşulan kelimelerden daha az kullanışlıydı. Kafanın içinde canlandırılmış olan görüntüler bir bakırakıldan çıkarıldıkları zaman, zihnin çarpıtmasına maruz kalarak çok hızlı bir şekilde soluyordu. Artı onlar başka Sırdaşlar'a aktarılamazdı.

Marsh Sazed'in din hakkındaki yorumuna cevap vermedi, sadece döndü ve

binanın daha da derinlerine doğru yürüdü. Sazed kendi kendine konuşarak, kelimeleri bakıraklına kaydederek daha yavaş adımlarla arkasından gitti. Bu ilginç bir tecrübeydi. Konuşur konuşmaz düşüncelerin aklından çekilip alınarak geride boş bir delik bıraktıklarını hissediyordu. Söylediklerinin ayrıntılarını hatırlamakta sorun yaşıyordu. Ancak bakıraklını doldurmayı bitirdikten sonra, ileride o hâtıralara erişebilmesi ve onları canlı bir berraklıkla hatırlaması mümkün olacaktı.

"Oda yüksek," dedi Sazed. "Birkaç tane sütun var ve onlar da çeliğe sarılmış. Dairesel değil, blok gibi ve kare şeklindeler. Ben bu mekânın inceliğe çok az önem veren birileri tarafından yaratılmış olduğunu hissediyorum. Ana hatları ve genel geometriyi tercih ederek, küçük ayrıntıları görmezden gelmişler.

"Ana giriş yolunun ötesine geçerken, bu mimari tema devam ediyor. Duvarlarda tablolar yok, veya tahta süslemeler ya da zemin döşemeleri. Onların yerine sadece sert çizgileri ve yansıtıcı yüzeyleriyle uzun, geniş koridorlar var. Zemin her biri birkaç metre genişliğinde çelik karelerden inşa edilmiş. Bunlar... dokunulduğunda soğuk geliyor.

"Luthadel'in mimarisinde o kadar sık bulunan duvar halıları, vitray camlı pencereler ve oymalı taşları görmemek garip. Burada kuleler ya da kemerler yok. Sadece kareler ve dikdörtgenler var. Çizgiler... bol bol çizgi var. Buradaki hiçbir şey yumuşak değil. Halı yok, örtü yok, pencere yok. Burası, dünyayı sıradan insanlardan farklı gören birileri için olan bir yer.

"Marsh bu devasa koridor boyunca, sanki dekor umurunda değilmiş gibi dümdüz yürüdü. Ben de onu takip edecek, daha sonra da geri gelerek daha fazla kayıt tutacağım. O bir şeyleri takip ediyormuş gibi görünüyor... benim algılayamadığım bir şeyleri. Belki de o..."

Sazed adımını atarak bir köşeyi döndü ve Marsh'ı geniş bir odanın kapı ağzında ayakta dururken gördüğü zaman sesi kısıldı. Sazed'in kolu titrerken lambanın ışığı düzensiz bir şekilde titreşti.

Marsh hizmetkârları bulmuştu.

Hizmetkârlar Sazed'in yakına gelene kadar kokuyu fark etmeyeceği kadar uzun bir süredir ölüydü. Belki de Marsh'ın takip ettiği şey de oydu, kalay yakmakta olan bir adamın duyuları oldukça keskin olabiliyordu.

Sorgucular işlerini tam olarak yapmışlardı. Bunlar bir katliamın kalıntılarıydı. Oda büyüktü ama sadece tek bir çıkışı vardı ve görünüşe göre kaba kılıç ya da balta darbeleriyle öldürülmüş olan cesetler de arka tarafın yakınında yüksek bir yığın hâlinde yatıyordu. Hizmetkârlar öldürülürken arka duvarın dibinde büzülüp kalmışlardı.

Sazed arkasını döndü.

Ancak Marsh kapının ağzında kaldı. "Bu yerde kötü bir hava var," dedi en sonunda.

"Bunu daha şimdi mi fark ettiniz?" diye sordu Sazed.

Marsh dönüp Sazed'e gözlerini dikerek kendisine bakmaya zorladı. "Burada çok fazla zaman geçirmemeliyiz. Arkamızdaki koridorun sonunda merdivenler var.

Ben yukarı çıkacağım, Sorgucular'ın odalarının olacağı yer orası. Eğer aradığım bilgi buradaysa, bunu orada bulacağım. Sen burada kalabilir, ya da aşağı inebilirsin. Ancak beni takip etme."

Sazed kaşlarını çattı. "Neden?"

"Benim yalnız olmam gerekiyor. Açıklayamam. Senin Sorgucu canavarlıklarına şahit olup olmaman umurumda değil. Ben sadece... sen gördüğün zaman yanında olmayı istemiyorum."

Sazed lambasını indirerek ışığını korkunç sahneden uzağa çevirdi. "Pekâlâ."

Marsh dönerek Sazed'in yanından geçti ve karanlık koridorda kayboldu. Ve Sazed yalnız başına kalmıştı.

Bunu pek fazla düşünmemeye çalıştı. Ana koridora geri döndü; mimarinin ve eserlerin, tabii eğer duvar plakalarının üzerindeki farklı desenlere öyle denilebilirse, daha ayrıntılı bir açıklamasını yapmadan önce katliamı da bakıraklına tarif etti.

Çalışırken, çelikten yansıyan zayıf bir ışık damlası hâlindeki lambasını tutar ve sesi alçak bir şekilde katı mimariden yankılanırken, Sazed'in gözleri koridorun arka tarafına doğru çekildi. Orada bir karanlık havuzu vardı. Aşağı doğru inen bir merdiven boşluğu.

Duvar plakalarından birinin tarifine geri dönerken bile, biliyordu ki eninde sonunda kendisini o karanlığa doğru yürürken bulacaktı. Bu hep aynıydı; bilinmeyene karşı merak, anlama *ihtiyacı*. Bu his bir Sırdaş olarak onu güdülemiş, onu Kelsier'in ekibine götürmüştü. Sazed'in gerçekleri arayışı hiçbir zaman tamamlanamazdı ama görmezden gelinmesi de mümkün değildi. O yüzden de, nihayet döndü ve merdiven boşluğuna doğru yaklaştı, tek eşlikçisi kendi fısıldayan sesiydi.

"Merdivenler de gördüğüm koridorla benzer. Bir tapınağa ya da saraya çıkan basamaklar gibi büyük ve genişler. Ancak bunlar aşağıya, karanlığın içine doğru gidiyor. Büyükler, muhtemelen taştan kesilmiş ve sonra da çelikle kaplanmışlar. Boyları yüksek, kararlı adımlar için yapılmışlar.

"Yürürken Sorgucular'ın hangi sırları yerin altında, üslerinin bodrumunda saklanmaya değer görmüş olduklarını merak ediyorum. Bu binanın tamamı bir sır. Burada, bu devasa koridorlarda ve açık, boş odaların içinde ne yapıyorlardı?

"Merdiven boşluğu bir diğer büyük, kare şeklinde odayla son buluyor. Bir şeyi fark ettim, buradaki kapı ağızlarında hiç kapı yok. Her oda açık, dışarıda olanlar tarafından görülebilir. Yürürken toprağın altındaki odaların içine göz attığım zaman, çok az mobilyası olan mağaraya benzer salonlar görüyorum. Kütüphaneler yok, oturma odaları yok. Odaların bazılarının içinde sunak olabilecek büyük metal bloklar bulunuyor.

"Burada ana sahanlığın arka tarafındaki son odada... farklı olan bir şeyler var. Ne anlama geldiğinden emin olamıyorum. Bir işkence odasıdır belki de? Zemine sabitlenmiş olan masalar, metalden masalar var. Bunlar kanlı, gerçi hiç ceset yok. Ayaklarımın altında pullar ve tanecikler hâlinde kan var; bu odada pek çok kişi ölmüş, diye düşünüyorum ben. İşkence aracı olarak ise...kazıkların ötesinde bir şey varmış gibi görünmüyor.

"Sorgucular'ın gözlerindekiler gibiler. Kocaman, ağır şeyler; tıpkı insanın çok büyük bir çekiç ile toprağa çakabileceği kazıklar gibi. Bazılarının uçları kanlı, gerçi ben onları elleyeceğimi düşünmüyorum. Bu diğerleri ise... evet, Marsh'ın gözlerindekilerden ayırt edilemezlermiş gibi görünüyorlar. Ancak bazıları farklı metallerden."

Sazed kazığı bir masanın üstüne bıraktı, metal üstünde metal tıngırdamıştı. Odayı bir kere daha gözleriyle tarayarak titredi. Yeni Sorgucular yaratmak için olan bir yerdi belki de? Aniden Sazed'in gözünün önünde bir zamanlar sadece birkaç düzine olan korkunç yaratıkların Kabine'ye çekilmiş oldukları aylar boyunca sayılarını arttırmış olmaları canlandı.

Ama bu doğru gibi görünmüyordu. Onlar ketum, seçici bir gruptu. Aralarına katılacak kadar değerli olan yeterli sayıda adamı nereden bulurlardı? Neden yukarıdaki hizmetkârları sadece öldürmek yerine onlardan Sorgucu yapmamışlardı?

Sazed her zaman bir kişinin Sorgucu'ya dönüştürülmesi için bir Allomanser olması gerektiğinden şüphe etmişti. Marsh'ın kendi tecrübesi de bu düşünceyi doğrularmış gibi görünüyordu; Marsh dönüşümünden önce bir Arayıcı, tunç yakabilen bir adamdı. Sazed tekrar kana, kazıklara ve masalara baktı ve yeni bir Sorgucu'nun nasıl yaratıldığını bilmek istediğinden emin olmadığına karar verdi.

Sazed, lambası arka taraftaki başka bir şeyi açığa çıkardığında odadan ayrılmak üzereydi. Başka bir kapı ağzı.

Ayağının altındaki kurumuş kanları görmezden gelmeye çalışarak öne doğru ilerledi ve Kabine'nin yıldırıcı mimarisinin kalan kısmına uymuyormuş gibi görünen bir odaya girdi. Doğrudan taşların içine oyulmuştu ve çok küçük bir merdiven boşluğuna doğru kıvrılarak gidiyordu. Meraklanan Sazed aşınmış taş basamaklardan oluşan merdivenden aşağı doğru yürüdü. Binaya girmesinden beri ilk kez kendini dar bir yerdeymiş gibi hissetti ve merdiven boşluğunun sonuna ulaşarak küçük bir odaya girerken eğilmek zorunda kaldı. Doğruldu ve lambasını kaldırdığı zaman ortaya çıkan şey ise...

Bir duvardı. Oda beklenmedik bir şekilde sona eriyordu ve Sazed'in ışığı da duvardan ışıldıyordu. Duvarın üstünde yukarıdakiler gibi çelik bir plaka vardı. Bu en azından bir buçuk metre genişlikteydi ve neredeyse bir o kadar da uzundu. Ve üzerinde de yazılar vardı. Bir anda ilgisi artan Sazed torbasını yere bıraktı ve öne bir adım atarak duvarın en tepesindeki kelimeleri okumak için lambasını kaldırdı.

Metin Terrisçeydi.

Eski bir lehçeydi, kesinlikle, ama Sazed'in dil bakırakılları bile olmadan anlayabileceği bir lehçeydi. Kelimeleri okurken eli titredi.

Bu kelimeleri çelik üstüne yazıyorum, çünkü metale basılmamış hiçbir şeye güvenilemez.

Kalan tek aklı başında adam ben miyim diye merak etmeye başladım. Diğerleri göremiyor mu? Kahramanlarının, Terris kehanetlerinde bahsedilen kişinin gelmesi için o kadar uzun zamandır bekliyorlardı ki; sonuca var-

makta fazla çabuk davranıyor, her bir hikâye ve efsanenin bu tek adama uyduğunu varsayıyorlar.

Kardeşlerim diğer gerçekleri görmezden geliyorlar. Olan diğer garip şeylerin bağlantısını kuramıyorlar. Benim itirazlarıma karşı sağır ve keşiflerime karşı da körler.

Belki de onlar haklıdır. Belki de ben deli, ya da kıskanç ya da sadece aptalımdır. Benim adım Kwaan. Filozof, âlim, hain. Alendi'yi keşfeden kişi bendim ve onun Çağların Kahramanı olduğunu ilk ilan eden de bendim. Bütün bunları başlatan kişi benim.

Ve Alendi'ye ihanet etmiş olan kişi de benim, çünkü şimdi biliyorum ki onun arayışını tamamlamasına asla izin verilmemeli.

"Sazed."

Sazed neredeyse lambayı düşürerek sıçradı. Marsh arkasındaki kapı ağzında duruyordu. Otoriter, huzursuz edici ve çok koyu renkliydi. O, hatları ve sertliği ile bu yere uyuyordu.

"Üst kattaki odalar boş," dedi Marsh. "Bu yolculuk bir zaman kaybıydı, kardeşlerim işe yarar her şeyi yanlarında götürmüş."

"Zaman kaybı değildi Marsh," dedi Sazed yazı plakasına dönerek. Daha hepsini okumamıştı, yarısına bile gelmiş değildi. Yazı sıkışık, dar bir yazıyla yazılmıştı, oymaları duvarı kaplıyordu. Çelik, belirgin olan yaşlarına rağmen kelimeleri muhafaza etmişti. Sazed'in kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı.

Bu Lord Hükümdar'ın iktidarının öncesinden kalmış olan bir metnin parçasıydı. Terrisli bir filozof, kutsal bir adam tarafından yazılmış olan bir metin. On yüzyıl boyunca aramalarına rağmen, Sırdaşlar hiçbir zaman yaratılmalarının orijinal amacını yerine getirememişti: kendi Terris dinlerini keşfetmeyi başaramamıştı.

Lord Hükümdar iktidara gelişinden kısa bir süre sonra Terris dinsel öğretilerini bastırarak yok etmişti. Onun Terris halkına, kendi halkına yapmış olduğu zulüm uzun iktidarının en eksiksiz eziyeti olmuştu ve Sırdaşlar kendi halklarının bir zamanlar neye inanmış olduğu hakkında hiçbir zaman muğlak kırıntılardan daha fazla bir şey bulamamışlardı.

"Bunu kopyalamak zorundayım Marsh," dedi Sazed torbasına uzanarak. Görsel bir hatıra almak işe yaramazdı; hiçbir insan bu kadar fazla yazıyla dolu bir duvara gözlerini dikip, sonra da kelimeleri hatırlayamazdı. Sazed belki de kelimeleri bakıraklının içine okuyabilirdi. Ancak o fiziksel bir kayıt istiyordu, satırların yapısını ve noktalama işaretlerini kusursuz bir şekilde muhafaza edecek olan bir kayıt.

Marsh başını sallayarak reddetti. "Burada kalmayacağız. Hatta ben hiç gelmemiş olmamız gerekirdi diye düşünüyorum."

Sazed başını kaldırarak durakladı. Sonra da torbasından birkaç büyük kâğıt sayfası çıkardı. "Pekâlâ o zaman," dedi. "Bir baskısını alacağım. Zaten daha iyi olur, diye düşünüyorum ben. Bu benim metni tam olarak yazılmış olduğu şekliyle görmemi sağlayacak."

Marsh başıyla onayladı ve Sazed de kömür kalemini çıkardı.

Bu keşif... diye düşündü heyecan ile. *Bu da Rashek'in günlüğü gibi olacak. Yaklaşıyoruz!*

Ancak daha elleri dikkatli ve hassas bir şekilde hareket ederek baskıya başlarken bile, aklına başka bir düşünce geldi. Elinde böyle bir metin varken, görev duygusu artık Sazed'in köyleri dolaşmasına izin veremezdi. Kendisinin ölüp bu metnin kaybolması ihtimaline karşı, kuzeye geri dönerek bulduğu şeyleri paylaşması gerekiyordu. Terris'e gitmek zorundaydı.

Ya da... Luthadel'e. Oradan kuzeye haberciler gönderebilirdi. Hareketliliğin merkezine geri dönmek, tekrar diğer çete üyelerini görmek için geçerli bir bahanesi vardı.

Neden bu onun kendisini daha da suçlu hissetmesine neden oluyordu?

En sonunda farkına vardığım zaman, en sonunda Beklenti'nin bütün işaretlerini Alendi'yle ilişkilendirdiğim zaman ne kadar da heyecanlanmıştım. Ancak keşfimi diğer Cihanelçilerine ilan ettiğim zaman küçümsemeyle karşılandım.

Ah, onları dinlemiş olsam ne iyi olacaktı.

13

SİSLER BİR TUVALİN ÜZERİNDE BİRLİKTE akan tek renkli boyalar gibi dönüyor ve girdaplanıyordu. Batıda ışık öldü ve gece dünyaya çöktü.

Vin kaşlarını çattı. "Sisler daha erken geliyormuş gibi görünmüyor mu?"

"Daha erken mi?" diye sordu OreSeur boğuk sesiyle. Kurt köpeği kandra çatının tepesinde Vin'in yanında oturuyordu.

Vin başıyla onayladı. "Eskiden sisler havanın kararmasından sonraya kadar belirmeye başlamıyordu, değil mi?"

"Hava zaten kararlı Hanımım."

"Ama sisler şimdiden burada, daha güneş batmaya yeni başlarken toplanmaya başlamışlardı."

"Ben bunun bir önemi olduğunu düşünmüyorum Hanımım. Belki sisler de sadece diğer hava olayları gibidir; onlar da değişiyordur bâzen."

"Sana biraz bile garipmiş gibi görünmüyor mu?"

"Eğer benden öyle istiyorsanız, garip olduğunu düşüneceğim Hanımım," dedi OreSeur.

"Ben onu demek istemedim."

"Özür dilerim Hanımım," dedi OreSeur. "Ne demek *istediğinizi* bana söyleyin ve ben de kesin olarak emredildiği şekilde inanayım."

Vin içini çekerek alnını ovuşturdu. *Keşke Sazed geri gelseydi...* diye düşündü. Ancak bu boş bir arzuydu. Sazed Luthadel'de olsaydı bile, Vin'in vekilharcı olmazdı. Terrisliler artık hiçbir insana efendi demiyordu. Vin de OreSeur ile yetinmek

zorundaydı. En azından kandra Sazed'in sağlayamayacağı bilgiler verebilirdi, eğer Vin'in bunları ondan koparabileceği varsayılırsa.

"Taklitçiyi bulmamız gerekiyor," dedi Vin. "Birilerinin... yerine geçmiş olan kandrayı."

"Evet Hanımım," dedi OreSeur.

Vin sislerin içinde arkasına yaslandı, eğimli çatının üstünde yayılarak kollarını kiremitlerin üstüne koymuştu. "O zaman senin hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyor."

"Benim hakkımda mı Hanımım?"

"Genel olarak kandralar hakkında. Eğer ben bu taklitçiyi bulacaksam, onun nasıl düşündüğünü bilmek, amaçlarını anlamak zorundayım."

"Onun amaçları basit olacak Hanımım," dedi OreSeur. "O da Kontratı'nı uyguluyor olacak."

"Ya bir Kontrat olmadan hareket ediyorsa?"

OreSeur köpek başını salladı. "Kandraların her zaman bir Kontrat'ı vardır. O olmadan, insan toplumuna girmelerine izin verilmez."

"Asla mı?" diye sordu Vin.

"Asla."

"Peki ya bu bir tür kaçak kandraysa?" dedi Vin.

"Öyle bir şey yoktur," dedi OreSeur kesin bir şekilde.

Ya? diye düşündü Vin şüpheyle. Ancak konuyu bir kenara bıraktı. Bir kandranın kendi başına saraya sızmış olması için pek bir sebep yoktu; yaratığı Elend'in düşmanlarından bir tanesinin göndermiş olması çok daha olasıydı. Belki savaş beylerinden biri, hatta obligatörler. Şehirdeki diğer asillerin bile Elend'i gözletmek için iyi sebepleri olurdu.

"Tamam," dedi Vin. "Kandra bir casus, başka bir insan tarafından bilgi toplaması için gönderilmiş."

"Evet."

"Ama eğer saraydaki birinin vücudunu aldıysa, onu kendisi öldürmedi. Kandralar insanları öldüremez, değil mi?"

OreSeur başını sallayarak onayladı. "Bu kural hepimizi bağlıyor."

"O zaman, birileri sarayın içine sızdı, personelden bir kişiyi öldürdü, sonra da kandrasına cesedi verdi." Vin duraklayarak sorunu incelemeye çalıştı. "En tehlikeli olasılıkların, yani çete üyelerinin ilk önce düşünülmesi gerek. Neyse ki, cinayet dün işlendiği için o sırada şehrin dışında olan Breeze'i eleyebiliriz."

OreSeur başıyla onayladı.

"Elend'i de eleyebiliriz," dedi Vin. "O dün bizimle birlikte duvarın üzerindeydi."

"Bu hâlâ çetenin büyük bir kısmını bırakıyor Hanımım."

Vin, yüzü asılarak geri oturdu. Ham, Dockson, Clubs ve Dikiz için sağlam tanıklar bulmaya çalışmıştı. Ama hepsinin kimseye görünmedikleri en azından birkaç saat vardı. Bir kandranın onları sindirerek yerlerini almasına yetecek kadar.

"Pekâlâ," dedi Vin. "O zaman taklitçiyi nasıl bulacağım? Onu diğer insanlardan nasıl ayırt edebilirim?"

OreSeur sislerin içinde sessizce oturdu.

"Bir yolu olmak zorunda," dedi Vin. "Taklidi kusursuz olamaz. Yaralamak işe yarar mı?"

OreSeur başını sallayarak reddetti. "Kandralar bir vücudu kusursuz bir şekilde taklit ederler Hanımım. Et, kan, deri ve kas. Bunu ben derimi ayırdığım zaman siz de gördünüz."

Vin içini çekerek kalktı ve eğimli çatının ucuna yürüdü. Sisler şimdiden tamamen çökmüştü ve gece hızla siyaha dönüyordu. Çatının kenarı boyunca öylesine ileri geri yürümeye başladı, bir Allomanser'in dengesi düşmesine engel oluyordu.

"Belki de sadece kimin garip davrandığına bakabilirim," dedi. "Kandraların çoğu rol yapmada senin kadar iyi midir?"

"Kandraların içinde, benim kendi becerim ortalamadır. Bazıları daha iyi, diğerleri de daha kötüdür."

"Ama hiçbir oyuncu kusursuz değildir," dedi Vin.

"Kandralar sık sık hata yapmazlar Hanımım," dedi OreSeur. "Ama büyük olasılıkla sizin kullanabileceğiniz en iyi yöntem budur. Ancak haberiniz olsun, o herkes olabilir. Benim türümdekiler çok yeteneklidir."

Vin durakladı. *Elend değil*, dedi kendi kendisine şiddetle. O *dün bütün gün benimle birlikteydi*. Sabah hariç.

Fazla uzun, diye karar verdi Vin. *Saatler boyunca duvarın üstündeydik ve o kemikler de yeni ifraz edilmişti. Dahası, o olsaydı ben fark ederdim... değil mi?*

Vin başını salladı. "Başka bir yolu olmak zorunda. Bir kandrayı bir şekilde Allomansi ile belirleyebilir miyim?"

OreSeur hemen cevap vermedi. Vin karanlıkta ona doğru dönerek onun köpek yüzünü inceledi. "Ne?" diye sordu Vin.

"Bunlar bizim yabancılarla konuştuğumuz şeyler değildir."

Vin içini çekti. "Yine de söyle."

"Bana konuşmamı mı emrediyorsunuz?"

"Gerçekten de sana herhangi bir emir vermeyi istiyor değilim."

"O zaman ben gidebilir miyim?" diye sordu OreSeur. "Siz bana emir vermek istemediğinize göre, Kontrat'ımız feshedilmiş oldu mu?"

"Ben onu demek istemedim," dedi Vin.

OreSeur kaşlarını çattı, bu bir köpeğin yüzünde görmesi garip olan bir ifadeydi. "Eğer neyi demek istediğinizi söylemeye çalışsaydınız, benim için daha kolay olurdu Hanımım."

Vin dişlerini gıcırdattı. "Neden sen bu kadar düşmanca davranıyorsun?"

"Ben düşmanca davranmıyorum Hanımım. Ben sizin hizmetkârınızım ve sizin emrettiğiniz gibi yapacağım. Bu Kontrat'ın bir parçası."

"Tabii. Sen bütün efendilerine karşı da böyle misin?"

"Çoğuyla birlikteyken, ben belli bir rolü yerine getiririm," dedi OreSeur. "Tak-

lit edeceğim kemikler, dönüşeceğim bir kişi, benimseyeceğim bir kişilik olur. Siz bana hiçbir talimat vermiş değilsiniz, sadece bu... hayvanın kemikleri var."

Demek sorun bu, diye düşündü Vin. *Hâlâ köpek vücudu yüzünden kızgın.* "Bak, bu kemikler gerçekte hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen hâlâ aynı kişisin."

"Anlamıyorsunuz. Önemli olan şey bir kandranın kim *olduğu* değildir. Bir kandranın kime *dönüştüğüdür.* Aldığı kemikler, oynadığı roldür. Daha önceki efendilerimin hiçbirisi benden böyle bir şey yapmamı istemedi."

"Eh, ben diğer efendiler gibi değilim," dedi Vin. "Her neyse, sana bir soru sordum. Bir kandrayı Allomansi ile belirleyebilir miyim? Ve evet, sana konuşmanı emrediyorum."

OreSeur'un gözlerinde bir zafer ışıltısı belirdi, sanki Vin'i efendi rolünü oynaması için zorlamaktan hoşlanıyormuş gibiydi. "Kandralar zihinsel Allomansi ile etkilenemezler Hanımım."

Vin kaşlarını çattı. "Hiç mi?"

"Hayır Hanımım," dedi OreSeur. "Bizim duygularımızı Teskin etmeyi ya da Körüklemeyi istediğiniz kadar deneyebilirsiniz ama hiçbir etkisi olmayacaktır. Bizi manipüle etmeye çalışmış olduğunuzun bile farkına varmayız."

Bakır yakmakta olan birisi gibi. "Bu tam olarak en faydalı bilgi parçası değil," dedi Vin çatının üstünde yürüyerek kandranın yanından geçerken. Allomanserler duyguları ya da zihinleri okuyamazdı; başka bir kişiyi Teskin ettikleri ya da Körükledikleri zaman, sadece o kişinin onların istediği şekilde tepki vereceğini umut etmek zorundaydılar.

Belki de birinin kandra olup olmadığını duygularını Teskin ederek "test" edebilirdi. Eğer tepki vermezlerse, bu onun bir kandra olduğu anlamına geliyor olabilirdi; ama sadece duygularını kontrol etme konusunda iyi olduğu anlamına da geliyor olabilirdi.

OreSeur onun volta atmasını izliyordu. "Eğer kandraları belirlemesi kolay olsaydı Hanımım, o zaman taklitçi olarak pek bir değerimiz olmazdı, değil mi?"

"Sanırım öyledir," diye kabul etti Vin. Ama OreSeur'un daha önce dediklerini düşünürken aklına başka bir şey gelmişti. "Bir kandra Allomansi *kullanabilir* mi? Yani eğer bir Allomanser'i yemişse?"

OreSeur başını olumsuzca salladı.

Bu da başka bir yöntem o zaman, diye düşündü Vin. *Eğer çetenin bir üyesini metal yakarken yakalarsam, o zaman onun kandra olmadığını anlarım.* Dockson ya da saray hizmetkârları konusunda faydası olmazdı ama Ham ve Dikiz'i elemesine yardım ederdi.

"Başka bir şey daha var," dedi Vin. "Eskiden, Kelsier ile birlikte çalıştığımız sırada, seni Lord Hükümdar ve onun Sorgucular'ından da uzak tutmamız gerektiğini söylemişti. O nedendi?"

OreSeur başka tarafa baktı. "Bu bizim bahsettiğimiz bir şey değildir."

"O zaman sana bahsetmeni emrediyorum."

"O zaman ben de cevap vermeyi reddetmek zorundayım," dedi OreSeur.

"Cevap vermeyi reddetmek mi? Bunu yapabiliyor musunuz?" diye sordu Vin.

OreSeur başıyla onayladı. "Bizler kandraların doğası hakkında olan sırları açıklamak zorunda değiliz Hanımım. Bu..."

"...Kontrat'ta var," diye tamamladı Vin yüzünü asarak. *Gerçekten de benim o şeyi bir kere daha okumam gerekiyor.*

"Evet Hanımım. Ben belki şimdiden çok fazla şey söyledim bile."

Vin OreSeur'a arkasını dönerek şehre doğru baktı. Sisler dönmeye devam ediyordu. Vin gözlerini kapatıp yakınlarda metal yakan bir Allomanser'in varlığını ele verecek olan hafif titreşimleri hissetmeye çalışarak tunç ile arandı.

OreSeur kalktı ve yürüyerek yanına geldi, sonra da tekrar butlarının üstüne yerleşerek eğimli çatıda oturdu. "Sizin de kralın toplantısında olmanız gerekmez mi Hanımım?"

"Belki daha sonra," dedi Vin gözlerini açarak. Şehrin ötesinde, orduların gözcü ateşleri ufku aydınlatıyordu. Sağ tarafındaki Venture Kalesi gecenin içinde ışıl ışıl yanıyordu ve onun içinde de Elend diğerleriyle birlikte toplantı yapmaktaydı. Hükümetteki en önemli adamların pek çoğu, hep birlikte bir odanın içinde oturuyorlardı. Elend Vin'in casuslar ve suikastçılar için gözcülük yapanın kendisi olmasında ısrar etmesine paranoya derdi. Bu önemli değildi; Elend hayatta kaldığı sürece ona ne isterse diyebilirdi.

Vin tekrar arkasına yaslandı. Elend'in Lord Hükümdar'ın evi Kredik Shaw'a yerleşmek yerine, sarayı olarak Venture Kalesi'ni seçmiş olmasından dolayı memnundu. Kredik Shaw sadece savunulmak için fazla büyük değildi, Vin'e onu da hatırlatıyordu. Lord Hükümdar'ı.

Son zamanlarda Lord Hükümdar'ı sık sık düşünür olmuştu; ya da en azından Rashek'i, Lord Hükümdar'a dönüşmüş olan adamı düşünüyordu. Doğuştan Terrisli olan Rashek'in öldürdüğü adamın, Miraç Kuyusu'ndaki gücü almış ve...

Ve ne yapmış olmalıydı? Hâlâ bilmiyorlardı. Kahraman'ın arayışı insanlığı sadece Zifir adıyla bilinen bir tehlikeden korumak içindi. O kadar çok şey kaybolmuş, o kadar çok şey bilinçli olarak yok edilmişti ki. O günler hakkındaki en iyi bilgi kaynakları Rashek'in onu öldürmesinden önceki günlerde Çağların Kahramanı tarafından yazılmış antik bir günlük şeklindeydi. Ancak o da Kahraman'ın arayışı hakkında son derece az sayıda ipucu veriyordu.

Ben neden bu şeyler hakkında endişe ediyorum ki? diye düşündü Vin. *Zifir bin yıldır unutulmuş olan bir şey. Elend ve diğerleri daha acil konularla ilgileniyor olmakta haklılar.*

Ama yine de Vin kendisini garip bir şekilde onlardan ayrıymış gibi hissediyordu. Belki de o yüzden kendisini dışarıda gözcülük yaparken bulmuştu. Ordular hakkında endişe etmediğinden değildi. Vin sadece kendisini... bu sorundan uzak hissediyordu. Şimdi Luthadel'in karşısındaki tehdidi düşünürken bile, aklı tekrar Lord Hükümdar'a doğru çekilmişti.

Ben insanoğlu için ne yapıyorum bilmiyorsunuz, demişti o. *Ben sizin tanrınız idim, siz bunu göremeseniz bile. Beni öldürerek, sizler kendi sonunuzu hazırladınız.*

Bunlar kendi taht odasının zemininde yatmış ölürken Lord Hükümdar'ın söylediği son sözler olmuştu. Onlar Vin'i endişelendiriyordu. Ürpertiyordu, şimdi bile.

Düşüncelerini başka tarafa çevirmesi gerekliydi. "Sen ne tür şeylerden hoşlanırsın kandra?" diye sordu hâlâ çatının üstünde yanında oturmakta olan yaratığa doğru dönerek. "Sen neleri sever, nelerden nefret edersin?"

"Buna cevap vermek istemiyorum."

Vin kaşlarını çattı. "İstemiyor musun yoksa *zorunda* mı değilsin?"

OreSeur durakladı. "İstemiyorum Hanımım." İması netti. *Bana emretmek zorunda kalacaksın.*

Vin neredeyse emredecekti de. Ancak bir şeyler onu durakladı; o gözlerde, her ne kadar insani olmasalar da, bir şeyler vardı. Tanıdık bir şeyler.

Vin bunun gibi bir hıncı tanıyordu. Gençliğinde adamlarını hakir gören çetebaşlarına hizmet ettiği zamanlarda bunu o da sık sık hissetmişti. Çetelerde kişi ne emredilirse onu yapardı; özellikle de rütbesi ya da tehditkâr olmak için bir yolu olmayan kimsesiz bir kız ise.

"Eğer sen bahsetmek istemiyorsan o zaman ben de seni zorlamayacağım," dedi Vin kandraya sırtını dönerek.

OreSeur sessizdi.

Vin sisleri içine çekti, serin ıslaklıkları boğazını ve akciğerlerini gıdıklıyordu. "*Ben* ne severim, biliyor musun kandra?"

"Hayır Hanımım."

"Sisleri," dedi Vin kollarını açarak. "Gücü, özgürlüğü."

OreSeur yavaşça başını sallayarak onayladı. Vin tuncuyla yakınlarda hafif bir titreşim hissetti. Sessiz, garip, sinir bozucu. Birkaç gece önce Venture Kalesi'nin çatısındayken hissettiği aynı garip titreşimdi. Hiç bunu bir kere daha inceleyecek kadar cesaret toplayamamıştı.

Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi, diye karar verdi Vin. "Ben neden nefret ederim, biliyor musun kandra?" diye fısıldadı, çömelerek bıçaklarını ve metallerini kontrol ederken.

"Hayır Hanımım."

Dönerek OreSeur'un gözlerinin içine baktı. "Korkmaktan nefret ederim."

Vin diğerlerinin onun gergin olduğunu düşündüğünü biliyordu. Paranoyak. O kadar uzun süre korku ile birlikte yaşamıştı ki, bir zamanlar bunu kül gibi, güneş gibi ya da toprağın kendisi gibi doğal bir şey olarak görürdü.

Kelsier bu korkuyu alıp götürmüştü. Vin hâlâ dikkatliydi ama sürekli bir dehşet duygusu hissetmiyordu. Firari ona sevdiklerinin onu dövmedikleri yeni bir hayat vermiş, ona korkudan daha iyi olan bir şey göstermişti. Güven. Vin artık böyle şeylerin varlığını öğrendiğine göre, onlardan çabucak vazgeçecek değildi. Ne ordular yüzünden, ne suikastçılar yüzünden...

Ne de ruhlar yüzünden.

"Yapabilirsen takip et," diye fısıldadı ve çatının üstünden aşağıdaki sokağa atladı.

Sisle kaygılaşmış sokak boyunca koşarak, cesaretini kaybedecek zamanı bulamadan önce hızını arttırdı. Tunç titreşimlerinin kaynağı yakındı, sadece bir sokak ötedeki bir binanın içinden geliyordu. Tepede değil, diye karar verdi. Üçüncü kattaki kararmış pencerelerden bir tanesi, kepenkleri açıktı.

Vin bir sikke attı ve havaya zıpladı. Yukarı doğru fırlarken sokağın karşısındaki bir kapı sürgüsünü de İterek açısını ayarladı. Kolları çerçevenin kenarlarını kavrayarak pencerenin çukura benzer ağzına kondu. Kalay harlayarak gözlerinin terk edilmiş odanın içindeki koyu karanlığa alışmasını sağladı.

Ve işte buradaydı. Tamamıyla sislerden oluşmuştu, dönüyor ve girdaplanıyordu, dış hatları karanlık odanın içinde bulanıktı. Vin ile OreSeur'un üstünde konuşmakta oldukları çatıyı görebilecek bir konumu vardı.

Hayaletler insanları gözetlemez... değil mi? Skaalar ruhlar ya da ölüler gibi şeyler hakkında konuşmazdı. Bunlarda fazlasıyla din havası vardı ve din de asiller içindi. İbadet etmek skaalar için ölüm anlamına gelirdi. Elbette ki bu bazılarını durdurmuyordu ama Vin gibi hırsızlar böyle şeyler için fazlasıyla pratik olurdu.

Skaaların efsaneleri arasında bu yaratığın uyduğu tek bir şey vardı. Sishortlakları. Geceleri dışarı çıkacak kadar aptal olan insanların ruhlarını çaldıklan söylenen yaratıklar. Ama Vin artık sishortlaklarının ne olduklarını biliyordu. Kandraların kuzenleri olan yaratıklar, yedikleri cesetlerin kemiklerini kullanan acayip, tam olarak akıllı denemeyecek şeylerdi. Onlar garipti, doğru; ama hiç de hayalet sayılmazlardı ve aslında o kadar tehlikeli bile değillerdi. Gecenin içinde karanlık hortlaklar, gezinen ruhlar ya da hayaletler yoktu.

Ya da Kelsier öyle demişti. Karanlık odanın içinde ayakta durmakta olan, belirsiz şekli kıvranan sislerden oluşmuş şey ise güçlü bir karşıt örnekmiş gibi görünüyordu. Vin pencerenin yanlarını sıkı sıkı kavradı, eski dostu korku geri dönüyordu.

Kaç. Koş. Saklan.

"Neden beni izliyorsun?" diye hesap sordu Vin.

Şey hareket etmedi. Şekli sisleri kendine çekiyormuş gibi görünüyordu ve sisler sanki bir hava akıntısının içindeymiş gibi hafifçe dönüyordu.

Tunç ile onu hissedebiliyorum. Bu da Allomansi kullandığı anlamına geliyor, ve Allomansi de sisi çeker.

Şey öne adım attı. Vin gerginleşti.

Ve sonra ruh gitmişti.

Vin duraklayarak kaşlarını çattı. Bu kadar mıydı? O daha...

Bir şey kolunu kavradı. Soğuk bir şey, korkunç bir şey, ama kesinlikle gerçek olan bir şey. Sanki kulağından başlayarak zihninin içine doğru hareket edermiş gibi bir acı başının içinde patladı. Vin haykırdı ama sesi çıkmadı. Sessiz bir inlemeyle geriye doğru pencereden dışarı düştü, kolu titriyor ve seğiriyordu.

Kolu hâlâ soğuktu. Sanki soğuk hava yayarmış gibi gelen kolunun yanındaki havanın içinde titrediğini hissediyordu. Sis bulutlar gibi geçip gidiyordu.

Vin kalay harladı. Zihninin içi acı, soğuk, ıslaklık ve berraklıkla doldu, ve tam yere çarparken kendini çevirerek lehim harladı.

"Hanımım?" dedi OreSeur gölgelerin içinden fırlayıp gelerek.

Vin başını sallayarak kendini itip dizlerinin üstünde kalktı, kaygan kaldırım taşlarına dayalı avuçları serindi. Hâlâ sol kolunda gezinmekte olan ürpertiyi hissedebiliyordu.

"Yardım çağırayım mı?" diye sordu kurt köpeği.

Vin başını sallayarak reddedip, kendisini ayağa kalkmaya zorlarken sendeledi. Başını kaldırarak girdaplanan sislerin arasından yukarıdaki siyah pencereye doğru baktı.

Titredi. Omzu yere çarptığı yerden ağrıyor ve hâlâ bereli olan yan tarafı da zonkluyordu ama gücünün geri dönmekte olduğunu hissedebiliyordu. Hâlâ yukarıya doğru bakarak binadan uzaklaştı. Tepesindeki koyu sisler... meşum görünüyordu. Anlaşılmaz.

Hayır, diye düşündü sertçe. *Sisler benim özgürlüğüm, gece benim evim! Benim ait olduğum yer burası. Kelsier bana aksini öğrettiğinden beri karanlıktan korkmak zorunda kalmadım.*

Vin bunu kaybedemezdi. Korkuya geri dönmeyecekti. Yine de, OreSeur'a elini sallayarak binadan çabucak uzaklaşırken adımlarındaki hızlı aceleciliğe engel olamamıştı. Garip hareketleri için herhangi bir açıklama yapmadı.

O da bir açıklama istememişti.

Elend masanın üstüne üçüncü bir kitap dizisini yerleştirdi ve bu diğer ikisine doğru devrilerek bütün yığını yere dökmekle tehdit etti. Elend bunları düzeltti, sonra da başını kaldırdı.

Üstünde resmi bir takım elbise olan Breeze şarabını yudumlarken masayı eğlenerek izliyordu. Ham ve Dikiz toplantının başlamasını beklerken bir taş oyunu oynuyorlardı, Dikiz kazanmaktaydı. Dockson odanın köşesinde oturmuş, bir hesap defterini karalıyordu ve Clubs da koyu renkli lüks bir koltukta oturmuş, o bakışlarından bir tanesiyle Elend'e dik dik bakıyordu.

Bu adamların herhangi bir tanesi bir taklitçi olabilir, diye düşündü Elend. Bu düşünce ona hâlâ delice gibi geliyordu. Ne yapacaktı ki? Hepsinin birden toplantılara katılmasını mı yasaklayacaktı? Hayır, onlara çok fazla ihtiyacı vardı.

Tek seçenek normal davranmak ve onları izlemekti. Vin ona kişiliklerindeki tutarsızlıkları fark etmeye çalışarak onları izlemesini söylemişti. Elend elinden gelenin en iyisini yapmaya niyetliydi ama aslında bakılacak olursa ne kadarını görmeyi başarabileceğinden emin değildi. Bu daha çok Vin'in uzmanlık alanına giriyordu. Elend'in ordular hakkında endişe etmesi gerekliydi.

Elend onu düşünerek çalışma odasının arka tarafındaki vitray camlı pencereye doğru bir göz attı ve havanın kararmış olduğunu görerek şaşırdı.

O *kadar geç oldu mu?* diye düşündü.

"Güzel kardeşim, bize 'gidip birkaç tane önemli alıntı toplaman' gerektiğini söylediğin zaman, bizi tam iki saat geri dönmeyeceğin konusunda da uyarabilirdin," diye belirtti Breeze.

"Evet, ee," dedi Elend. "Ben biraz zamanın ucunu kaçırmışım..."

"İki saat boyunca?"

Elend mahcup bir şekilde başıyla onayladı. "İşin içinde kitaplar vardı."

Breeze başını salladı. "Eğer konu Merkez Salahiyet'in kaderi olmasa, ve de eğer Hammond'ın bütün bir aylık kazancını şuradaki oğlana kaptırmasını izlemek bu kadar şahane bir şekilde eğlendirici olmasaydı, ben bir saat önce gitmiş olurdum."

"Evet, ee, şimdi başlayabiliriz," dedi Elend.

Ham hafifçe gülerek ayağa kalktı. "Aslında bu biraz eski günlerdeki gibi. Kell de her zaman geç gelirdi ve o da toplantılarını geceleri yapmayı severdi. Sissoylu saatlerinde."

Dikiz gülümsedi, sikke kesesi şişmişti.

Biz hâlâ para olarak boxingleri kullanıyoruz, Lord Hükümdar'ın bastırdığı sikkeleri, diye düşündü Elend. *Onun hakkında bir şeyler yapmamız gerekecek.*

"Ben kara tahtayı özlüyorum gerçi," dedi Dikiz.

"Ben kesinlikle özlemiyorum," diye cevap verdi Breeze. "Kell'in el yazısı felaketti."

"Kesinlikle felaketti," dedi Ham otururken bir gülümsemeyle. "Ama itiraf etmen gerekir ki belirgindi."

Breeze bir kaşını kaldırdı. "Orası öyle diyebiliriz sanırım."

Hathsin Firaristi Kelsier, diye düşündü Elend. *El yazısı bile efsanevi.* "Her neyse, sanırım belki de biz işe başlamalıyız," dedi. "Hâlâ orada bekleyen iki ordumuz var. Bu gece onlarla ilgilenmek için bir planımız olmadan buradan ayrılmayacağız!"

Çete üyeleri bakıştılar.

"Aslında Majesteleri," dedi Dockson. "Biz zaten o sorun üzerinde biraz çalıştık."

"Öyle mi?" diye sordu Elend şaşırarak. *Eh, ne de olsa ben onları iki saat boyunca yalnız bıraktım.* "Dinleyeyim o zaman."

Dockson ayağa kalkarak grubun geri kalanına katılmak için sandalyesini biraz daha yakına çekti ve Ham konuşmaya başladı.

"Olay şu El," dedi Ham. "Burada iki ordu varken, bizim şu anda bir saldırı için endişe etmemize gerek yok. Ama hâlâ ciddi bir tehlike içindeyiz. Bu iş, iki ordu da diğerinden daha uzun süre dayanmaya çalışırken, büyük olasılıkla uzun süreli bir kuşatmaya dönüşecek."

"Bizi açlıktan teslim olmaya zorlamaya çalışacaklar," dedi Clubs. "Saldırmadan önce bizi ve düşmanlarını zayıflatmaya çalışacaklar."

"Ve bu da bizi zor bir durumda bırakıyor," diye devam etti Ham. "Çünkü biz fazla uzun dayanamayız. Şehir zaten açlığın kıyısında ve düşman krallar da büyük olasılıkla bu gerçeğin farkındadır."

"Ne diyorsunuz?" diye sordu Elend yavaş yavaş.

"O ordulardan bir tanesiyle ittifak kurmak zorundayız Majesteleri," dedi Dockson. "Bunu ikisi de biliyor. Yalnız başlarına, öbürünü kesin bir şekilde yenemezler. Ancak bizim yardımımızla denge bozulacaktır."

"Bizi köşeye sıkıştıracaklar," dedi Ham. "Bizi en sonunda bir tanesinin tarafını tutacak kadar çaresiz hâle gelene kadar kuşatma altında tutacaklar. Eninde sonunda biz de bunu yapmak zorunda kalacağız; ya o, ya da halkımızın açlıktan ölmesine seyirci kalmak."

"Karar şuna gelip dayanıyor," dedi Breeze. "Biz diğerlerinden daha uzun süre dayanamayız, o yüzden de bu adamlardan ***hangisinin*** şehri ele geçirmesini istediğimize karar vermemiz gerekiyor. Ve ben kararımızı yiyecek stoklarımız tükenirken beklemek yerine hızla vermemizi öneririm."

Elend sessizce ayağa kalktı. "O ordulardan bir tanesiyle anlaşma yaparak, gerçekte krallığımızı onlara vermiş oluruz."

"Doğru," dedi Breeze kupasının yan tarafına hafifçe vurarak. "Ancak benim ikinci bir orduyu getirerek bize pazarlık yapma kuvveti kazandırdım. Görüyorsun, en azından biz krallığımızın karşılığında bir şeyler talep edebilecek bir konumdayız."

"Bunun ne faydası var?" diye sordu Elend. "Yine de kaybetmiş oluruz."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Breeze. "Ben Cett'i seni Luthadel'de geçici yönetici olarak bırakması için ikna edebileceğimizi düşünüyorum. O Merkez Salahiyet'i sevmiyor, burayı çorak ve düz buluyor."

"Şehrin geçici yöneticisi," dedi Elend kaşlarını çatarak. "Bu Merkez Salahiyet kralından bir miktar farklı."

"Doğru," dedi Dockson. "Ama her imparatorun iktidarı altındaki şehirleri yönetmek için iyi adamlara ihtiyacı vardır. Artık kral olmayacaksınız ama siz ve de ordularımız önümüzdeki birkaç ayı canlı atlatacak ve Luthadel de yağmalanmamış olacak."

Ham, Breeze ve Dockson hep birlikte kararlı bir şekilde oturmuş, Elend'in gözlerinin içine bakıyorlardı. Elend çalışmalarını ve araştırmalarını düşünerek aşağıdaki kitaplarına bir göz attı. Değersiz. Çete sadece tek bir çıkar yol olduğunu ne kadar zamandır biliyordu?

Çete Elend'in sessizliğini bir onay olarak kabul etmiş gibi göründü.

"Cett gerçekten de en iyi seçim mi o zaman?" diye sordu Dockson. "Belki de Straff'in Elend ile bir anlaşma yapması daha olasıdır; ne de olsa onun babası."

Ah, bir anlaşma yapar, diye düşündü Elend. *Ve uygun olan ilk anda da bozar. Ama... ya alternatifi? Şehri bu Cett'e vermek mi? Eğer o iktidarda olursa bu ülkeye, bu halka ne olur?*

"Ben Cett'in en iyisi olduğunu düşünüyorum," dedi Breeze. "O kendi şanını ve parasını aldığı sürece, başkalarının yönetimde kalmasına izin vermeye oldukça gönüllü. Sorun o atiyum olacak. Cett onun burada olduğunu düşünüyor ve eğer bulamayacak olursa..."

"Bırakalım şehri arasın," dedi Ham.

Breeze başını sallayarak onayladı. "Onu benim onu atiyum hakkında yanlış yönlendirdiğime inandırmanız gerekecek ve benim hakkımdaki fikirleri de göz önüne alınacak olursa, bu fazla zor olmamalı. Bu da bir diğer küçük mesele, onu benimle

ilgilenilmiş olduğuna dair ikna etmeniz de gerekli. Belki de benim ona karşı bir ordu getirmiş olduğumu keşfeder etmez, Elend'in beni idam ettirdiğine inanır."

Diğerleri başlarını sallayarak onayladılar.

"Breeze?" dedi Elend. "Lord Cett topraklarındaki skaalara nasıl davranıyor?"

Breeze durakladı, sonra da bakışlarını kaçırdı. "Korkarım ki iyi değil."

"Bak şimdi, ben bizim halkımızı en iyi şekilde nasıl koruyacağımızı göz önüne almamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Elend. "Yâni, eğer biz her şeyi Cett'in eline teslim edersek, o zaman benim postumu kurtarmış oluruz ama salahiyetteki bütün skaa halkının pahasına!"

Dockson başını salladı. "Elend, bu bir ihanet olmaz. Tek yol bu ise değil."

"Bunu söylemesi kolay," dedi Elend. "Ama böyle bir şeyi yapmanın suçluluğunu taşımak zorunda kalan kişi ben olacağım. Önerinizi bir kenara atmamız gerektiğini söylüyor değilim ama benim de birkaç fikrim var..."

Diğerleri bakıştılar. Çoğu zaman olduğu gibi Clubs ve Dikiz toplantı boyunca sessiz kalıyordu; Clubs sadece mutlaka gerekli olduğunu hissettiği zamanlarda konuşurdu ve Dikiz de konuşmaların dışında kalmaya meyilli olurdu. En sonunda Breeze, Ham ve Dockson tekrar Elend'e baktılar.

"Burası sizin ülkeniz Majesteleri," dedi Dockson dikkatli bir şekilde. "Biz sadece tavsiye vermek için buradayız." *Çok iyi tavsiye*, diye ima ediyordu ses tonu.

"Evet, ee," dedi Elend hızla bir kitap seçerek. Acelesi yüzünden dizilerden bir tanesini devirerek kitapları bir patırtıyla masanın üzerine saçtı ve bir cilt de Breeze'in kucağına kondu.

"Pardon," dedi Elend, Breeze gözlerini devirerek kitabı tekrar masanın üstüne koyarken. Elend kendi kitabını açtı. "Şimdi, bu kitabın asker gruplarının düzenlenmesi ve hareket ettirilmesi konusunda söyleyecek bazı çok ilginç şeyleri var..."

"Ee, El?" diye sordu Ham kaşlarını çatarak. "Bu tahıl nakliyatı hakkında bir kitapmış gibi görünüyor."

"Biliyorum," dedi Elend. "Kütüphanede savaş hakkında çok fazla kitap yoktu. Sanırım hiç savaş olmadan bin yıl geçirdiğimiz için. Ancak bu kitap Son İmparatorluk'taki çeşitli garnizonları beslemek için ne kadar tahıl gerektiğinden bahsediyordu. Bir ordunun ne kadar fazla yiyeceğe ihtiyacı olduğu konusunda bir fikriniz var mı?"

"Doğru söylüyorsun," dedi Clubs başıyla onaylayarak. "Askerleri tok tutmak çoğu zaman lanet bir beladır; bizim sınırlarda savaşırken sık sık ikmal sorunlarımız olurdu ve biz de sadece arada sırada çıkan isyanları bastırmak için gönderilen küçük gruplardık."

Elend başını salladı. Clubs Lord Hükümdar'ın ordusunda savaşarak geçirdiği geçmişinden pek fazla bahsetmezdi ve çete de ona bunun hakkında pek fazla soru sormazdı.

"Her neyse," dedi Elend. "Bahse girerim ki hem Cett, hem de benim babam büyük insan topluluklarını hareket ettirmeye alışkın değildir. İkmal sorunları olacak, özellikle de buraya o kadar aceleyle gelmiş olan Cett için."

"Belki olmaz," dedi Clubs. "İki ordunun da ele geçirmiş oldukları Luthadel'e gelen kanal yolları var. Bu daha fazla ikmal malzemesi getirtmeyi onlar için kolaylaştıracak."

"Artı her ne kadar Cett'in topraklarının büyük bir kısmı şu anda ayaklanma hâlinde olsa da, o Lord Hükümdar'ın ana konserve fabrikalarından birinin bulunduğu Haverfrex şehrini *hâlâ* elinde tutuyor," diye ekledi Breeze. "Cett'in kısa bir kanal yolculuğu kadar ötede dikkate değer miktarda yiyeceği var."

"O zaman biz de kanalları engelleriz," dedi Elend. "O ikmal malzemelerinin gelmesini durdurmak için bir yol buluruz. Kanallar malzeme getirtmeyi kolaylaştırıyor olabilir ama biz tam olarak hangi yoldan geleceğini bildiğimiz için saldırıya açık hâle de getiriyor. Ve eğer biz onları yiyecekten yoksun bırakabilirsek, belki onlar da dönüp evlerine gitmek zorunda kalabilir."

"Ya öyle yaparlar, ya da Luthadel'e saldırma riskini göze alırlar," dedi Breeze.

Elend durakladı. "O da bir olasılık," dedi. "Ama, ee, ben şehrin nasıl savunulacağını da araştırıyordum." Masanın üstünde uzanarak bir kitabı aldı. "Şimdi, bu Jendellah'nın *Modern Çağda Şehir Yönetimi*. O Luthadel'de şehrin aşırı büyüklüğü ve çok sayıdaki skaa kenar mahallesi yüzünden güvenliği sağlamanın ne kadar zor olduğundan bahsediyor. Gezgin şehir muhafızı grupları kullanılmasını öneriyor. Ben onun yöntemlerini bir savaşta kullanmak üzere de uyarlayabileceğimizi düşünüyorum; duvarımız tamamıyla savunmak için fazlasıyla uzun ama eğer saldırılara cevap verebilecek hareketli asker gruplarımız olursa"..."

"Majesteleri?" diye sözünü kesti Dockson.

"Hım? Evet?"

"Bizim daha ancak bir yıllık eğitimi olan oğlanlar ve adamlardan oluşan bir ordumuz var ve karşımızda da bir tane değil, *iki* tane karşı koyamayacağımız ordu var. Bu savaşı güç kullanarak kazanamayız."

"Ee, evet," dedi Elend. "Elbette. Ben sadece diyordum ki; eğer savaşmak zorunda kalırsak, benim bazı stratejilerim var..."

"Eğer savaşırsak kaybederiz," dedi Clubs. "Büyük olasılıkla her durumda kaybedeceğiz."

Elend bir an için durakladı. "Evet, ee, ben sadece..."

"Kanal yollarına saldırmak iyi bir fikir ama," dedi Dockson. "Bunu gizlice yapabiliriz, belki de ikmal teknelerine saldırmak için bölgedeki bazı haydutları kiralayabiliriz. Büyük olasılıkla bu Cett ya da Straff'ı evine göndermek için yeterli olmayacaktır ama onları bizimle ittifak kurmak için daha çaresiz hâle getirebilir."

Breeze başını sallayarak onayladı. "Cett zaten arkasında kendi salâhiyetindeki istikrarsızlık yüzünden endişe içinde. Ona önden bir haberci göndererek bizim bir ittifak kurmakla ilgilendiğimizi bildirebiliriz. O şekilde, ikmal sorunları başlar başlamaz bizi düşünür."

"Ona Breeze'in idam edilmiş olduğunu açıklayan bir mektup bile gönderebiliriz," diye ekledi Dockson. "Bir iyi niyet göstergesi olarak. Böylece..."

Elend boğazını temizledi. Diğerleri durakladı.

"Ben, ıı, daha bitirmemiştim," dedi Elend.

"Özür dilerim Majesteleri," dedi Dockson.

Elend derin bir nefes aldı. "Haklısınız, bizim o ordularla savaşmaya gücümüz yetmez. Ama ben bizim onların birbirleriyle savaşmalarını sağlamanın bir yolunu bulmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Bu hoş bir düşünce, güzel kardeşim," dedi Breeze. "Ama o ikisinin birbirlerine saldırmalarını sağlamak, şuradaki Dikiz'i şarabımı tekrar doldurmaya ikna etmek kadar kolay olmayacak." Dönerek boş kupasını uzattı. Dikiz durakladı, sonra da içini çekerek şarap şişesini getirmek için ayağa kalktı.

"Ee, evet," dedi Elend. "Ama her ne kadar savaş üzerine çok fazla kitap olmasa da, politika üzerine yazılmış epey bir kitap *var*. Breeze, sen geçen gün üç taraflı bir açmazda en zayıf taraf olmanın bize güç verdiğini söylemiştin."

"Aynen öyle," dedi Breeze. "Biz daha büyük olan iki taraf için de savaşı çevirebiliriz."

"Evet," dedi Elend bir kitabı açarak. "Şimdi işin içinde üç taraf olduğuna göre, olay artık bir savaş değil; politika. Bu da tıpkı evler arasındaki bir mücadele gibi. Ve ev politikalarında, en güçlü evler bile müttefikleri olmadan ayakta kalamazlar. Küçük evler bireysel olarak zayıftır ama bir grup olarak göz önüne alındıkları zaman güçlü olurlar.

"Biz o küçük evlerden bir tanesi gibiyiz. Eğer herhangi bir çıkar sağlamak istiyorsak, düşmanlarımızın bizi unutmasını, ya da en azından bizim önemsiz olduğumuzu düşünmelerini sağlamak zorunda kalacağız. Eğer ikisi de bizi oyuna getirdiklerini, diğer orduyu yenmek için bizi kullanıp, sonra da kendi istedikleri bir anda bize karşı dönebileceklerini varsayarsa; bizi yalnız bırakarak birbirlerinin üzerine odaklanırlar."

Ham çenesini ovuşturdu. "Sen iki tarafı birden idare etmekten bahsediyorsun Elend. Bu kendimizi içine sokmak için tehlikeli bir konum."

Breeze başıyla onayladı. "O anda hangi taraf daha zayıf görünüyorsa desteğimizi ondan tarafa çevirmemiz, onları birbirleriyle atışır hâlde tutmamız gerekecek. Ve ikisinin arasında kazananın da, yenebileceğimiz kadar zayıflayacağının bir garantisi yok."

"Yiyecek sorunlarımızdan ise bahsetmeye bile gerek yok," dedi Dockson. "Sizin önerdiğiniz şey zaman alacaktır Majesteleri. Kuşatma altında olacağımız, stoklarımızın azalacağı bir zaman. Şu anda sonbahar. Kış çok geçmeden gelecek."

"Bu zor olacak," diye katıldı Elend. "Ve riskli. Ama ben bunu yapabileceğimizi düşünüyorum. *İkisinin* de kendileriyle müttefik olduğumuzu düşünmesini sağlayacak ama desteğimizi vermeyeceğiz. Onları birbirlerine saldırmaları için teşvik edecek ve ikmal malzemeleri ile morallerini yıpratarak onları bir çatışmaya doğru iteceğiz. Ortalık yatıştığı zaman ise, hayatta kalan ordunun tam da bizim yenebileceğimiz kadar zayıf olması mümkün."

Breeze düşünceli görünüyordu. "Havası var," diye itiraf etti. "Ve kulağa da nispeten eğlenceliymiş gibi geliyor."

Dockson gülümsedi. "Sen sadece bu kendi işimizi başkalarına yaptırmamız anlamına geleceği için öyle diyorsun."

Breeze omzunu silkti. "Manipülasyon kişisel bir seviyede o kadar iyi işliyor ki, ben ulusal politika olarak da eşit derecede uygulanabilir olmaması için bir sebep görmüyorum."

"Aslında çoğu iktidar da böyle işler," diye düşüncelere daldı Ham. "Bir hükümet bütün işleri *başka* birilerinin yapacağından emin olmanın kurumsallaşmış bir yöntemi değilse nedir?"

"Iı, ya plan?" diye sordu Elend.

"Bilmiyorum El," dedi Ham konuya geri dönerek. "Kulağa Kell'in planlarından biri gibi geliyor; gözü kara, cüretkâr ve biraz da delice." Sanki böyle bir yöntemi Elend'in önerdiğini duyduğu için şaşırmış gibi konuşuyordu.

Ben de herhangi bir adam kadar gözü kara davranabilirim, diye düşündü Elend içerlemiş bir şekilde, sonra da durakladı. O gerçekten de böylesine bir düşünce zincirini sonuna kadar takip etmeyi istiyor muydu?

"Kendimizi ciddi bir sorunun içinde bulabiliriz," dedi Dockson. "Eğer taraflardan bir tanesi oyunlarımızdan sıkıldığına karar verecek olursa..."

"Bizi yok ederler," dedi Elend. "Ama... eh, beyler, sizler kumarbazsınız. Bana bu planın size öylece Lord Cett'in önünde eğilmekten daha cazip gelmediğini söyleyemezsiniz."

Ham ile Breeze bakıştı ve fikri düşünüyormuş gibi göründüler. Dockson gözlerini devirdiyse de o da sadece alışkanlıktan itiraz ediyormuş gibi görünüyordu.

Hayır, onlar da güvenli yoldan gitmeyi istemiyorlardı. Bunlar Lord Hükümdar'a meydan okumuş adamlardı, hayatlarını asilleri dolandırarak kazanmış olan adamlar. Bazı açılardan, onlar çok dikkatliydi; ayrıntılara gösterdikleri dikkatte titiz olabilir, izlerini gizlemede ve çıkarlarını korumada tedbirli davranabilirlerdi. Ama iş büyük ödül için kumar oynamaya geldiği zaman, onlar çoğu zaman gönüllüydü.

Hayır, gönüllü değil. Hevesli.

Harika, diye düşündü Elend. *En yakın danışmanlarım olarak bir avuç macera düşkünü mazoşist seçmişim. Daha da beteri, kendim de onlara katılmaya karar verdim.* Ama başka ne yapabilirdi ki?

"En azından bunu bir düşünebiliriz," dedi Breeze. "Kulağa gerçekten de heyecan verici geliyor."

"Bak şimdi, ben bunu heyecan verici olduğu için önermedim Breeze," dedi Elend. "Ben gençliğimi evimin lideri olduğum zaman Luthadel'i nasıl daha iyi bir şehir yapacağımı planlamaya çalışarak geçirdim. Bu rüyaları ilk muhalefet işaretinde bir kenara atacak değilim."

"Ya Parlamento ne olacak?" dedi Ham.

"En iyi kısım da o," dedi Elend. "Onlar iki gün önceki toplantıda benim önergemi kabul ettiler. Ben müzakere için babamla buluşuncaya kadar şehir kapılarını herhangi bir işgalciye açamazlar."

Çete birkaç dakika için sessizce oturdu. En sonunda Ham Elend'e doğru dö-

nerek başını salladı. "Gerçekten de bilmiyorum El. Kulağa çekici geliyor. Aslında biz de seni beklerken bunun gibi birkaç daha gözü kara planı tartışmıştık. Ama..."

"Ama ne?" diye sordu Elend.

"Bunun gibi bir plan sana fazlasıyla bağlı güzel kardeşim," dedi Breeze şarabını yudumlayarak. "Krallarla görüşenin, ikisini de onların tarafında olduğumuza dair ikna edenin sen olması gerekecek. Kusura bakma, ama sen dolandırıcılıkta yenisin. Takımın kilit noktasına bir acemiyi koyan gözü kara bir planı kabul etmek zor."

"Ben bunu yapabilirim," dedi Elend. "Gerçekten de."

Ham Breeze'e bir göz attı, sonra ikisi de Clubs'a baktılar. Huysuz general omzunu silkti. "Eğer oğlan denemek istiyorsa, o zaman denesin."

Ham içini çekti, sonra da tekrar Elend'e baktı. "Sanırım ben de katılıyorum. Sen buna hazır olduğun sürece El."

"Hazır olduğumu düşünüyorum," dedi Elend endişesini saklayarak. "Ben sadece teslim olamayacağımızı biliyorum, kolayca olmaz. Belki de bu işe yaramaz, belki de birkaç aylık kuşatmadan sonra şehri yine de teslim etmek zorunda kalırız. Ancak bu bize *bir şeylerin* olabileceği bir iki ay verir. Pes etmek yerine beklemek için riske girmeye değer. Beklemek ve plan yapmak için."

"Pekâlâ o zaman," dedi Dockson. "Bize bazı fikirler ve seçenekler bulmak için biraz zaman verin Majesteleri. Birkaç gün içinde ayrıntılar hakkında konuşmak için tekrar toplanırız."

"Pekâlâ," dedi Elend. "Anlaştık. Şimdi, eğer başka konulara geçebilirsek, bahsetmek istediğim bir..."

Kapı çalındı. Elend seslendiği zaman biraz utanmış gibi görünen Yüzbaşı Demoux kapıyı iterek açtı. "Majesteleri?" dedi. "Özür dilerim ama... sanırım sizin toplantınızı dinleyen birisini yakaladık."

"Ne?" dedi Elend. "Kim?"

Demoux yana doğru dönerek muhafızlarından bir çiftine elini salladı. Odanın içine getirdikleri kadın Elend için hafifçe tanıdıktı. Çoğu Terrisli gibi uzun boylu olan kadın, parlak renkli ama işlevsel bir elbise giymekteydi. Kulakları aşağı doğru uzamış, çok sayıda küpenin yer aldığı kulak memeleri genişlemişti.

"Seni hatırlıyorum," dedi Elend. "Birkaç gün önce, Parlamento salonundan. Beni izliyordun."

Kadın cevap vermedi. Bağlanmış bileklerine rağmen katı, hatta mağrur bir şekilde ayakta durarak odanın sakinlerine göz gezdirdi. Elend aslında daha önce hiç Terrisli bir kadın görmemişti; o sadece vekilharçlarla, doğuştan itibaren uşak olmaları için eğitilmiş olan hadımlarla karşılaşmıştı. Her nedense, Elend Terrisli bir kadının biraz daha itaatkâr görünmesini beklemişti.

"Yan taraftaki odada saklanıyordu," dedi Demoux. "Özür dilerim Majesteleri. Ben onun bizi nasıl geçmiş olduğunu bilmiyorum. Onu duvarı dinlerken yakaladık, gerçi ben onun herhangi bir şey duyduğundan şüpheliyim. Ne de olsa, o duvarlar taştan."

Elend kadının gözlerine baktı. Yaşı ilerlemişti, belki elliydi; güzel değildi ama sıradan da değildi. Sağlam yapılıydı, düzgün ve dikdörtgen şekilli bir yüzü vardı. Bakışları sakin ve katıydı ve uzun süre gözlerinin içine bakmak Elend'i rahatsız etmişti.

"Peki, ne duymayı bekliyordun kadın?" diye sordu Elend.

Terrisli yorumu duymazdan geldi. Diğerlerine doğru döndü ve hafifçe şiveli bir sesle konuştu. "Kral ile yalnız olarak konuşacağım. Diğerleriniz gidebilirler."

Ham gülümsedi. "Eh, en azından cesur."

Dockson Terrisliye hitap etti. "Kralımızı seninle yalnız bırakacağımızı sana düşündüren ne?"

"Majesteleri ile benim tartışacak şeylerimiz var," dedi kadın ciddi bir şekilde, sanki bir esir olarak durumunun farkında değildi, ya da hiç umursamıyordu. "Onun güvenliği hakkında endişe etmenize gerek yok; eminim ki pencerenin dışında saklanmakta olan genç Sissoylu benimle ilgilenmek için yeter de artar bile."

Elend yan tarafındaki daha iri vitray camlı pencerenin yanındaki küçük havalandırma penceresine doğru bir göz attı. Terrisli Vin'in izlemekte olduğunu nasıl bilmişti? Kulaklarının olağandışı derecede keskin olması gerekirdi. Belki de bir taş duvarın arkasından toplantıyı dinleyebilecek kadar keskin?

Elend yeni gelene doğru döndü. "Sen bir Sırdaş'sın."

Terrisli başıyla onayladı.

"Seni Sazed mi gönderdi?"

"Benim burada olmamın sebebi o," dedi kadın. "Ama ben 'gönderilmedim'."

"Ham, sorun yok," dedi Elend yavaş yavaş. "Gidebilirsiniz."

"Emin misin?" diye sordu Ham yüzü asılarak.

"Eğer isterseniz beni bağlı bırakın," dedi kadın.

Eğer o gerçekten de bir Ferusimyacı ise bağlar fazla bir engel olmaz, diye düşündü Elend. *Elbette eğer o gerçekten de bir Ferusimyacı, Sazed gibi bir Sırdaş ise, benim de ondan korkmak için herhangi bir sebebim olmamalı. Teorik olarak.*

Diğerleri ayaklarını sürüyerek odadan çıktılar, duruşları Elend'in kararı hakkında ne düşündüklerini belli ediyordu. Her ne kadar onlar artık mesleki olarak hırsız olmasalar da, Elend onların da Vin gibi yetişme tarzlarının etkilerini her zaman taşıyacaklarından kuşkulanıyordu.

"Biz hemen dışarıda olacağız El," dedi kapıdan en son çıkan Ham, sonra da kapıyı çekerek kapattı.

Ama yine de, beni tanıyanlar benim bu kadar kolaylıkla vazgeçmem için hiç ihtimal olmadığını fark edecektir. Bir kere araştıracak bir şey bulduğum zaman, takibimde kararlı hâle gelirim.

14

TERRİSLİ BAĞLARINI KOPARDI VE İPLER yere düştü.

"Iı, Vin?" dedi Elend bu kadınla görüşmenin mantığını sorgulamaya başlayarak. "Belki de içeri gelsen iyi olacak."

"O aslında burada değil," dedi Terrisli umursamazca, ileri doğru yürürken. "Birkaç dakika önce devriye turunu atmak için ayrıldı. Ben de o yüzden beni yakalamalarına izin vermiştim."

"Iı, anlıyorum," dedi Elend. "Şimdi muhafızları çağıracağım."

"Aptal olmayın," dedi Terrisli. "Sizi öldürmek isteseydim, bunu diğerleri içeri giremeden önce yapabilirdim. Şimdi bir an sessiz durun."

Uzun boylu kadın masanın etrafında yavaş bir daire çizerek yürür, sanki müzayedeye çıkarılmış bir parça mobilyayı gözden geçiren bir tüccar gibi Elend'i incelerken Elend rahatsız bir şekilde dikildi. Kadın en sonunda ellerini beline koyarak durdu.

"Dik durun," diye emretti.

"Pardon?"

"Kambur duruyorsunuz," dedi kadın. "Bir kralın her zaman bir asalet havası yayıyor olması gerekir, arkadaşlarıyla birlikte olduğu zamanlarda bile."

Elend kaşlarını çattı. "Şimdi, her ne kadar bir tavsiyeyi takdir etsem de, ben hiç..."

"Hayır," dedi kadın. "Lafı gevelemeyin. Emredin."

"Pardon?" dedi Elend bir kez daha.

Kadın öne bir adım atarak bir eliyle Elend'in omzunu kavradı ve duruşunu düzeltmek için sırtına da sertçe bastırdı. Geriye çekilerek hafifçe kendi kendine başını salladı.

"Bak şimdi," dedi Elend. "Ben..."

"Hayır," diye lafını kesti kadın. "Konuşma şekliniz daha güçlü olmalı. Görünüş; kelimeler, hareketler, duruşlar, insanların sizi nasıl yargılayacağını ve size nasıl tepki vereceklerini belirler. Eğer her cümleye yumuşaklık ve kararsızlıkla başlarsanız, yumuşak ve kararsız olarak görülürsünüz. Buyurgan olun!"

"Ne oluyor burada?" diye hesap sordu çileden çıkan Elend.

"Hah," dedi kadın. "Nihayet."

"Sen Sazed'i tanıdığını mı söylemiştin?" diye sordu Elend omuzlarını düşürerek daha önceki duruşuna geçme dürtüsüne direnirken.

"O bir tanıdık," dedi kadın. "Benim adım Tindwyl; sizin de tahmin etmiş olduğunuz gibi, Terrisli bir Sırdaş'ım." Bir an için ayağıyla yere hafif hafif vurdu, sonra da başını salladı. "Sazed beni sizin hırpani görünüşünüz hakkında uyarmıştı ama dürüst olmak gerekirse, ben hiçbir kralın özsunum algısının bu kadar kötü olamayacağını varsaymıştım."

"Hırpani mi?" diye sordu Elend. "Pardon?"

"Bunu söylemeyi kesin," diye tersledi Tindwyl. "Soru sormayın, demek istediğinizi söyleyin. İtiraz ediyorsanız, itiraz edin; sözlerinizi benim yorumuma açık bırakmayın."

"Evet, ee, her ne kadar bunların hepsi çok enteresan olsa da," dedi Elend kapıya doğru yürüyerek. "Ben bu akşam daha fazla hakarete uğramamayı tercih ederim. Eğer bana izin verirsen..."

"Halkınız sizin bir aptal olduğunuzu düşünüyor Elend Venture," dedi Tindwyl sessizce.

Elend durakladı.

"Parlamento, bizzat oluşturduğunuz bir kurum, sizin otoritenizi görmezden geliyor. Skaalar sizin onları korumayı başaramayacağınıza ikna olmuş durumdalar. Sizin kendi arkadaşlarınızdan oluşan danışmanlarınız bile planlarını sizin yokluğunuzda yapıyor, sizin fikirlerinizin eksikliğinin pek de büyük bir kayıp olmayacağını varsayıyorlar."

Elend gözlerini kapatarak derin, yavaş bir nefes aldı.

"Sizin iyi fikirleriniz var Elend Venture," dedi Tindwyl. "Krallara yaraşır fikirler. Ancak siz bir kral değilsiniz. Bir adam sadece başkaları onu önderleri olarak kabul ettiği zaman liderlik edebilir ve sadece tebaasının ona verdiği kadar otoriteye sahiptir. Dünyadaki bütün parlak fikirler bile, eğer kimse onları dinlemeyecekse krallığınızı kurtaramaz."

Elend döndü. "Bu son yıl boyunca ben dört kütüphanedeki liderlik ve yönetim hakkındaki ilgili bütün kitapları okudum."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "O zaman benim şüphem o ki, dışarıda halkınız tarafından görülerek ve bir hükümdar olmayı öğrenerek geçirmiş *olmanız* gereken büyük miktardaki zamanı odanızda geçirmişsinizdir."

"Kitapların büyük değeri vardır," dedi Elend.

"Hareketlerin daha büyük değeri vardır."

"Ve ben uygun hareketleri nereden öğreneceğim?"

"Benden."

Elend durakladı.

"Her Sırdaş'ın bir özel ilgi alanının olduğunu siz de biliyor olabilirsiniz," dedi Tindwyl. "Her ne kadar hepimiz aynı bilgi kitlesini ezberliyor olsak da, bir insan o kitlenin sadece sınırlı bir miktarını inceleyip anlayabilir. Ortak arkadaşımız Sazed zamanını dinler üzerinde harcıyor."

"Ya senin uzmanlık alanın?"

"Biyografiler," dedi Tindwyl. "Ben sizin adlarını asla duymamış olduğunuz generallerin, kralların ve imparatorların hayatlarını inceledim. Politikanın ve liderliğin teorilerini anlamak, Elend Venture, böyle prensipleri yaşamış olan adamların hayatlarını anlamak ile aynı şey değildir."

"Ve... sen de bana bu adamları taklit etmeyi öğretebilir misin?"

"Belki," dedi Tindwyl. "Umutsuz bir vaka olup olmadığınıza henüz karar vermiş değilim. Ama işte buradayım, o yüzden de elimden geleni yapacağım. Birkaç ay önce Sazed'den sizin durumunuzu anlatan bir mektup aldım. O benden buraya gelerek sizi eğitmemi istemedi ama öte yandan, belki Sazed de daha buyurgan olmayı öğrense iyi olacak olan bir adam."

Elend Terrislinin gözlerine bakarak yavaşça başını salladı.

"O zaman benim eğitimimi kabul edecek misiniz?" diye sordu.

Elend bir an için düşündü. *Eğer o da Sazed'in yarısı kadar işe yarar biriyse, o zaman... eh, bu konuda biraz yardım alsam gerçekten iyi olur.* "Edeceğim," dedi Elend.

Tindwyl başını salladı. "Sazed sizin alçakgönüllülüğünüzden de bahsetmişti. Bu bir avantaj olabilir, eğer size engel olmasına izin vermediğinizi varsayarsak. Şimdi, inanıyorum ki sizin Sissoylunuz geri döndü."

Elend yan pencereye doğru döndü. Kepenk savrularak açılıp sisin odanın içine akmaya başlamasına izin verdi ve pencerede pelerinli, çömelmiş bir şekil belirdi.

"Burada olduğumu nasıl bildin?" diye sordu Vin sessizce.

Tindwyl gülümsedi, Elend'in onun yüzünde gördüğü ilk sert olmayan ifadeydi. "Sazed sizden de bahsetmişti çocuğum. Siz ve ben yakın zamanda özel olarak görüşmeliyiz, diye düşünüyorum ben."

Vin arkasından sisleri sürükleyerek odanın içine süzüldü, sonra da kepenkleri kapattı. Kendisini Elend ile Tindwyl'in arasına yerleştirirken düşmanlığını ya da güvensizliğini saklama zahmetine girmiyordu.

"Neden buradasın?" diye hesap sordu Vin.

Tindwyl tekrar gülümsedi. "O soruya ulaşmak şuradaki kralınızın epey dakikasını almıştı, siz ise burada sadece birkaç kısa andan sonra onu soruyorsunuz. Siz enteresan bir çiftsiniz, diye düşünüyorum ben."

Vin'in gözleri kısıldı.

"Her ne ise, ben çekilmeliyim," dedi Tindwyl. "Tekrar konuşacağız, diye varsayıyorum Majesteleri?"

"Evet, elbette," dedi Elend. "I... çalışmaya başlamam gereken herhangi bir şey var mı?"

"Var," dedi Tindwyl kapıya doğru yürürken. "'I' demeyi kesin."

"Peki."

Tindwyl kapıyı açar açmaz Ham'in başı içeri uzandı. Anında yere atılmış olan bağları fark etti. Ancak herhangi bir şey demedi, büyük olasılıkla Tindwyl'i Elend'in çözdüğünü varsaymıştı.

"Sanırım bu gece için işimiz bitti millet," dedi Elend. "Ham, Tindwyl Hanım'a sarayda bir oda verilmesiyle ilgilenebilir misin? O Sazed'in bir arkadaşı."

Ham omzunu silkti. "Tamam o zaman." Vin'e başını sallayarak veda etti, sonra da çekildi. Tindwyl ayrılırken onlara iyi geceler dilemedi.

Vin kaşlarını çattı, sonra da Elend'e bir göz attı. O... kafası dağınıkmış gibi görünüyordu. "Ondan hoşlanmadım," dedi Vin.

Elend masasının üstündeki kitapları toplarken gülümsedi. "Sen ilk karşılaştığın zaman hiç kimseden hoşlanmıyorsun Vin."

"Senden hoşlanmıştım."

"Böylelikle de ne kadar berbat bir insan sarrafı olduğunu ispatlamıştın."

Vin durakladı, sonra da gülümsedi. Yürüyerek masaya yaklaştı ve kitapları kurcalamaya başladı. Tipik Elend kitapları değillerdi, çoğu zaman okuduklarından çok daha pratik konulardaydılar. "Bu gece nasıl gitti?" diye sordu. "Dinlemek için fazla zamanım olmadı."

Elend içini çekti. Dönerek masanın üstüne oturdu ve başını kaldırarak odanın arka tarafındaki devasa gül pencereye baktı. Pencere karanlıktı, renkleri siyah cam üzerinde ancak yansıma olarak görünüyordu. "İyi gitti, sanırım."

"Sana planından hoşlanacaklarını söylemiştim. Bu onların zorlu bulacağı türden bir şey."

"Sanırım öyle," dedi Elend.

Vin'in yüzü asıldı. "Pekâlâ," dedi sıçrayıp masanın üstüne çıkarak. Elend'in yanına oturdu. "Ne var? O kadının söylediği bir şey mi? Zaten ne istiyormuş ki?"

"Sadece biraz bilgi aktarmak istiyor," dedi Elend. "Sırdaşlar'ı bilirsin, her zaman derslerini dinleyecek bir kulak isterler."

"Sanırım," dedi Vin yavaş yavaş. Elend'in karamsar olduğunu hiçbir zaman görmemişti, ama cesareti kırılabiliyordu. O kadar çok fikri, o kadar çok planı ve umudu vardı ki, Vin bazen bunların hepsini birden nasıl aklında tutabildiğini merak ediyordu. Eskiden olsa Vin onun odaksız olduğunu söylerdi, Reen her zaman bir hırsızı canlı tutan şeyin odak olduğunu söylerdi. Ancak Elend'in hayalleri onun kimliğinin çok önemli bir parçasıydı. Vin onun bunları bir kenara bırakabileceğinden şüpheliydi. Onun bunu yapmasını isteyeceğini de düşünmüyordu, çünkü bunlar Vin'in onu sevme nedeninin bir parçasıydı.

"Planı kabul ettiler Vin," dedi Elend hâlâ pencereye doğru bakarak. "Hatta heyecanlı gibi bile görünüyorlardı, senin de olacaklarını söylediğin gibi. Bu sadece...

Ben onların önerisinin benimkinden çok daha mantıklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Onlar ordulardan bir tanesinin tarafına geçmemizi, beni Luthadel'de boyun eğdirilmiş bir hükümdar olarak bırakmaları karşılığında desteğimizi bir orduya vermemizi istiyordu."

"Bu vazgeçmek olurdu," dedi Vin.

"Bazen, vazgeçmek başarısız olmaktan daha iyidir. Ben az önce şehrimi uzun süreli bir kuşatmaya mahkûm ettim. Bu da her şey bitmeden önce halkın aç kalması, belki de açlıktan ölmesi demek."

Vin bir elini omzuna koyarak Elend'i kararsız bir şekilde izledi. Çoğu zaman, ona güvence veren Elend olurdu. "Bu yine de daha iyi bir yol," dedi Vin. "Diğerleri büyük ihtimalle sadece senin daha cüretkâr bir şeyi kabul etmeyeceğini düşündükleri için daha zayıf bir plan önermişlerdir."

"Hayır," dedi Elend. "Onlar beni memnun etmeye çalışmıyordu Vin. Onlar gerçekten de stratejik bir ittifak kurmanın iyi, güvenli bir plan olduğunu düşünüyorlardı." Durakladı, sonra Vin'e doğru baktı. "Ne zamandan beri hükümetimin mantıklı tarafını *o* grup temsil eder oldu?"

"Onlar büyümek zorunda kaldılar," dedi Vin. "Bir zamanlar oldukları adamlar olamazlar, bu kadar fazla sorumlulukları varken değil."

Elend tekrar pencereye doğru döndü. "Sana beni neyin endişelendirdiğini söyleyeyim Vin. Ben *onların* planının mantıklı olmadığından, hatta belki de biraz cüretkâr olduğundan endişe ediyorum. Belki de bir ittifak kurmak da yeteri kadar zor bir iş olacaktı. Eğer durum buysa, o zaman *benim* önerdiğim şey de resmen saçmalık."

Vin onun omzunu sıktı. "Biz Lord Hükümdar ile savaştık."

"O zaman Kelsier vardı."

"*Yine* mi?"

"Üzgünüm," dedi Elend. "Ama düşünsene Vin. Belki de benim hükümetimi sürdürmeye çalışma planım sadece kibirdir. Bana çocukluğun hakkında ne demiştin? Hırsız çetelerinde olduğun zamanlarda ve herkes senden daha büyük, daha güçlü ve daha sertken ne yapıyordun? Liderlere karşı direniyor muydun?"

Hatıralar birden zihninde belirdi. Saklanmanın, gözlerini yerde tutmanın, zayıflığın hatıraları.

"O, o zamandı," dedi Vin. "Sonsuza kadar başkalarının seni itip kakmasına izin veremezsin. Kelsier bana bunu öğretti, Lord Hükümdar'la da bu yüzden savaştık. Bu yüzden skaa isyanı bütün o yıllar boyunca kazanma şansı hiç olmadığı hâlde Son İmparatorluk ile mücadele etti. Reen bana isyancıların aptal olduğunu söylerdi. Ama Reen şimdi ölü ve Son İmparatorluk da öyle. Ve..."

Vin öne doğru eğilerek Elend'in gözlerini yakaladı. "Şehri teslim edemezsin Elend," dedi sessizce. "Bunun sana yapacağı şeyden hoşlanacağımı sanmıyorum."

Elend durakladı, sonra da yavaşça gülümsedi. "Sen bazen çok bilge olabiliyorsun Vin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Elend başını sallayarak onayladı.

"Eh, o zaman belli ki sen de benim kadar kötü bir insan sarrafısın," dedi Vin.

Elend güldü, kolunu Vin'e dolayarak yanına yasladı. "Peki, bu geceki devriyen olaysız geçmiştir diye varsayıyorum?"

Sis ruhu. Düşüşü. Sadece hafifçe hatırlıyor olsa da kolunda hâlâ hissedebildiği soğukluk. "Öyle," dedi Vin. Elend'e sis ruhundan bahsettiği son seferde, o anında Vin'in hayal görmekte olduğunu düşünmüştü.

"Bak," dedi Elend. "Sen de toplantıya gelmiş olmalıydın, senin de burada olman beni mutlu ederdi."

Vin bir şey demedi.

Bir kaç dakika boyunca oturarak yukarıdaki karanlık pencereye baktılar. Garip bir güzelliği vardı; arkadan ışık gelmediği için pencerenin renkleri görünmüyordu ve Vin de onların yerine camın üzerindeki desenlere odaklanabiliyordu. Metalden bir çerçevenin içinde örülmüş olan çentikler, kesikler, kıymıklar ve katmanlar vardı.

"Elend?" dedi Vin en sonunda. "Ben endişeliyim."

"Eğer olmasan ben endişe ederdim," dedi Elend. "O ordular *beni* o kadar endişelendiriyor ki zar zor düzgün düşünebiliyorum."

"Hayır," dedi Vin. "Onlardan değil. Ben başka şeyler hakkında endişeleniyorum."

"Ne gibi?"

"Ee... ben Lord Hükümdar'ın söylediği şeyi düşünüyordum, ben onu öldürmeden hemen önce. Hatırlıyor musun?"

Elend başını sallayarak onayladı. O orada değildi ama Vin ona anlatmıştı.

"O insanoğlu için yaptığı şeyden bahsetmişti," dedi Vin. "O bizi kurtarmış diyor hikâyeler. Zifir'den."

Elend başını salladı.

"Ama Zifir *neydi*?" dedi Vin. "Sen bir asildin, din sana yasak değildi. Nezaret Zifir ile Lord Hükümdar hakkında ne öğretiyordu?"

Elend omzunu silkti. "Pek bir şey değil aslında. Din yasak değildi ama teşvik ediliyor da değildi. Nezaret'te sahiplenici bir şeyler vardı, dinsel işlerle kendilerinin ilgileneceklerini, bizim bu konuda endişe etmemize gerek olmadığını ima eden bir hava."

"Ama size bir şeylerden bahsediyorlardı, değil mi?"

Elend başıyla onayladı. "Çoğu zaman, neden aristokrasinin ayrıcalıklı ve skaaların da lanetlenmiş olduğundan bahsederlerdi. Sanırım bizim ne kadar şanslı olduğumuzu anlamamızı istiyordu; gerçi dürüst olmak gerekirse, ben onların öğretilerini her zaman biraz rahatsız edici bulmuştum. Yani, onlar bizim, atalarımız Lord Hükümdar'ı Miraç'tan önce desteklemiş olduğu için asil olduğumuzu iddia ediyordu. Ama bunun anlamı bizim başka insanların yapmış oldukları şeyler yüzünden ayrıcalıklı olduğumuzdur. Pek adil değil, ha?"

Vin omzunu silkti. "Herhangi başka bir şey kadar adildir herhâlde."

"Ama sen kızmıyor muydun?" dedi Elend. "Sen o kadar azla yetinirken, aristokrasinin o kadar çok şeyi olması seni sinirlendirmiyor muydu?"

"Bunu düşünmezdim," dedi Vin. "Asillerin çok şeyi vardı, o yüzden de biz bunları onların elinden alabilirdik. Onların bunu nasıl elde ettiğini neden umursayacaktım? Bazı zamanlar, benim yiyeceğim olduğunda diğer hırsızlar beni döver ve bunu elimden alırdı. Yemeği nereden bulduğumun ne önemi vardı? Yine de benden alınmıştı."

Elend durakladı. "Biliyor musun, bazen okuduğum politik teorisyenler eğer seninle karşılaşsalar ne derlerdi merak ediyorum. Benim içinde hüsranla pes edecekleri gibi bir his var."

Vin onun yan tarafını dürttü. "Bu kadar politika yeter. Bana Zifir'den bahset."

"Ee, ben onun bir tür yaratık olduğunu düşünüyorum, dünyayı neredeyse yok etmiş olan karanlık ve kötücül bir şey. Lord Hükümdar Zifir'i yenme ve insanoğlunu birleştirme gücünü aldığı Miraç Kuyusu'na gitmiş. Şehirde bu olayı betimleyen birkaç tane heykel var."

Vin kaşlarını çattı. "Evet, ama onlar Zifir'in gerçekte neye benzediğini hiç göstermiyor. Lord Hükümdar'ın ayaklarının dibindeki çarpık bir yığın hâlinde betimleniyor."

"Eh, Zifir'i gerçekten de görmüş olan son kişi bir yıl önce öldü, o yüzden sanırım heykellerle yetinmek zorunda kalacağız."

"Eğer geri gelmezse," dedi Vin sessizce.

Elend kaşlarını çatarak tekrar ona baktı. "Seni rahatsız eden şey bu mu Vin?" Yüzü hafifçe yumuşadı. "İki tane ordu yeterli değil mi? Bir de dünyanın kaderi hakkında mı endişe edeceksin?"

Vin mahcup bir şekilde başını eğdi ve Elend gülerek onu yakınına çekti. "Ah Vin. Senin biraz paranoyak olduğunu biliyorum; aslında, durumumuza bakınca ben de aynı şekilde hissetmeye başlıyorum. Ama bence bu konuda endişe etmene gerek yok. Dünyayı kırıp geçiren cisimlenmiş korkunç kötülükler hakkında herhangi bir rapor duymadım."

Vin başını salladı ve Elend de biraz geriye yaslandı, onun sorusuna cevap verdiğini varsaydığı belliydi.

Çağların Kahramanı Zifir'i yenmek için Miraç Kuyusu'na gitti, diye düşündü Vin. *Ama kehanetlerin hepsi Kahraman'ın, Kuyu'nun gücünü kendisi için alması gerektiğini söylüyordu. Onun güçten vazgeçmesi, gücün kendisine Zifir'i yok etmesi için güvenmesi gerekiyordu.*

Rashek bunu yapmadı, o gücü kendisine aldı. Bu Zifir'in hiçbir zaman yenilmediği anlamına gelmez mi? Peki o zaman dünya neden yok olmadı?

"Kırmızı güneş ve kahverengi bitkiler," dedi Vin. "Bunu Zifir mi yaptı?"

"Hâlâ onu mu düşünüyorsun?" Elend'in yüzü asıldı. "Kırmızı güneş ve kahverengi bitkiler mi? Başka ne renk olacaklardı?"

"Kelsier bir zamanlar güneşin sarı, bitkilerin de yeşil olduğunu söylemişti."

"Bu acayip bir görüntü."

"Sazed de Kelsier'e katılıyor," dedi Vin. "Efsanelerin hepsi Lord Hükümdar'ın ilk günlerinde güneşin renk değiştirdiğini ve gökten kül yağmaya başladığını söylüyor."

"Ee, sanırım Zifir'in bununla bir ilgisinin *olması* mümkün," dedi Elend. "Gerçekten bilmiyorum." Birkaç dakika düşünceli bir şekilde oturdu. "Yeşil bitki mi? Niye mor ya da mavi değil? Amma acayip..."

Çağların Kahramanı kuzeye, Miraç Kuyusu'na doğru seyahat etti, diye düşündü Vin tekrar. Hafifçe döndü, gözleri çok uzaklardaki Terris dağlarına doğru çekiliyordu. Hâlâ orada mıydı? Miraç Kuyusu?

"OreSeur'dan bilgi koparma şansın oldu mu?" diye sordu Elend. "Casusu bulmamıza yardımı olacak herhangi bir şey?"

Vin omzunu silkti. "Bana kandraların Allomansi kullanamadığını söyledi."

"O zaman taklitçimizi o şekilde bulabilir misin?" dedi Elend canlanarak.

"Belki," dedi Vin. "En azından Dikiz ve Ham'i test edebilirim. Sıradan insanlar daha zor olacak; gerçi kandralar Teskin edilemiyormuş, belki bu benim casusu bulmamı sağlar."

"Bu kulağa ümit verici geliyor," dedi Elend.

Vin başını sallayarak onayladı. İçindeki hırsız, Elend'in her zaman sataştığı o paranoyak kız, onun da üzerinde Allomansi kullanmak, onu test ederek İtmelerine ve Çekmelerine tepki verip vermeyeceğini görmek için can atıyordu. Kendisini durdurdu. Bu adama güvenecekti. Diğerlerini test edecekti ama Elend'i sorgulamayacaktı. Bir açıdan ona güvenerek yanılmayı, güvensizliğin endişesiyle başa çıkmaya tercih ederdi.

En sonunda anladım, diye düşündü Vin bir irkilmeyle. *Kelsier. Senin Mare için ne hissettiğini anladım. Ben senin hatanı yapmayacağım.*

Elend ona bakıyordu.

"Ne var?" diye sordu Vin.

"Gülümsüyorsun," dedi Elend. "Ben de espriyi duyacak mıyım?"

Vin ona sarıldı. "Hayır," dedi sadece.

Elend gülümsedi. "Pekâlâ o zaman. Dikiz ve Ham'i test edebilirsin ama ben taklitçinin çeteden biri olmadığından oldukça eminim. Ben bugün onların hepsiyle konuştum ve hepsi de kendileri gibiydi. Bizim saray personelini araştırmamız gerek."

O kandraların ne kadar iyi olabileceğini bilmiyor. Düşmanın kandrası büyük olasılıkla kurbanını aylar boyunca incelemiş, her huyunu öğrenmiş ve ezberlemişti.

"Ham ve Demoux ile konuştum," dedi Elend. "Saray muhafızlarının üyeleri olarak, onların kemiklerden haberi var ve Ham de ne olduklarını tahmin etmeyi başarmıştı. Umalım ki personeli en az karışıklık yaratacak şekilde tarayıp, taklitçiyi bulabilirler."

Vin'in hisleri Elend'in bu kadar güven dolu olması yüzünden kaşınıyordu. *Hayır*, diye düşündü. *Bırak o en iyisini varsaysın. Onun endişe edeceği yeteri kadar şey var. Dahası, belki de kandra bizim ana takımımızın dışında birisini taklit ediyordur. Elend o konuyu araştırabilir.*

Ve eğer taklitçi çetenin bir üyesiyse... Eh, işte bu benim paranoyamın işe yarayacağı türden bir durum.

"Her neyse," dedi Elend ayağa kalkarak. "Saat çok geç olmadan önce kontrol etmem gereken birkaç şey var."

Vin başını sallayarak onayladı. Elend onu uzun uzun öptü, sonra da gitti. Vin birkaç dakika daha masanın üstünde oturdu; devasa gül pencereye değil de, hafifçe açık bırakmış olduğu yan tarafındaki daha küçük pencereye bakıyordu. Gecenin içine açılan bir kapı ağzı gibi duruyordu. Siyahlığın içinde sisler çalkalanıyor, tereddütlü bir şekilde odanın içine sıcaklıktan sessizce buharlaşacak olan minik kollarını uzatıyordu.

"Sizden korkmayacağım," diye fısıldadı Vin. "Ve sırrınızı çözeceğim." Masadan aşağı indi ve pencereden süzülerek OreSeur ile tekrar buluşup, saray bahçelerini bir kere daha kontrol etmek için dışarı çıktı.

Ben Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğu sonucuna varmıştım ve bunu da kanıtlamaya niyetim vardı. Diğerlerinin iradesi karşısında boyun eğmiş olmam gerekirdi, Alendi'nin yolculuklarına şahit olmak için onun yanında seyahat etmekte ısrar etmemiş olmam gerekirdi.

Alendi'nin kendisinin de benim onun ne olduğuna inandığımı keşfetmesi kaçınılmazdı.

15

KABİNE'DEN ÇIKTIKTAN SEKİZ GÜN SONRA, Sazed uyandığında kendisini yalnız buldu.

Battaniyesini ve geceleyin yağmış olan ince kül tabakasını iterek kalktı. Marsh'ın ağaçların gölgesinin altındaki yeri boştu, gerçi külsüz bir parça toprak Sorgucu'nun uyumuş olduğu yeri işaret ediyordu.

Sazed ayağa kalkarak Marsh'ın ayak izlerini sert kırmızı güneş ışığına doğru takip etti. Burada ağaç örtüsü olmadığından küller daha derindi ve ayrıca külleri sürükleyen daha fazla rüzgâr vardı. Sazed rüzgârın süpürdüğü manzarayı izledi. Marsh'tan daha başka bir iz yoktu.

Sazed kampa geri döndü. Burada Doğu Salahiyet'in ortasındaki ağaçlar çarpık ve boğumlu bir şekilde yükseliyordu, ama kahverengi iğne yapraklarla kaplı, rafa benzer üst üste binmiş dalları vardı. Bunlar iyi bir barınak oluşturuyordu, gerçi kül her türlü sığınağın içine sızabilirmiş gibi görünürdü.

Sazed kahvaltı için basit bir çorba yaptı. Marsh geri dönmedi. Sazed yakınlardaki bir derede kahverengi seyahat cüppelerini yıkadı. Marsh geri dönmedi. Sazed kol yenindeki bir söküğü dikti, yürüyüş botlarını yağladı ve başını tıraş etti. Marsh geri dönmedi. Sazed Kabine'de yaptığı baskıyı çıkardı, birkaç kelimeyi kopyaladı, sonra da kendisini kâğıdı kaldırmaya zorladı, kâğıdı çok sık açarak kelimeleri bulanıklaştırmaktan ya da üzerlerine kül bulaştırmaktan endişe ediyordu. Düzgün bir masası ve temiz bir odası olana kadar beklemek daha iyiydi.

Marsh geri dönmedi.

En sonunda Sazed gitti. Duymakta olduğu aciliyet hissini tanımlayamıyordu; kısmen öğrendiği şeyleri paylaşmanın heyecanı, kısmen de Vin ile genç Kral Elend Venture'nın Luthadel'deki olaylarla nasıl ilgilendiğini görmek için duyduğu arzu.

Marsh yolu biliyordu. Yetişirdi.

Sazed elini kaldırıp, gözlerini kızıl güneş ışığına karşı gölgeleyerek tepenin üstündeki yerinden aşağıya baktı. Ufukta hafif bir karanlık vardı, ana yolun doğu tarafında. Coğrafya bakıraklına erişerek Doğu Salahiyet'in tanımlarını aradı.

Bilgi aklının içinde kabararak onu hatıralarla ödüllendirdi. Karanlık, Urbene adlı bir köydü. Doğru coğrafi atlasını arayarak indekslerinden bir tanesini araştırdı. İndeks bulanıklaşmaya, içindeki bilgileri hatırlamak zorlaşmaya başlıyordu; bu da Sazed'in bu indeksi bakıraklı ile zihni arasında çok fazla geçirmiş olduğu anlamına gelirdi. Bir bakıraklın içindeki bilgi bozulmadan kalırdı ama kafasının içindeki herhangi bir şey, sadece birkaç dakika için bile olsa, bozulacaktı. Sazed'in indeksi daha sonra tekrar ezberlemesi gerekecekti.

Aradığı şeyi buldu ve doğru hatıraları aklının içine boşalttı. Atlasta Urbene "pitoresk" olarak listelenmişti, bu da büyük olasılıkla önemli asilin birinin malikânesini oraya inşa etmeye karar verdiği anlamına gelirdi. Liste Urbene'in skaalarının çoban olduğunu söylüyordu.

Sazed kendine bir not karaladı, sonra da atlasın hatıralarını tekrar depoladı. Notu okumak ona demin unuttuğu şeyin ne olduğunu söyledi. İndeks gibi, atlasın hatıraları da kaçınılmaz bir şekilde kafasının içinde kaldıkları süre boyunca hafifçe bozulmuştu. Neyse ki Sazed'in Terris'teyken gizlemiş olduğu ikinci bir grup bakıraklı vardı ve bilgisini başka bir Sırdaş'a aktarmak için onları kullanırdı. Şu andaki bakıraklıları ise günlük kullanım içindi. Uygulanmamış bilginin kimseye faydası yoktu.

Torbasını sırtına attı. Köyü ziyaret etmek, yavaşlatacak olsa bile, Sazed'e iyi gelecekti. Midesi de bu karara katılıyordu. Köylülerin yiyecek açısından pek fazla bir şeylerinin olması olası değildi ama belki de çorba dışında bir şeyler verebilirlerdi. Dahası, Luthadel'deki olaylar hakkında haberleri de olabilirdi.

Kısa tepeden aşağı inerek yoldaki doğuya giden daha küçük kola saptı. Bir zamanlar, Son İmparatorluk'ta çok az seyahat olurdu. Lord Hükümdar skaaların bağlanmış oldukları toprakları terk etmelerini yasaklamıştı ve sadece hırsızlar ve isyancılar itaatsizlik etmeye cesaret edebiliyordu. Yine de asillerin büyük bir kısmı hayatlarını ticaret yaparak kazanırdı, o yüzden bunun gibi bir köyün ziyaretçilere alışkın olması mümkündü.

Sazed gariplikleri fark etmeye anında başladı. Yolun yan tarafındaki çayırlarda izlenmeyen keçiler geziniyordu. Sazed durakladı, sonra da torbasından bir bakıraklı çıkardı. Yürürken bunun içini araştırdı. Hayvancılık hakkındaki bir kitap, çobanların bazen sürülerini otlamaları için kendi hâllerine bıraktığını iddia ediyordu. Ancak izlenmeyen hayvanlar onu huzursuz etmişti. Adımlarını hızlandırdı.

Hemen güneyde skaalar açlıktan ölüyor, diye düşündü Sazed. *Ama burada çiftlik hayvanları o kadar bol mu ki, kimse onları haydutlara ya da avcılara karşı korumak için zaman ayıramıyor?*

Küçük köy ileride belirdi. Sazed neredeyse köydeki faaliyet eksikliğinin; sokaklardaki hareketsizliğin, meltemle sallanan metruk kapılar ve kepenklerin; onun yaklaşması yüzünden olduğuna kendisini ikna edebilecekti. Belki de insanlar o kadar korkmuşlardı ki saklanıyorlardı. Ya da belki de sadece hepsi köyün dışındaydı. Sürüleriyle ilgileniyorlardı...

Sazed durdu. Rüzgârın yön değiştirmesi ile köyden uyarıcı bir koku gelmişti. Skaalar saklanmıyordu, kaçmamışlardı. Bu çürüyen cesetlerin kokusuydu.

Birden telaşa kapılan Sazed küçük bir yüzük, bir koku kalayaklı çıkardı ve bunu başparmağına geçirdi. Rüzgârdaki koku bir katliam gibi gelmiyordu. Daha ağır, daha pis bir kokuydu. Sadece ölüme değil, yozlaşmaya, yıkanmamış bedenlere ve pisliğe ait bir kokuydu. Kalayaklının kullanımını tersine çevirdi, çekeceğine doldurmaya başladı ve koku duyusu son derece azaldı, midesinin bulanmasına engel olacaktı.

Yoluna devam ederek köye dikkatle girdi. Çoğu skaa köyü gibi, Urbene de basit bir şekilde tasarlanmıştı. Merkezdeki bir kuyunun çevresinde kabaca bir daire oluşturacak şekilde inşa edilmiş on büyük ağıldan oluşan bir grup vardı. Binalar ahşaptı ve çatı olarak da Sazed'in görmüş olduğu ağaçlardaki aynı iğne yapraklı dalları kullanmışlardı. Gözetmenlerin kulübeleri ile güzel bir asil malikânesi vadinin biraz daha yukarısında bulunuyordu.

Eğer koku ve tekinsiz boşluk hissi olmasa, Sazed de atlasın Urbene için verdiği tanıma katılabilirdi. Skaa meskenlerine göre, ağıllar bakımlı görünüyordu ve köy de yükselmekte olan toprakların ortasındaki sessiz bir oyuğun içinde duruyordu.

Sazed ilk cesetleri biraz daha yakma gelene kadar bulamamıştı. Bunlar en yakındaki ağılın kapısının önünde yayılmış yatıyorlardı, yaklaşık yarım düzine kadar vardı. Sazed dikkatlice yaklaştı ama çabucak cesetlerin en azından birkaç günlük olduğunu gördü. Birincisinin, bir kadının yanında diz çöktü ve gözle görülür bir ölüm sebebi bulamadı. Diğerleri de aynıydı.

Sazed gerginlikle kendisini zorlayarak uzanıp ağılın kapısını çekerek açtı. İçeriden gelen koku o kadar güçlüydü ki, kalayaklına rağmen alabiliyordu.

Ağıl pek çok diğeri gibi tek bir odaydı. Cesetlerle doluydu. Büyük bir kısmı ince battaniyelere sarınmış olarak yatıyordu, bazıları ise sırtları duvara dayalı, çürümekte olan başları boyunlarından gevşekçe sarkar şekilde oturuyordu. Vücutları sıska, neredeyse etsizdi, kol ve bacakları pörsümüş, kaburgaları da çıkıntı yapıyordu. Kurumuş yüzlerinde tekinsiz, görmeyen gözler vardı.

Bu insanlar açlık ve susuzluktan ölmüştü.

Sazed tökezleyerek ağıldan çıktı, başı eğikti. Diğer binalarda da farklı bir şey bulmayı beklemiyordu ama yine de kontrol etti. Karşısına tekrar ve tekrar aynı görüntü çıktı. Dışarıda yerde yatan yarasız bedenler, içeride de birbirine sokulmuş duran çok daha fazla sayıda ceset. Sinekler sürüler hâlinde vızıldıyor, yüzlerini

kaplıyordu. Binaların birkaç tanesinin içinde, odanın ortasında kemirilmiş insan kemikleri buldu.

Son ağıldan tökezleyerek dışarı çıktı, ağzından derin derin nefes alıyordu. Düzinelerce insan, toplamda yüzden fazlası, belirgin hiçbir neden olmadığı hâlde ölmüştü. Bu kadar fazlasının sadece evlerinde saklanarak, su ve yiyecekleri tükenirken oturup kalmalarına ne sebep olmuş olabilirdi? Etrafta başıboş dolaşan hayvanlar varken nasıl açlıktan ölmüş olabilirlerdi? Ve o dışarıda küllerin içinde yatarken bulduklarını ne öldürmüştü? Onlar içeride olanlar kadar zayıflamış gibi görünmüyordu, gerçi çürüme düzeylerine bakılacak olursa emin olması zordu.

Açlık konusunda yanılmış olmalıyım, dedi Sazed kendi kendisine. *Bir tür salgın, bir hastalık olmalı. Bu çok daha mantıklı bir açıklama.* Tıp bakıraklını araştırdı. Muhakkak hızla etki eden, kurbanlarını zayıflamış hâlde bırakan hastalıklar vardı. Sağ kalanlar da kaçmış olmalıydı. Sevdiklerini arkada bırakarak. Otlaklardaki hayvanların hiçbirini yanlarında götürmeden...

Sazed kaşlarını çattı. O anda bir şey duyduğunu düşündü.

Hızla dönerek işitme kalayaklından duyma gücü çekti. Sesler gerçekti; nefes sesi, hareket sesi, ziyaret etmiş olduğu ağılların birinden geliyordu. Fırladı ve kapıyı savurarak açıp tekrar zavallı ölülere baktı. Cesetler daha önce durdukları yerlerde yatıyorlardı. Sazed onları çok dikkatli bir şekilde inceledi, bu sefer göğsü hareket etmekte olan bir tanesini bulana kadar baktı.

Unutulmuş tanrılar adına... diye düşündü Sazed. Adamın ölü numarası yapmak için fazla uğraşmasına gerek yoktu. Saçları dökülmüş ve gözleri de yüzünden içeriye çökmüştü. Her ne kadar özellikle açlık çekmiş gibi görünmese de, Sazed onu pis, neredeyse cesede benzer vücudu yüzünden fark etmeyi başaramamış olmalıydı.

Sazed adama doğru adım attı. "Ben dostum," dedi sessizce. Adam hareketsiz kalmaya devam etti. Sazed öne doğru yürüyerek bir elini adamın omzuna koyarken kaşlarını çattı.

Adamın gözleri bir anda açıldı ve haykırarak sıçrayıp ayağa kalktı. Sersemlemiş ve çılgın gibiydi, cesetlerin üzerinden aceleyle koşturarak odanın arka tarafına doğru gitti. Yere çömelerek Sazed'e gözlerini dikti.

"Lütfen," dedi Sazed torbasını yere koyarak. "Korkmamalısınız." Çorba baharatları dışında yiyecek olarak yanında sadece birkaç avuç ekmek vardı ama bunların birazını çıkardı. "Benim yemeğim var."

Adam başını sallayarak reddetti. "Yemek yok," diye fısıldadı. "Hepsini yedik. Sadece... yemek var." Gözleri odanın ortasına doğru kaydı. Sazed'in daha önceden de fark etmiş olduğu kemiklere doğru. Pişirilmemiş, kemirilmiş, saklamak istercesine perişan bir parça kumaşın altına bir yığın hâlinde yerleştirilmişlerdi.

"Ben yemeği yemedim," diye fısıldadı adam.

"Biliyorum," dedi Sazed öne doğru bir adım atarak. "Ama başka yemek var. Dışarıda."

"Dışarı çıkamam."

"Neden?"

Adam durakladı, sonra da bakışlarını yere çevirdi. "Sis."

Sazed kapının ağzına doğru bir göz attı. Güneş ufka yaklaşmaktaydı ama daha bir saat kadar batmayacaktı. Sis yoktu. En azından şu anda.

Sazed bir ürperti hissetti. Yavaş yavaş adama doğru döndü. "Sis... gündüz mü?"

Adam başını aşağı yukarı salladı.

"Ve kaldı mı?" diye sordu Sazed. "Birkaç saat sonra kaybolmadı mı?"

Adam başını iki yana salladı. "Günler. Haftalar. Hep sis."

Lord Hükümdar adına! diye düşündü Sazed, sonra da kendisini yakaladı. Düşüncelerinde bile olsa, o yaratığın adıyla lanet etmeyeli çok uzun bir zaman olmuştu.

Ama sisin gündüz gelmesi, sonra da eğer bu adama inanılacak olursa, haftalar boyunca kalması... Sazed bin yıllık dehşet, gelenek ve batıl inançlar onların dışarı çıkmasına engel olurken, skaaların ağıllarının içinde korkuyla durmalarını hayal edebiliyordu.

Ama açlıktan ölene kadar içeride kalmak? Onların sise karşı duydukları korku bile, ne kadar derine işlemiş olursa olsun, skaaların kendilerini açlıktan öldürmelerine neden olacak kadar güçlü değildi, değil mi?

"Neden çıkmadınız?" diye sordu Sazed sessizce.

"Bazıları çıktı," dedi adam sanki kendi kendisine gibi başını sallayarak. "Jell. Ona ne olduğunu biliyorsun."

Sazed kaşlarını çattı. "Öldü mü?"

"Onu sis aldı. Ah, nasıl da titredi. O hep dik kafalının biriydi, bilirsin. Yaşlı Jell. Ah, nasıl da titredi. Onu alırken nasıl da kıvrandı."

Sazed gözlerini kapattı. *Kapıların önünde bulduğum cesetler.*

"Birazı kaçtı," dedi adam.

Sazed'in gözleri aniden açıldı. "Ne?"

Deliye dönen köylü tekrar başını salladı. "Birazı kaçtı biliyorsun. Onlar bize seslendiler, köyden çıktıktan sonra. Dediler ki bir şey yok. Onları almamış. Neden bilmem. Öbürlerini öldürdü ama. Bazılarını titretip devirdi ama onlar sonra kalktı. Öbürlerini öldürdü."

"Sis bazılarının kaçmasına izin verdi ama diğerlerini öldürdü, öyle mi?"

Adam cevap vermedi. Oturmuştu ve şimdi de sırt üstü yatarak gözlerini odaksız bir şekilde tavana doğru dikti.

"Lütfen," dedi Sazed. "Bana cevap vermeniz gerek. Kimi öldürdü ve kimin geçmesine izin verdi? Bağlantı neydi?"

Adam Sazed'e doğru döndü. "Yemek zamanı," dedi, sonra da ayağa kalktı. Bir cesede doğru ilerledi, sonra da bir kolunu tutup çekerek çürümüş eti kopardı. Neden onun da diğerleriyle birlikte açlıktan ölmemiş olduğunu görmek kolaydı.

Sazed mide bulantısını bir kenara itip uzun adımlarla odayı geçti ve tam o neredeyse etsiz kemiği dudaklarına kaldırırken adamın kolunu yakaladı. Adam dona kaldı, sonra da başını kaldırıp Sazed'e baktı. "Benim değil!" diye ciyaklayarak kemiği attı ve odanın arka tarafına doğru koştu.

Sazed bir an için dikildi. *Acele etmem gerekli. Luthadel'e varmam gerekli. Bu dünyada yanlış olan haydutlar ve ordulardan daha fazla şey var.*

Çılgın adam vahşi bir tür dehşetle izlerken Sazed çantasını aldı, sonra da duraklayarak tekrar yere koydu. En büyük lehimaklını çıkardı. Geniş metal bileziği önkolunun etrafına kapattı, sonra da dönüp köylüye doğru yürüdü.

"Hayır!" diye çığlık atan adam yan tarafa doğru koşmaya çalıştı. Sazed lehimaklına erişerek bir kuvvet patlaması çekti. Kaslarının büyüdüğünü, cüppelerinin daraldığını hissetti. Adam koşarak yanından geçerken köylüyü yakaladı, sonra da adamın ikisine de pek fazla zarar veremeyeceği kadar uzağında sıkıca tuttu.

Sonra da adamı binadan dışarıya taşıdı.

Adam güneş ışığına çıktıkları anda mücadele etmeyi kesti. Sanki güneşi ilk defa görüyormuş gibi başını kaldırarak baktı. Sazed onu yere bıraktı, sonra da lehimaklını bıraktı.

Adam yere çökerek güneşe baktı, sonra da Sazed'e doğru döndü. "Lord Hükümdar... neden o bizi terk etti? Neden gitti?"

"Lord Hükümdar bir zorbaydı."

Adam başını sallayarak reddetti. "O bizi seviyordu. O bizi yönetiyordu. Şimdi o gittiği için sisler bizi öldürebilir. Onlar bizden nefret ediyor."

Sonra adam şaşırtıcı derecede bir hızla sıçrayarak ayaklandı ve köyden çıkan patika boyunca koşarak uzaklaştı. Sazed öne doğru bir adım attı ama durakladı. Ne yapacaktı ki? Adamı ta Luthadel'e kadar sürükleyecek miydi? Kuyuda su ve yemek için hayvanlar da vardı. Sazed sadece zavallı garibanın idare edebileceğini umut edebilirdi.

İçini çekerek Sazed ağıla geri döndü ve torbasını aldı. Dışarı çıkarken durakladı, sonra da çelikakıllarından bir tanesini çıkardı. Çelik depolaması en zor özelliklerden birini tutardı: fiziksel hız. Sazed bir gün bir yerlere çok, çok hızlı koşmasının gerekmesi ihtimaline karşı, bu elindeki çelikaklı doldurarak aylarını harcamıştı.

Şimdi ise bunu taktı.

Evet, bundan sonra söylentileri alevlendiren o olmuştu. Ben onun kendi yaptığı şeyi asla yapamaz, dünyayı onun gerçekten de Kahraman olduğuna dair inandıramaz ve de ikna edemezdim. Buna kendisi de inanıyor muydu bilmiyorum ama başkalarının Kahraman'ın muhakkak o olduğunu düşünmesine neden oldu.

16

VİN, ODALARINI NADİREN KULLANIRDI. ELEND ona ferah odalar tahsis etmişti; ki belki sorunun bir parçası da buydu. Vin çocukluğunu kuytularda, sığınaklarda ya da ara sokaklarda uyuyarak geçirmişti. Üç tane farklı odaya sahip olmak biraz gözünü korkutuyordu.

Ancak bunun gerçekte bir önemi yoktu. Uyanık olduğu zamanlarda ya Elend ile birlikte, ya da sislerin içindeydi. Odaları onun uyuması için vardı. Ya da, şu durumda, etrafı dağıtması için.

Ana odasının ortasında yerde oturuyordu. Vin'in herhangi bir mobilyasının olmaması yüzünden rahatsız olan Elend'in vekilharcı odalarını dekore etmekte ısrar etmişti. Bu sabah ise Vin bunların bir kısmını kenara itmiş, kitabıyla birlikte serin taşların üzerine oturabilmek için halıları ve koltukları odanın yan tarafa yığmıştı.

Bu sadece bir taraftan gevşekçe bağlanmış olan bir dizi sayfa olsa da, onun hayatında sahip olduğu ilk kitaptı. Bu ise ona gayet iyi uyuyordu, basit ciltleme kitabın sayfalarını ayırmayı çok kolaylaştırmıştı.

Vin kâğıt yığınlarının ortasında oturuyordu. Bir kere onları ayırdıktan sonra, kitabın içinde bu kadar çok sayfa olması hayret vericiydi. Vin bir yığının yanında oturmuş, içeriğini gözden geçiriyordu. Başını salladı, sonra da emekleyerek diğer bir yığına doğru gitti. Sayfaları karıştırarak en sonunda bir tanesini seçti.

Bazı zamanlar delirmekte olup olmadığımı merak ediyorum, diyordu kelimeler.

Belki her nasılsa bütün bir dünyanın yükünü sırtımda taşımak zorunda olduğumu bilmenin baskısı yüzündendir. Belki de gördüğüm ölümün, kaybettiğim dostların yüzündendir. Öldürmek zorunda kaldığım dostların.

Neden olursa olsun, bazen beni takip eden gölgeler görüyorum. Ne anladığım, ne de anlamayı arzu ettiğim karanlık yaratıklar. Bunlar, belki de, benim aşırı zorlanmış aklımın bir tür uydurması mı?

Vin paragrafları tekrar okuyarak bir an için oturdu. Sonra da sayfayı başka bir yığının üstüne koydu. OreSeur odanın yan tarafında yatmış, başı patilerinin üzerinde ona dik dik bakıyordu. "Hanımım," dedi Vin sayfayı yere koyarken. "Ben son iki saattir sizin çalışmanızı izliyorum ve itiraf edeceğim ki, tamamıyla şaşkınım. Bütün bunların anlamı ne?"

Vin diğer bir sayfalar yığınına doğru emekledi. "Zamanımı nasıl geçirdiğimi umursamadığını sanıyordum."

"Umursamıyorum," dedi OreSeur. "Ama sıkılıyorum."

"Ve de sinir oluyorsun, görünüşe göre."

"Ben etrafımda ne olup bittiğini anlamayı severim."

Vin omzunu silkerek kâğıt yığınlarına doğru işaret etti. "Bu Lord Hükümdar'ın günlüğü. Ee, aslında bizim bildiğimiz Lord Hükümdar'ın günlüğü değil de, aslında Lord Hükümdar *olmuş olması* gereken adamın günlüğü."

"Olmuş olması gereken mi?" diye sordu OreSeur. "Yani dünyayı ele geçirmiş olması gereken ama geçirmeyen bir adam mı vardı?"

"Hayır," dedi Vin. "Diyorum ki Miraç Kuyusu'ndaki gücü almış olması gereken adam oydu. Bu adam, bu kitabı yazan adam, ki biz aslında onun adını bilmiyoruz; kehanetlerde geçen bir tür kahramandı. Ya da... herkes öyle olduğunu düşünüyordu. Her neyse, sonunda Lord Hükümdar olan adam Rashek ise bu kahramanın hamalıydı. Sen Renoux rolünü yaptığın sıralarda bizim bu konuda konuştuğumuzu hatırlamıyor musun?"

OreSeur başıyla onayladı. "Sizin bundan kısaca bahsettiğinizi hatırlıyorum."

"Eh, Kelsier ve benim Lord Hükümdar'ın sarayına sızdığımız zaman bulduğumuz kitap işte bu. Biz bunun Lord Hükümdar tarafından yazıldığını düşünmüştük ama sonunda Lord Hükümdar'ın öldürdüğü ve yerine geçtiği adam tarafından yazılmış olduğu ortaya çıktı."

"Evet Hanımım," dedi OreSeur. "Peki, tam olarak neden onu parçalıyorsunuz?"

"Parçalamıyorum," dedi Vin. "Ben sadece sayfalarını hareket ettirebilmek için cildini söktüm. Bu düşünmeme yardım ediyor."

"Anlıyorum..." dedi OreSeur. "Peki tam olarak ne arıyorsunuz? Lord Hükümdar öldü Hanımım. Son kontrol ettiğim zaman, onu siz öldürmüştünüz."

Ben ne arıyorum? diye düşündü Vin bir diğer sayfayı alırken. *Sisin içindeki hayaletleri.*

Bu sayfanın üstündeki kelimeleri yavaş yavaş okudu.

Bu bir gölge değil.

Beni takip eden bu karanlık şey, sadece benim görebildiğim şey; bu gerçekten de bir gölge değil. Siyahımsı ve şeffaf ama bir gölgeye benzeyen katı sınırları yok. Hafif bir şey, ince ve şekilsiz. Sanki koyu bir pustan oluşuyormuş gibi.

Ya da sisten, belki de.

Vin sayfayı indirdi. *Onu da izliyormuş*, diye düşündü. Bir yıldan uzun zaman önce, Kahraman'ın delirmeye başlamış olması gerektiğini düşünerek bu kelimeleri okuduğunu hatırlıyordu. Üzerindeki bütün o baskılar düşünülürse, kim buna şaşırırdı ki?

Ancak şimdi Vin isimsiz günlük yazarını daha iyi anladığını düşündü. Onun Lord Hükümdar olmadığını biliyor ve onun nasıl biri olabileceğini de görüyordu. Dünyadaki yeri konusunda emin değil ancak önemli olaylara karışmaya zorlanmış. Elinden gelenin en iyisini yapmak için kararlı. Bir açıdan idealist.

Ve sis ruhu onu da takip etmişti. Bu ne anlama geliyordu? Onu görüyor olması Vin'e ne ifade ediyordu?

Diğer bir sayfa yığınına doğru emekledi. Sabahı sis yaratığı hakkında ipuçları arayarak günlüğü taramakla geçirmişti. Ancak bu iki tanıdık pasajın dışında pek bir şey keşfetmekte başarılı olamamıştı.

Garip ya da doğaüstü herhangi bir şeyden bahseden tüm sayfalardan bir yığın yapmıştı. Sis ruhundan bahseden sayfalardan da küçük bir yığın oluşturmuştu. Ayrıca Zifir hakkındaki göndermelerin olduğu özel bir yığını da vardı. İronik bir şekilde, bu en sonuncusu gruptaki hem en büyük, hem de en az aydınlatıcı olandı. Günlük yazarının Zifir'in adını anmak ama hakkında pek bir şey söylememek gibi bir huyu vardı.

Zifir tehlikeliydi, bu kadarı açıktı. Ülkeleri yıkıp geçmiş, binlerce kişiyi öldürmüştü. Canavar nereye gittiyse kargaşa yaratmış, korku ve yıkım getirmişti ama insanoğlunun orduları onu yenmekte başarısız olmuştu. Sadece Terris kehanetleri ve Çağların Kahramanı herhangi bir umut vaat ediyordu.

Keşke biraz daha net konuşsaydı! diye düşündü Vin hüsran içinde kağıtları hızla karıştırırken. Ancak günlüğün tonu aslında bilgilendiriciden çok melankolikti. Bu Kahraman'ın kendisi için yazmış olduğu; delirmemek için, korkularını ve umutlarını kâğıda dökmesine fırsat sağlayan bir şeydi. Elend de benzer sebepler yüzünden yazdığını söylerdi bazen. Bu Vin'e sorunlarla başa çıkmak için aptalca bir yöntem gibi görünüyordu.

Bir iç çekmeyle son kâğıt yığınına, daha incelememiş olduğu sayfaların olduğu yığına doğru döndü. Taş zemine uzanıp işe yarar bilgiler arayarak okumaya başladı.

Bu zaman alıyordu. Sadece yavaş bir okuyucu değildi, aklı da başka yerlere kayıp duruyordu. Günlüğü daha önce de okumuştu ve garip bir şekilde, içindeki ifadeler ve sözler ona o zamanlar nerede olduğunu hatırlatmaktaydı. İki yıl ve bir dünya ötedeki Fellise'de, bir Çelik Sorgucu'nun ellerinde neredeyse öldükten sonra hâlâ iyileşmeye çalışırken, günlerini genç, tecrübesiz bir taşralı leydi olan Valette Renoux rolünü yaparak geçirmek zorunda kalıyordu.

O zamanlar, Vin hâlâ Kelsier'in Son İmparatorluk'u devirme planına inanmış değildi. Çetenin yanında onların hedeflerini kabul etmiş olduğu için değil, ona verdikleri garip şeylere değer verdiği için kalıyordu; arkadaşlık, güven ve Allomansi dersleri. Bunun onu nerelere götüreceğini ise asla tahmin edemezdi. Balolara ve partilere, birazcık da olsa gerçekten de taklit ettiği leydiye dönüşecek şekilde büyümeye.

Ama onlar bir oyundu, birkaç aylık hayâllerdi. Düşüncelerini zorla fırfırlı elbiseler ve danslardan uzağa çevirdi. Vin'in daha pratik meseleler üzerine odaklanması gerekliydi.

Ve... bu mu pratik? diye düşündü sayfayı öylesine yığınlardan bir tanesinin üstüne yerleştirirken. *Daha zar zor anladığım şeyleri araştırmak, başka hiç kimsenin fark etme zahmetine bile girmediği bir tehlikeden korkmak mı?*

İçini çekerek midesinin üzerinde yatarken kollarını çenesinin altında kavuşturdu. Gerçekte endişelenmekte olduğu şey neydi? Zifir'in geri dönmesi mi? Vin'in elindeki tek şey sadece sisin içindeki birkaç hayali görüntüden ibaretti; Elend'in de ima ettiği gibi onun aşırı çalışan zihni tarafından kolaylıkla uydurulmuş olabilecek şeyler. Daha önemli başka bir soru vardı. Eğer Zifir'in gerçek olduğu varsayılırsa, Vin bu konuda ne yapmayı umuyordu? O bir kahraman, general ya da lider değildi.

Ah Kelsier, diye düşündü başka bir sayfayı alarak. *Şu anda bize büyük faydan olurdu.* Kelsier sıradanlığın ötesinde bir adamdı... bir şekilde gerçekliğe meydan okumayı başarabilmiş bir adam. O Lord Hükümdar'ı devirmek için hayatını vererek, skaalar için özgürlük elde etmiş olacağını düşünmüştü. Ama ya onun fedakârlığı daha büyük bir tehlikenin, kıyaslandığı zaman Lord Hükümdar'ın zulmünün bile tercih edilir seçenek olacağı kadar yıkıcı bir şeylerin yolunu açmışsa?

En sonunda sayfayı bitirdi, sonra da hiç işe yarar bilgi bulundurmayanların yığınına koydu. Sonra da durakladı. Demin ne okuduğunu bile hatırlamıyordu. İçini çekerek sayfayı geri aldı ve bir kere daha baktı. Elend bunu nasıl yapıyordu? O aynı kitapları tekrar ve tekrar inceleyebiliyordu. Ama Vin için bunu yapmak çok...

Vin durdu. *Ben deli olmadığımı varsaymak zorundayım*, diyordu kelimeler. *Eğer buna inanmayacak olursam, arayışıma herhangi bir mantıklı özgüven hissi ile devam edemem. Beni takip eden şey de, bu nedenden dolayı, gerçek olmalı.*

Vin doğrulup oturdu. Günlüğün bu kısmını sadece hayal meyal hatırlıyordu. Kitap bir günlük gibi düzenlenmişti, kayıtlar sıralı ama tarihsizdi. Yazılar lafı dolandırmaya meyilli ve Kahraman da kendine güvensizliği hakkında dırdır edip durmaya epey meraklıydı. Bu kısım özellikle sıkıcıydı.

Ama orada, şikâyetlerinin ortasında, bir bilgi kırıntısı vardı.

İnanıyorum ki eğer yapabilseydi beni öldürürdü, diye devam ediyordu yazı.

Gölge ve sisten oluşmuş olan şeyde bir kötülük hissi var ve onun dokunuşu karşısında derim ürperiyor. Ancak yapabilecekleri konusunda sınırlıymış gibi görünüyor, özellikle de bana.

Ama o bu dünyayı etkileyebiliyor. Fedik'in göğsüne sapladığı bıçak bu

kadarını kanıtlıyor. Ben hâlâ onun için hangisinin daha varsıcı olduğundan emin değilim; yaranın kendisi mi, yoksa bunu ona yapan şeyi görmek mi?

Rashek Fedik'i benim bıçakladığımı fısıldıyor, çünkü o gecenin olaylarına tanıklık yapabilecek olan sadece Fedik ve ben varız. Ancak benim bir karar vermem gerekiyor. Deli olmadığım sonucuna varmak zorundayım. Alternatifi o bıçağı tutanın ben olduğunu itiraf etmek.

Her nedense bu konuda Rashek'in görüşünü bilmek, benim için aksine inanmayı çok daha kolay kılıyor.

Sonraki sayfa Rashek hakkında devam ediyordu ve daha sonraki birkaç kayıtta da sis ruhu ile ilgili hiçbir şey yoktu. Ancak Vin bu birkaç paragrafı bile heyecan verici bulmuştu.

O *bir karar vermiş*, diye düşündü. *Benim de aynı kararı vermem gerekiyor.* Vin hiçbir zaman deli olduğundan endişe etmemişti ama Elend'in sözlerinde biraz mantık olduğunu hissetmişti. Şimdi ise onları reddediyordu. Sis ruhu, stres ve günlüğün hatıralarının bir karışımı nedeniyle ortaya çıkmış olan bir yanılsama değildi. Gerçekti.

Bu Zifir'in geri dönmekte olduğu veya Luthadel'in herhangi bir doğaüstü tehlike ile karşı karşıya olduğu anlamına gelmiyordu. Ancak ikisi de birer olasılıktı.

Vin bu sayfayı da sis ruhu hakkında somut bilgi içeren diğer ikisinin yanına koydu, sonra da okuduklarına daha yakından dikkat göstermeye kararlı bir şekilde çalışmasına geri döndü.

Ordular mevzileniyordu.

Elend, planı her ne kadar muğlak olsa da şekillenmeye başlarken duvarın üstünden izliyordu. Straff kuzeyde bir savunma hattı oluşturuyor, nispeten kısa bir mesafe gerisindeki başkenti ve anavatanı olan Urteau'ya doğru giden kanal yolunu tutuyordu. Cett ise şehrin batısında mevzileniyor, Haverfrex'teki konserve fabrikasına doğru giden Luth-Davn Kanalı'nı tutuyordu.

Bir konserve fabrikası. Bu Elend'in de şehrinde olmasını arzu edeceği bir şeydi. Teknoloji daha yeniydi, belki elli yıllıktı, ama Elend bunu okumuştu. Uzmanlar bunun ana kullanım alanının imparatorluğun sınırlarında savaşan askerler için kolaylıkla taşınabilir ikmal malzemeleri sağlamak olacağını düşünmüşlerdi. Kuşatmalar için stoklar oluşturmakta da kullanılabileceğini düşünmemişlerdi, özellikle de Luthadel'de. Ama öte yandan, kim düşünürdü ki?

Elend izlerken, iki ordudan devriyeler çıkarak yayılmaya başladı. Bazıları iki kuvvetin arasındaki sınırları izlemek için ilerliyordu ama diğerleri öbür kanal yollarını, Channerel Nehri'nin üstünden geçen köprüleri ve Luthadel'den çıkan diğer yolları kontrol altına almak için hareket ediyordu. Dikkate değer derecede kısa bir süre içinde, şehir tamamıyla sarılmıştı. Dünyayla ve Elend'in küçük krallığının kalan kısmıyla bağlantısı kesilmişti. Artık gelen ya da giden olmayacaktı. Ordular hastalık, açlık ve diğer zayıflatıcı etmenlerin Elend'i dize getireceğine güveniyordu.

Luthadel kuşatması başlamıştı.

Bu iyi bir şey, dedi kendi kendine. *Bu planın işe yaraması için, benim çaresiz olduğumu düşünmeleri gerek. Kendilerinin tarafına geçmeye gönüllü olduğumdan o kadar emin olmalılar ki, düşmanlarıyla da birlikte çalışıyor olabileceğimi düşünmemeliler.*

Elend izlerken birisinin merdivenlerden duvarın üstüne çıktığını fark etti. Clubs. General topallayarak tek başına duran Elend'in yanına geldi. "Tebrikler," dedi Clubs. "Görünüşe göre artık elinde gerçek bir kuşatma var."

"İyi."

"Bu bize biraz nefes alacak yer bırakacak sanırım," dedi Clubs. Sonra Elend'i o huysuz bakışlarından biriyle süzdü. "Bu işi kıvırabilirsen iyi olur evlat."

"Biliyorum," diye fısıldadı Elend.

"Kendini odak noktası yaptın," dedi Clubs. "Parlamento sen resmi olarak Straff'la görüşene kadar bu kuşatmayı kıramaz ve kralların da çetede senden başka herhangi biriyle görüşmeleri olası değil. Her şey sana bağlı. Bu bir kral için faydalı bir konumdur sanırım. Eğer iyi bir kralsa."

Clubs sessizleşti. Elend iki orduya doğru bakarak duruyordu. Terrisli Tindwyl'in ona söylediği sözler Elend'i hâlâ rahatsız ediyordu. *Siz bir aptalsınız, Elend Venture...*

Şu ana kadar, kralların ikisi de Elend'in görüşme taleplerine bir cevap vermemişlerdi, gerçi çete kısa süre sonra vereceklerinden emindi. Düşmanları Elend'i biraz terletmek için bekleyeceklerdi. Parlamento büyük olasılıkla Elend'i onayladıkları önergeden vazgeçmeye zorlamaya çalışmak amacıyla kısa süre önce bir toplantı daha istemişti. Elend ise toplantıya gitmemek için uygun bir bahane bulmuştu.

Elend Clubs'a baktı. "Peki ben iyi bir kral mıyım Clubs? Senin görüşüne göre?"

General ona bir göz attı ve Elend onun gözlerinde sert bir bilgelik gördü. "Daha kötü liderler gördüm," dedi. "Ama *çok* daha iyilerini de gördüm."

Elend yavaş yavaş başıyla onayladı. "Ben bu işte iyi olmak istiyorum Clubs. Başka hiç kimse skaalarla hak ettikleri şekilde ilgilenmeyecek. Cett, Straff. Onlar sadece halkı tekrar kölelere çevirirlerdi. Ben... ben fikirlerimden daha fazlası olmak da istiyorum. Ben başkalarının güvenebileceği bir adam olmayı istiyorum, olmam *gerekiyor*."

Clubs omzunu silkti. "Tecrübeme göre insanı çoğu zaman durumlar yaratır. Kelsier, Çukurlar onu neredeyse mahvedene kadar bencil züppenin tekiydi." Elend'e bir göz attı. "Bu kuşatma da *senin* Hathsin Çukurları'n mı olacak Elend Venture?"

"Bilmiyorum," dedi Elend dürüst bir şekilde.

"O zaman bekleyip görmemiz gerekecek sanırım. Şu an için, seninle konuşmak isteyen birisi var." Dönerek yaklaşık on iki metre kadar aşağılarında, uzun boylu, renkli Terris cüppeleri içindeki bir şeklin durmakta olduğu sokağa doğru başıyla işaret etti.

"Bana seni aşağı göndermemi söyledi," dedi Clubs. Durakladı, sonra da Elend'e doğru bir baktı. "Bana emir verebileceğini düşünen birisiyle sık sık karşılaşamaz-

sın. Hem de Terrisli bir kadın. Ben o Terrislilerin hepsinin uysal ve nazik olduğunu düşünüyordum."

Elend gülümsedi. "Sanırım Sazed bizi şımarttı."

Clubs homurdandı. "Bin yıllık yetiştirme de buraya kadarmış, hı?"

Elend başıyla onayladı.

"Onun güvenilir olduğundan emin misin?" diye sordu Clubs.

"Evet," dedi Elend. "Hikâyesi sağlam; Vin şehirdeki Terrislilerden birkaç kişiyi getirdi, onlar Tindwyl'i biliyordu ve görünce de tanıdılar. Görünüşe göre o, memleketlerinde nispeten önemli bir kişiymiş."

Dahası o Elend'in önünde Ferusimya kullanmış, ellerini kurtarmak için daha güçlü hâle gelmişti. Bu da kandra değil demekti. Bunların hepsi bir araya gelince onun yeteri kadar güvenilir olduğu anlamına geliyordu; Vin bile hâlâ Terrisliden hoşlanmamaya devam etse de bunu kabul etmişti.

Clubs ona başını salladı ve Elend derin bir nefes aldı. Sonra da bir diğer ders dizisi için Tindwyl'le buluşmak üzere merdivenlerden aşağı yürüdü.

"Bugün sizin kıyafetiniz hakkında bir şeyler yapacağız," dedi Tindwyl Elend'in çalışma odasının kapısını kapatırken. İçeride bekleyen kısa kesimli beyaz saçları olan tombul bir terzi vardı, bir grup genç yardımcıyla birlikte saygılı bir şekilde ayakta duruyorlardı.

Elend başını eğerek kıyafetine bir baktı. Aslında o kadar da kötü değildi. Takım ceketi ve yelek üstüne oldukça iyi oturuyordu. Pantolon imparatorluk aristokrasisinin tercih ettiği kadar katı değildi ama artık Elend kraldı; modayı da onun belirleyebiliyor olması gerekmez miydi?

"Ben kıyafetimde bir sorun görmüyorum," dedi. Tindwyl konuşmaya başlarken bir elini kaldırdı. "Diğer asillerin giymekten hoşlandıkları şeyler kadar resmi olmadığını biliyorum, ama bana uyuyor."

"Bu utanç verici," dedi Tindwyl.

"Şimdi, ben hiç de öyle..."

"Benimle tartışmayın."

"Ama bak, önceki gün sen demiştin ki..."

"Krallar tartışmaz Elend Venture," dedi Tindwyl katı bir şekilde. "Onlar *emreder*. Ve emir verme becerisinin bir kısmı da görünüşünüzden gelir. Hırpani kıyafetler diğer hırpani huylara da davetiye çıkarır; örneğin duruşunuz gibi, ki inanıyorum ben ona daha önce de değinmiştim."

Elend içini çekerek Tindwyl parmaklarını şıklatırken gözlerini devirdi. Terzi ve yardımcıları bir çift büyük sandığın içindekileri çıkarmaya başladılar.

"Bu gerekli değil," dedi Elend. "Benim üstüme daha iyi oturan takımlarım zaten var, resmi durumlarda onları giyiyorum."

"Artık takım elbise giymeyeceksiniz," dedi Tindwyl.

"Pardon?"

Tindwyl ona buyurgan gözlerle ters ters baktı ve Elend içini çekti.

"Açıkla!" dedi sesini buyurgan gibi çıkarmaya çalışarak.

Tindwly başıyla onayladı. "Siz Son İmparator tarafından teyit edilmiş olan asil sınıfının tercih ettiği kıyafet kurallarını uygulamaya devam ettiniz. Bazı açılardan, bu iyi bir fikirdi; önceki hükümet ile aranızda bir bağlantı oluşturdu ve sizin daha az anormalmişsiniz gibi görünmenize neden oldu. Ancak şimdi farklı bir konumdasınız. Halkınız tehlike içinde ve sıradan diplomasinin zamanı geçti. Siz savaştasınız. Kıyafetleriniz de bunu yansıtmalı."

Terzi giysilerden bir tanesini seçti, sonra da yardımcıları bir giyinme paravanı kurarken bunu Elend'e getirdi.

Elend tereddütlü bir şekilde giysiyi kabul etti. Bu katı ve beyazdı, ceketin ön tarafı, sert yakasına kadar düğmeliymiş gibi görünüyordu. Sonuç olarak görünüşü sanki bir...

"Bir üniforma," dedi Elend yüzü asılarak.

"Doğru," dedi Tindwyl. "Halkınızın sizin onları koruyabileceğinize inanmasını istiyor musunuz? Eh, bir kral sadece bir kanun koyucusu değildir, bir generaldir de. Artık unvanınızı hak ediyormuş gibi davranmaya başlamanızın zamanı geldi Elend Venture."

"Ben bir savaşçı değilim," dedi Elend. "Bu üniforma bir yalan."

"İlk noktayı biz kısa süre içinde değiştireceğiz," dedi Tindwyl. "İkincisi ise doğru değil. Siz Merkez Salahiyet'in ordularına komuta ediyorsunuz. Bu da sizi, siz bir kılıcı nasıl sallayacağınızı bilseniz de bilmeseniz de bir asker yapıyor. Şimdi, gidip üstünüzü değiştirin."

Elend bir omuz silkmeyle pes etti. Giyinme paravanının arkasına yürüdü, yer açmak için bir dizi kitabı kenara itti, sonra da üstünü değiştirmeye başladı. Beyaz pantolon üstüne tam oturuyor ve baldırlarından aşağıya dümdüz iniyordu. Gömleği vardı, ancak omuzlarında askeri apoletler olan büyük, katı ceket tarafından tamamıyla örtülmekteydi. Elend'in hepsinin metal değil de tahtadan olduğunu fark ettiği bir sıra düğmenin yanı sıra, ceketin göğsünün sağ tarafında garip, kalkana benzeyen bir desen vardı. Bunun üzerine işlenmiş olan bir tür ok, ya da belki de mızrak şeklinde bir arma bulunuyordu.

Katılığı, kesimi ve tasarımı da göz önüne alındığı zaman, Elend üniformanın üzerine bu kadar iyi oturmasına şaşırmıştı. "Boyutları oldukça iyi," diye belirtti kemerini takar, sonra da ta kalçalarına kadar inen ceketin alt kısmını aşağı çekerken.

"Ölçülerinizi terzinizden aldık," dedi Tindwyl.

Elend giyinme paravanının arkasından çıktı ve birkaç terzi yardımcısı yaklaştı. Bir tanesi kibar bir şekilde ona yerdeki bir çift ışıltılı siyah botu giymesi için işaret etti ve diğeri de omuzlarındaki eklem yerlerine beyaz bir pelerin tutturdu. En son yardımcı da ona cilalı sert tahtadan bir düello değneği ve kın verdi. Elend bunu kemerine taktı, sonra da hemen yan tarafından aşağı sarkacak şekilde değneği ceketteki bir yarığın içinden geçirdi; en azından bu kadarını daha önce de yapmıştı.

"Güzel," dedi Tindwyl onu baştan ayağa inceleyerek. "Bir kere dik durmayı da öğrendiğiniz zaman, bu epey iyi bir gelişme olacak. Şimdi oturun."

Elend itiraz etmek için ağzını açtı, sonra da vazgeçti. Oturdu ve bir yardımcı da onun omuzlarının etrafına bir kumaş yerleştirdi. Sonra da bir makas çıkardı.

"Şimdi dur biraz," dedi Elend. "Ben bu işin nereye gittiğini görüyorum."

"O zaman itirazınızı dile getirin," dedi Tindwyl. "Lafı dolandırmayın!"

"Pekâlâ o zaman," dedi Elend. "Ben saçımı seviyorum."

"Kısa saçla ilgilenmek, uzun saçla ilgilenmekten daha kolaydır," dedi Tindwyl. "Ve siz de kişisel bakım konusunda size güvenilemeyeceğini kanıtlamış durumdasınız."

"Saçımı kesmiyorsun," dedi Elend sert bir şekilde.

Tindwly durakladı, sonra da başıyla onayladı. Çırak geriye çekildi ve Elend ayağa kalkarak kumaşı üstünden çıkardı. Terzi büyük bir ayna çıkardığında Elend kendisini incelemek için öne ilerledi.

Ve donakaldı.

Fark şaşkınlık vericiydi. Bütün hayatı boyunca, Elend kendisini sosyetenin bir üyesi ve bir âlim, ama ayrıca birazcık da olsa sersem olarak görmüştü. O Elend'di; gülünç fikirleri olan o arkadaş canlısı, rahat adam. Umursamaması kolaydı belki, ama nefret etmesi zordu.

Şimdi gördüğü adam ise hiç de sosyete züppesi filan değildi. O ciddi bir adamdı, resmi bir adam. Ciddiye alınması gereken bir adam. Üniforma onun daha dik durmak, bir elini de düello değneğinin üstüne yerleştirmek istemesine neden oluyordu. Hafifçe kıvırcık, üstten ve yanlardan uzun ve şehir duvarının üstündeki rüzgâr yüzünden dağılmış olan saçlar ise uygun değildi.

Elend döndü. "Tamam, kesin," dedi.

Tindwyl gülümsedi, sonra da ona başıyla oturmasını işaret etti. Elend bunu yaparak, terzi yardımcısı çalışırken sessizce bekledi. Tekrar ayağa kalktığı zaman ise başı da kıyafetine uyuyordu. Ham'in saçı gibi aşırı derecede kısa değildi ama temiz ve düzgündü. Yardımcılardan bir tanesi yaklaşarak ona gümüş boyalı tahtadan bir halka verdi. Elend Tindwyl'e doğru dönerek kaşlarını çattı.

"Taç mı?" diye sordu.

"Gösterişçi bir şey değil," dedi Tindwyl. "Bu daha öncekilerin bazılarından daha incelikli bir çağ. Taç zenginliğinizin değil, otoritenizin bir sembolü. Şu andan sonra yalnız da olsanız, toplum içinde de olsanız bunu takacaksınız."

"Lord Hükümdar taç takmazdı."

"Lord Hükümdar'ın insanlara gücün onda olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu," dedi Tindwyl.

Elend durakladı, sonra da tacı başına yerleştirdi. Üstünde herhangi bir mücevher ya da süs yoktu; sadece basit bir halkaydı. Elend'in tahmin edebileceği gibi başına tam gelmişti.

Elend terziye toparlanarak gitmesi için elini sallayan Tindwyl'e doğru döndü. "Odalarınızda bekleyen bunun gibi altı tane daha üniforma bulacaksınız," dedi Tindwyl. "Bu kuşatma bitene kadar, başka hiçbir şey giyemeyeceksiniz. Eğer çeşitlilik istiyorsanız, pelerinin rengini değiştirin."

Elend başını sallayarak onayladı. Arkasında terzi ve yardımcıları kapıdan çıkıp gittiler. "Teşekkür ederim," dedi Elend Tindwyl'e. "İlk başta tereddütlüydüm ama sen haklısın. Bu bir fark yaratıyor."

"En azından şimdilik insanları kandırmak için yeteri kadarını," dedi Tindwyl.

"İnsanları kandırmak mı?"

"Elbette. Siz bu kadar olduğunu düşünmediniz, değil mi?"

"Eh..."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "Birkaç ders ve siz işinizin bittiğini mi düşünüyorsunuz? Biz daha yeni başladık. Siz hâlâ bir aptalsınız Elend Venture, artık sadece öyleymiş gibi görünmüyorsunuz. Umalım ki bizim bu tiyatromuz, sizin ününüze vermiş olduğunuz zararın bir kısmını geri çevirmeye başlayabilsin. Ancak benim sizin insanlarla kendinizi utandırmaksızın etkileşim kuracağınıza gerçekten güvenmemden önce daha epey bir eğitim gerekecek."

Elend kızardı. "Sen ne..." Durakladı. "Bana ne öğretmeyi planladığını söyle o zaman."

"Eh, bir kere nasıl yürüneceğini öğrenmeniz gerekiyor."

"Yürüyüşümde yanlış olan bir şey mi var?"

"Unutulmuş tanrılar adına, elbette!" dedi Tindwyl sesi eğlenmiş gibi gelerek, gerçi dudaklarını lekeleyen bir gülümseme yoktu. "Ve konuşma biçiminizin hâlâ üzerinde çalışmak gerekiyor. Onun ötesinde ise, elbette ki, sizin silah kullanmadaki acizliğiniz var."

"Benim biraz eğitimim var," dedi Elend. "Vin'e sor; ben Çöküş gecesinde onu Lord Hükümdar'ın sarayından kurtarmıştım!"

"Biliyorum," dedi Tindwyl. "Ve benim duyduğum kadarıyla da sizin sağ kalmış olmanız bir mucize. Neyse ki asıl dövüşme işini yapmak için kız oradaymış. Siz bu tür şeyler için görünüşe göre ona biraz fazla bel bağlıyorsunuz."

"O Sissoylu."

"Bu sizin utanç verici beceri eksikliğiniz için bir mazeret değil," dedi Tindwyl. "Sizi koruması için her zaman kadınınıza güvenemezsiniz. Bu sadece utanç verici değil; halkınız, askerleriniz de sizin onlarla birlikte savaşabilmenizi umacak. Ben sizin hiçbir zaman düşmana karşı saldırıya önderlik edecek türden bir lider olacağınızı sanmıyorum ama en azından konumunuz saldırıya uğrayacak olursa, kendinizi koruyabilir olmanız gerekir."

"Yani sen benim eğitim seansları sırasında Vin ve Ham ile birlikte antrenman yapmamı mı istiyorsun?"

"Elbette ki hayır! Eğer askerler sizin toplum içinde dayak yediğinizi görürse moral açısından ne kadar korkunç olacağını hayal edemiyor musunuz?" Tindwyl başını salladı. "Hayır, sizi bir düello ustası sessiz bir şekilde eğitecek. Birkaç ay içinde sizi değnek ve kılıçta ustalaştırabilmeliyiz. Umalım ki asıl savaş başlamadan önce sizin bu küçük kuşatmanız o kadar uzun sürer."

Elend tekrar kızardı. "Sen beni aşağılayıp duruyorsun. Sanki senin gözünde ben kral bile değilim; sanki beni bir tür yedek gibi görüyorsun."

Tindwyl cevap vermedi ama gözleri tatmin ile ışıldadı. *Sen söyledin, ben değil*, diyor gibiydi yüz ifadesi.

Elend daha da fazla kızardı.

"Siz, belki de, bir kral olmayı öğrenebilirsiniz Elend Venture," dedi Tindwyl. "O zamana kadar ise sadece bunun rolünü yapmayı öğrenmeniz gerekecek."

Elend'in kızgın cevabını kapının çalınması böldü. Elend dişlerini sıkarak döndü. "Gir."

Kapı savrularak açıldı. "Haberler var," dedi Yüzbaşı Demoux, genç yüzü içeri girerken heyecanlıydı. "Ben..." Dondu.

Elend başını yana eğdi. "Evet?"

"Ben...ee..." Demoux devam etmeden önce Elend'i tekrar incelemek için duraklamıştı. "Beni Ham gönderdi Majesteleri. Diyor ki kralların birinden bir haberci gelmiş."

"Gerçekten mi?" dedi Elend. "Lord Cett'ten mi?"

"Hayır Majesteleri. Haberci sizin babanızdan."

Elend kaşlarını çattı. "Peki, Ham'e söyle ben hemen orada olacağım."

"Evet Majesteleri," dedi Demoux geri çekilirken. "Ee, yeni üniformayı beğendim Majesteleri."

"Teşekkür ederim Demoux," dedi Elend. "Bir ihtimal, Leydi Vin'in nerede olduğunu biliyor musun? Onu bütün gün görmedim."

"Sanırım o odalarında Majesteleri."

Odalarında mı? O hiçbir zaman orada kalmaz. Hasta mı olmuş?

"Onu çağırmamı ister misiniz?" diye sordu Demoux.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Elend. "Onu ben çağırırım. Ham'e haberciyi rahat ettirmesini söyle."

Demoux başını sallayarak onayladı, sonra da çıktı.

Elend kendi kendine bir tatmin ifadesiyle gülümsemekte olan Tindwyl'e doğru döndü. Not defterini kapmak için yürüyerek onun dibinden geçti. "Ben bir kralın 'rolünü oynamaktan' fazlasını yapmayı öğreneceğim Tindwyl."

"Göreceğiz."

Elend cüppeleri ve takılarının içindeki orta yaşlı Terrisliye bir bakış fırlattı.

"Onun gibi yüz ifadelerini çalışın," diye belirtti Tindwyl, "ve belki de başarabilirsiniz."

"Hepsi bu kadar mı o zaman?" diye sordu Elend. "Yüz ifadeleri ve kıyafetler mi? Bunlar mı birisini kral yapıyor?"

"Elbette ki hayır."

Elend kapının yanında durarak geri döndü. "Peki ne? *Sen* bir adamı iyi bir kral yapan şeyin ne olduğunu düşünüyorsun, Terrisli Tindwyl?"

"Güven," dedi Tindwyl doğrudan Elend'in gözlerine bakarak. "İyi bir kral halkının güvendiği ve bu güveni hak eden kişidir."

Elend durakladı, sonra da başıyla onayladı. *İyi cevap*, diye kabul etti, sonra da kapıyı çekip açtı ve Vin'i bulmak için aceleyle dışarı çıktı.

Keşke Terris dini ve Beklenti inancı bizim halkımızın ötesine yayılmamış olsaydı.

17

KÂĞIT YIĞINLARI, VİN GÜNLÜĞÜN İÇİNDE bir kenara ayırmak ve hatırlamak istediği gittikçe daha fazla sayıda fikir buldukça katlanarak artıyormuş gibiydi. Çağların Kahramanı hakkında olan kehanetler neydi? Günlük yazarı nereye gideceğini nasıl biliyordu ve oraya ulaştığı zaman da yapması gerekenin ne olduğunu düşünüyordu?

Nihayet, karışmalarına engel olmak için garip yönlere doğru çevirdiği üst üste binmiş sayfa yığınlarından oluşmuş kargaşanın içinde yatmakta olan Vin, tatsız bir gerçeği kabul etti. Not tutmak zorunda kalacaktı.

Bir iç çekişle kalktı ve birkaç yığının üzerinden dikkatli bir şekilde aşarak odayı geçip masaya doğru yaklaştı. Vin bunu daha önce hiç kullanmamıştı; aslında, Elend'e bundan yakınmıştı da. Onun bir yazı masasına ne ihtiyacı olacaktı ki?

Ya da öyle düşünmüştü. Bir kalem seçti, sonra da Reen'in ona yazmayı öğrettiği günleri hatırlayarak küçük bir mürekkep kavanozu çıkardı. O Vin'in karalamalarından hızla sıkılmış, mürekkep ve kâğıt masrafından şikâyet etmişti. Reen Vin'e okumayı o sözleşmeleri anlayabilsin ve bir leydi rolü yapabilsin diye öğretmişti, ama yazmanın daha az faydalı olduğunu düşünmüştü. Genel olarak Vin de bu görüşü paylaşıyordu.

Ancak görünüşe göre, insan kâtip olmasa bile yazmanın da kullanım alanları oluyordu. Elend her zaman kendine notlar ve hatırlatmalar karalıyordu; Vin sık sık onun bu kadar hızla yazı yazabilmesinden etkilenirdi. O nasıl harfleri bu kadar kolaylıkla kontrol edebiliyordu?

Birkaç sayfa boş kâğıdı kavradı ve dizili yığınlarına doğru geri yürüdü. Bağdaş kurarak yere oturdu ve mürekkep şişesinin tıpasını açtı.

"Hanımım, az önce yere oturmak için yazı masasını arkada bıraktığınızın farkındasınızdır herhâlde," diye belirtti OreSeur hâlâ önüne uzattığı patilerinin üzerinde yatarken.

Vin başını kaldırdı. "Ve?"

"Bir yazı masasının amacı, ee, yazı yazmaktır."

"Ama benim kâğıtlarımın hepsi burada."

"İnanıyorum ki kâğıtlar hareket ettirilebilir. Eğer fazla ağır oldukları ortaya çıkacak olursa, siz her zaman kendinize daha fazla güç vermek için lehim yakabilirsiniz."

Vin kaleminin ucunu mürekkeplerken onun eğlenmiş yüzüne dik dik baktı. *Eh, en azından bana karşı duyduğu hoşnutsuzluktan başka bir şeyler gösteriyor.* "Yer daha rahat."

"Eğer siz öyle diyorsanız Hanımım, ben de bunun doğru olduğuna inanacağım."

Vin onun hâlâ kendisiyle alay edip etmediğini belirlemeye çalışarak durakladı. *Lanet köpek suratı,* diye düşündü. *Okuması fazla zor.*

Bir iç çekişle, öne eğildi ve birinci kelimeyi yazmaya başladı. Mürekkebin bulaşmaması için her satırı titiz bir şekilde yazması gerekliydi ve sık sık da kelimeleri hecelemek ve doğru harfleri bulmak için duraklamak zorunda kalıyordu. Kapısı çalınmadan önce daha ancak bir iki cümle yazmıştı. Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Onu kim rahatsız ediyordu?

"Girin," diye seslendi.

Diğer odada bir kapının açıldığını duydu ve Elend'in sesi duyuldu. "Vin?"

"Buradayım," dedi Vin yazısına geri dönerek. "Kapıyı neden çaldın?"

"Ee, sen üstünü değiştiriyor olabilirdin," dedi Elend içeri girerek.

"Ee?" diye sordu Vin.

Elend hafifçe güldü. "İki yıl ve mahremiyet hâlâ senin için yabancı bir kavram."

Vin başını kaldırdı. "Eh, en azından..."

Sadece bir anın kısacık bir parçası için Vin onun başka birisi olduğunu sandı. İçgüdüleri beyninden önce tepki verdi ve Vin refleks olarak kalemi atıp sıçrayarak kalktı ve lehim harladı.

Sonra da durdu.

"O kadar değişmiş miyim?" diye sordu Elend, Vin kıyafetine daha iyi bakabilsin diye kollarını açarak.

Vin bir elini göğsüne koydu, o kadar afallamıştı ki doğrudan kâğıt yığınlarından bir tanesinin üstüne bastı. Bu Elend'di ama değildi de. Keskin çizgileri ve katı şekliyle, göz kamaştırıcı beyaz kıyafet onun normal bol ceket ve pantolonlarından o kadar farklı görünüyordu ki. Elend daha buyurgan gibi görünüyordu. Daha saygın.

"Saçını kesmişsin," dedi Vin kıyafeti inceleyerek onun etrafında yavaşça dönerken.

"Tindwyl'in fikri," dedi Elend. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Dövüş sırasında insanların kavraması için daha az şey," dedi Vin.

Elend gülümsedi. "Senin tek düşündüğün bu mu?"

"Hayır," dedi Vin pelerinini çekmek için uzanırken dalgın dalgın. Pelerin kolaylıkla kurtuldu ve Vin de onaylamayla başını salladı. Sispelerinleri de aynıydı; Elend'in birilerinin bir dövüş sırasında pelerinini yakalamasından endişe etmesine gerek olmayacaktı.

Vin kollarını kavuşturarak geriye çekildi. "Bu benim de saçımı kesebileceğim anlamına mı geliyor?"

Elend sadece birazcık durakladı. "Sen her zaman ne istersen onu yapmakta özgürsün Vin. Ama bence uzun güzel duruyor gibi."

O *zaman kalıyor.*

"Her neyse," dedi Elend. "Sen beğendin mi?"

"Kesinlikle," dedi Vin. "Kral gibi görünüyorsun." Gerçi Vin bir parçasının karışık saçlı, pejmürde Elend'i özleyeceğinden şüphe ediyordu. O samimi beceriklilik ve aklı dağınık dikkatsizlik karışımında... sevimli bir şeyler vardı.

"İyi," dedi Elend. "Çünkü bu avantaja ihtiyacımız olacağını düşünüyorum. Az önce babamdan bir..." Elend onun kâğıt yığınlarına doğru bakarken sesi kısıldı. "Vin? Sen *araştırma* mı yapıyordun?"

Vin kızardı. "Ben sadece günlüğe göz atarak Zifir'den bahseden bir şeyler bulmaya çalışıyordum."

"Yapıyormuşsun!" Elend heyecanlı bir şekilde öne doğru bir adım attı. Vin'i hüsrana uğratacak bir şekilde, üzerinde onun acemi notlarının bulunduğu kâğıdı çabucak fark etti. Kâğıdı havaya kaldırdı, sonra da Vin'e bir göz attı. "Bunu sen mi yazdın?"

"Evet," dedi Vin.

"El yazın ne güzel," dedi Elend, sesi biraz şaşırmış gibiydi. "Neden bana böyle yazı yazabildiğini söylemedin?"

"Sen baban hakkında bir şey söylemedin mi?"

Elend kâğıdı tekrar yere koydu, garip bir şekilde sanki gururlu bir ebeveyn gibi görünüyordu. "Evet. Babamın ordusundan bir haberci gelmiş. Onu biraz bekletiyorum, fazla hevesli gibi görünmek akıllıca gelmedi. Ama büyük olasılıkla gidip onunla görüşmemiz gerekir."

Vin başıyla onaylayarak OreSeur'a elini salladı. Kandra ayağa kalkıp yanına geldi ve üçlü Vin'in odalarını terk etti.

Kitaplar ve notların iyi tarafı buydu. Her zaman başka bir zaman için bekleyebiliyorlardı.

Haberciyi Venture avlusunun üçüncü katında beklerken buldular. Vin ve Elend içeri girerken Vin anında durdu.

Bu *oydu.* Gözcü.

Elend adamı karşılamak için ileri doğru adım attı ve Vin onun kolunu yakaladı. "Bekle," diye tısladı sessizce.

Elend döndü, şaşırmıştı.

Eğer o adamın atiyumu varsa Elend öldü, diye düşündü Vin içine saplanan bir panik hissederek. *Hepimiz öldük.*

Gözcü sessizce ayakta duruyordu. Pek haberci ya da kurye gibi görünmüyordu. Tamamen siyah giyinmişti, hatta eldivenleri bile siyahtı. Pantolon ve ipek bir gömlek giyiyordu, pelerini ya da kapüşonu yoktu. Vin o yüzü hatırlıyordu. Bu oydu.

Ama... eğer o Elend'i öldürmek isteseydi çoktan yapardı, diye düşündü Vin. Bu düşünce Vin'i korkutuyordu ama doğru olduğunu kabul etmesi gerekliydi.

"Ne var?" diye sordu Elend kapının ağzında onunla birlikte durarak.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Vin. "Bu sıradan bir haberci değil. Bu adam Sissoylu."

Elend duraklayarak kaşlarını çattı. Tekrar sessizce ayakta durmakta olan Gözcü'ye doğru döndü, ellerini arkasında kavuşturmuş, kendinden emin görünüyordu. Evet, o Sissoyluydu; sadece onun gibi bir adam düşmanın sarayına gelip, etrafı tamamen muhafızlarla çevrilmişken birazcık bile rahatsız olmadan kalabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Elend en sonunda odanın içine adım atarak. "Straff'ın adamı. Bana bir haber mi getirdin?"

"Sadece bir haber değil Majesteleri," dedi Gözcü. "Benim adım Zane ve ben bir tür... elçiyim. Babanız sizin ittifak teklifinizi aldığı için çok memnun oldu. En sonunda yola geldiğiniz için mutlu."

Vin Gözcü'yü, bu "Zane"'i inceledi. Ne iş çeviriyordu? Neden kendisi gelmişti? Neden kim olduğunu açığa çıkarmıştı?

Elend başını sallayarak onayladı, Zane ile arasındaki mesafeyi koruyordu. "Kapının önünde kamp kurmuş olan iki ordu var..." dedi Elend. "Eh, bu benim görmezden gelebileceğim bir şey değil. Ben babamla görüşmek ve gelecek için olasılıkları tartışmayı isterim."

"Sanırım o da bundan hoşlanacaktır," dedi Zane. "Sizi son görmesinden beri biraz zaman geçti ve anlaşmazlığınız yüzünden uzun zamandır pişmanlık duyuyor. Siz, ne de olsa, onun tek oğlusunuz."

"Bu ikimiz için de zor oldu," dedi Elend. "Belki de şehrin dışında buluşmamız için bir çadır kurabiliriz?"

"Korkarım ki bu mümkün olmayacak," dedi Zane. "Majesteleri haklı bir şekilde suikastçılardan korkuyor. Eğer siz onunla konuşmak istiyorsanız, sizi Venture kampındaki çadırında ağırlamaktan mutluluk duyacaktır."

Elend kaşlarını çattı. "Şimdi, ben bunun fazla mantıklı olduğunu düşünmüyorum. Eğer o suikastçılardan korkuyorsa, benim de korkmam gerekmez mi?"

"Eminim ki o sizi kendi kampının içinde koruyabilecektir Majesteleri," dedi Zane. "Orada Cett'in suikastçılarından korkacak hiçbir şeyiniz olmaz."

"Anlıyorum..." dedi Elend.

"Korkarım ki Majesteleri bu konuda oldukça katıydı," dedi Zane. "Bir ittifak için hevesli olan sizsiniz; eğer bir görüşme istiyorsanız, sizin ona gelmeniz gerekecek."

Elend Vin'e bir göz attı. O Zane'i izlemeye devam ediyordu. Adam onun gözlerine baktı ve konuştu. "Venture vârisine eşlik eden güzel Sissoylu hakkındaki raporları da duymuştum. Lord Hükümdar'ı öldüren ve Firari'nin kendisi tarafından eğitilmiş olan kişi."

Bir an için odada sessizlik oldu.

Elend en sonunda konuştu. "Babama onun teklifini düşüneceğimi söyle."

Zane en sonunda gözlerini Vin'den ayırdı. "Majesteleri bizim bir tarih ve saat ayarlamamızı umuyordu, Majesteleri."

"Ben kararımı verdiğim zaman bir haber daha göndereceğim," dedi Elend.

"Pekâlâ," dedi Zane hafifçe eğilerek, gerçi bu hareketini tekrar Vin'in gözlerini yakalamak için kullanmıştı. Sonra Elend'e bir kere daha başıyla selam verdi ve muhafızların onu götürmesine izin verdi.

Vin akşamın erken saatlerinin soğuk sisinin içinde Venture Kalesi'nin kısa duvarının üstünde bekliyordu, OreSeur da yanında oturuyordu.

Sisler sessizdi. Onun düşünceleri ise çok daha az huzurluydu.

Başka kimin için çalışacaktı ki? diye düşündü. *Elbette Straff'ın adamlarından biri.*

Bu pek çok şeyi açıklıyordu. Son karşılaşmalarından bu yana epey zaman geçmişti, Vin Gözcü'yü bir daha görmeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Tekrar kapışacaklar mıydı peki? Vin hevesini bastırmaya çalıştı, kendisine bu Gözcü'yü sadece oluşturduğu tehlike yüzünden bulmak istediğini söylemeye çalıştı. Ama sislerin içindeki başka bir kapışmanın heyecanı, yeteneklerini bir Sissoyluya karşı test etmek için başka bir fırsat, Vin'in beklentiyle gerilmesine neden oluyordu.

Vin onu tanımıyordu ve kesinlikle ona güvenmiyordu. Bu ise bir kapışma ihtimalini daha da heyecan verici hâle getiriyordu.

"Neden burada bekliyoruz Hanımım?" diye sordu OreSeur.

"Biz sadece devriye geziyoruz," dedi Vin. "Suikastçılar ya da casuslar için nöbet tutuyoruz. Tıpkı her gece olduğu gibi."

"Bana size inanmamı emrediyor musunuz Hanımım?"

Vin ona dümdüz bir bakış fırlattı. "Neye istiyorsan ona inan kandra."

"Pekâlâ," dedi OreSeur. "Neden krala bu Zane ile daha önce dövüşmüş olduğunuzu söylemediniz?"

Vin tekrar karanlık sislere doğru döndü. "Suikastçılar ve Allomanserler beni ilgilendiriyor, Elend'i değil. Onu endişelendirmek için bir gerek yok, onun şu anda yeteri kadar sorunu var."

OreSeur butlarının üzerine oturdu. "Anlıyorum."

"Benim haklı olduğuma inanmıyor musun?"

"Ben neye istiyorsam ona inanıyorum," dedi OreSeur. "Siz de demin bana bunu emretmediniz mi Hanımım?"

"Her neyse," dedi Vin. Tuncu yanıyordu ve sis ruhu hakkında düşünmemek için de epey bir uğraşması gerekiyordu. Vin onun sağ tarafındaki karanlığın içinde beklemekte olduğunu hissedebiliyordu. Ona doğru bakmadı.

Günlük o ruha ne olduğundan hiç bahsetmedi. Neredeyse Kahraman'ın yoldaşlarından bir tanesini öldürüyordu. Ondan sonra ise neredeyse adı bile geçmiyor.

Başka bir gece için olan sorunlar, diye düşündü diğer bir Allomansi kaynağı tunç hislerinde belirirken. Daha güçlü, daha tanıdık bir kaynak.

Zane.

Vin mazgalların üzerine sıçradı, başını sallayarak OreSeur'a veda etti, sonra da gecenin içine doğru zıpladı.

Sis gökyüzünde kıvranıyordu, farklı meltemler tıpkı havanın içindeki nehirler gibi sessiz beyaz akıntılar oluşturuyordu. Vin bunları sıyırdı, içlerinden geçti ve suların üstüne atılmış sıçrayan bir taş gibi üzerlerinden sekti. Hızla Zane ile son sefer ayrılmış oldukları yer olan yalnız, terk edilmiş sokağa ulaştı.

O ortada bekliyordu, hâlâ siyah giymekteydi. Vin sispelerini püsküllerinden bir sağanak hâlinde onun önündeki kaldırım taşlarının üstüne kondu. Doğrularak kalktı.

Hiç pelerin giymiyor. Neden?

İkili birkaç sessiz dakika boyunca birbirlerinin karşısında durdu. Zane'in onun soruları olduğunu biliyor olması gerekirdi ama herhangi bir giriş, selamlama ya da açıklama önermedi. Neden sonra bir cebinin içine uzandı ve bir sikke çıkardı. Bunu aralarındaki sokağa attı ve sikke de taşların üstünde metalik bir çınlamayla sıçrayıp durdu.

O havaya zıpladı. Vin de aynısını yaptı, ikisi de sikkeyi İtiyordu. Ağırlıkları neredeyse birbirini götürdü ve bir V'nin kolları gibi yukarıya ve arkaya doğru fırladılar.

Zane hızla dönerek arkasına bir sikke attı. Sikke bir binanın yan tarafına bindirdi ve adam İterek kendisini Vin'e doğru fırlattı. Bir anda Vin sikke kesesine onu tekrar yere fırlatmakla tehdit eden bir kuvvetin bindirdiğini hissetti.

Bu geceki oyun ne Zane? diye düşündü Vin kesesindeki ipi çekerek kemerinden kurtarırken. İtti ve Vin'in ağırlığının da üzerine bindiği kese yere doğru fırladı. Kese yere çarptığı zaman Vin'in yukarı yöndeki kuvveti daha iyiydi; Zane sadece yan taraftan iterken, o keseyi doğrudan yukarıdan İtiyordu. Vin yukarıya doğru uçarak serin gece havasının içinde Zane'in yanından geçti, sonra da kendi ağırlığını da Zane'in cebindeki sikkelerin üzerine fırlattı.

Zane düşmeye başladı. Ama o kurtulup gitmelerine engel olarak sikkelerini kavradı ve aşağıdaki Vin'in kesesini İtti. Havanın ortasında donmuştu, kendi İtişi onu yukarı doğru gitmeye zorlarken Vin de onu yukarıdan aşağıya İtiyordu. Ve o durduğu için, bir anda kendi İtişi Vin'i geriye doğru fırlattı.

Vin Zane'i İtmeyi kesti ve kendisini düşmeye bıraktı. Ancak Zane kendisini yere düşmeye bırakmadı. Kendisini tekrar havaya İtti, sonra da sıçrayarak uzaklaşmaya başladı, ayaklarının çatılara ya da sokaklara dokunmasına hiç izin vermiyordu.

Beni yere düşürmeye çalıştı, diye düşündü Vin. *İlk yere düşen kaybedecek, öyle mi?* Hâlâ savrulurken Vin kendisini havada döndürdü. Dikkatli bir Çekmeyle sikke kesesini geri aldı, sonra da onu yere doğru fırlattı ve kendisini yukarı İtti.

Daha yükselmeye başlarken keseyi Çekerek eline geri getirdi, sonra da Zane'in peşinden zıpladı. Gecenin içinde metal cisimleri pervasızca İterek onu yakala-

maya çalışıyordu. Karanlığın içinde Luthadel gündüz olduğundan daha temizmiş gibi görünüyordu. Külle lekelenmiş binaları, karanlık dökümhaneleri, demircilerin dumanlarından kaynaklanan pusu göremiyordu. Etrafındaki eski yüksek asillerin boş kaleleri sessiz anıtlar gibi onu izliyordu. Görkemli binaların bazıları daha düşük seviyeli asillere verilmişti ve diğerleri ise hükümet binaları hâline gelmişlerdi. Kalanları da, Elend'in emriyle yağmalandıktan sonra, boş bir şekilde oturuyordu, vitray camlı pencereleri karanlıktı, kemerleri, heykelleri ve freskleri görmezden geliniyordu.

Vin Zane'in Hasting Kalesi'ne doğru özellikle mi gitmiş, yoksa sadece kendisinin ona orada mı yetişmiş olduğundan emin değildi. Neden olursa olsun, devasa bina Zane onun yakınlığını fark edip, ona bir avuç dolusu sikke fırlatmak için dönerken karşılarında kule gibi yükseliyordu.

Vin bunları hafifçe bir İtti. Beklediği gibi, o sikkelere dokunur dokunmaz Zane çelik harladı ve daha da güçlü İtti. Eğer Vin de güçlü İtiyor olsaydı, Zane'in saldırısının kuvveti Vin'i geriye doğru fırlatırdı. Ama şu hâliyle, Vin sikkeleri yan taraflarına doğru saptırmayı başarmıştı.

Zane anında tekrar onun sikke kesesini İterek kendisini Hasting Kalesi'nin duvarlarından biri boyunca yukarıya doğru fırlattı. Vin de bu hareket için hazırdı. Lehim harlayarak kesesini iki elle kavradı ve yırtarak ikiye ayırdı.

Sikkeler aşağıya doğru savrularak Zane'in İtişinin kuvveti altında yere doğru fırladılar. Vin bir tanesini seçti ve bunu İterek sikke yere çarpar çarpmaz kendisi de yükseklik kazandı. Dönerek yukarıya doğru baktı, kalayla güçlendirilmiş kulakları çok aşağılarındaki taşlara düşen metal sağanağını duyuyordu. Sikkelere hâlâ erişebilirdi ama onları üzerinde taşımasına gerek yoktu.

Kalenin dış kulelerinden bir tanesi sislerin içinde sol tarafından yükselirken yukarıdaki Zane'e doğru fırladı. Hasting Kalesi şehirdekilerin en güzellerinden biriydi. Ortasında, en tepesinde balo salonu bulunan uzun, heybetli, geniş ve büyük bir kulesi vardı. Ayrıca merkezi binadan eşit uzaklıkta yükselen altı tane daha küçük kulesi de vardı, her biri kalın bir duvarla merkeze bağlanıyordu. Zarif, görkemli bir binaydı. Her nedense Vin Zane'in bu nedenden dolayı onu seçmiş olduğundan şüphe ediyordu.

Vin şimdi onu izliyordu, İtişi aşağıdaki sikke desteğinden fazla uzaklaşmış olduğu için gücünü kaybetmekteydi. Vin'in doğrudan yukarısında dönüyordu, kayan sislerden bir gökyüzüne karşı karanlık bir siluetti, hâlâ duvarın tepesinden epey aşağıdaydı. Vin aşağıdaki sikkelerden birkaç tanesine sertçe asılıp, eğer ihtiyacı olursa diye onları Çekerek havaya fırlattı.

Zane ona doğru çakılıyordu. Vin refleks olarak onun cebindeki sikkeleri İtti, sonra da büyük olasılıkla Zane'in de istediği şeyin bu olduğunu fark etti; bu Vin'i aşağı inmeye zorlarken ona da yükseklik kazandıracaktı. Düşerken Zane'i İtmeyi bıraktı ve kısa süre sonra havaya Çekmiş olduğu sikkelerin yanından geçti. Bir tanesini Çekerek eline getirdi, sonra da bir diğerini İterek yan taraftaki duvara doğru gönderdi.

Vin yana doğru fırladı. Zane havada onun yanından vınlayarak geçti, geçişi sisleri girdaplandırmıştı. Kısa süre sonra, büyük olasılıkla aşağıdaki bir sikkeyi kullanarak o da tekrar yukarıya fırladı ve iki avuç dolusu sikkeyi doğrudan Vin'e doğru fırlattı.

Vin dönerek tekrar sikkeleri savuşturdu. Etrafından geçip gittiler ve Vin birkaç tanesinin arkasındaki sislerin içindeki bir şeylere tınlamayla çarptığını duydu. Başka bir duvar. O ve Zane kalenin dış kulelerinden iki tanesinin arasında kapışıyorlardı; iki yanlarında da birer tane açılı duvar vardı ve merkez kule de sadece kısa bir mesafe ileride önlerindeydi. Taştan duvarlardan oluşmuş, alt kenarı açık olan bir üçgenin ucunun yakınında dövüşüyorlardı.

Zane ona doğru fırladı. Vin ağırlığını ona doğru bastırmak için uzandı ve bir irkilmeyle artık üzerinde hiç sikke olmadığını fark etti. Ama arkasındaki bir şeyleri İtiyordu, Vin'in ağırlığıyla duvara yapıştırmış olduğu sikkenin kendisi. Vin kendini yukarı doğru İterek onun önünden çekilmeye çalıştı ama o da açısını yukarı doğru çevirdi.

Zane ona bindirdi ve düşmeye başladılar. Birlikte dönerlerken Zane Vin'i pazılarından kavradı, yüzünü onunkine yaklaştırdı. Kızgın, hatta pek heyecanlı gibi bile görünmüyordu.

Sadece sakin görünüyordu.

"İşte biz buyuz Vin," dedi sessizce. Düşerlerken rüzgâr ve sis etraflarında çalkalanıyor, Vin'in sispelerininin püsküllleri Zane'in etrafındaki havada kıvranıyordu. "Neden onların oyunlarını oynuyorsun? Neden seni kontrol etmelerine izin veriyorsun?"

Vin elini hafifçe Zane'in göğsüne dayadı, sonra da avcunun içindeki sikkeyi İttirdi. İtişin kuvveti Vin'i onun elinden kurtararak Zane'i yukarıya ve geriye doğru gönderdi. Vin kendini yerden sadece bir metre kadar yukarıda toparladı ve düşmüş olan sikkeleri İterek kendini tekrar yukarıya doğru fırlattı.

Gecenin içinde Zane'in yanından geçti ve düşerken onun yüzünde bir gülümseme gördü. Vin aşağı doğru uzanarak çok altlarındaki zemine uzanan mavi çizgilere odaklandı, sonra da demir harlayarak hepsini birden aynı anda Çekti. Mavi çizgiler etrafında savruldu, sikkeler yükselerek şaşkın Zane'in yanından hızla geçip gitmişlerdi.

Vin birkaç seçme sikkeyi eline Çekti. *Bakalım şimdi havada kalabilecek misin,* diye düşündü bir gülümsemeyle kendinden uzağa doğru İtip diğer sikkeleri gecenin içine saçarak gönderirken. Zane düşmeye devam etti.

Vin de düşmeye başlamıştı. İki tarafına doğru birer sikke attı, sonra da İtti. Sikkeler sislerin içine fırlayarak yanlarındaki taş duvarlara doğru uçtu. Taşlara bindirdiklerinde Vin de silkelenerek havanın içinde asılı kaldı.

Kuvvetlice İterek kendisini sabit tuttu, aşağıdan gelecek bir Çekme bekliyordu. *Eğer o Çekerse, ben de Çekerim,* diye düşündü. *İkimiz de düşeriz ve ben sikkeleri aramızda havada tutarım. Yere önce o çarpar.*

Bir sikke havanın içinden uçarak yanından hızla geçti.

Ne! Onu nereden buldu? Vin aşağıdaki sikkelerin her birisini İtip dağıtmış olduğundan emindi.

Sikke sislerin arasından yukarıya doğru bir yay çizdi, arkasında Vin'in Allomanser gözlerine görünen mavi bir çizgi vardı. Sağ tarafındaki duvarın üzerinden aştı. Vin Zane'in yavaşladığını, sonra da şimdi taş parmaklığın yanında sabitlenmiş olan sikkeyi Çekerek yukarıya doğru fırladığını görmek için tam zamanında aşağıya göz atmıştı.

Zane yüzünde kendinden memnun bir ifadeyle Vin'in yanından geçti.

Gösterişçi.

Vin sağ tarafındakini hâlâ İtmeye devam ederken, sol tarafındaki sikkeyi bıraktı. Sola doğru savruldu, duvara doğru bir diğer sikke daha fırlatmadan önce neredeyse çarpıyordu. Bunu İterek kendisini yukarı ve sağa doğru fırlattı. Bir diğer sikke onu yukarı ve sola doğru gönderdi ve Vin en sonunda duvarın üstünü aşana kadar duvarların arasında ileri geri sıçramaya devam etti.

Havanın içinde dönerken gülümsedi. Duvarın tepesinin üzerinde havada asılı durmakta olan Zane, o yanından geçerken takdirle başını salladı. Vin onun kendi bıraktığı sikkelerin birkaç tanesini kapmış olduğunu fark etti.

Benim de küçük bir saldırı yapmamın zamanı geldi, diye düşündü Vin.

Zane'in elindeki sikkelere bir İtmeyle bindirdi ve onlar da Vin'i yukarı doğru fırlattı. Ancak Zane hâlâ altındaki duvarın üzerinde olan sikkeyi İtiyordu ve o yüzden düşmedi. Aksine, iki kuvvetin arasında havada asılı kaldı; kendi İtişi onu yukarıya, Vin'in İtişi ise aşağıya gitmeye zorluyordu.

Vin onun zorlanmayla homurdandığını duydu ve daha da sertçe İtti. Ama o kadar odaklanmıştı ki, onun diğer elini açarak Vin'e doğru bir sikke İttiğini zar zor gördü. Bunu İtmek için uzandı ama neyse ki Zane hedefini şaşırmıştı ve sikke Vin'i birkaç santim ile ıskaladı.

Ya da belki de ıskalamamıştı. Anında sikke tekrar aşağı doğru fırlayıp Vin'i sırtından vurdu. Zane bunu kuvvetlice Çekti ve metal parçası Vin'in derisini kesti. Vin nefesi kesilerek sikkenin onu deşmesine engel olmak için lehim harladı.

Zane aman vermiyordu. Vin dişlerini sıktı, ama o Vin'den çok daha ağırdı. Karanlığın içinde ona doğru yavaş yavaş alçalıyordu, Vin'in İtişi ikisini uzakta tutmak için zorlanıyor, sikke acı vererek sırtına batıyordu.

Asla doğrudan bir İtişme yarışına girme Vin, diye uyarmıştı Kelsier onu. *Senin yeteri kadar ağırlığın yok, her seferinde kaybedeceksin.*

Zane'in elindeki sikkeyi İtmeyi bıraktı. Anında sırtındaki sikke tarafından Çekilerek düşmeye başladı. Bunu hafifçe İterek kendisine biraz destek aldı, sonra da son sikkesini yan tarafa doğru fırlattı. Sikke en son anda çarptı ve Vin'in İtişi onu Zane ile sikkesinin arasından kurtardı.

Kendi sikkesi Zane'i göğsünden vurduğunda adam inledi, belli ki yine Vin'i kendisiyle çarpıştırmaya çalışmıştı. Vin gülümsedi, sonra da Zane'in elindeki sikkeyi Çekti.

Ona istediği şeyi vereyim o zaman.

Zane tam zamanında dönerek Vin'in ona ayaklarıyla bindirmek üzere olduğunu gördü. Vin, onun ayağının altında çöktüğünü hissederek havada hızla döndü. Yürüyüş yolunun yukarısındaki havanın içinde parende atarken zaferle kendinden geçmişti. Sonra bir şeyi fark etti; birkaç hafif mavi çizgi uzaklara doğru kaybolmaktaydı. Zane sikkelerin hepsini birden İterek uzaklaştırmıştı.

Vin çaresizce sikkelerden bir tanesini kavradı ve geri Çekti. Ancak çok geçti. Telaşla daha yakınlardaki bir metal kaynağı aradı ama her şey taş ya da tahtaydı. Yönünü şaşıran Vin taştan yürüyüş yoluna düşerek, sonunda duvarın taş parmaklığının yanında durana kadar sispelerininin içinde yuvarlandı.

Kalay harlayarak başını salladı, acı ve diğer hislerden oluşan bir patlamayla görüşünü açmıştı. Muhakkak Zane de daha iyi durumda olamazdı. O da Vin gibi...

Zane bir metre kadar ötede havada asılı duruyordu. Vin nasıl olduğunu anlayamadıysa da, bir yerlerden bir sikke bulmuştu ve altındaki sikkeyi İtiyordu. Ancak fırlayıp gitmedi. Duvarın sadece bir metre kadar yukarısında havada sabit duruyordu, hâlâ Vin'in tekmesi yüzünden yarı yarıya devrilmiş hâldeydi.

Vin izlerken Zane havanın içinde yavaş yavaş döndü, ellerini altına uzatmış, bir direğin tepesindeki becerikli bir akrobat gibi kıvrılıyordu. Yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı ve kasları; kolları, yüzü, göğsü, hepsi birden gerilmişti. En sonunda onunla yüz yüze gelene kadar havanın içinde döndü.

Vin huşu içinde izledi. Bir sikkeyi sadece biraz İterek, kişinin kendisini geriye fırlatacak olan kuvvetin miktarını kontrol edebilmesi mümkündü. Ancak bu inanılmayacak kadar zordu, öyle ki Kelsier bile bunda sorun yaşardı. Çoğu zaman Sissoylular sadece kısa süreli patlamalar kullanırdı. Örneğin Vin, düştüğü zamanlarda kendisini yavaşlatmak için bir sikke atıp, momentumunun etkisini ortadan kaldırmak için bunu kısaca ama kuvvetlice İterdi.

Vin kontrolü Zane kadar fazla olan bir Allomanser hiç görmemişti. Onun sikkeyi hafifçe İtme becerisi bir dövüşte pek bir işe yaramazdı, çok fazla konsantrasyon gerektirdiği belliydi. Ancak bunda bir zarafet, hareketlerinde Vin'in kendisinin de hissetmiş olduğu bir şeyi ima eden bir güzellik vardı.

Allomansi sadece dövüşmek ve öldürmek için değildi. Yetenek ve zarafet ile ilgiliydi. Güzelliği olan bir şeydi.

Zane en sonunda düz bir konuma gelerek, bir centilmenin duruşuna geçene kadar havada döndü. Ondan sonra da yürüyüş yoluna indi, ayakları taşların üzerine sessizce çarpmıştı. Hâlâ taşların üzerinde yatmakta olan Vin'i küçümseme içermeyen bir bakışla inceliyordu.

"Çok yeteneklisin," dedi. "Ve oldukça güçlüsün."

Uzun boyluydu, etkileyiciydi. *Tıpkı... Kelsier gibi.* "Neden bugün saraya geldin?" diye sordu Vin ayağa kalkarak.

"Sana nasıl davrandıklarını görmek için. Söyle bana Vin. Sissoylularda bizi, güçlerimize rağmen başkaları için köle olmaya bu kadar gönüllü yapan şey ne?"

"Köle mi?" dedi Vin. "Ben köle değilim."

Zane başını iki yana salladı. "Seni kullanıyorlar Vin."

"Bazen faydalı olmak iyidir."

"O kelimeler kendine güvensizlikten kaynaklanıyor."

Vin durakladı, sonra da ona dik dik baktı. "En sonunda o sikkeyi nereden buldun? Yakınlarda hiç yoktu."

Zane gülümsedi, sonra da ağzını açıp bir sikke çıkardı. Bunu bir tıkırtıyla taşların üstüne attı. Vin'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. *Bir insanın vücudunun içindeki metal başka bir Allomanser tarafından etkilenemez... Bu kadar basit bir numara! Benim niye aklıma gelmedi?*

Kelsier'in aklına niye gelmedi?

Zane başını iki yana salladı. "Biz onlara ait değiliz Vin. Biz onların *dünyasına* ait değiliz. Bizim ait olduğumuz yer burası, sislerin içi."

"Benim ait olduğum yer beni sevenlerin yanı," dedi Vin.

"Seni sevenler mi?" diye sordu Zane sessizce. "Söyle bana. Onlar seni anlıyor mu Vin? Onlar seni *anlayabilir* mi? Ve bir adam anlamadığı bir şeyi sevebilir mi?"

Bir an için Vin'i izledi. O cevap vermediği zaman hafifçe başını sallayarak veda etti, sonra da birkaç dakika önce yere attığı sikkeyi İterek kendisini sislerin içine doğru fırlattı.

Vin onun gitmesine izin verdi. Sözleri büyük olasılıkla anladığından daha fazla ağırlık taşıyordu. *Biz onların dünyasına ait değiliz...* O Vin'in kendi konumunu sorguladığını, kendisinin bir leydi mi, suikastçı mı yoksa daha başka bir şey mi olduğunu merak ettiğini biliyor olamazdı.

Zane'in sözleri o zaman önemli bir anlama geliyordu. O da kendisinin bir yabancı olduğunu hissediyordu. Biraz Vin gibi. Bu ondaki bir zayıflıktı, kesinlikle. Belki de Vin onu Straff'a karşı döndürebilirdi; onun Vin ile yarışmaya istekli olması, kendisini açığa çıkarmaya istekli olması, en azından o kadarına işaret ediyordu.

Serin, sisli havayı derin derin içine çekti, kalbi hâlâ kapışmaları yüzünden hızla çarpıyordu. Belki kendisinden bile daha iyi olan birisiyle dövüşmüş olduğu için yorgun, ancak canlı hissediyordu. Terk edilmiş bir kalenin duvarının üstündeki sislerin içinde dikilirken, Vin bir karara vardı.

Zane ile kapışmaya devam etmek zorundaydı.

Keşke Zifir de o zamanda ortaya çıkarak insanoğlunu hem inanç, hem de davranışta çaresizliğe sürükleyecek olan bir tehdit yaratmış olmasaydı.

18

"ÖLDÜR ONU," DİYE FISILDADI TANRI.

Zane sislerin içinde sessizce asılı duruyor, Elend Venture'nın açık balkon kapılarından içeriye bakıyordu. Sisler etrafında girdaplanıyor, onu kralın görüşünden gizliyordu.

"Onu öldürmelisin," dedi Tanrı tekrar.

Bir açıdan Zane, her ne kadar bugünden önce Elend'le asla karşılaşmamış olsa da, ondan nefret ediyordu. Elend Zane'in olması gereken her şeydi. Kayırılmış. Ayrıcalıklı. Şımartılmış. O Zane'in düşmanıydı, egemenliğe giden yoldaki bir engel, Straff'ın, ve dolayısıyla da Zane'in, Merkez Salahiyet'i yönetmesine engel olan şeydi.

Ama ayrıca o Zane'in kardeşiydi.

Zane kendini sislerin içinden aşağı bırakarak sessizce Venture Kalesi'nin dışındaki bahçeye düştü. Desteklerini Çekerek eline getirdi, kendini yerinde tutmak için kullanmış olduğu üç küçük çubuk. Vin kısa süre sonra geri dönmüş olacaktı ve Zane o bunu yaptığı zaman kalenin yakınlarında bir yerlerde olmayı istemiyordu. Onun Zane'in nerede olduğunu bilmek gibi garip bir becerisi vardı, Vin'in hisleri Zane'in tanıdığı ya da dövüştüğü tüm Allomanserler'den çok daha keskindi. Elbette Firari'nin kendisi tarafından eğitilmişti.

Onunla tanışmış olmayı isterdim, diye düşündü Zane sessizce avlu boyunca ilerlerken. O, *Sissoylu olmanın gücünü anlayan bir adamdı. Başkalarının kendisini kontrol etmesine izin vermeyen bir adam.*

Yapılması gerekeni yapan bir adam, ne kadar acımasızca görünürse görünsün. Ya da en azından söylentiler böyle diyordu.

Zane dış kale duvarının yanında, bir payandanın altında durakladı. Durup bir kaldırım taşını kaldırdı ve Elend'in sarayındaki casusu tarafından bırakılmış mesajı buldu. Zane mesajı aldı, taşı yerine koydu, sonra da yere bir sikke attı ve kendisini gecenin içine doğru fırlattı.

Zane gizlice ilerlemezdi. Emeklemez, sürünmez veya çömelmezdi. Aslında, o saklanmaktan bile hoşlanmazdı.

O yüzden de, Venture ordu kampına doğru kararlı adımlarla yaklaştı. Ona Sissoylular varlıklarının çok büyük kısmını saklanarak harcıyormuş gibi görünüyordu. Doğru, bilinmezlik kısıtlı olarak biraz özgürlük sağlıyordu. Ancak onun tecrübeleri bunun onları özgürleştirdiğinden çok bağladığı şeklindeydi. Bu onların kontrol edilmelerine ve toplumun da sanki onlar aslında yokmuş gibi davranmasına izin veriyordu.

Zane iki muhafızın büyük bir ateşin yanında oturmakta olduğu bir nöbetçi yerine doğru uzun adımlarla ilerledi. Başını iki yana salladı; bunlar resmen işe yaramazdı, ateşin ışığı yüzünden kör olmuşlardı. Sıradan insanlar sislerden korkardı ve bu da onları daha az değerli yapıyordu. Bu kibir değildi, sadece basit bir gerçekti. Allomanserler sıradan insanlardan daha kullanışlıydı ve o yüzden de daha değerlilerdi. İşte o yüzden Zane'in karanlığın içinde gözcülük yapan Kalaygözler'i de vardı. Bu sıradan askerler daha ziyade bir formaliteydi.

"Öldür onları," diye emretti Tanrı Zane nöbet yerine yaklaşırken. Zane sesi duymazdan geldi, gerçi bunu yapmak gittikçe daha zorlaşıyordu.

"Dur!" dedi muhafızlardan bir tanesi mızrağını indirerek. "Kim var orada?"

Zane umursamazca mızrağı İterek ucuna şöyle bir vurdu. "Başka kim olacak?" diye tersledi yürüyerek ateşin ışığına girerken.

"Lord Zane!" dedi diğer asker.

"Kralı çağırın," dedi Zane nöbet yerinin yanından geçerken. "Ona benimle komuta çadırında buluşmasını söyleyin."

"Ama lordum," dedi muhafız. "Saat geç. Majesteleri büyük olasılıkla..."

Zane dönerek muhafıza düz bir bakış attı. Sisler aralarında çalkalandı. Zane'in askerin üzerinde duygusal Allomansi kullanmasına bile gerek kalmamıştı; adamı sadece selam verdi, sonra da emredildiği gibi yapmak için koşarak gecenin karanlığında uzaklaştı.

Zane kampın içinden yürüyerek geçti. Bir üniforma ya da sispelerini giymiyordu, ama askerler o geçerken durup selam verdiler. İşte olması gereken *buydu*. Onlar onu tanıyor, onun ne olduğunu biliyor, ona saygı göstermeleri gerektiğini biliyorlardı.

Ama yine de, bir parçası eğer Straff gayri meşru oğlunu gizli tutmasaydı, Zane'in bugün olduğu güçlü silah olamayabileceğini kabul ediyordu. O gizlilik, yarı kardeşi Elend kayırılırken Zane'i neredeyse sefalet içinde bir hayat yaşamaya zorlamıştı. Ama bu ayrıca Straff'ın Zane'i hayatının büyük bir kısmı boyunca gizli tutmayı başarabilmiş olduğu anlamına da geliyordu. Şimdi bile, Straff'in Sissoy-

lusunun varlığı hakkındaki söylentiler büyürken, çok az kişi Zane'in Straff'ın oğlu olduğunu fark ediyordu.

Artı, sert bir hayat yaşamak Zane'e kendi başına sağ kalmayı öğretmişti. Onu sert ve güçlü hâle getirmişti. Bunları Elend'in hiçbir zaman anlayamayacağını düşünüyordu. Ne yazık ki, çocukluğunun bir yan etkisi de onu görünüşe göre delirtmiş olmasıydı.

"Öldür onu," diye fısıldadı Tanrı, Zane bir diğer muhafızın yanından geçerken. Ses ne zaman bir insan görse konuşuyordu; Zane'in sessiz, daimi yoldaşıydı. Zane deli olduğunu anlıyordu. Her şey göz önüne alındığı zaman, bunu belirlemesi o kadar da zor olmamıştı. Normal insanlar sesler duymazdı. Zane duyuyordu.

Ancak o deliliğin mantıksız davranmak için bir bahane olduğuna inanmıyordu. Bazı adamlar kördü, başkalarının ise ters mizaçları vardı. Daha başkaları ise sesler duyuyordu. Sonuç olarak bunların hepsi aynı şeydi. Bir adamı tanımlayan şey onun kusurları değil, bunların üstesinden nasıl geldiği idi.

Ve böylece Zane sesi duymazdan geliyordu. O emir verdiği zaman değil, kendisi istediği zaman öldürüyordu. Zane, aslında oldukça şanslı olduğunu düşünüyordu. Başka deliler hayaller görür, ya da sanrılarını gerçeklikten ayıramazlardı. Zane en azından kendisini kontrol edebiliyordu.

Büyük ölçüde.

Komuta çadırının eteklerindeki metal tokaları İtti. Çadır etekler geriye doğru savrularak iki tarafındaki muhafızlar selam verirken onun için açıldı. Zane eğilerek içeri girdi.

"Lordum!" dedi gece nöbetçisi komuta subayı.

"Öldür onu," dedi Tanrı. "O gerçekten de o kadar önemli değil."

"Kâğıt," diye emretti Zane yürüyerek odanın büyük masasına doğru giderken. Subay itaat etmek için fırlayarak bir dizi kâğıt kaptı. Zane bir kalemin ucunu Çekti ve o da döne döne odayı aşarak Zane'in bekleyen eline geldi. Subay mürekkep getirdi.

"Bunlar asker toplulukları ve gece devriyeleri," dedi Zane sayfamn üstüne bazı sayılar ve çizimler karalarken. "Ben bu gece Luthadel'deyken onları gözlemledim."

"Çok güzel lordum," dedi asker. "Yardımınız için müteşekkiriz."

Zane durakladı. Sonra da yavaş yavaş yazmaya devam etti. "Asker, sen benim üstüm değilsin. Sen benim eşitim bile değilsin. Ben sana 'yardım' etmiyorum. Ben ordumun ihtiyaçlarıyla ilgileniyorum. Anladın mı?"

"Elbette lordum."

"İyi," dedi Zane notlarını bitirerek kâğıdı askere verirken. "Şimdi git, yoksa ben bir arkadaşın önerdiği gibi yaparak bu kalemi senin boğazına saplayacağım."

Asker kâğıdı aldı, sonra da aceleyle çekildi. Zane sabırsızca bekledi. Straff gelmedi. En sonunda Zane sessizce küfretti ve çadır eteklerini İterek açıp uzun adımlarla dışarı çıktı. Straff'ın çadırı gecenin içinde alev alev kızıl bir işaret ateşi gibiydi, çok sayıda fenerle iyice aydınlatılıyordu. Zane onu rahatsız etmeyecek kadar aklı olan muhafızların yanından geçti ve kralın çadırına girdi.

Straff geç bir akşam yemeği yemekteydi. Uzun boylu bir adamdı, saçları her iki oğlu gibi kahverengiydi, en azından önemli olan iki oğlunun. Bir asilin güzel ellerine sahipti ve bunları ustalıklı bir şekilde yemek yemekte kullanıyordu. Zane içeri girerken tepki vermedi.

"Geç kaldın," dedi Straff.

"Öldür onu," dedi Tanrı.

Zane yumruklarını sıktı. Sesin verdiği bu emir duymazdan gelmesi en zor olanıydı. "Evet," dedi Zane. "Geç kaldım."

"Bu gece ne oldu?" diye sordu Straff.

Zane hizmetkârlara doğru bir göz attı. "Bunu komuta çadırında yapmamız gerekir."

Straff olduğu yerde kalarak çorbasını yudumlamaya devam etti, Zane'in ona emir vermek için hiçbir gücünün olmadığını ima ediyordu. Bu sinir bozucuydu ama beklenmedik değildi. Kendisi de daha dakikalar önce neredeyse aynı taktiği gece nöbetçisi subayına uygulamıştı. Zane derslerini en iyisinden öğrenmişti.

En sonunda Zane içini çekerek bir sandalyeye oturdu. Kollarını masanın üstüne yasladı, babasının yemek yemesini izlerken bir yemek bıçağını elinde öylesine çeviriyordu. Bir hizmetkâr Zane'e yemek isteyip istemediğini sormak için yaklaştı ama o adamı elini sallayarak kovaladı.

"Straff'ı öldür," diye emretti Tanrı. "Onun yerinde sen olmalısın. Sen ondan daha güçlüsün. Sen daha beceriklisin."

Ama ben o kadar aklı başında değilim, diye düşündü Zane.

"Ee?" diye sordu Straff. "Lord Hükümdar'ın atiyumu onlarda mı, değil mi?"

"Emin değilim," dedi Zane.

"Kız sana güveniyor mu?" diye sordu Straff.

"Güvenmeye başlıyor," dedi Zane. "Onun atiyum kullandığını bir sefer gördüm, Cett'in suikastçılarıyla savaşırken."

Straff düşünceli bir şekilde başını salladı. O gerçekten de becerikliydi; Kuzey Salahiyet onun sayesinde Son İmparatorluk'un kalanında hüküm sürmekte olan kargaşadan kaçınabilmişti. Straff'ın skaaları kontrol altında kalmış, asilleri de bastırılmıştı. Doğru, iktidarın kendisinde olduğunu kanıtlamak için bir dizi insanı idam ettirmek zorunda kalmıştı. Ama o yapılması gerekeni yapıyordu. Bu Zane'in bir adamda diğerlerinin hepsinden daha fazla saygı duyduğu bir özellikti.

Özellikle de kendisi bunu başarmakta sorun yaşadığı için.

"*Öldür onu*!" diye bağırdı Tanrı. "Sen ondan nefret ediyorsun! O seni sefalet içinde bıraktı, çocukken ölmemek için savaşmaya zorladı."

O *beni güçlü kıldı,* diye düşündü Zane

"O zaman o gücü onu öldürmek için kullan!"

Zane masanın üstündeki et bıçağını kaptı. Straff yemeğinden başını kaldırdı, sonra da Zane kendi kolunun etini kesmeye başlarken hafifçe geri çekildi. Zane önkolunun üst tarafında uzun bir yarık açarak kan akıttı. Acı onun sese direnmesine yardım ediyordu.

Straff bir an için izledi, sonra da halıya kan bulaştırmasın diye Zane'e bir havlu getirmesi için bir hizmetkâra elini sallayarak işaret etti.

"Ona tekrar atiyum kullandırman gerek," dedi Straff. "Elend'in bir iki boncuk toparlamış olması mümkün. Gerçeği ancak kızın atiyumu biterse öğrenmiş oluruz." Duraklayarak yemeğine geri döndü. "Aslında senin yapman gereken şey, onun sana zulanın nerede saklanmış olduğunu söylemesini sağlamak, tabii eğer gerçekten ellerindeyse."

Zane oturmuş, kanın önkolundaki kesikten sızmasını izliyordu. "O senin sandığından daha becerikli baba."

Straff bir kaşını kaldırdı. "O hikâyelere inandığını söylemiyorsun, değil mi Zane? O ve Lord Hükümdar hakkındaki yalanlara?"

"Yalan olduklarını nereden biliyorsun?"

"Elend yüzünden," dedi Straff. "O oğlan aptalın teki; Luthadel'i sadece kafasının içinde yarım aklı olan her asil şehirden kaçmış olduğu için kontrol ediyor. Eğer o kız Lord Hükümdar'ı yenebilecek kadar güçlü olsaydı, kardeşinin onun sadakatini kazanabileceğinden şüpheliyim."

Zane koluna bir kesik daha attı. Gerçek bir zarar verecek kadar derin kesmiyordu ve acı da çoğu zaman olduğu gibi işe yaramaktaydı. Straff en sonunda bir rahatsızlık ifadesini maskeleyerek yemeğini bıraktı. Zane'in küçük, çarpık bir parçası babasının gözlerindeki o bakışı görmekten dolayı zevk duyuyordu. Belki bu da onun deliliğinin bir yan etkisiydi.

"Her neyse," dedi Straff. "Elend ile görüştün mü?"

Zane başını sallayarak onayladı. Bir hizmetçi kıza döndü. "Çay," dedi kesilmemiş kolunu sallayarak. "Elend şaşırdı. Seninle görüşmek istiyordu ama kampının içine gelme fikrinden hoşlanmadığı belliydi. Geleceğini hiç sanmıyorum."

"Belki," dedi Straff. "Ama oğlanın aptallığını hafife alma. Ne olursa olsun, belki şimdi bizim ilişkimizin nasıl yürüyeceğini anlıyordur."

Ne kadar rol yapıyor, diye düşündü Zane. Bu mesajı göndererek Straff tutumunu belirliyordu: o emir almayacak, hatta Elend'in hatırına zahmete bile girmeyecekti.

Bir kuşatma yapmaya mecbur bırakılmak seni zahmete soktu ama, diye düşündü Zane bir gülümsemeyle. Straff'ın yapmayı tercih edeceği şey doğrudan saldırmak, pazarlık ya da müzâkere olmadan şehri ele geçirmekti. İkinci ordunun gelişi bunu imkânsız hâle getirmişti. Straff şimdi saldıracak olursa Cett tarafından yenilirdi.

Bu da bir kuşatma yaparak beklemek, Elend yola gelip kendi isteğiyle babasına katılana kadar beklemek anlamına geliyordu. Ama beklemek Straff'ın hoşlanmadığı bir şeydi. Zane o kadar da umursamıyordu. Bu ona kızla yarışmak için daha fazla zaman verecekti. Gülümsedi.

Çay gelirken Zane gözlerini kapattı ve duyularını güçlendirmek için kalay yaktı. Yaraları parlayarak canlandı, hafif acılar büyüyerek onu şok edip uyandırdılar.

Bunların hepsinin Straff'a söylemediği bir parçası vardı. O *bana güvenmeye*

başlıyor, diye düşündü. *Ve onda başka bir şeyler daha var. O da benim gibi. Belki... o beni anlayabilir.*

Belki o beni kurtarabilir.

İçini çekerek gözlerini açtı ve kolunu temizlemek için havluyu kullandı. Deliliği bazen onu korkutuyordu. Ama Vin'in etrafında azalır gibi görünüyordu. Bu, şu anda devam etmek için elinde olan tek şeydi. Uzun saç örgüsü, sıkı göğüsleri, sade yüz hatları olan hizmetçi kızdan çayını kabul etti ve sıcak tarçından bir yudum aldı.

Straff da kendi fincanını kaldırdı, sonra da tereddüt ederek ihtiyatla kokladı. Zane'e dik dik baktı. "Zehirli çay mı, Zane?"

Zane hiçbir şey söylemedi.

"Hem de huşbelası," diye belirtti Straff. "Bu senin için iç karartıcı derecede orijinallikten uzak bir hareket."

Zane hiçbir şey söylemedi.

Straff bir kesme hareketi yaptı. Straff'ın muhafızlarından birisi ona doğru yürürken kız dehşet içinde başını kaldırdı. Bir tür yardım bekleyerek Zane'e bir göz attı ama Zane sadece başka tarafa baktı. Muhafız onu idam edilmek üzere sürükleyerek götürürken kız acınası bir şekilde bağırdı.

Straff'ı öldürmek için fırsat isteyen kendisiydi, diye düşündü Zane. *Bunun büyük olasılıkla işe yaramayacağını söylemiştim.*

Straff sadece başını salladı. Kral, her ne kadar bir Sissoylu olmasa da bir Kalaygöz'dü. Yine de, böylesine bir becerisi olan bir kişi için bile, tarçının arasından huşbelasının kokusunu alabilmek etkileyici bir başarıydı.

"Zane, Zane..." dedi Straff. "Eğer beni gerçekten de öldürmeyi başarabilseydin ne yapacaktın?"

Eğer seni gerçekten de öldürmeyi isteseydim zehir değil, o bıçağı kullanırdım, diye düşündü Zane. Ama Straff'ın ne isterse onu düşünmesine izin veriyordu. Kral suikast girişimlerini bekliyordu. Bu yüzden de Zane bunları sağlıyordu.

Straff yukarı bir şey kaldırdı, küçük bir atiyum boncuğu. "Bunu sana verecektim Zane. Ama görüyorum ki beklememiz gerekecek. Hayatıma karşı olan bu aptalca kasıtları aşman gerekiyor. Eğer başarılı olsaydın, atiyumunu nereden bulacaktın?"

Straff anlamıyordu elbette ki. O atiyumun bir uyuşturucu gibi olduğunu düşünüyor ve Sissoyluların onu kullanmaktan haz duyduğunu varsayıyordu. Bu nedenle Zane'i bununla kontrol edebileceğini sanıyordu. Zane de adamın yanılgısını sürdürmesine izin veriyor, onun kendi kişisel metal stokunun olduğunu asla açıklamıyordu.

Ancak bu, onu hayatına egemen olan gerçek soruyla yüz yüze getiriyordu. Şimdi acı azalmaya başlamış olduğu için Tanrı'nın fısıltıları geri dönüyordu. Ve sesin hakkında fısıldadığı bütün insanların arasında ölmeyi en fazla hak edeni Straff Venture'ydı.

"Neden?" diye sordu Tanrı. "Neden onu öldürmüyorsun?"

Zane başını eğerek ayaklarına baktı. *Çünkü o benim babam*, diye düşündü en sonunda zayıflığını itiraf ederek. Başka adamlar yapmaları gereken şeyi yapıyorlardı. Onlar Zane'den daha güçlüydü.

"Sen delisin Zane," dedi Straff.

Zane başını kaldırdı.

"Sen gerçekten de, eğer beni öldürecek olursan, imparatorluğu kendi başına fethedebileceğini mi düşünüyorsun? Senin bu... hastalığın düşünülecek olursa, tek bir şehri bile yönetebileceğini düşünüyor musun?"

Zane bakışlarını kaçırdı. "Hayır."

Straff başını sallayarak onayladı. "İkimiz de bunu anladığımız için memnun oldum."

"Sen doğrudan saldırmalısın," dedi Zane. "Luthadel'i kontrol altına alınca atiyumu bulabiliriz."

Straff gülümsedi, sonra da çayı yudumladı. *Zehirli* çayı.

Zane kendisine rağmen irkilerek dimdik oturdu.

"Benim ne planladığımı bildiğini düşünmeye kalkma Zane," dedi Straff. "Sen varsaydığının *yarısı* kadar bile bir şey anlamıyorsun."

Zane babasının çayın kalanını da içmesini izleyerek sessizce oturdu.

"Ya casusun?" diye sordu Straff.

Zane notu masanın üstüne koydu. "Kendisinden şüphelenebileceklerinden endişe ediyor. Atiyum hakkında herhangi bir bilgi bulamamış."

Straff boş fincanı geri koyarken başıyla onayladı. "Sen şehre geri dönecek ve kızla arkadaşlık kurmaya devam edeceksin."

Zane yavaşça başını salladı, sonra da döndü ve çadırdan çıktı.

Straff huşbelasını şimdiden hissedebiliyordu, damarlarının içinden sızdığını, onu titrettiğini. Kendisini kontrollü kalmak için zorladı. Birkaç dakika bekleyerek.

Zane'in uzaklaştığından emin olduğunda bir muhafıza seslendi. "Bana Amaranta'yı getirin!" diye emretti Straff. "Çabuk!"

Asker efendisinin emrini yerine getirmek için koşup gitti. Straff sessizce oturdu, çadır akşam meltemiyle hışırdıyor, açık eteğinden içeri girmiş olan bir tutam sis zeminin üstünde duruyordu. Kalay yakarak hislerini güçlendirdi. Evet... içindeki zehri hissedebiliyordu. Sinirlerini donuklaştırıyordu. Ancak zamanı vardı. En azından bir saat belki, o yüzden de rahatladı.

Straff'ı öldürmek istemediğini iddia eden bir adama göre, Zane kesinlikle denemek için çok fazla çaba harcıyordu. Neyse ki Straff'ın, Zane'in bile haberinin olmadığı bir aracı vardı, kadın biçiminde bir araç. Straff kalayla güçlendirilmiş kulakları karanlığın içinde yaklaşan hafif ayak seslerini duyduğu zaman gülümsedi.

Askerler Amaranta'yı hemen içeri gönderdiler. Straff bu geziye metreslerinin hepsini getirmemişti, sadece gözdelerinden on ya da on beş tanesini. Ancak şu anda yatmakta olduklarının arasına karışmış, güzellikleri için değil kullanışlılıkları için tuttuğu kadınlar da vardı. Amaranta iyi bir örnekti. On yıl kadar önce olduk-

ça çekici idi ama artık yirmilerinin sonlarına yaklaşıyordu. Çocuk doğurmaktan göğüsleri sarkmaya başlamıştı ve Straff ona her baktığında, alnında ve gözlerinin etrafında oluşmaya başlamış kırışıkları fark ediyordu. Çoğu kadından bu yaşa gelmelerinden çok daha önce kurtulurdu.

Ancak bunun işe yarar becerileri vardı. Zane Straff'in bu gece bu kadını çağırttığını duyacak olursa, Straff'in sadece kadınla yatmak istediğini varsayacaktı. Yanılmış olacaktı.

"Lordum," dedi Amaranta dizlerinin üstüne çökerek. Elbisesini çıkarmaya başladı.

Eh, en azından iyimser, diye düşündü Straff. İnsan yatağına çağrılmadan geçen dört yıldan sonra onun anlayacağını düşünürdü. Kadınlar çekici olamayacak kadar yaşlandıklarını fark etmiyor muydu?

"Giysilerini üzerinde tut be kadın," diye tersledi.

Amaranta'nın yüzü asıldı ve elbisesini yarı açık bırakarak ellerini kucağına koydu, bir göğsü açıktı; sanki Straff'i yaşlanmış çıplaklığı ile cezbetmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Panzehirine ihtiyacım var," dedi Straff. "Çabuk."

"Hangisi lordum?" diye sordu Amaranta. O Straff'ın elindeki tek otacı değildi; Straff kokuları ve tatları dört farklı kişiden öğrenmişti. Ancak Amaranta onların en iyisiydi.

"Huşbelası," dedi Straff. "Ve... belki başka bir şey daha. Emin değilim."

"O zaman bir diğer genel iksir daha mı lordum?" diye sordu Amaranta.

Straff kısaca başını salladı. Amaranta kalkarak Straff'ın zehir dolabına doğru yürüdü. Yan taraftaki beki yakıp hızla tozlar, otlar ve sıvıları karıştırarak küçük bir kapta su kaynatmaya başladı. Karışım onun özel spesiyalitesiydi, repertuarındaki bütün temel panzehirler, ilaçlar ve ayıraçların bir karışımıydı. Straff, Zane'in huşbelasını başka bir şeyin üstünü örtmek için kullandığından şüpheleniyordu. Ancak bu her ne idiyse, Amaranta'nın karışımı onun icabına bakacak, ya da en azından ne olduğunu belirleyecekti.

Amaranta hâlâ yarı çıplak bir şekilde çalışırken Straff rahatsızca bekledi. Karışımın her seferinde taze hazırlanması gerekiyordu ama beklemeye değerdi. Nihayet kadın ona dumanı tüten bir kupa getirdi. Straff bunu yudumlayarak, sert sıvıyı acılığına rağmen midesine inmeye zorladı. Anında kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Emin olmak için kupanın geri kalanını da içerken içini çekti, bir diğer tuzak daha atlatılmıştı. Amaranta tekrar beklentili bir şekilde diz çöktü.

"Git," diye emretti Straff.

Amaranta sessizce başını salladı. Kolunu tekrar elbisesinin kol yeninden içeri soktu, sonra da çadırdan çekildi.

Straff endişe içinde oturdu, boş kupa elinde soğuyordu. Üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyordu. O Zane'in önünde güçlü görünmeye devam ettiği sürece, Sissoylu da emredildiği gibi yapmaya devam edecekti.

Büyük olasılıkla.

Keşke ben o kadar yıl önce bir yardımcı ararken Alendi'yi görmezden gelmiş olsaydım.

19

SAZED SON ÇELİKAKLININ DA TOKASINI çözdü. Yukarı kaldırdığı bileziğe benzer metal halkası kızıl güneş ışığında pırıldıyordu. Başka bir adama değerli gibi görünebilirdi. Sazed için ise artık sadece bir diğer boş kabuk, sıradan çelik bir bilezikti. İsterse tekrar doldurabilirdi, ama şu an için ağırlığını taşımaya değer olarak görmüyordu.

Bir iç çekmeyle bileziği attı. Takı, bir tınlama sesiyle düşerek yerden küçük bir kül bulutu kaldırdı. *Beş aylık depolama, her beşinci günün sanki vücudum koyu bir pekmez tarafından engellenirmiş gibi hareket ederek, hızdan yoksun şekilde geçmesi. Ve şimdi hepsi gitti.*

Ancak bu kayıp, değerli bir şey satın almıştı. Sadece altı günlük yolculuğun sonunda, arada bir çelikakılları kullanarak altı haftalık yürüyüşe denk bir mesafeyi aşmıştı. Kartografi bakıraklına göre, Luthadel artık sadece bir haftadan biraz uzaktı. Sazed bu harcama konusunda kendini iyi hissediyordu. Belki de güneydeki küçük köyde bulduğu ölümlere aşırı tepki vermişti. Belki de acele etmesi için bir neden yoktu. Ama Sazed bakıraklı kullanılması için yaratmıştı.

Eskisinden çok daha hafiflemiş olan torbasını kaldırdı. Metalakıllarının pek çoğu küçük olsa da, toplam olarak ağırlardı. Koşarken daha az değerli ya da daha az dolu olanlarının bazılarından kurtulmaya karar vermişti. Tıpkı yoluna devam ederken arkasında küllerin arasında yatar bıraktığı çelik bilezik gibi.

Sazed artık kesinlikle Merkez Salahiyet'teydi. Kuzey Küldağları'nın ikisini, Fadrex ve Tyrian'ı geçmişti. Tyrian hâlâ güneyde zar zor görülebiliyordu; kararmış, kesik bir ucu olan uzun, yalnız bir tepe. Manzara düzleşmiş, ağaçlar da yamalı kahverengi çamlardan Luthadel'in etrafında sık bulunan narin beyaz toz ağaçlarına

dönüşmüştü. Toz ağaçları siyah topraktan kümeler hâlinde kemikler gibi çıkıyordu, kül beyaz kabukları yara izli ve çarpıktı. Onlar...

Sazed durakladı. Luthadel'e giden ana yollardan bir tanesi olan merkez kanalın yakınında duruyordu. Şu anda kanal teknelerden yoksundu; bu günlerde yolcular ender bulunuyordu, Son İmparatorluk günlerinde olduğundan bile daha ender, çünkü haydutlar çok daha yaygındı. Sazed Luthadel'e doğru acil yolculuğu sırasında onlardan birkaç grubu koşarak atlatmıştı.

Hayır, yalnız yolcular enderdi. Ordular ise çok daha sık bulunuyordu ve ilerisinde yükselmekte olan birkaç düzine duman izine bakılacak olursa, Sazed onlardan bir tanesine denk gelmişti. Doğrudan onunla Luthadel'in arasında duruyordu.

Bir an için sessizce düşündü, kül tanecikleri hafifçe etrafına düşmeye başlıyordu. Günün ortasıydı; eğer o ordunun gözcüleri varsa, Sazed onların etrafından dolaşmakta çok sorun yaşardı. Dahası, çelikakılları boştu. Takipçilerden kaçması mümkün olmayacaktı.

Ama yine de, Luthadel'den bir hafta uzakta bir ordu... Bu kimin ordusuydu ve teşkil ettiği tehlike neydi? Merakı, bir âlimin meraklılığı, onu askerleri inceleyebileceği bir gözlem noktası bulması için dürtüklüyordu. Vin ve diğerleri onun topladığı her türlü bilgiden faydalanabilirdi.

Kararını vermiş olan Sazed, özellikle büyük bir toz ağacı grubunun olduğu bir tepe belirledi. Torbasını bir ağacın dibine bıraktı, sonra da bir demirakıl çıkarıp doldurmaya başladı. Azalmış ağırlığın tanıdık hissini duydu ve ince ağacın tepesine kolaylıkla tırmandı; vücudu şimdi kendisini yukarı çekmek için fazla güce ihtiyaç duymayacağı kadar hafifti.

Ağacın en ucundan sarkan Sazed kalayaklına erişti. Görüşünün kenarları her zaman olduğu gibi bulanıklaştı ama arttırılmış görme duyusuyla önündeki bir oyuğun içine yerleşmiş büyük grup hakkındaki ayrıntıları seçebiliyordu.

Bir ordu olduğu konusunda haklıydı. İnsanlardan oluştuğu konusunda ise haksızdı.

"Unutulmuş tanrılar adına..." diye fısıldadı Sazed, o kadar afallamıştı ki neredeyse aşağı düşüyordu. Ordu en basit ve ilkel şekilde organize olmuştu. Hiç çadır, araç ya da at yoktu. Sadece her birinin etrafı şekillerle çevrelenmiş olan yüzlerce yemek ateşi vardı.

Ve bu şekiller koyu maviydi. Boyutları oldukça değişkendi; bazıları sadece bir buçuk metre boyundaydı, diğerleri ise üç metre ya da daha uzun olan hantal devlerdi. Sazed, ikisinin de aynı türden olduğunu biliyordu. Kolosslar. Yaratıklar, her ne kadar temel biçimde insanlara benzeseler de, büyümeyi asla kesmezdi. Yaşlandıkça daha da irileşmeye devam eder, artık sonunda kalpleri onları kaldıramaz hâle gelene kadar büyürlerdi. Sonra da ölürler, kendi vücutlarının büyüme zorunluluğu tarafından öldürülürlerdi.

Ancak ölmelerinden önce çok büyük hâle gelirlerdi. Ve de çok tehlikeli.

Sazed ağaçtan aşağı atladı, vücudunu yere hafifçe çarpacağı kadar hafifletmişti. Aceleyle bakırakıllarını araştırdı. İstediği bakıraklı bulduğu zaman da, bunu sol pazısının etrafına geçirdi, sonra da tekrar ağaca tırmandı.

Çabucak bir indeksi araştırdı. Bir zamanlar, kolosslar hakkındaki bir kitaptan notlar almıştı; kitabı yaratıkların bir dini olup olmadığını anlamaya çalışmak için inceliyordu. Birilerine notlarını bakıraklın içinde depolayabilsin diye kendisine tekrar ettirmişti. Sazed kitabın kendisini de ezberlemişti tabii, elbette ki, ama o kadar bilgiyi doğrudan aklının içine koymak bilgilerini mahveder...

İşte, diye düşündü notlarını bularak. Bakıraklına erişerek bunlara dokundu ve aklını bilgiyle doldurdu.

Çoğu kolossun vücudu yirmi yaşına ulaşmalarından önce pes ederdi. Daha "yaşlı" olan yaratıklar tıknaz, güçlü vücutlarıyla çoğu zaman devasa, üç buçuk metrelik bir boya ulaşırdı. Ancak çok az koloss o kadar uzun yaşardı, sadece kalp yetmezliğinden ötürü de değil. Toplumları, eğer buna öyle denilebilirse, aşırı derecede vahşiydi.

Heyecan bir anda endişesine üstün geldi ve Sazed tekrar görüş için kalayaklına erişerek, okuduğu şeyin görsel kanıtını da bulmaya çalışarak binlerce mavi insansı yaratığı taradı. Dövüşleri bulması zor değildi. Ateşlerin etrafında kavgalar sık gibi görünüyordu ve ilginç bir şekilde, her zaman neredeyse aynı büyüklükte olan kolosların arasındaydı. Sazed bulantıyı alt etmeye çalışarak ağacı sıkı sıkı kavrayıp görüşünü daha da güçlendirdi ve bir kolossa ilk yakından bakışını attı.

Bu daha ufak boyutlu bir yaratıktı, belki bir seksen boyundaydı. İki kol ve bacağıyla insan şeklindeydi, ancak boynunu seçmek zordu. Tamamen kılsızdı. Ancak en acayip özelliği, gevşek ve kırışmış bir şekilde duran mavi derisiydi. Yaratık arkada esnemiş deriyi bırakacak şekilde bütün yağlarının emilmiş olması durumunda şişman bir adamın olabileceği gibi görünüyordu.

Ve... deri pek iyi *bağlantılıymış* gibi de görünmüyordu. Yaratığın kırmızı, kan damlası gibi gözlerinin etrafındaki deri sarkmış, yüz kaslarını açıkta bırakmıştı. Aynısı ağzının etrafı için de geçerliydi; derisi çenesinden birkaç santim aşağılara kadar sarkıyor, alt çenesini ve dişlerini tamamıyla açıkta bırakıyordu.

Bu mide kaldırıcı bir görüntüydü, özellikle de zaten midesi bulanan bir adam için. Yaratığın kulakları aşağıya sarkmış, alt çenesinin hizasına kadar düşüp kalmıştı. Burnu şekilsiz ve gevşekti, destekleyen bir kıkırdağı yoktu. Deri yaratığın kol ve bacaklarından gevşek bir şekilde sarkıyordu ve tek giysisi de kaba bir peştamaldı.

Sazed dönerek incelemek için daha büyük, belki iki buçuk metre boyunda bir yaratığı seçti. Bu yaratığın üzerindeki deri o kadar gevşek değildi, ama hâlâ tam olarak üzerine oturuyormuş gibi görünmüyordu. Burnu yamuk bir açıyla çarpılmıştı, bodur bir boynun üstünde oturmakta olan irileşmiş kafasındaki yüze doğru çekilerek düzleşip yapışmıştı. Yaratık bir yoldaşına kötü kötü bakmak için döndü ve yine ağzın etrafındaki deri tam olarak oturmuyordu; dudaklar tamamıyla kapanmıyordu ve gözlerin etrafındaki delikler de fazla büyüktü, bu yüzden altındaki kasları açıkta bırakıyorlardı.

Sanki... deriden yapılmış bir maske takan bir insan gibi, diye düşündü Sazed tiksintisini bastırmaya çalışarak. *O zaman... vücutları büyümeye devam ediyor ama derileri büyümüyor mu?*

Devasa, üç metre boyunda canavar gibi bir koloss grubun içine dalarken bu düşüncesi doğrulanmıştı. Daha küçük yaratıklar bu yeni gelenin önünde dağıldılar, o da ağır adımlarla üstünde birkaç atın kızarmakta olduğu ateşin yanına geldi.

Bu en büyük yaratığın derisi o kadar sıkıca gerilmişti ki, yırtılmaya başlıyordu. Kılsız mavi deri gözlerin etrafında, ağzın kenarlarında ve devasa göğüs kaslarının etrafında yırtıktı. Sazed yırtıklardan minik kızıl kan izlerinin sızdığını görebiliyordu. Deri, yırtılmadığı yerlerde bile sıkı sıkı gerilmişti, burun ve kulaklar o kadar düzdü ki neredeyse etraflarındaki deriden ayırt edilemiyorlardı.

Aniden, Sazed'in çalışması o kadar da akademik görünmedi. Kolosslar Merkez Salahiyet'e gelmişti. O kadar vahşi ve kontrol edilemez yaratıklardı ki, Lord Hükümdar onları uygarlıktan uzakta tutmak zorunda kalırdı. Sazed kalayaklını bırakarak normal görüşünün geri dönmesini mutlulukla karşıladı. Luthadel'e ulaşması ve diğerlerini uyarması gerekiyordu. Eğer onlar...

Sazed dondu. Görüşünü arttırmaktaki bir sorun, geçici olarak yakını görme becerisini kaybetmesiydi; o yüzden de toz ağaçlarını çevreleyen koloss devriyesini fark etmemiş olması o kadar da garip değildi.

Unutulmuş tanrılar adına! Ağacın tepesine sıkıca tutunarak hızla düşündü. Birkaç koloss şimdiden ağaç grubunun arasında yollarını açmaktaydı. Eğer yere atlayacak olursa, kaçmakta çok yavaş kalmış olacaktı. Her zaman olduğu gibi bir lehimakıl takmaktaydı; kolaylıkla on adam kadar güçlü bir hâle gelebilir ve bunu iyi bir süre boyunca da koruyabilirdi. Dövüşebilirdi, belki...

Fakat kolosslar ilkel görünüşlü ancak devasa kılıçlar taşıyordu. Sazed'in notları, hafızası ve efsanelerin hepsi aynı görüşteydi: kolosslar çok tehlikeli savaşçılardı. On adam gücünde olsun ya da olmasın, Sazed'in onları yenecek becerisi olmazdı.

"Aşağı in," diye seslendi aşağıdan kelimeleri yuvarlayan bir ses. "Aşağı in hemen."

Sazed aşağı baktı. Derisi daha yeni gerilmeye başlamış olan iri bir koloss ağacın dibinde duruyordu. Toz ağacını silkeledi.

"Aşağı in hemen," diye tekrar etti yaratık.

Dudaklar çok iyi çalışmıyor, diye düşündü Sazed. *Sesi dudaklarını oynatmadan konuşmaya çalışan bir adam gibi geliyor*. Yaratığın konuşabiliyor olmasına şaşırmamıştı, notları bundan bahsediyordu. Ancak Sazed sesinin ne kadar sakin olduğuna şaşırmıştı.

Kaçabilirim, diye düşündü. Ağaçların tepelerinde kalabilir, belki de toz ağacı gruplarının arasındaki mesafeleri metalakıllarını atıp rüzgârın esintisiyle savrulmaya çalışarak aşabilirdi. Ama bu çok zor ve de çok güvenilmez olurdu.

Ve bakırakıllarını, bin yıllık tarihi de geride bırakmak zorunda kalırdı.

O yüzden de, eğer güce ihtiyacı olursa diye lehimaklını hazırlayarak, Sazed ağacı bıraktı. Koloss lideri, ya da en azından Sazed onun lider olduğunu varsaymıştı, Sazed'in yere düşüşünü kızıl gözlü bir bakışla izledi. Yaratık gözlerini kırpmıyordu. Sazed, derisi bu kadar gerilmiş yaratığın gözlerini kırpmayı *başarabileceğinden* bile emin değildi.

Sazed ağacın yanında yere düştü, sonra da torbasına doğru uzandı.

"Hayır," diye tersledi koloss torbayı kolunun insanüstü hızlı bir savrulmasıyla kaparken. Bunu başka bir kolossa fırlattı.

"Benim ona ihtiyacım var," dedi Sazed. "Eğer torbam bende kalacak olursa işbirliği yapmaya çok daha meyilli..."

Koloss o kadar ani bir hiddetle "*Sus!*" diye bağırdı ki, Sazed geriye doğru bir adım attı. Terrisliler uzun boylu olurdu, özellikle de Terrisli hadımlar, ve bu boyu iki buçuk metrenin çok üzerinde, derisi siyahımsı bir mavi, gözleri de gün batımındaki güneşin renginde olan canavar gibi yaratığın yanında cüce gibi kalmak son derece endişe vericiydi. Sazed'in üzerinde kule gibi yükseliyordu ve Sazed elinde olmadan sindi.

Görünüşe göre bu uygun bir tepkiydi, çünkü lider koloss başını sallayarak onayladı ve arkasını döndü. "Gel," diye geveledi küçük toz ağacı ormanın içinden hantal adımlarla ilerlerken. Diğer kolosslar, yedi tanesi, onu takip etti.

Sazed emre uymazsa ne olacağını öğrenmeyi istemiyordu. Bir tanrı seçti; Duis, bir zamanlar yorgun yolculara göz kulak olduğu söylenilen bir tanrı, ve hızlı, sessiz bir dua etti. Sonra da aceleyle ilerleyerek kampa doğru yürürlerken koloss sürüsüyle birlikte kaldı.

En azından beni hemen öldürmediler, diye düşündü Sazed. Okuduğu şeyler göz önüne alınacak olursa, yarı yarıya bunu beklemişti. Elbette kitaplar bile pek fazla şey bilmiyordu. Kolosslar yüzyıllar boyunca insanoğlundan ayrı tutulmuştu; Lord Hükümdar onları sadece çok büyük askeri ihtiyaç durumlarında çağırırdı, ayaklanmaları bastırmak ya da iç adalarda keşfedilen yeni toplumları fethetmek için. O zamanlarda ise kolosslar mutlak yıkım ve katliama neden olmuştu, ya da en azından tarihçeler bunu iddia ediyordu.

Bunların hepsi propaganda olabilir mi? diye merak etti Sazed. *Belki de kolosslar bizim varsaydığımız kadar vahşi değildir.*

Sazed'in yanındaki kolosslardan bir tanesi ani bir öfkeyle uludu. Koloss yoldaşlarından bir tanesinin üzerine atlarken Sazed hızla döndü. Yaratık sırtındaki kılıca aldırmaksızın düşmanının kafasına tıknaz eliyle yumruk attı. Diğerleri durakladı rak dövüşü izlemek için döndüler, ama hiçbirisi telaşlanmış gibi görünmüyordu.

Sazed, saldırganın düşmanına tekrar tekrar vurmaya devam etmesini artan bir dehşetle izledi. Diğeri kendisini korumaya çalışarak bir hançer çıkardı ve saldırganın koluna bir kesik atmayı başardı. Saldırgan, ellerini düşmanın iri kafasının etrafına dolayıp çevirirken mavi deri yırtılarak parlak kırmızı kan sızdırdı.

Bir çatırtı oldu. Saldırıya uğrayan koloss hareket etmeyi bıraktı. Saldırgan kurbanının sırtındaki kılıcı aldı ve bunu kendi silahının yanına taktı, sonra da kılıcın yanına bağlanmış duran küçük bir keseyi aldı. Ondan sonra kolundaki yarayı görmezden gelerek ayağa kalktı ve grup tekrar yürümeye başladı.

"Neden?" diye sordu Sazed şok ile. "O nedendi?"

Yaralı koloss ona döndü. "Ondan nefret ederdim," dedi.

"Yürü!" diye tersledi lider koloss Sazed'i.

Sazed yürümeye başlamak için kendisini zorladı. Cesedi yolun kenarında yatar hâlde bıraktılar. *Keseler*, diye düşündü odaklanacak vahşetin dışında bir şeyler bulmaya çalışarak. *Hepsi o keselerden taşıyor.* Kolosslar bunları kılıçlarına bağlanmış olarak tutuyordu. Silahları kınlar içinde taşımıyorlardı, basitçe deri kayışlarla sırtlarına bağlamışlardı. Ve keseler de o kayışlara bağlanmıştı. Bazen sadece bir tane vardı, ancak gruptaki en büyük iki yaratığın ikisinde de birkaç tane vardı.

Sikke keselerine benziyorlar, diye düşündü Sazed. *Ama kolossların bir ekonomisi yok. Belki de içlerinde kişisel eşyalarını taşıyorlardır. Ama bu yaratıklar neye değer verir ki?*

Kampa girdiler. Sınırlarda nöbetçiler varmış gibi görünmüyordu, ama öte yandan, muhafızlara neden gerek olacaktı ki? Bir insanın bu kampın içine gizlice sızması çok zor olurdu.

Bir buçuk metre boyundaki daha küçük kolosslardan oluşan bir grup, onların grubu gelir gelmez hemen öne fırladı. Katil fazladan kılıcı onlardan bir tanesine attı, sonra da geriye doğru işaret etti ve daha küçük olanlar da yolu takip ederek cesedin yönünde hızla gittiler. Keseyi kendisine saklamıştı.

Defin görevlileri mi? diye merak etti Sazed.

Sazed onlar kampın içlerine doğru ilerlerken, onu yakalayan kolossların arkasında rahatsız bir şekilde yürüdü. Her türden hayvan ateş çukurlarının üzerinde kızartılmaktaydı, gerçi Sazed bunlardan herhangi birisinin bir zamanlar insan olduğunu düşünmüyordu. Dahası kampın etrafındaki zemin bitkilerden tamamıyla arındırılmıştı, sanki özellikle saldırgan bir keçi grubu otlamış gibiydi.

Bakıraklına göre bu, gerçeklikten çok da uzak değildi. Kolosslar görünüşe göre pratikte hemen her şeyle yaşayabiliyordu. Eti tercih ediyorlardı ama her türlü bitkiyi de yerlerdi, hatta çimenleri bile yemek için kökünden sökecek kadar ileri gidebiliyorlardı. Hatta bazı raporlar onların toprak ve kül yediğinden bahsediyordu, gerçi Sazed buna inanmayı biraz zor buluyordu.

Yürümeye devam etti. Kampta duman, kir ve Sazed'in koloss vücut kokusu olduğunu varsaydığı garip bir misk kokusu vardı. Yaratıkların bazıları o geçerken dönüp, ifadesiz kızıl gözlerle onu izledi.

Sanki onların sadece iki duygusu var, diye düşündü Sazed, ateşlerin yanındaki bir koloss bir anda çığlık atarak bir yoldaşına saldırırken sıçrayarak. *Ya kayıtsızlar ya da öfkeli.*

Onların hepsini birden aynı anda patlatmak için ne gerekirdi? Ve... bu olursa ne türden bir felaket ortaya çıkardı? Endişeli bir şekilde daha önceki düşüncelerini tekrar gözden geçirdi. Hayır, kolosslar iftiraya uğramış değildi. Duymuş olduğu hikâyeler, Irak Salahiyet'te başıboş gezinen, her yerde yıkım ve ölüme neden olan kolossların hikâyeleri belli ki doğruydu.

Ama bir şeyler bu grubu nispeten dizginlenmiş hâlde tutuyordu. Lord Hükümdar kolossları kontrol altında tutmayı başarabilmişti ama hiçbir kitap nasıl olduğunu açıklamıyordu. Çoğu yazar bu becerinin de sadece Lord Hükümdar'ı Tanrı

yapan şeyin bir parçası olduğunu kabul ediyordu. Ne de olsa adam ölümsüzdü; onunla kıyaslandığı zaman, diğer güçler sıradan görünüyordu.

Ancak onun ölümsüzlüğü bir numaraydı, diye düşündü Sazed. *Sadece Ferusimyasal ve Allomantik güçlerin kurnazca bir karışımı.* Lord Hükümdar, olağandışı bir beceri ve fırsatlar kombinasyonuna sahip olmuş olsa da, aslında sadece sıradan bir adamdı.

Hâl böyleyken, kolossları nasıl kontrol etmişti? *Lord Hükümdar'da farklı olan bir şeyler vardı. Onun güçlerinden daha fazlası olan bir şey. Miraç Kuyusu'nda bir şeyler yaptı, dünyayı sonsuza kadar değiştirecek bir şeyler. Belki de onun kolossları kontrol etme becerisi de bundan kaynaklanıyordu.*

Sazed'i tutsak alanlar arada bir ateş çukurlarının etrafında çıkan kavgaları görmezden geliyordu. Kampta herhangi bir dişi koloss varmış gibi görünmüyordu; ya da eğer vardıysa bile, erkeklerden ayırt edilmeleri mümkün değildi. Ancak Sazed ateşlerden birinin yakınında unutulmuş yatmakta olan bir koloss cesedini fark etti. Derisi yüzülmüş, mavi teni yırtılarak götürülmüştü.

Böyle bir toplum nasıl var olabilir? diye düşündü dehşetle. Kitapları kolossların hızla ürediğini ve yaşlandığını söylüyordu; Sazed'in şimdiye kadar görmüş olduğu ölümlerin sayısı düşünülecek olursa, bu onlar için şanslı bir durumdu. Yine de, Sazed'e bu ırk soyunu devam ettiremeyecek kadar çok sayıda üyesini öldürüyormuş gibi geliyordu.

Ama yine de devam ediyorlardı. Ne yazık ki. İçindeki Sırdaş hiçbir şeyin kaybedilmemesi gerektiğine, her toplumun hatırlanmaya değer olduğuna güçlü bir şekilde inanıyordu. Ancak koloss kampının vahşiliği; derilerindeki yarıkları umursamadan oturan yaralı yaratıklar, yol boyunca yatan derisi yüzülmüş cesetler, ani öfke kükremeleri ve ardından gelen cinayetler, bu inancını sınıyordu.

Sazed'i yakalayan kolosslar onu yerdeki küçük bir tepenin etrafından dolaştırdılar ve Sazed kesinlikle beklenmedik bir şey gördüğünde durakladı.

Bir çadır.

"Git," dedi lider koloss işaret ederek.

Sazed kaşlarını çattı. Çadırın dışında imparatorluk muhafızları gibi giyinmiş ve mızrak taşıyan birkaç düzine insan vardı. Çadır büyüktü ve arkasında da bir dizi kutuya benzer araba vardı.

"Git!" diye bağırdı koloss.

Sazed söylendiği gibi yaptı. Arkasında, kolosslardan bir tanesi umursamaz bir şekilde Sazed'in torbasını insan muhafızlara doğru fırlattı. Küllü zemine çarparlarken içindeki metalakıllar tınlayarak Sazed'in büzülmesine neden oldu. Askerler kolossların çekilmesini temkinli gözlerle izlediler, sonra bir tanesi torbayı aldı. Bir diğeri mızrağını Sazed'e uzattı.

Sazed ellerini kaldırdı. "Ben Sazed, Terrisli bir Sırdaş; bir zamanlar vekilharçtım, şimdi ise bir öğretmenim. Sizin düşmanınız değilim."

"Evet, ee," dedi muhafız hâlâ geri çekilmekte olan kolossları izlerken. "Yine de benimle gelmen gerekecek."

"Eşyalarımı geri alabilir miyim?" diye sordu Sazed. Bu oyuk kolosslardan arınmış gibi görünüyordu, görünüşe göre insan askerler mesafelerini korumak istiyordu.

Birinci muhafız Sazed'in torbasını incelemekte olan yoldaşına doğru döndü. İkinci muhafız başını kaldırdı ve omzunu silkti. "Silah yok. Bazı bilezikler ve yüzükler, belki bir değerleri vardır."

"Hiçbirisi kıymetli metallerden imal edilmiş değil," dedi Sazed. "Onlar bir Sırdaş'ın araçlarıdır ve benden başka kimse için fazla bir değerleri yoktur."

İkinci muhafız omzunu silkerek torbayı birinci adama verdi. İkisi de standart Merkez Salâhiyet renklerindeydi; koyu renkli saçlara, açık derilere ve çocukken düzgün beslenmiş olanların boyuna ve yapısına sahiplerdi. Birinci muhafız daha yaşlıydı ve belli ki komuta ondaydı. Torbayı yoldaşından aldı. "Bakalım, Majesteleri ne diyecek."

Ah, diye düşündü Sazed. "O zaman onunla konuşalım."

Muhafız dönerek çadırın kapısını itip açtı ve Sazed'e girmesi için işaret etti. Sazed kızıl güneş ışığından, kullanışlı ancak seyrek döşenmiş çadır odasına girdi. Bu ana oda genişti ve birkaç muhafız daha vardı. Sazed şu ana kadar belki iki düzine görmüştü.

Öncü muhafız öne yürüdü ve arkadaki bir odanın içine başını uzattı. Birkaç dakika sonra Sazed'e ilerlemesi için elini salladı ve çadır kapısını çekip açtı.

Sazed ikinci odaya girdi. İçerideki adam bir Luthadel asilinin pantolonu ve takım ceketini giymekteydi. Gençliğine rağmen kelleşmekteydi, saçlarından geriye sadece birkaç ufak tutam kalmıştı. Ayakta durmuş, endişeli bir elle bacağına hafif hafif vuruyordu ve Sazed içeri girdiği zaman hafifçe sıçradı.

Sazed adamı tanıdı. "Jastes Lekal."

"*Kral* Lekal," diye tersledi Jastes. "Seni tanıyor muyum Terrisli?"

"Biz tanışmadık Majesteleri," dedi Sazed. "Ama benim sizin bir arkadaşınızla bazı ilişkilerim oldu, diye düşünüyorum ben. Luthadel kralı Elend Venture?"

Jastes aklı başka yerlerde başını salladı. "Adamlarım seni kolosslarının getirdiğini söylüyor. Seni kampın etrafında bakınırken mi yakaladılar?"

"Evet Majesteleri," dedi Sazed dikkatli bir şekilde, Jastes'ın volta atmaya başlamasını izlerken. *Bu adam da görünüşe göre önderlik ettiği ordudan çok daha aklı başında değil*, diye düşündü Sazed hoşnutsuzlukla. "Yaratıkları size hizmet etmeleri için ikna etmeyi nasıl başardınız?"

"Sen bir esirsin Terrisli," diye tersledi Jastes. "Soru sormak yok. Seni casusluk etmen için Elend mi gönderdi?"

"Beni hiç kimse göndermedi," dedi Sazed. "Siz tesadüf eseri benim yolumun üstündeydiniz Majesteleri. Benim gözlemlerimle herhangi bir zarar vermek gibi bir niyetim yoktu."

Jastes duraklayarak tekrar volta atmaya başlamadan önce Sazed'e dik dik baktı. "Eh, boş ver. Bir süredir benim doğru düzgün bir vekilharcım olmadı. Artık sen bana hizmet edeceksin."

"Özür dilerim Majesteleri," dedi Sazed hafifçe eğilerek. "Ancak bu mümkün olmayacak."

Jastes kaşlarını çattı. "Sen bir vekilharçsın; bunu cüppelerinden görebiliyorum. Elend o kadar iyi bir efendi mi ki sen beni reddediyorsun?"

"Elend Venture benim efendim değil Majesteleri," dedi Sazed genç kralın gözlerinin içine bakarak. "Artık bizler özgür olduğumuza göre, Terrisliler hiçbir insana efendi demiyor. Ben sizin hizmetkârınız olamam, çünkü hiçbir insanın hizmetkârı olamam. Eğer ille gerekliyse beni esir tutun. Ancak size hizmet etmeyeceğim. Özür dilerim."

Jastes tekrar durakladı. Ancak öfkeli olmak yerine sadece... utanmış gibi görünüyordu. "Anlıyorum."

"Majesteleri," dedi Sazed sakince. "Bana soru sormamamı emretmiş olduğunuzun farkındayım, o nedenle bunun yerine gözlemlerde bulunacağım. Kendinizi çok olumsuz bir duruma getirmiş gibi görünüyorsunuz. Bu kolossları nasıl idare ettiğinizi bilmiyorum ama kontrolünüzün zayıf olduğunu düşünmeden edemiyorum. Tehlike içindesiniz ve bu tehlikeyi başkalarıyla da paylaşmakta kararlı gibi görünüyorsunuz."

Jastes kızardı. "Senin 'gözlemlerin' hatalı Terrisli. Ben bu orduyu kontrol *ediyorum*. Onlar bana tam olarak itaat ediyor. Sen başka kaç tane asilin koloss orduları toplamış olduğunu gördün? Hiç; sadece ben başarılı oldum."

"Onlar pek de sizin kontrolünüz altındaymış gibi görünmüyorlar Majesteleri."

"Öyle mi?" diye sordu Jastes. "Peki ya seni buldukları zaman parçaladılar mı? Spor olsun diye seni yumruklayarak öldürdüler mi? Seni bir sopaya geçirip ateşlerinden birinin üzerinde kızarttılar mı? Hayır. Onlar bu şeyleri yapmıyorlar çünkü *ben* onlara aksini emrettim. Bu fazla bir şeymiş gibi görünmüyor olabilir Terrisli, ama güven bana; bu kolosslar için çok büyük itaatkârlık ve kontrol işareti."

"Uygarlık büyük bir başarı değildir Majesteleri."

"Sabrımı taşırma Terrisli!" diye tersledi Jastes, bir elini saçından geride kalanların arasından geçirerek. "Biz burada kolosslardan bahsediyoruz, onlardan çok fazla bir şey bekleyemeyiz."

"Ve siz de onları Luthadel'e mi getiriyorsunuz?" diye sordu Sazed. "Lord Hükümdar bile bu yaratıklardan korkardı Majesteleri. Onları şehirlerden uzak tutardı. Siz ise onları bütün Son İmparatorluk'taki en yoğun nüfuslu yere getirdiniz!"

"Anlamıyorsun," dedi Jastes. "Ben barış önerilerini denedim ama kimse bir ordun ya da paran olmazsa dinlemiyor. Eh, bende biri var ve kısa süre sonra öbürü de olacak. Elend'in o atiyum zulasının üstünde oturduğunu biliyorum ve ben sadece onunla... bir ittifak yapmak için geldim."

"Şehrin kontrolünü sizin alacağınız bir ittifak mı?"

"Hah!" dedi Jastes elini sallayarak. "Elend Luthadel'i kontrol etmiyor; o sadece daha güçlü birilerinin gelmesini bekleyen bir vekil. O iyi bir adam, ama saf bir idealist. Tahtını orduların birine ya da öbürüne kaptıracak ve ben de ona Cett ya da Straff'ın yapacaklarından çok daha iyi bir anlaşma önereceğim, orası kesin."

Cett? Straff? Genç Venture başını ne tür bir belaya sokmuş? Sazed başını olumsuzca salladı. "Her nedense ben 'daha iyi bir anlaşmanın' kolossların kullanımını içerebileceğinden şüphe ediyorum Majesteleri."

Jastes'ın yüzü asıldı. "Sen epey ukalasın Terrisli. Sen, bütün halkın, dünyadaki aksaklıkların bir işaretisiniz. Ben eskiden Terris halkına saygı duyardım. İyi bir hizmetkâr olmakta utanılacak bir şey yok."

"Çoğu zaman gurur duyulacak bir şey de yoktur," dedi Sazed. "Ama tavrımdan dolayı özür dilerim Majesteleri. Bu Terris bağımsızlığının bir göstergesi değil. Ben yorumlarımda her zaman fazla özgür olmuşumdur, diye düşünüyorum ben. Ben hiçbir zaman vekilharçların en iyilerinden olmadım." *Ya da Sırdaşlar'ın en iyilerinden*, diye ekledi kendi kendine.

"Hah!" dedi Jastes tekrar volta atmaya geri dönerken.

"Majesteleri," dedi Sazed. "Luthadel'e doğru yoluma devam etmeliyim. İlgilenmem gereken... olaylar var. Benim halkım hakkında ne düşünürseniz düşünün ama dürüst olduğumuzu biliyor olmalısınız. Benim yaptığım iş politikanın ve savaşların, tahtların ve orduların ötesinde. Bu tüm insanoğlu için önemli."

"Âlimler her zaman öyle şeyler söyler," dedi Jastes. Durakladı. "Elend de her zaman öyle şeyler söylerdi."

"Ne olursa olsun, benim ayrılmama izin verilmesi gerekiyor," diye devam etti Sazed. "Özgürlüğümün karşılığında eğer isterseniz sizin için Majesteleri Kral Elend Venture'ya bir haber iletebilirim."

"Ben kendim de ne zaman istersem bir haberci gönderebilirim!"

"Ve sizi kolosslardan koruyacak adam sayısını bir azaltır mısınız?" dedi Sazed.

Jastes sadece biraz durakladı.

Ah, o zaman onlardan biraz da olsun korkuyor. İyi. En azından tamamen delirmemiş.

"Ben yoluma devam *edeceğim* Majesteleri," dedi Sazed. "Kibirli olmak niyetinde değilim ama sizin esir tutacak kaynaklara sahip olmadığınızı görebiliyorum. Benim gitmeme izin verebilir, ya da beni kolosslara verebilirsiniz. Ancak ben olsam, onların insan öldürme huyu edinmelerine izin vermekte temkinli davranırdım."

Jastes ona dik dik baktı. "İyi," dedi. "O zaman şu haberi ilet. Elend'e de ki, onun benim geldiğimi bilip bilmemesi umurumda değil, ona bizim sayımızı vermen bile umurumda değil. Ama doğru bildiğinden emin ol! Benim bu orduda yirmi binden fazla kolossum var. O benimle savaşamaz. O diğerleriyle de savaşamaz. Ama eğer o şehir duvarları benim olsaydı... eh, onun için diğer iki orduya da engel olabilirdim. Ona mantıklı olmasını söyle. Eğer atiyumu teslim ederse, Luthadel'i elinde tutmasına bile izin vereceğim. Biz komşu olabiliriz. Müttefik."

Bir tanesi paradan, diğeri de sağduyudan yoksun müttefikler, diye düşündü Sazed. "Pekâlâ Majesteleri. Elend ile konuşacağım. Ancak eşyalarımın geri verilmesi gerek."

Kral kızgınlık içinde bir elini salladı ve Sazed de çekildi, öncü muhafız tekrar kralın odasına girerek emirlerini alırken sessizce bekledi. Askerlerin hazırlanma-

sını beklerken, neyse ki torbası ona geri verilmişti, Sazed Jastes'ın söylediklerini düşündü. *Cett ya da Straff*. Şehrini elinden almak için Elend'in üzerine üşüşmekte olan kaç tane kuvvet vardı?

Sazed çalışmak için sessiz bir yer istiyorduysa, görünüşe göre gitmek için yanlış yönü seçmişti.

Ben işaretleri fark etmeye başlamadan önce birkaç yıl geçmişti. Kehanetleri biliyordum, ne de olsa Terrisli bir Cihanelçisiyim. Ama öte yandan, hepimiz dindar insanlar değiliz. Bazılarımız, örneğin benim gibi, başka konularla daha ilgiliyiz. Ancak Alendi ile geçen zamanım boyunca, Beklenti'ye daha fazla merak salmaktan kendimi alamamıştım. İşaretlere o kadar iyi uyuyormuş gibi görünüyordu ki.

20

"BU TEHLİKELİ OLACAK MAJESTELERİ," DEDİ Dockson.

"Bu bizim tek seçeneğimiz," dedi Elend. Masasının arkasında ayakta duruyordu, masa çoğu zaman olduğu gibi kitaplarla tıklım tıklımdı. Çalışma odasının penceresi Elend'i arkadan aydınlatıyor ve renkleri beyaz üniformasının sırtına düşerek onu ışıltılı bir bordoya boyuyordu.

O *kıyafetin içinde kesinlikle daha saygın görünüyor*, diye düşündü Vin, Elend'in yumuşak okuma koltuğunda oturmuş, OreSeur da yanında yerde sabırlı bir şekilde yatarken. Vin hâlâ Elend'deki değişimler konusunda ne düşüneceğinden emin değildi. Değişikliklerin büyük ölçüde görsel olduğunu biliyordu, yeni elbiseler, yeni saç tıraşı; ama değişen başka şeyler de varmış gibi görünüyordu. Konuştuğu zaman daha dik duruyordu ve daha otoriterdi. Hatta kılıç ve değnek eğitimi bile alıyordu.

Vin Tindwyl'e bir göz attı. Ağırbaşlı Terrisli odanın arka tarafındaki sert bir sandalyede oturmuş, toplantıyı izliyordu. Kusursuz bir duruşu vardı ve renkli eteği ve bluzunun içinde leydilere yakışır şekilde oturuyordu. Vin'in şu anda yapmakta olduğu gibi bacaklarını altında toplamış olarak oturmuyordu ve hiçbir zaman pantolon giymezdi.

Onun ne özelliği var? diye düşündü Vin. *Ben Elend'i kılıç çalışması yapması için ikna etmeye çalışarak bir yıl harcadım. Tindwyl geleli bir ay bile olmadı ve daha şimdiden ona antrenman yaptırmaya başladı.*

Vin neden kendini gücenik hissediyordu? Elend o kadar da fazla değişmezdi, değil mi? Vin içindeki bu yeni kendine güvenli, iyi giyimli, savaşçı kral hakkında endişe eden, onun Vin'in âşık olduğu adamdan farklılaşacağından korkan küçük parçanın sesini kesmeye çalıştı.

Ya artık onun Vin'e ihtiyacı kalmazsa?

Elend; Ham, Dox, Clubs ve Breeze ile konuşmaya devam ederken, Vin koltuğunun içinde biraz daha büzüldü.

"El, eğer düşman kampının içine girecek olursan seni korumayı başaramayacağımızı sen de biliyorsun," dedi Ham.

"Beni burada da koruyabileceğinizden emin değilim Ham," dedi Elend. "Neredeyse duvarların dibine kamp kurmuş iki ordu varken değil."

"Doğru," dedi Dockson. "Ama o kampa girerseniz tekrar çıkamayacağınızdan endişe ediyorum."

"Sadece eğer başarısız olursam," dedi Elend. "Eğer plana uyar, babamı onun müttefikleri olduğumuza ikna edebilirsem, benim geri dönmeme izin verir. Gençliğimde sosyetede politika yapmakla çok fazla zaman harcamamıştım. Ancak, yapmayı öğrenmiş *olduğum* bir şey varsa, babamı manipüle etmekti. Ben Straff Venture'yi tanıyorum ve onu yenebileceğimi de biliyorum. Dahası, o benim ölmemi istemiyor."

"Bundan emin olabilir miyiz?" diye sordu Ham çenesini ovuşturarak.

"Evet," dedi Elend. "Ne de olsa, Cett'in aksine o benim peşimden suikastçılar göndermedi. Bu mantıklı. Straff'ın Luthadel'in kontrolünü bırakabileceği kendi oğlundan daha iyi kim var? O beni kontrol edebileceğini düşünüyor, beni Luthadel'i ona vermeye zorlayabileceğini varsayacaktır. Buna oynarsam, onu Cett'e saldırtmayı başarabilirim."

"Haksız sayılmaz..." dedi Ham.

"Evet," dedi Dockson. "Ama Straff'ın sizi esir alarak Luthadel'e zorla girmeye çalışmasını ne engelleyecek?"

"Hâlâ arkasında Cett olacak," dedi Elend. "Eğer Straff bizimle savaşırsa adam kaybeder, çok fazla adam, ve arkasını saldırıya açık bırakır."

"Ama elinde sen olacaksın güzel kardeşim," dedi Breeze. "Luthadel'e saldırması gerekmez, bizi teslim olmaya zorlayabilir."

"Bunun olmasındansa beni ölüme terk edeceksiniz, emirleriniz böyle," dedi Elend. "Ben Parlamento'yu işte bu yüzden kurdum. Onun yeni bir kral seçme yetkisi var."

"Ama neden?" diye sordu Ham. "Bu riske neden giriyorsun El? Biraz daha bekleyelim ve Straff'ı seninle daha tarafsız bir yerde buluşmaya ikna edip edemeyeceğimize bakalım."

Elend içini çekti. "Beni dinlemeniz *gerek* Ham. Kuşatma olsun ya da olmasın, biz burada öylece oturamayız. Beklersek ya aç kalacağız, ya da o ordulardan bir tanesi duvarlarımızı ele geçirdikten sonra hemen geri dönüp düşmanlarına karşı kendini savunma umuduyla kuşatmayı kaldırarak bize saldıracak. Bu o kadar kolay

olmayacak, ama olabilir. Ve *olacak* da, *eğer* kralları birbirlerine karşı kışkırtmaya başlamazsak."

Odaya sessizlik çöktü. Diğerleri yavaşça Clubs'a doğru döndü, o da başıyla onayladı. O katılıyordu.

İyi iş çıkardın Elend, diye düşündü Vin.

"Birisinin gidip babamla görüşmesi gerek," dedi Elend. "Ve o kişi de ben olmalıyım. Straff benim bir aptal olduğumu düşünüyor, o yüzden de onu bir tehdit oluşturmadığıma ikna edebilirim. Sonra da gidip Cett'i onun tarafında olduğuma ikna edeceğim. En sonunda onlar, ikisi de kendi tarafında olduğumuzu düşünerek, birbirlerine saldırdıkları zaman, biz geri çekilecek ve onları sonuna kadar savaşmaya zorlayacağız. Kazananın şehri bizim elimizden almaya yetecek kadar kuvveti kalmayacak!"

Ham ve Breeze başlarını sallayarak onayladılar. Ancak Dockson kendi başını olumsuzca salladı. "Plan teoride iyi ama düşman kampının içine korunmasız olarak gitmek? Bu aptalca görünüyor."

"Bak şimdi," dedi Elend. "Ben bunun bizim avantajımıza olduğunu düşünüyorum. Babam kontrol ve egemenliğe güçlü bir şekilde inanır. Eğer onun kampının içine kendi ayağımla girersem, ona gerçekte üzerimde otoritesinin olduğunu kabul ettiğimi söylüyor olacağım. Zayıf görüneceğim ve o da beni ne zaman isterse ortadan kaldırabileceğini varsayacak. Bu bir risk, ama eğer ben bunu yapmazsam *öleceğiz*."

Adamlar bakıştı.

Elend biraz daha dik durdu ve yanlarındaki ellerini yumruk yaptı. Gergin olduğu zaman bunu hep yapardı.

"Korkarım ki bu bir tartışma değil," dedi Elend. "Ben kararımı verdim."

Böyle bir ilanı kabul etmezler, diye düşündü Vin. Çete bağımsız bir gruptu.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde, hiçbirisi itiraz etmedi.

Dockson en sonunda başıyla onayladı. "Pekâlâ Majesteleri," dedi. "Tehlikeli bir çizginin üzerinde yürümeniz; Straff'ın bizim desteğimize güvenebileceğine inanmasını sağlamanız ama ayrıca onu bize canı istediği zaman ihanet edebileceğine de ikna etmeniz gerekecek. Onun bizim askeri gücümüzü isterken, irade gücümüzü ise görmezden gelmesini sağlamanız lâzım."

"Ve bunu, bizim iki tarafı da oyaladığımızı fark etmesine izin vermeden yapman gerekecek," diye ekledi Breeze.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Ham. "Gerçekten, Elend?"

Elend başını sallayarak onayladı. "Yapabilirim Ham. Bu son yıl boyunca politikada çok daha geliştim." Sözleri kendine güvenli bir şekilde söylüyordu, gerçi Vin yumruklarının hâlâ sıkılı olduğunu fark etmişti. *Bunu yapmamayı öğrenmesi gerekecek.*

"Sen, politikadan anlıyor olabilirsin," dedi Breeze. "Ama *bu* dolandırıcılık. Kabul et dostum, sen berbat bir şekilde dürüstsün; her zaman skaaların haklarını nasıl savunacağın hakkında falan konuşuyorsun."

"Bak şimdi, sen adil davranmıyorsun," dedi Elend. "Dürüstlük ve iyi niyetlilik tamamıyla farklı şeylerdir. Yahu, ben de herhangi bir adam kadar üçkâğıtçı..." Durakladı. "Neden bu konuyu tartışıyorum? Yapılması gereken şeyi kabul ettik ve bunu yapanın da ben olmam gerektiğini biliyoruz. Dox, babama bir mektup yazdırabilir misin? Onu ziyaret etmekten mutluluk duyacağıma işaret et. Aslında..."

Elend duraklayarak Vin'e bir göz attı. Sonra da devam etti. "Aslında, ona Luthadel'in geleceğini tartışmak ve de onu çok özel bir kişiyle tanıştırmak istediğimi söyle."

Ham kıs kıs güldü. "Ah, hiçbir şey babayla tanıştırmak için bir kızı evine getirmeye benzemez."

"Özellikle de o kız, hasbelkader Merkez Salahiyet'teki en tehlikeli Allomanser ise," diye ekledi Breeze.

"Straff'ın onun gelmesine izin vereceğini düşünüyor musunuz?" dedi Dockson.

"Eğer vermezse anlaşma yok," dedi Elend. "Onun bunu anlayacağından emin ol. Ne olursa olsun, ben onun gerçekten kabul edeceğini düşünüyorum. Straff'ın beni hafife almak gibi bir alışkanlığı var, büyük olasılıkla da boşuna değil. Ancak bahse girerim ki aynı görüşü Vin'i de kapsayacaktır. O Vin'in de herkesin söylediği kadar iyi olmadığını varsayacaktır."

"Straff'ın kendi Sissoylusu var," diye ekledi Vin. "Onu korumak için. Elend'in de beni getirebilmesi adil olacaktır. Ve eğer ben orada olursam, bir şeyler yanlış giderse Elend'i oradan çıkarabilirim."

Ham tekrar kıs kıs güldü. "Vin'in omzunun üstüne atılmış olarak geri getirilmek; bu büyük olasılıkla pek de saygıdeğer bir dönüş olmayacaktır."

"Ölmekten iyidir," dedi Elend, belli ki iyi huylu davranmaya çalışıyordu ama aynı anda hafifçe kızarmıştı da.

Beni seviyor ama o hâlâ bir erkek, diye düşündü Vin. O *sadece normal bir insanken ben bir Sissoylu olmakla onun gururunu kaç kere incittim? Daha az önemli bir adam asla bana âşık olmazdı.*

Ama o koruyabileceğini hissettiği bir kadını hak etmez mi? Bir... kadına daha fazla benzeyen bir kadını?

Vin tekrar koltuğunda büzülerek, koltuğun yumuşaklığının içinde sıcaklık aradı. Ancak bu Elend'in çalışma koltuğuydu, o burada okurdu. Elend ayrıca onun ilgi alanlarını da paylaşan birini, okumayı bir angarya olarak görmeyen bir kadını hak etmez miydi? Zekice politik teorileri hakkında konuşabileceği bir kadını?

Neden son zamanlarda ilişkimiz hakkında bu kadar çok düşünüyorum? diye düşündü Vin.

Biz onların dünyasına ait değiliz, demişti Zane. *Bizim ait olduğumuz yer burası, sislerin içi.*

Sen onlara ait değilsin...

"Benim değinmek istediğim başka bir şey vardı Majesteleri," dedi Dockson. "Parlamento ile görüşmelisiniz. Sizinle konuşabilmek için sabırsızlanıyorlar, Luthadel'de dolaşan sahte sikkeler ile ilgili bir şeyler vardı."

"Şu anda gerçekten de şehir işleri için zamanım yok," dedi Elend. "Parlamento'yu oluşturmuş olmamın birincil nedeni de onların bu türden meselelerle ilgilenebilmeleriydi. Onlara bir haber gönder, de ki ben onların yargısına güveniyorum. Benim adıma özür dile ve şehrin savunmasıyla ilgilenmekte olduğumu açıkla. Gelecek haftaki Parlamento toplantısına yetişmeye çalışacağım."

Dockson başıyla onaylayarak kendisine bir not karaladı. "Gerçi bu da göz önüne alınması gereken bir şey," diye belirtti. "Straff ile buluşarak, Parlamento'nun üzerindeki kontrolünüzden vazgeçmiş olacaksınız."

"Bu resmi bir müzakere değil," dedi Elend. "Sadece gayrı resmi bir görüşme. Benim önceki önergem hâlâ geçerli olacak."

"Dürüst olmak gerekirse Majesteleri," dedi Dockson. "Ben *onların* bunu bu şekilde göreceklerini hiç zannetmiyorum. Siz müzakereyi yapmaya karar verene kadar, ellerinden hiçbir şey gelmeyecek olması yüzünden ne kadar kızgın olduklarını siz de biliyorsunuz."

"Biliyorum," dedi Elend. "Ama risk almaya değer. Straff ile görüşmek *zorundayız*. Bunu yaptıktan sonra da ben, umuyorum ki iyi haberler ile Parlamento'ya geri dönebilirim. O noktada, koşulun yerine getirilmemiş olduğu konusunda tartışabilirim. Şu an için ise buluşmayı gerçekleştireceğiz."

Gerçekten de daha kararlı, diye düşündü Vin. *O değişiyor...*

Böyle şeyler düşünmeyi kesmek zorundaydı. Bunun yerine başka bir şeyin üstüne odaklandı. Konuşma Elend'in Straff'ı oyuna getirmesinin ayrıntılarına doğru döndü, çete üyelerinin her biri Elend'e başarılı bir şekilde dolandırıcılık yapma konusunda tüyolar veriyordu. Ancak Vin kendisini onları izler, kişiliklerinde çelişkiler arar, herhangi bir tanesinin casus kandra olup olmadığına karar vermeye çalışırken buldu.

Clubs normalden bile daha mı sessiz duruyordu? Dikiz'in konuşma tarzındaki değişiklik giderek olgunlaşması yüzünden miydi, yoksa kandranın onun şivesini taklit etmekte zorlanmasından mı? Ham biraz fazla mı neşeliydi? Ayrıca o küçük felsefi bulmacalarına da eskisi kadar fazla odaklanmıyormuş gibi görünüyordu. Bu artık daha ciddi olduğu için miydi, yoksa kandra onu düzgün bir şekilde nasıl taklit edeceğini bilmediği için mi?

Bir faydası yoktu. Eğer fazla düşünecek olursa, Vin herkeste görünüşte çelişkiler olduğunu fark edebiliyordu. Öte yandan, aynı zamanda hepsi de kendileriymiş gibi görünüyorlardı. İnsanlar kolaylıkla basit kişilik özelliklerine indirgenemeyecek kadar karmaşıktı. Ayrıca, kandra iyi olacaktı, çok iyi. Başkalarını taklit etme sanatında bir ömürlük tecrübesi olacaktı ve büyük olasılıkla da buraya sızmayı uzun bir süredir planlamıştı.

O zaman iş Allomansi'ye dayanıyordu. Ancak kuşatmayla ilgili bütün etkinlikleri ve Zifir hakkındaki araştırmaları arasında, Vin arkadaşlarını test etmek için bir fırsat bulamamıştı. Bunu düşünürken, zaman darlığının zayıf bir bahane olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. İşin doğrusu Vin büyük olasılıkla çeteden bir kişinin, Vin'in ilk arkadaşlarından birinin, bir hain olması düşüncesi fazlasıyla üzücü olduğu için kendisini bu kadar fazla oyalamıştı.

Bunu aşması gerekiyordu. Eğer grubun içinde gerçekten de bir casus varsa, bu onların sonu olurdu. Eğer düşman krallar Elend'in planladığı numaraları öğrenecek olursa...

Bunu aklında tutarak tereddütlü bir şekilde tunç yaktı. Anında Breeze'den gelmekte olan bir Allomantik titreşim hissetti; sevgili, iflah olmaz Breeze. Allomansi'de o kadar iyiydi ki, Vin bile zamanın çoğunda onun dokunuşunu fark edemezdi; ama Breeze gücünü kullanma konusunda saplantılıydı da.

Ancak şu anda bunu Vin'in üzerinde kullanmıyordu. Vin gözlerini kapatarak odaklandı. Bir zamanlar, uzun zaman önce, Marsh onu incelikli bir sanat olan, Allomantik titreşimleri okumak için tunç kullanma konusunda eğitmeye çalışmıştı. Vin onun başlattığı görevin ne kadar büyük bir şey olduğunun farkına o zaman varmamıştı.

Bir Allomanser metal yaktığı zaman, sadece tunç yakmakta olan başka bir Allomanser tarafından hissedilebilecek görünmez, davul gibi bir ritim yayardı. Bu titreşimlerin ritmi, vuruşların hızı, "çıkardıkları ses" tam olarak hangi metalin yakılmakta olduğunu söylerdi.

Pratik gerektirirdi ve zordu, ama Vin titreşimleri okuma konusunda gittikçe iyileşiyordu. Odaklandı. Breeze pirinç yakıyordu, içsel zihinsel İtici metal. Ve...

Vin daha da fazla odaklandı. Üzerinden akan, her titreşiminin içinde ikili *güm-güm* temposu bulunduran bir deseni hissedebiliyordu. Bunlar Vin'in sağ tarafına doğru yönelmiş gibi geliyordu. Titreşimler başka bir şeyin de üzerinden akıyordu, onları içine emmekte olan bir şeyin.

Elend. Breeze Elend'in üzerine odaklanmıştı. Şu anki tartışma göz önüne alındığı zaman şaşırtıcı değildi. Breeze her zaman etkileştiği insanları İtiyordu.

Tatmin olan Vin arkasına yaslandı. Ama sonra durakladı. *Marsh tunçta çoğu kişinin düşündüğünden çok daha fazlasının olduğunu ima etmişti. Acaba...*

Ona baktıklarında hareketlerini garip bulacakları gerçeğini görmezden gelerek, gözlerini sıkı sıkı kapattı ve tekrar Allomantik titreşimlere odaklandı. Tuncu harlayarak o kadar fazla konsantre oldu ki, başı ağrıyacakmış gibi hissediyordu. Vuruşlarda bir... titreşim vardı. Ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Odaklan! dedi kendi kendisine. Ancak titreşimler daha fazla bilgi vermeyi reddettiler.

Peki, diye düşündü. *Ben de hile yaparım.* Neredeyse her zaman azıcık bir miktarını yanık tuttuğu kalayını söndürdü, sonra da içine uzanarak on dördüncü metali yaktı. Duralümin.

Allomantik titreşimler o kadar yüksek... o kadar güçlü bir hâle geldi ki, Vin titreşimlerin onu sarstığını hissettiğine yemin edebilirdi. Hemen yanına yerleştirilmiş olan devasa bir davuldan gelen bir tempo gibi gümbürdüyorlardı. Ama Vin onlardan bir şeyi seçebilmişti.

Kaygı, gerginlik, endişe, güvensizlik, kaygı, gerginlik, endişe...

Sonra gitmişti, tuncu tek bir devasa güç patlaması ile tükenmişti. Vin gözlerini açtı, odada OreSeur'un dışında hiç kimse ona bakmıyordu.

Kendisini tükenmiş hissediyordu. Az önce tahmin ettiği baş ağrısı şimdi bütün gücüyle geldi, artık kurtulmuş olduğu davulun küçük kardeşi gibi kafasının içinde zonkluyordu. Ancak titreşimlerden elde etmiş olduğu bilgiye tutundu. Bu kelimeler hâlinde değil, duygular hâlinde gelmişti; kaygı, gerginlik, endişe. Vin'in ilk korkusu Breeze'in bu duyguları yarattığıydı. Ancak Vin anında Breeze'in bir Teskinci olduğunu hatırladı. Eğer o duyguların üzerine odaklanıyorsa, bunlar onun *köreltmekte* olduğu duygular olurdu. Güçlerini Teskin ederek ortadan kaldırmakta kullandığı duygular.

Vin ona ve Elend'e baktı. *Ya... o Elend'i daha kendine güvenli yapıyor!* Eğer Elend biraz daha dik duruyorsa, bu Breeze sessizce yardım ediyor, kaygı ve endişeyi Teskin edip alıyor olduğu içindi. Ve Breeze bunu tartışır ve her zamanki alaylı yorumlarını yaparken bile sürdürüyordu.

Vin baş ağrısını görmezden gelerek yepyeni bir takdir hissiyle toplu adamı inceledi. O her zaman Breeze'in çetedeki konumunu biraz merak etmişti. Diğer üyelerin hepsi, bir yere kadar, idealistlerdi. Clubs bile, huysuz dış görünüşünün altında, Vin'e her zaman tamamıyla iyi bir adam gibi gelmişti.

Breeze farklıydı. Manipülatif, biraz da bencil; Breeze çeteye gerçekten de skaalara yardım etmek istediği için değil, işin zorluğu için katılmış gibi görünürdü. Ama Kelsier her zaman çetesini dikkatli bir şekilde seçmiş olduğunu, adamlarını sadece yetenekleri yüzünden değil, ahlâkları yüzünden topladığını iddia etmişti.

Belki aslında Breeze de bir istisna değildi. Vin onun uçarı bir şeyler söylerken değneğini Ham'e uzatışını izledi. Ama öte yandan, içten içe Breeze tamamen farklıydı.

Sen iyi bir adamsın Breeze, diye düşündü Vin kendi kendine gülümserken. *Sadece bunu gizlemek için elinden geleni yapıyorsun.*

Ve o taklitçi de değildi. Vin elbette bunu daha önceden de biliyordu; Breeze kandra vücudunu değiştirdiği zaman şehirde değildi. Ama elinde ikinci bir doğrulamanın olması, Vin'in sırtındaki yükün ufacık bir parçasını kaldırmıştı.

Keşke diğerlerinin bazılarını da eleyebilseydi.

Elend toplantıdan sonra çeteye iyi geceler diledi. Dockson onun istediği mektupları yazmaya, Ham güvenliği gözden geçirmeye gitti, Clubs askerleri eğitmeye geri döndü ve Breeze de Elend'in ilgisizliği konusunda Parlamento'yu yatıştırmak için gitti.

Vin de ona bir bakış atıp, sonra Tindwyl'e ters ters bakarak çalışma odasından dışarı süzüldü. *Hâlâ ondan şüpheleniyorsun, hı?* diye düşündü Elend eğlenerek. Ona rahatlatıcı bir başını salladı ve Vin birazcık kızgın gibi görünerek yüzünü astı. Elend onun kalmasına izin verirdi ama... eh, Tindwyl'le yüzleşmek tek başınayken de yeteri kadar utanç vericiydi.

Vin odadan çıktı, kandra kurt köpeği de yanındaydı. *Görünüşe göre yaratığı gittikçe daha da bağlanıyor*, diye düşündü Elend tatmin ile. Birilerinin Vin'e göz kulak olduğunu bilmek iyiydi.

Vin arkasından kapıyı kapattığında Elend omzunu ovuşturarak içini çekti. Kılıç

ve değnek eğitimi yaparak geçen birkaç hafta onu epey bir hırpalamıştı ve vücudu bereliydi. Acısını belli etmemeye çalışıyordu, ya da daha doğrusu Tindwyl'in onun acısını belli ettiğini görmesine engel olmaya çalışıyordu. *En azından ben öğrenmekte olduğumu kanıtladım*, diye düşündü Elend. *Bugün ne kadar iyi iş çıkardığımı görmüş olması gerek.*

"Ee?" diye sordu.

"Siz bir utanç kaynağısınız," dedi Tindwyl sandalyesinin önünde dikilerek.

"Hep öyle diyorsun," dedi Elend bir kitap yığınını toplamak için giderken. Tindwyl onun hizmetkârların çalışma odasını temiz tutmalarına izin vermesi gerektiğini söylemişti, bu Elend'in her zaman direnç göstermiş olduğu bir şeydi. Kâğıt ve kitaplar karmaşası ona doğru geliyordu ve kesinlikle başka birisinin onları oynatmasını istemezdi.

Ancak Tindwyl orada dikilmiş ona bakarken, dağınıklık konusunda kendini utanmış hissetmemek zordu. Yığının üzerine bir kitap daha koydu.

"Muhakkak ne kadar iyi iş çıkardığımı görmüşsündür," dedi Elend. "Onların Straff'ın kampına gitmeme izin vermelerini sağladım."

"Siz kralsınız Elend Venture," dedi Tindwyl kollarını kavuşturarak. "Kimse sizin herhangi bir şeyi yapmanıza 'izin vermez'. Davranış konusunda ilk değişikliğin kendinizde olması gerekiyor;, sizi takip edenlerin müsaadesine ya da onayına ihtiyacınız olduğunu düşünmeyi bırakmalısınız."

"Bir kralın vatandaşlarının rızası ile önderlik etmesi gerekir," dedi Elend. "Ben bir diğer Lord Hükümdar olmayacağım."

"Bir kralın güçlü olması gerekir," dedi Tindwyl kesinlikle. "Verilen tavsiyeleri dinler ama sadece kendisi onları istediği zaman. Son kararın danışmanlarına değil, kendisine ait olduğunu açıkça ortaya koyar. Danışmanlarınızın üzerinde daha fazla kontrolünüz olmalı. Eğer onlar size saygı göstermiyorsa, o zaman düşmanlarınız da göstermez; ve kitleler de asla göstermeyecek."

"Ham ve diğerleri bana saygı gösteriyor."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı.

"Gösteriyor!"

"Size nasıl hitap ediyorlar?"

Elend omzunu silkti. "Onlar benim arkadaşlarım. Benim adımı kullanıyorlar."

"Ya da yakın bir benzerini. Değil mi, *'El'*?"

Elend yığının üzerine son bir kitap daha koyarken kızardı. "Arkadaşlarımı bana unvanımla hitap etmeye zorlamamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedi Tindwyl. "Özellikle de toplum içinde. Size 'Majesteleri' ya da en azından 'lordum' diye hitap etmeliler."

"Ham'in bundan çok memnun kalacağından şüpheliyim," dedi Elend. "Onun otorite ile ilgili bazı sorunları var."

"Atlatacak," dedi Tindwyl bir parmağını bir kitaplık boyunca gezdirirken. Elend'in ucunda toz olduğunu bilmesi için Tindwyl'in parmağını kaldırıp göstermesi gerekmiyordu.

"Peki ya sen?" diye meydan okudu Elend.

"Ben mi?"

"Sen bana 'Elend Venture' diyorsun, 'Majesteleri' değil."

"Ben farklıyım," dedi Tindwyl.

"Eh, bunun için bir sebep görmüyorum. Bundan sonra sen de bana 'Majesteleri' diyeceksin."

Tindwyl sinsice gülümsedi. "Pekâlâ Majesteleri. Artık yumruklarınızı açabilirsiniz. Onun üzerinde çalışmanız lâzım, bir devlet adamının gerginliğine işaret eden görsel ipuçları vermemesi gereklidir."

Elend aşağıya bir göz atarak ellerini gevşetti. "Pekâlâ."

"Ayrıca, hâlâ konuşmanızı çok fazla dolandırıyorsunuz," diye devam etti Tindwyl. "Bu sizin ürkek ve çekingen görünmenize neden oluyor."

"Onun da üzerinde çalışıyorum."

"Gerçekten de bunu demek istemiyorsanız özür dilemeyin," dedi Tindwyl. "Ve bahane de bulmayın. Sizin onlara ihtiyacınız yok. Bir lider çoğu zaman sorumluluğu ne kadar iyi taşıdığı ile değerlendirilir. Kral olarak, krallığınızda gerçekleşen her şey, eylemi kim yapmış olursa olsun, sizin suçunuzdur. Depremler ya da fırtınalar gibi kaçınılmaz olaylar için bile sorumlusunuz."

"Ya da ordular," dedi Elend.

Tindwyl başıyla onayladı. "Ya da ordular. Bu gibi şeylerle başa çıkmak sizin sorumluluğunuz ve, eğer bir şeyler yanlış gidecek olursa, sizin suçunuzdur. Bunu kabul etmek zorundasınız."

Elend bir kitabı kaldırırken başıyla onayladı.

"Şimdi, suçluluk hakkında konuşalım," dedi Tindwyl geri oturarak. "Temizlik yapmayı kesin. Bu bir kral için uygun bir iş değil."

Elend içini çekerek kitabı geri bıraktı.

"Suçluluk bir krala yakışmaz," dedi Tindwyl. "Kendinize acımayı bırakmak zorundasınız."

"Sen daha demin bana krallıkta olan her şeyin benim suçum olduğunu söyledin!"

"Öyle."

"O zaman nasıl suçlu *hissetmem*?"

"Hareketlerinizin en iyisi olduğu konusunda kendinize güvenmeniz gerekiyor," diye açıklama yaptı Tindwyl. "İşler ne kadar kötü olursa olsun, siz olmasaydınız daha da kötü olacaklarını bilmeniz gerek. Bir felaket olduğunda, sorumluluğu üzerinize alırsınız ama üzülmez ya da bunalmazsınız. Siz bu lükse sahip değilsiniz, suçluluk daha düşük seviyeli adamlar içindir. Sizin sadece beklenilen şeyi yapmanız gerekir."

"Yani?"

"Her şeyi daha iyi hâle getirmek."

"Harika," dedi Elend düz bir şekilde. "Ya başarısız olursam?"

"O zaman sorumluluğu kabul eder ve her şeyi ikinci denemede daha iyi hâle getirirsiniz."

Elend gözlerini devirdi. "Peki, ya hiçbir zaman işleri daha iyi hâle getiremezsem? Ya ben gerçekten de kral olmak için en iyi adam değilsem?"

"O zaman kendinizi konumdan uzaklaştırırsınız," dedi Tindwyl. "Tercih edilen yöntem intihardır; elbette bir varisiniz olduğunu varsayarsak. İyi bir kral halef konusunda karışıklık çıkarmaması gerektiğini bilir."

"Elbette," dedi Elend. "Yâni sen diyorsun ki, ben direkt kendimi öldürmeliyim."

"Hayır. Ben size kendinizle gurur duymanızı söylüyorum Majesteleri."

"Kulağa öyle gelmiyor. Her gün bana ne kadar kötü bir kral olduğumu ve halkımın da bu yüzden acı çekeceğini söylüyorsun! Tindwyl, ben bu konum için en iyi adam *değilim*. O kendisini Lord Hükümdar'a öldürttü."

"Bu kadarı yeter!" diye azarladı Tindwyl. "İnanın ya da inanmayın Majesteleri, bu konum için en iyi insan *sizsiniz*."

Elend homurdandı.

"Siz en iyisisiniz, çünkü taht şimdi sizin elinizde," dedi Tindwyl. "Vasat bir kraldan daha kötü bir şey varsa, o da kaostur; ki tahtı *siz* almış olmasaydınız, bu krallıkta kaos yaşanacaktı. Her iki taraf da, asiller ve skaalar, sizi kabul ediyor. Size inanmıyor olabilirler ama sizi kabul ediyorlar. Şimdi tahttan çekilir, ya da hatta kazara ölürseniz kargaşa, çöküş ve yıkım olacak. Kötü eğitilmiş olun ya da olmayın, zayıf karakterli olun ya da olmayın, alay konusu olun ya da olmayın, bu ülkenin sahip olduğu tek şey sizsiniz. Siz *Kralsınız* Elend Venture."

Elend durakladı. "Ben... kendimi daha iyi hissetmemi sağlayıp sağlamadığından emin değilim Tindwyl."

"Bu..."

Elend bir elini kaldırdı. "Evet biliyorum. Konu benim nasıl hissettiğim değil."

"Sizin suçluluk duyacak zamanınız yok. Kral olduğunuzu kabul edin, bunu değiştirmek için yapıcı olan hiçbir şey yapamayacağınızı kabul edin ve sorumluluğu kabul edin. Ne yaparsanız yapın, kendinize güvenin; çünkü eğer burada olmasaydınız, kaos olurdu."

Elend başını sallayarak onayladı.

"Kibir, Majesteleri," dedi Tindwyl. "Başarılı liderlerin hepsinin ortak bir özelliği vardır; onlar alternatiflerinden daha iyi iş çıkaracaklarına inanırlar. Alçakgönüllülük sorumluluğunuzu ve görevinizi düşünürken iyidir ama iş karar vermeye geldiği zaman, kendinizi sorgulamamak zorundasınız."

"Denerim."

"Güzel," dedi Tindwyl. "Şimdi, belki de başka bir konuya geçebiliriz. Söyleyin bana, neden o kızla evlenmediniz?"

Elend kaşlarını çattı. *Bunu beklemiyordum...* "Bu çok kişisel bir soru Tindwyl."

"Güzel."

Elend'in kaş çatışı daha da derinleşti ama Tindwyl beklentili bir şekilde oturmuş, onu o aman vermez bakışlarından biriyle izliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Elend en sonunda koltuğuna geri oturarak içini çekerken. "Vin... diğer kadınlara benzemiyor."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı, sesi hafifçe yumuşamıştı. "Daha fazla kadın tanıdıkça, Majesteleri, bu ifadenin hepsi için geçerli olduğunu daha fazla göreceksiniz, diye düşünüyorum ben."

Elend kederli bir şekilde başıyla onayladı.

"Ne olursa olsun, işler şu anki hâliyle iyi değil," dedi Tindwyl. "İlişkinizi daha fazla kurcalamayacağım ama, tartışmış olduğumuz gibi, görünüş bir kral için çok önemlidir. Bir metresiniz varmış gibi görünmeniz uygun değil. Bu tür şeylerin imparatorluk aristokrasisi için yaygın olduğunu biliyorum. Ancak skaalar sizde daha iyi bir şeyler görmek istiyor. Belki de çok sayıda asil cinsel hayatları konusunda uçarı olduğundan, skaalar her zaman tek eşliliği değerli görmüşlerdir. Onlar sizin de onların değerlerine saygı göstermenizi istiyor."

"Onların da sabretmesi gerekecek," dedi Elend. "Aslında ben Vin'le evlenmeyi istiyorum ama o kabul etmiyor."

"Nedenini biliyor musunuz?"

Elend olumsuzca başını salladı. "O... çoğu zaman pek mantıklı görünmüyor."

"Belki de o sizin konumuzdaki bir adam için uygun değildir."

Elend sertçe ona baktı. "O da ne demek?"

"Belki de sizin biraz daha görgülü birine ihtiyacınız vardır," dedi Tindwyl. "Eminim ki o iyi bir korumadır ama bir leydi olarak o..."

"Kes," diye azarladı Elend. "Vin olduğu gibi iyi."

Tindwyl gülümsedi.

"Ne var?" diye hesap sordu Elend.

"Size bütün ikindi boyunca hakaret ettim ve siz yüzünüzü biraz bile asmadınız, Majesteleri. Sissoylunuzdan hafifçe kötüleyici bir şekilde bahsettim ve şimdi siz beni dışarı atmaya hazırsınız."

"Ee?"

"E'si, onu seviyor musunuz?"

"Tabii ki," dedi Elend. "Onu anlamıyorum ama evet, onu seviyorum."

Tindwyl başıyla onayladı. "Özür dilerim o zaman Majesteleri. Emin olmam gerekiyordu."

Elend kaşlarını çatarak koltuğunda hafifçe rahatladı. "O zaman, bu bir tür test miydi? Benim Vin hakkındaki sözlerine nasıl tepki vereceğimi mi görmek istedin?"

"Siz her zaman karşılaştıklarınız tarafından test edileceksiniz Majesteleri. Buna alışsanız iyi olur."

"Ama neden benim Vin ile ilişkim senin umurunda?"

"Aşk krallar için kolay değildir Majesteleri," dedi Tindwyl sesinde karakterine aykırı bir şefkatle. "Bu kıza olan sevginizin tartıştığımız diğer her şeyden daha fazla soruna neden olabileceğini göreceksiniz."

"Ve bu da ondan vazgeçmek için bir sebep mi?" diye sordu Elend sertçe.

"Hayır," dedi Tindwyl. "Hayır, sanmıyorum."

Elend duraklayarak köşeli yüz hatları ve katı duruşuyla heybetli Terrisliyi inceledi. "Senden gelince bu... garip görünüyor. Ya krallık görevi ve görüntüsü?"

"Bazı istisnalar için hoşgörü göstermemiz gerekir," dedi Tindwyl.

İlginç, diye düşündü Elend. O Tindwyl'in hiçbir türden "istisna" için hoşgörü gösterecek bir tip olacağını tahmin etmemişti. *Belki de onun benim sandığımdan biraz daha fazla derinliği vardır.*

"Peki, antrenmanlarınız nasıl gidiyor?" diye sordu Tindwyl.

Elend ağrıyan kolunu ovuşturdu. "Fena değil sanırım. Ama..."

Kapıdan gelen bir tıklamayla lafı kesildi. Bir an sonra Yüzbaşı Demoux içeri girdi. "Majesteleri, Lord Cett'in ordusundan bir ziyaretçi geldi."

"Bir haberci mi?" dedi Elend ayağa kalkarak.

Demoux durakladı, biraz utanmış gibi görünüyordu. "Ee... sayılır. Diyor ki Lord Cett'in kızıymış ve Breeze'i aramak için gelmiş."

O mütevazı bir ailede doğmuştu, ancak bir kralın kızıyla evlendi.

21

GENÇ KADININ DANTELLİ KOL YENLERİ ve bir şalı olan açık kırmızı ipekten pahalı elbisesi, ona bir saygınlık havası kazandırıyor olabilirdi; eğer Breeze odaya girer girmez koşarak öne atılmış olmasaydı. Bir mutluluk ciyaklamasıyla kollarını Breeze'in boynuna dolarken açık renkli Batılı tarzındaki saçları hopluyordu.

Kız, muhtemelen on sekiz yaşındaydı.

Elend afallamış bir şekilde kalakalmış Ham'e bir göz attı.

"Eh, görünüşe göre Breeze'le Cett'in kızı hakkında haklıymışsın," diye fısıldadı Elend.

Ham başını salladı. "Ben hiç onu... Yani espri yapmıştım, çünkü bu Breeze, ama *haklı* olmayı beklemiyordum!"

Breeze'e gelince, en azından onun genç kadının kollarında korkunç derecede rahatsız görünecek kadar edebi vardı. Sarayın atriyumunda, Elend'in babasının habercisiyle görüşmüş olduğu aynı yerde duruyorlardı. Yerden tavana uzanan pencereler ikindi ışığının içeri girmesine izin veriyordu ve bir grup hizmetkâr odanın bir tarafında durmuş, Elend'in emirlerini bekliyordu.

Breeze'in gözleri Elend'le buluştuğunda yüzü kıpkırmızı oldu. *Daha önce onun kızardığını gördüğümü hiç sanmıyorum*, diye düşündü Elend.

"Yavrum," dedi Breeze boğazını temizleyerek. "Belki de kendini krala tanıtmalısın?"

Kız en sonunda Breeze'i bıraktı. Geriye çekilerek Elend'e bir leydinin zarafetiyle reverans yaptı. Birazcık topluydu, saçı Çöküş öncesi modaya uygun şekilde uzundu ve yanakları da heyecanla kırmızıydı. Sevimli bir şeydi, sosyete için iyi eğitilmiş olduğu belliydi; tam olarak Elend'in gençliğini kaçınmaya çalışarak geçirdiği türden bir kızdı.

"Elend," dedi Breeze. "Seni Batı Salahiyet'in kralı Lord Ashweather Cett'in kızı Allrianne Cett ile tanıştırabilir miyim?"

"Majesteleri," dedi Allrianne.

Elend başıyla selam verdi. "Leydi Cett." Durakladı, sonra da umutlu bir sesle devam etti. "Babanız sizi elçi olarak mı gönderdi?"

Allrianne durakladı. "I... beni tam olarak o göndermedi Majesteleri."

"Ah, eyvah," dedi Breeze alnını silmek için bir mendil çıkararak.

Elend Ham'e, sonra da tekrar kıza göz attı. "Belki de açıklamalısınız," dedi atriyumun koltuklarına doğru işaret ederek. Allrianne hevesli bir şekilde başını sallayarak onayladı, ama otururlarken Breeze'in yakınında kalmıştı. Elend birkaç hizmetkâra soğutulmuş şarap getirmeleri için elini salladı.

İçinde, içecek bir şeyler isteyeceğine dair bir his vardı.

"Ben sığınma istiyorum Majesteleri," dedi Allrianne hızlı hızlı konuşarak. "Benim gitmem gerekiyordu. Yani, Breezy size babamın nasıl olduğunu mutlaka anlatmıştır!"

Breeze rahatsız bir şekilde oturuyordu ve Allrianne bir elini sevgiyle onun dizinin üstüne yerleştirdi.

"Babanızın nasıl olduğu mu?" diye sordu Elend.

"O kadar çıkarcı ki," dedi Allrianne. "O kadar *talepkâr*. O Breezy'yi kovaladı ve ben de mutlaka takip etmek zorundaydım. O kampta bir an daha geçirecek değildim. Bir savaş kampı! O beni, genç bir leydiyi, yanında savaşa getirdi! Yani, sizler her geçen asker tarafından pis pis bakılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Bir çadırın içinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor musunuz?"

"Ben..."

"Bizim çok ender temiz suyumuz oluyordu," diye devam etti Allrianne. "Ve ben gözleyen askerlerin korkusu olmadan doğru düzgün bir banyo bile yapamıyordum! Seyahatlerimiz sırasında, bütün gün at arabasının içinde oturup zıp zıp zıplamak dışında yapılacak hiçbir şey yoktu. Var ya, Breezy gelene kadar, ben haftalardır düzgün bir konuşma bile yapmış değildim. Ve sonra, babam onu kovaladı..."

"Çünkü?" diye sordu Ham hevesle.

Breeze öksürdü.

"Benim kaçmam gerekiyordu Majesteleri," dedi Allrianne. "Bana sığınma vermeniz gerek! Ben size yardımcı olabilecek şeyler biliyorum. Mesela, ben babamın kampını görmüştüm. Bahse girerim onun yiyeceklerini Haverfrex'teki konserve fabrikasından getirttiğini bilmiyorsunuzdur! Buna ne dersiniz?"

"I... etkileyici," dedi Elend tereddütlü bir şekilde.

Allrianne kısaca başını salladı.

"Ve siz Breeze'i bulmak için mi geldiniz?" diye sordu Elend.

Allrianne yan tarafına bir göz atarak hafifçe kızardı. Ancak konuştuğu zaman çok az incelik gösterdi. "Ben onu tekrar görmek zorundaydım Majesteleri. O kadar hoş, o kadar... harika ki. Ben babamın onun gibi bir adamı anlamasını beklemezdim."

"Anlıyorum," dedi Elend.

"Lütfen Majesteleri," dedi Allrianne. "Siz beni kabul etmek zorundasınız. Babamı terk ettiğim için gidecek başka hiçbir yerim yok!"

"Kalabilirsiniz, en azından bir süre için," dedi Elend atriyumun kapılarından girmiş olan Dockson'a başını sallayarak selam verirken. "Ama zor bir yolculuk yapmış olduğunuz belli. Belki de dinlenmek için bir fırsat isterdiniz...?"

"Ah, bundan çok memnun olurdum Majesteleri!"

Elend odanın arka tarafında diğer hizmetkârlarla birlikte ayakta duran saray vekilharcı Cadon'a baktı. O da başını salladı, odalar hazırlanmıştı. "O zaman," dedi Elend ayağa kalkarak. "Cadon sizi odalarınıza götürecek. Bu akşam saat yedide yemek yiyeceğiz ve o zaman tekrar konuşabiliriz."

"Teşekkür ederim Majesteleri!" dedi Allrianne koltuğundan zıplayarak kalkarken. Breeze'e bir kere daha sarıldı, sonra da sanki aynısını Elend'e de yapacakmış gibi öne doğru adım attı. Neyse ki tekrar düşündü ve bunun yerine hizmetkârların ona yol göstermelerine izin verdi.

Elend oturdu. Breeze derin derin içini çekti ve Dockson gelerek kızın koltuğuna otururken yorgun bir tavırla arkasına yaslandı.

"Bu... beklenmedik oldu," diye belirtti Breeze.

Garip bir sessizlik oldu, balkondan gelen meltem yüzünden atriyumun ağaçları hafifçe sallanıyordu. Sonra, keskin bir haykırışla Ham gülmeye başladı. Ses Elend'i de tahrik etti ve tehlikeye rağmen, sorunun ciddiliğine rağmen, o da kendisini gülerken buldu.

"Aman, yani," dedi Breeze gücenerek, ki bu sadece onları daha da fazla kışkırtmıştı. Belki durumun saf abesliği yüzündendi, belki de üzerindeki gerilimi atması gerektiği için, ama Elend kendisini o kadar fazla gülerken buldu ki, neredeyse koltuktan düşecekti. Ham de çok daha iyi bir durumda değildi ve Dockson bile hafifçe bir gülümsedi.

"Ben bu durumda bir eğlence görmeyi başaramıyorum," dedi Breeze. "Şu anda evimizi kuşatma altında tutmakta olan bir adamın, Lord Cett'in kızı az önce şehre sığınma talebinde bulundu. Eğer Cett daha önce bizi öldürmeye kararlı değildiyse, şimdi kesinlikle olacaktır!"

"Biliyorum," dedi Elend derin nefesler alarak. "Biliyorum. Bu sadece..."

"Sorun senin," dedi Ham, "o sosyetik dantel yumağı tarafından sarmalanmış görüntün. Ben senin karşına dikilmiş mantıksız genç bir kadından daha münasebetsiz bir şeyi düşünemiyorum!"

"Bu, işlerin içinde bir pürüz daha çıkarıyor," diye belirtti Dockson. "Gerçi, ben bize bu tür bir sorunu getiren kişinin *sen* olmasına alışkın değilim Breeze. Dürüst olmak gerekirse, ben artık Kell olmadığı için planlanmadık dişi eklentilerden kaçınmayı başarabileceğimizi düşünmüştüm."

"Bu benim suçum değil," dedi Breeze üstüne basa basa. "Kızın düşkünlüğü tamamıyla yanlış yönlenmiş."

"Orası kesin," diye mırıldandı Ham.

"Pekâlâ, demin koridorda yanımdan geçen o pembe şey neydi?" dedi yeni bir ses.

Elend döndüğünde, Vin'i atriyumun kapısında kollarını kavuşturmuş olarak dikilir hâlde buldu. *Ne kadar da sessiz. Neden sarayın içinde bile gizlice hareket ediyor?* Vin hiçbir zaman ses çıkaran ayakkabılar giymiyordu, hiçbir zaman hışırdayabilecek etekler de giymiyordu ve hiçbir zaman giysilerinde tınlayacak ya da Allomanserler tarafından İtilebilecek metaller olmazdı.

"O pembe değildi yavrum," dedi Breeze. "Kırmızı o."

"Yeteri kadar yakın," dedi Vin yürüyerek gelirken. "Hizmetkârlara banyosunun sıcaklığının ne kadar olması gerektiğine dair dırdır ediyor ve en sevdiği yemekleri not ettiklerinden emin oluyordu."

Breeze içini çekti. "O Allrianne. Büyük olasılıkla onun için yeni bir pasta ustası bulmamız gerekecek; ya o, ya da tatlıları dışarıdan söyleteceğiz. O hamur işleri konusunda epey bir titizdir."

"Allrianne Cett, Lord Cett'in kızı," diye açıklama yaptı Elend, Vin koltukları görmezden gelip Elend'in koltuğunun yanındaki bir fidan saksısının kenarına oturarak bir elini onun koluna koyarken. "Görünüşe göre, o ve Breeze bir çift olmuş gibi."

"Pardon?" dedi Breeze gücenmeyle.

Ancak Vin burnunu kırıştırdı. "Bu iğrenç Breeze. Sen yaşlısın. O genç."

"İlişki filan yoktu," diye tersledi Breeze. "Dahası, ben *o kadar da* yaşlı değilim; ne de o, *o kadar* genç."

"Kulağa yaklaşık on iki yaşındaymış gibi geliyordu," dedi Vin.

Breeze gözlerini devirdi. "Allrianne bir taşra şehrinin çocuğu; biraz masum, biraz şımarık, ama hiç de bu şekilde tarif edilmeyi hak etmiyor. O aslında oldukça nüktedandır, doğru koşullar altındayken."

"Peki, aranızda bir şey var mıydı?" diye bastırdı Vin.

"Elbette ki hayır," dedi Breeze. "Eh, gerçekten değil. Gerçek olan hiçbir şey değil, gerçi yanlış bir şekilde yorumlanması mümkün olabilirdi. Yanlış bir şekilde *yorumlandı* da, babası fark ettiği zaman... Her neyse, sen kim oluyorsun da konuşuyorsun Vin? Ben belli bir *genç* kızın birkaç yıl önce *yaşlı* bir Kelsier için yanıp tutuştuğunu hatırlıyor gibiyim."

Elend'in bununla birlikte kulakları dikildi.

Vin kızardı. "Ben hiçbir zaman Kelsier için yanıp tutuşmadım."

"En başında bile mi?" diye sordu Breeze. "Haydi ama, onun gibi havalı bir adam? O seni eski çetebaşının elinde dayak yemekten kurtardı, seni himâyesi altına aldı..."

"Sen hasta bir adamsın," diye ilan etti Vin kollarını kavuşturarak. "Kelsier benim için bir baba gibiydi."

"Eninde sonunda belki," dedi Breeze. "Ama..."

Elend bir elini kaldırdı. "Yeter. Bu tartışmanın kimseye faydası yok," dedi.

Breeze homurdandı ama sessizleşti. *Tindwyl haklı*, diye düşündü Elend. *Eğer ben onların bunu yapmasını bekliyormuş gibi davranırsam, beni dinleyecekler.*

"Ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor," dedi Elend.

"Bizi tehdit etmekte olan adamın kızı çok güçlü bir pazarlık kozu olabilir," dedi Dockson.

"Onu rehin almayı mı kastediyorsun?" dedi Vin gözleri kısılarak.

Dockson omzunu silkti. "Birilerinin aşikâr olanı dile getirmesi gerek Vin."

"Tam olarak bir rehine değil," dedi Ham. "Ne de olsa o bize kendisi geldi. Sadece onun kalmasına izin vermek de onu rehin almak ile aynı etkiyi yaratabilir."

"Bunun Cett'i düşman etme riski var," dedi Elend. "Bizim asıl planımız, bizim onunla müttefik olduğumuzu düşünmesini sağlamaktı."

"O zaman onu geri verebiliriz," dedi Dockson. "Bu bize müzakerelerde epey bir yol kat ettirebilir."

"Ya onun talebi?" diye sordu Breeze. "Kız babasının kampında mutlu değildi. Bizim de onun arzularını en azından göz önünde bulundurmamız gerekmez mi?"

Bütün gözler Elend'e doğru döndü. Elend durakladı. Sadece birkaç hafta önce olsa, tartışmaya devam ederlerdi. Karar vermesi için bu kadar hızlı bir şekilde ona bakmaya başlamış olmaları garip görünüyordu.

O kimdi ki? Şans eseri tahta çıkmış olan bir adam mıydı? Onların dâhi liderlerinin zayıf bir yedeği? Görüşlerinin getirecek olduğu tehlikeleri düşünmemiş bir idealist? Bir aptal? Bir çocuk? Bir taklitçi?

Ellerindekinin en iyisiydi.

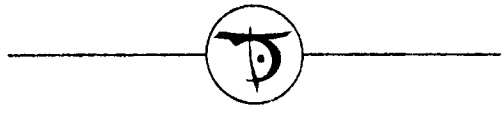
"Kız kalıyor," dedi Elend. "Şu an için. Belki eninde sonunda onu geri göndermek zorunda kalırız, ama bu Cett'in ordusu için iyi bir oyalama olacak. Bırakalım biraz ter döksünler. Bu sadece bize daha fazla zaman kazandırmış olur."

Çete üyeleri başlarını sallayarak onayladılar ve Breeze de rahatlamış gibi göründü.

Ben elimden geleni yapacak, kararları gördüğüm kadarıyla verilmesi gerektiği şekilde vereceğim, diye düşündü Elend.

Sonra da sonuçlara katlanacağım.

O filozofların en iyileriyle laf yarıştırabiliyordu ve etkileyici bir hafızası vardı. Hatta neredeyse benim kendi hafızam kadar iyiydi. Ancak o tartışmacı değildi.

22

KARGAŞA VE İSTİKRAR, SİS HER ikisiydi. Dünyada bir imparatorluk vardı, bu imparatorluğun içinde bir düzine parçalanmış krallık, o krallıkların içinde şehirler, kasabalar, köyler, plantasyonlar vardı. Ve onların hepsinin üzerinde, hepsinin içlerinde, hepsinin etraflarında sis vardı. Sis güneşten daha sabitti çünkü bulutlar tarafından gizlenemezdi. Fırtınalardan daha güçlüydü çünkü havanın her öfkesinden uzun dayanırdı. Her zaman oradaydı. Değişken, ama ebedi.

Gündüz, geceyi bekleyen sabırsız bir iç çekişti. Ancak karanlık geldiği zaman ise, Vin sislerin ruhunu eskisi gibi sakinleştirmediğini gördü.

Artık hiçbir şey kesin görünmüyordu. Bir zamanlar gece onun sığınağı olmuştu, şimdi ise kendisini arkasına göz atar, hayalet siluetlere karşı nöbet tutarken buluyordu. Bir zamanlar Elend onun huzuru olmuştu ama şimdi o değişiyordu. Bir zamanlar Vin sevdiği şeyleri korumayı başarabilmişti, ama Luthadel'e karşı hareket eden güçlerin onun durdurma yeteneğinin ötesinde olabileceğinden gittikçe daha çok korkuyordu.

Hiçbir şey onu kendi güçsüzlüğü kadar korkutmuyordu. Çocukken Vin kendisinin hiçbir şeyi değiştiremeyeceğine kesin gözüyle bakıyordu, ama Kelsier ona kendisiyle gurur duymayı öğretmişti.

Eğer Elend'i de koruyamayacaksa, o ne işe yarardı ki?

Benim hâlâ yapabileceğim şeyler var, diye düşündü sertçe. Bir çıkıntının üzerinde sessizce çömelmişti, rüzgârda hafifçe dalgalanan sispelerininin püsküllleri aşağı sarkıyordu. Hemen aşağısında, Venture Kalesi'nin önündeki meşaleler titreşerek yanıyor, Ham'in muhafızlarından iki tanesini aydınlatıyordu. Girdaplanan sislerin içinde tetikte duruyor, etkileyici bir dikkat gösteriyorlardı.

Muhafızlar onun hemen tepelerinde oturduğunu görmeyi başaramazlardı, kalın sislerin içinde altı metre ötesini zar zor görebiliyorlardı. Onlar Allomanser değildi. Ana takımlarının dışında, Elend'in elinde yarım düzine Siskan ancak vardı; bu ise onu Son İmparatorluk'taki diğer yeni krallarla kıyaslandığı zaman, Allomantik açıdan zayıf kılıyordu. Aradaki farkı kapatanın Vin olması lâzımdı.

Kapılar açılırken meşaleler göz kırptı ve bir şekil sarayı terk etti. Ham'in sesi muhafızlarını selamlarken sislerin içinde sessizce yankılandı. Muhafızların bu kadar dikkatli olmasının bir sebebi, belki de ana sebebi, Ham'di. O içten içe bir parça anarşist olabilirdi ama eğer küçük bir takım verilirse Ham çok iyi bir lider olabiliyordu. Onun muhafızları Vin'in gördüğü en disiplinli, en gösterişli askerler olmasa da, ona şiddetle sadıklardı.

Ham bir süre adamlarıyla konuştu, sonra da onlara el sallayarak veda edip yürüyerek sislerin içinde uzaklaştı. Kale ile duvarının arasındaki küçük avluda birkaç tane nöbetçi kulübesi ve muhafız devriyesi vardı ve Ham bunların her birini ziyaret edecekti. Karanlığın içinde cesurca yürüyor, bir meşale ile kendisini körleştirmek yerine görmek için sislerin içine nüfuz etmiş olan yıldız ışığına güveniyordu. Bir hırsızın huyu.

Vin gülümsedi, sessizce yere atladı ve sonra da Ham'in arkasından aceleyle ilerledi. O, Vin'in varlığından habersizce yürümeye devam etti. *Sadece tek bir Allomantik güce sahip olmak nasıl bir şey olurdu?* diye düşündü Vin. *Kendini güçlendirebildiğin hâlde kulaklarının herhangi bir normal insan kadar zayıf olması?* Sadece iki yıl olmuştu ama Vin şimdiden becerilerine son derece fazla bağımlı hâle gelmişti.

Vin tedbirli bir şekilde takip ederken Ham yoluna devam etti, sonunda pusu yerine ulaşmışlardı. Vin gerginleşerek tuncunu harladı.

OreSeur bir anda uluyarak bir kutu yığınının içinden sıçradı. Kandra gecenin içinde karanlık bir siluetti, insanlık dışı haykırışı Vin için bile rahatsız ediciydi. Ham sessizce küfrederek hızla döndü.

Ve içgüdüsel olarak lehim yaktı. Tuncuna odaklanmış olan Vin titreşimlerin kesinlikle ondan gelmekte olduğunu teyit etmişti. OreSeur yere inerken Ham etrafına bakınarak gecenin karanlığını taradı. Ancak Vin sadece gülümsedi. Allomansi'si Ham'in taklitçi olmadığı anlamına geliyordu. Vin bir diğer ismi daha listesinden çıkarabilirdi.

"Sorun yok Ham," dedi Vin ileri doğru yürüyerek.

Ham duraklayarak düello değneğini indirdi. "Vin?" diye sordu sisin içinde gözlerini kısarken.

"Benim," dedi Vin. "Üzgünüm, köpeğimi korkuttun. O geceleri gergin olabiliyor."

Ham rahatladı. "Hepimiz olabiliriz sanırım. Bu gece bir şeyler oluyor mu?"

"Benim görebildiğim kadarıyla yok," dedi Vin. "Olursa sana haber veririm."

Ham başını sallayarak onayladı. "Memnun olurum, gerçi senin bana ihtiyacın olacağından şüpheliyim. Ben muhafız komutanı olabilirim ama işin hepsini yapan sensin."

"Sen düşündüğünden daha değerlisin Ham," dedi Vin. "Elend sana itimat edi-

yor. Jastes ve diğerleri onu terk ettiğinden beri onun bir arkadaşa ihtiyacı vardı."

Ham başıyla onayladı. Vin dönerek sislerin içinde OreSeur'un butlarının üzerinde oturmuş, beklediği yere bir göz attı. O, köpek vücudunun içinde gittikçe daha da rahat hâle geliyormuş gibi görünüyordu.

Artık Ham'in bir taklitçi olmadığını bildiğine göre, Vin'in onunla tartışması gereken bir şey vardı. "Ham, senin Elend'i koruyuşun düşündüğünden de daha önemli," dedi Vin.

"Taklitçiden bahsediyorsun," dedi Ham sessizce. "El o gün kimlerin birkaç saat için ortadan kaybolmuş olabileceğini bulmak için bana saray personelini araştırtıyor. Gerçi bu zor bir iş."

Vin başıyla onayladı. "Başka bir şey daha var Ham. Benim atiyumum bitti."

Ham bir an için sessizce sislerin içinde durdu, sonra da Vin onun bir lanet mırıldandığını duydu.

"Bir Sissoylu ile bir sonraki dövüşümde öleceğim," dedi Vin.

"Eğer onun atiyumu varsa tabii," dedi Ham.

"Birilerinin benimle dövüşmesi için atiyumu olmayan bir Sissoylu gönderme ihtimali ne?"

Ham tereddüt etti.

"Ham, atiyum yakmakta olan birisine karşı savaşabilmek için bir yol bulmam gerek," dedi Vin. "Bana bir yol bildiğini söyle."

Ham karanlıkta omzunu silkti. "Pek çok teori var Vin. Bir keresinde Breeze'le bunun hakkında uzun bir konuşma yapmıştım, gerçi o bunun büyük bir kısmını kendisinin canını sıktığımdan şikâyet ederek geçirmişti."

"Ee?" diye sordu Vin. "Ne yapabilirim?"

Ham çenesini ovuşturdu. "Çoğu insan atiyumu olan bir Sissoyluyu öldürmenin en iyi yolunun onu şaşırtmak olduğunda hemfikir."

"Bana önce onlar saldırırsa bunun pek faydası olmaz," dedi Vin.

"Eh, şaşırtma dışında pek bir şey yok," dedi Ham. "Bazıları atiyum kullanan bir Sissoyluyu kaçınamayacağı bir durumda yakalarsan öldürmenin *belki* mümkün olabileceğini düşünüyor. Bu bir fets oyunu gibi; bazen bir taşı almanın tek yolu, onu ne şekilde hareket ederse etsin öleceği bir şekilde köşeye sıkıştırmaktır.

"Bunu bir Sissoyluya yapması epey zor gerçi. Sorun şu ki, atiyum Sissoylunun geleceği görmesini sağlıyor, o yüzden de ne zaman bir hareketin onu tuzağa düşüreceğini biliyor ve bu yüzden de o durumdan kaçınabiliyor. Metalin bir şekilde onun aklını da güçlendirdiğini söylüyorlar."

"Öyle. Atiyum yaktığım zaman, ben çoğu zaman gelmekte olan saldırıları fark bile etmeden önce kaçınıyorum."

Ham başını salladı.

"Ee, başka ne var?" dedi Vin.

"O kadar Vin," dedi Ham. "Haydutlar bu konu hakkında bol bol konuşur, hepimiz bir Sissoylunun karşısına çıkmaktan korkarız. Senin iki seçeneğin var: ya onu şaşırtırsın ya da çıkmaza sokarsın. Üzgünüm."

Vin'in yüzü asıldı. İki seçeneğin de, eğer pusuya düşürülürse ona pek bir faydası olmazdı. "Her neyse, benim devam etmem gerek. Yarattığım herhangi bir ceset olursa, sana haber vermeye söz veriyorum."

Ham güldü. "Peki cesetler yaratmanı gerektirecek durumlardan kaçınmaya çalışsan olmaz mı, hı? Eğer seni kaybedecek olursak bu krallığa ne olacağını ancak Hükümdar bilir..."

Vin başıyla onayladı, gerçi karanlığın içinde Ham'in onu ne kadar iyi görebildiğinden emin değildi. OreSeur'a elini salladı ve Ham'i taş döşeli patikada bırakarak kalenin dış duvarına doğru gitti.

"Hanımım," dedi OreSeur duvarın tepesine ulaşırlarken. "Üstat Hammond'ı bu şekilde şaşırtmanın amacını öğrenebilir miyim? Siz arkadaşlarınızı korkutmayı o kadar çok mu seviyorsunuz?"

"Bu bir testti," dedi Vin mazgal dişlerinin arasındaki bir boşluğun yanında durarak şehrin kendisine doğru bakarken.

"Ne testi Hanımım?"

"Allomansi kullanıp kullanmayacağını görmek için. O sayede onun taklitçi olup olmadığını öğrenebilirdim."

"Ah, akıllıca Hanımım," dedi kandra.

Vin gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. Bir muhafız devriyesi onlara doğru ilerliyordu. Onlarla uğraşmak zorunda kalmak istemeyen Vin, duvarın üstündeki taştan muhafız kulübesine doğru başıyla işaret etti. Bir sikkeyi İterek sıçrayıp bunun tepesine indi. OreSeur da yukarıya zıplayarak onun yanına geldi, üç metre yükseğe zıplamak için garip kandra kas sistemini kullanmıştı.

Vin düşünmek için bağdaş kurarak oturdu ve OreSeur da çatının yan tarafına doğru yürüyüp patileri kenardan aşağı sarkacak şekilde yere yattı. Onlar otururken Vin'in aklına bir şey geldi. *OreSeur bana bir kandranın eğer bir Allomanser'i yerse Allomantik güçler kazanmayacağını söylemişti... ama, bir kandra bizzat bir Allomanser olabilir mi? Ben o konuşmayı hiç bitirmemiştim.*

"Bu bana bir kişinin kandra olup olmadığını söyleyecek, değil mi?" diye sordu Vin OreSeur'a doğru dönerek. "Senin halkının Allomantik güçleri yok, değil mi?"

OreSeur cevap vermedi.

"OreSeur?" dedi Vin.

"Bu soruya cevap vermem zorunlu değil Hanımım."

Evet, diye düşündü Vin bir iç çekişle. *Kontrat. Eğer OreSeur benim sorularımdan hiçbirisine cevap vermeyecekse, bu diğer kandrayı nasıl yakalayacağım?* Hüsran içinde arkasına yaslanarak, sispelerinini başına yastık yapıp gözlerini yukarıdaki sonsuz sislere dikti.

"Sizin planınız işe yarayacak Hanımım," dedi OreSeur sessizce.

Vin duraklayarak ona bakmak için başını çevirdi. Başını ön patilerinin üstüne koymuş yatıyordu, gözlerini şehre çevirmişti. "Eğer birisinden Allomansi geldiğini hissederseniz, o zaman o bir kandra değildir."

Vin OreSeur'un kelimelerinde tereddütlü bir gönülsüzlük hissetti, Vin'e de bakmıyordu. Sanki istemeye istemeye konuşuyor, kendisine saklamayı tercih edecek olduğu bilgileri veriyordu.

Ne kadar da ağzı sıkı, diye düşündü Vin. "Teşekkür ederim," dedi.

OreSeur köpek omuzlarını silkti.

"Benimle muhatap olmak zorunda kalmamayı tercih edeceğini biliyorum," dedi Vin. "İkimiz de birbirimizden uzak durmayı tercih ederdik. Ama işleri bu şekilde yürütmek zorunda kalacağız."

OreSeur tekrar başını salladı, sonra da başını hafifçe çevirdi ve Vin'e baktı. "Neden benden nefret ediyorsunuz?"

"Ben senden nefret etmiyorum," dedi Vin.

OreSeur bir köpek kaşını kaldırdı. O gözlerde bir bilgelik, Vin'in gördüğü için şaşırdığı bir anlayış vardı. Daha önce asla onda böyle şeyler görmemişti.

"Ben..." Vin'in sesi kesilerek başka tarafa baktı. "Ben sadece senin Kelsier'in vücudunu yediğin gerçeğini kabullenemedim."

"Ondan değil," dedi OreSeur tekrar şehre bakmak için dönerken. "Siz bundan rahatsız olmayacak kadar akıllısınız."

Vin alınganlıkla kaşlarını çattı ama kandra ona doğru bakmıyordu. Vin de dönerek tekrar gözlerini yukarıdaki sislere dikti. *Neden bunu açtı ki?* diye düşündü. *Tam da iyi geçinmeye başlıyorduk.* Vin tam da unutmayı kabul etmişti.

Gerçekten bilmek mi istiyorsun? diye düşündü. *İyi.*

"Çünkü sen biliyordun," diye fısıldadı.

"Pardon Hanımım?"

"Sen biliyordun," dedi Vin hâlâ sislere bakarken. "Çetede Kelsier'in öleceğini bilen tek sen vardın. O sana öldürülmesine izin vereceğini ve senin de onun kemiklerini alman söyledi."

"Ah," dedi OreSeur sessizce.

Vin suçlayan gözlerle yaratığa doğru döndü. "Niye bir şey söylemedin? Sen bizim Kelsier'i ne kadar sevdiğimizi biliyordun. Bize o budalanın kendisini öldürtmeyi planladığını söylemeyi hiç *düşündün* mü? Bizim onu durdurmayı başarabileceğimiz, başka bir yol bulmayı başarabileceğimiz hiç aklına gelmedi mi?"

"Fazlasıyla katı davranıyorsunuz Hanımım."

"Eh, bilmeyi sen istedin," dedi Vin. "En kötüsü onun ölmesinden hemen sonraydı. Sen onun emriyle benim hizmetkârım olmak için geldiğin zaman. Ne yaptığından bile bahsetmemiştin."

"Kontrat yüzünden Hanımım," dedi OreSeur. "Siz bunu duymak istemiyor olabilirsiniz belki, ama beni bağlıyordu. Kelsier onun planlarını bilmenizi istemiyordu, o yüzden de ben size söyleyemezdim. Eğer istiyorsanız benden nefret edin ama ben hareketlerim için pişmanlık duymuyorum."

"Ben senden nefret etmiyorum." ***Bunu kabullendim.*** "Ama gerçekten de, sen Kontrat'ı onun kendi iyiliği için bile mi çiğneyemezdin? Kelsier'e iki yıl hizmet ettin. Onun öleceğini bilmek seni hiç mi üzmüyordu?"

"O veya bu efendinin ölmesi benim neden umurumda olsun?" dedi OreSeur. "Her zaman onların yerini almak için başka birisi var."

"Kelsier öyle bir efendi değildi," dedi Vin.

"Değil miydi?"

"Hayır."

"Özür dilerim Hanımım," dedi OreSeur. "Ben de emredildiği şekilde inanacağım o zaman."

Vin cevap vermek için ağzını açtı, sonra da hemen kapattı. Eğer o bir aptal gibi düşünmeye kararlıysa, o zaman bunu yapmak onun hakkıydı. O da efendilerinden nefret etmeye devam edebilirdi. Tıpkı...

Tıpkı kendisinin ondan nefret ettiği gibi. Sözünü tutmuş olduğu, Kontrat'ına sadık kaldığı için.

Onunla tanıştığımdan beri, ona kötü davranmak dışında hiçbir şey yapmadım, diye düşündü Vin. *İlk önce, o Renoux'yken onun kibirli tavrına tepki verdim; ama o tavır onun kendisinin değildi, oynamak zorunda olduğu rolün bir parçasıydı. Sonra, OreSeur olduğunda ondan kaçındım. Hatta Kelsier'in ölmesine izin verdiği için ondan nefret ettim. Şimdi de onu bir hayvanın vücuduna bürünmeye zorladım.*

Ve onu tanıdığım iki yıl boyunca, ona geçmişi hakkında soru sorduğum tek sefer, bunu taklitçiyi bulabileyim diye halkı hakkında daha fazla bilgi koparabilmek için yaptım.

Vin sisleri izledi. Çetedeki bütün herkesin arasında, sadece OreSeur bir yabancıydı. Onların toplantılarına davet edilmemişti. Hükümette bir konum edinmemişti. O da onların hepsi kadar faydalı olmuş, hayati bir rol oynamıştı; Kelsier'in mezardan geri dönen "ruhu" olmuş, skaaları en son ayaklanmaları için teşvik etmişti. Ancak diğerleri unvanlar, arkadaşlar ve görevler elde etmişken, OreSeur'un Son İmparatorluk'u devirmekten kazandığı tek şey yeni bir efendi olmuştu.

Kendisinden nefret eden bir efendi.

Bu şekilde tepki vermesinde şaşılacak bir şey yok, diye düşündü Vin. Kelsier'in ona söylediği son sözler aklına geri döndü: *Senin hâlâ arkadaşlık hakkında öğreneceğin şeyler var Vin...* Kell ve diğerleri onu aralarına davet etmiş, ona saygı ve arkadaşlıkla davranmışlardı, hatta bunu hak etmediği zaman bile.

"OreSeur, Kelsier için çalışmaya başlamadan önceki hayatın nasıldı?" dedi.

"Ben bunun taklitçiyi bulmak ile ne ilgisi olduğunu görmüyorum Hanımım," dedi OreSeur.

"Onunla bir ilgisinin olması gerekmiyor," dedi Vin. "Sadece belki de seni daha iyi tanımam gerektiğini düşünmüştüm."

"Özür diliyorum Hanımım ama, ben sizin beni tanımanızı istemiyorum."

Vin içini çekti. O *da buraya kadarmış*.

Ama... eh, Kelsier ve diğerleri o onlara ters davrandığı zaman Vin'e sırt çevirmemişti. OreSeur'un sözlerinde tanıdık bir ton vardı. Vin onların içindeki bir şeyi tanımıştı.

"Bilinmezlik," dedi Vin sessizce.

"Hanımım?"

"Bilinmezlik. Saklanmak, başkalarının yanında olduğum zaman bile. Sessiz olmak, dikkat çekmemek. Kendini uzak kalmak için zorlamak, en azından duygusal açıdan. Bu bir yaşam tarzı. Bir savunma."

OreSeur cevap vermedi.

"Sen efendilere hizmet ediyorsun," dedi Vin. "Senin yeteneğinden korkan haşin adamlar. Senden nefret etmelerini engellemenin tek yolu sana dikkat etmediklerinden emin olmak. O yüzden kendini küçük ve zayıf gösteriyorsun. Bir tehdit değil gibi. Ama bazı zamanlar yanlış şeyi söylüyor ya da isyankârlığını belli ediyorsun."

OreSeur'a doğru döndü. O Vin'i izliyordu. "Evet," dedi en sonunda tekrar şehre bakmak için dönerek.

"Senden nefret ediyorlar," dedi Vin sessizce. "Güçlerin yüzünden senden nefret ediyorlar, seni sözünden döndürememeleri yüzünden ya da senin kontrol edilemeyecek kadar güçlü olduğundan endişe etmeleri yüzünden."

"Senden korkuyorlar," dedi OreSeur. "Paranoyaklaşıyor, seni kullanırken bile onların yerini alacağından dehşete kapılıyorlar. Kontrat'a rağmen, hiçbir kandranın kutsal yemininden dönmeyeceğini bilmelerine rağmen senden korkuyorlar. Ve insanoğlu korktuğu şeyden nefret eder."

"Ve böylece seni dövmek için bahaneler buluyorlar," dedi Vin. "Bazen zararsız kalma çabaların bile onları kışkırtıyor. Senin becerikliliğinden nefret ediyorlar, seni dövmek için daha fazla sebeplerinin olmadığı gerçeğinden nefret ediyorlar, o yüzden de seni dövüyorlar."

OreSeur tekrar ona doğru döndü. "Siz böyle şeyleri nasıl biliyorsunuz?" diye hesap sordu.

Vin omzunu silkti. "Bu sadece kandralara davranma şekilleri değil OreSeur. Çetebaşlarının küçük bir kıza, erkeklerle dolu hırsızların yeraltı dünyasındaki bir aykırılığa, davranma şekilleri de aynı. İşlerin yürümesini sağlayan garip bir yeteneği olan bir çocuk, insanları etkileyebilen, duyamaması gereken şeyleri duyan, diğerlerinden daha hızla ve sessizce hareket eden. Bir araç ama aynı zamanda da bir tehdit."

"Benim... haberim yoktu Hanımım..."

Vin kaşlarını çattı. *Nasıl benim geçmişimi bilmiyor olabilir? O benim bir sokak çocuğu olduğumu biliyordu.* Yoksa... bilmiyor muydu? İlk kez olarak, Vin iki yıl önce ilk karşılaştıkları zaman OreSeur'un onu nasıl görmüş olması gerektiğinin farkına vardı. O bölgeye Vin'in çeteye katılmasından sonra gelmişti, büyük olasılıkla o Vin'in de tıpkı diğerleri gibi yıllardır Kelsier'in ekibinin bir üyesi olduğunu varsaymıştı.

"Kelsier beni seninle tanışmamdan sadece birkaç gün önce çeteye aldı," dedi Vin. "Ee, aslında, o beni *işe almaktan* çok *kurtarmıştı*. Ben çocukluğumu üst üste farklı hırsız çetelerinde hizmet ederek geçirmiştim, her zaman en az saygın ve en

tehlikeli adamlar için çalıştık; çünkü onlar ağabeyim ve benim gibi bir çift gezgini çetelerine kabul edecek olan tek adamlardı. Akıllı çetebaşları benimi iyi bir araç olduğumu öğrenirdi. Benim bir Allomanser olduğumu fark edip etmediklerinden emin değilim, bazıları büyük olasılıkla etmiştir, diğerleri de sadece benim 'şans' getirdiğimi düşünmüştür. Ne olursa olsun, bana ihtiyaçları vardı. Ve bu da onların benden nefret etmesine yol açıyordu."

"O yüzden de sizi dövdüler."

Vin başını sallayarak onayladı. "Özellikle de sonuncusu. Bu benim Allomansi'yi nasıl kullanacağımı gerçekten öğrenmeye başladığım zamandı, ne olduğunu bilmesem bile. Camon biliyordu gerçi. Ve beni kullanırken bile benden nefret ediyordu. Sanırım, güçlerimi nasıl tam olarak kullanacağımı keşfedeceğimden korkuyordu. Ve o gün geldiğinde de onu öldüreceğimden endişe ediyordu..." Vin başını çevirerek OreSeur'a baktı. "Onu öldürüp çetebaşı olarak yerini alacağımdan."

OreSeur şimdi sessizce butlarının üzerinde oturmuş, ona bakıyordu.

"İnsanlar sadece kandralara kötü davranmaz," dedi Vin sessizce. "Biz birbirimizi ezmekte de epey iyiyiz."

OreSeur homurdandı. "Sizde, en azından öldüreceklerinden korktukları için kendilerini tutmak zorunda kaldılar. Sizi hiç o ne kadar sert vurursa vursun ölmeyeceğinizi bilen bir efendi dövdü mü? Tek yapması gereken size yeni bir dizi kemik bulmak ve ertesi gün tekrar hizmet etmeye hazırsınız. Bizler hizmetkârlıkta son noktayız; sabah bizi döverek öldürebilir, sonra o akşam da yemeği servis ettirebilirsiniz. Tam sadistlik, sıfır masraf."

Vin gözlerini kapattı. "Anlıyorum. Ben bir kandra değildim ama benim lehimim vardı. Sanırım Camon beni normalde mümkün olmadığı kadar sertçe dövebileceğini biliyordu."

"Neden kaçmadınız?" diye sordu OreSeur. "Sizi ona bağlayan bir Kontrat'ınız yoktu."

"Ben... bilmiyorum," dedi Vin. "İnsanlar gariptir OreSeur ve sadakat de çoğu zaman çarpık olur. Ben Camon'la kaldım çünkü o tanıdıktı ve ben de gitmekten, kalmaktan daha çok korkuyordum. O çete benim sahip olduğum tek şeydi. Ağabeyim gitmişti ve yalnız başıma kalmak beni dehşete düşürüyordu. Şimdi geri dönüp baktığım zaman biraz acayip görünüyor."

"Bazen kötü bir durum yine de alternatifinden iyidir. Siz sağ kalmak için ne gerekiyorsa onu yaptınız."

"Belki," dedi Vin. "Ama daha iyi bir yol var OreSeur. Kelsier beni bulana kadar bunu bilmiyordum ama hayat öyle olmak zorunda değil. Yıllarını güvensizlik içinde, gölgelerin içinde kalarak ve kendini uzakta tutarak geçirmek zorunda değilsin."

"Eğer bir insansanız belki. Ben kandrayım."

"Yine de güven duyabilirsin," dedi Vin. "Bütün efendilerinden nefret etmek *zorunda* değilsin."

"Onların hepsinden nefret etmiyorum Hanımım."

"Ama onlara güvenmiyorsun."

"Bu kişisel bir şey değil Hanımım."

"Evet öyle," dedi Vin. "Güvenmiyorsun çünkü bizim seni inciteceğimizden korkuyorsun. Ben bunu anlıyorum, ben Kelsier'in yanında ne zaman tekrar inciteceğini merak ederek aylarca bekledim."

Vin durakladı. "Ama OreSeur, hiç kimse bize ihanet etmedi. Kelsier *haklıydı*. Bu bana şimdi bile inanılmaz geliyor ama bu çetedeki adamlar, Ham, Dockson, Breeze, onlar iyi insanlar. Ve eğer onlardan bir tanesi bana ihanet edecek olsaydı bile, ben yine de onlara güvenmiş olmayı tercih ederdim. Ben geceleri uyuyabiliyorum OreSeur. Ben huzur duyabiliyor, gülebiliyorum. Hayat farklı. Daha iyi."

"Siz insansınız," dedi OreSeur inatçı bir şekilde. "Sizin arkadaşlarınız olabilir, çünkü onlar sizin onları yiyeceğinizden ya da öyle başka bir saçmalıktan korkmuyorlar."

"Ben senin için o şekilde düşünmüyorum."

"Öyle mi? Hanımım, siz daha demin bana Kelsier'i yediğim için kızgın olduğunuzu itiraf ettiniz. Onun da ötesinde, siz benim Kontrat'ıma uymuş olduğum gerçeğinden nefret ediyorsunuz. Siz en azından dürüst davrandınız.

"İnsanlar bizi rahatsızlık verici buluyorlar. Onlar bizim onların türünü yiyor olmamızdan nefret ediyor, biz sadece zaten ölmüş olanların vücutlarını alıyor olsak bile. Sizin halkınız onların şeklini alabiliyor olmamızı huzursuz edici buluyor. Bana halkım hakkındaki efsaneleri duymamış olduğunuzu söylemeyin. Sishortlakları diyorlar bize, sislerin içine çıkan insanların suretlerini çalan yaratıklar. Siz çocukları korkutmak için kullanılan bir efsanenin, bunun gibi bir canavarın toplumunuzun içinde bir gün kabul göreceğine mi inanıyorsunuz?"

Vin'in yüzü asıldı.

"Kontrat'ın sebebi işte bu Hanımım," dedi OreSeur, köpeğin dudaklarıyla konuşurken boğuk sesi sertti. "Bizim neden öylece sizden kaçıp gitmediğimizi merak ediyor musunuz? Toplumunuzun içine karışıp görünmez hâle gelmediğimizi? Biz bunu denedik. Uzun süre önce, Son İmparatorluk'un yeni olduğu zamanlarda. Sizin halkınız bizi buldu ve bizi yok etmeye başladılar. Bizi avlamak için Sissoylular kullandılar, çünkü o zamanlar çok daha fazla Allomanser vardı. Sizin halkınız bizden nefret ediyordu çünkü bizim onların yerini alacağımızdan korkuyorlardı. Bizler neredeyse tamamen yok olmuştuk ve o zaman Kontrat'ı yaptık."

"Ama bu ne fark ediyor?" diye sordu Vin. "Siz hâlâ aynı şeyleri yapıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, ama artık bunu *sizin* emrinizle yapıyoruz," dedi OreSeur. "İnsan gücü sever ve güçlü olan bir şeyi kontrol etmeye de bayılır. Bizim halkımız hizmet etmeyi önerdi ve bağlayıcı bir kontrat tasarladık, her kandranın uymaya yemin ettiği bir kontrat. Biz insanları öldürmeyeceğiz. Biz kemikleri sadece emir verildiği zaman alacağız. Biz efendilerimize mutlak sadakat ile hizmet edeceğiz. Biz bu şeyleri yapmaya başladık, insanlar da bizi öldürmeyi kesti. Bizden hâlâ nefret ediyor ve korkuyorlardı, ama ayrıca bize komuta edebileceklerini de biliyorlardı.

"Bizler sizin aletleriniz olduk. İtaatkâr olduğumuz sürece, Hanımım, biz sağ

kalıyoruz. Ve ben de bu yüzden itaat ediyorum. Kontrat'ı ihlâl etmek, halkıma ihanet etmek olurdu. Biz sizlerle savaşmanayız, Sissoylılarınız olduğu sürece olmaz, o yüzden de size hizmet etmek zorundayız."

Sissoylular. Neden Sissoylular bu kadar önemli? OreSeur onların kandraları bulabileceğini ima ediyordu...

Vin bu ayrıntıyı kendisine sakladı; hissediyordu ki eğer bunu belirtecek olursa OreSeur tekrar içine kapanacaktı. O yüzden bunun yerine doğrulup oturdu ve karanlıkta onun gözlerinin içine baktı. "İstersen seni Kontrat'ından azat ederim."

"Ve bu neyi değiştirecek?" diye sordu OreSeur. "Sadece başka bir Kontrat alırdım. Bizim kanunlarımıza göre, özgürlük zamanımın gelmesi için daha bir on yıl beklemem zorunlu; o zaman da sadece iki yıl için, ki bu süre zarfında da kandra Anayurdu'nu terk etmem mümkün olmayacak. Başka türlüsünü yapmak açığa çıkma riskine neden olurdu."

"O zaman en azından özrümü kabul et," diye rica etti Vin. "Kontrat'ına uyduğun için sana kızmam aptallıktı."

OreSeur durakladı. "Bu hâlâ sorunları çözmüyor Hanımım. Ben hâlâ bu lanet köpeğin vücudunu giymek zorundayım, taklit edecek bir kişiliğim ya da kemiklerim yok!"

"Ben senin sadece kendin olabilme fırsatı için memnun olacağını düşünürdüm."

"Kendimi çıplak hissediyorum," dedi OreSeur. Bir an için sessizce oturdu, sonra da başını eğdi. "Ama... itiraf etmem gerekir ki bu kemiklerin avantajları da var. Onların beni bu kadar silikleştireceğini fark etmemiştim."

Vin başını sallayarak onayladı. "Hayatımda bir köpeğin şeklini alabilme ve ömrümü görmezden gelinerek geçirebilme becerisine sahip olmak için her şeyi vereceğim zamanlar olmuştu."

"Ama şimdi değil mi?"

Vin başını iki yana salladı. "Hayır. Zamanın büyük bir kısmı için en azından. Ben de eskiden herkesin senin söylediğin gibi nefret dolu, incitici olduğuna inanırdım. Ama dünyada iyi insanlar da var OreSeur. Keşke bunu sana da kanıtlayabilsem."

"Siz bu kralınızdan bahsediyorsunuz," dedi OreSeur kaleye doğru bir göz atarak.

"Evet," dedi Vin. "Ve diğerlerinden."

"Ya siz?"

Vin başıyla reddetti. "Hayır, ben değil. Ben iyi bir insan ya da kötü bir insan değilim. Ben sadece düşmanları öldürmek için buradayım."

OreSeur bir an için onu izledi, sonra da tekrar yere yerleşti. "Ne olursa olsun, siz benim en kötü efendim değilsiniz," dedi. "Bu, belki de, bizim halkımızın arasında bir iltifat sayılır."

Vin gülümsedi ama kendi sözleri onun biraz kafasına takılmıştı. *Sadece düşmanları öldürmek için buradayım...*

Şehrin dışındaki orduların ışığına doğru bir göz attı. Bir parçası; Reen tarafından eğitilmiş olan parçası, hâlâ arada bir zihninin arka arkasında onun sesini kullanan parçası, bu ordularla savaşmak için başka bir yol olduğunu fısıldıyordu. Politika ve müzâkerelere güvenmek yerine, çete Vin'i kullanabilirdi. Onu geceleyin sessiz bir ziyarete göndererek, kralları ve orduların generallerini ortadan kaldırabilirlerdi.

Ama Vin Elend'in böyle bir şeyi uygun bulmayacağını biliyordu. O motive etmek için korku kullanmaya karşı çıkardı, kendi düşmanlarına karşı bile. Vin Straff ya da Cett'i öldürürse onların yerine sadece başka adamların, şehre karşı daha da düşman olan adamların geçeceğine dikkat çekerdi.

Yine de bu o kadar mantıklı, acımasız bir çözümdü ki. Vin'in bir parçası bunu yapmaya can atıyordu, sadece beklemek ve konuşmaktan daha başka bir şey yapıyor olmak için bile olsa. Kuşatma altında beklemek Vin'e uyan bir şey değildi.

Hayır, diye düşündü. *Benim yolum bu değil. Ben Kelsier gibi olmak zorunda değilim. Katı. Acımasız. Ben daha iyi bir şey olabilirim. Elend'in yoluna güvenen bir şey.*

Sadece gidip Cett ve Straff'ın ikisine birden suikast düzenlemeyi isteyen parçasını bir kenara itti, sonra da dikkatini başka şeylere doğru çevirdi. Tuncuna odaklanarak Allomansi işaretlerine karşı nöbet tutmaya başladı. Her ne kadar o hoplayıp zıplayarak bölgede "devriye gezmekten" hoşlansa da, işin doğrusu sadece tek bir yerde dururken de aynı derecede etkili olduğuydu. Suikastçıların ön kapıları izlemeleri olası olurdu, çünkü devriyelerin başladığı ve en büyük asker yoğunluğunun beklediği yer orasıydı.

Vin hâlâ aklının başka yerlerde olduğunu hissediyordu. Dünyada hareket hâlinde olan güçler vardı ve o bunların bir parçası olmayı isteyip istemediğinden emin değildi.

Benim yerim neresi? diye düşündü. Hiçbir zaman bunu keşfetmiş olduğunu hissetmemişti; Valette Renoux rolünü oynarken de olmamıştı ve şimdi sevdiği adamın koruması olarak hizmet ederken de olmuyordu. Hiçbir şey tam olarak uymuyordu.

Gözlerini kapatarak kalay ve tunç yaktı, rüzgârın taşıdığı sisin derisi üzerindeki dokunuşunu hissediyordu. Ve garip bir şekilde, başka bir şeyi hissetti, çok hafif olan bir şey. Uzaklarda Allomantik titreşimler hissediyordu. O kadar soluklardı ki Vin neredeyse onları kaçıracaktı.

Bunlar biraz sisruhunun yaydığı titreşimlere benziyordu. Vin onu da duyabiliyordu, çok daha yakındaydı. Şehirde bir binanın tepesinde. Vin artık onun varlığına alışmaya başlıyordu, pek fazla seçeneği de yoktu ya. Yine de, o sadece izlemekle kaldığı sürece...

O *Kahraman'ın yoldaşlarından bir tanesini öldürmeye çalışmış*, diye düşündü Vin. *Bir şekilde onu bıçaklamış*. Ya da günlük bunu iddia ediyordu.

Ama... o çok uzaklardaki titreşimler neydi? Yumuşaktı... ancak güçlüydü. Uzaklardaki bir davul gibi. Odaklanarak gözlerini sıkı sıkı kapattı.

"Hanımım?" dedi OreSeur bir anda kulakları dikilerek.

Vin'in gözleri hemen açıldı. "Ne?"

"Onu duymadınız mı?"

Vin doğrulup oturdu. "Ne..." Sonra o da seçti. Duvarın dışında kısa bir mesafe ötede ayak sesleri vardı. Vin daha öne eğilerek sokaktan kaleye doğru yürümekte olan karanlık bir şekli fark etti. Tuncunun üzerine o kadar odaklanmıştı ki, gerçek sesleri tamamen duymazdan geliyordu.

"İyi iş yaptın," dedi muhafız kulübesinin çatısının kenarına doğru yaklaşarak. Ancak ondan sonra önemli bir şeyin farkına vardı. OreSeur inisiyatif kullanmış, Vin'i özellikle dinlemesi emredilmiş olmadığı hâlde tehlikeye karşı uyarmıştı.

Bu küçük bir şeydi ama önemliymiş gibi görünüyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce şeklin yaklaşmasını izleyerek. Bir meşale taşımıyordu ve sislerin içinde son derece rahatmış gibi görünüyordu.

"Allomanser mi?" diye sordu OreSeur onun yanında çömelerek.

Vin başını sallayarak reddetti. "Allomantik titreşimi yok."

"O zaman eğer Allomanser'se Sissoyludur," dedi OreSeur. O hâlâ Vin'in bakır-bulutlarını delebildiğini bilmiyordu. "Dostunuz Zane olmak için fazla uzun boylu. Dikkatli olun Hanımım."

Vin başıyla onaylayarak bir sikke bıraktı, sonra da kendisini sislerin içine fırlattı. Arkasında OreSeur muhafız kulübesinden aşağı atladı, sonra duvardan da aşağı sıçrayarak yaklaşık altı metre aşağıdaki yere indi.

O *kemiklerin sınırlarını zorlamaktan hoşlandığı kesin*, diye düşündü. Elbette ki eğer yüksekten düşmek onu zaten öldüremeyecekse, o zaman Vin belki onun cesaretini anlayabilirdi.

Tahta bir çatıdaki çivileri Çekerek kendini ayarladı ve karanlık şekilden sadece kısa bir mesafe ötede yere kondu. Bıçaklarını çekti ve duralümininin de olduğundan emin olarak metallerini hazırladı. Sonra da sessizce sokak boyunca ilerledi.

Sürpriz, diye düşündü. Ham'in önerisinden dolayı hâlen gergindi. Her zaman sürprize güvenemezdi. Adamı inceleyerek takip etti. Uzun boyluydu, çok uzun boylu. Ve cüppe giyiyordu. Hatta o cüppeler...

Vin durdu. "Sazed?" diye seslendi şaşkınlık içinde.

Terrisli döndü, yüzü şimdi Vin'in kalayla güçlendirilmiş olan gözlerinde netti. Gülümsedi. "Ah, Leydi Vin," dedi tanıdık, bilge sesiyle. "Ben de beni bulmanızın ne kadar süreceğini merak ediyordum. Siz..."

Vin heyecanlı bir kucaklayışla ona sarılırken sesi kesildi. "Bu kadar kısa süre sonra geri döneceğini düşünmemiştim!"

"Ben de geri dönmeyi planlamıyordum Leydi Vin," dedi Sazed. "Ancak olaylar o hâlde ki, benim de buradan uzakta kalmam mümkün değildi, diye düşünüyorum ben. Gelin, Majesteleri ile konuşmam gerekli. Benim nispeten kaygı verici bir doğası olan haberlerim var."

Vin onu bırakarak başını kaldırıp nazik yüzüne baktı, gözlerindeki yorgunluğu fark etmişti. Tükenmişliği. Cüppeleri kirliydi ve kül ve ter kokuyordu. Sazed çoğu zaman son derece titizdi, seyahat ettiği zamanlarda bile. "Ne var?" diye sordu Vin.

"Sorunlar Leydi Vin," dedi Sazed sessizce. "Sorunlar ve dertler."

Terrisliler onu reddetti, ancak o sonunda onların önderi oldu.

23

"KRAL LEKAL, ORDUSUNDA YARATIKLARDAN YİRMİ bin tane olduğunu iddia etti," dedi Sazed sessizce.

Yirmi bin mi! diye düşündü Elend şok içinde. Bu kolaylıkla Straff'ın elli bin adamı kadar tehlikeliydi. Büyük olasılıkla daha bile fazla.

Masaya sessizlik çöktü ve Elend diğerlerine göz attı. Sarayın mutfağında oturmuşlardı, bir çift aşçı Sazed için aceleyle geç bir akşam yemeği hazırlıyordu. Beyaz odanın yan tarafındaki bir girintide hizmetkârların yemeleri için mütevazı bir masa vardı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Elend hiçbir zaman bu odada yemek yememişti ama Sazed, her ne kadar görünüşe göre bütün gün yemek yememiş olsa da, ana yemek salonunu hazırlayacak hizmetkârları uyandırmamaları için ısrar etmişti.

O yüzden onlar da alçak tahta banklara oturmuşlar, aşçılar çalışırken bekliyorlardı; girintinin içindeki alçak sesli konuşmayı duyamayacak kadar uzaktalardı. Vin Elend'in yanında oturuyordu, kolunu beline dolamıştı, kurt köpeği kandrası da yanında yerde duruyordu. Breeze Elend'in öbür tarafında oturuyordu, üstü başı dağınık görünüyordu; onu uyandırmış oldukları için biraz sıkılmıştı. Ham gibi, Elend'in kendisi de zaten ayaktaydı. Bir diğer önergenin üzerinde çalışılması gerekiyordu; Parlamento'ya göndereceği; Straff ile resmi müzâkere için değil, gayrı resmi olarak görüştüğünü açıklayan bir mektup.

Dockson bir tabure çekerek çoğu zaman olduğu gibi Elend'den uzak bir yer seçti. Clubs bankın kendi tarafında kambur bir şekilde oturuyordu, gerçi Elend onun duruşunun yorgunluktan mı, yoksa genel Clubs huysuzluğundan mı kaynaklandığından emin olamıyordu. Bu da geride sadece biraz ilerideki servis masalarından birinin üstünde bacaklarını yan taraftan aşağı sallandırarak oturmuş, sinir olan aşçılardan arada bir birkaç parça yiyecek araklayan Dikiz'i bırakıyordu.

Elend, onun uykulu bir mutfak hizmetçisine oldukça başarısız bir şekilde asılmaya çalıştığını eğlenerek fark etti.

Bir de Sazed vardı. Terrisli Elend'in doğrudan karşısında, sadece Sazed'in başarabileceği dingin sükûnet hissi ile oturuyordu. Cüppeleri tozluydu ve küpeleri olmadan garip görünüyordu, Elend'in tahmini hırsızları cezbetmemek için ortadan kaldırılmış olduklarıydı, ama yüzü ve elleri temizdi. Seyahatin kiriyle bile, Sazed hâlâ bir titizlik hissi yayıyordu.

"Özür diliyorum Majesteleri, ama ben Lord Lekal'ın güvenilir olduğunu düşünmüyorum," dedi Sazed. "Sizin Çöküş'ten önce onunla arkadaş olduğunuzun farkındayım ama onun şu anki durumu biraz... dengesiz gibi görünüyor."

Elend başını salladı. "Onları nasıl kontrol ediyor sence?"

Sazed başını olumsuzca salladı. "Tahmin edemiyorum Majesteleri."

Ham de başını salladı. "Muhafızların arasında Çöküş'ten sonra Güney'den yukarı gelmiş olan adamlarım var. Onlar askerdi, bir koloss kampının yakınındaki bir garnizonda hizmet ediyorlarmış. Lord Hükümdar öleli bir gün bile geçmeden yaratıklar delirmiş. Bölgedeki her şeye saldırmışlar; köylere, garnizonlara, şehirlere."

"Aynısı Kuzeybatı'da da oldu," dedi Breeze. "Lord Cett'in topraklarını başıboş kolosslardan kaçan mülteciler dolduruyordu. Cett kendi topraklarının yakınındaki koloss garnizonunu ordusuna katmaya çalıştı ve onlar da bir süre için onu takip ettiler. Ama sonra bir şeyler onları ateşledi ve onlar da Cett'in ordusuna saldırdı. Cett kolossların hepsini birden katletmek zorunda kaldı ve beş yüz kolossluk küçük bir garnizonu öldürürken neredeyse iki bin adam kaybetti."

Grup tekrar sessizleşti, mutfak personelinin tıkırtıları ve konuşmaları kısa bir mesafe öteden geliyordu. *Beş yüz koloss iki bin adamı öldürmüş*, diye düşündü Elend. *Ve Jastes'ın kuvveti de yaratıklardan yirmi bin tanesini içeriyor. Lord Hükümdar...*

"Gelmesi ne kadar sürer?" dedi Clubs. "Ne kadar uzaktalar?"

"Buraya gelmek benim bir haftadan biraz uzun zamanımı aldı," dedi Sazed. "Gerçi Kral Lekal bir süredir orada kamp kurmuş gibi görünüyordu. Bu yöne doğru gelmekte olduğu belli ama ne kadar hızla yol almaya niyetinin olduğunu bilmiyorum."

"Büyük olasılıkla diğer iki ordunun şehre ondan önce vardığını görmeyi beklemiyordu," diye belirtti Ham.

Elend başını sallayarak onayladı. "O zaman ne yapacağız?"

"Ben *yapabileceğimiz* bir şey görmüyorum Majesteleri," dedi Dockson başını sallayarak. "Sazed'in raporu bana Jastes'la anlaşmaya varabileceğimize dair fazla bir umut vermiyor. Ve zaten altında olduğumuz kuşatma da düşünülecek olursa, yapabileceğimiz çok az şey var."

"Belki geri dönüp gidebilir," dedi Ham. "İki ordu zaten buradayken..."

Sazed tereddütlü görünüyordu. "Onun ordulardan haberi vardı Lord Hammond. O insan ordularına karşı kolosslarına güvenirmiş gibi görünüyordu."

"Yirmi bin taneyle Lekal büyük olasılıkla o diğer orduların birini yenebilirdi," dedi Clubs.

"Ama ikisiyle *birden* olursa sorun yaşar," dedi Ham. "Onun yerinde olsaydım, *bu* beni duraklatırdı. Bir yığın patlamaya hazır kolossla ortaya çıktığı zaman, kolaylıkla Cett ve Straff'ı ona karşı güçlerini birleştirecekleri kadar endişelendirebilir."

"Bu da bize gayet uyar," dedi Clubs. "*Diğer* insanlar ne kadar fazla dövüşürse, bizim için de o kadar iyi."

Elend arkasına yaslandı. Tepesinde yükselen bir kaygı hissediyordu ve fazla bir şey söylemese bile Vin'in yanında, kolunun da belinin etrafına sarılmış olması iyiydi. Bazı zamanlarda sırf onun varlığı yüzünden bile Elend daha güçlü hissediyordu. *Yirmi bin koloss*. Bu tek tehdit onu diğer orduların ikisinden de daha fazla korkutuyordu.

"Bu iyi bir şey olabilir," dedi Ham. "Eğer Jastes Luthadel'in yakınlarında o yaratıkların kontrolünü kaybedecek *olursa*, onların o diğer ordulardan bir tanesine saldırma ihtimalleri yüksek."

"Katılıyorum," dedi Breeze yorgun bir şekilde. "Bizim daha fazla oyalama yapmamız, koloss ordusu gelene kadar bu kuşatmayı uzatmamız gerektiğini düşünüyorum. Araya bir ordunun daha karışması sadece bizim için daha fazla avantaj demek."

"Ben bölgede koloss olması fikrinden hoşlanmıyorum," dedi Elend hafifçe titreyerek. "Bize ne avantaj sağlayacak olurlarsa olsunlar. Eğer onlar şehre saldırırsa..."

"Bu konuda, geldikleri zaman ya da gelirlerse endişe edelim derim," dedi Dockson. "Şu an için, bizim planımıza tasarladığımız şekilde devam etmemiz gerek. Majesteleri Straff'la buluşacak, onu bizimle gizli bir ittifak kurması için oyuna getirmeye çalışacak. Şanslıysak, kolossların an meselesi olan varlığı onu anlaşma yapmaya daha da meyilli yapar."

Elend başını sallayarak onayladı. Straff görüşmeyi kabul etmişti ve birkaç gün sonrası için bir tarih kararlaştırmışlardı. Parlamento yer ve zaman konusunda onlara danışmamış olduğu için kızgındı ama bu konuda yapabilecekleri pek bir şey yoktu.

"Her neyse," dedi Elend en sonunda içini çekerek. "Başka haberlerin de olduğunu mu söylemiştin Saze? Daha iyidirler umarım?"

Sazed durakladı. Bir aşçı en sonunda gelip önüne bir tabak yemek koydu; biftek dilimleri ve biraz baharatlı laget ile arpa buğulama. Kokular Elend'i de biraz acıktırmak için yeterliydi. Geç saate rağmen yemeği kendisi hazırlamakta ısrar etmiş olan saray aşçıbaşısına teşekkürle başını salladı ve o da hizmetçilerine elini sallayıp çekilmeye başladı.

Sazed sessizce oturdu, konuşmak için personel tekrar duyma mesafesinin dışına çıkana kadar bekliyordu. "Bundan bahsetmekte tereddüt ediyorum Majesteleri, çünkü sizin yükleriniz zaten büyük görünüyor."

"Madem başladın söyle," dedi Elend.

Sazed başını sallayarak onayladı. "Korkarım ki Lord Hükümdar'ı öldürdüğümüz zaman dünyayı bir şeylere maruz bırakmış olabiliriz Majesteleri. Beklenmedik bir şeylere."

Breeze yorgun bir kaşını kaldırdı. "Beklenmedik mi? Yâni başıboş kolosslar, güç hırsına kapılmış despotlar ve haydutların dışında mı?"

Sazed durakladı. "Ee, evet. Korkarım ki ben biraz daha şüpheli olan konulardan bahsediyorum. Sislerde yanlış olan bir şey var."

Elend'in yanındaki Vin'in kulakları biraz dikildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir olay dizisini takip ediyordum," diye açıklama yaptı Sazed. Konuşurken başını eğdi, sanki utanmış gibiydi. "Bir araştırma yapıyordum da diyebilirsiniz. Anlayacağınız, ben sislerin gündüz vakti geliyor olduğuna dair çok sayıda haber duydum."

Ham omzunu silkti. "Bu bazen olur. Puslu günler oluyor, özellikle de sonbaharda."

"Demek istediğim bu değil Lord Hammond," dedi Sazed. "Sis ile sıradan pus arasında bir fark var. Bunu fark etmesi zor, belki, ama dikkatli bir göz için belirgindir. Sis daha koyudur ve... ee..."

"Daha büyük desenler hâlinde hareket eder," dedi Vin sessizce. "Gökyüzündeki nehirler gibi. Hiçbir zaman tek bir yerde asılı durmaz; meltemle sürüklenir, sanki meltemi kendisi yaratır gibidir."

"Ve binalara giremez," dedi Clubs. "Ya da çadırlara. Girdikten kısa süre sonra buharlaşıp gider."

"Evet," dedi Sazed. "Gündüz sisi hakkındaki raporları ilk duyduğum zaman, insanların sadece bâtıl inançlarının kontrolden çıkmasına izin verdiklerini varsaymıştım. Puslu bir sabahta dışarıya çıkmayı reddeden pek çok skaa tanıdım. Ancak raporlar hakkında meraklanmıştım, o yüzden de onları Güney'deki bir köye kadar takip ettim. Orada bir süre ders verdim ve hiçbir zaman hikâyelerin bir teyidiyle karşılaşmadım. O yüzden de, oradan yoluma devam ettim."

Duraklayarak hafifçe kaşlarını çattı. "Majesteleri lütfen benim deli olduğumu düşünmeyin. Bu seyahatlerim sırasında tenha bir vadiden geçiyordum ve pus değil de sis olduğuna yemin edebileceğim bir şey gördüm. Arazi boyunca ilerliyor, bana doğru süzülüyordu. Gün ışığının ortasında."

Elend Ham'e bir göz attı. O ise omzunu silkti. "Bana bakma."

Breeze küçümsemeyle burun kıvırdı. "O senin görüşünü soruyordu güzel kardeşim."

"Eh, bir görüşüm yok."

"Sen de ne filozofsun ama."

"Ben bir filozof değilim," dedi Ham. "Ben sadece düşünmeyi severim."

"Eh, *bunun* hakkında düşün o zaman," dedi Breeze.

Elend Sazed'e bir göz attı. "Bu ikisi her zaman böyle miydi?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim Majesteleri," dedi Sazed hafifçe gülümseyerek. "Ben onları sizden sadece biraz daha uzun süredir tanıyorum."

"Evet, onlar her zaman böyleydi," dedi Dockson hafifçe içini çekerek. "Hatta yıllar geçtikçe daha da beter oldular."

"Aç değil misin?" diye sordu Elend Sazed'in tabağına doğru işaret ederek.

"Tartışmamız bittiği zaman yiyebilirim," dedi Sazed.

"Sazed, sen artık bir hizmetkâr değilsin," dedi Vin. "Böyle şeyler hakkında endişe etmen gerekmiyor."

"Bu hizmet etmek ya da etmemek ile ilgili değil Leydi Vin," dedi Sazed. "Kibar olmakla ilgili."

"Sazed," dedi Elend.

"Evet Majesteleri?"

Tabağa işaret etti. "Ye. Başka bir zaman kibar olabilirsin. Şu anda açlıktan ölmek üzere gibi görünüyorsun ve dostlar arasındasın."

Sazed duraklayarak Elend'e garip bir bakış attı. "Evet, Majesteleri," dedi bir bıçak ve kaşık alarak.

"Şimdi," diye başladı Elend. "Sisi gündüz görmüş olmanın ne önemi var? Skaaların söylediği şeylerin doğru olmadığını biliyoruz. Sisten korkmak için bir sebep yok."

"Skaalar bizim tahmin ettiğimizden daha bilge olabilirler Majesteleri," dedi Sazed yemeğinden küçük, ölçülü lokmalar alarak. "Görünüşe göre sisler insanları öldürmeye başlamış."

"Ne?" dedi Vin öne doğru eğilerek.

"Ben hiç bizzat görmedim Leydi Vin," dedi Sazed. "Ama etkilerini gördüm ve birkaç farklı rapor topladım. Hepsi sisin insanları öldürdüğünde hemfikir."

"Bu saçmalık," dedi Breeze. "Sis zararsızdır."

"Ben de böyle düşünmüştüm Lord Ladrian," dedi Sazed. "Ancak raporların birkaç tanesi son derece ayrıntılı. Olaylar her zaman gündüz vakti olmuş ve her biri sisin daha sonra ölen şanssız bir kişinin etrafında döndüğünden bahsediyor, çoğunlukla da bir nöbet geçirerek. Tanıklarla görüşmeleri bizzat yaptım."

Elend kaşlarını çattı. Başka bir adamdan gelse, bu haberleri ciddiye almazdı. Ama Sazed... o insanın ciddiye almayacağı birisi değildi. Elend'in yanında oturmakta olan Vin konuşmayı ilgiyle izliyor, hafifçe alt dudağını çiğniyordu. Garip bir şekilde o Sazed'in sözlerine itiraz etmemişti, diğerlerinin Breeze gibi tepki vermesine karşın.

"Bu mantıklı değil Saze," dedi Ham. "Hırsızlar, asiller ve Allomanserler yüzlerce yıldır sislerin içine çıkıyorlar."

"Gerçekten de öyle Lord Hammond," dedi Sazed bir baş sallamayla. "Benim düşünebildiğim tek açıklama Lord Hükümdar'ı içeriyor. Çöküş öncesinde sis ölümleriyle ilgili elle tutulur hiçbir rapor duymamıştım ama o zamandan beri onları bulmakta fazla güçlük çekmiyorum. Raporlar Dış Salahiyetler'de yoğunlaşmış durumda ama olaylar içeriye doğru hareket ediyormuş gibi görünüyor. Ben birkaç hafta güneyde... bütün bir köyün görünüşe göre sisler yüzünden ağıllarında kısılı kalmış olduğu çok rahatsız edici bir olayla karşılaştım."

"Ama neden Lord Hükümdar'ın ölümünün sislerle herhangi bir ilgisi olsun?" diye sordu Breeze.

"Emin değilim Lord Ladrian," dedi Sazed. "Ama bu kurabildiğim tek bağlantı."

Breeze kaşlarını çattı. "Keşke bana öyle demesen."

"Özür dilerim Lord Breeze," dedi Sazed. "Ben hâlâ insanlara tam adlarıyla hitap etmeye alışkınım."

"Senin adın Ladrian mı?" diye sordu Vin.

"Ne yazık ki," dedi Breeze. "Hiçbir zaman ona pek düşkün olmamışımdır ve sevgili Sazed de onun önüne 'Lord' koyduğu için... eh, aliterasyon onu daha da felâket hâle getiriyor."

"Bana mı öyle geliyor, yoksa bu gece biz her zamankinden daha fazla mı konudan sapıyoruz?" dedi Elend.

"Yorgunken böyle oluruz," dedi Breeze bir esnemeyle. "Ne olursa olsun, bizim sayın Terrislimizin raporları hatalı olmalı. Sis öldürmez."

"Ben sadece keşfetmiş olduğum şeyleri bildirebilirim," dedi Sazed. "Biraz daha fazla araştırma yapmam gerekecek."

"O zaman kalacak mısın?" diye sordu Vin, belli ki umutluydu.

Sazed başını sallayarak onayladı.

"Peki ya ders vermek?" diye sordu Breeze elini sallayarak. "Hatırlıyorum ki giderken hayatının kalan kısmını seyahat ederek geçirmek, ya da ona benzer bir tür saçmalık hakkında bir şeyler söylemiştin."

Sazed hafifçe kızararak tekrar başını eğdi. "O görev beklemek zorunda kalacak korkarım."

"Burada istediğin kadar uzun süre kalabilirsin Sazed," dedi Elend Breeze'e ters ters bakarak. "Eğer söylediğin şey doğruysa, o zaman araştırmaların sayesinde seyahat etmekten daha büyük bir iyilik yapıyor olacaksın."

"Belki," dedi Sazed.

"Gerçi," diye belirtti Ham kıs kıs gülerek, "büyük olasılıkla sen dükkân açmak için daha güvenli bir yer seçebilirdin; iki ordu ve yirmi bin koloss tarafından itilip kakılmakta olmayan bir yer."

Sazed gülümsedi ve Elend de nezâket icabı hafifçe güldü. *Sisle ilgili olayların içeriye, imparatorluğun merkezine doğru hareket ettiğini söyledi. Bize doğru.*

Endişe edilecek bir şey daha.

"Neler oluyor?" diye sordu bir ses aniden. Elend mutfağın kapı ağzına doğru döndü, burada üstü başı dağınık görünen bir Allrianne durmaktaydı. "Sesler duydum. Parti mi var?"

"Biz sadece devletle ilgili meseleleri tartışıyorduk yavrum," dedi Breeze çabucak.

"Öbür kız burada," dedi Allrianne, Vin'e işaret ederek. "Beni neden davet etmediniz?"

Elend kaşlarını çattı. *Sesler mi duymuş? Misafir odaları mutfakların yakınında bile değil.* Ve Allrianne giyinikti, sıradan bir leydi elbisesi giyiyordu. Uyku kıyafetlerini değiştirmek için zaman harcamış ama saçlarını dağınık bırakmıştı. Kendisini daha masum göstermek için mi? *Ben de Vin gibi düşünmeye başlıyorum,* dedi Elend kendi kendine, iç çekerek. Sanki düşüncelerini desteklemek istermiş gibi, Vin'in de yeni kıza gözlerini kısmakta olduğunu fark etti.

"Odalarına geri dön yavrum," dedi Breeze teskin edici bir şekilde. "Majestelerini rahatsız etme."

Allrianne dramatik bir şekilde içini çekti ama döndü ve Breeze'in istediği gibi yaparak koridordan yürüyüp gitti. Elend, kızı meraklı bir yüz ifadesiyle izleyen Sazed'e döndü. Elend ona bir "sonra sorarsın" bakışı attı ve Terrisli de yemeğine geri döndü. Birkaç dakika sonra, grup dağılmaya başladı. Vin diğerleri ayrılırken Elend'in yanında geride kaldı.

"Ben o kıza güvenmiyorum," dedi Vin bir çift hizmetkâr Sazed'in torbasını alıp ona yol göstererek giderken.

Elend Vin'e bakmak için dönerek gülümsedi. "Söylemem gerekir mi?"

Vin gözlerini devirdi. "Biliyorum. 'Sen hiç kimseye güvenmiyorsun Vin.' Bu sefer ben haklıyım. Giyinmişti, ama saçları dağınıktı. Onu kasıtlı yapmış olmalı."

"Fark ettim."

"Ettin mi?" Vin'in sesi etkilenmiş gibiydi.

Elend başıyla onayladı. "Hizmetkârların Breeze ve Clubs'ı uyandırdığını duymuş olmalı, o yüzden de kalkmış. O da en az bir yarım saatini kulak misafiri olarak geçirmiş olduğu anlamına gelir. Onun daha yeni aşağı inmiş olduğunu varsayalım diye saçlarını dağınık bırakmış olmalı."

Vin ağzını hafifçe açtı, sonra da onu inceleyerek kaşlarını çattı. "Giderek iyileşiyorsun," dedi en sonunda.

"Ya öyle, ya da Allrianne Hanım pek de iyi değil."

Vin gülümsedi.

"Ben hâlâ senin onu neden duymadığını çözmeye çalışıyorum," diye belirtti Elend.

"Aşçılar," dedi Vin. "Çok fazla gürültü vardı. Dahası, Sazed'in söyledikleri benim biraz dikkatimi dağıtıyordu."

"Peki bu konuda ne düşünüyorsun?"

Vin durakladı. "Sana sonra söylerim."

"Pekâlâ," dedi Elend. Vin'in yan tarafında kandra doğruldu ve kurt köpeği vücuduyla gerindi. *Neden OreSeur'u da toplantıya getirmek için ısrar etti?* diye merak etti Elend. *Daha birkaç hafta önce Vin bu şeye katlanamıyor değil miydi?*

Kurt köpeği dönerek mutfak pencerelerine doğru göz attı. Vin de onun bakışını takip etti.

"Yine dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu Elend.

Vin başını sallayarak onayladı. "Ben bu geceye güvenmiyorum. Eğer sorun olursa diye senin balkonunun yakınında kalacağım."

Vin onu öptü, sonra da uzaklaştı. Elend onun Sazed'in hikâyelerine neden bu kadar ilgi gösterdiğini merak ederek gitmesini izledi, Elend'e söylemediği şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Kes şunu, dedi kendi kendine. Belki de Elend derslerini biraz fazla iyi öğreniyordu; saraydaki bütün insanların içinde, onun paranoya yapmasına en az gerek

olan kişi Vin'di. Ancak ne zaman Vin'i anlamaya başladığını hissetse, onu tam olarak ne kadar az anlıyor olduğunun farkına varıyordu.

Ve bu da diğer her şeyin biraz daha iç karartıcı görünmesine neden oluyordu. Bir iç çekişle odalarına gitmek için döndü, Parlamento'ya yazdığı yarı tamamlanmış mektup bitirilmek için bekliyordu.

Belki de sislerden bahsetmemiş olmam gerekirdi, diye düşündü Sazed bir hizmetkârı merdivenlerden yukarıya doğru takip ederken. *Şimdi kralı sadece benim bir kurıntum olabilecek olan bir şeyler yüzünden tedirgin ettim.*

Merdivenlerin tepesine ulaştılar ve hizmetkâr Sazed'e bir banyo hazırlanmasını isteyip istemediğini sordu. Sazed başını sallayarak reddetti. Çoğu farklı koşul altında, temizlenme fırsatını hoş karşılardı. Ancak Merkez Salahiyet'e kadar tüm yolu koşmak, kolosslar tarafından yakalanmak, sonra da Luthadel'e kadar olan yolun kalan kısmını yürümek onu tükenmişliğin en uzak uçlarına kadar itmişti. Yemek yiyecek kadar gücü ancak vardı. Şimdi ise sadece uyumak istiyordu.

Hizmetkâr başıyla onayladı ve Sazed'e bir yan koridor boyunca yol gösterdi.

Ya o var olmayan bağlantıları hayal ediyorduysa? Her âlim araştırmadaki en büyük tehlikelerden birinin belli bir cevabı bulma arzusu olduğunu bilirdi. Sazed topladığı ifadeleri hayal etmiş değildi ama önemlerini abartmış olabilir miydi? Elinde gerçekte ne vardı? Arkadaşının bir nöbet geçirerek öldüğünü gören korkmuş bir adamın sözleri mi? Bir çılgının, yamyamlık noktasına kadar delirmiş olan bir adamın ifadesi mi? Sazed'in kendisinin sislerin öldürdüğünü hiç görmemiş olduğu gerçeği sabitti.

Hizmetkâr onu bir misafir odasına getirdi ve Sazed de müteşekkir bir şekilde adama iyi geceler diledi. Adamın elinde sadece bir mumla uzaklaşmasını izledi, lambasını kullanması için Sazed'e bırakmıştı. Sazed hayatının büyük bir kısmı boyunca, titiz bir terbiye ve görev duygularından ötürü değerli olan bir hizmetkâr sınıfına ait olmuştu. Evlerin ve köşklerin sorumluluğunu üstlenmiş, onu odalarına getiren adam gibi hizmetkârları idare etmişti.

Başka bir hayat, diye düşündü. Her zaman bir vekilharç olarak görevlerinin kendisine araştırma için az zaman bırakması yüzünden biraz hüsran hissetmişti. Onun Son İmparatorluk'un devrilmesine yardım edip, sonra da kendisini daha bile az boş zaman sahibi olarak bulmuş olması ne kadar da ironikti.

Kapıyı itip açmak için uzandı ve neredeyse anında dondu. Odanın içinde zaten bir ışık vardı.

Benim için bir lamba mı bırakmışlar? diye merak etti. Kapıyı yavaşça iterek açtı. Birisi onu bekliyordu.

"Tindwyl," dedi Sazed sessizce. Odanın yazı masasının yanında oturmuştu, her zaman olduğu gibi sakin ve düzgün giyimli görünüyordu.

"Sazed," diye karşılık verdi, adam içeri girerek kapıyı kapatırken. Sazed bir anda, kirli cüppelerinin daha da keskin bir şekilde farkına vardı.

"Benim ricama karşılık vermişsiniz," dedi Sazed.

"Ve siz de benimkini görmezden gelmişsiniz."

Sazed onun gözlerinin içine bakmadı. İlerleyerek lambasını oda masasının üstüne koydu. "Kralın yeni kıyafetlerini fark ettim ve onlara uyan bir duruş da kazanmış gibi görünüyor. İyi bir iş çıkarmışsınız, diye düşünüyorum ben."

"Biz daha yeni başladık," dedi Tindwyl umursamazca. "Onun hakkında haklıymışsınız."

"Kral Venture çok iyi bir adamdır," dedi Sazed yüzünü silmek için lavaboya doğru yürüyerek. Soğuk suyu memnunlukla karşılamıştı, Tindwyl ile uğraşmanın onu daha da fazla yoracağı kesindi.

"İyi adamlar berbat bir kral olabilir," diye belirtti Tindwyl.

"Ama kötü adamlar iyi bir kral olamaz," dedi Sazed. "İyi bir adamla başlayıp sonra geri kalanın üzerinde çalışmak daha iyidir, diye düşünüyorum ben."

"Belki," dedi Tindwyl. Sazed'i normal sert yüz ifadesiyle izliyordu. Başkaları onun soğuk, hatta ters olduğunu düşünürdü. Ama Sazed onu asla böyle görmemişti. Başına gelenler düşünüldüğü zaman, Sazed onun bu kadar kendinden emin olmasını dikkate değer, hatta inanılmaz buluyordu. Bunu nasıl elde etmişti?

"Sazed, Sazed..." dedi. "Neden Merkez Salahiyet'e geri döndünüz? Sinod'un size verdiği talimatları biliyorsunuz. Sizin Doğu Salahiyet'te, alevdiyar sınırlarındaki insanlara ders veriyor olmanız gerekli."

"Benim olduğum yer orasıydı," dedi Sazed. "Ve şimdi ise buradayım. Güney toprakları bir süre için bensiz idare etmek zorunda kalacak, diye düşünüyorum ben."

"Ya?" diye sordu Tindwyl. "Peki ya onlara soğuk aylarda sağ kalabilmeleri için yeteri kadar yiyecek üretebilmelerini sağlayacak sulama tekniklerini kim öğretecek? Onlara kendi kendilerini yönetebilmeleri için temel kanun koyma prensiplerini kim açıklayacak? Onlara kayıp dinlerini ve inançlarını nasıl geri kazanacaklarını kim gösterecek? Siz o konuda her zaman ne kadar tutkuluydunuz."

Sazed ıslak kumaşı geri koydu. "Yapmamın gerekli olduğu daha büyük bir iş olmadığından emin olduğum zaman onlara öğretmek için geri döneceğim."

"Daha büyük ne iş olabilir?" diye hesap sordu Tindwyl. "Bu bizim hayatımızın görevi Sazed. Bu bizim bütün *halkımızın* işi. Luthadel'in sizin için önemli olduğunu biliyorum ama burada sizin için hiçbir şey yok. Sizin kralınızla ben ilgileneceğim. Sizin gitmeniz gerekli."

"Kral Venture ile olan işinizi takdir ediyorum," dedi Sazed. "Ancak benim rotamın onunla pek bir ilgisi yok. Benim yapmam gereken başka araştırmalar var."

Tindwyl kaşlarını çatarak soğuk bir bakışla gözlerini ona dikti. "Hâlâ sizin bu hayali bağlantınızı arıyorsunuz. Bu sislerle ilgili aptallığı."

"Yanlış bir şeyler *var* Tindwyl," dedi Sazed.

"Hayır," dedi Tindwyl içini çekerek. "Göremiyor musunuz, Sazed? Siz Son İmparatorluk'u devirmek için çalışarak on yıl harcadınız. Şimdi de kendinizi sıradan işlerle tatmin edemiyorsunuz, o yüzden tüm dünyaya karşı bir tür büyük tehdit icat ettiniz. Siz önemsiz olmaktan korkuyorsunuz."

Sazed başını eğdi. "Belki. Eğer siz haklıysanız, o zaman ben de Sinod'un affını isteyeceğim. Büyük olasılıkla bunu zaten istemem gerekir, diye düşünüyorum ben."

"Ah Sazed," dedi Tindwyl hafifçe başını sallayarak. "Sizi anlayamıyorum. Vedzan ve Rindel gibi genç delifişeklerin Sinod'un öğütlerine karşı çıkmaları anlaşılır. Ama siz? Siz bir Terrisli olmanın anlamını bizzat temsil ediyorsunuz; bu kadar sakin, bu kadar alçakgönüllü, bu kadar saygılı. Bu kadar bilge. Neden sürekli olarak liderlerimize kafa tutan kişi siz oluyorsunuz? Bu mantıklı değil."

"Ben hiç sizin düşündüğünüz kadar bilge değilim Tindwyl," dedi Sazed sessizce. "Ben sadece inandığı şekilde davranmak zorunda olan bir adamım. Şu anda, ben sislerde bir tehlike olduğuna inanıyorum ve izlenimlerimi incelemem gerekiyor. Belki de bu sadece kibir ve aptallıktır. Ama ben bu dünyanın halkının tehlikeye düşmesi riskine girmektense, kibirli ve aptal olarak bilinmeyi tercih ederim."

"Hiçbir şey bulamayacaksınız."

"O zaman haksız çıkmış olacağım," dedi Sazed. Dönerek Tindwyl'in gözlerine baktı. "Ama lütfen benim Sinod'a itaatsizlik ettiğim son seferde, sonucun Son İmparatorluk'un çöküşü ve halkımız için özgürlük olduğunu hatırlayın."

Tindwyl dudaklarını sıkarak somurttu. O bu gerçeğin hatırlatılmasından hoşlanmıyordu, Sırdaşlar'ın hiçbirisi hoşlanmıyordu. Onlar Sazed'in itaatsizlik etmekle yanlış yapmış olduğunda ısrar ediyorlardı ama onu başarılı olduğu için cezalandıracak hâlleri de yoktu.

"Sizi anlamıyorum," diye tekrar etti Tindwyl sessizce. "Halkımızın arasında bir lider olmanız gerekir Sazed. En büyük asimiz ve muhalifimiz değil. Size saygı duymayı herkes istiyor ama yapamıyorlar. Size verilen her emire karşı gelmek zorunda mısınız?"

Sazed solgunca gülümsedi ama cevap vermedi.

Tindwyl içini çekerek kalktı. Kapıya doğru yürüdü ama durakladı, geçerken Sazed'in elini tuttu. Bir an için gözlerinin içine baktı, sonra adam elini çekti.

Kadın başını salladı ve gitti.

O, krallara komuta etti, ve her ne kadar kendisi bir imparatorluk arzu etmemiş olsa da, kendinden önceden gelmiş olanların hepsinden daha yüce oldu.

24

BİR ŞEYLER OLUYOR, DİYE DÜŞÜNDÜ Vin, Venture Kalesi'nin tepesinde sislerin içinde otururken.

Sazed abartmaya eğilimli değildi. O titizdi, bu onun tavırlarında, temizliğinde ve hatta konuşma şeklinde bile belli oluyordu. Konu araştırmalarına geldiği zaman daha bile titiz olurdu. Vin onun keşiflerine inanmaya meyilliydi.

Ve o da kesinlikle sislerin içinde bir şeyler görmüştü. Tehlikeli şeyler. Sazed'in karşılaşmış olduğu ölümleri sis ruhu açıklayabilir miydi? *Ama eğer durum buysa, Sazed neden sisin içindeki siluetlerden bahsetmedi?*

İçini çekerek gözlerini kapattı ve tunç yaktı. Yakınlardan kendisini izlemekte olan ruhu duyabiliyordu. Ve ayrıca *onu* da yine duyabiliyordu, o uzaklardaki garip gümlemeyi. Tuncunu yakmaya devam ederken gözlerini açtı ve sessizce cebinden bir şey çıkardı, günlükten bir sayfa. Aşağıdaki Elend'in balkonundan gelen ışık ve kalay ile Vin kelimeleri kolaylıkla okuyabiliyordu.

Her gece sadece birkaç saat uyuyorum. Yolumuza devam etmek zorundayız, her gün gidebildiğimiz kadar uzun mesafeler gitmeliyiz ama en sonunda yattığım zaman uykuyu yakalamakta zorlanıyorum. Gün boyunca yakamı bırakmayan aynı düşünceler gecenin sessizliğinde sadece daha da şiddetleniyorlar.

Ve hepsinin ötesinde, yukarılardan gelen gümleme seslerini duyuyorum, dağlardan gelen titreşimleri. Her vuruşuyla beni daha da yakınına çekiyor.

Vin titredi. Elend'in Arayıcılar'ının bir tanesinden tunç yakmasını istemiş ve o da kuzeyden gelen hiçbir şey duymadığını iddia etmişti. Ya kandra oydu, tunç yakma becerisi konusunda Vin'e yalan söylemişti, ya da Vin başka hiç kimsenin duyamadığı bir tempoyu duyabiliyordu. Bin yıldır ölü olan bir adam dışında hiç kimsenin.

Herkesin Çağların Kahramanı olduğunu varsaydığı bir adam.

Salaklık ediyorsun, dedi kendi kendisine sayfayı tekrar katlayarak. *Düşünmeden sonuca varıyorsun.* Yan tarafında sessizce yatarak gözlerini şehre doğru dikmiş olan OreSeur kımıldandı.

Ama yine de, Sazed'in sözlerini düşünüp duruyordu. Sislere bir şeyler oluyordu. Bir şeyler yanlıştı.

Zane onu Hasting Kalesi'nin tepesinde bulamadı.

Sislerin içinde sessizce dikilerek durdu. Onu beklerken bulmayı umut etmişti çünkü en son dövüştükleri yer burasıydı. O olayı düşünmek bile Zane'in beklentiyle gerginleşmesine neden oluyordu.

Kapıştıkları aylar boyunca her zaman Zane'in en sonunda onu atlattığı yerde tekrar buluşmuşlardı. Ama Zane birkaç gecedir bu noktaya geri dönüyordu ve onu hiç bulamamıştı. Kaşlarını çatarak Straff'ın emirleri ve gereklilik hakkında düşündü.

Eninde sonunda Zane'e büyük olasılıkla bu kızı öldürmesi emredilecekti. Onu neyin daha fazla rahatsız ettiğinden ise emin değildi; kendisinin bu eylemi düşünmeye karşı gittikçe artan gönülsüzlüğü mü, yoksa onu aslında yenmeyi başaramayabilecek olduğu yönündeki gittikçe artan endişesi mi?

O *olabilir*, diye düşündü. *Benim en sonunda direnmemi sağlayacak olan şey. Beni sadece... gitmeye ikna eden şey.*

Neden bir sebebe ihtiyacı olduğunu açıklayamıyordu. Bir parçası bunu düpedüz deliliğine atfederken, aklı başında olan parçası bunun zayıf bir bahane olduğunu hissediyordu. İçten içe, Zane şimdiye kadar tek bildiği şeyin Straff olduğunu itiraf etti. Zane güvenebileceği başka birisine sahip olduğunu bilmediği sürece gidemeyecekti.

Hasting Kalesi'ne arkasını döndü. Yeteri kadar beklemişti, artık onu aramanın zamanıydı. Zane bir sikke atıp bir süre için şehir boyunca zıplayarak ilerledi. Ve tahmin edilebileceği gibi, işte oradaydı: Venture Kalesi'nin tepesinde oturmuş, Zane'in sersem kardeşine göz kulak oluyordu.

Zane kalayla güçlendirilmiş gözlerin bile onu göremeyeceği kadar uzakta kalarak kalenin etrafından dolaştı. Kalenin çatısının arka tarafına indi, sonra da sessizce ilerledi. Onun çatının kenarında oturmasını izleyerek yaklaştı. Hava sessizdi.

En sonunda o hafifçe sıçrayarak döndü. Zane onu hissetmesinin imkânsız olması gereken zamanlarda bile bir şekilde kendisini hissettiğine yemin edebilirdi.

Ne olursa olsun, fark edilmişti.

"Zane," dedi Vin donuk bir şekilde, silueti kolaylıkla tanıyarak. Her zamanki gibi siyah üstüne siyah giyinmişti, sispelerini de yoktu.

"Bekliyordum," dedi Zane sessizce. "Hasting Kalesi'nin üstünde. Senin gelmeni umarak."

Vin bir gözünü dikkatli bir şekilde onun üstünde tutarak içini çekti ama hafifçe rahatlamıştı. "Şu anda pek de kapışma havasında değilim."

Zane onu izledi. "Yazık," dedi en sonunda. Yaklaşarak Vin'in ihtiyatlı bir şekilde ayağa kalkmasına neden oldu. Çatının kıyısında durarak aşağıdaki Elend'in aydınlık balkonuna baktı.

Vin OreSeur'a bir göz attı. O gergindi, dönüşümlü olarak onu ve Zane'i izliyordu.

"Onun için çok fazla endişe ediyorsun," dedi Zane sessizce.

"Elend mi?" diye sordu Vin.

Zane başını sallayarak onayladı. "Seni kullanıyor olmasına rağmen."

"Biz bu tartışmayı yaptık Zane. O beni kullanmıyor."

Zane başını kaldırarak ona döndü, gözlerine baktı, karanlığın içinde sırtı dik ve kendine güvenle ayakta duruyordu.

O *ne kadar güçlü*, diye düşündü Vin. *Kendinden ne kadar emin. Elend'den ne kadar da...*

Kendisini durdurdu.

Zane arkasını döndü. "Söyle bana Vin," dedi. "Küçükken, hiç güç arzu etmiş miydin?"

Vin garip soruya kaşlarını çatarak başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen sokaklarda büyümüştün," dedi Zane. "Küçükken güç arzu ettin mi? Kendini özgür kılma becerisine sahip olmayı, sana acımasızca davrananları öldürmeyi hayal ettin mi?"

"Elbette ki ettim," dedi Vin.

"Ve şimdi bu güce sahipsin," dedi Zane. "Eğer o seni görebilseydi, çocuk Vin ne derdi? Başka birinin iradesinin ağırlığı altında eğilen ve diz çöken bir Sissoylu? Güçlü ama her nedense hâlâ boyun eğen?"

"Ben artık farklı bir insanım Zane," dedi Vin. "Bir çocuk olduğum zamanlardan bu yana birkaç şey öğrenmiş olduğumu düşünmek isterim."

"Ben bir çocuğun içgüdülerinin çoğu zaman en dürüst olanlar olduğunu gördüm," dedi Zane. "En doğalı."

Vin cevap vermedi.

Zane sessizce dönerek şehre doğru baktı, görünüşte Vin'e arkasını dönmüş olduğu için endişe duymuyormuş gibiydi. Vin ona dik dik baktı, sonra da yere bir sikke attı. Sikke metal çatının üstünde tıngırdadı ve o da anında tekrar Vin'e doğru göz attı.

Hayır, diye düşündü Vin. O *bana güvenmiyor.*

Zane tekrar arkasını döndü ve Vin de onu izledi. Onun ne demek istediğini gerçekten de anlıyordu, çünkü bir zamanlar kendisi de onun gibi düşünmüştü.

Aylakça, eğer güçlerini aynı anda Kelsier'in çetesinden dostluğu ve güveni de öğrenmeden kazanmış olsaydı nasıl bir insana dönüşmüş olacağını merak etti.

"Ne yapardın Vin?" diye sordu Zane tekrar ona doğru dönerek. "Seni kısıtlayan hiçbir şey olmadığını varsayarsak, hareketlerinin hiçbir olumsuz sonucu olmayacağını varsayarsak?"

Kuzeye giderim. Düşünce derhâl gelmişti. *O gümlemeye neyin sebep olduğunu bulurum.* Ancak bunu söylemedi. "Bilmiyorum," dedi bunun yerine.

Zane dönerek ona dik dik baktı. "Görüyorum ki sen beni ciddiye almıyorsun. Zamanını boşa harcadığım için özür diliyorum."

Zane gitmek için döndü, doğrudan OreSeur'la Vin'in arasından yürümüştü. Vin onu izledi ve içinde ani bir endişe sızısı hissetti. O Vin'e gelmiş, sadece dövüşmek yerine konuşmaya gönüllü olmuştu ve Vin ise fırsatı boşa harcamıştı. Eğer Vin onunla konuşmazsa, onu asla kendi tarafına geçiremezdi.

"Ne yapacağımı mı bilmek istiyorsun?" diye sordu Vin sesi sessiz sislerin içinde çınlayarak.

Zane durakladı.

"Eğer güçlerimi istediğim gibi kullanabilseydim? Hiçbir olumsuz sonuç olmayacak olsaydı?" diye sordu Vin. "Onu korurdum."

"Kralını mı?" diye sordu Zane dönerek.

Vin sertçe başıyla onayladı. "Ona karşı ordular getirmiş olan bu adamları, senin efendini, bu Cett denilen adamı; onları öldürürdüm. Gücümü hiç kimsenin Elend'i tehdit edemeyeceğinden emin olmak için kullanırdım."

Zane sessizce başını salladı ve Vin gözlerinde saygı gördü. "Ve niye yapmıyorsun?"

"Çünkü..."

"Gözlerindeki çelişkiyi görüyorum," dedi Zane. "O adamları öldürme içgüdülerinin doğru olduğunu biliyorsun ama kendini tutuyorsun. Onun yüzünden."

"Bir karşılığı *olurdu* Zane," dedi Vin. "Eğer ben o adamları öldürseydim, onların orduları hemen saldırabilirdi. Şu anda, diplomasi hâlâ işe yarayabilir."

"Belki," dedi Zane. "O senden gidip onun için birisini öldürmeni *isteyene* kadar."

Vin burun kıvırdı. "Elend öyle birisi değil. O bana emir vermiyor ve benim öldürdüğüm insanlar da sadece önce onu öldürmeye çalışanlar."

"Ya? Onun emirleri doğrultusunda hareket etmiyor olabilirsin Vin, ama kesinlikle uygulamaktan da kaçınıyorsun," dedi Zane. "Sen onun oyuncağısın. Bunu sana hakaret etmek için söylemiyorum; gördüğün gibi, ben de senin kadar oyuncağım. İkimiz de kaçıp kurtulamıyoruz. Tek başına olmuyor."

Bir anda Vin'in atmış olduğu sikke havaya fırlayarak Zane'e doğru uçtu. Vin gerildi ama sikke sadece Zane'in beklemekte olan eline doğru gitti.

"Bu enteresan," dedi sikkeyi parmaklarının arasında çevirerek. "Pek çok Sissoylu sikkelerdeki değeri görmeyi bırakır. Bizim için, sadece zıplamakta kullanılacak bir şey olur. Bir şeyi bu kadar sık kullandığın zaman, değerini unutmak kolaydır.

Senin için sıradan ve kolay olduğu zaman. Sadece... bir araç hâline geldiği zaman."

Sikkeyi havaya attı, sonra da karanlığın içine doğru İtip gönderdi. "Gitmem gerek," dedi arkasını dönerek.

Vin bir elini kaldırdı. Onun Allomansi kullanmasını görmek Vin'e onunla konuşmayı istemek için başka bir sebebinin daha olduğunu hatırlatmıştı. Başka bir Sissoyluyla, onun güçlerini anlayan başka birisiyle konuşmasından beri o kadar uzun zaman geçmişti ki. Kendisi gibi olan birisiyle.

Ama Vin'e onun yanında kalmasını çok fazla arzu ediyormuş gibi geliyordu. O yüzden de Zane'in gitmesine izin verdi ve nöbetine geri döndü.

Hiç çocuğu olmadı ancak tüm diyarlar onun evladı hâline geldi.

25

VİN ÇOK HAFİF UYURDU, KÜÇÜKLÜĞÜNDEN bir miras. Hırsız çeteleri gereklilik yüzünden birlikte çalışırdı ve kendi eşyalarını koruyamayan bir adamın onları hak etmediği kabul edilirdi. Vin elbette ki hiyerarşinin en dibindeydi ve her ne kadar korunması gereken pek fazla eşyası olmasa da, ağırlıklı olarak erkeklerden oluşan bir ortamda genç bir kız olmak, ona uykusunun hafif olması için başka sebepler vermişti.

O nedenle de hafif bir uyarı havlamasıyla uyandığı zaman düşünmeden tepki verdi. Örtülerini fırlatıp atarak anında komodinin üstündeki şişeciğe uzandı. Vin midesinde metallerle uyumazdı; Allomantik metallerin pek çoğu küçük bir derecede olsa da zehirliydi. Bu tehlikeyle kısmen de olsa baş etmek zorunda olması kaçınılmazdı ama her günün sonunda artan metallerini yakıp bitirmesi için uyarılmıştı.

Daha yastığının altındaki gizli obsidiyen hançerlere uzanırken bile bu şişeciği başına dikmişti. Yatak odasının kapısı savrularak açıldı ve Tindwyl içeri girdi. Bir metre kadar uzağındaki Vin'in vücudu gergin, elindeki ikiz hançerler ışıldayarak yatağın ayak ucundaki tahtanın üstüne tünemiş olduğunu gördüğü zaman Terrisli adımının ortasında dondu.

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "Uyanmışsınız."

"Yeni."

Terrisli gülümsedi.

"Odamda ne yapıyorsun?" diye hesap sordu Vin.

"Sizi uyandırmak için geldim. Alışverişe gidebileceğimizi düşünmüştüm."

"Alışveriş mi?"

"Evet canım," dedi Tindwyl perdeleri çekip açmak için ilerleyerek. Vin'in

çoğu zaman kalktığı saatten çok daha erkendi. "Duyduğum kadarıyla, siz yarın Majesteleri'nin babasıyla görüşecekmişsiniz. Duruma uygun bir elbise isteyeceksiniz, diye varsayıyorum?"

"Ben artık elbise giymiyorum." *Ne iş çeviriyorsun?*

Tindwyl dönerek Vin'e dik dik baktı. "Giysilerinizle mi uyuyorsunuz?"

Vin başını sallayarak onayladı.

"Hiç nedime bulundurmuyor musunuz?"

Vin başıyla reddetti.

"Pekâlâ o zaman," dedi Tindwyl yürüyerek odadan çıkmak için dönerken. "Banyo yapın ve üstünüzü değiştirin. Siz hazır olduğunuz zaman yola çıkacağız."

"Ben senden emir almıyorum."

Tindwyl kapının yanında duraklayarak döndü. Sonra yüzü yumuşadı. "Almadığınızı biliyorum çocuğum. Eğer isterseniz benimle gelebilirsiniz, seçim size ait. Ancak, siz gerçekten de Straff Venture ile üzerinizde pantolon ve gömlekle mi görüşmek istiyorsunuz?"

Vin tereddüt etti.

"En azından gelip bir bakın," dedi Tindwyl. "Bu sizin aklınızı başka şeylerden uzak tutmaya yardım edecektir."

En sonunda Vin başını sallayarak onayladı. Tindwyl tekrar gülümsedi, sonra da gitti.

Vin yatağının yanında oturmuş olan OreSeur'a doğru bir göz attı. "Uyardığın için sağ ol."

Kandra omzunu silkti.

Bir zamanlar, Vin Venture Kalesi gibi bir yerde yaşamayı hayal bile edemezdi. Genç Vin gizli sığınaklara, skaa ağıllarına ve arada bir de ara sokaklara alışkındı. Şimdi ise vitraylı camlarla beneklenmiş, güçlü duvarlar ve muhteşem kemerlerle çevrelenmiş bir binada yaşıyordu.

Elbette, benim beklemediğim pek çok şey gerçek oldu, diye düşündü Vin merdiven boşluğunu terk ederken. *Neden şimdi onlar hakkında düşünüyorum?*

Hırsız çetelerinde geçen gençliği son zamanlarda epey bir aklına geliyor ve Zane'in yorumları, ne kadar saçma olsalar da, zihnini meşgul ediyordu. Vin bu kale gibi bir yere ait miydi? Çok fazla sayıda beceriye sahipti ama bunların pek azı güzel koridor türünde becerilerdi. Onlar daha çok... kül lekeli ara sokaklar türünde becerilerdi.

İçini çekti, Tindwyl'in bekleyeceğini söylemiş olduğu güney giriş kapısına doğru yol alırken OreSeur da yanındaydı. Burada koridor geniş ve heybetli hâle geliyor ve doğrudan avluya açılıyordu. Çoğu zaman at arabaları yolcularını almak için giriş kapısından içeriye kadar girerlerdi, böylece asiller de hava koşullarına maruz kalmıyordu.

Kalayı, yaklaşırken Vin'in sesler duymasını sağladı. Bir tanesi Tindwyl'di, diğeri de...

"Yanımda pek fazla getirmedim," diyordu Allrianne. "Birkaç yüz boxing. Ama giyecek bir şeylere o kadar ihtiyacım *var* ki. Sonsuza kadar ödünç tuvaletler ile yaşayamam!"

Vin koridorun son köşesini dönerken durakladı.

"Kralın hediyesi muhakkak bir elbisenin parasını ödemeye yeterli olacaktır canım," dedi Tindwyl Vin'i fark ederek. "Hah, işte o da burada."

Somurtkan bir Dikiz de iki kadının yanında ayakta duruyordu. Üzerinde saray muhafızı üniforması vardı, gerçi ceketi iliklenmemişti ve pantolonu da bol geliyordu. Vin yavaş yavaş ileri doğru yürüdü. "Ben başkalarının da gelmesini beklemiyordum."

"Genç Allrianne bir sosyete leydisi olarak eğitilmiştir," dedi Tindwyl. "O güncel modaları biliyor olacaktır ve size alışveriş tavsiyelerinde bulunabilir."

"Ya Dikiz?"

Tindwyl dönüp oğlana dik dik baktı. "Hamal."

Eh, bu onun mutsuzluğunu açıklıyor, diye düşündü Vin.

"Gelin," dedi Tindwyl avluya doğru yürüyerek. Allrianne hızla takip etti, hafif, zarif adımlarla yürüyordu. Vin Dikiz'e bir göz attı, o da omzunu silkti ve onlar da peşlerinden gitti.

"Sen bu işe nasıl bulaştın?" diye fısıldadı Vin Dikiz'e.

"Fazla erken kalkmıştım, yemek arıklıyordum," diye şikâyet etti Dikiz. "Şuradaki Çençen Teyze beni fark etti, kurt gibi gülümsedi ve 'Öğleden sonra hizmetlerinize ihtiyacımız olacak genç adam,' dedi."

Vin başını sallayarak onayladı. "Uyanık ol ve kalayını da yanar tut. Unutma, biz savaştayız."

Dikiz itaatkâr bir şekilde dediğini yaptı. Vin onun bu kadar yakınında durduğu için kolaylıkla onun kalayının Allomantik titreşimlerini fark etti ve tanıdı, bunun anlamı onun da casus olmadığıydı.

Bir diğerini daha listeden çıkardık, diye düşündü Vin. *En azından bu yolculuk tamamıyla bir zaman kaybı olmayacak.*

Bir at arabası kalenin ön kapılarında onlar için bekliyordu. Dikiz arabacının yanına tırmandı ve kadınlar da arka tarafa doluştu. Vin oturduğunda OreSeur da tırmanarak koltukta yanına geçti. Allrianne ve Tindwyl karşısına oturdular ve Allrianne yüzünü asıp burnunu kırıştırarak OreSeur'a dik dik baktı. "Bu hayvanın da bizimle birlikte koltuklarda oturması gerekli mi?"

"Evet," dedi Vin at arabası hareket etmeye başlarken.

Allrianne belli ki daha fazla bir açıklama bekliyordu ama Vin ona istediğini vermedi. En sonunda Allrianne pencereden dışarı bakmak için döndü. "Sadece tek bir uşakla seyahat ederken güvende olacağımızdan emin misin Tindwyl?"

Tindwyl Vin'e bir göz attı. "Eh, ben bize bir şey olacağını sanmıyorum."

"Aa, doğru," dedi Allrianne tekrar Vin'e bakarak. "Sen bir Allomanser'sin! Senin hakkında söyledikleri şeyler doğru mu?"

"Hangi şeyler?" diye sordu Vin sessizce.

"Ee, bir kere diyorlar ki sen Lord Hükümdar'ı öldürmüşsün. Ve sen biraz da... n... ee." Allrianne dudağını ısırdı. "Eh, biraz da çelimsizmişsin."

"Çelimsiz?

"Ve tehlikeli," dedi Allrianne. "Ama, eh, bu doğru olamaz. Yâni, sen bizimle alışveriş yapmaya geliyorsun, değil mi?"

Bu beni kasıtlı olarak mı kışkırtmaya çalışıyor?

"Sen her zaman öyle kıyafetler mi giyiyorsun?" diye sordu Allrianne.

Vin her zamanki standart gri pantolon ve tunç renkli gömleğini giyiyordu. "Böyle dövüşmesi kolay."

"Evet ama... ee." Allrianne gülümsedi. "Sanırım biz de onun için bugün buradayız, değil mi Tindwyl?"

"Evet canım," dedi Tindwyl. Bütün konuşma boyunca Vin'i incelemişti.

Gördüğünü beğendin mi? diye düşündü Vin. *Ne istiyorsun sen?*

"Sen benim tanıştığım en garip leydi olmalısın," diye ilan etti Allrianne. "Sen sosyeteden çok mu uzakta büyüdün? Ben öyleydim ama annem beni iyi eğittiğinden emin olmuştu. Elbette o sadece beni iyi bir av yapmak istiyordu, babamın bir ittifak kurmak üzere beni ihaleye çıkarabilmesi için."

Allrianne gülümsedi. Vin uzun zamandır onun gibi kadınlarla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Gülümseyerek, Valette Renoux rolü yaparak sosyetede geçen saatleri hatırladı. Vin, o günleri düşündüğü çoğu zaman kötü şeyleri hatırlardı. Aristokrasinin üyelerinden gördüğü garezi, kendisinin rol yaparkenki rahatsızlığını.

Ama iyi şeyler de olmuştu. Elend bunlardan biriydi. Leydi rolü yapıyor olmasaydı Vin onunla hiçbir zaman karşılaşmayacaktı. Ve balolar, renkleri, müzikleri ve tuvaletleri ile büyüleyici bir cazibeye sahipti. Zarif danslar, dikkatli konuşmalar, kusursuzca dekore edilmiş odalar...

Artık o şeyler yok, dedi Vin kendi kendisine. *Bizim şimdi salahiyet yıkılmanın eşiğine gelmişken aptal balolar ve toplantılar için vaktimiz yok.*

Tindwyl hâlâ onu izliyordu.

"Ee?" diye sordu Allrianne.

"Ne?" diye sordu Vin.

"Sen sosyeteden uzakta mı büyüdün?"

"Ben asil değilim Allrianne. Skaayım."

Allrianne'in rengi soldu, sonra kızardı, sonra da parmaklarını dudaklarına koydu. "Aa! Vah zavallı şey!" Vin'in güçlendirilmiş kulakları yanından gelen bir şey duydu; OreSeur'dan gelen hafif bir kıkırdama, sadece bir Allomanser'in duyabileceği kadar yumuşaktı.

Kandraya ters ters bakma dürtüsünü bastırdı. "O kadar da kötü değildi," dedi.

"Ama, ee, senin nasıl giyinileceğini bilmemende şaşılacak bir şey yok!" dedi Allrianne.

"Ben nasıl giyinileceğini biliyorum," dedi Vin. "Hatta benim birkaç tuvaletim bile var." *Aylardır bir tanesini giymiş olduğumdan değil ya...*

Allrianne başını salladı, gerçi Vin'in lafına inanmamış olduğu belliydi. "Breezy

de skaa," dedi hafifçe. "Ya da yarı skaa. Bana söyledi. Babama söylememesi iyi bir şey. Babam hiçbir zaman skaalara fazla iyi davranmamıştır."

Vin cevap vermedi.

Nihayet Kenton Sokağı'na ulaştılar ve kalabalıklar at arabasını bir yük hâline getirdi. İlk önce Vin aşağı indi, OreSeur da atlayarak onun yanındaki kaldırım taşlarına indi. Pazar meydanı doluydu, ama Vin'in son ziyaretindeki kadar tıklım tıklım değildi. Vin, diğerleri de arabadan inerlerken yakınlardaki bazı dükkânların fiyatlarına göz gezdirdi.

Bir sepet bayat elma beş boxing, diye düşündü Vin hoşnutsuzluk içinde. *Yiyecek şimdiden aşırı fiyattan gidiyor.* Neyse ki Elend'in stokları vardı. Ama kuşatmanın karşısında ne kadar dayanacaktı? Kesinlikle yaklaşmakta olan kışı geçirecek kadar değildi, salahiyetin tarım ürünlerinin o kadar fazlası hâlâ dış plantasyonlarda hasat edilmemiş olarak yatarken değil.

Zaman şimdi bizim dostumuz olabilir, ama eninde sonunda bize karşı dönecek, diye düşündü Vin. O orduların birbirleriyle savaşmalarını sağlamak zorundaydılar. Yoksa şehir halkının, daha askerler duvarları almaya bile çalışmadan önce açlıktan ölmeleri mümkündü.

Tindwyl sokağı gözden geçirirken Dikiz arabadan aşağı atlayarak onlara katıldı. Vin telaşlı kalabalıklara dik dik baktı. İnsanların dışardaki tehlikeye rağmen günlük yaşamlarına devam etmeye çalışmakta olduğu belliydi. Başka ne yapabilirlerdi ki? Kuşatma şimdiden haftalar sürmüştü bile. Hayat devam etmek zorundaydı.

"Şurası," dedi Tindwyl bir terzi dükkânına doğru işaret ederek.

Allrianne aceleyle öne atıldı. Tindwyl ağırbaşlı bir nezaketle yürüyerek arkasından takip etti. "Hevesli bir şey, değil mi?" diye sordu Terrisli.

Vin omzunu silkti. Sarışın leydi şimdiden Dikiz'in dikkatini çekmişti bile; Dikiz onu canlı adımlarla takip etmekteydi. Elbette Dikiz'in dikkatini çekmek pek zor değildi. Sadece göğüslerinin olması ve pis kokmaman yeterli ve ikincisi ise her zaman şart değildi.

Tindwyl gülümsedi. "Büyük olasılıkla haftalar önce babasının ordusuyla birlikte yola çıktığından beri alışverişe gitmek için fırsat bulamamıştır."

"Sanki sırf alışverişe gidememiş diye onun bir tür korkunç çile çekmiş olduğunu düşünürmüş gibi konuşuyorsun," dedi Vin.

"Belli ki o bundan hoşlanıyor," dedi Tindwyl. "Muhakkak siz de sevdiğiniz bir şeyden mahrum kalmanın nasıl olduğunu anlayabilirsiniz."

Vin dükkâna ulaştıkları sırada omzunu silkti. "Ben trajik bir şekilde tuvaletlerinden koparılmış olan bir sosyete baloncuğuna sempati duymakta zorluk çekiyorum."

Dükkâna girerlerken Tindwyl hafifçe kaşlarını çattı, OreSeur ise dışarıda beklemek için yerleşiyordu. "Çocuğa karşı bu kadar sert olmayın. O da yetiştirilmesinin bir ürünü, tıpkı sizin gibi. Eğer onun değerini havailiklerine göre yargılarsanız, o zaman sizi sıradan giysilerinize göre yargılayanlarla aynı şeyi yapmış olursunuz."

"Ben insanların beni sıradan giysilerime göre yargılamalarından hoşlanırım," dedi Vin. "O zaman çok fazla bir şey beklemezler."

"Anlıyorum," dedi Tindwyl. "O zaman, siz bunları hiç mi özlemediniz?" Başıyla dükkânın iç odasına doğru işaret etti.

Vin durakladı. Oda renkler ve kumaşlar, danteller ve kadifeler, korseler ve eteklerle dolup taşıyordu. Hepsine hafif bir parfüm serpilmişti. Parlak tonlar içindeki mankenlerin önünde dururken Vin, sadece bir an için, balolara geri dönmüştü. Valette olduğu zamanlara. Valette olmak için bir *bahanesinin* olduğu zamanlara.

"Sizin asil sosyetesinden hoşlanmış olduğunuzu söylüyorlar," dedi Tindwyl öne doğru yürürken hafifçe. Allrianne şimdiden odanın ön tarafında durmuş, parmaklarını bir kumaş topunun üzerinde gezdirirken kararlı bir sesle terziyle konuşuyordu.

"Sana bunu kim söyledi?" diye sordu Vin.

Tindwyl arkasına döndü. "Tabii ki arkadaşlarınız, canım. Bu oldukça tuhaf, diyorlar ki siz Çöküş'ten birkaç ay sonra elbise giymeyi bırakmışsınız. Hepsi nedenini merak ediyor. Diyorlar ki bir kadın gibi giyinmekten hoşlanıyormuşsunuz ama demek ki yanılmışlar."

"Hayır," dedi Vin hafifçe. "Onlar haklıydı."

Tindwyl bir kaşını kaldırarak üzerinde kenarları dantellerle bezeli, alt tarafı da birkaç jüponla kabararak genişleyen parlak yeşil bir tuvalet olan bir terzi mankeninin yanında durakladı.

Vin muhteşem kıyafete bakarak yaklaştı. "Bu şekilde giyinmekten hoşlanmaya başlıyordum. Sorun buydu."

"Ben bunda bir sorun görmüyorum, canım."

Vin tuvalete arkasını döndü. "Bu ben değilim. Hiçbir zaman da olmadım, o sadece bir roldü. Öyle bir elbise giyerken gerçekte kim olduğunu unutmak fazlasıyla kolay."

"Ve bu elbiseler de sizin gerçekte kim olduğunuzun bir parçası olamazlar mı?"

Vin başını sallayarak reddetti. "Elbiseler ve tuvaletler *onun* kim olduğunun bir parçası." Allrianne'e doğru başıyla işaret etti. "Benim başka bir şey olmam gerekiyor. Daha sert bir şey." *Buraya gelmemem gerekirdi.*

Tindwyl bir elini Vin'in omzuna koydu. "Neden onunla evlenmedin çocuğum?"

Vin sertçe başını kaldırıp baktı. "Bu nasıl bir soru?"

"Dürüst bir soru," dedi Tindwyl. Vin'in onunla karşılaştığı diğer zamanlardan çok daha az sertmiş gibi görünüyordu. Elbette ki, Tindwyl o zamanlar sırasında çoğunlukla Elend'e hitap ediyor oluyordu.

"O konu seni ilgilendirmez," dedi Vin.

"Kral benden imajını düzeltmesine yardım etmemi istedi," dedi Tindwyl. "Ve ben de bundan daha fazlasını yapmayı kendime görev edindim; eğer yapabilirsem ondan gerçek bir kral çıkaracağım. Onda epey büyük bir potansiyel var, diye düşünüyorum ben. Ancak o, bu potansiyeline hayatındaki bazı şeyler konusunda daha emin olana kadar ulaşamayacak. Özellikle de sizin."

"Ben..." Vin gözlerini kapatarak Elend'in evlenme teklifini hatırladı. O gece, balkonda, karanlığın içinde küller hafif hafif yağıyordu. Vin dehşetini hatırladı.

Elbette o da ilişkinin nereye gitmekte olduğunun farkındaydı. Neden o kadar korkmuştu ki?

Elbise giymeyi bıraktığı gün oydu.

"Bana teklif etmemesi gerekirdi," dedi Vin gözlerini açarak sessizce. "O benimle evlenemez."

"O seni seviyor çocuğum," dedi Tindwyl. "Bir açıdan bu bir talihsizlik; eğer o başka türlü hissedebiliyor olsaydı, bütün bunlar çok daha kolay olurdu. Ancak bu durumda..."

Vin başını sallayarak reddetti. "Ben onun için yanlış kişiyim."

"Ah, anladım," dedi Tindwyl.

"Onun başka bir şeye ihtiyacı var," dedi Vin. "Daha iyi bir şeye. Sadece bir koruma değil, bir kraliçe olabilecek bir kadına. Daha çok..." Vin'in içi burkuldu. "... onun gibi birine."

Tindwyl yaşlı terzinin ölçü alırken yaptığı bir yoruma gülmekte olan Allrianne'e bir göz attı.

"Onun âşık olduğu kişi sensin çocuğum," dedi Tindwyl.

"Onun gibi göründüğüm sırada."

Tindwyl gülümsedi. "Her nedense, ne kadar sıkı çalışırsanız çalışın Allrianne gibi olabileceğinizi hiç sanmıyorum."

"Belki," dedi Vin. "Ne olursa olsun, onun sevdiği benim sosyetik rolümdü. Benim gerçekte ne olduğumu bilmiyordu."

"Ve şimdi bunu öğrenmiş olduğuna göre, sizi terk etti mi?"

"Ee, hayır. Ama..."

"Bütün insanlar ilk başta göründüklerinden daha karmaşıktır," dedi Tindwyl. "Allrianne, örneğin, genç ve hevesli; belki de biraz fazla açık sözlü. Ama o sosyete hakkında pek çok kişinin beklemeyeceği kadar çok şey biliyor ve bir insanın içindeki iyiliği nasıl fark edeceğini de biliyormuş gibi görünüyor. Bu pek çok kişide olmayan bir yetenek.

"Sizin kralınız mütevazı bir âlim ve düşünür ama bir savaşçının iradesine sahip. Mücadele edecek cesarete sahip olan bir adam ve belki de siz onun en iyi hâlini henüz görmemişsinizdir, diye düşünüyorum ben. Teskinci Breeze kötümser, alaycı bir adam; genç Allrianne'e bakana kadar. O zaman yumuşuyor ve insan onun sert umursamazlığının ne kadarının numara olduğunu merak ediyor."

Tindwyl duraklayarak Vin'e baktı. "Ve siz. Siz de kabullenmek istediğinizden çok daha fazlasısınız, çocuğum. Neden Elend'iniz çok daha fazlasını gördüğü hâlde, siz kendinizin sadece tek bir yönüne bakıyorsunuz?"

"Bunların hepsi o yüzden mi?" dedi Vin. "Sen beni Elend için bir kraliçeye dönüştürmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır çocuğum," dedi Tindwyl. "Ben size her kim iseniz ona dönüşmeniz için yardım etmeyi arzu ediyorum. Şimdi gidip adamın ölçülerinizi almasına izin verin ki, stoktaki elbiselerden bazılarını deneyebilesiniz."

Ben her kim isem mi? diye düşündü Vin kaşlarını çatarak. Ancak uzun boylu

Terrislinin kendisini öne doğru itmesine ve yaşlı terzinin de mezurasını alarak ölçmeye başlamasına izin verdi.

Giyinme kabininde geçen birkaç dakikadan sonra, Vin üzerine bir hatıra giymiş olarak odaya geri döndü. Beyaz dantelli, ipeksi mavi tuvalet, göğüs ve bel boyunca dardı ama alt kısmı geniş ve dökümlüydü. Çok sayıdaki etekleri, tuvaletin genişlemesine neden olarak üçgen şeklinde aşağı doğru iniyordu, ayakları tamamıyla örtülmüş, eteğin ucu da yere sürtünüyordu.

Bu korkunç derecede kullanışsızdı. Hareket ettiği zaman hışırdıyordu ve bir yere takılmasını ya da kirli bir yüzeye sürtünmesini engellemek için de adımlarına dikkat etmesini gerektiriyordu. Ama güzeldi ve Vin'in de güzelmiş gibi hissetmesini sağlıyordu. Neredeyse bir orkestranın çalmaya başlamasını bekliyordu, Sazed'in koruyucu bir nöbetçi gibi omzunun arkasında durmasını ve Elend'in uzaklarda belirerek yayılmış bir kitabın sayfalarını karıştırırken dans eden çiftleri izlemesini.

Vin terzinin kıyafetin nerelerde sıktığını ve nerelerde toplandığını görebilmesi için öne doğru yürüdü ve Allrianne'in de ağzından Vin'i gördüğü zaman bir "Ooo" kaçtı. Yaşlı terzi değneğine yaslanmış, genç bir yardımcıya not tutturuyordu. "Biraz daha fazla hareket edin leydim," diye rica etti. "Sadece düz bir çizgi boyunca yürümekten daha fazlasını yaptığınızda ne kadar oturduğunu da görebileceğim."

Vin bir ayağının üzerinde biraz döndü, Sazed'in ona öğretmiş olduğu dans hareketlerini hatırlamaya çalışıyordu.

Ben Elend'le hiç dans edemedim, diye farkına vardı yan tarafa doğru adımını atarken, sanki tam hatırlayamadığı bir müzik çalıyormuş gibi. *Her zaman kıvırmak için bir bahane bulmuştu.*

Tuvalete alışmaya başlayarak kendi etrafında döndü. İçgüdülerinin zayıflamış olacağını düşünürdü. Ancak şimdi üzerinde bir kez daha bir tuvalet varken, Vin o alışkanlıklara tekrar bürünmenin ne kadar kolay olduğuna şaşırdı; adımlarını hafif atıyor, tuvaletin alt tarafının sadece birazcık savrulacağı şekilde dönüyor...

Durakladı. Terzi artık not tutturmuyordu. Gülümseyerek sessizce Vin'i izliyordu.

"Ne var?" diye sordu Vin kızararak.

"Affedersiniz leydim," dedi terzi yardımcısının not defterine dokunmak için dönüp, oğlanı parmağının bir işaretiyle göndererek. "Ama ben daha önce birisinin bu kadar zarif bir şekilde hareket ettiğini gördüğümü hiç düşünmüyorum. Sanki... esen bir meltem gibi."

"İltifat ediyorsunuz," dedi Vin.

"Hayır çocuğum," dedi yan tarafta durmakta olan Tindwyl. "O haklı. Siz çoğu kadının sadece imrenebileceği bir zarafet ile hareket ediyorsunuz."

Terzi tekrar gülümseyip, yardımcısı bir grup renkli kare kumaş örneği ile yaklaşırken döndü. Yaşlı adam kırışmış bir elle bunları seçmeye başladı ve Vin de ellerini yan taraflarına bastırıp, hain elbisenin kontrolü tekrar ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak Tindwyl'e doğru gitti.

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?" diye hesap sordu sessizce.

"Neden olmayayım ki?" diye sordu Tindwyl.

"Çünkü Elend'e kötü davranıyorsun," dedi Vin. "İnkâr etme, sizin derslerinizi dinledim. Sen sürekli olarak ona hakaret ediyor ve küçük düşürüyorsun. Ama şimdi bana karşı iyi rolü yapıyorsun."

Tindwyl gülümsedi. "Ben rol yapmıyorum çocuğum."

"O zaman Elend'e niye o kadar kötü davranıyorsun?"

"Oğlan büyük bir lordun şımartılmış çocuğu olarak büyümüş," dedi Tindwyl. "Şimdi bir kral olduğuna göre, hayatında bir parça sert gerçeğe ihtiyacı var diye düşünüyorum ben." Duraklayarak başını eğip Vin'e bir göz attı. "Sizin hayatınızda ise ondan yeteri kadarının olduğunu hissediyorum."

Terzi kumaş örnekleriyle yaklaşarak bunları alçak bir masanın üzerine yaydı. "Şimdi leydim," dedi bir gruba kıvırdığı parmağıyla vurarak. "Ben sizin ten renginizin koyu kumaşla özellikle iyi gideceğini düşünüyorum. Şöyle güzel bir bordo belki?"

"Siyah olmaz mı?" diye sordu Vin.

"Hayatta olmaz," dedi Tindwyl. "Artık sizin için kesinlikle siyah ya da gri yok çocuğum."

"Ya bu?" diye sordu Vin kraliyet mavisi bir kumaş örneğini çekip çıkararak. Çok uzun zaman önce, Elend'le ilk tanışmış olduğu gece üzerinde olan tonun neredeyse aynısıydı.

"Ah, evet," dedi terzi. "Bu o açık ten ve koyu renk saçın yanında muhteşem görünür. Hım, evet. Şimdi de bir tarz seçmemiz gerekiyor. Terrisli sizin bunu yarın akşama kadar istediğinizi söylemişti?"

Vin başını sallayarak onayladı.

"Eh, peki o zaman. Stoktaki tuvaletlerden bir tanesinin üzerinde düzeltme yapmamız gerekecek ama sanırım elimizde bu renkte bir tane var. Onu epey bir elden geçirmek gerekecek ama sizin gibi bir güzellik için gece boyunca çalışabiliriz, değil mi evlat? Şimdi, tarza gelince de..."

"Bu iyidir sanırım," dedi Vin başını eğerek. Tuvalet daha önceki balolarda giydikleriyle aynı standart kesimdeydi.

"Eh, bizim aradığımız şey 'iyi' değil ama, değil mi?" dedi terzi bir gülümsemeyle.

"İç eteklerin bazılarını çıkarsak olur mu?" dedi Tindwyl Vin'in tuvaletinin yanlarını çekiştirerek. "Ve belki de daha serbest bir şekilde hareket edebilsin diye etek uçlarını birazcık yükseltsek?"

Vin durakladı. "Bunu yapabilir misin?"

"Elbette," dedi terzi. "Oğlan daha ince eteklerin güneyde daha popüler olduğunu söylüyor, gerçi onlar modada Luthadel'in bir parça gerisinde kalmaya meyilli olurlar." Durakladı. "Gerçi artık Luthadel'de bir modanın *olup olmadığından* bile emin değilim ya..."

"Kol yenlerinin ağızlarını geniş yapın," dedi Tindwyl. "Ve bazı kişisel eşyalar için içlerine bir iki cep dikin."

Yaşlı adam başını sallayarak onaylarken sessiz yardımcısı öneriyi not aldı.

"Göğüs ve bel dar olabilir ama kısıtlayıcı olmasın," diye devam etti Tindwyl. "Leydi Vin'in serbestçe hareket edebiliyor olması lâzım."

Yaşlı adam durakladı. "Leydi Vin mi?" diye sordu. Vin'e gözlerini kısarak biraz daha yakından baktı, sonra da yardımcısına doğru döndü. Oğlan sessizce başını salladı.

"Anlıyorum..." dedi adam, benzi atar ve eli biraz daha fazla titremeye başlarken. Elini kendisine biraz daha destek alabilmek istercesine değneğinin üstüne yerleştirdi. "Ben... eğer sizi gücendirdiysem özür diliyorum leydim. Bilmiyordum."

Vin'in tekrar yüzü kızardı. *Neden benim alışverişe çıkmamam gerektiğini gösteren bir diğer sebep.* "Hayır," dedi adamı sakinleştirerek. "Sorun değil. Beni gücendirmediniz."

Terzi hafifçe rahatladı ve Vin Dikiz'in ağır ağır yürüyerek gelmekte olduğunu fark etti.

"Görünüşe göre keşfedildik," dedi Dikiz ön pencerelere doğru başıyla işaret ederek.

Vin elbise mankenleri ve kumaş balyalarının ötesine doğru bir göz atarak dışarıda toplanmakta olan bir kalabalığı gördü. Tindwyl merakla Vin'i izliyordu.

Dikiz başını iki yana salladı. "Neden bu kadar popüler olan sen oluyorsun?"

"Ben onların tanrısını öldürdüm," dedi sessizce Vin, bir elbise mankeninin arkasına kaçarak düzinelerce izleyen gözden saklanırken.

"Ben de yardım ettim," dedi Dikiz. "Hatta ben lakabımı bile bizzat Kelsier'den aldım! Ama zavallı küçük Dikiz'i kimse umursamıyor."

Vin pencereler için odayı gözleriyle taradı. *Bir arka kapı olması gerekir. Elbette, ara sokakta da insanlar olması mümkün.*

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Tindwyl.

"Gitmem gerek," dedi Vin. "Onlardan uzaklaşmalıyım."

"Neden dışarı çıkıp onlarla konuşmuyorsunuz?" diye sordu Tindwyl. "Belli ki sizi görmek için çok hevesliler."

Sarı ve mavi renkte bir elbise giyen Allrianne bir giyinme kabininden dışarı çıktı ve dramatik bir şekilde döndü. Dikiz'in bile dikkatini çekemediği zaman ise belirgin bir şekilde gücenmişti.

"Ben oraya çıkmıyorum," dedi Vin. "Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim?"

"Onların umuda ihtiyacı var," dedi Tindwyl. "Onlara sizin verebileceğiniz bir umut."

"Sahte bir umut," dedi Vin. "Onları sadece beni bir tür tapınma nesnesi olarak görmeleri için teşvik etmiş olurum."

"Bu doğru değil," dedi Allrianne bir anda, ileri doğru yürüyüp en ufak bir utanma hissetmeksizin pencerelerden dışarıya bakarken. "Köşelerde saklanmak, garip giysiler giymek ve gizemli olmak; sana bu inanılmaz ünü *onlar* sağladı. Eğer insanlar senin ne kadar sıradan olduğunu bilselerdi, seni şöyle bir görebilmek için

bu kadar çıldırmazlardı." Durakladı, sonra da geriye doğru baktı. "Ben... ıı, onu kulağa öyle gelecek şekilde söylemek istememiştim."

Vin kızardı. "Ben Kelsier değilim Tindwyl. Ben insanların bana tapınmasını istemiyorum. Ben sadece rahat bırakılmak istiyorum."

"Bazı insanların bu seçeneği yoktur çocuğum," dedi Tindwyl. "Siz Lord Hükümdar'ı devirdiniz. Sizi Firari eğitti ve kralın eşisiniz."

"Ben onun eşi değilim," dedi Vin daha da kızararak. "Biz sadece..." *Hükümdar adına, daha ben bile ilişkimizi anlamıyorum. Açıklamasını nasıl yapayım ki?*

Tindwyl bir kaşını kaldırdı.

"Pekâlâ," dedi Vin içini çekerek ilerlemeye başlarken.

"Ben de seninle geleyim," dedi Allrianne sanki çocukluktan beri arkadaşlarmış gibi Vin'in kolunu kavrayarak. Vin direndi ama olay çıkarmadan kolunu ondan kurtarmanın bir yolunu bulamamıştı.

Dükkândan dışarıya çıktılar. Kalabalık şimdiden büyüktü ve gittikçe daha fazla insan ne olduğunu görmek için gelirken çevresi de doluyordu. Pek çoğu kahverengi, kül lekeli iş ceketleri ya da basit gri elbiseleri olan skaalardı. Vin dışarıya adımını atarken öndekiler geriye çekilerek ona daire şeklinde küçük bir boşluk bıraktı ve kalabalığın arasından huşu dolu bir heyecan mırıldanması geçti.

"Vay," dedi Allrianne sessizce. "Epey fazla varmış yahu..."

Vin başını sallayarak onayladı. OreSeur kapının yanında, eski yerinde oturuyor ve Vin'i köpek yüzünde garip bir ifadeyle izliyordu.

Allrianne kalabalığa gülümseyerek ani bir tereddütle el salladı. "Sen eğer işler karışacak olursa onları yenebilirsin filan yani, değil mi?"

"O gerekli olmayacak," dedi Vin, en sonunda kolunu Allrianne'in kavrayışından kurtarıp kalabalığı sakinleştirmek için onları bir parça Teskin ederek. Ondan sonra içindeki gerginlik hissini bastırmaya çalışarak öne adım attı. Artık toplum içine çıktığı zamanlarda saklanma ihtiyacı hissetmeyecek kadar ilerleme kaydetmişti ama bunun gibi bir kalabalığın önünde durmak... eh, neredeyse dönüp terzi dükkânının içine geri sıvışacaktı.

Ancak bir ses onu durdurdu. Konuşan kül lekeli bir sakalı ve ellerinde gergin bir şekilde tutmakta olduğu kirli siyah bir şapka olan orta yaşlı bir adamdı. Güçlü bir adamdı, büyük ihtimalle bir fabrika işçisiydi. Alçak sesi güçlü yapısıyla tezat oluştururmuş gibi görünüyordu. "Leydi Vâris. Bize ne olacak?"

İri adamın sesindeki kararsızlık, dehşet, o kadar acıklıydı ki, Vin tereddüt etti. O da diğerlerinin pek çoğu gibi Vin'i umutlu gözlerle süzüyordu.

Ne kadar da çoklar, diye düşündü Vin. *Ben Firari Kilisesi'nin küçük olduğunu sanıyordum.* Şapkasını elinde kıvırarak dikilmekte olan adama doğru baktı. Vin ağzını açtı ama... yapamamıştı. Ona ne olacağını bilmediğini söyleyemedi; o gözlere ihtiyaç duyduğu kurtarıcının kendisi olmadığını açıklayamadı.

"Her şey yoluna girecek," derken buldu kendisini Vin, Teskin'ini arttırarak onların korkusunun birazını ortadan kaldırmaya çalıştı.

"Ama ordular, Leydi Vâris!" dedi kadınlardan bir tanesi.

"Onlar bizim gözümüzü korkutmaya çalışıyor," dedi Vin. "Ama kral onlara izin vermeyecek. Bizim duvarlarımız güçlü, askerlerimiz de öyle. Biz bu kuşatmaya dayanabiliriz."

Kalabalık sessizdi.

"O ordulardan bir tanesi Elend'in babası Straff Venture tarafından yönetiliyor," dedi Vin. "Elend ve ben yarın Straff'la görüşmeye gideceğiz. Onu bizim müttefikimiz olması için ikna edeceğiz."

"Kral teslim olacak!" dedi bir ses. "Ben duydum. O hayatına karşı şehri takas edecek."

"Hayır," dedi Vin. "O bunu asla yapmaz!"

"O bizim için savaşmayacak!" diye seslendi birisi. "O bir asker değil. O bir politikacı!"

Başka sesler de ona katılarak yükselmeye başladı. İnsanlar endişelerini bağırarak söylemeye, diğerleri ise yardım talep etmeye başlarken hürmet kayboldu. Muhalifler Elend'e atıp tutmaya devam etti, Elend'in onları korumasının hiç yolu olmadığını bağırıyorlardı.

Vin ellerini kulaklarına kaldırdı. Kalabalığı, kargaşayı uzaklaştırmaya çalışıyordu. "*Susun*!" diye bağırdı çelik ve pirinç ile her şeyi İterek. Birkaç kişi tökezleyerek ondan uzaklaştı ve Vin kalabalığın içinde düğmeler, sikkeler ve kemer tokaları bir anda geriye doğru bastırılırken yayılan bir dalgayı görebiliyordu.

İnsanlar bir anda sessizleşti.

"Kralımız hakkında kötü sözler söylenmesine katlanmayacağım!" dedi Vin, pirincini harlayarak Teskin'ini arttırırken. "O iyi bir adam ve iyi bir lider. Sizler için çok şeyi feda etti; kanunlar hazırlayarak harcadığı uzun saatlerin sonucunda siz özgürlüğe sahipsiniz ve ticaret yollarını güvenceye alma çalışmaları ve tüccarlarla yaptığı anlaşmalar sonucunda siz geçiminizi sağlayabiliyorsunuz."

Kalabalığın pek çok üyesi başlarını eğip yere baktı. Ancak ön taraftaki sakallı adam şapkasını kıvırarak Vin'e bakmaya devam ediyordu. "Onlar sadece korkuyorlar Leydi Vâris. Harbiden de korkuyorlar."

"Biz sizi koruyacağız," dedi Vin. *Ne diyorum ben?* "Elend ve ben, biz bir yolunu bulacağız. Biz Lord Hükümdar'ı durdurduk. Bu orduları da durdurabiliriz..." Sesi azalıp kendini aptal gibi hissederek kesildi.

Ancak kalabalık karşılık verdi. Bazılarının hâlâ tatmin olmadığı belliydi ama pek çoğu sakinleşmiş gibi görünüyordu. Kalabalık dağılmaya başlasa da üyelerinden bazıları öne çıkmaktaydı, küçük çocuklarını ellerinden tutuyor ya da kucaklarında taşıyorlardı. Vin gergin bir şekilde durakladı. Kelsier sık sık skaalarla görüşür ve onların çocuklarına dokunurdu, sanki onlara kutsamasını verirmiş gibi. Vin gruba aceleci bir şekilde veda etti ve Allrianne'i de arkasından çekerek dükkânın içine geri daldı.

Başını tatminle sallamakta olan Tindwyl içeride bekliyordu.

"Yalan söyledim," dedi Vin kapıyı itip kapatarak.

"Hayır söylemediniz," dedi Tindwyl. "Siz iyimserlik ettiniz. Dediğiniz şeylerin gerçek ya da yalan olduğu henüz kanıtlanmış değil."

"Bu olmayacak," dedi Vin. "Elend üç orduyu da yenemez, benim yardımımla bile."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "O zaman gitmelisiniz. Kaçın, insanları ordularla kendi başlarına ilgilenmeye terk edin."

"Ben onu demek istemedim," dedi Vin.

"Eh, bir karar verin o zaman," dedi Tindwyl. "Ya şehirden umudunuzu kesin ya da ona güvenin. Gerçekten de, siz ikiniz var ya..." Başını salladı.

"Ben senin bana karşı sert olmayacağını sanıyordum," diye belirtti Vin.

"Bazen o konuda zorluk yaşıyorum," dedi Tindwyl. "Gelin Allrianne. Haydi sizin provanızı tamamlayalım."

Bunu yapmak için uzaklaştılar. Ancak o anda, sanki Vin'in güvenlik teminatlarını yalancı çıkarmak istermiş gibi, şehir duvarının üzerindeki birkaç uyarı davulu ötmeye başladı.

Vin donakalarak pencereden dışarıya, gergin kalabalığın ötesine doğru bir göz attı.

Ordulardan bir tanesi saldırıyordu. Vin gecikmeye lanet ederek hantal tuvaleti değiştirmek için tekrar dükkânın arka tarafına doğru fırladı.

Elend şehir duvarına çıkan merdivenlerden yukarı hızla tırmandı, neredeyse acelesinden düello değneğine takılıp düşecekti. Tökezleyerek merdiven boşluğundan çıkıp duvarın tepesine geçerken, küfrederek yan tarafında asılı duran değneği düzeltti.

Duvarın tepesi kargaşa içindeydi. Adamlar etrafta koşturarak birbirlerine sesleniyorlardı. Bazıları zırhlarını, diğerleri de yaylarını unutmuştu. Elend'den sonra pek çoğu yukarı çıkmaya çalışmış olduğu için merdivenin ağzı tıkanmıştı ve aşağıdaki girişlerin etrafına toplanan adamların avluda daha da büyük bir sıkışıklık yaratmasını umutsuzluk içinde izledi.

Elend hızla dönerek Straff'ın adamlarından büyük bir grubun, binlercesinin duvara doğru hızla gelmesini izledi. Elend şehrin kuzey duvarında, Straff'ın ordusuna en yakın olan Kalay Kapı'nın yakınlarında duruyordu,. Ayrı bir asker grubunun biraz doğudaki Lehim Kapı'ya doğru gitmekte olduğunu da görebiliyordu.

"Okçular!" diye bağırdı Elend. "Askerler, yaylarınız nerede?"

Ancak onun sesi de bağrışmanın arasında kaybolup gitmişti. Yüzbaşılar etrafta gezinerek adamları organize etmeye çalışıyordu ama görünüşe göre duvara çok fazla piyade gelmiş, okçuların pek çoğunun aşağıdaki avluda kısılı kalmalarına neden olmuşlardı.

Neden? diye düşündü Elend çaresiz bir şekilde tekrar saldırmakta olan orduya doğru dönerek. *Neden saldırıyor? Görüşmek için anlaşmaya varmıştık!*

Yoksa Elend'in çatışmanın iki tarafını da oyalama planının kokusunu mu almıştı? Belki de çetenin içinde gerçekten de bir casus *vardı*.

Ne olursa olsun, Elend'in tek yapabildiği, duvarına yaklaşırken orduyu izlemekti. Yüzbaşılardan bir tanesi acınası bir ok salvosu göndertmeyi başarabildi ama bu pek bir işe yaramamıştı. Ordu yaklaşırken uçan sikkelere karışmış olan oklar duvara doğru fırlamaya başladı. Grubun içinde Straff'ın Allomanserler'i vardı.

Sikkeler taşlardan sekerken Elend küfrederek bir mazgal dişinin arkasında çömeldi. Birkaç asker düştü. Elend'in askerleri. O şehri teslim etmeyecek kadar gururlu olduğu için ölmüşlerdi.

Dikkatli bir şekilde duvarın üzerinden göz attı. Şahmerdan taşıyan bir grup adam yaklaşıyordu, vücutları kalkanlı adamlar tarafından özenli bir şekilde korunmaktaydı. Bu özen büyük ihtimalle şahmerdancıların Haydut olduğu anlamına geliyordu, bu şüphesi şahmerdan kapıya bindirdiği zaman çıkan ses tarafından da doğrulanmıştı. Bu sıradan adamların elinden çıkmış bir darbe değildi.

Arkasından kancalar geldi. Aşağıdaki Sikkeciler tarafından duvarın üstüne doğru İtilen kancalar, fırlatılmış olsalar olacağından çok daha isabetli bir şekilde düşüyorlardı. Askerler bunları sökmek için hareket ettiler ama sikkeler de yukarı atılarak askerleri neredeyse onlar harekete geçer geçmez devirdi. Altındaki kapı gümlemeye devam ediyordu ve Elend fazla uzun dayanacağını hiç sanmıyordu.

Ve böylece düşüyoruz, diye düşündü Elend. *Bir direnç izini bile gösteremeden.*

Yapabileceği hiçbir şey de yoktu. Elend kendini aciz hissetti, beyaz üniforması onu bir hedef olarak göstermesin diye eğilip kalmak zorundaydı. Bütün politik numaraları, bütün hazırlıkları, bütün hayalleri ve planları. Gitmişti.

Ve sonra Vin belirdi. Duvarın üstüne, bir grup yaralı adamın arasına indi, nefes nefeseydi. Onun yakınına gelen sikkeler ve oklar tekrar havaya savrularak saptırılıyordu. Adamlar onun etrafında bir araya toplandılar, kancaları sökmek ve yaralıları güvenliğe çekmek için harekete geçtiler. Vin'in bıçakları ipleri keserek onları tekrar aşağı düşürdü. Kararlı görünerek Elend'in gözlerinin içine baktı, sonra da sanki Haydutlar ve onların şahmerdanlarıyla yüzleşmek için duvarın kenarından aşağı atlayacakmış gibi harekete geçti.

Elend bir elini kaldırdı ama başka birisi konuştu.

"Vin, bekle!" diye kükredi merdiven boşluğundan fırlayan Clubs.

Vin durakladı. Elend huysuz generalden bu kadar kuvvetli bir emri hiç duymamıştı.

Oklar uçmayı kesti. Gümleme sakinleşti. Elend tereddütlü bir şekilde ayağa kalkarak ordunun kül kaplı kırlar boyunca kampa doğru geri çekilmesini izlerken kaşlarını çattı. Arkalarında bir iki ceset bırakmışlardı; Elend'in adamları birkaç tanesini oklarıyla vurmayı başarmışlardı demek. Kendi ordusu ise çok daha ağır kayıplar almıştı: iki düzine kadar adam yaralı görünüyordu.

"Ne...?" diye sordu Elend Clubs'a doğru dönerek.

"Tırmanma merdivenleri koymuyorlardı," dedi Clubs geri çekilmekte olan kuvvete doğru dik dik bakarak. "Bu gerçek bir saldırı değildi."

"Neydi o zaman?" diye sordu Vin kaşlarını çatarak.

"Bir deneme," dedi Clubs. "Savaşta olağandır; düşmanın nasıl tepki vereceğini görmek için, taktiklerini ve hazırlıklarını kontrol etmek için hızlı bir çatışma."

Elend dönerek düzensiz askerlerin yaralılarla ilgilenmek için gelen hekimlere yol verişini izledi. "Bir deneme," dedi Clubs'a bir göz atarak. "Tahminimce pek iyi iş çıkaramadık."

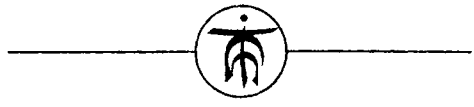
Clubs omzunu silkti. "Olması gerekenden çok daha kötü. Belki de bu, oğlanları eğitim sırasında daha dikkat etmelerine yetecek kadar korkutur." Clubs durakladı ve Elend onun ifade etmediği şeyi gördü. Endişe.

Elend duvarın üzerinden bakarak geri çekilmekte olan orduyu izledi. Aniden anladı. Bu tam olarak onun babasının yapmayı seveceği türden bir hareketti.

Straff ile olan buluşma planlandığı gibi gerçekleşecekti. Ancak bundan önce, Straff Elend'in bir şeyi bilmesini istiyordu.

Ben bu şehri ne zaman istersem alabilirim, diyor gibiydi saldırı. *O benim, sen ne yaparsan yap. Bunu unutma.*

O, bir yanlış anlaşılma nedeniyle savaşa girmek zorunda kaldı ve daima savaşçı olmadığını iddia etti, ancak herhangi bir adam kadar iyi savaşır oldu.

26

"BU İYİ BİR FİKİR DEĞİL Hanımım." OreSeur butlarının üzerine oturmuş, Vin'in büyük, düz bir kutunun ambalajını açmasını izliyordu.

"Elend bunun tek yol olduğunu düşünüyor," dedi Vin kutunun kapağını açarken. Lüks mavi tuvalet, içinde paketlenmiş olarak yatıyordu. Çıkarırken nispeten hafif olduğunu fark etti. Giyinme paravanının arkasına geçti ve soyunmaya başladı.

"Ya dün duvarlara yapılan saldırı?" diye sordu OreSeur.

"O bir uyarıydı," dedi Vin gömleğinin düğmelerini çözmeye devam ederek. "Ciddi bir saldırı değildi." Gerçi, görünüşe göre bu Parlamentoyu gerçekten de rahatsız etmişti. Belki amaç da buydu. Clubs strateji ve duvarları deneme konusunda ne isterse söyleyebilirdi ama Vin'in açısından, Straff'ın en büyük kazancı Luthadel'in içinde daha fazla korku ve kargaşaydı.

Kuşatma altında sadece birkaç hafta geçmişken, şehir şimdiden neredeyse kopacak kadar gerilmişti. Yiyecek korkunç derecede pahalıydı ve Elend de şehrin stoklarını açmak zorunda kalmıştı. Halk diken üzerindeydi. Bazıları saldırının Luthadel için bir zafer olduğunu düşünüyor, ordunun "püskürtülmüş" olmasını iyi bir işaret olarak kabul ediyorlardı. Ancak pek çoğu, sadece daha öncekinden bile daha fazla korkmuştu.

Ama Vin yine bir bilmece ile karşı karşıyaydı. Böylesine ezici bir güç karşısında nasıl tepki vermeliydi? Korkuyla sinmeli mi yoksa hayata devam etmeye mi çalışmalıydı? Doğru, Straff duvarları denemişti, ama ordusunun daha büyük olan kısmını Cett'in o anda fırsattan yararlanarak bir saldırı yapma ihtimaline karşı geride, ateşe hazır tutmuştu. Şehri korkutmak ve bilgi toplamak istemişti.

"Ben hâlâ bu görüşmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi OreSeur.

"Saldırı bir yana, Straff güvenilecek bir adam değil. Kelsier, Lord Renoux olmaya hazırlanırken bana şehirdeki bütün yüksek seviyeli asilleri inceletmişti. Straff hilekâr ve acımasız, bir insan için bile."

Vin içini çekerek pantolonunu çıkardı, sonra da tuvaletin kombinezonunu üstüne geçirdi. Bazıları kadar dar değildi ve baldırları ile bacaklarının etrafında hareket edecek epey bir yer bırakıyordu. *Şu ana kadar iyi.*

OreSeur'un itirazı mantıklıydı. Vin'in sokaklarda öğrendiği ilk şeylerden biri, kaçmanın zor olacağı durumlardan kaçınmaktı. Her içgüdüsü Straff'ın kampına kendi ayağıyla gitme fikrine isyan ediyordu.

Ancak Elend kararını vermişti. Ve Vin onu desteklemesi gerektiğini anlıyordu. Aslında Vin de bu hareketi onaylamaya başlamıştı. Straff bütün şehrin gözünü korkutmak istiyordu ama gerçekte, düşündüğü kadar tehditkâr değildi. Cett hakkında endişe etmek zorunda olduğu sürece olamazdı.

Vin hayatında yeteri kadar tehdit edilmişti. Bir açıdan, Straff'ın duvarlardaki saldırısı Vin'i onu kendi amaçları doğrultusunda manipüle etmek için daha bile kararlı hâle getirmişti. İlk bakışta onun kampına gitmek biraz çılgınca görünmüştü ama Vin bu konuda ne kadar düşünürse, Straff'ı yenmelerinin tek yolunun bu olduğunun o kadar fazla farkına varıyordu. Straff'ın onları zayıf görmesi, tehdit taktiğinin işe yaradığını düşünmesi şarttı. Kazanmalarının tek yolu buydu.

Bu ise Vin'in hoşlanmadığı bir şeyi yapması anlamına geliyordu. Çevresinin sarılması, düşmanın inine girmesi anlamına geliyordu. Ancak eğer Elend gerçekten de kamptan güvenli bir şekilde çıkabilirse, bu şehir için büyük bir moral kaynağı olurdu. Onun da ötesinde, Ham ve çetedeki diğerlerinin Elend'e daha fazla güvenmesini sağlardı. Hiç kimse Kelsier'in müzakere için düşmanın kampına gitmesi fikrini sorgulamazdı bile; hatta büyük olasılıkla onun bir şekilde müzakereden Straff'i teslim olmaya ikna etmiş bir şekilde geri dönmesini bekliyor olurlardı.

Benim sadece onun güvenli bir şekilde dönmesini sağlamam gerek, diye düşündü Vin tuvaleti giyerken. *Straff istediği kadar güç gösterisi yapabilir, eğer onun saldırılarını yönlendirenler biz olursak bunların hiçbirinin önemi olmaz.*

Kendi kendine başını sallayarak tuvaleti düzeltti. Sonra da giyinme paravanının arkasından çıkarak aynasında kendini inceledi. Her ne kadar terzi geleneksel biçimini koruyacak şekilde dikmiş olsa da, etek tam olarak üçgen çan şeklinde değildi ve baldırları boyunca biraz daha düz olarak aşağı iniyordu. Omuzların yakınından kesilerek açılmış olmakla birlikte kol yenleri dar ve kol ağızları da açıktı. Bel kısmı da onunla birlikte bükülerek Vin'e iyi bir hareket alanı bırakıyordu.

Vin biraz gerinerek sıçrayıp kıvrıldı. Tuvaletin bu kadar hafif gelmesine ve içinde bu kadar iyi hareket edebilmesine şaşırmıştı. Elbette hiçbir etek dövüşmek için ideal olamazdı ama bu tuvalet bir yıl önce partilerde giydiği hantal şeylerle kıyaslandığında devasa bir gelişmeydi.

"Ee?" diye sordu olduğu yerde dönerek.

OreSeur bir köpek kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Ne düşünüyorsun?"

OreSeur başını bir yana eğdi. "Neden bana soruyorsunuz?"

"Çünkü ben senin ne düşündüğünü umursuyorum."

"Tuvalet çok güzel Hanımım. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ben her zaman giysilerin biraz saçma olduğunu düşünmüşümdür. Bütün o kumaşlar ve renkler, pek pratikmiş gibi görünmüyor."

"Evet, biliyorum," dedi Vin bir çift safir toka kullanarak saçlarının yan taraflarını yüzünden biraz geride tuttururken. "Ama... eh, ben bu şeyleri giymenin ne kadar eğlenceli olabileceğini unutmuştum."

"Ben bundaki eğlenceyi göremiyorum Hanımım."

"Çünkü sen erkeksin."

"Aslında, ben kandrayım."

"Ama erkek bir kandrasın."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu OreSeur. "Şekillerimiz akışkan olduğu için benim halkımın cinsiyetini belirlemek kolay değildir."

Vin bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Ben anlarım." Sonra tekrar mücevher dolabına döndü. Pek fazla bir şeyi yoktu; çete ona Valette olarak geçen günleri sırasında epey iyi bir mücevher koleksiyonu ayarlamış olsa da, Vin onların çoğunu çeşitli projelerine kaynak sağlamak için Elend'e vermişti. Ancak sanki bir gün tekrar bir tuvalet giyeceğini biliyormuş gibi, en sevdiklerinden birkaç tanesini saklamıştı.

Bunu sadece bir seferlik giyiyorum, diye düşündü. *Bu hâlâ ben değilim.*

Bir safir bilezik taktı. Tokaları gibi onda da hiç metal yoktu; mücevherler tahta bir kopça ile kapanan kalın bir ahşabın üstüne yerleştirilmişti. Sonuç olarak üzerindeki metaller sadece sikkeleri, metal şişeciği ve tek küpesi olacaktı. Onu Kelsier'in önerisi ile acil bir durumda İtebileceği bir parça metal olarak bulunduruyordu.

"Hanımım," dedi OreSeur patisiyle yatağının altından bir şeyi çekip çıkarırken. Bir kâğıt sayfasıydı. "Siz açarken kutudan düştü." Şaşırtıcı bir şekilde becerikli olan pençe parmaklarının iki tanesi arasında tuttu ve Vin için yukarı kaldırdı.

Vin kâğıdı aldı. *Leydi Vâris*, diye yazıyordu.

Destek sağlamaları için göğüs ve korseyi fazladan dar yaptım ve etekleri de savrulmamaları için kestim, zıplamanız gerekirse diye. Kol ağızlarının ikisinde de metal şişecikleri için aralıklar ile kumaşın kesiminde iki önkolun etrafına sarılmış birer hançeri saklayacak şekilde bir dalgalanma var. Umuyorum ki değişiklikleri uygun bulursunuz.

Feldeu, Terzi.

Vin aşağı bakarak kol ağızlarını fark etti. Kalın ve genişlerdi ve yanlardan çıkıntı yapma şekilleri kusursuz gizleme yerleri sağlıyordu. Kol yenleri pazıların etrafında dar olsa da, önkollar daha gevşekti ve hançerlerin de nereye takılabileceğini görüyordu.

"Görünüşe göre daha önce de Sissoylular için elbise yapmış," diye belirtti OreSeur.

"Büyük olasılıkla," dedi Vin. Biraz makyaj yapmak için aynasına doğru gitti ve makyaj malzemelerinin bazılarının kurumuş olduğunu gördü. *Sanırım bunu da bir süredir yapmamışım...*

"Ne zaman gideceğiz Hanımım?" diye sordu OreSeur.

Vin durakladı. "Aslında, OreSeur, ben seni getirmeyi planlamıyordum. Ben hâlâ senin varlığını saraydaki diğer insanlardan saklamaya niyetliyim ve benim bu akşamki geziye yanımda köpeğimi götürmem son derece şüphe verici olur diye düşünüyorum."

OreSeur bir an için sessiz kaldı "Ha," dedi. "Elbette. İyi şanslar o zaman Hanımım."

Vin içinde sadece minik bir hayal kırıklığı hissetti, OreSeur'un daha fazla itiraz etmesini beklemişti. Bu duyguyu bir kenara itti. Neden Vin onda kusur bulacaktı ki? Kampa gitmenin tehlikelerine doğru bir şekilde işaret etmiş olan oydu.

OreSeur sakince yere yatarak başını patilerinin üzerine yasladı ve Vin'in makyaj yapmaya devam etmesini izledi.

"Ama El, bizim en azından seni kendi at arabamızda göndermemize izin vermen gerekir," dedi Ham.

Elend aynaya bakarak ceketini düzeltirken başını olumsuzca salladı. "Bu bir arabacı da göndermemizi gerektirir Ham."

"Doğru," dedi Ham. "O da ben olacağım."

"Tek bir adam bizim o kamptan sağ çıkmamız konusunda bir fark yaratmaz. Ve ben yanımda ne kadar az insan götürürsem, Vin ile ben o kadar az insan için endişe ederiz."

Ham başını salladı. "El, ben..."

Elend bir elini Ham'in omzuna koydu. "İlgin için müteşekkirim Ham. Ama bunu yapabilirim. Bu dünyada benim manipüle edebileceğim bir adam varsa, o da babamdır. Onunla işim bittiği zaman o, şehrin çoktan eline düşmüş olduğundan tamamen emin olacak."

Ham içini çekti. "Pekâlâ."

"Ha, bir şey daha var," dedi Elend tereddütlü bir şekilde.

"Evet?"

"Bana 'El' yerine 'Elend' desen olur mu?"

Ham hafifçe güldü. "Sanırım bunu yapmak kolay."

Elend minnettar bir şekilde gülümsedi. *Tindwyl'in istediği bu değildi ama bu da bir başlangıç. "Majesteleri" hakkında daha sonra endişe ederiz.*

Kapı açıldı ve Dockson içeri girdi. "Elend," dedi. "Bu az önce sana geldi." Bir kâğıt kaldırdı.

"Parlamento'dan mı?" diye sordu Elend.

Dockson başını sallayarak onayladı. "Bu akşamki toplantıyı kaçırıyor olmandan memnun değiller."

"Eh, sırf onlar bir gün daha erken görüşmek istiyorlar diye Straff'la olan ran-

devuyu değiştiremem," dedi Elend. "Onlara geri döndüğüm zaman uğramaya çalışacağımı söyle."

Dockson başını sallayarak onayladı, sonra da arkasından bir hışırtı sesi gelirken döndü. Yüzünde garip bir ifadeyle kenara çekildi, Vin kapı ağzına yaklaşıyordu.

Ve bir tuvalet giymişti; sıradan sosyete tarzından çok daha zarif, güzel mavi bir elbise. Siyah saçı bir çift safir tokayla ışıldıyordu ve sanki... farklı gibi görünüyordu. Daha dişil; ya da daha doğrusu, dişiliği konusunda daha güvenli.

Onunla ilk tanıştığımdan beri ne kadar da değişti, diye düşündü Elend gülümseyerek. Neredeyse iki yıl geçmişti. O zamanlar Vin bir çocuk, ama çok daha yaşlı olan birinin hayat tecrübelerine sahip olan bir çocuktu. Şimdi ise bir kadın olmuştu, çok tehlikeli bir kadın, ama yine de hâlâ başını kaldırarak Elend'e bakarken gözlerinde sadece birazcık kendine güvensizlik, birazcık şüphecilik bulunduruyordu.

"Ne güzel," diye fısıldadı Elend. Vin gülümsedi.

"Vin!" dedi Ham dönerek. "Elbise giymişsin!"

Vin kızardı. "Sen ne bekliyordun Ham? Kuzey Salahiyet'in kralıyla görüşmeye giderken pantolon giymemi mi?"

"Ee..." dedi Ham. "Aslında evet."

Elend kıs kıs güldü. "Sadece *sen* her yere gündelik kıyafetlerle gitmek için ısrar ediyorsun diye, herkesin de öyle istediği anlamına gelmez Ham. Gerçekten, sen o yeleklerden bıkmıyor musun?"

Ham omzunu silkti. "Onlar rahat. Ve zahmetsiz."

"Ve de üşütücü," dedi Vin kollarını ovuşturarak. "Uzun kollu bir şeyler istediğim için memnunum."

"Havaya şükret," dedi Ham. "Senin her ürpermen, o ordulardakilere çok daha beter görünecek."

Elend başını sallayarak onayladı. Kış teknik olarak başlamıştı. Havalar büyük olasılıkla hafif bir rahatsızlıktan daha fazlasını vermeyecekti; Merkez Salahiyet'te nadiren kar görürlerdi, ama soğuk geceler kesinlikle moralleri yükseltmezdi.

"Eh, hadi gidelim," dedi Vin. "Şu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi."

Elend gülümseyerek öne çıkıp Vin'in ellerini tuttu. "Buna minnettarım Vin," dedi sessizce. "Ve sen gerçekten de muhteşem görünüyorsun. Eğer neredeyse kesin olan felaketimize doğru gidiyor olmasaydık, sırf seni millete göstererek hava atma fırsatı için bu gece bir balo yapılmasını emretmeye karar verebilirdim."

Vin gülümsedi. "Neredeyse kesin olan felaket o kadar mı cezbedici?"

"Sanırım ben çeteyle birlikte çok fazla zaman geçirmişim." Elend onu öpmek için öne doğru eğildi ama o ciyakladı ve geriye doğru sıçradı.

"Bu makyajı düzgün yapmak benim neredeyse bir saatimi aldı," diye çıkıştı. "Öpmek yok!"

Elend gülerken Yüzbaşı Demoux başını kapıdan içeri uzattı. "Majesteleri, at arabası geldi."

Elend Vin'e baktı. O da başını sallayarak onayladı.

"Hadi gidelim," dedi Elend.

Straff'ın onlar için gönderdiği at arabasının içinde otururken, Elend duvarın üstünde durmuş onların uzaklaşmasını izlemekte olan ciddi bir grubu görebiliyordu. Güneş batmaya yakındı.

Bize akşamleyin gelmemizi emrediyor; sisler çıktığı zaman geri dönmek zorunda kalacağız, diye düşündü Elend. *Bizim üzerimizde ne kadar fazla güç sahibi olduğuna işaret etmenin kurnazca bir yolu.*

Babasının yöntemi buydu; bir açıdan önceki gün duvarlara yapılan saldırıya benzer bir hareket. Straff'a göre her şey rol yapmak üzerine kuruluydu. Elend babasını sarayda izlemiş ve onun obligatörleri bile manipüle ettiğini görmüştü. Lord Hükümdar'ın atiyum madeninin denetim sözleşmesini elinde tutmakla, Straff Venture akranı diğer asillerden bile daha tehlikeli bir oyun oynardı. Ve o oyunu da çok iyi oynardı. Kelsier'in ortalığı karıştırmasını hesaba katmamıştı, ama kim katmıştı ki?

Çöküş'ten beri Son İmparatorluk'taki en istikrarlı ve en kuvvetli krallığı Straff ele geçirmişti. O, istediği şeyi elde etmek için nasıl yıllarca plan yapacağını bilen kurnaz, dikkatli bir adamdı. Ve Elend'in oyuna getirmek zorunda olduğu adam da buydu.

"Endişeli görünüyorsun," dedi Vin. Arabada Elend'in karşısında, resmi, leydilere yakışır bir duruşla oturuyordu. Sanki üzerine bir tuvalet giymek her nasılsa ona yeni alışkanlıklar ve tavırlar kazandırmıştı. Ya da sadece eski alışkanlıklara bir geri dönüştü; Vin bir leydiyi bir zamanlar Elend'i kandırmaya yetecek kadar iyi oynamayı başarabilmişti.

"Bir şey olmayacak," dedi Vin. "Straff sana zarar vermeyecek; işler kötü giderse bile seni bir şehide dönüştürmeye cesaret edemeyecektir."

"Yok, ben kendi güvenliğim hakkında endişeli değilim," dedi Elend.

Vin bir kaşını kaldırdı. "Çünkü?"

"Çünkü sen varsın," dedi Elend gülümseyerek. "Sen bir orduya değersin Vin."

Ancak bu, onu memnun etmişe benzemiyordu.

"Buraya gel," dedi Elend kenara çekilip yanındaki koltuğa oturması için elini sallayarak.

Vin kalkıp arabada ilerledi, ama duraklayarak Elend'e dik dik baktı. "Makyaj."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi Elend.

Vin başıyla onayladı ve oturarak onun bir kolunu kendisine sarmasına izin verdi. "Saçlara da dikkat et," dedi. "Ve takım ceketine de, üstüne bir şey bulaşmasın."

"Sen ne zaman modaya bu kadar dikkat eder oldun?" diye sordu Elend.

"Tuvalet yüzünden," dedi Vin iç çekerek. "Onu üstüme giyer giymez, Sazed'in bütün dersleri bana geri dönmeye başladı."

"Elbise sana gerçekten yakışıyor," dedi Elend.

Vin başını sallayarak reddetti.

"Ne?" diye sordu Elend araba sarsılarak Vin'i kendisine doğru biraz daha iterken. *Yeni bir parfüm daha,* diye düşündü Elend. *En azından bu alışkanlığından vazgeçmedi.*

"Bu ben değilim Elend," dedi Vin sessizce. "Bu tuvalet, bu tavırlar. Bunlar yalan."

Elend bir an için sessizce oturdu.

"İtirazın yok mu?" dedi Vin. "Diğer herkes benim saçma sapan konuştuğumu düşünüyor."

"Bilmiyorum," dedi Elend dürüst bir şekilde. "Yeni kıyafetlerimi giymek *benim* kendimi farklı hissetmeme neden olmuştu, o yüzden seni anlıyorum. Eğer elbise giymek sana yanlış geliyorsa, giymek zorunda değilsin. Ben senin mutlu olmanı istiyorum Vin."

Vin başını kaldırıp ona bakarak gülümsedi. Sonra öne uzandı ve Elend'i öptü.

"Sen böyle şeyler yok dememiş miydin?" dedi Elend.

"Senden yok," dedi Vin. "Ben Sissoylu'yum; bizler daha becerikliyiz."

Elend gülümsedi, gerçi kendisini pek de neşeli hissetmiyordu. Ancak konuşmak onu endişelenmekten alıkoyuyordu. "Ben de bazen bu kıyafetlerin içinde rahatsız hissediyorum. Onları giydiğim zaman herkes benden çok daha fazla şey bekliyor. Bir kral bekliyorlar."

"Ben elbise giydiğim zaman bir leydi bekliyorlar," dedi Vin. "Sonra da onun yerine beni buldukları için hayal kırıklığına uğruyorlar."

"*Seni* bulduğu için hayal kırıklığına uğrayacak olan her kimse, önemsenmeyecek kadar kalın kafalı demektir," dedi Elend. "Ben senin de onlar gibi olmanı istemiyorum Vin. Onlar dürüst değil. Onlar umursamıyor. Ben seni olduğun gibi seviyorum."

"Tindwyl benim ikisi birden olabileceğimi düşünüyor," dedi Vin. "Hem kadın, hem de Sissoylu."

"Tindwyl bilge," dedi Elend. "Biraz acımasız ama bilge. Onu dinlemelisin."

"Daha demin bana beni olduğum gibi sevdiğini söyledin sen."

"Seviyorum," dedi Elend. "Ama ben seni *her hâlinle* severdim Vin. Ben seni seviyorum. Soru senin kendini nasıl sevdiğin."

Bu Vin'i duraklattı.

"Kıyafetler gerçekte insanı değiştirmiyor," dedi Elend. "Ama başkalarının ona verdiği tepkileri değiştiriyor. Tindwyl'in sözleri. Bence... bence işin sırrı aldığın tepkileri *hak ediyor* olduğuna kendini ikna etmek. Sosyetenin elbiselerini giyebilirsin Vin, ama onları senin kıl. İnsanlara onların istedikleri şeyi vermediğinden endişe etme. Onlara olduğun şeyi ver ve o da yeterli olsun." Duraklayarak gülümsedi. "Benim için yeterliydi."

Vin gülümsemesine karşılık verdi, sonra da dikkatli bir şekilde ona yaslandı. "Pekâlâ," dedi. "Şu an için bu kadar mızmızlanmak yeter. Haydi, planı gözden geçirelim. Babanın mizacından biraz daha bahset."

"O kusursuz bir imparatorluk asilidir. Acımasız, akıllı ve güce deliler gibi âşık. Benim on üç yaşındaki... tecrübemi hatırlıyor musun?"

Vin başıyla onayladı.

"Eh, babam skaa genelevlerine pek düşkündü. Bence kendisinin ihtirası yüzünden öldürülecek olduğunu bilerek bir kızı almanın verdiği güç hissinden hoşlanıyordu. Birkaç düzine metresi var ve eğer onu memnun edemezlerse ortadan kaldırılırlar."

Vin buna karşılık olarak sessizce bir şeyler mırıldandı.

"Politik müttefikleriyle de aynı şey. İnsan Venture Evi ile müttefik olmaz, Venture Evi tarafından hükmedilmeyi kabul eder. Eğer bizim kölemiz olmaya gönüllü değilsen, bizimle sözleşme filan yapamazsın."

Vin başını salladı. "Ben de öyle çetebaşları tanımıştım."

"Gözlerini sana çevirdikleri zaman nasıl sağ kaldın peki?"

"Önemsizmiş gibi davranarak," dedi Vin. "Onlar geçerken yerde sürünerek ve hiçbir zaman bana hesap sormaları için bir sebep vermeyerek. Tam olarak senin de bu gece yapmayı planladığın şey."

Elend başıyla onayladı.

"Dikkatli ol," dedi Vin. "Straff'ın onunla alay ettiğini düşünmesine izin verme."

"Pekâlâ."

"Ve çok fazla söz de verme," dedi Vin. "Sanki sert görünmeye çalışıyormuşsun gibi davran. İstediği şeyi sana kabadayılıkla yaptırmakta olduğunu düşünmesini sağla, bundan hoşlanacaktır."

"Belli ki sen bu konuda tecrübe sahibisin."

"Hem de fazlasıyla," dedi Vin. "Ama sen bunları daha önce de duydun."

Elend başını salladı. Bu görüşmeyi tekrar tekrar planlamışlardı. Şimdi tek yapması gereken şey, çetenin öğrettiklerini yapmaktı. *Straff'ın zayıf olduğumuzu düşünmesini sağla, şehri ona teslim edeceğimizi ima et; ama sadece önce Cett'e karşı bize yardım ederse.*

Elend, pencereden Straff'ın ordusuna yaklaşmakta olduklarını görebiliyordu. *Ne kadar da büyük*! diye düşündü. *Babam böylesine bir kuvveti idare etmeyi nereden öğrenmiş*?

Elend, belki de babasının askeri tecrübe eksikliğinin kötü yönetilen bir ordu anlamına geleceğini ummuştu. Ancak çadırlar dikkatli bir düzenle yerleştirilmişti ve askerler de düzgün üniformalar giyiyordu. Vin de kendi penceresine doğru kayarak hevesli gözlerle dışarı baktı, bir imparatorluk leydisinin cesaret edemeyeceği kadar fazla ilgi gösteriyordu. "Bak," dedi işaret ederek.

"Ne var?" diye sordu Elend ona doğru eğilip.

"Obligatör," dedi Vin.

Elend onun omzunun üzerinden bakarak bir çadırın dışında bir asker sırasını yönlendirmekte olan eski imparatorluk rahibini seçti, gözlerinin etrafındaki deri geniş bir desen hâlinde dövmeliydi. "Demek buymuş. O, idari işler için obligatörleri kullanıyor."

Vin omzunu silkti. "Mantıklı. Büyük insan topluluklarının nasıl idare edileceğini onlar bilir."

"Ve de nasıl ikmal edileceklerini," dedi Elend. "Evet, bu iyi bir fikir, ama yine de şaşırtıcı. Bu onun hâlâ obligatörlere ihtiyacı olduğunu ve hâlâ Lord Hükümdar'ın otoritesine bağlı olduğunu ima ediyor. Diğer kralların çoğu yapabildikleri kadar hızla obligatörleri topraklarından attı."

Vin kaşlarını çattı. "Babanın güç sahibi olmayı sevdiğini söylediğini sanmıştım."

"Sever," dedi Elend. "Ama tehlikeli araçları da sever. Her zaman bir kandra bulundurur ve geçmişte tehlikeli Allomanserler'le ilişki kurmuştu. Onları kontrol edebileceğine inanıyor, büyük olasılıkla obligatörler konusunda da aynı şeye inanıyordur."

Araba yavaşladı, sonra da büyük bir çadırın yanında durdu. Bir an sonra ise Straff Venture dışarı çıktı.

Elend'in babası her zaman iri bir adam olmuştu, sağlam bir yapısı ve otoriter bir duruşu vardı. Yeni sakalı da sadece bu etkiyi arttırıyordu. Elend'e çocukken giydirmeye çalışmış olduğu takımlar gibi kaliteli, iyi kesimli bir takım giyiyordu. Elend o zaman pejmürde giyinmeye başlamıştı; fazla büyük ceketler, iliklenmemiş düğmeler. Onu babasından ayırt etmek için ne gerekirse.

Ancak Elend'in meydan okumaları hiçbir zaman anlamlı olmamıştı. Straff'ın sinirini bozmuş, ufak numaralar çekmiş ve yanına kalacağını bildiği zamanlarda da aptalı oynamıştı. Hiçbirisinin bir önemi olmamıştı.

O son geceye kadar. Luthadel'in alevler içinde kaldığı, skaa ayaklanmasının kontrolden çıktığı, bütün şehri yerle bir etmekle tehdit ettiği o gece. Bir yıkım ve kargaşa gecesiydi, Vin de dışarıda bir yerlerde kısılıp kalmıştı.

O zaman Elend Straff Venture'ya kafa tutmuştu.

Ben senin itip kaktığın aynı oğlan değilim baba. Vin kolunu sıktı ve Elend de arabacı kapıyı açarken arabadan aşağı indi. Straff sessizce bekliyordu, Elend Vin'in aşağı inmesine yardım etmek için bir elini kaldırırken yüzünde garip bir bakış vardı.

"Geldin," dedi Straff.

"Şaşırmış gibi görünüyorsun baba."

Straff başını salladı. "Görüyorum ki sen her zamanki gibi büyük bir salaksın velet. Şimdi avcumun içindesin, elimin tek bir hareketiyle seni öldürtebilirim." Sanki tam olarak da bunu yapacakmış gibi kolunu kaldırdı.

Tam zamanı, diye düşündü Elend kalbi küt küt atarak. "Ben *her zaman* senin avcunun içindeydim baba," dedi. "Sen beni aylar önce öldürtebilir, şehrimi en ufak bir arzunla elimden alabilirdin. Buraya gelmemin bir şey değiştireceğini sanmıyorum."

Straff tereddüt etti.

"Biz akşam yemeği için geldik," dedi Elend. "Sana Vin ile tanışma fırsatı vermeyi ve senin için özellikle önemi olan bazı... meseleler hakkında konuşabileceğimizi umut etmiştim."

Straff kaşlarını çattı.

İşte böyle, diye düşündü Elend. *Benim sunacak bir önerim olup olmadığını merak et. Elini ilk açık eden adamın çoğu zaman kaybettiğini sen de biliyorsun.*

Straff kazanç fırsatını geri çevirmezdi; Elend'in temsil etmekte olduğu gibi zayıf bir tanesini bile. Büyük olasılıkla Elend'in söyleyebileceği, gerçekten önemli hiçbir şey olmadığına karar vermişti. Ama emin olabilir miydi? Kaybedecek neyi vardı ki?

"Git aşçıbaşına akşam yemeği için üç kişi olacağını haber ver," dedi Straff bir hizmetkâra.

Elend hafifçe tuttuğu nefesini bıraktı.

"Sissoylun bu kız mı?" diye sordu Straff.

Elend başını sallayarak onayladı.

"Sevimli bücür," dedi Straff. "Duygularımı Teskin etmeyi kesmesini söyle."

Vin kızardı.

Straff başıyla çadıra doğru işaret etti. Elend'in içeri yönlendirdiği Vin, omzunun üzerinden arkasına bir bakış attı, belli ki sırtını Straff'a dönme fikrinden hoşlanmamıştı.

Bunun için biraz geç oldu... diye düşündü Elend.

Çadır odası Elend'in babasından bekleyeceği gibiydi: Straff'ın çok azını gerçekten de kullanacağı yastıklar ve ağır mobilyalarla doldurulmuştu. Straff odaları gücünü belirtecek şekilde döşerdi. Luthadel'in devasa kaleleri gibi, bir asilin eşyaları da onun ne kadar önemli olduğunun bir dışa vurumuydu.

Vin odanın ortasında Elend'in yanında sessizce, gergin bir şekilde bekliyordu. "O iyi," diye fısıldadı. "Ben başarabildiğim kadar incelikliydim ama o yine de dokunuşumu fark etti."

Elend başını sallayarak onayladı. "O ayrıca bir Kalaygöz," dedi normal bir sesle. "O yüzden de büyük olasılıkla tam şu anda bizi dinliyor."

Elend kapıya doğru baktı. Birkaç dakika sonra Straff içeri girdi, Vin'i duyup duymadığına dair hiçbir işaret vermiyordu. Bir süre sonra büyük bir yemek masasını taşımakta olan bir grup hizmetkâr geldi.

Vin sertçe nefesini çekti. Hizmetkârlar skaaydı, eski âdetlere uygun imparatorluk skaaları. Perişanlardı, giysileri yırtık önlüklerden yapılmıştı ve yakın zamanlardaki bir dayağın bereleri görünüyordu. Yüklerini gözleri yere çevirmiş olarak taşıyorlardı.

"Niye tepki veriyorsun kız?" diye sordu Straff. "Ha, doğru. Sen skaasın, değil mi, güzel giysiler sayılmazsa? Elend çok iyi kalpli; ben olsam senin böyle şeyleri giymene izin vermezdim." *Ya da herhangi bir şeyleri*, diye ima ediyordu ses tonu.

Vin Straff'a bir bakış attıysa da, Elend'e biraz daha yaklaşarak kolunu kavradı. Straff'ın sözleri yine sadece rol yapmak içindi; Straff zalimdi ama sadece kendisine faydası olacağı sürece. O Vin'i rahatsız etmeye çalışıyordu.

Ki bunu da başarıyormuş gibi görünmekteydi. Elend kaşlarını çatarak kıza doğru bir göz attı ve dudaklarında sinsi bir gülümsemenin izini yakaladı.

Breeze bana Vin'in Allomansi'sinde çoğu Teskinci'den daha incelikli olduğunu söylemişti, diye hatırladı. *Babam iyidir ama onun Vin'in dokunuşunu fark edebilmesi için...*

Vin ona izin vermiş elbette.

Elend tekrar dışarı çıkarlarken skaa hizmetkârlardan bir tanesine vuran Straff'a baktı. "Umarım hiçbirisi senin akrabaların değildir," dedi Straff Vin'e. "Son zamanlarda pek çalışkan değiller. Birkaç tanesini idam ettirmek zorunda kalabilirim."

"Ben artık skaa değilim," dedi Vin sessizce. "Asilim ben."

Straff sadece güldü. Vin'in bir tehlike olmadığına çoktan karar vermişti. Onun Sissoylu olduğunu biliyordu, tehlikeli olduğunu da mutlaka duymuştu, ancak şimdi onun zayıf ve önemsiz olduğunu varsayıyordu.

O *bu işlerde iyi*, diye düşündü Elend hayranlık içinde. Hizmetkârlar bu koşullar altında etkileyici bir ziyafet hazırlamaya başladılar. Onlar beklerken Straff bir yaverine döndü. "Hoselle'i gönder," diye emir verdi. "Ve söyle çabuk olsun."

Hatırladığımdan daha az mesafeli görünüyor, diye düşündü Elend. Lord İmparator'un zamanında, iyi bir asil toplum içindeyken katı ve kontrollü olurdu, gerçi pek çoğu gizlice abartılı tutkulara yönelmişti. Balolarda dans eder ve sessiz yemek sohbetleri yaparlardı örneğin, ama gecenin geç saatlerinde sarhoşluğun ve orospuların tadını çıkarırlardı.

"Sakal neden baba?" diye sordu Elend. "Bildiğim kadarıyla bu moda değildi."

"Artık modayı ben belirliyorum velet," dedi Straff. "Otur." Elend, Vin'in kendisi oturana kadar yerini almadan saygılı bir şekilde beklediğini fark etti. Yarı ürkek bir hava yansıtmayı başarabiliyordu: Straff'ın gözlerinin içine bakıyordu, ama her zaman bir parçası başka tarafa bakmak istiyormuş gibi refleks olarak gözleri seğiriyordu.

"Şimdi, bana neden burada olduğunu söyle," dedi Straff.

"Bunun açık olduğunu düşünmüştüm baba," dedi Elend. "İttifakımız hakkında konuşmak için buradayım."

Straff bir kaşını kaldırdı. "İttifak mı? İkimiz de az önce hayatının benim elimde olduğunu kabul ettik. Ben seninle ittifak kurma ihtiyacı duymuyorum."

"Belki," dedi Elend. "Ama burada başka etmenler de var. Cett'in gelişini beklemediğini varsayıyorum?"

"Cett önemsiz," dedi Straff dikkatini yemeğe çevirirken: neredeyse pişirilmemiş sayılacak büyük biftek dilimleri. Vin burnunu kırıştırdı, gerçi Elend bunun onun rolünün bir parçası olup olmadığından emin olamamıştı.

Elend bifteğini kesti. "Neredeyse seninki kadar büyük bir ordusu olan bir adam hiç de 'önemsiz' olamaz baba."

Straff omzunu silkti. "Şehir duvarları benim elimde olduğunda, bana hiç sorun yaratmayacak. Sen de bunları ittifakımızın bir parçası olarak bana teslim edeceksin, diye varsayıyorum?"

"Ve Cett'i de şehre saldırması için davet mi edeyim?" dedi Elend. "Evet, sen ve ben birlikte ona karşı dayanabiliriz ama neden savunmaya çekilelim? Neden onun bizim tahkimatlarımızı zayıflatmasına ve bir ihtimal ikimizin de orduları açlık çekmeye başlayana kadar bu kuşatmayı sürdürmesine izin verelim? Bizim ona *saldırmamız* gerek baba."

Straff homurdandı. "Bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer onu kesin bir başarı ile yenmeyi istiyorsan var," dedi Elend. "Birlikte onun işini kolayca bitirebiliriz, ama asla tek başımıza değil. Birbirimize ihtiyacımız var. Gel saldıralım, sen kendi ordularının başında, ben de kendiminkinin."

"Neden bu kadar heveslisin?" diye sordu Straff gözlerini kısarak.

"Çünkü bir şey kanıtlamak istiyorum," dedi Elend. "Bak, ikimiz de senin Luthadel'i benim elimden alacağını biliyoruz. Ama, eğer önce biz Cett'e karşı birlikte at sürersek, bu en başından beri seninle ittifak kurmayı ben *istemişim* gibi görünecek. Şehri sana tam bir soytarı gibi görünmeden vermeyi başarabileceğim. Sanki gelmekte olduğunu bildiğim orduya karşı yardım etmesi için babamı çağırmışım gibi gösterebilirim. Şehri senin eline teslim eder ve sonra da tekrar senin vârisin olurum. İkimiz de istediğimiz şeyi elde ederiz. Ama *ancak* Cett öldükten sonra."

Straff durakladı, Elend sözlerinin bir etkisi olduğunu görebiliyordu. *Evet*, diye düşündü. *Benim sadece senin geride bıraktığın aynı havai, saçma sebepler yüzünden sana kafa tutmaya hevesli oğlan olduğumu düşün. Ve itibarını kurtarmak son derece Venturevari bir davranış.*

"Hayır," dedi Straff.

Elend irkildi.

"Hayır," diye tekrarladı Straff yemeğine geri dönerken. "Bu işi o şekilde yapmayacağız velet. Cett'e ne zaman saldıracağıma, hatta saldırıp saldırmayacağıma *ben* karar vereceğim."

Bunun işe yaraması gerekirdi! diye düşündü Elend. Sorunu anlamaya çalışarak Straff'ı inceledi. Babasında hafif bir tereddüt havası vardı.

Daha fazla bilgiye ihtiyacım var, diye düşündü. Elindeki bir şeyi hafifçe döndürmekte olan Vin'in oturduğu yan tarafına bir göz attı. Çatalı. Vin onun gözlerine baktı, sonra da çatala parmağıyla hafifçe vurdu.

Metal, diye düşündü Elend. *İyi fikir*. Straff'a baktı. "Sen atiyum için geldin," dedi. "Onu almak için şehrimi fethetmene gerek yok."

Straff öne doğru eğildi. "Neden atiyumu harcamadın?"

"Hiçbir şey köpekbalıklarını taze kandan daha hızlı çekmez baba," dedi Elend. "Büyük miktarlarda atiyum harcamak sadece onun kesin olarak bende olduğuna işaret ederdi; o söylentileri bastırmak için ne kadar uğraştığımız düşünülecek olursa kötü bir fikir."

Çadırın önünde ani bir hareketlilik oldu ve kısa süre sonra telaş içinde genç bir kız içeri girdi. Kırmızı bir balo tuvaleti giyiyordu ve siyah saçları da uzun, akışkan bir kuyruk hâlinde arkadan toplanmıştı. On beş yaşında vardı.

"Hoselle," dedi Straff yanındaki sandalyeye işaret ederek.

Kız itaatkâr bir şekilde başını sallayarak Straff'ın yanına oturmak için aceleyle fırladı. Makyajlıydı ve tuvaleti de alçak kesimliydi. Elend'in, onun Straff'la ilişkisi konusunda çok az şüphesi vardı.

Straff sakince ve centilmenlere yakışır bir şekilde gülümsedi ve yemeğini çiğnedi. Kız biraz Vin'e benziyordu, aynı badem yüz, benzer koyu saç, aynı narin yüz hatları ve ince yapı. Bu bir beyanattı. *Ben de aynen seninkisi gibi, ama daha genç ve daha güzel birini getirebilirim.* Yine rol yapıyor.

Elend'e babasından neden nefret ettiğini hiçbir zaman olmadığı kadar çok hatırlatan şey işte tam bu an, Straff'ın gözlerinin içindeki o sırıtış olmuştu

"Belki de bir anlaşma *yapabiliriz* velet," dedi Straff. "Atiyumu bana ver ve ben de Cett'le ilgileneyim."

"Onu sana ulaştırmak zaman alacak," dedi Elend.

"Neden?" diye sordu Straff. "Atiyum hafif."

"Epey çok var."

"Hepsini bir arabaya doldurtup dışarı gönderemeyeceğin kadar çok değil," dedi Straff.

"O kadar basit değil," dedi Elend.

"Bence öyle," dedi Straff gülümseyerek. "Sen sadece atiyumu bana vermek istemiyorsun."

Elend kaşlarını çattı.

"Bizde değil," diye fısıldadı Vin.

Straff döndü.

"Onu hiç bulamadık," dedi kız. "Kelsier sırf o atiyumu alabilmek için Lord Hükümdar'ı devirmişti. Ama metalin nerede olduğunu hiçbir zaman keşfedemedik. Büyük ihtimalle hiçbir zaman şehrin içinde bile değildi."

Bunu beklemiyordum... diye düşündü Elend. Elbette Vin tıpkı, söylenenlere göre Kelsier gibi, işleri içgüdüsel olarak yapmaya meyilliydi. Vin etraftayken dünyanın bütün planları pencereden uçup gidebilirdi ama onun yaptığı şey çoğu zaman daha iyisi olurdu.

Straff bir an için oturdu. Vin'e inanıyormuş gibi görünüyordu. "O zaman senin gerçekten de bana önerebilecek hiçbir şeyin yok."

Benim zayıf davranmam gerek, diye hatırladı Elend. *Onun şehri ne zaman isterse alabileceğini, aynı zamanda da şu anda almaya değer olmadığını düşünmesini sağlamam gerek.* Gergin gibi görünmeye çalışarak işaret parmağıyla sessizce masaya vurmaya başladı. *Eğer Straff atiyumun bizde olmadığını düşünürse... o zaman şehre saldırma riskine girmeye çok daha az meyilli olur. Kazanacağı daha az şey var. İşte o yüzden Vin de öyle dedi.*

"Vin neden bahsettiğini bilmiyor," dedi Elend. "Ben atiyumu saklı tuttum, ondan bile. Eminim ki bir şeyler ayarlayabiliriz baba."

"Hayır," dedi Straff, şimdi sesi eğleniyor gibiydi. "Sizin gerçekten de atiyumunuz *yok*. Eh, Zane de demişti... ama ben inanmamıştım..."

Straff yemeğine geri dönerken başını salladı. Yanındaki kız yemiyordu; olması beklenilen süs eşyası gibi sessizce duruyordu. Straff şarabından uzun bir yudum aldı, sonra da tatmin olmuş bir şekilde içini çekti. Çocuk metresine baktı. "Çık dışarı," dedi.

Kız anında emredildiği gibi yaptı.

"Sen de," dedi Straff Vin'e.

Vin hafifçe katılaştı. Elend'e doğru baktı.

"Sorun değil," dedi Elend ağır ağır.

Vin durakladı, sonra da başını sallayarak onayladı. Straff'ın kendisi Elend'e karşı çok az tehlike teşkil ediyordu ve o da bir Sissoyluydu. Eğer işler yolunda gitmezse Elend'e hızla ulaşabilirdi. Ve dışarı çıkarsa bu onların istediği şeyi yapar; Elend'in daha az güçlü görünmesine neden olurdu. Straff'la anlaşmak için daha iyi olan bir konumda.

Teorik olarak.

"Hemen dışarıda bekleyeceğim," dedi Vin çekilirken sessizce.

O hiç de sıradan bir asker değildi. O bir liderlik abidesiydi, kaderin kendisi tarafından destekleniyormuş gibi görünen bir adamdı.

27

"PEKÂLÂ," DEDİ STRAFF ÇATALINI MASAYA bırakarak. "Hadi dürüst olalım velet. Seni öylece öldürtmeme şu kadarcık kaldı."

"Tek oğlunu idam mı ettireceksin?" diye sordu Elend.

Straff omzunu silkti.

"Bana ihtiyacın var," dedi Elend. "Cett ile savaşmana yardım etmek için. Beni öldürebilirsin ama hiçbir şey kazanmış olmayacaksın. Hâlâ Luthadel'i zorla ele geçirmek zorunda kalacaksın ve Cett de senin zayıflamış hâlinde hâlâ saldırabilir ve seni yenebilir durumda olacak."

Straff gülümseyerek kollarını kavuşturdu ve eğilerek masanın üzerinde öne doğru uzandı. "İki konuda da yanılıyorsun velet. Birincisi, eğer seni öldürürsem, Luthadel'in sonraki liderinin daha uysal olacağını düşünüyorum. Şehrin içinde bunun doğru olduğuna işaret eden belli kaynaklarım var. İkincisi, Cett'le savaşmak için senin yardımına ihtiyacım yok. O ve ben zaten bir anlaşmaya vardık."

Elend durakladı. "Ne?"

"Bu son birkaç hafta boyunca ne yaptığımı düşünüyorsun? Oturup senin kaprislerini mi bekleyecektim? Cett ve ben üç beş laf ettik. O şehirle ilgilenmiyor, sadece atiyumu istiyor. Luthadel'de ne keşfedersek paylaşmayı, sonra da Son İmparatorluk'un kalan kısmını ele geçirmek için birlikte çalışmayı kabul ettik. O batıyı ve kuzeyi fethediyor, ben de doğuya ve güneye gidiyorum. Epey anlayışlı adam şu Cett."

Blöf yapıyor, diye düşündü Elend nispeten emin bir şekilde. Bu Straff'ın yöntemi değildi; gücü kendisine bu kadar yakın olan birileriyle bir ittifak kurmazdı. Straff ihanetten fazlasıyla korkardı.

"Buna inanacağımı mı düşünüyorsun?" dedi Elend.

"Neye istersen inan," dedi Straff.

"Ya, bu tarafa gelmekte olan koloss ordusu?" diye sordu Elend kozlarından bir tanesini oynayarak.

Bu Straff'ı duraklattı.

"Eğer Luthadel'i o kolosslar buraya gelmeden önce almak istiyorsan baba, sana istediğin her şeyi önererek gelmiş olan adama karşı biraz daha anlayışlı olmak isteyebilirsin," dedi Elend. "Ben senden tek bir şey istiyorum; benim bir zafer kazanmama izin ver. Cett'le savaşmama, adımı sağlama almama izin ver. *Ondan sonra* şehri alabilirsin."

Straff bunu düşündü, Elend'in belki de az önce kazanmış olabileceğini umut etmesine yetecek kadar uzun bir süre bunu düşündü. Ancak sonra Straff başını olumsuzca salladı. "Hayır, sanmıyorum. Ben şansımı Cett ile deneyeceğim. Onun neden Luthadel'i almama izin vermeye gönüllü olduğunu bilmiyorum ama, şehri çok umursuyormuş gibi görünmüyor."

"Sen mi umursuyorsun?" dedi Elend. "Bizde atiyum olmadığını biliyorsun. Şehrin şimdi senin için ne önemi var ki?"

Straff öne doğru biraz daha eğildi. Elend onun yemekteki baharatların kokusunun sinmiş olduğu nefesini koklayabiliyordu. "İşte benim hakkımda yanıldığın yer burası velet. İşte bu yüzden, o atiyumu bana vaat edebilecek durumda olsaydın bile, asla bu gece bu kampı terk edemeyecektin. Bir yıl önce bir hata yaptım. Eğer Luthadel'de ben kalmış olsaydım, o tahtın üstünde ben olurdum. Ama o sen oldun. Bunun nedenini hayal bile edemiyorum, sanırım zayıf bir Venture bile hâlâ diğer seçeneklerden daha iyiydi."

Straff Elend'in eski imparatorlukta nefret ettiği her şeydi. Küstah. Zalim. Kibirli.

Zayıflık, diye düşündü Elend kendi kendini sakinleştirerek. *Tehditkâr olmamalıyım*. Omzunu silkti. "Bu alt tarafı bir şehir baba. Benim konumumda, senin ordunun yarısı kadar bile önemi yok."

"Sadece bir şehirden daha fazlası," dedi Straff. "Burası Lord Hükümdar'ın şehri; ve içinde de benim evim var. Benim kalem. Anladığım kadarıyla sen onu sarayın olarak kullanıyorsun."

"Gerçekten gidecek başka bir yerim yoktu."

Straff yemeğine geri döndü. "Pekâlâ," dedi biftek parçalarını keserken arada. "İlk başta, bu gece geldiğin için bir aptal olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar da emin değilim. Kaçınılmazı sen de görmüş olmalısın."

"Sen daha güçlüsün," dedi Elend. "Ben sana direnemem."

Straff başını sallayarak onayladı. "Beni etkiledin velet. Düzgün kıyafetler giymiş, kendine bir Sissoylu metres bulmuş, şehrin kontrolünü elinde tutmuşsun. Ben de senin yaşamana izin vereceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Elend.

"Ve karşılık olarak, sen de bana Luthadel'i vereceksin."

"Cett ortadan kalkar kalkmaz."

Straff güldü. "Hayır, bu işler o şekilde yürümüyor velet. Biz pazarlık etmiyoruz. Sen benim emirlerimi dinliyorsun. Yarın birlikte şehre at süreceğiz ve kapıların açılmasını emredeceksin. Ben ordumu içeri sürecek ve kontrolü ele alacağım ve Luthadel de benim krallığımın yeni başkenti olacak. Eğer sen de hizaya gelir ve dediklerime uyarsan, seni tekrar vâris ilan edeceğim."

"Bunu yapamayız," dedi Elend. "Kapıların ne olursa olsun sana açılmamasına dair emirler bıraktım."

Straff durakladı.

"Danışmanlarım senin Vin'i rehine olarak kullanarak beni şehri teslim etmeye zorlamaya çalışabileceğini düşünüyordu," dedi Elend. "Eğer birlikte gidersek, beni tehdit ediyor olduğunu varsayacaklar."

Straff'in yüzü karardı. "Yapmamalarını umut etsen iyi olur."

"Yapacaklar," dedi Elend. "Ben bu adamları tanıyorum baba. Şehri elimden almak için bahane arayacaklardır."

"O zaman buraya neden geldin?"

"Dediğim gibi yapmak için," dedi Elend. "Cett'e karşı bir ittifak için müzakere etmeye. Luthadel'i sana teslim edebilirim ama benim hâlâ zamana ihtiyacım var. Gel önce Cett'i devirelim."

Straff yemek bıçağını sapından kavradı ve masanın üstüne sapladı. "Bunun bir pazarlık olmadığını söyledim! Sen taleplerde bulunmayacaksın velet. Ben seni öldürtebilirim!"

"Ben sadece gerçekleri belirtiyorum baba," dedi Elend çabucak. "Benim istediğim şey..."

"Kurnazlaşmışsın," dedi Straff gözleri kısılarak. "Bu oyunla ne elde etmeyi umuyordun? Kampıma gelerek? Önerecek hiçbir şeyin olmadan..." Durakladı, sonra devam etti. "Önerecek o kızın dışında hiçbir şeyin olmadan. Sevimli bücür, evet."

Elend kızardı. "O da seni şehrin içine sokmaz. Unutma, danışmanlarım senin onu tehdit etmeyi deneyebileceğini düşündü."

"İyi," dedi Straff, tepesi atarak. "Sen ölüyorsun, ben de şehri zorla ele geçiriyorum."

"Ve Cett de sana arkadan saldırıyor," dedi Elend. "Seni bizim duvarımıza sıkıştırıyor ve etrafın çevrilmiş bir hâlde savaşmaya zorluyor."

"Ağır kayıplar alır," dedi Straff. "Ondan sonra şehri ele geçirip tutmayı başaramayacaktır."

"Azalmış olan güçleriyle bile şehri bizden alma şansı, bekleyip de daha sonra senden almaya çalışacak olursa sahip olacağından daha fazla olurdu."

Straff ayağa kalktı. "Bu riski almam gerekecek. Daha önce seni arkada bıraktım. Tekrar kurtulup gitmene izin vermeyeceğim velet. O lanet skaaların seni öldürmeleri ve beni de senden kurtarmaları gerekiyordu."

Elend de ayağa kalktı. Ancak Straff'ın gözlerinin içindeki kararlılığı görebiliyordu.

İşe yaramıyor, diye düşündü Elend paniğe kapılmaya başlayarak. Bu plan bir kumardı, ama Elend gerçekten de başarısız olacağını düşünmemişti. Aslında kartlarını iyi oynamıştı. Ama bir şeyler yanlıştı; onun öngörmediği ve hâlâ anlamadığı bir şeyler. Straff neden bu kadar fazla direnç gösteriyordu?

Ben bu işte fazla yeniyim, diye düşündü. İronik bir şekilde, eğer çocukken babasının onu daha iyi eğitmesine izin vermiş olsaydı, neyi yanlış yaptığını fark edebilecekti. Şu hâliyle, Elend aniden durumunun tehlikesinin farkına vardı. Düşman bir orduyla çevresi kuşatılmıştı. Vin'den ayrıydı.

Ölecekti.

"Bekle!" dedi Elend çaresiz bir şekilde.

"Hah," dedi Straff gülümseyerek. "En sonunda başını soktuğun belanın farkına vardın mı?" Straff'ın gülümsemesinde bir zevk vardı. Heves. Straff'ın içinde her zaman başkalarına zarar vermekten hoşlanan bir şeyler olmuştu, gerçi Elend bunun kendisine uygulandığını nadiren görmüştü. Görgü kuralları her zaman Straff'ı durdurmuştu.

Lord Hükümdar tarafından kabul ettirilmiş olan görgü kuralları. O anda Elend babasının gözlerinde cinayet görüyordu.

"Senin hiçbir zaman benim yaşamama izin vermeye niyetin olmadı," dedi Elend. "Atiyumu sana verseydim bile, seninle birlikte şehre gitseydim bile."

"Ben buraya gelmeye karar verdiğim anda ölmüştün," dedi Straff. "Salak velet. Gerçi bana o kızı getirdiğin için sana teşekkür ediyorum. Bu gece onu alacağım. Görelim bakalım senin adını mı, benimkini mi bağıracak..."

Elend güldü.

Bu çaresiz bir gülüştü, kendini içine sokmuş olduğu saçma duruma karşı bir gülüş, ani endişesi ve korkusuna karşı bir gülüş; ama en çok da Straff'ın Vin'e tecavüz etmeye çalışması fikrine karşı bir gülüştü. "Ne kadar salakça konuştuğundan haberin bile yok," dedi Elend.

Straff'in yüzü kızardı. "Buna karşılık, velet, kıza fazladan sert davranacağım."

"Sen bir domuzsun baba," dedi Elend. "Pis, tiksindirici bir herifsin. Parlak bir lider olduğunu zannediyordun ama zar zor yeterliydin. Sen neredeyse bizim evimizi yok ettirecektin, seni kurtaran şey sadece Lord Hükümdar'ın kendisinin ölmesi oldu!"

Straff muhafızlarına seslendi.

"Sen Luthadel'i alabilirsin ama onu kaybedeceksin!" dedi Elend. "Ben kötü bir kral olmuş olabilirim, ama sen boktan bir kral olacaksın. Lord Hükümdar bir despottu ama aynı zamanda bir dâhiydi. Sen ikisi de değilsin. Sen sadece kaynaklarını tüketip bitirecek, sonra da sırtında bir bıçakla geberip gidecek olan bencil bir adamsın."

Askerleri içeri dalarken Straff Elend'e işaret etti. Elend sinmedi. O bu adamın yanında büyümüş, onun tarafından yetiştirilmiş, onun tarafından işkence edilmişti. Ve, her şeye rağmen, Elend asla düşüncelerini söylememişti. Ergen bir oğlanın zayıf korkaklığıyla isyan etmişti ama hiçbir zaman gerçeği söylememişti.

Bu iyi gelmişti. Bu doğru gelmişti.

Belki de Straff'a karşı zayıf eli oynamak bir hataydı. O her zaman bir şeyleri ezmeye düşkün olmuştur.

Ve bir anda Elend ne yapması gerektiğini anladı. Straff'ın gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Beni öldür baba," dedi, "ve sen de öleceksin."

"Beni öldür baba," dedi Elend, "ve sen de öleceksin."

Vin durakladı. Çadırın dışında, gecenin erken saatlerinin karanlığında duruyordu. Straff'ın askerlerinin yanında bekliyordu, ama onlar onun emriyle içeri dalmışlardı. Vin de karanlığın içine girmişti ve şimdi de çadırın kuzey tarafında duruyor, içerideki gölgeli şekillerin hareket etmelerini izliyordu.

Vin tam da içeri dalmak üzereydi. Elend iyi gitmiyordu, kötü bir pazarlıkçı olduğundan da değil. O sadece doğası gereği fazlasıyla dürüsttü. Ne zaman blöf yaptığını fark etmek zor değildi, özellikle de eğer onu iyi tanıyorsan.

Ama bu yeni iddiası farklıydı. Bu Elend'in kurnaz olmaya çalışmasının bir işareti değildi, ne de birkaç dakika önce yaptığı gibi öfkeli bir patlamaydı. Elend bir anda sakin ve otoriter bir hâle bürünmüştü.

Vin, parlayan çadırın önündeki sislerin içinde gergin, hançerleri çekili, sessizce bekledi. Bir şeyler ona Elend'e sadece birkaç dakika daha vermesi gerektiğini söylüyordu.

Straff Elend'in tehdidine güldü.

"Sen bir aptalsın baba," dedi Elend. "Buraya pazarlık etmeye mi geldiğimi sandın? Senin gibi birisiyle anlaşmaya gönüllü olacağımı mı sandın? Hayır. Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Benim asla sana boyun eğmeyeceğimi biliyorsun."

"Niye o zaman?" diye sordu Straff.

Vin neredeyse Elend'in gülümsemesini duyabilecekti. "Sana yaklaşabilmek için geldim baba... ve Sissoylumu kampının ta kalbine kadar getirmek için."

Sessizlik.

En sonunda Straff güldü. "Beni o çöp gibi kızla mı tehdit ediyorsun? Eğer sürekli duyduğum Luthadel'in meşhur Sissoylusu oysa, o zaman fazlasıyla hayal kırıklığına uğradım."

"O, bu şekilde hissetmeni istediği için," dedi Elend. "Bir düşün baba. Şüphe içindeydin ve kız da o şüphelerini doğruladı. Ama eğer o söylentilerin dediği kadar iyiyse, ve ben senin söylentileri duymuş olduğunu biliyorum, o zaman duygularının üzerindeki dokunuşunu nasıl fark edebildin?

"Onu seni Teskin ederken yakaladın ve azarladın. Ondan sonra ise artık dokunuşunu hissetmedin, o yüzden de onu yıldırdığını zannettin. Ama ondan sonra kendini güvenli hissetmeye başladın. Rahat. Vin'in bir tehlike olmadığına karar verdin; ama hangi mantıklı adam bir Sissoylunun, ne kadar ufak ya da sessiz olursa olsun, tehlikeli olmadığını düşünür? Aslında insan ufak, sessiz olanlarının en *fazla* dikkat edilecek suikastçılar olacağını düşünür."

Vin gülümsedi. *Akıllıca*, diye düşündü. Uzanarak Straff'ın duygularını Körükledi, metallerini harlayarak onun kızgınlık duygusunu kabarttı. Straff'ın ani şokla nefesi kesildi. *İpucunu yakala Elend.*

"Korku," dedi Elend.

Vin Straff'in kızgınlığını Teskin edip yerine korkuyu koydu.

"Arzu."

Vin onun dediğini yaptı.

"Sakinlik."

Vin Straff'ın her şeyini Teskin ederek ezdi. Çadırın içinde Straff'ın gölgesinin katı bir şekilde ayakta durmakta olduğunu gördü. Bir Allomanser bir insanı herhangi bir şeyi yapmaya zorlayamazdı, çoğu zaman da bir duygunun üzerindeki güçlü İtme ve Çekmeler hedefi bir şeylerin yanlış olduğuna dair uyardığı için daha az etkili olurdu. Ancak şu durumda Vin, onu izlemekte olduğunu Straff'ın kesin olarak bilmesini istiyordu.

Gülümseyerek kalayını söndürdü. Sonra da duralümin yaktı ve Straff'ın duygularını patlayıcı bir basınçla Teskin edip, içindeki her türlü hissetme becerisini silip attı. Straff'in gölgesi saldırının altında sendeledi.

Bir an sonra pirinci bitti ve Vin tekrar kalayını yakarak kumaşın üzerindeki siyah desenleri izlemeye başladı.

"O güçlü baba," dedi Elend. "Tanıdığın bütün Allomanserler'den daha güçlü. O Lord Hükümdar'ı öldürdü. Onu Hathsin Firarisi eğitti. Ve eğer sen beni öldürürsen, *o da seni öldürecek.*"

Straff doğruldu ve çadır tekrar sessizleşti.

Bir ayak sesi geldi. Vin hızla dönerek çömelip hançerini kaldırdı.

Gece sislerinin içinde tanıdık bir şekil duruyordu. "Neden hiçbir zaman sana fark ettirmeden yaklaşamıyorum?" diye sordu Zane sessizce.

Vin omzunu silkti ve tekrar çadıra geri döndü, ama bir gözünü de Zane'in üzerinde tutabileceği bir şekilde yerini değiştirmişti. O da geldi ve gölgeleri izleyerek Vin'in yanında çömeldi.

"Bu hiç de faydalı bir tehdit değil," dedi Straff en sonunda içeriden. "Senin Sissoylun bana gerçekten de ulaşabilse bile sen ölmüş olacaksın."

"Ah baba," dedi Elend, "ben senin Luthadel'e karşı ilgin konusunda yanılmışım. Ama sen de benim hakkımda yanılıyorsun, benim hakkımda *her zaman* yanıldın. Halkıma güvenlik getirecekse, ölmek umurumda olmaz."

"Eğer ben olmazsam şehri Cett alır," dedi Straff.

"Ben halkımın ona karşı dayanmayı başarabileceğini düşünüyorum," dedi Elend. "Ne de olsa, onun ordusu daha küçük."

"Bu salaklık!" diye tersledi Straff. Ancak askerlerine de daha fazla ilerlemelerini emretmedi.

"Beni öldürdüğünde sen de öleceksin," dedi Elend. "Ve sadece sen de değil. Senin generallerin. Senin yüzbaşıların. Hatta obligatörlerin bile. Hepinizi katletme emri aldı."

Zane Vin'e doğru bir adım daha yaklaştı, ayakları kampın zeminini oluşturan ezilmiş otların üstünde hafifçe çıtırdıyordu. "Hah, akıllıca," diye fısıldadı. "Rakibin ne kadar güçlü olursa olsun, eğer sen onun boğazına bir bıçak dayamışsan sana saldıramaz."

Zane daha da yakınına doğru eğildi ve Vin de başını kaldırarak ona baktı, yüzleri birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Zane hafif sislerin içinde başını salladı. "Ama söylesene, neden her zaman sen ve ben gibi insanlar bıçak oluyor?"

Çadırın içinde Straff endişelenmeye başlıyordu. "Hiç kimse o kadar güçlü değildir velet, bir Sissoylu bile," dedi. "Generallerimden bazılarını öldürmeyi başarabilir ama bana asla ulaşamaz. Benim kendi Sissoylum var."

"Ya?" dedi Elend. "Peki neden Vin'i öldürmüyor? Saldırmaya korktuğu için olabilir mi? Eğer beni öldürürsen baba; eğer benim şehrime doğru bir *adım* bile atacak olursan, o zaman o da katliama başlayacak. Adamların bir idam gününde fıskiyelerin önündeki esirler gibi ölecekler."

"Onun böyle şeylerin üzerinde olduğunu söylediğini sanmıştım," diye fısıldadı Zane. "Onun aleti olmadığını iddia etmiştin. Onun seni bir suikastçı olarak kullanmayacağını söylemiştin..."

Vin rahatsız bir şekilde kımıldandı. "Blöf yapıyor Zane," dedi. "Hiçbir zaman böyle bir şeyi gerçekten yapmaz."

"O senin benzerini asla göremeyeceğin bir Allomanser baba," dedi sesi çadır tarafından boğulmakta olan Elend. "Onun başka Allomanserler'le savaştığını gördüm, hiçbiri ona dokunamadı bile."

"Bu doğru mu?" diye sordu Zane.

Vin durakladı. Elend aslında hiçbir zaman onun başka Allomanserler'e saldırdığını görmemişti. "Bir keresinde benim bazı askerlere saldırdığımı görmüştü ve ona başka Allomanserler'le olan dövüşlerimden de bahsettim."

"Ah," dedi Zane yumuşakça. "O zaman bu sadece küçük bir yalan. Kralsan bunlar sorun değil. Pek çok şey gibi. Bütün bir krallığı kurtarmak için tek bir insanı sömürmek? Hangi lider böylesine ucuz bir fiyatı ödemez? Onun zaferi karşılığında senin özgürlüğün."

"O beni kullanmıyor," dedi Vin.

Zane ayağa kalktı. Sislerin içine, çadırlardan, meşalelerden ve askerlerden uzağa doğru yürürken, Vin hafifçe dönerek dikkatlice izledi. Zane az ötede durup yukarıya baktı. Çadırların ve ateşlerin ışığına rağmen, sis bu kampı ele geçirmişti. Hepsinin etrafında dönüyordu. Onun içinde, meşale ışıkları ve kamp ateşleri önemsizmiş gibi görünüyorlardı. Geçmekte olan kömürler gibi.

"Bunlar *onun* için ne ki," dedi Zane sessizce, bir eliyle etrafını süpürerek. "O hiç sisleri anlayabilir mi? O hiç seni anlayabilir mi?"

"O beni seviyor," dedi Vin tekrar gölgeli şekillere doğru göz atarak. Bir an için sessizleşmişlerdi, Straff belli ki Elend'in tehditlerini değerlendiriyordu.

"*Seni* mi seviyor?" diye sordu Zane. "Yoksa sana *sahip* olmayı mı?"

"Elend öyle değil," dedi Vin. "O iyi bir adam."

"İyi ya da değil, sen onun gibi değilsin," dedi Zane, gecenin içindeki sesi Vin'in kalayla güçlendirilmiş kulaklarında yankılanıyordu. "O bizden birisi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilir mi? Bizim bildiğimiz şeyleri bilebilir mi, bizim sevdiğimiz şeyleri umursayabilir mi? Şunları hiç gördü mü?" Zane yukarı, gökyüzüne doğru işaret etti. Sislerin çok ötelerinde, gökyüzünde minik çiller gibi ışıklar parlıyordu. Sıradan gözlere görünmez yıldızlar. Sadece kalay yakan bir insanın görüşü sisleri aşarak onların ışıldamasını görebilirdi.

Vin Kelsier'in onları kendisine ilk gösterdiği zamanı hatırladı. Yıldızların her zaman orada, sislerin ötesinde görünmez bir şekilde ışıldadığını anladığı zaman nasıl da afallamış olduğunu hatırladı...

Zane yukarıya doğru işaret etmeye devam ediyordu. "Lord Hükümdar!" diye fısıldadı Vin çadırdan ufak bir adım atarak uzaklaşırken. Girdaplanan sislerin arasından, çadırın yansıyan ışığında Zane'in kolunda bir şey görmüştü.

Deri ince beyaz çizgilerle kaplıydı. Yara izleriyle.

Zane anında kolunu indirerek yara izleriyle lekeli derisini kol yenine sakladı.

"Sen de Hathsin Çukurları'ndaydın," dedi Vin sessizce. "Kelsier gibi."

Zane başını çevirdi.

"Üzgünüm," dedi Vin.

Zane geri dönerek karanlığın içinde gülümsedi. Bu güçlü, kendinden emin bir gülümsemeydi. Öne doğru bir adım attı. "Seni anlıyorum Vin."

Sonra da hafifçe eğilerek ona veda etti ve zıplayıp giderek sislerin içinde kayboldu. Odanın içinde Straff Elend'le konuştu.

"Çık. Gidin buradan."

Araba uzaklaştı. Straff sisleri umursamaksızın çadırının dışında ayakta duruyor, hâlâ kendisini biraz afallamış hissediyordu.

Gitmesine izin verdim. Gitmesine niye izin verdim?

Ancak, şu anda bile, Straff kızın dokunuşunun kendine çarptığını hissedebiliyordu. Tıpkı içindeki hain bir girdap gibi birbiri ardına gelen duygular ve sonra da... hiçlik. Ruhunu kavrayarak acıyla teslim olana kadar sıkıştıran devasa bir el gibi. Straff'a, ölümün olabileceğini düşündüğü gibi hissettirmişti.

Hiçbir Allomanser bu kadar güçlü olamazdı.

Zane ona saygı duyuyor, diye düşündü Straff. *Ve herkes de onun Lord Hükümdar'ı öldürdüğünü söylüyor. O ufacık şey. Olamaz.*

Bu imkânsızmış gibi görünüyordu. Ve görünüşe göre bu da tam olarak onun görünmesini istediği şeydi.

Her şey ne kadar da iyi gidiyordu. Zane'in kandra casusunun sağladığı bilgiler isabetli çıkmıştı: Elend *gerçekten* de bir ittifak kurmaya çalışmıştı. Bunun korkutucu olan tarafı ise, eğer casus uyarı göndermiş olmasa, Straff'ın Elend'in hiçbir önemi olmadığını varsayarak bunu kabul etmiş olabileceğiydi.

Buna rağmen Elend onu alt etmişti. Straff onların zayıflık numarasına karşı *hazırlanmıştı* bile, ve yine de yenilmişti.

Kız çok güçlü...

Siyahlar içindeki bir şekil sislerin arasından çıktı ve Straff'a doğru yürüdü. "Hayalet görmüşe benziyorsun baba," dedi Zane bir gülümsemeyle. "Kendininki olabilir mi?"

"Dışarıda başka birileri var mıydı Zane?" diye sordu Straff, şu anda onunla laf yarıştıramayacak kadar sarsılmış hâldeydi. "Belki ona yardım eden başka bir çift Sissoylu?"

Zane başını sallayarak reddetti. "Hayır. O gerçekten de bu kadar güçlü." Dönüp tekrar sislerin arasına girmek için yürümeye başladı.

"Zane!" diye haykırdı Straff, adamın duraklamasına neden olarak. "Planları değiştireceğiz. Senin o kızı öldürmeni istiyorum."

Zane döndü. "Ama..."

"O fazla tehlikeli. Ayrıca, şimdi ondan elde etmek istediğimiz bilgiye de sahibiz. Atiyum onlarda değil."

"Onlara inanıyor musun?" diye sordu Zane.

Straff durakladı. Bu akşam enikonu oyuna getirilmiş olmasından sonra, öğrenmiş olduğunu düşündüğü hiçbir şeye güvenecek değildi. "Hayır," diye karar verdi. "Ama atiyumu başka bir şekilde buluruz. Ben o kızın *ölmesini* istiyorum Zane."

"O zaman şehre gerçekten saldıracak mıyız?"

Straff neredeyse oracıkta emri verecek, ordularına sabah saldırısı için hazırlanmalarını buyuracaktı. Öncül saldırı iyi gitmiş, savunmaların hiç de etkileyici olmadığını göstermişti. Straff o duvarı alabilir, sonra da onu Cett'e karşı kullanabilirdi.

Ancak Elend'in bu akşam gitmeden önceki son sözleri onu durdurdu. *Ordularını benim şehrimin üzerine gönder, baba,* demişti velet, *ve öl. Onun gücünü hissettin, ne yapabileceğini biliyorsun. Saklanmaya çalışabilirsin, hatta şehrimi ele de geçirebilirsin.*

Ama o seni bulacak. Ve seni öldürecek.

Senin tek seçeneğin beklemek. Ben kendi ordularım Cett'e saldırmak için hazır olduğu zaman seninle temas kuracağım. Birlikte saldıracağız, aynen daha önce de söylediğim gibi.

Straff buna bel bağlayamazdı. Oğlan değişmişti; her nasılsa güçlü hâle gelmişti. Eğer Straff ve Elend birlikte saldıracak olurlarsa, Straff'ın ne kadar hızla ihanete uğrayacağı konusunda hiçbir yanılsaması yoktu. Ama Straff o kız hayatta olduğu sürece Luthadel'e saldıramazdı. Onun gücünü bilirken, duyguları üzerindeki dokunuşunu hissetmişken olmazdı.

"Hayır," dedi en sonunda Zane'in sorusuna. "Saldırmayacağız. Sen onu öldürene kadar değil."

"Bu senin söylediğin kadar kolay olmayabilir baba," dedi Zane. "Biraz yardıma ihtiyacım olacak."

"Ne tür bir yardım?"

"Bir vurucu ekip. İzi bulunamayacak olan Allomanserler."

Zane belli bir gruptan bahsediyordu. Asil kökenleri yüzünden, Allomanserler'in

pek çoğunun kimliğini belirlemek kolaylıkla mümkündü. Ancak Straff'ın bazı özel kaynaklara erişimi vardı. Bu kadar çok sayıda, düzineler ve düzinelerce metresi olmasının bir sebebi vardı. Bazıları bunu sadece şehvet düşkünü olmasına bağlıyordu.

Ama hiç de öyle değildi. Daha fazla metres, daha fazla çocuk demekti. Ve onunkisi gibi yüksek asil bir soydan gelmiş olan daha fazla çocuk da daha fazla Allomanser demekti. Straff sadece tek bir Sissoylu yaratmıştı, ama pek çok Siskan vardı.

"Halledilecek," dedi Straff.

"Bu karşılaşmadan sağ çıkamayabilirler baba," diye uyardı Zane hâlâ sislerin içinde durduğu yerden.

O berbat his geri döndü. Hiçlik hissi, başka birisinin onun duyguları üzerinde tam ve eksiksiz kontrol sahibi olduğunun korkunç bilgisi. Hiç kimsenin onun üzerinde bu kadar fazla gücü olmamalıydı. Özellikle de Elend'in.

Onun ölmüş olması gerekir. Benim ayağıma kadar geldi. Ve ben de onun gitmesine izin verdim.

"Ondan kurtul," dedi Straff. "Ne yapman gerekiyorsa yap Zane. Ne gerekirse."

Zane başını sallayarak onayladı, sonra da kendinden memnun adımlarla uzaklaştı.

Straff çadırına geri dönerek tekrar Hoselle'i çağırttı. Elend'in kızına yeteri kadar benziyordu. Zamanın büyük çoğunluğunda kontrolün gerçekten de kendisinde olduğunu hatırlamak Straff'a iyi gelecekti.

Elend at arabasında biraz afallamış hâlde arkasına yaslandı. *Hâlâ hayattayım!* diye düşündü artmakta olan bir heyecanla. *Başardım! Straff'ı şehri rahat bırakmaya ikna ettim.*

En azından bir süre için. Luthadel'in güvenliği Straff'ın Vin'den korkmaya devam etmesine bağlıydı. Ama... eh, her zafer Elend için devasa bir zaferdi. O halkını yüzüstü bırakmamıştı. Onların kralıydı ve planı, çılgınca görünmüş olsa bile, işe yaramıştı. Başının üzerindeki küçük taç bir anda daha önceki kadar ağır gelmemeye başladı.

Vin Elend'in karşısında oturuyordu. Ancak hiç de beklenebileceği kadar memnun görünmüyordu.

"Başardık Vin!" dedi Elend. "Bu bizim planladığımız şey değildi ama işe yaradı. Straff şimdi şehre saldırmaya cesaret edemeyecek."

Vin sessizce başını sallayarak onayladı.

Elend'in yüzü asıldı. "Iı, şehrin güvende olmasının sebebi sensin. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer sen orada olmasaydın... ee, elbette, eğer sen olmasaydın bütün Son İmparatorluk hâlâ köle olacaktı."

"Çünkü ben Lord Hükümdar'ı öldürdüm," dedi Vin sessizce.

Elend başıyla onayladı.

"Ama bu *Kelsier'in* planıydı; imparatorluğu özgür bırakan çetenin yetenekleri, halkın iradesi oldu. Ben sadece bıçağı tuttum."

"Sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi söylüyorsun Vin," dedi Elend. "Değil! Sen muhteşem bir Allomanser'sin. Ham diyor ki artık seni adil *olmayan* bir dövüşte bile yenemiyormuş ve sen sarayı da suikastçılara karşı güvende tutuyorsun. Bütün Son İmparatorluk'ta senin gibi kimse yok!"

Garip bir şekilde, Elend'in sözleri onun birazcık daha köşeye doğru sinmesine neden oldu. Dönerek pencereden dışarıyı izlemeye başladı, gözlerini sislerin içine dikmişti. "Teşekkür ederim," dedi yumuşakça.

Elend'in alnı kırıştı. *Kafasının içinde neler olup bittiğini anlamaya başladığımı düşündüğüm her seferinde...* Onun yanına geçerek bir kolunu omzuna sardı. "Vin, sorun ne?"

Vin sessizdi, en sonunda da başını sallayarak kendisini gülümsemeye zorladı. "Bir şey yok Elend. Heyecanlı olmakta haklısın. Orada harikaydın; Kelsier'in bile Straff'ı o kadar kusursuzca manipüle edebileceğini sanmıyorum."

Elend gülümsedi, sonra da onu yakınına çekti, araba karanlık şehre doğru ilerlerken sabırsızlanıyordu. Kalay Kapı'nın kanatları tereddütlü bir şekilde açıldı ve Elend avlunun hemen içinde durmakta olan bir grup adam gördü. Ham sislerin içinde bir feneri yukarıda tutuyordu.

Elend arabanın kendi kendisine durmasını beklemedi. Kapıyı açtı ve daha araba durmak için yavaşlarken aşağı atladı. Arkadaşları hevesli bir şekilde gülümsemeye başladılar. Kapılar gümlemeyle kapandı.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Ham tereddütlü bir şekilde, Elend yaklaşırken. "Başardın mı?"

"Sayılır," dedi Elend bir gülümsemeyle Ham, Breeze, Dockson ve en sonunda Dikiz'in ellerini kavrarken. Hatta kandra OreSeur bile oradaydı. Arabaya doğru yürüyerek Vin'i bekledi. "İlk aldatmaca o kadar da iyi gitmedi, babam ittifak numarasını yutmadı. Ama sonra ben ona onu öldüreceğimi söyledim!"

"Dur. O nasıl iyi bir fikir oluyor?" diye sordu Ham.

"Biz en büyük kaynaklarımızdan bir tanesini gözden kaçırmışız dostlarım," dedi Elend, Vin arabadan aşağıya inerken. Elend dönerek elini ona doğru salladı. "Bizim onlarda eşi olmayan bir silahımız var! Straff benim gelip yalvarmamı bekliyordu ve o durumu da kontrol etmek için hazırdı. Ancak ben ona eğer Vin'in öfkesi uyandırılacak olursa ona ve ordusuna ne olacağını hatırlattığım zaman..."

"Güzel kardeşim," dedi Breeze. "Sen Son İmparatorluk'taki en güçlü kralın kampına gittin ve onu *tehdit* mi ettin?"

"Evet, ettim!"

"Dâhiyane!"

"Biliyorum!" dedi Elend. "Babama kampını terk etmeme izin *vermesini* ve Luthadel'i de rahat *bırakmasını*, yoksa Vin'e onu ve ordusundaki her generali öldürteceğimi söyledim." Kolunu Vin'in etrafına sardı. O da gruba gülümsedi ama Elend hâlâ onu rahatsız eden bir şeylerin olduğunu görebiliyordu.

O *benim iyi bir iş çıkardığımı düşünmüyor*, diye fark etti Elend. *Straff'ı manipüle etmek için daha iyi bir yol görmüştü, ama benim hevesimi kırmak istemiyor.*

"Eh, sanırım yeni bir krala ihtiyacımız olmayacak," dedi Dikiz bir gülümsemeyle. "Ben de tam o işi devralmayı iple çekiyordum..."

Elend güldü. "Daha epey bir süre o konumu boşaltmaya niyetim yok. Halka Straff'ın geçici bir süre için de olsa sindirilmiş olduğunun haberini vereceğiz. Bunun moralleri biraz yükseltmesi gerekir. Ondan sonra da Parlamentoyla ilgileneceğiz. Umuyorum ki, benim tıpkı demin Straff'la yaptığım gibi Cett'le görüşmemi bekleme önergesini de geçirirler."

"Saraya döndüğümüzde bir kutlama yapacak mıyız?" diye sordu Breeze. "Her ne kadar ben sislere çok düşkün olsam da, avlunun bu konuları tartışmak için uygun bir yer olduğunu pek sanmıyorum."

Elend onun sırtını sıvazladı ve başını sallayarak onayladı. Diğerleri kendi geldikleri arabaya binerlerken, Ham ile Dockson ona ve Vin'e katıldı. Elend, arabanın içine tırmanırken Dockson'a garip bir şekilde baktı. Normalde adam öbür arabayı, Elend'in içinde olmadığı arabayı seçmiş olurdu.

"Dürüst olmak gerekirse Elend," dedi Ham koltuğuna yerleşirken. "Etkilendim. Kısmen, seni geri alabilmek için o kampa baskın düzenlemek zorunda kalacağımızı düşünmüştüm."

Elend gülümseyerek gözlerini araba hareket etmeye başlarken oturan Dockson'a dikti. El çantasını çekip açtı ve mühürlenmiş bir zarf çıkardı. Başını kaldırıp Elend'in gözlerine baktı. "Bu, kısa bir süre önce Parlamento üyelerinden sizin için geldi Majesteleri."

Elend durakladı. Sonra da mektubu alıp mührü kırdı. "Ne bu?"

"Emin değilim," dedi Dockson. "Ama... ben şimdiden söylentileri duymaya başladım bile."

Vin öne eğilerek zarfın içindeki kâğıdı gözleriyle tararken Elend'in kolunun üzerinden okudu. *Majesteleri*, diye yazıyordu.

Bu not Parlamento'nun kanundaki güvensizlik oyu maddesini yürürlüğe koymaya oy birliğiyle karar vermiş olduğunu size bildirmek içindir. Bizler sizin şehir adına çabalarınızı takdir ediyoruz, ama şu anki durum Majesteleri'nin sağlayabileceğinden daha farklı türdeki bir liderliği gerektiriyor. Bu adımı herhangi bir düşmanlıkla değil, sadece teslimiyetle atıyoruz. Başka hiçbir alternatif göremiyoruz ve Luthadel'in iyiliği için harekete geçmek zorundayız.

Bunu size bu mektup aracılığıyla üzüntüyle bildiririz.

Mektup Parlamento'nun yirmi üç üyesinin hepsi tarafından imzalanmıştı.

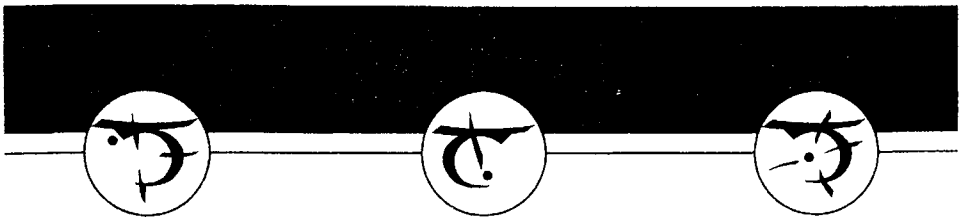
Elend şok içinde kâğıdı indirdi.

"Ne var?" diye sordu Ham.

"Az önce tahttan indirildim," dedi Elend sessizce.

İKİNCİ BÖLÜMÜN SONU

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KRAL

Arkasında harabeler bıraktı ama bunlar unutuldu. O, krallıkları yarattı ve sonra da dünyayı yeniden yaratırken bunları yok etti.

28

"BAKALIM BUNU DOĞRU ANLAMIŞ MIYIM?" dedi Tindwyl sakin ve kibar, ancak yine de bir şekilde katı ve onaylamaz bir şekilde. "Krallığın kanunlarının içinde Parlamento'nun krallarını iktidardan devirmesine izin veren bir madde mi var?"

Elend hafifçe soldu. "Evet."

"*Ve bu kanunu kendiniz mi yazdınız?*" diye hesap sordu Tindwyl.

"Büyük çoğunluğunu," diye itiraf etti Elend.

"Kendi kanunlarınızın içine iktidardan devrilmenizi sağlayacak bir yol mu koydunuz?" diye tekrar etti Tindwyl. Grupları kapıda karşılaştıklarının üstüne Clubs, Tindwyl ve Yüzbaşı Demoux'yu da içerecek şekilde genişlemişti ve Elend'in çalışma odasında oturuyorlardı. Grup öyle büyüktü ki, koltuklar tükenmişti ve bir gömlek ve pantolonla hızla üstünü değiştirmiş olan Vin, Elend'in bir kenardaki kitap yığınının üzerinde sessizce oturuyordu. Tindwyl ve Elend ayaktaydı ama geri kalanları oturmuştu; Breeze fazla resmi, Ham ise rahat duruyordu ve Dikiz ise iki ayağının üzerinde geriye yatırmış olduğu sandalyesini dengede tutmaya çalışıyordu.

"Ben o maddeyi kasıtlı olarak koydum," dedi Elend. Odanın ön tarafında ayakta durmuş, bir kolu devasa vitraylı penceresine dayalı, yukarıdaki karanlık parçalara bakıyordu. "Bu dünya bin yıl boyunca baskıcı bir hükümdarın elinin altında ezildi. Bu süre boyunca, filozoflar ve düşünürler kötü bir hükümdarın kan dökülmeden yerinden edilebileceği bir hükümetin hayalini kurdular. Ben bu tahtı önceden tahmin edilemez ve eşsiz bir dizi olayın sonucunda aldım ve benim ya da ardıllarımın iradelerini tek taraflı bir şekilde halka dayatmanın doğru olmadığını

düşünüyorum. Hükümdarların tebaalarına karşı sorumlu olacağı bir hükümet başlatmak istedim."

Bazen o okuduğu kitaplar gibi konuşuyor, diye düşündü Vin. *Hiç de normal bir adam gibi değil... bir sayfanın üzerindeki kelimeler gibi.*

Zane'in sözleri ona geri geldi, sanki zihninin içinde fısıldıyormuş gibiydi. *Sen onun gibi değilsin.* Bu düşünceyi kovaladı.

"Kusura bakmayın Majesteleri, ancak bu bir liderin yaptığını gördüğüm en aptalca şeylerden bir tanesi olmalı," dedi Tindwyl.

"Bu krallığın iyiliği içindi," dedi Elend.

"Bu tamamen ahmaklıktı," diye tersledi Tindwyl. "Bir kral kendisini başka bir yönetici kurumun kaprislerine tâbi tutmaz. O halkı için mutlak bir otorite olması yüzünden değerlidir!"

Vin Elend'in bu kadar kederli olduğunu çok ender görmüştü ve gözlerinin içindeki üzüntü yüzünden biraz içi burkuldu. Ancak başka bir parçası isyankâr bir şekilde mutluydu. O artık kral değildi. Belki şimdi insanlar onu öldürmek için bu kadar çok uğraşmazdı. Belki de o tekrar sadece Elend olabilir ve beraber gidebilirlerdi. Bir yerlere. İşlerin bu kadar karmaşık olmadığı bir yere.

"Her neyse," dedi Dockson sessiz odaya. "Bir şeyler yapılması gerek. Zaten geçmişte kalmış olan kararların sağduyusunu tartışmanın şu an ile çok az ilgisi var."

"Katılıyorum," dedi Ham. "Yani Parlamento seni kapı dışarı etmeye çalıştı. Biz bu konuda ne yapacağız?"

"Elbette ki biz onların istediklerini yapmalarına izin veremeyiz," dedi Breeze. "Yahu, insanlar daha geçen yıl bir hükümeti devirdiler! Bu alışkanlık hâline getirmesi kötü bir şeydir gibime geliyor benim."

"Bir cevap hazırlamamız gerekiyor Majesteleri," dedi Dockson. "Siz bizzat şehrin güvenliği için müzakere yapmakla meşgulken düzenlenmiş olan bu hilekâr manevrayı lanetleyen bir şeyler. Şimdi geri dönüp baktığım zaman, onların bu toplantıyı sizin kendinizi savunmak için orada *olamayacağınız* bir şekilde ayarlamış oldukları açık."

Elend başını sallayarak onayladı, hâlâ yukarıdaki karanlık cama bakıyordu. "Artık büyük ihtimalle bana Majesteleri diye hitap etmenin gereği yok Dox."

"Saçmalık," dedi Tindwyl, kollarını kavuşturmuş, bir kitaplığın yanında ayakta duruyordu. "Siz hâlâ kralsınız."

"Ben halkın onayını kaybettim," dedi Elend.

"Evet, ama hâlâ benim ordularımın onayına sahipsin," dedi Clubs. "Bu da seni kral yapıyor, Parlamento ne derse desin."

"Aynen öyle," dedi Tindwyl. "Aptalca kanunlar bir yana, siz hâlâ güçlü bir konumdasınız. Sıkıyönetim ilan etmemiz, şehrin içinde hareketi sınırlandırmamız gerek. Anahtar noktaların kontrolünü ele geçirmemiz ve düşmanlarınızın size karşı bir direniş örgütleyememesi için Parlamento üyelerini tecrit etmemiz gerek."

"Ortalık aydınlanmadan adamlarımı sokaklara çıkarmış olurum," dedi Clubs.

"Hayır," dedi Elend sessizce.

Bir duraklama oldu.

"Majesteleri?" diye sordu Dockson. "Bu gerçekten de en iyi hareket. Aleyhinizdeki hizbin hız kazanmasına izin veremeyiz."

"Bu bir hizip değil Dox," dedi Elend. "Bu Parlamentonun seçimle gelmiş olan temsilcileri."

"Senin kendi elinle oluşturduğun bir Parlamento güzel kardeşim," dedi Breeze. "Onların elinde *sen* onlara vermiş olduğun için güç var."

"Onlara güçlerini kanun veriyor Breeze," dedi Elend. "Ve biz hepimiz de ona tâbiyiz."

"Saçmalık," dedi Tindwyl. "Kral olarak, kanun sizsiniz. Bir kere biz şehri güvenceye aldıktan sonra Parlamentoyu toplayıp üyelere onların desteğine ihtiyacınız olduğunu açıklayabilirsiniz. Kabul etmeyenler kriz sona erene kadar tutulabilir."

"Hayır," dedi Elend biraz daha kararlı bir şekilde. "Bunların hiçbirisini yapmayacağız."

"Bu kadar mı yani? Vaz mı geçiyorsun?" diye sordu Ham.

"Vazgeçmiyorum Ham," dedi Elend en sonunda gruba bakmak için dönerek. "Ama ben Parlamento'ya baskı uygulamak için şehrin ordularını kullanacak değilim."

"Tahtını kaybedeceksin," dedi Breeze.

"Mantıklı ol Elend," dedi Ham başıyla onaylayarak.

"Kendi kanunlarımın bir istisnası *olmayacağım*!" dedi Elend.

"Aptal olmayın," dedi Tindwyl. "Sizin yapmanız gereken..."

"Tindwyl," dedi Elend, "fikirlerime istediğin şekilde cevap ver ama bir kere daha bana aptal demeyeceksin. Fikrimi ifade ettiğim için aşağılanmayacağım!"

Tindwyl ağzı yarı açık olarak durakladı. Sonra da dudaklarını birbirine bastırdı ve yerine oturdu. Vin içinde kabaran sessiz bir tatmin dalgası hissetti. *Onu sen eğittin Tindwyl*, diye düşündü bir gülümsemeyle. *Sana karşı koyduğu için gerçekten de şikâyet edebilir misin?*

Elend öne doğru yürüyüp gruba bakarak ellerini masanın üstüne dayadı. "Evet, cevap vereceğiz. Dox, sen Parlamentoya bizim hayal kırıklığımızı ve ihanete uğramışlık hislerimizi aktaran bir mektup yaz; onlara Straff'a karşı başarımızın haberini ver ve suçluluk duygularını da iyice bir kabart.

"Geri kalanlarımız da plan yapmaya başlayacağız. Tahtı geri alacağız. Belirtilmiş olduğu gibi, ben kanunu biliyorum. Onu ben yazdım. Bununla başa çıkmanın yolları var. Ancak o yollar şehri kontrol altına almak için ordularımızı göndermeyi *içermiyor*. Ben Luthadel'i elimizden almak isteyen zorbalar gibi olmayacağım! Ben, bunun onlar için en iyisi olacağını bilsem de, halkı kendi irademe uymaları için zorlamayacağım."

"Majesteleri, bir kargaşa zamanında gücünüzü sağlama almakta ahlâksızca bir şey yok," dedi Tindwyl dikkatli bir şekilde. "İnsanlar böyle zamanlarda mantıksızca davranırlar. Güçlü liderliğe ihtiyaçlarının olmasının sebeplerinden biri de budur. Size ihtiyaçları var."

"Sadece eğer beni istiyorlarsa Tindwyl," dedi Elend.

"Kusura bakmayın Majesteleri ama bu ifade bana biraz naifçe geliyor," dedi Tindwyl.

Elend gülümsedi. "Belki de öyledir. Kıyafetlerimi ve tavırlarımı değiştirebilirsin, ama kimliğimin ruhunu değiştiremezsin. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım; bu eğer onların seçimi buysa Parlamentonun beni azletmesine izin vermeyi de içeriyor."

Tindwyl'in yüzü asıldı. "Peki tahtınızı kanuna uygun yollar ile geri alamazsanız?"

"O zaman ben de bu gerçeği kabul ederim," dedi Elend. "Ve yine de krallığa yardım etmek için elimden gelenin en iyisini yaparım."

Kaçmak da buraya kadarmış, diye düşündü Vin. Ancak gülümsemekten kendisini alamıyordu. Elend'de sevdiği şeyin bir parçası da onun içtenliğiydi. Luthadel halkı için olan basit sevgisi, onlar için doğru olan neyse onu yapmaktaki kararlılığı; onu Kelsier'den ayıran şey buydu. Şehit olurken bile, Kelsier'de bir kibir izi vardı. O, yaşamış çok az insan gibi tarihe geçeceğinden emin olmuştu.

Ama Elend; Merkez Salahiyet'i yönetmek onun için şan ya da şöhretle ilgili değildi. İlk kez olarak Vin tam ve dürüst bir şekilde bir karar verdi. Elend Kelsier'in hiçbir zaman olamayacağı kadar iyi bir kraldı.

"Ben... bu tecrübe konusunda ne düşüneceğimden emin değilim Hanımım," diye fısıldadı yan tarafından bir ses. Vin duraklayarak başını eğdiğinde, boş boş OreSeur'un kulaklarını kaşımaya başlamış olduğunu fark etti.

Bir irkilmeyle elini geri çekti. "Affedersin," dedi.

OreSeur omzunu silkerek başını patilerinin üzerine yasladı.

"Pekâlâ, sen tahtı geri almanın yasal bir yolu olduğunu söylemiştin," dedi Ham. "Onu nasıl yapacağız?"

"Parlamentonun yeni bir kral seçmek için bir ayı var," dedi Elend. "Kanundaki hiçbir şey yeni kralın da eskisiyle aynı olamayacağını söylemiyor. Ve o zamana kadar bir çoğunluk kararına varamazlarsa taht en azından bir yıl için bana geri dönüyor."

"Karışık," dedi Ham çenesini ovuşturarak.

"Ne bekliyordun? Kanun bu," dedi Breeze.

"Kanunun kendisini demek istemedim," dedi Ham. "Parlamentonun ya Elend'i seçmesini, ya da hiç kimseyi seçmemesini sağlamayı kastettim. Akıllarında taht için başka birisi olmasa zaten en başında onu tahttan indirmezlerdi."

"İlle de öyle olması gerekmez," dedi Dockson. "Belki de bunun sadece bir uyarı olmasını istemişlerdir."

"Belki," dedi Elend. "Beyler, ben bunun bir işaret olduğunu düşünüyorum. Ben Parlamentoyu görmezden geliyordum; bana müzakere hakkını veren o önergeyi imzalamalarını sağladığım için, onların hesabının görülmüş olduğunu düşünmüştük. Ama bu önergenin etrafından dolaşmalarının kolay bir yolunun yeni bir kral seçmek, sonra da *onun* ne isterlerse onu yapmasını sağlamak olacağını hiç fark etmedik."

Elend başını sallayarak içini çekti. "İtiraf etmem gerek, ben hiçbir zaman Parlamentoyu idare etmekte çok iyi olamadım. Onlar beni bir kral olarak değil, bir çalışma arkadaşı olarak görüyorlar ve bu yüzden kolaylıkla yerimi alabileceklerini düşünüyorlar. Bahse girerim ki Parlamento üyelerinden bir tanesi diğerlerini kendisini tahta çıkartmaya ikna etmiştir."

"O zaman biz de onu ortadan kaybediveririz," dedi Ham. "Eminim ki Vin..."

Elend'in kaşları çatıldı.

"Şaka yapıyorum El," dedi Ham.

"Biliyor musun Ham, senin şakaların hakkında komik olan tek şey sıklıkla içlerinde hiçbir komiklik içermiyor olmayışları," diye belirtti Breeze.

"Sadece çoğu zaman hedeflerinde sen olduğun için öyle diyorsun."

Breeze gözlerini devirdi.

"Biliyorsunuz," diye mırıldandı OreSeur sessizce, belli ki kalayın Vin'in onu duymasını sağlayacağına güveniyordu, "bu toplantılar eğer birileri o ikisini davet etmeyi unutsa sanki daha verimli geçerdi."

Vin gülümsedi. "O *kadar da* kötü değiller," diye fısıldadı.

OreSeur bir kaşını kaldırdı.

"Tamam," dedi Vin. "Birazcık dikkatimizi dağıtıyorlar."

"Her zaman onlardan bir tanesini yiyebilirim, eğer isterseniz," dedi OreSeur. "Bu işleri hızlandırabilir."

Vin durdu.

Ancak OreSeur'un dudaklarında garip, küçük bir gülümseme vardı. "Kandra mizahı Hanımım. Özür diliyorum. Biraz gaddar olabiliyoruz."

Vin gülümsedi. "Zaten büyük ihtimalle tatları da pek güzel olmaz. Ham fazlasıyla lifli ve Breeze'in zamanını neler yiyerek geçirdiğini bilmek istemezsin..."

"Belli olmaz," dedi OreSeur. "Ne de olsa, bir tanesinin adı 'Ham'*. Öbürüne gelince ise..." Breeze'in elindeki şarap kupasına başıyla işaret etti. "O da kendisini salamuraya yatırmayı epey seviyor gibi."

Elend kitap yığınlarını karıştırıyor, kanun hakkındaki ciltleri çıkarıyordu, içlerinde bizzat kendisinin yazmış olduğu Luthadel kanunları kitabı da vardı.

"Majesteleri," dedi Tindwyl terimin üstüne bastırarak. "Kapınızın eşiğinde iki tane ordu var ve bir grup koloss da Merkez Salahiyet'e doğru yol alıyor. Siz gerçekten de şu anda uzatmalı bir hukuk mücadelesi için vaktiniz olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Elend kitaplarını bırakıp sandalyesini masaya çekti. "Tindwyl, kapımın eşiğinde iki tane ordu var, kolosslar onların üzerine baskı yapmaya geliyor ve bizzat ben bu şehrin liderlerinin krallığı işgalcilerden bir tanesine teslim etmelerinin önündeki ana engelim," dedi Elend. "Sen gerçekten de benim tahttan *şu anda* düşürülmemin tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çete üyelerinin birkaç tanesinin bunun üzerine kulakları dikildi ve Vin de başını bir yana yatırdı.

* Jambon (çn)

"Bunun arkasında işgalcilerden biri olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Ham çenesini ovuşturarak.

"Onların yerinde olsan sen ne yapardın?" dedi Elend bir kitabı açarken. "Şehre saldıramazsın çünkü bu sana çok fazla askere mâl olacak. Kuşatma daha şimdiden haftalar sürdü bile, askerlerin üşüyor ve Dockson'ın kiraladığı adamlar senin kanal ikmal teknelerine saldırıyor, yiyecek kaynağını tehdit ediyorlar. Onların da üstüne büyük bir koloss gücünün bu tarafa doğru gelmekte olduğunu bildiğini ekle... ve, eh, bu mantıklı. Eğer Straff ve Cett'in casusları biraz bile işe yarıyorlarsa, onlar da Parlamentonun o ordu ilk geldiği zaman neredeyse hemen teslim olup şehri onlara verdiğini biliyor olacaktır. Suikastçılar beni öldürmeyi başaramadı ama beni ortadan kaldırmanın başka bir yolu olsaydı..."

"Evet," dedi Breeze. "Bu gerçekten de kulağa Cett'in yapacağı türden bir şeymiş gibi geliyor. Parlamentoyu sana karşı çevirir, tahta bir sempatizan yerleştirir sonra da kapıları ona açtırırdı."

Elend başını sallayarak onayladı. "Ve babam da bu akşam benimle birlik olmaya tereddütlüymüş gibi görünüyordu, sanki şehri almasının başka bir yolu olduğunu hissediyormuş gibiydi. Bu hareketin arkasında iki kraldan birinin olduğundan emin olamam Tindwyl, ama kesinlikle bu olasılığı görmezden gelemeyiz. Bu bir dikkat dağıtma değil, bu gayet de ordular geldiğinden beri savaşmakta olduğumuz aynı kuşatma taktiklerinin bir parçası. Kendimi tekrar tahta çıkarabilirsem, Straff ve Cett de görecekler ki beraber çalışabilecekleri tek kişi benim. Ve bu da, umalım ki onların, özellikle de o kolosslar daha da fazla yaklaştıkça çaresizlikten benimle birlik olmalarını daha olası hâle getirecek."

Ardından, Elend bir kitap yığınını karıştırmaya başladı. Bu yeni akademik problem karşısında bunalımı hafifliyormuş gibi görünüyordu. "Kanunlarda konuyla ilgili birkaç başka madde de olabilir," dedi yarı mırıldanmayla. "Biraz araştırma yapmam gerekiyor. Dikiz, sen Sazed'i de bu toplantıya davet ettin mi?"

Dikiz omzunu silkti. "Uyandıramadım."

"Buraya olan yolculuğundan sonra istirahat ediyor," dedi Tindwyl, Elend'i ve kitaplarını incelemeye ara vererek. "Bu Sırdaşlar'la ilgili bir mesele."

"Metalakıllarından birini mi doldurması lâzım?" diye sordu Ham.

Tindwyl yüz ifadesi kararsız durakladı. "Size anlattı mı yani?"

Ham ve Breeze başlarını sallayarak onayladılar.

"Anlıyorum," dedi Tindwyl. "Her neyse, o size bu sorun konusunda yardımcı olamazdı Majesteleri. Ben size idare alanında bazı küçük yardımlar sağlıyorum çünkü liderleri geçmişin bilgileri konusunda eğitmek benim görevim. Ancak Sazed gibi gezgin Sırdaşlar politik konularda taraf tutmazlar."

"Politik konular mı? Yani, Son İmparatorluk'u devirmek gibi mi?" diye sordu Breeze önemsemezce.

Tindwyl'in ağzı kapanarak dudakları inceldi. "Sizlerin onu yeminlerini bozması için cesaretlendiriyor olmamanız gerekir," dedi en sonunda. "Eğer onun dostu olsaydınız, bunun doğru olduğunu görürdünüz, diye düşünüyorum ben."

"Ya?" diye sordu Breeze şarap kupasıyla ona doğru işaret ederek. "Kişisel olarak, ben sizin sadece onun sizlerin hepinize itaatsizlik edip de, ondan sonra gerçekten halkınızın özgür kalmasını sağlamış olduğu için utanç duyduğunuzu düşünüyorum."

Tindwyl Breeze'e düz bir bakış attı, gözleri kısık, duruşu katıydı. Uzun bir an boyunca o şekilde oturdular. "Duygularımı istediğiniz kadar İttirin, Teskinci," dedi Tindwyl. "Duygularım sadece bana aittir. Burada herhangi bir başarı elde edemeyeceksiniz."

Breeze en sonunda "lanet Terrisliler" hakkında bir şeyler mırıldanarak içkisine geri döndü.

Ancak Elend tartışmaya dikkat etmiyordu. Onun önündeki masada daha şimdiden açık duran dört tane kitap vardı ve bir beşincisinin de sayfalarını karıştırıyordu. Vin gülümseyerek o kadar da uzun olmayan bir zaman önce, onun kendisine kur yapma şeklinin sık sık Vin'in yakınlardaki bir sandalyeye çökerek cebinden bir kitap çıkarmayı içerdiği zamanları hatırladı.

O *aynı adam*, diye düşündü Vin. *Ve benim Sissoylu olduğumu öğrenmeden önce de beni sevmiş olan bu adam, bu ruhtu. O benim bir hırsız olduğumu keşfettikten sonra ve onu soymaya çalıştığımı düşünürken bile beni sevmişti. Hatırlamam gereken şey bu.*

"Hadi gel," diye fısıldadı OreSeur'a, Ham ve Breeze bir diğer tartışmaya daha başlarken. Vin'in düşünecek zamana ihtiyacı vardı ve sisler de hâlâ tazeydi.

Bu kadar becerikli olmasaydım bu iş çok daha kolay olacaktı, diye düşündü Elend kitaplarını karıştırırken eğlenerek. *Kanunları fazlasıyla iyi düzenlemişim.*

Parmağıyla belli bir pasajı takip etti, çetenin üyeleri yavaş yavaş dışarı çıkarken yazıyı bir kez daha okuyordu. Onlara gidebileceklerini söyleyip söylemediğini hatırlamıyordu. Büyük olasılıkla Tindwyl bunun için ona fırça atacaktı.

İşte, diye düşündü parmağıyla sayfaya vurarak. *Eğer Parlamento üyelerinden herhangi bir tanesi toplantıya geç gelmişse ya da gıyabında oy kullanılmışsa, oylamanın tekrarlanması için tartışabilecek dayanağım olabilir.* Tahttan indirme kararının tüm üyelerin oy birliği ile alınmış olması zorunluydu; elbette ki indirilmekte olan kralın kendisi dışında.

Odada bir hareket fark ederek durakladı. Odada hâlâ onunla birlikte sadece Tindwyl kalmıştı. Elend teslimiyetle kitaplarından başını kaldırdı. *Büyük olasılıkla bunu hak etmişimdir de...*

"Size saygısız bir şekilde davranmış olduğum için özür diliyorum Majesteleri," dedi.

Elend'in kaşları çatıldı. *Bunu beklemiyordum.*

"Benim insanlara çocuk gibi muamele etmek yönünde bir alışkanlığım var," dedi Tindwyl. "Bu benim gurur duyuyor olmam gereken bir şey değil, diye düşünüyorum ben."

"Önemi..." Elend durakladı. Tindwyl ona insanların kusurlarını hiçbir zaman

mazur görmemeyi öğretmişti. Kusurları olan insanları kabul edebilirdi, hatta onları affedebilirdi de, ama eğer sorunları göz ardı edecek olursa, o zaman asla değişmezlerdi. "Özrünü kabul ediyorum," dedi Elend.

"Hızlı öğrendiniz Majesteleri."

"Fazla bir seçeneğim olmadı," dedi Elend bir gülümsemeyle. "Elbette Parlamento için yeteri kadar hızlı değişmemişim."

"Bunun olmasına nasıl izin verebildiniz?" diye sordu Tindwyl sessizce. "Bir hükümetin nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda görüş ayrılıklarımız göz önüne alındığı zaman bile, ben bu Parlamento üyelerinin sizin taraftarınız olacağını düşünürdüm. Onlara gücü siz verdiniz."

"Onları görmezden geldim Tindwyl. Güçlü adamlar, arkadaş olsun ya da olmasın, hiçbir zaman görmezden gelinmeyi sevmezler."

Tindwyl başıyla onayladı. "Gerçi, belki de bizim sadece başarısızlıklarınızın üzerine odaklanmak yerine, başarılarınıza da dikkat etmemiz gerekir. Vin bana babanızla görüşmenin iyi gittiğini söyledi."

Elend gülümsedi. "Biz onu boyun eğecek kadar korkuttuk. Straff'a böyle bir şey yapmak çok iyi geldi. Ama her nedense Vin'i gücendirmiş olabileceğimi düşünüyorum."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı.

Elend kitabını geri koyarak kolları masanın üzerinde, öne doğru eğildi. "Geri dönerken garip bir ruh hâlindeydi. Benimle konuşmasını bile zar zor sağlayabiliyordum. Ne olduğundan emin değilim."

"Belki de sadece yorgundur."

"Ben Vin'in *yorulabildiğine* ikna olmuş değilim," dedi Elend. "O her zaman hareket ediyor, her zaman bir şeyler yapıyor. Bazı zamanlarda benim tembel olduğumu düşündüğünden endişe ediyorum. Belki de o yüzden o..." Sesi azalarak kesildi, sonra da başını salladı.

"O sizin tembel olduğunuzu düşünmüyor Majesteleri," dedi Tindwyl. "Sizinle evlenmeyi reddetti çünkü size lâyık olduğunu düşünmüyor."

"Saçmalık," dedi Elend. "Vin bir Sissoylu, Tindwyl. Benim gibi on adama bedel olduğunu biliyor."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "Siz kadınları çok az anlıyorsunuz Elend Venture, özellikle de genç kadınları. Onlar için, becerilerinin kendilerini nasıl gördükleri ile ilişkisi şaşırtıcı derecede azdır. Vin'in kendisine güveni yok. O sizinle birlikte olmayı hak ettiğine inanmıyor; kişisel olarak sizi hak ettiğini düşünmediğinden değil de, daha ziyade kendisinin mutlu olmayı hiç hak etmiş olmadığına inandığından dolayı. O çok zor, çok karmaşık bir hayat yaşamış."

"Bu konuda ne kadar eminsin?"

"Ben bir dizi kız yetiştirdim Majesteleri," dedi Tindwyl. "Neden bahsettiğimi biliyorum."

"Kız mı? Senin çocukların mı var?" diye sordu Elend.

"Elbette."

"Ben sadece..." Elend'in tanıdığı Terrisliler Sazed gibi hadımlardı. Tabii ki aynısı Tindwyl gibi bir kadın için doğru olamazdı ama Elend, Lord Hükümdar'ın üreme programlarının onu da bir şekilde etkilemiş olacağını varsaymıştı.

"Her neyse, sizin bazı kararlar vermeniz gerekli Majesteleri," dedi Tindwyl kısa keserek. "Vin ile ilişkiniz zor olacak. Onun daha geleneksel bir kadında karşınıza çıkacak olanlardan daha fazla soruna sebep olacak olan özellikleri var."

"Bunu zaten konuşmuştuk," dedi Elend. "Ben daha 'geleneksel' bir kadın aramıyorum. Ben Vin'i seviyorum."

"Ben de sevmemeniz gerektiğini ima ediyor değilim," dedi Tindwyl sakince. "Ben sadece size, benden istenmiş olduğu gibi, eğitim veriyorum. Sizin, kız ve onunla olan ilişkinizin dikkatinizi dağıtmasına ne kadar izin vereceğinize karar vermeniz gerek."

"Sana benim dikkatimin dağınık olduğunu düşündüren şey ne?"

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "Size Lord Venture ile olan bu akşamki başarınızı sordum, ama sizin tek konuşmak istediğiniz konu geri dönüş yolunda Vin'in neler hissettiğiydi."

Elend tereddüt etti.

"Sizin için hangisi daha önemli Majesteleri?" diye sordu Tindwyl. "Bu kızın aşkı mı, yoksa halkınızın iyiliği mi?"

"Böyle bir soruya cevap verecek değilim," dedi Elend.

"Eninde sonunda bir seçim şansınız kalmayabilir," dedi Tindwyl. "Korkarım ki bu eninde sonunda çoğu kralın yüzleştiği bir soru."

"Hayır," dedi Elend. "Benim hem Vin'i sevip, hem de halkımı koruyamamam için hiçbir sebep yok. Bunun gibi bir tuzağa yakalanmayacak kadar çok sayıda varsayımsal çıkmazı inceledim."

Tindwyl omzunu silkerek ayağa kalktı. "Nasıl isterseniz ona inanın Majesteleri. Ancak ben bir çıkmazı şimdiden görüyorum ve bunu hiç de varsayımsal bulmuyorum." Saygıyla hafifçe başını eğdi, sonra da Elend'i kitaplarıyla baş başa bırakarak odadan çıktı.

Alendi'yi Çağların Kahramanı ile ilişkilendirecek olan başka kanıtlar da vardı. Daha küçük şeyler, sadece Beklenti'nin irfanında eğitilmiş birisinin farkına varabileceği şeyler. Kolundaki doğum lekesi. Daha sadece yirmi beş yaşında olduğu hâlde saçının griye dönmesi. Konuşma şekli, insanlara muamele etme şekli, hükmetme şekli.

Kısacası o uygunmuş gibi görünüyordu.

29

"HANIMIM, BEN EPEY BİR YIL boyunca insanların etrafında bulundum," dedi OreSeur başı patilerinin üzerinde tembelce yatarken. "Onların düzenli olarak uykuya ihtiyaçları olduğunu zannediyordum. Sanıyorum yanılmışım."

Vin taş bir duvarın üstünde oturuyordu, bir bacağını çekip göğsüne dayamıştı, diğeri de duvarın kenarından aşağı sarkıyordu. Sağında ve solunda Hasting Kalesi'nin kuleleri sislerin içindeki karanlık gölgeler hâlinde uzanıyordu. "Ben de uyuyorum," dedi Vin.

"Ara sıra." OreSeur dilini dışarı sarkıtarak derince bir esnedi. Köpek davranışlarını gittikçe daha fazla mı benimsemeye başlamıştı?

Vin başını kandradan öteye çevirip doğuya, uyumakta olan Luthadel şehrine doğru baktı. Uzaklarda bir ateş vardı, insan elinden çıkmış olmak için fazlasıyla büyük ve gittikçe artmakta olan bir ışık. Şafak söküyordu. Bir diğer gece daha geçmişti, Vin ve Elend'in Straff'ı ordu kampında ziyaret etmeye gitmelerinden beri neredeyse bir hafta olmuştu. Zane daha hâlâ ortaya çıkmamıştı.

"Uyanık kalmak için lehim yakıyorsunuz, değil mi?" diye sordu OreSeur.

Vin başını sallayarak onayladı. Hafif bir lehim ateşinin altında Vin'in yorgunluğu sadece ufak bir sıkıntıydı. Vin eğer iyice dikkat ederse onu içinde hissedebiliyordu ama yorgunluğun Vin'in üzerinde bir gücü yoktu. Duyuları keskin, vücudu güçlüydü. Gecenin soğuğu bile o kadar da rahatsız edici değildi. Ancak lehimini söndürdüğü anda Vin tükenmişliği bütün şiddetiyle hissedecekti.

"Bu sağlıklı olamaz Hanımım," dedi OreSeur. "Günde ancak üç ya da dört saat uyuyorsunuz. Hiç kimse; Sissoylu, insan ya da kandra, böyle bir tempoya uzun süre boyunca dayanamaz."

Vin başını eğdi. Garip uykusuzluğunu nasıl açıklayabilirdi? Artık etrafındaki diğer çete üyelerinden korkmak zorunda değildi, bunu aşmış olması gerekirdi. Ama yine de kendini ne kadar yorarsa yorsun, uykuya dalmak gittikçe daha da zor geliyordu. O uzaklardaki sessiz gümleme varken nasıl uyuyabilirdi ki?

Her nedense sanki gittikçe daha da yakına geliyormuş gibiydi. Ya da belki sadece daha fazla güçleniyordu? *Yukarılardan gelen gümleme seslerini duyuyorum, dağlardan gelen titreşimleri...* Günlükteki kelimeler.

Meşum ve nefret dolu ruhun sislerin içinden onu izlediğini bilirken nasıl uyuyabilirdi? Ordular onun arkadaşlarını katletmekle tehdit ederken, Elend'in krallığı elinden alınmışken, bildiğini ve sevdiğini düşündüğü her şey karışır ve belirsizleşirken nasıl uyuyabilirdi?

...en sonunda yattığım zaman uykuyu yakalamakta zorlanıyorum. Gün boyunca yakamı bırakmayan aynı düşünceler gecenin sessizliğinde sadece daha da şiddetleniyor...

OreSeur tekrar esnedi. "Gelmeyecek Hanımım."

Vin kaşlarını çatarak döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Burası Zane ile kapıştığınız son yer," dedi OreSeur. "Onun gelmesini bekliyorsunuz."

Vin durakladı. "Biraz antrenman bana iyi gelirdi," dedi en sonunda.

Doğuda ışık artmaya devam ediyor, yavaş yavaş sislerin parlamasına neden oluyordu. Ancak sisler inat etmişti, güneşe boyun eğmeye hevesli değillerdi.

"O adamın sizi bu kadar etkilemesine izin vermemeniz gerekir Hanımım," dedi OreSeur. "Ben onun sizin olduğuna inandığınız kişi olduğunu düşünmüyorum."

Vin'in yüzü asıldı. "O benim düşmanım. Başka neye inanayım ki?"

"Ona bir düşmanmış gibi muamele etmiyorsunuz Hanımım."

"Eh, o Elend'e saldırmadı," dedi Vin. "Belki de Zane tam olarak Straff'ın kontrolü altında değildir."

OreSeur başı patilerinin üzerinde sessizce oturuyordu. Sonra başını başka tarafa çevirdi.

"Ne var?" diye sordu Vin.

"Bir şey yok Hanımım. Ben bana emredildiği şekilde düşüneceğim."

"Hayır, efendim," dedi Vin ona bakmak için çıkıntının üzerinde dönerek. "Tekrar o mazerete geri dönmeyeceksin. Ne düşünüyordun?"

OreSeur içini çekti. "Ben düşünüyordum ki Hanımım, sizin Zane'e karşı olan takıntınız kaygı verici."

"Takıntı mı?" dedi Vin. "Ben sadece bir gözümü onun üzerinde tutuyorum. Ben, düşman ya da değil, şehrimde gezinen başka bir Sissoylu olmasından hoşlanmıyorum. Onun ne işler çevirdiğini kim bilebilir?"

OreSeur'un yüzü asıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"OreSeur, eğer söyleyeceğin bir şeyler varsa konuş!" dedi Vin.

"Özür diliyorum Hanımım," dedi OreSeur. "Ben efendilerimle sohbet etmeye alışkın değilim, özellikle de dobra bir şekilde."

"Sorun değil. Sadece aklında ne varsa onu söyle."

"Pekâlâ Hanımım," dedi OreSeur başını patilerinin üzerinden kaldırarak. "Ben bu Zane'den hoşlanmadım."

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Sizden daha fazlasını değil," diye itiraf etti OreSeur. "Ancak kandraların çoğu çok iyi insan sarrafıdır. Benim yapmış olduğum kadar uzun bir süre boyunca insanları taklit ederseniz, onların kalplerinin içini görmeyi de öğrenirsiniz. Ben gördüğüm kadarıyla Zane'den hiç hoşlanmadım. O kendisinden çok fazla memnunmuş gibi görünüyor. Sizinle arkadaşlık kurma şekli fazlasıyla kasıtlı gibiydi. Beni rahatsız ediyor."

Vin ellerini avuçları serin taşa gelecek şekilde önüne koymuş, bacakları açık oturuyordu. O *haklı olabilir.*

Ama OreSeur Zane ile birlikte uçmamış, sislerin içinde onunla kapışmamıştı. Kendisinin hiçbir kabahati olmasa da, OreSeur de Elend gibiydi. Bir Allomanser değildi. İkisi de çeliğin İtmesi ile havada süzülmenin, kalay harlayarak yükseltilmiş beş duyunun ani şokunu tecrübe etmenin ne olduğunu algılayamazlardı. Onlar bilemezdi. Anlayamazlardı.

Vin arkasına yaslandı. Sonra artan ışıkta kurt köpeğini inceledi. Bir süredir bahsetmeye niyetli olduğu bir şey vardı ve şu an da herhangi bir zaman kadar iyi gibi görünüyordu. "OreSeur, vücudunu değiştirebilirsin, eğer istersen."

Kurt köpeği bir kaşını kaldırdı.

"Elimizde sarayda bulduğumuz o kemikler var," dedi Vin. "Eğer köpek olmaktan sıkıldıysan onları kullanabilirsin."

"Onları kullanamam," dedi OreSeur. "O kemiklerin vücudunu ben sindirmedim, insanın doğru görünmesini sağlamak için kas ve organların nasıl düzenlenmesi gerektiğini bilmiyorum."

"Peki öyleyse," dedi Vin. "Sana bir suçlu bulabiliriz."

"Benim bu kemikleri giymemden memnun olduğunuzu düşünmüştüm," dedi OreSeur.

"Memnunum," dedi Vin. "Ama seni mutsuz eden bir vücudun içinde kalmanı istemiyorum."

OreSeur homurdandı. "Benim mutluluğum mesele değil."

"Benim için öyle," dedi Vin. "Biz sana..."

"Hanımım," diye sözünü kesti OreSeur.

"Evet?"

"Ben bu kemiklerle devam edeceğim. Onlara alıştım. Sık sık şekil değiştirmek son derece rahatsızlık vericidir."

Vin tereddüt etti. "Pekâlâ," dedi en sonunda.

OreSeur başını sallayarak onayladı. "Gerçi vücutlardan bahsetmişken Hanı-

num, saraya dönmek gibi bir planımız var mı?" diye devam etti. "Hepimiz bir Sissoylunun bünyesine sahip değiliz; bazı kişilerin arada bir uykuya ve de yemeğe ihtiyacı oluyor."

Kesinlikle çok daha fazla şikâyet ediyor, diye düşündü Vin. Ancak bu tavrın iyiye işaret olduğunu düşünüyordu; bu, OreSeur onun etrafındayken kendisini daha rahat hissetmeye başlıyor demekti. Vin'in salaklık ettiğini düşündüğünü söyleyecek kadar rahat.

Ben Zane ile uğraşmaya bile niye zahmet ediyorum ki? diye düşündü ayağa kalkarak gözlerini kuzeye doğru çevirirken. Sis hâlâ nispeten güçlüydü ve Vin Straff'ın hâlâ kuzey kanalını tutarak kuşatmayı sürdürmekte olan ordusunu zar zor seçebiliyordu. Bir örümcek gibi oturmuş, ileri atılmak için doğru zamanı bekliyordu.

Elend, diye düşündü Vin. *Elend'e daha fazla odaklanmam gerek.* Elend'in Parlamentonun kararını yürürlükten kaldırtmak ya da onları yeniden oylama yapmaya zorlamak için bütün hamleleri boşa çıkmıştı. Ve her zaman olduğu gibi inatla kanunlara uyan Elend başarısızlıklarını kabul etmeye devam ediyordu. O hâlâ Parlamentoyu kendisini kral olarak seçmeleri için ikna etme şansı olduğunu düşünüyordu, ya da en azından onun yerine bir başkasını seçmemeleri için.

Böylece konuşmalar üzerinde çalışıyor ve Breeze ve Dockson ile planlar yapıyordu. Bu da ona Vin için çok az zaman bırakıyordu, ki doğrusu da buydu. İhtiyacı olan son şey Vin'in onun dikkatini dağıtmasıydı. Bu Vin'in ona yardım edemeyeceği bir şeydi; Vin bununla dövüşemez ya da korkutup kaçıramazdı.

Onun dünyası kâğıtlar, kitaplar, kanunlar ve felsefelerden oluşuyor, diye düşündü Vin. *O da teorilerinin sözcükleri arasında benim sislerin içinde süzüldüğüm gibi süzülüyor. Ben hep onun beni anlayamayacağından endişe edip duruyorum da... aslında ben onu hiç anlayabilecek miyim?*

OreSeur ayağa kalktı, gerindi ve ön ayaklarını duvarın parmaklığına yerleştirerek Vin gibi kuzeye bakmak için kendisini yukarı çekti.

Vin başını iki yana salladı. "Bazı zamanlarda diliyorum ki, keşke Elend bu kadar da... eh, asil olmasaydı. Şehrin şu anda böyle belirsizliğe ihtiyacı yok."

"O doğru olan şeyi yaptı Hanımım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette," dedi OreSeur. "O bir kontrat yapmıştı. Kontrata uymak onun görevi, ne olursa olsun. Efendisine, onun durumunda bu şehrin kendisi oluyor, hizmet etmek zorunda; o efendi onu çok tatsız bir şey yapmaya zorlasa bile."

"Bu olaylara son derece kandravârî bir bakış," dedi Vin.

OreSeur başını Vin'e doğru çevirerek bir köpek kaşını kaldırdı, *Ya ne olacaktı?* diye sorarmış gibiydi. Vin gülümsedi, bu ifadeyi onun köpek yüzünde gördüğü her seferinde bir kıkırdamayı bastırmak zorunda kalıyordu.

"Haydi gel," dedi Vin. "Saraya geri dönelim."

"Güzel," dedi OreSeur dört ayağının üzerine inerek. "Ayırdığım o et şimdiye kadar kıvamına gelmiş olmalı."

"Eğer yine hizmetçiler bulmadıysa," dedi Vin bir gülümsemeyle.

OreSeur'un yüz ifadesi karardı. "Onları uyaracağınızı sanıyordum."

"Ne diyecektim ki?" diye sordu Vin eğlenmeyle. "Lütfen bu kokuşmuş eti çöpe atmayın, benim köpeğim öyle yemeyi seviyor mu diyeyim?"

"Neden olmasın?" diye sordu OreSeur. "Bir insanı taklit ettiğim zamanlarda neredeyse asla düzgün bir yemek yiyemiyorum ama köpekler arada bir dinlenmiş et yiyor, değil mi?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Vin.

"Dinlenmiş et lezzetli olur."

" 'Çürümüş' et demek istiyorsun."

"Dinlenmiş," dedi OreSeur ısrarla, Vin onu duvardan aşağı indirmeye hazırlanarak yerden alırken. Hasting Kalesi'nin tepesi en azından bir otuz metre yükseklikteydi, OreSeur'un atlaması için fazlasıyla yukarıdaydı ve aşağı inebileceği tek yol da terk edilmiş kalenin içinden geçiyordu. Onu taşımak daha iyiydi.

"Dinlenmiş et de yıllanmış şarap ya da eski kaşar gibidir," diye devam etti OreSeur. "Birkaç hafta geçtiği zaman tadı daha güzel olur."

Bu da leş yiyicilerle akraba olmanın yan etkilerinden biri olsa gerek, diye düşündü Vin. Duvarın üstüne sıçrayarak aşağı birkaç sikke attı. Ama kollarında büyük bir kütle olan OreSeur ile atlamaya hazırlanırken Vin tereddüt etti. Son bir kez daha dönerek Straff'ın ordusuna doğru baktı. Artık ordu tamamen görünür olmuştu, güneş ufkun tamamen üzerine çıkmıştı. Ama yine de birkaç ısrarcı sis girdabı havada titreşiyor; sanki güneşe meydan okumaya, şehri örtmeyi sürdürmeye, gündüzün ışığına kafa tutmaya çalışıyorlardı...

Lord Hükümdar! diye düşündü Vin ani bir kavrayışla. O kadar uzun bir süre bu sorunu düşünmüştü ki, bu onu yıldırmaya başlamıştı. Ve şimdi, Vin onu görmezden gelirken cevap Vin'e gelmişti. Sanki bilinçaltı sürekli onunla uğraşmıştı.

"Hanımım, her şey yolunda mı?" diye sordu OreSeur.

Vin başını bir yana eğerek ağzını hafifçe açtı. "Sanırım ben demin Zifir'in ne olduğunu anladım."

Ama en kıt ayrıntılarla devam etmek zorundayım. Yer sınırlı. Diğer Cihanelçileri bana geldikleri zaman, hatalı olduklarını itiraf ederlerken mütevazı olduklarını düşünmüşlerdir. Daha o zaman bile ben ilk ilanımdan şüphe duymaya başlamıştım.

Ama ben gururluydum.

30

BU KAYDI ŞİMDİ YAZIYOR, METAL bir levhanın üstüne kakıyorum çünkü korkuyorum, diye okudu Sazed. *Kendim için korkuyorum, evet; insan olduğumu itiraf ediyorum. Eğer Alendi Miraç Kuyusu'ndan geri dönecek olursa, eminim ki benim ölümüm onun ilk hedeflerinden birisi olacak. O kötü bir adam değil ama acımasız bir adam. Bu, sanıyorum ki, onun yaşadığı şeylerin bir ürünü.*

Ancak ayrıca bildiğim her şeyin, benim hikâyemin, unutulmasından da korkuyorum. Gelecek olan dünya için korkuyorum. Alendi'nin başarısız olmasından korkuyorum. Zifir'in getirecek olduğu kaderden korkuyorum.

Her şey tekrar zavallı Alendi'ye gelip dayanıyor. Ben onun için üzülüyorum, ve onun katlanmaya zorlanmış olduğu her şey için. Dönüşmek zorunda kaldığı şey için.

Ama en başından başlayayım. Alendi ile ilk kez Khlennium'da karşılaşmıştım; o zamanlar o genç bir oğlandı ve daha orduları yöneterek geçen on yıl tarafından çarpıtılmamıştı.

Onu ilk gördüğüm zaman beni etkileyen Alendi'nin boyu olmuştu. Kısa boylu olduğu hâlde diğerlerinin üzerinde kule gibi yükseliyormuş gibi duran bir adamdı, saygı talep eden bir adam.

Garip bir şekilde, benim Alendi'yle ilk başta arkadaşlık kurmama sebep olan şey onun pratik zekâsı olmuştu. Onu muhteşem şehirdeki ilk aylarında bir yardımcı olarak işe almıştım.

Ben Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğuna ancak yıllar sonra ikna olacaktım. Çağların Kahramanı: Khlennium'da Rabzeen denilen kişi, Anamnesor. Kurtarıcı.

En sonunda farkına vardığım zaman, en sonunda Beklenti'nin bütün işaretlerini Alendi ile ilişkilendirdiğim zaman ne kadar da heyecanlanmıştım. Ancak keşfimi diğer Cihanelçileri'ne ilan ettiğim zaman küçümsemeyle karşılandım. Ah, onları dinlemiş olsam ne iyi olurdu.

Ama yine de, beni tanıyanlar bu kadar kolaylıkla vazgeçme ihtimalimin olmadığını anlayacaktır. Bir kere kendime araştıracak bir şey bulduğum zaman, takibimde kararlı hâle gelirim. Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğu sonucuna varmıştım ve bunu da kanıtlamaya niyetliydim. Diğerlerinin iradesi karşısında boyun eğmiş olmam gerekirdi, Alendi'nin yolculuklarına şahit olmak için onun yanında seyahat etmek için ısrar etmemiş olmam gerekirdi. Alendi'nin kendisinin de onun olduğuna inandığım şeyi keşfetmesi kaçınılmazdı.

Evet, bundan sonra söylentileri alevlendiren kendisiydi. Ben onun kendi yaptığı şeyi asla yapamaz, dünyayı onun gerçekten de Kahraman olduğuna inandıramaz ve ikna edemezdim. Buna kendisi de inanıyor muydu bilmiyorum, ama başkalarının Kahraman'ın o olduğunu düşünmesine neden oldu.

Keşke Terris dini ve Beklenti hakkında olan inanışlar bizim halkımızın ötesine yayılmamış olsaydı. Keşke Zifir bu zamanda ortaya çıkarak insanoğlunu hem inanç, hem de davranışta çaresizliğe sürükleyecek olan bir tehdit yaratmış olmasaydı. Keşke ben o kadar yıl önce bir yardımcı ararken Alendi'yi görmezden gelmiş olsaydım.

Sazed baskıyı kopyalama işine ara vererek arkasına yaslandı. Hâlâ yapılacak büyük miktarda iş vardı, bu Kwaan'ın nispeten küçük olan çelik plakaya o kadar yazıyı sıkıştırabilmiş olması inanılmazdı.

Sazed işine bir göz attı. Kuzeye doğru yolculuğu boyunca en sonunda baskı üzerinde çalışmaya başlayabileceği zamanın gelmesini iple çekmişti. Bir parçası endişeliydi. Ölü adamın kelimeleri, iyi aydınlatılmış bir odada otururken de Seran Kabinesi'nin zindanlarındaki kadar önemliymiş gibi görünecek miydi?

Belgenin başka bir kısmını gözleriyle tarayarak birkaç seçme paragrafı okudu. Onun için özellikle önem taşıyanları.

Ancak Alendi'yi bulan kişi olarak, ben önemli birisi hâline geldim. Cihanelçileri'nin arasında en önde gelen.

Beklenti'nin ilminde benim için de bir yer vardı; ben kendimi Çağların Kahramanı'nı keşfedeceği yazılmış olan kâhin, Müjdeci olarak düşünüyordum. Alendi'yi o zaman reddetmek yeni konumumu, diğerlerince kabullenilişimi reddetmek olurdu.

O yüzden de etmedim.

Ama şimdi ediyorum. Bilinsin ki ben, Terrisli Cihanelçisi Kwaan, bir sahtekârım.

Sazed gözlerini kapattı. *Cihanelçisi*. Sazed terimi biliyordu; Sırdaşlar tarikatı, Terris efsanelerinden gelen hatıralar ve umutların üzerine inşa edilmişti. Cihanelçileri öğretmenler, bilgi taşıyarak dünyayı dolaşan Ferusimyacılardı. Gizli Sırdaşlar tarikatı için birincil ilham kaynağı onlardı.

Ve şimdi Sazed'de bizzat bir Cihanelçisi'nin elinden çıkmış bir belge vardı.

Tindwyl bana çok kızacak, diye düşündü Sazed gözlerini açarak. Baskının hepsini okumuştu ama üzerinde çalışarak da zaman geçirmesi gerekiyordu. Ezberleyecekti. Başka belgelerle karşılaştıracaktı. Toplamda belki yirmi sayfa olan bu yazı onu kolaylıkla aylar, hatta yıllar boyunca meşgul edebilirdi.

Penceresinin kepenkleri tıkırdadı. Sazed başını kaldırdı. Sarayda ona tahsis edilmiş olan yerdeydi, burası hayatını bir hizmetkâr olarak geçirmiş bir kişi için fazlasıyla lüks, zevkli bir şekilde döşenmiş bir dizi odadan oluşuyordu. Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü, mandalı kaldırdı ve kepenkleri çekerek açtı. Dışarıdaki pervaza çömelmiş duran Vin'i bulduğu zaman gülümsedi.

"I... selam," dedi Vin. Gri gömlek ve siyah pantolon üzerine sispelerinini giymişti. Sabah olmuştu, ama belli ki geceki nöbetinden sonra daha yatağına gitmemişti. "Pencerenin mandalını açık bırakmalısın. Eğer kilitliyse içeri giremem. Elend bana çok fazla mandal kırdığım için kızdı."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım Leydi Vin," dedi Sazed ona içeri girmesi için eliyle işaret ederek.

Vin sispelerini hışırdayarak çevik bir şekilde pencereden içeri sıçradı. "Hatırlamaya *çalışacak* mısın? Sen hiçbir şeyi asla unutmuyorsun ki. Bir metalaklın içine tıkmış olmadığın şeyleri bile," dedi Vin.

Görmeyeli daha da cüretkâr hâle gelmiş, diye düşündü Sazed, Vin yazı masasına doğru yürüyerek çalışmalarına göz gezdirirken. *Benim burada olmadığım aylar içinde bile.*

"Bu ne?" diye sordu Vin hâlâ masaya bakarken.

"Bunu Seran Kabinesi'nde buldum Leydi Vin," dedi Sazed, ilerleyerek. Tekrar temiz cüppeler giymek, çalışmak için sessiz ve rahat bir yere sahip olmak ne kadar da iyi geliyordu. Bunu seyahat etmeye tercih ettiği için kötü bir adam mıydı?

Bir ay, diye düşündü. *Kendime çalışmak için bir ay vereceğim. Ondan sonra ise projeyi başka birisine devredeceğim.*

"Peki bu ne?" diye sordu Vin baskıyı alıp kaldırarak.

"Müsaade ederseniz Leydi Vin," dedi Sazed kaygılı bir şekilde. "O oldukça narin. Baskı lekelenebilir..."

Vin başıyla onaylayarak baskıyı yerine koydu ve Sazed'in kopyasını gözleriyle taradı. Bir zamanlar sıkıcı yazılarla yakından uzaktan ilgisi olan her şeyden kaçınırdı, ama şimdi ilgilenmiş gibi görünüyordu. "Bu Zifir'den bahsediyor!" dedi heyecanlı bir şekilde.

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi Sazed masada ona katılırken. Oturdu ve Vin de odanın alçak sırtlı, lüks koltuklarından birine doğru gitti. Ancak Vin sıradan bir insanın yapacağı gibi oturmadı, üstüne sıçrayıp koltuğun sırtlığına oturarak ayaklarını koltuk minderinin üstüne koydu.

"Ne var?" diye sordu, belli ki Sazed'in gülümsemesini fark ederek.

"Sadece bir Sissoylunun huylarını eğlendirici buluyorum Leydi Vin," dedi. "Sizin türünüzdekiler öylece oturmak konusunda sorun yaşıyor, görünüşe göre her zaman tünemek istiyorsunuz. Bu sizin o kadar inanılmaz bir denge hissine sahip olmanızdan kaynaklanıyordur, diye düşünüyorum ben."

Vin kaşlarını çattıysa da yorumuna tepki vermedi. "Sazed, Zifir neydi?" diye sordu.

Sazed masanın üstünde parmaklarını kavuşturup düşünmeye başlarken genç kadını inceledi. "Zifir mi, Leydi Vin? Bu epey bir tartışmanın konusu olmuştur, diye düşünüyorum ben. İddialara göre bu büyük ve güçlü bir şeydi, gerçi bazı âlimler efsanenin tamamını Lord Hükümdar tarafından tezgâhlanmış bir uydurma olarak kabul edip görmezden gelmiştir. Bu teoriye inanmak için sebepler var, diye düşünüyorum ben, çünkü o zamanlardan geriye kalmış olan tek gerçek kayıtlar, Çelik Nezaret tarafından müsaade edilmiş olanlar."

"Ama günlük de Zifir'den bahsediyordu," dedi Vin. "Ve senin şu anda tercüme etmekte olduğun şey de öyle."

"Gerçekten de öyle Leydi Vin," dedi Sazed. "Ama Zifir'in gerçek olduğunu düşünenlerin arasında bile hayli tartışma vardır. Bazıları Lord Hükümdar'ın, Zifir'in korkunç doğaüstü bir canavar, tabiri caizse bir karanlık tanrı olduğunu iddia eden resmi hikâyesini kabul ediyor. Diğerleri ise bu aşırı yoruma itiraz ediyor. Onlar Zifir'in daha sıradan bir şey, bir tür ordu, belki de başka bir diyardan gelen işgalciler olduğunu düşünüyor. Deniliyor ki Irak Salahiyet'te Miraç Öncesi zamanlarda oldukça ilkel ve savaşçı olan çeşitli insan ırkları yaşarmış."

Vin gülümsüyordu. Sazed ona sorgularcasına baktı ve o da sadece omzunu silkti. "Elend'e de aynı soruyu sordum ama cevap olarak bir cümle zar zor alabildim," diye açıklama yaptı.

"Majesteleri'nin farklı bilim alanları var; Miraç Öncesi tarih onun için bile fazlasıyla sıkıcı bir konu olabilir. Dahası her kim bir Sırdaş'a geçmiş hakkında soru sorarsa, uzatmalı bir konuşma için hazırlıklı olmalıdır, diye düşünüyorum ben."

"Şikâyetçi değilim," dedi Vin. "Devam et."

"Söylenebilecek daha fazla bir şey yok, daha doğrusu söylenebilecek daha fazla çok şey var ama büyük bir kısmının konuyla ilgili olacağından şüpheliyim. Zifir bir ordu muydu? Ya da belki de bazılarının farz ettiği gibi ilk koloss saldırısı mıydı? Bu pek çok şeyi açıklardı; çoğu hikâye Lord Hükümdar'ın Miraç Kuyusu'nda Zifir'i yenmek için bir tür güç kazanmış olduğu konusunda hemfikir. Belki de orada kolossların desteğini kazandı ve sonra da onları ordu olarak kullandı."

"Sazed," dedi Vin. "Ben Zifir'in kolosslar olduğunu düşünmüyorum."

"Ya?"

"Bence o sisti."

"O teori de iddia edilmişti," dedi Sazed bir baş sallamayla.

"Edilmiş miydi?" diye sordu Vin, sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Elbette Leydi Vin. Son İmparatorluk'un bin yıllık hükümdarlığı sırasında tartışılmış *olmayan* pek az olasılık kalmıştır, diye düşünüyorum ben. Sis teorisi de daha önceden ortaya sürülmüştü ama onunla ilgili birkaç büyük sorun var."

"Meselâ?"

"Eh, başlangıç olarak, Lord Hükümdar'ın Zifir'i yenmiş olduğu söylenir," dedi Sazed. "Ama sis bariz bir şekilde hâlâ burada. Ayrıca, eğer Zifir sadece sis ise, neden onu böylesine üstü kapalı bir isimle ansınlar ki? Elbette, daha başkaları ise Zifir hakkında bildiğimiz ya da duyduğumuz çoğu şeyin sözlü bilgilere dayanıyor olduğunu ve çok sıradan olan bir şeyin sözel olarak nesilden nesle aktarıldığı zaman mistik özellikler edinebileceğine işaret ediyor. Bu nedenle de, 'Zifir' sadece sisin kendisini değil, ama değişim geçirmesini ya da ilk kez ortaya çıkmasını ifade ediyor olabilir.

"Ancak sis teorisindeki daha büyük sorun, kötücüllük konusunda. Eğer söylentilere güvenecek olursak, ve elimizde devam etmek için pek başka bir şey de yok, Zifir korkunç ve yok ediciydi. Sisler hiç böyle bir tehlike göstermiyor."

"Ama sis artık insanları öldürüyor."

Sazed durakladı. "Evet Leydi Vin. Görünüşe göre öyle."

"Peki ya eskiden de öyle yapıyorduysa ama bir şekilde Lord Hükümdar bunu durdurmuşsa? Sen kendin Lord Hükümdar'ı öldürdüğümüz zaman bir şeyler yapmış olduğumuzu düşündüğünü söyledin, sisleri değiştiren bir şeyler."

Sazed başını sallayarak onayladı. "Benim incelemekte olduğum sorunlar oldukça korkunç, orası kesin. Ancak ben bunların Zifir ile aynı düzeyde bir tehdit olacağını düşünmüyorum. Bazı kişiler sisler tarafından öldürüldü ama pek çoğu yaşlı ya da başka nedenlerle sağlığı iyi olmayanlardı. Pek çok kişiye zarar gelmiyor."

Başparmaklarını birbirlerine vurarak durakladı. "Ama eğer önerinizde biraz doğruluk olduğunu itiraf etmezsem ihmalkâr davranmış olurdum Leydi Vin. Belki sadece birkaç tane ölüm bile bir panik yaratmak için yeterli olurdu. Tehlike tekrarlanan anlatımlarla birlikte abartılmış olabilir ve belki de ölümler o zamanlar daha bile yaygındı. Ben henüz herhangi bir şeyden emin olabilmek için yeterli miktarda bilgi toplamayı başarabilmiş değilim."

Vin cevap vermedi. *Ah, eyvah,* diye düşündü Sazed kendi kendine içini çekerek. *Onu sıktım. Gerçekten de daha dikkatli olmam, kullandığım kelimelere ve konuşma tarzıma dikkat etmem gerekiyor. İnsan skaalar arasındaki bütün o seyahatlerimden sonra biraz olsun onları sıkmayacak bir şekilde konuşmayı...*

"Sazed, ya biz buna yanlış açıdan bakıyorsak?" dedi Vin düşünceli bir şekilde. "Ya sorun hiç de bu sislerin içindeki rasgele ölümler filan değilse?"

"Ne demek istiyorsunuz Leydi Vin?"

Bir an için Vin sessizce oturdu, bir ayağıyla öylesine koltuğun arka minderinde tempo tutuyordu. En sonunda başını kaldırarak Sazed'in gözlerine baktı. "Eğer sisler gündüz boyunca da kalıcı olarak gelse ne olurdu?"

Sazed bir an bunun üzerine düşündü.

"Işık olmazdı," diye devam etti Vin. "Bitkiler ölürdü, insanlar aç kalırdı. Ölümler olurdu... kargaşa çıkardı."

"Sanırım," dedi Sazed. "Belki de bu teoride doğruluk payı vardır."

"Bu bir teori değil," dedi Vin sıçrayarak koltuktan aşağı inerken. "O zamanlar olan buydu."

"Şimdiden bu kadar emin misiniz?" diye sordu Sazed eğlenerek.

Vin masada ona katılırken kısaca başını sallayarak onayladı. "Ben haklıyım," dedi karakteristik dobralığıyla. "Biliyorum." Pantolonunun cebinden bir şeyler çıkardı, sonra da Sazed'in yanında oturmak için bir tabure çekti. Kırışmış kâğıdı açtı ve masanın üstünde düzleştirdi.

"Bunlar günlükten alıntılar," dedi Vin. Bir paragrafa işaret etti. "Burada Lord Hükümdar nasıl ordularının Zifir'e karşı işe yaramaz olduğundan bahsediyor. İlk başta, bunun orduların onu yenmeyi başaramadığı anlamına geldiğini düşünmüştüm ama kelimelere bak. Diyor ki 'Ordularımın kılıçları işe yaramıyor.' Sise kılıç sallamaya çalışmaktan daha işe yaramaz ne olabilir?"

Başka bir paragrafı işaret etti. "Arkasında yıkım bıraktı, değil mi? Onun yüzünden kaç binlerce insan öldü. Ama hiçbir zaman Zifir'in insanlara saldırdığını söylemiyor. Diyor ki 'onun yüzünden öldüler'. Belki de en başından beri biz buna yanlış açıdan bakıyorduk. O insanlar öldürülmüş ya da yenilmiş değildi. Onlar açlıktan öldüler çünkü toprakları yavaş yavaş sisler tarafından yutuluyordu."

Sazed kâğıdı inceledi. Vin kendinden o kadar emin görünüyordu ki. Hiç mi düzgün araştırma tekniklerinden haberi yoktu? Sorgulamayı, inceleme yapmayı, varsayımlarda bulunmayı ve onlara cevap oluşturmayı hiç mi bilmiyordu?

Elbette ki bilmiyor, diye kendi kendini azarladı Sazed. O *sokaklarda büyüdü, araştırma teknikleri kullanacak değil.*

Sadece içgüdülerini kullanıyor. Ve çoğu zaman da haklı çıkıyor.

Sazed kâğıdı bir kere daha düzelterek yazıları okudu. "Leydi Vin? Bunu siz kendiniz mi yazdınız?"

Vin kızardı. "Neden herkes buna o kadar şaşırıyor?"

"Bu sizin doğanızda varmış gibi görünmüyor Leydi Vin."

"Beni hep siz bozdunuz," dedi Vin. "Bak, bu sayfanın üzerinde Zifir'in sis olduğu fikriyle ters düşen tek bir cümle bile yok."

"Bir noktaya ters düşmemek ile onu kanıtlamak farklı şeylerdir Leydi Vin."

Vin umursamazca elini salladı. "Ben haklıyım Sazed. Haklı olduğumu *biliyorum.*"

"Peki, o zaman ya şu nokta?" diye sordu Sazed bir satıra işaret ederek. "Kahraman Zifir'de bir bilinç olduğunu hissedebildiğini ima ediyor. Sis canlı değildir."

"Ee, Allomansi kullanan birisinin etrafında gerçekten de girdaplanıyor."

"Bu aynı şey değil, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Diyor ki Zifir deliymiş... yıkıcı bir şekilde çılgın. Kötücül."

Vin durakladı. "Bir şey daha var Sazed," diye itiraf etti.

Sazed kaşlarını çattı.

Vin notların başka bir kesimine doğru işaret etti. "Bu paragrafları tanıdın mı?" *Bu bir gölge değil*, diye yazıyordu.

Beni takip eden bu karanlık şey, sadece benim görebildiğim şey; bu gerçekten de bir gölge değil. Siyahımsı ve şeffaf ama bir gölgeye benzeyen katı sınırları yok. Hafif bir şey, ince ve şekilsiz. Sanki koyu bir pustan oluşuyormuş gibi.

Ya da sisten, belki de.

"Evet, Leydi Vin," dedi Sazed. "Kahraman onu takip eden bir yaratık görmüş. Yoldaşlarından bir tanesine saldırmıştı, diye düşünüyorum ben."

Vin onun gözlerinin içine baktı. "Ben onu gördüm Sazed."

Sazed bir ürperti hissetti.

"O dışarıda bir yerlerde," dedi Vin. "Her gece, sislerin içinde. Beni izliyor. Ben onu *hissedebiliyorum*, Allomansi'yle. Ve eğer yeteri kadar yakınına yaklaşırsam görebiliyorum. Sanki sisin kendisinden oluşuyormuş gibi. Hafif ama yine de bir şekilde gerçek."

Sazed bir an için ne düşüneceğinden emin olamadan sessizce oturdu.

"Benim deli olduğumu düşünüyorsun," diyerek suçladı onu Vin.

"Hayır Leydi Vin," diye cevap verdi Sazed sessizce. "Ben, olanlar göz önüne alınacak olursa, hiçbirimizin böyle şeylere delilik diyebilecek bir konumda olduğumuzu düşünmüyorum. Ama... emin misiniz?"

Vin başıyla kesin bir şekilde onayladı.

"Ama eğer bu doğruysa bile, benim soruma cevap vermiyor," dedi Sazed. "Günlüğün yazarı da o aynı yaratığı görmüş ama ondan Zifir olarak bahsetmiyor. O hâlde Zifir o yaratık değildi. Zifir başka bir şeydi; tehlikeli olan, Kahraman'ın kötücül olduğunu hissedebildiği bir şeydi."

"İşte sır bu o zaman," dedi Vin. "Bizim onun neden sislerden bu şekilde bahsettiğini çözmemiz gerekiyor. O zaman öğreniriz..."

"Neyi öğreniriz Leydi Vin?" diye sordu Sazed.

Vin durakladı, sonra gözlerini kaçırdı. Cevap vermek yerine başka bir konuya döndü. "Sazed, Kahraman yapması gereken şeyi hiç yapamadı. Rashek onu öldürdü. Ve Rashek Kuyu'daki gücü aldığı zaman da yapması gerektiği şekilde ondan vazgeçmedi, gücü kendisine sakladı."

"Doğru," dedi Sazed.

Vin tekrar durakladı. "Ve sisler insanları öldürmeye başladı. Gündüz de gelmeye başladılar. Bu sanki... olaylar kendilerini tekrar ediyor gibi. Yani... belki bunun anlamı Çağların Kahramanı'nın da geri gelmek zorunda olduğudur."

Vin ona tekrar bir göz attı, sanki biraz... utanmış gibi görünüyordu. *Ah...* diye düşündü Sazed onun imasını hissederek. Vin sislerin içinde bir şeyler görüyordu. Önceki Kahraman da aynı şeyleri görmüştü. "Ben onun geçerli bir ifade olduğundan emin değilim Leydi Vin."

Vin homurdandı. "Neden sen de sıradan insanlar gibi kalkıp 'sen haksızsın' demiyorsun?"

"Özür diliyorum Leydi Vin. Ben bir hizmetkâr olarak epey bir eğitim aldım ve bizlere çatışmacı olmamak öğretilirdi. Yine de, ben sizin haksız olduğunuzu düşünmüyorum. Ancak ayrıca sizin belki de konumunuzu tam olarak değerlendirmiş olmayabileceğinizi düşünüyorum."

Vin omzunu silkti.

"Size Çağların Kahramanı'nın geri döneceğini düşündüren şey nedir?"

"Bilmiyorum. Olan şeyler, hissettiğim şeyler. Sisler tekrar geliyor ve birilerinin onları durdurması gerek."

Sazed parmaklarını baskının tercüme ettiği kısımlarının üzerinde gezdirerek kelimelere göz attı.

"Bana inanmıyorsun," dedi Vin.

"Ondan değil Leydi Vin," dedi Sazed. "Sadece ben kararlara aceleyle ulaşmaya meyilli değilim."

"Ama sen de Çağların Kahramanı hakkında düşündün, değil mi?" dedi Vin. "O sizin dininizin bir parçasıydı; Terris'in kayıp dini, siz Sırdaşlar'ın arayıp bulmak için kurulmuş olduğu şeyin ta kendisi."

"Bu doğru," diye itiraf etti Sazed. "Ancak biz atalarımızın Kahraman'larını bulmak için kullanmış oldukları kehanetler hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Dahası benim son zamanlarda yaptığım okumalar, onların yorumlarında da yanlış bir şeyler olduğuna işaret ediyor. Eğer Miraç Öncesi Terris'in en büyük ilahiyatçıları bile Kahraman'larını doğru bir şekilde teşhis etmeyi başaramadılarsa, biz bunu nasıl başaracağız?"

Vin sessizlik içinde oturuyordu. "Bu konuyu açmamalıydım," dedi en sonunda.

"Hayır Leydi Vin, lütfen öyle düşünmeyin. Özür diliyorum, sizin teorilerinizin büyük değeri var. Ben sadece bir âlimin zihnine sahibim ve bilgiyi bana verildiği zaman sorgulamalı ve de incelemeliyim. Ben tartışmaya fazlasıyla meraklıyım, diye düşünüyorum ben."

Vin başını kaldırarak hafifçe gülümsedi. "Hiçbir zaman iyi bir Terrisli vekilharç olamamanın bir diğer sebebi mi?"

"Şüphesiz ki öyle," dedi Sazed bir iç çekmeyle. "Benim tavrım, tarikatımın içindeki başkalarıyla da çatışmalara neden olmaya meyilli."

"Tindwyl gibi mi?" diye sordu Vin. "Senin bize Ferusimyadan bahsetmiş olduğunu duyduğu zaman pek mutlu gibi görünmemişti."

Sazed başını sallayarak onayladı. "Kendilerini bilgiye adamış bir grup için, Sırdaşlar kendi güçleri hakkındaki bilgiler konusunda oldukça cimri olabiliyorlar. Lord Hükümdar'ın hâlâ hayatta olduğu zamanlar, Sırdaşlar avlanırken bu ihtiyat doğruydu, diye düşünüyorum ben. Ama şimdi bizler bundan kurtulmuş olmamıza rağmen, tarikatımdaki kardeşlerim sır tutma huyunu bir kenara bırakmayı zor buluyormuş gibi görünüyorlar."

Vin başıyla onayladı. "Tindwyl senden pek hoşlanıyormuş gibi görünmüyor. O senin önerin üzerine gelmiş olduğunu söylüyor ama ne zaman birisi senden bahsetse o... soğuk bir hâle geliyormuş gibi."

Sazed içini çekti. Tindwyl ondan hoşlanmıyor muydu? Sazed sorunun büyük bir parçasının belki de onun bunu yapamıyor olması olduğunu düşünüyordu. "O sadece bana karşı hayal kırıklığı hissediyor Leydi Vin. Geçmişimi ne kadar bildiğinizden emin değilim, ama ben Kelsier beni çetesine almadan önce yaklaşık bir on yıldır Lord Hükümdar'a karşı çalışmaktaydım. Diğer Sırdaşlar benim bakırakıllarımı ve tarikatın ta kendisini tehlikeye attığımı düşünüyordu. Onlar Sırdaşlar'ın sessiz kalması, Lord Hükümdar'ın yıkılacağı günün gelmesini beklemeleri ama bunun gerçekleşmesi için uğraşmamaları gerektiğine inanıyordu."

"Bana biraz korkakça geliyor," dedi Vin.

"Ah, ama bu çok sağduyulu bir yoldu. Anlayacağınız, Leydi Vin, yakalanmış olsaydım açığa vurabileceğim pek çok şey vardı. Diğer Sırdaşlar'ın isimleri, sığınaklarımızın yerleri, kendimizi Terris kültürünün içinde gizlemeyi başarabilme yöntemlerimiz. Kardeşlerim Lord Hükümdar'ın en sonunda Ferusimyanın kökünün kazındığını düşünmesini sağlamak için onlarca yıl boyunca çalışmıştı. Kendimi açığa çıkararak, bütün bunların boşa gitmesine neden olabilirdim."

"Bu sadece eğer başarısız olsaydık kötü olurdu," dedi Vin. "Başarısız olmadık."

"Ama olabilirdik."

"Olmadık."

Sazed durakladı, sonra da gülümsedi. Bazen tartışmalar, sorular ve şüphelerin dünyasında, Vin'in sade dobralığı ferahlatıcıydı. "Ne olursa olsun, Tindwyl tarikatımıza kılavuzluk eden kıdemli Sırdaşlar grubu Sinod'un bir üyesi," diyerek devam etti Sazed. "Ben geçmişte çeşitli seferlerde Sinod'a karşı isyankârlıkta bulundum. Ve Luthadel'e geri dönerek bir kere daha onlara meydan okumuş oluyorum. Onun benden memnun olmamak için iyi sebepleri var."

"Eh, *ben* senin doğru şeyi yaptığını düşünüyorum," dedi Vin. "Sana ihtiyacımız var."

"Teşekkür ediyorum Leydi Vin."

"Bence sen Tindwyl'i dinlemek zorunda değilsin," dedi Vin. "O aslında olduğundan çok daha fazlasını bilirmiş gibi davranmayı seven türden biri."

"O çok bilgedir."

"Elend'e sert davranıyor."

"O zaman büyük olasılıkla onun için en iyisi olduğu için yapıyordur," dedi Sazed. "Onu sert yargılamayın, çocuğum. İtici görünüyorsa, bu sadece çok zor bir hayat yaşamış olduğu içindir."

"Zor hayat mı?" diye sordu Vin notlarını tekrar cebine tıkıştırırken.

"Evet Leydi Vin," dedi Sazed. "Tindwyl hayatının büyük bir kısmını bir Terris annesi olarak geçirdi."

Vin eli cebinde, şaşırmış görünerek durakladı. "Yâni... o Besici miydi?"

Sazed başıyla onayladı. Lord Hükümdar'ın, hedefi Terris halkının arasında Ferusimyayı ortadan kaldırmak olan üreme programı, yeni çocuklar doğuracak olan az sayıda özel kişinin seçilmesini içerirdi.

"Son sayıma göre Tindwyl, hepsinin babası farklı olan yirmiden fazla çocuk doğurmuştu," dedi Sazed. "Tindwyl ilk çocuğunu on dört yaşındayken doğurdu ve hayatının tamamını hamile kalana kadar tekrar tekrar tanımadığı adamlara verilerek geçirdi. Ve çoğu zaman da Besicibaşıların onu almaya zorladığı doğurganlık ilaçları yüzünden ikiz ya da üçüz doğururdu."

"Anlıyorum..." dedi Vin hafifçe.

"Korkunç bir çocukluğun ne olduğunu bilen tek kişi siz değilsiniz Leydi Vin. Tindwyl belki de benim tanıdığım en güçlü kadın."

"Buna nasıl katlandı?" diye sordu Vin sessizce. "Ben... ben olsam büyük ihtimalle kendimi öldürmüş olurdum."

"O bir Sırdaş," dedi Sazed. "O aşağılamaya dayandı çünkü halkı için çok büyük bir hizmette bulunduğunu biliyordu. Bildiğiniz gibi, Ferusimya irsidir. Tindwyl'in bir anne olarak konumu, halkımızın arasında gelecek Ferusimyacı nesillerini garanti altına aldı. İronik bir şekilde, o tam olarak da Besicibaşıların çocuğu olmasını engelliyor olmaları gereken türden bir kişi."

"Ama böyle bir şey nasıl oldu?"

"Besiciler zaten toplumun içinden Ferusimyayı yok etmiş olduklarını varsayıyordu," dedi Sazed. "Terris halkı içinde başka özellikler de yaratmaya niyetlendiler. Uysallık, sakinlik. Onlar bizi at soyları gibi üretirlerdi ve Sinod'un onların programına Tindwyl'i seçtirmeyi başarması büyük bir darbe oldu.

"Elbette, Tindwyl'in Ferusimyada çok az eğitimi var. Neyse ki, biz Sırdaşlar'ın taşıdığı bakırakılların bir kısmı ulaştırılmıştı. Böylece kilit altında olduğu uzun yıllar boyunca Tindwyl biyografileri okuyabiliyor ve araştırma yapabiliyordu. Sadece çocuk doğurma yaşı geçtikten sonra, son on yıl içinde diğer Sırdaşlar'ın arasına katılabildi."

Sazed durakladı, sonra da başını salladı. "Ona kıyasla, kalanlarımız hür bir hayat yaşamış sayılırız, diye düşünüyorum ben."

"Harika," diye mırıldandı Vin ayağa kalkıp esneyerek. "Kendini suçlu hissedebilmen için bir neden daha."

"Uyumalısınız Leydi Vin," diye belirtti Sazed.

"Birkaç saat için," dedi Vin kapıya doğru yürüyerek, onu tekrar çalışmalarıyla baş başa bırakırken.

Sonuç olarak, benim gururum hepimizin sonunu hazırlamış olabilir.

31

PHİLEN FRANDEU BİR SKAA DEĞİLDİ. O *hiçbir zaman* skaa olmamıştı. Skaalar bir şeyleri yapar ya da bir şeyleri yetiştirirdi. Philen ise bu şeyleri satardı. İkisinin arasında muazzam bir fark vardı.

Ha, bazı insanlar ona skaa derdi. Şimdi bile o kelimeyi bazı diğer Parlamento üyelerinin gözlerinin içinde görebiliyordu. Onlar Philen ve onun akranı olan tüccarlara da Parlamento'daki sekiz skaa işçiye gösterdikleri aynı küçümsemeyle bakıyorlardı. İki grubun tamamıyla farklı olduğunu göremiyorlar mıydı?

Philen sıranın üstünde biraz kımıldandı. Parlamento salonunda en azından oturacak yerlerin rahat olması gerekmez miydi? Sadece birkaç üye için bekliyorlardı; köşedeki uzun saat toplantının başlamasına hâlâ on beş dakika olduğunu söylüyordu. Garip bir şekilde, daha gelmemiş olanlardan bir tanesi de Venture'nın kendisiydi. Kral Elend çoğu zaman erken gelirdi.

Artık kral değil, diye düşündü Philen bir gülümsemeyle. *Sadece sıradan Elend Venture.* Bu güzel bir isim değildi, Philen'in kendi ismi kadar iyi değildi. Elbette kendisi bir buçuk yıl öncesine kadar sadece "Lin"di. Philen Frandeu onun Çöküş'ten sonra kendisine vermiş olduğu isimdi. Başkalarının da hiç tereddüt etmeden ona bu isimle hitap etmeye başlamış olmaları onu zevkten dört köşe ediyordu. Ama neden onun da muhteşem bir ismi olmasındı ki? Bir lord ismi? Philen de kendi yerlerinde kibirli bir şekilde oturmakta olan "asillerden" herhangi birisi kadar iyi değil miydi?

O da onlar kadar iyiydi yahu. Daha bile iyiydi hatta. Evet, onlar ona skaa demişlerdi ama tüm o yıllar boyunca da ihtiyaçları için onun ayağına gelmişlerdi ve bu yüzden o kendini beğenmiş sırıtmalarında hiç güç yoktu. Philen onların güvensizliklerini görmüştü. Asiller ona ihtiyaç duymuşlardı. Skaa dedikleri bir adama.

Ama o ayrıca bir tüccardı da. Asil olmayan bir tüccar. Lord Hükümdar'ın kusursuz küçük imparatorluğunda var olmamış olması gereken bir şeydi.

Ama asil tüccarlar obligatörlerle birlikte çalışmak zorundaydılar. Ve obligatörlerin olduğu yerde, yasadışı işler olamazdı. İşte orada Philen devreye giriyordu. O bir tür... aracıydı. Çeşitli sebeplerden ötürü Lord Hükümdar'ın obligatörlerinin dikkatli gözlerinden sakınmak isteyen grupların arasında anlaşmalar ayarlamayı başarabilen bir adamdı. Philen bir hırsız çetesinin parçası değildi; hayır, bu fazlasıyla tehlikeliydi. Ve de fazlasıyla sıradan.

Onun gözleri ticarete ve ekonomiye karşı doğuştan keskindi. Ona iki kaya verdiğinizde hafta bitmeden onun bir taş ocağı olurdu. Ona bir tane tekerlek verdiğinizde bunu kaliteli bir at arabasına dönüştürürdü. İki parça mısır ve eninde sonunda onun elinde Irak Salahiyet pazarlarına gitmekte olan devasa bir tahıl kervanı olurdu. Alışverişleri gerçek asiller yapıyordu elbette ki, ama hepsinin arkasında Philen olurdu. Kendine ait geniş bir imparatorluğu vardı.

Ve onlar yine de bunu göremiyorlardı. O da onlarınkiler kadar kaliteli bir takım elbise giymişti; şimdi açık açık ticaret yapabildiği için, Philen Luthadel'deki en zengin adamlardan bir tanesi hâline gelmişti. Ancak asiller onu görmezden geliyorlardı, sırf namlı bir sülalesi olmadığı için.

Eh, göreceklerdi. Bugünkü toplantıdan sonra... evet, göreceklerdi. Philen kalabalığa doğru bakarak endişeli bir şekilde oraya gizlemiş olduğu kişiyi aradı. Rahatlayarak, az ötede oturmuş muhabbet etmekte olan Parlamento'daki asillere doğru baktı. Onların son üyelerinden bir tanesi olan Lord Ferson Penrod daha yeni gelmişti. Yaşlı adam Parlamento kürsüsüne doğru yürüdü, üyelerin yanından geçerken her birisine selam veriyordu.

"Philen," dedi Penrod onu fark ederek. "Görüyorum ki yeni bir takım giymişsin. Kırmızı yelek sana yakışıyor."

"Lord Penrod! Siz de iyi görünüyorsunuz yahu. Önceki gecenin rahatsızlığını atlattınız mı bari?"

"Evet, çabucak geçti," dedi lord gümüş saçlı başını sallayarak onaylarken. "Sadece hafif bir mide rahatsızlığı."

Ne yazık, diye düşündü Philen gülümseyerek. "Eh, en iyisi yerlerimize geçelim. Gerçi görüyorum ki genç Venture burada değil..."

"Evet," dedi Penrod yüzü asılarak. Venture'ya karşı oy vermeye en zor ikna edilen o olmuştu; oğlana karşı bir çeşit yakınlık duyuyormuş gibiydi. Sonunda yola gelmişti ama. Hepsi gelmişlerdi.

Penrod yoluna devam ederek diğer asillere katıldı. Yaşlı aptal büyük olasılıkla sonunda kendisinin kral olacağını düşünüyordu. Eh, Philen'in o taht için başka planları vardı. Orada oturacak olan kıç Philen'inki olmayacaktı elbette, bir ülke yönetmek onun hiç ilgisini çekmiyordu. Bu para kazanmak için berbat bir yol gibi görünüyordu. Bir şeyler satmak. Bu çok daha iyi bir yoldu. İstikrarı daha çok, kelleyi kaybetme ihtimali daha azdı.

Ah, ama Philen'in planları vardı. Onun her zaman planları olmuştu. Tekrar izleyicilere doğru göz atmamak için kendisini zor tutuyordu.

Bunun yerine Philen dönerek Parlamentoyu inceledi. Venture dışında hepsi gelmişlerdi. Yedi asil, sekiz tüccar ve sekiz skaa işçi; Venture ile birlikte yirmi dört adam. Üç parçalı ayrımın en çok gücü halka veriyor olması gerekliydi, ne de olsa onlar göstermelik olarak asillerden daha fazla sayıdalardı. Venture bile tüccarların skaa olmadıklarını anlayamamıştı.

Philen burnunu kırıştırdı. Her ne kadar skaa Parlamento üyeleri çoğu zaman toplantılara gelmeden önce temizlenseler de, Philen onların üzerine sinmiş olan demirhane, değirmen ve fabrika kokusunu alabiliyordu. Bir şeyler yapan adamlar. Bu iş bittiği zaman, Philen onların bir daha hadlerini aşmayacaklarından emin olacaktı. Bir Parlamento enteresan bir fikirdi ama sadece bu konumu hak edenler tarafından doldurulmuş olması gerekirdi. Philen gibi adamlar tarafından.

Lord Philen, diye düşündü. *Artık pek bir şey kalmadı.*

Umuyordu ki Elend geç kalırdı. Belki o zaman onun konuşmasından kurtulabilirlerdi. Philen zaten nasıl gideceğini hayal edebiliyordu.

I... bakın şimdi, bu adil değildi. Kral ben olmalıyım. İşte, size bunun nedeni konusunda bir kitap okuyayım. Şimdi, ı, siz skaalara biraz daha fazla para verebilir misiniz lütfen?

Philen gülümsedi.

Yanındaki adam, Getrue onu dürtükledi. "Sence gelecek mi?" diye fısıldadı.

"Büyük ihtimalle hayır. Onu istemediğimizi anlamış olmalı. Biz onu kovduk, değil mi?"

Getrue omzunu silkti. O Çöküş'ten beri kilo almıştı, epey de fazlaca. "Bilmiyorum Lin. Yani... biz öyle demek istememiştik. O sadece... ordular... Bizim güçlü bir krala sahip olmamız gerekir, haksız mıyım? Şehrin düşmesine engel olabilecek birisi?"

"Elbette," dedi Philen. "Ve benim adım Lin değil."

Getrue kızardı. "Pardon."

"Biz doğru şeyi yaptık," diye devam etti Philen. "Venture zayıf bir adam. Bir aptal."

"Ben olsam öyle demezdim," dedi Getrue. "Onun güzel fikirleri var..." Getrue rahatsız bir şekilde gözlerini yere indirdi.

Philen burun kıvırarak saate göz attı. Kalabalığın yüzünden çan seslerini duyamıyor olsa da, zaman gelmişti. Venture'nın düşüşünden beri Parlamento toplantıları hareketlenmişti. Banklar sahnenin önünde uzanıp gidiyordu, çoğunluğu skaa olan insanlarla dolu banklar. Philen onların da katılmasına neden izin verildiğinden emin değildi. Zaten oy filan da veremiyorlardı ki.

Başka bir Venture aptallığı, diye düşündü başını sallayarak. Salonun öbür ucunda, kalabalığın arkasında ve sahnenin karşısında kızıl güneş ışığının içeri girmesine izin veren iki büyük, geniş kapı duruyordu. Philen bazı adamlara doğru başıyla işaret etti ve onlar da kapıları iterek kapattılar. Kalabalık sessizleşti.

Philen Parlamentoya hitap etmek için ayağa kalktı. "Eh, madem..."

Parlamento salonunun kapıları çarpılarak geri açıldı. Kapıda kızıl güneş ışığı tarafından çerçevelenmekte olan beyazlar içinde bir adam duruyordu, arkasında da küçük bir insan kalabalığı vardı. Elend Venture. Philen kaşlarını çatarak başını bir yana eğdi.

Eski kral arkasında dalgalanan beyaz peleriniyle uzun adımlar atarak ilerledi. Çoğu zaman olduğu gibi Sissoylusu da yanındaydı ama bu defa bir tuvalet giymişti. Onunla konuşmuş olduğu birkaç sefer düşünülürse, Philen kızın bir leydi elbisesi içinde uygunsuz görünmesini beklerdi. Ancak giysiyi oldukça iyi taşıyormuş gibi görünüyor, zarif bir şekilde yürüyordu. Hatta epey bir alımlı bile sayılırdı.

Ya da en azından Philen onun gözlerinin içine bakana kadar. Parlamento üyelerine bakışında bir sıcaklık yoktu ve Philen gözlerini kaçırdı. Venture bütün Allomanserler'ini yanında getirmişti, Firari'nin çetesinin eski haydutları. Elend görünüşe göre herkese kimlerle arkadaş olduğunu hatırlatmak istiyordu. Güçlü kişilerle. Korkutucu kişilerle.

Tanrıları öldüren kişilerle.

Ve Elend'in yanında bir değil, iki tane Terrisli vardı. Bir tanesi sadece kadındı ama yine de etkileyiciydi, Philen daha önce hiç Terrisli bir kadın görmemişti. Herkes Terrislilerin Çöküş'ten sonra efendilerini terk etmiş olduklarını duymuştu, artık hizmetkâr olarak çalışmayı reddediyorlardı. Venture ona hizmet etmeleri için renkli cüppeli vekilharçlardan bir de değil, iki tanesini nereden bulmuştu?

Kalabalık sessizlik içinde oturmuş, Venture'yı izliyordu. Bazıları rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bu adama nasıl muamele edeceklerdi? Başkaları ise... huşu içinde gibi mi görünüyorlardı? Huşu muydu o? Elend Venture'nın karşısında kim huşu duyardı ki? Her ne kadar sözü geçen bu Elend Venture temiz traşlı, saçlarını düzelttirmiş, yeni giysiler giyen ve...? Philen'in yüzü asıldı. Şu kralın belindeki bir düello değneği miydi? Yanında da bir kurt köpeği mi vardı?

O *artık kral değil*! diye hatırlattı Philen kendisine tekrar.

Venture uzun adımlarla Parlamento sahnesine çıktı. Dönerek yanındakilerin sekizine birden muhafızlarla birlikte oturmaları için el salladı. Venture ondan sonra döndü ve Philen'e bir göz attı. "Philen, bir şey mi söylemek istiyordun?"

Philen hâlâ ayakta durmakta olduğunu fark etti. "Ben... sadece toplantıyı..."

"Parlamento şansölyesi sen misin?" diye sordu Elend.

Philen durakladı. "Şansölye?"

"Parlamento toplantılarına kral başkanlık eder," dedi Elend. "Artık bizim bir kralımız yok ve o yüzden de, kanuna göre, Parlamento'nun konuşmacılara söz vermek, konuşma sürelerini belirlemek ve berabere kalınan oylamalarda eşitliği kırmak için bir şansölye seçmiş olması gerekirdi." Duraklayarak Philen'e dik dik baktı. "Birilerinin liderlik etmesi gerek. Yoksa kargaşa olur."

Philen kendisine rağmen endişelendi. Venture ona karşı olan oylamayı Philen'in organize etmiş olduğunu biliyor muydu? Hayır, hayır bilmiyordu, bilemezdi. O sadece her Parlamento üyesini sırayla tek tek süzüyor, gözlerinin içine bakıyordu.

Bu toplantılara daha önce katılan o neşeli, önem verilmeyen oğlandan hiç iz yoktu. Tereddüt içinde değil de kararlı bir şekilde, askeri takımı içinde dururken... neredeyse farklı bir kişiymiş gibi görünüyordu.

Görünüşe göre bir antrenör bulmuşsun, diye düşündü Philen. *Biraz fazla geç kaldın. Sen bekle...*

Philen oturdu. "Aslında daha bir şansölye seçme fırsatı bulamadık," dedi. "Tam da ona geliyorduk."

Elend başını sallayarak onayladı, kafasının içinde bir düzine farklı talimat yankılanıyordu. Göz temasını sürdür. İncelikli ama kesin ifadeler kullan. Hiçbir zaman acelen varmış gibi görünme ama tereddütlü gibi de durma. Kımıldanmadan otur, yürürken ayaklarını sürüme, dik bir duruşta kal, endişeli olduğun zaman ellerini yumruk yapma...

Tindwyl'e hızlı bir bakış attı. O da Elend'e başını salladı.

Kendine gel El, dedi Elend kendisine. *Bırak sendeki değişiklikleri onlar hissetsin.*

Parlamentodaki diğer yedi asile başıyla selam vererek yerine oturmak için ilerledi. "Pekâlâ," dedi komutayı eline alarak. "O zaman ben bir şansölye adayı gösterebilir miyim?"

"Kendini mi?" diye sordu asillerden biri olan Dridel, Elend'in bildiği kadarıyla suratındaki küçümseyici sırıtış sabitti. Onun gibi sivri suratlı ve koyu saçlı biri için idare eder derecede uygun olan bir yüz ifadeydi.

"Hayır," dedi Elend. "Ben bugünkü müzakerelerde hiç de tarafsız olan bir şahıs değilim. O nedenle Lord Penrod'yu aday gösteriyorum. O bizim bulabileceğimiz en onurlu adamlardan birisidir ve tartışmalarımızda yöneticilik yapma konusunda ona güvenebileceğimize inanıyorum."

Grup bir an için sessiz kaldı.

"Bu mantıklı gibi görünüyor," dedi en sonunda bir demirhane işçisi olan Hettel.

"Kabul edenler kimler?" dedi Elend elini kaldırarak. Şöyle bir on sekiz kadar el kaldırtabilmişti; skaaların tamamı, asillerin büyük bir kısmı, tüccarlardan ise sadece bir tanesi. Ancak yine de çoğunluğu elde etmişti.

Elend Lord Penrod'ya doğru döndü. "Sanırım bu, idare sende demek Ferson."

Yaşlı asil müteşekkir bir şekilde başını salladı, sonra da toplantıyı resmi olarak açmak için ayağa kalktı, bu bir zamanlar Elend'in yapmış olduğu bir şeydi. Penrod'nun hareketleri nazik, iyi kesimli takım elbisesinin içinde ayakta dururken duruşu güçlüydü. Elend Penrod'nun kendisinin öğrenmek için uğraştığı şeylerde bu kadar doğal davranmasını izlerken biraz kıskançlık hissetmekten kendini alamıyordu.

Belki de o benden daha iyi bir kral olurdu, diye düşündü Elend. *Belki...*

Hayır, diye düşündü sert bir şekilde. *Kendime güvenmem gerek. Penrod düzgün bir adam ve kusursuz bir asil ama böyle şeyler adamı bir lider yapmaz. Benim okuduklarımı okumadı ve kanunun teorisini benim kadar iyi anlamıyor. O iyi bir*

adam, ama yine de toplumunun bir ürünü; skaaları hayvan olarak görmüyor ama hiçbir zaman onları kendisiyle eşit olarak düşünmeyi başaramayacak.

Penrod girizgâhını bitirdi, sonra da Elend'e döndü. "Lord Venture, bu toplantıyı siz istemiştiniz. İnanıyorum ki kanun, Parlamento'ya hitap etme fırsatını ilk önce size tanıyor."

Elend teşekkür etmek üzere başını sallayarak ayağa kalktı.

"Yirmi dakika yeterli bir süre olacak mı?" diye sordu Penrod.

"Olması gerekir," dedi Elend yer değiştirirlerken Penrod'nun yanından geçerek. Elend kürsüye geldi. Sağ tarafında, salonun zemini kımıldanan, öksüren, fısıldayan insanlarla tıklım tıklım doluydu. Odada bir gerilim vardı, bu Elend'in ona ihanet etmiş olan grupla ilk yüzleşmesiydi.

"Pek çoğunuzun da bildiği gibi, yakın zamanda ne yazık ki benim babam olan savaş beyi Straff Venture ile bir görüşmeden döndüm," dedi Elend yirmi üç Parlamento üyesine. "Bu görüşmenin bir raporunu sunmak istiyorum. Bu açık bir toplantı olduğu için, ben de raporumu ulusal güvenlik açısından hassas olan konulardan bahsetmekten kaçınacak şekilde düzenlenmiş olarak vereceğim."

Sadece birazcık durakladı ve beklediği şaşkınlık bakışlarını gördü. En sonunda tüccar Philen boğazını temizledi.

"Evet Philen?" diye sordu Elend.

"Bunların hepsi iyi, güzel, Elend," dedi Philen. "Ama bizi buraya getirmiş olan konudan bahsetmeyecek misin?"

"Bizim bir araya geliyor olmamızın sebebi, Philen, Luthadel'i nasıl güvenli ve müreffeh tutmaya devam edeceğimizi tartışabilmektir," dedi Elend. "Ben insanların en çok ordular konusunda endişe duyduğunu düşünüyorum ve bizim de, birincil olarak, onların endişelerini göz önüne almamız gereklidir. Parlamento'daki liderlik konuları bekleyebilir."

"Anlıyorum..." dedi Philen, belli ki kafası karışmıştı.

"Zaman sizin Lord Venture," dedi Penrod. "İstediğiniz şekilde devam edin."

"Teşekkür ederim sayın Şansölye," dedi Elend. "Ben şunun son derece net bir şekilde anlaşılmasını istiyorum ki, babam bu şehre *saldırmayacak*. İnsanların neden endişeli olabileceklerini anlıyorum, özellikle de geçen hafta duvarlarımıza yapılan öncü saldırısı yüzünden. Ancak o sadece bir denemeydi, Straff saldırmaktan kaynaklarının tamamını buna adayamayacağı kadar çok korkuyor.

"Görüşmemiz sırasında, Straff bana Cett ile bir ittifak kurmuş olduklarını söyledi. Ben bunun bir blöf olduğuna inanıyorum, ancak ne yazık ki boş olmayan bir blöf. Ben onun gerçekten de Cett'in varlığına rağmen bize saldırma riskine girmeyi planlamış olduğundan şüphe ediyorum. O saldırı durduruldu."

"Niye?" diye sordu işçi temsilcilerinden bir tanesi. "Sen oğlu olduğun için mi?"

"Hayır aslında," dedi Elend. "Straff aile ilişkilerinin onun kararlılığını engellemesine izin verecek birisi değil." Elend duraklayarak Vin'e bir göz attı. Onun bıçağı Straff'ın boğazında tutan kişi olmaktan hoşlanmadığını fark etmeye başlıyordu ama konuşmasında kendisinden bahsetmesi için Elend'e izin vermişti.

Yine de...

O önemli değil dedi, dedi Elend kendi kendisine. *Görevimi ona tercih ediyor değilim!*

"Hadi ama Elend," dedi Philen. "Tiyatro yapmayı bırak. Straff'a ordularını şehrimizin dışında tutması için ne söz verdin?"

"Ben onu tehdit ettim," dedi Elend. "Sayın Parlamento üyeleri, ben babamla müzâkere masasında yüzleşirken, fark ettim ki bizler bir grup olarak genelde en büyük kaynaklarımızdan bir tanesini görmezden gelmişiz. Bizler kendimizi halkın iradesi doğrultusunda yaratılmış onurlu bir kurum olarak düşünüyoruz. Ancak biz kendi yapmış olduğumuz herhangi bir şeyden dolayı burada değiliz. Bizim sahibi olduğumuz konumlarda bulunuyor olmamızın tek bir sebebi var, ve bu sebep de Hathsin Firarisi."

Elend devam ederken Parlamento üyelerinin gözlerinin içine baktı. "Ben de, bazı zamanlarda pek çoğunuzun da hissettiğinden şüphelendiğim şekilde hissediyorum. Firari şimdiden bir efsane, bizim taklit etmeyi umut bile edemeyeceğimiz bir efsane. Onun bu halkın üzerinde bir gücü var, kendisi ölmüş olsa bile bizimkinden daha büyük olan bir güç. Bizler onu kıskanıyoruz. Hatta güvensiz hissediyoruz. Bunlar doğal, insani duygular. Liderler de bunları tıpkı diğer insanlar kadar keskin olarak hissederler, hatta belki daha bile fazla.

"Beyler, bizler bu şekilde düşünmeye devam edemeyiz. Firari'nin mirası tek bir gruba ya da hatta sadece bu şehre ait değil. O bizim atamız, o bu dünyada özgür olan her insanın babası. Onun dinsel otoritesini kabul ediyor olsanız da olmasanız da, onun cesareti ve fedakârlığı olmasa bizim şu andaki özgürlüğümüzün tadını çıkaramıyor olacağımızı itiraf etmelisiniz."

"Bunun Straff'la ne ilgisi var?" diye tersledi Philen.

"Her ilgisi var," dedi Elend. "Çünkü her ne kadar Firari'nin kendisi artık olmasa da, onun mirası, mirasçısının zatında hâlâ bizimle birlikte." Elend başıyla Vin'e doğru işaret etti. "O hayatta olan en güçlü Sissoylu, şimdi Straff'ın kendisinin de öğrenmiş olduğu gibi. Beyler, ben babamın mizacını biliyorum. O durduramayacak olduğu bir kaynaktan gelecek olan misillemeden korktuğu sürece, bu şehre saldırmayacaktır. O şimdi anlıyor ki, eğer saldıracak olursa Firari'nin varisinin öfkesini üzerine çekecek; bizzat Lord Hükümdar'ın bile karşısında duramamış olduğu bir öfke."

Elend sessizleşerek kalabalığın arasında yayılmakta olan fısıltılı konuşmaları dinledi. Az önce söylediklerinin haberi halka ulaşacak ve onlara güç verecekti. Hatta belki haberler Elend'in izleyicilerin arasında olduklarını adı gibi bildiği casuslar sayesinde Straff'ın ordusuna bile ulaşırdı. Kalabalığın arasında oturan babasının Allomanser'ini de fark etmişti, Zane adlı adamı.

Ve haberler Straff'ın ordusuna ulaştığı zaman, oradaki adamlar da belki saldırı emrine uymadan önce iki kere düşünürlerdi. Lord Hükümdar'ı yok etmiş olan gücün bizzat kendisiyle karşı karşıya kalmayı kim isterdi ki? Bu zayıf bir umuttu, Straff'ın ordusundaki adamlar büyük ihtimalle Luthadel'den yayılan hikâyelerin hepsine inanmıyordu ama en ufak bir moral zayıflamasının bile faydası olurdu.

Ayrıca Elend'in de kendisini Firari ile biraz daha güçlü bir şekilde ilişkilendirmesinden zarar gelmezdi. Kendine güvensizliğinin üstesinden gelmesi gerekiyordu; Kelsier büyük bir adamdı ama o artık yoktu. Elend'in de sadece Firari'nin mirasının varlığını sürdüreceğinden emin olmak için elinden geleni yapması gerekecekti.

Çünkü halkı için en iyisi buydu.

Vin içinde bir buruklukla oturmuş, Elend'in konuşmasını dinliyordu.

"Sen buna razı mısın?" diye fısıldadı Ham, Elend Straff'a yaptığı ziyareti daha ayrıntılı olarak anlatırken Vin'e doğru eğilerek.

Vin omzunu silkti. "Krallığa neyin faydası olacaksa."

"Sen hiç Kell'in kendisini skaaların gözünde yüceltme şeklinden memnun olmamıştın, hiçbirimiz olmamıştık."

"Elend'in ihtiyaç duyduğu şey bu," dedi Vin.

Hemen önlerinde oturmakta olan Tindwyl döndü ve ona düz bir bakış fırlattı. Vin Parlamento toplantısı sırasında fısıldaştıkları için bir azarlama bekliyordu ama görünüşe göre Terrisli'nin aklında farklı türde bir kınama vardı.

"Kralın..." O hâlâ Elend'den bu şekilde bahsediyordu. "...Firari ile arasında bu bağlantıya ihtiyacı var. Elend'in bel bağlayabileceği kendisine ait çok az otoritesi var ve şu anda Kelsier, Merkez Salahiyet'te en çok sevilen, en büyük şöhrete sahip adam. Hükümetin Firari tarafından kurulmuş olduğunu ima ederek, kral insanların hükümet işlerine burunlarını sokmadan önce iki kere düşünmelerini sağlamış olacak."

Ham düşünceli bir şekilde başını sallayarak onayladı. Ancak Vin gözlerini yere indirdi. *Sorun ne? Ben daha bu sabah Çağların Kahramanı olup olmadığını merak etmeye başlıyordum ama şimdi Elend'in bana kazandırmakta olduğu şöhret hakkında mı endişe ediyorum?*

Vin tunç yakarak rahatsız bir şekilde oturdu, çok uzaklardan gelen titreşimleri hissediyordu. Daha bile güçlenmeye başlamışlardı...

Kes şunu! dedi kendi kendisine. *Sazed Kahraman'ın geri döneceğini düşünmüyor ve o tarihçeleri herkesten daha iyi bilir. Zaten salaklıktı o. Benim burada olup bitenlerin üzerine odaklanmam gerekiyor.*

Ne de olsa, izleyicilerin arasında Zane vardı.

Vin odanın arka taraflarında onun yüzünü aradı, kendisini kör etmeye yetmeyecek kadar hafifçe yaktığı kalay onun yüz hatlarını incelemesine izin veriyordu. O ise Vin'e bakmıyor, Parlamento'yu izliyordu. Straff'ın emri üzerine mi gelmişti, yoksa bu onun kendi başına yaptığı bir ziyaret miydi? Straff ile Cett'in ikisinin de izleyicilerin arasında casuslarının olduğuna şüphe yoktu. Ve elbette ki, halkın arasına karışmış olan Ham'in muhafızları da vardı. Ancak Zane Vin'i huzursuz ediyordu. Neden ona bakmamıştı? Yoksa onu...

Zane onun gözlerinin içine baktı. Hafifçe gülümsedi, sonra tekrar Elend'i incelemeye geri döndü.

Vin elinde olmadan ürperdiğini hissetti. Yani bu onun Vin'den kaçınıyor olmadığı anlamına mı geliyordu? *Odaklan!* dedi kendi kendisine. *Senin dikkatinin Elend'in söylediği şeylerin üzerinde olması gerekiyor.*

Ama Elend'in sözü neredeyse bitmişti. Straff'ı nasıl diken üstünde tutmaya devam edebilecekleri konusunda bir iki yorumda daha bulunarak konuşmasını toparladı. Sırlarını açığa vurmamak için yine fazla bir ayrıntı veremiyordu. Elend köşedeki saate bir göz attı; üç dakika erken bitirmişti. Kürsüden ayrılmak için harekete geçti.

Lord Penrod boğazını temizledi. "Elend, bir şeyi unutmuyor musun?"

Elend durakladı, sonra da tekrar Parlamentoya doğru baktı. "Hepinizin benden söylememi istediği şey nedir?"

"Bir tepkin yok mu?" dedi skaa işçilerden bir tanesi. "Son toplantıda... olanlar konusunda?"

"Sizler benim cevap mektubumu aldınız," dedi Elend. "Bu konuda neler düşündüğümü biliyorsunuz. Ancak bu halka açık oturum suçlamaların ve kınamaların yeri değil. Parlamento böyle şeyler için fazlasıyla asil olan bir kurum. Parlamentonun endişelerini dile getirmek için böylesine bir kriz zamanını seçmemiş olmasını dilerdim ama geçmişte olanları değiştiremeyiz."

Tekrar oturmak için harekete geçti.

"Bu kadar mı?" diye sordu skaalardan bir tanesi. "Sen kendin için tartışmayacak, bizi seni tekrar tahta çıkarmamız için ikna etmeye çalışmayacak mısın?"

Elend tekrar durakladı. "Hayır," dedi. "Hayır, bunu yapacağımı sanmıyorum. Sizler görüşlerinizi bana bildirdiniz ve ben de hayal kırıklığına uğradım. Ancak sizler halkın kendisi tarafından seçilmiş olan temsilcilerisiniz. Ben size teslim edilmiş olan güce inanıyorum.

"Eğer sorularınız ya da iddialarınız varsa, kendimi savunmaktan mutluluk duyarım. Ama kalkıp da kendi erdemlerimi sayıp dökecek değilim. Hepiniz beni tanıyorsunuz. Benim bu şehir ve yakınlarında yaşayan halk için neler yapabileceğimi, ve neler yapmaya niyetim olduğunu biliyorsunuz. Bırakalım da benim savunmam o olsun."

Elend yerine geri döndü. Vin Tindwyl'in yüzünde bir somurtmanın izlerini görebiliyordu. Elend onunla beraber hazırlamış oldukları konuşmayı yapmamıştı, bu tam da Parlamentonun beklemekte olduğu belli olan argümanları sayan bir konuşmaydı.

Değişiklik neden? diye merak etti Vin. Belli ki Tindwyl bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Ama yine de, Vin garip bir şekilde kendisini Elend'in içgüdülerine Tindwyl'inkilerden daha fazla güvenirken bulmuştu.

"Pekâlâ," dedi Lord Penrod tekrar kürsüye doğru yaklaşarak. "Rapor için size teşekkür ediyoruz Lord Venture. Gündemimizde başka bir maddenin olup olmadığından emin değilim..."

"Lord Penrod?" diye sordu Elend.

"Evet?"

"Belki de aday göstermeleri başlatman gerekiyordur?"

Lord Penrod kaşlarını çattı.

"Kral adayları Penrod," dedi Philen tersçe.

Vin duraklayarak tüccara dik dik baktı. *Konuyu epey bir hâkimmiş gibi görünüyor bu*, diye dikkat etti.

"Evet," dedi Elend, o da Philen'i süzüyordu. "Parlamento'nun yeni bir kral seçebilmesi için adayların oylamanın kendisinden en az üç gün önce belirlenmesi zorunlu. Ben adayları şimdi göstermemizi öneriyorum ki, mümkün olduğu kadar kısa süre içinde oylamayı yapabilelim. Şehir bir liderinin olmadığı her gün acı çekiyor."

Elend durakladı, sonra da gülümsedi. "Tabii, elbette niyetiniz yeni bir kral seçmeden bir ayın geçmesine izin vermekse..."

Tacı hâlâ istediğini de belli etmesi iyi, diye düşündü Vin.

"Teşekkür ederim Lord Venture," dedi Penrod. "O zaman biz de şimdi bunu yapacağız... Ve, bunu tam olarak nasıl yapıyoruz?"

"Parlamento'nun her üyesi, eğer istiyorsa bir tane aday gösterebilir," dedi Elend. "Fazla sayıda seçenek arasında boğulmamamız için hepimizin sağduyu göstermesini öneriyorum; sadece dürüstçe ve içten bir şekilde en iyi kral olacağını düşündüğünüz bir kişiyi seçin. Eğer göstermek istediğiniz bir aday varsa, ayağa kalkabilir ve bunu Parlamentonun diğer üyelerine ilan edebilirsiniz."

Penrod başını sallayarak onayladı ve yerine geri döndü. Ancak neredeyse o oturur oturmaz, skaalardan bir tanesi ayağa kalktı. "Ben Lord Penrod'yu aday gösteriyorum."

Kendisinin Penrod'yu şansölyelik için aday göstermesinden sonra, Elend'in bunu bekliyor olması gerekirdi, diye düşündü Vin. *Neden taht için en büyük rakibi olacak adama böylesine bir otoriteyi verdi ki?*

Cevap basitti. Çünkü Elend, Lord Penrod'nun şansölyelik için en iyi seçim olduğunu biliyordu. *Bazen o biraz* fazla *onurlu oluyor*, diye düşündü Vin ilk kez olmamak üzere. Penrod'yu aday göstermiş olan skaa Parlamento üyesini incelemek üzere döndü. Neden skaalar bir asilin arkasında birlik olmakta bu kadar hızlı davranıyorlardı?

Vin hâlâ çok erken olduğundan şüphe ediyordu. Skaalar, asiller tarafından yönetilmeye alışmışlardı ve özgürlüklerine rağmen gelenekçi tiplerdi; hatta asillerden bile daha fazla gelenekçiydiler. Penrod gibi soğukkanlı, otoriter bir lord onlara kraliyet konumu için doğal olarak bir skaadan daha fazla uygunmuş görünüyordu.

Eninde sonunda bunun üstesinden gelmeleri gerekecek, diye düşündü Vin. *En azından eğer bir gün Elend'in olmalarını istediği halka dönüşeceklerse.*

Salon sessiz kalmaya devam etti, başka herhangi bir aday gösterilmiyordu. İzleyicilerin arasında birkaç kişi öksürdü, artık fısıltılar bile kesilmişti. En sonunda Lord Penrod'nun kendisi ayağa kalktı.

"Ben Elend Venture'yı aday gösteriyorum," dedi.

"Hah..." diye fısıldadı Vin'in arkasında biri.

Vin dönerek Breeze'e bir göz attı. "Ne var?" diye fısıldadı.

"Dâhice," dedi Breeze. "Görmüyor musun? Penrod onurlu bir adam. Ya da en azından asillerin olabileceği kadar onurlu; bunun anlamı ise onun onurlu olarak *görünmekte* ısrar ediyor olması. Elend şansölye olarak Penrod'yu aday gösterdi..."

Karşılığında da Penrod'nun kendisini Elend'i kral olarak aday göstermek zorunda hissedeceğini umdu, diye farkına vardı Vin. Elend'e bir göz atarak dudaklarında hafif bir gülümseme olduğuna dikkat etti. Bu manevrayı gerçekten de Elend mi planlamıştı? Bu Breeze'in standartları için bile incelikli bir hareketmiş gibi görünüyordu.

Breeze takdirle başını sallayarak onayladı. "Elend sadece kendi kendisini aday göstermek zorunda kalmaktan kurtulmadı, ki bu onun çaresizmiş gibi görünmesine neden olurdu, ama şimdi Parlamento'daki herkes saygı duydukları, büyük olasılıkla da kral olarak seçecekleri adamın bizzat kendisinin tahtın Elend'de kalmasını tercih ettiğini düşünüyor. Dâhice."

Penrod oturdu ve salon sessiz kalmaya devam etti. Vin onun ayrıca tahta rakipsiz bir şekilde tahta çıkmak istemediği için Elend'i aday gösterdiğinden de şüphe ediyordu. Parlamentonun tamamı büyük olasılıkla Elend'in makamını geri kazanmak için bir şansı hak ettiğini düşünüyordu, içlerinde bu hissi dile getirecek kadar onurlu olan tek kişi ise Penrod'ydu.

Ama ya tüccarlar? diye düşündü Vin. *Onların da mutlaka kendi planları vardır.* Elend kendisine karşı güvensizlik oylamasını organize edenin büyük ihtimalle Philen olduğunu düşünüyordu. Tüccarlar kendi içlerinden bir tanesini tahta çıkarmak isteyecekti, şehir kapılarını krallardan hangisi onları manipüle ediyorsa, ya da hangisi daha çok para veriyorsa, ona açacak olan bir kişiyi.

Vin takım elbiseleri her nasılsa asillerinkilerden bile daha kaliteliymiş gibi görünen sekiz adamdan oluşan grubu inceledi. Hepsi de tek bir adamın kaprisini bekliyormuş gibi görünüyorlardı. Philen ne planlıyordu?

Tüccarlardan bir tanesi sanki ayağa kalkacakmış gibi hareket etti ama Philen ona sert bir bakış fırlattı. Tüccar ayağa kalkmadı. Philen sessizce oturmuştu, kucağında bir asilin düello değneği vardı. En sonunda salondakilerin büyük bir kısmı tüccarların odağında onun olduğunu fark ettiği zaman yavaş yavaş ayağa kalktı.

"Benim de gösterecek bir adayım var," dedi.

Skaa kesiminden bir homurdanma geldi. "Şimdi kim tiyatro yapıyor Philen?" dedi oradaki Parlamento üyelerinden bir tanesi. "Haydi çekinme, kendini aday göster."

Philen bir kaşını kaldırdı. "Aslında ben kendimi aday *göstermeyeceğim*."

Vin kaşlarını çattı ve Elend'in gözlerinde de şaşkınlık olduğunu gördü.

"Her ne kadar bu fikriniz için müteşekkir olsam da, ben sadece basit bir tüccarım," diye devam etti Philen. "Hayır, ben kral unvanının becerileri biraz daha özelleşmiş olan bir kişiye gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Söyleyin bana Lord Venture, adaylarımızın Parlamento üyesi olması zorunlu mu?"

"Hayır," dedi Elend. "Kralın bir Parlamento üyesi olması gerekli değil, ben bu konumu kral olduktan sonra kabul ettim. Kralın birincil görevi kanunları yaratmak

ve sonra da uygulamaktır. Parlamento sadece bir nebze karşı dengeleyici gücü olan bir danışmanlar kuruludur. Kralın kendisi herhangi birisi olabilir; aslında, unvanın kalıtsal olması hedeflenmişti. Ben sadece... bazı maddelere bu kadar hızlı bir şekilde başvurulmasını beklemiyordum."

"Ah, evet," dedi Philen. "Pekâlâ o zaman. Ben unvanın onunla biraz pratiği olan bir kişiye gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Liderlik konusunda yeteneklerini göstermiş olan bir kişiye. Bu nedenle de, ben kralımız olması için Lord Ashweather Cett'i aday gösteriyorum!"

Ne? diye düşündü Vin şokla, Philen dönüp izleyicilere doğru eliyle işaret ederken. Orada oturan bir adam kapüşonunu indirerek skaa pelerinini çıkardı ve bir ceket ile çalı gibi sakalları olan bir yüz ortaya çıktı.

"Ah, eyvah..." dedi Breeze.

"Bu gerçekten de o mu?" diye sordu Vin seyircilerin arasında fısıltılar başlarken inanamayarak.

Breeze başını sallayarak onayladı. "Ah, evet bu o. Lord Cett'in kendisi." Durakladı, sonra da gözlerini Vin'e dikti. "Sanırım başımız belada olabilir."

Kardeşlerimden hiçbir zaman fazla bir ilgi görmemiştim; onlar benim çalışmalarımın ve ilgi alanlarımın bir Cihanelçisi için uygunsuz olduğunu düşünürdü. Onlar benim çalışmalarımın, din yerine doğayı incelemenin, on dört diyarın halklarına nasıl fayda sağladığını göremiyordu.

32

VİN SESSİZCE, GERGİNLİK İÇİNDE OTURARAK kalabalığı gözleriyle taradı. *Cett yalnız başına gelmez*, diye düşündü.

Ve sonra, şimdi ne aradığının farkında olduğu için onları gördü. Kalabalığın içinde skaa gibi giyinmiş askerler, Cett'in oturduğu yerin etrafında küçük bir koruyucu hat oluşturuyorlardı. Kral ayağa kalkmadı, gerçi yanında oturan genç bir adam kalkmıştı.

Belki otuz tane muhafız, diye düşündü Vin. *Yalnız başına gelecek kadar aptal olmayabilir... ama kuşatma altına almış olduğu şehre bizzat girmek mi?* Bu cesurca bir hareketti, aptallığın kıyısına kadar gelen bir hareket. Elbette, pek çok kişi Elend'in Straff'ın ordusunu ziyaret etmesi konusunda da aynı şeyi söylemişti.

Ama Cett Elend ile aynı durumda değildi. O çaresizlik içinde ya da her şeyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Ancak... onun ordusu Straff'ınkinden daha küçüktü ve kolosslar da geliyordu. Ve eğer Straff sözde atiyum kaynağını da eline geçirecek olursa, Cett'in Batı'daki liderlik günleri kesinlikle sayılı hâle gelirdi. Luthadel'e gelmek bir çaresizlik hareketi olmayabilirdi ama eli daha üstün olan bir adamın hareketi de değildi. Cett kumar oynuyordu.

Ve görünüşe göre de bundan zevk alıyordu.

Salon sessizlik içinde beklerken Cett gülümsedi; Parlamento üyeleri de, izleyiciler de konuşamayacak kadar afallamışlardı. En sonunda Cett kılık değiştirmiş askerlerinden birkaç tanesine elini salladı ve adamları da Cett'in sandalyesini kaldırıp sahneye taşıdılar. Parlamento üyeleri fısıldaşıyor ve konuşuyor, yardımcılarına

ya da eşlikçilerine doğru dönerek Cett'in kimliğini teyit ettirmeye çalışıyorlardı. Asillerin büyük bir kısmı sessizlik içinde oturmuşlardı, Vin'in düşüncesine göre gerekli olan tek teyit de buydu.

"O benim beklediğim gibi değil," diye fısıldadı Vin Breeze'e, askerler kürsünün üstüne çıkarlarken.

"Sana onun sakat olduğunu söylemediler mi?" diye sordu Breeze.

"Sadece ondan değil," dedi Vin. "Takım elbise giymemiş." Cett'in üzerinde bir pantolon ve gömlek vardı ama bir asilin takım ceketinin yerine yıpranmış siyah bir ceket giymekteydi. "Artı o sakal. Öyle bir canavarı bir yıl içinde uzatmış olamaz, Çöküş'ten önce de sakallı olduğu kesin."

"Sen sadece Luthadel'deki asilleri tanırdın Vin," dedi Ham. "Son İmparatorluk pek çok farklı toplumun olduğu büyük bir yerdi. Herkes burada olduğu gibi giyinmez."

Breeze başını sallayarak onayladı. "Cett kendi bölgesindeki en güçlü asildi, o yüzden de gelenek ve görgü konusunda endişe etmesine gerek yoktu. O canı ne isterse onu yapardı ve yerel sosyete de ona yaltaklık ederdi. İmparatorlukta yüz tane farklı saray ve onların da yüz tane farklı küçük Lord Hükümdar'cıkları vardı, her bölgenin kendi politik dinamiği olurdu."

Vin tekrar sahnenin önüne döndü. Cett sandalyesinde oturuyordu, daha konuşmuş değildi. En sonunda Lord Penrod ayağa kalktı. "Bu son derecede beklenmedik oldu Lord Cett."

"İyi," dedi Cett. "Ne de olsa amaç da buydu!"

"Parlamento'ya hitap etmek istiyor musunuz?"

"Ben zaten öyle yapmakta olduğumu düşünmüştüm."

Penrod boğazını temizledi ve Vin'in kalayla güçlendirilmiş kulakları da asillerin kesiminden "Batı asilleri" ile ilgili aşağılayıcı bir mırıltı duydu.

"On dakikanız var Lord Cett," dedi Penrod otururken.

"İyi," dedi Cett. "Çünkü oradaki oğlanın aksine benim niyetim size beni kral yapmanızın tam olarak *neden* gerekli olduğunu söylemek."

"Ve bu da?" diye sordu tüccar Parlamento üyelerinden bir tanesi.

"Çünkü benim sizin lanet kapı eşiğinizde bir ordum var!" dedi Cett bir kahkahayla.

Parlamento şaşırmış gibi görünüyordu.

"Tehdit mi Cett?" diye sordu Elend sakin bir şekilde.

"Hayır Venture, sadece dürüstlük," diye yanıt verdi Cett. "Siz Merkez asillerinin kaçınmak için elinden gelen her şeyi yaparmış gibi göründüğünüz bir şey. Bir tehdit sadece baş aşağı çevrilmiş bir vaattir. Senin bu insanlara söylediğin şey neydi? Metresinin Straff'ın gırtlağına bıçağını dayamış olduğu mu? Yani sen, eğer seni *seçmeyecek* olurlarsa, Sissoylunu geri çekerek şehrin yok edilmesine izin vereceğini mi ima ediyordun?"

Elend'in yüzü kızardı. "Elbette ki hayır."

"Elbette ki hayır," diye tekrar etti Cett. Yüksek bir sesi vardı; şiddetli, kaba.

"Eh, ben numara yapmam ve ben saklanmam. Benim ordum burada ve benim niyetim de bu şehri almak. Ancak ben sizin basitçe onu bana teslim etmenizi tercih ederdim."

"Siz, lordum, bir despotsunuz," dedi Penrod düz bir şekilde.

"Ee?" diye sordu Cett. "Ben kırk bin askeri olan bir despotum. Bu sizin şu duvarları korumak için sahip olduklarınızın *iki kat* fazlası."

"Bizi seni öylece esir almaktan ne alıkoyacak?" diye sordu diğer bir asil. "Kendini bizim elimize epey düzgün bir şekilde teslim etmiş gibi görünüyorsun."

Cett kükreyerek kahkaha attı. "Eğer ben bu akşam kampıma dönmezsem, ordumun anında saldırıp bu şehri yakmak yönünde emirleri var, ne olursa olsun! Büyük olasılıkla arkasından onlar da Venture tarafından yok edilirler ama o noktadan sonra bunun benim, ya da sizin için bir önemi olmayacak! Hepimiz ölmüş olacağız."

Salon sessizleşti.

"Gördün mü Venture?" diye sordu Cett. "Tehditler çok iyi işliyor."

"Sen gerçekten de bizim seni kral yapmamızı mı bekliyorsun?" diye sordu Elend.

"Aslını istersen bekliyorum," dedi Cett. "Bak, sizin yirmi bininiz de benim kırk binime eklenecek olursa, bu duvarları Straff'a karşı kolaylıkla tutabiliriz; hatta o koloss ordusunu bile durdurmamız mümkün."

Fısıltılar anında başladı ve Cett çalı gibi bir kaşını kaldırarak Elend'e doğru döndü. "Sen onlara kolosslardan bahsetmemiştin, değil mi?"

Elend cevap vermedi.

"Eh, yeteri kadar kısa süre içinde öğrenecekler," dedi Cett. "Her neyse, ben sizin için beni seçmek dışında bir seçenek görmüyorum."

"Sen onurlu bir adam değilsin," dedi Elend kısaca. "İnsanlar liderlerinden daha fazlasını bekliyor."

"Onurlu bir adam değil miyim?" diye sordu Cett eğlenerek. "Ama *sen* öyle misin? Hadi sana doğrudan bir soru sorayım Venture. Bu toplantının akışı sırasında, şuradaki Allomanserler'inden herhangi bir tanesi Parlamento'nun üyelerini Teskin etmiş midir?"

Elend durakladı. Gözleri yan tarafa kayarak Breeze'i buldu. Vin gözlerini kapattı. *Hayır Elend, yapma...*

"Evet etmiştir," diye itiraf etti Elend.

Vin Tindwyl'in sessizce inlediğini duydu.

"Ve," diye devam etti Cett, "sen dürüst olarak hiçbir zaman kendinden şüphe etmediğini söyleyebilir misin? İyi bir kral olup olmadığını hiç merak etmediğini?"

"Bence her lider böyle şeyleri düşünüyordur," dedi Elend.

"Eh, ben değil," dedi Cett. "Ben her zaman iş başında olmam gerektiğini biliyordum ve her zaman da iktidarda kalmayı garanti altına almak için en iyi işi çıkardım. Ben kendimi nasıl güçlü yapacağımı biliyorum ve bunun anlamı da benimle ilişki kuranları da nasıl güçlü yapacağımı bildiğim.

"Yapacağımız şey şu. Siz tacı bana vereceksiniz, ben de burada kontrolü ele alacağım. Hepiniz unvanlarınızı koruyacaksınız; unvanı olmayan Parlamento üyelerinin ise unvanları *olacak*. Dahası, kellelerinizi de koruyabileceksiniz; ki bu da sizi temin ederim ki Straff'ın önereceği bir anlaşmadan çok daha adil.

"Halk çalışmaya devam edebilecek ve ben de bu kış onların karınlarının doyacağını garanti altına alacağım. Her şey normale dönecek, bu deliliğin bir yıl önce başlamasından önceki gibi. Skaalar çalışacak, asiller de idare edecek."

"Sen onların buna geri döneceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu Elend. "Bütün mücadelelerimizden sonra, sen benim kolayca halkı tekrar kölelik yapmaya zorlamana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Cett gür sakalının altından gülümsedi. "Ben kararın sana ait olduğunu sanmıyorum Elend Venture."

Elend sessizleşti.

"Her birinizle buluşmak istiyorum," dedi Cett Parlamento üyelerine. "Eğer izin verirseniz, adamlarımdan bir kısmıyla birlikte Luthadel'in içine yerleşmek isterim. Diyelim ki, beş bin askerlik bir kuvvet; kendimi güvende hissetmeme yetecek kadar çok ama sizler için gerçek bir tehlike olamayacak kadar az. Terk edilmiş kalelerden bir tanesine yerleşecek ve sizin gelecek haftaki kararınızı bekleyeceğim. Bu süre zarfında da, sırayla her birinizle görüşecek ve beni kral seçmenizle elde edeceğiniz... faydaları açıklayacağım."

"Rüşvetler," dedi Elend öfkeyle.

"Elbette," dedi Cett. "Bu şehrin bütün insanları için rüşvetler; en birincisi de barış! Sen isim takmayı pek bir seviyorsun Venture. 'Kölelik', 'tehdit', 'onurlu'. 'Rüşvet' sadece bir kelime. Başka bir açıdan bakıldığı zaman, bir rüşvet de sadece *bir kere daha* baş aşağı çevrilmiş olan bir vaattir." Cett gülümsedi.

Parlamento üyelerinden oluşan grup sessizdi. "Peki o zaman, onun şehre girmesine izin verip vermeme konusunda oylama yapalım mı?" diye sordu Penrod.

"Beş binle hayatta olmaz!" dedi skaa Parlamento üyelerinden bir tanesi.

"Katılıyorum," dedi Elend. "O kadar çok sayıda yabancı askerin Luthadel'e girmesine izin vermemizin hiçbir yolu yok."

"Ben bu işi hiç beğenmedim," dedi bir diğeri.

"Ne?" dedi Philen. "Şehrimizin içindeki bir kral, dışındaki bir kraldan daha az tehlikeli olacaktır; sizce de öyle değil mi? Ve dahası Cett hepimize unvan sözü verdi."

Bu gruba düşünecek bir şeyler vermişti.

"Neden hemen şimdi bana tacı vermiyorsunuz?" dedi Cett. "Kapılarınızı orduma açın."

"Yapamazsınız," dedi Elend anında. "Bir kral seçilene kadar ya da en azından hemen şimdi oybirliği sağlanmadıkça olmaz."

Vin gülümsedi. Elend Parlamentoda olduğu sürece oybirliği diye bir şey olmayacaktı.

"Hah," dedi Cett ama belli ki yasama kurumuna daha fazla hakaret etmeyecek kadar da diplomatikti. "O zaman şehirde bir kaleye yerleşmeme izin verin."

Penrod başını sallayarak onayladı. "Lord Cett'in yanında... ee... diyelim ki bin asker ile şehrin içine yerleşmesini kabul edenler?"

Parlamento üyelerinin on dokuzu birden ellerini kaldırdı. Elend onlardan bir tanesi değildi.

"Karar verildi o zaman," dedi Penrod. "İki hafta için oturuma ara veriyoruz."

Bu gerçek olamaz, diye düşündü Elend. *Ben belki Penrod'nun bir rakip olacağını, Philen'in de belki daha zayıf bir tanesi çıkacağını düşünmüştüm. Ama... şehri tehdit eden despotlardan bizzat bir tanesi? Bunu nasıl yaparlar? Onun önerisini değerlendirmeye almayı bile nasıl düşünebilirler?*

Elend ayağa kalkarak kürsüden inmek için dönmüş, yürümekte olan Penrod'nun kolunu yakaladı. "Ferson," dedi Elend sessizce. "Bu delilik."

"Bu seçeneği düşünmeliyiz Elend."

"Bu şehrin halkını bir despota satmayı mı düşüneceğiz?"

Penrod'nun yüzü karardı ve kolunu silkerek Elend'den kurtardı. "Dinle evlat," dedi sessizce. "Sen iyi bir adamsın ama her zaman bir idealist oldun. Sen zamanını kitaplar ve felsefe ile geçirdin, ben ise hayatımı saray üyeleriyle politik savaş vererek geçirdim. Sen teorileri tanıyorsun, ben insanları."

Dönerek başıyla izleyicilere doğru işaret etti. "Onlara bak evlat. *Dehşet* içindeler. Açlıktan ölürlerken senin hayallerinin onlara ne faydası olacak? İki tane ordu onların ailelerini katletmek için hazırlanırken sen onlara özgürlükten ve adaletten bahsediyorsun."

Penrod Elend'e geri dönerek gözlerinin içine baktı. "Lord Hükümdar'ın sistemi mükemmel değildi, ama bu insanları güvende tutuyordu. Artık elimizde o bile yok. Senin ideallerin ordularla yüzleşemez. Cett bir despot olabilir ama onunla Straff arasında seçim yapmam gerekirse, ben de Cett'i seçmek zorunda kalırım. Eğer sen bizi durdurmuş olmasaydın büyük olasılıkla haftalar önce şehri ona vermiş olurduk."

Penrod Elend'e başını sallayarak veda etti, sonra da dönerek ayrılmakta olan birkaç asile katıldı. Elend bir an için sessizce durdu.

Son İmparatorluk'tan ayrılarak özerklik elde etmek isteyen isyancı gruplarıyla ilişkili olarak ilginç bir fenomeni gözlemledik, diye düşündü Ytves'in *Devrim Üzerine Çalışmalar* adlı kitabından bir pasajı hatırlayarak. *Neredeyse hiçbir durumda, Lord Hükümdar isyancıları tekrar fethetmek için ordularını göndermeye ihtiyaç duymamıştır. Onun temsilcileri oraya ulaşana kadar, gruplar kendi kendilerini devirmiş oluyordu.*

Görünüşe göre isyancılar geçiş döneminin kargaşasını kabul etmeyi, daha önceden tanıdıkları zulümden daha zor buluyorlar. Herhangi bir otoriteyi, hatta baskıcı otoriteyi bile mutluluk içinde karşılıyorlar çünkü bu onlar için belirsizlikten daha az acı verici oluyor.

Vin ve diğerleri Elend'e sahnede katıldılar ve o da kolunu Vin'in omzuna dolayarak sessizce dikildi, insanların yavaş yavaş binadan dışarı çıkmasını izliyorlardı.

Cett etrafı bir grup Parlamento üyesiyle çevrili olarak oturmuş, onlarla yapacağı buluşmaları ayarlıyordu.

"Eh, *onun* Sissoylu olduğunu öğrenmiş olduk," dedi Vin sessizce.

Elend ona doğru döndü. "Ondan Allomansi mi hissettin?"

Vin başını olumsuzca salladı. "Hayır."

"O zaman nereden biliyorsun?" diye sordu Elend.

"E, baksana ona," dedi Vin elini sallayarak. "Yürüyemezmiş gibi davranıyor, bunun bir şeyleri gizlediği *garanti*. Bir sakattan daha masum ne olabilir? Sissoylu olduğunu gizlemek için bundan daha iyi bir yol düşünebilir misin?"

"Vin, yavrum," dedi Breeze, "Cett, çocukluğunda bir hastalık bacaklarını kullanılmaz hâle getirdiğinden beri sakat. O Sissoylu değil."

Vin bir kaşını kaldırdı. "Bu benim hayatımda duyduğum en sağlam hikâyelerden biri olsa gerek."

Breeze gözlerini devirdi ama Elend gülümsedi.

"Şimdi ne olacak Elend?" diye sordu Ham. "Cett de şehre girmiş olduğuna göre, işleri aynı şekilde yürütmeye devam edemeyiz."

Elend başını sallayarak onayladı. "Plan yapmamız gerek. Hadi..." Genç bir adam Cett'in grubundan ayrılarak Elend'e doğru yürümeye başlarken sesi kesildi. Bu izleyicilerin arasındayken Cett'in yanında oturan adamdı.

"Cett'in oğlu," diye fısıldadı Breeze. "Gneorndin."

"Lord Venture," dedi Gneorndin hafifçe eğilerek. Belki yaklaşık Dikiz'in yaşındaydı. "Babam sizin onunla ne zaman görüşmek istediğinizi öğrenmek istiyor."

Elend bir kaşını kaldırdı. "Benim Cett'in rüşvetleri için sıraya giren Parlamento üyelerine katılmaya hiç niyetim yok evlat. Babana de ki, onun ve benim tartışacak hiçbir şeyimiz yok."

"Yok mu? Ya kız kardeşim? Hani sizin kaçırmış olduğunuz?" diye sordu Gneorndin.

Elend kaşlarını çattı. "Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun."

"Babam yine de bu olayı tartışmak istiyor," dedi Gneorndin, Breeze'e düşmanca bir bakış fırlatarak. "Dahası, o ikinizin arasında bir konuşmanın şehir için en büyük yararı sağlayacağını düşünüyor. Siz Straff ile onun kampında görüştünüz, bana aynısını Cett için kendi şehrinizin içinde yapmaya gönüllü olmayacağınızı söylemeyin."

Elend durakladı. *Önyargılarını unut*, dedi kendi kendisine. *Senin bu adamla konuşman lâzım, sadece bu görüşmenin sağlayacak olduğu bilgi için bile olsa.*

"Pekâlâ," dedi Elend. "Onunla görüşeceğim."

"Akşam yemeği, bir hafta sonra olur mu?" diye sordu Gneorndin.

Elend başını kısaca sallayarak onayladı.

Ancak Alendi'yi bulan kişi olarak, ben önemli birisi hâline geldim. Cihanelçileri'nin arasında en önde gelen.

33

VİN KARNININ ÜSTÜNE YATMIŞ, KOLLARINI kavuşturmuş, başını da onların üzerine dayamış olarak önündeki bir sayfayı inceliyordu. Son birkaç günün kargaşası göz önüne alındığı zaman, çalışmalarına geri dönmeyi rahatlatıcı bulmuş olması Vin için şaşırtıcıydı.

Ancak bu küçük bir rahatlıktı, çünkü çalışmalarının da kendi sorunları vardı. *Zifir geri* döndü, diye düşündü Vin. *Sisler sadece seyrek olarak öldürüyor olsalar da, tekrar düşmanca hareket etmeye başladılar. Bunun anlamı ise Çağların Kahramanı'nın da tekrar geri gelmesi gerektiği, değil mi?*

Vin gerçekten de bunun kendisi olabileceğini mi düşünüyordu? Bunu düşündüğü zaman kulağa son derece saçma geliyordu. Ama o da kafasının içinde gümlemeleri duyuyor, sislerin içindeki ruhu görüyordu...

Ya o bir yıl önceki, Lord Hükümdar ile yüzleştiği gece? O gece her nasılsa sisleri içine çekmemiş, sisleri metal gibi yakmamış mıydı?

O yeterli değil, dedi kendi kendisine. *Tek bir acayip olay, benim hiçbir zaman tekrarlamayı başaramamış olduğum bir olay, bir tür mitolojik kurtarıcı olduğum anlamına gelmiyor.* Vin Kahraman hakkındaki kehanetlerin çoğunu bilmiyordu bile. Günlük onun mütevazı bir kökeni olduğundan bahsediyordu ama bu aşağı yukarı Son İmparatorluk'taki her skaayı tarif ederdi. Onun gizli kraliyet kanı taşıyor olması gerekiyordu, ama bu da şehirdeki her melezi bir aday yapardı. Hatta Vin skaaların büyük çoğunluğunun şu veya bu şekilde gizli bir asil atası olduğuna dair bahse girmeye hazırdı.

Vin içini çekerek başını salladı.

"Hanımım?" diye sordu OreSeur ona dönerek. Bir sandalyenin üstüne çıkmıştı, dışarıdaki şehre bakarken ön patileri pencereye dayalıydı.

"Kehanetler, efsaneler, rivayetler," dedi Vin elini yerdeki not kâğıtlarına vurarak. "Ne gereği var? Terrisliler neden böyle şeylere inanmışlar ki zaten? Bir dinin pratik bir şeyler öğretiyor olması gerekmez m?"

OreSeur sandalyede butlarının üzerine oturdu. "Geleceğe dair bilgi edinmekten daha pratik ne olabilir ki?"

"Gerçekten de işe yarar bir şeyler söylüyor olsalardı buna katılırdım. Ama günlük bile Terris kehanetlerinin çok sayıda farklı şekilde anlaşılabileceğini itiraf ediyor. Bu kadar geniş bir şekilde yorumlanabilecek olan vaatler ne işe yarar ki?"

"Sadece siz onları anlamıyorsunuz diye başkalarının inançlarını küçümsemeyin Hanımım."

Vin homurdandı. "Sazed gibi konuşuyorsun. Bir parçam bütün bu kehanet ve efsanelerin hayatını kazanmaktan başka bir şey istemeyen rahipler tarafından icat edilmiş olduğundan şüphe ediyor."

"Sadece bir parçanız mı?" diye sordu OreSeur, sesi eğlenmiş gibiydi.

Vin durakladı, sonra da başını sallayarak onayladı. "Sokaklarda büyümüş olan, her zaman bir dümen bekleyen parçam." O parça Vin'in hissettiği diğer şeyleri kabul etmeyi istemiyordu.

Gümlemeler gittikçe daha da güçlü hâle gelmekteydi.

"Kehanetler bir dümen olmayabilir Hanımım," dedi OreSeur. "Ya da hatta gelecek için bir vaat. Onlar sadece bir umut ifadesi de olabilir."

"Sen böyle şeylerden ne anlarsın?" dedi Vin umursamazca kâğıdı bir kenara koyarak.

Bir an için sessizlik oldu. "Elbette ki hiçbir şey Hanımım," dedi OreSeur en sonunda.

Vin köpeğe doğru döndü. "Affedersin OreSeur. Öyle demek istemedim... Ee, benim sadece son zamanlarda aklım başımda değil."

Güm. Güm. Güm...

"Benden özür dilemeniz gerekli değil Hanımım," dedi OreSeur. "Ben sadece kandrayım."

"Yine de bir bireysin," dedi Vin. "Köpek nefesli de olsan."

OreSeur gülümsedi. "Bu kemikleri benim için siz seçtiniz Hanımım. Sonuçlarına da siz katlanmalısınız."

"Kemiklerin bununla ilgisi olabilir," dedi Vin ayağa kalkarak. "Ama ben yediğin o leşlerin de faydalı olduğunu sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, sana çiğneyecek birkaç nane yaprağı bulmamız gerekecek."

OreSeur bir köpek kaşını kaldırdı. "Peki sizce nefesi nane kokulu bir köpek dikkat çekmez mi?"

"Sadece yakın gelecekte herhangi birilerini öpecek olursan," dedi Vin kâğıt destelerini masasına geri götürürken.

OreSeur köpek tarzında kıs kıs gülerek şehri incelemeye geri döndü.

"Yerleşmeleri bitti mi?" diye sordu Vin.

"Evet, Hanımım," dedi OreSeur. "Görmesi zor, yüksekten bile. Ama Lord Cett gerçekten de taşınmasını bitirmiş gibi görünüyor. Kesinlikle birçok yük arabası getirmiş."

"O Allrianne'in babası," dedi Vin. "O kız ordu kampındaki şartlardan ne kadar yakınırsa yakınsın, bahse girerim ki Cett lüks içinde seyahat etmeyi seviyordur."

OreSeur başını salladı. Vin dönerek masaya yaslandı ve onu izleyerek az önce söylediği şey üzerine düşünmeye başladı. *Bir umut ifadesi...*

"Kandraların bir dini var, değil mi?" diye tahminde bulundu Vin.

OreSeur hızla döndü. Bu yeterli bir onaylamaydı.

"Sırdaşlar'ın bundan haberi var mı?" diye sordu Vin.

OreSeur arka ayaklarının üzerinde kalkmıştı, patileri pencere pervazının üzerindeydi. "Konuşmamış olmam gerekirdi."

"Korkmana gerek yok," dedi Vin. "Sırrınızı ele vermeyeceğim. Ama neden hâlâ bir sır olarak kalması gerektiğini anlamıyorum."

"Bu bir kandra meselesi Hanımım," dedi OreSeur. "Başka hiç kimse için ilgi çekici olmazdı."

"Elbette ki olurdu," dedi Vin. "Anlamıyor musun OreSeur? Sırdaşlar son bağımsız dinin de yüzyıllar önce Lord Hükümdar tarafından yok edildiğine inanıyor. Eğer kandralar bir tanesini saklamayı başarabildilerse, bu Lord Hükümdar'ın Son İmparatorluk üzerindeki teolojik kontrolünün mutlak *olmadığına* işaret eder. Bunun bir anlamı olması gerek."

OreSeur duraklayarak başını bir yana yatırdı, sanki böyle şeyler hakkında düşünmemiş gibiydi.

Teolojik kontrolünün mutlak olmaması mı? diye düşündü Vin biraz kelimelere şaşırarak. *Lord Hükümdar adına, ben de Sazed ve Elend gibi konuşmaya başlıyorum. Son zamanlarda çok fazla araştırma yaptım.*

"Her neyse Hanımım, ben sizin bundan Sırdaş arkadaşlarınıza bahsetmemenizi tercih ederim. Büyük olasılıkla rahatsız edici sorular sormaya başlarlar," dedi OreSeur.

"Onlar öyleler," dedi Vin bir baş sallamasıyla onaylayarak. "Senin halkının neler hakkında kehanetleri var ki?"

"Sizin bilmek isteyeceğinizi sanmıyorum Hanımım."

Vin gülümsedi. "Onlar bizi devirmekten bahsediyorlar, değil mi?"

OreSeur oturdu, Vin neredeyse onun köpek yüzünde bir kızarma görebiliyordu. "Benim... halkım çok uzun zamandan beri Kontrat ile yaşamak zorunda kaldı Hanımım. Neden bu yükün altında yaşamayı kabul ettiğimizi anlamanızın zor olduğunu biliyorum ama biz bunun gerekli olduğunu görmüştük. Ancak bunun gerekli olmayacağı bir günün hayalini de kurmuyor değiliz."

"Bütün insanlar sizin hâkimiyetiniz altına girdiği zaman mı?" diye sordu Vin.

OreSeur başka tarafa baktı. "Aslında hepsi öldüğü zaman."

"Vay."

"Kehanetler gerçek anlamında değildir Hanımım," dedi OreSeur. "Onlar mecazlardır, umut ifadeleridir. Ya da en azından ben onları her zaman öyle gördüm. Belki de sizin Terris kehanetleriniz de aynen öyledir? Eğer halk tehlike içindeyse, tanrılarının onları korumak için bir Kahraman gönderecek olduğuna dair bir inancın ifadesi? O durumda belirsizlik kasıtlı ve de mantıklı olurdu. Kehanetlerin hiçbir zaman belli bir kişiye işaret etmesi amaçlanmamış, daha ziyade genel bir histen bahsedilmek istenmiş olurdu. Genel bir umuttan."

Eğer kehanetler belli bir kişiye işaret etmiyorduysa, neden sadece Vin gümleyen titreşimleri duyabiliyordu?

Kes şunu, dedi kendi kendine. *Fazla aceleyle sonuca varıyorsun.* "Bütün insanlar ölüyor," dedi Vin. "Nasıl ölüyoruz? Bizi kandralar mı öldürüyor?"

"Elbette ki hayır," dedi OreSeur. Bizler Kontrat'ımıza sadık kalırız, dinde bile. Hikâyeler sizlerin kendi kendinizi öldüre öldüre bitireceğinizi söylüyor. Ne de olsa sizler Harap'tansınız ama kandralar Muhafaza'dan. Sizler... aslında dünyayı yok edeceksiniz, diye düşünüyorum ben. Kolossları piyonlarınız olarak kullanarak."

"Sen aslında onlar için üzgünmüş gibi konuştun," diye belirtti Vin eğlenerek.

"Kandralar aslında kolosslar hakkında iyi düşünmeye meyillidir Hanımım," dedi OreSeur. "Onlarla bizim aramızda bir bağ var; ikimiz de köle olmanın ne olduğunu biliriz, ikimiz de Son İmparatorluk'un kültürüne yabancıyız, ikimiz de..."

Durakladı.

"Ne?" diye sordu Vin.

"Daha fazla konuşmayabilir miyim Hanımım?" diye sordu OreSeur. "Daha şimdiden çok fazlasını söyledim. Siz benim dengemi bozuyorsunuz Hanımım."

Vin omzunu silkti. "Hepimizin sırlara ihtiyacı vardır." Kapıya doğru bir göz attı. "Gerçi benim hâlâ keşfetmem gereken bir tane var."

OreSeur sandalyesinden aşağı sıçrayarak, Vin uzun adımlarla kapıdan dışarıya çıkarken ona katıldı.

Hâlâ sarayda bir yerlerde bir casus vardı. Vin bu gerçeği fazlasıyla uzun bir zamandır görmezden gelmek zorunda kalmıştı.

Elend kuyunun derinliklerine baktı. Çok sayıdaki skaanın gelip gitmesi için geniş ağızlı olan karanlık çukur, taştan dudakları onu yutmak için hazırlanarak açılmakta olan büyük bir ağızmış gibi görünüyordu. Elend yan tarafında Ham'in bir grup hekimle konuşmakta olduğu yere doğru bir göz attı.

"İlk olarak çok sayıda kişi bize ishal ve karın ağrısı şikâyetleriyle geldiği zaman fark ettik," dedi hekim. "Belirtiler olağandışı derecede güçlüydü lordum. Biz... şimdiden hastalık nedeniyle birkaç kişiyi kaybettik."

Ham yüzü asılarak Elend'e doğru baktı.

"Hasta olan herkes bu bölgede yaşıyordu," diyerek devam etti hekim. "Ve sularını ya bu kuyudan, ya da sonraki meydandaki diğer kuyudan çekiyorlardı."

"Bu konuya Lord Penrod ve Parlamentonun da dikkatini çektiniz mi?" diye sordu Elend.

"I, hayır lordum. Biz düşündük ki siz..."

Ben artık kral değilim, diye düşündü Elend. Ancak kelimeleri söyleyemezdi. Yardım arayan bu adama değil.

"Ben bununla ilgilenirim," dedi Elend içini çekerek. "Sen hastalarına geri dönebilirsin."

"Muayenehanemiz doldu lordum," dedi hekim.

"O zaman boş asil malikânelerinden bir tanesine el koyun," dedi Elend. "Onlardan bol bol var. Ham, hastaları taşımak ve binayı hazırlamak için muhafızlarımdan bir kısmını onunla birlikte gönder."

Ham başını sallayarak onayladı, bir askeri elini sallayarak çağırıp, ona hekimle buluşmak için saraydan görev başında olan yirmi adam alarak gelmesini emretti. Hekim rahatlamış gibi görünerek gülümsedi ve giderken Elend'in önünde eğildi.

Ham gelip kuyunun yanında Elend'e katıldı. "Tesadüf mü?"

"Hiç de değil," dedi Elend kuyunun kenarını hüsran dolu parmaklarla kavrayarak. "Soru, zehirleyenin hangisi olduğu."

"Cett şehre daha yeni girdi," dedi Ham çenesini ovuşturarak. "Birkaç askeri zehir attırmak için gizlice göndermesi kolay olurdu."

"Daha çok babamın yapacağı türden bir şeye benziyor," dedi Elend. "Bizim gerilimimizi arttırmak, onu kendi kampında aptal durumuna düşürdüğümüz için bizden intikam almak amaçlı bir şey. Artı, onun zehri kolaylıkla kullanmış olabilecek olan o Sissoylu'su var."

Elbette Cett'in de başına aynı şey gelmiş, Breeze de Cett şehre ulaşmadan önce onun su kaynaklarını zehirlemişti. Elend dişlerini gıcırdattı. Gerçekten de saldırının arkasında hangisinin olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

İki durumda da, zehirlenmiş kuyular sorun anlamına geliyordu. Elbette şehirde başka kuyular da vardı ama onlar da en az bunlar kadar savunmasızdı. Halkın su için nehre bel bağlamak zorunda kalması mümkündü ve o çok daha fazla sağlıksızdı; nehrin suları çamurlu ve hem ordu kamplarından, hem de şehrin kendisinden gelen atıklar yüzünden kirliydi.

"Bu kuyuların etrafına muhafızlar yerleştir," dedi Elend bir elini sallayarak. "Üzerlerini tahtayla kapattır, uyarı işaretleri astır, sonra da hekimlere başka salgınlara karşı da özellikle dikkat etmelerini söyle."

Gittikçe daha fazla gerilip duruyoruz, diye düşündü, Ham başını sallayarak onaylarken. *Bu gidişle kış bitmeden çok önce yıkılacağız.*

Geç bir akşam yemeği için mutfağa bir uğradıktan sonra, Vin gitti ve az önce Ham ile şehri dolaşmaktan dönmüş olan Elend'i kontrol etti. Hizmetkârların hasta olduklarına dair bazı konuşmalar onu rahatsız etmişti. Ondan sonra ise Vin ve OreSeur asıl arayışları olan Dockson'ı bulmaya geri döndüler.

Onu sarayın kütüphanesinde buldular. Burası bir zamanlar Straff'ın kişisel çalışma odasıydı, Elend her nedense odanın yeni amacını eğlendirici buluyormuş gibi görünüyordu.

Kişisel olarak, Vin kütüphanenin konumunu hiç de içerdikleri kadar eğlendirici bulmuyordu. Ya da daha doğrusu içermedikleri kadar. Her ne kadar odanın duvarları kitap raflarıyla doldurulmuş olsa da, neredeyse hepsi birden Elend'in yağmalarının izlerini taşıyorlardı. Kitap sıraları ıssız boşluklarla beneklenmiş bir şekilde yatıyordu, yoldaşları birer birer alınmıştı; Elend bir sürüyü yavaş yavaş tüketmekte olan bir avcıymışçasına.

Vin gülümsedi. Elend'in küçük kütüphanedeki kitapların her birini yukarıdaki çalışma odasına götürüp, sonra da sözde geri getirmek üzere unutkan bir şekilde yığınlarından bir tanesinin içine yerleştirerek ortadan kaldırmasına büyük olasılıkla fazla zaman kalmamıştı. Gerçi hâlâ çok sayıda cilt duruyordu; hesap defterleri, verilerle dolu kitaplar ve ekonomi üzerine not defterleri; Elend'in çoğu zaman çok az ilgisini çeken şeyler.

Şu anda Dockson kütüphanenin masasında oturmuş, bir hesap defterine yazı yazıyordu. Vin'in gelişini fark edip ona doğru gülümseyerek bir göz attı, ama sonra hesaplamalarına geri döndü, görünüşe göre yerini kaybetmek istemiyordu. Vin yanında OreSeur ile onun işini bitirmesini bekledi.

Çetenin bütün üyeleri arasında, son yıl içinde en fazla Dockson değişmiş gibiydi. Vin Dockson'ın, Camon'un inindeyken kendisinde bırakmış olduğu ilk izlenimi hatırladı. Dockson Kelsier'in sağ kolu ve ikilinin de daha "gerçekçi" olanıydı. Ama yine de her zaman Dockson'da bir mizah eşiği vardı, ciddi adam rolünden hoşlandığına dair bir his. Kelsier'e engel olmaktan çok onu tamamlar gibiydi.

Kelsier ölmüştü. Bu Dockson'ı nerede bırakıyordu? Her zamanki gibi bir asil giysisi giyiyordu ve bütün çete üyeleri arasında, takımlar en çok ona uyuyordu. Kısa sakalını kesecek olsa bir asil olduğu düşünülebilirdi; yüksek sosyetenin zengin bir üyesi değil ama orta yaşlarının başında, bütün hayatını bir büyük evin efendisinin emri altında mal alıp satarak geçirmiş olan bir lord.

Hesap defterlerini tutuyordu ama o bunu her zaman yapmıştı. Hâlâ çetede sorumluluk sahibi kişi sıfatını taşıyordu. O zaman değişen neydi ki? O aynı insandı ve aynı şeyleri yapıyordu. Sadece farklıymış gibi *geliyordu*. Kahkaha gitmişti, etrafındakilerin acayipliklerine karşı sessiz eğlenti yoktu. Kelsier'siz, Dockson her nasılsa ihtiyatlıdan... sıkıcıya dönüşmüştü.

Ve Vin'i de şüphelendiren şey buydu.

Bunun yapılması gerekiyor, diye düşündü Vin, Dockson kalemini masaya koyup ona oturması için ellini sallarken gülümseyerek.

Vin oturdu, OreSeur da gelip sandalyesinin yanında durdu. Dockson başını hafifçe sallayarak gözlerini köpeğe dikti. "Bu ne kadar da iyi eğitimli bir hayvan Vin," dedi. "Daha önce hiç bunun gibi gördüğümü sanmıyorum..."

Biliyor mu? diye düşündü Vin telaşla. *Bir kandranın, bir diğerini köpek vücudundayken tanıması mümkün mü?* Hayır, mümkün değildi. Yoksa OreSeur da onun için taklitçiyi bulabilirdi. O yüzden de Vin tekrar gülümseyerek OreSeur'un kafasını okşadı. "Pazarda bir eğitici var. O kurt köpeklerini küçük çocukların yanında kalıp, onları tehlikeden uzak tutarak koruyuculuk yapmak üzere eğitiyor."

Dockson başını salladı. "Ee, bu ziyaretinin bir amacı var mı?"

Vin omzunu silkti. "Artık hiç sohbet etmiyoruz Dox."

Dockson sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu, sohbet etmek için iyi bir zaman olmayabilir. Oylama Elend'e karşı dönecek olursa, başka birileri tarafından devralınabilir hâle getirmek için kraliyetin hesaplarını hazırlamalıyım."

Bir kandra hesap defterlerini düzenlemeyi başarabilir mi ki? diye merak etti Vin. *Evet. Önceden bilirlerdi, hazırlıklı olurlardı.*

"Affedersin," dedi Vin. "Ben seni rahatsız etmek istememiştim, ama Elend son zamanlarda çok fazla meşgul ve Sazed'in de kendi projesi var..."

"Sorun değil," dedi Dockson. "Birkaç dakika ayırabilirim. Aklında ne vardı?"

"Ee, Çöküş'ten önce yapmış olduğumuz o konuşmayı hatırlıyor musun?"

Dockson kaşlarını çattı. "Hangisi?"

"Biliyorsun... Hani şu çocukluğunla ilgili olan."

"Ha," dedi Dockson başını sallayarak onaylarken. "Evet, ne olmuş ona?"

"Ee, hâlâ aynı şekilde mi düşünüyorsun?"

Dockson düşünceli bir şekilde durakladı, parmakları hafifçe masanın üstüne vuruyordu. Vin gerginliğini göstermemeye çalışarak bekledi. Bahsettiği konuşma ikisi arasında geçmişti ve bu konuşma sırasında Dockson ona asillerden ne kadar çok nefret ettiğini ilk kez söylemişti.

"Sanırım hayır," dedi Dockson. "Artık değil. Kell her zaman senin asillere çok fazla güvendiğini söylerdi, Vin. Ama sen sonlara doğru onu bile değiştirmeye başlamıştın. Hayır, ben asil toplumunun tamamıyla yok edilmesi gerektiğini düşünmüyorum. Eskiden düşündüğümün aksine, hepsi de birer canavar değil."

Vin rahatladı. Dockson sadece konuşmayı hatırlamakla kalmamıştı, tartışmış oldukları diğer konuların ayrıntılarını da biliyordu. O gün orada Dockson'ın yanında olan tek kişi kendisiydi. Bu da Dockson'ın kandra olmadığı anlamına gelirdi, değil mi?

"Bu Elend'le ilgili, değil mi?" diye sordu Dockson.

Vin omzunu silkti. "Sanırım öyle."

"Onunla benim daha iyi geçinmemizi istediğini biliyorum Vin. Ama her şey göz önüne alınacak olursa, bence epey iyi gidiyoruz. O düzgün bir adam, bunu kabul ediyorum. Bir lider olarak kusurları var; gözü pekliği eksik, havası eksik."

Kelsier gibi değil.

"Ama," diye devam etti Dockson, "onun tahtını kaybettiğini görmeyi istemiyorum. O skaalara iyi muamele etti, bir asile göre."

"O iyi bir insan Dox," dedi Vin sessizce.

Dockson bakışlarını kaçırdı. "Bunu biliyorum. Ama... eh, onunla ne zaman konuşsam, omzunun arkasında ayakta durmuş, bana başını sallayan Kelsier'i görüyorum. Kell ve benim Lord Hükümdar'ı devirmeyi ne kadar zaman hayal ettiğimizi biliyor musun? Diğer çete üyeleri, Kelsier'in planının yeni bulmuş olduğu bir tutku olduğunu, Çukurlar'da ortaya çıkmış bir şey olduğunu düşünüyordu. Ama ondan daha eskiydi Vin. Çok çok daha eski.

"Kell ve ben, her zaman asillerden nefret etmiştik. Gençliğimizde, ilk işlerimizi planlarken zengin olmak istiyorduk, ama ayrıca onların da canını yakmak istemiştik. Hiç hakları olmayan şeyleri bizim elimizden aldıkları için. Benim aşkım... Kelsier'in annesi... Çaldığımız her sikke, bir ara sokakta cesedini bıraktığımız her asil, bizim savaşma yolumuz buydu. Onları cezalandırma yolumuz."

Vin sessizlik içinde oturuyordu. Onun her zaman Kelsier'den (ve onun kendisini dönüşmesi için eğitmekte olduğu kişiden) sadece birazcık da olsa rahatsızlık duymuş olmasının sebebi işte bu türdeki hikâyeler, geçmişin yakalarını bırakmayan bu anılarıydı. İçgüdüleri ona gecenin karanlığında gidip Cett ve Straff'tan intikamını bıçaklarla alması gerektiğini fısıldadığı hâlde Vin'i duraklatan da işte bu rahatsızlık hissiydi.

Dockson da o aynı sertliğin bir kısmını taşıyordu. Kell ve Dox kötü adamlar değildi, ama onlarda bir kindarlık eşiği vardı. Zulüm onları hiçbir barış, reform ya da tazminatın karşılayamayacağı şekillerde değiştirmişti.

Dockson başını iki yana salladı. "Ve biz de onlardan birini tahta çıkardık. Ne kadar iyi bir adam olursa olsun, Kell'in ben Elend'in yönetimi ele almasına izin verdiğim için bana kızgın olacağını düşünmeden edemiyorum."

"Kelsier sonunda değişmişti," dedi Vin sessizce. "Sen kendin de söyledin Dox. O Elend'in hayatını kurtardı, biliyor musun?"

Dockson kaşlarını çatarak döndü. "Ne zaman?"

"O son günde," dedi Vin. "Sorgucu'yla savaş sırasında. Kell beni aramak için gelen Elend'i korudu."

"Esirlerden bir tanesi olduğunu düşünmüş olmalı."

Vin başını sallayarak reddetti. "O Elend'in kim olduğunu biliyordu, onu sevdiğimi biliyordu. En sonunda, Kelsier de iyi bir adamın korunmaya değer olduğunu kabule hazırdı, ebeveynleri kim olursa olsun."

"Ben bunu kabul etmeyi zor buluyorum Vin."

"Neden?"

Dockson Vin'in gözlerinin içine baktı. "Çünkü halkının benimkine yaptıklarında Elend'in bir suçu olmadığını kabul edecek olursam, onlara yaptığım şeyler yüzünden bir canavar olduğumu itiraf etmem gerekir."

Vin ürperdi. O gözlerin içinde Dockson'ın değişiminin arkasındaki gerçeği gördü. Kahkahasının ölümünü gördü. Suçluluğu gördü. Cinayetleri.

Bu adam taklitçi filan değil.

"Ben bu hükümette çok az mutluluk bulabiliyorum Vin," dedi Dockson sessizce. "Çünkü onu yaratmak için neler yaptığımızı biliyorum. Olay şu ki, bunu yine yapardım. Kendime bunun skaaların özgürlüğüne inandığım için olduğunu söylüyorum. Ancak hâlâ geceleri uzandığımda, eski yöneticilerimize yaptıklarımızdan dolayı sessizce memnunluk hissediyorum. Toplumlarının temeli sarsıldı, tanrıları öldü. Artık onların da canı yandı."

Vin başını salladı. Dockson bakışlarını yere indirdi, sanki utanmış gibiydi. Vin'in onda nadiren görmüş olduğu bir duyguydu bu. Söylenecek başka bir şey

kalmamış gibiydi. Vin çıkarken Dockson sessizlik içinde oturmuştu, kalemi ve hesap defteri masanın üstünde unutulmuş yatıyordu.

"O değil," dedi sarayın boş bir koridorundan aşağı yürümekte olan Vin, Dockson'ın aklından çıkmayan sesini kafasından atmaya çalışırken.

"Emin misiniz Hanımım?" diye sordu OreSeur.

Vin başını sallayarak onayladı. "O, Dockson ile Çöküş'ten önce yapmış olduğumuz özel bir konuşmayı bildi."

OreSeur bir an için sessiz kaldı. "Hanımım," dedi en sonunda. "Benim kardeşlerim *çok* eksiksiz olabilir."

"Evet, ama böyle bir olayı nereden biliyor olabilirdi?"

"Biz kemiklerini almadan önce sık sık insanlarla görüşürüz Hanımım," diye açıklama yaptı OreSeur. "Onlarla birkaç sefer, farklı koşullar altında karşılaşırız ve hayatları hakkında konuşmak için yollar buluruz. Ayrıca onların arkadaşları ve tanıdıklarıyla da konuşuruz. Siz Dockson ile olan bu konuşmanızdan kimseye bahsetmiş miydiniz?"

Vin taş koridorun yan tarafına yaslanmak için durdu. "Belki Elend'e," diye kabul etti. "Sanırım bundan Sazed'e de bahsetmiştim, hemen konuşmanın sonrasında. Bu neredeyse iki yıl önceydi."

"O kadarı yeterli olmuş olabilir Hanımım," dedi OreSeur. "Biz bir kişi hakkındaki her şeyi öğrenemeyiz ama böyle özel konuşmalar, sırlar, gizli bilgiler gibi noktaları öğrenmek için elimizden geleni yaparız ki, uygun zamanlarda bunlara değinerek illüzyonumuzu daha da güçlendirebilelim."

Vin'in yüzü asıldı.

"Ayrıca... başka şeyler de var Hanımım," dedi OreSeur. "Duraksıyorum çünkü arkadaşlarınızı acı içinde hayal etmenizi istemiyorum. Ancak efendimizin, öldürme işini bizzat yapan kişinin, bilgi için kurbanına işkence yapması da olağandır."

Vin gözlerini kapattı. Dockson o kadar gerçek gibi gelmişti ki... suçluluk duygusu, tepkileri... bunlar taklit edilemezdi, değil mi?

"Sokayım," diye fısıldadı Vin sessizce gözlerini açarken. Döndü ve bir koridor penceresinin kepenklerini iterek açarken içini çekti. Dışarısı karanlıktı ve o taştan pencere pervazına yaslanarak iki kat aşağıdaki avluya bakarken, sisler önünde girdaplanıyordu.

"Dox bir Allomanser değil," dedi Vin. "Taklitçinin o olup olmadığını kesin olarak nasıl belirleyebilirim?"

"Bilmiyorum Hanımım," dedi OreSeur. "Bu hiçbir zaman kolay bir iş değildir."

Vin sessizce dikildi. Dalgın dalgın tunç küpesini, annesinin küpesini, çekip çıkardı ve parmaklarının arasında oynatarak ışığı yansıtmasını izlemeye başladı. Bir zamanlar gümüş kaplıydı, ama artık çoğu yeri aşınıp gitmişti.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı en sonunda.

"Neden, Hanımım?"

"Bu... şüphecilikten," dedi Vin. "Arkadaşlarımdan şüphe duymaktan nefret ediyorum. Ben etrafımdaki insanlara güvenememeyi aştığımı düşünmüştüm. İçimde kıvrılan bir bıçak varmış gibi hissediyorum ve çeteden bir kişiyle her yüzleştiğim zaman daha da derinden kesiyor."

OreSeur yanında butlarının üstünde oturup başını bir yana eğdi. "Ama Hanımım, siz birkaç tanesinin taklitçi olmadığını belirlediniz."

"Evet," dedi Vin. "Ama bu sadece listeyi kısaltıyor, beni hangisinin ölmüş olduğunu bilmeye bir adım daha yaklaştırıyor."

"Ve bu bilgi iyi bir şey değil mi?"

Vin başını sallayarak reddetti. "Onlardan biri olmasını istemiyorum OreSeur. Onlara güvenmemek istemiyorum, haklı olduğumuzu keşfetmek istemiyorum..."

OreSeur ilk başta sisler etrafındaki zeminde yavaş yavaş akarak yayılırken Vin'i pencereden dışarıya gözlerini dikmiş bir hâlde bırakarak cevap vermedi.

"Siz samimisiniz," dedi OreSeur en sonunda.

Vin döndü. "Elbette ki samimiyim."

"Affedersiniz Hanımım," dedi OreSeur. "Amacım hakaret etmek değildi. Ben sadece... Ee, ben pek çok efendiye hizmet ettim. O kadar çoğu etraflarındaki herkese karşı şüphe ve nefretle doluydu ki, ben sizin türünüzün güvenme becerisine hiç sahip olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Bu aptalca," dedi Vin tekrar pencereye doğru dönerek.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi OreSeur. "Ama eğer yeteri kadar kanıt gösterilecek olursa insanlar sık sık aptalca şeylere inanır. Her durumda, özür diliyorum. Arkadaşlarınızın hangisinin ölmüş olduğunu bilmiyorum ama türümden bir tanesi size bu acıyı yaşatmış olduğu için üzgünüm."

"O her kim ise, sadece kendi Kontrat'ını uyguluyor."

"Evet, Hanımım," dedi OreSeur. "Kontrat."

Vin kaşlarını çattı. "Hangi kandranın Luthadel'de bir Kontrat'ı olduğunu bulabilmen için bir yol var mı?"

"Üzgünüm Hanımım," dedi OreSeur. "Bu mümkün değil."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Vin. "Senin her kim ise onu tanıyor olma olasılığın var mı?"

"Kandralar birbirlerine sıkıca bağlı bir topluluktur Hanımım," dedi OreSeur. "Ve sayımız da azdır. Benim onu epey iyi tanıyor olmam yüksek bir ihtimal."

Vin bu bilginin faydalı olup olmadığına karar vermeye çalışırken kaşlarını çatarak parmaklarıyla pencere pervazının üzerine hafif hafif vurdu.

"Ben hâlâ onun Dockson olduğunu düşünmüyorum," dedi Vin en sonunda küpesini yerine takarken. "Şu an için onu bir kenara bırakacağız. Eğer başka herhangi bir ipucu bulamayacak olursam, geri geleceğiz..." Bir şey dikkatini çekerken Vin'in sesi kesildi. Avluda yürüyen bir şekil vardı, ışık taşımıyordu.

Ham, diye düşündü Vin, ama yürüyüşü doğru değildi.

Az ileride duvarda asılı duran bir lambanın koruyucusunu itti. Lamba tıkırtıyla sarsılarak kapanırken koridor karanlığa gömüldü.

"Hanımım?" diye sordu OreSeur, kalayını harlayan Vin pencerenin üzerine tırmanıp gözlerini kısarak gecenin içine doğru bakarken.

Kesinlikle Ham değil, diye düşündü Vin.

İlk düşüncesi Elend oldu, o Dockson'la konuşurken suikastçıların gelmiş olduğuna dair ani bir dehşet. Ama daha gecenin erken saatleriydi ve Elend de hâlâ danışmanlarıyla konuşuyor olacaktı. Bir suikast için pek olası bir zaman değildi.

Ve sadece tek bir adam mı gönderirlerdi? Boyuna bakılacak olursa Zane de değildi.

Büyük olasılıkla sadece bir muhafızdır, diye düşündü Vin. *Neden her zaman bu kadar paranoyak olmak zorundayım ki?*

Ama yine de... o avluda ilerlemekte olan şekle baktıkça içgüdüleri harekete geçiyordu. Adam şüphe çekici bir şekilde hareket ediyormuş gibiydi, sanki kendini rahatsız hissediyor, görülmeyi istemiyor gibi.

"Kucağıma gel," dedi Vin OreSeur'a, pencereden dışarıya kumaşa sarılmış bir sikke fırlatırken.

OreSeur itaatkâr bir şekilde kollarına sıçradı ve Vin de pencereden dışarı atladı, sekiz metre aşağı düştü ve sikkeyi kullanarak yere kondu. OreSeur'u bırakıp başıyla sislerin içine doğru işaret etti. O karanlığın içinde kamburunu çıkarıp saklanarak ilerler, yalnız şekle iyi bir bakış atmaya çalışırken, OreSeur da onu yakından takip etti. Adam canlı bir şekilde yürüyor, sarayın hizmetkâr girişlerinin olduğu yan tarafına doğru ilerliyordu. O yanından geçerken Vin en sonunda adamın yüzünü gördü.

Yüzbaşı Demoux? diye düşündü.

Arkasına yaslandı, OreSeur'la küçük bir tahta malzeme kutusu yığınının yanında çömelmişlerdi. Vin, Demoux hakkında gerçekte ne biliyordu? O Kelsier'in neredeyse iki yıl önce ordusuna aldığı skaa isyancılardan bir tanesiydi. Komutanlıkta beceri göstermiş ve hızla terfi ettirilmişti. Demoux, ordunun kalan kısmı Yeden'i takip ederek ölümlerine giderlerken geride kalan sadık adamlardan bir tanesiydi.

Çöküş'ten sonra da çete ile birlikte kalmış, en sonunda da Ham'in yardımcısı olmuştu. Ham'den almış olduğu eğitim hiç de az değildi, ki bu da onun geceleyin bir meşale ya da fener olmadan dışarı çıkmasını açıklıyor olabilirdi. Ama yine de...

Eğer çeteden bir kişiyi taklitçisiyle değiştirecek olsaydım, bir Allomanser seçmezdim, diye düşündü Vin. *Bu onu fark etmeyi fazlasıyla kolay kılardı. Ben sıradan bir kişiyi seçerdim, karar vermesi ya da dikkati üzerine çekmesi gerekecek olmayan bir kişiyi.*

Çeteye yakın olan, ama ille de bir parçası olması gerekmeyen birisini. Önemli toplantıların her zaman yakınında olan, ama diğerlerinin gerçekten de o kadar iyi tanımadığı birisini...

Vin hafif bir heyecan hissetti. Eğer taklitçi Demoux idiyse, bu onun iyi arkadaşlarından bir tanesinin öldürülmüş *olmadığı* anlamına gelirdi. Ve kandranın efendisinin Vin'in tahmin ettiğinden çok daha kurnaz olduğu anlamına.

Demoux kalenin köşesini döndü ve Vin de sessizce takip etti. Ancak o bu

gece her ne yapıyorduysa, bunu zaten tamamlamış olmalıydı; çünkü binanın yan tarafındaki girişlerden bir tanesinden geçerek oraya nöbetçi olarak koyulmuş muhafızlarla selamlaştı.

Vin gölgelerin içinde arkasına yaslandı. Demoux muhafızlarla konuşmuştu, yani saraydan dışarıya gizlice çıkmış değildi. Ama yine de... Vin onun kambur duruşunu, gergin hareketlerini fark etmişti. Demoux bir şeyler yüzünden gergindi.

Casus, diye düşündü Vin. *Bu o.*

Ama şimdi Vin'in bu konuda ne yapması gerekiyordu?

Beklenti'nin ilminde benim için de bir yer vardı; ben kendimi Çağların Kahramanı'nı keşfedeceği yazılmış olan kâhin, Müjdeci olarak düşünüyordum. Alendi'yi o zaman reddetmek yeni konumumu, diğerlerince kabullenilişimi reddetmek olurdu.

O yüzden de etmedim.

34

"BU İŞE YARAMAZ," DEDİ ELEND, başını olumsuzca sallayarak. " Parlamento'nun bir üyesini görevden alabilmek için oybirliğine ihtiyacımız var, elbette ki azledilecek olan kişi haricinde. Asla tüccarların sekizini birden oylama ile görevden almayı başaramayız."

Ham'in biraz morali bozulmuş gibiydi. Elend Ham'in kendisini bir filozof olarak görmekten hoşlandığını biliyordu; gerçekten de aklı soyut düşünceler konusunda iyi çalışırdı. Ancak o bir âlim değildi. Kafasında sorular ve cevaplar üretmeyi severdi, ama bir metni ayrıntılı bir şekilde inceleyerek anlamını ve olası sonuçlarını araştırma konusunda tecrübesi yoktu.

Elend, önündeki masada açık bir kitapla oturmakta olan Sazed'e bir göz attı. Sırdaş'ın etrafında yığılı en az bir düzine kitap vardı; gerçi Elend'e eğlendirici gelen bir şekilde onun kitap yığınları düzgün bir şekilde sıralanmıştı, kitapların sırtları aynı yöne bakıyordu, cilt kapakları da aynı hizadaydı. Elend'in kendi kitap yığınları ise her zaman olduğu gibi gelişigüzel duruyor, not kâğıtları aralarından garip açılarda çıkıntı yapıyordu.

Kişi etrafta pek hareket etmeye niyetli değilse, bir odaya kaç tane kitap sığdırmayı başarabildiği inanılmazdı. Ham yerde oturmuştu, yanında küçük bir kitap yığını vardı, gerçi o zamanının büyük bir kısmını şu ya da bu rasgele fikri dile getirmekle harcıyordu. Tindwyl sandalyeye oturmuştu ve araştırma yapmıyordu. Terrisli kadın Elend'i bir kral olarak eğitmeyi tamamıyla uygun buluyordu, ancak onun tahtını elinde tutmaya devam etmesi konusunda önerilerde bulunmayı ya da

araştırma yapmayı reddediyordu. Bu onun gözünde bir eğitici olmak ile politik bir figür olmak arasındaki bir tür görünmez çizgiyi aşıyormuş gibiydi.

Sazed'in de öyle olmaması iyi bir şey, diye düşündü Elend. *Aksi hâlde, Lord Hükümdar hâlâ iktidarda olabilirdi. Hatta Vin ve ben de büyük olasılıkla ölmüş olurduk, Vin'i Sorgucular tarafından esir alındığı zaman gerçekten kurtaran kişi Sazed'di. Ben değildim.*

Elend o olayı düşünmekten hoşlanmıyordu. Yüzüne gözüne bulaştırdığı o Vin'i kurtarma denemesi, ona hayatında yaptığı bütün yanlışların bir özetiymiş gibi görünüyordu. Elend her zaman iyi niyetli olmuş, ama nadiren bir şeyleri başarabilmişti. Bu değişecekti.

"Peki ya bu Majesteleri?" Konuşan adam odadaki son kişi olan Noorden adındaki bir âlimdi. Elend adamın gözlerinin etrafındaki karmaşık dövmeleri, Noorden'in bir obligatör olarak geçen eski hayatının belirtilerini görmezden gelmeye çalıştı. Dövmelerini gizlemeye çalışmak için büyük bir gözlük takıyordu ama bir zamanlar Çelik Nezaret'te nispeten iyi bir konumdaydı. İnançlarını terk etmiş olabilirdi ama dövmeler daima kalacaktı.

"Ne buldun?" diye sordu Elend.

"Lord Cett hakkında bazı bilgiler Majesteleri," dedi Noorden. "Bunu Lord Hükümdar'ın sarayından aldığınız hesap defterlerinden bir tanesinin içinde buldum. Görünüşe göre Cett, Luthadel'in politik durumuna karşı bizim düşünmemizi istediği kadar kayıtsız değilmiş." Noorden bu düşünceyle kendi kendine güldü.

Elend daha önce hiç neşeli bir obligatörle karşılaşmamıştı. Belki Noorden'in de türünün büyük bir kısmı gibi şehri terk etmemiş olmasının sebebi buydu; kesinlikle onların saflarına uygun görünmüyordu. Elend'in yeni krallığında kâtip ve bürokrat olmaları için bulabildiği çok az sayıdaki birkaç adamdan biriydi.

Elend Noorden'in sayfasını gözleriyle taradı. Sayfa kelimelerden ziyade sayılarla doldurulmuş olsa da, Elend'in âlim zihni bilgiyi kolaylıkla ayrıştırabiliyordu. Cett Luthadel'le epey bir ticaret yapmıştı. İşlerinin büyük bir kısmı daha düşük düzeyde evleri paravan olarak kullanarak yapılmıştı. Bu asilleri kandırmış olabilirdi, ama tüm anlaşmaların koşullarından haberdar olması gereken obligatörleri değil.

Noorden hesap defterini Sazed'e iletti, o da sayıları gözleriyle taradı.

"O zaman," dedi Noorden, "Lord Cett Luthadel ile bağlantılı değilmiş gibi görünmek istiyordu; sakalı ve tavrı da bu izlenimi sadece daha da güçlendirmeye yarıyordu. Ama her zaman buradaki işlerde gizli bir parmağı vardı."

Elend başını sallayarak onayladı. "Belki o da bir parçası değilmiş gibi davranarak politikadan kaçınamayacağının farkına varmıştır. Bu kadar fazla gücü bazı sağlam politik bağlantıları olmadan elde etmeyi başarabilmiş olmasının hiçbir yolu yok."

"Peki, bunun anlamı ne?" diye sordu Sazed.

"Cett'in oyunda insanların düşünmelerini istediğinden çok daha fazla becerikli olduğu," diyen Elend, ayağa kalkıp koltuğuna geri giderken bir kitap yığınının üzerinden atladı. "Ama ben o kadarının dün beni ve Parlamento'yu manipüle etme şeklinden zaten belli olduğunu düşünüyorum."

Noorden hafifçe güldü. "Hepinizin nasıl göründüğünüzü bir görmeliydiniz Majesteleri. Cett kendisini gösterdiği zaman Parlamento'nun asil üyelerinden birkaç tanesi oturdukları yerde sıçradı! Sanırım kalanlarınız da tepki verebilmek için fazlasıyla..."

"Noorden?" dedi Elend.

"Evet Majesteleri?"

"Lütfen önümüzdeki işe odaklan."

"I, evet Majesteleri."

"Sazed? Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Elend.

Sazed kitabından başını kaldırdı, bu şehrin kanunlarının Elend'in kendisi tarafından yazılmış olan derlenmiş ve açıklamalı bir nüshasıydı. Terrisli başını olumsuzca salladı. "Siz burada çok iyi bir iş çıkarmışsınız, diye düşünüyorum ben. Eğer Parlamento onu seçecek olursa, Lord Cett'in atanmasını engellemek için pek bir yol göremiyorum."

"Kendi iyiliğiniz için fazla mı yetenekliymişsiniz?" dedi Noorden.

"Maalesef nadiren sahip olduğum bir sorun," dedi Elend oturarak gözlerini ovuştururken.

Vin'in her zaman hissettiği şey de bu mu acaba? diye merak etti. Vin kendisinden daha az uyuyor ve her zaman etrafta dolanıyor, koşuyor, dövüşüyor, casusluk yapıyordu. Fakat o her zaman dinçti. Elend'in ise sadece bir iki günlük ağır çalışmanın ardından göz kapakları düşmeye başlıyordu.

Odaklan, dedi kendi kendisine. *Senin düşmanlarını tanıman gerekiyor ki onlarla savaşabilesin. Bu işin içinden çıkmanın bir yolu olmalı.*

Dockson hâlâ diğer Parlamento üyelerine gidecek olan mektupları yazıyordu. Elend onlardan gönüllü olanlarıyla görüşmeyi istiyordu. Ne yazık ki, içinde sayılarının az olacağına dair bir his vardı. Onlar Elend'in gitmesi yönünde oy kullanmışlardı ve şimdi ise karşılarına sorunları için kolay bir çözüm yoluymuş gibi görünen bir seçenek konulmuştu.

"Majesteleri..." dedi Noorden ağır ağır. "Sizce belki de Cett'in tahtı almasına izin vermeli miyiz? Yâni, o ne kadar kötü olabilir ki?"

Elend durdu. Eski obligatörü işe almış olmasının sebeplerinden bir tanesi de Noorden'in farklı bakış açısıydı. O ne bir skaaydı, ne de bir yüksek asil. Hırsız da değildi. Sadece kendisine bir tüccar olmanın dışında bir seçenek önerdiği için Nezaret'e katılmış olan âlimin tekiydi.

Ona göre, Lord Hükümdar'ın ölümü kendisinin yaşam tarzını tamamıyla yok etmiş olan bir felaketti. Kötü bir adam değildi, ama skaaların zor durumu konusunda gerçek bir anlayışa sahip de değildi.

"Yaptığım kanunlar konusunda ne düşünüyorsun Noorden?" diye sordu Elend.

"Onlar dâhice Majesteleri," dedi Noorden. "Güçlü bir modern realizm etmenini de içerecek şekilde, eski filozoflar tarafından anlatılmış olan idealleri zekice temsil ediyorlar."

"Cett bu kanunlara saygı gösterecek mi?" diye sordu Elend.

"Bilmiyorum. Onunla hiç karşılaşmadım."

"İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

Noorden tereddüt etti. "Hayır," dedi en sonunda. "O kanun ile yöneten türde bir adam değil. Sadece canı ne isterse onu yapıyor."

"Sadece kargaşa getirecektir," dedi Elend. "Onun kendi anavatanı ve fethetmiş olduğu yerlerden elimize geçen bilgilere bak. Hepsi karışıklık içinde. Arkasında yarı ittifaklar ve sözlerden oluşmuş bir enkaz bırakmış, hepsini birden bir arada zar zor tutan tek iplik olarak da istila tehdidi var. Luthadel'in yönetimini ona vermek sadece bizi bir diğer çöküşe mahkûm edecektir."

Noorden yanağını kaşıdı, sonra da düşünceli bir şekilde başıyla onaylayarak okumasına geri döndü.

Ben onu ikna edebiliyorum, diye düşündü Elend. *Keşke aynısını Parlamento üyelerine de yapabilseydim.*

Ama Noorden bir âlimdi, o da Elend ile aynı şekilde düşünüyordu. Onun için mantıklı gerçekler yeterliydi ve istikrar vaadi, zenginlik vaadinden çok daha güçlüydü. Parlamento ise tamamen farklı bir yaratıktı. Asiller daha önceden bildikleri şeylere geri dönüş istiyorlardı, tüccarlar her zaman gıpta ettikleri unvanlara kavuşmak için bir fırsat görüyordu ve skaalar ise sadece vahşi bir katliamdan endişe ediyordu.

Ancak öte yandan bunlar bile genellemeydi. Lord Penrod kendisini şehrin büyüğü olarak görüyordu; en rütbeli asil, sorunlarına karşı bir miktar muhafazakâr ılımlılığı getirmesi gerekli olan kişi. Çelik işçilerinden birisi olan Kinaler, Merkez Salahiyet'in etrafındaki krallıklarla bir yakınlık kurmasının zorunlu olacağından endişe ediyordu ve Cett ile olan bir ittifakı uzun vadede Luthadel'i korumak için en iyi yol olarak görüyordu.

Yirmi üç Parlamento üyesinin her birinin de kendilerine ait düşünceleri, hedefleri ve sorunları vardı. Elend'in hedeflemiş olduğu şey de buydu, fikirler böyle bir ortamda tomurcuklanırdı. Elend sadece onların fikirlerinden bu kadar fazlasının kendininkilerle ters düşmesini beklememişti.

"Haklıydın Ham," dedi Elend ona dönerek.

Ham tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Daha en başta, sen ve diğerleri benim ordulardan bir tanesiyle ittifak kurmamı, şehri diğer ordulardan güvende tutmalarının karşılığında onlara vermemi istiyordunuz."

"Hatırlıyorum," dedi Ham.

"Eh, halkın istediği şey de bu," dedi Elend. "Benim rızam olsun ya da olmasın, görünüşe göre onlar şehri Cett'e verecekler. Biz de en başından sizin planınızı uygulamalıydık."

"Majesteleri?" diye sordu Sazed sessizce.

"Evet?"

"Özür diliyorum ama sizin göreviniz halkın istediği şeyi yapmak değil."

Elend gözlerini kırptı. "Tindwyl gibi konuşuyorsun."

"Ben onun kadar bilge olan çok az insan tanıdım Majesteleri," dedi Sazed ona gözünün ucuyla bakarken.

"Eh, ben ikinize de katılmıyorum," dedi Elend. "Bir hükümdar sadece hükmettiği halkın rızası ile liderlik etmelidir."

"Buna itirazım yok Majesteleri," dedi Sazed. "Ya da en azından bunun teorisine inanıyorum. Ne olursa olsun, ben hâlâ sizin görevinizin halkın istediği şekilde davranmak olduğuna inanmıyorum. Sizin göreviniz, vicdanınızın emrettiği doğrultuda giderek, yapabildiğiniz en iyi şekilde liderlik etmek. Sizin dönüşmeyi istediğiniz kişiye de sadık kalmanız gerekir Majesteleri. Eğer o kişi insanların kendilerini yönetmesini istedikleri kişi değilse, o zaman onlar da başka birisini seçeceklerdir."

Elend durakladı. *E, hâliyle. Eğer ben kendi kanunlarım için bir istisna olmayacaksam, kendi ahlâkım için de bir istisna olmamalıyım.* Sazed'in sözleri aslında sadece Tindwyl'in kendisine güvenmek hakkında söylediklerinin farklı bir şekilde tekrar ifade edilişiydi ama Sazed'in açıklaması daha iyi görünüyordu. Daha dürüst bir açıklama.

"İnsanların sizden ne istediğini tahmin etmeye çalışmak sadece kargaşaya yol açacaktır, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Herkesi birden memnun edemezsiniz Elend Venture."

Çalışma odasının küçük havalandırma penceresi bir toslamayla açıldı ve arkasından bir sis bulutçuğunu sürükleyen Vin sıkışarak içeri girdi. Pencereyi kapattı, sonra da odayı inceledi.

"Daha fazlası mı?" diye sordu inanmaz bir şekilde. "Daha fazla kitap mı buldun?"

"Elbette," dedi Elend.

"İnsanlar bu şeylerden kaç tane yazmış?" diye sordu Vin kızgınlıkla.

Elend ağzını açtı, sonra da gözündeki ışıltıyı görerek durakladı. En sonunda içini çekmekle yetindi. "Umutsuz vakasın," dedi mektuplarına geri dönerken.

Arkasından gelen hışırtıyı duydu ve bir an sonra Vin onun kitap yığınlarından bir tanesinin üzerine kondu, bir şekilde tepesinde dengede durmayı başarabilmişti. Sispelerininin püsküllleri etrafından dökülerek iniyordu ve Elend'in mektubunun mürekkebini bulaştırdılar.

Elend içini çekti.

"Ay," dedi Vin sispelerinini geriye doğru çekerek. "Pardon."

"Sürekli böyle etrafta hoplayıp zıplaman gerçekten de gerekli mi Vin?" diye sordu Elend.

Vin sıçrayarak aşağı indi. "Pardon," diye tekrar etti dudağını ısırarak. "Sazed diyor ki bu, Sissoylular yükseklerde olmayı sevdiği içinmiş, olup biten her şeyi görebilmek için."

Elend mektubuna devam ederken başını salladı. Mektuplarının kendi elinden çıkmış olmasını tercih ediyordu ama bunu bir kâtibin yeniden yazması gerekecekti. Başını iki yana salladı. *Yapacak ne çok iş var...*

Vin Elend'in karalamasını izledi. Sazed oturmuş okuyordu, Elend'in kâtiplerinden bir tanesi de öyle, şu obligatör. Vin adama dik dik baktı ve o da oturduğu yerde biraz büzüştü. O Vin'in kendisine hiçbir zaman güvenmemiş olduğunu biliyordu. Rahiplerin neşeli olmaması gerekirdi.

Elend'e Demoux hakkında keşfettiği şeyleri anlatmak için sabırsızlanıyordu ama tereddüt etti. Etrafta çok fazla insan vardı ve Vin'in de aslında herhangi bir kanıtı yoktu, içgüdülerinden başka. O yüzden de kendisini tutarak kitap yığınlarının üzerinden etrafa bakındığıyla kaldı.

Odada sıkıcı bir sessizlik vardı. Tindwyl gözleri hafifçe cansızlaşmış olarak oturmuştu, büyük olasılıkla zihninin içinde antik bir biyografiyi filan inceliyordu. Ham bile okuyordu, gerçi o kitaptan kitaba geçiyor, konudan konuya atlıyordu. Vin sanki kendisinin de bir şeyleri okuyor olması gerektiği hissine kapıldı. Zifir ve Çağların Kahramanı hakkında tutmakta olduğu notları düşündü ama onları ortaya çıkarmak içinden gelmiyordu.

Elend'e daha Demoux'dan bahsedemezdi ama keşfetmiş olduğu başka bir şey *vardı*.

"Elend," dedi sessizce. "Sana söyleyeceğim bir şey var."

"Hmm?"

"Daha önce OreSeur ve ben akşam yemeği yerken hizmetkârların konuştuğunu duydum," dedi Vin. "Son zamanlarda tanıdıkları bazı kişiler hastalanmış, çok sayıda hem de. Ben birilerinin bizim stoklarımızı kurcalıyor olabileceğini düşünüyorum."

"Evet," dedi Elend, hâlâ yazmaya devam ediyordu. "Biliyorum. Şehirdeki birkaç kuyu zehirlenmiş."

"Zehirlenmiş mi?"

Elend başıyla onayladı. "Daha önce beni kontrol etmeye geldiğin zaman sana söylemedim mi? Ham ve ben işte oradaydık."

"Söylemedin."

"Söylediğimi sanıyordum," dedi Elend yüzü asılarak.

Vin başını sallayarak reddetti.

"Özür dilerim," dedi Elend yukarı uzanıp onu öperek, sonra da tekrar karalamasına geri döndü.

Ve bir öpücük her şeyi düzeltecek mi? diye düşündü Vin somurtkan bir şekilde bir kitap yığınının üzerine otururken.

Bu aptalca bir şeydi; gerçekten de Elend'in ona bu kadar çabucak söylemiş olmasını *gerektiren* bir sebep yoktu. Yine de bu konuşma Vin'in kendisini garip hissetmesine neden olmuştu. Daha önce, Elend ondan sorunla ilgili bir şeyler yapmasını isterdi. Şimdi ise, görünüşe göre kendi kendine halletmişti.

Sazed içini çekerek kitabını kapattı. "Majesteleri, ben hiçbir boşluk bulamıyorum. Şimdiye kadar kanunlarınızı altı kereden fazla okudum."

Elend başını sallayarak onayladı. "Ben de öyle olacağından korkuyordum. Kanundan elde edebilecek olduğumuz tek kazanç onu bilerek yanlış yorumlamakla olabilir, ki bunu da ben yapmayacağım."

"Siz iyi bir adamsınız Majesteleri," dedi Sazed. "Eğer kanunlarda bir boşluk görmüş olsaydınız, bunu düzeltirdiniz. Hatta kusurları kaçırmış olsaydınız bile, bize görüşlerimizi sorduğunuz zaman içimizden birisi görürdü."

Ona "Majesteleri" demelerine izin veriyor, diye düşündü Vin. *Onların bunu yapmasına engel olmaya çalışmıştı. Buna şimdi neden izin veriyor?*

Garipti, Elend ancak taht elinden alındıktan sonra nihayet kendisini kral olarak düşünmeye başlamıştı.

"Bir dakika," dedi Tindwyl gözleri canlanarak. "Siz bu kanunu onaylanmadan önce okumuş muydunuz Sazed?"

Sazed kızardı.

"Okudu," dedi Elend. "Hatta Sazed'in önerileri ve fikirlerinin şu anki kanunları oluşturmamda çok büyük yardımı oldu."

"Anlıyorum," dedi Tindwyl sıkılmış dudaklarla.

Elend kaşlarını çattı. "Tindwyl, sen bu toplantıya çağırılmış değilsin. Sana burada tahammül ediliyor. Senin öğütlerini epeyce takdir ediyorum ama hanemdeki bir misafire ve bir dostuma hakaret etmene izin vermeyeceğim, bu hakaretler dolaylı yoldan olsalar bile."

"Özür diliyorum Majesteleri."

"Benden özür dilemeyeceksin," dedi Elend. " Sazed'den özür dileyeceksin, ya da bu toplantıyı terk edeceksin."

Tindwyl bir an için oturdu, sonra da ayağa kalktı ve odayı terk etti. Elend gücenmiş gibi görünmüyordu. Sadece mektuplarını yazmaya geri döndü.

"Bunu yapmanıza gerek yoktu Majesteleri," dedi Sazed. "Tindwyl'in benim hakkımdaki görüşleri iyi bir temele dayanıyor, diye düşünüyorum ben."

"Ben nasıl uygun görüyorsam öyle yapacağım Sazed," dedi Elend hâlâ yazmaya devam ederken. "Kusura bakma dostum, ama senin insanların sana kötü muamele etmesine izin verme gibi bir huyun var. Ben evimde bunu kabul etmeyeceğim; benim kanunlarıma yardımına hakaret etmekle, bana da hakaret etmiş oldu."

Sazed başını salladı, sonra da yeni bir kitap almak için uzandı.

Vin sessizlik içinde oturuyordu. *Ne kadar da hızla değişiyor. Tindwyl buraya geleli ne kadar oldu? İki ay mı?* Elend'in söylediği şeylerin hiçbirisi daha önceden olsa söyleyeceği şeylerden farklı değildi, ama bunları söyleyiş tarzı tamamıyla farklıydı. Katıydı, saygı beklediğini ima eder bir şekilde talepkârdı.

Tahtından devrilmesinin, orduların tehlikesinin yüzünden, diye düşündü Vin. *Baskılar onu değişmeye, öne çıkıp liderlik etmeye ya da ezilip gitmeye zorluyor.* Kuyulardan haberi vardı. Başka neleri keşfetmişti de Vin'e haber vermemişti?

"Elend?" diye sordu Vin. "Ben Zifir konusunda biraz daha düşündüm."

"Bu harika Vin," dedi Elend ona gülümseyerek. "Ama şu anda gerçekten de zamanım yok..."

Vin başını sallayarak onayladı ve ona gülümsedi. Ancak düşünceleri daha sıkıntılıydı. *Bir zamanlar olduğu gibi kararsız değil. Destek için insanlara o kadar fazla bel bağlamak zorunda değil.*

Artık bana ihtiyacı yok.

Bu aptalca bir düşünceydi. Elend onu seviyordu, Vin bunu biliyordu. Elend'in yetenekliliği Vin'i onun için daha az değerli yapmazdı. Ama yine de endişelerini bastıramıyordu. Elend onu daha önce bir kere, evinin ihtiyaçları ile ona karşı sevgisini dengelemeye çalışırken bırakmıştı ve bu hareketi Vin'i neredeyse yok etmişti.

Eğer onu şimdi terk ederse ne olurdu?

Etmeyecek, dedi Vin kendi kendisine. *O bundan daha iyi bir adam.*

Ama iyi adamların da başarısız ilişkileri olurdu, değil mi? İnsanlar birbirlerinden uzaklaşırdı, özellikle de en başından beri birbirlerinden bu kadar farklı olanlar. Kendi kendine verdiği teminatlara rağmen, zihninin arka tarafında küçük bir sesin belirdiğini duydu.

Bu onun yok ettiğini sandığı, bir daha asla duymayı beklemediği bir sesti.

Önce sen onu bırak, diye fısıldıyormuş gibiydi kafasının içinde ağabeyi Reen. *O daha az acıtır.*

Vin dışarıdan bir hışırtı duydu. Hafifçe kulaklarını dikti ama diğerlerinin duyamayacağı kadar alçaktı. Ayağa kalkarak havalandırma penceresine doğru yürüdü.

"Tekrar devriye gezmeye mi çıkıyorsun?" diye sordu Elend.

Vin ona döndü, sonra da başını sallayarak onayladı.

"Cett'in Hasting Kalesi'ndeki savunmalarına da bir göz atmak isteyebilirsin," dedi Elend.

Vin tekrar başıyla onayladı. Elend ona gülümsedi, sonra da mektuplarına geri döndü. Vin pencereyi çekerek açtı ve gecenin içine çıktı. Zane sislerin içinde duruyordu, ayakları pencerenin altından geçen taş çıkıntıya zar zor değiyordu. Eğri bir açıyla ayakta durmuştu, ayakları duvara dayalıydı, vücudu ise karanlığın içine doğru uzanıyordu.

Vin yan tarafına bir göz atarak Zane'in kendisini sabit tutmak için Çekmekte olduğu metal parçasını buldu. Bir diğer marifet gösterisi. Zane karanlığın içinden ona gülümsedi.

"Zane?" diye fısıldadı Vin.

Zane yukarıya doğru gözüyle işaret etti ve Vin de başıyla onayladı. Bir saniye sonra, ikisi de Venture Kalesi'nin metal çatısının üstüne kondular.

Vin Zane'e döndü. "Nerelerdeydin?"

Zane saldırdı.

Vin şaşkınlıkla geriye sıçradı; Zane bıçakları ışıldayan, döne döne gelen siyah bir siluet olarak ileri atılıyordu. Vin ayaklarının yarısı havada kalacak şekilde çatının kenarına tekrar indi, gergindi. *Kapışıyor muyuz o zaman?* diye düşündü.

Zane bıçağını indirdi, Vin kenara doğru kaçarken boynunun tehlikeli derecede yakınından geçmişti. Zane'in saldırılarında bu sefer farklı olan bir şey vardı. Daha tehlikeli bir şey.

Vin bir diğer saldırıdan daha geriye sıçrayarak kaçarken küfrederek kendi hançerlerini çekti. O hareket ederken, Zane'in bıçağı havayı yararak Vin'in sispelerinin püsküllerinden bir tanesinin ucunu kesmişti.

Vin onunla yüzleşmek için döndü. Zane ilerliyordu, ama bir savaş duruşunda değildi. Dövüşe giriyor değil de, eski bir arkadaşın yanına geliyormuş gibi kendine güvenli ve endişesizdi.

Pekâlâ o zaman, diye düşündü Vin, hançerlerini savurarak ileriye doğru sıçrarken.

Zane rahat rahat yürüyerek geliyordu, sadece hafifçe yan tarafa doğru dönerek bir bıçaktan kolaylıkla kaçındı. Uzanıp Vin'in öbür elini zahmetsiz bir hareketle yakalayarak darbesini durdurdu.

Vin dondu. Hiç kimse o kadar iyi değildi. Zane başını eğerek ona baktı, gözleri karanlıktı. Kaygısız. Endişesiz.

Atiyum yakıyordu.

Vin geriye sıçrayıp elini çekerek kendisini onun tutuşundan kurtardı. Zane onun gitmesine izin verdi, Vin alnında ter damlacıkları birikerek yere inip çömelirken o izliyordu. Vin ani, keskin bir dehşetin içine saplandığını hissetti; içgüdüsel, ilkel bir his. Atiyumu öğrendiği andan beri bu günün geleceğinden korkmuştu. Bu, tüm yetenekleri ve becerilerine rağmen aciz olduğunu bilmenin dehşetiydi.

Ölecek olduğunu bilmenin dehşetiydi.

Zıplayarak kaçmak için döndü ama Zane o daha hareket etmeye bile başlamadan önce ileri atlamıştı. Ne yapacağını daha Vin'in kendisinden önce biliyordu. Arkadan Vin'in omzunu kavrayarak onu geri çekip, çatının üzerine fırlattı.

Vin acıdan nefesi kesilerek metal çatı kaplamasının üstüne çarptı. Zane tepesinde dikilmiş, bekler gibi aşağı bakıyordu.

Bu şekilde yenilmeyeceğim! diye düşündü Vin çaresizlikle. *Kapana kısılmış bir fare gibi öldürülmeyeceğim*!

Uzanarak Zane'in bacağına doğru bir bıçak savurdu, ama boşunaydı. O bacağını azıcık, yeteri kadar geriye çekti ve Vin'in bıçağı pantolonunun kumaşını bile çizmedi. Vin çok daha büyük, daha güçlü bir düşman tarafından uzakta tutulan bir çocuk gibiydi. Normal bir insanın kendisiyle savaşmaya çalışması da bunun gibi bir şey olmalıydı.

Zane karanlığın içinde ayakta duruyordu.

"Ne?" diye hesap sordu Vin en sonunda.

"Lord Hükümdar'ın atiyum zulası gerçekten de sizde değil," dedi Zane sessizce.

"Değil," dedi Vin.

"Sizin elinizde hiç atiyum yok," dedi Zane düz bir şekilde.

"Son boncuğu Cett'in suikastçılarıyla savaştığım gün kullandım."

Zane bir an için durdu, sonra da dönüp yürüyerek Vin'den uzaklaştı. Vin doğruldu, kalbi küt küt atıyor, elleri de sadece birazcık titriyordu. Kendisini ayaklarının üstünde doğrulmaya zorladı, sonra da eğilip yere düşen hançerlerini aldı. Bir tanesi çatının bakır kaplamasından çatlamıştı.

Zane tekrar ona doğru döndü, sislerin içinde sessizdi.

Zane karanlığın içinde onu izledi, korkusunu gördü; ama ayrıca kararlılığını da görmüştü.

"Babam seni öldürmemi istiyor," dedi Zane.

Vin ayakta, Zane'i izliyordu, gözleri hâlâ korkuluydu. Güçlüydü ve korkuyu da iyi bastırıyordu. Saraydaki casuslarının gönderdiği haberler, Vin'in Straff'ın çadırını ziyaret ettikleri sırada söylemiş olduğu sözler, hepsi doğruydu. Bu şehirden elde edilecek atiyum filan yoktu.

"O yüzden mi uzak durdun?" diye sordu Vin.

Zane başını sallayarak onaylayıp ona arkasını döndü.

"Ee?" diye sordu. "Neden benim yaşamama izin verdin?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Zane. "Ben hâlâ seni öldürebilirim. Ama... öldürmek zorunda da değilim. Onun emrini yerine getirmek için değil. Ben seni sadece alıp uzaklara götürebilirim, bunun da etkisi aynı olurdu."

Zane tekrar ona doğru döndü. Vin'in kaşları çatılmıştı, sislerin içinde sessiz bir siluetti.

"Benimle gel," dedi Zane. "İkimiz de gidebiliriz; Straff Sissoylusunu kaybetmiş olur, Elend de kendisininkini. Biz onların *ikisinin* de araçlarını ellerinden alabiliriz. Ve özgür oluruz."

Vin hemen cevap vermedi. En sonunda başını olumsuzca salladı. "Bu... aramızdaki şey Zane. Bu senin düşündüğün şey değil."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Zane ileri doğru adım atarak.

Vin başını kaldırarak ona baktı. "Ben Elend'i seviyorum Zane. Gerçekten seviyorum."

Ve bunun benim için herhangi bir şey hissedemeyeceğin anlamına geldiğini mi düşünüyorsun? diye düşündü Zane. *Ya o gözlerinin içinde gördüğüm bakış, o özlem? Hayır, bu hiç de senin ima ettiğin kadar kolay değil, değil mi?*

Hiçbir zaman değildir.

Ama yine de, Zane başka ne bekliyordu ki? Arkasını döndü. "Bu mantıklı. Zaten her zaman böyle olmuştur."

"Bu da ne demek oluyor?" diye hesap sordu Vin.

Elend...

"Onu öldür," diye fısıldadı Tanrı.

Zane gözlerini sıkı sıkı kapattı. O aptal değildi; sokaklarda büyümüş bir kadın, hırsızlarla ve dolandırıcılarla arkadaşlık etmiş bir kadındı. Zor kısım burasıydı. Onun Zane'i dehşete düşüren şeyleri görmesi gerekecekti.

Ona gerçek lâzımdı.

"Zane?" diye sordu Vin. Hâlâ Zane'in saldırısı yüzünden biraz sarsılmış gibi görünüyordu ama o kolay toparlanan türdendi.

"Benzerliği görmüyor musun?" diye sordu Zane dönerek. "Aynı burun, aynı çekik yüz? Ben saçımı daha kısa kesiyorum ama saçın da kıvırcıklığı aynı. Görmesi o kadar mı zor?"

Vin'in nefesi boğazında düğümlendi.

"Straff Venture Sissoylusu olarak başka kime güvenirdi?" diye sordu Zane. "Başka nasıl onun bu kadar yakınına yaklaşmama izin verir, neden planlarını bana da açıklamakta bu kadar rahat davranabilirdi?"

"Onun oğlusun," diye fısıldadı Vin. "Elend'in kardeşisin."

Zane başını salladı.

"Elend..."

"Benden haberi yok," dedi Zane. "Ona bir ara babamızın cinsel âdetlerini sor."

"Bana anlattı," dedi Vin. "Straff metresleri severmiş."

"Birden fazla sebep için hem de," dedi Zane. "Daha çok kadın, daha çok çocuk demek. Daha çok çocuk, daha çok Allomanser demek. Daha çok Allomanser, Sissoylu bir suikastçı oğlun olması için daha çok fırsat demek."

Meltemle sürüklenen sisler üzerlerinden aştı. Uzaklarda devriye gezen bir askerin zırhı tıngırdadı.

"Lord Hükümdar hayatta olduğu sürece ben asla mirasçı olamazdım," dedi Zane. "Obligatörlerinin ne kadar amansız olduğunu biliyorsun. Ben gölgelerin içinde, görmezden gelinerek büyüdüm. Sen sokaklarda yaşadın, sanırım berbat bir durumdu. Ama kendi evinde bir hiç olmanın, kendi baban tarafından görmezden gelinmenin, bir dilenci gibi muamele görmenin nasıl bir şey olacağını bir düşün. Kardeşinin, seninle aynı yaştaki bir oğlanın, el bebek gül bebek büyütülmesini izlemeyi bir düşün. Onun senin sahip olmaya hasret çektiğin şeyleri küçümsemesini izlemeyi bir düşün. Rahatlık, tembellik, sevgi..."

"Ondan nefret ediyor olmalısın," diye fısıldadı Vin.

"Nefret mi?" diye sordu Zane. "Hayır. Neden bir adamdan olduğu şey için nefret edeyim ki? Elend bana hiçbir şey yapmadı, doğrudan değil. Dahası, Straff ben Koptuğum ve o da son yirmi yıldır elde etmek için kumar oynamakta olduğu şeye en sonunda sahip olduğu zaman, bana ihtiyaç duymak için bir sebep buldu. Hayır, ben Elend'den nefret etmiyorum. Ama bazen onu kıskanmıyor değilim. Onun her şeyi var. Ama yine de... bana sanki bunun kıymetini bilmiyormuş gibi geliyor."

Vin sessizlik içinde duruyordu. "Üzgünüm."

Zane sertçe başını salladı. "Bana acıma, kadın. Eğer ben Elend olsaydım, Sissoylu olmazdım. Sisleri anlamazdım veya yalnız başına ve nefret edilerek büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilemezdim." Zane dönerek onun gözlerine baktı. "Sen de bir adamın çok uzun bir süre o olmaksızın yaşamak zorunda kaldıktan sonra sevginin değerini daha iyi bileceğini düşünmüyor musun?"

"Ben..."

Zane başka tarafa döndü. "Her neyse, bu gece buraya çocukluğumun yasını tutmak için gelmedim," dedi. "Uyarıda bulunmak için geldim."

Vin gerildi.

"Kısa bir süre önce babam şehre yaklaşmaları için birkaç yüz mültecinin barikatının arasından geçmesine izin verdi," dedi Zane. "Koloss ordusundan haberin var mı?"

Vin başını sallayarak onayladı.

"Bir süre önce Suisna şehrine saldırıp yağmaladılar."

Vin korkuyla irkildi. Suisna Luthadel'den sadece bir gün uzaktaydı. Kolosslar yakındaydı.

"Mülteciler babama yardım istemek için geldiler," dedi Zane. "O da onları size gönderdi."

"Şehirdeki insanları daha da korkutmak için," dedi Vin. "Ve bizim kaynaklarımızı daha da fazla kurutacak bir şey olması için."

Zane başını sallayarak onayladı. "Ben seni uyarmak istedim. Hem mülteciler, hem de emirlerim hakkında. Teklifimi düşün Vin. Seni sevdiğini iddia eden bu adamı düşün. Onun seni anlamadığını sen de biliyorsun. Eğer gidersen, ikiniz için de daha iyi olur."

Vin'in yüzü asıldı. Zane ona hafifçe başını eğdi, sonra da çatının metal kaplamasını İterek zıplayıp gecenin içine daldı. O hâlâ Elend konusunda Zane'e inanmıyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

Eh, kanıtı yoldaydı. Yakında görecekti. Yakında Elend Venture'nın kendisi hakkında gerçekte ne düşündüğünü anlayacaktı.

Ama şimdi ediyorum. Bilinsin ki ben, Terrisli Cihanelçisi Kwaan, bir sahtekârım.

35

SANKİ YİNE BİR BALOYA GİDİYORMUŞ gibi geliyordu.

Kestane renkli güzel tuvaleti, Çöküş'ten önceki aylarda katılmış olduğu partilerden birine kusursuz olarak uyardı. Elbisesi gelenekselin dışındaydı ama modaya aykırı değildi. Farklılıklar sadece giysinin daha belirgin durmasını sağlıyordu.

Değişiklikler Vin'in daha özgürce hareket edebilmesine, daha zarif bir şekilde yürüyebilmesine, daha doğal bir şekilde dönebilmesine izin veriyordu. Bu da kendisini daha da güzel hissetmesini sağlıyordu. Aynasının önünde dururken, Vin tuvaleti gerçek bir baloda giymenin nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Kendisi olmayı; rahatsız taşralı leydi Valette değil. Hatta skaa hırsız Vin bile değil. Kendisi olmayı.

Ya da en azından kendisini hayal edebildiği şekilde olmayı. Bir Sissoylu olarak konumunu kabul etmiş olduğu için kendine güvenli. Lord Hükümdar'ı deviren kişi olarak konumunu kabul etmiş olduğu için kendine güvenli. Kralın onu sevdiğini bildiği için kendine güvenli.

Belki ikisi birden de olabilirim, diye düşündü Vin yumuşak sateni hissederek ellerini tuvaletin yanlarından aşağıya doğru gezdirirken.

"Güzel görünüyorsunuz çocuğum," dedi Tindwyl.

Vin dönerek tereddütlü bir şekilde gülümsedi. "Hiç mücevherim yok. Sonuncusunu da mültecileri doyurmasına yardımcı olmak için Elend'e verdim. Zaten bu tuvalet için yanlış renkteydiler."

"Pek çok kadın kendi sıradanlıklarını gizlemeye çalışmak için mücevher kullanır," dedi Tindwyl. "Sizin böyle bir ihtiyacınız yok."

Terrisli her zamanki duruşunu takınmıştı, ellerini önünde kavuşturmuştu, yüzükleri ve küpeleri ışıldıyordu. Ancak onun mücevherlerinin hiçbirisinde taş yok-

tu; aslında büyük bir kısmı basit maddelerden yapılmıştı. Demir, bakır, lehim. Ferusimyasal metaller.

"Son zamanlarda Elend'i görmek için gelmiyorsun," dedi Vin tekrar aynaya doğru dönerek saçlarını geriye toplamak için birkaç tahta toka kullanırken.

"Kral artık benim eğitimime ihtiyacının olmayacağı noktaya hızla yaklaşıyor."

"Yaklaştı mı yani?" diye sordu Vin. "Senin biyografilerindeki adamlar gibi olmaya yani?"

Tindwyl güldü. "Elbette ki hayır çocuğum. Buna daha çok zaman var."

"Ama..."

"Ben artık onun benim eğitimime ihtiyacının olmayacağını söyledim," dedi Tindwyl. "Başkalarının sözlerine ancak bir yere kadar bel bağlayabileceğini öğreniyor ve daha fazlasını kendi kendine öğrenmek zorunda kalacağı noktaya ulaştı. İyi bir lider olmanın ne kadar büyük bir kısmının sadece tecrübeden geldiğini bilseniz şaşırırdınız çocuğum."

"O bana çok değişmiş gibi görünüyor," dedi Vin sessizce.

"Öyle," dedi Tindwyl, öne doğru yürüyüp bir elini Vin'in omzuna koyarak. "O her zaman dönüşmek zorunda kalacağını bildiği adam hâline geliyor, sadece yolunu bilmiyordu. Her ne kadar ben ona karşı sert olsam da, ben gelmemiş olsaydım bile onun sonunda yolunu bulacak olduğunu düşünüyorum ben. Bir adam yere düşmeden, ya da dik bir şekilde ayakta durmayı öğrenmeden önce ancak bir yere kadar tökezleyerek gidebilir."

Vin aynadaki kestane renkli elbiselerinin içinde güzel güzel durmakta olan yansımasına baktı. "*Benim* de dönüşmek zorunda olduğum şey bu. Onun için."

"Onun için," diyerek katıldı Tindwyl. "Ve de kendiniz için. Bu da *sizin* gitmekte olduğunuz yöndü, dikkatinizin dağılmasından önce."

Vin döndü. "Sen de bu gece bizimle birlikte gelecek misin?"

Tindwyl başını sallayarak reddetti. "Benim yerim orası değil. Şimdi gidin ve kralınızla buluşun."

Bu sefer Elend'in düşmanının inine düzgün bir koruma alayı olmadan girmeye niyeti yoktu. İki yüz asker avluda durmuş, Cett'in yemeğine giderken ona eşlik etmek için bekliyorlardı ve Ham de tamamen silahlanmış olarak kişisel korumalığını yapıyordu. Dikiz Elend'in araba sürücüsü olacaktı. Bu da geriye sadece Breeze'i bırakıyordu ki, o da anlaşılabilir şekilde yemeğe gitme fikri konusunda biraz endişeliydi.

"Gelmek zorunda değilsin," dedi Elend toplu adama Venture avlusunda toplanırlarken.

"Değil miyim?" dedi Breeze. "Eh, pekâlâ o zaman, ben de burada kalacağım. Yemeğin tadını çıkarın!"

Elend kaşlarını çatarak durakladı.

Ham Elend'in omzuna bir şaplak attı. "Ona manevra yapacak hiç alan bırakmaman gerektiğini sen de biliyorsun Elend!"

"Eh, ben sözlerimde samimiydim," dedi Elend. "Bir Teskinci bizim gerçekten de işimize yarayabilirdi ama eğer o istemiyorsa gelmek zorunda değil."

Breeze rahatlamış gibi görünüyordu.

"Sen kendini birazcık bile suçlu hissetmiyorsun, değil mi?" diye sordu Ham.

"Suçlu mu?" diye sordu Breeze, eli değneğinin üzerinde. "Kardeşim Hammond, sen benim *hiç* öylesine can sıkıcı ve hayal gücünden yoksun bir duyguyu ifade ettiğimi duydun mu? Dahası, içimde Cett'in ben etrafta olmadığım zaman daha yumuşak başlı olacağına dair bir his var."

Büyük olasılıkla o haklı, diye düşündü Elend at arabası yanlarına yaklaşırken.

"Elend," dedi Ham. "Sence yanımızda iki yüz tane asker getirmemiz biraz... ee, bariz değil mi?"

"Tehditlerimiz konusunda dürüst olmamız gerektiğini söyleyen Cett'in kendisiydi," dedi Elend. "Eh, bence iki yüz asker o adama ne kadar güvendiğimi göstermek konusunda hafif bile kalıyor. O hâlâ sayıca bizden beşe bir üstün olacak."

"Ama senin ondan birkaç sandalye ötede oturacak olan bir Sissoylun var," dedi yumuşak bir ses arkasından.

Elend dönerek Vin'e gülümsedi. "Öyle bir tuvaletin içinde nasıl bu kadar sessizce hareket ediyor olabilirsin?"

"Pratik yaptım," dedi Vin Elend'in koluna girerken.

Büyük olasılıkla gerçekten de yapmıştır, diye düşünen Elend, Vin'in parfümünün kokusunu içine çekerken Vin'in devasa bir balo tuvaleti içinde sarayın koridorlarında sinsi sinsi yürümesini hayal ediyordu.

"Eh, yola çıkmamız gerek," dedi Ham. Vin ve Elend'e arabaya binmeleri için eliyle işaret etti ve Breeze'i arkalarındaki saray merdivenlerinde bıraktılar.

Geceleri Hasting Kalesi'nin karanlık pencerelerinin yanından geçtiği bir yılın ardından, onların tekrar ışıl ışıl olduğunu görmek Vin'e doğruymuş gibi geliyordu.

"Biliyor musun," dedi Elend yanında. "Biz hiç bir baloya beraber gidemedik."

Vin yaklaşmakta olan kaleyi düşünmeyi bir kenara bırakarak döndü. At arabası birkaç yüz ayağın sert adım sesleriyle birlikte sarsıla sarsıla gidiyordu, hava daha yeni kararmaya başlamıştı.

"Balolarda birkaç kere buluşmuştuk," diye devam etti Elend. "Ama hiç bir tanesine resmi olarak birlikte gitmedik. Ben hiç seni arabamla alma şansını bulamadım."

"Bu gerçekten de o kadar önemli mi?" diye sordu Vin.

Elend omzunu silkti. "Bunların hepsi tecrübenin bir parçası. Ya da parçasıydı. Her şeyde rahatlatıcı bir formalite havası vardı, centilmen leydiye eşlik etmek için gelirdi, sonra da herkes içeriye girmenizi izler ve birlikte nasıl göründüğünüzü tartardı. Bunu düzinelerce kadınla düzinelerce kere yaptım ama tecrübeyi özel kılacak olanıyla hiç yapmadım."

Vin gülümsedi. "Sence tekrar balolar olacak mı?"

"Bilmiyorum Vin. Eğer bütün bunlardan sağ çıkarsak bile... eh, sen o kadar çok kişi açlıktan ölürken dans edebilir miydin?" Elend büyük olasılıkla yolculukların-

dan yorgun düşmüş, bütün yiyecekleri ve eşyaları Straff'ın askerleri tarafından ellerinden alınmış yüzlerce mültecinin, Elend'in onlar için bulduğu depodaki birbirlerine sokulmuş hâllerini düşünüyordu.

Eskiden dans ediyordun, diye düşündü Vin. *O zaman da insanlar açlıktan ölüyordu.* Ama o farklı bir zamandı; o zamanlar Elend kral değildi. Hatta, Vin bunu düşünürken Elend'in aslında o balolarda hiç dans etmediğini de fark etti. Çalışmış, arkadaşlarıyla buluşmuş, Son İmparatorluk'tan nasıl daha iyi bir yer çıkarabileceğinin planını yapmıştı.

"İkisini birlikte götürmenin bir yolu olması gerek," dedi Vin. "Belki parti verebilir ve gelen asillerden de insanları doyurmaya yardım etmeleri için para bağışında bulunmalarını isteriz."

Elend gülümsedi. "Büyük olasılıkla elde edeceğimiz bağışlardan iki kat fazlasını partiye harcarız."

"Ve bizim harcadığımız para da skaa tüccarlara gider."

Elend düşünceli bir şekilde durakladı ve Vin kendi kendine sırıttı. *Bula bula şehirdeki tek tutumlu asili bulmam ne acayip.* Ne çifttiler ama; zıplamak için sikkeleri boşa harcadığından dolayı kendisini suçlu hisseden bir Sissoylu ve baloların fazla pahalı olduğunu düşünen bir asil. Dockson'ın ikisinden şehri yönetmeye yetecek kadar parayı koparabiliyor olması bile bir mucizeydi.

"Bunu daha sonra düşünürüz," dedi Elend, Hasting kapıları açılarak hazır olda bekleyen askerlerden oluşmuş bir avluyu göz önüne sererken.

Sen istersen kendi askerlerini getirebilirsin, diyormuş gibiydi görüntü. *Bende daha çok var.* Gerçekte, Luthadel'in kendisinin garip bir benzetmesinin içine giriyorlardı. Elend'in iki yüz askerinin çevresi şimdi Cett'in bin askeri tarafından sarılmıştı, ki onların ise etrafları Luthadel'in yirmi bin askeri tarafından çevreleniyordu. Şehir de elbette ki dışarıda neredeyse yüz bin asker tarafından kuşatılmıştı. Katman katman askerlerin hepsi de gerginlik içinde bir savaş bekliyorlardı. Balolar ve partilerle ilgili düşünceler aklından kaçıp gitti.

Cett onları kapıda karşılamadı. Bu görev basit bir üniforma giymekte olan bir asker tarafından yerine getiriliyordu.

"Askerleriniz burada kalabilir," dedi adam, onlar ana giriş koridoruna gelirken. Bir zamanlar büyük, sütunlu oda kaliteli halılar ve duvar kumaşlarıyla kaplıydı ama Elend onları hükümetine para kaynağı olmaları için almıştı. Cett de belli ki yerlerine koyulacak bir şeyler getirmemişti ve bu kalenin iç kısmının haşin görünmesine neden oluyordu. Bir malikâneden ziyade savaş cephesindeki bir hisar gibi.

Elend dönerek Demoux'ya elini salladı ve yüzbaşı adamlarına kalenin içinde beklemelerini emretti. Vin bir an için ayakta dikildi, Demoux'ya ters ters bakmamak için kendisini zorluyordu. Eğer onun içgüdülerinin uyardığı gibi Demoux *gerçekten* de kandraysa, o zaman onun fazla yakınlarında olması tehlikeliydi. Vin'in bir parçası basitçe onu bir zindana atmak için yanıp tutuşuyordu.

Ancak yine de bir kandra insanlara zarar veremezdi, o yüzden de Demoux doğrudan bir tehlike değildi. O sadece bilgi aktarmak için oradaydı. Artı, o zaten

onların en hassas sırlarını biliyordu, şu anda saldırarak elini açık etmekte çok az anlam vardı. Eğer Vin bekler, onun şehirden çıktığı zaman nereye gittiğini görürse; o zaman belki onun hangi orduya, ya da belki de şehrin içindeki hangi hizbe rapor verdiğini keşfedebilirdi. Hangi bilgileri ele vermiş olduğunu öğrenebilirdi.

O yüzden de Vin sabır göstererek bekliyordu. Saldırmanın da zamanı gelecekti.

Ham ve Demoux adamlarını düzene soktular ve sonra da Vin ve Elend ile birlikte kalmak için Ham, Dikiz ve Demoux'nun da içinde bulunduğu daha küçük bir onur muhafızı grubu toplandı. Elend Cett'in adamına başını salladı ve asker de onlara bir yan koridora doğru yol gösterdi.

Platformlara doğru gitmiyoruz, diye düşündü Vin. Hasting balo salonu kalenin merkezi kulesinin en tepesinde bulunuyordu; daha önceden bu binadaki balolara geldiği seferlerde, Vin'i tepeye dört tane insan gücüyle çalışan makaralı platformlardan bir tanesi çıkarmıştı. Ya Hasting işçi gücünü boşa harcamayı istemiyordu, ya da...

O şehirdeki en yüksek kaleyi seçmiş, diye düşündü Vin. *Hem en az sayıda penceresi olan da bu.* Eğer Cett bütün platformları yukarıya çekecek olursa, işgalci bir kuvvetin kaleyi ele geçirmesi çok zor olurdu.

Neyse ki, bu akşam en tepeye kadar tırmanmak zorunda kalacaklarmış gibi görünmüyordu. Vin'i tuvaletinin yan taraflarını taşlara sürtünmemeleri için yukarı çekmek zorunda bırakacak şekilde kıvrımlı bir taş merdivenden iki kat çıkmalarından sonra, kılavuzları onları bütün çevresi boyunca giden vitray pencereleri sadece tavanı taşıyan sütunlar tarafından bölünen büyük, daire şeklinde bir odaya getirdi. Bu tek odanın çevresi neredeyse kulenin kendisi kadar genişti.

İkinci bir balo salonu mu acaba? diye merak etti Vin odanın güzelliğine bakarken. Camlar aydınlatılmamıştı ama Vin dış tarafta kireç lambaları için oyuklar olduğunu tahmin ediyordu. Cett böyle şeyleri umursarmış gibi görünmüyordu. Odanın tam ortasına büyük bir masa yerleştirtmişti ve başköşesinde oturuyordu. Yemeğe başlamıştı bile.

"Geç kaldınız," diye seslendi Elend'e. "O yüzden ben de sizsiz başladım."

Elend kaşlarını çattı. Cett buna kükreyen kahkahalar atarak gülerken bir tavuk budunu kaldırdı. "Bu görgü kuralı ihlâlimin karşısında, seni fethetmek için bir ordu getirmiş olduğum gerçeğinden daha fazla dehşete düşmüş gibi görünüyorsun be oğlum! Ama sanırım Luthadel böyle işte. Ben bunların hepsini kendi başıma yemeden önce oturun."

Elend Vin için bir kolunu uzatarak, ona masaya doğru eşlik etti. Dikiz merdiven boşluğunun yanında yerini aldı, Kalaygöz kulakları tehlikeye karşı dinlemedeydi. Ham on adamını odanın tek girişleri olan merdiven boşluğu ile sofra hizmetkârlarının kullandığı kapıyı izleyebilecekleri bir şekilde konuşlandırdı.

Cett askerleri görmezden geldi. Onun da odanın diğer tarafındaki duvarın önünde durmakta olan kendi korumalar grubu vardı ama Ham'in askerlerinin onlardan sayıca biraz üstün olmasından dolayı endişeleniyormuş gibi görünmüyordu. Oğlu, ona Parlamento toplantısında eşlik etmiş olan genç adam da Cett'in yanında ayakta durmuş, sessizlik içinde bekliyordu.

İkisinden birinin Sissoylu olması gerek, diye düşündü Vin. *Ve ben hâlâ Cett olduğunu düşünüyorum.*

Elend Vin'in oturmasına yardım etti, sonra da yanındaki sandalyeye oturdu, ikisi de Cett'in doğrudan karşısına oturmuşlardı. O, hizmetkârları Vin ve Elend'in yemeklerini getirirken yemesine neredeyse hiç ara vermedi.

Butlar ve salçalı sebzeler, diye düşündü Vin. *Cett bunun pis bir yemek olmasını istiyor, Elend'in rahatsız olmasını istiyor.*

Elend yemeğine hemen başlamadı. Cett'i izleyerek oturdu, yüz ifadesi düşünceliydi.

"Ulan," dedi Cett. "Bu iyi bir yemek. Seyahat sırasında düzgün yemek bulmak ne kadar zor bir şey, bilemezsin!"

"Benimle neden konuşmak istedin?" diye sordu Elend. "Sana oy vermek için ikna olmayacağımı sen de biliyorsun."

Cett omzunu silkti. "İlginç olabileceğini düşünmüştüm."

"Bu senin kızınla ilgili bir şey mi?" diye sordu Elend.

"Lord Hükümdar adına, hayır!" dedi Cett bir kahkahayla. "İstiyorsan salak şey sende kalsın. Onun kaçıp gittiği gün, benim bu son ay boyunca duyabildiğim çok az sayıdaki sevinçten bir tanesiydi."

"Ya ona zarar vermekle tehdit edersem?" diye sordu Elend.

"Etmezsin," dedi Cett.

"Emin misin?"

Cett kalın sakalının arasından gülümseyerek Elend'e doğru eğildi. "Seni tanıyorum Venture. Aylardır seni izliyor, inceliyordum. Ve sonra, sen de arkadaşlarından bir tanesini casusluk yapması için benim yanıma gönderecek kadar kibarlık gösterdin. Ben ondan senin hakkında çok şey öğrendim!"

Elend'in canı sıkılmış gibi görünüyordu.

Cett güldü. "Gerçekten de, benim Firari'nin kendi çete üyelerinden bir tanesini tanımayacağımı mı zannettin? Siz Luthadel asilleri şehrin dışındaki herkesin lanet olası aptallar olduklarını varsayıyor olmalısınız!"

"Ama yine de Breeze'i dinledin," dedi Elend. "Sana katılmasına izin verdin, öğütlerini dinledin. Ve sonra, sadece kızınla samimiyet kurduğunu öğrendiğin için kovaladın; hiçbir sevgi duymadığını iddia ettiğin o kız."

"Size kampı *o yüzden* mi terk ettiğini söyledi?" diye sordu Cett gülerek. "Ben onu Allrianne ile bastığım için mi? Oho, kız onu baştan çıkardıysa bana ne?"

"Sen Breeze'i *onun* mu baştan çıkardığını düşünüyorsun?" diye sordu Vin.

"Tabii ki," dedi Cett. "Doğrusu onunla birlikte sadece birkaç hafta geçirdim ve *ben* bile onun kadınlar konusunda ne kadar işe yaramaz olduğunu biliyorum."

Elend bunların hepsini olağan karşılıyormuş gibi görünüyordu. Cett'i kısılmış, sezgili gözlerle süzmekteydi. "O zaman *neden* onu kovaladın?"

Cett arkasına yaslandı. "Onu kendi yanıma çekmeye çalıştım. O kabul etmedi. Ben de onu öldürmenin yanınıza geri dönmesine izin vermekten daha tercih edilir olacağını tahmin ettim. Ama o göbeğinden beklenmeyecek kadar atik çıktı."

Eğer Cett gerçekten de Sissoylu ise, Breeze'in o izin vermeden kaçabilmiş olmasının hiçbir yolu yok, diye düşündü Vin.

"Yani görüyorsun ki Venture, ben seni tanıyorum," dedi Cett. "Belki seni senden daha iyi tanıyorum; çünkü arkadaşlarının senin hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Breeze gibi bir çakalın sadakatini kazanmak için epey sıra dışı bir adam olmak gerekir."

"O zaman kızına zarar vermeyeceğimi düşünüyorsun," dedi Elend.

"Vermeyeceğini *biliyorum*," dedi Cett. "Sen dürüstsün, sende sevdiğim şey bu. Ne yazık ki, dürüstlükten faydalanması çok kolaydır; örneğin ben biliyordum ki, sen Breeze'in o kalabalığı Teskin ettiğini itiraf edecektin." Cett başını iki yana salladı. "Dürüst adamların kral olmamaları gerekir oğlum. Bu çok yazık olabilir ama doğru. İşte bu yüzden benim tahtı elinden almam gerekiyor."

Elend bir an için sessiz kaldı. En sonunda Vin'e baktı. Vin onun tabağını alarak bir Allomanser'in duyularıyla kokladı.

Cett güldü. "Seni zehirleyeceğimi mi sandın?"

"Aslında hayır," dedi Elend, Vin tabağı masaya geri koyarken. Vin bazıları kadar iyi değildi ama bariz kokuları öğrenmişti.

"Sen zehir kullanmazdın," dedi Elend. "Senin tarzın bu değil. Sen de nispeten dürüst bir adam gibi görünüyorsun."

"Ben sadece dobrayım," dedi Cett. "Arada fark var."

"Daha senin bir yalan söylediğini duymadım."

"Çünkü sen daha beni yalanları fark edecek kadar iyi tanımıyorsun," dedi Cett. Yağ lekeli birkaç parmağını kaldırdı. "Ben sana bu akşam şimdiden üç tane yalan söyledim oğlum. Hangileri olduğunu bulmakta sana iyi şanslar."

Elend duraklayarak Cett'i inceledi. "Benimle oyun oynuyorsun."

"Elbette ki oynuyorum!" dedi Cett. "Görmüyor musun oğlum? İşte bu yüzden senin kral olmaman gerekiyor. İşi kendi yozlaşmışlıklarını anlayan adamlara bırak, seni yok etmesine izin verme."

"Senin neden umurunda ki?" diye sordu Elend.

"Çünkü ben seni öldürmemeyi tercih ederim," dedi Cett.

"O zaman öldürme."

Cett başını olumsuzca salladı. "Bu işler böyle yürümüyor oğlum. Eğer gücünü sağlamlaştırmak, ya da daha fazla güç elde etmek için bir fırsat varsa, bu lanet fırsatı kullanmazsan olmaz. Ve ben de öyle yapacağım."

Masa tekrar sessizliğe büründü. Cett Vin'e dik dik baktı. "Sissoyludan yorum yok mu?"

"Senin ağzın fazlasıyla bozuk," dedi Vin. "Leydilerin önünde bunu yapmamalısın."

Cett güldü. "Luthadel'in komik tarafı işte bu kızım. İnsanların kendilerini görebildiği zamanlarda 'uygun' davranmak için o kadar dikkat ederler ama aynı zamanda, parti bittikten sonra gidip birkaç skaa kadına tecavüz etmekte hiçbir yanlış taraf görmezler. En azından *benim* bozuk olan sadece ağzım."

Elend hâlâ yemeğine dokunmamıştı. "Taht oylamasını sen kazanırsan ne olacak?"

Cett omzunu silkti. "Dürüst cevap mı?"

"Her zaman."

"İlk iş seni öldürtürüm," dedi Cett. "Eski kralların etrafta gezinmelerini kabul edemeyiz."

"Ya tahttan inersem?" dedi Elend. "Oylamadan çekilirsem?"

"Tahttan in, bana oy ver ve sonra da şehri terk et, ben de senin yaşamana izin vereyim," dedi Cett.

"Peki ya Parlamento?" diye sordu Elend.

"Feshedilecek," dedi Cett. "Onlar başa bela. Ne zaman bir heyete güç verirsen, sonunda sadece ortalık karışır."

"Parlamento halka güç veriyor," dedi Elend. "Bir hükümetin de yapması gereken bu."

Şaşırtıcı bir şekilde Cett bu yoruma gülmedi. Bunun yerine tekrar öne doğru eğilip bir kolunu masaya dayayarak yarı yenilmiş bir budu bir kenara bıraktı. "İşte mesele de bu oğlum. Halkın kendi kendisini yönetmesine izin vermek, her şeyin parlak ve rahat olduğu zamanlarda iyi ama, karşında iki tane ordu olduğu zaman ne olacak? Ya sınırlarındaki köyleri yok eden bir deli koloss sürüsü olduğu zaman ne olacak? Bunlar seni tahttan devirecek bir Parlamentonun varlığına katlanma lüksüne sahip olabileceğin zamanlar değil." Cett başını olumsuzca salladı. "Bedeli çok ağır. Özgürlük ve güvenliğin ikisini birden elde edemediğin zaman hangisini seçeceksin oğlum?"

Elend sessizdi. "Ben kendi seçimimi yaparım," dedi en sonunda. "Ve diğerlerini de kendi seçimlerini yapmaları için serbest bırakırım."

Cett gülümsedi, sanki böyle bir cevabı o da bekliyormuş gibiydi. Başka bir buda girişti.

"Diyelim ki ben gittim," dedi Elend. "Ve diyelim ki sen gerçekten de tahtı aldın, şehri korudun ve Parlamentoyu da feshettin. Ondan sonra ne olacak? Halka ne olacak?"

"Senin neden umurunda?"

"Sormana gerek var mı?" dedi Elend. "Beni 'anladığını' sanıyordum."

Cett gülümsedi. "Ben skaaları tekrar işe koşacağım, Lord Hükümdar'ın yaptığı şekilde. Ödeme yok, özgürleştirilmiş köylü sınıfı yok."

"Ben bunu kabul edemem," dedi Elend.

"Neden olmasın?" dedi Cett. "Onların istediği şey bu. Sen onlara bir seçim sundun, onlar da seni kapı dışarı etmeyi seçti. Şimdi de tahta beni oturtmayı seçecekler. Onlar da Lord Hükümdar'ın yönteminin en iyisi olduğunu biliyorlar. Bir grubun hükmetmesi ve diğerinin de hizmet etmesi lâzım. Birilerinin ekinleri yetiştirmesi ve demirhanelerde çalışması gerekiyor oğlum."

"Belki," dedi Elend. "Ama bir konuda yanılıyorsun."

"Peki nedir o?"

"Onlar sana oy vermeyecekler," dedi Elend ayağa kalkarak. "Onlar beni seçecekler. Özgürlük ile kölelik arasında seçim yapmaları gerektiği zaman, özgürlüğü seçecekler. Parlamentodaki adamlar bu şehrin en iyi insanları ve onlar şehir halkı için en iyi olan seçimi yapacaklar."

Cett durakladı, sonra da güldü. "Senin en iyi tarafın oğlum, şunu ciddiymiş gibi söyleyebilmen!"

"Ben gidiyorum Cett," dedi Elend Vin'e başıyla işaret ederek.

"Öf, otur Venture," dedi Cett elini Elend'in sandalyesine doğru sallayarak. "Ben sana karşı dürüst davranıyorum diye mızıkçılık etme. Hâlâ tartışacağınız şeyler var."

"Ne gibi?" diye sordu Elend.

"Atiyum," dedi Cett.

Elend bir an için kızgınlığını bastırmaya çalışırcasına ayakta durdu. Cett hemen konuşmayınca da Elend en sonunda oturdu ve yemek yemeğe başladı. Vin sadece sessizce yemeğiyle oynuyordu. Ancak bunu yaparken Cett'in askerlerinin ve hizmetkârlarının yüzlerini inceledi. Aralarına karışmış olan Allomanserler olması gerekirdi, kaç kişi olduklarını keşfetmek Elend'e bir avantaj sağlayabilirdi.

"Halkın aç," dedi Cett. "Ve eğer benim casuslarım aldıkları parayı hak ediyorlarsa, sana bir süre önce bir posta daha aç ağız geldi. Bu kuşatmanın altında uzun süre dayanamazsın."

"Ve?" diye sordu Elend.

"Benim yiyeceğim var," dedi Cett. "Bol bol var, ordumun ihtiyacı olandan daha fazla. Konserve gıdalar, Lord Hükümdar'ın geliştirdiği yeni yöntemle paketlenmiş. Uzun süre dayanır, bozulmaz. Gerçekten de bir teknoloji harikası. Sana onların bir kısmını vermeyi kabul ederdim..."

Elend çatalı ağzına giderken yarı yolda durakladı. Sonra da çatalını indirerek güldü. "Sen hâlâ Lord Hükümdar'ın atiyumunun bende olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette ki sende," dedi Cett kaşları çatılarak. "Başka nerede olacaktı ki?"

Elend başını iki yana sallayarak sosa bulanmış patatesten bir ısırık aldı. "Burada değil, orası kesin."

"Ama... söylentiler..." dedi Cett.

"Breeze yaydı o söylentileri," dedi Elend. "Grubuna neden katıldığını anladığını düşünmüştüm. O senin Straff'ın şehri almasına engel olmak için Luthadel'e gelmeni istiyordu."

"Ama Breeze benim buraya gelmemi *engellemek* için elinden gelen her şeyi yaptı," dedi Cett. "O söylentileri önemsiz göstermeye çalıştı, dikkatimi dağıtmaya çalıştı, o..." Cett'in sesi hafifledi, sonra da kükreyerek kahkaha attı. "Ben onun sadece casusluk yapmak için orada olduğunu sanmıştım! Görünüşe göre ikimiz de birbirimizi hafife almışız."

"O yiyecekler benim halkım için yine de faydalı olur," dedi Elend.

"Ve onları alacaklar da, kral ben olursam."

"Onlar şu anda aç," dedi Elend.

"Ve onların acıları senin yükün olacak," dedi Cett yüzü sertleşerek. "Beni değerlendirmiş olduğunu görebiliyorum Elend Venture. Benim iyi bir adam olduğumu düşünüyorsun. Yanılıyorsun. Dürüstlük bir adamı daha az despot yapmaz. Ben iktidarımı sağlama almak için binlerce kişiyi katlettim. Skaaların üstüne Lord Hükümdar'ın elini bile hafif gösterecek yükler bindirdim. İktidarda kalmamı garanti altına alacak her şeyi yaptım. Burada da aynı şeyi yapacağım."

Sessizleştiler. Elend yemek yiyordu ama Vin sadece kendininkini karıştırıp duruyordu. Eğer bir zehri gözden kaçırmışsa, ikisinden birinin tetikte kalmasını istiyordu. Hâlâ o Allomanserler'i bulmayı istiyordu ve emin olmanın tek bir yolu vardı. Bakırını söndürdü, sonra da tunç yaktı.

Yanan bir bakırbulutu yoktu; görünüşe göre Cett birilerinin adamlarının Allomanser olduğunu fark etmesini umursamıyordu. Adamlarından iki tanesi lehim yakıyordu. Ancak ikisi de asker değildi; ikisi de yemek getiren hizmetkâr grubunun üyeleriymiş numarası yapıyorlardı. Öbür odadan da dinlemede olan bir Kalaygöz'ün titreşimleri geliyordu.

Neden Haydutlar'ı hizmetkârların arasına saklayıp da, sonra titreşimlerini gizlemek için bakır kullanmamışlardı? Dahası, hiç Teskinci ya da Körükçü de yoktu. Kimse Elend'in duygularını etkilemeye çalışmıyordu. Ne Cett, ne de genç eşlikçisi herhangi bir metal yakıyordu. Ya gerçekte Allomanser değillerdi, ya da kendilerini açığa çıkarmaktan korkuyorlardı. Sırf emin olmak için, Vin tuncunu harlayarak yakınlarda olabilecek herhangi bir bakırbulutunu delmeye çalıştı. Vin Cett'in dikkat dağıtıcı olarak ortaya birkaç bariz Allomanser koyup, sonra da diğerlerini bir bulutun içerisine saklamış olabileceğini düşündü.

Hiçbir şey bulamadı. En sonunda tatmin olmuş bir şekilde yemeğini dürtüklemeye geri döndü. *Bu bakırbulutlarını delebilme yeteneğim kaç sefer faydalı oldu?* Allomantik titreşimleri hissetmesine engel olunmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Bu tek minik yeteneği, her ne kadar basit gibi görünse de, devasa bir avantaj sağlıyordu. Ve Lord Hükümdar ile onun Sorgucular'ı büyük olasılıkla ta en başından beri bunu yapabiliyordu. Vin başka hangi numaraların farkında değildi, başka hangi sırlar Lord Hükümdar ile birlikte ölmüştü?

O *Zifir hakkındaki gerçeği biliyordu*, diye düşündü Vin. *Biliyor olması gerekir. Bizi uyarmaya çalışmıştı, en sonunda...*

Elend ve Cett tekrar konuşuyorlardı. Neden Vin şehrin sorunlarının üzerine odaklanamıyordu ki?

"Yani hiç mi atiyumunuz yok?" dedi Cett.

"Satmayı kabul edebileceğimiz hiç yok," dedi Elend.

"Şehri aradınız mı?" diye sordu Cett.

"Bir düzine kere."

"Heykeller," dedi Cett. "Belki de Lord Hükümdar metali eritip bir şeyler inşa ettirerek gizlemiştir."

Elend başını iki yana salladı. "Biz onu da düşündük. Heykeller atıyumdan değil ve içleri de boş değil, bu metali Allomanserler'in gözlerinden saklamak için iyi bir yer olurdu. Belki sarayın içinde bir yerlerde gizli olabileceğini de düşündük ama kuleler bile basit demirden."

"Mağaralar, tüneller..."

"Bulabildiğimiz kadarıyla hiç yok," dedi Elend. "Büyük metal kaynakları arayarak Allomanserler'e devriye gezdirdik. Düşünebildiğimiz her şeyi yaptık Cett, toprağı rasgele kazmanın dışında. Bana güven. Biz bir süredir bu sorunun üzerinde çalışıyoruz."

Cett başıyla onaylayarak içini çekti. "O zaman, sanırım fidye için seni rehin almak da anlamsız olur?"

Elend gülümsedi. "Ben kral bile değilim Cett. Elde edeceğin tek şey Parlamento'yu sana oy vermeye daha da az meyilli yapmak olur."

Cett güldü. "O zaman sanırım senin gitmene izin vermek zorunda kalacağım."

Alendi hiçbir zaman Çağların Kahramanı değildi. En iyi ihtimalle, ben onun erdemlerini büyüterek olmadık yerde bir Kahraman yarattım. En kötü ihtimalle, korkarım ki bizim inandığımız her şey çarpıtılmış.

36

BİR ZAMANLAR BU DEPODA KILIÇLAR ve zırhlar vardı, efsanevi bir hazine gibi yığınlar hâlinde yerlere yayılmış duruyorlardı. Sazed Kelsier'in çete üyelerinin hiçbirisine fark ettirmeden yapmış olduğu hazırlıklara hayret ederek bunların arasında yürüyüşünü hatırladı. O kılıçlar isyanı Firari'nin ölümünün gecesinde silahlandırmış, şehri ele geçirmelerini sağlamıştı.

O silahlar şimdi cephaneliklerde ve kilitli dolaplarda saklanıyordu. Onların yerinde ise battaniye namına ne bulabilmişlerse altında titreyerek duran çaresiz, yenik insanlar vardı. Aralarında çok az erkek vardı ve hiçbiri de savaşabilecek bir durumda değildi; Straff onları zorla ordusuna katmıştı. Bu diğerlerinin, zayıfların, hastaların, yaralıların Luthadel'e gelmelerine ise Elend'in onları geri çevirmeyeceğini bildiği için izin vermişti.

Sazed onların arasında dolaşıyor, yapabildiği kadarıyla onları rahatlatmaya çalışıyordu. Herhangi bir eşyaları yoktu ve şehirde üstünü değiştirmek için giysi bile zor bulunur hâle gelmeye başlamıştı. Tüccarlar yaklaşmakta olan kışta ısınmanın bir ayrıcalık olacağını fark ettiklerinden sadece yiyeceklerin değil, tüm mallarının fiyatlarını arttırmaya başlamışlardı.

Sazed ağlayan bir kadının yanında diz çöktü. "Merhaba Genedere," dedi bakıraklı ona kadının ismini hatırlatırken.

Kadın başını salladı. Koloss saldırısında üç çocuğunu, Luthadel'e kaçarken de iki tanesini daha kaybetmişti. Şimdi de en sonuncusu, bütün yol boyunca taşımış olduğu bebek hastaydı. Sazed çocuğu onun kollarından alarak belirtileri dikkatli bir şekilde inceledi. Önceki günden beri çok az değişiklik olmuştu.

"Umut var mı Üstat Terrisli?" diye sordu Genedere.

Sazed cılız, gözleri cam gibi olmuş bebeğe bir göz attı. İhtimaller iyi değildi. Kadına böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdi?

"Nefes aldığı sürece umut vardır kadıncağızım," dedi Sazed. "Kraldan sizin yiyecek payınızı arttırmasını isteyeceğim, süt verebilmek için güce ihtiyacınız var. Onu sıcak tutmanız *şart*. Ateşlerin yakınında kalın ve emzirmediğiniz zamanlarda bile ağzından içeri su damlatmak için ıslak bir bez kullanın. Onun büyük miktarda sıvıya ihtiyacı var."

Genedere bebeği geri alırken duygusuz bir şekilde başını sallayarak onayladı. Sazed ona bundan daha fazla bir şeyler verebilmeyi ne kadar da istiyordu. Bir düzine farklı din aklından geçti. Sazed bütün hayatını insanları Lord Hükümdar'dan başka bir şeylere inanmaya teşvik etmek için çalışarak harcamıştı. Ama her nedense şu anda Genedere'ye herhangi bir dini vaaz etmeyi zor buluyordu.

Çöküş'ten önce daha farklıydı. Ne zaman bir din hakkında konuşsa, Sazed hafiften bir başkaldırı duygusu hissederdi. İnsanlar öğrettiği şeyleri kabul etmeseler bile, ki nadiren etmişlerdi, Sazed'in sözleri onlara bir zamanlar Çelik Nezaret'in öğretilerinden başka dinler de olduğunu hatırlatırdı.

Şimdi ise başkaldırılacak bir şey kalmamıştı. Genedere'in gözlerinin içinde gördüğü korkunç kederin karşısında, uzun zaman önce ölmüş dinlerden, uzun zaman önce unutulmuş olan tanrılardan bahsetmek zor geliyordu. Mecazi laflar bu kadının acısını hafifletmezdi.

Sazed ayağa kalkarak sonraki insan grubuna doğru ilerledi.

"Sazed?"

Sazed döndü. Tindwyl'in depoya girdiğini fark etmemişti. Büyük binanın kapıları yaklaşmakta olan geceye karşı kapatılmıştı ve ateş çukurları düzensiz bir aydınlatma sağlıyordu. Dumanın dışarı çıkması için çatıya delikler açılmıştı; yukarıya doğru bakacak olurlarsa sis iplikçiklerinin binanın içine sızmakta olduğunu görebilirlerdi, gerçi daha zemine kadar mesafenin yarısına ulaşmadan önce eriyip gidiyorlardı.

Mülteciler yukarıya doğru sık sık bakmıyordu.

"Neredeyse bütün günü burada geçirdiniz," dedi Tindwyl. Depo, doluluğu göz önüne alınacak olursa dikkat çekici derecede sessizdi. Ateşler çıtırdıyordu ve insanlar da acılarının ya da hissizliklerinin içinde sessizce yatıyorlardı.

"Burada çok sayıda yaralı var," dedi Sazed. "Onlarla ilgilenmek için en iyi seçim benim, diye düşünüyorum ben. Yalnız da değilim, kral başkalarını da gönderdi ve Lord Breeze de burada, insanların umutsuzluğunu Teskin ediyor."

Sazed görünüşe göre kitap okumakta olan Breeze'in bir sandalyede oturmakta olduğu yan tarafa doğru başıyla işaret etti. O, üzerindeki üç parçalı takım elbisesiyle bu depoda korkunç bir şekilde yersiz duruyordu. Ancak Breeze'in sırf buradaki varlığı bile dikkate değer bir şeyler söylüyordu, Sazed'in tahminine göre.

Bu zavallı insanlar, diye düşündü Sazed. *Onların Lord Hükümdar'ın iktidarı altındaki hayatları da korkunçtu. Şimdi ise sahip oldukları azıcık şeyler bile elle-*

rinden alındı. Ve onlar, dört yüz kişi, hâlâ Luthadel'de yaşamakta olan yüzbinlerle kıyaslandıkları zaman sadece minik bir sayıydı.

En son yiyecek stokları da tükendiği zaman ne olacaktı? Zehirlenmiş kuyular hakkındaki söylentiler şimdiden yayılıyordu ve Sazed az önce depolanmış yiyeceklerinin bir kısmının da sabote edilmiş olduğunu duymuştu. Bu insanlara ne olacaktı? Kuşatma ne kadar uzun süre devam edebilirdi?

Esas, kuşatma sona erdiği zaman ne olacaktı? Ordular en sonunda saldırmaya ve yağmalamaya başladıkları zaman ne olacaktı? Gizli atiyumu arayan askerler ne yıkımlara, ne acılara sebep olacaklardı?

"Siz onları gerçekten de umursuyorsunuz," dedi Tindwyl yanına gelerek sessizce.

Sazed ona doğru döndü. Sonra da başını eğdi. "Gerektiği kadar fazla değil belki."

"Hayır," dedi Tindwyl. "Ben bunu görebiliyorum. Beni şaşırtıyorsunuz Sazed."

"O alanda yeteneğim varmış gibi görünüyor."

"Yorgun görünüyorsunuz. Tunçaklınız nerede?"

Sazed bir anda yorgunluğu hissetti. Onu görmezden gelmekteydi ama Tindwyl'in sözleri üzerine yorgunluk bir dalga gibi gelerek Sazed'in üzerini kapladı.

Sazed içini çekti. "Uyanıklığımın büyük bir kısmını Luthadel'e doğru koşarken kullandım. Buraya gelmek için o kadar hevesliydim ki..." Sazed'in araştırmaları son zamanlarda bir kenara itilmişti. Şehirdeki sorunlar ve mültecilerin gelişiyle birlikte, Sazed fazla zaman bulamıyordu. Dahası o baskının kopyasını zaten çıkarmıştı. Bundan sonraki çalışmaları ipuçları arayarak başka eserlerle detaylı kıyaslamaları gerektirecekti. Büyük olasılıkla Sazed'in bundan sonra da zaman bulması...

Tindwyl'in gözlerindeki garip bakışın farkına vararak kaşlarını çattı.

"Pekâlâ. Bana da gösterin," dedi Tindwyl içini çekerek.

"Neyi?"

"Bulduğunuz şey her neyse onu," dedi Tindwyl. "Sizi iki salahiyeti koşa koşa geçmeye iten keşfinizi. Onu gösterin bana."

Bir anda her şey hafiflemiş gibi geldi. Yorgunluğu, endişesi hatta üzüntüsü bile. "Memnunluk duyarım," dedi Sazed sessizce.

Bir diğer iş daha başarıyla tamamlandı, diye düşündü Breeze iki Terrislinin depodan ayrılmasını izlerken kendi kendisini kutlayarak.

Çoğu kişi, hatta asiller bile, Teskin'i yanlış anlardı. Bunun bir tür zihinsel kontrol olduğunu düşünürlerdi, hatta daha doğrusunu bilenler bile Teskin'in mütecaviz, korkunç bir şey olduğunu varsayardı.

Breeze onu asla bu şekilde görmemişti. Teskin mütecaviz bir şey değildi. Öyleyse bile, insanların arasında gerçekleşen sıradan etkileşimler de benzer derecede mütecavizdi. Teskin, doğru yapıldığında, bir başka insana emredici bir ses tonuyla konuşmaktan ya da bir kadının dekolte giymesinden daha fazla saldırgan değildi. Üçü de insanlarda ortak, anlaşılır ve de en önemlisi doğal tepkiler yaratırdı.

Sazed, örneğin. Adamı daha iyi bir şekilde hizmet etmesini sağlayacak şekilde daha az yorgun hâle getirmek "saldırganlık" mıydı? Onun acısını (sadece birazcık) Teskin ederek insanların ıstıraplarına karşısında daha dik durabilmesini sağlamak yanlış mıydı?

Tindwyl daha da iyi bir örnekti. Belki bazıları, Sazed'i gördüğü zaman sorumluluk duygusunu ve hayal kırıklığını Teskin ettiği için Breeze'in işgüzarlık ettiğini söylerdi. Ama hayal kırıklığının gölgelediği duyguları Breeze yaratmamıştı ki. Merak gibi duyguları. Saygı. Sevgi.

Hayır, eğer Teskin basit "zihin kontrolü" olsaydı, ikili Breeze'in etki alanının dışına çıktıkları anda Tindwyl Sazed'e sırtını dönerdi. Ama Breeze onun böyle yapmayacağını biliyordu. Hayati bir karar verilmişti ve bu kararı onun yerine Breeze vermemişti. Bu an haftalardır adım adım inşa ediliyordu; Breeze olsa da, olmasa da gerçekleşecekti.

O sadece bunun daha çabuk gerçekleşmesi için yardım etmişti.

Breeze kendi kendine gülümseyerek köstekli saatini kontrol etti. Hâlâ birkaç dakikası daha vardı, o yüzden de tekrar sandalyesine yerleşip genel bir Teskin dalgası göndererek insanların acı ve kederlerini azalttı. Bu kadar çok kişinin üzerine odaklanırken fazla incelikli olamazdı; bazıları Breeze onları fazla güçlü şekilde İttiği için kendilerini duygusal açıdan biraz donuk buluyor olabilirlerdi. Ama grubun geneli için iyi bir şey olacaktı.

Kitabını okumuyordu; gerçekte Elend ve diğerlerinin kitaplarla nasıl bu kadar çok zaman geçirebildiğini de anlayamıyordu. Fazlasıyla sıkıcı şeylerdi. Breeze kendisini sadece eğer etrafında hiç insan yoksa kitap okurken düşünebiliyordu. Bunun yerine, Sazed dikkatini çekmeden önce yapmakta olduğu şeye geri döndü. Mültecileri inceliyor, her birisinin ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu.

Teskin hakkındaki diğer büyük yanlış anlama da buydu. Allomansi gözlem yeteneği kadar önemli sayılmazdı. Doğru, incelikli bir dokunuşun kesinlikle yardımı oluyordu. Ancak Teskin, Allomanser'e bir kişinin duygularını bilme becerisini vermiyordu. Onları Breeze kendi başına tahmin etmek zorundaydı.

Her şeyin gelip dayandığı nokta doğal olanın ne olduğuydu. En tecrübesiz skaa bile içinde beklenmedik duygular yankılanmaya başladığı zaman Teskin edilmekte olduğunun farkına varırdı. Teskinde gerçek ustalık doğal duyguların teşvik edilmesiydi, diğer doğru duyguları dikkatli biçimde daha az güçlü hâle getirerek yapılırdı. İnsanlar duygulardan örülmüş bir halıydı; çoğu zaman "hissettiklerini" sandıkları şeyler, sadece o anda hangi duyguların baskın olduğuyla ilgiliydi.

Dikkatli Teskinci yüzeyin altını da görürdü. O, bir insanın *gerçekten* ne hissettiğini anlardı, insanın kendisi o duyguları anlamadığı (ya da kabul etmediği) zamanlarda bile. Sazed ve Tindwyl'in durumunda olduğu gibi.

Garip bir çift, diye düşündü Breeze kendi kendisine, skaalardan bir tanesini uyumaya çalışırken daha rahat olması için öylesine Teskin ediyordu. *Çetenin geri kalanı bu ikisinin düşman olduğundan emin. Ama nefret nadiren bu derecede bir tatsızlık ve hüsran yaratabilir. Hayır, bu iki duygu tamamıyla farklı bir sorun dizisinden kaynaklanıyor.*

Gerçi Sazed'in hadım edilmiş olması lâzım değil miydi? İşler nasıl bu hâle geldi acaba...

Deponun kapıları açılarak Elend içeriye girerken Breeze'in düşünceleri kesintiye uğradı; Ham de, ne yazık ki, ona eşlik etmekteydi. Elend beyaz üniformalarından bir tanesini giyiyordu, beyaz eldivenleri ve kılıcı da vardı. Beyaz önemli bir semboldü; şehirdeki bütün kül ve is göz önüne alındığı zaman, beyaz giysili bir adam oldukça çarpıcıydı. Elend'in üniformaları küle dayanıklı olmaları için tasarlanmış özel kumaşlardan dikilmişti, yine de her gün temizlenmeleri gerekiyordu. Etkisi ise çabalara değerdi.

Breeze anında Elend'in duygularına elini atarak onu daha az yorgun, daha az kararsız yaptı, gerçi ikincisi artık neredeyse gereksiz hâle gelmekteydi. Bu kısmen Terrislinin işiydi; Breeze onun, Allomansi'sinin de olmadığı göz önüne alınırsa, insanların duygusal yapılarını değiştirebilme becerisinden oldukça etkilenmişti.

Breeze Elend'in tiksinti ve acıma duygularına dokunmadı, ortam düşünüldüğü zaman ikisi de uygundu. Ancak Ham'i daha az tartışmacı yapmak için birazcık itekledi, Breeze şu anda adamın gevezelikleriyle uğraşacak bir ruh hâlinde değildi.

İki adam yaklaşırken Breeze ayağa kalktı. İnsanlar Elend'i gördükleri zaman canlandılar, onun varlığı her nasılsa insanlara Breeze'in Allomansi'yle taklit edemeyeceği bir umut getiriyordu. Elend'e kral diyerek kendi aralarında fısıldaştılar.

"Breeze," dedi Elend başıyla selam vererek. "Sazed burada mı?"

"Korkarım ki az önce ayrıldı," dedi Breeze.

Elend'in dikkati dağınıkmış gibi görünüyordu. "Eh, neyse," dedi. "Onu daha sonra bulurum." Odada etrafına bakındı, dudakları aşağıya doğru kıvrılmıştı. "Ham, yarın Kenton Sokağı'ndaki giysi tüccarlarını toparlayıp bunu görmeleri için buraya getirmeni istiyorum."

"Bundan hoşlanmayabilir Elend," dedi Ham.

"Hoşlanmasınlar zaten," dedi Elend. "Ama bu odayı ziyaret ettikten sonra fiyatları konusunda ne düşünecekler, görelim. Kıtlık dolayısıyla yiyeceklerin pahalı olmasını anlayabilirim. Ama halkı giysiden de mahrum bırakmak sadece açgözlülük."

Ham başını sallayarak onayladı ama Breeze onun duruşundan mutsuzluğunu görebiliyordu. Diğerleri Ham'in ne kadar garip bir şekilde çatışma karşıtı olduğunu fark ediyorlar mıydı? Arkadaşlarıyla tartışmayı severdi ama filozofluğunda herhangi bir gerçek sonuca nadiren ulaşırdı. Ayrıca, yabancılarla kavga etmekten mutlak derecede nefret ederdi; Breeze her zaman bunun esas olarak insanlara vurması için kiralanan bir kişi için garip bir özellik olduğunu düşünmüştü. Ham'i tüccarlarla yüzleşme konusunda daha az endişe duyması için bir parça Teskin etti.

"Sen bütün gece burada kalmayacaksın, değil mi Breeze?" diye sordu Elend.

"Hükümdar adına, hayır!" dedi Breeze. "Güzel kardeşim, benim gelmemi sağlayabildiğin için bile şanslısın. Gerçekten de, burası bir centilmen için hiç de uygun bir yer değil. Bunaltıcı atmosfer, pislik. Ve kokudan ise bahsetmeye bile gerek yok!"

Ham kaşlarını çattı. "Breeze, bir gün sen başka insanları da düşünmeyi öğrenmek zorunda kalacaksın."

"Onları belli bir uzaklıktan düşünebileceğim sürece, Hammond, o işle meşgul olmaktan memnunluk duyacağını."

Ham başını olumsuzca salladı. "Umutsuz vakasın."

"O zaman saraya geri mi dönüyorsun?" diye sordu Elend.

"Aslında evet," dedi Breeze köstekli saatini kontrol ederek.

"Seni götürelim mi?"

"Ben kendi arabamı getirdim," dedi Breeze.

Elend başını sallayarak onayladı, sonra Ham'e doğru döndü ve ikili Elend'in diğer Parlamento üyelerinden biriyle olan sonraki görüşmesi hakkında konuşarak geldikleri gibi gittiler.

Breeze kısa bir süre sonra saraya girdi. Zihinsel yorgunluklarını Teskin ederken kapı muhafızlarını başını sallayarak selamladı. Onlar da karşılık olarak canlandılar ve sisleri yenilenmiş bir dikkatle izlemeye başladılar. Bu uzun sürmeyecekti, ama bunun gibi küçük dokunuşlar Breeze için nefes almak gibiydi.

Saat geç oluyordu ve koridorlarda az sayıda insan vardı. Mutfaklardan geçerek yoluna devam etti, bulaşıkhane hizmetçilerini daha konuşkan olmaları için Dürtüklemişti. Çalışırlarken zamanlarının daha hızlı geçmesini sağlardı. Mutfakların ardında ufak bir masa yerleştirilmiş, bir çift sıradan lambayla aydınlatılan küçük taştan bir oda buldu. Burası sarayın kulübeye benzer tek kişilik yemek odalarından birisiydi.

Clubs odanın bir köşesinde oturuyordu, sakat bacağı bankın üzerine uzatılmıştı. Breeze'e bir kaş çatmayla dik dik baktı. "Geç kaldın."

"Sen erken gelmişsin," dedi Breeze, Clubs'ın karşısındaki banka yerleşirken.

"Aynı şey," diye homurdandı Clubs.

Masanın üstünde bir şarap şişesiyle birlikte ikinci bir kupa daha vardı. Breeze yeleğinin düğmelerini çözdü, sessizce içini çekti ve arkasına yaslanıp bacaklarını bankının üzerine uzatırken kendisine de bir kupa doldurdu.

Clubs şarabını yudumladı.

"Bulutun açık mı?" diye sordu Breeze.

"Senin yanındayken mi? Her zaman," dedi Clubs.

Breeze gülümseyerek bir yudum aldı ve rahatladı. Her ne kadar artık güçlerini kullanmak için nadiren fırsat bulabiliyor olsa da, Clubs bir Dumancı'ydı. O bakır yaktığı zaman bütün Allomanser becerileri tunç yakanlara görünmez olurdu. Ama daha önemlisi, en azından Breeze için, bakır yakmak Clubs'a bütün duygusal Allomansi türlerine karşı bağışıklık sağlıyordu.

"Bu niye seni bu kadar mutlu ediyor bilmem," dedi Clubs. "Senin duygularla oynamaktan hoşlandığını sanıyordum."

"Hoşlanıyorum," dedi Breeze.

"O zaman niye her gece gelip benimle içiyorsun?" diye sordu Clubs.

"İtirazın mı var?"

Clubs cevap vermedi. Bu aşağı yukarı onun itirazı olmadığını söyleme yöntemiydi. Breeze huysuz generale dik dik baktı. Diğer çete üyelerinin çoğu Clubs'dan uzak dururdu; Kelsier onu normalde kullandıkları Bakırbulut ölmüş olduğu için son anda getirmişti.

"Teskinci olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun Clubs?" diye sordu Breeze.

"Hayır."

"Sana dikkate değer bir kontrol veriyor. Etrafındakilere tesir edebiliyor olmak, her zaman insanların tepkilerine hâkim olduğunu hissetmek. Bu muhteşem bir his."

"Kulağa harika geliyor," dedi Clubs düz bir sesle.

"Ama öte yandan, bu sana da bir şeyler yapıyor. Ben zamanımın büyük bir kısmını insanları izleyerek, değiştirerek, Dürtükleyerek, Teskin ederek harcıyorum. Bu beni değiştirdi. Ben insanlara... aynı şekilde bakamıyorum. Birisiyle, onu değiştirilecek ve tesir edilecek bir nesne olarak gördüğün zaman, sadece arkadaşlık edebilmek zor."

Clubs homurdandı. "Demek biz o yüzden senin hiç kadınlarla birlikte olduğunu görmedik."

Breeze başını sallayarak onayladı. "Artık benim elimde değil. Her zaman etrafımdaki herkesin duygularına dokunuyorum. Ve böylece de... bir kadın beni sevecek olduğu zaman..." Breeze mütecaviz olmadığını düşünmeyi tercih ediyordu. Ama onu sevdiğini söyleyen herhangi bir kişiye nasıl güvenebilirdi ki? Onların karşılık verdiği şey kendisi miydi, yoksa Allomansi'si mi?

Clubs kupasını doldurdu. "Sen göründüğünden çok daha sersemmişsin."

Breeze gülümsedi. Clubs onun dokunuşuna tamamen bağışık olan çok az sayıdaki kişiden birisiydi. Duygusal Allomansi onun üzerinde işe yaramazdı ve Clubs duyguları konusunda da her zaman tamamıyla açıktı: her şey onu huysuzlandırıyordu. Onu Allomantik olmayan yöntemler kullanarak manipüle etmeye çalışmanın da sonuçsuz bir zaman kaybı olduğu ortaya çıkmıştı.

Breeze gözlerini şarabına dikti. "Komik olan şey, sen neredeyse benim yüzümden çeteye katılmıyordun."

"Lanet Teskinciler," diye mırıldandı Clubs.

"Ama senin bize karşı bağışıklığın var."

"Allomansi'nize karşı belki," dedi Clubs. "Ama bu senin gibilerin kullandığı tek yöntem değil. Teskinciler'in etrafındayken bir adam kendisine her zaman dikkat etmek zorunda."

"O zaman neden her akşam benim şarap içmeye gelmeme izin veriyorsun?"

Clubs bir an için sessiz kaldı ve Breeze neredeyse onun cevap vermeyeceğini düşündü. En sonunda Clubs mırıldandı, "Sen çoğu kadar kötü değilsin."

Breeze şaraptan bir yudum aldı. "Bu benim hayatımda aldığım en dürüst iltifatlardan biri olsa gerek."

"Bunun seni bozmasına izin verme," dedi Clubs.

"Oh, bozulmak için geç kaldım," dedi Breeze kupasını tekrar doldururken. "Bu çete... Kell'in planı... onlar zaten bunu eksiksiz olarak başardı."

Clubs onaylamayla başını salladı.

"Bize ne oldu Clubs?" diye sordu Breeze. "Ben Kell'e işin zorluğu çekici geldiği için katıldım. Senin niye katıldığını ise hiç bilmiyorum."

"Para."

Breeze başını salladı. "Onun planı çöktü, ordusu yok edildi ama biz yanında kaldık. Sonra o öldü ama biz *yine de* kaldık. Elend'in bu kahrolası krallığının sonu geldi, sen de biliyorsun."

"Bir ay daha dayanmayacağız," dedi Clubs. Bu boş karamsarlık değildi, Breeze insanları ne zaman ciddi olduklarını anlayacak kadar iyi tanırdı.

"Ama yine de buradayız," dedi Breeze. "Ben bütün günümü bir grup skaanın ailelerinin katledilmiş olduğu gerçeğine rağmen kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayarak geçirdim. Sen bütün gününü, senin yardımın olsun ya da olmasın, kararlı bir düşmanın karşısında sadece birkaç kalp atışı kadar süre dayanabilecek askerleri eğiterek geçirdin. Biz hâlinin ne kadar kötü olduğunun farkında olmanın yanından bile geçmiyormuş gibi görünen, oğlandan bozma bir kralı takip ediyoruz. Neden?"

Clubs başını iki yana salladı. "Kelsier. Bize bir şehir verdi, bizim onu korumakla sorumlu olduğumuzu düşünmemizi sağladı."

"Ama biz o türden insanlar değiliz," dedi Breeze. "Bizler hırsız ve dolandırıcıyız. Bizim umurumuzda olmaması gerekir. Yâni... ben o kadar düşmüşüm ki, çalışırlarken zamanları daha mutlu geçsin diye bulaşıkhane hizmetçilerini Teskin eder oldum! Pembeler giyip çiçekler taşımaya başlasam yeridir. Düğünlerde epey para kırabilirim."

Clubs homurdandı. Sonra da kupasını kaldırdı. "Firari'ye," dedi. "Bizi kendimizden daha iyi tanıdığı için ona lanet olsun."

Breeze de kendi kupasını kaldırdı. "Lanet olsun ona," diye katıldı sessizce.

İkili sessizleşti. Clubs'la konuşmanın... ee, konuşmamaya dönüşmek gibi bir eğilimi vardı. Ancak Breeze sade bir hoşnutluk hissediyordu. Teskin muhteşem bir şeydi, onu Breeze yapan şey Teskincilik'ti. Ama ayrıca işti de. Kuşlar bile sürekli olarak uçamazlardı.

"*İşte* buradasın."

Breeze gözlerini anında açtı. Allrianne odanın girişinde, hemen masanın kenarında duruyordu. Açık mavi giyinmişti, bu kadar çok elbiseyi nereden buluyordu? Makyajı elbette ki kusursuzdu ve saçında da bir kurdele vardı. Batı'da sık bulunan ama Merkez Salahiyet'te neredeyse hiç duyulmamış o uzun sarı saçları ve o canlı, davetkâr silueti.

Arzu anında içinde alevlendi. *Hayır*! diye düşündü Breeze. O *senin yarı yaşında. Sen rezil yaşlı bir adamsın. Rezil*! "Allrianne," dedi rahatsız bir şekilde. "Senin yatmış olman filan gerekmiyor mu?"

Allrianne gözlerini devirerek, bankta yanına oturabilmek için Breeze'in bacaklarını kenara kışkışladı. "Saat daha dokuz Breeze. Ben on sekizimdeyim, on değil."

Olabilirdin de, diye düşündü Breeze, odaklanacak başka bir şeyler arayarak gözlerini Allrianne'den uzağa çevirirken. Daha güçlü olması gerektiğini, kızın kendisine yaklaşmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu ama kız kayarak onun yanına sokulup, kupasından bir yudum alırken bir şey yapmadı.

Breeze içini çekerek kolunu onun omuzlarına sardı. Clubs sadece başını iki yana salladı, dudağında ufak bir tebessüm vardı.

"Hah, bu bir soruyu cevaplıyor," dedi Vin sessizce.

"Hanımım?" dedi karanlık odada karşısındaki masanın üstünde oturan OreSeur. Allomanser kulaklarıyla Vin, barakaya benzer komşu odada tam olarak neler olup bittiğini duyabiliyordu.

"Allrianne de Allomanser'miş," dedi Vin.

"Öyle mi?"

Vin başını sallayarak onayladı. "Geldiğinden beri Breeze'in duygularını Körüklüyor, kendisini ona daha çok arzulatıyor."

"Güya Breeze'in bunu fark etmesi gerek," dedi OreSeur.

"Değil mi ya," dedi Vin. Büyük olasılıkla Vin'in bu kadar da neşelenmiş olması gerekirdi. Kız bir Sissoylu olabilirdi; gerçi o pofuduğun sislerin içinde uçması fikri gülünç görünüyordu.

Bu da herhâlde tam olarak onun düşünmemi istediği şeydir, diye düşündü Vin. *Kliss ve Shan ı hatırlamam gerek, ikisi de olduklarını düşündüğüm kişi çıkmamıştı.*

"Breeze büyük ihtimalle sadece duygularının doğal olmadığını düşünmüyor," dedi Vin. "Allrianne'i zaten çekici buluyor olmalı."

OreSeur ağzını kapatarak başını yana doğru eğdi, bu kaş çatmanın köpek versiyonuydu.

"Biliyorum," dedi Vin ona hak vererek. "Ama en azından Allomansi kullanarak baştan çıkaranın *o* olmadığını biliyoruz. Her neyse, bunun bir önemi yok. Clubs kandra değil."

"Bunu nasıl biliyor olabilirsiniz Hanımım?"

Vin durakladı. Clubs Breeze'in yakınlarındayken her zaman bakırını yakardı, bu onun bakır kullandığı birkaç zamandan birisiydi. Ama birilerinin bakır yakıp yakmadığını söylemek zordu. Ne de olsa, metallerini yaktıkları zaman kendilerini ister istemez gizlemiş olurlardı.

Ama Vin bakırbulutlarını delebiliyordu. Allrianne'in Körüklemesini hissedebiliyordu; hatta Clubs'ın kendisinden gelen hafif bir gümlemeyi, bakırın kendi Allomantik titreşimini bile hissedebiliyordu. Bu Vin'in kendisi ve Lord Hükümdar dışında çok az kişinin duyduğundan şüphe ettiği bir şeydi.

"Biliyorum işte," dedi Vin.

"Öyle diyorsanız öyledir Hanımım," dedi OreSeur. "Ama... siz zaten casusun Demoux olduğuna karar vermemiş miydiniz?"

"Ben yine de Clubs'ı kontrol etmek istiyordum," dedi Vin. "Aşırı bir şeyler yapmadan önce."

"Aşırı?"

Vin bir an sessizlik içinde oturdu. Pek fazla kanıtı yoktu ama içgüdüleri vardı, ve o içgüdüler de ona casusun Demoux olduğunu söylüyordu. Onun o geçen gece gizli gizli dışarı çıkma şekli... casus olarak onu seçmenin bariz mantığı... her şey örtüşüyordu.

Ayağa kalktı. İşler fazla tehlikeli, fazla hassas hâle geliyordu. Artık bunu daha fazla görmezden gelemezdi. "Gel hadi," dedi Vin odadan dışarı çıkarak. "Demoux'yu hapse atmanın zamanı geldi."

"Ne demek onu *kaybettin*?" diye sordu Vin, Demoux'nun odasının kapısı önünde.

Hizmetkârın yüzü kızardı. "Leydim, özür diliyorum. Söylediğiniz gibi onu izledim, ama o devriye gezmek için dışarı çıktı. Onu takip mi etmem gerekirdi? Yani, siz de bunun şüpheli görüneceğini düşünmez miydiniz?"

Vin sessizce kendi kendine küfretti. Ancak kızmaya hakkı olmadığını biliyordu. *Doğrudan Ham'e söylemiş olmam gerekirdi*, diye düşündü hüsran içinde.

"Leydim, o sadece birkaç dakika önce gitti," dedi hizmetkâr.

Vin OreSeur'a bir bakış attı, sonra da koridordan aşağı doğru hızla fırladı. Bir pencereye ulaşır ulaşmaz Vin dışarıdaki karanlık gecenin içine sıçrayıp avluya kadar kısa mesafeyi indi, OreSeur arkasından onu takip ediyordu.

Geçen sefer onun saray bahçelerine açılan kapılardan geri döndüğünü görmüştüm, diye düşündü sislerin içinde koşarken. Orada nöbet tutmakta olan bir çift muhafız buldu.

"Yüzbaşı Demoux buradan geçti mi?" diye muhafızları sorguladı meşale ışığından halkalarından içeriye dalarken.

Önce şok, sonra da şaşkınlıkla canlandılar.

"Leydi Vâris?" dedi bir tanesi. "Evet, o az önce dışarı çıktı. Bir ya da iki dakika önce, devriye için."

"Kendi başına mı?" diye sordu Vin.

Başlarını sallayarak onayladılar.

"Bu biraz garip değil mi?"

Omuzlarını silktiler. "O bazen kendi başına gider," dedi bir tanesi. "Biz soru sormayız. O bizim üstümüz sonuçta."

"Ne taraftan?" diye sordu Vin.

Bir tanesi eliyle işaret etti ve Vin yanında OreSeur'la birlikte fırladı. *Onu daha iyi izlemem gerekirdi. Gözlerini onun üzerinde tutmaları için gerçek casuslar kiralamalıydım. Daha çok...*

Vin durdu. İlerisinde, sisler içindeki sessiz bir sokaktan aşağı yürümekte olan bir siluet vardı, şehre doğru gidiyordu. Demoux.

Vin yere bir sikke attı ve kendisini havaya fırlattı, Demoux'nun başının çok üzerinden geçerek bir binanın çatısına indi. Demoux habersizce yoluna devam etti. Demoux ya da kandra, ikisinin de Allomantik güçleri olmazdı.

Vin durakladı, hançerlerini çekmiş, atılmaya hazırdı. Ama... Vin'in hâlâ hiçbir gerçek kanıtı yoktu. Kelsier'in değiştirmiş olduğu parçası, güven duymaya başlamış olan parçası, kendi tanıdığı Demoux'yu hatırladı.

Ben gerçekten de onun kandra olduğuna inanıyor muyum? diye düşündü. *Yoksa sadece gerçek arkadaşlarımdan şüphe etmek zorunda kalmamak için onun kandra* olmasını *mı istiyorum?*

Aşağıda Demoux yürümeye devam ediyordu, Vin'in kalayla güçlendirilmiş kulakları ayak seslerini kolaylıkla ayırt edebiliyordu. Arkasında OreSeur zorlukla çatının üstüne tırmandı, sonra da gelip yanında yere oturdu.

Öylece saldıramam, diye düşündü Vin. *En azından izlemem, nereye gittiğini görmem gerekir. Kanıt bulmalıyım.* Belki bu arada bir şeyler de öğrenirdi.

OreSeur'a elini salladı ve sessizce çatıların üstünde ilerleyerek Demoux'yu takip ettiler. Kısa süre sonra Vin garip bir şey fark etti; birkaç sokak ötede sisleri aydınlatan, binaları tekinsiz gölgelere dönüştüren titrek bir ateş yanıyordu. Vin Demoux'ya bir bakış atıp, gözleriyle onu takip etti. Bir ara sokaktan aşağı doğru yürüyerek aydınlığa doğru hareket ediyordu.

Ne...?

Vin kendisini çatıdan attı. Işığın kaynağına varmak onun için sadece üç sıçrama sürmüştü. Küçük bir meydanın merkezinde mütevazı bir ateş yanıyordu. Etrafına ısınmak için toplanmış olan skaalar vardı, sislerin içinde biraz korkmuş görünüyorlardı. Vin onları gördüğü için şaşırmıştı. Çöküş gecesinden beri skaaların sislerin içine çıktıklarını görmemişti.

Demoux bir yan sokaktan geliyordu, bazılarını selamlayarak yaklaştı. Ateş ışığında Vin bunun kesinlikle o olduğunu görüyordu; ya da en azından onun yüzünü taşıyan bir kandra.

Meydanda belki iki yüz kişi vardı. Demoux kaldırım taşlarına oturacakmış gibi ilerledi ama birisi hızla sandalye getirerek yaklaştı.

Genç bir kadın da Demoux'ya minnetle kabul ettiği dumanı tüten bir kupa getirdi.

Vin bir çatının üstüne zıpladı, ateş ışığı onu ortaya çıkarmasın diye çömelmişti. Çoğu gruplar hâlinde daha çok skaa geliyordu ama bazı cesur kişiler tek başlarına gelmişti.

Arkasından bir ses geldi ve Vin döndüğünde OreSeur'un çatının kenarından zorlukla tırmanmakta olduğunu gördü, görünüşe göre sıçrayarak zar zor da olsa çatıya erişebilmişti. OreSeur aşağıdaki sokağa bir göz attı, başını salladı, sonra da Vin'e katılmak için geldi. Vin bir parmağını dudaklarına kaldırarak başıyla aşağıdaki çoğalmakta olan insan grubuna işaret etti. OreSeur karşısındaki sahneye bakarken başını yana yatırdı ama bir şey söylemedi.

En sonunda Demoux ayağa kalktı, dumanı tüten kupayı hâlâ ellerinde tutuyor

du. İnsanlar etrafına toplanarak soğuk kaldırım taşlarının üzerine oturdu, battaniyeler ya da pelerinlerin altında büzüşmüşlerdi.

"Sislerden korkmamalıyız dostlarım," dedi Demoux. Onunki güçlü bir liderin, ya da buyurgan bir savaş komutanının sesi değildi; sertleşmiş bir gencin sesiydi, biraz tereddütlü ama yine de etkili.

"Firari bize bunu öğretti," diye devam etti Demoux. "Sishortlakları veya diğer dehşetlerin hikâyelerini hatırlamadan sisleri düşünmenin çok zor olduğunu biliyorum. Ama Firari sisleri bize verdi. Biz de sisler sayesinde onu hatırlamaya çalışmalıyız."

Lord Hükümdar adına... diye düşündü Vin şok içinde. *Onlardan biri, Firari Kilisesi'nin bir üyesi!* Vin bocaladı, ne düşüneceğinden emin değildi. Kandra mıydı, değil miydi? Kandra neden bunlar gibi bir grup insanla görüşürdü ki? Ama... Demoux'nun kendisi olsa bunu neden yapardı?

"Firari olmadan zor olduğunu biliyorum," dedi Demoux aşağıda. "Sizin ordulardan korktuğunuzu biliyorum. Bana güvenin, biliyorum. Onları ben de görüyorum. Sizlerin bu kuşatmanın altında azap çektiğinizi biliyorum. Ben... sizlere endişe etmemeniz gerektiğini söyleyebileceğimden de emin değilim. Firari'nin kendisi de büyük zorluklar gördü; karısının ölümü, Hathsin Çukurları'na hapsedilişi. Ama o sağ kaldı. Önemli olan da bu, değil mi? Bizim yaşamaya devam etmemiz gerek, işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın. Sonunda biz kazanacağız. Tıpkı onun kazandığı gibi."

Demoux elindeki kupayla ayakta duruyordu, Vin'in görmüş olduğu skaa vaizlere hiç de benzemiyordu. Vin onları görmüştü. Kelsier dinini kurması için tutkulu bir adam seçmişti; ya da daha doğrusu, dini ortaya çıkaracak devrimi kurması için. Kelsier'in destekçilerini ateşleyebilecek, onları yıkıcı bir ayaklanma için tahrik edecek liderlere ihtiyacı vardı.

Demoux daha farklı bir şeydi. O bağırmıyor, sakince konuşuyordu. Ama insanlar ona dikkat ediyordu. Onun etrafındaki taşlara oturuyor, başlarını kaldırarak umut, hatta huşu dolu gözlerle ona bakıyorlardı.

"Leydi Vâris," diye fısıldadı bir tanesi. "Peki ya o?"

"Leydi Vin muazzam bir sorumluluk taşıyor," dedi Demoux. "Ağırlığın onun omuzlarını çökerttiğini ve şehirdeki sorunlar yüzünden ne kadar hüsran duyduğunu görebiliyorsunuz. O dürüst bir kadın ve ben onun Parlamento'nun politika oyunlarından hoşlandığını düşünmüyorum."

"Ama o bizi koruyacak, değil mi?" diye sordu birisi.

"Evet," dedi Demoux. "Evet, ben buna inanıyorum. Bazen ben onun Firari'den bile daha güçlü olduğunu düşünüyorum. Firari'nin bir Sissoylu olarak sadece iki yıllık tecrübesi vardı, biliyor musunuz? Leydi Vin'in de ancak o kadar zamanı oldu."

Vin arkasını döndü. *Her şey gelip buna dayanıyor,* diye düşündü. *Laf bana gelinceye kadar mantıklı konuşuyorlar, ama sonra...*

"O bize barış getirecek, bir gün," dedi Demoux. "Vâris güneşi geri getirecek, küllerin yağmasını durduracak. Ama bizim de o zamana kadar sağ kalmamız gere-

kiyor. Ve savaşmak zorundayız. Firari'nin bütün amacı Lord Hükümdar'ı yok etmek ve bizleri özgür bırakmaktı. Eğer şimdi ordular geldi diye biz kaçacak olursak, ona ne minnet göstermiş oluruz?

"Gidin ve Parlamento üyelerinize Lord Cett'i ya da hatta Lord Penrod'yu kralınız olarak istemediğinizi söyleyin. Oylama bir gün içinde yapılacak ve bizim doğru adamın kral yapıldığından emin olmamız *şart*. Firari Elend Venture'yı seçti ve bizim takip etmemiz gereken kişi de o."

Bak bu yeni, diye düşündü Vin.

"Lord Elend zayıf," dedi kalabalıktan birisi. "O bizi savunmaz."

"Leydi Vin onu seviyor," dedi Demoux. "O zayıf bir adamı sevmezdi. Penrod ve Cett sizlere skaalara *eskiden* yapıldığı gibi muamele ediyorlar ve siz de o yüzden onları güçlü zannediyorsunuz. Ama bu güç değil, bu zulüm. Bizim daha iyisini istememiz gerek! Bizim Firari'nin yargısına güvenmemiz gerek!"

Vin çatının kenarına yaslandı, gerginliği biraz olsun azalmıştı. Demoux gerçekten casus olsa bile, bu gece Vin'e herhangi bir kanıt vermeyecekti. O yüzden Vin bıçaklarını ortadan kaldırdı, sonra da kollarını kavuşturup çatının kenarına yaslanarak dinlendi. Serin kış akşamında ateş çıtırdayarak yanıyor, sislere karışan duman bulutları çıkarıyordu ve Demoux da sessiz, güven verici sesiyle konuşmaya devam ediyor, insanlara Kelsier'i anlatıyordu.

Bu gerçekte bir din bile değil, diye düşündü Vin dinlerken. *Teoloji ne kadar da basit, hiç de Sazed'in bahsettiği karmaşık inanışlar gibi değil.*

Demoux basit kavramları anlatıyordu. Kelsier'i bir örnek olarak gösteriyor, sağ kalmaktan ve zorluklara katlanmaktan bahsediyordu. Vin dolaysız sözlerin neden skaalara çekici geleceğini görebiliyordu. Gerçekten de insanların sadece iki seçeneği vardı: mücadele ya da vazgeçme. Demoux'nun öğretileri onlara yaşamaya devam etmek için bir bahane veriyordu.

Skaaların ayinlere, dualara ya da kurallara ihtiyacı yoktu. Henüz yoktu. Din konusunda böyle şeylere ihtiyaç duymak için genel olarak fazlasıyla tecrübesizlerdi, fazlasıyla korkuyorlardı. Ama Vin dinledikçe, Firari Kilisesi'ni daha iyi anladı. Bu onların ihtiyaç duydukları şeydi; skaaların zaten bildiği şeyi, zorluklarla dolu bir hayatı alıyor, daha üstün, daha iyimser bir boyuta taşıyordu.

Ve öğretiler de hâlâ gelişmekteydi. Kelsier'in tanrılaştırılması Vin'in tahmin etmiş olduğu bir şeydi, hatta kendisi için olan hürmet de anlaşılabilirdi. Ama Demoux Vin'in külleri durduracağı ve güneşi geri getireceği vaatlerini nereden bulmuştu? O sadece dünyadaki en gizli metinlerin bazılarında tasvir edilen eski dünyayı anlatmayı, yeşil otlar ve mavi gökleri vaaz etmeyi nereden biliyordu?

Renkler ve güzellikten oluşmuş garip bir dünyayı tarif ediyordu, yabancı ve hayal etmesi zor ama bir şekilde yine de muhteşem olan bir yer. Bu insanlar için çiçekler ve yeşil bitkiler yabancı, garip şeylerdi; Vin bile onları gözünde canlandırmakta zorlanıyordu ve o Sazed'in tariflerini dinlemişti.

Demoux skaalara bir cennet vaat ediyordu. Bunun olağan tecrübelerden tama-

mıyla uzak olması zorunluydu çünkü sıradan dünyada umuda yer yoktu. Yiyeceksiz bir kış yaklaşır, ordular hepsini tehdit eder ve hükümetleri karışıklık içindeyken olamazdı.

Demoux en sonunda toplantıyı bitirirken Vin geriye çekildi. Bir an için ne hissettiğine karar vermeye çalışarak yattı. Demoux hakkında neredeyse emindi, ama şimdi şüpheleri temelsizmiş gibi görünüyordu. Demoux geceleri dışarı çıkmıştı, doğru, ama Vin şimdi onun neler yaptığını görmüştü. Artı, gizli gizli dışarıya çıkarken davranışları da çok şüpheliydi. Şimdi tekrar düşününce Vin'e öyle geliyordu ki, bir kandra işini yaparken nasıl daha doğal davranacağını bilirdi.

O *değil*, diye düşündü Vin. *Ya da eğer oysa bile, maskesini düşürmek sandığım kadar kolay olmayacak.* Sıkıntıyla kaşlarını çattı. En sonunda içini çekerek ayağa kalktı ve çatının öbür tarafına doğru gitti. OreSeur ardından geliyordu, Vin ona bir göz attı. "Kelsier sana vücudunu almanı söylediği zaman, bu insanlara ne vaaz etmeni istemişti?"

"Hanımım?" dedi OreSeur.

"Sen sanki Kelsier ölümden geri dönmüş gibi onlara göründün."

"Evet."

"Ee, ne söylemiştin?"

OreSeur omzunu silkti. "Çok basit şeyler Hanımım. Onlara isyan zamanının geldiğini söyledim. Onlara zafer umudu vermek için geri geldiğimi, Kelsier'in geri geldiğini, anlattım."

Ben senin ne kadar uğraşırsan uğraş, öldürmeyi asla başaramadığın şeyim. Bunlar Kelsier'in son sözleriydi, Lord Hükümdar'la yüz yüzeyken söylenmişlerdi. *Ben umudum.*

Ben umudum.

Bu kavramın onun etrafında ortaya çıkmış olan kilisenin temeli olmasında şaşacak bir şey var mıydı? "Onlara Demoux'nun demin söylediğini duyduğumuz gibi şeyleri de anlatmanı söyledi mi?" diye sordu Vin. "Küllerin artık yağmaması ve güneşin sarıya dönmesi hakkında?"

"Hayır Hanımım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Vin aşağıdaki taşların üstünden gelen ayak sesleri duyarken. Binanın kenarından aşağıya göz attı ve Demoux'nun saraya geri dönmekte olduğunu gördü.

Vin ara sokakta onun arkasına indi. Takdire şayan bir şekilde adam onu duydu ve bir eli düello değneğinin üzerinde hızla döndü.

"Merhaba Yüzbaşı," dedi Vin doğrularak.

"Leydi Vin?" diye sordu Demoux şaşkınlık içinde.

Vin başını sallayarak, Demoux karanlıkta onu daha iyi görebilsin diye yaklaştı. Azalmakta olan meşale ışığı hâlâ arkalarındaki havayı aydınlatıyor, sis girdapları gölgelerle oynuyordu.

"Senin de Firari Kilisesi'nin bir üyesi olduğunu bilmiyordum," dedi Vin hafifçe.

Demoux başını yere eğdi. Her ne kadar Vin'den en azından iki karış uzun olsa da, karşısında biraz küçülmüş gibi görünüyordu. "Ben... ben bunun sizi rahatsız ettiğini biliyorum. Üzgünüm."

"Önemli değil," dedi Vin. "Sen insanlar için iyi bir şey yapıyorsun. Elend senin sadakatini duymaktan memnun olacak."

Demoux başını kaldırdı. "Ona söylemek zorunda mısınız?"

"Onun halkın neye inandığını bilmesi gerek Yüzbaşı. Neden bunu gizli tutmamı istiyorsun?"

Demoux içini çekti. "Ben sadece... çetenin benim buraya insanların gözünü boyamak için çıkmış olduğumu düşünmesini istemiyorum. Ham Firari hakkında vaaz vermenin saçma olduğunu düşünüyor ve Lord Breeze de kiliseyi cesaretlendirmenin tek sebebinin insanları daha kolay etki altına almak olduğunu söylüyor."

Vin karanlığın içinde ona gözlerini dikti. "Sen gerçekten de inanıyorsun, değil mi?"

"Evet leydim."

"Ama sen Kelsier'i tanıyordun," dedi Vin. "Neredeyse en başından beri bizimle birlikteydin. Onun bir tanrı olmadığını biliyorsun."

Demoux, gözlerinde bir parça meydan okuma ile başını kaldırdı. "O Lord Hükümdar'ı devirmek için öldü."

"Bu onu ilahi yapmaz."

"O bizlere sağ kalmayı, umut etmeyi öğretti."

"Siz daha önce de sağ kalıyordunuz," dedi Vin. "İnsanların Kelsier o çukurlara atılmadan önce de umudu vardı."

"Şimdi olduğu gibi değil," dedi Demoux. "Dahası... onun gücü vardı leydim. Ben bunu hissettim."

Vin durakladı. Hikâyeyi o da biliyordu; Kelsier ordunun kalanına örnek teşkil etmesi için Demoux'yu bir şüpheciyle dövüştürmekte kullanmış, Allomansi ile onun hareketlerini yönlendirmiş, sanki Demoux'nun doğaüstü güçleri varmış gibi görünmesine neden olmuştu.

"Ha, Allomansi'yi şimdi biliyorum," dedi Demoux. "Ama... ben o gün onun benim kılıcımı İttiğini hissettim. Onun beni kullanmasını, beni olduğumdan daha fazlası yapmasını hissettim. Bazen onu hâlâ hissedebildiğimi düşünüyorum. Kolumu güçlendirdiğini, kılıcımı yönlendirdiğini..."

Vin kaşlarını çattı. "Seninle ilk karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Demoux başını sallayarak onayladı. "Evet. Siz ordunun yok edildiği gün bizim saklanmakta olduğumuz mağaralara gelmiştiniz. Ben nöbet tutuyordum. Biliyor musunuz leydim, o zaman bile ben Kelsier'in bizim için geleceğini biliyordum. Onun geleceğini ve içimizden sadık kalmış olanları alacağını ve bizlere Luthadel'e geri dönerken kılavuzluk edeceğini biliyordum."

O mağaralara gelmişti çünkü onu buna ben zorlamıştım. Onun istediği kendi başına bir orduyla savaşarak öldürülmekti.

"Ordunun yok edilmesi bir sınavdı," dedi Demoux başını kaldırıp sislere baka-

rak. "Bu ordular... kuşatma... bunlar sadece sınav. Bizim sağ kalıp kalmayacağımızı görmek için."

"Peki ya küller?" diye sordu Vin. "Küllerin yağmayı keseceğini nereden duydun?"

Demoux tekrar ona doğru döndü. "Bunu Firari anlattı, değil mi?"

Vin başını olumsuzca salladı.

"Birçok kişi bunu söylüyor," dedi Demoux. "Doğru olması gerek. Diğer her şeyle de uyumlu, sarı güneş, mavi gökyüzü, bitkiler..."

"Evet, ama bu şeyleri ilk olarak nereden duydun?"

"Emin değilim leydim."

Bunları yapacak olanın ben olduğunu nereden duydun? diye düşündü ama her nedense kendisini bu soruyu dile getirmeye zorlayamamıştı. Ne olursa olsun, Vin cevabını biliyordu: Demoux bilemezdi. Söylentiler yayılıyordu. Artık onları takip ederek kaynağına ulaşmak gerçekten de zor olurdu.

"Saraya geri dön," dedi Vin. "Benim Elend'e gördüğüm şeyi söylemem gerek ama ondan çetenin geri kalanına söylememesini isteyeceğim."

"Teşekkür ederim leydim," dedi Demoux eğilerek. Döndü ve aceleyle uzaklaştı. Bir saniye sonra Vin arkasından bir gümleme duydu; OreSeur atlayarak sokağa inmişti.

Vin ona doğru döndü. "Ben o olduğundan emindim."

"Hanımım?"

"Kandra," dedi Vin kaybolmakta olan Demoux'ya dönerek. "Ben onu keşfettiğimi düşünmüştüm."

"Ve?"

Vin başını iki yana salladı. "Bu da Dockson gibi. Ben Demoux'nun numara yapamayacak kadar fazla şey bildiğini düşünüyorum. O bana... gerçekmiş gibi geliyor."

"Kardeşlerim..."

"...oldukça beceriklidir," dedi Vin bir iç çekmeyle. "Evet biliyorum. Ama onu tutuklamayacağız. Bu gece değil en azından. Bir gözümüzü onun üzerinde tutacağız ama artık o olduğunu düşünmüyorum."

OreSeur başıyla onayladı.

"Gel," dedi Vin. "Elend'i kontrol etmek istiyorum."

Ve böylece, iddiamın odağına geliyorum. Özür dilerim. Kelimelerimi çeliğe dökmek için zorlanır, bu donmuş mağarada oturmuş karalarken bile, boş yere gevezelik etmeye meyilliyim.

37

SAZED ARALIKLARDAN SIZMAYA BAŞLAMIŞ OLAN tereddütlü ışık hüzmelerini fark ederek pencere kepenklerine bir göz attı. *Sabah oldu mu?* diye düşündü. *Bütün gece çalıştık mı?* Bu pek de olasıymış gibi görünmüyordu. Hiç uyanıklık çekmemişti ama kendisini günlerdir olduğundan daha dikkatli, daha canlı hissediyordu.

Yanındaki sandalyede Tindwyl oturuyordu. Sazed'in masasının üstü kullanılmayı bekleyen kâğıtlar, ikişer mürekkep hokkası ve kalemle doluydu. Hiç kitap yoktu, Sırdaşlar'ın öyle şeylere ihtiyacı olmazdı.

"Hah!" dedi Tindwyl bir kalemi kaparak yazmaya başlarken. O da yorgun görünmüyordu ama büyük olasılıkla o tunçaklına uzanmış, içerisine depolanmış olan uyanıklığa erişiyordu.

Sazed onun yazmasını izledi. Neredeyse tekrar gençmiş gibi görünüyordu, Sazed yaklaşık on yıl önce Besiciler tarafından serbest bırakılmasından beri onda bu kadar açık bir heyecan görmemişti. O gün, büyük işi bitmiş olan Tindwyl en sonunda akranı olan diğer Sırdaşlar'a katılmıştı. Tindwyl'e, çocuk doğurarak inzivada geçirdiği otuz yıl süresinde keşfedilerek toparlanmış olan bilgileri aktaran kişi Sazed olmuştu.

Tindwyl'in Sinod'da bir yer edinmesi uzun sürmemişti. Ancak o zamana kadar Sazed onların arasından ihraç edilmişti bile.

Tindwyl yazmayı bitirdi. "Pasaj Kral Wednegon'un bir biyografisinden," dedi. "O Lord Hükümdar'a karşı herhangi bir anlamlı askeri direniş gösterebilen son liderlerden birisiydi."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Sazed gülümseyerek.

Tindwyl durakladı. "Elbette." Belli ki Tindwyl kendisi kadar fazla bilgiye erişimi olan birisiyle birlikte çalışmaya alışkın değildi. Yazılı sayfayı Sazed'e doğru itti; Sazed'in zihinsel indeksleri ve kişisel notlarıyla bile, Tindwyl'in pasajı onun için yazması, Sazed'in bunu kendi bakırakıllarının içinden arayıp bulmasından daha hızlıydı.

Son haftaları boyunca kral ile birlikte epey zaman geçirdim, diye yazıyordu metinde.

Tahmin edilebileceği gibi, hayal kırıklığı içindeymiş gibi görünüyordu. Askerleri Fatih'in kolosslarına karşı duramıyorlardı ve adamları FellSpire'den beri tekrar tekrar yenilerek geri sürülmüşlerdi. Ancak kral askerlerini suçlamıyordu. O sorunlarının başka bir kaynaktan geldiğini düşünüyordu: yiyecek.

Son günlerde bu fikrini birkaç sefer dile getirmişti. Eğer elinde daha fazla yiyecek olsaydı dayanabileceğini düşünüyordu. Bu konuda ise Wednegon, Zifir'i suçluyordu. Çünkü Zifir, her ne kadar yenilmiş, ya da en azından zayıflatılmış olsa da, dokunuşu Darrelnai'nin yiyecek stoklarını tüketmişti.

Halkı hem yiyecek yetiştirip, hem de Fatih'in iblis ordularına direniş gösteremezdi. En sonunda yenik düşmelerinin sebebi de bu olmuştu.

Sazed yavaş yavaş başını sallayarak onayladı. "Elimizde bu metnin ne kadarı var?"

"Fazla değil," dedi Tindwyl. "Altı ya da yedi sayfa. Zifir'den bahseden tek kesim de burası."

Sazed pasajı bir kere daha okurken bir an için sessizlik içinde oturdu. En sonunda başını kaldırarak Tindwyl'e baktı. "Siz de Leydi Vin'in haklı olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi? Zifir'in sis olduğunu düşünüyorsunuz."

Tindwyl başıyla onayladı.

"Aynı fikirdeyim," dedi Sazed. "En azından, bizim şu anda 'Zifir' olarak adlandırdığımız şey, siste ortaya çıkan bir çeşit değişimdi."

"Ya daha önceki itirazlarınız?"

"Yanlış oldukları kanıtlandı," dedi Sazed sayfayı geri bırakırken. "Sizin sözleriniz ve benim kendi çalışmalarımın sonucunda. Ben bunun doğru olmasını arzu etmiyordum Tindwyl."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "İnanmayı bile istemediğiniz bir şeyin izini sürmek için mi Sinod'a bir kere daha meydan okudunuz?"

Sazed onun gözlerinin içine baktı. "Bir şeyi arzulamak ile bir şeyden korkmak arasında fark var. Zifir'in geri dönmesi hepimizi yok edebilir. Ben bu bilgiyi istemedim ama onu keşfetme fırsatını da geri çeviremezdim."

Tindwyl gözlerini kaçırdı. "Bunun bizleri yok edeceğine inanmıyorum Sazed. Siz müthiş bir keşif yaptınız, onu kabul ediyorum. Bu Kwaan adlı adamın yazıları

bize çok şeyler söylüyor. Gerçekten de, eğer Zifir sis idiyse, o zaman bizim Lord Hükümdar'ın Miraç'ı konusunda sahip olduğumuz bilgi ziyadesiyle artmış demektir."

"Peki ya sisler güçlenmeye başlamışlarsa?" diye sordu Sazed. "Ya biz, Lord Hükümdar'ı öldürmek suretiyle, sisleri boyunduruk altında tutan güç her ne idiyse yok etmişsek?"

"Sislerin gündüz de geldiği yönünde hiçbir kanıtımız yok," dedi Tindwyl. "Ve insanları öldürüyor olması ihtimaline dair elimizde sadece sizin tereddütlü teorileriniz var."

Sazed başka tarafa baktı. Masanın üstündeki parmakları, Tindwyl'in aceleyle yazmış olduğu kelimeleri kirletmişti. "Bu doğru," dedi Sazed.

Tindwyl loş odanın içinde hafifçe içini çekti. "Neden hiç kendinizi savunmuyorsunuz Sazed?"

"Ne savunma olabilir ki?"

"Bir şeyler olması gerekir. Özür ve af diliyorsunuz ama görünürdeki suçluluk duygunuz hiçbir zaman davranışlarınızı değiştiriyormuş gibi görünmüyor! Hiç düşünmüyor musunuz ki, belki de eğer daha sözünü sakınmaz olsaydınız, Sinod'a siz önderlik ediyor olabilirdiniz? Onlar sizi kendi adınıza savlar sunmayı reddettiğiniz için ihraç ettiler. Siz benim hayatımda gördüğüm en utangaç isyancısınız."

Sazed cevap vermedi. Yan tarafına doğru bir göz atarak Tindwyl'in kaygılı gözlerini gördü. Güzel gözlerini. *Aptalca düşünceler*, dedi Sazed kendi kendine, tekrar uzaklara bakarken. *Bunu her zaman biliyordun. Başkaları için bazı şeyler olabilir ama senin için asla olamaz.*

"Siz Lord Hükümdar konusunda haklıydınız Sazed," dedi Tindwyl. "Belki başkaları da sizi takip edeceklerdi, eğer siz sadece birazcık daha... ısrarcı olsaydınız."

Sazed olumsuzca başını salladı. "Ben sizin biyografilerinizdeki adamlardan bir tanesi değilim Tindwyl. Aslına bakacak olursanız, bir *adam* bile değilim."

"Siz onlardan daha iyi bir adamsınız Sazed," dedi Tindwyl sessizce. "Sinir bozucu olan kısım, benim bunun nedenini hiçbir zaman çözememiş olmam."

Sessizleştiler. Sazed ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüyerek kepenkleri açıp ışığın içeri girmesine izin verdi. Sonra da odanın lambasını söndürdü.

"Ben bugün ayrılacağım," dedi Tindwyl.

"Ayrılacak mısınız?" diye sordu Sazed. "Ordular sizin geçip gitmenize izin vermeyebilir."

"Ben onları geçmeyecektim Sazed. Onları ziyaret etmeyi planlıyorum. Genç Lord Venture'ya bilgi verdim, aynı yardımı onun rakiplerine de önermem gerekiyor."

"Ah," dedi Sazed. "Anlıyorum. Bunun farkına varmış olmam gerekirdi."

"Ben onların Venture'nın yaptığı gibi dinleyeceklerinden şüpheliyim," dedi Tindwyl, sesine hafif bir sıcaklık izi sızarken. "O iyi bir adam."

"İyi bir kral," dedi Sazed.

Tindwyl cevap vermedi. Her biri bakırakıllarının biri ya da öbüründen elde edilmiş, aceleci bir şekilde karalanmış, sonra ortaya konulmuş ve tekrardan okunmuş olan dağınık notların durduğu masaya baktı.

O zaman bu gece neydi? Bu çalışma gecesi, bu düşünceleri ve keşifleri paylaşma gecesi?

O hâlâ güzeldi. Grileşmekte olan kumral saçları uzun ve düzgündü. Onun iradesini kıramamış olan zorluklarla dolu bir hayatın izleri yüzüne işlenmişti. Ve gözleri... keskin gözler, sadece bir Sırdaş'ın sahip olabileceği bilgi ve öğrenme aşkıyla dolu olan gözler.

Benim böyle şeyleri düşünmemem gerekir, diye düşündü Sazed bir kez daha. *Bunların bir amacı yok. Hiçbir zaman da olmadı.* "O zaman gitmeniz gerek," dedi Sazed arkasını dönerek.

"Tartışmayı yine reddediyorsunuz," dedi Tindwyl.

"Tartışmanın ne anlamı olurdu ki? Siz akıllı ve kararlı bir kişisiniz. Size kendi vicdanınız yol göstermeli."

"Bazen, insanlar sadece onlara başka hiçbir seçenek sunulmamış olduğu için bir yoldan gitmekte kararlıymış gibi görünür."

Sazed ona doğru döndü. Oda sessizdi, sadece aşağıdaki avludan gelen sesler vardı. Tindwyl yarı yarıya güneş ışığının içinde oturmuştu, gölgeler çekildikçe parlak cüppeleri yavaş yavaş daha da fazla aydınlanıyordu. Sanki bir şeyleri ima ediyormuş gibi görünüyordu, Sazed'in ondan duymayı asla beklememiş olduğu bir şeyleri.

"Benim aklım karıştı," dedi Sazed yavaş bir hareketle tekrar yerine otururken. "Peki ya bir Sırdaş olarak göreviniz?"

"O önemli," diye itiraf etti Tindwyl. "Ama... arada bir, bazı istisnalara izin verilmesi gereklidir. Sizin bulduğunuz bu baskı... eh, belki de ben gitmeden önce biraz daha derinlemesine incelenmesi gerekli olabilir."

Sazed gözlerini okumaya çalışarak onu izledi. *Bu hissettiğim şey ne?* diye merak etti. Akıl karışıklığı mı? Afallama mı?

Korku mu?

"Ben sizin istediğiniz şey olamam Tindwyl," dedi Sazed. "Ben bir adam bile değilim."

Tindwyl umursamazca elini salladı. "Ben yıllar içinde gereğinden fazla 'adam' ve doğum gördüm Sazed. Ben Terris halkına karşı görevimi yerine getirdim. Bir süre için onlardan uzakta kalmayı isterim, diye düşünüyorum ben. Bir parçam bana yapılanlar yüzünden onlara kırgın."

Sazed konuşmak için ağzını açtı ama Tindwyl bir elini kaldırdı. "Biliyorum Sazed. Ben o görevi kendim üstüme aldım ve hizmetimden dolayı da memnunum. Ama... sadece ender olarak Sırdaşlar'la görüştüğüm yalnızlık içinde geçen yıllarım boyunca, onların bütün planlarının sadece fethedilmiş bir halk konumlarını korumaya yönelik olmasını cesaret kırıcı bulmuştum.

"Ben Sinod'u faal olarak tedbir almaları için zorlamaya çalışan sadece tek bir adamın olduğunu gördüm. Onlar kendilerini nasıl gizli tutacaklarının planını yaparken, bir adam saldırmayı istiyordu. Onlar Besicilere engel olmanın en iyi yollarına karar verirken, bir adam Son İmparatorluk'un çöküşünü planlamayı istiyordu.

Ben tekrar halkıma katıldığım zaman, o adamın hâlâ mücadele etmekte olduğunu gördüm. Yalnız başına. Hırsızlar ve isyancılarla arkadaşlık kurmuş olduğu için mahkûm edilmiş, cezalandırılmayı sessizce kabul etmişti."

Gülümsedi. "O adam sonunda hepimizi özgürlüğe kavuşturdu."

Tindwyl uzanıp elini tuttu. Sazed afallamış bir hâlde oturuyordu.

"Benim hayatlarını okuduğum adamlar, oturup en iyi saklanma yollarının planını yapan adamlar değillerdi Sazed," dedi Tindwyl sessizce. "Onlar savaştı, onlar zafere ulaşmaya çalıştı. Bazen pervasızlardı ve başkaları onlara aptal dedi. Ama sonunda geçmişe dönüp bakıldığı zaman, onlar bir şeyleri *değiştiren* adamlardı."

Güneş ışığı odanın tamamını kapladı ve Tindwyl de Sazed'in elini kendi ellerinin içinde tutarak durdu. O... kaygılı gibi görünüyordu. Sazed onda bu duyguyu hiç görmüş müydü? Tindwyl güçlüydü, onun hayatında tanıştığı en güçlü kadındı. Onun gözlerinin içinde görmekte olduğu bu şeyin endişe olması mümkün olamazdı.

"Bana bir bahane ver Sazed," diye fısıldadı.

"Ben eğer... burada kalmanızı çok isterim," dedi Sazed bir eli onunkilerin içinde, diğeri de masanın üstünde parmakları hafifçe titreyerek dururken.

Tindwyl bir kaşını kaldırdı.

"Kal," dedi Sazed. "Lütfen."

Tindwyl gülümsedi. "Peki o hâlde, beni ikna ettiniz. O zaman çalışmalarımıza geri dönelim."

Sabahın aydınlığında Elend şehir duvarının üstünde yürüyordu, belindeki kılıç her adımında yanından geçtiği taşlara hafifçe çarpıyordu.

"Neredeyse bir kral gibi görünüyorsun," diye belirtti bir ses.

Elend sese doğru dönerken Ham yürüyüş yoluna çıkan son birkaç basamağı da tırmandı. Hava sertti, hâlâ taşın üstündeki gölgelerde buz kristalleri vardı. Kış yaklaşıyordu. Belki de gelmişti bile. Yine de Ham pelerin giymemişti, sadece her zamanki yeleği, pantolonu ve sandaletleri vardı.

Üşümenin nasıl bir şey olduğunu bile biliyor mudur acaba, diye düşündü Elend. *Lehim. Ne kadar da inanılmaz bir beceri.*

"Diyorsun ki hemen hemen bir kral gibi görünüyorum," dedi Elend dönerek Ham de ona katılırken duvar boyunca yürümeye devam ederken. "Sanırım Tindwyl'in giysileri benim görünüşüm için harikalar yaratmış."

"Ben giysilerden bahsetmiyordum," dedi Ham. "Yüzündeki o ifadeden bahsediyordum. Ne kadar zamandır buradasın?"

"Saatlerdir," dedi Elend. "Beni nasıl buldun?"

"Askerler," dedi Ham. "Onlar seni bir komutan olarak görmeye başlıyorlar Elend. Onlar senin nerede olduğuna dikkat ediyor, sen etraftayken biraz daha dik duruyorlar, eğer uğrayacağını biliyorlarsa silahlarını cilalıyorlar."

"Ben senin onlarla birlikte fazla zaman geçirmediğini sanıyordum," dedi Elend.

"Yok, ben hiç öyle demedim," dedi Ham. "Ben askerlerle birlikte bol bol zaman geçiriyorum, sadece onların komutanı olabilmek için yeterince göz korkutucu

değilim. Kelsier her zaman benim bir general olmamı istemişti. Ben düşünüyorum ki içten içe o, insanlarla arkadaşlık kurmanın, onlara önderlik etmekten daha değersiz olduğunu düşünüyordu. Belki de o haklıydı, insanların liderlere ihtiyacı var. Ben sadece onlardan bir tanesi olmayı istemiyorum."

"Ben istiyorum," dedi Elend kendisinin böyle dediğini duyduğu için şaşırarak.

Ham omzunu silkti. "Bu büyük ihtimalle iyi bir şeydir. Ne de olsa sen kralsın."

"Nispeten," dedi Elend.

"Tacı hâlâ sen takıyorsun."

Elend başını sallayarak onayladı. "O olmadan çıkmak bana yanlış gibi geldi. Kulağa aptalca geliyor biliyorum, ben sadece kısa bir süre için taç takmıştım. Ama insanların birilerinin hâlâ sorumluluk sahibi olduğunu bilmeye ihtiyaçları var. En azından birkaç gün için daha."

Yürümeye devam ettiler. Uzaklarda, Elend toprakların üstüne çökmüş olan bir gölgeyi görebiliyordu; üçüncü ordu da en sonunda gönderdiği mültecilerin arkasından gelmişti. Gözcüleri koloss kuvvetinin Luthadel'e gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünden emin değildi. Ancak köylülerin acı hikâyesi bazı fikirler veriyordu.

Kolosslar Straff ya da Cett'e saldırmamıştı. Pusuda bekliyorlardı. Görünüşe göre Jastes'ın onları dizginleyecek kadar kontrolü vardı. Ve böylece onlar da kuşatmaya katılmışlardı, bir diğer yaratık daha Luthadel'in üzerine atlamak için fırsat kolluyordu.

Hem özgürlüğü, hem de güvenliği bir arada elde edemediğin zaman hangisini seçersin...?

"İktidarda olmayı istediğini fark ettiğin için şaşırmış gibi görünüyorsun," dedi Ham.

"Ben sadece daha önce bu arzuyu hiç dile getirmemiştim," dedi Elend. "Kalkıp da söylediğim zaman kulağa ne kadar da kibirli geliyor: Ben kral olmak istiyorum. Başka bir adamın benim yerimi almasını istemiyorum. Penrod'nun da değil, Cett'in de değil... kimsenin değil. Mevki bana ait. Bu şehir bana ait."

"Doğru kelime 'kibirli' midir bilmem El," dedi Ham. "Sen neden kral olmak istiyorsun?"

"Bu halkı korumak için," dedi Elend. "Onların güvenliğini ve haklarını korumak için. Ama ayrıca, aristokrasinin bir diğer isyanın daha yanlış tarafında kalmayacağından emin olmak için."

"Bu kibir değil."

"Öyle Ham," dedi Elend. "Ama anlaşılabilir bir kibir. Ben hiçbir adamın bu olmadan önderlik edebileceğini sanmıyorum. Aslında, ben iktidarımın büyük bir kısmı boyunca eksikliğini çektiğim şeyin de bu olduğunu düşünüyorum. Kibir."

"Kendine güven."

"Aynı kavram için daha kibar bir kelime," dedi Elend. "Ben bu halk için, bu işi başka bir adamın yapabileceğinden iyi yaparım. Sadece bunu onlara da kanıtlamak için bir yol bulmam gerekiyor."

"Bulacaksın."

"Sen bir iyimsersin Ham," dedi Elend.

"Sen de öylesin," diye belirtti Ham.

Elend gülümsedi. "Doğru. Ama bu iş beni değiştiriyor."

"Eh, eğer işi elinde tutmaya devam etmek istiyorsan, büyük ihtimalle bizim çalışmaya geri dönmemiz gerek. Sadece bir günümüz kaldı."

Elend başını olumsuzca salladı. "Ben okuyabileceğim her şeyi okudum Ham. Kanunları istismar etmeyeceğim, o yüzden de kanuni boşluk aramanın gereği yok ve ilham için diğer kitapları incelemek de bir işe yaramıyor. Benim düşünecek zamana ihtiyacım var. Yürüyecek zamana..."

Bunu yapmaya devam ettiler. Bu sırada, Elend ileride bir şeyler fark etti. Bir grup düşman askeri onun seçemediği bir şeyler yapıyordu. Askerlerinden birine elini salladı.

"Şu ne?" diye sordu.

Asker eliyle gözlerini gölgeleyerek baktı. "Cett'in adamlarıyla Straff'inkiler arasında bir diğer çatışmaya benziyor Majesteleri."

Elend bir kaşını kaldırdı. "Bu sık sık oluyor mu?"

Asker omzunu silkti. "Son zamanlarda gittikçe sıklaşıyor. Çoğu zaman gözcü devriyeleri karşılaşıp birbirlerine giriyorlar. Geri çekildikleri zaman arkalarında birkaç ceset bırakıyorlar. Büyük bir şey değil Majesteleri."

Elend başıyla onaylayarak adamı gönderdi. *Yeteri kadar büyük*, diye düşündü kendi kendine. O *ordular da bizim olduğumuz kadar gergin olmalı. Askerler bu kadar uzun bir süre boyunca kuşatmada kalmaktan hoşlanıyor olamazlar, özellikle de kış havasında.*

Yaklaşmışlardı. Kolossların da gelişi sadece daha fazla kargaşa yaratacaktı. Eğer Elend doğru şekilde ittirebilirse, Straff ve Cett kafa kafaya savaşa tutuşacaklardı. *Benim sadece biraz daha zamana ihtiyacım var!* diye düşündü yanında Ham ile yürümeye devam ederken.

Ama ilk önce tahtını geri alması gerekiyordu. O otorite olmadan Elend hiçbir şeydi ve hiçbir şey de yapamazdı.

Sorun aklını kemiriyordu. Ancak yürümeye devam ettikçe başka bir şey dikkatini dağıttı; bu sefer duvarların dışında değil de, içinde olan bir şey. Ham haklıydı. Elend onların nöbet yerine yaklaşırken askerler *gerçekten de* biraz daha dik duruyorlardı. Ona selam veriyorlardı ve o da Tindwyl'in öğrettiği gibi bir eli kılıcının kabzasında yürürken onlara başıyla karşılık veriyordu.

Eğer tahtı elimde tutmayı başarabilecek olursam, bunu o kadına borçlu olacağım, diye düşündü. Elbette ki, o Elend'i bu düşünce için azarlardı. Elend'e tahtı hak ediyor olduğu için, kral o olduğu için elinde tuttuğunu söylerdi. Kendisini değiştirirken, sadece önündeki engelleri aşmak için zaten elinde olan imkânları kullanmıştı.

Elend olaylara hiç o şekilde bakabileceğinden emin değildi. Ama Tindwyl'in önceki gün ona verdiği son ders (bir şekilde Elend bunun son olduğunu biliyordu)

Elend'e tek bir yeni kavram öğretmişti: krallık için sadece tek bir kalıp yoktu. Elend ne kadar Kelsier gibi olamıyorsa, geçmişin kralları gibi de olmayacaktı.

O Elend Venture olacaktı. Onun kökeni felsefedeydi, o yüzden de o bir âlim olarak hatırlanacaktı. Bunu kendisine avantaj sağlayacak şekilde kullansa iyi olurdu, yoksa hiç hatırlanmayacaktı. Hiçbir kral zayıf yönlerini itiraf edemezdi ama güçlü yönlerini kabul etmeleri kesinlikle akıllıcaydı.

Peki benim güçlü yönlerim ne? diye düşündü Elend. *Bu şehri ve çevresini yöneten kişi neden ben olmalıyım?*

Evet, o bir âlimdi. Ve Ham'in belirtmiş olduğu gibi bir iyimser. O usta bir düellocu değildi, gerçi gelişme vardı. O kusursuz bir diplomat da değildi, gerçi Straff ve Cett ile olan görüşmeleri kendisini kollayabildiğini kanıtlamıştı.

Neydi o?

Skaaları seven bir asil. Onlar Elend'i her zaman cezbetmişti; Çöküş öncesinde, Vin ve diğerleriyle tanışmasından önce bile. Onların asil doğumlu insanlardan hiçbir farkının olmadığını kanıtlamaya çalışmak, Elend'in gözde felsefi bulmacalarından bir tanesi olmuştu. Bunun üzerinde düşündüğü zaman biraz idealistçe, hatta biraz şekilci gibi geliyordu; ve, eğer dürüst olacak olursa, Çöküş öncesinde skaalara karşı ilgisinin büyük bir kısmı akademikti. Onlar bilinmeyen bir şeydi ve bu yüzden de egzotik ve ilgi çekici olmuşlardı.

Elend gülümsedi. *Birisi onlara "egzotik" olduklarını söyleyecek olsa plantasyon işçileri ne düşünürdü acaba.*

Ama ondan sonra Çöküş gelmişti, Elend'in kitaplarında ve teorilerinde öngörülmüş olan isyan başlamıştı. Elend'in inançları artık sadece akademik soyutlamalar olarak devam edemezlerdi. Ve Elend skaaları da tanır olmuştu; sadece Vin ile çeteyi değil, işçileri ve hizmetkârları da. Onların içinde umudun büyümeye başladığını görmüştü. Şehir halkının içinde uyanan kendine güveni ve değerlilik hissini görmüştü ve bu onu heyecanlandırıyordu.

Elend onları terk etmeyecekti.

Benim olduğum şey işte bu, diye düşündü duvarda yürürken duraklayan Elend. *Bir idealist. Kitaplarına ve eğitimine rağmen, hiçbir zaman doğru düzgün bir asil olmayı başaramamış olan melodramatik bir idealist.*

"Ne oldu?" diye sordu Ham yanında durarak.

Elend ona doğru döndü. "Bir fikrim var," dedi.

Sorun şu. İlk başta Alendi'ye inanmış olsam da, daha sonradan şüphe duymaya başladım. O işaretlere uygun gibi görünüyordu, doğru. Ama, eh, bunu nasıl izah edebilirim?

O işaretlere aşırı uygun olabilir miydi?

38

BEN KENDİMİ BU KADAR GERGİN hissederken o nasıl bu kadar kendine güvenli görünebilir? diye düşündü Vin, Elend'in yanında ayakta beklerken. Parlamento Salonu dolmaya başlıyordu. Erken gelmişlerdi, bu sefer Elend her gelen Parlamento üyesini karşılayan kişi olarak kontrol ondaymış gibi görünmek istediğini söylemişti.

Bugün krallık için oylama yapılacaktı.

Vin ve Elend sahnenin üstünde durmuş, odanın yan kapısından içeriye giren Parlamento üyelerine başlarını sallayarak selam veriyorlardı. Odanın zeminindeki banklar şimdiden kalabalıklaşmaya başlamışlardı. İlk birkaç sıranın arasına her zaman olduğu gibi muhafızlar yerleştirilmişti.

"Bugün çok güzel görünüyorsun," dedi Elend Vin'e bakarak.

Vin omzunu silkti. Beyaz tuvaletini giymişti, üst tarafında birkaç yarı şeffaf kat olan, dalgalı bir elbiseydi. Diğerleri gibi bu da hareket kabiliyeti düşünülerek tasarlanmıştı ve Elend'in yeni giysileriyle de uyumluydu, özellikle de kol yenlerindeki koyu renkli işlemeler sayesinde. Takıları gitmişti ama hâlâ saçı için birkaç beyaz tahtadan tokası vardı.

"Bu tuvaletlerin bana tekrar bu kadar kolayca doğal gelmesi garip," dedi Vin.

"Ben değiştirdiğin için mutluyum," dedi Elend. "Pantolon ve gömlek sensin... ama bu da sensin. Benim balolardan hatırladığım, daha birbirimizi azıcık tanıyor olduğumuz zamanki sen."

Vin başını kaldırıp ona bakarken özlemle gülümsedi, toplanmakta olan kalabalık biraz daha uzaklaşmış gibiydi. "Sen benimle hiç dans etmedin."

"Üzgünüm," dedi Elend onun kolunu hafif bir dokunuşla kavrarken. "Son zamanlarda birbirimiz için fazla zamanımız olmadı, değil mi?"

Vin başını salladı.

"Bunu düzelteceğim," dedi Elend. "Bütün bu karışıklık bittiği, taht güvende olduğu zaman, bize geri dönebiliriz."

Vin başını sallayarak onayladı, sonra da arkasında bir hareket sezerek sertçe döndü. Bir Parlamento üyesi sahnenin üzerinde yürüyordu.

"Sen gerginsin," dedi Elend hafifçe yüzünü asarak. "Çoğu zaman olduğundan da fazla. Ne kaçırdım?"

Vin başını olumsuzca salladı. "Bilmiyorum."

Elend Parlamento üyesine, bir skaa temsilcisiydi, sıkı bir tokalaşmayla selam verdi. Vin onun yanında bekledi, aklı şu âna dönerken az önceki özlemi sis gibi buharlaşarak gitti. *Beni rahatsız eden şey ne?*

Oda tıklım tıklımdı, herkes bugünün olaylarına şahitlik etmeyi istiyordu. Elend düzeni sağlamak için kapılara muhafızlar yerleştirmek zorunda kalmıştı. Ama Vin'i gerginleştiren şey sadece insanların sayısı değildi. Olayda bir... yanlışlık hissi vardı. İnsanlar çürümekte olan bir cesedin etrafına üşüşen leş yiyiciler gibi toplanıyorlardı.

"Bu doğru değil," dedi Vin, Parlamento üyesi uzaklaşırken Elend'in kolunu tutarak. "İktidar bir kürsüden yapılan tartışmalar ile el değiştirmemeli."

"Sadece daha önce bu şekilde olmamış olması, olmaması *gerektiği* anlamına gelmez," dedi Elend.

Vin başını sallayarak reddetti. "Bir şeyler yanlış gidecek Elend. Cett seni şaşırtacak ve belki Penrod da öyle. Onlar gibiler, sakin sakin oturup bir oylamanın kaderlerini tayin etmesine izin vermezler."

"Biliyorum," dedi Elend. "Ama sürpriz yapabilecek olan sadece onlar değil."

Vin ona sorgulayıcı bakışlarla baktı. "Sen bir şey mi planlıyorsun?"

Elend durakladı, sonra da ona bir göz attı. "Ben... ee, Ham ve ben geçen gece bir şey uydurduk. Bir taktik. Bununla ilgili seninle de konuşmak için bir yol bulmaya çalışıyordum ama bir türlü zaman olmadı. Hızlı hareket etmemiz gerekiyordu."

Vin onun endişesini hissederek kaşlarını çattı. Bir şeyler söylemeye başladı ama sonra durarak Elend'in gözlerini inceledi. Elend biraz utanmış gibi görünüyordu. "Ne?" diye sordu Vin.

"Ee... bu biraz seni ve senin ününü ilgilendiriyor. Ben senden izin almak istiyordum ama..."

Vin hafif bir ürperme hissetti. Arkalarında son Parlamento üyesi de yerini aldı ve Penrod toplantıyı açmak için ayağa kalktı. Elend'e doğru bir göz atarak boğazını temizledi.

Elend sessizce küfretti. "Bak, açıklamaya zamanım yok," dedi. "Ama bu gerçekten de önemli bir şey değil, hatta bana pek fazla oy bile kazandırmayabilir. Ama, eh, denemek zorundaydım. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bizim aramızda yâni."

"Ne?"

"Lord Venture?" dedi Penrod. "Bu toplantıya başlamak için hazır mısınız?"

Salon sessizleşti. Vin ve Elend hâlâ sahnenin ortasında ayakta duruyorlardı, kürsü ile Parlamento üyelerinin koltuklarının arasındaydılar. Vin ona baktı; bir korku hissi, bir kafa karışıklığı hissi ve hafif bir ihanet hissi arasında bölünüp kalmıştı.

Niye bana söylemedin? diye düşündü. *Eğer sen bana ne planladığını söylemezsen, ben nasıl hazır olabilirim? Ve... bana niye öyle bakıyorsun?*

"Affedersin," dedi Elend yerine oturmak için ilerleyerek.

Vin izleyicilerin önünde tek başına ayakta kaldı. Bir zamanlar olsa, bu kadar fazla ilgi onu dehşete düşürürdü. Hâlâ da onu rahatsız ediyordu. Başını hafifçe eğip, arkadaki banklara ve boş olan kendi yerine doğru yürüdü.

Ham orada değildi. Vin kaşlarını çatıp, Penrod toplantıyı açarken döndü. *Orada,* diye düşündü Ham'i izleyicilerin arasında bir grup skaa ile birlikte sakin sakin otururken bularak. Grubun sessizce konuşmakta olduğu belliydi ama Vin kalayla bile büyük kalabalığın arasında onların seslerini asla seçemezdi. Breeze odanın arka tarafında Ham'in askerlerinden bazılarıyla birlikte ayakta duruyordu. Elend'in planından haberleri olup olmamasının bir önemi yoktu, Vin'in onları sorgulayamayacağı kadar uzaktaydılar.

Sinirlenmiş bir şekilde eteklerini düzenledi, sonra da oturdu. Kendini en son bu kadar kör hissettiği zaman...

Bir yıl önceki o geceydi, diye düşündü. *Kelsier'in gerçek planını anlamamızdan hemen önceki o an, benim her şeyin etrafımda yıkılmakta olduğunu düşündüğüm o an.*

Belki de bu iyi bir işaretti. Elend son dakikada politik bir dehâ göstererek bir numara mı çevirmişti? Bunu Vin'le paylaşmış olup olmamasının gerçekte bir önemi yoktu, Vin zaten bunun yasal temelini büyük ihtimalle anlamayacaktı.

Ama... o daha önce planlarını benimle hep paylaşırdı.

Penrod boş boş konuşmaya devam ediyordu, büyük ihtimalle Parlamento'nun önündeki zamanını sonuna kadar kullanacaktı. Cett seyircilerin arasında en ön sıradaydı, çevresinde en azından yirmi askerle kendinden memnun bir şekilde oturuyordu. Öyle de olması gerekirdi. Vin'in duyduğu söylentilere bakılacak olursa, Cett oylamayı kolaylıkla kazanacak gibi görünüyordu.

Ama Elend ne planlıyordu?

Penrod kendisine oy verecek, diye düşündü Vin. *Elend de öyle. Bu geriye yirmi iki oy bırakıyor. Tüccarlar Cett'in arkasında ve skaalar da öyle. O ordudan, başka birine oy veremeyecek kadar korkuyorlar.*

Bu da geriye sadece asilleri bırakıyor. Bazıları Penrod'ya oy verecek; o şehirdeki en güçlü asil, Parlamento üyelerinin pek çoğu da onun çok eskiden beri politik müttefikleri. Ama o asillerin yarısını alsa bile, ki büyük olasılıkla alamayacak, Cett kazanır. Cett'in tahtı almak için sadece üçte ikilik bir çoğunluğa ihtiyacı var.

Sekiz tüccar, sekiz skaa. Cett'in tarafında on altı adam vardı. O kazanacaktı. Elend'in yapabileceği ne olabilirdi ki?

Penrod en sonunda açılış konuşmasını bitirdi. "Ama oylamaya başlamamızdan önce, ben adaylara isterlerse son bir konuşma için zaman tanımak isterim," dedi. "Lord Cett, başlamak ister miydiniz?"

Seyircilerin arasında Cett başını sallayarak reddetti. "Ben tekliflerimi ve tehditlerimi yaptım Penrod. Hepiniz bana oy vermek zorunda olduğunuzu biliyorsunuz."

Vin kaşlarını çattı. Cett kendinden eminmiş gibi görünüyordu ama yine de... Vin kalabalığı tararken gözleri Ham'e takıldı. Yüzbaşı Demoux ile konuşuyordu. Ve onların yanında da Vin'i pazarda takip etmiş olan adamlardan bir tanesi oturuyordu. Bir Firari rahibi.

Vin dönerek Parlamento'yu inceledi. Skaa temsilcileri rahatsızmış gibi görünüyorlardı. Kalkıp sırasını almak için kürsünün önüne gelmiş olan Elend'e göz attı. Daha önceki kendine güveni geri dönmüştü ve şık beyaz üniformasının içinde bir kral gibi duruyordu. Tacını hâlâ takmaktaydı.

Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, demişti. *Bizim aramızda yâni.*

Affedersin.

Vin'in ününü kullanarak ona oy kazandıracak bir şey. Vin'in ünü Kelsier'in ünüydü, ve bu da sadece skaaların umurundaydı. Ve onlar üzerinde etki kazanmanın da kolay bir yolu vardı...

"Sen Firari Kilisesi'ne katıldın, değil mi?" diye fısıldadı Vin.

Skaa Parlamento üyelerinin tepkileri, o ânın mantığı, Elend'in demin ona söyledikleri, bir anda hepsi birden anlam kazandı. Eğer Elend Kilise'ye katılacak olursa, skaa Parlamento üyeleri ona karşı oy vermekten korkabilirlerdi. Ve Elend'in tahtı kazanmak için on altı oya da ihtiyacı yoktu; eğer Parlamento çıkmaza girerse o kazanacaktı. Sekiz skaa ve kendi oyuyla birlikte, diğerlerinin Elend'i tahttan devirmeleri asla mümkün olmayacaktı.

"Çok zekice," diye fısıldadı.

Taktik işe yaramayabilirdi. Firari Kilisesi'nin skaa Parlamento üyeleri üzerinde ne kadar gücü olduğuna bağlı olacaktı. Ama skaaların bazıları Elend'e karşı oy verseler bile, büyük olasılıkla yine de Penrod'ya oy verecek olan asiller vardı. Eğer yeteri kadar çoğu bunu yaparsa, Elend yine Parlamento'yu çıkmaza sokmuş ve tahtını korumuş olurdu.

Tek bedel ise onun ahlâkı olacaktı.

Bu adil değil, dedi Vin kendi kendisine. Eğer Elend Firari Kilisesi'ne katıldıysa, her ne sözler vermişse tutardı. Ve, eğer Firari Kilisesi resmi destek de kazanacak olursa, Luthadel'de bir zamanlar Çelik Nezaret'in olduğu kadar güçlü hâle gelebilirdi. Ve... bu Elend'in ona bakışını nasıl değiştirecekti?

Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, diye söz vermişti o.

Vin onun konuşmaya başlamasını yarım kulakla duydu ve şimdi Kelsier'e olan atıfları Vin'e bariz göründü. Ancak Vin'in tek hissedebildiği şey hafif bir endişe duygusuydu. Zane'in dediği gibi olmuştu. Vin bıçaktı, farklı bir tür bıçak, ama yine de bir araç. Elend'in şehri korumak için kullanacağı bir yöntem.

Vin'in küplere binmiş ya da en azından midesi bulanmış olması gerekirdi. Neden gözleri kalabalığa doğru kayıp duruyordu? Neden Elend'in söylemekte olduğu şeylerin üzerine odaklanamıyor, onu nasıl yüceltmekte olduğunu dinleyemiyordu? Neden bir anda bu kadar gerilmişti?

Neden şu adamlar odanın kenarları boyunca ilerleyerek gizli gizli yaklaşıyordu?

"Bu yüzden de," dedi Elend, "Firari'nin kendisinin de lütfuyla, sizlerden bana oy vermenizi istiyorum."

Sessizce bekledi. Bu aşırı bir hareketti, Firari Kilisesi'ne katılmak Elend'i dışarıdaki bir grubun ruhani otoritesine tâbi kılıyordu. Ama Ham ve Demoux'nun ikisi de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüşlerdi. Elend önceki günün büyük bir kısmını kararını skaa vatandaşlara duyurmaya çalışarak geçirmişti.

Bu ona iyi bir hareketmiş gibi geliyordu. Kendisini tek endişelendiren Vin'di. Ona doğru göz attı. Vin Firari Kilisesi'ndeki yerinden hoşlanmıyordu ve Elend'in de onlara katılması, teknik olarak, Vin'in onların mitolojisindeki yerini kabul ettiği anlamına geliyordu. Vin'in gözlerini yakalayarak gülümsemeye çalıştı ama o Elend'i izlemiyordu. O seyircilere doğru bakıyordu.

Elend kaşlarını çattı. Vin ayağa kalktı.

Seyircilerin arasından bir adam bir anda ön sıradaki iki askeri kenara itti, sonra da sıçrayarak doğaüstü bir mesafeyi aşıp kaidenin üzerine indi. Adam bir düello değneği çıkarmıştı.

Ne? diye düşündü Elend şok içinde. Neyse ki, Tindwyl'in emriyle antrenman yaparak geçirdiği aylar ona sahip olduğunu bilmediği içgüdüler kazandırmıştı. Haydut koşarak saldırırken Elend eğildi ve kendini yere attı. Yerde yuvarlandı ve döndüğü zaman kaslı adamın düello değneği yukarıda, üzerine doğru gelmekte olduğunu gördü.

Elend'in yukarısındaki havanın içinden beyaz danteller ve eteklerden oluşmuş bir fırtına geçti. Vin Haydut'a ayaklarıyla bindirdi, o etekleri dalgalanarak havada dönerken adamı geriye doğru fırlattı.

Adam hırladı. Vin bir gümlemeyle doğrudan Elend'in önünde yere indi. Parlamento salonu ani çığlık ve bağırışlarla yankılandı.

Vin tekmeleyerek kürsüyü ayağının altından uzaklaştırdı. "Arkamda kal," diye fısıldadı, sağ elinde obsidiyen bir hançer ışıldayarak.

Elend tereddütlü bir şekilde başını salladı, ayağa kalkarken belindeki kılıcın tokasını çözüyordu. Haydut yalnız değildi, odanın içinde üç küçük grup hâlinde silahlı adamlar hareket ediyordu. Bir tanesi ön sıraya saldırarak oradaki askerlerin dikkatini dağıtıyordu. Diğer bir grup sahnenin üstüne tırmanmaktaydı. Üçüncü grup ise kalabalığın içindeki bir şeyle meşgulmüş gibi görünüyorlardı. Cett'in askerleri.

Haydut tekrar ayağa kalkmıştı. Vin'in tekmesinden fazla bir zarar görmüş gibi görünmüyordu.

Suikastçılar, diye düşündü Elend. *Ama kim gönderdi onları?*

Beş arkadaşından oluşan bir grup ona katılırken adam gülümsedi. Oda kargaşayla dolmuştu, Parlamento üyeleri dağılıyor, korumaları onların etrafını sarmak için koşturuyordu. Ama sahnenin önündeki dövüş kimsenin o yöne doğru kaçmasına izin vermiyordu. Parlamento üyeleri sahnenin yan çıkışının önüne yığılmışlardı. Ancak saldırganlar onlarla ilgilenmiyordu.

Sadece Elend'le ilgiliydiler.

Vin adamların ilk önce saldırmalarını bekleyerek çömeldiği şekilde bekliyordu, fırfırlı elbisesine rağmen duruşu tehditkârdı. Hatta Elend onun sessizce hırlamakta olduğunu duyduğunu düşündü.

Adamlar saldırıya geçti.

Vin ileriye doğru atılarak hançerini öncü Haydut'a doğru salladı. Ama adamın menzili çok fazlaydı ve değneğinin bir savuruşuyla Vin'i kolaylıkla savuşturdu. Toplamda altı tane adam vardı; üç tanesi belli ki Haydut'tu, diğer üçü de büyük olasılıkla Sikkeci ya da Yalpacı olacaktı. Metal kullanıcılarından güçlü bir bileşen. Birileri Vin'in bu savaşı sikkeler kullanarak hızla sona erdirmesini istemiyordu.

Vin'in bu durumda asla sikke kullanmayacağını anlamamıştı. Elend bu kadar yakınında dururken ve odada da bu kadar fazla insan varken olmazdı. Sikkeler güvenli bir şekilde saptırılamazdı. Eğer Vin düşmanlarına bir avuç sikke atacak olursa, rasgele insanlar ölürdü.

Bu adamları hızla öldürmesi gerekiyordu. Şimdiden açılmaya, onun ve Elend'in etrafını sarmaya başlamışlardı. Çiftler hâlinde hareket ediyorlardı, her takımda bir Haydut ve bir Sikkeci vardı. Yan taraflardan saldıracak, onu geçerek Elend'e ulaşmaya çalışacaklardı.

Vin demirle arkasına doğru uzanarak Elend'in kılıcını çınlayan bir gıcırtıyla kınından Çekti. Bunu kabzasından yakalayarak, takımlardan bir tanesine doğru fırlattı. Sikkeci kılıcı ona doğru geri İtti ve Vin de karşılığında bunu yan tarafa doğru İterek ikinci bir Allomanser çiftine doğru döne döne gönderdi.

Onlardan bir tanesi tekrar kılıcı Vin'e geri İtti. Vin arkasındaki Elend'in metal uçlu kılıç kınını Çekerek ellerinden kopardı ve bunu da kopçasından İterek havanın içinden savurdu. Kılıç havada kabzanın yanından geçti. Bu sefer düşman Sikkeciler iki nesneyi de İterek bir kenara attılar, kaçmakta olan seyircilere doğru savurmuşlardı.

İnsanlar zorlanarak odadan dışarı çıkmaya çalışırken birbirlerini eziyor, çaresizlikle bağrışıyorlardı. Vin dişlerini gıcırdattı. Daha iyi bir silaha ihtiyacı vardı.

Bir taş hançeri suikastçı çiftlerinden birine doğru fırlattı, sonra da hızla dönüp saldıran Haydut'un silahının altından geçerek bir diğer çifte doğru sıçradı. Sikkeci'nin üzerinde Vin'in hissedebildiği kadarıyla hiç metal yoktu, o sadece Vin'in Haydut'u sikkelerle öldürmesini engellemek için oradaydı. Büyük olasılıkla sikke atma becerisinden mahrum kalmış olduğu için Vin'i yenmenin kolay olacağını varsaymışlardı.

Haydut değneğini savurarak geri çevirdi, ucuyla Vin'i yakalamaya çalışıyordu.

Vin silahı yakaladı, öne doğru çekti ve arkasındaki Parlamento sıralarını İterken yukarıya doğru zıpladı. Ayakları Haydut'un göğsüne vurdu ve Vin lehim harlayarak sertçe tekme attı. Adam homurdanırken Vin kendisini yapabildiği kadar güçlü şekilde sıralardaki çivilere doğru geri Çekti.

Haydut ayaklarının üzerinde kalmayı başarabilmişti. Ama Vin'in ellerinde değneğiyle hızla kendisinden uzaklaşmakta olduğunu gördüğü için tamamıyla şaşırmış görünüyordu.

Vin yere indi ve hızla Elend'e doğru döndü. O kendisine bir silah, bir düello değneği bulmuştu ve sırtını bir duvara verecek kadar da aklı başındaydı. Vin'in sağında, muhafızları tarafından etrafları sarılmış olan Parlamento üyelerinden bazıları bir yığın hâlinde bir arada duruyordu. Hepsinin birden kaçabilmesi için oda fazla dolu, çıkışlar da çok küçük ve dardı.

Parlamento üyeleri Elend'e yardım etmek için hiçbir harekette bulunmuyordu.

Suikastçılardan bir tanesi bağırıp, sıraları İterek onlara doğru fırlatmış olan Vin'e doğru işaret etti, kendisini Elend'le onların arasına yerleştiriyordu. Vin kendisini çevirmek için bir kapının menteşelerini hafifçe Çekerek havada dönerken, iki Haydut silahlarını kaldırdılar. Vin yere inerken elbisesi dalgalandı.

O *terziye gerçekten de teşekkür etmem gerek*, diye düşündü Vin değneği kaldırırken. Kısa bir an için yine de giysiyi yırtıp atmayı düşündü ama Haydutlar fazla hızla üzerine çökmüşlerdi. Vin iki darbeyi de aynı anda engelledi, sonra da lehim harlayıp onlardan bile daha hızlı hareket ederek kendisini iki adamın arasına fırlattı.

Bir tanesi küfredip değneğiyle dönmeye çalıştı. Vin ondan önce davranarak bacağını kırdı. Adam bir ulumayla yere devrildi ve Vin de onun sırtına atlayarak ikinci Haydut'a yukarıdan aşağıya doğru bir darbe indirirken onu yere doğru bastırdı. İkinci Haydut darbeyi engelledi, sonra da kendi silahıyla Vin'inkine bastırarak onu arkadaşının sırtından devirmeye çalıştı.

Elend saldırdı. Ancak kralın hareketleri lehim yakan adamlarla kıyaslandığı zaman ağır görünüyordu. Haydut neredeyse umursamazca döndü, kolay bir darbeyle Elend'in silahına vurdu.

Vin yere düşerken küfretti. Değneğini Haydut'a doğru fırlatarak onu Elend'e arkasını dönmeye zorladı. Vin yere çarpar ve sıçrayarak ayağa kalkıp ikinci bir hançer çekerken adam değnekten kıl payı kaçınmıştı. Vin, Haydut tekrar Elend'e doğru dönemeden ileri atıldı.

Bir sikke dizisi Vin'e doğru uçtu. Vin onları geriye, kalabalığa doğru İtemezdi. Kendisini Elend ile sikkelerin arasına fırlatırken haykırdı, sonra da yanlara doğru İtti; sikkeleri ayırarak duvara çarpmaları için elinden geleni yapmıştı. Yine de omzundan gelen bir acı patlaması hissetti.

Sikkeleri nereden buldu? diye düşündü Vin hırsla. Ama yan tarafına göz attığı zaman Sikkeci'nin korkuyla yere çökmüş bir Parlamento üyesinin yanında ayakta durduğunu gördü, zorla sikke kesesini elinden almıştı.

Vin dişlerini gıcırdattı. Kolu hâlâ çalışıyordu. Önemli olan tek şey de buydu. Bağırdı ve kendisini en yakındaki Haydut'un üstüne fırlattı. Ancak üçüncü Haydut Vin'in elinden alarak fırlatmış olduğu silahını geri almıştı ve şimdi de kendi Sikkeci'siyle birlikte etrafından dolaşıyor, Vin'in arkasına geçmeye çalışıyordu.

Birer birer, diye düşündü Vin.

En yakınındaki Haydut silahını savurdu. Vin'in onu şaşırtması gerekiyordu. O yüzden saldırıdan kaçınmadı ya da engellemedi. Sadece direnmek için duralümin ve lehim yakarak darbeyi yan tarafına aldı. Vurulduğu zaman içinde bir şeyler çatırdadı ama duralümin ile ayakta kalabilecek kadar güçlüydü. Tahta parçalandı ve Vin ilerlemeye devam ederek hançerini Haydut'un boynuna gömdü.

Adam arkasında şaşırmış bir Sikkeci bırakarak düştü. Vin'in lehimi duralüminle birlikte buharlaşıp gitti ve yan tarafına gündoğumu gibi tomurcuklanan bir acı yayıldı. Yine de Haydut düşerken hançerini çekerek kurtardı, hâlâ Sikkeci'yi göğsünden bir hançerle devirecek kadar hızlıydı.

Sonra sessizce nefesi kesilerek tökezledi, ayağının altında iki adam ölürken yan tarafını kavramıştı.

Bir Haydut kaldı, diye düşündü umutsuzca. *Ve iki Sikkeci.*

Elend'in bana ihtiyacı var. İlerisinde, Sikkeciler'den bir tanesinin Elend'e bir avuç çalıntı sikke attığını gördü. Haykırarak sikkeleri İtti ve Sikkeci'nin küfrettiğini duydu.

Döndü, eğer Sikkeciler Elend'e başka bir şeyler fırlatacak olursa çeliğinin mavi çizgilerinin onu uyaracağına güveniyordu, ve kol yeninden Çekilip alınmasını engellemek için sıkı sıkı bağlanmış olan yedek metal şişeciğini çıkardı. Ama o daha tıpayı çıkarırken, şişecik şimdi beceriksizleşmiş olan elinden fırlayıp gitti. İkinci Sikkeci İterek şişeciği Vin'den uzaklaştırırken sırıttı, şişeciğin içindekiler yere saçılmıştı.

Vin hırladı ama aklı bulanıklaşıyordu. Lehime ihtiyacı vardı. O olmadan, omzundaki büyük sikke yarası ve yan tarafındaki ezici acı çok fazla geliyordu, kanlar dantelli kol yenini kırmızıya boyuyordu. Vin neredeyse düşünemiyordu bile.

Bir değnek kafasına doğru savruldu. Kenara atlayarak yuvarlandı. Ancak artık lehimin hızına ya da zarafetine sahip değildi. Sıradan bir adamın darbesinden kaçınabilirdi ama bir Allomanser'in saldırısı başka bir meseleydi.

Duralümin yakmamam gerekirdi! diye düşündü. O bir kumardı, Vin'in iki suikastçıyı öldürmesini sağlamış ama onu fazlasıyla savunmasız bırakmıştı. Değnek üzerine doğru indi.

Büyük bir şey Haydut'a bindirerek hırlayan bir pençeler yığını hâlinde adamı yere devirdi. Vin kendisini toparlarken Haydut, OreSeur'un başını yumruklayarak kafatasını kırdı. Ama Haydut kan kaybediyor ve küfrediyordu ve değneği de elinden kurtulup gitmişti. Vin bunu kaptı ve dişlerini sıkarak zorla ayağa kalkarken değneğin ucunu adamın suratına indirdi. Haydut darbeyi yerken küfretti ve bir tekmeyle Vin'in ayaklarını yerden kesti.

Vin OreSeur'un yanında yere düştü. Nedense kurt köpeği gülümsüyordu. Omzunda bir yara vardı.

Hayır, bir yara değil. Ette bir açıklık ve içinde gizlenmiş olan bir metal şişeciği. Vin bunu kapıp, Haydut tekrar ayağa kalkarken gizli tutmak için yuvarlandı. Sıvıyı ve içindeki metal taneciklerini yuttu. Önündeki zeminde Haydut'un gölgesinin kuvvetli bir darbe için silahını başının üzerine kaldırdığını görebiliyordu.

Lehim içinde harlayarak canlandı ve yaraları sadece rahatsız edici vızıltılar hâline geldi. Darbe inerek yere çarpıp, etrafa tahta parçacıkları saçarken Vin aniden yana doğru hareket etti. Sıçrayarak ayaklarının üzerinde doğruldu ve yumruğunu şaşıran rakibinin koluna bindirdi.

Kemikleri kırmak için yeterli değildi ama belli ki acıtmıştı. Şimdi iki dişi eksik olan Haydut acıyla inledi. Yan tarafında Vin OreSeur'un ayaklarının üzerinde olduğunu gördü, köpek çenesi doğal olmayan bir şekilde sarkıyordu. Vin ona başını salladı, Haydut onun kırılmış kafatası yüzünden ölmüş olduğunu düşünecekti.

Daha fazla sikke Elend'e doğru uçtu. Vin onları bakmaya bile gerek görmeden İterek uzaklaştırdı. Önünde, OreSeur Haydut'a arkadan vurarak onun tam da Vin saldırırken şaşkınlıkla arkasına dönmesine neden oldu. Haydut'un değneği OreSeur'un sırtına inerken Vin'in kafasının bir parmak ötesinden geçmişti ama onun kendi eli adamın yüzüne vurdu. Ancak Vin yumruk atmıyordu, bu bir Haydut'a karşı pek işe yaramazdı.

Bir parmağı açıktı ve hedefini de ıskalamamıştı. O parmağını göz çukuruna saplarken Haydut'un gözyuvarı patladı.

Adam bir elini yüzüne kaldırarak çığlık atarken Vin geriye doğru sıçradı. Yumruklarını göğsüne indirerek adamı yere fırlattı, sonra da OreSeur'un yıkılmış bedeninin üzerinden atladı ve yerdeki hançerini kaptı.

Haydut öldü, acı içinde yüzünü kavrarken Vin'in hançeri göğsündeydi.

Vin hızla dönerek Elend'i aradı. O yerdeki Haydutlar'dan bir tanesinin silahını almış ve kalan iki Sikkeci'ye karşı kendisini savunuyordu, görünüşe göre onlar Vin'in bütün sikke saldırılarını İterek engellemesi yüzünden sıkılmışlardı. Bunun yerine doğrudan Elend'e saldırmak için düello değneklerini çekmişlerdi. Elend'in eğitimi görünüşe göre onu hayatta tutmak için yeterliydi ama sadece rakipleri Vin'in kendisinin sikke kullanmayacağından emin olmak için bir gözlerini onu üzerinde tutmak zorunda oldukları için.

Vin demin öldürdüğü adamın değneğini tekmeleyerek havalandırıp yakaladı. Bir hırlamayla silahını savurarak onlara doğru atılırken bir Sikkeci haykırdı. Bir tanesinin kendisini uzaklaştırmak için sıraları İtecek kadar aklı başındaydı. Vin'in silahı onu yine de havada yakalayarak bir kenara doğru fırlattı. Sonraki darbe de koşarak kaçmaya çalışan arkadaşını devirdi.

Elend nefes nefese duruyordu, kıyafeti dağılmıştı.

Benim düşündüğümden daha iyi idare etti, diye kabul etti Vin gerinip yan tarafındaki zararın derecesini anlamaya çalışırken. O omzu için bir sargı bulması gerekliydi. Sikke kemiğe isabet etmemişti ama kanama yüzünden...

"Vin!" diye haykırdı Elend.

Çok güçlü bir şeyler bır anda Vin'i arkasından kavradı. Geriye doğru çekilerek yere fırlatılırken nefesi tıkandı.

Birinci Haydut. Vin bacağını kırmış, sonra da onu unutmuştu...

Adam ellerini Vin'in gırtlağına doladı, bacaklarını Vin'in göğsüne bastırarak üzerinde çömelmiş sıkıyordu, yüzü öfkeyle vahşileşmişti. Gözleri kocaman açıktı, adrenalin lehime karışıyordu.

Vin zorlanarak nefes almaya çalıştı. Yıllar öncesine geri dönmüştü, tepesinde yükselen adamların attığı dayaklara. Camon ve Reen ve bir düzine başkası.

Hayır! diye düşündü debelenerek lehimini harlarken. Ancak adam onu sıkıştırmıştı ve Vin'den çok daha iriydi. Çok daha güçlüydü. Elend değneğini adamın sırtına indirdi ama Haydut sadece azıcık sarsılmıştı.

Vin nefes alamıyordu. Boğazının ezilmekte olduğunu hissetti. Haydut'un ellerini ayırmaya çalıştı ama Ham'in her zaman söylediği gibiydi. Vin'in ufak boyutu çoğu durumda ona çok büyük bir avantaj sağlıyordu ama iş kaba kuvvete geldiği zaman, kaslı ve kütleli bir adamla baş etmesi hiç mümkün değildi. Kendisini yan tarafa doğru Çekmeye çalıştı ama adamın kavrayışı fazla güçlüydü, Vin'in ağırlığı onunkine kıyasla çok azdı.

Vin mücadele etti ama boşunaydı. Hâlâ duralümini vardı; duralümini yakmak kendisinin değil, diğer metallerin kaybolmasına neden oluyordu ama son seferinde Vin'i neredeyse öldürtmüştü. Eğer Vin Haydut'un işini hızla bitiremezse, bir kez daha lehimsiz kalırdı.

Elend yardım çağırarak bağırırken darbeler indirdi ama sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. Haydut yüzünü iyice Vin'inkine yaklaştırdı, Vin onun gazabını görebiliyordu. O anda inanılmayacak bir şekilde aklına bir düşünce geldi.

Ben bu adamı daha önce nerede gördüm?

Görüşü karardı. Ama Haydut kavrayışını sıkılaştırırken gittikçe daha da yakınına doğru eğiliyordu. Daha yakına, daha da yakına...

Vin'in seçme şansı yoktu. Duralümin yaktı ve lehimini harladı. Rakibinin ellerini savurarak yanlara doğru açtı ve kafasını adamın tepesindeki yüzüne gömdü.

Adamın kafası da az önceki gözyuvarı kadar kolaylıkla patladı.

Vin nefes nefese kafasız cesedi itip üzerinden attı. Elend tökezleyerek geriye çekildi, kıyafetine ve yüzüne kırmızı lekeler saçılmıştı. Vin tökezleyerek ayaklarının üzerinde doğruldu. Lehim yok olurken görüşü bulandı ama ona rağmen bile Elend'in yüzünde, parlak beyaz üniformasının üzerindeki kanlar kadar bariz bir duyguyu görebiliyordu.

Dehşet.

Hayır, diye düşündü bilinci kaybolurken. *Lütfen, Elend, öyle bakma...*

Bilincini korumayı başaramayarak öne doğru devrildi.

Mahvolmuş takım elbisesi içinde Elend elleri alnına dayalı oturuyordu, etrafında Parlamento Salonu'nun enkazı rahatsız edici derecede boştu.

"Yaşayacak," dedi Ham. "Aslında o kadar da kötü yaralanmamış. Ya da... ee, Vin için o kadar da kötü değil. Onun sadece bol bol lehime ve biraz da Sazed'in ilgisine ihtiyacı var. Sazed kaburgaları kırılmamış bile diyor, sadece çatlamış."

Elend aklı başka yerde başını sallayarak onayladı. Bazı askerler cesetleri çıkarıyorlardı, aralarında Vin'in öldürdüğü altı adam da vardı. En sonuncusu da dâhil...

Elend gözlerini sıkı sıkı kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Ham.

Elend gözlerini açtı, titremesini engellemek için elini sıkarak yumruk yapmıştı. "Senin bir sürü savaş gördüğünü biliyorum Ham," dedi. "Ama ben bunlara alışkın değilim. Benim alışkın olduğum..." Askerler kafasız cesedi çekerek götürürlerken arkasını döndü.

Ham cesedin gidişini izledi.

"Ben onu dövüşürken sadece bir kere görmüştüm, biliyor musun?" dedi Elend sessizce. "Bir yıl önce, sarayda. O sadece birkaç adamı duvarlara fırlatmıştı. Hiç de bunun gibi bir şey değildi."

Ham Elend'in yanında bankların üstüne oturdu. "O Sissoylu, El. Ne bekliyordun? Tek bir Haydut kolaylıkla on adamı öldürebilir, eğer onu destekleyecek bir Sikkeci de varsa düzinelercesini. Bir Sissoylu... eh, onlar tek kişilik birer ordu gibidir."

Elend başını sallayarak onayladı. "Biliyorum Ham. Ben onun Lord Hükümdar'ı öldürdüğünü biliyorum, hatta bana nasıl birkaç Çelik Sorgucu'yla bile yüzleştiğini anlatmıştı. Ben... sadece hiç görmemiştim..."

Tekrar gözlerini kapattı. Savaşın sonunda güzel beyaz balo tuvaleti az önce alnıyla öldürdüğü bir adamın parçalarıyla kaplanmış olan Vin'in ona doğru tökezleyerek gelen görüntüsü...

Onu beni korumak için yaptı, diye düşündü Elend. *Ama bu, bunu daha az rahatsız edici kılmıyor.*

Belki biraz daha bile fazla rahatsız edici kılıyor.

Zorla gözlerini açtı. Dikkatinin dağılmasına izin veremezdi, güçlü olması gerekiyordu. O kraldı.

"Onları Straff'ın gönderdiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Elend.

Ham başıyla onayladı. "Başka kim olabilir? Seni ve Cett'i hedef aldılar. Sanırım senin Straff'ı öldürme tehdidin varsaydığımız kadar bağlayıcı olmamış."

"Cett nasıl?"

"Zar zor canlı kurtuldu. Görünüşe göre askerlerinin yarısını öldürmüşler. Kavga sırasında Demoux ve ben sahnenin üzerinde Vin ve sana neler oldu göremedik bile."

Elend başını sallayarak onayladı. Ham gelene kadar, Vin çoktan suikastçıların hesabını görmüştü. Altı adamı birden imha etmek onun sadece birkaç dakikasını almıştı.

Ham bir an için sessiz kaldı. En sonunda Elend'e doğru döndü. "İtiraf edeyim El," dedi sessizce. "Ben etkilendim. Dövüşü görmedim ama sonucunu gördüm

Altı Allomanser'le dövüşmek bir şey ama bunu sıradan bir insanı korumaya ve de etraftakilerin zarar görmesini engellemeye çalışırken yapmak bambaşka bir şey. Ve o son adam..."

"Breeze'i kurtardığı zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Elend. "Çok uzaktaydı ama ben onun Allomansi'siyle atları havaya fırlattığını gördüğüme yemin edebilirim. Sen hiç öyle bir şey duydun mu?"

Ham başını sallayarak reddetti.

Elend bir an için sessizce oturdu. "Sanırım biraz plan yapmalıyız. Bugünün olaylarını da göz önüne alırsak, biz..."

Elend'in sesi solarken Ham başını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Haberci," dedi Elend kapıya doğru başıyla işaret ederken. Gerçekten de, adam kendisini askerlere tanıttı, sonra da onların eşliğinde sahneye çıktı. Elend ayağa kalkıp, ceketinin üzerinde Penrod'nun arması olan kısa boylu adamla görüşmek için yaklaştı.

"Lordum," dedi adam eğilerek. "Ben size oylamanın Lord Penrod'nun malikânesinde devam edeceğini haber vermek için gönderildim."

"Oylama mı?" diye sordu Ham. "Bu ne saçmalık? Majesteleri bugün neredeyse öldürülecekti!"

"Affedersiniz lordum," dedi haberci. "Bana sadece mesajı aktarmam söylendi."

Elend içini çekti. O kargaşada Penrod'nun zaman sınırını hatırlamayabileceğini umut etmişti. "Eğer bugün yeni bir lider seçemezlerse, o zaman taç bende kalacak Ham. Onlar mehillerini harcadılar bile."

Ham içini çekti. "Peki ya daha fazla suikastçı varsa?" diye sordu sessizce. "Vin en azından birkaç gün için yatıyor olacak."

"Ben sürekli beni koruyacak olmasına bel bağlayamam," dedi Elend. "Haydi gidelim."

"Ben kendime oy veriyorum," dedi Lord Penrod.

Beklenmedik değil, diye düşündü Elend. Ona eşlik eden bir grup sarsılmış Parlamento üyesiyle birlikte Penrod'nun konforlu oturma odasındaydı, neyse ki saldırı sırasında hiçbirisi zarar görmemişti. Birkaç tanesinin ellerinde içkiler vardı ve odanın duvarları boyunca durmuş, gözlerini birbirlerine temkinli bir şekilde dikmiş olan muhafızlar bir ordu sayılırdı. Kalabalık odada ayrıca kanunlara göre oylamaya şâhitlik yapmak için orada olan Noorden ve üç başka kâtip de vardı.

"Ben de Lord Penrod'ya oy veriyorum," dedi Lord Dukaler.

Bu da beklenmedik değil, diye düşündü Elend. *Bunun Penrod'ya maliyeti ne kadar olmuştur acaba.*

Penrod Malikânesi bir kale değildi ama müsrif bir şekilde döşenmişti. Elend'in koltuğunun yumuşaklığı günün gerilimlerinden sonra hoş gelen bir rahatlıktı. Ama Elend bunun fazla rahatlatıcı olmasından korkuyordu. Böylece uyuyakalmak çok kolay olurdu...

"Ben Cett'e oy veriyorum," dedi Lord Habren.

Elend'in kulakları dikildi. Bu Cett için olan ikinci oydu, bu da onu Penrod'dan üç oy geride bırakıyordu.

Herkes Elend'e doğru döndü. "Ben kendime oy veriyorum," dedi olan her şeyden sonra sürdürmesi zor gelen bir kararlılığı yansıtmaya çalışarak. Sırada tüccarlar vardı. Elend arkasına yaslandı, Cett'e gelmesi beklenen oy serisi için hazırdı.

"Ben Penrod'ya oy veriyorum," dedi Philen.

Elend dikkat kesilerek dimdik oturdu. *Ne!*

Sonraki tüccar da Penrod'ya oy verdi. Ve sonraki de öyle, ve bir sonraki de. Elend afallamış hâlde oturarak dinledi. *Ne kaçırdım?* diye düşündü. Ham'e göz attığında o da şaşkınlık ile omzunu silkti.

Hoş bir şekilde gülümsemekte olan Philen Elend'e bir göz attı. Ancak Elend o bakışta tatmin mi yoksa hoşnutsuzluk mu var, emin olamıyordu. *Taraf mı değiştirdiler? Bu kadar hızla mı?* Cett'i en başından gizlice şehre sokan kişi Philen'in kendisiydi.

Elend pek bir başarı elde edemeden tepkilerini ölçmeye çalışarak tüccarlar sırasına baktı. Cett'in kendisi toplantıda değildi, yarasına baktırmak için Hasting Kalesi'ne çekilmişti.

"Ben Lord Venture'ya oy veriyorum," dedi skaa hizbinin en önde geleni olan Haws. Bu da odada bir hareketlilik yaratmayı başarmıştı. Haws'ın gözleri Elend'inkilerle buluştu ve başını salladı. O Firari Kilisesi'nin sıkı bir destekçisiydi ve her ne kadar dinin farklı vaizleri takipçilerinin nasıl organize edilmesi gerektiği konusunda fikir ayrılıklarına düşmeye başlamış olsalar bile; hepsi de tahtta bir inananın olmasının, onlar için şehri Cett'e teslim etmekten daha iyi olacağında hemfikirdi.

Bu bağlılık için ödenecek bir bedel olacak, diye düşündü Elend skaalar oy verirken. Onlar Elend'in dürüstlük konusunda ününü biliyordu ve Elend de onların güvenine ihanet etmeyecekti.

Elend onlara alenî olarak mezheplerinin bir üyesi olacağını söylemişti. Onlara inanma sözü vermemişti ama bağlılık sözü vermişti. Hâlâ onlara ne vermiş olduğundan tam emin değildi ama iki taraf da birbirlerine ihtiyaçlarının olacağını biliyorlardı.

"Ben Penrod'ya oy veriyorum," dedi bir kanal işçisi olan Jasten.

"Ben de öyle," dedi kardeşi Thurts.

Elend dişlerini gıcırdattı. Bu ikisinin bela olacağını biliyordu, onlar hiçbir zaman Firari Kilisesi'nden hoşlanmamışlardı. Ama skaaların dört tanesi şimdiden oylarını ona vermişti bile. Sadece iki oy kalmışken, Elend'in oylamayı çıkmaza sokma şansı oldukça iyiymiş gibi duruyordu.

"Ben Venture'ya oy veriyorum," dedi sonraki adam.

"Ben de öyle," dedi en son skaa. Elend takdir ile Vet adlı adama gülümsedi.

Bu Penrod için on beş oy, Cett için iki ve Elend için de yedi oy anlamına geliyordu. Oylama kilitlenmişti. Elend hafifçe arkasına yaslanıp, içini çekerek başını koltuğun yastıklı arkalığına dayadı.

Sen işini yaptın Vin, diye düşündü Elend. *Ben de benimkini. Şimdi ise sadece bu ülkeyi tek parça hâlinde tutmamız gerekiyor.*

"I, benim oyumu değiştirmeme izin var mı?" diye sordu bir ses.

Elend gözlerini açtı. Bu Lord Habren'di, Cett'in oylarından biri.

"Yâni, şimdi Cett'in kazanmayacak olduğu belli," dedi Habren hafifçe kızararak. Genç adam Elariel ailesinin uzak bir kuzeniydi, ki büyük olasılıkla da koltuğunu bu nedenle alabilmişti. İsimler Luthadel'de hâlâ güç anlamına geliyordu.

"Değiştirip değiştiremeyeceğinden emin değilim," dedi Lord Penrod.

"Ee, ben oyumun bir anlam taşımasını tercih ederim," dedi Habren. "Ne de olsa Cett için sadece iki oy var."

Oda sessizleşti. Parlamento'nun üyeleri birer birer Elend'e doğru döndü. Kâtip Noorden Elend'in gözlerinin içine baktı. Eğer şansölye resmi olarak oylamayı bitirmediyse (ki gerçekten de bitirmemişti), kanunda üyelerin oylarını değiştirmelerine izin veren bir madde vardı.

İfade nispeten anlaşılmazdı, büyük olasılıkla odada kanunları bunu yorumlayacak kadar iyi bilen tek diğer kişi Noorden'di. O da hâlâ Elend'in gözlerinin içine bakarak başını hafifçe salladı. Dilini tutacaktı.

Elend onu reddederlerken bile hâlâ ona güvenmekte olan adamlarla dolu odada hareketsiz bir şekilde oturuyordu. O da Noorden'in yaptığı gibi yapabilirdi. Hiçbir şey söylemeyebilirdi ya da bilmediğini söyleyebilirdi.

"Evet," dedi Elend hafifçe. "Kanun oyunuzu değiştirmenize izin veriyor Lord Habren. Bunu sadece bir kere yapabilirsiniz ve bunu kazanan ilan edilmeden önce yapmanız gerekli. Diğer herkesin de aynı şansı var."

"O zaman ben Lord Penrod'ya oy veriyorum," dedi Habren.

"Ben de öyle," dedi Lord Hue, Cett için oy vermiş olan diğer adam.

Elend gözlerini kapattı.

"Başka herhangi bir değişiklik var mı?" diye sordu Lord Penrod.

Hiç kimse konuşmadı.

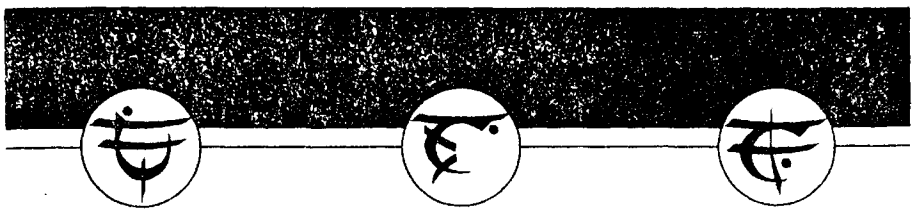
"O zaman ben kendim için on yedi, Lord Venture için de yedi oy görüyorum," dedi Penrod. "Oylamayı resmi olarak bitiriyor ve bu kraliyet atamasını tevazu ile kabul ediyorum. Bu konumda yapabildiğim kadar iyi bir şekilde hizmet edeceğim."

Elend ayağa kalktı, sonra da yavaş yavaş tacını çıkardı. "İşte," dedi tacı şömine rafının üstüne bırakırken. "Buna ihtiyacın olacak."

Ham'e başıyla işaret etti, sonra da onu bir kenara atmış olan adamlara tekrar dönüp bakmadan gitti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜN SONU

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BIÇAKLAR

Sizin ne karşılık vereceğinizi biliyorum. Beklenti hakkında konuşuyoruz, önceden yazılmış olan şeylerden, eski zamanlardaki en büyük kâhinlerimiz tarafından verilmiş olan sözlerden. Elbette Çağların Kahramanı kehanetlere uyacak. Onlara kusursuz bir şekilde uyacak. Ana fikir de bu zaten.

39

STRAFF VENTURE SİSLİ ALACAKARANLIK HAVASININ içinde sessizce atını sürüyordu. Aslında at arabasını tercih ederdi, ama at sırtında seyahat ederek askerlere cazip gelecek bir görüntü sergilemenin önemli olduğunu hissetmişti. Zane, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yürümeyi tercih etmişti. Straff'ın atının yanında umursamazlık içinde yürüyordu ve ikisi elli askerlik bir gruba önderlik etmekteydiler.

Askerlere rağmen Straff kendisini savunmasız hissediyordu. Bu sadece sisler ve sadece karanlık da değildi. Straff hâlâ duyguları üzerinde *onun* dokunuşunu hissedebiliyordu.

"Beni başarısızlığa uğrattın Zane," dedi Straff.

Sissoylu başını kaldırıp baktı, kalay yakan Straff onun yüzünde bir somurtma olduğunu görebiliyordu. "Başarısızlık mı?"

"Venture ve Cett hâlâ yaşıyor. Onun da ötesinde, benim en iyi Allomanser-ler'imden bir grubu ölümlerine gönderdin."

"Seni onların ölebileceğine dair uyarmıştım," dedi Zane.

"Bir amaç uğruna Zane," dedi Straff sertçe. "Eğer onları topluma açık bir toplantının ortasında bir intihar görevine gönderecektiysen, bir grup gizli Allomanser'e niye ihtiyacın vardı? Sen kaynaklarımızın sınırsız olduklarını varsayıyor olabilirsin, ama seni temin ederim: o altı adamın yenileri *bulunamaz*."

O kadar çok sayıda gizli Allomanser'i elde edebilmek için Straff ve metresleri onlarca yıl çalışmışlardı. Zevk verici bir iş olabilirdi ama yine de işti. Tek bir

düşüncesiz manevrayla, Zane Straff'ın Allomanser çocuklarının neredeyse üçte birini yok etmişti.

Çocuklarım öldü, elimiz açık edildi ve o... Elend'in yarattığı hâlâ yaşıyor!

"Üzgünüm baba," dedi Zane. "Ben kargaşanın ve dar alanın kızı yalnız bırakacağını ve sikke kullanmamaya zorlayacağını düşünmüştüm. Bunun gerçekten de işe yarayacağını düşündüm."

Straff'ın yüzü asıldı. Zane'in kendisini babasından daha becerikli olarak gördüğünü gayet iyi biliyordu, hangi Sissoylu bunu düşünmezdi ki? Sadece hassas bir rüşvet, tehdit ve manipülasyon karışımı Zane'i kontrol altında tutuyordu.

Ama Zane ne düşünürse düşünsün, Straff aptal değildi. O anda Zane'in bir şeyler sakladığını anladı. *Neden o adamları ölmeye gönderdi?* diye düşündü Straff. *Mutlaka başarısız olmalarını hedeflemiş olmalı, yoksa kızla savaşırlarken onlara yardım ederdi.*

"Hayır," dedi Zane hafifçe, bazı zamanlarda yaptığı gibi kendi kendine konuşarak. "O benim babam..." Sesi azalarak kesildi, sonra da sertçe başını iki yana salladı. "Hayır. Onlar da olmaz."

Hükümdar adına, diye düşündü Straff, başını eğip yanında mırıldanan manyağa bakarken. *Ben başıma ne iş açtım?* Zane gittikçe daha da tahmin edilemez hâle geliyordu. O adamları ölümlerine kıskançlıktan mı göndermişti, şiddet arzusundan mı, yoksa sadece canı sıkıldığı için mi? Straff Zane'in kendisine karşı dönmüş olduğunu *düşünmüyordu* ama emin olması zordu. Ne olursa olsun, Straff planlarının işlemesi için Zane'e güvenmek zorunda olmaktan gerçekten de hoşlanmıyordu. *Herhangi* bir şey için Zane'e güvenmek zorunda olmaktan gerçekten de hoşlanmıyordu.

Zane başını kaldırıp Straff'a baktı ve konuşmayı kesti. Deliliğini saklamada iyi bir iş çıkarıyordu, çoğu zaman. O kadar iyiydi ki bazen Straff bile bunu unutuyordu. Ama yine de orada pusudaydı, yüzeyin hemen altında. Zane Straff'ın hayatında kullandığı en tehlikeli araçlardan biriydi. Bir Sissoylu tarafından sağlanan koruma, Zane'in deliliğinin tehlikesine ağır basıyordu.

Ucu ucuna.

"Endişe etmene gerek yok baba," dedi Zane. "Şehir yine de senin olacak."

"O kadın yaşadığı sürece asla benim olmayacak," dedi Straff. Titredi. *Belki de bütün olay da buydu. Zane'in saldırısı o kadar barizdi ki, arkasında benim olduğunu şehirdeki herkes biliyor ve o Sissoylu iblis uyandığı zaman, misilleme için benim peşime düşecek.*

Ama eğer Zane'in amacı buysa, neden beni kendisi öldürmüyor? Zane'de mantık yoktu. Mantıklı olmaya ihtiyacı da yoktu. Bu, belki de deli olmanın avantajlarından bir tanesiydi.

Zane başını sallayarak reddetti. "Şaşırabilirsin baba. Öyle ya da böyle, yakında Vin'den korkmanı gerektirecek hiçbir şey kalmayacak."

"O, benim sevgili kralına suikast düzenlemeye çalıştığımı sanıyor."

Zane gülümsedi. "Hayır, ben öyle düşündüğünü sanmıyorum. O bunun için fazlasıyla akıllı."

Gerçeği görmek için mi fazlasıyla akıllı? diye düşündü Straff. Ancak kalayla güçlendirilmiş kulakları sislerin içinden gelen ayak sesleri duydu. Bir elini kaldırarak kafilesini durdurdu. Uzaklarda, duvarın üzerindeki meşalelerin titreşen lekelerini zar zor görebiliyordu. Şehre yakınlardı, rahatsız edici derecede yakın.

Straff'ın kafilesi sabırlı bir şekilde bekledi. Sonra önlerindeki sislerin içinden kendi elli askerinin eşlik ettiği at sırtında bir adam belirdi. Ferson Penrod.

"Straff," dedi Penrod başıyla selam vererek.

"Ferson."

"Adamların iyi iş çıkardılar," dedi Penrod. "Oğlun ölmek zorunda kalmadığı için sevindim. O iyi bir çocuk. Kötü bir kral ama dürüst bir adam."

Bugün benim birçok oğlum öldü Ferson, diye düşündü Straff. *Elend'in hâlâ yaşıyor olması şans değil, ironi.*

"Şehri teslim etmeye hazır mısın?" diye sordu Straff.

Penrod başını sallayarak onayladı. "Philen ve tüccarları, Cett'in onlara vaat ettiklerine denk unvanları olacağına dair teminat istiyorlar."

Straff bir elini hor görüyle salladı. "Beni bilirsin Ferson." *Sen eskiden her hafta partilerde neredeyse ayaklarıma kapanırdın.* "Ben iş anlaşmalarına her zaman uyarım. O tüccarları memnun etmemem için salak olmam gerekir, bana bu salahiyetten vergi geliri sağlayacak olanlar onlar."

Penrod başıyla onayladı. "Uzlaşmaya varabildiğimiz için memnun oldum Straff. Ben Cett'e güvenmiyorum."

"Bana güvendiğinden şüpheliyim," dedi Straff.

Penrod gülümsedi. "Ama ben seni tanıyorum Straff. Sen bizlerden birisin, bir Luthadel asili. Dahası, sen salahiyetlerdeki en istikrarlı krallığı oluşturdun. Şu anda bizim tek istediğimiz de bu. Bu halk için biraz istikrar."

"Neredeyse benim o aptal oğlum gibi konuşuyorsun."

Penrod durakladı, sonra da başıyla reddetti. "Senin oğlan aptal değil Straff. Sadece bir idealist. Doğrusu, ben onun küçük ütopyasının yıkıldığını gördüğüm için üzgünüm."

"Eğer onun için üzülüyorsan, o zaman sen de bir aptalsın demektir Ferson."

Penrod katılaştı. Straff adamın gururlu gözlerinin içine bakarak, sonunda Penrod gözlerini yere indirene kadar onu bakışlarıyla tuttu. Bu basit bir alışverişti, büyük ölçüde anlamsız; ama çok önemli bir hatırlatıcı olarak görev yapıyordu.

Straff kıs kıs güldü. "Senin tekrar küçük bir balık olmaya alışman gerekecek Ferson."

"Biliyorum."

"Neşelen," dedi Straff. "Eğer bu iktidar teslimi senin söz verdiğin gibi gerçekleşecek olursa, kimsenin ölmesine gerek olmayacak. Kim bilir, belki de senin o tacını takmaya devam etmene izin veririm."

Penrod ona baktı.

"Çok uzun bir süredir bu diyarlarda krallar olmadı," dedi Straff sessizce. "Daha üstün bir şey vardı. Eh, ben Lord Hükümdar değilim; ama bir imparator

olabilirim. Tacını elinde tutmak ve benim tebaam bir kral olarak hüküm sürmek ister misin?"

"Bu bedeline bağlı Straff," dedi Penrod dikkatli bir şekilde

Tam olarak sinmemiş o zaman. Penrod her zaman akıllı olmuştu; Luthadel'de kalan asillerin içinde en önemlisiydi ve bu manevrası kesinlikle işe yaramıştı.

"Bedel fahiş," dedi Straff. "Saçma bir derecede hem de."

"Atiyum," diye tahmin etti Penrod.

Straff başını sallayarak onayladı. "Elend bulamadı ama atiyum burada bir yerlerde. O jeotları çıkartan bendim, benim adamlarım onlarca yıl onları hasat ederek Luthadel'e getirdi. Ben ne miktarda hasat ettiğimizi biliyorum ve asillere ödeme olarak dağıtılanların o miktarın yakınına bile yaklaşmadığını da biliyorum. Geri kalanı o şehrin içinde bir yerlerde."

Penrod başıyla onayladı. "Ne bulabileceğime bakarım Straff."

Straff bir kaşını kaldırdı. "Pratik yapmaya başlaman gerek Ferson."

Penrod durakladı, sonra da başını eğdi. "Ne bulabileceğime bakarım *lordum.*"

"Güzel. Şimdi, bana Elend'in metresinden ne haber getirdin?"

"Dövüşten sonra yıkılmış," dedi Penrod. "Mutfak personeli içinde bir casusum var ve Leydi Vin'in odasına bir kâse çorba götürdüğünü söyledi. Çorba soğuk olarak geri gelmiş."

Straff kaşlarını çattı. "Senin bu casusun Sissoylunun yediklerine bir şeyler katabilir mi?"

Penrod'nun hafifçe benzi attı. "Ben... bunun akıllıca olacağını düşünmüyorum lordum. Dahası, Sissoylu bünyelerini siz de bilirsiniz."

Belki gerçekten de kımıldayamaz hâle gelmiştir, diye düşündü Straff. *Eğer şimdi içeri yerleşecek olursak...* Duygularının üzerinde hissettiği dokunuşun soğukluğu geri geldi. Hissizlik. Hiçlik.

"Ondan bu kadar korkmanıza gerek yok lordum," dedi Penrod.

Straff bir kaşını kaldırdı. "Korkmuyorum, temkinliyim. Güvenliğim garanti altına alınana kadar, o şehrin içine girmeyeceğim ve ben şehre yerleşene kadar da şehriniz Cett tehlikesiyle karşı karşıya. Ya da daha kötüsüyle. Eğer o kolosslar şehre saldırmaya karar verecek olsa ne olurdu Ferson? Ben onların lideriyle müzakere hâlindeyim ve o da görünüşe göre onları kontrol altında tutabiliyor gibi. Şimdilik. Sen hiç bir koloss katliamının sonucunu gördün mü?"

Büyük ihtimalle görmemişti, kısa süre öncesine kadar Straff'ın kendisi de görmemişti. Penrod ise sadece başını iki yana salladı. "Vin size saldırmayacak. Parlamento oylaması şehrin kontrolünü size verirse saldırmaz. İktidar değişimi kanunlara kusursuz bir şekilde uygun olacak."

"Kanunların onun umurunda olduğunu sanmam."

"Belki," dedi Penrod. "Ama Elend'in *umurunda.* Ve o ne emrederse, kız onu yapar."

Eğer Elend'in de onun üzerinde, benim Zane'in üzerinde sahip olduğum kadar az kontrolü yoksa tabi, diye düşündü Straff titreyerek. Penrod ne derse desin,

Straff o korkunç yaratığın hesabı görülene kadar şehri almayacaktı. Bu konuda, Straff sadece Zane'e güvenebilirdi.

Ve bu düşünce de onu en azından Vin kadar korkutuyordu.

Straff daha fazla bir şey söylemeden, Penrod'a elini sallayarak gönderdi. Penrod döndü ve maiyetiyle birlikte sislerin içine geri çekildi. Kalayıyla bile, Straff Zane'in yanında yere konduğunu zar zor duydu. Straff dönerek Sissoyluya baktı.

"Sen gerçekten de atiyumu bulacak olursa sana vereceğini düşünüyor musun?" diye sordu Zane sessizce.

"Belki," dedi Straff. "Atiyumu asla elinde tutmayı başaramayacağını biliyor olması gerekir, öylesine bir hazineyi koruyacak askeri güce sahip değil. Ve eğer bana vermeyecek olursa... eh, büyük olasılıkla atiyumu onun elinden almak, kendi başıma aramamdan daha kolay olacaktır."

Zane bu cevabı tatmin edici bulmuş gibiydi. Birkaç dakika gözlerini sislere dikerek bekledi. Sonra da yüzünde garip bir ifadeyle Straff'a baktı. "Saat kaç?"

Straff köstekli saatine baktı, bu hiçbir Sissoylunun taşımayacağı bir şeydi. Çok fazla metal vardı. "On bir on yedi," dedi.

Zane tekrar şehre bakmak için dönerken başını salladı. "Şimdiye kadar etkili olmuş olması gerekirdi."

Straff'ın kaşları çatıldı. Sonra terlemeye başladı. Kalay harlayarak gözlerini sıkı sıkı kapattı. *İşte*! diye düşündü içinde bir zayıflık hissederek. "Yine mi zehir?" diye sordu, korkuyu sesinden uzak tutmaya çalışırken kendisini sakin olmaya zorlayarak.

"Bunu nasıl yapıyorsun baba?" diye sordu Zane. "Bu seferkini ıskaladığından kesinlikle emindim. Ama işte buradasın, sapasağlam."

Straff kendisini zayıf hissetmeye başlıyordu. "İnsanın becerikli olmak için Sissoylu olması şart değil Zane," dedi tersleyerek.

Zane omzunu silkerek kendine özgü o tekinsiz şekilde gülümsedi, keskin derecede zeki ancak ürkütücü düzeyde dengesiz. Sonra sadece başını salladı. "Yine sen kazandın," dedi, sonra da geçişiyle sisleri girdaplandırarak gökyüzüne doğru fırlayıp gitti.

Straff anında atını geri çevirdi, aceleyle dürtükleyerek atı kampa doğru sürerken ağırbaşlılığını korumaya çalışıyordu. Zehri hissedebiliyordu. Hayatını çaldığını hissedebiliyordu. Onu tehdit ettiğini, alt ettiğini hissediyordu...

Belki de biraz fazla hızlı gidiyordu. Ölürken bir kuvvetlilik havasını sergilemeye devam etmek zordu. En sonunda dörtnala koşmaya başladı. İrkilen muhafızlarını geride bıraktı ve onlar da şaşkınlıkla haykırıp, ona ayak uydurmaya çalışarak koşmaya başladılar.

Straff onların itirazlarına kulak asmadı. Atı daha da hızla tekmeledi. Zehrin tepkilerini yavaşlatmakta olduğunu mu hissediyordu? Zane hangisinden kullanmıştı? Hortlaknefesi mi? Hayır, onun enjekte edilmesi gerekirdi. Belki de tomfer? Ya da... belki Straff'in haberinin bile olmadığı bir zehir bulmuştu.

Straff sadece durumun bu olmadığını umut edebilirdi. Çünkü eğer Straff zehri

bilmiyorsa, o zaman Amaranta da büyük olasılıkla bilmeyecekti ve panzehiri de genel etkili iksirinin içine koyamayacaktı.

Kampın ışıkları sisleri aydınlattı. Straff yaklaşırken askerler bağrıştılar ve kendi adamlarından bir tanesi mızrağını dörtnala gelen ata doğrulttuğu zaman Straff neredeyse deşilecekti. Neyse ki adam onu zamanında tanıdı. Straff o mızrağını kenara çevirirken askeri çiğneyip geçmişti bile.

Straff tam çadırın dibine kadar at sürdü. O zamana kadar adamları sanki bir işgal ya da başka bir tür saldırıya hazırlanırmış gibi etrafta koşturmaya başlamıştı. Bunu Zane'den gizlemesinin hiçbir yolu olmayacaktı.

Ölümümü de gizlemeyi başaramazdım.

"Lordum!" dedi bir yüzbaşı koşa koşa yanına gelirken.

"Amaranta'yı çağırt," dedi Straff zorlanarak atından aşağı inerken.

Asker durakladı. "Metresiniz mi lordum?" dedi adam kaşlarını çatarak. "Neden..."

"Derhal!" diye emretti yürüyerek çadırdan içeriye girerken bez kapıyı savurarak. Durakladı, çadırın kapısı kapanırken bacakları titriyordu. Tereddütlü bir elle alnını sildi. Çok fazla ter vardı.

Lanet olsun ona! diye düşündü hüsran içinde. *Onu öldürmem, zaptetmem lâzım... Bir şeyler yapmak zorundayım. Böyle hükmedemem*!

Ama ne? Zane konusunda ne yapacağına karar vermeye çalışarak geceler boyunca oturmuş, günler geçirmişti. Rüşvet olarak kullandığı atiyum artık iyi bir motivasyon gibi görünmüyordu. Zane'in bugünkü hareketleri, Straff'in çocuklarını Elend'in metresini öldürmek için umutsuz olduğu bariz olan bir denemeyle katletmesi artık ona biraz bile olsa güvenilemeyeceğini kanıtlamıştı.

Amaranta şaşırtıcı bir hızla geldi ve anında panzehirini hazırlamaya başladı. Neden sonra, Straff berbat tatlı karışımı şapırtıyla içerken (iyileştirici etkilerini anında hissetmişti) endişe verici bir sonuca ulaştı.

Zane'in ölmesi lâzımdı.

Ama yine de... bütün bunlarda bir şeyler o kadar kolay görünüyordu ki. Sanki biz bir kahramanın doğal olarak ortaya çıkmasına izin vermek yerine, kehanetlerimize uyması için bir tane oluşturmuşuz gibi geliyordu. Endişem buydu, kardeşlerim en sonunda inanmaya istekli bir şekilde bana geldikleri zaman beni duraklatmış olması gereken şey buydu.

40

ELEND, YATAĞININ YANINDA OTURUYORDU.

Bu ona huzur veriyordu. Her ne kadar kesintili bir şekilde uyuyor olsa da, bir parçası onun orada olduğunu, kendisine göz kulak olduğunu biliyordu. Onun koruyucu bakımının altında olmak garip geliyordu, çünkü çoğu zaman koruma işini yapan Vin olurdu.

O yüzden en sonunda uyandığı zaman Elend'in yatağının yanındaki bir sandalyede oturmuş, hafif mum ışığında sessizce kitap okumakta olduğunu görünce şaşırmamıştı. Vin tamamıyla uyanırken sıçrayarak kalkmadı ya da odayı endişeyle taramadı. Aksine yavaşça doğrularak oturdu, battaniyeyi kollarının altına kadar çekti, sonra da yatağının yanına onun için bırakılmış olan sudan bir yudum aldı.

Elend kitabı kapattı ve ona doğru dönerek gülümsedi. Vin onun sakin gözlerini inceleyerek önceden görmüş olduğu o dehşetin izlerini aradı. Tiksintinin, korkunun, şokun.

Elend onun bir canavar olduğunu öğrenmişti. Nasıl bu kadar da nazikçe gülümseyebilirdi?

"Niye?" diye sordu sessizce.

"Ne niye?" diye sordu Elend.

"Niye burada bekliyorsun?" dedi Vin. "Ben ölmüyorum, o kadarını hatırlıyorum."

Elend omzunu silkti. "Sadece senin yakınında olmak istedim."

Vin bir şey söylemedi. Köşede bir kömür sobası yanıyordu, gerçi daha fazla yakıta ihtiyacı vardı. Kış yakındı ve soğuk geçecekmiş gibi de görünüyordu. Vin'in üzerinde sadece bir gecelik vardı, hizmetçilerden ona gecelik giydirmemelerini istemişti ama o zamana kadar Sazed'in onun uyumasına yardımcı olmak için hazırladığı ilaçlar etki göstermeye başlamıştı ve Vin'in de tartışacak enerjisi kalmamıştı.

Battaniyeyi daha da sıkı çekti. Ancak ondan sonra daha önceden fark etmiş olması gereken bir şeyi gördü. "Elend! Üniformanı giymemişsin."

Elend başını eğip kıyafetine baktı; eski gardırobundan bir asil takım elbisesiydi, kestane renkli yeleğinin düğmeleri iliklenmemişti. Ceket de fazla büyük geliyordu. Omzunu silkti. "Artık numara yapmaya devam etmenin gereği kalmadı Vin."

"Cett kral oldu mu?" diye sordu Vin bir endişe hissiyle.

Elend başını iki yana salladı. "Penrod."

"Bu anlamsız."

"Biliyorum," dedi Elend. "Tüccarların Cett'e neden ihanet ettiklerini bilmiyoruz ama artık aslında bir önemi yok. Penrod zaten çok daha iyi bir seçenek. Benden de, Cett'ten de daha iyi."

"Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun."

Elend düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. "Bilmiyorum Vin. Daha iyi olan kişinin ben olduğumu düşünüyordum. Ama tahtı Cett'e kaptırmamak için her türlü entrikayı planlarken, onu yenilgiye uğratacağı kesin olan tek planı hiç göz önüne bile almadım: desteğimi Penrod'ya verip oylarımızı birleştirmeyi. Ya benim kibirim Cett'in başa geçmesine neden olsaydı? Ben halkın iyiliğini düşünmüyordum."

"Elend..." dedi Vin bir elini onun koluna koyarak.

Ve o irkildi.

Hafifti, neredeyse fark edilmeyecek kadar, ve hızla üstünü örttü. Ama zarar verilmişti. Vin'in sebep olduğu zarar, onun içindeki zarar. O en sonunda, gerçekten, Vin'in ne olduğunu görmüştü. Elend'in âşık olduğu şey bir yalandı.

"Ne oldu?" dedi Elend Vin'in yüzüne bakarak.

"Hiçbir şey," dedi Vin. Elini geri çekti. İçinde bir şeyler kırıldı. *Onu o kadar çok seviyorum ki. Neden? Neden onun görmesine izin verdim? Eğer seçme şansım olsaydı!*

O *sana ihanet ediyor*, diye fısıldadı Reen'in sesi zihninin arka tarafından. *Eninde sonunda herkes seni terk edecek Vin.*

Elend içini çekerek odanın kepenklerine doğru baktı. Kapalıydılar, sisi dışarda tutuyorlardı, gerçi Vin ötelerindeki karanlığı görebiliyordu.

"İşin aslı, Vin," dedi Elend sessizce, "gerçekten hiç böyle sonlanacağını düşünmemiştim. Ben onlara güvendim, en son ana kadar. Halk, onların seçtikleri Parlamento üyeleri, ben onların doğru şeyi yapacaklarına güvenmiştim. Beni seçmedikleri zaman cidden şaşırdım. Şaşırmamam gerekirdi. Kazanmamın uzak ihtimal olduğunu *biliyorduk*. Yani, onlar beni zaten bir sefer reddettiler. Ama ben kendimi bunun sadece bir uyarı olduğuna ikna etmiştim. İçten içe, kalbimde, onların bana makamımı geri vereceklerini düşünüyordum."

Başını salladı. "Şimdi ise, ya onlara olan inancımın yanlış olduğunu itiraf etmek ya da kararlarına güvenmek zorundayım."

Vin'in âşık olduğu şey işte *buydu*: onun iyiliği, yalın dürüstlüğü. Bir skaa sokak çocuğu için, Vin'in kendi Sissoylu doğasının çoğu kişiye geleceği kadar garip ve egzotik şeyler. Vin Kelsier'in çetesindeki bütün iyi adamların içinde bile, aristokrasinin en iyilerinin arasında bile, asla Elend Venture gibi başka bir adam bulamamıştı. Onu tahtından indirmiş olan kişilerin sadece doğru şeyi yapmaya çalıştığına inanmayı tercih edecek bir adam.

Bazı zamanlarda, Vin tanıştığı ilk asile âşık olduğu için kendini bir aptal gibi hissetmişti. Ama şimdi, Elend'e karşı sevgisinin sadece elverişlilik ya da yakınlık nedeniyle ortaya çıkmış olmadığını fark ediyordu. Bunun nedeni Elend'in olduğu kişi idi. Vin'in önce onu bulmuş olduğu gerçeği, inanılmayacak kadar büyük bir şans eseriydi.

Ve şimdi de... bitmişti. En azından bir zamanlar olduğu şekliyle. Ama Vin en başından beri sonunda böyle olacağını biliyordu. Bir yıldan fazla zaman önceki evlenme teklifini de bu yüzden reddetmişti. Vin onunla evlenemezdi. Ya da, daha doğrusu, onun kendisiyle evlenmesine izin veremezdi.

"Gözlerindeki o kederi tanıyorum Vin," dedi Elend yumuşak bir şekilde.

Vin şokla ona baktı.

"Biz bunu aşabiliriz," dedi Elend. "Taht her şey değil. Aslında biz bu hâliyle daha iyi bile olabiliriz. Elimizden geleni yaptık. Şimdi deneme sırası başkalarında."

Vin solgun bir şekilde gülümsedi. *Bilmiyor. Bunun ne kadar çok acıttığını* asla *bilmemeli. O iyi bir adam, kendini beni sevmeye devam etmeye zorlamaya çalışırdı.*

"Ama senin biraz daha dinlenmen gerek," dedi Elend.

"Ben iyiyim," dedi Vin hafifçe gerinerek. Yan tarafı acıyordu ve boynu da ağrıyordu ama içinde lehim yakıyordu ve yaralarının hiçbirisi de onu kuvvetten düşürecek şeyler değildi. "Benim sadece..."

Aniden bir şeyin farkına varırken kendi sözünü kesti. Dimdik oturdu, ani hareket acıyla kasılmasına neden olmuştu. Önceki gün bir bulanıklık hâlindeydi ama...

"*OreSeur*!" dedi battaniyeyi kenara iterek.

"Onun bir şeyi yok Vin," dedi Elend. "O bir kandra. Kırık kemiklerin onun için bir önemi yok."

Yarı yarıya yataktan fırlamış olan Vin, kendini aptal gibi hissederek durdu. "Nerede o?"

"Yeni bir bedeni sindiriyor," dedi Elend gülümseyerek.

"O gülümseme neden?" diye sordu Vin.

"Sadece daha önce hiç kimsenin bir kandra için o kadar çok endişelendiğini görmemiştim."

"Neden endişelenmeyecekmişim?" dedi Vin tekrar yatağa yatarak. "OreSeur benim için hayatını tehlikeye attı."

"O bir kandra Vin," diye tekrar etti Elend. "O adamların onu öldürmeyi başa-

rabileceklerini hiç sanmıyorum. Bir Sissoylunun bile bunu yapabileceğinden şüpheliyim."

Vin durakladı. *Bir Sissoylu bile...* Bu ifadede Vin'i rahatsız eden şey neydi? "Her neyse," dedi Vin. "Acı çekiyor. Benim adıma iki ciddi darbe aldı."

"Sadece Kontrat'ını yerine getiriyor."

Kontrat'ı... OreSeur bir insana saldırmıştı. Kontrat'ını *çiğnemişti*. Vin için.

"Ne?" diye sordu Elend.

"Hiçbir şey," dedi Vin çabucak. "Bana ordulardan bahset."

Elend gözlerini ona dikti ama konuşmanın yönünün değişmesine izin verdi. "Cett hâlâ Hasting Kalesi'ne kapanmış duruyor. Onun tepkisinin ne olacağından emin değiliz. Parlamento onu seçmedi, o yüzden de iyi olamaz. Ama öte yandan itiraz da etmedi; şimdi burada kapana kısılmış olduğunun farkına varmış olması gerek."

"Kendisini seçeceğimize gerçekten de inanmış olmalı," dedi Vin kaşlarını çatarak. "Yoksa neden şehrin içine girsin?"

Elend başını iki yana salladı. "Zaten ilk başından garip bir hamleydi. Her neyse, ben Parlamento'ya onunla bir anlaşma yapmaya çalışmalarını önerdim. Atiyumun şehirde olmadığına inandığını düşünüyorum, o yüzden de Luthadel'i istemesi için gerçekte bir sebep yok."

"Prestij dışında."

"Ki bu ordusunu kaybetmeye değmez," dedi Elend. "Ya da hayatını."

Vin başını sallayarak onayladı. "Peki ya baban?"

"Sessiz," dedi Elend. "Bu garip Vin. Bu onun tarzı değil, o suikastçılar fazla aşikârdı. Onlara ne anlam vereceğimden emin değilim."

"Suikastçılar," dedi Vin yatağında doğrularak. "Onların kimliklerini belirlediniz mi?"

Elend başını sallayarak reddetti. "Onları kimse tanımıyor."

Vin kaşlarını çattı.

"Belki de biz Kuzey Salahiyet'in aristokrasisini düşündüğümüz kadar iyi tanımıyoruzdur."

Hayır, diye düşündü Vin. *Hayır, eğer onlar Straff'ın vatanı olan Urteau kadar yakın bir şehirden gelmiş olsalardı, bazıları tanımıyor olurdu, değil mi?* "Bir tanesini tanıdığımı düşünmüştüm," dedi Vin en sonunda.

"Hangisi?"

"En... sonuncusunu."

Elend durakladı. "Ha. Eh, sanırım artık onun kimliğini belirlememiz mümkün olmayacak."

"Elend, bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Neyi?" dedi Elend. "Vin, ben daha önce de ölüm gördüm. Lord Hükümdar'ın idamlarında hazır bulunmaya zorunluydum, unuttun mu?" Durakladı. "Gerçi senin yaptığın öyle bir şey değildi elbette."

Elbette.

"Sen inanılmazdın," dedi Elend. "Eğer o Allomanserler'i durdurmuş olmasaydın, ben şu anda ölmüş olurdum; ve büyük olasılıkla Penrod ve diğer Parlamento üyelerinin sonu da aynı olurdu. Merkez Salahiyet'i sen kurtardın."

Biz daima bıçaklar olmak zorundayız...

Elend ayağa kalkarak gülümsedi. "İşte," dedi odanın yan tarafına doğru yürüyerek. "Soğuk, ama Sazed uyandığın zaman içmen gerektiğini söyledi." Bir kâse çorbayla geri döndü.

"Bunu Sazed mi gönderdi?" diye sordu Vin şüpheci bir şekilde. "İlaçlıdır o zaman?"

Elend gülümsedi. "Bizzat tadına bakmamam gerektiği konusunda uyarmıştı, dedi ki içinde beni bir ay bayıltmaya yetecek kadar sakinleştirici varmış. Siz lehim yakanlara tesir edebilmek için epey bir ilaç gerekiyor."

Kâseyi komodinin üzerine koydu. Vin kısılmış gözlerle kâseye dik dik baktı. Büyük olasılıkla Sazed, Vin'in kendi hâline bırakılacak olursa yaralarına rağmen çıkıp şehirde devriye gezeceğinden endişe ediyordu. Büyük ihtimalle de haklıydı. İçini çeken Vin kâseyi kabul etti ve yudumlamaya başladı.

Elend gülümsedi. "Sana soba için daha fazla kömür getirmek üzere birilerini yollayacağım," dedi. "Yapmam gereken bazı şeyler var."

Vin başını sallayarak onayladı ve o da kapıyı arkasından çekerek çıktı.

Vin tekrar uyandığında Elend'in hâlâ orada olduğunu gördü. Gölgelerin içinde durmuş, onu seyrediyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Penceresinin kepenkleri açıktı ve sis odanın zeminini kaplamıştı.

Kepenkler *açıktı*.

Vin doğrularak oturdu ve köşedeki siluete doğru döndü. Bu Elend değildi. "Zane," dedi Vin dümdüz bir şekilde.

Zane ileri çıktı. Şimdi neye bakacağını bildiği için, onunla Elend arasındaki benzerlikleri görmek o kadar kolaydı ki. Aynı çeneye, aynı dalgalı koyu saçlara sahiplerdi. Şimdi Elend egzersiz de yapmaya başlamış olduğu için, vücut yapıları bile benzerdi.

"Fazla derin uyuyorsun," dedi Zane.

"Bir Sissoylunun bedeni bile iyileşmek için uykuya ihtiyaç duyar."

"Daha en başından yaralanmamış olman gerekirdi," dedi Zane. "O adamları kolaylıkla öldürebilmiş olman gerekirdi ama kardeşim ve odadaki insanların zarar görmelerine engel olmaya çalıştığın için dikkatin dağıldı. İşte onun sana yaptığı şey *bu*; o seni değiştirdi, o yüzden de artık yapılması gerekenin ne olduğunu görmüyorsun, sadece onun yapmanı istediği şeyi görüyorsun."

Vin sessizce yastığının altını yoklarken bir kaşını kaldırdı. Neyse ki hançeri oradaydı. *Beni uykumda öldürmedi*, diye düşündü. *Bunun iyiye işaret olması gerek.*

Zane öne doğru bir adım daha attı. Vin gerildi. "Neler çeviriyorsun Zane?" dedi. "Önce bana beni öldürmemeye karar verdiğini söylüyorsun, sonra da bir grup suikastçı gönderiyorsun. Şimdi ne var? İşi bitirmek için mi geldin?"

"O suikastçıları biz göndermedik Vin," dedi Zane sessizce.

Vin homurdandı.

"Neye istersen inan," dedi Zane bir adım daha atarak. Şimdi yatağının hemen dibinde duruyordu, siyahlık ve ciddiyetten ibaret uzun bir siluet. "Ama babamın hâlâ senden ödü patlıyor. Neden Elend'i öldürmeye çalışarak misilleme riskine girsin ki?"

"Bu bir kumardı," dedi Vin. "O suikastçıların beni öldüreceğini umut etmişti."

"Neden onları kullansın?" diye sordu Zane. "Onun elinde ben varım. Sadece bana geceleyin atiyum yaktırarak seni öldürtmek dururken, neden kalabalık bir odanın ortasında saldırmak için bir grup Siskan kullansın?"

Vin tereddüt etti.

"Vin, ben cesetleri Parlamento Salonu'ndan çıkarırlarken izliyordum ve bazılarını Cett'in maiyetinden tanıdım," dedi Zane.

İşte bu! diye düşündü Vin. *Yüzünü parçaladığım Haydut'u ben orada görmüştüm! Hasting Kalesi'ndeydi, biz Cett'le birlikte yemek yerken bir hizmetkâr numarası yaparak mutfaktan dışarıya göz atıyordu.*

"Ama suikastçılar Cett'e de saldırdı..." Vin'in sesi zayıfladı. Bu temel hırsızlık stratejisiydi: eğer bir paravanın varsa ve etrafındaki dükkânları soyarken senden şüphelenilmemesini istiyorsan, o zaman kendi dükkânını da mutlaka "soyardın".

"Cett'e saldıran suikastçıların hepsi sıradan adamlardı," dedi Vin. "Aralarında Allomanser yoktu. Onlara ne söylemiştir acaba, çatışmanın seyri değiştiği zaman 'teslim olmalarına' izin verileceğini mi? Ama daha en başında neden sahte bir saldırı düzenlemek istesin ki? Taht oylaması için önde olan oydu."

Zane başını sallayarak reddetti. "Penrod babamla anlaşma yaptı Vin. Straff Parlamento'ya Cett'in verebileceği her şeyden çok daha büyük bir zenginlik teklif etti. Tüccarlar oylarını o yüzden değiştirdi. Cett onların ihanet edeceğini önceden sezmiş olmalı. Onun şehirde yeteri kadar casusu var."

Vin afallayarak oturdu. *Tabii ya*! "Ve Cett'in kazanmak için görebildiği tek yol da..."

"...suikastçılar göndermekti," dedi Zane başıyla onaylayarak. "Onlar üç adaya birden saldıracak, Penrod ve Elend'i öldürecek ama Cett'i sağ bırakacaklardı. Parlamento Straff'ın onlara ihanet ettiğini varsayacaktı ve Cett de kral olacaktı."

Vin titreyen bir elle bıçağını kavradı. Oyunlardan sıkılmaya başlamıştı. Elend neredeyse ölüyordu. Vin neredeyse başarısız olacaktı.

Bir parçası, alev alev yanmakta olan bir parçası, ilk başından beri meyilli olduğu şeyi yapmak istiyordu. Çıkıp Cett ve Straff'ı öldürmek, tehlikeyi olası en etkili şekilde ortadan kaldırmak.

Hayır, dedi kendisine zorla. *Hayır, o Kelsier'in yoluydu. Bu benim yolum değil. Bu... Elend'in yolu değil.*

Zane arkasını dönerek pencereye doğru baktı, gözlerini içeri sızmakta olan şelaleye benzer sis akışına dikmişti. "Kavgaya daha erken yetişmiş olmam gerekirdi. Ben dışarıdaydım, oturacak yer bulmak için geç kalmış olan kalabalıkla birlik-

teydim. İnsanlar dışarı kaçmaya başlayana kadar neler olduğundan haberim bile yoktu."

Vin bir kaşını kaldırdı. "Neredeyse samimiymiş gibi konuşuyorsun Zane."

"Senin ölmeni görmek gibi bir arzum yok," dedi dönerek. "Ve kesinlikle Elend'e de zarar gelmesini istemiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Vin. "Sen kilit altında tutulur ve hor görülürken, bütün ayrıcalıklara sahip olan kişi o olduğu hâlde mi?"

Zane başını sallayarak reddetti. "Öyle değil. Elend... temiz. Bazen, onun konuşmasını duyduğumda merak ediyorum; acaba ben de onun gibi olabilir miydim diye, eğer çocukluğum farklı olsaydı."

Karanlık odada Vin'in gözlerinin içine baktı. "Ben... bozuğum Vin. Deliyim. Ben asla Elend gibi olamam. Ama onu öldürmek beni değiştirmezdi. Büyük ihtimalle o ve benim ayrı olarak yetiştirilmiş olmamız en iyisiydi, benden haberi olmaması çok daha iyi. Onun olduğu gibi kalması daha iyi. Lekesiz."

"Ben..." Vin söyleyecek bir şeyler aradı. Ne diyebilirdi ki? Zane'in gözlerindeki gerçek samimiyeti görebiliyordu.

"Ben Elend değilim," dedi Zane. "Asla da olmayacağım, ben onun dünyasının bir parçası değilim. Ama olmam *gerektiğini* de düşünmüyorum. Senin de öyle. Ben ancak bütün dövüş bittikten sonra Parlamento Salonu'na girebildim. Elend'in senin başında durduğunu gördüm, en sonunda. Onun gözlerindeki bakışı gördüm."

Vin ona arkasını döndü.

"Olduğu şey olması Elend'in suçu değil," dedi Zane. "Dediğim gibi, o temiz. Ama bu onu bizlerden farklı kılıyor. Bunu sana açıklamaya çalışmıştım. Keşke sen de onun gözlerindeki o bakışı görebilseydin..."

Gördüm, diye düşündü Vin. Bunu hatırlamayı istemiyordu ama *görmüştü*. O berbat dehşet dolu bakışı; yabancı ve korkunç bir şeye, anlayışın ötesinde olan bir şeye karşı verilen tepkiyi.

"Ben Elend olamam," dedi Zane sessizce. "Ama sen de olmamı istemiyorsun." Uzanarak komodinin üzerine bir şey bıraktı. "Bir dahaki sefere hazırlıklı ol."

Zane pencereye doğru yürümeye başlarken Vin nesneyi kaptı. Metal topunu elinde döndürdü. Şekli kusurlu olsa da, dokusu bir altın külçesi gibi pürüzsüzdü. Vin yutmaya gerek duymadan da ne olduğunu biliyordu. "*Atiyum?*"

"Cett başka suikastçılar da gönderebilir," dedi Zane sıçrayarak pencere pervazına çıkarken.

"Bunu bana mı *veriyorsun?*" diye sordu Vin. "Burada en azından iki dakika yakmaya yetecek kadar var!" Bu küçük bir servetti, Çöküş'ten önce kolaylıkla yirmi bin boxing ederdi. Şimdi atiyumun kıtlığı da düşünülürse...

Zane tekrar ona doğru döndü. "Sadece kendini güvende tut," dedi, sonra da kendisini dışarıdaki sislerin içine fırlattı.

Vin yaralı olmaktan hoşlanmıyordu. Mantıken, diğer insanların da büyük olasılıkla aynı şekilde hissettiğini biliyordu, kim acıdan ve acizlikten hoşlanırdı ki? Ama

başkaları hasta olduğu zaman, Vin'in onlardan hissettiği şey rahatsızlık olurdu. Dehşet değil.

Elend hastalandığında, gününü yatakta kitap okuyarak geçirirdi. Birkaç ay önce Clubs eğitim sırasında kötü bir darbe almış ve acı konusunda söylenmişti ama fazla teşvik gerektirmeden birkaç gün boyunca bacağının üstüne basmamıştı.

Vin de giderek onlara benzemeye başlıyordu. Hiç kimsenin yardım çağıramayacak kadar zayıfken boğazını kesmeye çalışmayacağını bilerek, şu anda yaptığı gibi yatakta yatabiliyordu. Yine de ayağa kalkmak, fazla kötü yaralanmış olmadığını göstermek için kaşınıyordu. Birileri aksini düşünüp de faydalanmaya çalışmasın diye.

Artık öyle değil! dedi kendi kendisine. Dışarısı aydınlıktı ve her ne kadar Elend birkaç defa ziyarete gelmiş olsa da, şu anda burada değildi. Sazed yaralarını kontrol etmek için gelmiş ve "en azından bir gün daha" yatakta kalması için ona yalvarmıştı. Sonra da çalışmalarına geri dönmüştü. Tindwyl'le birlikte.

Birbirinden nefret eden o ikisine ne oldu? diye düşündü kızgınlıkla. *Sazed'i zar zor görebiliyorum.*

Kapısı açıldı. Vin, içgüdüleri hâlâ anında gerginleşerek hançerlerine uzanacağı kadar keskin olduğu için memnun olmuştu. Acıyan yan tarafı ani hareketi yüzünden şikâyet ediyordu.

Kimse içeri girmedi.

Vin kaşlarını çattı, hâlâ gergindi, ta ki karyolanın ayak ucunda bir köpek kafası belirene kadar. "Hanımım?" dedi tanıdık, yarı yarıya hırlayan bir ses.

"OreSeur?" dedi Vin. "Başka bir köpeğin bedenini giymişsin!"

"Elbette Hanımım," dedi OreSeur yatağın üzerine sıçrayarak. "Başka ne giyecektim ki?"

"Bilmem," dedi Vin hançerlerini bir kenara kaldırarak. "Elend ondan yeni bir beden bulmasını istediğini söylediği zaman, bir insan istediğini varsaymıştım. Yani, herkes benim 'köpeğimin' öldüğünü gördü."

"Evet," dedi OreSeur. "Ama sizin yeni bir hayvan aldığınız açıklaması kolay olacak. Artık sizin yanınızda bir köpek olması bekleniyor ve o yüzden de köpeğinizin *olmaması* dikkat çekecektir."

Vin sessizce oturdu. Sazed'in itirazlarına rağmen, tekrar pantolon ve gömleğini giymişti. Elbiseleri diğer odada asılı duruyorlardı, bir tanesi ise dikkati çekecek şekilde eksikti. Arada bir elbiselere baktığı zaman Vin, muhteşem beyaz tuvaletin de orada asılı durduğunu görebildiğini düşünüyordu, üstüne sıçramış kanlarla. Tindwyl yanılmıştı: Vin hem Sissoylu, hem de leydi olamazdı. Parlamento üyelerinin gözlerinin içinde gördüğü dehşet onun için yeterli bir kanıttı.

"Bir köpeğin bedenini almana gerek yoktu OreSeur," dedi Vin sessizce. "Ben senin mutlu olmanı tercih ederdim."

"Önemli değil Hanımım," dedi OreSeur. "Ben bu tür kemiklerden... hoşlanmaya başladım. Tekrar insan kemiklerine dönmeden önce onların avantajlarını biraz daha fazla incelemekten memnun olurdum."

Vin gülümsedi. OreSeur yine bir kurt köpeği, kocaman, canavar gibi bir hayvan seçmişti. Post renkleri farklıydı, griden çok siyahtı, herhangi bir beyaz yaması yoktu. Vin beğenmişti.

"OreSeur..." dedi Vin bakışlarını kaçırarak. "Benim için yaptıklarından dolayı teşekkür ederim."

"Kontrat'ıma uyuyorum."

"Ben başka dövüşlere de girmiştim," dedi Vin. "Sen onlara hiç karışmamıştın."

OreSeur hemen cevap vermedi. "Evet, karışmamıştım."

"Bu sefer neden?"

"Ben doğru olduğunu hissettiğim şeyi yaptım Hanımım," dedi OreSeur.

"Kontrat'ınla çeliştiği hâlde bile mi?"

OreSeur gururla butlarının üzerine oturdu. "Ben Kontrat'ımı *çiğnemedim*," dedi katı bir şekilde.

"Ama sen bir insana saldırdın."

"Onu öldürmedim," dedi OreSeur. "Bize dövüşlerden uzak durmamız tembih edilir, kazara bir insanın ölümüne neden olmayalım diye. Gerçekten de, kardeşlerimin büyük bir kısmı birisinin öldürmesine yardım etmenin, öldürmekle aynı şey olduğunu düşünür ve bunun Kontrat'ın çiğnenmesi anlamına geldiğini hisseder. Ancak kelimeler açık. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Peki ya o üstüne atladığın adamın boynu kırılsaydı?"

"O zaman idam edilmek üzere türüme geri dönerdim," dedi OreSeur.

Vin gülümsedi. "O zaman benim için hayatını tehlikeye *atmışsın*."

"Sanırım, küçük bir açıdan," dedi OreSeur. "Benim hareketlerimin o adamın ölümüne doğrudan sebep olması olasılığı zayıftı."

"Yine de teşekkür ederim."

OreSeur kabullenmeyle başını eğdi.

"İdam," dedi Vin. "O zaman siz öldürülebiliyor musunuz?"

"Elbette Hanımım," dedi OreSeur. "Bizler ölümsüz değiliz."

Vin ona gözlerini dikti.

"Kesin olarak bir şey söylemeyeceğim Hanımım," dedi OreSeur. "Sizin de tahmin edeceğiniz gibi, türümün zayıflıklarını açık etmemeyi tercih ederim. Lütfen bunların var olduğunu söylememi yeterli bulun."

Vin başını sallayarak onayladı ama kaşlarını düşünceyle çatarak dizlerini göğsüne çekti. Bir şeyler onu hâlâ rahatsız ediyordu, daha önce Elend'in söylediği şeyle, OreSeur'un hareketleriyle ilgili bir şey...

"Ama senin kılıç ya da değneklerle öldürülmen mümkün değil, değil mi?" dedi Vin yavaş yavaş.

"Doğru," dedi OreSeur. "Her ne kadar bizim etimiz sizinkine benzese ve her ne kadar biz acı hissetsek de, bize vurmanın herhangi bir kalıcı etkisi yoktur."

"O zaman neden korkuyorsunuz?" dedi Vin, en sonunda onu rahatsız eden şeyin ne olduğu kafasına dank etmişti.

"Hanımım?"

"Halkın Kontrat'ı neden yaptı?" diye sordu Vin. "Neden kendinizi insanların boyunduruğu altına soktunuz? Eğer bizim askerlerimiz size zarar veremiyorduysa, neden endişeleniyordunuz?"

"Sizin Allomansi'niz var," dedi OreSeur.

"Yani Allomansi sizi öldürebiliyor mu?"

"Hayır," dedi OreSeur köpek kafasını iki yana sallayarak. "Öldüremez. Ama belki de konuyu değiştirmeliyiz. Üzgünüm Hanımım. Bu benim için çok tehlikeli bir zemin."

"Anlıyorum," dedi Vin içini çekerek. "Sadece her şey o kadar sinir bozucu ki. Bilmediğim çok fazla şey var; Zifir hakkında, politik oyunlar hakkında... hatta kendi arkadaşlarım hakkında!" Arkasına yaslanarak yukarıdaki tavana baktı. *Ve sarayda hâlâ bir casus var. Büyük olasılıkla Demoux ya da Dockson. Belki ikisinin de yakalanıp bir süre için alıkonulmasını emretmem gerekir. Elend böyle bir şeyi yapar mı ki?*

OreSeur onu izliyordu ve görünüşe göre mutsuzluğunu fark etmişti. En sonunda içini çekti. "Belki de bahsedebileceğim bazı şeyler vardır Hanımım, eğer dikkatli olursam. Kandraların kökeni hakkında ne biliyorsunuz?"

Vin'in kulakları dikildi. "Hiçbir şey."

"Bizler Miraç'tan önce yoktuk," dedi OreSeur.

"Yani sizi Lord Hükümdar mı yarattı demek istiyorsun?"

"Efsanelerimizin bize söylediği şey bu," dedi OreSeur. "Bizler varlık amacımızın ne olduğundan emin değiliz. Belki de Babamız'ın casusları olmamız amaçlanmıştı."

"Babamız mı?" dedi Vin. "Ondan bu şekilde bahsedildiğini duymak garip geliyor."

"Bizi Lord Hükümdar yarattı Hanımım," dedi OreSeur. "Bizler onun çocuklarıyız."

"Ve ben de onu öldürdüm," dedi Vin. "Sanki... özür dilemem gerekirmiş gibi hissediyorum."

"Bizim Babamız olması, onun yaptığı her şeyi kabul ettiğimiz anlamına gelmez Hanımım," dedi OreSeur. "Bir insan onun iyi bir kişi olmadığına inandığı hâlde babasını sevemez mi?"

"Sanırım olabilir."

"Kandraların Babamız'a dair teolojisi karmaşıktır," dedi OreSeur. "Bizim için bile bazen içinden çıkması zor olur."

Vin kaşlarını çattı. "OreSeur? Sen kaç yaşındasın?"

"Yaşlı," dedi OreSeur sadece.

"Kelsier'den daha mı yaşlı?"

"Çok," diye cevap verdi. "Ama sizin düşündüğünüz kadar da değil. Ben Miraç'ı hatırlamıyorum."

Vin başını sallayarak onayladı. "Bunların hepsini neden bana anlattın?"

"Asıl sorunuz yüzünden Hanımım. Biz neden Kontrat'a hizmet ediyoruz? Eh,

siz Lord Hükümdar olsaydınız ve onun gücüne de sahip olsaydınız, onları kontrol etmenizi sağlayacak bir yöntem geliştirmeden hizmetkârlar yaratır mıydınız?"

Vin anlayışla yavaşça başını salladı.

"Babamız Miraç'ın yaklaşık iki yüzyıl sonrasından itibaren kandraları çok az umursadı," dedi OreSeur. "Biz bir süre için bağımsız olmayı denedik ama önceden açıkladığım gibi, insanoğlu bize karşı hınç duyuyordu. Bizden korkuyordu. Ve bazılarının da zayıflıklarımızdan haberi vardı. Atalarım seçeneklerini gözden geçirdikleri zaman, en sonunda dayatma köleliktense gönüllü hizmetkârlığı seçtiler."

Kandraları o yaratmış, diye düşündü Vin. O her zaman Kelsier'in Lord Hükümdar'la ilgili görüşünü kısmen paylaşmıştı; o bir tanrıdan çok insandı. Ama eğer gerçekten de tamamıyla yeni bir ırk yaratmışsa, içinde bir miktar tanrılık da olması gerekirdi.

Miraç Kuyusu'nun gücü, diye düşündü Vin. O *gücü kendisi için aldı ama kalıcı olmadı. Güç tükenmiş olmalı, hem de çabucak. Yoksa fetihleri için ordulara neden gerek duysun?*

İlk başta gelen bir güç patlaması; yaratma, değiştirme, belki de kurtarma becerisi. O sisleri geri çekilmeye zorlamıştı ve bu sırada da bir şekilde gökyüzünü kırmızıya döndürüp, kül yağmurlarını başlatmıştı. Kendisine hizmet etmeleri için kandraları yaratmıştı, büyük olasılıkla kolossları da o yaratmıştı. Hatta belki Allomanserler'in kendilerini de o yaratmış olabilirdi.

Ve ondan sonra ise, normal bir insan olmaya geri dönmüştü. Büyük ölçüde. Lord Hükümdar'ın hâlâ bir Allomanser için aşırı derecede fazla miktarda gücü vardı ve yarattıklarının kontrolünü de elinde tutmayı başarabilmişti. Ve bir şekilde sislerin insanları öldürmelerine de engel oluyordu.

Ta ki Vin onu öldürene kadar. Ondan sonra kolosslar ortalığı yakıp yıkmaya başlamıştı ve sisler geri dönmüştü. Kandralar o zaman Lord Hükümdar'ın kontrolü altında değildi, o yüzden de oldukları gibi kalmışlardı. Ama eğer ihtiyaç duyarsa diye, onların içine de bir kontrol yöntemi yerleştirmişti. Kandraların kendisine hizmet etmelerini sağlayacak bir yol...

Vin gözlerini kapattı ve Allomantik hisleriyle hafifçe uzandı. OreSeur kandraların Allomansi'den etkilenemeyeceğini söylemişti ama Vin Lord Hükümdar hakkında başka bir şey daha biliyordu, onu diğer Allomanserler'den ayıran bir şey. Lord Hükümdar'ın olağandışı gücü, yapamaması gereken şeyleri yapabilmesine izin veriyordu.

Bakırbulutlarını delmek ve bir insanın vücudunun içindeki metalleri etkileyebilmek gibi şeyleri. Belki de onun kandraları kontrol etme şekli *buydu*, OreSeur'un bahsettiği şey. Sissoylulardan korkmalarının sebebi.

Sissoylular onları öldürebileceği için değil ama başka bir şeyi yapabilecekleri için. Bir şekilde onları köleleştirebiliyorlardı. Deneme amacıyla, onun daha önceden söylediği şeyi test etmek için, Vin bir Teskin ile uzanıp OreSeur'un duygularına dokundu. Hiçbir şey olmadı.

Ben de Lord Hükümdar'ın yapabildiği şeylerin bazılarını yapabiliyorum, diye

düşündü. *Ben de bakırbulutlarını delebiliyorum. Belki eğer biraz daha güçlü itersem...*

Odaklandı ve güçlü bir Teskin ile OreSeur'un duygularını *itti*. Yine hiçbir şey olmadı. Tıpkı Vin'e söylemiş olduğu gibi. Bir an için oturdu. Sonra, düşünmeden duralümin yaktı ve son bir devasa İtme denedi.

OreSeur anında o kadar hayvani ve beklenmedik bir uluma kopardı ki, Vin şok içinde ayağa fırlayarak lehim harladı.

OreSeur titreyerek yatağa devrildi.

"OreSeur!" dedi Vin dizlerinin üzerine düşüp onun başını kavrayarak. "Üzgünüm!"

"Çok konuştum..." diye mırıldandı OreSeur, hâlâ titriyordu. "Çok konuştuğumu biliyordum."

"Seni incitmek istememiştim," dedi Vin.

Titremeler yatıştı ve OreSeur bir an için hareketsizce yattı, sessizce nefes alıyordu. En sonunda başını Vin'in kollarından kurtardı. "Sizin ne istediğinizin önemi yok Hanımım," dedi donuk bir sesle. "Hata benimdi. Lütfen bunu asla tekrar yapmayın."

"Söz," dedi Vin. "Özür dilerim."

OreSeur başını sallayarak yataktan aşağı indi. "Onu bile yapamamış olmanız gerekirdi. Sizinle ilgili garip şeyler var Hanımım. Siz de eskilerin Allomanserler'i gibisiniz, nesillerin geçişi güçlerini köreltmeden öncekiler gibi."

"Özür dilerim," dedi Vin tekrar kendisini çaresiz hissederek. *O benim hayatımı kurtardı, neredeyse Kontrat'ını çiğnedi ve ben de ona bunu yaptım...*

OreSeur omzunu silkti. "Olan oldu. Benim dinlenmem gerek. Size de aynısını öneririm."

Ondan sonra, başka sorunları da görmeye başladım.

41

"'BU KAYDI ŞİMDİ YAZIYOR, METAL bir levhanın üstüne kakıyorum çünkü korkuyorum.'" diye sesli olarak okudu Sazed. "Kendim için korkuyorum, evet; insan olduğumu itiraf ediyorum. Eğer Alendi Miraç Kuyusu'ndan geri dönecek olursa, eminim ki benim ölümüm onun ilk hedeflerinden birisi olacak. O kötü bir adam değil ancak acımasız bir adam. Bu, sanıyorum ki, onun yaşadığı şeylerin bir ürünü.'"

"Bu bizim Alendi hakkında günlükten bildiklerimize uyuyor," dedi Tindwyl. "Eğer o kitabın yazarının Alendi olduğunu varsayarsak."

Sazed kafasının içinde temel öğelerin üzerinden geçerek notlarından oluşan yığına bir göz attı. Kwaan antik çağlarda yaşamış bir Terris âlimiydi. Alendi'yi, çalışmaları nedeniyle Terris kehanetlerinden bir karakter olan Çağların Kahramanı olduğunu düşünmeye başladığı adamı o keşfetmişti. Alendi de onu dinlemiş ve politik bir lider olmuştu. Dünyanın büyük bir kısmını fethetmiş, sonra da kuzeye, Miraç Kuyusu'na seyahat etmişti. Ancak o zamana kadar, Kwaan görünüşe göre Alendi konusunda fikrini değiştirmişti ve onun Kuyu'ya ulaşmasını engellemeye çalışmıştı.

Hepsi birbirine uyuyordu. Her ne kadar günlüğün yazarı hiç kendi adından bahsetmiş olmasa da, bunun Alendi olduğu belliydi. "Bu çok güvenilir bir varsayım, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Hatta günlük Kwaan'dan ve aralarında çıkan anlaşmazlıktan da bahsediyor."

Sazed'in odalarında yan yana oturuyorlardı. Çok sayıdaki notları ve karaladıkları teorilerini koyabilmek için daha büyük bir masa rica etmiş ve getirtmişti. Kapının yanında aceleyle mideye indirilmiş bir çorbadan oluşan ikindi yemeklerinin artıkları duruyordu. Sazed tabakları mutfağa indirmeyi çok istiyordu ama henüz kendisini çalışmaların başından kaldırmayı başaramamıştı.

"Devam edin," dedi Tindwyl sandalyesinde geriye yaslanarak. Sazed'in onu hiç görmediği kadar rahat görünüyordu. Kulakları boyunca dizilmiş küpelerin renkleri birbirini izliyordu, altın ya da bakırdan sonra bir kalay ya da demir geliyordu. Çok sıradandı, ama bunda da bir güzellik vardı.

"Sazed?"

Sazed irkildi. "Özür diliyorum," dedi, sonra da okumasına geri döndü. "'Ancak ayrıca bildiğim her şeyin, benim hikâyemin, unutulmasından da korkuyorum. Gelebilecek olan dünya için korkuyorum. Planlarım başarısız olduğu için korkuyorum. Zifir'in getirecek olduğu kaderden korkuyorum.'"

"Bekleyin," dedi Tindwyl. "Ondan neden korkuyor?"

"Neden korkmasın?" diye sordu Sazed. "Zifir, ki biz bunun sis olduğunu varsayıyoruz, onun halkını öldürüyordu. Güneş ışığı olmadan ekinleri büyümez ve hayvanları da otlayamazdı."

"Ama eğer Kwaan Zifir'den korkuyorduysa, Alendi'ye karşı koymaması gerekirdi," dedi Tindwyl. "O Miraç Kuyusu'na Zifir'i *yenmek* için gidiyordu."

"Evet," dedi Sazed. "Ama o zamana kadar, Kwaan Alendi'nin Çağların Kahramanı olmadığından emin olmuştu."

"Ama ne fark ederdi?" dedi Tindwyl. "Sisleri durdurmak için belirli bir kişi gerekli değildi, Rashek'in başarısı bunu kanıtlıyor. Şurada, en sona atlayın. Rashek hakkında olan o pasajı okuyun."

"'Benim genç bir yeğenim var, Rashek adında,'" diye okudu Sazed. "'O bütün Khlennium'dan kıskanç bir gencin tutkusuyla nefret ediyor. Alendi'den, ikisi asla karşılaşmamış olsalar bile, daha da şiddetli bir şekilde nefret ediyor; çünkü Çağların Kahramanı olarak bizi ezenlerden biri seçildiği için ihanete uğradığını hissediyor.

"'Alendi'nin Terris dağlarında kılavuzlara ihtiyacı olacak. Ben Rashek'i bu kılavuzların kendisi ve güvendiği arkadaşları olmasını sağlamakla görevlendirdim. Rashek Alendi'yi yanlış yöne doğru götürmeye, cesaretini kırmaya ya da başka bir şekilde arayışına engel olmaya çalışacak. Alendi kandırılmış olduğunu anlamayacaktır.

"'Eğer Rashek Alendi'yi yanlış yere götürmeyi başaramayacak olursa, oğlana eski dostumu öldürmesi talimatını verdim. Bu uzak bir umut. Alendi suikastçılardan, savaşlardan ve felaketlerden kurtuldu. Ama yine de onun Terris'in donmuş dağlarında en sonunda savunmasız kalacağını umut ediyorum. Bir mucizenin gerçekleşmesini umut ediyorum.

"'Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşamamalı. Gücü kendisi için almamalı.'"

Tindwyl kaşlarını çatarak arkasına yaslandı.

"Ne oldu?"

"Burada yanlış bir şey var, diye düşünüyorum ben," dedi Tindwyl. "Ama tam olarak ne olduğundan emin değilim."

Sazed metni tekrar gözleriyle taradı. "O zaman bunu basit ifadelere indirgeyelim. Rashek, Lord Hükümdar olan adam, Kwaan'ın yeğeniydi."

"Evet," dedi Tindwyl.

"Kwaan Rashek'i, bir zamanlar dostu olan Fatih Alendi'nin yolunu şaşırtması ya da hatta öldürmesi için gönderdi. Alendi Miraç Kuyusu'nu aramak için Terris Dağları'na tırmanıyordu."

Tindwyl başını sallayarak onayladı.

"Kwaan bunu yaptı çünkü Alendi Kuyu'nun gücünü kendisi için alırsa olacak şeylerden korkuyordu."

Tindwyl bir parmağını kaldırdı. "Neden bundan korkuyordu?"

"Bu mantıklı bir korkuymuş gibi görünüyor," dedi Sazed.

"Fazla mantıklı," diye cevap verdi Tindwyl. "Ya da, daha doğrusu kusursuz derecede mantıklı. Ama söyleyin bana Sazed; siz Alendi'nin günlüğünü okuduğunuz zaman, onun o gücü kendisi için alacak türde bir adam olduğu izlenimini edindiniz mi?"

Sazed başını salladı. "Aslında tam tersi. Günlüğü o kadar kafa karıştırıcı yapan şey kısmen buydu, biz günlükte betimlenen adamın, yapmış olduğunu düşündüğümüz şeyleri neden yaptığını çözememiştik. Sanıyorum en sonunda Vin'in Lord Hükümdar'ın aslında Alendi değil de, onun hamalı Rashek olduğunu tahmin etmesini sağlayan şey de kısmen bu olmuştu."

"Ve Kwaan Alendi'yi iyi tanıdığını söylüyor," dedi Tindwyl. "Hatta bizzat bu baskının çeşitli yerlerinde adamı övüyor. Ona iyi bir insan diyor, sanıyorum"

"Evet," dedi Sazed pasajı bularak. "'O iyi bir adam; her şeye rağmen o iyi bir adam. Fedakâr bir adam. Gerçekten de, onun bütün hareketleri; sebep olduğu bütün ölümler, yıkımlar ve acılar, onu derinden incitti.'"

"Yani Kwaan Alendi'yi iyi tanıyordu," dedi Tindwyl. "Ve onu takdir de ediyordu. Ayrıca, büyük olasılıkla yeğeni Rashek'i de iyi tanıyordu. Sıkıntımı anlıyor musunuz?"

Sazed yavaş yavaş başını sallayarak onayladı. "Neden şiddetli mizaca sahip bir adamı, kıskançlık ve nefretin güdülediği bir kişiyi, iyi ve saygıdeğer olduğunu düşündüğü bir adamı öldürmeye göndersin? Gerçekten de garip bir seçim gibi görünüyor."

"Aynen öyle," dedi Tindwyl kollarını masanın üstüne yaslayarak.

"Ama," dedi Sazed, "Kwaan burada da '*eğer Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşacak olursa; gücü alacağından ve sonra, çoğunluğun iyiliği uğruna, onu bırakacağından şüpheliyim*' diyor."

Tindwyl başını iki yana salladı. "Bu mantıklı değil Sazed. Kwaan Zifir'den nasıl korktuğundan birkaç sefer bahsediyor ama sonra, nefret dolu bir genci saygı duyulan ve muhtemelen bilge bir lideri öldürmeye göndererek Zifir'i durdurma umuduna engel olmaya çalışıyor. Kwaan neredeyse gücü Rashek'in almasını *planlamış*. Eğer Alendi'nin gücü alması böylesine büyük bir endişe sebebi idiyse, Rashek'in de aynısını yapabileceğinden korkması gerekmez mi?"

"Belki de biz duruma, zaten gerçekleşmiş olan olaylara dönüp bakan kişilerin berraklığıyla bakıyoruzdur," dedi Sazed.

Tindwyl başını sallayarak reddetti. "Bir şeyleri kaçırıyoruz Sazed. Kwaan çok mantıklı, hatta tedbirli bir adam, insan bunu onun anlatımından anlayabilir. Alendi'yi keşfeden ve onu Çağların Kahramanı olarak ilk ortaya süren de oydu. Neden bu şekilde ona karşı dönmüş olsun?"

Sazed baskının çevirisinin sayfalarını karıştırırken başıyla onayladı. Kwaan Kahraman'ı keşfederek epey bir ün kazanmıştı. Aradığı yeri buldu.

Beklenti'nin ilminde benim için de bir yer vardı, diye yazıyordu metinde. *Ben kendimi Çağların Kahramanı'nı keşfedeceği yazılmış olan kâhin, Müjdeci olarak düşünüyordum. Alendi'yi o zaman reddetmek yeni konumumu, diğerlerince kabullenilişimi reddetmek olurdu.*

"Etkileyici bir şeyler olmuş olmalı," dedi Tindwyl. "Dostuna, kendi ününün kaynağına karşı dönmesine neden olacak bir şeyler. Vicdanına o kadar derinlemesine batacak olan bir şey ki, dünyanın en güçlü hükümdarına karşı çıkmaya gönüllü olsun. O kadar korkutucu bir şey ki, bu Rashek'i bir suikast göreviyle göndermek kadar saçma sapan bir riske girsin."

Sazed notlarını karıştırdı. "Hem Zifir'den, hem de Alendi gücü alacak olursa olacak şeylerden korkuyor. Ancak hangisinin daha büyük bir tehdit olduğuna karar veremiyormuş gibi görünüyor ve ikisi de anlatısında diğerinden daha fazla görülmüyor. Evet, buradaki sorunu görebiliyorum. Sizin düşüncenize göre belki, Kwaan kendi argümanlarındaki tutarsızlık ile bir şeyleri ima etmeye çalışıyor olabilir mi?"

"Belki," dedi Tindwyl. "Bilgi çok az. Ben bir adamı, hayatının koşullarını bilmeden değerlendiremem ki!"

Sazed başını kaldırarak gözlerini ona dikti. "Belki de biz fazla çalışmışızdır," dedi. "Bir mola verelim mi?"

Tindwyl başını sallayarak reddetti. "Zamanımız yok Sazed."

Sazed gözlerinin içine baktı. O konuda haklıydı.

"Bunu siz de hissediyorsunuz, değil mi?" diye sordu Tindwyl.

Sazed başıyla onayladı. "Bu şehir yakında düşecek. Şehrin üstüne çöken güçler... ordular, kolosslar, iç karışıklık..."

"Korkarım ki sonuç arkadaşlarınızın umduğundan çok daha fazla şiddet içerecek Sazed," dedi Tindwyl sessizce. "Sorunlarını sadece hilekârlıkla ertelemeye devam edebileceklerine inanıyormuş gibi görünüyorlar."

"Onlar iyimser bir grup," dedi Sazed bir gülümsemeyle. "Yenilmeye alışkın değiller."

"Bu, devrimden daha kötü olacak," dedi Tindwyl. "Ben böyle şeyleri inceledim Sazed. Bir fatih bir şehri aldığı zaman ne olduğunu biliyorum. İnsanlar ölecek. Çok sayıda."

Sözleri Sazed'i ürpertti. Luthadel'de bir gerilim vardı, savaş şehre yaklaşıyordu. Şu ya da bu ordu Parlamento'nun onayıyla şehre girebilirdi, ama diğeri yine de saldıracaktı. Kuşatma en sonunda bittiği zaman Luthadel'in duvarları kızıla boyanacaktı.

Ve Sazed bu sonun çok yakında geleceğinden korkuyordu.

"Haklısınız," dedi tekrar masasının üstündeki notlara geri dönerek. "Çalışmaya devam etmemiz gerek. Miraç öncesi zamanlar hakkında bulabileceğimiz ne varsa toplamalıyız ki, sizin aradığınız koşulları bulabilelim."

Tindwyl kaderci bir kararlılıkla başını salladı. Bu ellerinde kalan zaman içinde bitirebilecekleri bir iş değildi. Baskının anlamını belirlemek, bunu günlükle karşılaştırmak ve zamanın şartlarıyla arasındaki ilişkiyi çözümlemek, yıllarca kararlı biçimde çalışmayı gerektiren bir akademik projeydi.

Sırdaşlar'ın bilgisi çoktu, ama bu durum için neredeyse fazlasıyla çok sayılırdı. O kadar uzun zamandır kayıtları, hikâyeleri, mitleri ve efsaneleri topluyor ve iletiyorlardı ki, bir Sırdaş'ın toplanmış olan tüm bilgileri yeni bir üyelerine okuması yıllar sürüyordu.

Neyse ki, bilgi kütlesinin içinde Sırdaşlar tarafından yaratılmış olan indeksler ve özetler bulunuyordu. Ayrıca her Sırdaş'ın bireysel olarak eklediği notlar ve kişisel indeksler de vardı. Yine de bunlar Sırdaş'ın sadece elinde ne kadar çok bilgi olduğunu anlamasına yardım ederdi. Sazed'in kendisi, hayatını dinleri okuyarak, ezberleyerek ve endeksleyerek geçirmişti. Her gece yatmadan önce bir not ya da hikâyeden bir bölüm okurdu. Büyük ihtimalle Miraç öncesi dinlerde dünyanın bir numaralı uzmanıydı ama yine de bildiği şeyler çok azmış gibi hissediyordu.

Bilgilerin doğal güvenilmezliği de tüy dikiyordu. Çok büyük bir kısmı bir zamanlar hayatlarının, ya da çoğunlukla dedelerinin hayatlarının nasıl olduğunu hatırlamak için ellerinden geleni yapmaya çalışan sıradan insanların ağızlarından toplanmıştı. Sırdaşlar Lord Hükümdar'ın iktidarının ikinci yüzyılının sonlarına kadar kurulmamıştı. O zaman kadar ise, çoğu dinin saf biçimleri zaten ortadan kaldırılmıştı.

Sazed gözlerini kapattı, bakıraklından bir diğer indeksi kafasının içine aktardı, sonra da bunu araştırmaya başladı. Fazla zaman yoktu evet, ama Tindwyl ve o birer Sırdaş'tı. Onlar başkalarının bitirmek zorunda kalacağı işlere başlamaya alışkındı.

Merkez Salahiyet'in eski kralı Elend Venture kalesinin balkonunda durmuş, devasa Luthadel şehrine tepeden bakıyordu. Her ne kadar ilk karlar henüz düşmüş olmasa da, hava soğumuştu. Üzerine ön taraftan bağlanan bir pelerin almıştı ama bu yüzünü korumuyordu. Rüzgâr üzerine eserek pelerinini dalgalandırırken, bir ürperti yanaklarını sızlattı. Bacalardan duman tütüyor, yükselerek soluk kızıl gökyüzüne karışmadan önce şehrin tepesinde uğursuz bir gölge gibi toplanıyordu.

Dumanı tüten her bir eve karşılık tütmeyen iki tane vardı. Çoğu büyük olasılıkla terk edilmişti, şehrin nüfusu eski rakamın yanına bile yaklaşmıyordu. Ancak Elend o dumansız evlerin birçoğunun içinin hâlâ dolu olduğunu biliyordu. Dolu ve buz gibi.

Onlar için daha fazla şey yapabilmiş olmam gerekirdi, diye düşündü Elend gözlerini delici soğuk rüzgâra karşı açık tutarak. *Daha fazla kömür elde etmenin bir yolunu bulmuş olmam gerekirdi, hepsinin ihtiyaçlarını karşılayabilmiş olmam gerekirdi.*

Lord Hükümdar'ın Elend'in kendisinden daha iyi iş çıkarmış olduğunu itiraf etmek gurur kırıcı, hatta iç karartıcıydı. Kalpsiz bir despot olmasına rağmen, Lord Hükümdar en azından nüfusun kayda değer bir kısmının açlıktan ya da soğuktan ölmesine engel olmuştu. Orduları kontrol altında ve suç oranını da baş edilebilecek bir düzeyde tutmuştu.

Kuzeydoğuda koloss ordusu bekliyordu. Şehre herhangi bir temsilci göndermemişti ama Cett ve Straff'ın ordularından daha korkutucuydu. Soğuk bu ordunun askerlerini kaçırmazdı; görünüşe göre kolosslar hava değişikliklerini çıplak derilerine rağmen çok az umursuyordu. Bu son ordu üçünün içinde en rahatsız edici olanıydı. Daha tehlikeli, daha tahmin edilemezlerdi ve anlaşma yapması da imkânsızdı. Kolosslar pazarlık etmezdi.

Biz o tehlikeye yeterince dikkat etmiyorduk, diye düşündü balkonda ayakta dururken. *Yapacak o kadar çok şey, endişe edilecek o kadar çok şey vardı ki, düşmanlarımız için de bizim için olduğu kadar tehlikeli olabilecek bir ordunun üzerine odaklanamadık.*

Kolossların Cett ya da Straff'a saldırmaları gittikçe daha da az olası görünüyordu. Görünüşe göre Jastes, onlara Luthadel'in kendisine saldırmak için beklemeye devam etmelerini sağlayacak kadar hâkimdi.

"Lordum," dedi bir ses arkasından. "Lütfen içeri dönün. Bu uğursuz bir rüzgâr. Soğuk alarak kendinizi öldürmenin bir faydası yok."

Elend arkasına döndü. Yüzbaşı Demoux yanında diğer bir koruma ile birlikte görev bilir bir şekilde odanın içinde duruyordu. Suikast girişiminin arkasından Ham, Elend'in etrafında korumalarla dolaşmasında ısrar etmişti. Elend şikâyet etmemişti, gerçi artık ihtiyata fazla gerek olmadığını biliyordu. Artık kral o olmadığına göre, Straff onu öldürmeyi istemezdi.

Ne kadar da ciddi, diye düşündü Elend Demoux'nun yüzünü inceleyerek. *Neden bana genç gibi geliyor? Neredeyse aynı yaştayız.*

"Pekâlâ," dedi Elend dönüp uzun adımlarla odanın içine girerek. Demoux balkon kapılarını kapatırken Elend pelerinini çıkarttı. Altındaki takım elbise ona yanlışmış gibi geliyordu. Özensizdi, temizlenmesini ve ütülenmesini emretmiş olduğu hâlde. Yelek fazla dardı (kılıç antrenmanları yavaş yavaş vücudunu değiştiriyordu) ama ceket üzerine bol geliyordu.

"Demoux," dedi Elend. "Bir sonraki Firari toplantınız ne zaman?"

"Bu gece lordum."

Elend başını sallayarak onayladı. O da bundan korkuyordu, soğuk bir gece olacaktı.

"Lordum, hâlâ gelmeye niyetiniz var mı?" diye sordu Demoux.

"Elbette," dedi Elend. "Sizin davanıza katılacağıma dair söz verdim."

"O, siz oylamayı kaybetmeden önceydi lordum."

"Önemi yok," dedi Elend. "Hareketinize katılıyorum çünkü bu skaalar için önemli Demoux, ve ben de halkımın... halkın iradesini anlamak istiyorum. Ben size bağlılık sözü verdim ve bu sözü yerine getireceğim."

Demoux'nun biraz kafası karışmış gibi görünüyordu ama daha başka bir şey söylemedi. Elend masasına bakarak biraz çalışmayı düşündü ama soğuk odanın içinde kendisini motive etmesi zordu. Bunun yerine kapıyı itip açarak koridora çıktı. Muhafızları da onu takip ettiler.

Kendini Vin'in odalarına doğru dönmekten alıkoydu. Onun dinlenmeye ihtiyacı vardı ve her yarım saatte bir Elend'in onu kontrol etmek için içeriye kafasını uzatmasının pek bir faydası olmuyordu. O yüzden de döndü ve başka bir koridor boyunca ilerledi.

Venture Kalesi'nin taştan inşa edilmiş, labirente benzer bir karmaşıklığı olan arka koridorları dar ve karanlıktı. Belki de bu koridorlarda büyümüş olduğu için, Elend bu karanlık, tenha yerlerde kendisini evindeymiş gibi hissediyordu. Bulunmayı gerçekten de istemeyen bir genç adam için kusursuz bir yer olmuşlardı. Şimdi ise onları başka bir sebep için kullanıyordu; koridorlar uzun süreler boyunca yürümek için de kusursuz bir yer teşkil ediyorlardı. Özellikle belli bir yeri hedeflemiş değildi; sadece hareket ediyor, kendi ayak seslerinin temposuyla gerginliğinin üstesinden gelmeye çalışıyordu.

Şehrin sorunlarını ben çözemem, dedi kendi kendine. *Bununla Penrod'nun ilgilenmesine izin vermek zorundayım, halkın istediği kişi o.*

Bunun işleri Elend için kolaylaştırıyor olması gerekirdi. Kendi hayatını korumaya odaklanmasına izin veriyordu, Vin ile ilişkisini yeniden canlandırmak için zaman harcamasını sağlayacağından ise bahsetmeye bile gerek yoktu. Ancak Vin son zamanlarda farklı görünüyordu. Elend kendi kendine sebebin sadece onun yarası olduğunu söylemeye çalışmıştı ama daha derin bir şeyler olduğunu hissediyordu. Vin'in ona bakma şeklinde, onun sevgi gösterilerine verdiği tepkilerde bir şey vardı. Ve, kendisine rağmen, Elend değişmiş olan sadece tek bir şeyi düşünebiliyordu.

O artık kral değildi.

Vin sığ değildi. Elend'e birlikte oldukları iki yıl boyunca sevgi ve bağlılıktan başka hiçbir şey göstermemişti. Ama yine de Elend'in muazzam beceriksizliğine, bilinçli olarak olmasa bile, nasıl tepki vermezdi ki? Suikast girişimi sırasında, Elend onun dövüşmesini izlemişti. Dövüşmesini ilk kez *gerçekten* görmüştü. O güne kadar, Elend onun ne kadar muhteşem olduğunu anlayamamıştı. Vin sadece bir savaşçı değildi, sadece bir Allomanser de değildi. O rüzgâr gibi, fırtına gibi doğanın bir kuvvetiydi. O son adamı öldürme şekli, kendi kafasıyla vurarak adamınkini dağıtması...

O *benim gibi bir adamı nasıl sevebilir?* diye düşündü Elend. *Ben daha kendi tahtımı bile elimde tutamıyorum. Beni tahttan indiren kanunları kendi elimle yazdım.*

İçini çekerek yürümeye devam etti. Çabalaması, Vin'i ona lâyık olduğuna ikna etmek için bir yol bulmaya çalışması gerekirmiş gibi hissediyordu. Ama bu kendisini sadece daha da beceriksiz gösterecekti. Geçmiş hataları düzeltmek diye bir şey yoktu, özellikle de yapmış olduğu herhangi bir gerçek "hata" göremiyorsa. O elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve bunun yetersiz olduğu ortaya çıkmıştı.

Bir kavşakta durakladı. Bir zamanlar, rahatlatıcı bir şekilde bir kitabın içinde kaybolup gitmek onu sakinleştirmeye yeterdi. Şimdi ise kendisini asabi hissediyordu. Gergin. Biraz... Vin'in çoğu zaman hissettiğini varsaydığı şekilde.

Belki ben de ondan ders alabilirim, diye düşündü Elend. *Benim yerimde Vin olsa ne yapardı?* Kesinlikle surat asıp, kendisi için üzülerek boş boş dolaşmazdı. Elend kaşlarını çatarak sadece yarısı yanan, titrek yağ lambalarının aydınlattığı bir koridora doğru baktı. Sonra da devam ederek belirli bir odaya doğru kararlı adımlarla yürümeye başladı.

Sessizce kapıyı çaldı ama bir cevap gelmedi. En sonunda başını içeri uzattı. Sazed ve Tindwyl kâğıt parçaları ve defterlerle tepeleme dolu bir masanın önünde sessizce oturuyorlardı. İkisi de dümdüz karşıya bakıyordu, gözlerini olmayan bir şeye dikmiş gibiydiler, bakışlarında kendinden geçmiş birisinde görülecek türden bir donukluk vardı. Sazed'in eli masanın üzerinde duruyordu. Tindwyl'in eli de onun üzerindeydi.

Sazed bir anda silkinerek kendisine gelip, Elend'e bakmak için döndü. "Lord Venture! Özür dilerim. Sizin girdiğinizi duymadım."

"Önemli değil Saze," dedi Elend odaya girerken. O girerken Tindwyl de silkinerek uyandı ve elini Sazed'inkinden çekti. Elend, hâlâ kendisini izleyen Demoux ve yoldaşına dışarıda kalmaları için başını salladı, sonra da kapıyı kapattı.

"Elend," dedi Tindwyl, sesi tipik memnuniyetsizlik imasıyla bezeliydi. "Bizi rahatsız etmekteki amacınız nedir? Beceriksizliğinizi zaten oldukça açık bir şekilde kanıtladınız, daha fazla tartışma için bir gerek görmüyorum."

"Burası hâlâ benim evim Tindwyl," diye cevap verdi Elend. "Bana tekrar hakaret edersen kendini mülkümden çıkartılmış bulursun."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı.

Sazed'in rengi soldu. "Lord Venture," dedi çabucak. "Ben Tindwyl'in niyetinin size..."

"Önemli değil Sazed," dedi Elend bir elini kaldırarak. "O sadece benim daha önceki hakaret edilebilirlik hâlime dönüp dönmediğimi görmek için deneme yapıyordu."

Tindwyl omzunu silkti. "Kaybolmuş bir çocuk gibi surat asarak saray koridorlarında gezindiğinizi duymuştum."

"O raporlar doğru," dedi Elend. "Ama bu benim gururumun tamamıyla yok olmuş olduğu anlamına gelmiyor."

"İyi," dedi Tindwyl başıyla bir sandalyeye doğru işaret ederek. "Dilerseniz oturun."

Elend başıyla onaylayarak sandalyeyi ikilinin önüne çekip oturdu. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Ben zaten verebileceğim kadarını verdim," dedi Tindwyl. "Hatta belki de ben size çok fazla yardımda bulunmuşumdur. Buradaki devam eden varlığım benim taraf tutuyormuşum gibi görünmeme neden oluyor."

"Ben artık kral değilim," dedi Elend. "O yüzden de bir tarafım yok. Ben sadece gerçeği arayan bir adamım."

Tindwyl gülümsedi. "O zaman sorun sorularınızı."

Sazed konuşmayı belirgin bir ilgiyle izliyordu.

Biliyorum, diye düşündü Elend. *Ben de aramızdaki ilişkiyi anladığımdan emin değilim*. "Benim sorunum şu," dedi. "Ben tahtı kaybettim çünkü gerçekte yalan söylemeye istekli değildim."

"Açıklayın," dedi Tindwyl.

"Kanunun bir parçasını gizleme fırsatım vardı," dedi Elend. "En son anda, Parlamentonun beni kral olarak seçmelerini sağlayabilirdim. Aksine, onlara doğru bilgi verdim ama bu bana tahta mal oldu."

"Şaşırmadım," dedi Tindwyl.

"Şaşırsan şaşardım," dedi Elend. "Şimdi, sen benim bunu yapmakla aptallık ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Elend başını salladı.

"Ama size tahta mâl olan şey o an değildi Elend Venture," dedi Tindwyl. "O an küçük bir şeydi, geniş ölçekli başarısızlığınızı ona atfetmek için fazlasıyla basit bir şey. Siz tahtı kaybettiniz çünkü ordularınıza şehrin kontrolünü almaları emrini vermediniz, Parlamentoya çok fazla özgürlük vermekte ısrar ettiniz ve suikastçılar ve diğer baskı yöntemlerini kullanmadınız. Kısacası, Elend Venture, siz tahtı kaybettiniz çünkü siz iyi bir adamsınız."

Elend başını sallayarak reddetti. "O zaman insan hem vicdanının sesini dinleyen bir adam, hem de iyi bir kral olamaz mı?"

Tindwyl düşünce içinde kaşlarını çattı.

"Siz çağlar kadar eski bir soru soruyorsunuz Elend," dedi Sazed hafifçe. "Hükümdarların, rahiplerin ve kaderin seçtiği alçakgönüllü adamların her zaman sormuş oldukları bir soru. Ben bir cevap olup olmadığını bilmiyorum."

"Yalan söylemiş olmam mı gerekirdi Sazed?" diye sordu Elend.

"Hayır," dedi Sazed gülümseyerek. "Belki sizin konumunuzda başka bir adam olsa söyleyebilirdi. Ama bir insanın kendisiyle uyum içinde olması gerekir. Siz hayatta seçimlerinizi yaptınız ve en son anda kendinizi değiştirmek, bu yalanı söylemek, olduğunuz kişiye ters düşerdi. Yaptığınız şeyi yapmış ve tahtı kaybetmiş olmanız sizin için daha iyidir, diye düşünüyorum ben."

Tindwyl'in yüzü asıldı. "İdealleri güzel Sazed, ama ya halk ne olacak? Ya Elend kendi vicdanını kontrol etmekte başarı gösteremedi diye onlar ölürse ne olacak?"

"Ben sizinle tartışmayı istemiyorum Tindwyl," dedi Sazed. "Onun doğru seçim yapmış olduğu sadece benim görüşüm. Vicdanının sesini dinlemek, sonra da ahlâk ve mantık arasındaki çatışmanın neden olduğu boşlukları kapatma konusunda takdiri ilahiye güvenmek onun hakkı."

Takdiri ilahi. "Tanrı demek istiyorsun," dedi Elend.

"Doğru."

Elend başını iki yana salladı. "Tanrı nedir Sazed, obligatörler tarafından kullanılan bir araç olması haricinde?"

"Yaptığınız seçimleri neden yapıyorsunuz Elend Venture?"

"Çünkü onlar doğru," dedi Elend.

"Peki bu şeyler neden doğru?"

"Bilmiyorum," dedi Elend bir iç çekmeyle arkasına yaslanırken. Oturuşuna karşı Tindwyl'den gelen tenkit edici bir bakışı yakaladı ama onu görmezden geldi. Elend kral değildi, eğer canı istiyorsa yayılabilirdi. "Tanrı'dan bahsediyorsun Sazed, ama yüz tane farklı dini öğütlemiyor musun?"

"Üç yüz aslında," dedi Sazed.

"Ee, *sen* hangisine inanıyorsun?" diye sordu Elend.

"Ben hepsine inanıyorum."

Elend başını salladı. "Bu mantıklı değil. Sen bana sadece yarım düzinesini anlattın ama ben şimdiden onların birbirleriyle bağdaşmadıklarını görebiliyorum."

"Gerçeği yargılamak bana düşmez Lord Venture," dedi Sazed gülümseyerek. "Ben sadece onu aktarıyorum."

Elend içini çekti. *Rahipler...* diye düşündü. *Bazen Sazed'le konuşmak da bir obligatörle konuşmaya benziyor.*

"Elend," dedi Tindwyl, sesi yumuşayarak. "Ben sizin bu durumu yanlış şekilde ele almış olduğunuzu düşünüyorum. Ancak Sazed'in de haklı olduğu bir nokta var. Siz kendi inançlarınıza sadık kaldınız ve bu da krallara yakışır bir özellik, diye düşünüyorum ben."

"Peki şimdi ne yapmam gerekir?" diye sordu Elend.

"Ne isterseniz," dedi Tindwyl. "Size ne yapacağınızı söylemek hiçbir zaman bana düşmezdi. Ben sadece size geçmişte sizin yerinizde olan adamların yaptıkları hakkında bilgi verdim."

"Peki ya onlar ne yapardı?" dedi Elend. "Senin o büyük liderlerin, onlar olsa benim durumumda ne tepki verirlerdi?"

"Bu anlamsız bir soru," diye cevapladı Tindwyl. "Onlar kendilerini bu durumda bulmazlardı, çünkü onlar daha başında unvanlarını kaybetmemiş olurlardı."

"O zaman bütün mesele bu mu?" diye sordu Elend. "Unvan?"

"Bizim tartışmakta olduğumuz şey bu değil miydi?" diye sordu Tindwyl.

Elend cevap vermedi. *Sence bir adamı iyi bir kral yapan şey nedir?* diye sormuştu Elend Tindwyl'e bir keresinde. *Güven,* diye cevap vermişti o da. *İyi bir kral, halkının güvendiği ve bu güveni hak eden kişidir.*

Elend ayağa kalktı. "Teşekkür ederim Tindwyl," dedi.

Tindwyl şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra da Sazed'e doğru döndü. Sazed ise başını kaldırıp hafifçe bir yana yatırarak Elend'in gözlerinin içine baktı. Sonra da gülümsedi. "Haydi Tindwyl," dedi. "Bizim çalışmalarımıza geri dönmemiz gerek. Majestelerinin yapacak işleri var, diye düşünüyorum ben."

Elend odayı terk ederken Tindwyl kaşlarını çatmaya devam ediyordu. Koridor boyunca hızla ilerlerken muhafızları da arkasından onu takip ettiler.

Ben eskiden olduğum hâle geri dönmeyeceğim, diye düşündü Elend. *Somurtmaya ve endişelenmeye devam etmeyeceğim. Tindwyl beni bundan daha iyi eğitti, hiçbir zaman beni gerçekten de anlamış olmasa bile.*

Birkaç dakika sonra Elend odalarına ulaşmıştı. Doğrudan içeri girdi, sonra da gardırobunu açtı. Tindwyl'in onun için seçmiş olduğu giysiler, bir kralın giysileri, içeride onu bekliyordu.

Bazılarınız benim meşhur hafızamı duymuş olabilir. Bu doğru, benim bir sayfanın üzerindeki kelimeleri bir an içinde ezberlemek için bir Ferusimyacı'nın metalaklına ihtiyacım yok.

42

"İYİ," DEDİ ELEND, ÖNÜNDEKİ ŞEHİR haritasının bir diğer kesiminin etrafını kömür çubuğu ile çizerek. "Peki ya burası?"

Demoux çenesini kaşıdı. "Arpakır mı? Orası bir aristokrat mahallesi lordum."

"Aristokrat mahallesi idi," dedi Elend. "Arpakır, Venturelar ile kuzen evlerle doluydu. Babam şehirden çekildiği zaman çoğu onu takip etti."

"O zaman büyük olasılıkla evleri skaa sığınmacılarla dolu buluruz diye tahmin ediyorum."

Elend başını sallayarak onayladı. "Mahalleyi boşaltın."

"Affedersiniz lordum?" dedi Demoux. İkili Venture Kalesi'nin büyük at arabası alanında duruyordu. Askerler geniş odanın içinde koşuşturuyordu. Pek çoğu üniformalarını giymemişti, resmi şehir işleriyle uğraşmıyorlardı. Elend artık kral değildi ama yine de o istediği için gelmişlerdi.

Bu da bir şeydi.

"Skaaları o evlerden çıkarmamız gerek," diye devam etti Elend. "Asillerin evleri çoğunlukla bir sürü küçük odası olan taş malikânelerdir. Isıtılmaları aşırı derecede zordur, her oda için ayrı bir şömine ya da sobaya ihtiyaç olur. Skaa barınakları iç karartıcıdır ama devasa ateş çukurları ve açık odaları var."

Demoux yavaşça başını salladı.

"Lord Hükümdar işçilerinin donmasına izin veremezdi," dedi Elend. "O barınaklar kısıtlı kaynaklarla büyük bir insan nüfusu barındırmak için en etkili yol."

"Anladım lordum," dedi Demoux.

"Onları zorlama Demoux," dedi Elend. "Benim kişisel muhafızlarımın, ordunun gönüllüleri eklendiği zaman bile, şehirde hiçbir resmi yetkisi yok. Eğer bir aile

arakladıkları aristokrat evinde kalmayı istiyorsa, bırak kalsın. Sadece donmaktan başka bir seçenekleri olduğunu öğrendiklerinden emin ol."

Demoux başını sallayarak onayladı, sonra da emirleri iletmek için ilerledi. Bir haberci yaklaşırken Elend döndü. Adamın, emirlerini alan ve planlar yapan düzenli bir asker kargaşasının içinden dolanarak yolunu açması gerekmişti.

Elend yeni gelene başını sallayarak selam verdi. "Sen yıkım öncü grubundasın, doğru mu?"

Adam eğilirken başıyla onayladı. Üniforma giymemişti. Bir askerdi, Elend'in muhafızlarından değildi. Elend'den daha genç bir adamdı, kare bir çenesi, kelleşen kafası ve dürüst bir gülümsemesi vardı.

"Seni tanıyorum galiba," dedi Elend.

"Ben size bir yıl önce yardım etmiştim lordum," dedi adam. "Leydi Vin'i kurtarmanıza yardım etmek için sizi Lord Hükümdar'ın sarayına götürmüştüm..."

"Goradel," dedi Elend hatırlayarak. "Eskiden Lord Hükümdar'ın kişisel muhafızlarındandın."

Adam başını sallayarak onayladı. "O günden sonra sizin ordunuza katıldım. Yapılması gereken oymuş gibi görünüyordu."

Elend gülümsedi. "Artık benim ordum değil Goradel, ama bugün bize yardım etmek için gelmiş olmanı takdir ediyorum. Raporun nedir?"

"Haklıymışsınız lordum," dedi Goradel. "Skaalar boş evleri çoktan mobilyalar için yağmalamış. Ama pek çoğu duvarları akıl edememiş. Terk edilmiş malikânelerin en azından yarısının duvarları ahşap ve barınakların da pek çoğu tahtadan yapılmış. Neredeyse hepsinin tahta çatıları var."

"İyi," dedi Elend. Toplanmış olan adam kütlesini inceledi. Onlara planlarını anlatmamış, sadece biraz ağır iş için yardımcı olacak gönüllüler istemişti. Cevap verenlerin sayısının yüzleri bulacağını beklemiyordu.

"Görünüşe göre epey bir adam topluyoruz lordum," dedi Demoux tekrar Elend'e katılırken.

Elend başını sallayarak onaylayıp, Goradel'e gitmesi için izin verdi. "Benim planladığımdan bile daha iddialı bir projeyi deneyebileceğiz."

"Lordum," dedi Demoux. "Şehri kendi başımıza yıkmaya başlamak istediğinizden emin misiniz?"

"Ya binaları, ya da insanları kaybedeceğiz Demoux," dedi Elend. "Binalar gidiyor."

"Peki ya kral bizi durdurmaya çalışırsa?"

"O zaman itaat ederiz," dedi Elend. "Ama ben Lord Penrod'nun itiraz edeceğini düşünmüyorum. O şehri babama teslim eden bir önergeyi Parlamento'dan geçirmeye çalışmakla fazlasıyla meşgul. Dahası, onun açısından da büyük olasılıkla bu adamların burada çalışıyor olmaları, kışlada oturup endişe etmelerinden daha iyidir."

Demoux sessizleşti. Elend de öyle, ikisi de konumlarının ne kadar sallantılı olduğunu biliyorlardı. Suikast girişimi ve iktidar değişiminden bu yana sadece kısa

bir zaman geçmişti ve şehir şok içindeydi. Cett hâlâ Hasting Kalesi'nin içine kapanmış duruyordu ve orduları da şehre saldırmak üzere konum almışlardı. Luthadel, boğazına bıçak dayanmış bir adamı gibiydi. Her nefes deriyi kesiyordu.

Artık bu konuda pek bir şey yapamam, diye düşündü Elend. *İnsanların bu önümüzdeki birkaç gece boyunca donmayacağından emin olmam gerek*. Gündüze, pelerinine ve kapalı alana rağmen acı soğuğu hissedebiliyordu. Luthadel'de çok fazla insan vardı ama eğer yeteri kadar adamla yeteri kadar binayı yıktırabilirse, belki de faydalı bir şeyler yapmış olabilirdi.

"Lordum!"

Sarkık bıyıklı, kısa boylu bir adam yaklaşırken Elend döndü. "Ah, Felt," dedi. "Haberlerin mi var?" Bu adam zehirlenmiş yiyecekler sorunu üzerinde çalışıyor, özel olarak da şehre girişin nasıl olduğunu keşfetmeye çalışıyordu.

Casus başını sallayarak onayladı. "Gerçekten de var lordum. Mültecileri bir Körükçü'yle birlikte sorguya çektik ve bir şey çıkmadı. Ama sonra ben düşünmeye başladım. Mülteciler bana fazla bariz göründü. Şehirde yabancılar mı? Elbette ki bizim ilk şüpheleneceğimiz onlar olacaktı. Kuyular ve yiyecekler filan o kadar çok sorun çıkıp durduğu için, ben düşündüm ki birilerinin şehre gizli gizli girip çıkıyor olması *şart*."

Elend başını sallayarak onayladı. Cett'in Hasting Kalesi içindeki askerlerini çok dikkatlice izliyorlardı ve bundan hiçbiri sorumlu değildi. Straff'ın Sissoylusu hâlâ bir olasılıktı ama Vin zehirlemenin arkasında onun olduğuna hiç inanmamıştı. Elend izin, eğer bulunabilirse, kendi sarayında birilerine uzanmasını umuyordu, böylelikle hizmetkârların içinde kimin yerine bir kandranın geçmiş olduğu ortaya çıkabilirdi.

"Ee?" diye sordu Elend.

"Kapıduvarları işletenleri sorguya çektim," diye devam etti Felt. "Ben onların suçlu olduğunu düşünmüyorum."

"Kapıduvar mı?"

Felt başını salladı. "Şehrin dışına çıkan gizli geçitler. Tüneller filan."

"Öyle şeyler mi var?" diye sordu Elend şaşkınlıkla.

"Elbette lordum," dedi Felt. "Lord Hükümdar'ın iktidarı sırasında şehirler arasında yolculuk etmek skaa hırsızlar için çok zordu. Luthadel'e giriş yapan herkes görüşme ve sorgulamaya tâbi tutulurdu. O yüzden de şehre gizlice girme yolları epey yaygındı. Büyük bir kısmı, insanları duvarların üstünden iplerle indirip çıkaranlar kapandı. Birkaç tanesi hâlâ işliyor ama onların içeri casus aldığını düşünmüyorum. O ilk kuyunun zehirlenmesinden sonra, bütün kapıduvarlar onların peşine düşeceğinizden çok korktular. O zamandan beri de sadece insanların şehirden *dışarı* çıkmasına izin veriyorlar. Kuşatma altındaki şehirden kaçmak isteyenler filan."

Elend'in yüzü asıldı. İnsanların kapıların kapatılması, dışarı hiçbir çıkış olmaması yönündeki emrine uymadıkları gerçeği hakkında ne düşündüğünden emin değildi.

"Sonra nehri denedim," dedi Felt.

"Onu biz de düşündük," dedi Elend. "Suyun üstünü kapatan ızgaraların hepsi sağlam."

Felt gülümsedi. "Kesinlikle. Ben suyun altını da araştırmaları için aşağı birkaç adam gönderdim ve altta nehir ızgaralarını yerinde tutan birkaç kilit bulduk."

"Ne?"

"Birileri ızgaraları söküp açmış lordum," dedi Felt. "Sonra da şüpheli görünmesin diye tekrar yerlerine kilitlemiş. Böylece canları istediği zaman yüzerek girip çıkabilirler."

Elend bir kaşını kaldırdı.

"Izgaraları değiştirmemizi ister misiniz?" diye sordu Felt.

"Hayır," dedi Elend. "Hayır, sadece o kilitleri yenileriyle değiştirin, sonra da izlemeleri için adam koyun. O sabotajcılar şehre girmeyi bir daha denedikleri zaman, kendilerini kapana kısılmış bulmalarını istiyorum."

Felt başını sallayarak onayladı ve yüzünde mutlu bir gülümsemeyle çekildi. Bir casus olarak yetenekleri son zamanlarda pek bir işe yaramamıştı ve adam Elend'in ona verdiği görevlerin tadını çıkarırmış gibi görünüyordu. Elend kandra casusu da belirleme konusunda Felt'i görevlendirme konusunu düşünmeyi aklına yazdı; elbette casusun Felt'in kendisi olmadığı varsayılacak olursa.

"Lordum," dedi Demoux yaklaşarak. "Sanırım ben zehirlemelerin nasıl olduğu konusunda ikinci bir görüş önerebileceğim."

Elend döndü. "Ya?"

Demoux başını sallayarak odanın yan tarafındaki bir adama yaklaşması için elini salladı. Adam gençti, on sekiz yaşlarındaydı ve bir skaa işçinin kirli yüzü ve giysilerine sahipti.

"Bu Larn," dedi Demoux. "Benim cemaatimin bir üyesi."

Genç adam Elend'in önünde eğildi, duruşu gergindi.

"Konuşabilirsin Larn," dedi Demoux. "Lord Venture'ya ne gördüğünü söyle."

"Ee, lordum," dedi genç adam. "Ben bunu gidip krala söylemeye çalıştım. Yeni krala, demek istiyorum." Kızardı, utanmıştı.

"Önemli değil," dedi Elend. "Devam et."

"Ee, oradaki adamları beni geri çevirdi. Dediler ki kralın benim için zamanı yokmuş. O yüzden, ben de Lord Demoux'ya geldim. O bana inanabilir diye düşündüm."

"Ne konuda?" diye sordu Elend.

"Sorgucu, lordum," dedi adam sessizce. "Şehirde bir tane gördüm."

Elend bir ürperti hissetti. "Emin misin?"

Genç adam başını sallayarak onayladı. "Ben bütün hayatım boyunca Luthadel'de yaşadım lordum. Birkaç sefer idamları izledim. O canavarlardan bir tanesini görsem tanırım, nerde görsem tanırım. Onu gördüm. Gözlerinde kazıklar, uzun ve cüppeli, geceleyin sinsi sinsi geziyordu. Şehrin merkez meydanlarının yakınlarında. Yemin ederim."

Elend ve Demoux bakıştılar.

"Sadece o da değil lordum," dedi Demoux sessizce. "Cemaatimin bazı diğer üyeleri de Kredik Shaw'ın etrafında dolanan bir Sorgucu gördüklerini iddia etmişlerdi. Ben ilk bir kaçını duymazdan gelmiştim ama Larn, o güvenilir. Eğer o bir şey gördüğünü söylüyorsa görmüştür. Onun gözleri neredeyse bir Kalaygöz kadar iyi."

Elend yavaşça başını sallayarak onayladı ve kişisel muhafızlarından bir devriyeye bahsedilen bölgeyi izlemeleri için emir verdi. Ondan sonra da dikkatini tekrar odun toplama çalışmalarına verdi. Emirler verdi, adamları takımlara ayırdı, bazılarını çalışmaya başlamak için gönderdi, diğerlerini de daha fazla adam toplamaya. Yakıt olmayınca şehirdeki demirhanelerin pek çoğu kapanmıştı ve işçiler de boştaydı. Zamanlarını doldurmak için bir şeyleri olsa iyi olurdu.

Elend dağılmaya başlarlarken adamların gözlerindeki enerjiyi gördü. O kararlılığı, gözler ve kollardaki o sağlamlığı biliyordu. Bu, bir şeyler yapıyor olmanın, sadece oturmuş kaderin (ya da kralların) harekete geçmesini beklememenin tatmininden kaynaklanıyordu.

Elend tekrar haritaya dönerek birkaç not yazdı. Göz ucuyla Ham'in aylak aylak içeri girdiğini gördü. "Demek hepsi buradalarmış!" dedi Ham. "Antrenman sahaları boş."

Elend başını kaldırıp gülümsedi.

"Üniformaya geri mi döndün yani?" diye sordu Ham.

Elend üstündeki beyaz kıyafete bir göz attı. Onu külle lekelenmiş bir şehirden ayrı tutmak, göze çarpmak için tasarlanmıştı. "Evet."

"Çok yazık," dedi Ham bir iç çekmeyle. "Kimse bir üniforma giymek zorunda kalmamalı."

Elend bir kaşını kaldırdı. Reddedilemez kışın karşısında, Ham en sonunda yeleğinin altına bir gömlek giymeye başlamıştı. Ancak pelerin ya da ceket giymiyordu.

Elend haritaya geri döndü. "Kıyafet bana uyuyor," dedi. "Doğruymuş gibi geliyor. Her neyse, senin o yeleğin de en azından bunun kadar üniforma."

"Hayır değil."

"Ya?" diye sordu Elend. "Hiçbir şey kışın ceketi olmadan etrafta dolaşan bir adam kadar Haydut diye bağıramaz, Ham. Sen giysilerini insanların sana nasıl tepki vereceklerini değiştirmek için, senin kim olduğunu ve neyi temsil ettiğini bilmeleri için kullandın; ki bu da özü itibariyle bir üniformanın yaptığı şey."

Ham durakladı. "Bu enteresan bir bakış açısı."

"Ne?" dedi Elend. "Hiç Breeze ile buna benzer bir şey tartışmadınız mı?"

Ham asker gruplarına bakmak için dönerken başını olumsuzca salladı, Elend'in emir vermeleri için görevlendirdiği adamları dinliyordu.

O *değişti*, diye düşündü Elend. *Şehri yönetmek, bütün bunların hepsiyle uğraşmak, bunlar onu bile değiştirdi.* Haydut şimdi daha ciddiydi, daha odaklı. Elbette o şehrin güvenliğini çetenin kalanından bile daha fazla umursuyordu. Bazı zamanlar özgür ruhlu Haydut'un bir aile babası olduğunu hatırlamak zor oluyordu. Ham, Mardra ya da çocukları hakkında fazla konuşmazdı. Elend bunun bir alışkan-

lık olduğundan şüpheleniyordu; Ham evliliğinin büyük bir kısmını onları güvende tutmak için ailesinden uzakta yaşayarak geçirmişti.

Benim ailem de bu şehrin tamamı, diye düşündü Elend askerlerin işlerini yapmak üzere uzaklaşmalarını izlerken. Bazıları yakacak odun toplamak kadar basit bir şeyin sıradan bir görev, üç ordunun tehdidi altındaki bir şehir için çok az önemli olacağını düşünebilirdi. Ancak Elend soğuktan donan skaa halkının yakıt bulmayı da ordulardan kurtulmak kadar hoş karşılayacağını biliyordu.

İşin doğrusu Elend de biraz askerleri gibi hissediyordu. Faydalı olan bir şeyler, *herhangi* bir şey yapıyor olduğu için bir tatmin, hatta bir heyecan hissediyordu.

"Ya Cett'in saldırısı başlarsa?" dedi Ham, hâlâ askerleri izliyordu. "Ordunun büyük bir kısmı şehrin içinde dağılmış hâlde olacak."

"Ekiplerimde bin tane adam olsaydı bile, kuvvetlerimiz için pek büyük bir eksiklik yaratmaz. Dahası, Clubs onları toplamak için bol bol zaman olacağını düşünüyor. Yerleştirdiğimiz haberciler var."

Elend tekrar haritasına döndü. "Her neyse, ben Cett'in henüz saldıracağını düşünmüyorum. O, o kalenin içinde epey güvende. Onu asla ele geçiremeyiz, şehir savunmalarından çok fazla adam çekmemiz, duvarları savunmasız bırakmamız gerekirdi. Cett'in tek endişe etmesi gereken şey benim babamın..."

Elend'in sesi kesildi.

"Ne?" diye sordu Ham.

"İşte bu yüzden Cett burada," dedi Elend şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak. "Görmüyor musun? O kasıtlı olarak kendisine hiç seçenek bırakmadı. Eğer Straff saldıracak olursa, Cett'in orduları da bizim yanımızda savaşmak zorunda kalacak. O kendi kaderini de bizimkine mühürledi."

Ham kaşlarını çattı. "Bana epey çaresiz bir hareketmiş gibi görünüyor."

Elend başını sallayarak onayladı, Cett ile olan görüşmesini tekrar düşünüyordu. "Çaresiz," dedi. "Bu iyi bir kelime. Cett bir nedenden ötürü çaresiz, benim ne olduğunu bulamadığım bir sebepten. Her neyse, kendisini de buraya yerleştirerek, Straff'a karşı bizim tarafımızı tutmuş oldu; biz ittifak istesek de, istemesek de."

"Ama ya Parlamento şehri Straff'a verirse? Bizim adamlarımız da Straff'a katılıp ona saldırırsa?"

"Onun oynadığı kumar bu," dedi Elend. *Cett'in en başından burada Luthadel'deki yüzleşmeden kaçınabilecek durumda olmak gibi bir niyeti yoktu. Niyeti şehri almak, ya da yok edilmek.*

O bekliyor, Straff'ın saldırmasını umuyor, bizim Straff'a öylece teslim olmamızdan endişe ediyor. Ama Straff Vin'den korktuğu sürece bunların ikisi de olmayacak. Üç taraflı bir çıkmaz. Kolosslar da kimsenin önceden kestiremeyeceği dördüncü bir faktör.

Birilerinin terazinin dengesini bozmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. "Demoux," dedi Elend. "Sen burada işleri devralmaya hazır mısın?"

Yüzbaşı Demoux ondan tarafa bakarak başıyla onayladı.

Elend Ham'e doğru döndü. "Sana bir sorum var Ham."

Ham bir kaşını kaldırdı.

"Şu anda kendini ne kadar çılgın hissediyorsun?"

Elend atını tünelden çıkararak Luthadel'in dışındaki düzensiz araziye getirdi. Dönüp duvara bakmak için başını yukarı kaldırdı. Oradaki askerlerin mesajını aldığını ve Elend'i düşman ordularından birisinin bir casusu ya da öncüsü zannetmeyeceklerini umuyordu. Tindwyl'in tarihçelerine kendi adamları tarafından vurularak öldürülen devrik kral olarak geçmemeyi tercih ederdi.

Ham küçük, kır saçlı bir kadını tünelden getirdi. Elend'in tahmin ettiği gibi, Ham onları şehrin dışına çıkarmak için kolaylıkla uygun bir kapıduvar bulmuştu.

"Eh, işte buradasınız," dedi yaşlı kadın bastonuna yaslanarak.

"Teşekkür ederim sayın bayan," dedi Elend. "Bugün salahiyetinize iyi hizmet ettiniz."

Kadın homurdanarak bir kaşını kaldırdı, gerçi Elend'in tahmin edebildiği kadarıyla neredeyse tamamıyla kördü. Elend gülümseyerek bir kese çıkardı ve ona verdi. Kadın kırışık ama şaşırtıcı derecede hünerli parmaklarla keseye uzandı ve içeriğini saydı. "Üç fazlası mı?"

"Buraya bir gözcü bırakmanızın ücreti olarak," dedi Elend. "Geri dönüşümüzü beklemesi için."

"Geri dönüş mü?" diye sordu kadın. "Siz kaçmıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Elend. "Sadece ordulardan bir tanesiyle bir işim var."

Kadın tekrar bir kaşını kaldırdı. "Eh, Nine'yi ilgilendirmez," diye mırıldandı bir baston tıkırtısıyla deliğe doğru geri dönerek. "Üç klip için burada birkaç saat oturacak bir torun bulabilirim. Lord Hükümdar biliyor ya, onlardan bende yeteri kadar var."

Ham onun gidişini izledi, gözlerinde bir sevgi kıvılcımı vardı.

"Burayı ne kadar zamandır biliyorsun?" diye sordu Elend bir çift iri yarı adam taşın gizlenmiş kısmını çekip kapatırken. Yarı kazılmış, yarı duvarın taşlarının kendilerinden kesilmiş olan tünel dikkate değer bir ustalık işiydi. Biraz önce Felt'ten böyle şeylerin var olduğunu duyduktan sonra bile, bizzat Venture Kalesi'nden atla birkaç dakika bile uzakta olmayan bir yere gizlenmiş bir tanesinin içinden geçmek yine de bir şoktu.

Sahte duvar çatırtıyla kapanırken Ham ona doğru döndü. "Eh, ben bunu yıllardır bilirim," dedi. "Hilde Nine bana çocukken şeker verirdi. Tabii o sadece kapıduvarı için bir parça sessiz ama doğru hedeflenmiş reklam yapmanın ucuz bir yoluydu. Büyüdüğümde, ziyarete geldikleri zaman Mardra ve çocukları gizlice şehre sokup çıkarmak için burayı kullandım."

"Dur," dedi Elend. "Sen Luthadel'de mi büyüdün?"

"Elbette."

"Sokaklarda mı, Vin gibi?"

Ham başını sallayarak reddetti. "Hiç Vin gibi değil," dedi duvarı gözleriyle tararken hafif bir sesle. "Ben hiç kimsenin Vin gibi büyüdüğünü zannetmiyorum.

Benim skaa ebeveynlerim vardı, asil olan dedemdi. Ben de yeraltıyla ilişkiliydim ama çocukluğumun büyük bir kısmı boyunca benim ailem vardı. Dahası ben bir oğlandım ve de iriydim." Elend'e doğru döndü. "Bence bu büyük bir fark yaratır."

Elend başını sallayarak onayladı.

"Sen burayı kapattırmayacaksın, değil mi?" diye sordu Ham.

Elend şaşkınlıkla döndü. "Niye kapattırayım?"

Ham omzunu silkti. "Bu pek de senin onaylayacağın türden dürüst bir girişime benzemiyor. Büyük olasılıkla her gece bu delikten geçerek şehirden kaçan insanlar vardır. Hilde Nine parayı alıp sorular sormamasıyla bilinir, sana biraz homurdansa bile."

Ham haksız sayılmazdı. *Büyük olasılıkla ben özellikle sorana kadar o yüzden bana buradan bahsetmemiştir.* Arkadaşları ince bir çizgi üzerinde yürüyorlardı, yeraltıyla olan eski bağlantılarına yakınlardı ancak yaratmak için o kadar çok şeyi feda ettikleri hükümeti de güçlendirmek için sıkı çalışıyorlardı.

"Ben kral değilim," dedi Elend atını şehirden uzağa doğru götürürken. "Hilde Nine'nin yaptıkları beni ilgilendirmez."

Ham yanına geldi, rahatlamış gibi görünüyordu. Elend o rahatlamanın, yapmakta oldukları şeyin gerçekliği aklına otururken dağıldığını gördü. "Bundan hoşlanmıyorum El."

Yürümeyi kestiler ve Elend atına bindi. "Ben de öyle."

Ham derin bir nefes aldı, sonra da başını sallayarak onayladı.

Eski asil arkadaşlarım olsa, beni konuşarak bundan vazgeçirmeye çalışırlardı, diye düşündü Elend eğlenerek. *Ben kendimi neden Firari'ye sadık olan kişilerle çevreledim ki? Onlar liderlerinin mantıksız riskleri almasını* bekliyor.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Ham.

"Hayır," dedi Elend. "Bu bir fark yaratmaz. Burada kal, dönmemi bekle. Eğer dönmezsem Vin'e ne olduğunu anlat."

"Tabii, anlatırım," dedi Ham alaycı bir şekilde. "Ondan sonra da hançerlerini kalbimden sökerim. Sen sadece geri döndüğünden emin ol, tamam mı?"

Elend neredeyse aldırmaksızın başıyla onayladı. Gözleri uzaktaki ordunun üstüne odaklanmıştı. Çadırları, at arabaları, yiyecek vagonları ya da hizmetçileri olmayan bir ordu. Geniş bir kuşak hâlinde etraflarındaki otları köküne kadar yemiş olan bir ordu. Kolosslar.

Ter dizginlerin Elend'in elinde kayganlaşmasına neden oluyordu. Bu daha öncekilerden farklıydı, Straff'ın ordusuna ve Cett'in kalesine gittiği seferler gibi değildi. Bu sefer yalnızdı. Eğer işler kötü giderse Vin onu oradan çıkaramazdı; onun hâlâ yaraları iyileşiyordu ve Elend'in şu anda ne yaptığını Ham'den başka bilen kimse yoktu.

Benim bu şehrin halkına ne borcum var? diye düşündü Elend. *Onlar beni reddetti. Neden ben hâlâ onları korumaya çalışmakta ısrar ediyorum?*

"Ben o bakışı tanıdım El," dedi Ham. "Hadi geri dönelim."

Elend gözlerini kapatarak sessizce nefes verdi. Sonra da aniden gözlerini açarak atını dörtnala sürdü.

Yıllardır bir koloss görmemişti ve o tecrübeyi de sadece babasının ısrarıyla edinmişti. Straff yaratıklara güvenmiyordu ve asla Kuzey Salahiyet'te, onun kendi şehri olan Urteau'dan sadece birkaç günlük yürüyüş mesafesinde, garnizonları olmasından hoşlanmamıştı. O kolosslar bir hatırlatma, Lord Hükümdar'dan bir uyarıydı.

Elend, hızını kendi iradesini güçlendirmek için kullanmak istercesine atını sertçe sürdü. Urteau'daki koloss garnizonuna kısa bir ziyaretin dışında, Elend'in yaratıklar hakkında bildiği her şey kitaplardan geliyordu; ama Tindwyl'in dersleri onun bir zamanlar eğitimine duyduğu mutlak ve nispeten de safça güvenini zayıflatmıştı.

Yeterli olması gerekecek, diye düşündü Elend kampa yaklaşırken. Dişlerini sıktı, gezinen bir koloss bölüğüne yaklaşırken hayvanı yavaşlattı.

Hatırladığı gibiydi. Derisi gerilme izleriyle iğrendirici bir şekilde yırtılmış ve çatlamış olan büyük bir yaratık, kanayan yırtıkları ağızlarının köşelerinde ve gözlerinin kenarlarında daha yeni yeni ortaya çıkmaya başlamış birkaç orta büyüklükte yaratığa önderlik ediyordu. Bir dizi daha ufak yaratık da kendilerinden üstün olanlara eşlik ediyordu, derileri gevşekti ve gözleri ile kollarının altlarından aşağı sarkıyordu.

Elend atını dizginleyip, en büyük yaratığa doğru yavaşlatarak sürdü. "Beni Jastes'a götür."

"İn atından," dedi koloss.

Elend doğrudan yaratığın gözlerinin içine baktı. Atının tepesinde neredeyse onunla aynı yükseklikteydi. "Beni Jastes'a götür."

Koloss onu boncuk gibi, okunamaz gözlerle süzdü. Burnunun üzerinde bir gözünden diğerine uzanan bir yırtık vardı, ikinci bir yırtık da burun deliklerinin bir tanesinden aşağı doğru gidiyordu. Burnun kendisi ise o kadar sıkıca gerilmişti ki yamularak düzleşmişti, merkezden birkaç santim uzakta kemiğe dayanıyordu.

Önemli an buydu. Kitaplar, yaratığın ya emredildiği gibi yapacağını, ya da kendisine saldıracağını söylüyordu. Elend gergin bir şekilde oturdu.

"Gel," dedi koloss tersçe, dönüp kampa doğru yürüyerek. Yaratıkların kalanı Elend'in atının etrafını çevirdi ve hayvan da rahatsız bir şekilde yeri eşeledi. Elend dizginlerini sıkıca tutmaya devam ederek hayvanı ilerlemesi için dürtükledi. At ürkekçe itaat etti.

Elend'in küçük zaferi yüzünden kendini iyi hissetmesi gerekirdi, ama gerginliği sadece daha da arttı. İlerleyerek koloss kampına girdiler. Bu yutulmak gibiydi. Yıkılan kayaların etrafına dökülmesine izin vermek gibi. O geçerken kolosslar başlarını kaldırarak baktılar, onu kırmızı, duygusuz gözleriyle izliyorlardı. Diğerlerinin pek çoğu yemek ateşlerinin etrafında sessizlik içinde dikiliyorlardı, tepkisizlerdi, sanki doğuştan akılsız, zihni kıt olan adamlar gibi.

Başkaları dövüşüyordu. Umursamayan yoldaşlarının önündeki zeminde güreşiyor, birbirlerini öldürüyorlardı. Hiçbir filozof, bilim adamı ya da âlim bir kolossu tam olarak neyin ateşlediğini belirlemeyi başaramamıştı. Açgözlülük iyi bir moti-

vasyonmuş gibi görünüyordu. Ama bazen bol bol yiyecek olduğu zaman bile saldırıyor, *onun* elindeki et parçası için bir yoldaşlarını öldürüyorlardı. Acı da bir diğer iyi motivasyon kaynağıydı ve görünüşe göre otoriteye meydan okuma da öyleydi. İlkel, içgüdüsel sebepler. Ama yine de, kimi zamanlar hiçbir neden ya da sebep olmaksızın da saldırabiliyorlardı.

Ve dövüştükten sonra da sakin ses tonlarıyla, sanki davranışları mükemmel bir şekilde mantıklıymış gibi açıklama yapıyorlardı. Elend bağırışlar duyarak titredi, kendi kendine büyük olasılıkla Jastes'a ulaşıncaya kadar güvende olacağını söylüyordu. Kolosslar çoğu zaman sadece birbirlerine saldırırdı.

Kudurmadıkları sürece.

Bu düşünceyi bir kenara itti, bunun yerine Sazed'in koloss kampını ziyareti hakkında bahsetmiş olduğu şeylerin üzerine odaklandı. Yaratıklar Sazed'in tarif ettiği geniş, kaba demir kılıçları taşıyordu. Koloss ne kadar büyükse, silah da o kadar büyüktü. Bir koloss daha büyük bir kılıca ihtiyacı olduğunu düşüneceği bir büyüklüğe ulaştığı zaman sadece iki seçeneği vardı: ya atılmış olan bir tanesini alacaktı, ya da birisini öldürüp onunkini alacaktı. Bir koloss nüfusu sık sık, grubun elindeki kılıç sayısını azaltarak ya da arttırarak kabaca kontrol edilebilirdi.

Âlimlerin hiçbirisi yaratıkların nasıl üretiğini bilmiyordu.

Sazed'in de anlatmış olduğu gibi, bu kolosslarn kılıç askılarına bağlanmış olan küçük, garip keseler vardı. *Onlar ne?* diye düşündü Elend. *Sazed en büyük kolosslarn üç ya da dört tane taşıdıklarını gördüğünü söylemişti. Ama şu benim grubuma önderlik edende neredeyse yirmi tane var.* Elend'in grubundaki küçük kolosslarn bile üç kesesi vardı.

Fark işte burada, diye düşündü. *Bu keselerin içinde her ne varsa, Jastes'ın yaratıkları kontrol etme yöntemi bu olabilir mi?*

Kolosslarn birinden bir kese istemek dışında bunu öğrenmenin hiçbir yolu yoktu, ve Elend kabul edeceklerinden şüpheliydi.

Yürürken başka bir garipliği daha fark etti: bazı kolosslarda giysiler vardı. Daha önce, onları sadece Sazed'in de bildirmiş olduğu gibi peştamal giyerken görmüştü. Ama bu kolosslarn pek çoğunun vücutlarının üzerine geçirilmiş pantolonları, gömlekleri ya da etekleri vardı. Giysileri boyutlarına bakmadan giymişlerdi ve pek çoğu da o kadar dardı ki yırtılmıştı. Başkaları ise o kadar boldu ki üzerlerinde durması için bağlanmaları gerekmişti. Elend daha büyük kolosslardan birkaçının başlarına ya da kollarına fular gibi giyecekler bağlamış olduklarını da gördü.

"Biz koloss değiliz," dedi öncü koloss bir anda yürürlerken Elend'e doğru dönerek.

Elend kaşlarını çattı. "Açıkla."

"Siz bize koloss diyorsunuz," dedi düzgün çalışamayacak kadar gerilmiş olan dudaklarının arasından. "Biz insanız. Biz sizin şehrinizde yaşayacağız. Sizi öldüreceğiz ve şehri alacağız."

Elend uyumsuz giysilerin kaynağını anlayarak titredi. Bunlar kolosslarn saldırmış olduğu köyden gelmişlerdi, mültecileri Luthadel'e kaçmış olan köy. Bu

koloss düşünce tarzında yeni bir gelişmeymiş gibi görünüyordu. Ya da her zaman oradaydı da Lord Hükümdar tarafından mı bastırılmıştı? Elend'in içindeki âlim büyülenmişti. Geriye kalan kısmı ise sadece dehşete kapılmıştı.

Koloss kılavuzu kamptaki tek yapı olan küçük bir çadır grubunun önünde durakladı. Sonra önder koloss döndü ve Elend'in atını irkilterek kükredi. Koloss sıçrayarak yanındakilerden bir tanesine saldırır, devasa eliyle onu yumruklarken Elend atın onu üzerinden atmasına engel olmak için mücadele etmeye başladı.

Elend mücadelesini kazandı. Ancak önder koloss kazanamamıştı.

Elend atından indi, saldırıya uğrayan koloss kılıcını eski liderinin göğsünden çekerek çıkartırken o hayvanın boynunu okşuyordu. Şimdi derisinin gerilmesinden kaynaklanmayan birkaç yeni kesik kazanmış olan koloss, cesedin sırtına bağlanmış keseleri toplamak için eğildi. Koloss doğrularak konuşurken Elend dilsiz bir hayretle izliyordu.

"O hiç iyi bir lider değildi," dedi kötü telaffuzlu bir sesle.

Bu canavarların şehrime saldırmalarına izin veremem, diye düşündü Elend. *Bir şeyler yapmak zorundayım.* Atını çekerek ilerledi, kampın bir grup gergin üniformalı genç adam tarafından izlenmekte olan özel bölüme girerken kolosslara arkasını dönmüştü. Elend dizginlerini onlardan birisine verdi.

"Benim için bununla ilgilen," dedi Elend uzun adımlarla ilerleyerek.

"Bekle!" dedi askerlerden bir tanesi. "Dur!"

Elend sertçe dönerek kendisinden daha kısa boylu olan adamla yüzleşti. Hem mızrağını Elend'e doğru tutmaya, hem de bir gözünü kolossların üzerinde tutmaya çalışıyordu. Elend sert olmaya çalışıyor değildi, sadece kendi endişesini kontrol altında tutmak ve yürümeye devam etmek istiyordu. Neden olursa olsun, sonuç olarak attığı bakış büyük olasılıkla Tindwyl'i bile etkilerdi.

Asker zınk diye durdu.

"Ben Elend Venture," dedi Elend. "Bu ismi biliyor musun?"

Adam başını sallayarak onayladı.

"Beni Lord Lekal'a ilan edebilirsin," dedi Elend. "Sadece çadıra benden daha önce ulaş."

Genç adam fırladı. Elend onu takip ederek başka askerlerin de tereddütlü bir şekilde durdukları çadırın yanına geldi.

Bu kadar korkunç bir sayı üstünlüğü olan kolosslarla çevrili olarak yaşamak onları ne hâle getirmiştir? diye merak etti Elend. İçinde bir acıma duygusu hissederek çadıra girmek için onları zorlamaya çalışmadı. En sonunda içeriden bir ses gelene kadar sahte bir sabır içinde bekledi. "İçeri gönderin."

Elend muhafızların yanından geçti ve savurarak çadır kapısını açtı.

Aylar Jastes Lekal'a nazik davranmamıştı. Kafasında kalmış birkaç saç tutamı, tam kellikten her nasılsa daha zavallı görünüyordu. Kıyafeti lekeli ve özensizdi, gözlerinin altında derin koyu torbalar vardı. Volta atıyordu ve Elend içeri girdiği zaman hafifçe sıçradı.

Sonra bir an için gözleri kocaman açılarak donup kaldı. En sonunda titreyen

bir elini sahip olmadığı saçlarını geriye taramak için kaldırdı. "Elend?" diye sordu. "Lord Hükümdar adına, sana ne oldu?"

"Sorumluluk Jastes," dedi Elend sessizce. "Görünüşe göre ikimiz de bunun için hazır değilmişiz."

"Çıkın," dedi Jastes muhafızlarına elini sallayarak. Muhafızlar ayaklarını sürüyerek Elend'in yanından geçti ve çadırın kapısını arkalarından kapattılar.

"Epey oldu Elend," dedi Jastes zayıfça gülerek.

Elend başını sallayarak onayladı.

"O günleri hatırlıyorum," dedi Jastes. "Senin ya da benim odamda oturur, Telden'le birlikte içki içerdik. Ne kadar da masumduk, değil mi?"

"Masum," dedi Elend. "Ama umutlu."

"İçecek bir şey ister misin?" dedi Jastes odanın masasına doğru dönerek. Elend odanın köşesinde yatmakta olan şişe ve mataralara baktı. Hepsi boştu. Jastes masadan dolu bir şişe çıkardı ve Elend'e küçük bir kupa doldurdu, boyutu ve berrak rengi bunun sıradan bir yemek şarabı olmadığına işaret ediyordu.

Elend küçük kupayı kabul etti ama içmedi. "Ne oldu Jastes? Benim tanıdığım akıllı, düşünceli filozof nasıl bir zorbaya dönüştü?"

"Zorba mı?" diye tersledi Jastes kupasını bir dikişte bitirerek. "Ben zorba değilim. Zorba olan senin baban. Ben sadece bir realistim."

"Bir koloss ordusunun ortasında oturmak bana pek de realist bir konummuş gibi görünmüyor."

"Ben onları kontrol edebilirim."

"Ya Suisna?" diye sordu Elend. "Katlettikleri köy?"

Jastes bocaladı. "O talihsiz bir kazaydı."

Elend başını eğerek elindeki içkiye baktı, sonra da bir kenara fırlattı. İçki çadırın tozlu zeminine saçıldı. "Burası benim babamın oturma odası değil ve bizler de artık arkadaş değiliz. Ben şehrime karşı *böyle* bir şey getiren hiçbir adama arkadaş demem. Senin onuruna ne oldu Jastes Lekal?"

Jastes dökülmüş içkiye bir göz atarak küçümsemeyle homurdandı. "Senin sorunun hep buydu Elend. Öylesine emin, öylesine iyimser, öylesine kendini beğenmiş."

"O *bizim* iyimserliğimizdi," dedi Elend öne doğru adım atarak. "Biz bir şeyleri değiştirmek istiyorduk Jastes, yok etmek değil!"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Jastes, Elend'in arkadaşında asla görmediği bir siniri ortaya çıkararak. "Neden burada olduğumu mu bilmek istiyorsun Elend? Sen Luthadel'de oyun oynarken Güney Salahiyet'te neler olup bittiği *dikkatini* bile çekmedi mi?"

"Ailen için üzgünüm Jastes."

"Üzgün müsün?" dedi Jastes masasından şişeyi kaparak. "*Sen* mi üzgünsün? Ben senin planlarını uyguladım Elend. Ben konuştuğumuz her şeyi yaptım; özgürlük, politik dürüstlük. Ben onları ezerek boyun eğdirmek yerine müttefiklerime güvendim. Ve ne oldu biliyor musun?"

Elend gözlerini kapattı.

"Herkesi öldürdüler Elend," dedi Jastes. "Başa geçtiğin zaman yaptığın şey budur. Düşmanlarını ve onların ailelerini öldürürsün, küçük kızları bile, bebekleri bile. Ve onların cesetlerini teşhir edersin, bir uyarı olarak. İyi politika budur. İktidarda böyle kalınır!"

"Her zaman kazanıyorsan bir şeye inanması kolaydır Jastes," dedi Elend gözlerini açarak. "Bir adamın inancını belirleyen şey verdiği kayıplardır."

"Kayıplar?" diye hesap sordu Jastes. "Kız kardeşim bir *kayıp* mıydı?"

"Hayır, demek istiyorum ki..."

"Yeter!" diye bağırdı Jastes şişeyi masasının üstüne çarparak. "Muhafızlar!"

İki adam çadır kapısını savurarak açıp odanın içine girdi.

"Majestelerini esir alın," dedi Jastes elinin titrek bir hareketiyle. "Şehre bir haberci gönderin, onlara müzakere yapmak istediğimizi söyleyin."

"Ben artık kral değilim Jastes," dedi Elend.

Jastes durdu.

"Sence kral olsaydım buraya gelip esir alınmama izin verir miydim?" diye sordu Elend. "Beni devirdiler. Parlamento güvensizlik oyu maddesine başvurdu ve yeni bir kral seçti."

"Soktuğumun salağı," dedi Jastes.

"Kayıplar Jastes," dedi Elend. "Benim için, seninki kadar zor olmadı, ama seni anladığımı düşünüyorum."

"Demek o afili takım ve tıraş seni kurtaramadı, ha?" dedi Jastes bir elini "saçının" içinden geçirirken.

"Kolosslarını al ve git, Jastes."

"Bu bana bir tehditmiş gibi geldi Elend," dedi Jastes. "Sen kral değilsin, bir ordun yok ve Sissoylunu da etrafta göremiyorum. Beni tehdit etmek için elinde ne var?"

"Onlar *koloss*," dedi Elend. "Sen gerçekten de onların şehrin içine girmelerini istiyor musun? Bu senin de evin Jastes, ya da bir zamanlar öyleydi. İçeride binlerce insan var!"

"Ben... ordumu kontrol edebilirim," dedi Jastes.

"Hayır, edebileceğini hiç sanmıyorum," dedi Elend. "Ne oldu Jastes? Bir krala ihtiyaçları olduğuna mı karar verdiler? 'İnsanlar'ın tarzı bu olduğu için kendilerinin de mi yapması gerektiğine mi karar verdiler? O keselerin içinde taşıdıkları şey ne?"

Jastes cevap vermedi.

Elend içini çekti. "İçlerinden bir tanesi sonunda çıldırıp sana saldırdığı zaman ne olacak?"

Jastes başını iki yana salladı. "Üzgünüm Elend," dedi sessizce. "Straff'ın o atiyumu ele geçirmesine izin veremem."

"Ya benim halkım?"

Jastes sadece kısa bir an durakladı, sonra da gözlerini aşağı indirerek muhafızlarına elini salladı. Bir tanesi elini Elend'in omzuna koydu.

Elend'in tepkisi kendisini bile şaşırtmıştı. Dirseğini adamın yüzüne gömüp burnunu kırdı, sonra bacağına bir tekme indirerek öbür adamı da yere devirdi. Jastes çığlık atmaktan daha fazla bir tepki veremeden önce Elend ileri sıçradı.

Elend Vin'in verdiği obsidiyen bir bıçağı botundan çekip çıkardı ve Jastes'ı omzundan yakaladı. Sızlanan adamı çevirerek itip sertçe masanın üzerine vurdu ve hareketlerini değerlendirmek için neredeyse hiç düşünmeden bıçağı eski arkadaşının omzuna sapladı.

Jastes yüksek, acınası bir çığlık attı.

"Eğer seni öldürmenin herhangi bir faydası olsaydı Jastes," diye hırladı Elend, "bunu şu anda yapardım. Ama senin bu şeyleri nasıl kontrol ettiğini bilmiyorum ve onları başıboş bırakmak istemiyorum."

Askerler odanın içine doluştu. Elend başını kaldırmadı. Acı çığlıklarını durdurmak için Jastes'ı tokatladı.

"Şimdi dinle," dedi Elend. "Acı çekmiş olman umurumda değil, artık felsefelere inanmaman umurumda değil ve Straff ve Cett ile politikacılık oynarken kendini öldürtürsen de hiç umurumda olmaz.

"Ama eğer halkımı tehdit edecek olursan umurumda *olur*. Ordunu benim salahiyetimden çıkarmanı istiyorum, git Straff'ın vatanına saldır, ya da belki Cett'inkine. Onların ikisi de savunmasız. Sana düşmanlarının atiyumu ele geçirmesine izin vermeyeceğime dair söz veriyorum.

"Ve bir dost olarak, sana bir parça da tavsiye vereceğim. Bir süre için kolundaki o yarayı düşün, Jastes. Ben senin en iyi arkadaşındım ve neredeyse seni öldürüyordum. Sen koca bir dengesiz koloss ordusunun ortasında otururşan sonunda ne bok olacak sanıyorsun?"

Askerler etrafını çevirdi. Elend doğrularak bıçağı Jastes'ın vücudundan söktü ve adamı çevirerek silahı boğazına dayadı.

Muhafızlar dondu.

"Ben gidiyorum," dedi Elend kafası karışmış Jastes'ı önünden iterek çadırdan çıkarırken. Bir parça endişeyle bir düzine insan muhafızın ancak kalmış olduğunu fark etti. Sazed daha fazlasını saymıştı. Jastes onları nerede kaybetmişti?

Elend'in atından hiç iz yoktu. O yüzden o da temkinle bir gözünü askerlerin üstünde tutarken, Jastes'ı insan kampı ile koloss kampı arasındaki görünmez çizgiye doğru çekti. Sınıra ulaştığı zaman döndü, sonra da Jastes'ı adamlarına doğru itti. Onu yakaladılar, bir tanesi kolu için bir bandaj çıkardı. Diğerleri sanki Elend'i kovalayacakmış gibi hamle etti, ama kararsızlıkla durakladılar.

Elend koloss kampına giden çizgiyi aşmıştı. Sessizce ayakta durarak ortalarındaki Jastes'la acınası genç asker grubunu izledi. Onlar kendisiyle ilgilenirken bile, Elend Jastes'ın gözlerindeki bakışı görebiliyordu. Nefret. O geri çekilmeyecekti. Elend'in tanıdığı adam ölmüştü, yerini filozoflara ve idealistlere iyi gözle bakmayan yeni bir dünyanın bu ürünü almıştı.

Elend arkasını dönerek kolossların arasına yürüdü. Bir grup hızla yaklaştı. Öncekiyle aynı grup muydu? Kesin olarak anlayamıyordu.

"Beni çıkarın," diye emretti Elend ekipteki en büyük kolossun gözlerinin içine bakarak. Ya şimdi Elend daha buyurgan görünüyordu, ya da bu kolossun gözü daha kolay korkuyordu, çünkü hiçbir tartışma olmadı. Yaratık sadece başını sallayarak onayladı ve yürüyerek kampın dışına doğru gitmeye başladı, grubu Elend'in etrafını çevirmişti.

Bu ziyaret bir zaman kaybıydı, diye düşündü Elend hüsranla. *Tek yaptığım şey Jastes'ı kışkırtmak oldu. Hayatımı bir hiç için riske attım.*

O keselerin içinde ne olduğunu bir bulabilseydim!

Etrafındaki koloss grubuna dik dik baktı. Bu tipik bir gruptu; boyutları bir buçuk metre ile üç metrelik bir canavara kadar değişiyordu. Omuzları çöküktü, umursamaz duruşlarla yürüyorlardı...

Elend'in bıçağı hâlâ elindeydi.

Salaklık bu, diye düşündü. Her nedense bu, onun gruptaki en küçük kolossu seçerek derin bir nefes alması ve saldırmasına engel olmadı.

Kolossların geri kalan kısmı izlemek için durakladılar. Elend'in seçmiş olduğu yaratık hızla döndü, ama yanlış yöne doğru. O kendi boyutuna en yakın olan yanındaki diğer kolossa doğru dönerken Elend kolossun üstüne atlayarak bıçağını sırtına sapladı.

Bir buçuk metrelik boyu ve küçük yapısına rağmen, koloss inanılmayacak kadar güçlüydü. Acıyla kükreyerek Elend'i sırtından fırlattı. Ancak Elend bıçağını elinde tutmayı başarabilmişti.

O kılıcı çekmesine izin veremem, diye düşündü ayaklarının üzerine fırlayarak bıçağı yaratığın baldırına saplarken. Koloss tekrar yere düştü, bir kolu Elend'e yumruk atarken, öbürünün parmakları kılıcına doğru uzanıyordu. Elend yumruğu göğsüne yedi ve tekrar küllü zemine düştü.

Elend nefesi kesilerek inledi. Koloss kılıcını çekti ama ayakta durmakta sorun yaşıyordu. İki bıçak yarasından da saf kırmızı kan akıyordu, sıvı bir insanınkinden daha parlak, ışığı daha fazla yansıtırmış gibi görünüyordu ama bu sadece koyu mavi derisiyle olan zıtlıktan da kaynaklanıyor olabilirdi.

Koloss en sonunda ayaklarının üzerine kalkmayı başardı ve Elend hatasını anladı. Jastes ile olan yüzleşmesinin adrenalininin, orduları durdurma konusundaki beceriksizliğinden gelen hüsranın onu yönlendirmesine izin vermişti. Son zamanlarda epey bir antrenman yapmıştı ama hiç de bir kolossla kapışabilecek durumda değildi.

Ama artık o konuda endişe etmek için çok geçti.

Elend kalın, sopaya benzer kılıç yanında yere gömülürken yuvarlanarak yolundan çekildi. İçgüdüler korkuya baskın geldi ve takip eden darbeden kaçınmayı da büyük ölçüde başardı. Yan tarafına hafifçe isabet etmişti, bir zamanlar beyaz olan üniformasının üstüne bir kan lekesi saçtı ama Elend kesiği neredeyse hissetmemişti bile.

Kılıcı olan bir adama karşı bıçakla dövüş kazanmanın tek yolu var... diye düşündü Elend bıçağını kavrayarak. Düşünce, gariptir ki ne eğitmenlerine, ne de Vin'e aitti. Nereden geldiğinden emin değildi ama buna güveniyordu.

Mümkün olduğunca çabuk dibine gir ve hızla öldür.

Ve Elend saldırdı. Koloss da kılıcını savurdu. Elend saldırıyı görebiliyordu ama bu konuda yapabileceği herhangi bir şey yoktu. O sadece kendisini ileri fırlatabilirdi, bıçağını kaldırmış, dişleri sıkılıydı.

Bıçağını kolossun gözüne sapladı, yaratığın kol mesafesinden içeri girebilmeyi zar zor başarmıştı. Buna rağmen kılıcın kabzası midesine çarptı.

İkisi de düştü.

Elend sessizce inledi, yavaş yavaş sert, külle kaplı toprağın ve köklerine kadar yenilmiş olan otların farkına varıyordu. Düşmüş bir dal yanağını çiziyordu. Göğsündeki acı düşünülecek olursa bunu fark etmiş olması garipti. Zorlanarak ayağa kalktı. Saldırdığı koloss ayağa kalkmadı. Yoldaşları dikilmiş, umursamaz görünüyorlardı ama gözleri Elend'in üzerine odaklanmıştı. Bir şeyler istiyormuş gibiydiler.

"O atımı yedi," dedi Elend bulanık aklına gelen ilk şeyi söyleyerek.

Koloss grubu başlarını sallayarak onayladılar. Elend tökezleyerek ölü yaratığın yanında diz çökerken bir eliyle yanağındaki külü sildi. Bıçağını çekip kurtardı, sonra da tekrar botunun içine yerleştirdi. Sonra keseleri çözdü, bu kolossta iki tane vardı.

En sonunda, neden yaptığına emin olamayarak, yaratığın büyük kılıcını kaptı ve omzunun üstüne yerleştirdi. O kadar ağırdı ki, zar zor taşıyabiliyordu ve kesinlikle savurması mümkün olmazdı. *Bu kadar küçük bir yaratık nasıl böyle bir şeyi kullanabiliyor?*

Kolosslar bir yorum yapmadan onun çalışmasını izlediler, sonra da kampın dışına kadar yol gösterdiler. Onlar uzaklaştığı zaman, Elend keselerden bir tanesini çekip açtı ve içine baktı.

İçeride bulduğu şey karşısında şaşırmaması gerekirdi. Jastes ordusunu eski usulle kontrol etmeye karar vermişti.

Onlara para veriyordu.

Diğerleri bana deli diyorlar. Söylemiş olduğum gibi, bu doğru olabilir.

43

SİS KARANLIK ODANIN İÇİNE DÖKÜLÜYOR, o açık balkon kapısının ağzında dururken Vin'in etrafından bir şelale gibi aşağı akıyordu. Elend hareketsiz bir yığın hâlinde, az ilerideki yatağında uyuyordu.

Görünüşe göre Hanımım, o koloss kampına tek başına gitmiş, diye açıklamıştı OreSeur. *Siz uyuyordunuz ve hiçbirimiz onun ne yaptığını bilmiyordu. Ben onun yaratıkları saldırmamaya ikna etmeyi başarabildiğini düşünmüyorum ama gerçekten de çok faydalı bilgilerle geri dönmüş.*

OreSeur yanında butlarının üzerinde oturuyordu. Neden Vin'in Elend'in odalarına geldiğini ya da neden böyle ayakta durmuş, karanlığın içinde sessizce eski kralı izlediğini sormamıştı.

Vin onu koruyamamıştı. O kadar çok uğraşıyordu ama *tek bir insanı* bile güvende tutmanın imkânsızlığı bir anda Vin için o kadar gerçek, o kadar elle tutulur hâle gelmişti ki kendisini hasta hissediyordu.

Elend gitmekte haklıydı. O özgür bir adamdı, becerikliydi, bir kraldı. Ancak bu yaptığı şey onu sadece daha fazla tehlikeye atacaktı. Korku o kadar uzun bir zaman boyunca Vin'in yoldaşı olmuştu ki, ona alışmıştı ve nadiren fiziksel bir tepkiye neden oluyordu. Ama Elend'in sessizce uyumasını izlerken ellerinin kendisine ihanet ederek titremekte olduğunu gördü.

Ben onu suikastçılardan kurtardım. Ben onu korudum. Ben güçlü bir Allomanser'im. Neden o zaman kendimi bu kadar aciz hissediyorum?

Bu kadar yalnız.

İleri çıktı, Elend'in yatağının yanına gelirken çıplak ayaklarından ses çıkmıyordu. Elend uyanmadı. Vin sadece huzurlu uykusu sırasında onu izleyerek uzun bir an için dikildi.

OreSeur sessizce hırladı.

Vin hızla döndü. Balkonda bir şekil duruyordu, sırtı dik ve siyah, Vin'in kalayla güçlendirilmiş gözleri için bile neredeyse bir siluetti. Sis önünden dökülüyor, zemine toplanıyor, ruhani bir yosun gibi yayılıyordu.

"Zane," diye fısıldadı Vin.

"O güvende değil Vin," dedi Zane önünden bir sis dalgasını iterek yavaşça odanın içine adımını atarken.

Vin tekrar Elend'e baktı. "Asla da olmayacak."

"Sana aranızda bir hain olduğunu söylemek için geldim."

Vin başını kaldırdı. "Kim?"

"Demoux diye bir adam," dedi Zane. "O suikast girişiminden kısa bir süre önce şehir kapılarını açmayı ve şehri teslim etmeyi önererek babamla irtibat kurdu."

Vin'in yüzü asıldı. *Bu hiç mantıklı değil.*

Zane öne bir adım attı. "Cett'in işi Vin. O bir yılan, yüksek lordlar arasında bile. Sizin kendi adamlarınızdan birisini ne rüşvetle ayarttığını bilmiyorum ama Demoux'nun babamı oylama sırasında şehre saldırması için ikna etmeye çalıştığını biliyorum."

Vin durakladı. Eğer Straff o anda saldırmış olsaydı, bu suikastçıları daha baştan onun göndermiş olduğu izlenimini güçlendirirdi.

"Elend ve Penrod'nun ölmesi gerekiyordu," dedi Zane. "Parlamento kargaşa içindeyken Cett başa geçebilirdi. Straff'ın saldıran ordusuna karşı sizinkilerle birlikte kendi kuvvetlerine de liderlik edebilirdi. Luthadel'i bir işgalcinin zulmünden kurtaran kahraman olacaktı."

Vin sessizce duruyordu. Sadece Zane söylediği için doğru olması gerekmiyordu. Ancak kendi incelemesi de hainin Demoux olduğunu fısıldıyordu.

Vin parlamento salonundaki suikastçıyı tanımıştı ve o gerçekten de Cett'in eşlikçilerindendi, o yüzden Zane'in en azından bir konuda doğruyu söylediğini biliyordu. İlaveten, Cett Allomanser suikastçılar göndermeyi daha da önce de denemişti. Aylar önceki suikastçıları da o göndermişti, Vin son kalan atiyumunu da kullandığı zaman. O savaş sırasında Zane Vin'in hayatını kurtarmıştı.

Vin yumruklarını sıktı, düş kırıklığı onu için için kemiriyordu. *Eğer o haklıysa, o zaman Demoux ölmüştür ve sarayda düşman bir kandra günlerini Elend'den sadece birkaç adım uzakta geçiriyor demektir. Eğer Zane yalan söylüyorsa bile, hâlâ şehrin içinde bir despot, dışında da bir diğeri var. Bir koloss ordusu da halkı yutmak için hazırda bekliyor. Ve Elend'in bana ihtiyacı yok.*

Çünkü benim yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Senin kızgınlığını görüyorum," diye fısıldadı Zane Elend'in yatağının yanına gelerek başını eğip uyumakta olan kardeşine bakarken. "Sen onu dinlemeye devam ediyorsun. Onu korumak istiyorsun ama o sana izin vermeyecek." Zane başını kaldırarak Vin'in gözlerinin içine baktı. Vin onların içinde bir ima gördü.

Yapabileceği bir şey *vardı*, bir parçasının en başından beri yapmak istemiş olduğu bir şey. Yapmak için eğitilmiş olduğu şey.

"Cett neredeyse senin sevdiğin adamı öldürecekti," dedi Zane. "Senin Elend'in canı ne isterse onu yapıyor. Eh, biz de *senin* canın ne istiyorsa onu yapalım." Zane onun gözlerinin içine baktı. "Çok uzun zaman başkalarının bıçakları olduk. Gel Cett'e neden bizden korkması gerektiğini gösterelim."

Öfkesi, kuşatmadan kaynaklanan hüsranı, Zane'in önerdiğini yapmak için can atıyordu. Ancak Vin bocaladı, düşünceleri kargaşa içindeydi. Sadece kısa bir süre önce öldürmüştü, iyi de öldürmüştü, ve bu onu dehşete düşürmüştü. Ancak... Elend risk alabiliyordu; delice riskler, kendi başına bir koloss ordusunun içine girmek gibi. Bu neredeyse bir ihanetti. Vin onu korumak için o kadar uğraşmış, kendini paralamış, kendisini savunmasız bırakmıştı. Ardından, sadece birkaç gün sonra, o kalkıp tek başına canavarlarla dolu bir kampın içine giriyordu.

Dişlerini sıktı. Bir parçası eğer Elend mantıklı olmayacak ve tehlikeden uzakta durmayacaksa, o zaman Vin'in de gidip ona karşı tehditleri ortadan kaldırdığından emin olması *gerekeceğini* fısıldıyordu. "Gidelim," diye fısıldadı.

Zane başını sallayarak onayladı. "Şunu anla," dedi. "Biz onu öldürmekle kalamayız. Başka bir savaş beyi onun yerine geçecek ve onun ordularını alacak. *Sertçe* saldırmak zorundayız. O orduya o kadar ağır bir darbe indirmeliyiz ki, Cett'in yerine geçen her kim olursa geri çekilecek kadar korkmuş olsun."

Vin gözlerini kaçırarak durakladı, tırnakları avuçlarını kesiyordu.

"Söyle bana," dedi Zane iyice yaklaşarak. "Sizin Kelsier'iniz sana ne yapmanı söylerdi?"

Cevap basitti. Kelsier bu duruma hiç düşmemiş olurdu. O sert bir adamdı, sevdiklerini tehdit eden hiç kimseye müsamaha göstermeyen bir adam. Cett ve Straff, Kelsier'in bıçağının tadına bakmadan Luthadel'de tek bir gece dayanmazlardı.

Vin'in bir parçası her zaman onun güçlü, pratik vahşiliğine hayran olmuştu.

Güvende olmanın iki yolu vardır, diye fısıldadı Reen'in sesi ona. *Ya o kadar sessiz ve zararsız olursun ki insanlar seni görmezden gelir, ya da o kadar tehlikeli olursun ki senden ödleri kopar.*

Zane'in gözlerinin içine baktı ve başıyla onayladı. Zane gülümsedi, sonra da uzaklaştı ve pencereden dışarı atladı.

"OreSeur," diye fısıldadı Vin o gittiği zaman. "Atiyumum."

Köpek durakladı, sonra da omzunu yararak yanına geldi. "Hanımım..." dedi yavaşça. "Bunu yapmayın."

Vin Elend'e bir bakış attı. Onu her şeyden koruyamazdı. Ama bir şeyi yapabilirdi.

Atiyumu OreSeur'dan aldı. Elleri artık titremiyordu. Soğuğu hissediyordu.

"Cett benim sevdiğim herkesi tehdit etti," diye fısıldadı Vin. "Yakında bu dünyada onun suikastçılarından daha ölümcül bir şey olduğunu öğrenecek. Onun ordusundan daha güçlü olan bir şey. Lord Hükümdar'ın kendisinden bile daha dehşet verici bir şey.

"Ve bu şey onun için geliyor."

* * *

Sis görevi, diyorlardı buna.

Her askerin sırası gelince yapması zorunluydu, cızırdayan bir meşaleyle karanlığın içinde durması. Birilerinin nöbet tutması gerekiyordu. O değişken, düzenbaz sislere gözlerini dikmesi ve oralarda bir şeyin olup olmadığını merak etmesi gerekiyordu. İzleyen bir şeylerin.

Wellen olduğunu biliyordu.

Biliyor ama asla söylemiyordu. Askerler böyle bâtıl inançlara gülerdi. Onlar sislerin içine çıkmak zorundaydılar. Onlar buna alışkındı. Onların korkmayacak kadar aklı başındaydı.

Güya.

"Hişt," dedi Jarloux duvarın kıyısına adım atarak. "Wells, sen orada bir şey görüyor musun?"

Elbette ki görmüyordu. İkili Hasting Kalesi'nin çevresindeki dış kale duvarının üzerinde durmuş, birkaç düzine diğeriyle birlikte nöbet tutuyorlardı. Bahçeleri çevreleyen alçak bir tahkimattı, belki dört buçuk metre yüksekliğinde. Onların işi sislerin içindeki şüpheli herhangi bir şeyi aramaktı.

"Şüpheli." Kullandıkları kelime buydu. Burada *her şey* şüpheliydi. Sisti bu. O kaygan karanlık, o kargaşa ve nefretten inşa edilmiş olan boşluk. Wellen ona hiçbir zaman güvenmemişti. Onlar oralarda bir yerlerdeydi. Biliyordu.

Karanlığın içinde bir şey hareket etti. Wellen gözlerini boşluğa dikerek geriye bir adım attı, kalbi hızla atmaya, mızrağını kaldırırken elleri terlemeye başladı.

"Evet," dedi Jarloux gözlerini kısarak. "Bir şey gördüğüme yemin..."

Geldi, Wellen'in olacağını her zaman bildiği gibi. Sıcak bir gündeki bin sinek gibi, bütün bir ordu tarafından atılmış bir ok yağmuru gibi. Sikkeler mazgallar boyunca yağdı. Pırıltılardan bir ölüm duvarı, sislerin arasından fırlayan yüzlerce iz. Metal taşların üzerinde çınladı ve adamlar acıyla çığlık attı.

Jerloux alarm verirken, Wellen mızrağını kaldırarak geriye adım attı. Jarloux seslenişinin ortasında öldü, bir sikke ağzının içine çarpıp kafasının arkasından çıkarak yoluna devam ederken bir diş parçasını da dışarı fırlatmıştı. Jarloux yıkıldı ve Wellen kaçmak için çok geç olduğunu bilerek tökezleyip cesetten uzaklaştı.

Sikkeler durdu. Havada sessizlik vardı. Adamlar ayaklarının dibinde ölü ya da inleyerek yatıyordu.

Sonra onlar geldi. Gecenin karanlığında ölümün iki siyah gölgesi. Sisin içindeki kuzgunlar. Wellen'in üzerinden siyah bir kumaş hışırtısıyla uçtular.

Ve onu arkalarında bıraktılar, bir zamanlar kırk adamlık bir manga olan cesetlerin arasında tek başınaydı.

Vin yere konarak çömeldi, çıplak ayakları Hasting avlusunun soğuk kaldırım taşlarının üzerindeydi. Zane yere dimdik indi, her zaman olduğu gibi kendine güvenli havasıyla kule gibi yükseliyordu.

Lehim Vin'in içinde alev alevdi, kaslarına bin heyecanlı anın gergin enerjisini veriyordu. Yaralı yan tarafının acısını kolaylıkla görmezden geldi. Tek atiyum

boncuğu midesinde yatıyordu ama Vin onu kullanmıyordu. Daha değil. Eğer haklı çıkmazsa ve Cett bir Sissoylu değilse kullanmayacaktı da.

"Aşağıdan yukarı doğru gideceğiz," dedi Zane.

Vin başını sallayarak onayladı. Hasting Kalesi'nin merkez kulesinde pek çok kat vardı ve Cett'in hangisinde olacağını bilemezlerdi. Eğer aşağıdan başlarlarsa, onun kaçması mümkün olmazdı.

Dahası. Yukarıya doğru gitmek daha zor olacaktı. Vin'in uzuvlarının içindeki enerji serbest kalmak için çığlık atıyordu. O fazla uzun süre beklemiş, gerilmişti. Zayıflıktan yorulmuştu, dizginlenmekten yorulmuştu. Aylarını birilerinin boğazına dayanmış, hareketsiz bir bıçak olarak geçirmişti.

Şimdi kesme zamanıydı.

İkili koşarak öne atıldı. Cett'in avluda kamp kurmuş olan adamları alarmla uyanırken, etraflarında meşaleler yakılmaya başladı. Çadırlar çözüldü ve devrildi, askerler şaşkınlıkla bağırıyor, onlara saldırmakta olan orduyu arıyorlardı. O kadar şanslı değillerdi.

Vin doğrudan havaya sıçradı ve Zane de hızla dönerek bir torba sikkeyi etrafına fırlattı. Yüzlerce bakır parçası altındaki havanın içinde ışıldadı, bir köylü için servetti. Vin bir hışırtıyla yere indi ve ikisi de İttiler, güçleri sikkeleri dışarı doğru fırlattı. Meşalelerle ışıldayan sikkeler şaşkın, uykulu adamları devirerek kampı deşip geçti.

Vin ve Zane merkez kuleye doğru yollarına devam ettiler. Kulenin önünde mevzilenmiş olan bir asker mangası vardı. Hâlâ şaşkın, afallamış ve uykuluydular ama silahlanmışlardı. Metal zırh ve çelik silahlar kuşanmışlardı; eğer gerçekten de bir düşman ordusuyla yüzleşiyor olsalardı akıllıca olacak bir seçimdi.

Zane ve Vin kayarak askerlerin ortasına daldılar. Zane ikisinin arasındaki havaya tek bir sikke fırlattı. Vin uzandı ve onu İtti, Zane'in de onu İtmekte olan ağırlığını hissediyordu.

Birbirlerinden destek alarak, ikisi de ters yönlere doğru İtti, ağırlıklarını iki yönlerindeki askerlerin göğüs zırhlarına bastırıyorlardı. Harlanmış lehimle birbirlerini sabit tutarlarken, İtmeleri askerleri sanki devasa eller tarafından tokatlanmışçasına etrafa saçtı. Mızraklar ve kılıçlar gecenin içinde savrularak kaldırım taşlarının üzerinde tıngırdadılar. Göğüs zırhları vücutları sürükleyerek götürdü.

Vin Zane'in ağırlığının sikkeden çekildiğini hissederken çeliğini söndürdü. Işıldayan metal parçası aralarındaki zeminden sekti ve Zane döndü, bir elini doğrudan Zane ile kale kapıları arasında kalmış olan tek askere doğru uzattı.

Bir manga asker koşarak Zane'in arkasından yaklaşıyordu ama o onları İterken bir anda durdular, sonra da Zane bütün ağırlığı doğrudan tek askerin üzerine aktardı. Şanssız adam geriye fırlayarak kale kapılarına bindirdi.

Kemikler çatırdadı. Asker arkalarındaki odanın içine doğru fırlarken kapılar savrularak açıldı. Zane eğilerek açılan kapı ağzından içeriye daldı ve Vin de arkasından zarifçe hareket etti, pürüzlü kaldırım taşlarını terk eden çıplak ayakları pürüzsüz mermerin üstüne düşüyordu.

İçeride askerler bekliyordu. Bunlar zırh giymiyordu ve sikkeleri engellemek için de büyük tahta kalkanlar taşıyorlardı. Değnekler ya da obsidiyen kılıçlarla silahlanmışlardı. Siskıranlar: özellikle Allomanserler'le savaşmak için eğitilmiş olan adamlar. Belki bir elli tane vardı.

Şimdi asıl savaş başlıyor, diye düşündü Vin kapının menteşelerini İterek havaya zıplarken.

Zane kapıları kırmak için kullandığı aynı adamı İterek açılışı yaptı, cesedi bir grup siskıranın üzerine doğru fırlatmıştı. Asker onlara çarparken Vin ikinci bir grubun arasına indi. Yerde hızla dönüp lehim harlayarak bacaklarını savurdu ve en az dört adamı çelmeyle yere düşürdü. Diğerleri saldırmaya çalışırken kesesindeki bir sikkeye doğru İtti ve kese yırtılırken kendisini havaya fırlattı. Vin havada dönerek devrilen askerlerden birinin elinden kaçmış olan bir değneği kaptı.

Obsidiyenler demin onun durduğu yerden mermere vurdu. Vin kendi silahıyla aşağı indi ve kimsenin başaramaması gereken bir hızla saldırdı, kulaklara, çenelere ve boğazlara vuruyordu. Kafatasları çatladı. Kemikler kırıldı. On düşmanının da yerde olduğunu gördüğü zaman daha nefesi bile ancak hızlanmıştı.

On adam... Kelsier bana bir keresinde bana yarım düzine Siskırana karşı sorun yaşadığını söylememiş miydi?

Düşünmeye zaman yoktu. Büyük bir asker grubu onun üzerine saldırdı. Bağırdı ve onların üstüne doğru atladı, değneğini karşısına ilk çıkan adamın suratına fırlatmıştı. Öbürleri şaşırarak kalkanlarını kaldırdı ama Vin yere inerken bir çift obsidiyen bıçak çekmişti. Bunları önündeki iki adamın baldırlarına sapladı, sonra da savrularak onların arkasına geçti, gördüğü her yerden ete saldırıyordu.

Bir saldırı gözünün ucunda titreşti ve o da kolunu geriye doğru fırlatarak kafasına inmekte olan tahta bir değneği engelledi. Tahta çatladı ve Vin adamın neredeyse kafasını koparacak bıçağının geniş bir savuruşuyla yıktı. Diğerleri üstüne gelirken geriye doğru sıçradı, kendini hazırladı, sonra da Zane'in kullanmış olduğu zırhlı cesede asılarak kendisine doğru Çekti.

Kalkanlar bu kadar büyük bir nesneye karşı pek bir fayda etmiyordu. Vin cesedi sertçe düşmanlarına vurarak onları önünden süpürdü. Yan tarafında Zane'e saldırmış olan siskıranlardan geride kalanları görebiliyordu. Zane ölülerin içinden yükselen siyah bir sütun gibi aralarında ayakta duruyordu, kolları açıktı. Gözleri Vin'inkilerle buluştu ve salonun arka tarafına doğru başıyla işaret etti.

Vin sağ kalmış birkaç siskıranı görmezden geldi. Cesedi İtti ve kendisini zemin boyunca kaydırdı. Zane havaya sıçradı, arkasına doğru İtip bir pencereyi parçalayarak sislerin içine fırlayıp gitti. Vin hızlıca arka odaları kontrol etti, Cett yoktu. Döndü ve platform boşluğuna dalarken başıboş bir siskıranı öldürdü.

Onun makaralı platformlara ihtiyacı yoktu. Bir sikkeyi İterek doğrudan yukarıya doğru fırladı ve üçüncü kata daldı. İkinci katı Zane halledecekti.

Vin mermer zemine sessizce indi, yanındaki bir merdiven boşluğundan aşağı inen ayak sesleri duyuluyordu. Bu büyük, açık odayı tanıdı; Elend ile kendisinin

Cett'le yemek yedikleri odaydı. Burası şimdi boştu, masa bile kaldırılmıştı ama Vin vitray camlı pencerelerle çevrili dairesel salonu tanımıştı.

Mutfaktan siskıranlar fırladı. Düzinelerce. *Şu arkada bir merdiven boşluğu daha olmalı,* diye düşündü Vin yanındaki merdiven boşluğuna doğru atılırken. Ancak oradan düzinelerce daha geliyordu ve iki grup kendisinin etrafını sardı.

Elliye bir onlar için iyi bir oranmış gibi görünmüş olmalıydı ve kendilerine güvenle saldırdılar. Vin açık mutfak kapısına bir göz attı ve ötede Cett'in olmadığını gördü. Bu kat temizdi.

Cett kesinlikle bir sürü Siskıran getirmiş, diye düşündü yavaşça geri geri giderek odanın ortasına ulaşırken. Merdiven boşluğu, mutfak ve sütunların dışında, oda büyük ölçüde kemerli vitray camlı pencerelerle çevriliydi.

O benim saldırmama karşı hazırlık yapmış. Ya da denemiş.

Asker dalgaları etrafını sararken Vin yere eğildi. Gözlerini kapatarak başını yukarı çevirdi ve duralümin yaktı.

Sonra Çekti.

Odayı çevreleyen kemerlerin içindeki metal çerçevelere yerleştirilmiş vitray camlı pencereler patladı. Vin metal çerçevelerin içeriye doğru fırladığını, onun imkânsız gücü karşısında kendi üzerlerine büküldüklerini hissetti. Havanın içinde ışıldayan çok renkli cam kıymıklarını hayal etti. Cam ve metal onlara çarparak etlerinin içine gömülürken adamların çığlıklar attığını duydu.

Patlamadan sadece en dış sıradaki adamlar ölecekti. Vin gözlerini açtı ve bir düzine düello değneği etrafına düşerken zıpladı. Saldırılardan bir sağanağın içinden geçti. Bazıları isabet etti. Önemli değildi. O şu anda acıyı hissedemiyordu.

Kırık bir metal çerçeveyi İterek kendisini askerlerin başlarının üzerinden fırlatıp, saldırganlardan oluşmuş büyük halkanın dışında yere indi. Dış sıradaki adamlar yerdeydi, cam parçaları ve çarpılmış metal çerçevelerle deşilmişlerdi. Vin bir elini kaldırdı ve başını eğdi.

Duralümin ve çelik. Vin İtti. Dünya yalpaladı.

Vin metal çerçevelerle deşilmiş cesetlerden oluşmuş sırayı İterken kırık bir pencereden sislerin içine daldı. Cesetler ondan uzağa doğru savrulmuş, hâlâ ortada hayatta olan adamlara çarpmıştı.

Ölmüş, ölmekte olan ya da sağlam, hepsi süpürülerek odadan atılmış, Vin'in karşısındaki pencereden dışarı İtilmişlerdi. Bedenler sislerin içinde kıvranıyordu, elli adam gecenin içine fırlatılmış, oda birkaç kan izi ve yerdeki cam parçaları dışında boş kalmıştı.

Sisler etrafından hızla geçerken Vin bir metal şişeciğini başına dikti, sonra da dördüncü kattaki bir pencereyi kullanarak kendisini tekrar kaleye doğru Çekti. O yaklaşırken bir ceset pencereyi parçalayarak gecenin içine düştü. Vin diğer taraftaki bir pencereden çıkarak kaybolan Zane'i göz ucuyla gördü. Bu kat da temizdi.

Beşinci katta ışıklar yanıyordu. Büyük ihtimalle en başından da buraya gelebilirlerdi ama plan bu değildi. Zane haklıydı. Sadece Cett'i öldürmeleri yetmiyordu. Onun bütün ordusunu dehşete düşürmek zorundaydılar.

Vin Zane'in pencereden dışarı attığı cesedi, metal zırhını bir destek olarak kullanarak İtti. Ceset bir açıyla aşağı doğru fırladı, kırık bir pencerenin hemen dibinden geçti ve Vin de bir açıyla binadan uzaklaşarak havaya yükseldi. İhtiyacı olan yüksekliğe ulaştığı zaman da hızlı bir Çekme onu tekrar binaya doğru yönlendirdi. Beşinci kattaki bir pencereye konmuştu.

Vin taş eşiği kavradı, kalbi gümlüyor, derin derin soluyordu. İçinde yanmakta olan ısıya rağmen, ter yüzünün kış meltemiyle üşümesine neden oldu. Yutkundu, gözleri iyice açılmıştı ve lehimini harladı.

Sissoylu.

Pencereyi bir tokatla paramparça etti. Arkasında beklemekte olan askerler hızla dönerek geriye doğru sıçradılar. Bir tanesinin metalden kemer tokası vardı. İlk o öldü. Diğer yirmisi, kemer tokası Vin'in İtme ve Çekmeleriyle saflarının arasından vızıldayarak uçuşurken nasıl tepki vereceklerini bile bilememişlerdi. Onlar ders almış, eğitilmiş, hatta belki Allomanserler'e karşı denenmişlerdi bile.

Ama hiç Vin'le karşılaşmamışlardı.

Adamlar bağırarak düştü, Vin silah olarak sadece bir kemer tokasıyla saflarını yarıp geçmişti. Lehim, kalay, çelik ve demirinin gücü karşısında, atiyumun olası kullanımı inanılmayacak bir israfmış gibi görünüyordu. O olmadan bile Vin korkunç bir silahtı; şu ana kadar kendisinin bile anlamamış olduğu bir silah.

Sissoylu.

Son adam da düştü. Vin aralarında ayaktaydı, dondurucu bir tatmin hissi duyuyordu. Kemer tokasının parmaklarından kaymasına izin verdi. Toka halıya düştü. Vin binanın geri kalanı gibi süssüz olmayan bir odadaydı, burada mobilyalar vardı ve bazı ufak dekorasyonlar. Belki Elend'in temizlik ekipleri Cett'in gelmesinden önce buraya kadar gelmemişlerdi ya da belki sadece o kendi konforunu yanında getirmişti.

Merdiven boşluğu arkasındaydı. Önünde bir kapı yerleştirilmiş olan güzel tahta bir duvar vardı; iç odalar. Vin sessizce öne adımını attı, arkasındaki desteklerinden dört tane feneri Çekip koparırken sispelerini hışırdıyordu. Lambalar öne fırladı ve Vin de kenara bir adım atarak onları duvara çarptırdı. Ateş saçılmış yağların üzerinde filizlenerek duvar boyunca dalgalandı, lambaların kuvveti kapının menteşelerini kırmıştı. Vin bir elini kaldırarak İtip kapıyı tamamen açtı.

O arkasındaki odanın içine adımını atarken, ateş Vin'in etrafına damlıyordu. Zengin bir şekilde döşenmiş olan oda sessiz ve iki şekil dışında ürkütücü bir şekilde boştu. Sakallı Cett basit bir tahta sandalyede oturuyordu, özensiz bir şekilde giyinmişti ve çok, çok yorgun görünüyordu. Cett'in genç oğlu Cett ile Vin'in arasına geçti. Oğlanın elinde bir düello değneği vardı.

Peki hangisi Sissoylu?

Oğlan değneği savurdu. Vin silahı yakaladı, sonra da oğlanı kenara itti. Tahta duvara çatırtıyla çarptı, sonra da yere yığıldı. Vin ona dik dik baktı.

"Gneorndin'i rahat bırak kadın," dedi Cett. "Yapmaya geldiğin şeyi yap."

Vin asile doğru döndü. Hüsranını, öfkesini, soğuk, buz gibi kızgınlığını hatırla-

dı. Öne bir adım attı ve Cett'i takımının önünden kavradı. "Savaş benimle," dedi ve onu geriye doğru fırlattı.

Cett arka duvara bindirdi, sonra da yere yığıldı. Vin atiyumunu hazırladı ama o ayağa kalkmadı. Sadece yan tarafına yuvarlanarak öksürdü.

Vin yürüyerek yanına gelip, bir kolundan tutarak kaldırdı. Cett bir elini yumruk yaparak ona vurmaya çalıştı ama acınası derecede zayıftı. Darbeler Vin'in yan tarafından sektiler.

"*Savaş benimle,*" diye emrederek Cett'i yan tarafa doğru fırlattı. Kafasını sertçe çarpan Cett zemin boyunca yuvarlandı ve yanmakta olan duvara toslayarak durdu, alnında bir kan sızıntısı vardı. Ayağa kalkmadı.

Vin dişlerini gıcırdatarak uzun adımlarla ilerledi.

"Onu rahat bırak!" Oğlan, Gneorndin, tökezleyerek Cett'in önüne geçip titreyen bir elle düello değneğini kaldırdı.

Vin duraklayarak başını bir yana yatırdı. Oğlanın alnı terle kaplıydı ve ayaklarının üzerinde zor duruyordu. Vin onun gözlerinin içine baktı ve orada mutlak dehşet gördü. Bu oğlan Sissoylu filan değildi. Ama yine de geri çekilmiyordu. Zavallıca, umutsuzca, yerdeki Cett'in bedeninin önünde duruyordu.

"Kenara çekil oğlum," dedi Cett yorgun bir sesle. "Senin burada yapabileceğin hiçbir şey yok."

Oğlan titremeye başladı, sonra da ağlamaya.

Gözyaşları, diye düşündü Vin garip bir şekilde gerçekdışı olan bir duygunun zihnini bulandırdığını hissederek. Elini kaldırarak kendi yanaklarında da ıslak çizgiler bulduğu zaman şaşırmıştı.

"Sizin Sissoylunuz yok," diye fısıldadı Vin.

Cett yarı yarıya oturur konuma gelmek için çabaladı ve Vin'in gözlerinin içine baktı.

"Bu gece karşımıza hiç Allomanser çıkmadı," dedi Vin. "Hepsini Parlamento Salonu'ndaki suikast girişiminde mi kullandın?"

"Sahip olduğum tek Allomanserler'i aylar önce senin üstüne gönderdim," dedi Cett bir iç çekişle. "Elimde olan sadece onlardı, seni öldürmek için tek umudum. Onlar bile benim ailemden değildi. Benim bütün soyum skaa kanıyla lekeli, Allrianne yüzlerce yıldır bizden doğmuş olan tek Allomanser."

"Luthadel'e geldin..."

"Çünkü Straff eninde sonunda benim için gelecekti," dedi Cett. "Benim tek şansım *seni* erkenden öldürmekti kızım. O yüzden onların hepsini senin üstüne gönderdim. Başaramayınca, kendime birkaç Allomanser satın alabilmek için bu lanet şehri ve atiyumunu ele geçirmeye çalışmam gerektiğini anladım. İşe yaramadı."

"Basitçe bize ittifak önerebilirdin."

Cett kendisini çekerek oturur konuma getirirken hafifçe güldü. "Gerçek politikada işler öyle yürümez. Ya ölürsün, ya öldürürsün. Dahası, ben her zaman kumarbaz bir adam olmuşumdur." Başını kaldırarak Vin'e, gözlerinin içine baktı. "Yapmaya geldiğin şeyi yap," diye tekrar etti.

Vin titredi. Gözyaşlarını hissedemiyordu. Neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu.

Neden? Neden artık hiçbir şeyin anlamı yok?

Oda sallanmaya başladı. Vin hızla dönerek arka duvara doğru baktı. Oradaki tahtalar ölmekte olan bir hayvan gibi titredi ve kasıldı. Çiviler kaplamaların içine doğru girerken tınlamaya başladı, sonra bütün duvar Vin'den uzağa doğru patladı. Yanan tahtalar, kıymıklar, çiviler ve kaplamalar havanın içinde saçıldı, siyahlı bir adamın çevresinde uçuşuyorlardı. Zane duvarın arkasındaki odada ayakta duruyordu, elleri yanlarındaydı, ayaklarının altına ölüm saçılmıştı.

Parmak uçlarından kızıllık sızıyor, sürekli bir damlama hâlinde akıyordu. Başını kaldırıp duvarın yanan kalıntılarının arasından gülümseyerek baktı. Sonra da Cett'in odasına doğru adım attı.

"Dur!" dedi Vin ona doğru atılarak.

Zane durakladı, şaşırmıştı. Yan tarafa bir adım atarak Vin'den kolaylıkla kaçındı, Cett ve oğlana doğru yürüyordu.

"Zane, bırak onları!" dedi Vin, ona doğru dönmüş, oda boyunca kayarak gitmek için kendisini itiyordu. Zane'in koluna doğru uzandı. Siyah kumaş sadece ona ait olan kanla ışıldıyordu.

Zane kenara çekildi. Merakla Vin'e doğru döndü. Vin ona doğru uzandı ama o doğaüstü bir kolaylıkla Vin'in önünden çekildi, ondan kaçınırken karşısında küçük bir oğlan olan bir kılıç ustası gibiydi.

Atiyum, diye düşündü Vin. *O büyük olasılıkla bütün bu zaman boyunca atiyum yakıyordu. Ama o adamlarla dövüşmek için buna ihtiyacı yoktu ki... onların zaten bize karşı hiç şansı olmamıştı.*

"Lütfen," diye rica etti. "Bırak onları."

Zane beklentili bir şekilde oturmakta olan Cett'e doğru döndü. Oğlan onun yanındaydı, babasını çekerek uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Zane tekrar Vin'e baktı, başını bir yana eğmişti.

"Lütfen," diye tekrar etti Vin.

Zane'in yüzü asıldı. "O hâlâ seni kontrol ediyor demek," dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. "Ben düşünmüştüm ki, belki dövüşebilir ve tam olarak ne kadar güçlü olduğunu görürsen, kendini Elend'in kavrayışından kurtarabilirdin. Sanırım yanılmışım."

Sonra da Cett'e arkasını döndü ve açtığı delikten yürüyerek dışarı çıktı. Vin de sessizce onu takip etti, yavaş yavaş uzaklaşırken ayakları tahta kıymıklarının üzerinde çıtırdıyordu. Arkasında yıkılmış bir kale, parçalanmış bir ordu ve küçük düşürülmüş bir lord bırakmıştı.

Ama deli bir adam bile başkalarınınkiler yerine kendi aklına, kendi tecrübelerine güvenmek zorunda değil midir?

44

SABAHIN SOĞUK SAKİNLİĞİ İÇİNDE, BREEZE cesaret kırıcı bir görüntüyü izliyordu: Cett'in ordusu geri çekilmekteydi.

Breeze titredi, Clubs'a doğru dönerken nefesi havada buharlaşıyordu. Çoğu kişi bodur generalin yüzündeki küçümsemenin arkasını okumayı başaramazdı. Ama Breeze daha fazlasını görüyordu: Clubs'ın gözlerinin etrafındaki deride oluşmuş gerginliği görüyor, Clubs'ın parmağını buzlu taş duvarın üstüne hafif hafif vurma şeklini fark ediyordu. Clubs asabi bir adam değildi. Hareketlerin bir anlamı vardı.

"Buraya kadarmış o zaman?" diye sordu Breeze sessizce.

Clubs başını sallayarak onayladı.

Breeze neden olduğunu anlamıyordu. Orada hâlâ iki tane ordu vardı, hâlâ bir çıkmaz vardı. Ama Clubs'ın değerlendirmesine güveniyordu. Ya da, daha doğrusu insanlar hakkındaki kendi bilgisine Clubs'ın değerlendirmesine güvenmeye yetecek kadar güveniyordu.

General onun bilmediği bir şeyi biliyordu.

"Zahmet olmazsa açıklayabilir misin?" dedi Breeze.

"Bu iş Straff fark ettiği zaman bitecek," dedi Clubs.

"Neyi fark ettiği zaman?"

"O kolossların eğer izin verecek olursa, işini onun yerine yapacaklarını."

Breeze durakladı. *Şehrin içindeki insanlar aslında Straff'in hiç umurunda değil, o sadece atiyum için şehri fethetmek istiyor. Ve sembolik zafer için.*

"Eğer Straff geri çekilirse..." dedi Breeze.

"O kolosslar saldıracak," dedi Clubs başını sallayarak onaylarken. "Buldukları herkesi katledecek ve şehri moloza çevirecekler. Kolossların işi bittiği zaman da Straff geri gelip atiyumunu bulabilir."

"Onların gideceğini varsayarsak, güzel kardeşim."

Clubs omzunu silkti. "Ne olursa olsun, kârlı çıkacak. Straff iki güçlü düşman yerine bir tane zayıf düşmanla yüzleşecek."

Breeze pelerinini daha da sıkı örterken bir ürperti hissetti. "Bunların hepsini ne kadar... basitçe söylüyorsun."

"Biz o ilk ordu buraya geldiği an ölmüştük Breeze," dedi Clubs. "Sadece oyalamada iyiyiz."

Lord Hükümdar adına, neden ben zamanımı bu adamla birlikte geçiriyorum? diye düşündü Breeze. O *karamsar bir felâket tellalından başka bir şey değil.* Ama yine de Breeze insanları tanırdı. Bu sefer Clubs abartmıyordu.

"Eyvah," diye mırıldandı Breeze.

Clubs sadece başıyla onayladı, duvara yaslanmış ve kaybolmakta olan orduya doğru bakıyordu.

"Üç yüz adam," dedi Ham, Elend'in çalışma odasında ayakta duruyordu. "Ya da, en azından bizim gözcülerimizin söylediği bu."

"Bu benim korktuğum kadar kötü değil," dedi Elend. Elend'in çalışma odasındaydılar, odanın tek diğer sakini masanın yanında yayılarak oturmuş olan Dikiz'di.

"El," dedi Ham. "Cett'in Luthadel'de yanında sadece bin adamı vardı. Bu demektir ki Vin'in saldırısı sırasında, Cett yüzde otuz kaybı *on dakikadan daha kısa süre içinde almış*. Savaş meydanında bile, çoğu ordu *bütün bir gün boyunca* savaşarak yüzde otuz ya da kırk kayıp verirse dağılır."

"Ha," dedi Elend yüzünü asarak.

Ham başını sallayarak oturdu ve kendisine içecek bir şeyler koydu. "Anlamıyorum El. Neden Cett'e saldırdı?"

"O kafayı yemiş," dedi Dikiz.

Elend bu yoruma karşılık vermek için ağzını açtı ama duygularını açıklamayı zor buldu. "Bunu neden yaptığından emin değilim," diye itiraf etti en sonunda. "Parlamento'daki suikastçıların babamdan geldiğine inanmadığından bahsetmişti gerçi."

Ham omzunu silkti. O... bezgin görünüyordu. Ordularla uğraşmak ve krallıkların kaderleri hakkında endişe etmek, bu onun alanı değildi. O ilgisini daha küçük çaplı şeylere vermeyi tercih ederdi.

Elbette ben de sadece koltuğumda oturmuş, sessizce kitap okuyor olmayı tercih ederdim, diye düşündü Elend. *Yapmamız gereken neyse onu yapıyoruz.*

"Hâlâ ondan bir haber yok mu?" diye sordu Elend.

Dikiz başını olumsuzca salladı. "Zırzır Dayı izcilere şehri araştırtıyor ama şimdiye dek hiçbir şey yok."

"Eğer Vin bulunmayı istemiyorsa..." dedi Ham.

Elend volta atmaya başladı. Hareketsiz duramıyordu; daireler çiziyor, eliyle saçını geriye itip duruyordu, Jastes gibi göründüğünü düşünmeye başlamıştı.

Kararlı ol, dedi kendi kendine. *Endişeliymiş gibi görünmeye cesaret edebilirsin ama asla kararsız görünemezsin.*

Volta atmaya devam etti, ancak adımlarını yavaşlatmıştı ve endişelerini de Ham ya da Dikiz'e belirtmedi. Ya Vin yaralanmışsa? Ya Cett onu öldürmüşse? Gözcüler önceki geceki saldırıyla ilgili çok az şey görebilmişlerdi. Vin'in saldırıya dâhil olduğu kesindi ve başka bir Sissoyluyla savaştığı yönünde çelişkili raporlar vardı. Kaleden ayrıldığı zaman üst katlardan bir tanesi alevler içindeydi ve her nedense Cett'i de sağ bırakmıştı.

O zamandan beri kimse onu görmemişti.

Elend gözlerini kapattı, durakladı ve bir elini taş duvara dayadı. *Son zamanlarda onu ihmal ettim. Şehre yardım ettim... ama onu kaybedersem Luthadel'i kurtarmanın ne faydası var? Sanki artık onu tanımıyormuşum gibi geliyor.*

Onu zaten hiç tanıdım mı ki?

Onun yanında olmaması Elend'e yanlış geliyordu. Elend onun basit dobralığına güvenir olmuştu. Ayaklarının yere basması için onun samimi gerçekçiliğine, saf somutluk hissine ihtiyacı vardı. Ona sarılmaya ihtiyacı vardı ki, teoriler ve kavramlardan daha önemli bir şeylerin de var olduğunu bilebilsin.

Onu seviyordu.

"Bilmiyorum El," dedi Ham en sonunda. "Ben Vin'in bir sorun olacağını hiç düşünmemiştim ama onun zor bir hayatı oldu. Hatırlıyorum da bir defasında durduk yere çeteye patlamış, çocukluğu hakkında bağırıp çağırmıştı. Ben onun tam olarak... dengeli olup olmadığından emin değilim."

Elend gözlerini açtı. "O dengeli Ham," dedi sert bir şekilde. "Ve herhangi birimizden de daha becerikli."

Ham kaşlarını çattı. "Ama..."

"Cett'e saldırmak için iyi bir nedeni vardı," dedi Elend. "Ben ona güveniyorum."

Ham ve Dikiz bakıştılar ve Dikiz sadece omzunu silkti.

"Bu sadece geçen gece de değil El," dedi Ham. "O kızda doğru olmayan bir şeyler var, sadece zihinsel olarak da değil..."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Elend.

"Parlamentoya yapılan saldırıyı hatırlıyor musun? Bana değnekli bir Haydut'un onun yan tarafına doğrudan bir darbe indirdiğini gördüğünü söylemiştin," dedi Ham.

"Eee?" diye sordu Elend. "Bu onu tam üç gün yere serdi."

Ham başını olumsuzca salladı. "Onun bütün yaralarının toplamı; yan tarafına vurulması, omuz yarası, neredeyse boğularak öldürülmek, onların hepsi birden bir araya gelince onu bir iki günlüğüne yatırdı. Ama eğer bir Haydut ona gerçekten de sert bir darbe indirmiş olsaydı, günler boyunca yatmış olmazdı, Elend. Haftalar boyunca ayağa kalkamamış olması gerekirdi. Belki daha da uzun. Kesinlikle kaburgalarını kırmadan kurtulamamalıydı."

"O lehim yakıyordu," dedi Elend.

"Muhtemelen, Haydut da öyle."

Elend durakladı.

"Gördün mü?" dedi Ham. "Eğer ikisi de lehim harlıyorlarsa, o zaman bunların birbirini dengelemiş olması gerekirdi. Bu da Vin'e, kırk beş kilodan daha ağır olamayacak bir kıza, onun üç katı ağırlıkta eğitimli bir asker tarafından tam güçle indirilmiş bir darbe demektir. O da bunu sadece birkaç günlük bir dinlenmeyle atlattı."

"Vin özel," dedi Elend en sonunda.

"Orasına itiraz etmem," dedi Ham. "Ama ayrıca o bizden bir şeyler saklıyor. O diğer Sissoylu kimdi? Raporların bazıları kulağa birlikte çalıştıklarını düşündürtüyor."

Şehirde başka bir Sissoylu daha olduğunu söylemişti, diye düşündü Elend. *Zane, Straff'ın habercisi. Uzun bir süredir ondan bahsetmiyordu.*

Ham alnını ovuşturdu. "Her şey üstümüze yıkılıyor El."

"Kelsier olsa toparlayabilirdi," diye mırıldandı Dikiz. "O varken, başarısızlıklarımız bile onun planının bir parçasıydı."

"Firari öldü," dedi Elend. "Ben onu hiç tanımadım ama hakkında bir şeyi bilecek kadar çok şey dinledim. O umutsuzluğa teslim olmazdı."

Ham gülümsedi. "O kadarı doğru. Bütün ordumuzu bir hesap hatası yüzünden kaybettiğimiz günün ertesinde gülüyor ve şakalaşıyordu. Kibirli piç."

"Duyarsız," dedi Dikiz.

"Hayır," dedi Ham kupasına doğru uzanarak. "Eskiden ben de öyle düşünürdüm. Şimdi... Ben sadece onun kararlı olduğunu düşünüyorum. Kell her zaman geleceğe bakardı, sonuçlar ne olursa olsun."

"Eh, bizim de aynısını yapmamız gerekecek," dedi Elend. "Cett gitti, Penrod onun gitmesine izin verdi. Bu gerçeği değiştiremeyiz. Ama koloss ordusu hakkında bilgi edindik."

"Ha, şu mesele," dedi Dikiz kesesinin içine uzanarak. Masanın üzerine bir şey fırlattı. "Haklıymışsın, aynılar."

Sikke yuvarlanarak durdu ve Elend de sikkeyi aldı. Dikiz'in bir bıçakla kazıyarak altın boyayı soyup, altındaki kalın ahşabı açığa çıkardığı yeri görebiliyordu. Bu bir boxingin kötü bir taklidiydi, sahteleri fark etmenin bu kadar kolay olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Sadece bir aptal bunları gerçek diye kullanmaya çalışabilirdi. Bir aptal ya da bir koloss.

Kimse Jastes'ın sahte boxinglerinin Luthadel'e hangi yollardan ulaşmış olduğundan emin değildi, belki de o bunları kendi salahiyetinde köylülere ya da dilencilere vermeyi denemişti. Ne olursa olsun, Jastes'ın ne yaptığı oldukça açıktı. Onun bir orduya ve nakde ihtiyacı vardı. Birini elde edebilmek için öbürünü uydurmuştu. Böyle bir numarayı sadece kolosslar yerdi.

"Ben anlamıyorum," dedi Ham, Elend sikkeyi ona geçirirken. "Ne diye kolosslar bir anda para almaya karar verdiler? Lord Hükümdar onlara hiç para vermezdi."

Elend duraklayarak kampta yaşadıklarını düşündü. *Biz insanız. Sizin şehrinizde yaşayacağız...*

"Kolosslar değişiyor Ham," dedi Elend. "Ya da belki biz en başından beri onları anlamadık. Ne olursa olsun, bizim güçlü olmamız gerek. Bu iş daha bitmedi."

"Eğer Sissoylumuzun deli olmadığını bilseydim güçlü olmak daha kolay olurdu. O bunu bizimle tartışmadı bile!"

"Biliyorum," dedi Elend.

Ham başını sallayarak ayağa kalktı. "Büyük Evler'in Sissoylularını birbirlerine karşı kullanmakta her zaman gönülsüz olmalarının bir sebebi vardı. İşler bir anda çok daha tehlikeli bir hâle geldi. Eğer Cett'in de bir Sissoylusu varsa ve misilleme yapmaya karar verirse..."

"Biliyorum," dedi Elend tekrar ikiliye veda ederken.

Ham Dikiz'e elini salladı ve ikisi çıktılar, Breeze ve Clubs'a bakmaya gidiyorlardı.

Hepsi ne kadar da somurtkan davranıyor, diye düşündü Elend yiyecek bir şeyler bulmak üzere odalarından ayrılırken. *Sanki tek bir aksaklık yüzünden işimiz bitmiş gibi düşünüyorlar. Ama Cett'in geri çekilmesi iyi bir şey. Düşmanlarımızdan bir tanesi gidiyor ve orada hâlâ iki tane ordu var. Eğer bu onu Straff'a karşı savunmasız bırakacaksa Jastes saldırmaz ve Straff'ın kendisi herhangi bir şey yapmayacak kadar Vin'den korkuyor. Hatta onun Cett'e saldırması babamın daha da fazla korkmasına neden olacak. Belki Vin de bunu o yüzden yapmıştır.*

"Majesteleri?" diye fısıldadı bir ses.

Elend hızla dönerek koridoru araştırdı.

"Majesteleri," dedi gölgelerin içindeki kısa bir şekil. OreSeur. "Sanırım ben onu buldum."

Elend yanında birkaç muhafız dışında hiç kimseyi getirmemişti. Ham ve diğerlerine bu bilgiyi nereden aldığını açıklamak zorunda kalmak istemiyordu, Vin hâlâ OreSeur'u bir sır olarak saklamakta ısrarlıydı.

Ham bir konuda haklı, diye düşündü Elend at arabası yavaşlayarak dururken. *O bir şeyler gizliyor. O bunu her zaman yapar.*

Ama bu Elend'in ona güvenmesine engel olmuyordu. OreSeur'a başını sallayarak işaret etti ve arabadan indiler. Elend harap bir binaya yaklaşırken elini sallayarak muhafızlarına geride kalmalarını işaret etti. Burası büyük olasılıkla bir zamanlar fakir bir tüccarın dükkânıydı; aşırı derecede alçak düzeyli bir asil tarafından işletilen, skaa işçilere yemek fişleri karşılığında (ki onlar da sonra Lord Hükümdar'a para karşılığında takas edilebiliyordu) uyduruk temel ihtiyaç malzemeleri satan bir yer.

Bina Elend'in yakacak toplama ekiplerinin henüz ulaşmamış olduğu bir bölgedeydi. Ancak son zamanlarda pek kullanılmadığı belliydi. Uzun bir süre önce yağmalanmıştı ve zemini kaplayan küller en azından on santim derinlikteydi. Arkadaki bir merdiven boşluğuna doğru giden küçük bir ayak izi dizisi vardı.

"Burası neresi?" diye sordu Elend kaşlarını çatarak.

OreSeur köpek omuzlarını silkti.

"O zaman onun burada olduğunu nereden biliyordun?"

"Ben geçen gece onu takip ettim Majesteleri," dedi OreSeur. "Onun gittiği genel yönü görmüştüm. Ondan sonrası sadece dikkatli bir araştırma süreciydi."

Elend kaşlarını çattı. "Bunun yine de epey fena takip becerileri gerektirmiş olması gerekir, kandra."

"Bu kemiklerin olağandışı derecede keskin duyuları var."

Elend başını sallayarak onayladı. Merdiven boşluğu uçlarında birkaç oda olan uzun bir koridora açılıyordu. Elend koridor boyunca yürümeye başladı, sonra da durakladı. Bir tarafta, duvardaki bir panel, arkasındaki küçük bir oyuğu açığa çıkaracak şekilde geriye kaydırılmıştı. İçeriden bir hareket vardı.

"Vin?" diye seslendi Elend kafasını oyuğun içine uzatarak.

Duvarın arkasında gizli küçük bir oda vardı ve Vin de uzak ucunda oturuyordu. Daha çok girinti denebilecek olan oda sadece bir metre genişliğindeydi ve Vin'in bile içinde ayakta durması mümkün olmazdı. Elend'e cevap vermedi. Sadece oturuyordu, öte duvara yaslanmış, başını öbür tarafa çevirmişti.

Elend emekleyerek küçük odanın içine girdi, dizlerine kül bulaştırmıştı. Vin'e toslamadan içeriye girmesine ancak yetecek kadar büyüktü. "Vin? İyi misin?"

Vin parmaklarının arasında bir şey çevirerek oturuyordu. Ve duvara bakıyordu, dar bir delikten dışarı bakıyordu. Elend içeri sızan güneş ışığını görebiliyordu.

Bu bir gözleme deliği, diye farkına vardı. *Aşağıdaki sokağı izlemek için. Bu bir dükkân değil, bir hırsız sığınağı. Ya da bir zamanlar öyleymiş.*

"Camon'un berbat bir adam olduğunu düşünürdüm," dedi Vin sessizce.

Elend elleri ve dizlerinin üzerinde durakladı. En sonunda geriye doğru yerleşerek sıkışık bir oturma konumuna geçti. En azından Vin yaralanmış gibi görünmüyordu. "Camon? Kelsier'den önceki çetebaşın mı?" diye sordu Elend.

Vin başıyla onayladı. Aralığa arkasını dönerek kolları dizlerinin etrafında oturdu. "İnsanları döver, kendisiyle anlaşmazlığa düşenleri öldürürdü. Sokak serserilerinin arasında bile bir vahşiydi."

Elend kaşlarını çattı.

"Ama," dedi Vin sessizce. "Onun bütün hayatı boyunca benim dün gece öldürdüğüm kadar çok kişiyi öldürdüğünü sanmıyorum."

Elend gözlerini kapattı. Sonra da açtı ve biraz daha yakınına yaklaşarak bir elini Vin'in omzuna koydu. "Onlar düşman askerleriydi Vin."

"Ben böcek dolu bir odadaki çocuk gibiydim," diye fısıldadı Vin. Elend en sonunda elindeki şeyin ne olduğunu görebilmişti. Bu onun küpesiydi, her zaman taktığı o basit tunç iğne. Vin başını eğerek ona baktı, parmaklarının arasında çeviriyordu.

"Sana bunun nereden geldiğini hiç anlattım mı?" Elend başını iki yana salladı. "Bunu bana annem vermiş," dedi Vin. "Ben bunu hatırlamıyorum, bana Reen anlatmıştı. Annem... o bazen sesler duyarmış. Bebek kardeşimi öldürmüş, onu kesmiş. Ve aynı gün bana bunu vermiş, kendi küpelerinden bir tanesi. Sanki... sanki kardeşimin yerine beni seçermiş gibi. Bir tanesi için ceza, öbürü için de çarpık bir hediye."

Vin başını iki yana salladı. "Benim bütün hayatım ölüm oldu Elend. Bebek kardeşimin ölümü, Reen'in ölümü. Etrafımda ölen çete üyeleri, Lord Hükümdar'ın elinde ölen Kelsier, sonra Lord Hükümdar'ın göğsündeki benim kendi mızrağım. Ben korumaya çalışıyorum, kendime hepsinden kaçındığımı söylüyorum. Ve sonra da... dün gece yaptığım gibi bir şeyi yapıyorum."

Başka ne yapacağından emin olmayan Elend onu yakınına çekti. Ancak kız gergindi. "Yaptığın şey için iyi bir sebebin vardı," dedi Elend.

"Hayır, yoktu," dedi Vin. "Ben sadece onların canını yakmak istiyordum. Onları korkutmak ve seni rahat bırakmaya zorlamak istiyordum. Kulağa çocukça geliyor ama ben öyle hissetmiştim."

"Bu çocukça değil Vin," dedi Elend. "İyi bir stratejiydi. Sen düşmanlarımıza bir güç gösterisi yaptın. Bizim büyük düşmanlarımızdan bir tanesini korkutup kaçırdın ve artık babam saldırmaktan daha da fazla korkar olacak. Sen bize daha çok zaman kazandırdın!"

"Yüzlerce adamın hayatı karşılığında."

"Şehrimizin üstüne gelmiş olan düşman askerlerinin," dedi Elend. "Kendi halkına zulmeden bir despotu koruyan adamların."

"Bu Kelsier'in asilleri ve onların muhafızlarını öldürürken kullandığı mantığın aynısı," dedi Vin sessizce. "O onların Son İmparatorluk'un tarafını tuttuklarını, bu yüzden de ölmeyi hak ettiklerini söylerdi. Beni korkutuyordu."

Elend buna ne cevap vereceğini bilmiyordu.

"Sanki kendisinin bir tanrı olduğunu düşünürdü," diye fısıldadı Vin. "Uygun gördüğü yerde ölüm, uygun gördüğü yerde yaşam verirdi. Ben onun gibi olmak istemiyorum Elend. Ama her şey beni o yöne doğru itiyor gibi görünüyor."

"Ben..." *Sen onun gibi değilsin,* demeyi istiyordu Elend. Bu doğruydu ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Kulağına boş geliyorlardı.

Bunun yerine Vin'i yakınına çekti, onun omzunu kendi göğsüne dayamıştı, başı çenesinin altındaydı. "Keşke söylenecek doğru şeyleri bilseydim Vin," diye fısıldadı. "Seni böyle görmek içimdeki her koruyucu içgüdüyü burkuyor. Senin daha iyi olmanı istiyorum, işleri yoluna koymak istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bana ne yapacağımı söyle. Sadece bana nasıl yardım edebileceğimi söyle!"

İlk başta Vin onun sarılmasına biraz direnç gösterdi, sonra sessizce içini çekti ve kollarını Elend'e dolayarak ona sıkıca sarıldı. "Bu konuda yardım edemezsin," dedi yumuşak bir şekilde. "Benim bunu kendi başıma yapmam gerekiyor. Benim... vermek zorunda olduğum kararlar var."

Elend başını sallayarak onayladı. "Doğru kararı vereceksin Vin."

"Sen benim neye karar vereceğimi bile bilmiyorsun."

"Önemli değil," dedi Elend. "Sana yardım edemeyeceğimi biliyorum, ben daha kendi tahtıma bile sahip çıkamadım. Sen benden on kat daha yeteneklisin."

Vin kolunu sıktı. "Öyle şeyler söyleme. Lütfen?"

Elend sesindeki gerilime kaşlarını çattı, sonra başıyla onayladı. "Peki. Ama ne olursa olsun, ben sana güveniyorum Vin. Kararlarını ver. Ben seni destekleyeceğim."

Vin başını salladı, kollarının arasında biraz rahatlamıştı. "Sanırım..." dedi. "Sanırım benim Luthadel'den ayrılmam gerekiyor."

"Ayrılmak mı? Ama nereye gideceksin?"

"Kuzeye," dedi Vin. "Terris'e."

Elend arkasına yaslanarak tahta duvara sırtını dayadı. *Ayrılmak mı?* diye düşündü içini burkan bir hisle. *Son zamanlarda dikkatim dağıldığı için hak ettiğim şey bu mu?*

Onu yitirdim mi?

Ancak öte yandan, Elend daha demin ona onun kararlarını destekleyeceğini söylemişti. "Eğer gitmek zorunda olduğunu hissediyorsan Vin," derken buldu kendisini, "o zaman öyle yapman gerekir."

"Ayrılacak olsaydım, benimle gelir miydin?"

"Şimdi mi?"

Vin başıyla onayladı, kafası Elend'in göğsüne sürtünüyordu.

"Hayır," dedi Elend en sonunda. "Ben Luthadel'i terk edemem, o ordular hâlâ orada oldukları sürece olmaz."

"Ama şehir seni reddetti."

"Biliyorum," dedi Elend içini çekerek. "Ama... ben onlardan ayrılamam Vin. Onlar beni reddetti ama ben onları terk etmeyeceğim."

Vin tekrar başıyla onayladı ve bir şeyler Elend'e onun beklediği cevabın da bu olduğunu söyledi.

Elend gülümsedi. "Biz reziliz, değil mi?"

"Umutsuz," dedi Vin hafifçe, en sonunda çekilerek ondan uzaklaşırken içini çekerek. Ne kadar da yorgun görünüyordu. Elend odanın dışından ayak sesleri duydu. Bir an sonra kafasını gizli odanın içine sokan OreSeur belirdi.

"Muhafızlarınız huzursuzlanıyor Majesteleri," dedi Elend'e. "Kısa süre sonra sizi aramak için gelecekler."

Elend başıyla onaylayıp, çıkışa doğru süründü. Koridora çıktığı zaman, bir elini Vin'in çıkmasına yardım etmek için uzattı. Vin eli tutarak dışarı emekledi, sonra da ayağa kalktı ve giysilerinin tozunu silkti. Tipik gömlek ve pantolonunu giyiyordu.

Artık hiç elbiselere geri dönecek mi? diye merak etti Elend.

"Elend," dedi bir cebini karıştırarak. "Al, eğer istersen bunu harcayabilirsin."

Elini açarak Elend'in avcuna bir boncuk bıraktı.

"Atiyum mu?" diye sordu Elend inanamayarak. "Bunu nereden buldun?"

"Bir arkadaştan," dedi Vin.

"Ve sen dün gece bunu yakmadın mı?" diye sordu Elend. "Bütün o askerlerle savaştığın sırada?"

"Hayır," dedi Vin. "Yutmuştum ama sonunda ihtiyacım olmadı, o yüzden de zorlayıp geri çıkardım."

Lord Hükümdar adına! diye düşündü Elend. *Ben onun atiyumunun olmadığını aklıma bile getirmemiştim. Eğer bu parçayı da yaksaydı neler yapabilirdi?* Başını

kaldırarak ona baktı. "Bazı raporlar şehirde başka bir Sissoylu daha olduğunu söylüyor."

"Var. Zane."

Elend boncuğu tekrar onun eline bıraktı. "O zaman bu sende kalsın. Onunla dövüşmek için buna ihtiyacın olabilir."

"Hiç sanmıyorum," dedi Vin sessizce.

"Yine de sende kalsın," dedi Elend. "Bu küçük bir servet değerinde ama bizim şimdi herhangi bir değişiklik yaratabilmek için çok *büyük* bir servete ihtiyacımız olacak. Dahası, bunu kim satın alacak? Eğer Straff ya da Cett'e rüşvet vermek için kullanırsam, sadece benim atiyumu onlardan gizlediğimden daha da fazla emin olurlar."

Vin başını sallayarak onayladı, sonra da OreSeur'a bir göz attı. "Bunu sakla," dedi boncuğu ona doğru uzatarak. "Eğer isterse başka bir Allomanser'in benden çekip alabileceği kadar büyük."

"Bunu hayatım pahasına koruyacağım Hanımım," dedi OreSeur, omzu metal parçasına yer açmak için yarılarak açılırken.

Vin merdivenlerden aşağı inen Elend'e katılmak için döndü, aşağıdaki muhafızlarla buluşacaklardı.

Ben ne ezberlediğimi biliyorum. Diğer Cihanelçileri tarafından şimdi tekrar edilmekte olanın ne olduğunu da biliyorum.

45

"ÇAĞLARIN KAHRAMANI TERRİSLİ OLMAYACAK," DEDİ Tindwyl listelerinin altına bir not karalarken.

"Biz bunu zaten biliyorduk," dedi Sazed. "Günlükten."

"Evet, ama Alendi'nin anlatısı sadece bir referanstı," dedi Tindwyl. "Bir kehanetin etkileri hakkında üçüncü elden bir değinmeydi. Ben kehanetin kendisini alıntılayan birini buldum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Sazed, heyecanlanmıştı. "Nerede?"

"Helenntion'un biyografisi," dedi Tindwyl. "Khlennium Konseyi'nden en son sağ kalanlardan bir kişi."

"Bunu benim için yazın," dedi Sazed sandalyesini onunkine biraz daha yaklaştırırken. O yazarken Sazed'in birkaç sefer gözlerini kırpıştırması gerekti, bir an için aklı yorgunluktan bulanmıştı.

Uyanık ol! dedi kendi kendine. *Fazla zaman kalmadı. Hiç de fazla kalmadı...*

Tindwyl'in durumu ondan birazcık daha iyiydi, ama belli ki onun da uyanıklığı tükenmeye başlıyordu, çünkü onun da başı eğilmeye başlamıştı. Sazed geceleyin yere kıvrılarak kısa bir şekerleme yapmıştı ama Tindwyl devam etmişti. Sazed'in bildiği kadarıyla, o bir haftadan uzun bir süredir uyanıktı.

Rabzeen hakkında epey konuşuluyordu o günlerde, diye yazdı Tindwyl. *Bazıları onun Fatih'le savaşmak için geleceğini söylüyordu. Diğerleri Fatih'in o olduğunu söylüyordu. Helenntion bu konudaki düşüncelerini bana aktarmamıştı. Rabzeen'in "Kendi halkından olmayan, ancak onların bütün dileklerini yerine getiren" olduğu söyleniyordu. Eğer durum buysa, o zaman belki Fatih odur. Onun bir zamanlar Khlennium'dan olduğu söyleniyor.*

Tindwyl orada durup bekledi. Sazed kaşlarını çatarak kelimeleri tekrar okudu.

Kwaan'ın son ifadesinin, Sazed'in Seran Kabinesi'nden aldığı baskının, birden fazla açıdan faydalı olduğu ortaya çıkmıştı. Bir anahtar olmuştu.

Ben onun Çağların Kahramanı olduğuna ancak yıllar sonra ikna olacaktım, diye yazmıştı Kwaan. *Çağların Kahramanı: Khlennium'da Rabzeen denilen kişi, Anamnesor...*

Baskı bir tercüme aracıydı, diller arasında değil, eş anlamlı terimler arasında. Çağların Kahramanı için başka isimlerin de olması mantıklıydı; o kadar önemli, o kadar efsanelerle çevrelenmiş bir figürün pek çok unvanı olurdu. Ancak o günlerden beri o kadar çok şey kaybolmuştu ki. Rabzeen ve Anamnesor'un ikisi de Sazed'in hayal meyal bildiği mitolojik figürlerdi, ama onlar pek çoğunun arasından sadece iki tanesiydi. Baskının keşfine kadar, onların isimlerini Çağların Kahramanı ile ilişkilendirmenin hiçbir yolu olmamıştı.

Şimdi Tindwyl ve o metalakıllarını dikkatle araştırabilirlerdi. Belki geçmişte Sazed de Helenntion'un biyografisindeki bu pasajın bizzat kendisini okumuş olabilirdi; dinsel referanslar arayarak daha eski kayıtların pek çoğuna en azından göz gezdirmişliği vardı. Ancak bu pasajın, Terris efsanelerinden bir figür olan Çağların Kahramanı'ndan Khlenni halkının kendi dilindeki ismini kullanarak bahsetmekte olduğunu fark etmesi asla mümkün olamazdı.

"Evet..." dedi Sazed yavaş yavaş. "Bu iyi Tindwyl. Çok iyi." Uzanarak elini onunkinin üzerine koydu.

"Belki," dedi Tindwyl. "Gerçi bu bize yeni hiçbir şey söylemiyor."

"Ah, ama cümle yapısı önemli olabilir, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Dinler çoğu zaman yazıları konusunda çok dikkatli olurlar."

"Özellikle de kehanetlerde," dedi Tindwyl, bir parça kaşlarını çatarak. O bâtıl inanç ya da falcılık havası veren hiçbir şeyden hoşlanmıyordu.

"Ben düşünmüştüm ki, siz artık bu önyargıya sahip olmazsınız," diye belirtti Sazed. "Şu anki çalışmamız göz önüne alındığı zaman."

"Ben bilgi toplarım Sazed," dedi Tindwyl. "İnsanlar hakkında anlattığı şeyler yüzünden ve de geçmişin bize öğretebileceği şeyler yüzünden. Ancak benim ilâhiyat yerine tarih çalışmayı tercih etmemin bir sebebi var. Ben yalanların idame ettirilmesini tasvip etmiyorum."

"Benim dinleri öğretirken yaptığımı düşündüğünüz şey bu mu?" diye sordu Sazed eğlenerek.

Tindwyl ona doğru baktı. "Biraz," diye itiraf etti. "Siz insanlara nasıl ölülerin tanrılarına doğru bakmayı telkin edebilirsiniz Sazed? O dinler halklarına pek az fayda sağladılar ve kehanetleri de şimdi toz."

"Dinler bir umut ifadesidir," dedi Sazed. "O umut insanlara güç verir."

"O zaman siz inanmıyor musunuz?" diye sordu Tindwyl. "Siz sadece insanlara güven duymaları için, kendilerini kandırmaları için bir şeyler mi veriyorsunuz?"

"Ben olsam öyle demezdim."

"O zaman siz anlattığınız tanrıların *gerçekten* de var olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Ben... onların hatırlanmayı hak ettiklerini düşünüyorum."

"Peki ya onların kehanetleri?" dedi Tindwyl. "Ben yaptığımız işteki akademik değeri görüyorum; şu anki sorunlarımız hakkında bize bilgi verebilmeleri için, geçmişteki gerçekleri açığa çıkarıyoruz. Ancak böyle geleceği görmek üzere falcılık yapmak temel olarak aptallık."

"Ben olsam öyle demezdim," dedi Sazed. "Dinler vaattir, bizi koruyan, bize yol gösteren bir şeylerin var olduğuna dair vaatler. Kehanetler de bu nedenle insanların umutlarının ve arzularının doğal bir uzantısıdır. Hiç de aptallık değildir."

"O zaman sizin ilginiz tamamıyla akademik mi?" dedi Tindwyl.

"Ben öyle demezdim."

Tindwyl gözlerine bakarak Sazed'i inceledi. Yavaş yavaş kaşlarını çattı. "Siz buna inanıyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Siz bu kızın Çağların Kahramanı olduğuna inanıyorsunuz."

"Ben daha karar vermedim," dedi Sazed.

"Böyle bir şeyi nasıl düşünüyor olabilirsiniz Sazed?" diye sordu Tindwyl. "Görmüyor musunuz? Umut iyi bir şeydir, harika bir şey, ama uygun bir şeyleri umut ediyor olmanız gerekir. Eğer geçmişin rüyalarını idame ettirirseniz, kendinizin gelecek için olan rüyalarınızı boğmuş olursunuz."

"Ya geçmişin rüyaları da hatırlanmayı hak ediyorsa?"

Tindwyl başını sallayarak reddetti. "Olasılıklara bakın Sazed. Bizim bulunduğumuz bu noktaya gelmiş olmamızın, Çağların Kahramanı ile aynı çatının altında bu baskıyı inceliyor olmamızın ihtimali ne kadar?"

"İşin içinde kehanet olduğu zaman olasılıkların önemi yoktur."

Tindwyl gözlerini kapattı. "Sazed... Ben dinin iyi bir şey olduğunu düşünüyorum, ve inancın da iyi bir şey olduğunu düşünüyorum ama bize yol göstermeleri için birkaç muğlak ifadeye bel bağlamak aptallık. Bakın birilerinin bu Kahraman'ı bulduklarını varsaydıkları en son seferde ne oldu. Sonuç Lord Hükümdar, Son İmparatorluk oldu."

"Yine de, ben umut edeceğim. Eğer siz kehanetlere inanmıyorsanız, neden Zifir ve Kahraman hakkındaki bilgileri keşfetmek için bu kadar çok çalışıyorsunuz?"

"Basit," dedi Tindwyl. "Biz belli ki daha önce de ortaya çıkmış olan bir tehlike ile karşı karşıyayız; yinelenen bir sorun, tıpkı kendi kendine yayılarak sonunda tükenen ama yüzyıllar sonra tekrar geri dönen bir veba gibi. Kadim insanlar bu tehlikenin farkındaydı ve onun hakkında bilgileri vardı. Bu bilgi doğal olarak, bozuldu ve efsaneler, kehanetler ve hatta dinler hâline geldi. O zaman geçmişin içinde gizlenmiş, bizim durumumuzla ilgili ipuçları olacak. Bu falcılık değil, bu bir araştırma konusu."

Sazed elini onunkinin üzerine koydu. "Ben düşünüyorum ki, belki de, bu bizim üzerinde anlaşmaya varamayacağımız bir şey. Gelin, çalışmalarımıza geri dönelim. Elimizde kalan zamanı iyi kullanmak zorundayız."

"Zamanımızın olması gerekir," dedi Tindwyl içini çekip bir tutam saçını topuzunun içine geri sokmak için elini uzatırken. "Görünüşe göre, sizin Kahraman'ınız

dün gece Lord Cett'i korkutup kaçırmış. Kahvaltıyı getiren hizmetçi bundan bahsediyordu."

"Benim olaydan haberim var," dedi Sazed.

"O zaman işler Luthadel için iyiye gidiyor."

"Evet," dedi Sazed. "Belki."

Tindwyl'in yüzü asıldı. "Siz kuşkulu görünüyorsunuz."

"Bilmiyorum," dedi Sazed gözlerini yere indirerek. "Ben Cett'in ayrılmasının iyi bir şey olduğunu hissetmiyorum, Tindwyl. Bir şeyler çok yanlış. Bizim bu çalışmaları bitirmemiz gerekiyor."

Tindwyl başını bir yana eğdi. "Ne kadar çabuk?"

"Bu gece bitirmeye çalışmalıyız, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed masanın üstüne dizmiş oldukları kâğıt yığınına göz atarken. Bu yığın bütün notları, fikirleri ve şiddetli çalışma nöbetleri sırasında kurmuş oldukları bağlantıları içeriyordu. Bir çeşit kitap sayılırdı; Çağların Kahramanı ve Zifir hakkında bir kılavuz kitap. İyi bir belgeydi, hatta sahip oldukları zaman göz önüne alınacak olursa inanılmazdı. Kapsamlı değildi. Ancak, belki de Sazed'in hayatında yazmış olduğu en önemli şeydi.

Nedeninden emin olmasa bile.

"Sazed? Bu nedir?" diye sordu Tindwyl kaşlarını çatarak. Kâğıt yığınına doğru uzanıp biraz eğri durmakta olan bir sayfayı çekip çıkardı. Kâğıdı kaldırırken, Sazed sağ alt köşesinden bir parçanın yırtılmış olduğunu görerek şoke oldu.

"Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu Tindwyl.

"Hayır," dedi Sazed. Sayfayı aldı. Baskının kopyalarından bir tanesiydi, yırtık nedeniyle son cümle gitmişti. Eksik olan parçadan hiçbir iz yoktu.

Sazed başını kaldırarak Tindwyl'in şaşkın bakışlarına karşılık verdi. Tindwyl dönerek yan taraftaki bir kâğıt yığınını karıştırdı. Yazının başka bir kopyasını çıkardı ve havaya kaldırdı.

Sazed bir ürperti hissetti. Köşe eksikti.

"Ben bunu dün kullanmıştım," dedi Tindwyl sessizce. "O zamandan beri odadan birkaç dakika dışında hiç ayrılmadım ve siz de her zaman buradaydınız."

"Siz dün gece çıktınız mı?" diye sordu Sazed. "Ben uyurken tuvalete gitmek için?"

"Belki. Hatırlamıyorum."

Sazed bir an için oturdu, gözlerini sayfaya dikmişti. Yırtık şekil olarak ürpertici bir şekilde ana yığındaki kâğıttakine benziyordu. Tindwyl, belli ki aynı şeyi düşünerek, sayfayı eşinin üstüne yerleştirdi. Kusursuz bir şekilde uyuyorlardı, yırtıktaki en küçük girintiler bile aynıydı. Doğrudan birbirlerinin üstünde dururken yırtılmış olsalardı bile, benzerlik bu kadar mükemmel olamazdı.

İkisi de gözlerini dikerek oturup kaldı. Sonra da fırlayarak harekete geçip, sayfa yığınlarını karıştırmaya başladılar. Sazed'de yazının dört tane kopyası vardı. Hepsinde de tam olarak aynı parça eksikti.

"Sazed..." dedi Tindwyl, sesi biraz titriyordu. Bir sayfayı havaya kaldırdı, üzerinde sadece yazının yarısının olduğu bir kâğıttı, yazı sayfanın ortasına doğru biti-

yordu. Sayfanın doğrudan ortasında yırtılarak açılmış bir delik vardı, tam olarak aynı cümleyi yok etmişti.

"Baskı!" dedi Tindwyl ama Sazed çoktan harekete geçmişti. Sandalyesinden kalkarak hızla metalakıllarını koyduğu sandığa doğru fırladı. Boynundaki anahtarı el yordamıyla bularak çekip aldı ve sandığın kilidini açtı. Savurarak açtı, baskıyı çıkardı, sonra da nazik bir şekilde katlayarak yerde açtı. Aniden sanki ısırılmış gibi hissederek parmaklarını geri çekti, alt tarafın yırtık olduğunu görmüştü. O aynı cümle yok edilmişti.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı Tindwyl. "Nasıl birisi bizim çalışmalarımız hakkında, bizim hakkımızda, bu kadar çok şeyi biliyor olabilir?"

"Ve öte yandan, bizim becerilerimiz hakkında nasıl bu kadar az şey biliyor olabilirler?" dedi Sazed. "Bütün yazı benim metalaklımın içinde depolanmış duruyor. Şu anda onu hatırlayabiliyorum."

"Eksik olan cümle ne diyor?"

"'Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşamamalı, gücü kendisi için almasına izin verilmemeli.'"

"Neden özellikle bu cümle?" diye sordu Tindwyl.

Sazed'in gözleri baskıya dikilmişti. *Bu imkânsız gibi görünüyor...*

Pencereden bir ses geldi. Sazed hızla döndü, refleks olarak lehimaklına uzanmış ve gücünü arttırmıştı. Kasları şişti, cüppesi dar gelmeye başladı.

Kepenkler savrularak açıldı. Vin eşikte çömelmiş duruyordu. Sazed ve Tindwyl'i (o da güce erişmiş, neredeyse erkeksi bir kalıba ulaşacak kadar büyümüştü) görünce durakladı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu Vin.

Sazed lehimaklını bırakırken gülümsedi. "Hayır çocuğum," dedi. "Siz sadece bizi şaşırttınız." Tindwyl'in gözlerinin içine baktı, o da yırtılmış kâğıtları toplamaya başladı. Sazed baskıyı katladı, bu konuda daha sonra yine konuşacaklardı.

"Benim odamın etrafında çok fazla zaman harcayan herhangi birisini gördünüz mü Leydi Vin?" diye sordu Sazed baskıyı yerine koyarken. "Yabancı birileri, ya da hatta belli muhafızlar?"

"Hayır," dedi Vin odanın içine inerken. Çoğu zaman olduğu gibi çıplak ayakla yürüyordu ve sispelerinini de giymemişti, gündüzleri nadiren giyerdi. Eğer önceki gece savaştıysa bile giysilerini değiştirmişti, çünkü kıyafetinin üzerinde hiçbir kan ya da hatta ter lekesi yoktu. "Şüphelilere karşı izlememi ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedi Sazed sandığı kilitleyerek. "Korkarım ki birileri bizim çalışmalarımızı karıştırıyormuş, gerçi bunu yapmayı neden isteyebilecekleri konusunda fikrim yok."

Vin başıyla onayladı, Sazed sandalyesine geri dönerken, o durduğu yerde kalmıştı. Bir an için ona ve Tindwyl'e baktı.

"Seninle konuşmam gerek Sazed," dedi Vin.

"Ben birkaç dakika ayırabilirim, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Ama sizi uyarmam gerekir ki çalışmalarım çok acil."

Vin başını salladı, sonra da Tindwyl'e göz attı. En sonunda o içini çekerek ayağa kalktı. "Sanırım ben de gidip öğlen yemeği konusuyla ilgilenmeliyim."

Vin kapı kapanırken hafifçe gevşedi, sonra da masaya doğru ilerleyerek Tindwyl'in sandalyesine oturdu, bacaklarını yukarı çekerek tahta oturağın üzerine koymuştu.

"Sazed, âşık olduğunu nasıl anlarsın?" diye sordu.

Sazed gözlerini kırpıştırdı. "Ben... ben bu konuda konuşabilecek kişinin *ben* olacağını düşünmüyorum Leydi Vin. Benim bu konuda çok az bilgim var."

"Her zaman böyle söylüyorsun," dedi Vin. "Ama aslında sen aşağı yukarı her konunun uzmanısın."

Sazed hafifçe güldü. "Bu konuda, sizi temin ederim ki kendime güvensizliğim samimi Leydi Vin."

"Yine de bir şeyler biliyor olman gerek."

"Belki biraz," dedi Sazed. "Söyleyin bana, genç Lord Venture'nın yanında olduğunuz zamanlarda kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Onun bana sarılmasını istiyorum," dedi Vin sessizce, yan tarafa doğru dönerek pencereden dışarıya bakarken. "Benimle konuşmasını istiyorum, ne dediğini anlamıyor olsam bile. Onu orada, benim yanımda tutmak için ne gerekiyorsa. Onun için daha iyi olmak istiyorum."

"Bu çok iyi bir işaretmiş gibi görünüyor, Leydi Vin."

"Ama..." Vin bakışlarını yere indirdi. "Ben onun için iyi değilim Sazed. O benden korkuyor."

"Korkuyor mu?"

"Ee, en azından benden rahatsızlık duyuyor. Parlamentodaki saldırının olduğu gün beni dövüşürken gördükten sonra, onun gözlerindeki bakışı gördüm. O tökezleyerek benden uzaklaştı Sazed, dehşete düşmüştü."

"O az önce bir adamın öldürüldüğünü görmüştü," dedi Sazed. "Lord Venture bu konularda nispeten masum, Leydi Vin. Sebep siz değildiniz, diye düşünüyorum ben; bu sadece ölümün dehşetine karşı doğal bir tepkiydi."

"Ne olursa olsun," dedi Vin tekrar pencereden dışarıya doğru bakarak. "Onun beni o şekilde görmesini istemiyorum. Ben onun ihtiyaç duyduğu kız olmak istiyorum, onun politik planlarına destek olabilecek olan kız. Elend'in onun kolunda olmasını istediği zaman güzel olabilecek olan kız, ve onu hayal kırıklığına uğradığında teselli edebilecek olan kız. Ama o ben değilim. Beni bir sosyete kadını gibi davranmak üzere eğiten sendin Saze, ama ikimiz de benim bu konuda o kadar da iyi olmadığımı biliyoruz."

"Ve Lord Venture da size âşık oldu çünkü siz diğer kadınlar gibi *davranmıyordunuz*," dedi Sazed. "Lord Kelsier'in itirazlarına rağmen, bütün asillerin bizim düşmanımız olduğu yönündeki bilginize rağmen, Elend size âşık oldu."

"Ona izin vermemem gerekirdi," dedi Vin sessizce. "Benim ondan uzakta kalmam gerek Saze, onun kendi iyiliği için. Böylece o da bir başkasına âşık olabilir. Onun için daha uygun olan birisine. Asabı bozuldu diye gidip yüz kişiyi öldürmeyen birisine. Onun aşkına lâyık olan birisine."

Sazed ayağa kalktı, Vin'in sandalyesine yaklaşırken cüppesi hışırdıyordu. Öne eğilerek başını onunkiyle aynı hizaya getirdi, bir elini omzuna koydu. "Ah çocuğum, ne zaman endişe etmeyi kesip de sadece sevilmeyi kabul edeceksin?"

Vin başını iki yana salladı. "Bu o kadar da kolay değil."

"Çok az şey kolaydır. Ancak size şunu söyleyeyim Leydi Vin: Aşkın iki yöne de akmasına izin verilmelidir; eğer öyle değilse, o zaman gerçekten de aşk değildir, diye düşünüyorum ben. Başka bir şeydir. Tutkunluk belki? Ne olursa olsun, bazılarımız kendilerini şehit etmekte fazlasıyla hızlı davranır. Bir kenara çekilip bekleriz, izleriz, düşünürüz ki hareketsiz kalmakla doğru olan şeyi yapıyoruz. Acıdan korkarız, kendimizin ya da başka birisinin."

Vin'in omzunu sıktı. "Ama... bu sevgi midir? Elend'in adına sizin yanınızda bir yerinin olamayacağını varsaymak mı sevgidir? Yoksa onun bu konuda kendi kararını vermesine izin vermek mi sevgidir?"

"Ya ben onun için yanlış kişiysem?" diye sordu Vin.

"Onu, onun arzularına güvenmeye yetecek kadar çok sevmeniz gerekir, siz bunlara katılmıyor olsanız bile. Ona saygı duymanız gerekir, onun ne kadar haksız olduğunu düşünüyor olursanız olun, onun kararlarının ne kadar yanlış olduğunu düşünüyor olursanız olun, onun kararlarını verme arzusuna saygı duymanız gerekir. Bunlardan bir tanesi size âşık olmayı içeriyor olsa bile."

Vin hafifçe gülümsedi ama hâlâ dertliymiş gibi görünüyordu. "Peki..." dedi çok yavaşça. "Ya başka birisi varsa? Benim için?"

Ah...

Vin ânında gerginleşti. "Elend'e bunu dediğimi söyleme."

"Söylemem," diye söz verdi Sazed. "Kim bu diğer adam?"

Vin omzunu silkti. "Sadece... bana daha çok benzeyen birisi. Benim birlikte olmamın *uygun* olduğu türden birisi."

"Onu seviyor musunuz?"

"O güçlü," dedi Vin. "Bana Kelsier'i hatırlatıyor."

Demek ki başka bir Sissoylu var, diye düşündü Sazed. Bu konuda önyargısız kalmasının gerekli olduğunu biliyordu. Bir yargıya varmak için bu ikinci adam hakkında yeteri kadar bilgisi yoktu. Ve Sırdaşlar'ın da bilgi vermeleri ama öğüt vermemeleri bekleniyordu.

Ancak Sazed o kurala uymakta hiçbir zaman çok iyi olmamıştı. Bu diğer Sissoylu'yu tanımıyordu evet, ama Elend Venture'yı *tanıyordu*. "Çocuğum," dedi Sazed. "Elend insanların en iyisi ve siz de onunla birlikte olmaya başladığınızdan beri o kadar çok daha mutlusunuz ki."

"Ama o gerçekten de benim âşık olduğum ilk erkek," dedi Vin sessizce. "Bunun doğru olduğunu nasıl bilebilirim? Benimle daha uyumlu olacak olan adama daha çok dikkat etmem gerekmez mi?"

"Bilmiyorum Leydi Vin. Ben gerçekten de bilmiyorum. Sizi bu alandaki cehaletim konusunda uyarmıştım. Ama, siz gerçekten de Lord Elend'den daha iyi bir insanı bulmayı umut edebilir misiniz?"

Vin içini çekti. "Her şey çok sinir bozucu. Benim şehir ve Zifir hakkında endişe ediyor olmam gerek, akşamlarımı hangi adamın yanında geçireceğim hakkında değil!"

"Kendi hayatlarımız karışıklık içindeyken başkalarını korumak zordur," dedi Sazed.

"Benim sadece kararımı vermem gerekiyor," dedi Vin ayağa kalkarak pencereye doğru yürürken. "Teşekkür ederim Sazed. Dinlediğin için teşekkür ederim... şehre geri döndüğün için teşekkür ederim."

Sazed gülümseyerek başını salladı. Vin bir metal parçasını İterek açık pencereden geriye doğru dışarı fırladı. Sazed içini çekti, gözlerini ovuşturarak odanın kapısına doğru yürüdü ve çekerek açtı.

Tindwyl dışarıda kollarını kavuşturmuş, ayakta duruyordu. "Düşünüyorum da," dedi. "Ben eğer Sissoylumuzun ergen bir kızın yanardöner duygularına sahip olduğunu bilmiyor olsaydım bu şehirde kendimi daha rahat hissederdim."

"Leydi Vin sizin düşündüğünüzden daha aklı başında," dedi Sazed.

"Sazed, ben on beş tane filan kız büyüttüm," dedi Tindwyl odaya girerken. "Aklı başında ergen kız diye bir şey *yok*. Sadece bazıları bunu saklamakta öbürlerinden daha iyiler."

"O zaman kulak misafiri olduğunuzu duymadığı için şükredin," dedi Sazed. "O çoğu zaman böyle şeyler konusunda nispeten paranoyaktır."

"Vin'in Terris halkı konusunda bir kör noktası var," dedi Tindwyl elini sallayarak. "Büyük olasılıkla bunun için size teşekkür edebiliriz. Sizin öğütlerinize büyük değer verirmiş gibi görünüyor."

"Ben de ne iyi öğüt verdim ya."

"Ben sizin söylediğiniz şeylerin çok bilgece olduğunu düşündüm Sazed," dedi Tindwyl oturarak. "Siz kusursuz bir baba olurdunuz."

Sazed utanarak başını eğdi, sonra da oturmak için harekete geçti. "Bizim çalışmaya..."

Kapı çalındı.

"Yine ne var?" diye sordu Tindwyl.

"Siz bizim için öğlen yemeği istemediniz mi?"

Tindwyl başını olumsuzca salladı. "Ben koridordan bile ayrılmadım."

Bir an sonra Elend başını odanın içine uzattı. "Sazed? Biraz seninle konuşabilir miyim?"

"Elbette Lord Elend," dedi Sazed ayağa kalkarak.

"Harika," dedi Elend uzun adımlarla odanın içine dalarak. "Tindwyl, sen gidebilirsin."

Tindwyl gözlerini devirerek Sazed'e çileden çıkmış bir bakış fırlattı, ama kalktı ve odadan çıktı.

"Teşekkürler," dedi Elend o kapıyı kapatırken. "Lütfen otur," dedi Sazed'e elini sallayarak.

Sazed denileni yaparken Elend derin bir nefes aldı, ellerini arkasında kavuşturmuş olarak ayakta duruyordu. Beyaz üniformalarına geri dönmüştü ve bariz hüsranına rağmen buyurgan bir duruşla dikiliyordu.

Birileri benim arkadaşım olan âlimi çalmış, diye düşündü Sazed. Ve *yerine de bir kral bırakmış*. "Bunun Leydi Vin ile ilgili olduğunu varsayıyorum Lord Elend?"

"Evet," dedi Elend volta atmaya başlayarak, konuşurken bir elini sallıyordu. "O hiç mantıklı değil Sazed. Ben bunu bekliyorum, ne beklemesi, ben bunun olacağına güveniyorum. O sadece bir kadın değil, o *Vin*. Ama sonunda ben ne tepki vereceğimden emin olamıyorum. Bir an bana karşı sıcak gibi görünüyor, tıpkı bu belanın şehrin üstüne çökmesinden önce olduğumuz gibi; sonraki an ise katı ve soğuk oluyor."

"Belki sadece kendisinin de aklı karışıktır."

"Belki," diye ona katıldı Elend. "Ama en azından *birimizin* ilişkimizde neler olup bittiğinden haberinin olması gerekmez mi? Dürüst olmak gerekirse Saze, ben bazen birlikte olamayacak kadar farklı olduğumuzu düşünüyorum."

Sazed gülümsedi. "Eh, ben bundan emin değilim, Lord Elend. Siz ikinizin ne kadar benzer şekilde düşündüğünü bilseniz şaşırabilirdiniz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Elend volta atmaya devam ederek. "O Sissoylu, ben sadece sıradan bir adamım. O sokaklarda büyüdü, ben bir malikânede büyüdüm. O kurnaz ve akıllı, benim eğitimim kitaplardan ibaret."

"O aşırı derecede yetenekli ve siz de öylesiniz," dedi Sazed. "O ağabeyi tarafından ezildi, siz babanız tarafından. İkiniz de Son İmparatorluk'tan nefret ettiniz ve ona karşı mücadele ettiniz. Ve ikiniz de olanın değil de, olması *gerekenin* ne olduğunu düşünmekle çok fazla zaman kaybediyorsunuz."

Elend duraklayarak Sazed'e baktı. "O ne demek?"

"Bu demek ki, ben siz ikinizin birbirinize uygun olduğunuzu düşünüyorum," dedi Sazed. "Benim böylesine yargılara varıyor olmamam gerekir ve gerçekten de, bu siz ikinizi son birkaç ay boyunca pek fazla görmemiş olan bir adamın fikri. Ama ben bunun doğru olduğuna inanıyorum."

"Peki ya aramızdaki farklar?" diye sordu Elend.

"İlk bakışta, anahtar ve uyduğu kilit çok farklıymış gibi görünebilirler," dedi Sazed. "Şekil olarak farklıdırlar, işlev olarak farklıdırlar, tasarım olarak farklıdırlar. Onlara gerçek doğaları hakkında bilgisi olmadan bakan adam, onların zıt olduğunu düşünebilir; çünkü bir tanesi açmak, diğeri ise kapalı tutmak için yaratılmıştır. Ancak daha yakından incelediği zaman, kişi bir tanesi olmadan öbürünün işe yaramaz hâle geldiğini görebilir. Bilge bir adam ondan sonra kilit ve anahtarın ikisinin de aynı amaç için yaratılmış olduklarını anlayacaktır."

Elend gülümsedi. "Bir ara bir kitap yazman gerek Sazed. Bu benim okuduğum her şeyden daha derin."

Sazed kızardı ama masasının üstünde duran kâğıt yığınına bir göz attı. Onun mirası bunlar mı olacaktı? Bunların derin olup olmadığından emin değildi ama

Sazed'in orijinal bir şey yazma konusunda yaptığı en kararlı deneme bu olmuştu. Evet, sayfaların pek çoğu alıntılar ya da referanslarla doluydu ama metnin büyük bir kısmı onun düşünceleri ve notlarından oluşuyordu.

"Ee," dedi Elend. "Ne yapmam gerek?"

"Leydi Vin hakkında mı?" diye sordu Sazed. "Ben basitçe ona ve kendinize biraz daha fazla zaman vermenizi öneririm."

"Zaman bu günlerde fâhiş fiyattan gidiyor Saze."

"Ne zaman gitmiyor ki?"

"Şehrinin birisi megaloman bir zorba, öbürü de pervasız bir aptal tarafından yönetilen iki ordunun kuşatması altında olmadığı zaman," dedi Elend.

"Evet," dedi Sazed yavaş yavaş. "Evet. Sanırım siz haklı olabilirsiniz. Benim çalışmalarıma geri dönmem gerek."

Elend kaşlarını çattı. "Sen ne üstünde çalışıyorsun ki?"

"Sizin şu anki sorununuzla çok az ilişkisi olan bir şey korkarım ki," dedi Sazed. "Tindwyl ile ben, Zifir ve Çağların Kahramanı hakkındaki referansları topluyoruz."

"Zifir... Vin de ondan bahsetmişti. Sen gerçekten de onun geri dönebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben onun dönmüş olduğunu düşünüyorum Lord Elend," dedi Sazed. "Hatta aslında o *hiç* gitmedi. Ben Zifir'in sisler olduğuna inanıyorum."

"Ama neden..." dedi Elend, sonra da bir elini kaldırdı. "Bitirdiğin zaman sonuçlarını okurum. Şu anda dikkatimin dağılmasına izin veremem. Öğütlerin için teşekkür ediyorum Sazed."

Evet, gerçekten de bir kral, diye düşündü Sazed.

"Tindwyl," dedi Elend. "Şimdi geri gelebilirsin. Sazed, iyi günler." Elend kapıya doğru döndü ve kapı da yavaşça aralandı. Tindwyl içeri girdi, utandığını gizliyordu.

"Orada olduğumu nasıl bildiniz?" diye sordu Elend'e.

"Tahmin ettim," dedi Elend. "Sen de Vin kadar kötüsün. Her neyse, ikinize de iyi günler."

O çıkarken Tindwyl yüzünü astı, sonra da Sazed'e bir bakış attı.

"Onunla gerçekten de iyi bir iş çıkarmışsınız," dedi Sazed.

"Fazlasıyla iyi," dedi Tindwyl oturarak. "Ben aslında eğer insanlar onun iktidarda kalmasına izin vermiş olsaydı, onun şehri kurtarmak için bir yol bulmuş olabileceğine inanıyorum. Gelin, işimize geri dönmek zorundayız, bu sefer gerçekten de öğlen yemeği istettim. O yüzden de yemek gelmeden önce yapabildiğimiz kadar çok işi bitirmeliyiz."

Sazed başıyla onayladı ve yerine oturarak kalemini aldı. Ama işine odaklanmakta zorlanıyordu. Aklı Vin ve Elend'e geri dönüp duruyordu. Onların ilişkilerini yürütebilmelerinin kendisi için neden bu kadar önemli olduğundan emin değildi. Belki de sadece onların ikisi de dostları olduğu ve onların mutlu olduğunu görmeyi istediği içindi.

Ya da belki başka bir şey vardı. O ikisi Luthadel'in en iyileriydi. Skaa yeraltının en güçlü Sissoylusu ve aristokratik kültürün en asil lideri. Onların birbirlerine ihtiyaçları vardı ve Son İmparatorluk'un da o ikisine.

Artı, Sazed'in yapmakta olduğu çalışma vardı. Terris'in kehanet lisanının büyük bir kısmında kullanılan özel zamir, cinsiyet belirtmezdi. Kelimenin kendisi sadece "o" anlamına gelirdi ama modern dillere çevrilirken çoğu zaman "adam" anlamını kazanıyordu. Ama kitabında geçen her "o" kelimesi bir kadına da işaret ediyor olabilirdi. Eğer Vin gerçekten de Çağların Kahramanı ise...

Onları şehirden çıkarmak için bir yol bulmak zorundayım, diye düşündü Sazed ani bir kavrayış üzerine çökerken. *O ikisinin Luthadel düştüğü zaman burada olmamaları şart.*

Notlarını bir kenara koydu ve hemen hızlı bir dizi mektup yazmaya başladı.

Bu ikisi aynı değil.

46

BREEZE ENTRİKANIN KOKUSUNU İKİ SOKAK öteden alabilirdi. Akranı pek çok hırsızın aksine o fakirlik içinde büyümemiş ya da yeraltında yaşamaya mecbur kalmamıştı. O çok daha zalim bir ortamda büyümüştü: aristokrat meclisinde. Neyse ki diğer çete üyeleri ona doğuştan asil olduğu için farklı muamele etmiyorlardı.

Bunun nedeni de bundan haberleri olmamasıydı.

Yetiştirilme tarzı ona bazı kavrayışlar sağlıyordu. Hiçbir skaa hırsızın, ne kadar becerikli olursa olsun, bildiğini zannetmediği şeyler. Skaa entrikalarında vahşi bir mantık olurdu; açık bir ölüm kalım meselesiydi. Müttefiklerine para için, güç için ya da kendini korumak için ihanet ederdin.

Asillerin meclisinde ise entrika daha soyuttu. İhanetler çoğu zaman taraflardan birinin ölümüyle sonlanmaz, sarsıntıları nesiller boyunca sürebilirdi. Bu bir oyundu; öyle ki, genç Breeze skaa yeraltı dünyasının açık vahşetini ferahlatıcı bulmuştu.

Parmaklarının arasındaki nota dikkatle bakarak kupasındaki ılık baharatlı şarabını yudumladı. Artık çete içi entrikalar için endişelenmesine gerek olmadığına inanmaya başlamıştı: Kelsier'in çetesi neredeyse insanı hasta edecek kadar sadık bir gruptu ve Breeze de bu şekilde kalmasını devam ettirebilmek için Allomantik güçlerinin dâhilinde olan her şeyi yapıyordu. O iç çatışmanın bir aileye ne yapabileceğini görmüştü.

Bu mektubu aldığı için o kadar şaşırmasının sebebi de buydu. Sözde masumiyetine rağmen, Breeze işaretleri kolaylıkla seçebiliyordu. Yazının aceleciliği, bazı yerlere mürekkep bulaşmış ancak tekrar yazılmamış olması. "Başkalarına bundan bahsetmeye gerek yok" ve "endişe yaratmak arzusunda olmamak" gibi ifadeler. Fazladan mühürleyici balmumu damlalarının zarfın üstüne, meraklı gözlere karşı fazladan koruma sağlamak ister gibi gereksiz derecede yayılmış olması.

Mektubun tonunu yanlış anlamanın imkânı yoktu. Breeze bir entrika toplantısına davet edilmişti. Ancak Lord Hükümdar adına, bütün herkes dururken neden *Sazed* gizlice buluşmak istiyordu?

Breeze içini çekti, düello değneğini çıkardı ve bunu kendisini dengelemek için kullandı. Bazen ayağa kalktığında gözleri kararırdı, bu ufak rahatsızlığı hayatı boyunca çekmişti, gerçi son birkaç yıldır daha da şiddetleniyor gibiydi. Görüşü açılırken omzunun üstünden geriye bakarak, yatakta uyuyan Allrianne'e doğru baktı.

Herhâlde bu konuda daha fazla suçluluk duymalıydım, diye düşündü kendisine rağmen gülümseyerek ve yeleğiyle ceketini gömleğinin üzerine giymek için uzandı. *Ama... eh, zaten birkaç gün içinde hepimiz ölmüş olacağız.* Clubs ile konuşarak geçirilen bir ikindi kesinlikle insanı hayatını tekrar gözden geçirmeye itebilirdi.

Breeze koridora çıktı, kasvetli, yetersizce aydınlatılmış Venture geçitleri boyunca hedefine doğru ilerledi. *Gerçekten, lamba yağından tasarruf etmenin yararını anlıyorum*, diye düşündü. *Ama işler şu anda karanlık koridorlar olmadan da yeteri kadar iç karartıcı.*

Buluşma yeri sadece birkaç kısa sapak ötedeydi. Breeze kapının dışında nöbet tutmakta olan iki asker sayesinde burayı kolaylıkla bulabilmişti. Demoux'nun adamlarıydı; yüzbaşıya sadece mesleki olarak değil, dinsel açıdan da tâbi olan askerler.

İlginç, diye düşündü Breeze yan koridorda gizlenerek. Allomantik güçleriyle uzandı ve adamları Teskin ederek rahatlıklarını ve kendine güvenlerini aldı, geride endişe ve gerginlik bırakmıştı. Muhafızlar huzursuzlanmaya başladı, durdukları yerde kımıldanıyorlardı. En sonunda bir tanesi döndü ve kapıyı açarak içeriyi kontrol etti. Hareket odanın içindekileri tam olarak Breeze'e göstermişti. İçeride tek bir adam vardı. Sazed.

Breeze bir sonraki hareketine karar vermeye çalışarak sessizce dikildi. Mektupta suçlayıcı hiçbir şey yoktu; bu Elend'in kurmuş olduğu basit bir tuzak olabilir miydi? Çete üyelerinden hangilerinin ona ihanet edeceğini, hangilerinin etmeyeceğini keşfetmeyi amaçlayan üstü kapalı bir deneme miydi? İyi huylu oğlan için fazlasıyla güvensiz bir hamleye benziyordu. Dahası, eğer durum bu idiyse, Sazed Breeze'e sadece gizli bir yerde buluşmaya gelmekten daha fazla bir şeyler yaptırmaya çalışırdı.

Kapı çekip kapatıldı, asker de yerine geri döndü. *Sazed'e güvenebilirim, değil mi?* diye düşündü Breeze. Ama eğer durum buysa, gizli buluşma nedendi? Breeze aşırı tepki mi veriyordu?

Hayır, muhafızlar Sazed'in bu görüşmenin keşfedilmesinden endişe ettiğini kanıtlıyordu. İş şüpheliydi. Eğer bu başka herhangi birisi olsa, Breeze doğrudan Elend'e gitmiş olurdu. Ama Sazed...

Breeze içini çekti, sonra da düello değneği zemin üstünde tıkırdayarak koridora çıktı. *Gelmişken ne diyecekmiş görelim. Dahası, eğer Sazed hilekârca bir şeyler planlıyorsa, bunu keşfetmek tehlikeye değer.* Mektuba rağmen, garip şartlara rağ-

men, Breeze bir Terrislinin tamamen dürüst olmayan bir şeyin içinde olabileceğini hayal etmekte zorluk çekiyordu.

Belki Lord Hükümdar'ın da sorunu da aynen bu olmuştu.

Breeze askerlere başını sallayarak selam verdi, endişelerini Teskin ederek mizaçlarını tekrar daha ılımlı hâle getirmişti. Görüşmeye gelme riskine girmesinin bir sebebi daha vardı. Breeze durumunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkına daha yeni varıyordu. Luthadel kısa süre sonra düşecekti. Yeraltında geçen otuz yılda geliştirmiş olduğu bütün içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu.

Bu duygu onu risk almaya daha fazla eğilimli yapıyordu. Birkaç yıl öncenin Breeze'i şimdiye kadar çoktan şehri terk etmiş olurdu. *Lanet olsun sana Kelsier,* diye düşündü kapıyı iterek açarken.

Sazed şaşkınlıkla başını kaldırdı. Oda boştu, birkaç koltuk ve sadece iki tane lamba vardı. "Erkencisiniz Lord Breeze," dedi hızla ayağa kalkarak.

"Elbette öyleyim," diye tersledi Breeze. "Bunun bir çeşit tuzak olmadığından emin olmam gerekiyordu." Durakladı. "Bu bir çeşit tuzak değil, değil mi?"

"Tuzak mı?" diye sordu Sazed. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Aman, o kadar da şoke olmuş gibi görünme," dedi Breeze. "Bu basit bir görüşme değil."

Sazed'in hafifçe boynu büküldü. "Bu... o kadar belli oluyor mu?"

Breeze değneğini kucağına yatırarak oturdu ve imalı bir şekilde Sazed'e dik dik baktı, ne yaptığının daha fazla farkında olması için onu Teskin ediyordu. "Bize Lord Hükümdar'ı devirmede yardım etmiş olabilirsin güzel kardeşim, ama sinsilik hakkında öğrenmen gereken daha çok şey var."

"Özür diliyorum," dedi Sazed oturarak. "Ben sadece bazı... hassas konuları tartışmak için hızla buluşmak istemiştim."

"Eh, ben o muhafızlardan kurtulmanı öneririm," dedi Breeze. "Odanın göze batmasına neden oluyorlar. Sonra birkaç lamba daha yak ve bize yiyecek ya da içecek bir şeyler getir. Eğer Elend bir anda içeri girecek olursa... Biz Elend'den saklanıyoruz diye varsayıyorum, değil mi?"

"Evet."

"Eh, eğer gelir ve bizim burada karanlıkta oturmuş, sinsi sinsi bakışmakta olduğumuzu görürse, bir şeyler olduğunu anlayacak. Durum ne kadar doğal değilse, sen de o kadar doğal görünmesini istersin."

"Ah, anlıyorum," dedi Sazed. "Teşekkür ederim."

Kapı açıldı ve Clubs topallayarak içeri girdi. Breeze'i, sonra Sazed'i süzdü, sonra da bir koltuğa doğru ilerledi. Breeze Sazed'e bir bakış attı, şaşırmamıştı. Clubs'ın da davet edilmiş olduğu belliydi.

"Muhafızları yok et," dedi Clubs ters ters.

"Derhal Lord Cladent," dedi Sazed kalkıp kapıya doğru yürürken. Muhafızlarla kısaca konuştu, sonra da geri döndü. Tam Sazed otururken, Ham de başını odanın içerisine uzattı, şüpheli görünüyordu.

"Dur bir dakika," dedi Breeze. "Bu gizli görüşmeye kaç kişi geliyor?"

Sazed Ham'e oturması için eliyle işaret etti. "Çetenin bütün daha... tecrübeli olan üyeleri."

"Yani Elend ve Vin'in dışındaki herkes demek istiyorsun," dedi Breeze.

"Ben Lord Yorlatek'i de davet etmedim," dedi Sazed.

Evet ama bizim saklanmaya çalıştığımız kişi Dikiz değil.

Ham tereddütlü bir şekilde oturarak Breeze'e sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Peki... biz tam olarak neden Sissoylumuzun ve kralımızın arkasından işler çevirmek için toplanıyoruz?"

"Kral değil artık," diye belirtti bir ses kapıdan. Dockson içeri girdi ve oturdu. "Hatta artık Elend'in bu çetenin lideri olmadığı bile iddia edilebilir. O bu konuma şans eseri gelmişti, tıpkı tahta da şans eseri oturmuş olduğu gibi."

Ham kızardı. "Senin onu sevmediğini biliyorum Dox ama ben buraya ihanetten konuşmak için gelmedim."

"Eğer ihanet edilecek bir taht yoksa ihanet de yoktur," dedi Dockson oturduğu yerden. "Ne yapacağız, burada kalıp da evinin hizmetkârları mı olalım? Elend'in bize ihtiyacı yok. Belki de bizim hizmetlerimizi Lord Penrod'ya aktarmamızın zamanı gelmiştir."

"Penrod da bir asil," dedi Ham. "Bana onu Elend'i sevdiğinden daha fazla sevdiğini söyleyemezsin."

Dockson hafif bir güm sesiyle masaya yumruğunu indirdi. "Bunun benim kimi *sevdiğimle* alâkası yok, Ham. Kelsier'in bizim başımıza yıktığı bu lanet olası krallığın ayakta kalmaya devam ettiğini görmekle alâkası var! Biz onun arkasında bıraktığı pisliği temizlemekle bir buçuk yıl geçirdik. Bütün bu işin boşa gittiğini mi görmek istiyorsun?"

"Lütfen beyler," dedi Sazed konuşmaya (başarısız bir şekilde) dâhil olmaya çalışarak.

"İş mi, Dox?" dedi Ham kızararak. "Sen ne iş yaptın ki? Ben senin ne zaman birileri bir plan önerse oturup şikâyet etmek dışında pek bir şey yaptığını görmedim."

"Şikâyet mi ediyorum?" diye patladı Dockson. "Bu şehrin kendi ağırlığının altında çökmesine engel olmak için ne kadar idari iş yapılması gerektiği hakkında en ufak bir fikrin var mı? Asıl sen ne iş yaptın Ham? Sen ordunun komutasını almayı reddettin. Senin tek yaptığın şey içmek ve arkadaşlarınla antrenman yapmak!"

Bu kadarı yeter, diye düşündü Breeze adamları Teskin ederek. *Bu gidişle Straff hepimizi idam ettiremeden önce birbirimizi boğazlamış olacağız.*

Dockson koltuğunda geriye yaslanarak, hâlâ kırmızı bir yüzle oturmakta olan Ham'e horgörü ile elini salladı. Sazed bekliyordu, belli ki patlamaları yüzünden canı sıkılmıştı. Breeze onun güvensizliğini Teskin etti. *Burada komuta sende Sazed. Neler oluyor bize söyle.*

"Lütfen," dedi Sazed. "Ben bizleri tartışabilelim diye bir araya toplamadım. Hepinizin gergin olmanızı anlıyorum, şartlar göz önüne alındığı zaman bu doğal."

"Penrod şehrimizi Straff'a verecek," dedi Ham.

"Bu onun bizi katletmesine izin vermekten iyidir," diye karşılık verdi Dockson.

"Aslında," dedi Breeze, "ben Straff'ın bizleri katledeceğinden endişelenmemiz gerektiğini düşünmüyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Dockson yüzü asılarak. "Bizimle paylaşmadığın bir bilgin mi var Breeze?"

"Öf, bokunu çıkarma Dox," diye tersledi Ham. "Kell öldükten sonra başa geçen sen olamadın diye mutlu değilsin. Elend'i hiçbir zaman sevmemiş olmanın nedeni bu, değil mi?"

Dockson'ın yüzü karardı ve Breeze de içini çekerek ikisini birden güçlü, genel bir Teskin'le tokatladı. İkisi de sanki böcek ısırmış gibi hafifçe sıçradılar, gerçi hissettikleri şey bunun epey bir zıddıydı. Demin şiddetli olan duyguları bir anda donuk ve tepkisizleşmişti.

İkisi de Breeze'e baktılar.

"Evet," dedi Breeze. "Elbette ki sizi Teskin ediyorum. Gerçekten de, Hammond'ın biraz toy olduğunu biliyorum ama sen de mi Dockson?"

Dockson alnını ovuşturarak arkasına yaslandı. "Bırakabilirsin Breeze," dedi bir an sonra. "Dilimi tutacağım."

Ham sadece bir elini masanın üstüne koyarak mırıldandı. Sazed tartışmayı bir parça şokla izliyordu.

Köşeye sıkışmış adamlar işte böyledir, canım Terrislim, diye düşündü Breeze. *Onlar umutlarını kaybettikleri zaman işte bu olur. Askerlerin önünde görüntüyü korumayı başarıyor olabilirler, ama onları arkadaşlarıyla yalnız bırakınca...*

Sazed bir Terrisliydi, onun bütün hayatı zulüm ve kayıp ile doluydu. Ama bu adamlar, Breeze'in kendisi de dâhil, başarıya alışkındı. Ezici olasılıklar karşısında bile kendilerine güvenirlerdi. Onlar bir tanrıya karşı harekete geçip de kazanmayı bekleyebilecek türde adamlardı. Kaybetmekle sakince başa çıkamayacaklardı. Elbette, kaybetmek ölüm anlamına geldiği zaman kim çıkardı ki?

"Straff'ın orduları kampı kaldırmaya hazırlanıyor," dedi Clubs en sonunda. "Bunu hafifçe yapıyor ama işaretler ortada."

"O zaman şehre saldırmaya geliyor," dedi Dockson. "Penrod'nun sarayındaki adamlarım Parlamentonun Straff'a mektup üstüne mektup gönderdiğini, ona gelip de Luthadel'i işgal etmesi için bir tek yalvarmadıklarının kaldığını söylüyor."

"Şehri almayacak," dedi Clubs. "En azından eğer akıllıysa."

"Vin hâlâ bir tehdit," dedi Breeze. "Ve Straff'ın kendisini korumak için bir Sissoylusu varmış gibi de görünmüyor. Eğer Luthadel'e girecek olursa, Vin'in boğazını kesmesini engellemek için yapabileceği tek bir şey bile olduğunu sanmıyorum. O yüzden de başka bir şey yapacak."

Dockson kaşlarını çattı, sonra da omzunu silkmekte olan Ham'e bir göz attı.

"Bu gerçekten de oldukça basit," dedi Breeze düello değneğiyle masaya hafif hafif vurarak. "Yahu, benim bile aklıma geldi." Clubs homurdandı. "Eğer Straff geri çekiliyormuş gibi görünürse, kolosslar büyük olasılıkla onun yerine Luthadel'e saldırırlar. Onlar gizli bir ordunun tehdidini anlayamayacak kadar yalın."

"Straff geri çekilirse, Jastes'ın onların şehre saldırmasına engel olması mümkün olmaz," dedi Clubs.

Dockson gözlerini kırpıştırdı. "Ama onlar..."

"Katliam mı yapar?" diye sordu Clubs. "Evet. Şehrin en zengin kesimlerini yağmalayacak, büyük olasılıkla şehirdeki asillerin de büyük bir kısmını öldürecekler."

"Straff'ın, adamın kibrini de düşünecek olursak, kendi iradesinin dışında birlikte çalışmaya zorlanmış olduğu asilleri ortadan kaldıracaklar," diye ekledi Breeze. "Hatta yaratıkların Vin'i öldürmeleri ihtimali de epey bir yüksek. Kolosslar duvarları aşacak olursa, onun savaşa katılmayacağını düşünebiliyor musunuz?"

Oda sessizleşti.

"Ama bu aslında Straff'ın şehri almasına pek yardım etmiyor," dedi Dockson. "Yine de kolosslarla savaşmak zorunda kalacak."

"Evet," dedi Clubs somurtarak. "Ama onlar büyük olasılıkla şehir kapılarının birkaç tanesini devirecekler, evlerin de pek çoğunu yerle bir edeceklerinden bahsetmeye gerek yok. Bu da Straff'a zayıflamış bir düşmana saldırmak için açık bir alan verecek. Artı, kolosslar stratejiden anlamaz, şehir duvarları onların pek işine yaramayacak. Straff kendisi için daha avantajlı bir durumu arasa bulamazdı."

"Bir kurtarıcı olarak görülecek," dedi Breeze sessizce. "Eğer doğru zamanda geri gelecek olursa; kolosslar şehir duvarlarını aştıktan ve askerleri yendikten sonra, ama skaa mahallelerine ciddi bir zarar vermeden önce yani, o zaman insanları kurtarabilir ve kendisini de onların fatihi değil, koruyucusu olarak ortaya koyabilir. Halkın nasıl hissettiğini düşünürsek, ben onların onu hoş karşılayacağına inanıyorum. Şu anda onlar için güçlü bir lider, ceplerindeki sikkelerden ya da Parlamentodaki haklardan daha önemli olacaktır."

Grup bunun üzerinde düşünürken, Breeze hâlâ sessizce oturmakta olan Sazed'e dik dik baktı. O çok az şey söylemişti, ne iş çeviriyordu? Çeteyi neden toplamıştı? O sadece onların Elend'in ahlâkının işleri karıştırmayacağı, bu şekilde dürüst bir tartışma yapmaya ihtiyaçları olduğunu anlayacak kadar kurnaz mıydı?

"Straff'ın almasına izin verebiliriz," dedi Dockson en sonunda. "Şehri demek istiyorum. Vin'e engel olmaya söz verebiliriz. Eğer iş zaten bu tarafa gidiyorsa..."

"Dox," dedi Ham sessizce. "Senin böyle konuştuğunu duysa Kell ne derdi?"

"Şehri Jastes Lekal'a verebiliriz," dedi Breeze. "Belki de o skaalara düzgün bir şekilde muamele etmesi için ikna edilebilir."

"Ve yirmi bin tane kolossu şehrin içine mi sokalım?" diye sordu Ham. "Breeze, sen o şeylerin neler yapabileceğini *gördün* mü?"

Dockson masaya vurdu. "Ben sadece seçenekleri sıralıyorum Ham. Başka ne yapacağız ki?"

"Savaşacağız," dedi Clubs. "Ve öleceğiz."

Oda tekrar sessizleşti.

"Sen bir konuşmanın nasıl öldürüleceğini çok iyi biliyorsun dostum," dedi Breeze en sonunda.

"Bunun söylenmesi gerekiyordu," diye mırıldandı Clubs. "Artık kendinizi kan-

dırmanızın bir faydası yok. Bir savaşı kazanamayız ve bu iş en başından beri savaşa doğru gidiyordu. Şehir saldırıya uğrayacak. Bizler şehri savunacağız. Ve yenileceğiz.

"Siz pes mi etmemiz gerek diye merak ediyorsunuz. Eh, biz bunu yapmayacağız. Kell olsa bize izin vermezdi ve bu yüzden biz de kendimize izin vermeyeceğiz. Savaşacağız ve şerefimizle öleceğiz. Ondan sonra şehir yanacak, ama bizler bir şeyi söylemiş olacağız. Lord Hükümdar bizi bin yıl boyunca itip kaktı ama şimdi biz skaaların gururu var. Savaşırız. Direniriz. Ve ölürüz."

"Bütün bunların ne anlamı vardı o zaman?" dedi Ham hüsran içinde. "Son İmparatorluk'u neden devirdik? Lord Hükümdar'ı neden öldürdük? Eğer sonu böyle olacaksa, her salahiyeti zorbalar yönetecek, Luthadel yerle bir olacak, çetemiz de ölecekse neden biz herhangi bir şey yaptık ki?"

"Çünkü birilerinin başlatması gerekiyordu," dedi Sazed yumuşakça. "Lord Hükümdar iktidarda olduğu sürece toplum ilerleyemezdi. Onun imparatorluğun üstündeki eli istikrarlıydı, ama zalim bir eldi de. Bin yıl boyunca moda dikkate değer bir şekilde değişmeden kaldı, aristokrasi her zaman Lord Hükümdar'ın ideallerine uymaya çalıştı. Bilim ve mimari gelişmedi çünkü Lord Hükümdar değişime ve yaratıcılığa iyi gözle bakmıyordu.

"Ve skaalar da özgür olamazlardı çünkü o onlara izin vermiyordu. Ancak onu öldürmek bizim halklarımızı özgür kılmadı dostlarım. Bunu sadece zaman yapacak. Bu yüzyıllar alacak belki; savaşarak, öğrenerek, büyüyerek geçecek yüzyıllar. Başlangıç olarak, ne yazık ki ve kaçınılmaz bir şekilde, işler çok zor olacak. Lord Hükümdar'ın hükmündeyken olduğundan bile daha beter."

"Ve biz de hiçbir şey uğruna ölüyoruz," dedi Ham kaşlarını çatarak.

"Hayır," dedi Sazed. "Hiçbir şey uğruna değil Lord Hammond. Biz ezilmeyecek olan, geri çekilmeyecek olan skaaların da var olduğunu göstermek için ölüyoruz. Bu çok önemli bir emsal teşkil eder, diye düşünüyorum ben. Tarihçelerde ve efsanelerde ilham veren türdeki olaylar bunlardır. Eğer skaalar bir gün kendi kendilerini yönetmeye başlayacaklarsa, onların motivasyon için dönüp bakabilecekleri fedakârlıklar olması gerekecek. Firari'nin kendisi gibi olan fedakârlıklar."

Herkes sessizlik içinde oturdu.

"Breeze," dedi Ham. "Şu anda biraz güven iyi gelirdi."

"Elbette," dedi Breeze dikkatlice adamın endişesini ve korkusunu Teskin ederek. Yüzünün solukluğu biraz kayboldu ve biraz daha dik bir şekilde oturmaya başladı. Hazır başlamışken, Breeze çetenin geri kalanına da aynı tedaviden uyguladı.

"Sen ne kadardır biliyordun?" diye sordu Dockson Sazed'e.

"Bir süredir, Lord Dockson," dedi Sazed.

"Ama sen Straff'ın geri çekilerek bizi kolosslara vereceğini tahmin etmiş olamazdın. Bunu sadece Clubs fark etti."

"Benim bilgim geneldi Lord Breeze," dedi Sazed sakin sesiyle. "Özel olarak kolosslarla ilgili değildi. Ben bir süredir bu şehrin düşecek olduğunu düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse, sizlerin çabalarınız karşısında ben derinden etkilendim.

Bu halkın uzun bir süre önce yenilmiş olması gerekirdi, diye düşünüyorum ben. Sizler müthiş bir şey yaptınız, yüzyıllar boyunca hatırlanacak olan bir şey."

"Hikâyeyi anlatacak birilerinin sağ kaldığını varsayacak olursak," diye belirtti Clubs.

Sazed başını sallayarak onayladı. "Bu toplantıyı talep etmiş olmamın sebebi aslında bu. Şehirde kalacak olanlarımızın sağ kalma şansı çok az; bizlere savunmaya yardım etmek için ihtiyaç olacak ve eğer koloss saldırısından da sağ çıkacak olursak, Straff bizi idam etmeye çalışacak. Ancak *hepimizin* düşüş sırasında Luthadel'de kalmamız gerekli değil; birilerinin, belki de savaş beylerine karşı daha fazla direnişi organize etmek için dışarı gönderilmesi gerekir."

"Ben adamlarımı bırakmayacağım," diye homurdandı Clubs.

"Ben de öyle," dedi Ham. "Gerçi ben dün ailemi sakladım." Bu basit ifade ailesini uzaklaştırdığını belirtiyordu; belki şehrin yeraltında saklanacak, belki de kapıduvarların birisinden kaçacaklardı. Ham bilmeyecek ve bu sayede de onların yerini ele veremeyecekti. Eski alışkanlıklar zor ölüyordu.

"Eğer bu şehir düşerse, ben de onunla birlikte burada olacağım," dedi Dockson. "Kell de bunu isterdi. Ben gitmiyorum."

"Ben giderim," dedi Breeze Sazed'e bakarak. "Gönüllü olmak için çok mu erken?"

"I, aslında Lord Breeze," dedi Sazed. "Benim düşündüğüm..."

Breeze bir elini kaldırdı. "Önemli değil Sazed. Sanıyorum ki senin kimlerin şehirden gönderilmeleri gerektiğini düşündüğün açık. Onları bu toplantıya davet etmedin."

Dockson kaşlarını çattı. "Biz Luthadel'i ölümüne savunacağız ve sen de bizim tek Sissoylumuzu buradan göndermek mi istiyorsun?"

Sazed başını sallayarak onayladı. "Lordlarım, bu şehrin insanlarının bizim liderliğimize ihtiyaçları olacak," dedi yumuşak bir şekilde. "Onlara bu şehri biz verdik ve bu çıkmaza biz soktuk. Şimdi onları terk edemeyiz. Ama... bu dünyada çok büyük şeyler iş başında. Bizlerden daha büyük, diye düşünüyorum ben. Ben Vin Hanım'ın bunların bir parçası olduğuna ikna olmuş durumdayım.

"Bu konular benim sanrılarım olsa bile, Leydi Vin'in bu şehirde ölmesine yine de izin *verilmemesi* gerekir. O, halkın Firari'yle aralarındaki en kişisel ve güçlü bağlantı. Onlar için bir sembol hâline geldi ve bir Sissoylu olarak becerileri ona şehirden kaçabilme, sonra da Straff'ın şüphesiz arkasından göndereceği saldırılardan sağ kurtulabilme konusunda en yüksek şansı veriyor. Gelecek olan savaşlarda onun değeri çok büyük olacak; hızla ve gizlice hareket edebilir ve tek başına savaşarak çok büyük zararlar verebilir, dün gece kanıtlamış olduğu gibi."

Sazed başını eğdi. "Lordlarım, bugün ben sizleri buraya çağırdım ki, geri kalanlarımız savaşmak için burada kalırken onu kaçmaya nasıl ikna edeceğimize karar verelim. Bu kolay bir görev olmayacak, diye düşünüyorum ben."

"O Elend'i bırakmaz," dedi Ham. "Elend'in de gitmesi gerekecek."

"Ben de öyle düşünüyordum Lord Hammond," dedi Sazed.

Clubs düşünceli bir şekilde dudağını çiğnedi. "Oğlanı kaçmaya ikna etmek kolay olmayacak. O hâlâ bu savaşı kazanabileceğimizi düşünüyor."

"Ve belki kazanırız da," dedi Sazed. "Lordlarım, benim amacım sizleri tamamen umutsuz bırakmak değil. Ancak, bu ağır şartlar altında, bizim başarılı olma şansımız..."

"Biliyoruz Sazed," dedi Breeze. "Anlıyoruz."

"Çeteden gidebilecek başkaları da olmalı," dedi Ham başını eğerek. "Sadece ikisinden daha fazlası."

"Ben Tindwyl'i de onlarla birlikte gönderirdim," dedi Sazed. "O benim halkıma büyük önem taşıyan pek çok keşfi de taşıyor olacak. Ayrıca ben Lord Yorlatek'i de göndermeyi planlıyorum. Onun savaşta çok az yardımı olurdu ve bir casus olarak becerileri, Leydi Vin ve Lord Elend'e skaaların arasında direnişi örgütlemeye çalışırlarken faydalı olabilir.

"Ancak sağ kalanlar sadece bu dördü olmayacaklar. Skaaların büyük bir kısmının da güvende olması gerekir. Jastes Lekal bir şekilde kolosslarını kontrol edebiliyormuş gibi görünüyor. Eğer o kontrol edemezse bile, Straff'ın şehrin halkını korumak için zamanında yetişmesi gerekir."

"Straff'ın, Clubs'ın onun yapacağını düşündüğü şeyi yapmayı planladığını varsayacak olursak," dedi Ham. "O gerçekten de geri çekiliyor, zararın neresinden dönerse kâr sayarak Luthadel'den vazgeçiyor da olabilir."

"İki durumda da fazla bir kimse kaçamaz," dedi Clubs. "Ne Straff, ne de Jastes büyük insan gruplarının şehirden kaçmasına izin vermeyecektir. Şu anda sokaklarda şaşkınlık ve korku olması onların amaçlarına nüfusun azalmasından çok daha uygun olacaktır. At sırtındaki birkaç sürücüyü kurtarabilmemiz mümkün, özellikle de o atlılardan bir tanesi Vin ise. Halkın geri kalanı ise şanslarını kolosslarla denemek zorunda kalacak."

Breeze midesinin altüst olduğunu hissetti. Clubs o kadar dobraca, o kadar umursamazca konuşuyordu ki... Ama Clubs böyleydi işte. O aslında karamsar bile değildi, sadece diğerlerinin kabul etmek istemediklerini düşündüğü şeyleri söylüyordu.

Skaaların bazıları Straff Venture'nın köleleri olmak üzere sağ kalacaklar, diye düşündü Breeze. *Ama savaşmış ve bu geçen yıl boyunca şehri yönetmiş olanların işi bitti. Bu beni de içeriyor.*

Bu doğru. Bu sefer gerçekten de hiç kaçış yolu yok.

"Ee?" diye sordu Sazed ellerini önünde açarak. "Bizler bu dördünün gitmesi gerektiği konusunda mutabık mıyız?"

Grubun üyeleri başlarını sallayarak onayladılar.

"O zaman haydi tartışalım ve onları göndermek için bir plan tasarlayalım," dedi Sazed.

"Elend'in tehlikenin o kadar da büyük olmadığını düşünmesini sağlayabiliriz," dedi Dockson. "Eğer o şehrin önünde uzun bir kuşatma olacağına inanırsa, Vin ile birlikte bir görev için bir yerlere gitmeye gönüllü olabilir. Çok geç olana kadar burada neler olup bittiğinin farkına varmazlar."

"İyi bir öneri Lord Dockson," dedi Sazed. "Ben düşünüyorum ki, biz Vin'in aklındaki Miraç Kuyusu konusundan da faydalanabiliriz."

Tartışma devam etti ve Breeze de arkasına yaslandı, tatmin olmuştu. *Vin, Elend ve Dikiz kurtulacaklar,* diye düşündü. *Benim Sazed'i Allrianne'in de onlarla gitmesine izin vermeye ikna etmem gerekecek.* Odada etrafına bakındı ve diğerlerinin duruşlarındaki gerilimde bir rahatlama olduğunu fark etti. Dockson ve Ham huzurlu gibi görünüyorlardı ve hatta Clubs bile sessizce kendi kendine başını sallıyor, onlar önerileri görüşürken tatmin olmuş görünüyordu.

Felaket hâlâ geliyordu. Ama, her nedense birilerinin, çetenin en genç üyelerinin, hâlâ umut edecek kadar tecrübesiz olanlarının, kaçabilmesi olasılığı diğer her şeyi kabul etmeyi biraz daha kolaylaştırıyordu.

Vin sislerin içinde sessizce durmuş, yukarısındaki Kredik Shaw'ın karanlık kulelerine, sütunlarına ve minarelerine bakıyordu. Kafasının içinde iki ses gümlüyordu. Sis ruhu ve daha büyük, daha engin olan öbür ses.

Bu gittikçe daha da ısrarcı hâle gelmekteydi.

Vin ilerlemeye devam etti, Kredik Shaw'a yaklaşırken gümlemeleri duymazdan geldi. Bin Kuleli Tepe, bir zamanlar Lord Hükümdar'ın yuvası. Bir yıldan uzun bir süredir terk edilmişti ama hiçbir dilenci buraya yerleşmiş değildi. Fazla meşumdu. Fazla korkunçtu. *Onu* fazlasıyla hatırlatıyordu.

Lord Hükümdar bir canavardı. Vin o bir yıldan uzun zaman önceki, bu saraya onu öldürme niyetiyle geldiği geceyi iyi hatırlıyordu. Kelsier'in farkına varmadan kendisini yapması için eğittiği işi yapmaya. Tam da bu avluyu yürüyerek geçmiş, önündeki kapıda duran muhafızları geçmişti.

Ve onların yaşamalarına izin vermişti. Kelsier olsa basitçe onları öldürüp geçerdi. Ama Vin onları gitmeye, isyana katılmaya ikna etmişti. Bu hareketi ise o adamlardan bir tanesi, Goradel, Vin'i kurtarmasına yardım etmek için Elend'e saray zindanlarına giden yolu gösterdiği zaman hayatını kurtarmıştı.

Bir açıdan Son İmparatorluk, Vin Kelsier gibi *davranmadığı* için yıkılmıştı.

Ama yine de, gelecekteki kararlarını buna benzer bir tesadüfü temel alarak verebilir miydi? Geriye dönüp baktığı zaman, fazlasıyla kusursuz bir şekilde alegorikmiş gibi görünüyordu. Çocuklara anlatılan, bir ders vermeyi amaçlayan küçük, sevimli bir öykü gibi.

Vin çocukken o öyküleri hiç dinlememişti. Ve çok fazla kişi ölürken, o sağ kalmıştı. Görünüşe göre Goradel'in verdiği gibi her bir ders için, sonu trajediyle biten bir düzinesi vardı.

Ve sonra bir de Kelsier vardı. En sonunda o haklı çıkmıştı. Onun dersi çocuk masallarında anlatılanlardan çok farklıydı. Kelsier karşısında duranları imha ederken atılgan, hatta heyecanlı olurdu. Acımasız. O nihai hedefine doğru bakardı; onun gözleri her zaman imparatorluğun çöküşü ve daha sonrasında Elend'inkine benzeyen bir krallığın ortaya çıkışının üzerine odaklanmıştı.

O başarılı olmuştu. Neden Vin de onun gibi görevini yaptığını bilerek, hiçbir

zaman suçluluk hissetmeden öldüremiyordu? Vin her zaman onun sergilemiş olduğu tehlikeli havadan korkmuştu. Ancak onun başarılı olmasını sağlayan şey de tam olarak o hava değil miydi?

Sarayın tünele benzer koridorlarına girdi, ayakları ve sispelerininin püsküller tozun içinde izler bırakıyordu. Sisler her zaman olduğu gibi arkada kaldı. Onlar binalara girmezdi, ya da girseler bile, çoğunlukla uzun süre dayanmazlardı. Onlarla birlikte Vin sis ruhunu da geride bıraktı.

Bir karar vermesi gerekiyordu. Bu karardan hoşlanmıyordu ama Vin hoşlanmadığı şeyleri yapmaya alışkındı. Hayat böyleydi. O Lord Hükümdar'la dövüşmek de istememişti ama dövüşmüştü.

Kısa süre sonra etraf Sissoylu gözleri için bile fazla karanlık hâle geldi ve bir fener yakmak zorunda kaldı. O zaman tozun içindeki tek ayak izlerinin ona ait olmadığını görerek şaşırdı. Görünüşe göre başka birileri de koridorlarda geziniyordu. Ancak bu her kim ise, Vin koridorlarda yürürken onunla karşılaşmadı.

Birkaç dakika sonra odaya girmişti. Değil merkezindeki gizli oda, onu Kredik Shaw'ın kendisine çeken şeyin ne olduğundan emin değildi. Ancak görünüşe göre Vin son zamanlarda Lord Hükümdar'la arasında bir yakınlık varmış gibi hissediyordu. Yürüyüşleri onu buraya, hayatında tanıdığı tek Tanrı'yı öldürdüğü geceden beri geri dönmemiş olduğu bir yere getirmişti.

O bu gizli odada epey bir zaman geçirirdi, görünüşe göre ona vatanını hatırlatması için inşa etmişti. Odanın yukarısında kemerli, kubbeli bir çatı vardı. Duvarlar gümüş fresklerle ve zemin metalik döşemelerle kaplıydı. Vin bunları görmezden geldi, odanın merkezini kaplayan şeye doğru yürüdü; büyük odanın içinde inşa edilmiş olan küçük, taş bir bina.

Burası Kelsier ve karısının uzun yıllar önce, Kelsier'in Lord Hükümdar'ı ilk soyma denemesi sırasında yakalandıkları yerdi. Mare Çukurlar'da öldürülmüştü. Ama Kelsier kaçmıştı.

Vin'in bir Sorgucu'yla ilk kez yüzleşmiş olduğu ve neredeyse kendisinin de öldürüleceği yer yine bu aynı odaydı. Aylar sonra Vin'in Lord Hükümdar'ı ilk öldürme teşebbüsünde gelmiş olduğu yer de burasıydı. O defa da yenilmişti.

Vin bina içindeki binaya girdi. Sadece tek bir odası vardı. Elend'in atiyum arayan ekipleri tarafından zemin parçalanmıştı. Ancak Lord Hükümdar'ın arkasında bıraktığı eşyalar duvarlarda hâlâ asılı duruyordu. Vin fenerini kaldırarak onlara baktı.

Halılar. Kürkler. Küçük tahta bir flüt. Onun halkına, bin yıl öncenin Terris halkına ait olan şeyler. Neden yeni şehri Luthadel'i kendi vatanı ve Miraç Kuyusu'nun kendisi kuzeyde olduğu hâlde buraya, güneye inşa etmişti? Vin bunu asla anlamamıştı.

Belki de gelip dayandığı şey kararıydı. Rashek, Lord Hükümdar da bir seçim yapmak zorunda kalmıştı. Hayatına olduğu gibi devam edebilirdi, pastoral bir köylü olarak. Büyük olasılıkla halkının arasında mutlu bir ömür geçirmiş olurdu.

Ama o daha fazla bir şeyler olmaya karar vermişti. Bunu yaparken, korkunç zulümler etmişti. Ancak Vin onu kararın kendisi için suçlayabilir miydi? O, olması gerektiğini düşündüğü şey hâline gelmişti.

Vin'in kararı daha sıradanmış gibi görünüyordu ama o, kendisinin ne istediğinden ve kim olduğundan emin olmadan önce Miraç Kuyusu ya da Luthadel'in korunması gibi şeyleri ele alamayacağını biliyordu. Ama yine de, Rashek'in zamanının çoğunu geçirdiği bu odanın içinde Kuyu'yu düşünerek durduğu zaman, kafasının içindeki ısrarcı gümlemeler daha önce hiç olmadıkları kadar yüksek sesle ötüyordu.

Vin karar vermek zorundaydı. Onun birlikte olmayı istediği Elend'di. O huzuru temsil ediyordu. Mutluluğu. Ancak Zane, Vin'in olması gerektiğini hissettiği şeyi temsil ediyordu. Konuyla ilgili herkesin iyiliği için.

Lord Hükümdar'ın sarayında onun için hiçbir ipucu ya da cevap yoktu. Birkaç dakika sonra, hüsran içinde ve neden geldiğine bile hayret ederek sarayı arkasında bırakıp, tekrar sislerin içine çıkmıştı.

Zane bir çadır kazığına belirli bir ritimle vurulan çekicin sesine uyandı. Derhal tepki verdi.

Çelik ve lehim yaktı. Her zaman uyumadan önce ikisinden de yeni birer parça yutardı. Bu alışkanlığının büyük olasılıkla bir gün onu öldüreceğini biliyordu, metaller eğer uzun süre midede kalmalarına izin verilirse zehirlerdi.

Zane'in görüşüne göre bir gün ölmek, bugün ölmekten daha iyiydi.

Dönerek karyolasından atlayıp, battaniyesini açılmakta olan çadır kapısına doğru fırlattı. Gecenin karanlığında zar zor görebiliyordu. Kalkarken bile bir şeylerin yırtıldığını duyabiliyordu. Çadırın duvarları kesilmekteydi.

"Öldür onları!" diye bağırdı Tanrı.

Zane yere bir gümlemeyle indi ve yatağının yanındaki kâseden bir avuç sikke kaptı. Dönerek sikkeleri her tarafa fırlatırken şaşkınlık haykırışları duydu.

İtti. Sikkeler kumaşla karşılaşırken minik ses pıtırtıları duyuldu, sonra yollarına devam ettiler.

Ve adamlar çığlık atmaya başladı.

Zane eğilerek çöktü, çadır etrafında yıkılırken sessizce bekliyordu. Birileri sağ tarafındaki kumaşın içinde debeleniyordu. Birkaç sikke attı ve tatmin edici bir acı inlemesi duydu. Çadır kumaşı üzerine bir battaniye gibi çökmüştü, sessizliğin içinde koşarak kaçan ayak sesleri duydu.

Rahatlayarak içini çekti ve çadırın tepesini hançerle keserek açtı. Sisli bir gecenin içine çıktı. Bugün çoğu zaman yaptığından daha geç yatmıştı, büyük olasılıkla gece yarısı yakındı. Zaten kalkma zamanı gelmişti.

Çadırının kesik tepesinin üzerinden yürüyerek geçip, karyolasının şimdi örtülmüş olan şeklinin yanına geldi ve altındaki bir bölmede depoladığı bir metal şişeciğini almak için keserek kumaşta bir delik açtı. Metalleri içti ve kalay etrafını biraz aydınlatır gibi oldu. Çadırının etrafında ölmüş ya da ölmekte olan dört adam yatıyordu. Askerlerdi elbette, Straff'ın askerleri. Saldırı Zane'in beklediğinden daha geç gelmişti.

Straff bana varsaydığımdan daha çok güveniyormuş. Zane bir suikastçının cesedinin üzerinden atladı ve keserek elbise sandığına ulaştı, sonra da içinden giysilerini aldı. Sessizlik içinde giyinip sandıktan küçük bir sikke kesesi çıkardı. *Cett'in kalesindeki saldırı yüzünden olmalı,* diye düşündü. *Bu en sonunda Straff'ı sağ bırakılmayacak kadar tehlikeli olduğuma ikna etmiştir.*

Zane adamını kısa bir mesafe uzaktaki bir çadırın yanında sessizce çalışırken buldu, görünürde bir çadır ipinin gücünü test ediyordu. O her gece izlerdi, eğer herhangi birisi Zane'in çadırına yaklaşacak olursa bir çadır kazığına çekiçle vurması için para alıyordu. Zane adama bir sikke kesesi fırlattı, sonra da karanlığın içinde uzaklaştı. Straff'ın çadırına doğru giderken kanal sularının ve ordunun ikmal mavnalarının yanından geçti.

Babasının birkaç sınırlaması vardı. Straff geniş ölçekli planlamada iyiydi ama ayrıntılar, incelikler, çoğu zaman onun gözünden kaçardı. Bir orduyu organize edebilir ve düşmanlarını yok edebilirdi. Ancak o tehlikeli aletlerle oynamayı seviyordu. Hathsin Çukurları'ndaki atiyum madenleri gibi. Zane gibi.

O aletler sık sık sonunda onun başını yakardı.

Zane Straff'ın çadırının yan tarafına geldi, sonra da kumaşta bir delik yırttı ve uzun adımlarla içeri girdi. Straff onu bekliyordu. Zane adama hakkını verdi: Straff gelen ölümünü gözlerinde meydan okumayla izliyordu. Zane odanın ortasında durdu, sert tahta sandalyesinde oturmakta olan Straff'ın önünde.

"Öldür onu," diye emretti Tanrı.

Köşelerde lambalar yanıyor, kumaşı parlatıyorlardı. Köşedeki yastıklar ve battaniyeler dağılmıştı, Straff suikastçılarını göndermeden önce favori metresleriyle son bir tur oynamıştı. Kral karakteristik güçlü meydan okuma havasını sergiliyordu, ama Zane daha fazlasını da görebiliyordu. Terle fazlaca parlayan bir yüz görüyordu ve sanki bir hastalıktanmış gibi ellerinin de titrediğini görüyordu.

"Senin için atiyumum var," dedi Straff. "Sadece benim bildiğim bir yerde gömülü."

Zane sessizlik içinde durmuş, babasına gözlerini dikmişti.

"Seni açıkça ilan edeceğim," dedi Straff. "Seni vârisim olarak adlandıracağım. Yarın, eğer istersen."

Zane cevap vermedi. Straff terlemeye devam etti.

"Şehir senin," dedi Zane en sonunda arkasını dönerek.

Arkasından gelen afallamış bir solumayla ödüllendirildi.

Zane arkasına bir göz attı. Babasının yüzünde öyle bir şok ifadesini hiç görmemişti. Sadece bu bile neredeyse her şeye değerdi.

"Planlamakta olduğun gibi, adamlarını geri çek ama Kuzey Salahiyet'e geri dönme," dedi Zane. "O kolossların şehri işgal etmesini bekle, bırak savunmaları onlar aşsın ve savunan orduyu öldürsünler. Ondan sonra, sen ordunla geri gelip Luthadel'in imdadına yetişebilirsin."

"Ama Elend'in Sissoylusu..."

"Gitmiş olacak," dedi Zane. "O bu gece benimle birlikte ayrılıyor. Elveda baba." Döndü ve açmış olduğu yarıktan geçerek dışarı çıktı.

"Zane?" diye seslendi Straff çadırın içinden.

Zane tekrar durakladı.

"Neden?" diye sordu Straff yırtıktan dışarıya bakarak. "Ben seni öldürmek için suikastçılar gönderdim. Neden benim yaşamama izin veriyorsun?"

"Çünkü sen benim babamsın," dedi Zane. Arkasını dönerek sislere doğru baktı. "Bir adam babasını öldürmemeli."

Bununla birlikte Zane onu yaratmış olan adama son bir kez veda etti. Zane'in deliliğine rağmen, yıllar boyunca gördüğü eziyete rağmen, sevdiği bir adam.

Karanlık sislerin içinde yere bir sikke attı ve kampın üzerinden fırlayarak uçtu. Sınırların dışına çıktığı zaman yere inip bir işaret olarak kullandığı kanaldaki dönemeci kolaylıkla buldu. Oradaki küçük bir ağacın oyuğundan bir kumaş destesini çekip çıkardı. Bir sispeleriniydi, Straff'ın ona verdiği ilk hediye. Yıllar önce Zane ilk Koptuğu zaman. Onun için bu giyilemezdi, kullanılamayacak ve kirletilemeyecek kadar kıymetliydi.

Zane bir aptal olduğunu biliyordu. Ancak hislerini değiştiremezdi. İnsan duygusal Allomansi'yi kendi üzerinde kullanamıyordu.

Sispelerinini açtı ve koruduğu şeyleri aldı, birkaç metal şişeciği ve boncuklarla dolu bir kese. Atiyum.

Uzun bir an boyunca orada diz çökmüş hâlde durdu. Sonra elini göğsüne doğru uzattı, göğüs kafesinin hemen üzerindeki noktayı hissetti. Kalbinin atmakta olduğu yeri.

Orada büyük bir kabartı vardı. Her zaman da olmuştu. Zane bunu sık sık düşünmezdi, bunu yaptığı zaman kafasının karıştığını hissediyordu. Ancak hiçbir zaman pelerin giymemesinin gerçek sebebi de oydu.

Pelerinlerin sırtından, tam kürek kemiklerinin arasından dışarı çıkmakta olan kazığın küçük ucuna sürtünmelerinden hoşlanmıyordu. Başı ise Zane'in göğüs kafesine dayalı dururdu ve giysilerin altında görülemezdi.

"Gitme zamanı geldi," dedi Tanrı.

Zane sispelerinini arkasında bırakarak ayağa kalktı. Babasının kampına sırtını dönerek bildiği her şeyi geride bıraktı, onun yerine kendisini kurtaracak olan kadına gidiyordu.

Alendi de onların inandıklarına inanıyor.

47

VİN'İN BİR PARÇASI KAÇ KİŞİYİ öldürmüş olduğundan rahatsızlık bile duymuyordu. Ancak o umursamazlığın bizzat kendisi onu dehşete düşürüyordu.

Saraya yaptığı ziyaretten kısa bir süre sonra balkonunda oturuyordu, Luthadel şehri önündeki karanlığın içinde kaybolmuştu. Sislerin içinde oturuyordu ama artık onların girdaplanan desenlerinin arasında teselli bulacağını düşünmeyecek kadar akıllıydı. Artık hiçbir şey o kadar basit değildi.

Sis ruhu onu izliyordu, her zaman olduğu gibi. Görmek için fazlasıyla uzaktaydı ama Vin onu hissedebiliyordu. Ve sis ruhundan bile daha güçlü bir şekilde, başka bir şeyi hissedebiliyordu. Sesi gittikçe yükselen o güçlü titreşim. Bir zamanlar uzaklardan gelirmiş gibiydi ama artık değil.

Miraç Kuyusu.

Bu o olmalıydı. Vin onun gücünün geri geldiğini *hissedebiliyordu*, tekrar dünyaya karışıyor, alınmayı ve kullanılmayı talep ediyordu. Kendisini ufukta bir şeyler görmeyi bekleyerek kuzeye, Terris'e doğru bakarken bulup duruyordu. Bir ışık patlaması, alev alev yanan bir ateş, rüzgârlardan bir fırtına. Herhangi bir şey. Ama orada sadece sis vardı.

Görünüşe göre son zamanlarda hiçbir şeyde başarılı olamıyordu. Aşk, koruma, görev. *Dikkatimi çok fazla dağıttım*, diye düşündü.

Onun dikkatini gerektiren çok fazla şey vardı ve o da hepsiyle birden ilgilenmeye çalışmıştı. Sonuç olarak da hiçbir şey başaramamıştı. Zifir ve Çağların Kahramanı hakkındaki araştırmasına günlerdir dokunulmamıştı, hâlâ odasının zemininde yığınlar hâlinde duruyordu. Sis ruhu hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, sadece onu izlediğini ve günlüğün yazarının da onun tehlikeli olduğunu

düşündüğünü. Çetesindeki casusla da başa çıkamamıştı, Zane'in Demoux hakkındaki iddialarının doğru olup olmadığını bilmiyordu.

Ve Cett hâlâ yaşıyordu. Vin işin ortasında tökezlemeden düzgün bir katliam bile yapamıyordu. Bu Kelsier'in suçuydu. O Vin'i yerini alması için eğitmişti ama kim bunu gerçekten de yapabilirdi ki?

Neden hep biz başkalarının bıçakları olmak zorundayız? Zane'in sesi kafasının içinde fısıldıyordu.

Onun sözleri bazen mantıklı geliyordu ama bir kusurları vardı. Elend. Vin onun bıçağı değildi, tam olarak değil. O Vin'in öldürmesini ya da suikast yapmasını istemiyordu. Ama onun idealleri onu tahtsız ve şehrini de düşmanlarla çevrili olarak bırakmıştı. Eğer Vin Elend'i gerçekten de seviyor olsaydı, eğer Luthadel halkını gerçekten de seviyor olsaydı, daha fazlasını yapmış olmaz mıydı?

Titreşimler sanki güneş kadar büyük bir davulun darbeleriymiş gibi ona çarpıyordu. Şimdi neredeyse sürekli olarak tunç yakıyordu, ritmi dinliyor, onun kendisini uzaklara çekmesine izin veriyordu...

"Hanımım?" diye sordu OreSeur arkasından. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Sonu," dedi Vin sessizce, gözleri ileri doğru dikilmişti.

Sessizlik.

"Neyin sonu Hanımım?"

"Bilmiyorum."

OreSeur balkona yaklaştı, sislerin içine çıkıp yanında yere oturdu. Vin onu şimdi köpek gözlerindeki endişeyi görebileceği kadar iyi tanımaya başlamıştı.

İçini çekerek başını salladı. "Benim sadece vermem gereken kararlar var. Ve hangi seçimi yaparsam yapayım, bu bir son anlamına gelecek."

OreSeur bir an için durdu, başı yana eğilmişti. "Hanımım," dedi en sonunda. "Bu bana fazlasıyla melodramatik görünüyor."

Vin omzunu silkti. "O zaman benim için bir tavsiyen yok mu?"

"Sadece kararı verin," dedi OreSeur.

Vin bir an için oturdu, sonra da gülümsedi. "Sazed olsa bilgece ve rahatlatıcı bir şeyler söylerdi."

OreSeur kaşlarını çattı. "Onun neden bu konuşmanın bir parçası olması gerektiğini anlamadım Hanımım."

"O benim vekilharcımdı," dedi Vin. "Gitmeden ve Kelsier senin Kontrat'ını bana aktarmadan önce."

"Ha," dedi OreSeur. "Eh, ben Terrislileri hiçbir zaman pek sevmemişimdir Hanımım. Onların o kendini beğenmiş itaatkârlık havalarını taklit etmesi çok zor, kaslarının lezzetli olmak için fazlasıyla lifli olduğu gerçeğinden ise bahsetmeye bile gerek yok."

Vin bir kaşını kaldırdı. "Sen Terrislileri taklit ettin mi? Ben bunun için pek bir sebep olacağını sanmazdım, onlar Lord Hükümdar'ın zamanında pek de nüfuzlu bir halk değillerdi."

"Ah, ama her zaman nüfuzlu insanların *yakınında* oluyorlardı."

Vin başını sallayarak onaylayıp ayağa kalktı. Boş odasına döndü ve kalayını söndürerek bir lamba yaktı. Sis odanın zeminini halı gibi kaplamıştı, onun kâğıt yığınlarının üzerinden akıyordu, ayakları yatak odasına doğru yürürken sis bulutları kaldırdı.

Vin durakladı. Bu biraz garipti. Sis binaların içine girdiği zaman nadiren uzun süre dayanırdı. Elend bunun ısı ve kapalı alanlarla ilgili bir şey olduğunu söylemişti. Vin ise her zaman onu daha mistik bir şeylere atfetmişti. Kaşlarını çatarak sisi izledi.

Kalay olmadan bile gıcırtıyı duydu.

Hızla döndü. Zane balkonda duruyordu, silueti sislerin içinde siyah bir gölgeydi. Öne doğru bir adım attı, sis metal yakmakta olan herkesin etrafındayken yaptığı gibi çevresinde dönerek onu takip ediyordu. Ama yine de... sisler sanki ondan hafifçe itilerek *uzaklaşıyormuş* gibi de görünüyordu.

OreSeur sessizce hırladı.

"Zaman geldi," dedi Zane.

"Ne zamanı?" diye sordu Vin lambayı yere koyarak.

"Gitme zamanı," dedi Zane. "Bu insanları ve onların ordularını geride bırakma zamanı. Didişmeleri geride bırakma zamanı. Özgür olma zamanı."

Özgür.

"Ben... bilmiyorum Zane," dedi Vin bakışlarını kaçırarak.

Öne çıktığını duydu. "Senin ona ne borcun var Vin? O seni tanımıyor. Senden korkuyor. Gerçek şu ki, o hiçbir zaman sana lâyık değildi."

"Hayır," dedi Vin başını iki yana sallayarak. "Hiç de öyle değil Zane. Sen anlamıyorsun. Ben hiçbir zaman ona lâyık değildim. Elend daha iyi birisini hak ediyor. Onun hak ettiği... onun ideallerini paylaşan birisi. Onun tahtını bırakmakta haklı olduğunu düşünen birisi. Bunda daha fazla onur ve daha az aptallık gören birisi."

"Her iki hâlde de, o seni anlayamaz," dedi Zane ondan kısa bir mesafe uzakta durarak. "Bizi."

Vin cevap vermedi.

"Nereye giderdin Vin?" diye sordu Zane. "Eğer bu yere bağlı olmasaydın, ona bağlı olmasaydın? Eğer özgür olsaydın ve nereye istersen oraya gidebilecek olsaydın, nereye giderdin?"

Gümlemeler daha da artmış gibi görünüyordu. Vin yan duvarın orada, büyük ölçüde karanlıkta oturmakta olan OreSeur'a doğru bir göz attı. Neden suçlu hissediyordu? Ona kanıtlayacak neyi vardı ki?

Zane'e geri döndü. "Kuzeye," dedi. "Terris'e."

"Oraya gidebiliriz. Sen nereye istersen. Burası olmadığı sürece yer benim için önemli değil."

"Ben onları terk edemem," dedi Vin.

"Bunu yaparak Straff'ın tek Sissoylusunu çalacak olsan bile mi?" diye sordu Zane. "Bu iyi bir alışveriş. Babam benim ortadan kaybolduğumu bilecek ama senin hâlâ Luthadel'de olmadığının farkına varmayacak. O saldırmaktan daha bile

fazla korkar olacak. Kendini özgür kılarken müttefiklerine de kıymetli bir hediye bırakıyor olacaksın."

Zane onun elini tutarak kendisine bakmaya zorladı. Elend'e gerçekten de benziyordu; Elend'in daha sert bir hâli gibiydi. Zane de hayat tarafından kırılmıştı, tıpkı Vin gibi, ama ikisi de kendilerini tekrar bir araya getirmişlerdi. Tamir edilmek onları daha mı güçlü, yoksa daha mı kırılgan yapmıştı?

"Gel," diye fısıldadı Zane. "Sen beni kurtarabilirsin Vin."

Şehre bir savaş geliyor, diye düşündü Vin bir ürpermeyle. *Eğer kalırsam, yine öldürmek zorunda kalacağım.*

Ve yavaş yavaş, Zane'in onu çekerek masasından uzaklaştırmasına, sislere ve ötelerindeki rahatlatıcı karanlığa doğru sürüklemesine izin verdi. Uzanarak yolculuk için cebinden bir metal şişeciği çıkardı ve hareketi Zane'in şüphe ile hemen dönmesine neden oldu.

İçgüdüleri iyi, diye düşündü Vin. *Benimki gibi içgüdüler. Onun güvenmesine izin vermeyecek ama onu hayatta tutacak olan içgüdüler.*

Vin'in ne yapmakta olduğunu gördüğü zaman rahatladı ve gülümseyerek tekrar başını çevirdi. Vin onu takip etti, tekrar yürüyordu ama aniden içine korkudan bir bıçağın saplandığını hissetti. *İşte bu,* diye düşündü. *Bundan sonra, her şey değişecek. Kararlar için olan zaman geçti.*

Ve ben yanlış seçimi yaptım.

Elend olsa şişeciği çıkardığım zaman öyle sıçramazdı.

Vin dondu. Zane bileğini çekiştirdi ama o hareket etmedi. Zane sislerin içinde ona doğru döndü, balkonunun kıyısında dururken kaşları çatılmıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Vin elini ondan kurtarırken. "Ben seninle gelemem."

"Ne?" diye sordu Zane. "Neden?"

Vin başını sallayarak döndü ve odanın içine doğru yürüdü.

"Bana ne olduğunu söyle!" dedi Zane sesi yükselerek. "Onda seni çeken ne var? O büyük bir lider değil. Bir savaşçı değil. Bir Allomanser ya da general değil. *Onun ne özelliği var?*"

Cevap Vin'e kolaylıkla ve hemen geldi. *Kararlarını ver. Ben seni destekleyeceğim.* "O bana güveniyor," diye fısıldadı Vin.

"Ne?" dedi Zane kuşkuyla.

"Cett'e saldırdığım zaman diğerleri benim mantıksızca davrandığımı düşünmüştü," dedi Vin. "Ve haklıydılar. Ama Elend onlara kendisi ne olduğunu bilmese bile, benim iyi bir sebebimin olduğunu söyledi."

"O zaman o bir aptal," dedi Zane.

"Daha sonra konuştuğumuz zaman, ben ona soğuk davrandım," diye devam etti Vin Zane'e bakmayarak. "Sanırım kendisiyle kalıp kalmamaya karar vermeye çalıştığımı biliyordu. Ve... bana benim yargıma güvendiğini söyledi. Eğer onu terk edersem, kararımı destekleyecekti."

"O zaman o değer de bilmiyor."

Vin başını sallayarak reddetti. "Hayır. O sadece beni seviyor."

"Ben seni seviyorum."

Vin durakladı, Zane'e baktı. Kızgın görünüyordu. Hatta çaresiz. "Sana inanıyorum. Ama ben yine de seninle gelemem."

"Ama *neden*?"

"Çünkü bu Elend'den ayrılmayı gerektirecek," dedi. "Onun ideallerini paylaşamasam bile, onlara saygı duyabilirim. Onu hak etmesem bile, onun yanında kalabilirim. Ben burada kalıyorum Zane."

Zane bir an için sessizce dikildi, sisler omuzlarının etrafından dökülüyordu. "O zaman ben başarısız oldum."

Vin ona arkasını döndü. "Hayır. Başarısız olan sen değilsin. Sadece benim seninle gelemeyecek olmam, senin kusurlu olduğun..."

Zane ona vurarak sisle kaplı zemine devirdi. Vin nefessiz kalarak tahta zemine çarparken afallayarak başını çevirdi.

Zane tepesinde yükseliyordu, yüzü karanlıktı. "Senin beni kurtarman gerekiyordu," diye tısladı.

Vin ani bir şokla sahip olduğu bütün metalleri harladı. Zane'i geriye doğru İtti ve kendisini de kapının menteşelerine doğru Çekti. Geriye doğru uçarak sertçe kapıya çarptı, tahta hafifçe çatlamıştı ama o gümlemeden başka hiçbir şeyi hissedemeyecek kadar gergin, şok içindeydi.

Zane sessizce doğruldu, dimdik, karanlık bir şekildi. Vin öne doğru yuvarlanarak yerde çömeldi. Zane ona saldırıyordu. Gerçekten de saldırıyordu.

Ama... o...

"OreSeur!" dedi Vin aklının itirazlarını görmezden gelerek hançerlerini çekerken. "Kaç!"

Şifre verilmişti ve Vin Zane'in dikkatini kurt köpeğinden uzaklaştırmaya çalışarak öne atıldı. Zane kenara adım atarak onun saldırılarından rahat bir zarafetle kaçındı. Vin onun boynuna doğru bir bıçak savurdu. Zane başını hafifçe geriye doğru çekerken bıçak onu kıl payı kaçırdı. Vin onun yan tarafına, koluna, göğsüne doğru saldırdı. Her darbesi ıskaladı.

Vin onun atiyum yakacağını biliyordu. Bunu beklemişti zaten. Kayarak durup ona baktı. O kendi silahlarını çekmeye zahmet bile etmemişti. Vin'in önünde ayakta duruyordu, yüzü karanlıktı, sis ayaklarının altında bir göl gibi büyüyordu. "Neden beni dinlemedin Vin?" diye sordu. "Neden beni Straff'ın aleti olmaya devam etmeye zorluyorsun? İkimiz de bunun sonunun nereye gideceğini biliyoruz."

Vin onu duymazdan geldi. Dişlerini sıkarak bir saldırıya başladı. Zane umursamaz bir şekilde elinin tersiyle onu tokatladı ve o da Zane'in arkasındaki masa desteklerini hafifçe İterek kendisini sanki darbenin kuvveti yüzündenmiş gibi geriye doğru fırlattı. Duvara bindirdi, sonra da yere yığıldı.

Doğrudan irkilmiş olan OreSeur'un yanına.

O Vin'e atiyumu vermek için omzunu açmamıştı. Şifreyi anlamamış mıydı? "Sana verdiğim atiyum," diye tısladı Vin. "Ona ihtiyacım var. *Hemen*."

"Kandra," dedi Zane. "Bana gel."

OreSeur Vin'in gözlerinin içine baktı ve Vin de içlerinde bir şeyi gördü. Utanç. OreSeur bakışlarını kaçırdı, sonra da dizlerine kadar yükselen sisin arasından yürüyerek odanın ortasındaki Zane'e katıldı.

"Hayır..." diye fısıldadı Vin. "OreSeur!"

"Artık onun emirlerine uymayacaksın TenSoon," dedi Zane.

OreSeur başını eğdi.

"OreSeur, Kontrat!" dedi Vin dizlerinin üzerine kalkarken. "Benim emirlerime uymak *zorundasın*!"

"Benim Kontrat'ım Vin," dedi Zane. "Benim hizmetkârım. *Benim* emirlerim."

Benim Kontrat'ım...

Ve bir anda bütün parçalar yerine oturdu. Vin herkesten şüphe etmişti; Dockson, Breeze, hatta Elend, ama casusu hiç en mantıklı olan tek kişiyle ilişkilendirmemişti. Sarayda en başından beri bir kandra *zaten* vardı. Ve o da Vin'in yanındaydı.

"Üzgünüm Hanımım," diye fısıldadı OreSeur.

"Ne zamandır?" diye sordu Vin başını eğerek.

"Siz benim selefime, gerçek OreSeur'a köpek bedenini verdiğinizden beri," dedi kandra. "Ben onu o gün öldürdüm ve yerini alarak bir köpeğin bedenini giydim. Siz onu hiç bir kurt köpeği olarak görmediniz."

Dönüşümü daha kolay nasıl gizleyebilirdi ki? diye düşündü Vin. "Ama bizim sarayda bulduğumuz kemikler," dedi. "Onlar ortaya çıktığında sen duvarın üzerinde benimle birlikteydin. Onları..."

Vin o kemiklerin ne kadar taze oldukları konusunda kandranın sözüne güvenmişti, onların ne zaman çıktıkları konusunda onun sözüne güvenmişti. En başından beri değişimin o gün, Elend'le birlikte şehir duvarının üzerinde olduğu sırada gerçekleşmiş olması gerektiğini varsaymıştı; ama bunu yapmasının temel sebebi sadece OreSeur'un sözüydü.

Salak! diye düşündü. OreSeur, ya da Zane'in hitabına göre TenSoon, onu kendisinden başka herkesten şüphelenmeye yöneltmişti. Vin'in derdi neydi? O çoğu zaman hainlerin kokusunu almakta, samimiyetsizliği fark etmekte çok iyiydi. Kendi kandrasını nasıl gözden kaçırmış olabilirdi?

Zane öne doğru yürüdü. Vin dizlerinin üzerinde bekledi. *Zayıf*, dedi kendi kendisine. *Zayıf görün. Onun seni rahat bırakmasını sağla. Onun dikkatini başka...*

"Beni Teskin etmenin bir faydası olmayacak," dedi Zane sessizce Vin'i gömleğinin önünden kavrarken, onu yerden kaldırdı, sonra da tekrar aşağı fırlattı. Sis altında saçıldı, o zemine bindirirken etrafında bulutlar hâlinde yükseliyordu. Vin acı çığlığını bastırdı.

Sessiz kalmam gerek. Eğer muhafızlar gelirse, onları öldürür. Eğer Elend gelirse...

Vin'in sessiz kalması gerekliydi, Zane onun yaralı yan tarafını tekmelerken bile sessizdi. İnledi, gözleri yaşarıyordu.

"Sen beni kurtarabilirdin," dedi Zane ona yukarıdan bakarak. "Ben seninle birlikte gitmeye gönüllüydüm. Şimdi ne kaldı? Hiçbir şey. Straff'ın emirleri dışında hiçbir şey." Bu cümlenin noktası olarak bir tekme attı.

Küçük kal, dedi Vin kendi kendisine acının içinden. O *eninde sonunda seni rahat bırakacak...*

Ama Vin en son herhangi birisinin önünde eğilmek zorunda kaldığından beri yıllar geçmişti. Camon ve Reen'in önünde büzüldüğü günler neredeyse sisli gölgelerdi, Elend ve Kelsier tarafından önerilmiş olan ışığın karşısında unutulmuşlardı. Zane tekrar tekme atarken Vin sinirlenmeye başladığını fark etti.

Zane ayağını geri çekerek Vin'in yüzüne doğru nişan aldı ve Vin harekete geçti. Onun ayağı aşağı doğru yay çizerken Vin kendisini geriye doğru fırlattı, pencere mandallarını İterek sislerin arasından kayıp gitmişti. Lehim harlayarak kendisini ayaklarının üzerine fırlattı, zeminden kaldırdığı sis üzerinden akıyordu. Şimdi dizlerinden de yukarıya çıkmıştı.

Karanlık bir yüz ifadesiyle bakışına karşılık veren Zane'e ateş püsküren gözlerle baktı. Vin eğilerek öne atıldı ama Zane bir adımda onunla balkonun arasına geçerek ondan daha hızlı, ondan daha *önce* hareket etti. Balkona ulaşmanın ona bir faydası olacağından değildi; atiyum ile Zane onu kolaylıkla yakalayabilirdi.

Daha önce Zane'in ona atiyumla saldırmış olduğu zamanki gibiydi. Sadece bu sefer daha kötüydü. Önceden Vin, birazcık bile olsa, hâlâ kapışmakta olduklarına inanmayı başarabilmişti. Dost değilseler de, düşman da olmadıklarına. Vin onun kendisini öldürmek istediğine gerçekten inanmamıştı.

Bu sefer Vin'in öyle yanılsamaları yoktu. Zane'in gözleri karanlık, yüz ifadesi donuktu; tıpkı birkaç gün önceki o gece Cett'in adamlarını katlederken olduğu gibi.

Vin ölecekti.

Uzun bir süredir böyle bir korku hissetmemişti. Ama şimdi bunu görüyor, hissediyor, yaklaşmakta olan Zane'den kaçınırken kendi üzerindeki kokusunu alabiliyordu. Bir Sissoyluyla yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu hissetti, öldürmüş olduğu o askerlerin de hissetmiş olmaları gerektiği gibi. Savaşmak yoktu. Şans yoktu.

Hayır, dedi kendi kendine kuvvetli bir şekilde, yan tarafını tutarak. *Elend Straff'ın karşısında geri çekilmedi. Onun Allomansi'si yok ama koloss kampının ortasına daldı.*

Ben de bunu yenebilirim.

Bir haykırışla TenSoon'a doğru koştu. Köpek şaşkınlıkla geriye çekildi ama onun endişe etmesine gerek yoktu. Zane yine oradaydı. Bir omzunu Vin'e bindirdi, sonra da o yere düşerken bıçağını savurarak yanağı boyunca bir yara açtı. Kesik titizdi. Kusursuzdu. Neredeyse iki yıl önce ilk kez bir Sissoyluyla dövüşü sırasında öbür yanağına almış olduğu yaranın eşiydi.

Vin dişlerini gıcırdatarak, düşerken demir yaktı. Masasındaki bir keseyi Çekerek sikkeleri eline uçurdu. Diğer elini altında tutarak yere, yan tarafı üzerinde düştü ve kendisini tekrar ayaklarının üzerine fırlattı. Sikkelerden bir sağanağı keseden eline boşalttı, sonra da onları Zane'e doğru kaldırdı.

Çenesinden kan damladı. Sikkeleri İtti. Zane de onları İterek uzaklaştırmak için harekete geçti.

Vin gülümsedi, sonra da İterken duralümin yaktı. Sikkeler ileriye doğru fırladı ve onların ani geçişinin rüzgârı yerdeki sisi ikiye ayırarak altındaki zemini gözler önüne serdi.

Oda sallandı.

Ve göz açıp kapayana kadar, Vin kendisini arka duvara gömülmüş olarak buldu. Şaşkınlıkla nefes almaya çalıştı, ciğerlerindeki hava boşalmıştı, görüşü bulanıyordu. Kafası karışmış olarak başını kaldırdı, kendisini tekrar yerde bulduğu için şaşırmıştı.

"Duralümin," dedi Zane, hâlâ bir elini önünde kaldırmış olarak duruyordu. "TenSoon bana ondan bahsetti. Beni bakırım yanarken bile hissedebiliyor olman yüzünden yeni bir metalinin olduğu sonucuna varmıştık. Ondan sonra biraz araştırdı ve metalurjistinden gelen o notu buldu, faydalı bir şekilde duralümin yapmak için gerekli olan talimatları da içeriyordu."

Vin'in sersemlemiş aklı fikirlerin bağlantısını kurmaya çalıştı. Zane'in duralümini vardı. O metali kullanmış ve Vin'in ona doğru fırlattığı sikkelerden bir tanesini İtmişti. Onun ağırlığı Vin'inkiyle karşılaşırken geriye doğru savrulmamak için arkasındaki bir şeyleri de İtmiş olması gerekirdi.

Ve Vin'in kendi duralümin destekli İtmesi onu duvara vurmuştu. Düşünmekte zorluk çekiyordu. Zane öne doğru yürüdü. Vin sersemlemiş bir şekilde yukarı baktı, sonra da elleri ve dizlerinin üzerinde zorlanarak uzaklaştı, sislerin içinde emekliyordu. Yüz seviyesindeydi ve o serin, sessiz kargaşayı içine çekerken burun delikleri gıdıklanıyordu.

Atiyum. Vin'in atiyuma ihtiyacı vardı. Ama boncuk TenSoon'un omzunun içindeydi ve Çekerek yanına getiremezdi. Atiyumu orada taşımasının sebebi de, etin boncuğu Allomanserler'in etkisinden koruyacak olmasıydı. Tıpkı bir Sorgucu'nun vücudunu delip geçen kazıklar gibi, tıpkı onun kendi küpesi gibi. Bir insanın vücudunun içinde olan, hatta sadece delip geçen metaller en aşırı Allomantik kuvvetlerin dışında İtilemez ya da Çekilemezdi.

Ama Vin bunu bir kere yapmıştı. Lord Hükümdar'la savaştığı sırada. Bunu başarmasını sağlayan şey onun kendi gücü, hatta duralümin bile değildi. Başka bir şeydi. Sisler.

Vin onları içine çekmişti.

Bir şey onu sırtından vurarak yere doğru itti. Yerde yuvarlanarak yukarı doğru tekme attı ama ayağı Zane'in yüzünü birkaç atiyum destekli santimle ıskalamıştı. Zane tokatlayarak ayağını bir kenara itti, sonra da aşağı doğru uzanıp omuzlarından tutarak onu zemine vurdu.

Sisler, o altındaki Vin'e bakarken Zane'in etrafında çalkalanıyordu. Dehşetinin arasında Vin bir yıl önce Lord Hükümdar'la savaşırken yapmış olduğu gibi sislere doğru uzandı. O gün, onlar Vin'in Allomansi'sine yakıt olmuş, ona sahip olmaması gereken bir güç vermişlerdi. Onlara doğru uzandı, yardımları için yalvarıyordu.

Ve hiçbir şey olmadı.

Lütfen...

Zane onu bir kere daha zemine çarptı. Sisler onun yalvarışlarını duymazdan gelmeye devam etti.

Bükülerek destek almak için pencere çerçevesini Çekti ve Zane'i yan tarafa doğru itti. Yuvarlandılar, Vin üstte kalmıştı.

Bir anda ikisi birden fırlayarak yerden havalandılar, sislerin arasından patlayarak çıkıp tavana doğru uçtular. Zane yerdeki sikkeleri İterken yukarıya doğru fırlamışlardı. Tavana bindirdiler, Zane'in bedeni onu eziyor, tahta kalaslarla arasına kıstırıyordu. Yine Zane üstteydi, ya da daha doğrusu Zane alttaydı ama artık baskı yönü orasıydı.

Vin'in nefesi kesildi. O kadar güçlüydü ki. Vin'den daha güçlüydü. Zane'in parmakları lehime rağmen kollarına batıyordu ve yan tarafı da daha önceki yaraları yüzünden ağrıyordu. Savaşacak durumda değildi, başka bir Sissoyluya karşı değil.

Özellikle de atiyumu olan bir tanesine karşı.

Zane onları tavana doğru İtmeye devam etti. Vin'in saçları ona doğru döküldü ve aşağıdaki zeminde sisler çalkalandı, sanki yavaş yavaş yükselmekte olan bir girdap burgacı gibilerdi.

Zane İtmeyi bıraktı ve düştüler. Ama hâlâ kontrol ondaydı. Vin'i çevirerek tekrar sislerin içine düşerlerken aşağı fırlattı. Yere çarptılar, darbe Vin'in ciğerlerindeki havayı bir kez daha boşaltmıştı. Zane tepesine çökmüştü, sıkılı dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Bütün o çabalar boşa gitti," diye tısladı. "Parlamento'da onun sana saldırdığından şüphelenesin diye Cett'in personelinin arasına bir Allomanser saklamak. Senden gözü korksun diye seni Elend'in önünde savaşmaya zorlamak. Gerçekten de ne kadar güçlü olduğunun farkına varasın diye seni güçlerini keşfetmeye itmek. Hepsi boşa gitti!"

Aşağı doğru eğildi. "Senin. Beni. Kurtarman. *Gerekiyordu*!" dedi, yüzü Vin'inkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, derin derin nefes alıyordu. Diziyle Vin'in mücadele etmekte olan kollarından bir tanesini yere yapıştırdı ve sonra da, garip bir şekilde gerçeküstü olan bir anda onu öptü.

Ve aynı anda da bıçağını göğüslerinden birisinin yan tarafına sapladı. Vin haykırmaya çalıştı ama bıçağı etine gömülürken Zane'in ağzı onunkini tutuyordu.

"Dikkatli olun Efendim!" diye aniden haykırdı OreSeur – TenSoon. "O kandralar hakkında çok şey biliyor!"

Zane başını kaldırıp baktı, eli duraklamıştı. Ses, acı Vin'in aklını berraklaştırdı. Kalay harlayıp kendisini şok ederek uyandırmak için acıyı kullandı, zihni açılmıştı.

"Ne?" diye sordu Zane kandraya doğru bakarak.

"O biliyor Efendim," dedi TenSoon. "O bizim sırrımızı biliyor. Bizim Lord Hükümdar'a neden hizmet ettiğimizi. Kontrat'a neden hizmet ettiğimizi. O bizim *Allomanserler'den neden bu kadar çok korktuğumuzu biliyor*."

"Sessiz ol," diye emretti Zane. "Ve daha fazla konuşma."

TenSoon sessizleşti.

Sırrımız... diye düşündü Vin kurt köpeğine doğru bir göz atarak, onun köpek yüzündeki endişeyi hissedebiliyordu. O *bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Bana yardım etmeye çalışıyor.*

Sır. Kandraların sırrı. Vin'in onu Teskin etmeyi son denediği sefer acıyla ulumuştu. Ancak Vin onun yüz ifadesinde izin gördü. Bu yeterliydi.

TenSoon'a bir Teskin'le bindirdi. Kandra haykırarak uludu ama Vin daha da sertçe İtti. Hiçbir şey olmadı. Vin dişlerini sıkarak duralümin yaktı.

Bir şeyler kırıldı. Vin aynı anda iki yerdeydi. TenSoon'un duvarın yanında durduğunu hissedebiliyordu ve kendi vücudunun Zane'in kavrayışında olduğunu da hissedebiliyordu. TenSoon onun olmuştu, tamamıyla ve bütün olarak. Bir şekilde, tam olarak nasıl olduğunu bilmeden ona ilerlemesini emretti, vücudunu kontrol ediyordu.

Kocaman kurt köpeğinin gövdesi Zane'e bindirerek onu Vin'in üzerinden attı. Hançer kurtularak yere düştü ve Vin de tökezleyerek dizlerinin üzerine kalktı. Göğsünü kavrayarak oradaki ılık kanı hissetti. Zane yerde yuvarladı, belli ki şoke olmuştu ama ayaklarının üzerine kalktı ve TenSoon'u tekmeledi.

Kemikler kırıldı. Kurt köpeği taklalar atarak zemin boyunca yuvarlandı, doğrudan Vin'e doğru. Vin yuvarlanarak ayaklarının üzerinde kalkarken yerdeki bıçağı kaptı, sonra da bunu TenSoon'un omzuna daldırdı. Omzu kesip açtı, parmakları kas ve kirişleri hissediyordu. Kanlı ellerle ve tek bir atiyum boncuğuyla ayağa kalktı. Bunu zorlanarak yutarken Zane'e doğru dönüyordu.

"Görelim bakalım şimdi ne olacak," diye tısladı Vin atiyum yakarak. Düzinelerce atiyum gölgesi Zane'den dışarı fırladı, Vin'e onun yapmasının mümkün olduğu hareketleri gösteriyorlardı; hepsi de belirsizdi. Kendisi de onun gözleri için aynı kafa karıştırıcı kargaşayı yayıyor olacaktı. Eşitlenmişlerdi.

Zane dönerek onun gözlerinin içine baktı ve atiyum gölgeleri kayboldu.

İmkânsız! diye düşündü Vin. O atiyum rezervinin gitmiş olduğunu fark ederken TenSoon ayaklarının yanında inliyordu. Yanıp bitmişti. Ama boncuk o kadar büyüktü...

"Sen benim sana bizzat benimle dövüşmek için ihtiyacın olacak silahı vereceğimi mi düşünmüştün?" diye sordu Zane sessizce. "Sen gerçekten de benim sana atiyum vereceğimi mi düşündün?"

"Ama..."

"Bir parça kurşun," dedi Zane ilerlerken. "Etrafına ince bir tabaka atiyum kaplanmış. Ah, Vin. Senin gerçekten de kimlere güveneceğine daha çok dikkat etmen gerek."

Vin geriye doğru tökezledi, kendine güveninin eriyip gittiğini hissediyordu. *Onu konuştur*! diye düşündü. *Atiyumunu tüketmeye çalış.*

"Ağabeyim bana kimseye güvenmemem gerektiğini söylerdi..." diye mırıldandı. "O derdi ki... kim olsa bana ihanet eder."

"O bilge bir adammış," dedi Zane sessizce, göğsüne kadar yükselmiş olan sislerin içinde duruyordu.

"O paranoyak bir aptaldı," dedi Vin. "O beni hayatta tuttu ama beni enkaza çevirmişti."

"O zaman sana iyilik yapmış."

Vin TenSoon'un mahvolmuş, kanayan şekline baktı. Acı içindeydi, bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Uzaklardan gelen... gümlemeyi duyuyordu. Tuncunu tekrar yakmıştı. Yavaş yavaş başını kaldırdı. Zane ona doğru yürüyordu. Kendine güvenliydi.

"Sen benimle oynuyordun," dedi. "Elend'le aramızı bozdun. Bana onun benden korktuğunu düşündürdün, beni kullandığını düşündürdün."

"Kullanıyordu," dedi Zane.

"Evet," dedi Vin. "Ama bunun önemi yok, senin gösterdiğin şekilde değil. Elend beni kullanıyor. Kelsier beni kullandı. Bizler birbirimizi kullanırız, sevgi için, destek için, güven için."

"Güven seni öldürür," dedi Zane.

"O zaman ölmek daha iyi."

"Ben sana güvenmiştim," dedi Zane önünde durarak. "Ve sen bana ihanet ettin."

"Hayır," dedi Vin hançerini kaldırarak. "Ben seni kurtaracağım. Tıpkı senin istediğin gibi." Öne doğru fırladı ve saldırdı ama onun atiyumunun tükenmiş olabileceği yönündeki umudu boşa çıkmıştı. Zane umursamaz bir şekilde kenara çekildi, bıçağın vurmanın üç santim kadar yakına gelmesine izin vermişti ama aslında hiçbir zaman tehlikede olmamıştı.

Vin saldırmak için hızla döndü ama bıçağı yükselmekte olan sislerin tepesi boyunca kayarak sadece havayı kesti.

Zane onun sonraki saldırısı gelmeden önce hareket etti, daha Vin kendisi ne yapacak olduğunu bilmezken o saldırısından kaçınacak hareketi yapmıştı. Bıçağı onun demin durmakta olduğu yere saplandı.

O *fazla hızlı*, diye düşündü Vin, yan tarafı yanıyor, zihni zonkluyordu. Yoksa o zonklayan Miraç Kuyusu muydu?

Zane hemen önünde durdu.

Ona vuramıyorum, diye düşündü hüsran içinde. O *benim nereye saldıracağımı benden önce bilirken vuramam*!

Vin durakladı.

Benden önce bilirken...

Zane geriye çekilerek odanın ortasına yakın bir yere geldi, sonra da tekmeleyerek düşmüş bıçağını havaya sıçratıp yakaladı. Vin'e doğru döndü, elindeki silahtan sis dökülüyordu, çenesi sıkılı ve gözleri karanlıktı.

O benim nereye saldıracağımı benden önce biliyor.

Vin hançerini kaldırdı, yüzünden ve yan tarafından kan akıyordu, gök gürültüsü gibi davul darbeleri zihninin içinde gürlüyordu. Sis neredeyse çenesine kadar çıkmıştı.

Vin aklını boşalttı. Bir saldırı planı yapmadı. Zane hançerini kaldırarak ona doğru koşarken tepki vermedi. Kaslarını gevşetti ve gözlerini kapattı, onun ayak

seslerini dinliyordu. Sisin etrafında yükseldiğini hissetti, Zane'in gelişiyle çalkalanıyordu.

Gözlerini aniden açtı. Zane bıçağını kaldırmıştı, savrulurken ışıldıyordu. Vin saldırmaya hazırlandı ama darbe hakkında düşünmedi, sadece vücudunun tepki vermesine izin verecekti.

Ve Zane'i çok ama çok dikkatli bir şekilde izledi.

Zane hafifçe sola doğru kaçındı, açık eli sanki bir şeyi yakalarcasına yukarı doğru hareket etti.

İşte! diye düşünen Vin, anında kendisini yan tarafa bükerek içgüdüsel saldırısını doğal yolundan sapmaya zorladı. Kolunu ve bıçağını savruluşun ortasında kıvırdı. Zane'in atiyumunun öngörmüş olduğu gibi, Vin sol taraftan saldırmak üzereydi.

Ama tepki vererek Zane ona ne yapacak olduğunu göstermişti. Vin'in geleceği görmesini sağlamıştı. Ve eğer Vin geleceği görebiliyorsa, değiştirebilirdi de.

Buluştular. Zane'in silahı onu omzundan vurdu. Ama Vin'in bıçağı onun boynuna isabet etmişti. Sol eli boş havanın üzerine kapandı, ona Vin'in kolunun nerede olacağını söylemiş olması gereken bir gölgeyi yakalamaya çalışıyordu.

Zane nefes almaya çalıştı ama Vin'in bıçağı nefes borusunu deşmişti. Hava bıçağın etrafındaki kandan içeri emildi ve Zane geriye doğru tökezledi, gözleri şok içinde kocaman açılmıştı. Gözleri Vin'inkilerle buluştu, sonra da vücudu tahta zemine gümlemeyle düşerek sislerin içine yıkıldı.

Zane sislerin içinden yukarıya doğru baktı, ona doğru baktı. *Ölüyorum*, diye düşündü.

Onun atiyum gölgesi en son anda *yanılmıştı*. İki gölge, iki olasılık. Zane yanlış olanı engellemeye çalışmıştı. O Zane'i oyuna getirmiş, bir şekilde yenmişti. Ve şimdi Zane ölüyordu.

Nihayet.

"Neden senin beni kurtaracağını düşünmüştüm biliyor musun?" diye fısıldamaya çalıştı ona, gerçi bir şekilde dudaklarının kelimeleri düzgünce oluşturamadığını biliyordu. "Ses. Sen benim karşılaştığım zaman öldürmemi söylemediği ilk insandın. Tek insan."

"Elbette ki sana *onu* öldürmeni söylemedim," dedi Tanrı.

Zane hayatının akıp gittiğini hissetti.

"Gerçekten de komik olan şey ne biliyor musun Zane?" diye sordu Tanrı. "Bütün bu olanların en eğlenceli yeri? Sen deli değilsin.

"Hiçbir zaman da değildin."

Zane dudaklarından kan gelerek anlaşılmaz biçimde konuşurken, Vin sessizce izledi. Dikkatli bir şekilde izliyordu, gırtlaktan bir bıçağın bir Sissoyluyu bile öldürmeye yetmesi gerekirdi ama bazen lehim kişinin inanılmaz şeyler yapmasını sağlayabiliyordu.

Zane öldü. Vin onun nabzını kontrol etti, sonra da hançerini geri aldı. Ondan sonra bir an için ayakta durdu, kendini... donuk hissediyordu; hem zihinsel, hem

de bedensel olarak. Bir elini yaralı omzuna doğru kaldırdı ve bunu yaparken yaralı göğsüne de değmişti. Çok fazla kan kaybetmekteydi ve zihni yine bulanıyordu.

Onu öldürdüm.

Lehim harlayarak kendisini hareket etmeye devam etmek için zorladı. Tökezleyerek TenSoon'a doğru gidip yanında diz çöktü.

"Hanımım," dedi o. "Özür dilerim..."

"Biliyorum," dedi Vin açtığı korkunç yaraya bakarak. Kandranın bacakları artık çalışmıyordu ve vücudu da doğal olmayan bir açıyla kıvrılmıştı. "Nasıl yardım edebilirim?"

"Yardım mı?" dedi TenSoon. "Hanımım, ben sizi neredeyse öldürtüyordum!"

"Biliyorum," dedi Vin tekrar. "Acını nasıl yok edebilirim? Başka bir vücuda mı ihtiyacın var?"

TenSoon bir an için sessiz kaldı. "Evet."

"Zane'i al," dedi Vin. "En azından şu an için."

"O öldü mü?" diye sordu TenSoon şaşkınlıkla.

Göremezdi, diye fark etti Vin. *Onun Boynu kırılmış.*

"Evet," diye fısıldadı Vin.

"Nasıl, Hanımım?" diye sordu TenSoon. "Atiyumu mu tükendi?"

"Hayır," dedi Vin.

"O zaman nasıl?"

"Atiyumun da bir zayıflığı var," dedi Vin. "Senin geleceği görmeni sağlıyor."

"Bu... bir zayıflıkmış gibi görünmüyor Hanımım."

Vin içini çekti, hafifçe sallanıyordu. *Odaklan!* diye düşündü. "Atiyum yaktığın zaman birkaç dakika sonrasını görürsün ve o gelecekte ne olacağını değiştirebilirsin. Uçmaya devam etmiş olması gereken bir oku yakalayabilir, seni öldürmüş olması gereken bir darbeden kaçınabilir ve bir saldırıyı daha başlamadan önce engellemek için harekete geçebilirsin."

TenSoon sessizdi, belli ki aklı karışmıştı.

"O bana *benim* ne yapacağımı gösterdi," dedi Vin. "Ben geleceği değiştiremezdim ama Zane değiştirebilirdi. Daha kendim ne yapacağımı bilmiyorken, o benim saldırıma karşılık vererek istemeden bana da geleceği göstermiş oldu. Ben de ona karşı tepki verdim ve Zane hiç başlamayan bir saldırıyı engellemeye çalışmış oldu. Onu öyle öldürdüm."

"Hanımım... bu dâhice," diye fısıldadı TenSoon.

"Eminim ki bunu ilk düşünen ben olmamışımdır," dedi Vin yorgun bir şekilde. "Ama bu, bir insanın paylaşacağı türden bir sır değil. Her neyse, onun vücudunu al."

"Ben... o yaratığın kemiklerini giymemeyi tercih ederim," dedi TenSoon. "Siz onun ne kadar bozuk olduğunu bilmiyorsunuz Hanımım."

Vin yorgunlukla başını salladı. "İstersen, sana başka bir köpek vücudunu bulabilirim."

"Bu gerekli olmayacak Hanımım," dedi TenSoon sessizce. "Bana verdiğiniz diğer kurt köpeğinin kemikleri hâlâ bende ve büyük bir kısmı hâlâ sağlam. Eğer

onların birkaç tanesini bu vücuttaki iyi kemiklerle değiştirirsem, kullanmak için bütün bir iskelet oluşturabilirim."

"Öyle yap o zaman. Bundan sonra ne yapacağımızı planlamalıyız."

TenSoon bir an için sessiz kaldı. En sonunda konuştu. "Hanımım, şimdi benim efendim ölmüş olduğuna göre, benim Kontrat'ım hükümsüz kaldı. Ben... yeniden görevlendirilmek için halkıma geri dönmek zorundayım."

"Ah," dedi Vin hüzünle içi burkularak. "Tabii ya."

"Gitmek istemiyorum," dedi TenSoon. "Ama en azından halkıma rapor vermem gerek. Lütfen beni affedin."

"Affedilecek bir şey yok," dedi Vin. "Ve en sondaki ipucu için de sana teşekkür ediyorum."

TenSoon sessizce yatıyordu. Vin onun köpek gözlerindeki suçluluğu görebiliyordu. *Bana gerçek efendisine karşı yardım etmemiş olması gerekiyordu.*

"Hanımım," dedi TenSoon. "Siz artık bizim sırrımızı biliyorsunuz. Sissoylular bir kandranın bedenini Allomansi'yle kontrol edebilir. Ben sizin bu bilgiyle ne yapacağınızı bilmiyorum, ama size halkımın bin yıl boyunca kutsal saymış olduğu bir sırrı emanet etmiş olduğumu bilin. Allomanserler'in vücutlarımızın kontrolünü ele geçirerek bizleri köleye dönüştürebileceğini."

"Ben... ne olduğunu bile anlamıyorum."

"Belki de böylesi daha iyidir," dedi TenSoon. "Lütfen beni yalnız bırakın. Diğer köpeğin kemikleri dolapta duruyor. Siz geri döndüğünüz zaman ben gitmiş olacağım."

Vin başını sallayarak onaylayıp, ayağa kalktı. Sonra da gitti, sislerin içinden geçerek dışarıdaki koridoru arıyordu. Yaralarının bakıma ihtiyacı vardı. Sazed'e gitmesi gerektiğini biliyordu ama her nedense kendisini o yöne doğru gitmeye zorlayamıyordu. Sonunda koşmaya başlayana kadar daha da hızlı yürüdü, ayakları onu koridordan aşağı götürüyordu.

Her şey etrafında yıkılıyordu. Hepsiyle başa çıkamıyordu, her şeyi birbirine karıştırmadan edemiyordu. Ama istediği şeyin ne olduğunu biliyordu.

Ve o yüzden de ona doğru koştu.

O iyi bir adam; her şeye rağmen, o iyi bir adam. Fedakâr bir adam. Gerçekten de, onun bütün hareketleri; sebep olduğu bütün ölümler, yıkımlar ve acılar, onu derinden incitti. Bütün bu şeyler, aslına bakılırsa onun açısından bir tür fedakârlıktı.

48

ELEND, JASTES'A YAZDIĞI MEKTUBA GÖZ gezdirirken esnedi. Belki de eski arkadaşını mantıklı olmaya ikna edebilirdi.

Eğer yapamazsa... eh, Elend'in masasında Jastes'ın kolosslara "ödeme yapmak" için kullandığı tahta sikkelerin bir kopyası duruyordu. Bu kusursuz bir kopyaydı, Clubs bizzat yontmuştu. Elend kendisinin Jastes'tan daha fazla tahtaya erişimi olduğundan oldukça emindi. Eğer Penrod'nun birkaç hafta için daha oyalanmasına yardım edebilirse, kolossları saldırmamaya ikna etmeye yetecek kadar çok "para" yapmayı başarabilirlerdi.

Kalemini bırakarak gözlerini ovuşturdu. Saat geç olmuştu. Yatma zamanı...

Kapısı çarpılarak açıldı. Elend hızla döndü ve oda boyunca koşarak kollarına atılan telaşlı bir Vin'in görüntüsüyle karşılaştı. Ağlıyordu.

Ve kanla kaplıydı.

"Vin!" dedi. "Ne oldu?"

"Onu öldürdüm," dedi Vin ve başını Elend'in göğsüne gömdü.

"Kimi?"

"Kardeşini," dedi. "Zane. Straff'ın Sissoylusu. Onu öldürdüm."

"Dur. Ne? *Kardeşim* mi?"

Vin başını salladı. "Özür dilerim."

"Boş ver onu, Vin!" dedi Elend onu nazik bir şekilde kendisinden uzaklaştırarak itip koltuğuna oturturken. Yanağında bir kesik vardı ve gömleği kanla ışıldıyordu. "Lord Hükümdar adına! Ben hemen gidip Sazed'i getiriyorum."

"Beni bırakma," dedi Vin koluna asılarak.

Elend durakladı. Bir şeyler değişmişti. Onun yine Elend'e ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "O zaman benimle gel. Ona beraberce gidelim."

Vin başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Biraz sallandı ve Elend içinde ani bir korku hissetti, ama onun gözlerindeki kararlılık itiraz edebileceği bir şey değildi. Kolunu Vin'in beline doladı, Sazed'in odalarına doğru giderlerken Vin ona yaslanıyordu. Elend kapıyı çalmak için duraksadı ama Vin kapıyı doğrudan iterek karanlık odaya girdi, sonra da sendeledi ve hemen içeride yere oturdu.

"Ben... burada oturayım," dedi.

Elend endişeli bir şekilde onun yanında durakladı, sonra da lambasını kaldırdı ve yatak odasına doğru seslendi. "Sazed!"

Bir an sonra Terrisli belirdi, beyaz bir uyku cüppesi giyiyordu ve tükenmiş gibi görünüyordu. Vin'i fark etti, birkaç kere gözlerini kırpıştırdı, sonra da odalarının içinde kayboldu. Bir an sonra önkoluna bağlanmış bir metalakıl kolluk ve bir tıbbi malzeme çantasıyla geri döndü.

"Şimdi Leydi Vin," dedi Sazed çantayı yere koyarken. "Üstat Kelsier sizi bu hâlde görse ne düşünürdü? Siz bu şekilde çok fazla giysiyi harap ediyorsunuz, diye düşünüyorum ben..."

"Bu eğlenilecek zaman değil Sazed," dedi Elend.

"Özür diliyorum Majesteleri," dedi Sazed dikkatli bir şekilde Vin'in omzundaki kumaşı kesip atarken. "Ancak o hâlâ kendindeyse, ciddi bir tehlike içinde değil demektir." Yaraya daha yakından baktı, bir yandan da çantasından temiz kumaşlar çıkarıyordu.

"Gördünüz mü?" diye sordu Sazed. "Bu kesik derin ama bıçak kemikten sekmiş ve herhangi bir önemli damara da isabet etmemiş. Bunu burada tutun." Yaraya bir kumaş bastırdı ve Elend de elini onun üstüne koydu. Vin gözleri kapalı oturuyordu, sırtı duvara dayalıydı, yavaş yavaş çenesinden kan damlıyordu. Acı çekmekten çok tükenmiş gibi görünüyordu.

Sazed bıçağını aldı ve Vin'in gömleğinin ön tarafını keserek yaralı göğsünü açığa çıkardı.

Elend durakladı. "Belki de ben..."

"Kal," dedi Vin. Bu bir yalvarış değil, bir emirdi. O başını kaldırarak gözlerini açarken Sazed sessizce yaraya bakarak cıkladı, sonra da çantadan uyuşturucu bir madde ile iğne ve iplik çıkardı.

"Elend," dedi Vin. "Sana bir şey söylemem gerek."

Elend durakladı. "Pekâlâ."

"Kelsier hakkında bir şeyi fark ettim," dedi sessizce. "Konu o olduğu zaman hep yanlış şeylerin üzerine odaklanıyorum. Onun beni bir Allomanser olmam için eğiterek harcadığı saatleri unutmak zor. Ama onu yücelten şey savaşma becerisi değildi, haşinliği ya da vahşiliği değildi, hatta gücü ve içgüdüleri bile değildi."

Elend kaşlarını çattı.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Vin.

Elend başını iki yana salladı, hâlâ kumaşı onun omzuna bastırıyordu.

"Onun güvenme becerisiydi," dedi. "Bu onun iyi insanları alıp, onları *daha iyi* insanlara çevirme şekliydi, onlara ilham verme şekliydi. Onun çetesi etkiliydi, çünkü o onlara güveniyordu, çünkü onlara saygı duyuyordu. Ve karşılık olarak, onlar da birbirlerine saygı duyuyordu. Breeze ve Clubs gibi adamlar kahraman oldular çünkü Kelsier'in onlara inancı vardı."

Vin başını kaldırarak Elend'e baktı, yorgun gözlerini kırpıştırıyordu. "Ve sen bunda Kelsier'in hiçbir zaman olmadığı kadar iyisin Elend. Onun bunun için uğraşması gerekiyordu. Sen bunu içgüdüsel olarak yapıyorsun, Philen gibi çakallara bile sanki iyi ve onurlu insanlarmış gibi muamele ediyorsun. Bu bazılarının düşündüğü gibi saflık değil. Bu Kelsier'in sahip olduğu şey, sadece daha da fazlası. O senden ders alabilirdi."

"Sen bana fazla güveniyorsun," dedi Elend.

Vin yorgun başını salladı. Sonra da Sazed'e doğru döndü.

"Sazed?" dedi.

"Evet çocuğum?"

"Sen hiç evlilik töreni biliyor musun?"

Elend şoktan neredeyse kumaşı düşürecekti.

"Birkaç tane biliyorum," dedi Sazed yarayla ilgilenirken. "İki yüz kadar aslında."

"En kısa olanı hangisi?" diye sordu Vin.

Sazed bir dikişi çekerek sıktı. "Larsta halkı sadece yerel bir rahibin huzurunda yapılan ilan-ı aşkı yeterli bulurdu. Basitlik onların inanç yapısının ilkelerinden birisiydi, belki de sürgün edilmiş oldukları, karmaşık bürokratik kurallar sistemiyle meşhur diyarın âdetlerine karşı bir tepki olarak. Bu iyi bir dindir, doğada bulunan basit güzelliğin üzerine odaklanmış olan bir din."

Vin Elend'e baktı. Yüzü kanlı, saçı darmadağınıktı.

"Bak şimdi," dedi Elend. "Vin, sence biraz beklememiz gerekmez mi, sen iyice..."

"Elend," diye araya girdi. "Seni seviyorum."

Elend dondu.

"Sen beni seviyor musun?" diye sordu.

Bu delilik. "Evet," dedi Elend sessizce.

Vin hâlâ çalışmakta olan Sazed'e döndü. "Ee?"

Sazed başını kaldırdı, parmakları kanlıydı. "Bu böylesine bir olay için çok garip bir zaman, diye düşünüyorum ben."

Elend katılarak başını salladı.

"Bu sadece birazcık kan," dedi Vin yorgun bir şekilde. "Oturmak bana iyi geldi."

"Evet," dedi Sazed. "Ancak siz biraz fazla heyecanlıymış gibi görünüyorsunuz Leydi Vin. Bu kolaylıkla, güçlü duyguların etkisi altındayken verilecek bir karar değil."

Vin güldü. "Evlenme kararı güçlü duyguların etkisiyle verilmemeli mi?"

Sazed bocaladı. "Bu tam olarak benim demek istediğim şey değil. Ben sadece sizin zihinsel durumunuzun tamamen sağlıklı olduğundan emin olamıyorum, Leydi Vin."

Vin başını iki yana salladı. "Benim aylardır olmadığı kadar aklım başımda. Tereddüt etmeyi kesmemin zamanı geldi Sazed; endişe etmeyi kesmemin zamanı, bu çetenin içindeki yerimi kabul etmemin zamanı. Artık ne istediğimi biliyorum. Elend'i seviyorum. Birlikte nasıl bir ömrümüz olur bilmiyorum ama en azından biraz olmasını istiyorum."

Sazed bir an için durdu, sonra da dikişine geri döndü. "Ya siz, Lord Elend? Sizin düşünceleriniz nedir?"

Onun düşünceleri *neydi*? Daha geçen günü hatırladı, Vin'in ayrılmaktan bahsettiği ve içinin burkulduğu zamanı. Onun bilgeliğine, dobralığına ve Elend'e duyduğu basit ama ucuz olmayan bağlılığına ne kadar çok bel bağladığını düşündü. Evet, Elend onu seviyordu.

Dünya son zamanlarda karman çorman olmuştu. Hatalar yapmıştı. Ama olan biten her şeye rağmen, hayal kırıklıklarına rağmen, Elend hâlâ Vin'le birlikte olmayı güçlü bir şekilde istediğini hissediyordu. Bu bir buçuk yıl önce balolarda hissettiği o tasasız tutkunluk değildi. Ama daha sağlam bir şey gibi geliyordu.

"Evet Sazed," dedi. "Ben onunla evlenmeyi istiyorum. Bunu epey bir süredir istiyorum. Ben... ben şehre ya da krallığıma ne olacağını bilmiyorum ama olduğu zaman Vin'le birlikte olmayı istiyorum."

Sazed çalışmaya devam etti. "Pekâlâ o zaman," dedi en sonunda. "Eğer dilediğiniz benim şâhitliğimse, o zaman sizindir."

Elend çömeldi, hâlâ kumaşı Vin'in omzuna bastırıyordu, kendini biraz afallamış gibi hissediyordu. "Bu kadar mı yani?"

Sazed başını sallayarak onayladı. "Bu da sizlerin bir obligatörden alabileceğiniz herhangi bir şâhitlik kadar geçerlidir, diye düşünüyorum ben. Haberiniz olsun ki, Larsta aşk yemini bağlayıcıdır. Onların kültüründe boşanma yoktu. Benim bu olaya şâhitliğimi kabul ediyor musunuz?"

Vin başını sallayarak doğruladı. Elend kendisinin de aynı şeyi yaptığını hissetti.

"O zaman sizler evlisiniz," dedi Sazed ipin ucunu düğümleyerek, sonra Vin'in göğsünün üzerine bir kumaş serdi. "Bir süre bunu tutun Leydi Vin ve kanamanın geri kalanını da durdurun." Sonra da yanağına geçti.

"Ben bir tören filan olması gerekirmiş gibi hissediyorum," dedi Elend.

"Size bir tören de yapabilirim, eğer istiyorsanız," dedi Sazed. "Ama ben sizin buna ihtiyacınızın olduğunu düşünmüyorum. İkinizi de uzun bir süredir tanıyorum ve bu birleşmeyi seve seve kutsuyorum. Sadece tavsiyede bulunacağım. Sevdiklerine verdikleri sözleri hafife alanlar, hayatta çok az kalıcı tatmin bulur. Bu yaşamak için kolay bir zaman değil. Bu, sevmek için de zor bir zaman olması gerektiği anlamına değil, hayatlarınızın ve ilişkinizin üzerinde sıra dışı baskılar bulacağınız anlamına geliyor.

"Bu akşam birbirinize ettiğiniz aşk yeminini unutmayın. Bu sizlere önümüzdeki günlerde çok güç verecektir, diye düşünüyorum ben." Bununla birlikte Vin'in

yüzündeki son dikişi de çekerek sıktı ve nihayet omzuna geçti. Oradaki kanama büyük ölçüde durmuştu, Sazed üzerinde çalışmaya başlamadan önce bir an yarayı inceledi.

Vin başını kaldırarak Elend'e bakıp gülümsedi, biraz uykulu gibi görünüyordu. Elend ayağa kalktı ve odanın lavabosuna gitti, sonra Vin'in yüzünü ve yanağını silmek için nemli bir bezle geri döndü.

"Özür dilerim," dedi kız sessizce, Sazed etrafından dolaşarak Elend'in diz çökmekte olduğu yere geçerken.

"Özür mü? Babamın Sissoylusu için mi?" dedi Elend.

Vin başını salladı. "Hayır. Bu kadar beklettiğim için."

Elend gülümsedi. "Sen beklemeye değersin. Dahası, sanırım benim de birkaç şeyi öğrenmem gerekiyordu."

"Nasıl kral olunacağı gibi mi?"

"Ve nasıl bırakılacağı gibi."

Vin başını sallayarak reddetti. "Sen kral olmayı hiç bırakmadın Elend. Onlar senin tacını alabilirler ama onurunu alamazlar."

Elend gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ancak ben şehir için ne kadar faydalı oldum, bilmiyorum. Sadece burada olarak bile halkı böldüm ve şimdi sonunda kontrol Straff'a geçecek."

"Eğer bu şehrin içine adımını atarsa Straff'ı öldürürüm."

Elend dişlerini gıcırdattı. *Yine aynı sorunlara geri döndük.* Vin'in bıçağını Straff'ın boğazına dayamaya ancak bir yere kadar devam edebilirlerdi. O kımıldanmanın bir yolunu bulacaktı ve her zaman Jastes ve o kolosslar da vardı...

"Majesteleri," dedi Sazed çalışmaya devam ederken. "Belki de ben bir çözüm önerebilirim."

Elend bir kaşını kaldırarak Terrisliye göz attı.

"Miraç Kuyusu," dedi Sazed.

Vin'in gözleri anında açıldı.

"Tindwyl ve ben Çağların Kahramanı'nı araştırıyorduk," diye devam etti Sazed. "Rashek'in Kahraman'ın yapması gereken şeyi hiç yapmadığına ikna olmuş durumdayız. Hatta bu bin yıl önceki Alendi'nin *gerçekten* de Kahraman olup olmadığından bile emin değiliz. Çok fazla tutarsızlık, çok fazla sorun ve uyuşmazlık var. Dahası sisler, Zifir, hâlâ burada. Ve şimdi insanları da öldürüyor."

Elend kaşlarını çattı. "Ne diyorsun?"

Sazed bir dikişi çekerek sıktı. "Hâlâ bir şey yapılması gerek Majesteleri. Önemli bir şey. Buna daha dar bir açıdan bakıldığı zaman, Luthadel'deki olaylar ile Miraç Kuyusu'nun yükselişi ilişkili değilmiş gibi görünebilir. Ancak daha geniş bir açıdan bakılırsa, bunlar birbirleri için çözüm olabilirler."

Elend gülümsedi. "Kilit ve anahtar gibi."

"Evet Majesteleri," dedi Sazed gülümseyerek. "Aynen onun gibi."

"Gümlüyor," diye fısıldadı Vin gözlerini kapatarak. "Kafamın içinde. Onu *hissedebiliyorum*."

Sazed durakladı, sonra da Vin'in kolunun etrafına bir bandaj sardı. "Nerede olduğunu hissedebiliyor musunuz?"

Vin başını salladı. "Ben... Titreşimlerin bir yönü varmış gibi görünmüyor. Ben onların uzakta olduklarını düşünmüştüm ama gittikçe güçleniyorlar."

"Bu Kuyu'nun gücünün geri dönüşü olmalı," dedi Sazed. "Nerede bulunacağını biliyor olmam talihli bir durum."

Elend döndü ve Vin tekrar gözlerini açtı.

"Araştırmalarım yeri ortaya çıkardı Leydi Vin," dedi Sazed. "Size metalakıllarımdan bir harita çizebilirim."

"Nerede?" diye fısıldadı Vin.

"Kuzeyde," dedi Sazed. "Terris'in dağlarında. Deryatith adındaki, daha alçak zirvelerden birinin üstünde. Yılın bu zamanında oraya seyahat etmek zor olacaktır..."

"Ben gidebilirim," dedi Vin kararlı bir şekilde, Sazed dönerek göğüs yarası üzerinde çalışırken. Elend tekrar kızardı, sonra da arkasını dönerken durakladı.

Ben... evliyim. "Gidecek misin?" diye sordu Elend Vin'e bakarak. "Şimdi mi?"

"Gitmek zorundayım," diye fısıldadı Vin. "Ona gitmem *gerekli* Elend."

"Siz de onunla birlikte gitmelisiniz Majesteleri," dedi Sazed.

"Ne?"

Sazed içini çekerek başını kaldırdı. "Bizim gerçeklerle yüzleşmemiz gerekiyor Majesteleri. Sizin de biraz önce söylediğiniz gibi, Straff kısa süre sonra bu şehri ele geçirecek. Eğer burada olursanız, idam edileceksiniz. Ancak Leydi Vin'in Kuyu'yu güvenceye almak için şüphesiz ki yardıma ihtiyacı olacaktır."

"Kuyu'nun çok büyük güce sahip olduğu varsayılıyor," dedi Elend çenesini ovuşturarak. "Sence o orduları yok etmemiz mümkün olabilir mi?"

Vin başını sallayarak reddetti. "Onu kullanamayız," diye fısıldadı. "Güç bir ayartma. Geçen sefer yanlış giden şey de buydu. Rashek gücü bırakmak yerine kendisine aldı."

"Bırakmak mı?" diye sordu Elend. "Bu ne demek?"

"Gitmesine izin vermek Majesteleri," dedi Sazed. "Zifir'i *onun* kendi başına yenmesine izin vermek."

"Güven," dedi Vin. "Mesele güven."

"Ancak ben bu gücü serbest bırakmanın dünya için çok büyük şeyler yapabileceğini düşünüyorum," dedi Sazed. "Bazı şeyleri değiştirecek ve Lord Hükümdar'ın verdiği zararın büyük bir kısmını da tamir edecektir. Benim bunun kolossları yok edeceği yönünde güçlü bir tahminim var, çünkü onlar Lord Hükümdar'ın gücü suiistimal ederek kullanması ile yaratılmışlardı."

"Ama şehir Straff'ın elinde olacak," dedi Elend.

"Evet," dedi Sazed. "Ama eğer siz giderseniz, geçiş süreci barışçıl olacaktır. Parlamento neredeyse onu imparatorları olarak kabul etmeye karar verdi sayılır ve görünüşe göre o da Penrod'nun tebaa kral olarak hükmetmesine izin verecekmiş. Kan dökülmeyecek ve sizler de dışarıdan direniş organize edebileceksiniz. Daha-

sı, gücü serbest bırakmanın ne yapacağını kim bilebilir? Leydi Vin de tıpkı Lord Hükümdar gibi değişebilir. Çete şehrin içinde saklanıyorken, babanızı devirmek o kadar da zor olmamalı, özellikle de bir yıl kadar sonra gevşediğinde."

Elend dişlerini sıktı. *Bir devrim daha.* Ancak Sazed'in söylediği şeyler mantıklıydı. *O kadar uzun zamandır küçük ölçek hakkında endişe edip duruyorduk.* İçinde bir sıcaklık ve sevgi dalgası hissederek Vin'e bir bakış attı. *Belki de bana anlatmaya çalıştığı şeyleri dinlemeye başlamamın zamanı gelmiştir.*

"Sazed," dedi Elend, aklına gelen ani bir düşünce ile. "Sen Terris halkını bize yardım etmeye ikna edebileceğimi düşünüyor musun?"

"Belki Majesteleri," dedi Sazed. "Benim müdahale etmeme karşı olan ve görmezden gelmekte olduğum yasaklama, Sinod bana farklı bir görev verdiği içindi, bizler her türlü eylemden kaçınmaya inandığımız için değil. Eğer siz Sinod'u Luthadel'de güçlü bir müttefikin Terris halkına faydalı olacağına ikna edebilirseniz, belki de Terris'ten askeri yardım elde etmeyi başarabilirsiniz."

Elend başını salladı, düşünceliydi.

"Kilit ve anahtarı hatırlayın Majesteleri," dedi Sazed, Vin'in ikinci yarasını da bitirirken. "Bu durumda, gitmek sizin yapmanız gereken şeyin tam tersiymiş gibi görünüyor. Ancak eğer daha geniş açıdan bakacak olursanız, göreceksiniz ki bu tam olarak yapmanız *gereken* şey."

Vin gözlerini açarak Elend'e baktı, gülümsüyordu. "Bunu yapabiliriz Elend. Benimle gel."

Elend bir an için durdu. *Kilit ve anahtar...* "Pekâlâ," dedi. "Vin iyileşir iyileşmez gideceğiz."

"Onun yarın ata binebilmesi gerekir," dedi Sazed. "Lehimin beden için neler yapabileceğini siz de biliyorsunuz."

Elend başını sallayarak onayladı. "Pekâlâ. Seni daha önceden dinlemiş olmalıydım Vin. Dahası, ben her zaman senin vatanını görmeyi istemişimdir Sazed. Sen bize yol gösterebilirsin."

"Benim burada kalmam gerekiyor korkarım ki," dedi Sazed. "Oradaki işime devam edebilmek için kısa süre sonra Güney'e gitmem gerekecek. Ancak Tindwyl sizinle gelebilir, onun elinde Sırdaş kardeşlerime aktarılması gereken önemli bilgiler var."

"Küçük bir grup olması gerekecek," dedi Vin. "Straff'ın adamlarından daha hızlı gitmemiz, ya da yanlarından gizlice geçmemiz gerekecek."

"Sadece siz üçünüz, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Ya da belki de sizler uyurken nöbet tutmaya yardım edecek bir kişi daha, avlanmakta ve gözcülükte becerikli olan bir kişi. Lord Yorlatek belki?"

"Dikiz mükemmel olur," dedi Elend başını sallayarak onaylarken. "Sen diğer çete üyelerinin şehirde güvende olacaklarından emin misin?"

"Elbette güvende olmazlar," dedi Vin gülümseyerek. "Ama onlar uzman. Onlar Lord Hükümdar'dan saklandı, Straff'tan da saklanabileceklerdir. Özellikle de seni güvende tutma konusunda endişe etmelerine gerek olmazsa."

"O zaman karar verildi," dedi Sazed ayağa kalkarak. "Bu gece siz ikiniz iyi dinlenmeye çalışmalısınız, ilişkinizin durumundaki değişime rağmen. Yürüyebilir misiniz Leydi Vin?"

"Gerek yok," dedi Elend, eğilerek onu kaldırırken. Vin kollarını ona doladı ama kavrayışı sıkı değildi ve Elend onun gözlerinin şimdiden tekrar kapanmaya başladığını görebiliyordu.

Elend gülümsedi. Bir anda dünya çok daha basit bir yer gibi görünmüştü. Biraz zaman ayıracak ve gerçekten de önemli olan şeyler ile harcayacaktı; ondan sonra, bir kere Vin ve o Kuzey'den yardım bulduktan sonra geri dönebilirlerdi. Elend aslında geri dönerek yenilenmiş bir canlılıkla sorunlarıyla yüzleşmeyi iple çekiyordu.

Vin'i sıkı sıkı tuttu, Sazed'e başıyla iyi geceler diledi, sonra da çıkarak kendi odalarına doğru yürümeye başladı. Görünüşe göre her şey yoluna girecekti.

Sazed yavaşça ayağa kalkarak ikilinin gidişini izledi. Luthadel'in düşüşünü duydukları zaman kendisi hakkında ne düşüneceklerini merak etti. En azından destek için birbirlerine dayanabilirlerdi.

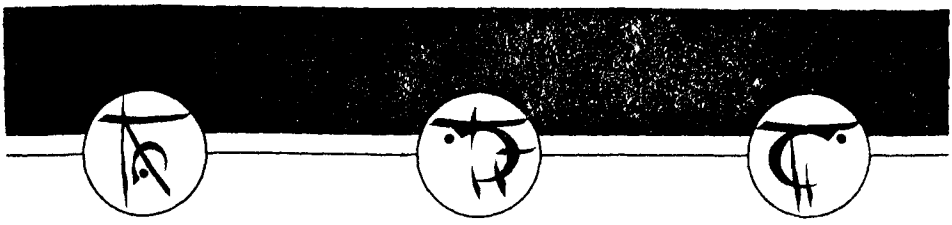
Evliliklerini onaylaması Sazed'in onlara verebileceği son hediyeydi; hayatlarıyla beraber. *Tarih beni yalanlarım için nasıl yargılayacak?* diye merak etti. *Böylesine politikaya karışan bir Terrisli için, arkadaşlarının hayatlarını kurtarmak için mitoloji uyduran Terrisli için ne düşünecek?* Kuyu hakkında söylediği şeyler elbette gerçek değildi. Eğer öyle bir güç gerçekten vardıysa bile, Sazed'in bunun nerede olduğu ya da ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tarihin onu nasıl yargılayacağı büyük olasılıkla Elend ve Vin'in hayatlarıyla ne yapacaklarına bağlıydı. Sazed sadece doğru şeyi yapmış olduğunu umut edebiliyordu. Onların gitmesini izleyerek, diri aşklarının sağ kalacağını bilerek, kararına gülümsemeden edemiyordu.

Bir iç çekişle eğildi ve tıbbi malzemelerini topladı, sonra da Vin ve Elend'e söz vermiş olduğu haritayı uydurmak için odasına geri döndü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜN SONU

BEŞİNCİ BÖLÜM

KAR VE KÜL

O kendi gördüğü kadarıyla çoğunluğun iyiliğine ulaşmak için, kendi iradesinden vazgeçmeye alışkın.

49

"SİZ BİR APTALSINIZ ELEND VENTURE," diye çıkıştı Tindwyl, kollarını kavuşturmuş, gözleri memnuniyetsizlikle genişlemişti.

Elend eyerindeki bir kayışı çekerek sıktı. Tindwyl'in onun için hazırlamış olduğu kıyafetler, siyah ve gümüş renkli bir binici üniformasını da içeriyordu ve o da şu anda bunu giymekteydi, deri eldivenler parmaklarına tam oturuyordu ve koyu bir pelerin de külden koruyordu.

"Siz beni dinliyor musunuz?" diye hesap sordu Tindwyl. "Gidemezsiniz! Şimdi olmaz! Halkınız böylesine bir tehlike içindeyken değil!"

"Ben onları başka bir yolla koruyacağım," dedi Elend yük atlarını kontrol ederek.

Kalenin geliş ve gidişler için kullanılan üstü kapalı yolundaydılar. Pelerininin neredeyse tamamıyla örttüğü Vin, kendi atının üstünde oturmuştu, elleri dizginleri gergin bir şekilde tutuyordu. Çok az binicilik tecrübesi vardı ama Elend onun koşmasına izin vermeyi reddetmişti. Lehim olsun olmasın, Parlamentodaki dövüşünün yaraları hâlâ tam olarak iyileşmemişti, önceki gece gördüğü zarardan ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Başka bir yolla mı?" diye sordu Tindwyl. "Sizin onların yanında olmanız gerekir. Siz onların kralısınız!"

"Hayır *değilim*," diye tersledi Elend Terrisliye doğru dönerek. "Onlar beni reddetti, Tindwyl. Şimdi endişe etmem gereken daha geniş bir açıda daha önemli olaylar var. Onlar geleneksel bir kral mı istiyor? Eh, o zaman babama gidebilirler. Ben Terris'ten geri döndüğüm zaman, belki ne kaybettiklerini de anlamış olurlar."

Tindwyl başını iki yana salladı ve öne doğru yaklaşarak hafifçe konuştu. "Terris mi, Elend? Siz kuzeye gidiyorsunuz. Onun için. Onun neden oraya gitmek istediğini biliyorsunuz, değil mi?"

Elend durakladı.

"Hah, demek biliyorsunuz," dedi Tindwyl. "Siz bunun hakkında ne düşünüyorsunuz Elend? Bana bu hezeyanlara inandığınızı söylemeyin. O kendisinin Çağların Kahramanı olduğunu düşünüyor. Oradaki dağlarda bir şeyler bulacağını varsayıyor, bir tür güç ya da bir tür ilham, onu tanrısal bir varlığa dönüştürecek bir şeyler."

Elend Vin'e göz attı. Hâlâ atının üzerinde sessizce oturuyordu, kapüşonunu indirmiş yere bakmaktaydı.

"O ustasını takip etmeye çalışıyor Elend," diye fısıldadı Tindwyl. "Firari bu insanlar için bir tanrıya dönüştü, o yüzden kendisinin de aynısını yapmak zorunda olduğunu düşünüyor."

Elend Tindwyl'e döndü. "Eğer gerçekten inandığı şey buysa, o zaman onu destekleyeceğim."

"Siz onun deliliğine destek mi olacaksınız?" diye sordu Tindwyl.

"Karımdan bu şekilde bahsetmeyeceksin," dedi Elend, buyurgan ses tonu Tindwyl'in geri çekilmesine neden olmuştu. Eyerine üzerine tırmandı. "Ben ona güveniyorum Tindwyl. Güvenin bir parçası da inançtır."

Tindwyl küçümsemeyle homurdandı. "Sizin onun bir tür vaat edilmiş kurtarıcı olduğuna inanıyor olmanız mümkün değil Elend. Ben sizi tanıyorum, siz bir âlimsiniz. Firari Kilisesi'ne sadık olduğunuzu ilan etmiş olabilirsiniz ama doğaüstü zırvalara benden daha fazla inanmıyorsunuz."

"Ben inanıyorum ki," dedi Elend katı bir şekilde, "Vin benim karım ve ben de onu seviyorum. Onun için önemli olan herhangi bir şey, benim için de önemlidir. Ve onun inandığı herhangi bir şeyin de benim için en azından bunun kadar doğruluk payı var. Biz kuzeye gidiyoruz. Oradaki gücü serbest bıraktıktan sonra geri döneceğiz."

"İyi," dedi Tindwyl. "O zaman siz halkını terk etmiş olan bir korkak olarak hatırlanacaksınız."

"Git!" diye emretti Elend parmağını kaldırıp kaleye doğru işaret ederek.

Tindwyl hızla dönerek kapı ağzına doğru sert adımlarla ilerlemeye başladı. Geçerken daha önce kitap büyüklüğündeki, kahverengi kâğıda sarılarak kalın bir iple bağlanmış bir paketi bırakmış olduğu eşya masasını işaret etti. "Sazed bunu Sırdaş Sinodu'na teslim etmenizi istiyor. Onları Tathingdwen şehrinde bulacaksınız. Sürgününüzün tadını çıkarın Elend Venture." Sonra da gitti.

Elend içini çekerek atını Vin'inkinin yanına doğru ilerletti.

"Teşekkür ederim," dedi Vin sessizce.

"Ne için?"

"Söylediğin şeyler için."

"Sözlerimde samimiydim Vin," dedi Elend uzanarak bir elini onun omzuna koyarken.

"Tindwyl haklı olabilir, biliyorsun," dedi Vin. "Sazed'in dediklerine rağmen, ben deli olabilirim. Sana sislerin içinde bir ruh gördüğümü söylediğimi hatırlıyor musun?"

Elend yavaş yavaş başıyla onayladı.

"Ee, onu tekrar gördüm," dedi Vin. "Sisteki desenlerden oluşmuş bir hayalet gibi. Onu sürekli görüyorum, beni gözlüyor, beni takip ediyor. Ve kafamın içinde de o ritimleri duyuyorum; heybetli, güçlü gümlemeler, Allomantik titreşimler gibi. Yalnız artık onları duyabilmek için tunca ihtiyacım kalmadı."

Elend onun omzunu sıktı. "Ben sana inanıyorum Vin."

Vin çekinerek başını kaldırıp baktı. "Öyle mi, Elend? Gerçekten mi?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Elend. "Ama çok uğraşıyorum. Ne olursa olsun, ben kuzeye gitmenin doğru şey olduğunu düşünüyorum."

Vin yavaşça başıyla onayladı. "Bu da yeter, herhâlde."

Elend gülümseyerek tekrar kapı ağzına doğru döndü. "Dikiz nerede?"

Vin pelerininin altında omzunu silkti. "O zaman ben Tindwyl'in bizimle gelmeyeceğini varsayıyorum."

"Büyük olasılıkla hayır," dedi Elend gülümseyerek.

"Terris'i nasıl bulacağız?"

"Bu zor olmayacak," dedi Elend. "Sadece Tathingdwen'e giden imparatorluk kanalını takip edeceğiz." Duraklayarak Sazed'in onlara vermiş olduğu haritayı düşündü. Yolları doğrudan Terris Dağları'na doğru gidiyordu. Tathingdwen'de ikmal yapmaları gerekecekti ve karlar da yükselmiş olacaktı ama... eh, bunu başka zaman düşünürlerdi.

Vin gülümsedi ve Elend de Tindwyl'in geride bırakmış olduğu paketi almaya gitti. Bir tür kitaba benziyordu. Birkaç dakika sonra Dikiz de geldi. Asker üniformasını giymişti ve omzunun üstüne atılmış eyer çantaları vardı. Elend'e başını sallayarak selam verdi, Vin'e büyük bir torba uzattı ve sonra da kendi atına doğru ilerledi.

Gergin görünüyor, diye düşündü Elend, oğlan çantalarını atının üzerine atarken. "Torbada ne var?" diye sordu Vin'e doğru dönerek.

"Lehim tozu," dedi Vin. "Sanırım ona ihtiyacımız olabilir."

"Hazır mıyız?" diye sordu Dikiz onlara doğru bakarak.

Elend başını sallayarak onaylayan Vin'e bir göz attı. "Sanırım biz..."

"Daha pek değil," dedi yeni bir ses. "Ben *hiç* de hazır değilim."

Allrianne kapıdan çıkarken Elend döndü. Ağır kahverengi ve kırmızı bir binici eteği giymişti ve saçları da bir eşarbın altında toplanmıştı. O *kıyafeti nereden bulmuş?* diye merak etti Elend. İki hizmetkâr bohçalar taşıyarak onu takip ediyordu.

Allrianne durakladı, düşünceli bir yüz ifadesiyle parmağını dudaklarına vuruyordu. "Sanırım benim bir yük atına ihtiyacım olacak."

"Sen ne yapıyorsun?" diye hesap sordu Vin.

"Sizinle geliyorum," dedi Allrianne. "Breezy diyor ki ben şehri terk etmek zorundaymışım. O çok şapşal bir adam bazen, ama epey inatçı olabiliyor. Bütün konuşmayı beni Teskin ederek geçirdi, sanki ben şimdiye kadar onun dokunuşunu öğrenmemişim gibi!"

Allrianne hizmetkârlardan bir tanesine elini salladı, o da bir seyis bulmak için koşarak gitti.

"Biz çok sıkı at sürüyor olacağız," dedi Elend. "Senin ayak uydurup uyduramayacağından emin değilim."

Allrianne gözlerini devirdi. "Ben ta Batı Salahiyet'ten buraya kadar bütün yolu at sürerek geldim! Sanırım halledebilirim. Dahası Vin yaralı, o yüzden büyük olasılıkla *o kadar da* hızlı gidiyor olmayacaksınız."

"Biz seni yanımızda istemiyoruz," dedi Vin. "Sana güvenmiyoruz ve seni sevmiyoruz."

Elend gözlerini kapattı. *Sevgili dobra Vin.*

Allrianne ise sadece hizmetkâr iki atla geri döner, sonra da bir tanesini yüklemeye başlarken cıvıltılı bir kahkaha attı. "Şapşal Vin," dedi. "Paylaştığımız her şeyden sonra bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Paylaştığımız mı?" diye sordu Vin. "Allrianne, biz *bir kere* birlikte alışverişe gittik."

"Ve ben de epey iyi anlaştığımızı hissediyorum," dedi Allrianne. "Yahu, biz neredeyse kardeş sayılırız!"

Vin kıza dümdüz bir bakış fırlattı.

"Evet," dedi Allrianne. "Ve sen de *kesinlikle* daha yaşlı ve sıkıcı olan kardeşsin." Tatlı bir şekilde gülümsedi, sonra da kolaylıkla eyerinin üzerine çıktı, bu dikkate değer bir binicilik becerisine işaret ediyordu. Hizmetkârlardan bir tanesi onun yük atını getirdi, sonra da dizginlerini Allrianne'in eyerinin arkasındaki yerine bağladı.

"Pekâlâ, Elend canım," dedi Allrianne. "Ben hazırım. Hadi gidelim."

Elend karanlık bir bakışla başını olumsuzca sallayan Vin'e doğru bir göz attı.

"Eğer isterseniz beni geride bırakabilirsiniz," dedi Allrianne. "Ama ben sadece sizi takip edecek ve başımı derde sokacağım, ondan sonra da sizin geri dönüp beni kurtarmanız gerekecek. Ve sakın dönmezmişsiniz gibi yapmaya çalışmayın bile!"

Elend içini çekti. "Pekâlâ," dedi. "Hadi gidelim."

Şehrin içinde yavaş yavaş ilerlediler, Elend ve Vin öndeydi, Dikiz onların yük atlarını getiriyordu, Allrianne de yan taraflarından at sürüyordu. Elend başını dik tuttu ama bu sadece, o geçerken pencerelerde ve kapı ağızlarında beliren yüzleri görmesini sağlıyordu. Kısa süre sonra küçük bir kalabalık onları takip ediyordu ve her ne kadar fısıltılarını duyamıyor olsa da, ne dediklerini hayal edebiliyordu.

Kral. Kral bizi terk ediyor...

Elend hâlâ pek çoğunun, tahtın Lord Penrod'ya ait olduğunu anlayamadıklarını biliyordu. Bakışlarını, kendisini izlemekte olan pek çok göz gördüğü bir ara sokak ağzından çevirdi. O gözlerin içinde uğursuz bir korku vardı. Elend suçlamalar görmeyi beklemişti ama her nedense onların ümitsiz kabullenişleri daha da moral bozucuydu. Onlar Elend'in kaçmasını bekliyorlardı. Onlar terk edilmeyi bekliyorlardı. Elend şehirden uzaklaşabilecek kadar zengin ve güçlü olan az sayıdaki kişiden birisiydi. Elbette kaçacaktı.

Suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak kendi gözlerini sıkı sıkı kapattı. Ham'in ailesi gibi gece geç saatlerde bir kapıduvardan gizlice çıkarak gidebilmiş

olmalarını isterdi. Ancak Straff'ın şehri saldırmadan da alabileceğini anlayabilmesi için Elend ve Vin'in gittiklerini görmesi önemliydi.

Geri döneceğim, diye söz verdi Elend insanlara. *Sizi kurtaracağım. Şu an için gitmem daha iyi.*

Kalay Kapı'nın geniş kanatları ilerilerinde belirdi. Elend atını tekmeleyerek ilerleyip, sessiz takipçiler dalgasından hızlanarak uzaklaştı. Kapıdaki muhafızlar emirlerini zaten almışlardı. Elend atını dizginleyerek onlara başını salladı ve adamlar da kapının kanatlarını savurarak açtılar. Vin ve diğerleri de açılmakta olan kapının önünde ona katıldılar.

"Leydi Vâris, siz de mi gidiyorsunuz?" diye sordu muhafızlardan bir tanesi sessizce.

Vin yan tarafa doğru baktı. "İçiniz rahat olsun," dedi. "Biz sizi terk etmiyoruz. Yardım getirmek için gidiyoruz."

Asker gülümsedi.

Nasıl Vin'e bu kadar kolaylıkla inanabiliyor? diye düşündü Elend. *Yoksa elinde kalan tek şey umut mu?*

Vin atını çevirerek insan kalabalığıyla yüzleşti ve kapüşonunu açtı. "Geri döneceğiz," diye söz verdi. Daha önce ona tapınan insanlarla uğraşırken olduğu kadar endişeliymiş gibi görünmüyordu.

Dün geceden beri onun içinde bir şeyler değişti, diye düşündü Elend.

Askerler grup hâlinde onları selamladı. Elend selamlarına karşılık verdi, sonra da Vin'e başını salladı. Dörtnala kapıdan dışarı çıkarlarken başı o çekiyordu, kuzey anayoluna, Straff'ın ordusunun hemen batı kıyısından geçmelerini sağlayacak bir yöne dönmüşlerdi.

Bir grup atlı onların yolunu kesmek için harekete geçmeden önce fazla uzağa gitmemişlerdi. Elend atını üzerinde eğilmiş olarak sürüyordu, Dikiz ve yük atlarına doğru bir bakış attı. Ancak Elend'in dikkatini çeken şey Allrianne'di; şaşırtıcı bir ustalıkla at sürüyordu, yüzünde bir kararlılık ifadesi vardı. Azıcık bile gerginmiş gibi görünmüyordu.

Yan tarafında Vin pelerinini savurarak geriye atıp, bir avuç sikke çıkardı. Bunları havaya savurdu ve onlar da Elend'in diğer Allomanserler'de bile hiçbir zaman görmediği bir hızla ileriye doğru atıldılar. *Lord Hükümdar adına!* diye şok içinde düşündü Elend sikkeler uçup giderlerken, gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızla kaybolmuşlardı.

Askerler düştüler ve Elend de rüzgâr ve toynak seslerinin üzerinden metale çarpan metalin tıngırtısını zar zor duyabildi. Atını alt üst olmuş bir asker grubunun doğrudan ortasına doğru sürdü, pek çoğu yerdeydi ve ölüyordu.

Oklar düşmeye başladı ama Vin bunları elini bile sallamadan dağıttı. Elend onun lehim torbasını açmış olduğunu fark etti, atını sürerken arkasında tozu bir bulut hâlinde döküyor, bir kısmını da yanlara doğru İtiyordu.

Sonraki okların metal başları olmayacak, diye düşündü Elend endişeli bir şekilde. Askerler arkalarında bağırarak toparlanıyordu.

"Size yetişirim," dedi Vin, sonra da atından aşağı atladı.

"Vin!" Elend haykırarak atını çevirdi. Allrianne ve Dikiz hızla at sürerek yanından fırlayıp gittiler. Vin yere indi ve inanılmaz bir şekilde koşmaya başlarken tökezlemedi bile. Bir metal şişeciğini başına dikti, sonra da okçulara doğru baktı.

Oklar uçtu. Elend küfretti ama atını tekmeleyerek harekete geçirdi. Şu anda yapabileceği pek bir şey yoktu. Eğilerek at sürdü, oklar etrafına düşerken dörtnala gidiyordu. Bir tanesi kafasının birkaç santim yakınından geçerek düşüp yola saplandı.

Ve sonra ok yağmuru kesildi. Elend, dişleri sıkılı, geriye doğru göz attı. Vin yükselmekte olan bir toz bulutunun önünde ayakta duruyordu. *Lehim tozu*, diye düşündü Elend. *Lehimi İtiyor, zerreleri yer boyunca İterek toz ve kül kaldırıyor.*

Devasa bir toz, metal ve kül dalgası okçulara bindirerek üzerlerinden akıp geçti. Askerleri etrafa savurdu, gözlerini koruyarak küfrettiler ve bazıları da yüzlerini tutarak yere düştü.

Vin atının üstüne geri atladı, sonra da rüzgârla buram buram yayılmakta olan tozlardan dörtnala uzaklaştı. Elend onun yetişebilmesi için atını yavaşlattı. Arkalarındaki ordu kargaşa içindeydi, askerler emirler veriyor, insanlar kaçışıyordu.

"Hızlan!" dedi Vin yaklaşırken. "Neredeyse ok menzilinden çıktık!"

Kısa süre sonra Allrianne ve Dikiz'e katılmışlardı. *Daha tehlikeden kurtulmuş değiliz, babam hâlâ takipçiler göndermeye karar verebilir.*

Ama askerlerin Vin'i tanımamış olması mümkün değildi. Eğer Elend'in içgüdüleri doğruysa, Straff onların kaçmalarına izin verecekti. Onun birincil hedefi Luthadel'di. Daha sonra Elend'in peşine düşebilirdi, şu an için o sadece Vin'in gittiğini görmekten memnun olacaktı.

"Çıkmama yardım ettiğiniz için çok teşekkür ediyorum," dedi Allrianne bir anda, orduyu izliyordu. "Şimdi ben gidiyorum."

Bu sözlerle, yönünü batıdaki bir grup alçak tepeye doğru döndürdü ve iki atını çevirerek uzaklaştı.

"Ne?" diye sordu Elend şaşkınlıkla atını Dikiz'in yanına yaklaştırırken.

"Bırak onu," dedi Vin. "Zamanımız yok."

Eh, bu bir sorunu çözüyor, diye düşündü Elend atını kuzey anayoluna doğru çevirirken. *Hoşça kal Luthadel. Daha sonra senin için geri geleceğim.*

"Eh, bu bir sorunu çözüyor," diye belirtti Breeze şehir duvarının üzerinde durmuş, Elend'in grubunun bir tepenin etrafından kaybolmasını izlerken. Doğu tarafındaki koloss kampından büyük ve hâlâ açıklanamamış bir duman sütunu yükseliyordu. Batıda, Straff'ın ordusu kaçanlar yüzünden karışmış, çalkalanıyordu.

Breeze önceleri Allrianne'in güvenliğinden endişeleniyordu, ama daha sonra, düşman ordusuna rağmen onun için Vin'in yanından daha güvenli bir yer olmadığını fark etmişti. Allrianne diğerlerinden çok fazla uzaklaşmadığı sürece güvende olacaktı.

Duvarın üstünde onunla birlikte olan grup sessizdi ve ilk kez Breeze onların duygularına neredeyse dokunmuyordu bile. Onların ciddiyeti uygun gibi görün-

müştü. Genç Yüzbaşı Demoux yaşlı Clubs'ın yanında duruyordu ve huzurlu Sazed de savaşçı Ham'in yanındaydı. Birlikte rüzgârlara savurmuş oldukları umut tohumunu izliyorlardı.

"Dur biraz," dedi Breeze bir şeyin farkına varırken kaşlarını çatarak. "Tindwyl'in de onlarla olması gerekmiyor muydu?"

Sazed başını olumsuzca salladı. "O kalmaya karar verdi."

"Bunu neden yapsın?" diye sordu Breeze. "Ben onun yerel anlaşmazlıklara karışmamakla ilgili bir şeyler geveledeğini duymamış mıydım?"

Sazed başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Lord Breeze. O okuması zor bir kadın."

"Hepsi öyle," diye mırıldandı Clubs.

Sazed gülümsedi. "Ne olursa olsun, görünüşe göre dostlarımız kaçtılar."

"Firari onları korusun," dedi Demoux sessizce.

"Evet," dedi Sazed. "Umalım ki korusun."

Clubs küçümsemeyle homurdandı. Bir kolunu mazgalların üstüne dayayarak huysuz bir yüzle Sazed'e döndü. "Ona cesaret verme."

Demoux kızardı, sonra da dönüp uzaklaştı.

"Neydi bu?" diye sordu Breeze merakla.

"Oğlan benim askerlerime vaaz veriyor," dedi Clubs. "Ona saçmalıklarının askerlerin aklını meşgul etmesini istemediğimi söyledim."

"Bu saçmalık değil Lord Cladent," dedi Sazed. "Bu inanç."

"Sen gerçekten de *Kelsier'in* bu insanları koruyacağını mı düşünüyorsun?" dedi Clubs.

Sazed bocaladı. "Onlar buna inanıyor ve bu da..."

"Hayır," diye onun sözünü kesti kaşlarını çatan Clubs. "Bu yeterli ***değil***, Terrisli. Bu insanlar Firari'ye inanarak kendilerini kandırıyorlar."

"Siz de ona inanıyordunuz," dedi Sazed. Breeze onu Teskin etmeyi, tartışmanın gerginliğini azaltmayı düşündü ama Sazed zaten tamamıyla sakinmiş gibi görünüyordu. "Onu takip ettiniz. Firari'ye Son İmparatorluk'u devirecek kadar inanıyordunuz."

Clubs yüzünü astı. "Senin ahlâk anlayışından hoşlanmıyorum Terrisli, hiçbir zaman da hoşlanmadım. Bizim çetemiz, Kelsier'in çetesi, bu insanları kurtarmak için mücadele etti çünkü bu *doğruydu*."

"Çünkü siz bunun doğru olduğuna inanıyordunuz," dedi Sazed.

"Peki ya sen neyin doğru olduğuna inanıyorsun Terrisli?"

"Bu değişir," dedi Sazed. "Pek çok farklı kıymetli değerleri olan pek çok farklı sistem var."

Clubs başını salladı, sonra da sanki tartışma bitmiş gibi arkasını döndü.

"Bekle Clubs," dedi Ham. "Sen buna cevap vermeyecek misin?"

"O yeteri kadar konuştu," dedi Clubs. "Onun inançları durumsal. Onun için Lord Hükümdar bile, insanlar ona tapındığı ya da tapınmaya zorlandığı için bir tanrıydı. Haksız mıyım Terrisli?"

"Bir açıdan, Lord Cladent," dedi Sazed. "Gerçi Lord Hükümdar nispeten bir istisna sayılabilir."

"Ama sen hâlâ Çelik Nezaret'in uygulamalarının kayıtlarını ve hatıralarını saklıyorsun, değil mi?" diye sordu Ham.

"Evet," diye itiraf etti Sazed.

"Durumsal," dedi Clubs tükürür gibi. "En azından o aptal Demoux'nun inanmak için *bir tane* şeyi seçecek kadar aklı var."

"Birisinin inancıyla sırf siz de paylaşmıyorsunuz diye alay etmeyin Lord Cladent," dedi Sazed sessizce.

Clubs yine küçümsemeyle burun kıvırdı. "Bunların hepsi senin için çok kolay, değil mi?" diye sordu. "Her şeye inanmak, hiçbir zaman seçim yapmak zorunda kalmamak?"

"Bana göre, benim gibi inanmak daha zor çünkü kişinin hoşgörülü ve anlayışlı olması gerekir," diye cevap verdi Sazed.

Clubs horgörüyle elini sallarken merdivenlere doğru topallayarak ilerledi. "Ne yaparsan yap. Benim gidip oğlanları ölmeye hazırlamam gerekiyor."

Sazed yüzü asılarak onun gitmesini izledi. Breeze ona fazladan bir Teskin göndererek utangaçlığını aldı.

"Onu kafana takma Saze," dedi Ham. "Son zamanlarda hepimiz biraz sinirliyiz."

Sazed başını sallayarak onayladı. "Yine de o iyi noktalara değiniyor, daha önce hiç yüzleşmek zorunda kalmadığım noktalara. Bu yıla kadar benim görevim toplamak, incelemek ve hatırlamaktı. Bir inancı diğerinden aşağı görmeyi düşünmek benim için hâlâ çok zor, o inanç benim oldukça ölümlü olduğunu bildiğim bir adamın üzerine kurulmuş olsa bile."

Ham omzunu silkti. "Kim bilir? Belki Kell *gerçekten* de oralarda bir yerlerdedir, bize göz kulak oluyordur."

Hayır, diye düşündü Breeze. *Eğer öyle olsa, bizim sonumuz burada, kurtarmış olmamız gereken bir şehrin içinde kısılı kalmış, ölmeyi bekliyor olmak olmazdı.*

"Her neyse," dedi Ham. "Ben hâlâ o dumanın nereden geldiğini bilmek istiyorum."

Breeze koloss kampına doğru göz attı. Koyu sütun yemek ateşlerinden kaynaklanmak için fazlasıyla merkeziydi. "Çadırlar mı?"

Ham başını olumsuzca salladı. "El sadece birkaç çadır olduğunu söylemişti, o kadar dumana neden olamayacak kadar az. O ateş bir süredir yanıyor."

Breeze başını iki yana salladı. *Sanırım artık bir önemi yoktur.*

Straff Venture sandalyesinde iki büklüm olarak tekrar öksürdü. Kolları terle kayganlaşmıştı, elleri titriyordu.

İyiye gitmiyordu.

İlk başta o ürpermelerin, gerginliğinin bir yan etkisi olduğunu varsaymıştı. Zor bir gece geçirmişti; Zane'in üstüne suikastçılar göndermiş, sonra da her nedense deli Sissoylunun ellerinde ölmekten kurtulmuştu. Ancak gece boyunca Straff'ın

titremeleri iyiye gitmemişti. Daha da kötülemişti. Sadece gerginlikten kaynaklanmıyordu, bir tür hastalığa yakalanmış olmalıydı.

"Majesteleri!" diye seslendi birisi dışarıdan.

Straff doğrularak mümkün olduğunca düzgün görünmeye çalıştı. Buna rağmen haberci çadıra girerken duraksadı, görünüşe göre Straff'ın solgun benzini ve yorgun gözlerini fark etmişti.

"Lordum?" dedi haberci.

"Konuş be adam," dedi Straff ters ters, hissetmediği bir krallık havasını yansıtmaya çalışırken. "Söyle ne diyeceksen."

"Atlılar lordum," dedi adam. "Şehirden ayrıldılar!"

"Ne!" dedi Straff battaniyesini fırlatıp atarak ayağa kalkarken. Bir baş dönmesi nöbetine karşın dik durmayı başardı. "Neden bana haber verilmedi?"

"Hızla geçtiler lordum," dedi haberci. "Yakalama ekibini gönderecek zamanımız anca oldu."

"Onları yakalamışsınızdır diye varsayıyorum," dedi Straff sandalyesine tutunarak dengesini sağlarken.

"Aslında kaçtılar lordum," dedi haberci yavaş yavaş.

"*Ne?*" dedi Straff öfkeyle dönerken. Hareket çok fazla gelmişti. Baş dönmesi geri döndü, görüş alanı boyunca bir siyahlık yayıldı. Tökezleyerek sandalyesini yakaladı, yere yıkılmak yerine sandalyenin üstüne çökmeyi başarabilmişti.

"Doktor çağırın!" diye bağırdığını duydu habercinin. "Kral hasta!"

Hayır, diye düşündü Straff sersemlemiş bir şekilde. *Hayır, bu fazla hızlı geldi. Bir hastalık olamaz.*

Zane'in son sözleri. Ne demişti o? ***Bir adam babasını öldürmemeli...***

Yalancı.

"Amaranta," diye hırladı Straff.

"Lordum?" diye sordu bir ses. İyi. Yanında birisi vardı.

"Amaranta," dedi tekrar. "Onu çağırın."

"Metresiniz mi lordum?"

Straff bilincini yerinde tutmak için mücadele etti. Oturdukça görüşü ve dengesi biraz geri dönüyormuş gibiydi. Kapı muhafızlarından bir tanesi yanındaydı. Adamın adı neydi? Grent.

"Grent," dedi Straff sesini buyurgan çıkarmaya çalışarak. "Bana Amaranta'yı getirmelisin. Hemen!"

Asker tereddüt etti, sonra da hızla dışarı çıktı. Straff nefes alışına odaklandı. Al ve ver. Al ve ver. Zane bir yılandı. Al ve ver. Al ve ver. Zane bıçağı kullanmak istememişti, hayır bu beklenecek olan şeydi. Al ve ver. Ama zehir ne zaman gelmişti? Straff bütün gün hastaydı.

"Lordum?"

Amaranta kapının ağzında duruyordu. Bir zamanlar güzeldi, yaşlılık onu eline geçirmeden önce, hepsini eline geçirdiği gibi. Çocuk doğurmak bir kadını yok ediyordu. O ne kadar da körpeydi, sıkı göğüsleri ve yumuşak, pürüzsüz teniyle...

Aklına hâkim ol, dedi Straff kendi kendine. *Odaklan.*

"Panzehire... ihtiyacım... var," dedi Straff zorlanarak şimdinin Amaranta'sı üzerine odaklanırken: yirmilerinin sonlarında bir kadın, Zane'in zehirlerine karşı onu hayatta tutan, yaşlı ancak hâlâ işe yarar şey.

"Elbette lordum," dedi Amaranta zehir dolabına doğru yürüyüp, gerekli malzemeleri çıkarırken.

Straff arkasına yaslanarak nefesinin üzerine odaklandı. Amaranta da onun acelesini hissetmiş olmalıydı, çünkü onu kendisiyle yatması için cezbetmeye çalışmayı denememişti bile. Straff onun çalışmasını izledi, beki ve malzemeleri çıkarmasını. Straff'in... Zane'i... bulması gerekli...

Yanlış yapıyordu.

Straff kalay yaktı. Ani hassaslık parlaması onu çadırının gölgesinde bile neredeyse kör etmişti ve ağrıları ile ürpertileri keskin ve ıstıraplı bir hâle geldi. Ama aklı sanki aniden buzlu suyla yıkanmış gibi açıldı.

Amaranta yanlış malzemeleri hazırlıyordu. Straff'ın panzehir yapmak konusunda çok fazla bilgisi yoktu. O bu işi başkalarına bırakmak zorunda kalmış, bunun yerine çabalarını zehirlerin detaylarını tanımaya; kokularını, tatlarını ve renk değişimlerini öğrenmeye odaklamıştı. Ancak o Amaranta'nın genel etkili panzehirini hazırlayışını pek çok kereler izlemişti. Ve bu sefer farklı yapıyordu.

Kalayını harlar hâlde tutarak kendisini sandalyesinden kalkmaya zorladı, ancak bu onun gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu. "Ne yapıyorsun?" dedi titreyen ayaklarla ona doğru yürürken.

Amaranta başını kaldırıp baktı, şoke olmuştu. Gözlerinin içinde bir an parlayan suçluluk yeterli ispattı.

"Ne yapıyorsun!" diye kükredi Straff, onu omuzlarından yakalayarak sarsarken korku Straff'a güç vermişti. Zayıflamış olabilirdi ama hâlâ ondan çok daha güçlüydü.

Kadın başını eğdi. "Panzehirinizi lordum..."

"Yanlış yapıyorsun!" dedi Straff.

"Ben sizin yorgun göründüğünüzü düşündüm, o yüzden de uyanık kalmanıza yardım edecek bir şeyler ekleyeyim dedim."

Straff durakladı. Sözler mantıklı görünüyordu, o düşünmekte zorluk çekse de. Sonra rahatsız kadına bakarken bir şey fark etti. Gözleri doğal detaylarını ötesine geçecek kadar güçlenmişken, Amaranta'nın korsesinin altında bir parça çıplak ten gözüne çarpmıştı.

Aşağı uzandı ve elbisesinin yan tarafını yırtarak tenini açığa çıkardı. Bir parça sarkık olduğu için Straff'ı tiksindiren sol göğsünde kesik ve yara izleri vardı, sanki bir bıçakla yapılmış gibi. Yara izlerinin hiçbirisi taze değildi ama sersemlemiş hâlinde bile, Straff Zane'in el işini tanımıştı.

"Sen onun aşığı mısın?" dedi Straff.

"Bu senin suçun," diye tısladı Amaranta. "Sen beni terk ettin, ben sana birkaç çocuk doğurup yaşlandıktan sonra. Herkes bana bunu yapacağını söylemişti ama yine de umut etmiştim..."

Straff güçsüz düştüğünü hissediyordu. Başı dönerek bir elini ahşap zehir dolabına dayadı.

"Ama," dedi Amaranta yanaklarında gözyaşlarıyla. "Neden Zane'i de benden almak zorundaydın ki? Onu benden koparmak için ne yaptın? Bana gelmesini durdurmak için ne yaptın?"

"Onun beni zehirlemesine sen izin veriyordun," dedi Straff bir dizinin üzerine düşerek.

"Salak," dedi Amaranta tükürür gibi. "O seni hiç zehirlemedi, bir kere bile. Sadece benim ricam üzerine sık sık senin zehirlendiğini düşünmene neden oldu. Ve sonra, her seferinde, sen koşa koşa bana geldin. Zane'in yaptığı her şeyden şüphe ediyordun ama bir kere bile durup da benim sana verdiğim 'panzehirin' içinde ne olduğunu düşünmedin."

"Beni daha iyi hissettiriyordu," diye mırıldandı Straff.

"Uyuşturucu bağımlısı olduğun zaman böyle olur, Straff," diye fısıldadı Amaranta. "Aldığın zaman iyi hissedersin. Almadığın zaman da... ölürsün."

Straff gözlerini kapattı.

"Sen artık benimsin Straff," dedi Amaranta. "Sana ne istersem..."

Straff kükreyerek kalan ne kadar kuvveti varsa topladı ve kendisini kadının üzerine fırlattı. Straff onu yakalayarak yere yıkarken Amaranta şaşkınlıkla çığlık attı.

Sonra hiçbir şey söylemedi, çünkü Straff'ın elleri nefes borusunu tıkamıştı. Biraz debelendi ama Straff ondan çok daha ağırdı. Onun niyeti panzehiri istemek, kadını kendisini kurtarmaya zorlamaktı ama düzgün düşünemiyordu. Görüşü kararmaya başladı, zihni bulanmıştı.

O aklını başına toplayana kadar, Amaranta zeminde morarmış ve ölü olarak yatıyordu. Straff onun cesedinin boğazını ne kadar zamandır sıkmakta olduğundan emin değildi. Yuvarlanarak açık dolaba doğru giderken onun üstünden çekildi. Dizlerinin üzerinde beke doğru uzandı ama titreyen elleri bunu yan tarafa devirerek sıcak suyu yere saçtı.

Kendi kendine küfrederek bir sürahi ısıtılmamış su kaptı ve içine avuç avuç ot atmaya başladı. Zehirlerin durduğu çekmecelerden uzak durdu, panzehirlerin olduğu çekmecelerden şaşmıyordu. Ama çok sayıda kesişim vardı. Bazı şeyler büyük dozlarda zehirliydi ama küçük dozlarda iyileştirebiliyordu. Büyük bir kısmı bağımlılık yapıcıydı. Bunun hakkında endişelenmek için zamanı yoktu, uzuvlarındaki zayıflığı hissedebiliyordu ve avuçlarıyla otları zar zor kavrayabiliyordu. O karışımın içine avuç üstüne avuç malzeme atarken parmaklarından kahverengi ve kırmızı parçacıklar dökülüyordu.

Bunlardan bir tanesi Amaranta'nın onu bağımlı ettiği ottu. Diğerlerinden herhangi bir tanesi onu öldürebilirdi. İhtimallerin ne olduklarından bile emin değildi.

Yine de karışımı içti, öksürerek aldığı nefeslerin arasında yutkunarak hepsini midesine indirdi; sonra da bilinçsizliğin onu almasına izin verdi.

Hiç şüphem yok ki, eğer Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşacak olursa; gücü alacak ve sonra, varsayılan çoğunluğun iyiliği uğruna, onu bırakacak.

50

"İSTEDİĞİNİZ HERİFLER BUNLAR MI LEYDİ Cett?"

Allrianne vadiyi ve içerdiği orduyu gözleriyle taradı, sonra da başını eğerek haydut Hobart'a baktı. Adam hevesle gülümsüyordu, ya da gülümsüyor *sayılırdı*. Hobart'ın dişleri parmaklarından daha azdı ve onların da bir çifti eksikti.

Allrianne atının üzerinden gülümseyerek karşılık verdi. Eyerde yanlamasına oturuyordu, dizginlerini hafifçe tutmuştu. "Evet, inanıyorum ki öyle Üstat Hobart."

Hobart arkasındaki haydut sürüsüne bakarak sırıttı. Allrianne hepsini birden biraz Körükleyerek onlara vaat ettiği ödülü ne kadar çok istediklerini hatırlattı. Babasının ordusu önlerinde yayılıyordu. Kendisi bütün bir gün boyunca dolaşmış, batıya doğru ilerleyerek orduyu aramıştı. Ama yanlış yönde gidiyordu. Eğer Hobart'ın yardımsever küçük çetesine rastlamış olmasa, açık havada uyumak zorunda kalırdı.

Ve bu da epey fena olurdu.

"Gelin Üstat Hobart," dedi atını ileri doğru sürerek. "Gidip babamla görüşelim."

Grup mutlu bir şekilde takip etti, bir tanesi Allrianne'in yük atını çekiyordu. Hobart'ın ekibi gibi basit adamlarda belli bir tür cazibe vardı. Aslında sadece üç şey isterlerdi: para, yemek ve seks. Ve çoğu zaman da diğer ikisini elde etmek için birinciyi kullanırlardı. Allrianne bu gruba ilk rastladığı zaman, onu soymak ve tecavüz etmek niyetiyle pusu kurdukları bir tepenin yanından koşarak aşağı iniyor olmalarına rağmen şansına şükretmişti. Böyle adamların bir diğer cazibesi de Allomansi'de oldukça tecrübesiz olmalarıydı.

Kampa doğru ilerlerken, Allrianne'in onların duyguları üzerindeki kavrayışı sıkıydı. Herhangi bir can sıkıcı sonuca ulaşmalarını istemiyordu, "Fidyeler çoğu zaman ödüllerden büyüktür" gibi. Onları tamamıyla kontrol edemiyordu elbette ki, sadece etkileyebilirdi. Ancak böylesi basit adamların kafalarının içinde neler olup bittiğini okumak oldukça kolaydı. Küçük bir zenginlik sözünün eşkıyaları bu kadar çabuk centilmene dönüştürebilmesi komikti.

Elbette Hobart gibi adamlarla uğraşmanın pek bir zorluğu da yoktu. Hayır... hiç de Breezy gibi zorluk çıkarmamışlardı. Bak işte *o* eğlenceli olmuştu. Ve tatmin ediciydi de. Allrianne kendi duygularının ve başkalarının duygularının Breezy kadar farkında olan bir adamla daha karşılaşacağını sanmıyordu. Onun gibi bir adamın, Allomansi'de öylesine uzman, yaşının ona uygun olmadığında öylesine kararlı bir adamın Allrianne'i sevmesini sağlamak... eh, işte bu gerçek bir başarıydı.

Ah Breezy, diye düşündü ormandan çıkıp ordunun önündeki tepeye tırmanırlarken. *Arkadaşlarından biri bile senin ne kadar asil bir adam olduğunu anlıyor mu?*

Onlar gerçekten de ona hak ettiği kadar iyi davranmıyorlardı. Elbette bu beklenen bir şeydi. Bu Breezy'nin istediği şeydi. Seni hafife alan insanları manipüle etmesi daha kolaydı. Evet, Allrianne bu düşünceyi oldukça iyi anlıyordu çünkü çok az şey genç, sersem bir kızdan daha çabuk görmezden gelinirdi.

"Durun!" dedi bir asker onur muhafızlarıyla atlarının üzerinde yaklaşırken. Kılıçlarını çekmişlerdi. "Siz, leydiden uzaklaşın!"

Öf, yine mi, diye düşündü Allrianne gözlerini devirerek. Asker grubunu Körükleyerek onların sakinlik hissini güçlendirdi. Herhangi bir kaza çıkmasını istemiyordu.

"Lütfen Yüzbaşı," dedi Allrianne Hobart ve çetesi silahlarını çekerek kararsızca onun etrafına toplanırken. "Bu adamlar beni vahşi doğadan kurtardılar ve güvenli bir şekilde evime getirdiler, büyük kişisel bedel ve tehlikeye rağmen."

Hobart başıyla katı biçimde onayladı, burnunu kol yenine silerken hareketinin etkisi azalmıştı. Askerlerin yüzbaşısı kül lekeli, pejmürde giysili haydut grubuna göz attı, sonra da kaşlarını çattı.

"Bu adamların iyi bir yemek yediğinden emin olun Yüzbaşı," dedi Allrianne havai bir şekilde atını tekmeleyerek ilerletirken. "Ve onlara gece için yer verin. Hobart, sizin ödülünüzü babamla görüştüğüm zaman göndereceğim."

Haydutlarla askerler arkasından harekete geçtiler ve Allrianne de hepsini birden Körükleyerek, güven hislerini güçlendirdiğinden emin oldu. Bu askerler için zor yutulur bir lokmaydı, özellikle de rüzgâr değişir, haydut çetesinin bütün kokusunu onlara doğru üfürürken. Yine de, bir olay çıkmadan kampa ulaştılar.

Gruplar ayrıldı, Allrianne atlarını bir emir erine vererek babasına geri dönmüş olduğunu haber vermesi için bir uşak çağırdı. Binici giysisinin tozunu silkti, sonra da uzun adımlarla kamp boyunca yürüdü, hoş bir şekilde gülümsüyor ve bir banyo ve ordunun sağlayabileceği diğer konforları (ne kadar konfor denebilirse artık) iple çekiyordu. Ancak ilk önce ilgilenmesi gereken şeyler vardı.

Babası akşamlarını kenarları açık planlama çadırında geçirmekten hoşlanırdı ve şimdi de orada oturmuş, bir haberciyle tartışıyordu. Allrianne eteği hışırdayarak çadırın içine girip, babasının generalleri Lord Galivan ve Lord Detor'a tatlı bir şekilde gülümserken ona baktı.

Cett masayı ve haritalarını iyice görebilmek için uzun bacaklı bir sandalyede oturmuştu. "Hay lanet olsun," dedi. "*Gerçekten* de dönmüşsün."

Allrianne gülümseyerek planlama masasının etrafından dolaşıp haritaya baktı. Batı Salahiyet'e geri giden ikmal hatlarını ayrıntılı olarak gösteriyordu. Allrianne'in gördüğü durum iyi değildi.

"Evde isyanlar mı çıkmış baba?" diye sordu.

"Ve serseriler benim ikmal konvoylarıma saldırıyor," dedi Cett. "O Venture oğlanı onlara rüşvet vermiştir, bundan eminim."

"Evet verdi," dedi Allrianne. "Ama şimdi bunların önemi yok. Beni özledin mi?" Allrianne onun düşkünlük hissine güçlüce asıldı.

Cett sakalını çekiştirerek homurdandı. "Aptal kız," dedi. "Seni evde bırakmış olmam gerekirdi."

"İsyan çıkardıkları zaman düşmanlarının ellerine düşebileyim diye mi?" diye sordu Allrianne. "İkimiz de Lord Yomen'in sen ordularını salahiyetten çıkardığın anda harekete geçeceğini biliyorduk."

"Ve ben de o lanet olası obligatörün seni almasına izin vermeliydim!"

Allrianne nefesini tuttu. "Baba! Yomen beni fidye için esir alırdı. Ben kilit altında olduğum zaman nasıl da solup giderim sen de biliyorsun."

Cett ona bir bakış attı, sonra da görünüşe göre kendini tutamayarak kıs kıs gülmeye başladı. "Daha gün bitmeden ona kendini kuşsütüyle besletiyor olurdun. Belki seni *gerçekten* de geride bırakmalıydım. Bir sonraki sefer nereye koşup gideceğini merak etmektense, en azından nerede olduğunu bilirdim. O salak Breeze'i de yanında getirmedin, değil mi?"

"Baba!" dedi Allrianne. "Breezy iyi bir adam."

"İyi adamlar bu dünyada çabuk ölür Allrianne," dedi Cett. "Biliyorum, onların yeteri kadarını öldürdüm."

"Ah, evet, sen çok bilgesin," dedi Allrianne. "Ve Luthadel'e karşı saldırgan bir tutum takınmanın *ne kadar da* olumlu bir sonucu oldu, değil mi? Kuyruğun bacaklarının arasında kovalandın? Eğer sevgili Vin de senin kadar az vicdan sahibi olsaydı, şimdi ölmüş olurdun."

"O 'vicdan' onun benim adamlarımın üç yüz tanesini öldürmesine engel olmadı," dedi Cett.

"O kafası son derece karışık bir genç hanım," dedi Allrianne. "Ne olursa olsun, haklı olduğumu sana hatırlatmak zorunda olduğumu hissediyorum. Tehdit edeceğine Venture oğlanıyla bir ittifak kurmalıydın. Bu da bana beş yeni tuvalet borçlusun demektir!"

Cett alnını ovuşturdu. "Bu lanet bir oyun değil, kızım."

"Moda bir *oyun* değildir, baba," dedi Allrianne katı bir şekilde. "Sokak faresi

gibi görünürsem, haydut çetelerini beni güvenli bir şekilde eve getirmeleri için büyüleyemem ama, değil mi?"

"Daha fazla haydut mu, Allrianne?" diye sordu Cett içini çekerek. "Son gruptan kurtulmak ne kadar zamanımızı aldı, biliyor musun?"

"Hobart harika bir adam," dedi Allrianne hırçın bir şekilde. "Yerel hırsız toplulukları arasında da iyi tanındığından ise bahsetmeye bile gerek yok. Ona biraz altın ve birkaç fahişe ver ve onu ikmal hatlarına saldıran o eşkıyalara karşı sana yardım etmesi için ikna etmen mümkün olabilir."

Cett duraklayarak haritaya göz attı. Sonra da düşünceli bir şekilde sakalını çekiştirmeye başladı. "Eh, döndün," dedi en sonunda. "Sanırım seninle ilgilenmek zorunda kalacağız. Herhâlde eve giderken senin için bir tahtırevan taşıyacak birilerini istiyorsundur..."

"Aslında biz salahiyete dönmüyoruz," dedi Allrianne. "Luthadel'e dönüyoruz."

Cett bu yorumu anında kulak arkası etmedi, Allrianne ciddi olduğunda anlardı. Bunun yerine, başını olumsuzca salladı. "Luthadel'de bizim için hiçbir şey yok Allrianne."

"Salahiyete de geri dönemeyiz," dedi Allrianne. "Düşmanlarımız fazla güçlü ve bazılarının da Allomanserler'i var. Zaten buraya da daha başta onun için gelmek zorunda kalmıştık. Bu bölgeden paramız ya da müttefiklerimiz olmadan ayrılamayız."

"Luthadel'de hiç para yok," dedi Cett. "Atiyumun orada olmadığını söylediği zaman ben Venture'ye inandım."

"Aynı fikirdeyim," dedi Allrianne. "Ben o sarayı iyice aradım, azıcık bir parça bile bulamadım. Bu da bizim buradan para yerine dostlarla ayrılmak zorunda olduğumuz anlamına geliyor. Geri dön, bir savaşın başlamasını bekle, sonra da hangi taraf kazanacakmış gibi görünüyorsa ona yardım et. Bize minnettarlık duyacaklardır, hatta belki yaşamamıza bile izin verirler."

Cett bir an için sessizce durdu. "Bu senin arkadaşın Breeze'i kurtarmaya yardım etmeyecek Allrianne. Onun tarafı açık ara ile en zayıfları; Venture oğlanıyla birlik olsam bile, Straff'ı ya da o kolossları yenebileceğimizi sanmıyorum. Şehir duvarlarına erişimimiz ve hazırlanmak için de bol bol zamanımız olmadan olmaz. Eğer geri gidersek, senin Breeze'inin düşmanlarına yardım ediyor olacağız."

Allrianne omzunu silkti. *Orada olmazsan ona hiç yardım edemezsin baba*, diye düşündü. *Zaten kaybedecekler; eğer sen de bölgede olursan, o zaman belki bir ihtimal Luthadel'e yardım edebilirsin.*

Çok küçük bir ihtimal, Breeze. Sana verebileceğimin en iyisi bu. Üzgünüm.

Elend Venture Luthadel'den çıkışlarının üçüncü gününde, açık arazideki bir çadırda geçirilen bir geceden sonra bu kadar dinlenmiş hissedebildiğine şaşırarak uyandı. Elbette, bunun bir kısmı eşlikçisinden kaynaklanıyor da olabilirdi.

Vin yer yatağının içinde yanına kıvrılmış yatıyordu, başı Elend'in göğsüne yaslıydı. Gerginliğinden dolayı, Elend onun uykusunun hafif olmasını beklerdi ama

yanında uyurken kendisini rahat hissediyormuş gibiydi. Hatta Elend ona sarıldığ zamanlarda bir parça daha az kaygılı görünüyordu.

Elend başını eğerek ona sevgiyle baktı, yüzünün şekline, siyah saçlarının hafif kıvrımına hayranlık duyuyordu. Yanağındaki kesik artık neredeyse görünmüyordu ve dikişleri de çoktan sökmüştü. Sürekli, alçak seviyeli bir lehim yakışı Vin'in bedenine dikkate değer bir iyileşme gücü veriyordu. Hatta artık omzundaki kesiğe rağmen sol koluna yüklenmekten çekinmiyordu ve dövüşten kaynaklanan zayıflığı tamamıyla kaybolmuş gibi görünüyordu.

Elend'e hâlâ o gece konusunda pek fazla bir açıklama yapmamıştı. Anlaşılan Elend'in üvey kardeşi olan Zane'le dövüşmüştü ve kandra TenSoon da gitmişti. Yine de bunların hiçbiri Vin odasına ilk geldiği zaman Elend'in ondan algıladığı kedere neden olabilirmiş gibi görünmüyordu.

Elend istediği cevapları alabilecek miydi bilmiyordu. Ancak onu tamamıyla anlamasa da sevebileceğini fark etmeye başlıyordu. Uzanarak Vin'in başının üstünü öptü.

Vin anında gözleri açılarak gerginleşti. Çıplak göğsünü açığa çıkaracak şekilde doğrularak oturdu, sonra da küçük çadırlarının içinde etrafı kolaçan etti. İçerisi şafağın ışığıyla hafifçe aydınlanmıştı. En sonunda Vin başını iki yana sallayarak Elend'e bir göz attı. "Üzerimde olumsuz bir etkin var."

"Ya?" diye sordu Elend gülümseyerek bir kolunun üzerine yaslanırken.

Vin başını sallayarak onaylayıp, bir elini saçlarının içinden geçirdi. "Sen beni geceleri uyumaya alıştırıyorsun," dedi. "Dahası artık ben giysilerimle uyumuyorum."

"Eğer öyle yapsaydın işler biraz zor olurdu."

"Evet ama ya geceleyin saldırıya uğrarsak?" dedi Vin. "Çıplak dövüşmek zorunda kalırdım."

"Benim o sahneye bir itirazım olmazdı."

Vin ona dümdüz bir bakış fırlattı, sonra da gömleğine uzandı.

"Senin de benim üzerimde olumsuz bir etkin var, biliyorsun," dedi Elend onun giyinmesini izlerken.

Vin bir kaşını kaldırdı.

"Sen beni rahatlatıyorsun," dedi Elend. "Ve endişe etmeyi bırakmama neden oluyorsun. Son zamanlarda şehirdeki işler yüzünden o kadar meşguldüm ki, kaba bir münzevi olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Ne yazık ki yolculuğumuz sırasında Troubeld'in *Âlimliğin Sanatları*'nın sadece bir değil, *üç* cildini birden okuyacak zamanım oldu."

Vin alçak çadırın içinde kemerini sıkmak için diz çökerken homurdandı, sonra da emekleyerek Elend'e doğru geldi. "At sürerken nasıl kitap okuyabildiğini bilmiyorum," dedi.

"Eh, epey kolay bir şey. Eğer atlardan korkmuyorsan."

"Ben onlardan korkmuyorum," dedi Vin. "Asıl onlar beni sevmiyor. Benim onlardan daha hızlı koşabileceğimi biliyorlar, o yüzden de surat asıyorlar."

"Ya, öyle mi?" dedi Elend gülümseyerek onu çekip ata binermiş gibi üzerine oturturken.

Vin başını sallayarak onayladı, sonra da onu öpmek için eğildi. Ancak bir an sonra durarak ayağa kalkmak için harekete geçti. Elend'in onu tekrar aşağı çekmeye çalışan elini vurarak uzaklaştırdı.

"Giyinmek için girdiğim bütün o zahmetten sonra mı?" dedi Vin. "Dahası, ben açım."

Elend içini çekip, Vin hızla çadırın dışındaki kızıl sabah güneşine çıkarken arkasına yaslandı. Bir an için sessizce talihini düşünerek yattı. Hâlâ ilişkilerinin nasıl buraya kadar gelebilmiş olduğundan, hatta neden onu bu kadar mutlu ettiğinden emin değildi, ama bunun tadını çıkarmaya hiç itirazı yoktu.

Neden sonra, gözlerini kıyafetlerine doğru çevirdi. Binici üniformasının dışında güzel üniformalarından sadece bir tanesini getirmişti ve ikisini de çok sık giymeyi istemiyordu. Artık giysilerindeki külü yıkayacak hizmetkârları yoktu, hatta çadırın ikili kapısına rağmen bir parça kül geceleyin içeri girmenin bir yolunu bulmuştu. Artık şehirden çıktıklarından, külleri süpürecek işçiler de yoktu ve kül her yere ulaşıyordu.

O yüzden de Elend çok daha basit bir kıyafet giyiyordu; Vin'in çoğu zaman giydiği pantolonlara benzeyen bir binici pantolonu ile düğmeli gri bir gömlek ve koyu bir ceket. Daha önce hiç uzun mesafeler boyunca at sürmek zorunda kalmamıştı, genellikle at arabaları tercih edilirdi, ama Vin ve o yolculuklarını nispeten ağırdan alıyorlardı. Gerçek bir aceleleri yoktu. Straff'ın gözcüleri onları uzun süre takip etmemişti ve gittikleri yerde de onları bekleyen hiç kimse yoktu. Rahat rahat at sürmeye, mola vermeye, arada bir de ata binmekten fazla yorulmamak için yürümeye zamanları vardı.

Elend dışarıda Vin'i sabah ateşini alevlendirir ve Dikiz'i de atlarla ilgilenir buldu. Genç adam epey yolculuk etmişti ve atlara nasıl bakılacağını da biliyordu, Elend ise bunu hiçbir zaman öğrenmemiş olduğu için utanıyordu.

Elend ateş çukurunda Vin'e katıldı. Vin kömürleri dürtüklerken birkaç dakika boyunca oturdular. Dalgın görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Elend.

Vin güneye doğru bir bakış attı. "Ben..." Sonra başını olumsuzca salladı. "Bir şey yok. Daha fazla oduna ihtiyacımız olacak." Çadırın yanında baltalarının durmakta olduğu yere bir göz attı. Silah sıçrayarak havaya fırladı, ağzı önde Vin'e doğru uçuyordu. Vin yana doğru bir adım atarak Elend'le aralarından geçerken baltanın sapını kaptı. Sonra da devrilmiş bir ağaca doğru uzun adımlarla ilerledi. Baltayla iki darbe indirdi, sonra da aşağı doğru bir tekme atarak kolaylıkla ağacı ortasından kırdı.

"Geri kalanlarımızı biraz gereksiz hissettirmeyi iyi beceriyor, değil mi?" diye sordu Dikiz Elend'in yanına gelirken.

"Arada bir," dedi Elend gülümseyerek.

Dikiz başını iki yana salladı. "Ben ne görüyor ya da duyuyor olursam olayım, o daha iyi algılıyor ve o bulduğu şey her ne ise onunla savaşabiliyor da. Ne zaman Luthadel'e geri dönsem kendimi... işe yaramaz hissediyorum."

"Sıradan bir insan olduğunu hayal et," dedi Elend. "En azından sen bir Allomanser'sin."

"Belki," dedi Dikiz, yan taraflarından Vin'in baltasının sesi gelirken. "Ama insanlar sana saygı duyuyor El. Beni ise sadece görmezden geliyorlar."

"Ben seni görmezden gelmiyorum Dikiz."

"Ya?" diye sordu genç adam. "Ben en son ne zaman çete için önemli bir şey yaptım?"

"Üç gün önce," dedi Elend. "Vin ve benimle birlikte gelmeyi kabul ettiğin zaman. Seni sadece atlara bak diye getirmedik Dikiz; sen bir izci ve Kalaygöz yeteneklerin nedeniyle buradasın. Hâlâ takip edildiğimizi düşünüyor musun?"

Dikiz durakladı, sonra da omzunu silkti. "Emin olamıyorum. Straff'ın gözcülerinin geri döndüğünü düşünüyorum ama arkamızdan gelen birileri gözüme çarpıp duruyor. İyice göremiyorum ama."

"Sis ruhu o," dedi Vin gelip bir kucak dolusu odunu ateş çukurunun yanına dökerken. "Bizi kovalıyor."

Dikiz ve Elend birbirlerine baktılar. Sonra Elend, Dikiz'in rahatsız bakışından etkilenmeyi reddedip başını sallayarak onayladı. "Eh, önümüze çıkmadığı sürece bu bir sorun değil, değil mi?"

Vin omzunu silkti. "Umarım değildir. Ama eğer onu görürseniz bana seslenin. Kayıtlarda tehlikeli olabileceği yazıyor."

"Pekâlâ," dedi Elend. "Öyle yaparız. Şimdi kahvaltıda ne yiyeceğimize karar verelim."

Straff uyandı. Bu birinci sürprizdi.

Çadırının içindeydi, yatağında yatıyordu, birileri onu kaldırıp birkaç sefer duvara vurmuş gibi hissediyordu. İnleyerek doğrulup oturdu. Bedeninde yara bere yoktu, ama ağrıları vardı ve başı da zonkluyordu. Ordu doktorlarından bir tanesi, kalın bir sakalı ve patlak gözleri olan genç bir adam, yatağının yanında oturuyordu. Adam bir an için Straff'ı inceledi.

"Ölmüş olmanız gerekirdi lordum," dedi genç adam.

"Ölmedim," dedi Straff oturarak. "Kalay verin bana."

Bir asker bir metal şişeciğiyle yaklaştı. Straff bunu başına dikti, sonra da boğazının bu kadar kuru ve hassas olması karşısında yüzünü astı. Kalayı hafifçe yaktı; yaralarını daha fazla hissettiriyordu ama Straff kalayın ona verdiği güçlendirilmiş duyulara bel bağlar olmuştu.

"Ne kadar oldu?" diye sordu.

"Üç günün büyük bir kısmı lordum," dedi doktor. "Biz... sizin ne yuttuğunuzdan ya da neden yuttuğunuzdan emin değildik. Kustursak mı diye düşündük ama kupayı kendi isteğinizle içmişsiniz gibi görünüyordu, o yüzden de..."

"İyi yapmışsınız," dedi Straff kolunu önüne uzatarak. Hâlâ biraz titreme vardı ama bunu durduramıyordu. "Ordunun başında kim var?"

"General Janarle," dedi doktor.

Straff başıyla onayladı. "Neden beni öldürtmedi?"

Doktor şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak askerlere doğru göz attı.

"Lordum, size ihanet etmeye kim cüret edebilir?" dedi asker Grent. "Bunu deneyen her adam çadırının içinde ölü bulunurdu. General Janarle sizin güvenliğiniz konusunda *son derecede* endişeliydi."

Tabii ya, diye farkına vardı Straff şaşkınlıkla. *Onlar Zane'in gittiğini bilmiyor. Doğru... eğer ben ölmüş olsaydım, herkes Zane'in kontrolü kendi eline alacağını ya da sorumlu olduğunu düşündüğü kişilerden intikam alacağını varsayıyordur.* Straff onu izleyenleri afallatarak yüksek sesle kahkaha attı. Zane onu öldürmeye çalışmıştı ama kazara, sırf namının gücüyle Straff'ın hayatını kurtarmıştı.

Seni yendim, diye farkına vardı Straff. *Sen gittin ve ben de hâlâ hayattayım.* Bu elbette Zane dönmeyecek demek değildi, ama öte yandan, belki gelmezdi de. Belki... sadece bir ihtimal... Straff ondan sonsuza kadar kurtulmuş olabilirdi.

"Elend'in Sissoylusu," dedi Straff aniden.

"Onu bir süre için takip ettik lordum," dedi Grent. "Ama onlar ordudan çok fazla uzaklaştı ve Lord Janarle de gözcülerin geri dönmesini emretti. Görünüşe göre Terris'e doğru gidiyor."

Straff kaşlarını çattı. "Yanında başka kim vardı?"

"Biz oğlunuz Elend'in de kaçtığını düşünüyoruz," dedi asker. "Ama bu bir yanıltmaca da olabilir."

Zane dediğini yapmış, diye düşündü Straff afallayarak. *Gerçekten de kızdan kurtulmuş.*

Eğer bu bir çeşit numara değilse tabii. Ama o zaman...

"Koloss ordusu?" diye sordu Straff.

"Son zamanlarda safları arasında epey bir çatışma çıkıyor lordum," dedi Grent. "Yaratıklar daha huzursuzlaşmış gibi görünüyor."

"Orduma kampı toplama emri verin," dedi Straff. "Derhal. Kuzey Salahiyet'e doğru geri çekileceğiz."

"Lordum?" dedi Grent afallamayla. "Sanırım Lord Janarle bir saldırı planlıyor, sadece sizin emrinizi bekliyordu. Şehir zayıf ve Sissoyluları da gitti."

"Geri çekiliyoruz," dedi Straff gülümseyerek. "En azından bir süre için." *Görelim bakalım senin şu planın işe yarayacak mı Zane.*

Sazed elleri önündeki masanın üstünde, mutfaktaki küçük bir girintide oturuyordu, her parmağında ışıldayan metal bir yüzük vardı. Metalakıllara göre küçüklerdi ama Ferusimyasal özelliklerin depolanması zaman alırdı. Sadece bir yüzük kadar metali doldurmak için bile haftalar gerekirdi ve Sazed'in ancak günleri olmuştu. Aslında Sazed kolossların bu kadar uzun süre beklemiş olmasına şaşırıyordu.

Üç gün. Hiç de uzun bir zaman değildi, ama Sazed yaklaşmakta olan çatışmada elindeki her türlü avantaja ihtiyacının olacağını düşünüyordu. Şu ana kadar her özellikten sadece küçük bir miktarı depolamayı başarabilmişti. Diğer metalakılları da tükendikten sonraki acil bir durumda biraz destek olmaya yetecek kadar.

Clubs aksak adımlarla mutfağa girdi. Sazed'e bir karaltıymış gibi görünüyordu. Bir kalayakla depolamakta olduğu görüşüne destek olmak için taktığı gözlüğüne rağmen, Sazed görmekte zorlanıyordu.

"Buraya kadar," dedi Clubs, sesi solgundu; başka bir kalayakıl da Sazed'in duyuşunu alıyordu. "En sonunda gittiler."

Sazed bir an için yorumun anlamını çözmeye çalışarak durakladı. Düşünceleri sanki koyu, kıvamlı bir çorbanın içinden geçerlermiş gibi hareket ediyorlardı ve Clubs'ın söylediğini anlamak Sazed'in bir dakikasını aldı.

Gitmişler. Straff'ın askerleri. Geri çekilmişler. Cevap vermeden önce sessizce öksürdü. "Lord Penrod'nun gönderdiği mesajların herhangi birisine cevap verdi mi?"

"Hayır," dedi Clubs. "Son haberciyi idam ettirdi gerçi."

Eh, bu pek iyi bir işaret değil, diye düşündü Sazed yavaş yavaş. Elbette son birkaç gün boyunca pek fazla iyi işaret olmamıştı. Şehir açlığın eşiğindeydi ve sıcak havanın getirdiği kısa soluk alma fırsatları da sona ermişti. Sazed'in tahmini doğruysa bu akşam kar yağacaktı. Bu onun mutfak kuytusunda, sıcak bir ateşin yanında oturmuş, metalakılları gücünü, sağlığını, duygularını ve düşünme becerisini emerken çorbasını yudumluyor olduğu için kendisini daha da fazla suçlu hissetmesine neden oldu. Bu kadar fazla metalaklı aynı anda doldurmayı nadiren denemişti.

"Sen hiç iyi görünmüyorsun," diye belirtti Clubs otururken.

Sazed bu yorumu düşünürken gözlerini kırpıştırdı. "Benim... altınaklım," dedi yavaş yavaş. "O benim sağlığımı emiyor, depoluyor." Çorba kâsesine bir göz attı. "Gücümü korumak için yemek yemek zorundayım," dedi kendisini bir yudum almak için zihinsel olarak hazırlarken.

Bu garip bir süreçti. Düşünceleri o kadar yavaş hareket ediyordu ki, yemeğe karar vermek Sazed'in bir dakikasını alıyordu. Ondan sonra vücudu yavaş tepki veriyor, kolunu hareket ettirmesi de birkaç saniye sürüyordu. Ondan sonra bile, güçleri emilerek lehimaklında depolanmakta olan kasları titriyordu. Sazed en sonunda dolu bir kaşığı dudaklarına getirmeyi başardı ve sessizce bir yudum aldı. Çorba tatsız gelmişti; Sazed koku duyusunu da depolamaktaydı ve onun eksikliği tat alma duyusunu da şiddetli derecede engelliyordu.

Büyük olasılıkla yatıyor olması gerekirdi ama eğer bunu yaparsa, uyuya kalması olasıydı. Uyurken de metalakıllarını dolduramazdı, ya da en azından sadece bir tanesini doldurabilirdi. Tunçaklı; uyanıklık depolayan metal, başka bir zaman uyumadan daha uzun süre dayanabilmesi için onu daha uzun süre boyunca uyumaya zorlardı.

Sazed içini çekti, kaşığını dikkatli bir şekilde geri koydu, sonra da öksürdü. O çatışmaya engel olmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. En iyi planı Lord Penrod'ya bir mektup göndermek, onu Straff Venture'ya Vin'in şehirden ayrıldığını haber vermesi için teşvik etmek olmuştu. Sazed, Straff'ın o zaman bir anlaşma yapmaya gönüllü olacağını ummuştu. Görünüşe göre bu taktik başarılı olmamıştı. Günlerdir kimse Straff'tan bir haber alamamıştı.

Sonları güneşin engellenemez doğuşu gibi yaklaşıyordu. Penrod şehir halkından, bir tanesi asillerden oluşan üç farklı grubun Luthadel'den kaçmaya çalışmasına izin vermişti. Elend'in kaçışından sonra daha temkinli hâle gelmiş olan Straff'ın askerleri her grubu yakalayıp katletmişti. Penrod güneyli asille bir tür anlaşma yapmayı umarak Lord Jastes Lekal'a bile bir haberci göndermişti ama o haberci koloss kampından geri dönmemişti.

"Eh, en azından onları birkaç gün oyaladık," dedi Clubs.

Sazed bir an boyunca düşündü. "Korkarım ki bu sadece kaçınılmazı geciktirmekti."

"Elbette ki öyleydi," dedi Clubs. "Ama bu önemli bir geciktirmeydi. Şimdiye kadar Elend ve Vin neredeyse dört günlük yol almışlardır. Eğer savaş fazla erken başlasaydı, bizim küçük Sissoylu Hanım'ın geri gelip bizi kurtarmaya çalışırken kendisini öldürtmüş olacağından emin olabilirsin."

"Ha," dedi Sazed yavaşça, kendini bir diğer kaşık dolusu çorbaya daha uzanmak için zorlarken. Kaşık hissiz parmaklarındaki donuk bir ağırlıktı, dokunma duyusu da elbette ki bir kalayaklın içine akmaktaydı. "Şehrin savunmaları ne durumda?" diye sordu Sazed kaşıkla boğuşurken.

"Berbat," dedi Clubs. "Yirmi bin asker kulağa fazla gelebilir ama onları bu kadar büyük bir şehre dizmeyi bir de sen dene."

"Ama kolosların herhangi bir kuşatma ekipmanı yok," dedi Sazed kaşığına odaklanırken. "Ya da okçuları."

"Evet," dedi Clubs. "Ama bizim koruyacak sekiz şehir kapımız var ve içlerinden beş tanesi kolosların hızla erişebileceği yerlerde. Kapıların hiçbirisi bir saldırıya dayanacak şekilde inşa edilmemiş. Ve şu durumda, ben kolosların ilk önce ne taraftan geleceklerini de bilmediğim için her kapıya ancak birkaç bin asker yerleştirebiliyorum."

"Ha," dedi Sazed sessizce.

"Sen ne bekliyordun Terrisli?" diye sordu Clubs. "İyi haberler mi? Kolosslar bizden daha büyük, daha güçlü ve çok daha deli. Ve sayı üstünlüğü de onlarda."

Sazed gözlerini kapattı, titreyen kaşık dudaklarına giden yolun yarısındaydı. Bir anda metalakıllarıyla ilgisi olmayan bir zayıflık hissetti. *Neden o da diğerleriyle birlikte gitmedi? O neden kaçmadı?*

Sazed gözlerini açarken Clubs'ın bir hizmetçiye kendisine yiyecek bir şeyler getirmesi için elini salladığını gördü. Genç kız bir kâse çorbayla geri döndü. Clubs buna bir an için memnuniyetsizlikle baktı ama sonra kırışık eliyle uzandı ve kaşıklayarak yemeğe başladı. Sazed'e bir bakış fırlattı. "Benden bir özür mü bekliyorsun Terrisli?" diye sordu kaşıklamanın arasında.

Sazed bir an için afallayarak oturdu. "Hiç de değil Lord Cladent," dedi en sonunda.

"İyi," dedi Clubs. "Sen iyi bir adamsın. Senin sadece kafan karışık."

Sazed gülümseyerek çorbasını yudumladı. "Bunu duymak rahatlatıcı, diye düşünüyorum ben." Bir an için düşündü. "Lord Cladent. Sizin için bir dinim var."

Clubs'ın suratı asıldı. "Vazgeçmiyorsun, değil mi?"

Sazed başını öne eğdi. Az önce ne düşündüğünü tekrar hatırlayabilmek bir dakikasını almıştı. "Sizin daha önce söylediğiniz şey, Lord Cladent. Durumsal ahlâk konusunda. Bu bana Dadradah olarak bilinen bir dini hatırlattı. Buna inananlar pek çok ülkenin ve halkların içinde yaygındı; onlar sadece tek bir Tanrı'nın var olduğuna ve ona tapınmanın da tek bir doğru yolunun olduğuna inanırlardı."

Clubs burnundan soludu. "Ben senin ölü dinlerinle gerçekten de ilgilenmiyorum Terrisli. Benim görüşüme göre..."

"Onlar sanatçıydı," dedi Sazed sessizce.

Clubs tereddüt etti.

"Onlar sanatın kişiyi Tanrı'ya yaklaştırdığına inanırdı," dedi Sazed. "Onlar renkler ve tonlarla çok ilgiliydi ve etraflarındaki dünyada gördükleri renkleri tarif eden şiirler yazmayı çok severlerdi."

Clubs sessizdi. "Niye bana bu dinden bahsediyorsun?" diye hesap sordu. "Niye benim gibi sert bir tanesini seçmedin? Ya da askerlere ve savaşa tapınan bir tanesini?"

"Çünkü Lord Cladent," dedi Sazed. Gözlerini kırpıştırdı, bulanık aklının içindeki hatıraları güçlükle çıkarıyordu. "Bu siz değilsiniz. Bu, sizin yapmak zorunda olduğunuz bir şey ama siz değil. Diğerleri sizin bir ahşap işçisi olduğunuzu unutuyor, diye düşünüyorum ben. Bir sanatçı. Sizin dükkânınızda yaşadığımız zamanlarda, ben sizin sık sık çıraklarınızın oymuş olduğu parçalara son dokunuşları eklediğinizi görürdüm. Sizin gösterdiğiniz özeni gördüm. O dükkân sizin için basit bir paravan değildi. Siz onu özlüyorsunuz, bunu biliyorum."

Clubs cevap vermedi.

"Siz bir asker olarak yaşamak zorunda olabilirsiniz," dedi Sazed zayıf bir elle kuşağından bir şey çıkarırken. "Ama hâlâ bir sanatçı gibi hayal kurabilirsiniz. İşte. Bunu sizin için yaptırdım. Bu Dadradah inancının bir sembolü. Ona inananlar için bir sanatçı olmak, bir rahip olmaktan bile daha yüce olan bir çağrıydı."

Tahta diski masanın üstüne koydu. Sonra güçlükle Clubs'a gülümsedi. En son vaaz verdiğinden beri uzun zaman geçmişti ve kendisini Clubs'a bu dini önerme kararını vermeye iten şeyin ne olduğundan da emin değildi. Belki de bu dinlerin bir değeri olduğunu kendi kendine kanıtlamak içindi. Belki de Clubs'ın daha önceden söylediği şeylere tepki veren inatçılığıydı. Neden olursa olsun, Clubs'ın üstünde bir fırça resmi olan basit tahta diske gözlerini dikme şeklinden tatmin hissediyordu.

Son kez bir dini anlattığım zaman o güneydeki köydeydim, diye düşündü. *Marsh'ın beni bulduğu yerde.*

Sahi ona ne oldu ki? O neden şehre geri dönmedi?

"Kadının seni arıyor," dedi Clubs en sonunda başını kaldırarak, diski masanın üstünde bırakmıştı.

"*Kadınım* mı?" dedi Sazed. "Ee, bizim hiç..." Clubs ona dik dik bakarken sesi kesildi. Huysuz general anlamlı bakışlar atmakta oldukça ustaydı.

"Pekâlâ," dedi Sazed içini çekerek. Parmaklarına ve onların üzerinde ışıldayan on yüzüğe bir göz attı. Dört tanesi kalaydı: görüş, duyma, koku ve dokunuş. Bunları doldurmaya devam etti, onlar Sazed'i fazla engellemezdi. Ancak lehimaklını ve onun yanında çelikaklını ve çinkoaklını bıraktı.

Anında güç tekrar vücuduna doldu. Kasları sarkmayı bıraktı, pörsümüşten sağlıklıya dönüştüler. Aklındaki donukluk kalkarak Sazed'in net bir şekilde düşünebilmesine izin verdi ve üzerindeki koyu, kıvamlı yavaşlık eriyip gitti. Ayağa kalktı, canlanmıştı.

"Bu etkileyici," diye mırıldandı Clubs.

Sazed başını eğdi.

"Değişimi gördüm," dedi Clubs. "Vücudun güçlendi ve gözlerin odaklandı. Kolların titremeyi kesti. Sanırım o kadınla bütün kuvvetin yerinde olmadan yüzleşmeyi istemiyorsundur, hı? Seni suçlamam." Clubs kendi kendine homurdandı, sonra da yemeğe devam etti.

Sazed generale veda etti, sonra da uzun adımlarla mutfaktan çıktı. Elleri ve ayakları ona hâlâ neredeyse hissiz yumrular gibi geliyordu. Ancak bir enerji hissediyordu. Bir adamın içindeki boyun eğmezlik dürtüsünü uyandırmak için basit zıtlıktan iyi bir şey yoktu.

Ve bu hissi sevdiği kadınla görüşme ihtimali kadar hızla eritebilecek olan hiçbir şey de yoktu. Tindwyl neden geride kalmıştı? Ve eğer Terris'e geri dönmemekte kararlıysa, neden bu son birkaç gün boyunca Sazed'den kaçınmıştı? Onun Elend'i şehirden göndermesine mi kızgındı? Sazed'in yardım etmek için geride kalmakta ısrar etmiş olmasından dolayı hayal kırıklığına mı uğramıştı?

Sazed onu Venture Kalesi'nin büyük balo salonunda buldu. Bir an için her zaman olduğu gibi odanın tartışılmaz görkeminden etkilenerek durakladı. Sadece bir an için etrafındaki huşu uyandırıcı mekâna bakabilmek üzere görüş kalayaklını bırakıp gözlüğünü çıkardı.

Kocaman salonun iki duvarı boyunca dizilmiş olan devasa, dikdörtgen vitray pencereler tavana kadar ulaşıyordu. Odanın iki tarafı boyunca pencerelerin altından uzayıp giden küçük galeriyi taşıyan devasa sütunların yanında Sazed küçücük kalıyordu. Salondaki her taş parçası işlenmiş gibiydi, her karo şu ya da bu mozaiğin bir parçasıydı, her cam parçası akşamın erken saatlerindeki güneşin ışığıyla ışıldamak üzere renklendirilmişti.

Ne kadar da uzun zaman oldu... diye düşündü Sazed. Bu salonu ilk gördüğü zaman Vin'e ilk balosu için eşlik ediyordu. İşte Elend'le de o zaman, Valette Renoux rolünü oynarken tanışmıştı. Sazed onu o kadar güçlü bir adamın dikkatini üzerine çekmiş olduğu için eleştirmişti.

Ama şimdi ise onları bizzat evlendirmiş olan kişi kendisiydi. Gözlüğünü geri takarak görüş kalayaklını yeniden doldurmaya başlarken gülümsedi. *Unutulmuş Tanrılar sizi korusun çocuklar. Eğer yapabilirseniz, bizim fedakârlığımıza bir anlam kazandırın.*

Tindwyl odanın ortasında durmuş, Dockson ve küçük bir grup görevliyle konu-

şuyordu. Büyük bir masanın etrafına toplanmışlardı ve Sazed yaklaşırken masanın üstüne serili şeyin ne olduğunu görebildi.

Marsh'ın haritası, diye düşündü. Bu Luthadel'in kapsamlı ve ayrıntılı bir betimlemesiydi, üzerinde Nezaret etkinliklerini gösteren notlar bile vardı. Haritanın görsel bir imgesi ve detaylı bir tarifi Sazed'in bakırakıllarından birisinin içindeydi ve Sinod'a da fiziksel bir kopyasını göndermişti.

Tindwyl ve diğerleri büyük haritanın üzerini kendi notlarıyla kaplamışlardı. Sazed yavaş yavaş yaklaştı ve Tindwyl onu görür görmez elini sallayarak yaklaşması için işaret etti.

"Ah, Sazed," dedi Dockson ciddi bir tonla, sesi Sazed'in zayıf kulaklarına kısık geliyordu. "Güzel. Lütfen buraya gel."

Sazed alçak dans pistinin üzerine çıkarak masada onlara katıldı. "Asker konumları mı?" diye sordu.

"Penrod ordularımızın komutasını eline aldı," dedi Dockson. "Ve yirmi taburun da başlarına asiller yerleştirdi. Biz bu durumdan memnun olduğumuzdan emin değiliz."

Sazed masadaki adamlara bir göz gezdirdi. Onlar Dockson'ın kendisi tarafından eğitilmiş olan bir grup kâtipti, hepsi de skaaydı. *Tanrılar adına*! diye düşündü Sazed. *Şu içinde olduğumuz durumda bile bir ayaklanma çıkarmayı planlıyor olamaz, değil mi*?

"O kadar da korkmuş görünme Sazed," dedi Dockson. "Fazla şiddetli bir şeyler yapacak değiliz; Penrod hâlâ şehrin savunmasını Clubs'ın organize etmesine izin veriyor ve kendi ordu komutanlarının da önerilerini dinliyormuş görünüyor. Dahası, artık fazla iddialı bir şeyler denemek için çok geç."

Dockson neredeyse hayal kırıklığı içindeymiş gibiydi.

"Ancak," dedi Dockson parmağıyla haritaya doğru işaret ederek, "ben onun iş başına getirdiği bu komutanlara güvenmiyorum. Onlar savaşma konusunda, hatta hayatta kalma konusunda bile bir şey bilmiyorlar. Ömürlerini içki ısmarlayarak ve parti vererek geçirmişler."

Neden onlardan bu kadar nefret ediyorsun? diye düşündü Sazed. İronik bir şekilde, Dockson çete içinde asile en çok *benzeyen* kişiydi. Takım elbiseler üzerinde Breeze'den daha doğal duruyordu, telaffuzu da Clubs ya da Dikiz'den çok daha iyiydi. Sadece aristokratik olmaktan çok uzak olan kısa sakalını kesmeme konusundaki ısrarcılığı onun göze batmasına neden oluyordu.

"Aristokrasi savaştan anlamıyor olabilir ama komuta sahibi olmada tecrübeliler, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed.

"Doğru," dedi Dockson. "Ama biz de öyleyiz. Ben o yüzden her kapının yakınlarında bizden bir kişinin de olmasını istiyorum, eğer işler kötüye giderse ve gerçekten becerikli birilerinin komutayı devralması gerekirse diye."

Dockson masadaki haritaya, kapılardan bir tanesine doğru işaret etti; Çelik Kapı. Üzerinde savunma düzeninde bin asker gösteriliyordu. "Senin taburun bu Sazed. Çelik Kapı kolossların erişmelerinin muhtemel olduğu en uzak kapı, o yüzden sen hiç çatışma yüzü görmeyebilirsin bile. Ama savaş başladığı zaman senin

orada olmanı istiyorum, eğer senin kapın saldırıya uğrayacak olursa bunun haberini Venture Kalesi'ne getirecek olan bir grup haberciyle birlikte. Biz burada ana balo salonunda bir komuta üssü kuracağız; şu geniş kapılar sayesinde kolaylıkla erişilebiliyor ve epey bir hareketliliği kaldırabilir."

Ve bu kadar güzel bir salonu savaş yönetiminde kullanmak Elend Venture'nın, daha genel olarak da aristokrasinin tamamının yüzüne karşı hiç de örtülü olmayan bir tokat gibiydi. *Bana Elend ve Vin'i göndermek için destek olmasına şaşmamak gerek. Onlar gittiğine göre, Kelsier'in çetesinin kontrolünü tartışılmaz olarak Dockson eline aldı.*

Bu kötü bir şey de değildi. Dockson organizasyon konusunda bir dâhiydi ve hızlı planlamanın da uzmanıydı. Ancak belirli önyargıları da yok değildi.

"Senin savaşmaktan hoşlanmadığını biliyorum Saze," dedi Dockson iki elini de masaya koyarak öne eğilirken. "Ama sana ihtiyacımız var."

"Ben onun savaşa hazırlanmakta olduğunu düşünüyorum Lord Dockson," dedi Tindwyl Sazed'i süzerek. "O parmaklarındaki yüzükler, niyetinin ne olduğunu açık bir şekilde ortaya koyuyor."

Sazed ona masanın karşısından bir bakış attı. "Peki ya sizin buradaki konumunuz nedir Tindwyl?"

"Lord Dockson bana danışmak için geldi," dedi Tindwyl. "Savaş konusunda tecrübesi az ve benim tarihteki generaller hakkında incelemiş olduğum şeyleri öğrenmeyi arzu ediyordu."

"Ah," dedi Sazed. Kaşlarını çatarak düşünceli bir şekilde Dockson'a doğru döndü. En sonunda başını sallayarak onayladı. "Pekâlâ. Ben de sizin projenizde yer alacağım, ancak sizleri ayrımcılık konusunda uyarmam gerekir. Lütfen, adamlarınıza mutlak bir şekilde zorunlu kalmadıkları sürece emir komuta zincirinin dışına çıkmamalarını söyleyin."

Dockson başını sallayarak onayladı.

"Şimdi, Leydi Tindwyl, sizinle bir dakika özel olarak konuşabilir miyim?" dedi Sazed.

Tindwyl başıyla onayladı ve ikili gruptan ayrılarak en yakındaki çıkıntının altındaki galeriye doğru yürüdüler. Gölgelerin içinde, sütunlardan bir tanesinin arkasında Sazed Tindwyl'e doğru döndü. Korkunç durumlarına rağmen o kadar lekesiz, o kadar kendine hâkim, o kadar sakin görünüyordu ki. Bunu nasıl yapıyordu?

"Çok sayıda özellik depoluyorsunuz Sazed," diye belirtti Tindwyl tekrar onun parmaklarına göz atarken. "Muhakkak ki daha önceden hazırlanmış olan başka metalakıllarınız da vardır?"

"Luthadel'e gelirken yolda bütün hızımı ve uyanıklığımı kullandım," dedi Sazed. "Ve depolanmış hiç sağlığım yok; son kalanları Güney'de eğitim verirken yakalandığım bir hastalığı yenmek için harcamıştım. Her zaman başka bir tanesini daha doldurmaya niyetim olmuştu ama hep çok meşgul olduk. Gerçi bir dizi dolu kalayaklın yanı sıra epey miktarda depolanmış olan gücüm ve ağırlığım var. Yine de asla *yeterince* hazırlıklı olunamaz, diye düşünüyorum ben."

"Belki," dedi Tindwyl. Masanın etrafındaki gruba tekrar bir göz attı. "Eğer bu bize kaçınılmaz olanı düşünmenin dışında yapılacak bir şeyler veriyorsa, o zaman hazırlıklar boşa gitmemiştir, diye düşünüyorum ben."

Sazed bir ürperti hissetti. "Tindwyl," dedi sessizce. "Neden geride kaldınız? Burada yeriniz yok."

"Burada sizin de yeriniz yok Sazed."

"Onlar benim arkadaşlarım," dedi Sazed. "Onları bırakmayacağım."

"O zaman neden önderlerini gitmeleri için ikna ettiniz?"

"Kaçmaları ve hayatta kalmaları için," dedi Sazed.

"Hayatta kalmak çoğu zaman önderlerin sahip olmalarına izin verilen bir lüks değildir," dedi Tindwyl. "Kişi başkalarının sadakatini kabul ettiği zaman, bunun yanında gelen sorumluluğu da kabul etmek zorundadır. Bu insanlar öleceklerdi ama ihanete uğradıklarını hissederek ölmelerine gerek yoktu."

"Onlar ihanete..."

"Onlar kurtarılmayı bekliyorlar Sazed," diye tısladı Tindwyl sessizce. "Şuradaki o adamlar bile, *Dockson* bile, ki o bu güruhun içinde en aklı başında olan kişi; bir şekilde sağ çıkacaklarını düşünüyorlar. Ve neden biliyor musunuz? Çünkü kalplerinin derinliklerinde, bir şeylerin onları kurtaracağı inancı var. Onları daha önce de kurtarmış olan bir şeyin, Firari'den geriye ellerinde kalmış olan tek parçanın. Onlar için umudu artık o temsil ediyor. Ve siz ise onu buradan gönderdiniz."

"Yaşaması için Tindwyl," diye tekrar etti Sazed. "Vin ve Elend'i burada kaybetmek bir israf olurdu."

"Umut asla israf olmaz," dedi Tindwyl, gözleri çakmak çakmak. "Ben herkesten çok sizin bunu anlayacağınızı düşünürdüm. Siz beni Besicilerin elinde bütün o yıllar boyunca hayatta tutmuş olan şeyin inatçılık olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Peki sizi burada, bu şehirde tutmuş olan şey de inatçılık ya da umut mu?" diye sordu Sazed.

Tindwyl gözlerini ona dikti. "İkisi de değil."

Sazed uzun bir an boyunca gölgeli oyuğun içinde Tindwyl'e baktı. Planlamacılar balo salonunda konuşuyorlardı, sesleri yankılanıyordu. Pencerelerden gelen ışık zerrecikleri mermer zeminden yansıyor, duvarlar boyunca aydınlık kıymıkları saçıyordu. Yavaş yavaş, beceriksiz bir şekilde, Sazed kollarını Tindwyl'e doladı. Tindwyl içini çekerek onun kendisine sarılmasına izin verdi.

Sazed kalayakıllarını bıraktı ve duyuları bir sel gibi akarak geri döndü.

Başını Sazed'in göğsüne yaslayarak sarılmasına karşılık veren Tindwyl'in teninin yumuşaklığı ve vücudunun sıcaklığı Sazed'in bedeni boyunca yayıldı. Saçının parfümsüz ama temiz ve canlı kokusu Sazed'in burnunu doldurdu, üç gündür aldığı ilk kokuydu bu. Sazed onu net bir şekilde görebilmek için sakar bir elle gözlüğünü çıkardı. Sesler kulaklarına güçlü bir şekilde geri dönerken Tindwyl'in yanındaki nefes alışının sesini duyabiliyordu.

"Seni neden seviyorum biliyor musun Sazed?" diye sordu Tindwyl sessizce.

"Hiç aklım ermiyor," diye cevap verdi Sazed dürüst bir şekilde.

"Çünkü sen asla vazgeçmiyorsun," dedi Tindwyl. "Diğer erkekler tuğla gibi güçlü; sert, kararlı. Ama onlara yeteri kadar şiddetli vurursan kırılırlar. Sen... sen rüzgâr gibi güçlüsün. Her zaman varsın, eğilmeye her zaman hazırsın, ama katı olman gerektiği zamanlar için asla özür dilemiyorsun. Ben arkadaşlarından herhangi birisinin senin içinde nasıl bir güç barındırmış olduğunu anlayabildiğini düşünmüyorum."

Barındırmış olduğum, diye düşündü Sazed. O *şimdiden her şeyden geçmiş zaman kullanarak bahsediyor. Ve... o bunu yapmakta haklıymış gibi de geliyor.* "Korkarım ki, ben her neye sahip olursam olayım, onları kurtarmak için yeterli olmayacak," diye fısıldadı Sazed.

"Üç tanesini kurtarmak için yeterli oldu gerçi," dedi Tindwyl. "Sen onları buradan göndererek yanlış yaptın... ama belki doğrusunu da yapmışsındır."

Sazed ise sadece gözlerini kapatarak ona sarıldı. Kalmış olduğu için ona lanet ediyordu ama yine de bunun için bile onu seviyordu.

Tam o anda duvarların üzerindeki uyarı davulları çalmaya başladı.

Ve böylece ben son bir kumar oynadım.

51

SABAHIN SİSLİ KIZIL IŞIĞI VAR olmaması gereken bir şeydi. Sisler güneş ışığından önce ölürdü. Isı onları eritirdi, kapalı bir odanın içine hapsetmek bile onların yoğunlaşmasına ve kaybolmasına neden olurdu. Yükselmekte olan güneşin ışığına dayanamamaları gerekirdi.

Ama dayanıyorlardı. Luthadel'den ne kadar uzaklaşırlarsa, sisler de sabahları o kadar uzun süre oyalanıyordu. Değişim hafifti, hâlâ Luthadel'den sadece birkaç günlük at sürme mesafesi kadar uzaktaydılar; ama Vin biliyordu. Farkı görebiliyordu. Bu sabah sisler onun beklediğinden bile daha güçlü görünüyordu, güneş çıktığı zaman bile zayıflamadılar. Işığa engel oluyorlardı.

Sis, diye düşündü. *Zifir*. Haklılığından giderek emin olsa da, kesin bir bilgisi yoktu. Yine de, her nedense bu ona doğru gibi geliyordu. Zifir bir canavar ya da bir tiran değildi; daha doğal, ve dolayısıyla da daha korkutucu bir kuvvetti. Bir yaratık öldürülebilirdi. Sisler... onlar çok daha fazla yıldırıcıydı. Zifir rahiplerle baskı yapmıyor, insanların kendi bâtıl inançlarından gelen dehşetlerini kullanıyordu. Ordular ile değil, açlıkla katliam yapacaktı.

İnsan bir kıtadan daha büyük bir şeyle nasıl savaşırdı ki? Öfke, acı, umut ya da merhamet hissedemeyen bir şeye karşı ne yapılırdı?

Ancak Vin'in görevi tam da bunu yapmaktı. Bacaklarını toplamış, dizleri göğsüne dayalı olarak gecenin ateş çukurunun yanındaki iri bir kayanın üzerinde oturuyordu. Elend hâlâ uyuyordu, Dikiz de gözcülük yapmak için gitmişti.

Vin artık kendi konumunu sorgulamıyordu. Ya delirmişti ya da Çağların Kahramanı'ydı. Sisleri yenmek onun göreviydi. *Ama...* diye düşündü kaşlarını çatarak. *Gümlemelerin hafifliyor değil, güçleniyor olmaları gerekmez miydi?* Yola devam ettikçe gümlemeler zayıflıyormuş gibi geliyordu. Vin çok mu geç kalmıştı?

Kuyu'nun gücünü köreltecek bir şeyler mi oluyordu? Başka birileri şimdiden gücü almış mıydı?

Yolumuza devam etmek zorundayız.

Onun yerinde başka bir kişi olsa, neden kendisinin seçildiğini sorabilirdi. Vin hem Camon'ın çetesinde, hem de Elend'in hükümetinde, ne zaman bir görev verilse şikâyet eden adamlarla karşılaşmıştı. "Neden ben?" diye sorarlardı. Kendine güveni olmayanlar işi başaramayacaklarını düşünürdü. Tembel olanları ise iş yapmak istemezdi.

Vin ne kendine aşırı güveniyordu, ne de çalışkan olduğunu düşünüyordu. Yine de sebepleri sorgulamada bir anlam görmüyordu. Hayat ona bazen bir şeylerin sadece oluverdiğini öğretmişti. Çoğu zaman, Reen'in onu dövmek için belli bir sebebi olmazdı. Zaten sebepler de zayıf bir teselli oluyordu. Kelsier'in neden ölmesi gerektiği Vin için gayet açıktı ama bu onu daha az özlemesini sağlamıyordu.

Vin'in yapacak bir işi vardı. Bu görevi anlayamadığı gerçeği, başarmaya çalışmak zorunda olduğunu kabul etmesine engel değildi. O sadece zamanı geldiğinde ne yapması gerektiğini bileceğini umut etmek zorundaydı. Gümlemeler daha zayıf olsalar da, hâlâ oradaydı. Onu ileriye doğru itiyorlardı. Miraç Kuyusu'na doğru.

Arkasında, sis ruhunun daha zayıf titreşimini hissedebiliyordu. Asla sislerden önce kaybolmuyordu. Bütün sabah boyunca orada durmuştu, hemen Vin'in arkasında dikiliyordu.

"Sen bütün bunların sırrını biliyor musun?" diye sordu Vin sessizce, kırmızımsı sislerin içinde ruha doğru dönerken. "Senin hiç bir..."

Sis ruhunun Allomantik titreşimi doğrudan Elend'le paylaştığı çadırın içinden geliyordu.

Vin sıçrayarak kayadan atladı, buzlanmış zemine kondu ve çadıra doğru aceleyle fırladı. Çadırın kapısını savurarak açtı. Elend içeride uyuyordu, yorganların ucundan dışarıya çıkan başı zar zor görünüyordu. Sis küçük çadırın içini doldurmuştu, dönüyor, girdaplanıyordu; ve bu bile yeteri kadar acayipti. Sis çoğu zaman çadırların içine girmezdi.

Ve orada, sislerin ortasında, ruh duruyordu. Elend'in doğrudan üzerinde dikiliyordu.

Orada herhangi bir şey yoktu aslında. Sadece sislerin içinde bir çerçeveydi, kaotik hareketler nedeniyle oluşmuş tekrarlanan bir desendi. Ama yine de gerçekti. Vin onu hissedebiliyor ve görebiliyordu. Sis ruhu başını kaldırarak Vin'in bakışına karşılık verirken, Vin onun görünmez gözlerini görebiliyordu.

Nefretle dolu gözler.

Hayali bir kolunu kaldırdı ve Vin bir şeylerin parladığını gördü. Anında hançerini çekerek tepki verdi ve çadırın içine dalarak bıçağı savurdu. Darbesi sis ruhunun elindeki katı bir şeyle karşılaştı. Sakin havanın içinde metalik bir ses çınladı ve Vin kolunda güçlü, dondurucu bir ürperti hissetti. Bütün vücudunda tüyleri diken diken oldu.

Ve sonra o kayboldu. Her nasılsa katı olan bıçağının çınlaması gibi, sis ruhu da solup gitti. Vin gözlerini kırptı, sonra da dönerek dalgalanan çadır kapısından dışarıya baktı. Dışarıdaki sisler gitmişti, gündüz en sonunda kazanmıştı.

Kazanacak pek fazla zaferi kalmış gibi görünmüyordu.

"Vin?" dedi Elend esneyerek hareketlenirken.

Vin nefesini sakinleştirdi. Ruh gitmişti. Güneş ışığı güvenlik anlamına geliyordu, en azından şu an için. *Bir zamanlar benim güvenli bulduğum şey geceydi*, diye düşündü Vin. *Onu bana Kelsier vermişti.*

"Ne oldu?" diye sordu Elend. Bir insan, asil bile olsa, uyanmakta nasıl bu kadar yavaş davranabilir, uyurken açık ettiği zayıflık hakkında nasıl bu kadar umursamaz olabilirdi?

Vin bıçağını kılıfına koydu. *Ona ne diyebilirim ki? Onu benim bile zar zor görebildiğim bir şeyden nasıl koruyabilirim?* Vin'in düşünmesi gerekiyordu. "Bir şey değil," dedi Vin sessizce. "Sadece ben... yine boş yere diken üstündeyim."

Elend kendinden memnun bir şekilde içini çekerek yatağın içinde döndü. "Dikiz sabah gözcülüğünü mü yapıyor?"

"Evet."

"Döndüğü zaman beni uyandır."

Vin başını sallayarak onayladı ama o büyük olasılıkla Vin'i göremiyordu. Diz çökerek arkasında güneş yükselirken Elend'e baktı. Vin kendisini ona adamıştı; sadece bedenini değil ve sadece kalbini de değil. Vin mantığını terk etmiş, tereddütlerini bir kenara bırakmıştı, hep onun için. Artık Vin ona layık olmadığını düşünmeyi göze alamazdı, asla bir arada olamayacakları inancının sahte rahatlığına sığınamazdı.

Vin hiç kimseye bu kadar çok güvenmemişti. Ne Kelsier'e, ne Sazed'e, ne de Reen'e. Her şeyi Elend'e aitti. Bu bilgi Vin'in içten içte titremesine neden oluyordu. Eğer Vin onu kaybedecek olursa, kendisini de kaybedecekti.

Bunu düşünemem! dedi kendi kendine, ayağa kalkarken. Çadırdan çıktı, arkasından kapıyı sessizce kapattı. İleride gölgeler hareket etti. Bir an sonra da Dikiz belirdi.

"Geride kesinlikle birileri var," dedi sessizce. "Ruhlar değil Vin. Beş adam, bir kampları var."

Vin kaşlarını çattı. "Bizi mi takip ediyorlar?"

"Öyle olması gerekir."

Straff'ın gözcüleri, diye düşündü Vin. "Bırakalım onlar hakkında ne yapacağımıza Elend karar versin."

Dikiz omzunu silkerek gidip Vin'in kayasının üstüne oturdu. "Onu uyandıracak mısın?"

Vin arkasını döndü. "Bırak biraz daha uyusun."

Dikiz tekrar omzunu silkti. Vin'in ateş çukuruna gidip önceki gece üstünü örttükleri odunları çözmesini ve ateş yakmaya başlamasını izledi.

"Değiştin Vin," dedi Dikiz.

Vin onunla yüzleşmek için döndü. Zane ilerliyordu, ama bir savaş duruşunda değildi. Dövüşe giriyor değil de, eski bir arkadaşın yanına geliyormuş gibi kendine güvenli ve endişesizdi.

Pekâlâ o zaman, diye düşündü Vin, hançerlerini savurarak ileriye doğru sıçrarken.

Zane rahat rahat yürüyerek geliyordu, sadece hafifçe yan tarafa doğru dönerek bir bıçaktan kolaylıkla kaçındı. Uzanıp Vin'in öbür elini zahmetsiz bir hareketle yakalayarak darbesini durdurdu.

Vin dondu. Hiç kimse o kadar iyi değildi. Zane başını eğerek ona baktı, gözleri karanlıktı. Kaygısız. Endişesiz.

Atiyum yakıyordu.

Vin geriye sıçrayıp elini çekerek kendisini onun tutuşundan kurtardı. Zane onun gitmesine izin verdi, Vin alnında ter damlacıkları birikerek yere inip çömelirken o izliyordu. Vin ani, keskin bir dehşetin içine saplandığını hissetti; içgüdüsel, ilkel bir his. Atiyumu öğrendiği andan beri bu günün geleceğinden korkmuştu. Bu, tüm yetenekleri ve becerilerine rağmen aciz olduğunu bilmenin dehşetiydi.

Ölecek olduğunu bilmenin dehşetiydi.

Zıplayarak kaçmak için döndü ama Zane o daha hareket etmeye bile başlamadan önce ileri atlamıştı. Ne yapacağını daha Vin'in kendisinden önce biliyordu. Arkadan Vin'in omzunu kavrayarak onu geri çekip, çatının üzerine fırlattı.

Vin acıdan nefesi kesilerek metal çatı kaplamasının üstüne çarptı. Zane tepesinde dikilmiş, bekler gibi aşağı bakıyordu.

Bu şekilde yenilmeyeceğim! diye düşündü Vin çaresizlikle. *Kapana kısılmış bir fare gibi öldürülmeyeceğim*!

Uzanarak Zane'in bacağına doğru bir bıçak savurdu, ama boşunaydı. O bacağını azıcık, yeteri kadar geriye çekti ve Vin'in bıçağı pantolonunun kumaşını bile çizmedi. Vin çok daha büyük, daha güçlü bir düşman tarafından uzakta tutulan bir çocuk gibiydi. Normal bir insanın kendisiyle savaşmaya çalışması da bunun gibi bir şey olmalıydı.

Zane karanlığın içinde ayakta duruyordu.

"Ne?" diye hesap sordu Vin en sonunda.

"Lord Hükümdar'ın atiyum zulası gerçekten de sizde değil," dedi Zane sessizce.

"Değil," dedi Vin.

"Sizin elinizde hiç atiyum yok," dedi Zane düz bir şekilde.

"Son boncuğu Cett'in suikastçılarıyla savaştığım gün kullandım."

Zane bir an için durdu, sonra da dönüp yürüyerek Vin'den uzaklaştı. Vin doğruldu, kalbi küt küt atıyor, elleri de sadece birazcık titriyordu. Kendisini ayaklarının üstünde doğrulmaya zorladı, sonra da eğilip yere düşen hançerlerini aldı. Bir tanesi çatının bakır kaplamasından çatlamıştı.

Zane tekrar ona doğru döndü, sislerin içinde sessizdi.

dim, ihtiyacı olan kişilere yardım edebilirdim. İnsanların ölmelerine engel olabilirdim. Ama... ben alt tarafı Dikiz'im. Zayıf. Korkak."

Vin kaşlarını çatarak ona baktı ama Dikiz'in başı eğikti ve Vin'in bakışlarına karşılık vermiyordu.

Bu nereden çıktı şimdi? diye merak etti Vin.

Sazed basamakları üçer üçer çıkmasına yardımcı olması için gücünün bir parçasına erişmişti. Merdiven boşluğundan dışarıya hemen Tindwyl'in arkasından fırladı ve duvarın üzerinde çetenin geri kalan üyelerine katıldılar. Davullar hâlâ çalıyordu, şehrin üzerinde gümleyen her birinin farklı bir temposu vardı. Birbirine karışan ritimler binalardan ve sokak aralarından düzensiz bir şekilde yankılanıyordu.

Kuzey ufku Straff'ın ordusu olmadan çıplak kalmış gibi görünüyordu. Keşke o aynı boşluk kargaşa içindeki koloss kampının olduğu kuzeydoğuya doğru da uzanıyor olsaydı.

"Kimse neler olup bittiğini seçebiliyor mu?" diye sordu Breeze.

Ham başını iki yana salladı. "Çok uzak."

"Benim gözcülerimden bir tanesi Kalaygöz," dedi Clubs topallayarak yaklaşırken. "Alarmı o verdi. Kolosslar savaşıyorlarmış dedi."

"Pis yaratıklar *her zaman* savaşmıyorlar mı zaten güzel kardeşim?" diye sordu Breeze.

"Çoğu zaman olduğundan daha fazla," dedi Clubs. "Çok şiddetli bir kavgaymış."

Sazed hızla bir umut pırıltısı hissetti. "Kavga mı ediyorlar?" dedi. "Belki de birbirlerini öldürürler!"

Clubs Sazed'e o bakışlarından birini attı. "Kitaplarından bir tanesini oku Terrisli. Orada kolossların duyguları hakkında ne yazıyor?"

"Sadece iki tane var," dedi Sazed. "Sıkıntı ve öfke. Ama..."

"Savaşa her zaman bu şekilde başlarlar," dedi Tindwyl sessizce. "Önce kendi aralarında kavga etmeye başlarlar, gruplarının gittikçe daha fazla üyesini galeyana getirirler ve sonra da..."

Sesi kesildi ve Sazed de gördü. Doğudaki karanlık leke netleşmeye başlıyordu. Yayılıyordu. Ayrılarak teker teker seçilir hâle geliyordu.

Şehre doğru koşuyorlardı.

"Hay sokayım," diye küfreden Clubs hızla merdivenlere doğru topallayarak gitmeye başladı. "Habercileri gönderin!" diye kükredi. "Okçular duvara! Nehir ızgaralarını sağlamlaştırın! Taburlar, konum alın! Savaşa hazır olun! O yaratıkların duvarları aşıp çocuklarınıza ulaşmasını mı istiyorsunuz!"

Peşinden kargaşa geldi. İnsanlar her yönde koşmaya başladı. Askerler merdiven boşluklarından yukarı koşturarak çıkarken aşağı inişe engel oluyor, çetenin harekete geçmesini önlüyorlardı.

Gerçekten de başlıyor, diye düşündü Sazed donuk bir şekilde.

"Merdivenler açıldıktan sonra her birinizin taburlarınıza gitmenizi istiyorum,"

dedi Dockson sessizce. "Tindwyl Kalay Kapı sende, kuzeyde Venture Kalesi'nin yakınında. Benim de senin tavsiyelerine ihtiyacım olabilir ama şu an için sen o oğlanların yanında kal. Onlar seni dinlerler, Terrislilere saygıları var. Breeze, dördüncüden on ikinciye kadar bütün taburlarda senin Teskinciler'inden birer tane var mı?"

Breeze başını sallayarak onayladı. "Çok fazla değiller ama..."

"Sen sadece bizim oğlanları savaşmaya devam ettireceklerinden emin ol!" dedi Dockson. "Askerlerimizin bozguna uğramasına izin vermesinler!"

"Bin tane adamı idare etmek tek bir Teskinci için ziyadesiyle fazladır kardeşim," dedi Breeze.

"Ellerinden gelenin en iyisini yapsınlar," dedi Dockson. "Sen ve Ham, Lehim Kapı ve Çinko Kapı'yı alın; görünüşe göre kolosslar ilk önce buraya saldıracaklar. Clubs destek kuvvetlerini getiriyor olmalı."

İki adam da başlarını sallayarak onayladılar, sonra Dockson Sazed'e baktı. "Sen nereye gideceğini biliyor musun?"

"Evet... evet, sanırım biliyorum," dedi Sazed duvarı kavrayarak. Yukarılarında gökyüzünden kül tanecikleri düşmeye başladı.

"Git o zaman!" dedi Dockson son bir okçu mangası da merdiven boşluğundan dışarıya çıkarken.

"Lord Venture!"

Straff döndü. Bazı uyarıcı ilaçların sayesinde eyerinin üstünde oturmaya devam edecek kadar güçlü kalmayı başarabiliyordu, gerçi dövüşmeye cesaret edemezdi. Zaten savaşa girecek hâli yoktu. Onun tarzı bu değildi. İnsan bu tür şeyler için ordularını getirirdi.

Haberci yaklaşırken atını döndürdü. Adam nefes nefese kalmıştı, Straff'ın bineğinin yanında dururken ellerini dizlerine koydu, yerde ayaklarının etrafında girdaplanan kül tanecikleri vardı.

"Lordum," dedi adam. "Koloss ordusu Luthadel'e saldırdı!"

Tam da söylediğin gibi Zane, diye düşündü Straff hayranlık içinde.

"Kolosslar mı, saldırmışlar mı?" diye sordu Lord Janarle kendi atını Straff'ınkinin yanına sürerken. Yakışıklı lord kaşlarını çattı, sonra da gözlerini Straff'a dikti. "Siz bunu bekliyor muydunuz lordum?"

"Elbette," dedi Straff gülümseyerek.

Janarle etkilenmiş gibi göründü.

"Askerlere bir emir ilet Janarle," dedi Straff. "Bu ordunun yönünün tekrar Luthadel'e doğru dönmesini istiyorum."

"Bir saat içinde orada olabiliriz lordum!" dedi Janarle.

"Hayır," dedi Straff. "Hiç acele etmeyelim. Askerlerimizi fazla yormak istemeyiz, değil mi?"

Janarle gülümsedi. "Tabii ki istemeyiz lordum."

* * *

Okların kolosslar üzerinde pek az etkisi oluyormuş gibiydi.

Sazed kendi kapısının nöbetçi kulesinin tepesindeydi, korku içinde olduğu yerde dikilip kalmıştı. Resmi olarak askerlerin komutası onda değildi, o yüzden de vereceği emirleri yoktu. Sadece gözcüler ve habercilerle birlikte dikilmiş, kendisine ihtiyaç olup olmayacağını görmek için bekliyordu.

Bu da ona gözlerinin önüne serilmekte olan dehşeti izlemek için bol bol zaman bırakıyordu. Kolosslar neyse ki daha duvarın onlara ait olan kısmına saldırmıyordu ve Sazed'in adamları, yaratıklar ilerideki Kalay Kapı ve Lehim Kapı'ya doğru atılırlarken gerginlik içinde durmuş izliyorlardı.

Uzaktan bile olsa, Sazed kolossların doğrudan ok yağmurlarının içinden koşarak geçtiklerini görebiliyordu; nöbetçi kulesi onun şehrin Kalay Kapı'nın bulunduğu bir parçasına yukarıdan bakabilmesini sağlıyordu. Daha küçük olanların bazıları ölü ya da yaralı olarak yere düşüyormuş gibi görünüyorlardı ama büyük bir kısmı sadece koşmaya devam ediyordu. Kulenin üstünde onunla beraber olan adamlar mırıldandı.

Biz bunun için hazır değiliz, diye düşündü Sazed. *Aylar boyu plan ve tahminlerin ardından bile hazır değiliz.*

Bin yıl boyunca bir tanrı tarafından yönetilerek vardığımız yer işte burası. Bin yıllık barışın, gaddarlıkla dolu olsa bile yine de barışın sonucu bu. Generallerimiz yok, küvet hazırlanmasını emretmeyi bilen adamlarımız var. Taktisyenlerimiz yok, bürokratlarımız var. Savaşçılarımız yok, eli sopalı oğlanlarımız var.

Üzerlerine çökmekte olan felâketi izlerken bile, Sazed'in âlim zihni çözümlemeler yapıyordu. Görüşüne erişerek uzaktaki yaratıkların pek çoğunun, özellikle de daha iri olanlarının, kökünden sökülmüş küçük ağaçlar taşımakta olduğunu görebiliyordu. Şehir duvarlarını aşmaya kendi yöntemleriyle hazırlanmışlardı. Ağaçlar gerçek şahmerdanlar kadar etkili olamayabilirdi ama öte yandan şehir kapıları da gerçek bir saldırıya dayanacak şekilde inşa edilmemişlerdi.

Kolosslar hiç de bizim varsaydığımız kadar akılsız değiller, diye düşündü. *Bir ekonomileri olmasa bile sikkelerin soyut bir değeri olduğunu fark edebiliyorlar. Kapılarımızı kırmak için araçlara ihtiyaçlarının olacağını da görebiliyorlar, bu araçları nasıl imal edeceklerini bilmiyor olsalar da.*

İlk koloss dalgası duvara ulaştı. Askerler aşağı kayalar ve başka nesneler atmaya başladılar. Sazed'in kendi bölümünde de benzer kaya yığınları vardı, bir tanesi hemen onun durmakta olduğu kapı kemerinin yanındaydı. Ama okların neredeyse hiçbir etkisi olmamıştı, birkaç kayanın ne faydası olacaktı ki? Kolosslar önü barajla kapatılmış bir nehrin suları gibi duvarın dibine kümeler hâlinde yığıldılar. Yaratıklar kapılara darbeler indirmeye başlarken uzak gümleme sesleri gelmeye başladı.

"Tabur on altı!" diye seslendi aşağıdan atla Sazed'in kapısına yaklaşmakta olan bir haberci. "Lord Culee!"

"Buradayım!" diye seslendi Sazed'in kulesinin yanındaki duvarın üzerinden bir adam.

"Lehim Kapı'nın derhal desteğe ihtiyacı var! Lord Penrod size altı bölük alarak beni takip etmenizi emrediyor!"

Lord Culee emirler vermeye başladı. *Altı bölük*... diye düşündü Sazed. Bizim *bin askerimizin altı yüzü*. Clubs'ın bir süre önce söylediği sözler aklına geldi: Yirmi bin adam sanki çok fazlaymış gibi görünebilirdi ama ancak onların ne kadar fazla yayılmalarına gerektiğini görene kadar.

Altı bölük Sazed'in kapısının önündeki avluyu rahatsız edici derecede boş bırakarak yürüyüp gitti. Geride kalan, üç yüzü avluda, yüzü de duvarın üzerindeki dört yüz adam sessizce kıpırdanıyordu.

Sazed gözlerini kapattı ve duyma kalayaklına erişti. Duyabildiği şey... tahtaya çarpan tahtanın sesiydi. Çığlıklar. İnsan çığlıkları. Çabucak kalayaklı bıraktı, sonra tekrar görüşe erişerek önündeki duvarın üzerinden eğilip savaşın sürmekte olduğu bölgeye doğru baktı. Kolosslar atılan kayaları geri fırlatıyordu ve onların nişancılığı savunmacılardan çok daha iyiydi. Sazed genç bir askerin yüzünün ezilerek bedeninin fırlatılan kayanın şiddeti yüzünden geriye doğru uçup duvardan aşağı düştüğünü görünce irkildi. Kalayaklını bıraktı, nefesi hızlanmıştı.

"Asker, sıkı dur!" diye seslendi duvarın üstündeki adamlardan bir tanesi. Daha neredeyse çocuk sayılırdı, bir asildi ama on altı yaşından büyük olamazdı. Elbette ki ordudaki askerlerin pek çoğu da o yaştaydı.

"Sıkı durun..." diye tekrar etti genç komutan. Sesi kulağa kararlı gibi gelmiyordu ve uzaklardaki bir şeyi fark ettiği zaman hafifledi. Sazed de adamın bakışını izleyerek döndü.

Kolosslar tek bir kapının önünde yığılıp, boş boş dikilmekten sıkılmışlardı. Şehrin etrafını sarmak için harekete geçiyorlardı, büyük gruplar kalabalıktan ayrılarak Channerel Nehri'ni geçiyor, diğer kapılara doğru ilerliyorlardı.

Sazed'inki gibi kapılara doğru.

Vin doğrudan kampın ortasına kondu. Bir avuç dolusu lehim tozunu ateş çukurunun içine savurdu, sonra da İterek kömürleri, külleri ve dumanı kahvaltı hazırlamakta olan bir çift şaşkın muhafızın üzerine fırlattı. Uzanarak üç küçük çadırın kazıklarını Çekti.

Üçü de yıkıldı. Bir tanesi boştu ama diğer ikisinden bağrışlar geldi. Kumaş debelenen, şaşkın siluetleri gözler önüne sermişti; daha büyük olan çadırın içinde bir, küçük olanın içinde ise iki.

Muhafızlar gözlerini küller ve kıvılcımlardan korumak için kollarını kaldırarak hızla geriye kaçıştılar, elleri kılıçlarına uzanıyordu. Vin bir yumruğunu onlara doğru kaldırdı ve onlar gözlerini kırpıştırarak temizlerken bir tane sikkenin tınlayarak yere düşmesine izin verdi.

Muhafızlar dondu, sonra da ellerini kılıçlarından çektiler. Vin çadırları süzdü. Yetkili kişi büyük olan çadırın içindeki olacaktı ve Vin'in ilgilenmesi gereken adam da oydu. Büyük olasılıkla Straff'ın yüzbaşılarından biriydi, gerçi muhafızlar Venture armasını taşımıyorlardı. Belki de...

Jastes Lekal kafasını çadırın içinden çıkardı, kendisini kumaştan kurtarırken küfrediyordu. Vin onu son gördüğünden beri geçen iki yılda çok değişmişti. Gerçi

o zamanlar da ileride dönüşecek olduğu adamın izlerini taşırdı. İnce bedeni cılız hâle gelmiş, kelleşmekte olan kafası da hedefine ulaşmıştı. Ama yüzü nasıl bu kadar da bezgin... bu kadar da yaşlı hâle gelmişti? Adamı Elend'le aynı yaştaydı.

"Jastes," dedi Elend ormanın içinde saklandığı yerden dışarıya çıkarak. Yanında Dikiz'le birlikte yürüyerek açıklığa geldi. "Sen neden buradasın?"

Jastes, diğer iki askeri de keserek kendi çadırlarından dışarıya çıkarlarken ayağa kalkmayı başarabildi. Onlara elini sallayarak durmalarını işaret etti. "El," dedi. "Ben... başka nereye gideceğimi bilemedim. Gözcülerim senin kaçtığını söylemişti ve bu iyi bir fikir gibi göründü. Sen her nereye gidiyorsan, ben de seninle gelmek istiyorum. Orada saklanabiliriz belki. Biz..."

"Jastes!" diye bağırdı Elend uzun adımlarla Vin'in yanında durmak için gelirken. "Kolossların nerede? Onları gönderdin mi?"

"Denedim," dedi Jastes başını öne eğerek. "Gitmediler, Luthadel'i bir kere gördükten sonra kabul etmediler. Ve sonra da..."

"Ne oldu?" diye hesap sordu Elend.

"Bir yangın," dedi Jastes. "Malzeme... arabalarımızda."

Vin kaşlarını çattı.

"Malzeme arabalarınız mı?" dedi Elend. "Tahta sikkelerinizi taşıdığınız arabalar mı?"

"Evet."

"Lord Hükümdar adına be adam!" dedi Elend öne doğru adım atarak. "Sen de onları orada *öylece* bıraktın mı? Liderleri olmadan, kapımızın önünde?"

"Beni öldürürlerdi El!" dedi Jastes. "O kadar çok dövüşmeye, daha fazla sikke talep etmeye, şehre saldırmamızı talep etmeye başlamışlardı ki. Eğer kalsaydım, beni katlederlerdi! Onlar hayvan, sadece şekli biraz insanı andıran hayvanlar."

"Ve sen de kaçtın," dedi Elend. "Luthadel'i onlara terk ettin."

"Sen de şehri terk etmişsin," dedi Jastes. İlerledi, Elend'e yaklaşırken elleri yalvarmayla açılmıştı. "Bak El. Ben yanlış yaptığımı biliyorum. Onları kontrol edebileceğimi sanmıştım. Böyle olmasını istemedim!"

Elend sessizlik içindeydi ve Vin onun gözlerinde büyümekte olan bir katılığı görebiliyordu. Kelsier'inki gibi tehlikeli bir katılık değil. Daha çok bir... asalet havasıydı. İstediğinden daha fazlası olduğu hissi. Dimdik durmuş, önünde yalvarmakta olan adama tepeden bakıyordu.

"Sen vahşi canavarlardan bir ordu topladın ve onlara zalimce bir saldırıda önderlik ettin Jastes," dedi Elend. "Masum köylerin katledilmesine sebep oldun. Sonra da o orduyu herhangi bir kontrol mekanizması ya da liderleri olmaksızın bütün Son İmparatorluk'taki en yüksek nüfuslu şehrin dışında terk ettin."

"Beni affet," dedi Jastes.

Elend adamın gözlerinin içine baktı. "Ben seni affediyorum," dedi sessizce. Sonra, tek bir akıcı hamleyle kılıcını çekti ve Jastes'ın başını omuzlarından ayırdı. "Ama krallığım edemez."

Ceset yere düşerken Vin afallamış hâlde bakakaldı. Jastes'ın askerleri haykı-

rarak silahlarını çektiler. Elend temkinli bir yüzle döndü ve kanlı kılıcının ucunu onlara doğru uzattı. "Sizler bu idamın hatalı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Muhafızlar durakladı. "Hayır lordum," dedi en sonunda bir tanesi gözlerini yere indirerek.

Elend eğildi ve kılıcını Jastes'ın pelerinine temizledi. "Ne yaptığı düşünülecek olursa, bu onun hak ettiğinden çok daha iyi bir ölümdü." Elend kılıcını sert bir hareketle kınına geri yerleştirdi. "Ama o benim arkadaşımdı. Onu görmün. İşinizi bitirdiğiniz zaman, sizler de benimle birlikte Terris'e seyahat etmekte ya da evlerinize geri dönmekte özgürsünüz. Hangisini isterseniz seçebilirsiniz." Bununla birlikte yürüyerek tekrar ormana geri döndü.

Vin duraklayarak muhafızları izledi. Onlar da ciddi bir şekilde cesedi almak için ilerlediler. Vin Dikiz'e başını salladı, sonra da koşarak Elend'in arkasından ormana daldı. Uzağa gitmesi gerekmemişti. Onu kısa bir mesafe ileride, bir taşın üzerinde oturmuş yere bakarken buldu. Bir kül yağmuru başlamıştı ama taneciklerin büyük bir kısmı ağaçlara yakalanarak, yaprakları siyah bir yosun gibi kaplıyordu.

"Elend?" diye seslendi Vin.

Elend başını kaldırarak ormanın derinliklerine doğru baktı. "Bunu neden yaptığımdan emin değilim Vin," dedi sessizce. "Adaleti sağlayan neden ben oluyorum ki? Ben kral bile değilim. Ama yine de, bunun yapılması gerekiyordu. Bunu hissettim. Hâlâ da hissediyorum."

Vin bir elini onun omzuna koydu.

"O benim öldürdüğüm ilk kişi," dedi Elend. "Onun ve benim ne rüyalarımız vardı, bir zamanlar: İmparatorluk'taki en güçlü evlerden ikisi arasında ittifak kuracaktık, daha önce hiç görülmedik bir şekilde Luthadel'i birleştirecektik. Bizimkisi açgözlülükten kaynaklanan bir sözleşme olmayacaktı, aksine şehrin daha iyi bir yere dönüşmesine yardımcı olmayı hedefleyen gerçek bir politik ittifak olacaktı."

Başını kaldırarak Vin'e baktı. "Sanırım şimdi anlıyorum Vin. Senin için nasıl bir şey olduğunu. Bir açıdan, ikimiz de bıçağız, ikimiz de aracız. Birbirimiz için değil ama bu krallık için. Bu halk için."

Vin kollarını ona dolayarak Elend'e sarıldı, başını göğsüne yasladı. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Yapılması gerekiyordu," dedi Elend. "En acıklı kısmı ise onun haklı olması. Ben de onları terk ettim. Benim bu kılıçla kendi hayatımı da almam gerekir."

"Sen iyi bir sebep için ayrıldın Elend," dedi Vin. "Sen Luthadel'i korumak için, Straff'ın saldırmamasını sağlamak için ayrıldın."

"Peki ya kolosslar Straff'tan önce davranıp saldırırlarsa?"

"Belki saldırmazlar," dedi Vin. "Onların bir lideri yok, belki de bizim yerimize Straff'ın ordusuna saldırırlar."

"Hayır," dedi Dikiz'in sesi. Vin döndü ve Dikiz'ın ormanın içinden yaklaşmakta olduğunu gördü, gözleri ışığa karşı kısılmıştı.

Bu çocuk kesinlikle çok fazla kalay yakıyor, diye düşündü.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Elend dönerek.

Dikiz başını yere eğdi. "Onlar Straff'ın ordusuna saldırmayacaklar El. O artık orada olmayacak."

"Ne?" dedi Vin.

"Ben..." Dikiz bakışlarını kaçırdı, yüzünde utanç görünüyordu.

Ben korkağım. Vin, Dikiz'in daha önce söylediği sözleri hatırladı. "Sen biliyordun," dedi Vin. "Sen kolossların saldıracağını biliyordun!"

Dikiz başını sallayarak onayladı.

"Bu imkânsız," dedi Elend. "Jastes'ın bizi takip edeceğini bilemezdin."

"Bilmiyordum," dedi Dikiz, arkasındaki bir ağaçtan bir kül topağı düşer ve rüzgâr yüzünden parçalanarak yüz ayrı tanecik hâlinde yere doğru süzülürken. "Ama dayım Straff'ın kolossların şehre saldırmasını sağlamak için kendi ordusunu geri çekeceğini anladı. O yüzden Sazed bizi göndermeye karar verdi."

Vin ani bir ürperti hissetti.

Miraç Kuyusu'nun yerini keşfettim, demişti Sazed. *Kuzeyde. Terris Dağları'nda...*

"Sana bunu Clubs mı söyledi?" diyordu Elend.

Dikiz başını sallayarak onayladı.

"Ve sen de bana söylemedin mi?" diye hesap sordu Elend ayağa kalkarak.

Ah, hayır...

Dikiz durakladı, sonra da başını iki yana salladı. "Geri dönmek isteyecektin! Ben ölmek istemiyordum El! Özür dilerim. Ben bir korkağım." Elend'in kılıcına bir göz atıp korkuyla büzüldü.

Elend durakladı, sanki oğlana doğru adım atacak olduğunun farkına varmıştı. "Ben seni incitmeyeceğim Dikiz," dedi. "Sadece senden utanıyorum." Dikiz gözlerini indirdi, sonra da yere çöküp sırtını bir toz ağacına vererek oturdu.

Gümlemeler hafifliyordu...

"Elend," diye fısıldadı Vin.

Elend döndü.

"Sazed yalan söyledi. Kuyu kuzeyde değil."

"Ne?"

"Luthadel'de."

"Vin, bu imkânsız. Öyle olsa bulurduk."

"Bulamamışız," dedi Vin kararlı bir şekilde, ayağa kalkarak güneye doğru baktı. Odaklandığı zaman gümlemelerin üzerinden aktığını hissedebiliyordu. Onu çekiyorlardı.

Güneye.

"Kuyu güneyde olamaz," dedi Elend. "*Bütün* efsaneler onun kuzeyde, Terris Dağları'nda olduğunu söylüyor."

Vin başını iki yana salladı, kafası karışmıştı. "Orada," dedi. "Orada olduğunu biliyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Kuyu *orada*."

Elend Vin'e baktı, sonra da onun içgüdülerine güvenerek başıyla onayladı.

Ah Sazed, diye düşündü Vin. *Niyetin büyük ihtimalle iyiydi ama hepimizi mahvetmiş olabilirsin.* Eğer şehir kolossların eline geçecek olursa...

"Ne kadar hızlı geri dönebiliriz?" diye sordu Elend.

"Durıma göre değişir," dedi Vin.

"Geri dönmek mi?" diye sordu Dikiz başını kaldırarak. "El, onların hepsi *öldü*. Bana size gerçeği Tathingdwen'e vardığımız zaman açıklamamı söylemişlerdi, siz boş yere kışın dağlara tırmanırken kendinizi öldürtmeyin diye. Ama Clubs benimle konuştuğu zaman, bu aynı zamanda bir vedaydı. Bunu onun gözlerinde görebiliyordum. Beni bir daha asla göremeyeceğini biliyordu."

Elend durakladı ve Vin bir an için onun gözlerindeki kararsızlığı gördü. Bir acı, dehşet pırıltısı. Vin o duyguları biliyordu çünkü kendisinin de üzerine aynı anda çökmüşlerdi.

Sazed, Breeze, Ham...

Elend onun kolunu kavradı. "Gitmek zorundasın Vin," dedi. "Sağ kalanlar olabilir... mülteciler. Onların senin yardımına ihtiyacı olacaktır."

Vin başını sallayarak onayladı. Elend'in kavrayışının sıkılığı, sesinin kararlılığı Vin'e de güç veriyordu.

"Dikiz ve ben de takip edeceğiz," dedi. "Sadece bir iki günlük sıkı at sürüşüyle yetişebiliriz. Ama lehimi olan bir Allomanser uzun mesafeleri hiçbir atın yapamayacağı kadar hızlı aşabilir."

"Seni bırakmak istemiyorum," diye fısıldadı Vin.

"Biliyorum."

Bu yine de zordu. Vin şimdi onu daha yeni tekrar bulmuşken, nasıl kalkıp da ondan ayrılabilirdi? Ancak şimdi yerinden de emin olduğu için, Miraç Kuyusu'nu daha bile ısrarcı bir şekilde hissedebiliyordu. Ve eğer arkadaşlarının bazıları saldırıdan *gerçekten* de sağ çıkmışlarsa...

Vin dişlerini gıcırdattı, sonra da kesesini açtı ve son kalan lehim tozunu çıkardı. Matarasından bir ağız dolusu suyla bunu yuttu. Aşağı inerken boğazını kaşındırmıştı. *Çok fazla yok*, diye düşündü. *Fazla uzun süre lehimi sürüklememe yetmez.*

"Hepsi öldü..." diye mırıldandı Dikiz yine.

Vin döndü. Titreşimler talepkâr bir şekilde gümlüyordu. Güneyden.

Geliyorum.

"Elend," dedi. "Lütfen benim için bir şey yap. Geceleri, sisler varken uyuma. Eğer yapabilirsen geceleri yolculuk et ve aklını başında tut. Sis ruhuna karşı da gözünü açık tut; onun sana zarar vermeye niyeti olabilir."

Elend kaşlarını çattıysa da başını sallayarak onayladı.

Vin lehim harladı, sonra da koşa koşa anayola doğru gitti.

Yalvarmalarımın, öğretilerimin, itirazlarımın ve hatta ihanetlerimin hepsi etkisiz kaldı. Alendi'nin artık başka danışmanları var, ona kendisinin duymak istediği şeyi söyleyenler.

52

BREEZE BİR SAVAŞIN ORTASINDA *DEĞİLMİŞ* gibi davranmak için elinden gelenin en iyisini yapmaktaydı. Pek bir işe yaramıyordu.

Çinko Kapı avlusunun kenarında, atının üzerinde oturuyordu. Kapıların önünde sıralar hâlinde durmuş bekleyen askerler kımıldanıyor ve tıngırdıyor, duvarın üzerindeki arkadaşlarını izliyordu.

Kapılar gümledi. Breeze büzüldü ama Teskin etmeye devam etti. "Güçlü olun," diye fısıldadı. "Korku, tereddüt; ben bunları alıp götürüyorum. Ölüm o kapılardan içeriye girebilir ama sizler onunla savaşabilirsiniz. Kazanabilirsiniz. Güçlü olun..."

Pirinç, midesinde bir meydan ateşi gibi harlıyordu. Şişeciklerini kullanıp bitireli çok olmuştu ve artık bol suyla birlikte avuç avuç pirinç tozu yutmaya başlamıştı, neyse ki Dockson'ın düzenli olarak gelen atlı habercileri sayesinde pirincin hiç eksikliğini çekmiyordu.

Bu daha ne kadar sürebilir ki? diye düşündü alnını silerek Teskin'e devam ederken. Allomansi neyse ki vücut için çok rahattı; Allomantik güç yakan kişiden değil, metallerin kendilerinden gelirdi. Öte yandan, Teskin diğer Allomantik becerilerden çok daha karmaşıktı ve sürekli dikkat gerektiriyordu.

"Korku, dehşet, endişe..." diye fısıldadı. "Kaçmak ya da vazgeçmek arzusu. Ben bunları sizden alıyorum..." Konuşmak hiç de gerekli değildi elbette, ama Breeze'in yöntemi her zaman bu olmuştu, odaklanmayı sürdürmesine yardım ediyordu.

Birkaç dakika daha Teskin ettikten sonra köstekli saatini kontrol etti, sonra da atını çevirdi ve tırısla avlunun öbür tarafına doğru götürdü. Kapılar gümlemeye devam ediyordu ve Breeze alnını tekrar sildi. Memnuniyetsizlikle, mendilinin neredeyse ona hiçbir fayda sağlamayacak kadar nemli olduğunu fark etti. Ayrıca kar

da yağmaya başlıyordu. Islaklık küllerin giysilerine yapışmalarına neden olacaktı ve takımını muhakkak ki harap edecekti.

Takım elbiseyi harap edecek olan şey senin kanın Breeze, dedi kendi kendisine. *Zevzekliğin zamanı geçti. Bu iş ciddi. Fazlasıyla ciddi. Senin burada işin ne ki zaten?*

Yeni bir grup askeri Teskin ederken çabalarını ikiye katladı. Breeze Son İmparatorluk'taki en güçlü Allomanserler'den birisiydi, özellikle de konu duygusal Allomansi olduğu zaman. Eğer yeteri kadar sıkışık bir şekilde bir araya toplanmışlarsa ve basit duyguların üzerine odaklandığı varsayılacak olursa, aynı anda yüzlerce kişiyi Teskin edebilirdi. Böylesi sayılara Kelsier bile ulaşamamıştı.

Ancak bütün asker kalabalığı onun bile becerisinin ötesindeydi ve Breeze'in de onlarla kısım kısım ilgilenmesi gerekiyordu. Yeni grubun üzerinde çalışmaya başlarken ayrılmış olduğu grubun cesaretini kaybetmeye başladığını gördü, endişeleri tekrar kontrolü ele geçiriyordu.

O kapılar kırıldığı zaman bu adamlar dağılacak.

Kapılar gümbürdedi. Duvarların üstündeki adamlar gruplar hâlinde toplanmış, aşağıya kayalar ve oklar atıyor, hummalı bir disiplin eksikliği içinde savaşıyorlardı. Arada bir, bir subay ite kaka aralarından geçiyor, emirler bağırarak onların çabalarını koordine etmeye çalışıyordu ama Breeze söylediklerini duyamayacak kadar uzaktaydı. O sadece hareket eden, bağıran ve ateş eden adamlardan oluşmuş kargaşayı görebiliyordu.

Ve elbette karşılık ateşini de görebiliyordu. Aşağıdan kayalar havaya fırlatılıyor, bazıları siperliklere çarpıyordu. Breeze duvarın öbür tarafında ne olduğunu, galeyana gelmiş binlerce koloss yaratığını düşünmemeye çalıştı. Arada bir, bir asker düşüyordu. Siperliklerin bir dizi noktasından aşağıdaki avluya kanlar damlıyordu.

"Korku, endişe, dehşet..." diye fısıldadı Breeze.

Allrianne kaçmıştı. Vin, Elend ve Dikiz güvendeydi. Breeze'in bu başarıların üzerine odaklanmaya devam etmesi gerekiyordu. *Onları buradan göndermemizi sağladığın için teşekkür ediyorum Sazed*, diye düşündü.

Arkasından nal sesleri geldi. Breeze Teskin'ine devam ederken döndüğü zaman Clubs'ın atla gelmekte olduğunu gördü. General atını kambur bir şekilde öne eğilmiş olarak sürüyordu, açık olan tek gözüyle askerleri süzüyordu, diğer gözü ise sürekli olarak kısılıydı. "İyi iş çıkarıyorlar," dedi.

"Güzel kardeşim, askerler *dehşet içindeler*," dedi Breeze. "Teskin'imin etkisi altındakiler bile o kapılara sanki kendilerini emip yutmak için bekleyen korkunç bir hiçlikmiş gibi bakıyorlar."

Clubs Breeze'e dik dik baktı. "Bugün kendimizi şairane mi hissediyoruz?"

"Eli kulağında felâket bende bu etkiyi bırakıyor," dedi Breeze kapılar sarsılırken. "Ne olursa olsun, ben adamların 'iyi' iş çıkardığından şüpheliyim."

Clubs homurdandı. "Askerler bir savaştan önce her zaman gergin olurlar. Ama bunlar iyi oğlanlar. Çözülmeyecekler."

Kapılar sarsıldı ve titredi, kenarlarında kıymıklar beliriyordu. *O menteşeler zorlanıyor...* diye düşündü Breeze.

"Kolosslar Teskin edemezsin sanırım?" diye sordu Clubs. "Onları daha az vahşi yapamazsın herhâlde?"

Breeze başını sallayarak reddetti. "O yaratıkları Teskin etmenin hiçbir etkisi olmuyor. Bunu denedim."

Tekrar sessizleşerek gümleyen kapıları dinlediler. Neden sonra, Breeze atının üzerinde istifini bozmadan oturmakta olan Clubs'a bir göz attı. "Sen daha önce savaşta bulunmuşsun," dedi Breeze. "Ne kadar sıklıkla?"

"Şöyle bir yirmi yıl boyunca arada sırada, genç olduğum zamanlarda," dedi Clubs. "Uzak salahiyetlerdeki isyanları bastırıyor, çoraklardaki göçebelere karşı savaşıyorduk. Lord Hükümdar o çatışmaların haberini yaymama konusunda epey iyiydi."

"Peki... nasıl giderdi?" diye sordu Breeze. "Çoğu zaman kazanır mıydınız?"

"Her zaman," dedi Clubs.

Breeze hafifçe gülümseyecek oldu.

"Elbette," dedi Clubs Breeze'e bir göz atarken, "o zamanlar kolosslar bizim tarafımızda olurdu. Bu lanet yaratıkları öldürmesi çok zor."

Harika, diye düşündü Breeze.

Vin koşuyordu.

Daha önce sadece bir kere "lehim sürüklemişti", iki yıl önce Kelsier'le birlikte. Lehimi sabit bir harlamayla yakarken insan hiç yorulmadan, bir yarışçının en hızlı koşusuna benzer inanılmaz bir hızla koşabilirdi.

Ancak bu süreç vücuda bir şeyler yapıyordu. Lehim onun hareket etmeye devam etmesini sağlıyordu, ama doğal yorgunluğunu da içinde biriktiriyordu. Çelişki aklının bulanıklaşmasına neden oluyor, transa girmeye benzer bir tükenmiş enerjiklik durumu yaratıyordu. Ruhu dinlenmeyi şiddetle arzularken, vücudu sadece güneye doğru kanalın yedekçi yolunu takip etmeye, koşmaya ve koşmaya ve koşmaya devam ediyordu. Luthadel'e doğru.

Vin bu sefer lehim sürüklemenin etkilerine karşı hazırlıklıydı ve onlarla çok daha iyi başa çıkabiliyordu. Transa karşı direndi, zihnini bedeninin tekrar eden hareketlerinin değil, hedefinin üzerine odakladı. Ancak bu odaklanma da onu rahatsız edici düşüncelere doğru götürüyordu.

Bunu neden yapıyorum? diye merak etti. *Neden kendimi bu kadar çok zorluyorum? Dikiz de söyledi, Luthadel'in şimdiye kadar zaten düşmüş olması gerekir. Acele etmenin bir gereği yok.*

Ama yine de koşuyordu.

Aklının içinde ölüm sahneleri görüyordu. Ham, Breeze, Dockson, Clubs ve sevgili Sazed. Tanıdığı ilk gerçek arkadaşları. Vin Elend'i seviyordu ve bir parçası da onu tehlikeden uzağa göndermiş oldukları için diğerlerine şükrediyordu. Ancak bir diğer parçası kendisini de uzaklaştırmış oldukları için küplere binmişti. Bu öfke ona yol gösteriyordu.

Onlar benim onları terk etmeme neden oldular. Onlar beni onları terk etmeye zorladılar!

Kelsier ona nasıl güven duyacağını öğretmek için aylar harcamıştı. Hayatta ona söylediği son sözler suçlayıcı sözler olmuştu ve bunlar, Vin'in hiçbir zaman kaçmayı başaramadığı sözlerdi. *Senin hâlâ arkadaşlık hakkında öğrenmen gereken çok şey var Vin.*

Kelsier ondan sonra gidip Dikiz ve OreSeur'u tehlikeden kurtarmak için hayatını tehlikeye atmış; bir Çelik Sorgucu'yla dövüşmüş ve en sonunda da öldürmüştü. Bunu Vin'in riske girmenin anlamsız olduğu yönündeki protestolarına rağmen yapmıştı.

Vin haksızdı.

Nasıl cüret ederler! diye düşündü, kanalın anayola benzer yedekçi yolu üzerinde süratle koşarken yanaklarındaki gözyaşlarını hissedebiliyordu. Lehim ona insanüstü bir denge veriyordu ve başka herhangi bir kişi için çok tehlikeli olacak olan hız ona doğal geliyordu. Ayağı takılmıyordu, tökezlemiyordu da ama dışarıdan bakan birisi, onun hızının pervasızca olduğunu düşünürdü.

Ağaçlar yanından savrularak geçti. Zemindeki çukurların ve engellerin üstünden sıçrayarak aşıyordu. Daha önce sadece bir sefer yapmış olduğu kadar hızlı koşuyor ve kendisini o gün yaptığından bile daha fazla zorluyordu. Geçen sefer, Vin sadece Kelsier'e ayak uydurabilmek için koşmuştu. Şimdi ise sevdiklerinin hatırına koşuyordu.

Nasıl cüret ederler! diye düşündü bir kez daha. *Bana da Kelsier'in sahip olabildiği o aynı şansı vermemeye nasıl cüret ederler? Benim korumamı, onlara yardım etmeye çalışmamı ne cüretle reddederler!*

Ölmeye nasıl cüret ederler...

Lehimi azalmaya başlamıştı ve koşusuna başlayalı sadece birkaç saat oluyordu. Doğru, büyük olasılıkla o birkaç saatin içinde bütün bir günlük yürüme mesafesini aşmıştı. Ancak her nasılsa, Vin bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Onlar zaten ölmüşlerdi. Vin çok geç kalmış olacaktı, tıpkı yıllar önce koştuğu zaman olduğu gibi. Ordularını kurtarmak için çok geçti. Arkadaşlarını kurtarmak için de çok geç olacaktı.

Vin koşmaya devam etti. Ve ağlamaya devam etti.

"Biz buraya nasıl geldik Clubs?" diye sordu Breeze sessizce, hâlâ gümlemekte olan kapının önündeki avluda duruyorlardı. Atının üzerindeki Breeze yağan çamurlu bir kar ve kül karışımının içinde kalmıştı. Siyah ve beyaz zerreciklerin basit, sessiz titreşimleri çığlık atan adamların, kırılan kapının ve düşen kayaların sesini yalanlıyormuş gibiydi.

Clubs ona doğru bakarak kaşlarını çattı. Breeze gözlerini yukarıdaki kül ve kara dikmeye devam ediyordu. Siyah ve beyaz. Tembel.

"Bizler prensip sahibi adamlar değiliz," dedi Breeze sessizce. "Biz hırsızız. Çıkarcıyız. Sen Lord Hükümdar'ın emrinde olmaktan yorulmuş bir adamsın, bir kez olsun kendine ait bir başarının olduğunu görmeye kararlı bir adamsın. Ben başkalarıyla eğlenmeye bayılan, onların duygularını oyuncağın yapan şaibeli ahlâk sahibi

bir adamım. Biz nasıl buraya geldik? Bir ordunun başında durmuş, bir idealistin davası için savaşanlar biz miyiz? Bizim gibi adamların lider olmaması gerekirdi."

Clubs avludaki adamları izliyordu. "Sanırım biz sadece salağız," dedi en sonunda.

Breeze durakladı, sonra Clubs'ın gözlerindeki o ışıltıyı fark etti. O mizah ışıltısı, eğer kişi Clubs'ı çok iyi tanımıyorsa çok zor fark edilebilecek bir ışıltıydı. Bu gerçeği açığa çıkaran bir ışıltıydı; Clubs'ın ender bulunan bir kavrayışa sahip bir adam olduğuna işaret ediyordu.

Breeze gülümsedi. "Sanırım öyleyiz. Daha önce de söylediğimiz gibi. Bu Kelsier'in suçu. O bizi ölüme mahkûm bir ordunun önünde duracak salaklara dönüştürdü."

"Piç herif," dedi Clubs.

"Aynen," dedi Breeze.

Kül ve kar düşmeye devam ediyordu. Adamlar panikle bağrıştılar.

Ve kapılar içeriye doğru patlayarak açıldı.

~

"Doğu kapısı aşıldı Üstat Terrisli!" dedi Sazed'in yanında yere çömelmiş olan Dockson'ın habercisi, hafifçe nefes nefeseydi. İkisi de duvarın üzerindeki siperliklerin altında oturmuşlar, kolossların kendi kapılarına indirdikleri darbelerin sesini dinliyorlardı. Yıkılan Çinko Kapı olmalıydı, Luthadel'in en doğu tarafındaki kapı.

"Çinko Kapı en iyi savunulmakta olanı," dedi Sazed sessizce. "Onlar tutunmayı başarabilecektir, diye düşünüyorum ben."

Haberci başını sallayarak onayladı. Küller duvarın tepesi boyunca savruluyor ve taşlardaki çatlaklarla girintilerin içinde birikiyordu, arada bir de kemik beyazı kar tanecikleri siyah taneciklerin saflığını bozuyordu.

"Lord Dockson'a rapor etmemi istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu haberci.

Sazed duraklayarak kendi duvarının savunmalarına bir göz gezdirdi. Nöbetçi kulesinden aşağıya inerek, adamların sıralarının arasına karışmıştı. Askerlerin taşları bitmişti, ancak okçular hâlâ çalışıyordu. Duvarın üzerinden aşağıya doğru gizlice baktı ve koloss cesetlerinin yığılmakta olduğunu gördü. Ancak kapının ön tarafının kıymıklanmış olduğunu da görmüştü. *Bu kadar uzun süre boyunca böylesine bir öfkeyi koruyabiliyor olmaları inanılmaz*, diye düşündü tekrar yere çökerken. Yaratıklar vahşi köpekler gibi ulumaya ve haykırmaya devam ediyorlardı.

Islak taşa yaslanarak oturdu, soğuk rüzgârdan titriyordu, ayak parmakları hissizleşmeye başlamıştı. Pirinçaklına erişerek içine depolamış olduğu ısıyı çekti ve vücudu aniden memnunluk verici bir sıcaklık hissiyle doldu.

"Lord Dockson'a benim bu kapının savunmasından endişe ettiğimi söyleyin," dedi Sazed sessizce. "En iyi adamlar doğu kapılarının savunulmasına yardım etmek için alınıp götürüldü ve benim liderimize karşı çok az güvenim var. Eğer Lord Dockson komutayı ele alması için başka birisini gönderebilirse bu en iyisi olur, diye düşünüyorum ben."

Haberci durakladı.

"Ne oldu?" diye sordu Sazed.

"Sizi göndermesinin sebebi bu değil miydi Üstat Terrisli?"

Sazed'in yüzü asıldı. "Lütfen ona deyin ki, benim kendi önderlik etme... ya da dövüşme becerime olan güvenim, komutanımızınkilere olandan bile daha az."

Haberci başını salladı ve fırlayıp gitti, merdivenlerden aşağı hızla atına doğru iniyordu. Bir kaya hemen tepesindeki duvara çarparken Sazed irkildi. Kıymıklar mazgalın üzerinden aşarak önündeki zemine saçıldılar. *Unutulmuş Tanrılar adına...* diye düşündü Sazed ellerini kavuşturarak. *Ben burada ne yapıyorum?*

Yan tarafında duvarın üzerinde bir hareket gördü ve dönerek, genç yüzbaşının başını aşağıda tutmaya dikkat ederek yanına geldiğini gördü. Yüzbaşı Bedes. Gür saçları gözlerine kadar inen uzun boylu adam, zırhının altında bile cılızdı. Genç adam savaşta askerlere komuta ediyor değil, balolarda dans ediyor olmalıymış gibi görünüyordu.

"Haberci ne dedi?" diye sordu Bedes endişeli bir şekilde.

"Çinko Kapı düşmüş lordum," diye cevap verdi Sazed.

Genç yüzbaşının benzi attı. "Bizim... bizim ne yapmamız gerekir?"

"Bana neden soruyorsunuz lordum?" diye sordu Sazed. "Komuta sizde."

"Lütfen," dedi adam Sazed'in kolunu kavrayarak. "Ben... ben hiç..."

"Lordum," dedi Sazed katı bir şekilde kendi endişesini zorla bastırarak. "Siz bir asilsiniz, değil mi?"

"Evet..."

"O zaman emir vermeye alışkınsınızdır," dedi Sazed. "Şimdi de emir verin."

"Ne emir vereyim?"

"Fark etmez," dedi Sazed. "Askerlerin komutanın sizde olduğunu görmesini sağlayın."

Genç adam bocaladı, sonra da bir kaya yakınlardaki bir okçuyu omzundan vurarak aşağıdaki avluya doğru fırlatırken ciyaklayarak yere yattı. Aşağıdaki adamlar hızla düşmekte olan cesedin yolundan çekildiler ve Sazed garip bir şey fark etti. Avlunun arka tarafında toplanmış bir grup insan vardı. Kül lekeli giysiler içinde siviller, skaalar.

"Bunlar burada ne yapıyor?" diye sordu Sazed. "Onların saklanıyor olmaları gerekirdi, kolosslar kapıları kırdıkları zaman onları cezbetmek için burada dikilmeleri değil!"

"Kapıları *kırdıkları zaman* mı?" diye sordu Yüzbaşı Bedes.

Sazed adamı duymazdan geldi. Siviller Sazed'in başa çıkabileceği bir şeydi. O bir asilin hizmetkârlarının başında olmaya alışkındı.

"Ben gidip onlarla konuşacağım," dedi Sazed.

"Evet..." dedi Bedes. "Bu iyi bir fikir."

Sazed küllü kardan ıslak ve kaygan hâle gelmeye başlamış olan merdivenlerden aşağı indi, sonra da insan grubuna yaklaştı. Onun varsaydığından bile daha çok sayıdaydılar, sokaktan aşağı doğru kısa bir mesafe boyunca uzanıyorlardı. Yüz kadar kişi birbirlerine sokulmuş dikiliyor, düşen karların arasından kapıları izliyorlardı,

üşüyor gibiydiler. Sazed pirinçaklının verdiği sıcaklık yüzünden kendisini biraz suçlu hissetti.

İnsanların birkaç tanesi Sazed yaklaşırken başlarını eğdi.

"Neden buradasınız?" diye sordu Sazed. "Lütfen, sizin sığınacak bir yer bulmanız gerekli. Eğer evleriniz avlunun yakınlarındaysa, o zaman gidip şehrin göbeğinde bir yerlere saklanın. Kolosslar büyük olasılıkla ordunun işini bitirir bitirmez yağmalamaya başlayacaklardır, o yüzden şehrin kıyıları daha tehlikeli."

Sivillerden hiçbirisi kımıldamadı.

"Lütfen!" dedi Sazed. "Gitmeniz *gerek*! Eğer burada kalırsanız öleceksiniz!"

"Bizler ölmek için burada değiliz Kutsal İlk Şahit," dedi öndeki yaşlı bir adam. "Bizler kolosların yenilmesini izlemek için buradayız."

"Yenilmesi mi?" diye sordu Sazed.

"Leydi Vâris bizi koruyacak," dedi diğer bir kadın.

"Leydi Vâris şehirden gitti!" dedi Sazed.

"O zaman biz de sizi izleyeceğiz Kutsal İlk Şahit," dedi adam bir eliyle genç bir oğlanın omzuna yaslanırken.

"Kutsal İlk Şahit mi? Neden bana bu isimle sesleniyorsunuz?" dedi Sazed.

"Lord Hükümdar'ın ölümünün haberini getiren kişi sizdiniz," dedi adam. "Leydi Vâris'e Lord'umuzu öldürmek için kullandığı mızrağı veren de sizdiniz. Siz onun eylemlerinin şahidiydiniz."

Sazed başını iki yana salladı. "Bu doğru olabilir ancak ben hürmet gösterilmeyi hak etmiyorum. Ben kutsal bir kişi değilim, ben sadece bir..."

"Bir şahitsiniz," dedi yaşlı adam. "Eğer Leydi Vâris bu savaşa katılacaksa, sizin yakınınızda ortaya çıkacak."

"Ben... üzgünüm..." dedi Sazed kızararak. *Onu buradan ben gönderdim. Sizin tanrınızı güvende olması için uzaklaştırdım.*

İnsanlar gözlerinde hürmet ile onu izliyorlardı. Bu yanlıştı, onların Sazed'e tapınmamaları gerekirdi. O sadece bir gözlemciydi.

Ama, aslında değildi. Sazed kendisini bunların hepsinin bir parçası yapmıştı. Tindwyl'in onu dolaylı yoldan uyarmış olduğu gibiydi. Şimdi Sazed de olaylarda rol almış olduğuna göre, kendisi de tapınılacak bir nesne hâline gelmişti.

"Bana bu şekilde bakmamalısınız," dedi Sazed.

"Leydi Vâris de aynı şeyi söylüyor," dedi yaşlı adam gülümseyerek, nefesi soğuk havada buharlaşıyordu.

"O farklı," dedi Sazed. "O..." Arkasından gelen bağrışlar duyduğu zaman susarak döndü. Duvarın üzerindeki okçular korku içinde el sallıyorlar ve genç Yüzbaşı Bedes de koşarak onlara doğru gidiyordu. *Orada ne...*

Vahşi mavi bir yaratık bir anda kendisini çekerek duvarın üzerine çıkardı, kızıl kanlar damlayan derisi çizgi çizgi lekelenmişti. Şaşkın bir okçuyu bir kenara itti, sonra da Yüzbaşı Bedes'i boynundan yakalayıp arkasına doğru fırlattı. Oğlan aşağıdaki kolosların arasına düşerek kayboldu. Sazed çığlıkları bu uzaklıktan bile duyabiliyordu. İkinci bir koloss daha kendisini duvarın üzerine çekti, sonra

bir üçüncüsü. Okçular silahlarını düşürüp şok ile tökezleyerek geriledi, bazıları aceleleri içinde diğerlerini iterek mazgallardan düşürdü.

Kolosslar zıplayarak çıkıyorlar, diye farkına vardı Sazed. *Aşağıda yeteri kadar ceset birikmiş olmalı. Ama yine de bu kadar yükseğe zıplayabilmek...*

Yaratıkların gittikçe daha da fazlası kendilerini duvarın tepesine çekiyorlardı. Bunlar canavarların en büyükleri, boyları üç metreden bile uzun olanlardı ve bu onların okçuları kolaylıkla süpürerek önlerinden atmalarına da izin veriyordu. Adamlar avluya düştüler ve kapılardaki gümlemeler iki katına çıktı.

"Gidin!" dedi Sazed arkasındaki insanlara elini sallayarak. Bazıları geriye çekildi. Pek çoğu ise kararlılıkla durdu.

Sazed çaresiz bir şekilde tekrar kapılara doğru döndü. Tahta kapılar çatlamaya başlamıştı, kıymıklar karlı, kül dolu havaya saçılıyorlardı. Askerler korkuyla geriledi. En sonunda bir çatırtıyla sürgü kırıldı ve sağ kapı kanadı savrularak açıldı. Uluyan, kanayan, vahşi bir koloss kütlesi ıslak taşlar üzerinde koşturmaya başladı.

Askerler silahlarını düşürerek kaçtı. Dehşetle donmuş olan diğerleri geride kaldı. Sazed onların arkasında duruyordu, dehşet içindeki askerlerle skaa kitlesinin arasındaydı.

Ben bir savaşçı değilim, diye düşündü, gözlerini canavarlara dikmişti, elleri titriyordu. Koloss kampının içinde olduğu zaman sakin kalmak yeterince zordu. Ellerinde devasa kılıçları, yırtık ve kanlı derileriyle insan askerlerin üzerine çullanırlarken bağrışmalarını izlerken, Sazed cesaretinin yok olmaya başladığını hissetti.

Ama eğer ben bir şey yapmazsam, kimse yapmayacak.

Lehime erişti.

Kasları büyüdü. Öne doğru fırlarken çelikaklının derinliklerine dalarak daha önce hiç yapmadığı kadar fazla güç çekti. Güç depolayarak yıllarını harcamıştı, bunu kullanmak için nadiren sebebi olurdu ve şimdi de o rezerve erişiyordu.

Vücudu değişti, zayıf âlim kolları devasa, kocaman uzuvlara dönüştü. Göğsü genişledi, kabardı ve kasları güçle gerginleşti. Kırılgan ve çelimsiz olarak geçirilen günler bu tek anın üzerine odaklandı. Asker sıralarının arasından iterek yolunu açarken fazla dar hâle gelen cüppesini başının üzerinden çekip çıkardı, üzerinde sadece pek bir gereği olmayan peştamalı kalmıştı.

Önder koloss döndüğü zaman kendisini neredeyse onunla aynı büyüklükte bir yaratıkla yüz yüze buldu. Öfkesine rağmen, canavarlığına rağmen yaratık dondu; boncuğa benzer kırmızı gözlerinde şaşkınlık görünüyordu.

Sazed canavarı yumrukladı. Savaş için antrenman yapmamıştı ve dövüş hakkında neredeyse hiçbir şey bilmezdi. Ancak o an için, yetenek eksikliğinin bir önemi yoktu. Yaratığın yüzü yumruğunun etrafında büküldü, kafatası kırıldı.

Sazed kalın bacakları üzerinde dönüp, arkasındaki irkilmiş askerlere baktı. *Cesurca bir şeyler söyle!* dedi kendi kendisine.

"Savaşın!" diye kükredi Sazed, sesinin ani derinliğine ve gücüne şaşırmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, dediğini yaptılar.

Vin çamurlu, küle batmış anayolun üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, tükenmişti. Parmakları ve dizleri soğuk çamura çarptı ama onun umurunda değildi. Sadece zar zor nefes alarak dizlerinin üzerinde duruyordu. Daha fazla koşamayacaktı. Lehimi bitmişti. Ciğerleri yanıyor ve bacakları ağrıyordu. Öksürdü, yere yıkılıp dertop olmak istiyordu.

Bu sadece lehim sürükleme, diye düşündü zorlanarak. Vücudunu fazla zorlamış ama şu ana kadar bunun bedelini ödemek zorunda kalmamıştı.

Bir an için daha öksürerek inledi, sonra sular damlayan bir eliyle cebinin içine uzanarak son kalan iki şişeciğini çıkardı. İçlerinde sekiz temel metalin hepsi, artı duralüminden oluşan bir karışım vardı. Bu lehim onun kısa bir süre için daha yoluna devam etmesine izin verecekti...

Ama yeteri kadar uzun değil. Hâlâ Luthadel'den saatlerce uzaktaydı. Lehimle bile, karanlığın çökmesinden çok daha sonraya kadar yetişemezdi. İçini çekerek şişeciklerini geri koydu ve kendisini ayaklarının üzerinde doğrulmaya zorladı.

Yetişsem ne yapacağım ki? diye düşündü Vin. *Neden kendimi bu kadar çok zorluyorum? Tekrar savaşmak için, katliam yapmak için bu kadar fazla mı hevesliyim?*

Savaşa yetişemeyeceğini biliyordu. Hatta kolosslar büyük olasılıkla günler önce saldırmışlardı. Yine de bu onu endişelendiriyordu. Hâlâ aklının içinde korkunç sahneler hâlinde yanıp sönen Cett'in kalesine yaptığı saldırı vardı. Yaptığı şeyler. Neden olduğu ölümler.

Ama öte yandan, şimdi Vin'e bir şeyler farklıymış gibi geliyordu. Vin bir bıçak olarak kendi konumunu kabul etmişti. Ama bir bıçak, diğer bir araçtan başka neydi ki? Kötülük için de kullanılabilirdi, iyilik için de. Öldürebilir ya da koruyabilirdi.

Vin'in kendisini ne kadar zayıf hissettiği düşünülecek olursa, bu ayrım önemsizdi. Kafasını açmak için kalay harlarken bacaklarının titremesine engel olmak bile zordu. İmparatorluk anayolunun üzerinde duruyordu, yol hafifçe yağmakta olan karın içinde sırılsıklam, kıvrıla kıvrıla sonsuza kadar uzayıp giden çiçek bozuğu bir patika gibi görünüyordu. Doğrudan imparatorluk kanalının yanından gidiyordu, kanal da araziyi yılan gibi kıvrımlı bir şekilde keserek ilerliyordu, geniş ama boştu. Anayolla yan yana uzayıp gidiyorlardı.

Daha önce, Elend'in yanındayken bu yol ona parlak ve yeni görünmüştü. Şimdi ise karanlık ve kasvetli görünüyordu. Kuyu gümlüyordu, titreşimleri Vin'in Luthadel'e doğru attığı her adımla birlikte daha da güçlü hâle geliyordu. Ama bu yeteri kadar hızlı olmuyordu. Vin'in kolossların şehri almasına engel olabileceği kadar hızlı değildi.

Arkadaşları için yeteri kadar hızlı değildi.

Özür dilerim... diye düşündü, pelerinini sıkı sıkı çekerken dişleri takırdıyor, lehimi artık onu soğuğa karşı koruyamıyordu. *Sizi yüzüstü bıraktığım için çok özür dilerim.*

İleride bir duman çizgisi olduğunu gördü. Doğuya, sonra da batıya baktı, ama pek bir şey görünmüyordu. Düz arazi küllü karlarla bulanıklaşmıştı.

Bir köy, diye düşündü hâlâ uyuşmuş olan aklıyla. *Bölgedekilerin pek çoğundan biri.* Luthadel küçük salahiyetteki açık arayla en nüfuzlu şehirdi ama başkaları da vardı. Elend diğer şehirleri haydutlara karşı tamamıyla korumayı başaramamıştı ama onların durumu Son İmparatorluk'un diğer bölgelerindeki şehirlerle kıyaslandığı zaman çok daha iyiydi.

Vin köye doğru çamurlu siyah su birikintilerinin içinden tökezleyerek ilerledi. On beş dakika kadar yürüdükten sonra anayoldan saptı ve köye doğru giden bir yan yol boyunca ilerledi. Skaa ölçütlerine göre bile küçük bir köydü. Sadece birkaç ağıl ve bir iki tane de daha düzgün bina vardı.

Bir plantasyon değil, diye düşündü Vin. *Burası bir zamanlar bir yol köyüymüş, seyahat eden asillerin gece için mola verecekleri bir yer.* Bir zamanlar toprak sahibi önemsiz bir asil tarafından kullanılmış olması gereken küçük köşk karanlıktı. Ancak skaa ağıllarının iki tanesinin çatlaklarından dışarıya ışık sızıyordu. Kasvetli hava onları işlerinin başından erken ayrılmaya ikna etmiş olmalıydı.

Vin titreyerek binalardan bir tanesinin yanına geldi, kalayla güçlendirilmiş kulakları içeriden konuşma sesleri duyuyordu. Duraklayarak dinledi. Çocuklar gülüyor, yetişkinler de şevkle muhabbet ediyordu. Akşam yemeğinin başlangıcı olması gereken bir şeylerin kokusunu aldı, basit bir sebze güveci.

Skaalar... gülüyor, diye düşündü Vin. Bunun gibi bir ağıl, Lord Hükümdar'ın zamanında bir korku ve kasvet yuvası olurdu. Mutlu skaaların yeteri kadar çalışmayan skaalar olduğu kabul edilirdi.

Biz bir şeyler yapmışız. Her şeyin bir anlamı olmuş.

Ama bu Vin'in arkadaşlarının ölümüne değer miydi? Luthadel'in düşüşüne? Elend'in koruması olmadan, bu küçük köy bile kısa bir süre içinde şu ya da bu despot tarafından ele geçirilecekti.

Vin kahkaha seslerini içine çekti. Kelsier vazgeçmemişti. O Lord Hükümdar'ın kendisiyle yüzleşmişti ve son sözleri de bir meydan okuma olmuştu. Planları umutsuz göründüğü zaman bile, kendi cesedi sokağın ortasında yatarken bile, kazanan gizli gizli o olmuştu.

Ben de vazgeçmeyi reddediyorum, diye düşündü Vin doğrularak. *Onların ölmüş olduklarını kabul etmeyi cesetlerine sarıldığım âna kadar reddediyorum.*

Bir elini kaldırdı ve kapıyı çaldı. Anında içerideki sesler kesildi. Kapı aralanarak açılırken Vin kalayını söndürdü. Skaalar, özellikle de taşra skaaları ürkek şeylerdi. Vin'in büyük olasılıkla onları...

"Aa, seni zavallı şey!" diye haykırdı kadın kapıyı çekip sonuna kadar açarken. "Gir içeri, durma kar içinde. Sen dışarıda ne yapıyorsun!"

Vin tereddüt etti. Kadının kıyafeti basitti, ama elbiseleri kışa dayanmaları için iyi yapılmıştı. Odanın merkezindeki ateş çukuru davetkâr bir sıcaklıkla parlıyordu.

"Çocuğum?" diye sordu kadın. Arkasında tıknaz, sakallı bir adam kalkıp gelerek bir elini kadının omzuna koydu ve Vin'i inceledi.

"Lehim," dedi Vin sessizce. "Bana lehim lâzım."

Çift kaşlarını çatarak birbirlerine baktı. Büyük olasılıkla Vin'in aklının yerinde

olmadığını düşünüyorlardı. Saçı kardan sırılsıklam olmuş, giysileri ıslak ve külle kaplı olan Vin kim bilir onlara nasıl görünüyordu. Sadece basit binici kıyafeti giyiyordu, pantolon ve sıradan bir pelerin.

"Neden içeri girmiyorsun çocuğum?" diye önerdi adam. "Bir şeyler ye. Ondan sonra nereden geldiğini konuşabiliriz. Annen baban nerede senin?"

Lord Hükümdar adına! diye düşündü Vin asabı bozularak. *Ben o kadar da küçük görünmüyorum, değil mi*?

Çiftin üzerine bir Teskin fırlatarak endişe ve şüphelerini bastırdı. Ondan sonra, onların yardımseverlik hislerini Körükledi. O Breeze kadar iyi olmayabilirdi ama antrenmansız da değildi. İkili anında rahatladı.

"Fazla zamanım yok," dedi Vin. "Lehim."

"Lordun evinde bazı kaliteli yemek takımları vardı," dedi adam ağır ağır. "Ama biz onların büyük kısmını giysiler ve çiftlik araçları için takas ettik. Sanırım bir iki tane kadeh kalmıştı. Öbür ağıldaki reisimiz Üstat Cled'de onlar..."

"İşe yarayabilir," dedi Vin. *Gerçi büyük olasılıkla metalleri Allomantik yüzdelerde karıştırılmamıştır.* Ya içinde çok fazla gümüş olacak ya da yeteri kadar kalay olmayacaktı ve bu da lehimin normalden daha zayıf etkili olmasına sebep olurdu.

Çiftin yüzleri asıldı, sonra da ağıldaki diğerlerine doğru baktılar.

Vin çaresizliğin tekrar göğsünün içine sızmakta olduğunu hissetti. Ne düşünmüştü ki? Lehimin alaşımı doğru olsaydı bile, rendelemesi ve koşmak için kullanabileceği kadar çok tozu elde etmesi zaman alırdı. Lehim nispeten çabuk yanardı. Vin'e çok fazlası gerekecekti. O kadarını hazırlamak neredeyse Luthadel'e yürümek kadar zaman alabilirdi.

Dönerek gökyüzünün karanlık ve karlı olduğu güneye baktı. Lehimle bile, daha saatlerce koşması gerekecekti. Vin'in asıl ihtiyacı olan şey bir dikenyoluydu; zemine çakılmış kazıklar tarafından oluşturulmuş bir yol. Bir Allomanser bunları tekrar tekrar İterek kendisini havada ilerletebilirdi. Vin bir defasında böyle düzenlenmiş bir patika üzerinde, Luthadel'den Felise'e at arabasıyla bir saat süren yolu on dakikadan daha kısa sürede geçmişti.

Ama bu köyden Luthadel'e giden bir dikenyolu yoktu; ana kanal yolları üzerinde bile yoktu. Dikenyollarını kurmak çok zordu, kullanışlılıkları uzun mesafeler boyunca kazıkları dizme zahmetine girmek için fazlasıyla sınırlıydı...

Vin skaa çiftin sıçramasına neden olarak döndü. Belki kemerindeki bıçakları fark etmişlerdi, ya da belki de gözlerindeki bakış yüzündendi ama skaalar artık daha önce göründükleri kadar dost canlısı görünmüyorlardı.

"Şurası ahır mı?" dedi Vin karanlık binalardan bir tanesine doğru başıyla işaret ederek.

"Evet," dedi adam tereddütlü bir şekilde. "Ama hiç atımız yok. Sadece bir çift keçi ve ineğimiz var. Herhâlde sen de..."

"At nalları," dedi Vin.

Adam kaşlarını çattı.

"Bana at nalı lâzım," dedi Vin. "Bir sürü."

"Beni takip et," dedi adam Vin'in Teskin'ine karşılık vererek. Vin'e soğuk ikindi havasının içine doğru yol gösterdi. Diğerleri de arkalarından takip etti ve Vin erkeklerden bir çiftinin rahat bir havayla ellerinde sopalar tutmakta olduğunu fark etti. Belki de bu insanların rahatsız edilmeden kalmalarını sağlayan şey sadece Elend'in koruması değildi.

Tıknaz adam ahır kapısına ağırlığını vererek abandı ve yana doğru itti. İçerideki bir fıçıya doğru işaret etti. "Zaten paslanıyorlardı," dedi.

Vin yürüyerek fıçının yanına geldi ve bir at nalı çıkararak ağırlığını denedi. Sonra nalı önünde havaya attı ve güçlü bir çelik harlamasıyla İtti. Nal uçup gitti, bir yay çizerek yaklaşık yüz adım uzaktaki bir su birikintisine şapırtıyla düşene kadar havada uzun bir mesafe uçmuştu.

Mükemmel, diye düşündü Vin.

Skaalar gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Vin cebine uzandı ve metal şişeciklerinden bir tanesini çıkarıp başına dikerek lehimini yeniledi. Lehim sürükleme standartlarına göre pek fazla lehimi kalmış sayılmazdı ama çeliği ve demiri bol bol vardı. İkisi de yavaş yanardı. Vin daha saatler boyunca metalleri İtebilir ve Çekebilirdi.

"Köyünüzü hazırlayın," dedi lehim yakarak, sonra on tane at nalını sayarak aldı. "Luthadel kuşatma altında, şimdiden düşmüş bile olabilir. Eğer bunun haberini alırsanız, insanlarınızı alıp Terris'e doğru gitmenizi öneririm. İmparatorluk kanalını doğrudan takip ederek kuzeye gidin."

"Sen kimsin?" diye sordu adam.

"Önemli birisi değilim."

Adam durakladı. "Sen O'*sun*, değil mi?"

Vin'in onun ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Sadece arkasındaki yere bir at nalı attı. "Evet," dedi sessizce, sonra da nalı İtti.

Anında bir açıyla havaya fırladı. Düşmeye başladığı zaman başka bir nalı daha yere attı. Ama bunu İtmeden önce yere yaklaşana kadar bekledi; kendisini yukarıdan çok, ileriye doğru hareket ettirmesi gerekiyordu.

Vin bunların hepsini daha önce de yapmıştı. Bu, sıçramak için sikkeleri kullanmaktan o kadar da farklı bir şey değildi. İşin hilesi kendisini hareket hâlinde tutmaya devam etmekteydi. İkinci at nalını İterek kendisini tekrar karlı havaya doğru savururken arkasına doğru uzandı ve birinci nalı sertçe Çekti.

Nal herhangi bir şeye bağlı değildi, o yüzden de Vin'in arkasından havaya fırladı; o üçüncü bir nalı daha yere bırakırken, ilk nal arayı kapatarak gökyüzü boyunca ilerliyordu. Vin birinci nalı bıraktı, hızı nalı Vin'in başının üzerinden aşırarak ileriye gönderdi. Vin üçüncü nalı İter ve şimdi çok arkasında kalmış olan ikinci nalı Çekerken, birinci nal yere düştü.

Bu zor olacak, diye düşündü konsantrasyonla kaşlarını çatan Vin birinci nalın üzerinden geçerken İterek. Ancak açıyı doğru tutturamamış ve İtmeden önce yere çok fazla yaklaşmıştı. Nal arkaya doğru fırlayıp gitti ve Vin'e havada kalmasına yetecek kadar fazla yukarı yönde hız vermedi. Vin yere sertçe çarptı ama anında nalı kendisine doğru Çekerek tekrar denedi.

İlk birkaç deneme yavaştı. En büyük sorun açıyı ayarlamaktı. Nalı tam olarak doğru açıdan İtmesi gerekiyordu; aşağı yöndeki kuvvet nalın yerde sabit kalmasına yetecek kadar fazla olmalıydı ama Vin'in ileri yöndeki hızının da hareketine devam etmesini sağlayacak kadar çok olması gerekliydi. O ilk saat boyunca Vin'in sık sık yere inip nalları almak için geriye gitmesi gerekmişti. Ancak fazla deney yapmak için zamanı yoktu ve kararlılığı da işi düzgün yapmasında ısrar ediyordu.

Eninde sonunda üç nalı epey iyi kullanır hâle gelmişti; yerin ıslak olması da faydalı oluyordu ve ağırlığı nalı çamurun içine bastırarak Vin'e kendisini ileriye doğru İterken daha sağlam bir dayanak sağlıyordu. Kısa süre sonra dördüncü bir nalı da eklemeyi başarmıştı. Ne kadar sık İterse, İtmek için ne kadar fazla nalı olursa, o kadar hızlı gidecekti.

Köyden ayrılmasının üzerinden bir saat geçene kadar, beşinci bir nalı da eklemişti. Sonuç aralıksız olarak uçuşan metal parçalarından oluşan bir akıntıydı. Vin Çekti, sonra İtti, sonra Çekti, sonra İtti, sürekli bir kararlılık içinde hareket etmeye devam ediyor, kendisini havanın içinde atıp tutuyordu.

Zemin altından akıp gidiyor ve at nalları da üstündeki havanın içinden fırlayarak geçiyorlardı. Vin kendisini giderek daha hızlı İtmeye başlarken rüzgâr bir kükreme hâline geldi, rotasını güneye çevirmişti. Vin metal ve hareketten oluşmuş bir sağanaktı, sonlara doğru Kelsier'in de Sorgucu'yu öldürürken olduğu gibi.

Yalnız onun metali öldürmek için değil, kurtarmak içindi. *Zamanında yetişemeyebilirim*, diye düşündü Vin hava etrafından şiddetle akıp giderken. *Ama yarı yolda vazgeçecek değilim.*

Benim genç bir yeğenim var, Rashek adında. O bütün Khlennium'dan kıskanç bir gencin tutkusuyla nefret ediyor. Alendi'den, ikisi asla karşılaşmamış olsalar bile, daha da şiddetli bir şekilde nefret ediyor; çünkü Çağların Kahramanı olarak bizi ezenlerden biri seçildiği için ihanete uğradığını hissediyor.

53

STRAFF, ORDUSU LUTHADEL'E YUKARIDAN BAKAN son tepeyi de aşarken kendisini aslında oldukça iyi hissetmeye başlıyordu. Dolabından birkaç uyuşturucuyu gizlice denemişti ve Amaranta'nın ona hangisini verdiğini bulduğundan da oldukça emindi: Kara Frayn. Gerçekten de pis bir uyuşturucuydu. Kendisini bundan yavaş yavaş azaltarak kurtarması gerekecekti, ama şu an için, yutulan birkaç yaprak daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü ve dikkatli hissetmesini sağlıyordu. Hatta kendisini harika hissediyordu.

Aynısının Luthadel'dekiler için söylenebileceğinden ise pek emin değildi. Kolosslar dış duvarın etrafında yığılmıştı, hâlâ kuzey ve doğu taraflarındaki birkaç kapıyı dövüyorlardı. Şehrin içinden dumanlar yükseliyordu.

"İzcilerimiz yaratıkların şehir kapılarının dördünü kırıp aştığını söylüyor lordum," dedi Lord Janarle. "İlk önce doğu kapısını aşmışlar ve orada ağır direnişle karşılaşmışlar. Ondan sonra kuzeydoğu kapısı düşmüş, ondan sonra da kuzeybatı kapısı, ama onların ikisinde de askerler tutunuyor. Asıl bozgun kuzeyde olmuş. Görünüşe göre kolosslar o yönden girmişler, şehri yakıyor ve yağmalıyorlarmış."

Straff başını sallayarak onayladı. *Kuzey kapısı*, diye düşündü. *Venture Kalesi'ne en yakın olanı.*

"Saldırıyor muyuz lordum?" diye sordu Janarle.

"Kuzey kapısı ne kadar zaman önce düşmüş?"

"Bir saat kadar önce lordum."

Straff başını yavaş yavaş iki yana salladı. "O zaman bekleyelim bakalım. Yaratıklar şehre girebilmek için epey uğraştılar, onları katletmeden önce en azından biraz olsun eğlenmelerine izin vermemiz gerekir."

"Emin misiniz lordum?"

Straff gülümsedi. "Birkaç saat içinde kana susamışlıkları geçtiği zaman, bütün o savaşlardan yorulmuş olacak ve sakinleşecekler. Saldırmak için en iyi zaman o olacak. Şehrin içine yayılmış ve direniş yüzünden de zayıflamış olurlar. O şekilde onların işini kolaylıkla bitirebiliriz."

Sazed koloss rakibini boğazından kavrayarak hırlayan, çarpılmış yüzünü zorla geriye doğru itti. Yaratığın derisi o kadar sıkıca gerilmişti ki, suratının ortasından yırtılmıştı ve dişlerinin üzerinde ve burun deliklerinin etrafında kanlı kaslar görülebiliyordu. Boğuk bir öfkeyle nefes alıyordu, verdiği her nefesle Sazed'in üstüne kan ve salya damlacıkları saçıyordu.

Güç! diye düşündü Sazed daha fazla güç için lehimaklına erişirken. Vücudu o kadar devasa hâle gelmişti ki kendi derisinin de yırtılmasından korkuyordu. Neyse ki metalakılları genişleyebilecek şekilde imal edilmişlerdi, kolluklar ve yüzükler bükülebilmeleri için bir taraflarından birleşmiyorlardı. Yine de Sazed'in boyutu korku vericiydi. Büyük olasılıkla bu boyutta yürüyemez ya da manevra yapamazdı ama önemi de yoktu, çünkü koloss onu zaten yere devirmişti. İhtiyacı olan tek şey kavrayışı için biraz daha fazla güçtü. Yaratık bir eliyle Sazed'in kolunu pençeledi, diğeriyle de arkasına doğru uzanarak kılıcını kavradı...

Sazed'in parmakları nihayet yaratığın kalın boğazını ezdi. Yaratık hırlamaya çalıştıysa da nefesi çıkmıyordu, bunun yerine hüsran içinde debelendi. Sazed kendisini ayaklarının üzerine kalkmaya zorladı, sonra da yaratığı yoldaşlarına doğru fırlattı. Böylesine doğaya aykırı bir güçle, üç buçuk metre boyunda bir ceset bile Sazed'in parmaklarına hafif geliyordu. Ceset, saldırmakta olan bir koloss yığınına bindirerek onları geriye doğru savurdu.

Sazed nefes nefese durdu. *Gücümü ne kadar da hızla tüketiyorum*, diye düşündü lehimaklını bırakarak ve vücudu bir şarap tulumu gibi sönerken. Rezervlerine bu kadar fazla erişmeye devam edemezdi. Şimdiden, depolaması onlarca yıl sürmüş gücünün neredeyse yarısını tüketmişti bile. Hâlâ yüzüklerini kullanmamıştı, ama onların içinde her özellikten sadece birkaç dakika vardı. Onlar acil bir durumu beklemeliydi.

Ve bu da benim şu anda içinde bulunduğum durum olabilir, diye düşündü korkuyla. Çelik Kapı Meydanı'nı hâlâ tutuyorlardı. Her ne kadar kolosslar kapıyı kırmış olsalar da, bir seferinde sadece birkaç tanesi içinden geçebiliyordu ve sadece en devasa olanları duvarı aşabiliyormuş gibi görünüyordu.

Sazed'in küçük asker grubu ise fena hâlde baskı altındaydı. Cesetler avluya yayılmış yatıyordu. Arka taraftaki imanlı skaalar yaralıları güvenli bir yere çekmeye başlamışlardı. Sazed arkasında onların inlemelerini duyabiliyordu.

Koloss cesetleri de meydana yayılmışlardı ve katliama rağmen, Sazed bu kapıdan içeriye girmeye çalışmanın yaratıklara ne kadar pahalıya patladığını gördüğü

zaman bir gurur duygusuna kapılmadan edemiyordu. Luthadel kolay düşmüyordu. Hiç de değil.

Şu an için kolosslar püskürtülmüş gibi görünüyordu ve her ne kadar avluda hâlâ devam eden birkaç çatışma olsa da, kapının dışında yeni bir canavar grubu daha toplanmaktaydı.

Kapının dışında, diye düşündü Sazed yan tarafa doğru bir göz atarak. Yaratıklar devasa kapı kanatlarının sadece bir tanesini açmaya zahmet etmişlerdi, sağ taraftakini. Meydanda cesetler vardı, düzinelerce, belki de yüzlerce ama kolossların kendileri avlunun içine girebilmek için kapının dışındaki cesetlerin pek çoğunu yollarından çekmişlerdi.

Belki...

Sazed'in düşünecek zamanı yoktu. Tekrar lehimaklına erişerek kendisine beş adamın gücünü verirken fırlayıp koştu. Daha küçük bir kolossun cesedini yerden aldı ve kapıdan dışarıya fırlattı. Dışarıdaki yaratıklar hırlayarak dağıldılar. Hâlâ içeriye girme fırsatını elde etmek için bekleyen yüzlercesi vardı ama Sazed'in fırlattığı cesedin önünden çekilirken acelelerinden yerdeki ölülere takıldılar.

Sazed ikinci bir cesedi daha alır ve yan tarafa doğru fırlatırken ayağı kanda kaydı. "Bana gelin!" diye bağırdı, onu duyabilen askerlerin olmasını ve cevap verebilmelerini umarak.

Kolosslar onun ne yapmakta olduğunu çok geç fark ettiler. Sazed bir diğer cesedi daha tekmeleyerek yoldan çekti, sonra da bedeniyle açık kapı kanadına bindirerek demiraklına erişti, içinde depolamış olduğu ağırlığı çekiyordu. Anında çok daha ağır hâle geldi ve bu ağırlık kapıya bindirerek bir gümlemeyle kapattı.

Öbür taraftaki kolosslar kapı ağzına doğru atıldılar. Sazed fırlayıp cesetleri yolundan iterek kapıya yaslandı ve devasa kanadı tamamıyla kapalı kalmaya zorladı. Demiraklına daha fazla erişti, korku verici bir hızla kıymetli rezervini tüketiyordu. O kadar ağırlaşmıştı ki kendi ağırlığının altındaki zemini ezmekte olduğunu hissetti, sadece arttırılmış gücü onun ayakta kalmasını sağlıyordu. Hüsran içindeki kolosslar kapıya vurdular ama Sazed dayandı. Elleri ve göğsü pürüzlü tahtaya dayanmış, ayak parmakları düzensiz kaldırım taşlarına saplanmış olarak onları geride tutuyordu. Kül, kar ve kan ayağının altında karışıyordu ama o, pirinçaklı sayesinde soğuğu bile hissetmiyordu.

Askerler bağrıştılar. Bazıları öldü. Diğerleri kendi ağırlıklarıyla kapıya abandılar ve Sazed de arkasına bir bakış atmayı başarabildi. Askerlerinin kalan kısmı bir kordon oluşturmuş, kapıyı şehrin içindeki kolosslardan koruyorlardı. Adamlar sırtları kapıya dayanmış, cesurca savaşıyordu, kapı kanadının savrularak açılmasına engel olan şey sadece Sazed'in gücüydü.

Ama yine de savaştılar. Sazed ayakları kayarken meydan okurcasına haykırdı, askerleri avluda kalmış olan kolosslara öldürürken kapıyı tuttu. Ondan sonra yan taraftan büyük bir tahta parçası taşımakta olan bir grup adam koşarak geldi. Sazed bunu nereden bulduklarını bilmiyordu, onlar bunu kapı sürgüsünün eskiden olduğu yere sokarlarken umurunda da değildi.

Ağırlığı tükendi, demirakh boşalmıştı. *Yıllar içinde bundan daha fazlasını depolamış olmam gerekirdi*, diye düşündü tükenmiş bir iç çekişle kapanmış kapının önünde yere çökerken. Çok gibi görünmüştü, bu kadar sık olarak kolossları itmek ya da benzer şeyler için kullanmak zorunda kalana kadar.

Çoğu zaman ağırlığı sadece kendimi daha hafifleştirmenin bir yan etkisi olarak depoladım. Bu her zaman demiri kullanmanın daha faydalı bir yolu gibi görünmüştü.

Lehimi bıraktı ve vücudunun söndüğünü hissetti. Neyse ki bedenini böyle bir şekilde genişletmek derisinin sündürülmesine neden olmuyordu. Her zamanki hâline geri döndü, geride sadece korkunç bir tükenmişlik ve hafif bir acı hissi kalmıştı. Kolosslar kapıya vurmaya devam ettiler. Sazed yorgun gözlerini açtı, yağan kar ve külün içinde üstü çıplak hâlde yatıyordu. Askerleri ciddi bir havayla önünde ayakta durmuştu.

Ne kadar da az, diye düşündü. İlk baştaki dört yüzden geriye elli tane ancak kalmıştı. Meydanın kendisi sanki boyanmış gibi parlak koloss kanıyla kırmızıydı ve insanların koyu kanıyla karışıyordu. İğrenç mavi vücut yumruları tek başlarına ya da gruplar hâlinde yerde yatıyordu, aralarına dağılmış olan çarpık ve kopuk parçalar çoğu zaman vahşi koloss kılıçlarının vurduğu bir insan vücudundan geriye kalan tek şeylerdi.

Kapının öbür tarafında, pes davullar gibi gümleme devam etti. Darbeler hummalı bir hız kazandı, kolosslar gittikçe öfkelenirken kapı sallanıyordu. Büyük olasılıkla kanın kokusunu alabiliyor, o kadar kıl payıyla ellerinden kaçırmış oldukları eti hissedebiliyorlardı.

"O kalas uzun süre dayanmayacak," dedi askerlerden bir tanesi sessizce, yüzünden bir kül parçası süzülüyordu "Ve menteşeler de parçalanıyor. Tekrar içeri girecekler."

Sazed zorlanarak ayaklarının üzerinde doğruldu. "Ve biz de tekrar savaşacağız."

"Lordum!" dedi bir ses. Sazed döndüğü zaman Dockson'ın habercilerinden bir tanesinin atını bir ceset yığınının etrafından sürmekte olduğunu gördü. "Lord Dockson diyor ki..." Sesi kesildi, Sazed'in kapısının kapalı olduğunu ilk kez fark ediyordu. "Nasıl..." diye başladı adam.

"Mesajını ilet genç adam," dedi Sazed yorgun bir şekilde.

"Lord Dockson diyor ki, size herhangi bir destek kuvvet gelmeyecek," dedi adam atını dizginleyerek. "Kalay Kapı düştü ve..."

"Kalay Kapı mı?" diye sordu Sazed. *Tinduyl!* "Ne zaman?"

"Bir saatten fazla oldu lordum."

Bir saat mi? diye düşündü Sazed şok içinde. *Biz ne kadar zamandır savaşıyoruz?*

"Sız burada tutunmak zorundasınız lordum!" dedi genç adam dönerek dörtnala geri giderken.

Sazed doğuya doğru bir adım attı. *Tinduyl...*

Kapısındaki gümlemelerin sesi yükseldi ve kalas çatlamaya başladı. Adamlar kapıyı tutmak için kullanacak başka bir şey için koşturdular, ama Sazed kalası ve

rinde tutmakta olan desteklerin bükülmeye başladığını görebiliyordu. Dağıldıkları zaman, kapıyı kapalı tutmanın hiçbir yolu olmayacaktı.

Sazed gözlerini kapatarak yorgunluğun ağırlığını hissederken lehimaklının içine uzandı. Bu da neredeyse tükenmişti. Bittikten sonra, Sazed'in elinde sadece yüzüklerinden birinin içindeki minicik güç parçası kalacaktı.

Ama başka ne yapabilirdi ki?

Kalasın kırıldığını duydu ve adamları bağrıştı.

"Geriye!" diye bağırdı Clubs. "Şehrin içine çekilin!"

Ordularının son kalıntıları da dağılarak Çinko Kapı'dan geriye doğru çekildi. Gittikçe daha fazla koloss, geri çekilemeyecek kadar zayıf düşmüş ya da yaralanmış adamları ezip geçerek meydana dolarken Breeze dehşet içinde izliyordu. Yaratıklar devasa mavi bir dalga gibi önlerine geleni süpürerek ilerliyordu, çelik kılıçları ve kızıl gözleri olan bir dalga.

Gökyüzünde fırtına bulutlarının arkasından zar zor görünen güneş, ufka doğru sürünmekte olan kanayan bir yaraydı.

"Breeze," diye haykırdı Clubs onu geriye doğru çekerek. "Gitme zamanı."

Atları kaçıp gideli çok oluyordu. Breeze generalin arkasından tökezleyerek gitti, arkalarından gelen hırlamaları dinlememeye çalışıyordu.

"Savunma konumlarına geri çekilin!" diye seslendi Clubs onu duyabilen askerlere. "Birinci manga, Lekal Kalesi'nin içine konuşlanın! Lord Hammond'ın şimdi orada savunmaları hazırlıyor olması lâzım! Manga iki, benimle Hasting Kalesi'ne!"

Aklı da ayakları kadar uyuşmuş olan Breeze devam etti. Savaşta hemen hemen hiçbir işe yaramamıştı. Adamların korkularını azaltmaya çalışmıştı ama çabaları o kadar yetersiz görünüyordu ki. Sanki... gölge yapmak için güneşe doğru bir kağıt parçası kaldırıyormuş gibiydi.

Clubs bir elini kaldırdığında iki yüz adamlık manga durdu. Breeze etrafına bakındı. Sokak yağan kar ve külün altında sessizdi. Her şey sanki... solgun görünüyordu. Gökyüzü karanlıktı, şehrin ayrıntıları siyah benekli bir kar yorganı tarafından örtülüyordu. O dehşet verici kızıl ve mavi sahneden kaçtıktan sonra şehri bu kadar tembel görünür bulmak çok garipti.

"Kahrolası!" diye patlayan Clubs, bir grup hiddetli koloss bir yan sokaktan dışarıya fırlarken Breeze'i itip yollarından uzaklaştırdı. Clubs'ın askerleri bir hat oluşturdu ama başka bir koloss grubu, az önce kapıdan içeriye dalmış olanlar, arkalarından yaklaşıyordu.

Breeze tökezleyerek karın içine düştü. O *öbür grup... kuzeyden geldi! Yaratıklar şimdiden şehrin bu kadar içlerine girmiş mi?*

"Clubs!" dedi Breeze dönerek. "Bizim..."

Breeze tam da devasa bir koloss kılıcı Clubs'ın havadaki kolunu biçip geçer, sonra da devam ederek generalin kaburgalarına inerken dönmüştü. Clubs hırıltıyla yan tarafa doğru fırladı, kılıç kolu silahıyla birlikte uçup gitmişti. Sakat bacağının üzerinde sendelerken, koloss kılıcını iki elli bir darbeyle yukarıdan indirdi.

Pis karlara en sonunda biraz renk eklenmişti. Bir parça kırmızı.

Breeze afallamış hâlde arkadaşının cesedinden geriye kalanlara bakakaldı. Sonra koloss hırlayarak Breeze'e doğru döndü.

Kendi ölümünün de yaklaşmakta olduğu gerçeği kafasına dank ederek onu soğuk karın bile yapamadığı bir şekilde harekete geçirdi. Breeze karın içinde kayarak geriye doğru kaçtı, içgüdüsel olarak yaratığı Teskin etmek için uzanmıştı. Elbette hiçbir şey olmadı. Breeze ayaklarının üzerine kalkmaya çalıştı ve koloss diğer birkaç tanesiyle birlikte üzerine gelmeye başladı. Ancak o anda, bir karşı sokakta kapıdaki savaştan kaçmakta olan diğer bir asker grubu belirerek kolossların dikkatini dağıttı.

Breeze ona doğal görünen tek şeyi yaptı. Emekleyerek bir binanın içine girip saklandı.

"Bunların hepsi Kelsier'in suçu," diye mırıldandı Dockson haritasının üzerine bir not daha alırken. Habercilere göre, Ham Lekal Kalesi'ne ulaşmıştı. Orası da fazla dayanmayacaktı.

Büyük Venture salonu, panik içindeki kâtipler şu ya da bu yöne doğru koştururken bir hareketlilik ve kargaşa sağanağıydı. En sonunda bir adamın skaa mı, âlim mi, asil ya da tüccar mı olduğunun kolossların umurunda olmadığının farkına varmışlardı. Yaratıklar basitçe öldürmeyi seviyordu.

"Bunun olacağını tahmin etmiş olması gerekirdi," diye devam etti Dockson. "Bu belayı başımıza sardı, sonra da bir şekilde işleri düzeltmenin bir yolunu bulacağımızı varsaydı. Eh, ben bir çeteyi gizler gibi koca bir şehri düşmanlarından gizleyemem. Sırf mükemmel hırsızlar olmamız, bir krallığın yönetiminde bir işe yarayacağımız anlamına gelmez!"

Hiç kimse onu dinlemiyordu. Habercilerinin hepsi kaçmıştı ve muhafızları da kalenin kapılarında savaşmaktaydı. Kalelerin hepsinin kendi savunmaları vardı ama Clubs haklı bir şekilde onları sadece geri çekilme noktaları olarak kullanmaya karar vermişti. Kaleler büyük çaplı bir saldırıyı püskürtecek bir şekilde tasarlanmamışlardı ve birbirlerinden de fazlasıyla ayrıklardı. Onlara geri çekilmek sadece insan ordusunu parçalıyor ve izole ediyordu.

"Bizim asıl sorunumuz işin devamını getirmemekti," dedi Dockson Kalay Kapı'ya son bir not alarak, orada olan bitenin açıklamasını yazarken. Haritanın tamamına bir göz gezdirdi. En sonuna kadar direnen kapının Sazed'inki olmasını hiç beklememişti.

"Devamını getirecektik," diye devam etti. "Biz asillerden daha iyi iş çıkarabileceğimizi varsaymıştık ama, iktidarı ele geçirdiğimiz zaman onları tekrar iş başına getirdik. Eğer topunu birden gebertmiş olsaydık, belki o zaman yeni bir başlangıç yapabilirdik. Elbette bu diğer salahiyetleri işgal etmek anlamına gelirdi; bu da en önemli, en çok sorun çıkaran asillerin hesabını görmek için Vin'i göndermemiz anlamına gelirdi. Son İmparatorluk'un hiçbir zaman görmediği boyutta bir katliam olurdu. Ve eğer bunu yapmış olsaydık..."

Sesi kesildi, devasa, görkemli vitray pencerelerden bir tanesi paramparça olurken başını kaldırdı. Diğerleri de patlamaya başladı, fırlatılan kayalarla kırılıyorlardı. Birkaç iri koloss deliklerden içeriye atlayarak cam kırıkları saçılmış mermer zemine indi. Kırılmışken bile pencereler güzeldi, çıkıntılı cam kenarları akşamın ışığıyla parlıyordu. Dockson pencerelerin birinden fırtınanın kesilmekte olduğunu, güneş ışığına yol vermeye başladığını görebiliyordu.

"Eğer bunu yapmış olsaydık," dedi Dockson sessizce, "bizim de bu yaratıklardan bir farkımız kalmazdı."

Kâtipler çığlıklar atarak, kolosslar katliama başlarken kaçmaya çalıştılar. Dockson arkasından gelen sesleri duyarak sessizce ayakta dikildi; hırlamalar, sert nefes sesleri. Kolosslar arka koridorlardan yaklaşıyordu. İnsanlar ölmeye başlarken Dockson masasının üzerinde duran bir kılıca uzandı.

Gözlerini kapattı. *Biliyor musun Kell,* diye düşündü. *Neredeyse onların haklı olduğuna, senin bizleri koruyup kollayacağına inanmaya başlayacaktım. Senin bir tür tanrı olduğuna.*

Gözlerini açıp kılıcı kınından çekerek döndü. Sonra dondu, arkasından yaklaşmış olan devasa yaratığa gözlerini dikti. *Amma büyükmüş*!

Dockson dişlerini sıkarak Kelsier'e son bir lanet okudu, sonra da kılıcını savurarak atıldı.

Yaratık açtığı kesiği görmezden gelerek kılıcını umursamaz bir elle yakaladı. Sonra kendi silahını indirdi ve arkasından siyahlık geldi.

"Lordum," dedi Janarle. "Şehir düştü. Bakın, yanmakta olduğunu görebilirsiniz. Kolosslar saldırı altındaki dört kapının biri hariç hepsini aştılar ve şehrin içinde başıboş geziniyorlar. Yağmalamak için durmuyorlar, sadece öldürüyorlar. Katliam yapıyorlar. Onlara karşı koyacak pek fazla asker kalmadı."

Straff sessizlik içinde oturmuş, Luthadel'in yanmasını izliyordu. Bu ona bir... sembolmüş gibi görünüyordu. Adaletin bir sembolü. O bir kere bu şehirden kaçmış, onu içerideki skaa haşerelere bırakmıştı ve kendisine geri verilmesini talep etmek için geri geldiği zaman ona karşı koymuşlardı.

Onlar isyankârdı. Bunu hak etmişlerdi.

"Lordum," dedi Janarle. "Koloss ordusu yeteri kadar zayıfladı bile. Sayılarını kestirmek güç ama geride bıraktıkları cesetler neredeyse kuvvetlerinin üçte birinin ölmüş olduğuna işaret ediyor. Onları yenebiliriz!"

"Hayır," dedi Straff başını sallayarak. "Daha değil."

"Lordum?" dedi Janarle.

"Bırak kolosslar lanet şehri alsın," dedi Straff sessizce. "Bırak içeriyi temizlesinler ve bütün hepsini yaksınlar. Yangınlar bizim atiyumumuza zarar veremez. Hatta büyük olasılıkla metali bulmayı daha da kolaylaştıracaktır."

"Ama..." Janarle şoke olmuş görünüyordu. Daha fazla itiraz etmedi ama gözleri isyankârdı.

Daha sonra onun da hesabını görmem gerekecek, diye düşündü Straff. *Eğer Zane'in gitmiş olduğunu keşfederse bana isyan edecek.*

Şu anda bunun bir önemi yoktu. Şehir onu reddetmişti ve o yüzden de ölecekti. Straff onun yerine daha iyisini inşa edecekti.

Lord Hükümdar'a değil, Straff'a adanmış olan bir şehir.

"Baba!" dedi Allrianne ısrarcı bir şekilde.

Cett başını iki yana salladı. Kızının yanında kendi atının üzerinde oturuyordu, Luthadel'in batısındaki bir tepenin üzerindeydiler. Kuzeyde toplanmış, kendisinin de yapmakta olduğu gibi ölüme mahkûm bir şehrin son çırpınışlarını izlemekte olan Straff'ın ordusunu görebiliyordu.

"Yardım etmemiz gerek!" diye ısrar etti Allrianne.

"Hayır," dedi Cett sessizce, onun duygularını Körüklemesinin etkilerini görmezden gelerek. Onun manipülasyonlarına çok uzun zaman önce alışmıştı. "Artık bizim yardımımızın bir anlamı olmaz."

"Bir şeyler yapmamız gerek!" dedi Allrianne onun kolunu çekerek.

"Hayır," dedi Cett daha sert bir şekilde.

"Ama sen geri geldin!" dedi Allrianne. "Eğer yardım etmek için değilse, niye geri döndük?"

"Yardım edeceğiz," dedi Cett sessizce. "İstediği zaman Straff'a şehri alması için yardım edeceğiz, ondan sonra da ona teslim olacak ve bizi de öldürmemesini umacağız."

Allrianne'in benzi attı. "Bu kadar mıydı?" diye tısladı. "Bunun için mi geri döndük, sen krallığımızı o canavara verebilesin diye mi?"

"Başka ne bekliyordun?" diye hesap sordu Cett. "Beni tanıyorsun Allrianne. Sen de yapmak zorunda olduğum seçimin bu olduğunu biliyorsun."

"Seni tanıdığımı sanırdım," diye tersledi Allrianne. "Senin içten içe aslında iyi bir adam olduğunu düşünürdüm."

Cett başını sallayarak reddetti. "İyi adamların hepsi öldü Allrianne. O şehrin içinde öldüler."

Sazed savaşmaya devam etti. O bir savaşçı değildi, bilenmiş içgüdüleri ya da eğitimi yoktu. Hesabına göre saatler önce ölmüş olması gerekirdi. Ama yine de, her nedense sağ kalmayı başarmıştı.

Belki kolosslar da beceri ile savaşmadığı içindi. Onlar, tıpkı devasa, takoza benzer kılıçları gibi kördü ve kendilerini herhangi bir taktik düşüncesi olmadan öylece düşmanlarının üzerine fırlatıyorlardı.

Bunun da yeterli olmuş olması gerekirdi. Ancak Sazed dayanıyordu; ve o nerede dayanırsa, kalan birkaç adamı da onunla birlikte dayanıyordu. Kolosslarin tarafında öfke vardı ama Sazed'in adamları meydanın hemen kenarında durmuş bekleyen yaşlı ve zayıfları görebiliyorlardı. Askerler neden savaştıklarını biliyorlardı. Bu hatırlatma onların direnmeye devam etmeleri için yeterli görünüyordu,

kolosslar meydanın kenarları boyunca ilerleyerek etraflarını sarmaya başladığı zaman bile.

Sazed artık herhangi bir yardım gelmeyeceğini anlamıştı. Clubs'ın söylediği gibi Straff'ın şehri almaya karar vereceğini ummuştu. Ama artık bunun için çok geçti, gece yaklaşıyor, güneş ufka doğru yavaş yavaş ilerliyordu.

Sonumuz nihayet geldi, diye düşündü Sazed, yanında duran adam da öldürülürken. Sazed'in kanda ayağı kaydı ve kolossun darbesi başının üzerinden geçerken bu hareket onun hayatını kurtardı.

Belki Tindwyl güvenliğe ulaşmanın bir yolunu bulmuştu. Araştırdıkları şeyleri Elend'in Sırdaşlar'a teslim edeceğini umdu. *Onlar önemliydi*, diye düşündü Sazed, neden olduğunu bilmese bile.

Sazed bir kolosstan almış olduğu kılıcı savurarak saldırdı. Kılıç savrulurken son bir patlamayla kaslarını güçlendirdi ve tam kılıç kolossun etine ulaşırken koluna güç verdi.

Vurdu. Direnç, ıslak darbe sesi, kolundan yukarıya tırmanan şok; bunlar artık onun için tanıdıktı. Parlak koloss kanı üzerine saçıldı ve canavarlardan bir tanesi daha düştü.

Ve Sazed'in gücü bitti.

Şimdi lehimi tamamen boşalmışken, elindeki koloss kılıcı ağır geliyordu. Kılıcı sıradaki diğer kolossa doğru savurmaya çalıştı ama silah zayıf, donuk, yorgun parmaklarından kaydı.

Bu koloss iri bir tanesiydi. Üç buçuk metreyi aşan yaratık, Sazed'in gördüğü en büyük canavarlardan birisiydi. Sazed geriye çekilmeye çalıştı ama kısa süre önce öldürülmüş olan bir askerin bedenine takıldı. O yere düşerken adamları en sonunda yenildi, son kalan bir düzinesi de dağılıyordu. İyi dayanmışlardı. Fazlasıyla iyi. Belki onların geri çekilmelerine izin vermiş olsa...

Hayır, diye düşündü Sazed başını kaldırarak ölümüne bakarken. *Ben doğrusunu yaptım, diye düşünüyorum ben. Sıradan herhangi bir âlimin yapmayı umut edebileceğinden çok daha iyi iş çıkardım.*

Parmaklarındaki yüzükleri düşündü. Onlar, Sazed'e bir parça üstünlük verir, koşabilmesini sağlayabilirdi. Kaçmasını. Ancak motivasyonu bulamıyordu. Neden direnecekti ki? Zaten en başından niye direnmişti ki? Sonlarının gelmiş olduğunu baştan beri biliyordu.

Sen benim hakkımda yanılmıştın Tindwyl, diye düşündü. *Ben de vazgeçiyorum. bazı zamanlarda. Ben bu şehirden çok uzun zaman önce umudu kesmiştim.*

Koloss hâlâ kanlı karların içine yarı yarıya uzanmış olan Sazed'in tepesinde yükseldi ve kılıcını havaya kaldırdı. Sazed yaratığın omzunun üzerinden, kızıl güneşin duvarın hemen üzerinde asılı durmakta olduğunu gördü. İnmekte olan kılıç yerine buna odaklandı. Güneşin ışınlarını görebiliyordu, sanki... gökyüzündeki cam parçaları gibi.

Güneş ışığı ışıldarmış, göz kırparmış, onu almaya geliyormuş gibiydi. Sanki güneşin kendisi onu selamlıyordu. Ruhunu kabul etmek için aşağı uzanıyordu.

Ve ben de böyle ölüyorum...

Göz kırpan bir ışık damlacığı güneş ışınının içinde parladı, sonra da kolossu doğrudan kafatasının arkasından vurdu. Yaratık kaskatı kesilip homurdandı ve kılıcını düşürdü. Yan tarafa doğru düşerken, Sazed bir an için sersemlemiş hâlde yattığı yerde kalakaldı. Sonra da başını kaldırıp duvarın üzerine baktı.

Güneşin önünde ayakta durmuş küçük bir siluet vardı. Kırmızı ışığın önünde bir siyahlık, arkasında hafifçe dalgalanan bir pelerin. Sazed gözlerini kırpıştırdı. Gördüğü pırıldayan ışık parçacığı... bir sikkeydi. Önündeki koloss ölmüştü.

Vin geri gelmişti.

Sıçradı, sadece bir Allomanser'in yapabileceği bir şekilde atılıp, meydanın üzerinde zarif bir yay çizerek havada süzüldü. Doğrudan kolossların ortasına kondu ve hızla kendi etrafında döndü. Sikkeler kızgın böcekler gibi uçuşarak mavi eti deştiler. Yaratıklar insanlar kadar kolaylıkla yıkılmadı, ama saldırı dikkatlerini çekmişti. Kolosslar kaçmakta olan askerlere ve savunmasız şehir halkına arkalarını döndü.

Meydanın arka tarafındaki skaalar ilahiye başladı. Bu, bir savaşın ortasında beklenmeyecek kadar garip bir sesti. Vin zıplarken Sazed acılarını ve tükenmişliğini görmezden gelerek doğrulup oturdu. Şehir kapısı aniden menteşeleri bükülerek yalpaladı. Kolosslar zaten kapıyı çok fazla hırpalamıştı...

Devasa tahta kapı Vin tarafından Çekilerek duvardan kopup kurtuldu. *Ne büyük bir güç*, diye düşündü Sazed donuk bir şekilde. *Arkasındaki bir şeyleri de Çekiyor olmalı, ama bu zavallı Vin'in o kapı kadar ağır olan iki yükün arasında ezildiği anlamına gelir.*

Ama yine de Vin başarıyordu, bir asılmayla kapıyı havaya kaldırarak kendisine doğru Çekti. Sert tahtadan devasa kapı koloss sıralarına bindirerek cesetlerini etrafa savurdu. Vin ustalıklı bir şekilde havada kıvrılarak kendisini yan tarafa doğru Çekti, kapıyı sanki kendisine bir zincirle bağlıymış gibi sağa sola savuruyordu.

Kolosslar havada uçtu, kemikleri kırılıyor, devasa bir silahın önündeki kıymıklar gibi savruluyorlardı. Tek bir süpürmeyle Vin bütün meydanı temizlemişti.

Kapı yere düştü. Vin bir grup ezilmiş cesedin arasında yere inerek, sessizce bir askerin savaş değneğini havaya tekmeleyip eliyle yakaladı. Kapının dışında kalmış olan kolosslar sadece kısa bir süre için durakladı, sonra da saldırdılar. Vin hızlı ve isabetli bir şekilde savaşmaya başladı. Kafatasları çatladı, onun yanından geçmeye çalışan kolosslar ölerek karların arasına düşüyordu. Vin hızla kendi etrafında dönerek birkaç tanesinin ayaklarını yerden kesti, onların arkasından gelenlerin üzerine küllü kırmızı çamuru savuruyordu.

Benim... benim bir şeyler yapmam gerek, diye düşündü Sazed şaşkınlığını üzerinden atarak. Hâlâ üstü çıplaktı, neredeyse boşalmış olan pirinçaklı sayesinde soğuğu görmezden gelebiliyordu. Vin dövüşmeye devam etti, koloss üstüne koloss deviriyordu. *Onun gücü bile sonsuza kadar dayanmaz. Vin şehri kurtaramayacak.*

Sazed kendisini ayağa kalkmaya zorladı, sonra da meydanın arka tarafına doğru ilerledi. Skaa kalabalığının önündeki yaşlı adamı yakaladı ve sarsarak ilahisini kesti. "Sen haklıydın," dedi Sazed. "O geri döndü."

"Evet Kutsal İlk Şahit."

"O bize biraz zaman kazandırabilir, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Kolosslar şehrin içine girdiler. Yapabildiğimiz kadarıyla insanları toplamamız ve kaçmamız gerek."

Yaşlı adam durakladı ve Sazed bir an için onun itiraz edeceğini düşündü; Vin'in onları koruyacağını, bütün orduyu yeneceğini iddia edeceğini. Neyse ki, başını sallayarak onayladı.

"Kuzey kapısından dışarıya kaçacağız," dedi Sazed aceleci bir şekilde. "Orası kolossların şehre ilk girdiği yer ve o yüzden de o bölgeden uzaklaşmış olmaları mümkün."

Umarım, diye düşündü Sazed alarm vermek için koşarak uzaklaşırken. Geri çekilecek savunma mevzilerinin yüksek asil kaleleri olması gerekiyordu. Belki de oralarda sağ kalmış birilerini bulurlardı.

Demek ki, diye düşündü Breeze, *sonuç olarak ben bir korkakmışım.*

Bu şaşırtıcı bir keşif değildi. O her zaman bir adamın kendisini anlamasının önemli olduğunu söylerdi ve bencilliğinin de her zaman farkında olmuştu. O yüzden, kendisini eski bir skaa evinde ufalanmakta olan tuğlalara yaslanarak büzülmüş, kulaklarını hemen dışarıdaki çığlıklara karşı tıkar bir hâlde bulduğu için hiç de şoke olmamıştı.

O kibirli adam neredeydi şimdi? Dikkatli diplomat, takım elbiseleri kusursuz Teskinci neredeydi? Gitmiş, geride bu titrek, işe yaramaz cismi bırakmıştı. Birkaç kere pirinç yakmayı, dışarıda savaşan adamları Teskin etmeyi denemişti. Ancak bu eylemlerin en basitini bile başaramıyordu. Hareket bile edemiyordu.

Eğer titremek, hareketten sayılmazsa elbette.

Ne kadar da enteresan, diye düşündü Breeze sanki kendisine dışarıdan bakıyor, yırtık kanlı takım elbisesinin içindeki zavallı yaratığı görüyormuş gibi. O *zaman stres fazla güçlü hâle geldiği zaman bana olan şey bu mu? Bir açıdan bu ironik. Ben başkalarının duygularını kontrol ederek bir ömür geçirdim. Şimdi ise o kadar korku içindeyim ki, kımıldayamıyorum bile.*

Dışarıda savaş devam ediyordu. Epey bir uzun zamandır da devam etmekteydi. O askerlerin ölmüş olması gerekmiyor muydu?

"Breeze?"

Bunun kim olduğunu görmek için hareket edemedi. *Ses Ham'e benziyor. Bu komik. Onun da ölmüş olması gerek.*

"Lord Hükümdar adına!" dedi Ham Breeze'in görüş alanının içine girerek. Bir kolunda kanlı bir askı vardı. Hemen Breeze'in yanına çöktü. "Breeze, beni duyabiliyor musun?"

"Biz onun buraya girdiğini gördük lordum," dedi başka bir ses. Bir asker miydi? "Savaştan saklandı. Ama bizi Teskin ettiğini hissedebiliyorduk. Bizim savaşmaya devam etmemizi sağladı, vazgeçmiş olmamız gerektiği hâlde bile. Lord Cladent öldükten sonra..."

Ben bir korkağım.

Başka bir şekil belirdi. Sazed, endişeli görünüyordu. "Breeze," dedi Ham diz çökerek. "Benim kalem düştü ve Sazed'in kapısı da yıkıldı. Bir saatten uzun süredir Dockson'dan hiçbir haber alamadık ve Clubs'ın bedenini bulduk. Lütfen. Kolosslar şehri yok ediyor. Bizim ne yapacağımızı bilmemiz gerek."

Eh, bana sormayın, dedi Breeze, ya da demeye çalıştı. Herhâlde dışarıdan bir mırıldanma gibi gelmişti.

"Seni taşıyamam Breeze," dedi Ham. "Kolum neredeyse işe yaramıyor."

Eh, bu hiç sorun değil, diye mırıldandı Breeze. *Görüyorsun ki güzel kardeşim, ben kendim de artık pek bir işe yarayacağımı düşünmüyorum. Siz yolunuza devam edin. Eğer beni böyle burada bırakırsanız da hiç sorun olmaz.*

Ham başını kaldırarak çaresizce Sazed'e baktı.

"Acele edin Lord Hammond," dedi Sazed. "Yaralıları askerlere taşıtabiliriz. Biz Hasting Kalesi'ne doğru gidelim. Belki orada sığınak bulabiliriz. Ya da... belki kolosslar bizim gizlice şehirden kaçmamıza yetecek kadar meşgul olacaktır."

Meşgul mü? diye mırıldandı Breeze. *Başkalarını öldürmekle meşgul demek istiyorsun. Eh,* hepimizin *korkak olduğunu bilmek nispeten rahatlatıcı bir şey. Şimdi, eğer ben sadece bir süre daha burada böyle yatabilirsem, belki de uykuya dalmayı başarabilirim.*

Ve bunların hepsini unuturum.

Alendi'nin Terris Dağları'nda kılavuzlara ihtiyacı olacak. Ben Rashek'i bu kılavuzların kendisi ve güvendiği arkadaşları olmasını sağlamakla görevlendirdim.

54

VİN DEĞNEĞİNİ BİR KOLOSSUN SURATINA bindirirken değnek kırıldı.

Yine mi, diye hüsranla düşünerek hızla döndü ve kırık parçayı başka bir yaratığın göğsüne sapladı. Tekrar döndü ve büyüklerden bir tanesiyle karşı karşıya geldi, kendisinden en az bir buçuk metre daha uzundu.

Koloss kılıcını ona doğru sapladı. Vin zıpladı ve kılıç altındaki kırık kaldırım taşlarına çarptı. Vin havaya doğru fırladı, kendisini yaratığın çarpık suratıyla göz göze gelebileceği kadar yükseğe çıkarmak için sikkelere ihtiyacı yoktu.

Her seferinde şaşırmış görünüyorlardı. Vin'in düzinelerce yoldaşlarıyla savaşmasını izlemiş olmalarına rağmen, kendi darbelerinden de kaçınabildiğini görünce şoke olmuş görünüyorlardı. Onların zihninde büyüklük ile güç eşit gibiydi, daha büyük bir koloss her zaman daha küçük olan bir tanesini yenerdi. Bir buçuk metre boyunda bir insanın bu kadar büyük bir canavara hiç sorun çıkarmamış olması gerekirdi.

Vin yumruğunu yaratığın kafasına gömerken lehimini harladı. Kafatası yumruğun altında çatladı ve Vin yere tekrar inerken yaratık geriye doğru düştü. Ancak her zaman olduğu gibi, onun yerini alacak başka bir tanesi vardı.

Vin yorulmaya başlıyordu. Hayır, o savaşa yorgun *girmişti*. Lehim sürüklemiş, sonra da kendisini bütün bir salahiyet boyunca uçurmak için karmaşık bir kişisel dikenyolu kullanmıştı. Vin tükenmiş hâldeydi. Onu ayaklarının üstünde tutan şey sadece son metal şişeciğinin içindeki lehimdi.

Sazed'den boş lehimakıllarından bir tanesini istemiş olmam gerekirdi, diye düşündü. Ferusimyasal ve Allomantik metaller aynı şeydi. Vin Sazed'in metallerini

yakabilirdi; gerçi bu büyük olasılıkla bir kolluk ya da bilezik olacaktı. Yutmak için fazla büyük.

Bir diğer koloss saldırırken Vin yan tarafa doğru kaçtı. Sikkeler bu şeyleri durdurmuyordu ve hepsi de bir destek olmadan İtmesi için fazlasıyla ağırdı. Dahası, çelik ve demir rezervleri aşırı derecede azalmıştı.

Koloss üstüne koloss öldürüyor, Sazed ve skaaların arayı epey açmaları için zaman kazanıyordu. Bu Cett'in kalesinde yaptığı katliamdan farklıydı, bu kez bir şeyler değişikti. Vin iyi hissediyordu. Sadece öldürdüğü şeyler canavar olduğu için de değil.

Bu, amacını anlamış olduğu içindi. Ve buna katılıyordu da. Kendini koruyamayanları korumak anlamına gelecekse savaşabilir, *öldürebilirdi*. Kelsier misilleme olarak ya da şoke etmek için öldürmeyi başarmış olabilirdi ama bu Vin için yeteri kadar iyi değildi.

Ve olmasına da bir daha asla izin vermeyecekti.

Kolosslara karşı yaptığı saldırıları alevlendiren şey işte bu kararlılıktı. Çalıntı bir kılıçla birinin bacaklarını kesti, sonra da silahı başka bir tanesine fırlatıp İterek kolossun göğsünü deşti. Ondan sonra ölmüş bir askerin kılıcını Çekerek eline getirdi. Geriye doğru kaçındıysa da, başka bir cesedin üstüne basınca neredeyse düşüyordu.

Çok yorgunum, diye düşündü.

Avluda düzinelerce, belki de yüzlerce ceset vardı. Hatta Vin'in altında bir yığın oluşmaya başlamıştı. Yaratıklar tekrar etrafını sararken bunun üstüne tırmanarak hafifçe geriye çekildi. Yaratıklar ölmüş yoldaşlarının cesetlerinin üzerinden tırmanıyorlardı, kan damlası gözlerinde öfke köpürüyordu. İnsan askerleri olsa vazgeçer, daha kolay savaşlar aramak için giderlerdi. Ancak kolosslar Vin onlarla savaştıkça çoğalıyor gibiydi, başkaları da savaşın sesini duyuyor ve katılmaya geliyorlardı.

Vurdu, bir kolossun kolunu, sonra da bir diğerinin bacağını keser, sonunda da bir üçüncüsünün de kafasını hedef alırken lehim gücüne destek oluyordu. Eğildi ve darbelerden kaçındı, zıplıyor, vurma mesafelerinin dışında kalarak yapabildiği kadar çoğunu öldürüyordu.

Ama kararlılığı ne kadar sağlam olursa olsun, yeni keşfettiği savunma azmi ne kadar güçlü olursa olsun, Vin savaşmaya devam edemeyeceğini biliyordu, bu şekilde değil. O sadece bir kişiydi. Luthadel'i yalnız başına kurtaramazdı.

"Lord Penrod!" diye bağırdı Sazed, Hasting Kalesi'nin kapılarının önünde duruyordu. "Beni dinlemeniz *gerekiyor*."

Cevap yoktu. Kısa kale duvarının tepesindeki askerler sessizdi, gerçi Sazed onların rahatsızlığını hissedebiliyordu. Onu görmezden geliyor olmaktan memnun değillerdi. Uzaklarda savaş hâlâ devam ediyordu. Kolosslar gecenin içinde çığlık atıyordu. Kısa süre sonra şimdi Hasting Kalesi'nin kapısının dışında sessizce bir araya toplanmış duran Sazed ile Ham'in birkaç bin kişilik ve gittikçe de artmakta olan topluluğuna ulaşacaklardı.

Bitkin bir haberci Sazed'e yaklaştı. Bu Dockson'ın Çelik Kapı'ya göndermekte

olduğu aynı haberciydi. Bir yerlerde atını kaybetmişti ve Firari Meydanı'nda bir grup mülteci ile birlikte onu da bulmuşlardı.

"Lord Terrisli," dedi haberci sessizce. "Ben... komuta merkezinden az önce döndüm. Venture Kalesi düşmüş..."

"Lord Dockson?"

Adam başını olumsuzca salladı. "Kalenin dışında saklanmış olan birkaç yaralı kâtip bulduk. Onun öldüğünü görmüşler. Kolosslar hâlâ binanın içinde, gezinip pencereleri kırıyorlar..."

Sazed arkasına dönerek şehre göz gezdirdi. Gökyüzüne doğru buram buram yükselen o kadar çok duman vardı ki, sisler şimdiden çıkmış gibi görünüyordu. Leş kokusundan kurtulmak için koku kalayaklını doldurmaya başlamıştı.

Şehir için verilen savaş bitmiş olabilirdi ama gerçek trajedi şimdi başlayacaktı. Şehrin içindeki kolosslar askerleri öldürmeyi bitirmişti. Şimdi halkı katledeceklerdi. Yüzbinlerce kişi vardı ve Sazed yıkımı coşkuyla sürdüreceklerini biliyordu. Yağmalamayacaklardı. Daha yapılacak katliam varken olmazdı.

Karanlığın içinden daha fazla çığlık sesi geldi. Kaybetmişlerdi. Başarısız olmuşlardı. Ve şimdi de şehir *gerçek anlamıyla* yıkılacaktı.

Sisler fazla uzakta olamaz, diye düşündü Sazed kendisine biraz umut vermeye çalışarak. *Belki bu bize biraz siper olur.*

Yine de, bir görüntü Sazed'in aklından çıkmıyordu. Karın içinde ölü yatan Clubs. Sazed'in bugün daha erken saatlerde ona vermiş olduğu tahta disk boynunun etrafına düğümlenerek asılmıştı.

Bir faydası olmamıştı.

Sazed tekrar Hasting Kalesi'ne döndü. "Lord Penrod," dedi yüksek sesle. "Biz gizlice şehirden dışarıya çıkmayı deneyeceğiz. Ben sizin askerlerinizi ve önderliğinizi memnuniyetle karşılardım. Eğer burada kalacak olursanız, kolosslar bu kaleye saldıracak ve sizi öldürecekler."

Sessizlik.

Sazed içini çekerek döndü, kolu hâlâ askıda olan Ham de ona katıldı. "Gitmemiz gerek Saze," dedi Ham sessizce.

"Kana bulanmışsın Terrisli."

Sazed döndü. Ferson Penrod duvarının tepesinde durmuş, aşağıya bakıyordu. Hâlâ asil takım elbisesinin içinde lekesiz görünüyordu. Hatta kar ve küle karşı bir şapka bile takmıştı. Sazed başını eğerek kendisine baktı. Hâlâ üzerinde sadece peştamalı vardı. Giysi konusunda endişe etmeye zamanı olmamıştı, özellikle de onu sıcak tutacak pirinçaklı olduğu için.

"Bir Terrislinin savaştığını hiç görmemiştim," dedi Penrod.

"Sık olan bir durum değildir lordum," diye cevap verdi Sazed.

Penrod başını kaldırarak gözlerini şehrin üzerine dikti. "Yıkılıyor Terrisli."

"Bizim de bu yüzden gitmemiz gerek lordum," dedi Sazed.

Penrod başını iki yana salladı. Hâlâ Elend'in ince tacını takmaktaydı. "Burası benim şehrim Terrisli. Onu terk etmeyeceğim."

"Asil bir hareket lordum," dedi Sazed. "Ama benim yanımda olanlar da sizin halkınız. Onları kuzeye kaçışlarında yalnız mı bırakacaksınız?"

Penrod durakladı. Sonra tekrar başını salladı. "Kuzeye kaçış filan olmayacak Terrisli. Hasting Kalesi şehirdeki en yüksek binalardan bir tanesi, buradan kolossların neler yaptığını görebiliyoruz. Sizin kaçmanıza izin vermeyecekler."

"Yağmalamaya kapılabilirler," dedi Sazed. "Belki de onların yanından geçerek kaçabiliriz."

"Hayır," dedi Penrod, sesi karlı sokaklar boyunca rahatsız edici şekilde yankılanıyordu. "Kalaygöz'üm yaratıkların sizin kuzey kapısından kaçmaları için göndermiş olduğunuz insanlara zaten saldırmış olduğunu söylüyor. Şimdi ise kolosslar bu yöne doğru dönmüş. Bizim için geliyorlar."

Uzak sokaklarda yaklaşmaya başlayan çığlıklar yankılanırken, Sazed Penrod'nun sözlerinin doğru olması gerektiğinin farkına vardı. "Kapılarını aç Penrod!" diye bağırdı Sazed. "Sığınmacıların girmesine izin ver!" *Birkaç zavallı dakika için daha hayatlarını kurtar.*

"Yer yok," dedi Penrod. "Ve zaman da yok. İşimiz bitti."

"Bizi içeri almak zorundasın!" diye bağırdı Sazed.

"Bu garip," dedi Penrod sesi yumuşayarak. "Ben bu tahtı Venture oğlanının elinden alarak onun hayatını kurtardım ve kendiminkini bitirdim. Ben bu şehri kurtaramadım Terrisli. Tek tesellim ise Elend olsa, onun da bunu yapmayı başaramayacağını düşünmem."

Gitmek için dönerek duvarın ötesindeki bir yerlere doğru yürüdü.

"Penrod!" diye bağırdı Sazed.

Tekrar ortaya çıkmadı. Güneş batıyordu, sisler belirmeye başlamıştı ve kolosslar geliyordu.

Vin bir diğer kolossu daha biçti, sonra yerdeki bir kılıcı İterek geriye doğru zıpladı. Fırlayarak sürüden uzaklaştı, nefes nefese kalmıştı, birkaç küçük kesikten kan kaybediyordu. Kolu gittikçe daha çok uyuşmaktaydı, yaratıklardan bir tanesi onu oradan yumruklamıştı. Vin öldürebilirdi, tanıdığı herkesten daha iyi öldürüyordu. Ama sonsuza kadar dövüşemezdi.

Bir çatının üzerine kondu, sonra da sendeleyerek bir kar yığınının üstünde bir dizi üzerine çöktü. Kolosslar arkasından bağırıp uluyor, Vin de peşinden geleceklerini, onu kovalayacaklarını, takip edeceklerini biliyordu. Vin onların yüzlercesini öldürmüştü ama yirmi binden daha kalabalık bir ordu için birkaç yüz neydi ki?

Sen ne beklemiştin? diye düşündü kendi kendine. *Neden Sazed'in kaçmasından sonra da dövüşmeye devam ettin? Hepsini birden durdurabileceğini mi düşünmüştün? Ordudaki kolosslarn hepsini birden mi öldürecektin?*

Bir seferinde, Kelsier'in bir orduya tek başına saldırmasına engel olmuştu. O çok büyük bir adamdı ama yine de sadece bir kişiydi. Bütün bir orduyu durduramazdı; Vin'in de durduramayacağı gibi.

Benim Kuyu'yu bulmam gerekiyor, diye düşündü Vin kararlılıkla tunç yakar-

ken, savaş sırasında duymazdan gelmiş olduğu gümlemelerin sesi kulaklarında yükseldi.

Ama yine de, bu onu daha önceki aynı sorunla baş başa bırakıyordu. Şimdi Kuyu'nun şehirde olduğunu biliyordu, gümlemeleri her tarafından hissetmekteydi. Ama gümlemeler o kadar güçlü, o kadar her yerdelerdi ki, Vin onlarda bir yön algılayamıyordu.

Dahası, Kuyu'yu bulmanın herhangi bir yardımının olacağına dair kanıtı bile var mıydı ki? Eğer Sazed konum konusunda yalan söylemişse, sahte bir harita çizecek kadar ileri gitmişse, o zaman başka hangi konularda yalan söylemişti? Güç sisleri durdurabilirdi ama bunun yanmakta ve ölmekte olan Luthadel'e ne faydası dokunacaktı?

Hüsran içinde dizlerinin üzerine çökerek çatının üstünü yumruklarıyla dövdü. Fazla zayıf çıkmıştı. Eğer yardım etmek için herhangi bir şey yapamayacaksa geri dönmenin ne faydası vardı; insanları korumaya karar vermenin ne faydası vardı?

Bir kaç dakika boyunca derin derin nefes alarak dizlerinin üzerinde kaldı. En sonunda kendisini ayağa kalkmaya zorladı ve bir sikke atarak havaya sıçradı. Metalleri neredeyse bitmişti. Birkaç sıçrayış boyunca onu taşıyacak kadar çeliği ancak kalmıştı. Kredik Shaw'ın, Bin Kuleli Tepe'nin yakınlarında durakladı. Sarayın tepesindeki minarelerden bir tanesini yakaladı, havada dönerek kararmakta olan şehre tepeden baktı.

Luthadel yanıyordu.

Kredik Shaw'ın kendisi ise sessiz, ıssızdı, iki ırktan da yağmacılar tarafından rahat bırakılmıştı. Ancak Vin etrafında her yönde karanlığın içinde ışıklar görüyordu. Sisler rahatsız edici bir ışıltıyla parlıyordu.

Bu aynı... o iki yıl önceki gece gibi, diye düşündü. *Skaa ayaklanmasının gecesi.* Yalnız o gece ışık saraya yürümekte olan isyancıların meşalelerinden geliyordu. Bu gece gerçekleşmekte olan devrim ise farklı bir türdendi. Bunu duyabiliyordu. Kalayı yanmaktaydı ve Vin kendisini kalayını harlamaya zorlayarak kulaklarını açtı. Çığlıkları duydu. Ölümü. Kolossların işi orduyu yok etmekle bitmemişti. Hiç de değil.

Daha yeni başlıyorlardı.

Kolosslar hepsini öldürüyorlar, diye düşündü Vin önünde ateşler yanarken. *Elend'in halkı, benim yüzümden terk ettiği halk. Ölüyorlar.*

Ben onun bıçağıyım. Onların bıçağıyım. Kelsier onları bana emanet etti. Bir şeyler yapabilmem gerek...

Yere doğru düştü, eğik bir çatının üzerinden kaydı ve saray avlusuna indi. Sisler etrafında toplandı. Hava yoğundu. Ve sadece kar ve külle de değil; Vin meltemlerindeki ölümün kokusunu alabiliyor, fısıltılarındaki çığlıkları duyabiliyordu.

Lehimi bitti.

Vin yere yığıldı, bir yorgunluk dalgası öylesine bir güçle üzerine bindirmişti ki, diğer her şey önemsizmiş gibi geldi. Bir anda lehime bu kadar fazla bel bağlamamış olması gerektiğini anladı. Kendisini bu kadar fazla zorlamamış olmalıydı. Ama tek yol bu gibi görünmüştü.

Bilincini yitirmeye başladığını hissetti.

Ama insanlar çığlık atıyordu. Vin onları duyabiliyordu, önceden de duymuştu. Elend'in şehri... Elend'in halkı... ölüyordu. Arkadaşları oralarda bir yerlerdeydi. Kelsier'in ona emanet ettiği arkadaşlar.

Vin dişlerini sıktı, bir an için daha tükenmişliğini bir kenara iterek ayağa kalkmak için debelendi. Sislerin içine doğru baktı, dehşet içindeki insanların belli belirsiz seslerinin geldiği yöne doğru. Onlara doğru koşmaya başladı.

Zıplayamazdı, çeliği bitmişti. Hatta fazla hızlı bile koşamıyordu ama o vücudunu hareket etmeye zorladıkça, vücudu da gittikçe daha iyi tepki vermeye başladı; o kadar uzun süre lehime yüklenmekten ortaya çıkmış olan o donuk hissizliği üzerinden atıyordu.

Bir ara sokaktan fırlayıp karın içinde kaydı ve bir koloss akıncı grubunun önünden kaçmakta olan küçük bir grup insan buldu. Yaratıklardan altı tane vardı, küçük olanlardandı ama yine de tehlikeliydiler. Vin izlerken yaratıklardan bir tanesi yaşlı bir adamı biçip neredeyse ikiye böldü. Bir diğeri küçük bir kızı yakalayarak bir binanın duvarına vurdu.

Vin bıçaklarını çekip öne atılarak kaçmakta olan skaaların içinden geçti. Hâlâ kendisini tükenmiş hissediyordu ama adrenalinin ona biraz yardımı oluyordu. Hareket etmeye devam etmek zorundaydı. Devam etmeliydi. Durmak ölmekti.

Yaratıkların birkaçı savaş hevesiyle ona doğru döndü. Bir tanesi kılıcını ona doğru savurdu ve Vin de kendisinin kardan kaymasına izin vererek onun daha yakınına sokuldu, sonra canavarın bacağının arkasını kesti. Vin'in bıçağı sarkık derisine takılırken koloss acı içinde uludu. Vin ikinci bir yaratık da saldırırken bıçağı kurtarmayı başardı.

Ne kadar da yavaş hissediyorum! diye düşündü hüsran içinde, gerileyerek yaratığın vurma mesafesinden çıkmadan önce zar zor ayağa kalkabilmişti. Kolossun kılıcı üzerine soğuk sular sıçrattı ve Vin öne doğru sıçrayarak bir bıçağını yaratığın gözüne gömdü.

Bir anda Ham'in onu Allomansi olmadan antrenman yapmaya zorladığı zamanlar için minnet duyarak, kaygan karların içinde kendisini dengelemek için bir binanın kenarını yakaladı. Sonra kendisini öne doğru fırlatıp, bağırarak bıçağı çekiştirmekte olan gözü yaralı kolossu omuzlayarak yoldaşlarına doğru ittirdi. Küçük kızı tutan koloss, Vin diğer bıçağını da sırtına saplarken afallayarak döndü. Devrilmedi ama çocuğu bıraktı.

Lord Hükümdar adına, bu şeyler dayanıklı! diye düşündü Vin, çocuğu kapıp koşarak uzaklaşırken pelerini dalgalanıyordu. *Özellikle insan kendisi de dayanıklı olmadığı zaman. Benim daha fazla metale ihtiyacım var.*

Bir koloss uluması duyulurken Vin'in kollarındaki kız büzüldü ve Vin hızla dönerken yorgunluk yüzünden kendinden geçmemek için kalayını harladı. Ancak yaratıklar onu takip etmiyorlardı. Ölü adamın giymekte olduğu bir giysi parçası hakkında tartışmaktaydılar. Uluma tekrar duyuldu ve Vin bunun bu sefer başka yönden geldiğini fark etti.

İnsanlar tekrar bağırmaya başladı. Vin başını kaldırıp baktığı zaman az önce kurtardıklarının şu anda daha büyük bir koloss grubuyla yüz yüze gelmiş olduğunu gördü.

"Hayır!" dedi Vin bir elini kaldırarak. Ama Vin dövüşürken onlar koşa koşa uzaklaşmışlardı. Kalayı olmasa, Vin şu anda onları görüyor bile olmazdı. Şu hâliyle, yaratıkların kalın ağızlı kılıçlarıyla küçük grubun arasına dalmalarını Vin korkunç derecede iyi görebiliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Vin tekrar, ölümler onu irkiltir, sarsar, önlemeyi başaramamış olduğu bütün diğer ölümlerin de sembolü hâline gelirken.

"Hayır. Hayır! *Hayır*!"

Lehim yok. Çelik yok. Demir yok. Hiçbir şeyi yoktu.

Ya da... bir tek şeyi vardı. Onu bunu kullanmaya iten şeyin ne olabileceğini düşünmek için bile duraklamadan Vin yaratıkların üzerine duralümin destekli bir Teskin fırlattı.

Sanki zihni Bir Şey'e bindirmiş gibiydi. Ve ondan sonra, o Bir Şey kırıldı. Vin çocuk hâlâ kollarında kayarak durdu; kolosslar yapmakta oldukları korkunç katliamlarının ortasında donakalınca afallamıştı.

Ne yaptım öyle? diye düşündü bulanık aklının içini tarayarak, neden deminki gibi tepki verdiğini algılamaya çalışıyordu. Çaresizlikten mi yapmıştı?

Hayır. Vin, Lord Hükümdar'ın Sorgucular'ı bir zayıflık ile yaratmış olduğunu biliyordu: sırtlarındaki belli bir kazığı söktüğün zaman ölürlerdi. Kandraları da bir zayıflık ile yaratmıştı. Kolossların da bir zayıflığının olması gerekirdi.

TenSoon kolosslar için... kuzenlerimiz demişti, diye düşündü.

Dimdik doğruldu, karanlık sokak inleyen skaalar dışında aniden sessizliğe bürünmüştü. Kolosslar bekliyor ve Vin kendisini onların zihinlerinin içinde hissedebiliyordu. Sanki onlar kendi vücudunun bir uzantısıymış gibiydi, TenSoon'un bedeninin kontrolünü ele geçirdiği zaman hissettiği şeyin aynısını hissediyordu.

Gerçekten de kuzenlerdi. Lord Hükümdar kolosslara da bir zayıflıkla yaratmıştı: kandralarınkiyle aynı zayıflık. Kendisi için onları dizginlemenin bir yolunu *yaratmıştı*.

Ve Vin bir anda onun yıllar boyunca kolosslara nasıl kontrol altında tutmuş olduğunu anladı.

Sazed büyük mülteci grubunun başında ayakta durmuştu, şimdi sisli karanlığın içinde birbirinden ayırt edilemez hâle gelmiş olan kar ve küller etrafına dökülüyordu. Ham bir kenarda oturuyor, uykulu görünüyordu. Çok fazla kan kaybetmişti, lehimi olmayan bir adam şimdiye kadar ölmüş olurdu. Birileri Sazed'e bir pelerin vermişti ama o bunu bilinçsiz Breeze'in etrafına sarmak için kullanmıştı. Pirinçaklına sıcaklık için sadece birazcık erişiyor olsa bile, Sazed'in kendisi üşümüyordu.

Belki de umursamayacak kadar donmuştu.

İki elini önünde kaldırmış, yumruk yapmıştı, on yüzük grubun tek fenerinden gelen ışığın içinde parlıyordu. Kolosslar karanlık ara sokaklardan yaklaştılar, şekilleri karanlığın içine yığılmış gölgeleri andırıyordu

Sazed'in askerleri geriye çekildiler. İçlerinde pek az umut kalmıştı. Sazed tek başına sessiz karların içinde duruyordu; cılız, kel bir âlimdi, neredeyse çıplaktı. O, uzun zaman önce ölmüşlerin dinlerini vaaz eden kişiydi. En sonunda vazgeçen kişi olmuştu. İmanının en güçlü olmuş olması gereken kişi.

On yüzük. Birkaç dakikalık güç. Birkaç dakikalık yaşam.

Kolosslar toplanırlarken bekledi. Yaratıklar gecenin içinde garip bir şekilde sessizdi. Yaklaşmayı kestiler. Gecenin içinde bir dizi karanlık, tepeciklere benzer siluet hâlinde, hareketsizce durdular.

Niye saldırmıyorlar! diye düşündü Sazed asabı bozularak.

Bir çocuk sızlandı. Sonra kolosslar tekrar hareket etmeye başladı. Sazed gerildi ama yaratıklar ileri gelmediler. Açıldılar ve ortalarından yürüyerek sessiz bir şekil geldi.

"Leydi Vin?" diye sordu Sazed. Sazed'i kapıda kurtarmasından beri onunla konuşmak için bir fırsat bulamamıştı. Bitap görünüyordu.

"Sazed," dedi Vin yorgunca. "Bana Miraç Kuyusu hakkında yalan söyledin."

"Evet, Leydi Vin," dedi Sazed.

"Şimdilik önemli değil. Neden çıplak olarak kale duvarlarının *dışında* duruyorsun?" diye sordu.

"Ben..." Sazed başını kaldırarak kolosslara baktı. "Leydi Vin, ben..."

"Penrod!" diye bağırdı Vin bir anda. "O yukarıdaki sen misin?"

Kral belirdi. O da Sazed'in hissettiği kadar kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Kapılarını aç!" diye bağırdı Vin.

"Sen deli misin?" diye bağırarak karşılık verdi Penrod.

"Bilmem," dedi Vin. Döndü ve bir grup koloss harekete geçerek öne çıktı, sanki emredilmiş gibi sessizce yürüyorlardı. En büyük olanı Vin'i yerden alıp, neredeyse kalenin alçak duvarıyla aynı seviyeye geleceği kadar yükseğe kaldırdı. Duvarın tepesindeki askerlerin birkaç tanesi korkuyla ondan uzaklaştılar.

"Ben yoruldum Penrod," dedi Vin. Sazed'in onun sözlerini duyabilmek için duyma kalayaklına erişmesi gerekmişti.

"Hepimiz yorulduk çocuğum," dedi Penrod.

"Ben özellikle yoruldum," dedi Vin. "Oyunlarınızdan yoruldum. Halkın liderler arasındaki tartışmalar yüzünden ölmesinden yoruldum. İyi adamların istismar edilmelerinden yoruldum."

Penrod sessizce başını salladı.

"Askerlerimizden geride kalanları toplamanı istiyorum," dedi Vin şehre bakmak için dönerek. "İçeride kaç tane var?"

"İki yüz kadar," dedi Penrod.

Vin başını salladı. "Şehir kaybedilmiş değil. Kolosslar askerlerle savaştılar ama daha halka saldırmak için çok fazla vakitleri olmadı. Askerlerini yağma ya da katliam yapan tüm koloss gruplarını bulmaları için göndermeni istiyorum. İnsanları koruyun ama eğer yapabilirseniz kolosslara saldırmayın. Onun yerine bana bir haberci gönderin."

Penrod'nun az önceki inatçılığını hatırlayan Sazed, adamın itiraz edebileceğini düşündü. Ama etmedi. Sadece başıyla onayladı.

"Ondan sonra ne yapacağız?" diye sordu Penrod.

"Kolosslarla ben ilgileneceğim," dedi Vin. "İlk önce gidip Venture Kalesi'ni geri alacağız. Daha çok metale ihtiyacımız olacak ve orada depolanmış olan bol bol metal var. Şehri güvenceye aldığımız zaman, senin ve askerlerinin o yangınları söndürmelerini istiyorum. Fazla zor olmasa gerek, geride yanabilecek çok fazla bina kalmadı."

"Pekâlâ," dedi Penrod emirler vermek için dönerek.

Sazed, devasa koloss Vin'i yere indirirken sessizlik içinde izledi. Koloss sessizce duruyordu, sanki kanı, canı, nefesi olan bir yaratık değil de taştan yontulmuş bir canavar gibiydi.

"Sazed," dedi Vin hafifçe. Sazed onun sesindeki yorgunluğu hissedebiliyordu.

"Leydi Vin," dedi Sazed. Yan taraflarında, en sonunda kendisini sersemliğinden kurtaran Ham, afallayarak Vin ve kolosslara baktı.

Vin Sazed'e bakmaya devam etti, onu inceliyordu. Sazed onun gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordu. Ama o haklıydı. İhaneti konusunda daha sonra da konuşabilirlerdi. Yapılması gereken başka, daha önemli görevler vardı. "Yapmamı istediğiniz işler olduğunun farkındayım," dedi Sazed sessizliği bozarak. "Ama ben onun yerine izin isteyebilir miyim? Benim... yerine getirmeyi istediğim bir ödev var."

"Tabii ki Sazed," dedi Vin. "Ama önce söyle bana. Diğerlerinden herhangi birinin sağ kalıp kalmadığını biliyor musun?"

"Clubs ve Dockson ölmüşler, Hanımım," dedi Sazed. "Ben onların bedenlerini görmedim ancak raporlar güvenilir kaynaklardandı. Lord Hammond'ın burada, bizimle birlikte olduğunu görebilirsiniz, gerçi çok kötü bir yara almış."

"Breeze?" diye sordu Vin.

Sazed duvarın yanında büzülmüş yatmakta olan yığına doğru başıyla işaret etti. "Yaşıyor, neyse ki. Ancak zihni görmüş olduğu dehşetlere olumsuz tepki veriyor gibi. Sadece bir tür şok olabilir. Ya da... daha kalıcı bir şeyler de olabilir."

Vin başıyla onaylayarak Ham'e doğru döndü. "Ham. Bana lehim lâzım."

Ham hissiz bir şekilde başını sallayarak, sağlam eliyle bir şişecik çıkardı. Bunu Vin'e fırlattı. Vin şişeciği başına dikti ve yorgunluğu anında azalmış gibi göründü. Daha dik duruyordu, gözleri daha uyanık hâle gelmişti.

Bu sağlıklı olamaz, diye düşündü Sazed endişe içinde. *Ne kadar çok lehim yakmış acaba?*

Daha enerjik adımlarla dönüp kolosslarına doğru yürümeye başladı.

"Leydi Vin," diye seslendi Sazed onun tekrar dönmesine neden olarak. "Dışarıda hâlâ bir ordu var."

"Ah, biliyorum," dedi Vin dönerek kocaman, takoza benzer koloss kılıçlarından bir tanesini sahibinin elinden alırken. Kılıç kendisinden bile birkaç santim uzundu.

"Straff'ın niyetinin gayet farkındayım," dedi kılıcı omzunun üzerine atarken.

Sonra kar ve sisin içinde dönerek Venture Kalesi'ne doğru yürümeye başladı, garip koloss muhafızları da ağır adımlarla arkasından gidiyorlardı.

Sazed'in kendisini adadığı ödevini tamamlaması gecenin epey ilerleyen saatlerini bulmuştu. Ayazlı gecenin içinde pek çoğunun üzeri buz tutmuş ceset üstüne ceset buldu. Kar yağmayı kesmişti ve rüzgâr da güçlenmişti, erimiş karları sertleştirerek kaygan buza dönüştürüyordu. Bazı cesetleri çevirerek yüzlerini incelemek için buzları kırmak zorunda kalıyordu.

Isı sağlamak için pirinçaklı olmasaydı, Sazed tüyler ürpertici işini asla yapamazdı. Buna rağmen, kendisine biraz daha sıcak tutacak giysiler bulmuştu; basit kahverengi bir cüppe ve bir çift bot. Gecenin içinde çabalamaya devam etti, rüzgâr kar ve buz parçalarını etrafında döndürüyordu. Kapıdan başlamıştı, elbette ki. Cesetlerin en çoğu oradaydı. Ancak eninde sonunda caddelere ve ara sokaklara geçmek zorunda kaldı.

Sazed cesedi sabaha doğru buldu.

Yangınlar kesilmişti. Sahip olduğu tek ışık feneriydi ama bu bile bir kar tümseğinin içinde titreşmekte olan kumaş şeridini gözler önüne sermek için yeterli olmuştu. İlk önce, Sazed bunun sadece amacında başarısız olmuş bir diğer kanlı bandaj olduğunu düşünmüştü. Ondan sonra ise turuncu ve sarının pırıldadığını gördü ve oraya doğru ilerledi, artık acele edecek gücü kalmamıştı, ve karların içine uzandı.

Sazed onu yuvarlayarak çıkarırken Tindwyl'in bedeni hafifçe çıtırdadı. Yan tarafındaki kan elbette donmuştu ve açık gözleri de buz kesmişti. Gitmekte olduğu yöne bakılacak olursa, askerlerine Venture Kalesi'ne doğru önderlik ediyor olmalıydı.

Ah, Tindwyl, diye düşündü Sazed yüzüne dokunmak için uzanırken. Hâlâ yumuşaktı ama dehşet verici derecede soğuktu. Yıllarca Besicilerin elinde çektiklerinden sonra, o kadar çok şeyden sağ çıktıktan sonra, eline geçen bu olmuştu. Ait olmadığı bir şehirde ölüm; onu hak etmeyen bir adam, hayır, *yarım* bir adam için.

Sazed pirinçaklını bıraktı ve gecenin soğuğunun üzerini kaplamasına izin verdi. Şu anda kendisini sıcak hissetmek istemiyordu. Feneri kararsız bir şekilde titreşti, sokağı aydınlatıyor, buz tutmuş cesedi gölgeliyordu. Orada, Luthadel'deki o donmuş ara sokakta, başını eğmiş sevdiği kadının cesedine bakarken, Sazed bir şeyin farkına vardı.

Ne yapacağını bilmiyordu.

Söylenecek uygun bir şeyler bulmaya çalıştı, düşünecek uygun bir şeyler. Ancak bir anda bütün dinsel bilgisi ona boş göründü. Onu gömmenin ne faydası olacaktı? Uzun zaman önce ölmüş bir tanrının dualarını etmekte ne değer vardı? Sazed ne işe yarıyordu? Dadradah dininin Clubs'a yardımı olmamıştı. Firari ölen binlerce askeri kurtarmak için gelmemişti. Anlam neydi?

Sazed'in bilgilerinin hiçbirisi ona huzur vermiyordu. O bildiği dinleri kabul ediyordu, onların değerlerine inanıyordu, ama ona ihtiyacı olan şeyi vermiyor

lardı. Onu Tindwyl'in ruhunun hâlâ yaşadığına dair temin etmiyorlardı. Aksine, onu sorgulamaya itiyorlardı. Eğer bu kadar çok insan bu kadar çok farklı şeye inanmışlarsa, aralarından tek bir tanesi, hatta aralarından herhangi bir tanesi, nasıl gerçekten de doğru olabilirdi?

Skaalar ona kutsal demişlerdi ama o anda Sazed kendisinin insanların en menfuru olduğunun farkına vardı. O üç yüz tane dini bilen, ancak bir tanesine bile imanı olmayan bir yaratıktı.

O yüzden de, gözyaşları aktığı ve neredeyse yüzünde dondukları zaman, ona dinleri kadar az teselli vermişlerdi. İnleyerek donmuş cesedin üzerine eğildi.

Benim hayatım, diye düşündü, *bir yalanmış meğer.*

Rashek Alendi'yi yanlış yöne doğru götürmeye, cesaretini kırmaya ya da başka bir şekilde arayışına engel olmaya çalışacak. Alendi kandırılmış olduğunu, hepimizin kandırılmış olduğunu bilmiyor, ve artık beni dinlemiyor.

55

STRAFF SOĞUK BİR SABAHA UYANDI ve anında bir Kara Frayn yaprağına uzandı. Bağımlılığındaki faydaları görmeye başlıyordu. Onu hızla ve kolayca uyandırıyordu, erken saate rağmen vücudunu ısıtıyordu. Bir zamanlar hazırlanmak için bir saat harcarken, şimdi dakikalar içinde ayaktaydı, giyinmişti ve güne hazırdı.

Ve ne şanlı bir gün olacaktı bu.

Janarle onu çadırının dışında karşıladı ve ikili telaş içindeki kampın içinden geçtiler. Atına doğru giderken Straff'ın botları yarı buz, yarı karın üzerinde çıtırdıyordu.

"Ateşler söndü lordum," diye açıklama yaptı Janarle. "Büyük olasılıkla karlar yüzünden. Kolosslar büyük olasılıkla saldırganlıklarını tüketmişler ve soğuğa karşı siper almışlardır. İzcilerimiz fazla yakına gitmeye korkmuş ama şehrin bir mezarlığa benzediğini söylüyorlar. Cesetler dışında sessiz ve boş.

"Belki gerçekten de hepsi birbirini öldürmüştür," dedi Straff neşeli bir şekilde eyerinin üzerine tırmanırken, nefesi taze sabah havasında buharlaşıyordu. Etrafında ordu toplanıyordu. Elli bin asker, şehri ele geçirme ihtimali karşısında heveslıydi. Sadece yapılacak yağma olduğundan da değil, Luthadel'in içine yerleşmek hepsi için duvarlar ve çatılar anlamına geliyordu.

"Belki," dedi Janarle atına binerken.

Bu ne kadar pratik olurdu, diye düşündü Straff bir gülümsemeyle. *Bütün düşmanlarım ölmüş, şehir ve zenginlikleri benim ve dert edilecek skaa da kalmamış.*

"Lordum!" diye haykırdı birisi.

Straff başını kaldırdı. Onun kampıyla Luthadel arasındaki alan gri ve beyaz renkliydi, karlar külle lekelenmişti. Ve bu alanın öbür ucunda toplanmakta olan kolosslar vardı.

"Görünüşe göre hâlâ canlılarmış lordum," dedi Janarle.

"Gerçekten de öyle," dedi Straff yüzü asılarak. Yaratıkların bir çoğu hâlâ duruyordu. Batı kapısından dışarı aktılar, hemen saldırmıyor, bunun yerine büyük bir yığın hâlinde toplanıyorlardı.

"İzci sayımları sayılarının eskiden olduğundan daha az olduğunu söylüyor," dedi Janarle kısa bir süre sonra. "Belki ilk baştaki sayılarının üçte ikisi, belki de biraz daha azı. Ama onlar hâlâ *koloss*..."

"Ama tahkimatlarını terk ediyorlar," dedi Straff gülümseyerek, Kara Frayn kanını ısıtıyor, kendisini metal yakıyormuş gibi hissetmesini sağlıyordu. "Ve onlar bize geliyorlar. Bırakın saldırsınlar. Bu iş çabucak bitmeli."

"Evet lordum," dedi Janarle, sesi biraz daha az emin geliyordu. Kaşlarını çattı, sonra şehrin güney kısmına doğru eliyle işaret etti. "Ee... lordum?"

"Şimdi ne var?"

"Askerler lordum," dedi Janarle. "İnsan olanlar. Birkaç bin tane varlarmış gibi görünüyor."

Straff kaşlarını çattı. "Onların hepsinin ölmüş olması gerek!"

Kolosslar saldırıya geçti. Mavi canavarlar gri kır boyunca koşar ve arkalarında insan askerler daha düzenli sıralar oluştururken Straff'ın atı hafifçe kımıldandı.

"Okçular!" diye bağırdı Janarle. "İlk salvoyu hazırlayın!"

Belki de benim önde durmamam gerekir, diye düşündü Straff bir anda. Atını çevirdi, sonra da bir şeyi fark etti. Saldırıya geçmiş olan kolossların ortasından bir anda bir ok fırlamıştı.

Ama kolosslar yay kullanmazdı. Dahası, canavarlar hâlâ çok uzaktaydı ve o cisim de zaten bir ok olamayacak kadar büyüktü. Bir kaya mıydı yoksa? Bir kayadan da daha...

Straff'in ordusuna doğru düşmeye başladı. Straff gözlerini gökyüzüne dikmiş, garip cisim tarafından olduğu yere mıhlanmıştı. Düştükçe daha da net bir hâle geldi. Bu bir ok değildi. Bir kaya da değildi.

Bu bir insandı; dalgalanan bir sispelerini giymiş bir insan.

"Hayır!" diye haykırdı Straff. *Onun gitmiş olması lâzımdı*!

Vin duralümin destekli Çelik sıçramasından bir çığlıkla alçalıyordu, devasa koloss kılıcı ellerinde hafifti. Kılıçla Straff'ın doğrudan kafasına vurdu, sonra da aşağı doğru devam ederek yere gömdü, darbesinin kuvvetiyle kar ve donmuş toprağı havaya saçmıştı.

At iki parça hâlinde yere düştü, ön ve arka. Sabık kraldan geriye kalanlar da kayarak atla birlikte yere düşmüştü. Vin kalıntılarına baktı, tatsız bir şekilde gülümsedi ve Straff'a veda etti.

Elend, ne de olsa, onu eğer şehre saldıracak olursa ne olacağına dair uyarmıştı.

Straff'ın generalleri ve eşlikçileri etrafında afallamış bir halka hâlinde dikiliyorlardı. Arkasında koloss ordusu hızla ilerliyordu, Straff'ın saflarındaki şaşkınlık okçu salvolarının düzensiz ve daha az etkili olmasına neden oluyordu.

Vin kılıcını sıkı sıkı tutmaya devam etti, sonra duralümin destekli bir Çelikitişle etrafındaki her şeyi İtti. Hayvanları nalları tarafından devrilen atlılar yıkıldı ve askerler onlarca metre geriye doğru savrularak halka hâlinde Vin'den uzaklaştırıldılar. Adamlar bağrıştı.

Vin bir şişeciği daha başına dikerek hem çeliğini, hem de lehimini yeniledi. Sonra saldırmak için generaller ve diğer subayları arayarak yukarı sıçradı. O harekete geçerken, koloss askerleri de Straff'ın ordusunun ön saflarına bindirdi ve gerçek katliam başladı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Cett eyerine yerleştirilerek bağlanırken pelerinini aceleyle üstüne atarak.

"Saldırıyorlar görünüşe göre," dedi yaverlerinden biri olan Bahman. "Bakın! Onlar kolossların *yanında* savaşıyorlar."

Cett pelerininin tokasını takarken kaşlarını çattı. "Bir anlaşma mı?"

"Kolosslarla mı?" diye sordu Bahmen.

Cett omzunu silkti. "Kim kazanacak?"

"Söylemenin bir yolu yok lordum," dedi adam. "Kolosslar..."

"Ne oluyor!" diye hesap sordu Allrianne, bir çift utanç içinde asker eşliğinde karlı yokuştan yukarıya doğru at sürerek gelirken. Cett, elbette ki onlara kızını kampın içinde tutmalarını emretmişti ama yine elbette kızın eninde sonunda onları alt etmesini de beklemişti.

En azından onun sabahları hazırlanmakla zaman harcayacağına güvenebilirim, diye düşündü Cett eğlenerek. Üzerinde tuvaletlerinden birisi vardı, kusursuz bir şekilde giyinmişti ve saçı da yapılmıştı. Eğer bir bina yanıyorsa, Allrianne kaçmadan önce duraklayıp makyajını yapardı.

"Görünüşe göre savaş başlamış," dedi Cett savaşa doğru başıyla işaret ederek.

"Şehrin *dışında* mı?" diye sordu Allriane atını Cett'in yanına sürerek. Sonra yüzü aydınlandı. "Straff'ın konumuna saldırıyorlar!"

"Evet," dedi Cett. "Ve bu da şehri..."

"Onlara yardım etmemiz gerek baba!"

Cett gözlerini devirdi. "Sen de biliyorsun ki, öyle bir şey yapmayacağız. Kimin kazanacağına bakacağız. Eğer yeteri kadar zayıflarsa, ki ben öyle olacaklarını umut ediyorum, onlara saldıracağız. Askerlerimin hepsini yanımda geri getirmedim ama..."

Allrianne'in gözlerindeki bakışı fark ettiği zaman sesi kesildi. Konuşmak için ağzını açtı ama o bunu yapamadan önce, Allrianne atını tekmeleyerek harekete geçirdi.

Muhafızları küfredip onun dizginlerini yakalamaya çalışarak ileri atıldılar ama çok geç kalmışlardı. Cett afallamış olarak oturdu. Bu biraz deliceydi, onun için bile. Allrianne buna cesaret edemezdi...

Allrianne tepeden aşağı savaşa doğru dörtnala gitti. Sonra, Cett'in de beklemiş olduğu gibi, durakladı. Dönüp başını kaldırarak ona baktı.

"Eğer beni korumak istiyorsan baba, saldırıya geçsen iyi olur!" diye bağırdı.

Bununla birlikte döndü ve tekrar dörtnala gitmeye başladı, atı kar topakları saçıyordu.

Cett hareket etmedi.

"Lordum," dedi Bahmen. "O kuvvetler neredeyse eşit güçte gibi görünüyorlar. Elli bin adama karşı şöyle bir on iki bin koloss ve yaklaşık beş bin adam. Eğer biz de kendi kuvvetimizi taraflardan bir tanesine ekleyecek olursak..."

Lanet olası salak kız! diye düşündü Cett Allrianne'in dörtnala uzaklaşmasını izlerken.

"Lordum?" diye sordu Bahmen.

Ben en başından Luthadel'e neden geldim ki? Gerçekten de şehri ele geçirebileceğimi mi sanıyordum? Allomanserler'im olmadan, kendi vatanım isyan hâlindeyken? Yoksa, bir şeyleri mi arıyordum? Hikâyelerin bir kanıtını mı? O gece Vâris beni neredeyse öldürdüğü zaman gördüğüm gibi bir gücü mü?

Kolossların yanlarında savaşmasını nasıl sağlamışlar ki bunlar?

"Orduyu toplayın!" diye emretti Cett. "Luthadel'i savunmaya gidiyoruz. Ve birileri benim o salak kızımın arkasından biniciler yollasın!"

Sazed sessizlik içinde at sürüyor, atı karın içinde yavaşça hareket ediyordu. İlerisinde savaş sürmekteydi ama kendisi tehlikede olmayacağı kadar uzaklardaydı. Luthadel'in sağ kalan kadın ve yaşlılarının duvarlardan izlemekte olduğu şehri arkasında bırakmıştı. Vin onları kolosslardan kurtarmıştı. Gerçek mucize onları diğer iki ordudan da kurtarıp kurtaramayacağını görmek olacaktı.

Sazed atını savaşın içine sürmüyordu. Metalakılları neredeyse boştu ve vücudu da neredeyse zihni kadar yorgundu. Sadece atını durdurdu, karlı ovada tek başına dururken nefesi soğuktan buharlaşıyordu.

Tindwyl'in ölümüyle nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Kendisini... boş hissediyordu. Bir şeyler hissetmeyi tamamıyla bırakabilmeyi diliyordu. Geriye gidip, kendisininki yerine onun kapısını koruyabilmeyi diliyordu. Neden kuzey kapısının düştüğünü duyduğu zaman onu aramaya gitmemişti? O zaman Tindwyl daha hayattaydı. Sazed belki onu korumayı başarabilirdi...

Artık neden umurundaydı ki? Neden zahmete giriyordu?

Ama imanı olanlar haklı çıktılar, diye düşündü. *Vin şehri korumak için geri geldi. Ben umudumu yitirmiştim ama onlar asla yitirmedi.*

Tekrar atını ilerletmeye başladı. Uzaktan savaş sesleri geliyordu. Tindwyl dışında herhangi bir şeyin üzerine odaklanmaya çalıştı ama düşünceleri onunla birlikte çalıştıkları şeylere geri dönüp duruyordu. Hikâyeler ve gerçekler ona uzanan bir bağlantı oldukları için daha da kıymetlendi. Acı veren bir bağlantıydı ama Sazed onu bir kenara atmayı kaldıramazdı.

Çağların Kahramanı sadece bir savaşçı olmayacaktı, diye düşündü, hâlâ yavaş

yavaş savaş meydanına doğru at sürüyordu. *O başkalarını birleştirecek, onları bir araya getirecek bir kişiydi. Bir lider.*

Vin'in kendisinin Kahraman olduğunu düşündüğünü biliyordu. Ama Tindwyl haklıydı, tesadüfler fazlasıyla büyüktü. Ve Sazed artık neye inandığından bile emin değildi. Eğer bir şeylere inanıyorsa tabii.

Çağların Kahramanı Terris halkından ayrıydı, diye düşündü Sazed kolosslaın saldırmalarını izlerken. *Kendisi kraliyet soyundan değildi ama sonunda kral oldu.*

Sazed atını dizginleyerek açık, boş bir tarlanın ortasında durakladı. Etrafında karlara saplanmış olan oklar vardı ve zemin tamamıyla ezilmişti. Uzaklardan bir davul duydu. Dönerek bir insan ordusunun batıdaki bir yükseltiyi aşarak gelmekte olduğunu gördü. Cett'in sancağını taşıyorlardı.

O dünyanın kuvvetlerine komuta etti. Krallar onun yardımına koştu.

Cett'in kuvvetleri de Straff'a karşı savaşa katıldı. Metale çarpan metalin çatırtısı geldi, yeni bir cephe daha saldırıya uğrarken askerler homurdanıyordu. Sazed şehir ile orduların arasındaki tarlada durdu. Vin'in kuvvetleri hâlâ sayıca azdı ama Sazed izlerken, Straff'ın ordusu geri çekilmeye başladı. Parçalara ayrıldı, birimleri yönlendirme olmadan savaşıyorlardı. Hareketlerinden dehşet okunuyordu.

Generallerini öldürüyor, diye düşündü Sazed.

Cett akıllı bir adamdı. Kendisi bizzat savaşa at sürmüştü ama kendi saflarının arkalarında kalıyordu, sakatlığı onun eyerine bağlı kalmasını gerektirirdi ve savaşmasını zorlaştırırdı. Yine de, savaşa katılmakla Vin'in kolosslarını onun üzerine çevirmemesini garantiliyordu.

Çünkü Sazed'in aklında bu çatışmayı kimin kazanacağı konusunda gerçekten de hiçbir şüphe yoktu. Gerçekten de daha bir saat geçmeden Straff'ın askerleri büyük gruplar hâlinde teslim olmaya başladı. Savaş sesleri dindi ve Sazed de atını tekmeleyerek ileri sürdü.

Kutsal İlk Şahit, diye düşündü. *Buna inanıyor muyum bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, bundan sonra olacaklar için benim de orada olmam gerek.*

Kolosslar savaşmayı kesmişti, sessizce ayakta duruyorlardı. Sazed atını saflarının arasından sürerken onun için açılıyorlardı. En sonunda, Sazed Vin'i kana bulanmış hâlde ayakta dururken buldu, devasa koloss kılıcı da bir omzunun üzerine atılmıştı. Birkaç koloss bir adamı çekerek öne çıkardılar, gümüşi bir göğüs zırhı ve zengin giysiler içinde bir lord. Adamı Vin'in önünde yere attılar.

Arkalarından bir koloss öncülüğünde Penrod ve onur muhafızları yaklaştılar. Hiç kimse konuşmadı. Neden sonra, kolosslar tekrar açıldılar ve bu sefer de şüpheli bir Cett atını sürerek yaklaştı, tek bir koloss öncülüğündeki büyük bir asker grubuyla çevriliydi.

Cett Vin'i süzdü, sonra da çenesini kaşıdı. "Pek bir savaş sayılmazdı," dedi.

"Straff'ın askerleri korku içindeydi," dedi Vin. "Üşüyorlar ve kolosslarla savaşmayı da hiç istemiyorlar."

"Ya liderleri?" diye sordu Cett.

"Öldürdüm," dedi Vin. "Buradaki hariç. Adın?"

"Lord Janarle," dedi Straff'ın adamı. Bacağı kırıkmış gibi görünüyordu ve kolosslar onu iki kolundan da tutarak destek oluyorlardı.

"Straff öldü," dedi Vin. "Bu orduyu artık sen yönetiyorsun."

Asil başını eğdi. "Hayır, ben değil. Siz yönetiyorsunuz."

Vin başını sallayarak onayladı. "Diz çök," dedi.

Kolosslar Janarle'ı bıraktılar. Acıyla inledi ama sonra öne doğru eğildi. "Ordumu sizin hizmetinize adıyorum," diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Vin sertçe. "Bana değil. Venture Evi'nin yasal vârisine. Artık sizin lordunuz o."

Janarle duraksadı. "Pekâlâ," dedi. "Siz ne isterseniz. Ben Straff'ın oğlu Elend Venture'ya sadakat yemini ediyorum."

Ayrık gruplar soğukta beklediler. Sazed de Vin ile birlikte dönerek Penrod'ya baktı. Vin eliyle yeri işaret etti. Penrod sessizce atından indi, sonra da yerde diz çöktü.

"Ben de yemin ediyorum," dedi. "Sadakatimi Elend Venture'ya adıyorum."

Vin Lord Cett'e döndü.

"Benden de bunu mu bekliyorsun?" dedi sakallı adam, eğlenmişti.

"Evet," dedi Vin hafifçe.

"Peki ya reddedersem?" diye sordu Cett.

"O zaman seni öldürürüm," dedi Vin sessizce. "Sen benim şehrime saldırmak için ordu getirdin. Halkımı tehdit ettin. Askerlerini katletmeyeceğim, senin suçunu onlara ödetmem ama *seni* öldürürüm Cett."

Sessizlik. Sazed dönerek arkasındaki kanlı karların içinde beklemekte olan hareketsiz koloss saflarına baktı.

"Bu bir tehdit, biliyorsun," dedi Cett. "Senin Elend'in asla böyle bir şey yapmazdı."

"O burada değil," dedi Vin.

"Peki sence o ne derdi?" diye sordu Cett. "Bana böyle bir talebe boyun eğmememi söylerdi. Onurlu Elend Venture, sadece birileri onun hayatını tehdit ediyor diye teslim olmazdı."

"Sen Elend'in yarısı etmezsin," dedi Vin. "Ve bunun da farkındasın."

Cett durakladı, sonra da gülümsedi. "Hayır. Hayır etmem." Yaverlerine doğru döndü. "İnmeme yardım edin."

Muhafızlar Cett'in bacaklarını çözer, sonra da onu karlı yere indirirken Vin sessizce izledi. Cett başını eğdi. "Pekâlâ o zaman. Ben de kendimi Elend Venture'ya adıyorum. Krallığım onundur... eğer onu şimdi kontrol etmekte olan o lanet obligatörün elinden alabileceğini varsayarsak."

Vin başını sallayarak onaylayıp, Sazed'e döndü. "Yardımına ihtiyacım var Sazed."

"Ne emrederseniz Hanımım," dedi Sazed sessizce.

Vin durakladı. "Lütfen bana öyle seslenme."

"Nasıl isterseniz," dedi Sazed.

"Burada güvendiğim tek kişi sensin Sazed," dedi Vin diz çökmekte olan üç adamı görmezden gelerek. "Ham yaralı ve Breeze de..."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedi Sazed başını eğerek. "Benden yapmamı istediğiniz şey nedir?"

"Luthadel'i kontrol altına al," dedi Vin. "İnsanların barınacak yerleri olduğundan emin ol ve Straff'ın depolarından yiyecekler getirt. Bu orduları birbirlerini öldürmeyecekleri bir şekle sok, sonra da Elend'i getirtmek için bir manga gönder. Kanal anayolundan güneye geliyor olacak."

Sazed başını sallayarak onayladı ve Vin de diz çökmekte olan üç krala döndü. "Sazed benim sağ kolum. Ona da Elend'e ya da bana itaat edermiş gibi itaat edeceksiniz."

Hepsi sırayla başlarını sallayıp kabul ettiler.

"Ya siz nerede olacaksınız?" diye sordu Penrod başını kaldırarak.

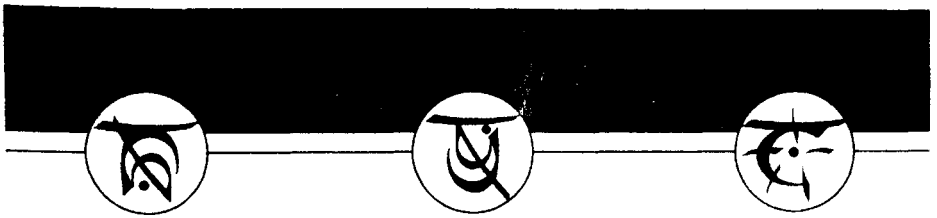
Vin içini çekti, bir anda korkunç derecede zayıf görünmüştü. "Uykuda," dedi ve kılıcını yere attı. Sonra onu İterek kendisini geri gökyüzüne doğru fırlattı, Luthadel'e doğru.

O *arkasında harabeler bıraktı ama bunlar unutuldu,* diye düşündü Sazed onun uçmasını izlemek için dönerken. O *krallıklar yarattı ve sonra da dünyayı yeniden yaratırken bunları yok etti.*

En başından beri cinsiyetini tutturamamışız.

BEŞİNCİ BÖLÜMÜN SONU

ALTINCI BÖLÜM

ÇELİK ÜSTÜNDEKİ KELİMELER

Eğer Rashek Alendi'yi yanlış yere götürmeyi başaramazsa, oğlana onu öldürmesini tembih ettim.

56

VİN BUNA NASIL DAYANABİLİYOR? DİYE merak etti Elend. Sislerin içinde altı metre uzağı ancak görebiliyordu. Yürüdükçe, dalları yolun etrafında kıvrılan ağaçlar etrafında hayaletler gibi beliriyordu. Sis neredeyse canlıymış gibi görünüyordu: soğuk gece havasında hareket ediyor, girdaplanıyor ve akıyordu. Nefesinin buharını kapıp götürüyor, sanki Elend'in bir parçasını da kendi içine çekiyordu.

Titredi ve yürümeye devam etti. Son birkaç gün boyunca karlar parça parça eriyerek, geride gölgeli noktalarda kalmış olan yığınlar bırakmıştı. Kanal yolu neyse ki büyük ölçüde açıktı.

Omzunun üzerine bir torba atmış olarak yürüyordu, sadece mutlak gerekli olan şeyleri taşıyordu. Dikiz'in önerisiyle birkaç gün gerideki bir köyde atlarını takas etmişlerdi. Son birkaç gün içinde hayvanları çok hızlı sürmüşlerdi ve Dikiz'in tahminine göre onları Luthadel'e doğru yolculuklarının son ayağında besili ve canlı tutmak zahmete değmeyecekti.

Dahası, şehirde her ne olacaktıysa, şimdiye kadar büyük olasılıkla olup bitmişti. O yüzden de Elend karanlığın içinde tek başına yürüyordu. Tekinsizliğe rağmen sözünü tutmuştu ve sadece geceleri yolculuk ediyordu. Bu sadece Vin'in isteği değildi, Dikiz de gecenin daha güvenli olduğunu iddia etmişti. Pek az yolcu sislere çıkmaya cesaret ederdi. O yüzden de çoğu haydut geceleri yolları gözlemeye zahmet etmiyordu.

Dikiz gizli gizli önünden ilerliyordu, onun keskin duyuları tehlikeyi Elend içine bodoslama düşmeden önce algılamasını sağlardı. *Bu nasıl oluyor ki?* diye merak etti Elend yürürken. *Kalay insanın daha iyi görmesini sağlıyor olmalı. Ama eğer sisler her şeyin önünü kapatıyorsa, ne kadar uzağı görebildiğinin ne önemi olabilir ki?*

Yazarlar Allomansi'nin her nasılsa kişinin sislerin ötesini görebilmesine yardım ettiğini iddia ediyordu. Elend her zaman bunun nasıl bir şey olduğunu merak etmişti. O lehimin gücünü hissetmenin ya da atiyum ile dövüşmenin ne nasıl şeyler olduklarını da merak ederdi. Allomanserler Büyük Evler'in arasında bile sık bulunmazdı. Ancak Straff'ın kendisine davranış tarzı yüzünden, Elend her zaman Allomanser olmadığı için bir suçluluk duygusu hissetmişti.

Ama eninde sonunda ben kral oldum, Allomansi bile olmadan, diye düşündü kendi kendine gülümseyerek. Tahtı kaybetmişti, doğru. Ama tacını elinden alabilmiş olsalar bile, başarılarını elinden alamazlardı. O bir Parlamento'nun işe yarayabileceğini göstermişti. Skaaları korumuş, onlara haklar ve hiçbir zaman tadını unutmayacakları bir özgürlük vermişti. Elend kimsenin ondan bekleyemeyeceği kadar çok şey başarmıştı.

Sislerin içinde bir şeyler hışırdadı.

Elend gözlerini karanlığın içine dikerek dondu. *Yaprakların hışırtısına benziyor,* diye düşündü gergin bir şekilde. *Sadece rüzgâr hışırtısı mı? Yoksa... yerdeki yapraklara basan birisi mi var?*

Elend o anda sisli karanlığın içine bakmak, sürekli değişen siluetleri görmek kadar sinir bozucu hiçbir şey olmadığına karar verdi. Bir parçası geceleyin yalnız başına bilinmeyen bir ormanda dolaşmaktansa, bir koloss ordusuyla yüzleşmeyi tercih ederdi.

"Elend," diye fısıldadı birisi.

Elend hemen döndü. Dikiz'in yaklaşmakta olduğunu gördüğü zaman bir elini göğsüne koydu. Oğlanı gizli gizli yanına sokulduğu için azarlamayı düşündüyse de, eh, sislerin içinden yaklaşmanın gerçekten de başka bir yolu yoktu.

"Bir şey gördün mü?" diye sordu Dikiz sessizce.

Elend başını iki yana salladı. "Ama sanırım bir şey duydum."

Dikiz başıyla onayladı, sonra da tekrar sislerin arasına dalıp gitti. Elend devam mı etmeli, yoksa sadece beklemeli miydi, emin olamadan dikildi. Fazla uzun düşünmesine gerek kalmadı. Birkaç saniye sonra Dikiz geri döndü.

"Endişe edilecek bir şey yok," dedi Dikiz. "Sadece bir sishortlağı."

"*Ne?*" dedi Elend.

"Sishortlağı," dedi Dikiz. "Biliyorsun. Büyük biçimsiz şeyler? Kandraların akrabaları? Bana onlar hakkında bir şey okumadığını söyleme."

"Okudum," dedi Elend karanlığı gergin biçimde tarayarak. "Ama hiç sislerin içinde bir tanesinin yanında olacağımı düşünmemiştim."

Dikiz omzunu silkti. "Büyük olasılıkla sadece yemesi için biraz çöp bırakacağımızı umut ederek kokumuzu takip ediyordur. Bu şeyler büyük ölçüde zararsız."

"Büyük ölçüde?" diye sordu Elend.

"Sen büyük ihtimalle onlar hakkında benden daha çok şey biliyorsundur. Ama ben buraya leş yiyiciler hakkında muhabbet etmek için dönmedim. İleride ışık var."

"Bir köy mü?" diye sordu Elend bu yoldan daha önce geçtikleri zamanı düşünerek.

Dikiz başını sallayarak reddetti. "Gözcü ateşlerine benziyor."

"Bir ordu mu?"

"Belki. Belki biraz geride beklemelisin diye düşünüyordum. Eğer bir gözcü karakoluna denk gelirsen sorun çıkabilir."

"Haklısın," dedi Elend.

Dikiz başıyla onayladı, sonra sislerin içinde kayboldu.

Ve Elend yine karanlığın içinde tek başınaydı. Titreyerek pelerinini üzerine sıkıca çekti ve sishortlağını duyduğu yöndeki sisleri gözledi. Evet, onlar hakkında bir şeyler okumuştu. Yaratıkların zararsız olması gerektiğini de biliyordu. Ama orada kımıldanan, iskeleti rasgele kemiklerden inşa edilmiş bir şeyin kendisini izlediği düşüncesi...

Bunu düşünme, dedi Elend kendi kendine.

Bunun yerine dikkatini sislere çevirdi. Vin bir konuda haklıydı en azından. Güneşin doğmasına rağmen, gittikçe daha da uzun süre dayanıyorlardı. Bazı sabahlarda güneş çıktıktan sonra tam bir saat daha kalıyorlardı. Eğer sisler bütün gün kalacak olursa dünyanın üzerine çökecek felaketi kolaylıkla hayal edebiliyordu. Ekinler büyümezdi, hayvanlar aç kalırdı ve uygarlık çökerdi.

Zifir gerçekten de bu kadar basit bir şey olabilir miydi? Elend'in Zifir konusundaki kendi izlenimleri klasik âlimlerin düşüncelerini temel alıyordu. Bazı yazarlar bütün hikâyeyi bir efsane, obligatörlerin tanrılarının kutsallık havasını güçlendirmek için kullandığı bir söylenti kabul ederek umursamıyordu. Büyük çoğunluğu ise Zifir'in tarihsel tanımını, Lord Hükümdar tarafından öldürülmüş olan kötücül bir canavarı, kabul ediyordu.

Ama öte yandan, Zifir'i sis olarak düşünmek de oldukça mantıklıydı. Tek bir yaratık, ne kadar tehlikeli olursa olsun, nasıl bütün bir dünyayı tehdit edebilirdi ki? Ama sisler... onlar yıkıcı olabilirlerdi. Bitkileri öldürebilirlerdi. Hatta belki... insanları da öldürebilirler miydi, Sazed'in öne sürdüğü gibi?

Etrafında oyunbaz, yanıltıcı bir şekilde kımıldanan sislere dik dik baktı. Evet, bunu Zifir olarak görebiliyordu. Bir canavardan daha korkutucu, bir ordudan daha tehlikeli; bu hak edebileceği bir ün olurdu. Hatta bu şekilde onu izlerken Elend sisin zihnine oyunlar oynamakta olduğunu da görebiliyordu. Örneğin, onun doğrudan önündeki sis şeridi şekiller oluşturuyormuş gibi görünüyordu. Elend zihni sislerin içinde imgeler seçerken gülümsedi. Bir tanesi neredeyse orada önünde ayakta durmakta olan bir adama benziyordu.

Adam öne doğru adım attı.

Elend irkilerek hafifçe geriye bir adım attı, ayağı bir parça buzla kaplanmış karın üzerinde çıtırdamıştı. *Salak olma*, dedi kendi kendisine. *Zihnin sana oyun oynuyor. Burada hiçbir şey...*

Sislerin içindeki şekil öne doğru bir adım daha attı. Belirsiz, neredeyse şekilsizdi ama yine de gerçekmiş gibi görünüyordu. Sislerin içindeki rasgele hareketler yüzünün, vücudunun, bacaklarının ana hatlarını oluşturuyordu.

"Lord Hükümdar!" diye ciyakladı Elend geriye doğru sıçrarken. Şey onu izlemeye devam etti.

Deliriyorum, diye düşündü Elend elleri titremeye başlarken. Sisten siluet birkaç adım önünde durdu ve sonra da sağ kolunu kaldırarak işaret etti.

Kuzeye. Luthadel'den uzağa doğru.

Elend kaşlarını çatarak siluetin işaret ettiği yöne doğru göz attı. Orada daha fazla boş sis dışında hiçbir şey yoktu. Tekrar şekle doğru döndü ama o kolunu kaldırmış, sessizce bekliyordu.

Vin bu şeyden bahsetmişti, diye hatırladı Elend korkusunu bastırmaya çalışarak. *O bana bundan bahsetmeye çalışmıştı. Ve ben de onun uydurduğunu düşündüm!* Vin haklı çıkmıştı, tıpkı sislerin gündüz daha uzun süre dayanması konusunda ve sislerin Zifir olabileceği ihtimalinde olduğu gibi. Elend hangisinin âlim olduğunu sorgulamaya başlıyordu.

Sisten şekil işaret etmeye devam etti.

"Ne?" diye sordu Elend, sesi suskun havanın içinde rahatsız edici geliyordu.

Kolu hâlâ kaldırılmış olarak öne doğru bir adım attı. Elend elini boş yere kılıcının üzerine koydu ama geriye çekilmedi.

"Benden ne istediğini söyle!" dedi buyurgan bir şekilde.

Şey tekrar işaret etti. Elend başını bir yana yatırdı. Siluet hiç de tehditkârmış gibi görünmüyordu. Hatta Elend ondan doğal olmayan bir huzur duygusu yayıldığını hissetti.

Allomansi mi? diye düşündü. *O benim duygularımı Çekiyor!*

"Elend?" Dikiz'in sesi sislerin arasından taşınarak geldi.

Siluet bir anda çözüldü, şekli sislerin içinde eriyerek kayboldu. Dikiz yaklaştı, gecenin içinde yüzü karanlık ve gölgeliydi. "Elend? Ne diyordun?"

Elend elini kılıcından çekerek dimdik durdu. Sislere dik dik baktı, hâlâ hayal görmüş olmadığından tamamıyla emin değildi. "Bir şey yok," dedi.

Dikiz gelmiş olduğu yöne doğru bir göz attı. "Gelip buna bir bakman gerek."

"Ordu mu?" diye sordu Elend kaşlarını çatarak.

Dikiz başını sallayarak reddetti. "Hayır. Mülteciler."

"Sırdaşlar öldü lordum," dedi Elend'in karşısında oturmakta olan yaşlı adam. Bir çadırı yoktu, sadece birkaç sırığın arasına gerilmiş olan bir battaniyesi vardı. "Ya öldüler ya da esir alındılar."

Başka bir adam Elend'e bir kupa ılık çay getirdi, tutumu yaltakçıydı. İkisi de vekilharç cüppeleri giyiyordu ve her ne kadar gözlerinden yorgunluk okunsa da, elleri ve cüppeleri temizdi.

Eski alışkanlıklar, diye düşündü Elend minnettar bir şekilde başını sallayarak çaydan bir yudum alırken. *Terris'in halkı kendilerini bağımsız ilan etmiş olabilir ama kölelikle geçen bin yıl o kadar kolaylıkla bir kenara atılamaz.*

Kamp garip bir yerdi. Dikiz kampta neredeyse bin kişi saymıştı; bu soğuk kışta ilgilenmesi, beslemesi ve organize etmesi kâbus gibi bir sayıydı. Pek çoğu

yaşlı ve erkeklerin çoğu da vekilharçtı, aydınlıkta hiç tecrübesi olmayan, nazik bir hizmetkârlık için üretilmiş olan hadımlar.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi Elend.

Yaşlı vekilharç onayladı, kafası titriyordu. Özellikle zayıfmış gibi görünmüyordu, hatta üzerinde çoğu vekilharcın sergilediği aynı kontrollü ağırbaşlılık havası vardı, ama vücudunda yavaş, kronik bir titreme görünüyordu.

"Sinod açığa çıktı lordum, imparatorluk yıkıldığı zaman." Kendisi için de bir kupayı kabul etti ama Elend bunun sadece yarı dolu olduğunu fark etmişti, yaşlı vekilharcın titremesi neredeyse kupanın içeriğini yere dökerken bunun bilgece bir önlem olduğu ortaya çıktı. "Bizi yönetmeye başladılar. Belki de kendilerini bu kadar kısa süre sonra göstermeleri akıllıca değildi."

Bütün Terrisliler Ferusimyacı değildi, hatta çok azı öyleydi. Sırdaşlar, Sazed ve Tindwyl gibi insanlar uzun süre önce Lord Hükümdar tarafından saklanmaya zorlanmışlardı. Onun Allomantik ve Ferusimyasal soyların karışabileceği ve kendisiyle aynı güçlere sahip olan birisini ortaya çıkarabileceğine dair paranoyası, Lord Hükümdar'ın bütün Ferusimyacıları yok etmeye çalışmasına neden olmuştu.

"Ben Sırdaşlar'la tanıştım dostum," dedi Elend yumuşak bir şekilde. "Onların bu kadar kolaylıkla yenilmiş olabileceğine inanmayı zor buluyorum. Bunu kim yaptı?"

"Çelik Sorgucular lordum," dedi yaşlı adam.

Elend titredi. *Demek oradaymışlar.*

"Düzinelercesi vardı lordum," dedi yaşlı adam. "Tathingdwen'e koloss canavarlardan bir orduyla saldırdılar. Ama bu sadece bir yanıltmacaydı, diye düşünüyorum ben. Onların gerçek amacı Sinod ve Sırdaşlar'ın kendileriydi. Bizim ordumuz, ne kadar ordu denebilirse artık, yaratıklarla savaşırken Sorgucular'ın kendileri Sırdaşlar'a saldırdı."

Lord Hükümdar adına... diye düşündü Elend içi burkularak. *O zaman, biz Sazed'in bize Sinod'a vermemizi söylediği kitabı ne yapacağız? Bu adamlara mı vermeli, elimizde mi tutmalı?*

"Cesetleri de yanlarında götürdüler lordum," dedi yaşlı adam. "Terris harabe hâlinde ve biz de bu yüzden güneye gidiyoruz. Siz Kral Venture'yı tanıdığınızı mı söylemiştiniz?"

"Ben... onunla karşılaştım," dedi Elend. "Luthadel'i yönetiyordu, ben de oralıyım."

"O bizi kabul edecek mi, diye düşünüyorsunuz siz?" diye sordu yaşlı adam. "Artık çok az umudumuz kaldı. Tathingdwen Terris'in başkentiydi ama o bile büyük değildi. Bizim bugünlerde sayımız çok az, Lord Hükümdar bunu garanti altına almıştı."

"Ben... Luthadel'in size yardımı olabilir mi bilmiyorum dostum."

"Bizler iyi hizmet edebiliriz," diye söz verdi yaşlı adam. "Biz kendimizi özgür ilan ederken kibirli davrandık, diye düşünüyorum ben. Sorgucular saldırmadan önce bile hayatta kalmakta zorlanıyorduk. Belki de onlar bizi sürmekle bize bir iyilik yapmışlardır."

Elend başını olumsuzca saldırdı. "Bir hafta önce kolosslar Luthadel'e saldırdı," dedi sessizce. "Ben kendim de bir mülteciyim Üstat Vekilharç. Bildiğim kadarıyla şehir de düştü."

Yaşlı adam sessizleşti. "Ah, anlıyorum," dedi en sonunda.

"Üzgünüm," dedi Elend. "Ben de ne olduğunu görmek için geri dönüyordum. Söyleyin bana, ben bu yoldan uzun olmayan bir süre önce de geçmiştim. Kuzeye doğru yolculuğum sırasında sizi nasıl kaçırdım?"

"Biz kanal yolundan gelmedik lordum," dedi yaşlı adam. "Biz taşradan dümdüz ilerleyerek aşağı geldik, Suringshath'da stoklarımızı doldurabilelim diye. Sizin... Luthadel'deki olaylar hakkında daha fazla bir bilginiz yok mu o zaman? Orada ikamet etmekte olan kıdemli bir Sırdaş vardı. Bizler umuyorduk ki, belki de, onun tavsiyesini alabiliriz."

"Leydi Tindwyl mi?" diye sordu Elend.

Yaşlı adamın kulakları dikildi. "Evet. Siz onu tanıyor musunuz?"

"O kralın maiyetinde bir görevliydi," dedi Elend.

"Artık Sırdaş Tindwyl bizim liderimiz olarak kabul edilebilir, diye düşünüyorum ben," dedi yaşlı adam. "Kaç tane gezgin Sırdaş var emin değiliz, ancak o biz saldırıya uğradığımız zaman Sinod'un şehrin dışında olduğu bilinen tek üyesiydi."

"Ben ayrıldığım sırada o hâlâ Luthadel'deydi," dedi Elend.

"O zaman o hâlâ hayatta olabilir," dedi yaşlı adam. "Umut edebiliriz, diye düşünüyorum ben. Size teşekkür ederim yolcu, bilginiz için. Lütfen kampımızda rahat edin."

Elend başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Dikiz kısa bir mesafe ileride, sislerin içindeki bir çift ağacın yakınında duruyordu. Elend ona katıldı.

İnsanlar sanki sislere meydan okurmuş gibi gecenin içinde büyük ateşleri yanık tutuyorlardı. Işık sislerin gücünü dağıtmakta biraz işe yarıyordu ama öte yandan onları vurguluyordu da, gözü şaşırtan üç boyutlu gölgeler yaratıyordu. Dikiz çarpık ağacın kabuğuna arkasını yaslamış, Elend'in göremediği şeylere bakıyordu. Ancak Elend Dikiz'in inceliyor olması gereken şeylerin bazılarını duyabiliyordu. Ağlayan çocuklar. Öksüren adamlar. Kımıldanan çiftlik hayvanları.

"İyi görünmüyor, değil mi?" dedi Elend sessizce.

Dikiz başını iki yana salladı. "Keşke bütün o ateşleri söndürselerdi," diye mırıldandı. "Işık gözümü acıtıyor."

Elend yan tarafa doğru bir göz attı. "O kadar da parlak değiller."

Dikiz omzunu silkti. "Sadece odunu boşa harcıyorlar."

"Şu an için onların rahatlıklarını mazur gör. Önümüzdeki haftalarda yeteri kadar çekecekler." Elend duraklayarak geçmekte olan bir manga Terris "askerine" baktı, bariz bir şekilde vekilharç olan bir grup adam. Duruşları mükemmeldi ve pürüzsüz bir zarafetle yürüyorlardı ama Elend onların bir mutfak bıçağı dışında herhangi bir silahı kullanmayı bildiklerini hiç sanmıyordu.

Hayır, Terris'te benim halkıma yardım edecek bir ordu yok.

"Sen Vin'i müttefiklerimizi toplaması için göndermiştin," dedi Dikiz sessizce.

"Onları bizimle buluşmaları için getirmesi, belki de Terris'te sığınacak bir yerler bulmak üzere."

"Biliyorum," dedi Elend.

"Terris'te toplanamayız ama," dedi Dikiz. "Sorgucular oradaysa olmaz."

"Biliyorum," dedi Elend tekrar.

Dikiz bir an için sessizleşti. "Bütün dünya yıkılıyor El," dedi en sonunda. "Terris, Luthadel..."

"Luthadel yok *edilmedi*," dedi Elend Dikiz'e sertçe bakarak.

"Kolosslar..."

"Vin onları durdurmanın bir yolunu bulmuştur," dedi Elend. "Kim bilir, belki şimdiden Miraç Kuyusu'ndaki gücü bile bulmuş olabilir. Bizim yolumuza devam etmemiz gerek. Yitirilmiş olan şeyleri yeniden inşa edebiliriz ve de edeceğiz. Ondan sonra Terris'e nasıl yardım edeceğimizi düşünürüz."

Dikiz durakladı, sonra da gülümseyerek başıyla onayladı. Elend onun kendine güvenli sözlerinin oğlanın endişelerini ne kadar teskin etmiş olduğunu gördüğü için şaşırmıştı. Dikiz arkasına yaslanarak Elend'in hâlâ dumanı tütmekte olan çay kupasına gözlerini dikti ve Elend de kalpkökü çayını sevmemek hakkında bir şeyler mırıldanarak kupayı uzattı. Dikiz mutluluk içinde içti.

Ancak Elend durumu itiraf edeceğinden daha rahatsız edici bulmuştu. *Zifir geri dönüyor, sisin içinde hayaletler var ve Sorgucular da Terris Salahiyeti'nde bir işler çeviriyor. Ben daha başka neleri görmezden gelmişim?*

Bu uzak bir umut. Alendi suikastçılardan, savaşlardan ve felaketlerden kurtuldu. Ama yine de onun Terris'in donmuş dağlarında en sonunda savunmasız kalacağını umut ediyorum. Bir mucizenin gerçekleşmesini umut ediyorum.

57

"BAKIN, BİZ HEPİMİZ YAPMAMIZ GEREKEN şeyin ne olduğunu biliyoruz," dedi Cett masayı yumruklayarak. "Ordularımız işte burada, savaşmaya hazır ve nâzırlar. Şimdi gidip benim lanet olası ülkemi geri alalım!"

"İmparatoriçe bize böyle bir şey yapmamız yönünde bir emir vermedi," dedi Janarle çayını yudumlayarak, Cett'in terbiye eksikliği karşısında istifini hiç bozmamıştı. "Ben, kişisel olarak, en azından imparator geri dönene kadar beklememiz gerektiğini düşünüyorum."

Odadaki adamların en yaşlısı olan Penrod'nun anlayışlı görünecek kadar terbiyesi vardı. "Halkınız için endişelenmenizi anlıyorum Lord Cett. Ama Luthadel'in yeniden inşasına başlayalı bir hafta bile olmadı. Nüfuzumuzu arttırmaya çalışmak konusunda endişelenmek için henüz fazlasıyla erken. Bizim bu hazırlıklara onay vermemiz mümkün değil."

"Eh, kes be Penrod," diyerek tersledi Cett. "Sen bizim amirimiz değilsin."

Üç adam da Sazed'e doğru döndü. Sazed Venture Kalesi'nin konferans salonundaki masanın başında otururken kendisini çok yersiz hissediyordu. Dockson'ın bürokratlarının bazılarının da aralarında bulunduğu yaverler ve hizmetliler eşyasız odanın kenarları boyunca dikiliyorlardı ama masada Sazed'le birlikte sadece üç hükümdar, şimdi imparator Elend'in iktidarı altındaki krallar, oturuyordu.

"Ben aceleci olmamamız gerektiğini düşünüyorum Lord Cett," dedi.

"Bu acele değil," dedi Cett tekrar masayı yumruklayarak. "Ben sadece izci ve casus raporları için emir istiyorum, böylece istilaya başladığımız zaman ihtiyaç duyacağımız bilgi elimizde olur!"

"*Eğer* istilaya başlarsak," dedi Janarle. "İmparator Fadrex Şehri'ni geri almaya karar verecek olursa bile, bu en erken yazdan önce gerçekleşmeyecek. Bizim çok daha acil endişelerimiz var. Benim ordularım Kuzey Salahiyet'ten fazla uzun süre uzak kaldı. Yeni topraklara göz dikmemizden *önce* elimizde olanları istikrara kavuşturmamız gerektiği, temel politik teoridir."

"Hah!" dedi Cett bir elini umursamazlıkla savurarak.

"İzcilerinizi gönderebilirsiniz Lord Cett," dedi Sazed. "Ancak onlar sadece bilgi edinecekler. Hiçbir şekilde saldırı yapmayacaklar, fırsat ne kadar cezbedici olursa olsun."

Cett sakallı başını olumsuzca salladı. "İşte *bu yüzden* ben Son İmparatorluk'un geri kalanıyla politik oyunlar oynama zahmetine girmedim. Hiçbir halt yapılmıyor çünkü herkes komplo kurmakla fazla meşgul!"

"İncelikte övülecek pek çok taraf vardır Lord Cett," dedi Penrod. "Sabır daha büyük ödülü getirir."

"Daha büyük ödül mü?" diye sordu Cett. "Merkezi Salahiyet'in eline bekleyerek ne geçti? Ta şehrinizin düştüğü ana kadar beklediniz! Eğer Sissoylusu en iyi olan siz olmasaydınız..."

"En iyi Sissoylu mu lordum?" diye sordu Sazed sessizce. "Siz onun kolossların komutasını almasını görmediniz mi? Siz onun sıçradığında uçan bir ok gibi gökyüzünü aşmasını görmediniz mi? Leydi Vin sadece 'en iyi Sissoylu' değil."

Grup sessizleşti. *Benim kralları onun üzerine odaklanmış hâlde tutmam gerek,* diye düşündü Sazed. *Vin'in önderliği olmadan, onun gücünün tehdidi olmadan, bu ittifak üç kalp atışı içinde dağılır.*

Sazed kendisini o kadar yetersiz hissediyordu ki. Kralların konuyu dağıtmasını engelleyemiyordu ve çeşitli sorunları konusunda yardım etmek için de pek bir şey yapamıyordu. O sadece onlara tekrar tekrar Vin'in gücünü hatırlatabiliyordu.

Asıl sorun ise, bunu aslında istemiyor olmasıydı. Sazed içinde son derece garip bir şeyler hissetmekteydi, çoğu zaman duymadığı hisler. Endişesizlik. Duyarsızlık. Bu adamların bahsettiği konuların herhangi birisinin neden önemi vardı ki? Herhangi bir şeyin neden önemi vardı ki, Tindwyl öldükten sonra?

Kendisini odaklanmaya zorlamaya çalışırken dişlerini sıktı.

"Pekâlâ," dedi Cett bir elini sallayarak. "İzcileri göndereceğim. O yiyecekler daha Urteau'dan gelmedi mi Janarle?"

Genç asil huzursuzlandı. "Biz... o konuda sorun yaşayabiliriz lordum. Görünüşe göre nahoş bir etmen şehirde karışıklık çıkarmaktaymış."

"Senin askerleri Kuzey Salahiyet'e geri göndermek istemene şaşmamak gerek!" diye suçladı Cett. "Kendi krallığını tekrar ele geçirmeyi ve benimkini de çürümeye terk etmeyi planlıyorsun!"

"Urteau senin başkentinden *çok daha* yakın Cett," dedi Janarle çayına geri dönerek. "Dikkatimizi batıya çevirmeden önce beni oraya yerleştirmek sadece en mantıklı yol."

"Bu kararı vermeyi imparatoriçeye bırakacağız," dedi Penrod. O arabulucu

gibi davranmaktan hoşlanıyordu ve bunu yaparak da kendisini sanki bu konuların üzerindeymiş gibi gösteriyordu. Esas itibariyle, o kendisini diğer ikisinin arasına koyarak kontrolü kendi eline geçiriyordu.

Elend'in ordularımızla yapmaya çalışmış olduğu şeyden o kadar da farklı değil, diye düşündü Sazed. Oğlanın politik strateji konusunda içgüdüsü her zaman Tindwyl'in ona atfetmiş olduğundan daha fazlaydı.

Onun hakkında düşünmemem gerek, dedi Sazed kendi kendine, gözlerini kapatarak. Ancak düşünmemesi zordu. Sazed'in yaptığı her şey, düşündüğü her şey, o olmadığı için yanlışmış gibi geliyordu. Işıklar daha sönük görünüyordu. Motivasyon bulmak daha zordu. Krallara talimat vermeyi bırak, onlara ilgi göstermeyi *istemekte* bile zorluk yaşadığını keşfetmişti.

Bu aptalcaydı, bunu biliyordu. Tindwyl ne kadar zamandır hayatına geri dönmüştü ki? Sadece birkaç ay. Sazed hiçbir zaman sevilmeyecek olduğu gerçeğine kendisini çok uzun zaman önce teslim etmişti ve *onun* sevgisine sahip olabilmesi ise kesinlikle mümkün olamazdı. Sadece erkekliği eksik olduğundan da değil; Sazed bir isyancı ve bir muhalifti, Terris inançlarının çok dışında bir adamdı.

Muhakkak ki, onun Sazed'e sevgi duymuş olması bir mucizeydi. Fakat Sazed bu lütuf için kime şükredecek ve onu aldığı için kime lanet edecekti? O yüzlerce tanrıyı biliyordu. Eğer herhangi bir faydası olacağını düşünseydi, hepsinden birden nefret ederdi.

Akıl sağlığını korumak adına, kralların dikkatini tekrar dağıtmasına izin verebilmek için kendisini zorladı.

"Dinleyin," diyordu Penrod, öne doğru eğilmişti, kolları masanın üzerindeydi. "Bu duruma yanlış açıdan baktığımızı düşünüyorum beyler. Didişmek yerine memnun olmalıyız. Bizler çok benzersiz bir konumdayız. Lord Hükümdar'ın imparatorluğunun yıkılmasından beri geçen zaman boyunca düzinelerce, hatta belki de yüzlerce adam, çeşitli yollarla kendilerini kral ilan etmeye çalıştılar. Fakat tek ortak noktaları istikrar eksikliğiydi.

"Eh, öyle görünüyor ki *bizler* birlikte çalışmaya mecbur bırakılacağız. Ben bunu olumlu bir açıdan görmeye başlıyorum. Venture çiftine sadakatimi sunarım, hatta Elend Venture'nın uçuk devlet görüşlerine bile dayanabilirim, eğer bu benim bundan on yıl sonra hâlâ iktidarda olacağım anlamına gelecekse."

Cett bir an boyunca sakalını kaşıdı, sonra da başıyla onayladı. "İyi bir noktaya değindin Penrod. Belki de senden duyduğum ilk mantıklı laf."

"Ama neler yapmamız gerektiğini bildiğimizi varsayarak hareket etmeye devam edemeyiz," dedi Janarle. "Emirlere ihtiyacımız var. Benim şüphem o ki, önümüzdeki on yıldan sağ çıkmak, benim o Sissoylu kızın bıçağının ucunda can verip vermeyeceğime epey bir dayanıyor."

"Gerçekten de öyle," dedi Penrod kısaca başıyla onaylarken. "Üstat Terrisli. İmparatoriçenin tekrar komutayı almasını ne zaman bekleyebiliriz?"

Bir kez daha üç çift göz de Sazed'e doğru döndü.

Aslında hiç umurumda değil, diye düşündü Sazed, sonra da anında kendisini

suçlu hissetti. Vin onun dostuydu. Sazed onu umursuyordu. Onun için herhangi bir şeyi umursamak zor geliyor olsa bile. Utanç içinde başını eğdi. "Leydi Vin uzun süreli bir lehim sürüklemenin etkilerinden son derece muzdarip," dedi. "Bu son yıl boyunca kendisini çok fazla zorladı ve sonra da Luthadel'e kadar bütün yolu koşarak tekrar geri dönmek zorunda kaldı. Onun dinlenmeye çok fazla ihtiyacı var. Ben onu bir süre daha kendi hâline bırakmamız gerektiğini düşünüyorum."

Diğerleri başlarını sallayarak onayladılar ve tartışmalarına geri döndüler. Ancak Sazed'in düşünceleri Vin'e döndü. Onun hastalığını olduğundan hafif göstermişti ve endişelenmeye başlıyordu. Lehim sürükleme vücudu tüketirdi ve Sazed onun şimdiye kadar aylar boyunca kendisini metalle uyanık kalmaya zorlamış olduğundan şüpheleniyordu.

Bir Sırdaş uyanıklık depolarken, bir süre için sanki komaya girmiş gibi uyurdu. Sazed sadece böylesine korkunç bir lehim çekmenin etkilerinin de aynı olduğunu umut edebilirdi, çünkü Vin bir hafta önce geri döndüğünden bu yana bir sefer bile uyanmamıştı. Belki de yakında uykudan kalkan bir Sırdaş gibi uyanırdı.

Belki de daha uzun sürerdi. Onun koloss ordusu şehrin dışında bekliyordu, görünüşe göre Vin'in bilinci yerinde olmadığı hâlde kontrol altındalardı. Ama daha ne kadar sürecekti? Lehim sürükleme, eğer kişi kendisini çok fazla zorlamışsa öldürebilirdi.

Eğer o hiç uyanmazsa şehre ne olurdu?

Kül yağıyordu. *Son zamanlarda çok fazla kül yağıyor*, diye düşündü Elend, Dikiz'le birlikte ağaçların arasından çıkarak Luthadel ovasına doğru bakarken.

"Bak," dedi Dikiz sessizce işaret ederek. "Şehir kapıları kırılmış."

Elend kaşlarını çattı. "Ama kolosslar şehrin *dışında* kamp kurmuşlar." Gerçekten de, Straff'ın ordusu da hâlâ orada, aynen eskiden olduğu yerdeydi.

"İşçi ekipleri," dedi Dikiz aşırı hassas Allomanser gözlerini güneş ışığına karşı korumak için yüzünü gölgeleyerek. "Görünüşe göre şehrin dışında cesetler gömüyorlar."

Elend'in yüzü daha da kararırdı. *Vin. Ona ne oldu? O iyi mi?*

O ve Dikiz, şehirden gelen devriyeler tarafından keşfedilmemek için Terrislilerden ilham alarak doğrudan arazi boyunca ilerlemişlerdi. Bugün ise düzenlerini bozmuşlar ve Luthadel'e tam gece çökmeden önce varabilmek için biraz gündüz yol almışlardı. Sisler kısa süre sonra geleceklerdi ve Elend yorgundu, hem erken kalkmak, hem de bu kadar uzun süre yürümekten dolayı.

Dahası, Elend Luthadel'de ne olduğunu bilmemekten yorulmuştu. "Kapıların üzerinde asılı sancağın kiminki olduğunu görebiliyor musun?" diye sordu.

Dikiz durakladı, görünüşe göre metalini harlıyordu. "Seninki," dedi en sonunda, şaşırmıştı.

Elend gülümsedi. *Eh, ya bir şekilde şehri kurtarmayı başarmışlar, ya da bu beni yakalamak için son derece karmaşık bir tuzak.* "Gel hadi," dedi şehre tekrar

girmelerine izin verilmekte olan bir mülteci sırasına doğru işaret ederek, bunlar büyük olasılıkla önceden kaçmış olan halktı, şimdi tehlike geçmiş olduğuna göre yiyecek için geri dönüyorlardı. "Onların arasına karışacağız ve içeri gireceğiz."

Sazed odasının kapısını kapatırken sessizce içini çekti. Krallar günlük tartışmalarını bitirmişlerdi. Aslında daha birkaç hafta önce hepsinin birbirlerini yenmeye çalışmış oldukları gerçeği de göz önüne alındığı zaman, onlar oldukça iyi geçinmeye başlamışlardı.

Sazed onların yeni keşfettikleri samimiyetleri konusunda kendisine bir pay çıkaramayacağını biliyordu ancak. Onun meşgul olduğu başka şeyler vardı.

Ben hayatım boyunca çok kişinin öldüğünü gördüm, diye düşündü yürüyerek odanın içine girerken. *Kelsier. Jadendwyl. Crenda. Saygı duyduğum insanlar. Onların ruhlarına ne olduğunu hiçbir zaman merak etmemiştim.*

Mumunu masanın üzerine koydu, kırılgan ışığı birkaç dağılmış sayfayı, koloss cesetlerinden alınmış garip metal çiviler yığınını ve bir tane de el yazması cildi aydınlatıyordu. Sazed masaya oturdu, parmakları sayfalara dokunuyor, Tindwyl'le birlikte araştırma yaparak harcanan günleri hatırlıyordu.

Belki de Vin bu yüzden komutayı bana bıraktı, diye düşündü. *O benim aklımı Tindwyl'den uzaklaştıracak bir şeylere ihtiyacımın olacağını biliyordu.*

Ancak öte yandan, Sazed aklını ondan uzaklaştırmayı gittikçe daha da fazla *istemediğini* görüyordu. Hangisi daha güçlüydü? Hatıranın acısı mı, yoksa unutmanın acısı mı? O bir Sırdaş'tı, hatırlamak onun hayatının amacıydı. Unutmak, kişisel huzur adına olsa bile, ona çekici gelen bir şey değildi.

Karanlık odada sevgiyle gülümseyerek cildin sayfalarını karıştırdı. Kuzeye temize çekilmiş, yeniden yazılmış bir nüshasını Vin ve Elend'le birlikte göndermişti. Ancak bu orijinaliydi. Korku içindeki iki âlim tarafından aceleyle, hatta çaresizlikle karalanmış olan yazmaydı.

Sazed parmaklarını sayfalarda gezdirirken titreşen mum ışığı Tindwyl'in katı ancak güzel el yazısını gözler önüne seriyordu. Bu Sazed'in kendisinin daha çekingen el yazısıyla yazılmış paragraflara kolaylıkla karışıyordu. Bazı yerlerde, tek sayfada farklı el yazıları düzinelerce kez birbirini takip ediyordu.

Gözünü kırparak sayfanın üzerine başıboş bir gözyaşı gönderene kadar ağlamakta olduğunu fark etmemişti. Başını eğdi, su damlası mürekkebin bozulmasına neden olurken afallamıştı.

"Şimdi ne olacak Tindwyl?" diye fısıldadı. "Biz bunu neden yaptık? Sen Çağların Kahramanı'na hiçbir zaman inanmamıştın ve ben de hiçbir zaman hiçbir şeye inanmamışım, görünüşe göre. Bütün bunların anlamı neydi?"

Uzandı ve gözyaşını kol yeniyle sildi, becerebildiği kadarıyla sayfayı muhafaza etmeye çalışıyordu. Yorgunluğuna rağmen rasgele bir paragrafı seçerek okumaya başladı. Hatırlamak için okuyordu. Neden araştırma yapmakta oldukları hakkında endişelenmediği günleri düşünmek için. O basitçe en sevdiği şeyi, en çok sever olduğu kişiyle birlikte yapıyor olmaktan memnundu.

Çağların Kahramanı ve Zifir hakkında bulabildiğimiz her şeyi bir araya topladık, diye düşündü okuyarak. *Ama büyük kısmı çelişkili görünüyor.*

Sayfaları karıştırarak belli bir bölümü açtı, Tindwyl'in eklemeleri için ısrar etmiş olduğu bir bölümü. Burası Tindwyl'in deyimiyle en bariz görünen çelişkilerin birkaç tanesini içeriyordu. Onları okudu, ilk kez bunları âdil bir şekilde değerlendiriyordu. Bu âlim Tindwyl'di, dikkatli bir kuşkucu. Sazed parmağıyla takip ederek onun el yazısını okudu.

Çağların Kahramanı uzun boylu olacak, diye yazıyordu bir tanesinde. *Başkaları tarafından görmezden gelinemeyecek olan bir adam.*

Gücün alınmaması gerek, diye yazıyordu bir başkası. *Biz bu kadarından eminiz. Ele geçirilmesi ancak kullanılmaması gerek. Serbest bırakılması gerek.* Tindwyl bu şartı aptalca bulmuştu çünkü diğer bölümler Kahraman'ın gücü Zifir'i yenmek için kullanmasından bahsediyordu.

Bütün insanlar bencildir, diye yazıyordu bir diğeri. *Kahraman diğerlerinin ihtiyaçlarını kendi arzularının ötesinde görebilen bir adamdır.* "Eğer bütün insanlar bencilse, Kahraman nasıl diğer pasajlarda denildiği gibi özverili olabilir?" diye sormuştu Tindwyl. "Ve gerçekten de, alçakgönüllü bir adamın dünyayı fethetmesi nasıl beklenebilir?"

Sazed başını sallayarak gülümsedi. Bazı zamanlarda itirazları son derece iyi düşünülmüş oluyordu ama diğer zamanlarda, ne kadar abartılı olsa da sadece farklı bir öneri sunmuş olabilmek için kendini zorluyordu. Sazed parmaklarını tekrar sayfanın üstünde gezdirdi ama birinci paragrafın üstünde durdu.

Uzun boylu, diyordu. Bu Vin'e işaret ediyor olamazdı. Bu baskıdan değil, başka bir kitaptan gelmişti. Tindwyl bu cümleyi, daha güvenilir kaynak olan baskı onun kısa olacağını söylüyor olduğu için eklemişti. Sazed o pasajı arayarak Kwaan'ın çelik plakasındaki anlatının tam kaydını bulmak için cildin sayfalarını karıştırdı.

Onu ilk gördüğüm zaman beni etkileyen Alendi'nin boyu olmuştu, yazıyordu. *Kısa boylu olduğu hâlde diğerlerinin üzerinde kule gibi yükseliyormuş gibi duran bir adamdı, saygı talep eden bir adam.*

Sazed'in kaşları çatıldı. Daha önce bir çelişki olmadığını iddia etmişti, çünkü bir pasaj Kahraman'ın sadece fiziksel boyuna değil de, karakterine ya da tavrına işaret ediyormuş gibi yorumlanabilirdi. Ancak şimdi Sazed durakladı, Tindwyl'in itirazlarını ilk kez olarak gerçekten görüyordu.

Ve bir şeyler ona yanlış geldi. Tekrar kitabına bakarak sayfanın içeriğini gözleriyle taradı.

Beklenti'nin ilminde benim için de bir yer vardı, diye okudu. *Ben kendimi Çağların Kahramanı'nı keşfedeceği yazılmış olan kâhin, Kutsal İlk Şahit olarak düşünüyordum. Alendi'yi o zaman reddetmek yeni konumumu, diğerlerince kabullenilişimi reddetmek olurdu.*

Sazed'in kaşları daha da fazla çatıldı. Paragrafın tekrar üzerinden geçti. Dışarıda hava kararmaktaydı ve birkaç sis ipliği kepenklerin etrafından kıvrılıyor, kaybolmadan önce odanın içine süzülüyordu.

Kutsal İlk Şahit, diye okudu bir kez daha. *Ben bunu nasıl kaçırdım? Bu insanların bana verdiği ismin aynısı, kapılarda olduğum zaman. Farkına varmamışım.*

"Sazed."

Sazed sıçradı, dönerken neredeyse kitabını yere düşürecekti. Vin arkasında ayakta duruyordu, zayıfça aydınlatılmış odanın içinde karanlık bir gölgeydi.

"Leydi Vin! Uyanmışsınız!"

"Benim bu kadar uzun süre uyumama izin vermemeliydin," dedi.

"Sizi uyandırmaya çalıştık," dedi Sazed yumuşak bir şekilde. "Siz komadaydınız."

Vin durakladı.

"Belki de bu en iyisiydi Leydi Vin," dedi Sazed. "Savaşlar bitti ve siz de kendinizi bu son aylar boyunca çok fazla zorladınız. Şimdi her şey bitmiş olduğuna göre, biraz dinlenmeniz sizin için iyi."

Vin öne adım atarak başını olumsuzca salladı ve Sazed onun günler süren dinlenmesine rağmen perişan göründüğünü görebiliyordu. "Hayır Sazed," dedi Vin. "Bu iş 'bitmedi'. Hiç de bile."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Sazed endişelenmeye başlayarak.

"Hâlâ kafamın içinde onu duyabiliyorum," dedi Vin bir elini alnına kaldırarak. "O burada. Şehirde."

"Miraç Kuyusu mu?" diye sordu Sazed. "Ama Leydi Vin, ben o konuda yalan söylemiştim. Gerçekten ve de maalesef, öyle bir şeyin *var* olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Sen benim Çağların Kahramanı olduğuma inanıyor musun?"

Sazed gözlerini kaçırdı. "Birkaç gün önce, şehrin dışındaki ovada emindim. Ama... son zamanlarda... ben artık neye inandığımı bilmiyorum. Kehanetler ve hikâyeler çelişkilerden oluşmuş bir yumak."

"Konu kehanetler değil," dedi Vin yürüyerek Sazed'in masasına gelir ve kitabına bakarken. "Konu yapılması gerekli olan şey. Ben onu hissedebiliyorum... beni çekiyor."

Kenarlarında kıvrılan sislerin olduğu kapalı pencereye doğru göz attı. Sonra gitti ve savurarak kepenkleri açıp, soğuk kış havasını içeri aldı. Durdu, gözlerini kapattı ve sislerin üzerinden akmasına izin verdi. Sadece basit bir gömlek ve pantolon giymişti.

"Onları bir kere içime çektim Sazed," dedi. "Sen bunu biliyor musun? Sana söylemiş miydim? Lord Hükümdar ile dövüştüğüm zaman. Ben sislerden güç çektim. Onu bu sayede yenebildim."

Sazed titredi, sadece soğuk yüzünden de değil. Sesinin tonu ve sözlerindeki hava yüzünden. "Leydi Vin..." dedi ama nasıl devam edeceğinden emin değildi. Sisleri içine çekmek mi? Ne demek istiyordu?

"Kuyu burada," diye tekrar etti Vin pencereden dışarıya bakarak, sis girdaplanarak odanın içine akıyordu.

"Burada olamaz Leydi Vin," dedi Sazed. "Bütün kaynaklar hemfikir. Miraç Kuyusu Terris Dağları'nda bulunmuştu."

Vin başını iki yana salladı. "O dünyayı değiştirdi Sazed."

Sazed duraklayarak kaşlarını çattı. "Ne?"

"Lord Hükümdar," diye fısıldadı Vin. "Kül Dağlarını o yarattı. Hikâyeler onun imparatorluğun etrafındaki uçsuz bucaksız çölleri yarattığını, dünyayı muhafaza edebilmek için kırdığını söylüyor. Biz neden dünyanın hâlâ onun Kuyu'ya ilk çıktığı zaman olduğu gibi göründüğünü varsayacağız ki? O dağlar yaratmıştı. Neden dağları yok etmiş de olamasın?"

Sazed bir ürperti hissetti.

"Ben de olsam öyle yapardım," dedi Vin. "Eğer gücün geri döneceğini biliyor olsaydım, eğer onu muhafaza etmek isteseydim. Kuyu'yu gizlerdim. Kuzeydeki dağlardan bahseden efsanelerin devam etmesine izin verirdim. Ondan sonra, şehrimi Kuyu'nun etrafına inşa ederdim ki, bir gözümü hep üzerinde tutabileyim."

Vin dönerek Sazed'e baktı. "O burada. Güç bekliyor."

Sazed itiraz etmek için ağzını açtı ama hiçbir şey bulamadı. Onun hiç imanı yoktu. O kimdi ki böyle şeyler konusunda tartışacaktı? Duraklamışken aşağıdan, dışarıdan gelen insan sesleri duydu.

İnsanlar mı? diye düşündü. *Geceleyin? Sislerin içinde?* Meraklanarak konuşmaları duymaya çalıştı ama sesler çok uzaktaydı. Masasının yanındaki torbanın içine uzandı. Metalakıllarının çoğu boştu, sadece antik bilgi depolarının olduğu bakırakıllarını takıyordu. Torbanın içinde küçük bir kese buldu. Kuşatma için hazırlamış olduğu, ama hiç kullanmadığı on yüzüğü içeriyordu. Açarak on yüzükten bir tanesini aldı, sonra da keseyi kuşağının içine soktu.

Bu yüzük bir kalayakıldı, Sazed bunun içine duyma depolamıştı. Aşağıdaki kelimeler netleşti.

"Kral! Kral geri döndü!"

Vin pencereden aşağı atladı.

"Bunu nasıl yapıyor ben de tam olarak anlamıyorum El," dedi Ham, bir kolu askıda yürüyordu.

Elend şehrin sokakları boyunca yürüyor, heyecanlı ses tonlarıyla konuşan halk da arkasından takip ediyordu. İnsanlar Elend'in geri döndüğünü duydukça kalabalık gittikçe daha da büyüyordu. Dikiz gözlerini onlara tereddütlü bir şekilde dikmişti ama ilgiden memnunmuş gibi görünüyordu.

"Ben savaşın son kısmında kendimde değildim," diyordu Ham. "Sadece lehim beni hayatta tuttu. Kolosslar benim takımımı katlettiler, benim tuttuğum kalenin duvarlarını aştılar. Ben tüydüm ve Sazed'i buldum ama o zamana kadar benim aklım bulanmaya başlamıştı bile. Hasting Kalesi'nin dışında kendimden geçtiğimi hatırlıyorum. Uyandığım zaman, Vin şehri geri almıştı bile. Ben..."

Durakladılar. Vin önlerindeki sokakta duruyordu. Sessiz, karanlık. Sislerin içinde neredeyse Elend'in önceden gördüğü o ruh gibi görünüyordu.

"Vin?" diye sordu Elend, havada bir tekinsizlik vardı.

"Elend," dedi koşarak gelirken, kollarına atıldı ve gizem havası yok oldu. Elend ona sarılırken Vin titredi. "Özür dilerim. Galiba ben kötü bir şey yaptım."

"Ya?" diye sordu Elend. "Neymiş o?"

"Seni imparator yaptım."

Elend gülümsedi. "Fark ettim ve kabul ediyorum."

"Halkın bir seçme şansının olabilmesi için yaptığın onca şeyden sonra mı?"

Elend başını olumsuzca salladı. "Ben görüşlerimin kusurlu olduğunu düşünmeye başlıyorum. Onurlu ama... noksan. Bunu da halledeceğiz. Ben sadece şehrimi hâlâ ayakta bulduğum için mutluyum."

Vin gülümsedi. Yorgun görünüyordu.

"Vin? Sen hâlâ lehim mi sürüklüyorsun?" diye sordu Elend.

"Hayır," dedi Vin. "Bu başka bir şey." Sanki bir şeye karar verirmiş gibi görünerek yan tarafa doğru baktı, yüzü düşünceliydi.

"Gel," dedi.

Sazed pencereden dışarıyı izliyordu, ikinci bir kalayakıl da görüşünü güçlendiriyordu. Aşağıdaki gerçekten de Elend'di. Sazed gülümsedi, ruhunun üzerindeki yüklerden bir tanesi kalkmıştı. Gidip kralı karşılamak niyetiyle döndü.

Ve sonra önündeki zeminde rüzgârla savrulan bir şeyi gördü. Bir kâğıt parçası. Eğilip üzerindeki kendi el yazısını fark ederek kâğıt parçasını yerden aldı. Kenarları yırtıldığı yerlerde tırtıklıydı. Kaşlarını çatarak masasına doğru yürüdü, kitabının Kwaan'ın anlatısının olduğu sayfasını açtı. Bir parça eksikti. Daha önce de eksik olan parçanın aynısıydı, Tindwyl'le birlikte olduğu zaman da yırtılmış olan parça. Sazed bütün sayfalardan aynı cümlenin yırtılmış olduğu o garip olayı neredeyse unutmuştu.

Sazed bu sayfayı yırtık sayfaları bulmalarından sonra metalaklından yazmıştı. Şimdi aynı parça yine yırtılıp atılmıştı, son cümle. Sırf emin olmak için, bunu kitabının üzerine koydu. Kusursuz bir şekilde uyuyordu. *Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşamamalı*, diyordu, *gücü kendisi için almasına izin verilmemeli*. Bunlar Sazed'in hafızasındaki kelimelerin, baskının üzerindeki kelimelerin tam olarak aynısıydı.

Kwaan bu konuda neden *endişe ediyordu ki*? diye düşündü Sazed oturarak. *O Alendi'yi başka herkesten daha iyi tanıdığını söylüyor. Hatta o birkaç sefer Alendi'yi onurlu bir adam olarak betimliyor.*

Kwaan neden Alendi'nin gücü kendisi için almasından bu kadar çok endişe ediyordu o zaman?

Vin sislerin içinden yürüyordu. Elend, Ham ve Dikiz de arkasından takip ediyordu, kalabalık Elend'in emriyle dağıtılmıştı. Gerçi askerlerin bazıları Elend'i korumak için yakında kalmışlardı.

Vin titreşimleri, gümlemeleri, onu ta ruhuna kadar sarsan gücü hissederek yoluna devam etti. Diğerleri neden bunu hissedemiyordu?

"Vin?" diye seslendi Elend. "Nereye gidiyoruz?"

"Kredik Shaw," dedi Vin hafifçe.

"Ama... niye?"

Vin sadece başını iki yana salladı. Artık gerçeği biliyordu. Kuyu bu şehirdeydi. Titreşimlerin bunca güçlenmesi karşısında, yönlerini belirlemenin daha zor olacağını düşünebilirdi. Ancak durum öyle değildi. Şimdi yüksek ve net oldukları için yolunu bulması Vin'e daha kolay geliyordu.

Elend dönerek diğerlerine bir göz attı, Vin onun endişesini hissedebiliyordu. İleride Kredik Shaw gecenin içinden dağ gibi yükseliyordu. Devasa kazıklara benzeyen kuleler, zeminden dengesiz bir desen hâlinde fışkırıyor, suçlayıcı bir şekilde yukarıdaki yıldızlara doğru uzanıyordu.

"Vin," dedi Elend. "Sisler... garip hareket ediyor."

"Biliyorum," dedi Vin. "Onlar bana yol gösteriyor."

"Aslında hayır," dedi Elend. "Onlar sanki biraz senden *uzağa* çekiliyormuş gibi görünüyorlar."

Vin başını olumsuzca salladı. Bu ona *doğru* geliyordu. Nasıl açıklayabilirdi ki? Birlikte Lord Hükümdar'ın terk edilmiş sarayına girdiler.

Kuyu en başından beri buradaydı, diye düşündü Vin eğlenerek. Darbelerin bina boyunca titrediğini hissedebiliyordu. Daha önce neden fark etmemişti?

O *zamanlar titreşimler hâlâ çok zayıftı*, diye farkına vardı Vin. *Kuyu daha dolmuş değildi. Şimdi doldu.* Ve ona sesleniyordu.

Daha önceki yolun aynısını takip etti. Kelsier ile birlikte Kredik Shaw'a girdikleri, neredeyse öldüğü o felâket dolu gece takip ettiği yoldu. Lord Hükümdar'ı öldürmek için geldiği gece kendi başına takip ettiği yoldu. Dar taş koridorlar genişleyerek ters çevrilmiş bir kâse şeklindeki odaya açıldı. Elend'in feneri çoğu siyah ve gri olan kaliteli taş işlemelerinin ve fresklerin üzerinden ışıldadı. Taştan bina odanın ortasında duruyordu, terk edilmiş, kapalı.

"Sanırım en sonunda senin atiyumunu bulacağız Elend," dedi Vin gülümseyerek.

"Ne?" dedi Elend sesi odada yankılanarak. "Vin, biz burayı aradık. Her şeyi denedik."

"Yeterli olmamış demek ki," dedi Vin küçük bina içindeki binaya gözlerini dikerek, ancak ona doğru hareket etmedi.

Ben olsam buraya koyardım, diye düşündü. *Bu mantıklı. Lord Hükümdar Kuyu'yu yakınında tutmak istemiş olmalı ki, güç geri geldiği zaman onu alabilsin.*

Ama ben onu bundan önce öldürdüm.

Gümlemeler aşağıdan geliyordu. Zeminin bazı yerlerini sökmüşler ama sert kayaya denk geldikleri zaman durmuşlardı. Aşağıya inen bir yol olması gerekiyordu. Vin ilerledi, bina içindeki binayı araştırdı ama hiçbir şey bulamadı. Dışarı çıktı, hüsran ile kafası karışmış arkadaşlarının yanından geçti.

Ondan sonra metallerini yakmayı denedi. Her zaman olduğu gibi mavi çizgiler etrafında belirerek metal kaynaklarına doğru işaret etti. Elend'in üzerinde birkaç tane vardı, Dikiz'in de öyle ama Ham temizdi. Bazı taş işlemelerin içinde metal işlemeler de vardı ve çizgiler onlara doğru işaret ediyordu.

Her şey beklenileceği gibiydi. Garip olan hiçbir şey...

Vin kaşlarını çatarak duvara doğru bir adım attı. İşlemelerden bir tanesine uzanan çizgi özellikle kalındı. Hatta fazlasıyla kalındı. Kaşlarını çatarak bütün diğerleri gibi göğsünden doğrudan taş duvara doğru uzanan bu çizgiyi inceledi. Bu sanki duvarın *ötesine* uzanıyormuş gibi görünüyordu.

Ne?

Vin duvarı Çekti. Hiçbir şey olmadı. O yüzden o da daha sert Çekti, kendisi duvara doğru savrulurken homurdandı. Çizgiyi bırakarak etrafına bakındı. Zeminde de işlemeler vardı. Epey derinlerdi. Merakla bunları Çekerek kendisini destekledi, sonra da tekrar duvarı Çekti. Bir şeylerin yerinden oynadığını hissettiğini düşündü.

Duralümin yaktı ve yapabildiği kadar sertçe Çekti. Güç patlaması onu neredeyse paramparça edecekti ama desteği dayandı ve duralüminle güçlendirilmiş lehimi de onu hayatta tuttu. Ve duvarın bir kesimi kayarak açıldı, birbirlerine sürtünerek gıcırdayan taşlar sessiz odayı inletmişti. Vin metalleri biterken soluyarak duvarı bıraktı.

"Lord Hükümdar adına!" dedi Dikiz. Ancak Ham daha hızlıydı, lehimin hızıyla hareket ederek açıklıktan içeri doğru göz attı. Elend Vin'in yanında kalarak, o neredeyse yere düşerken kolunu yakaladı.

"Ben iyiyim," dedi Vin bir şişecik içerek metallerini yenilerken. Kuyu'nun gücü etrafında gümlüyordu. Neredeyse odayı sallıyormuş gibi geliyordu.

"Burada merdivenler var," dedi Ham kafasını geri çekerek.

Vin kendisini toparlayıp Elend'e başını salladı ve ikisi Ham ve Dikiz'i sahte duvarın açıldığı yere doğru takip ettiler.

Ama en kıt ayrıntılarla devam etmek zorundayım, diye yazıyordu Kwaan'ın anlatısı.

Yer sınırlı. Diğer Cihanelçileri bana geldikleri zaman, Alendi hakkında hatalı olduklarını itiraf ederlerken mütevazı olduklarını düşünmüşlerdir. Daha o zaman bile ben ilk ilanımdan şüphe duymaya başlamıştım. Ama ben gururluydum.

Sonuç olarak, benim gururum hepimizin sonunu hazırlamış olabilir. Kardeşlerimden hiçbir zaman fazla bir ilgi görmemiştim; onlar benim çalışmalarımın ve ilgi alanlarımın bir Cihanelçisi için uygunsuz olduğunu düşünürdü. Onlar din yerine doğaya odaklanan çalışmalarımın, on dört diyarın halklarına nasıl fayda sağladığını göremiyordu.

Ancak Alendi'yi bulan kişi olarak, ben önemli birisi hâline geldim. Cihanelçileri'nin arasında en önde gelen. Beklenti'nin ilminde benim için de bir yer vardı; ben kendimi Çağların Kahramanı'nı keşfedeceği yazılmış olan kâhin, Kutsal İlk Şahit olarak düşünüyordum. Alendi'yi o zaman reddetmek yeni konumumu, diğerlerince kabullenilişimi reddetmek olurdu.

O yüzden de etmedim. Ama şimdi ediyorum.

Bilinsin ki ben, Terrisli Cihanelçisi Kwaan, bir sahtekârım. Alendi hiçbir zaman Çağların Kahramanı değildi. En iyi ihtimalle, ben onun erdemlerini büyü

terek olmadık yerde bir Kahraman yarattım. En kötü ihtimalle, korkarım ki ben inandığımız her şeyi çarpıttım.

Sazed masasında oturmuş, kitabını okuyordu.

Burada doğru olmayan bir şeyler var, diye düşündü. Birkaç satır geriye doğru giderek tekrar "Kutsal İlk Şahit" kelimelerine baktı. Bu satır neden onu rahatsız edip duruyordu?

İçini çekerek arkasına yaslandı. Kehanetler gelecekten bahsediyor olsalardı bile, takip edilecek ya da kılavuz olarak kullanılacak şeyler olmazlardı. Tindwyl o konuda haklıydı. Onun kendi araştırmaları da onların güvenilmez ve şüpheli olduklarını kanıtlamıştı.

O zaman sorun neydi?

Bana hiç mantıklı gelmiyor.

Ama öte yandan, bazen din birebir anlaşılır olmayabilirdi. Sebep gerçekten de bu muydu, yoksa bu Sazed'in kendi önyargısı mıydı? Ezberlediği ve anlattığı, ancak en sonunda kendisine ihanet etmiş olan o öğretilere karşı gittikçe artmakta olan kızgınlığı mıydı?

Konunun gelip dayandığı yer masasının üzerindeki kâğıt parçasıydı. Yırtılmış olan. *Alendi'nin Miraç Kuyusu'na ulaşmasına izin verilmemeli...*

Masanın yanında ayakta duran biri vardı.

Sazed irkilip tökezleyerek geriye çekildi, neredeyse sandalyesinden aşağı düşüyordu. Bu aslında bir insan değildi. Bir gölgeydi, görünüşe göre sis tutamlarından oluşmuştu. Çok hafiflerdi, hâlâ Vin'in açmış olduğu pencereden içeriye sızıyorlardı ama bir insan oluşturmuşlardı. Kafası görünüşe göre masaya doğru, kitaba doğru dönüktü. Ya da... belki de kâğıt parçasına doğru.

Sazed'in içinden kaçmak, korku içinde uzaklaşmak geliyordu ama âlim zihni dehşetiyle savaşmak için bir şeyi arayarak buldu. *Alendi,* diye düşündü. *Herkesin Çağların Kahramanı olduğunu düşündüğü kişi. O kendisini takip eden sisten oluşmuş bir şey gördüğünü söylemişti.*

Vin de onu gördüğünü iddia ediyordu.

"Ne... istiyorsun?" diye sordu sakin kalmaya çalışarak.

Ruh hareket etmedi.

Bu... o olabilir mi? diye merak etti Sazed şok içinde. Pek çok din ölülerin dünyada, ölümlülerin görüşünün hemen ötesinde dolaşmaya devam ettiklerini iddia ederdi. Ama bu şey Tindwyl olamayacak kadar kısa boyluydu. Sazed onu tanıyacağından emindi, böylesine şekilsiz bir hâlde olsa bile.

Sazed onun nereye baktığını tahmin etmeye çalıştı. Tereddütlü bir elle uzanarak kâğıt parçasını aldı.

Ruh bir kolunu kaldırarak şehrin merkezine doğru işaret etti. Sazed kaşlarını çattı.

"Anlamıyorum," dedi.

Ruh daha da ısrarcı bir şekilde işaret etti.

"Ne yapmamı istediğini yazarak söyle."

Ruh sadece işaret etti.

Sazed sadece tek bir mum tarafından aydınlatılmakta olan odada uzun bir an boyunca durdu, sonra da açık kitaba doğru bir göz attı. Rüzgâr sayfalarını çevirerek ona kendi el yazısını, sonra Tindwyl'inkini, sonra da tekrar kendisininkini gösterdi.

Alendi'nin Miraç Kuyusu'na ulaşmasına izin verilmemeli. Gücü kendisi için almasına izin verilmemeli.

Belki... belki de Kwaan başka hiç kimsenin bilmediği bir şeyler biliyordu. Güç insanların en iyisini bile bozuyor olabilir miydi? Bu yüzden mi o Alendi'nin aleyhine dönmüş, onu durdurmaya çalışmıştı?

Sis ruhu tekrar işaret etti.

Eğer o cümleyi ruh yırttıysa, belki de bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Ama... Vin gücü kendisi için almazdı. O Lord Hükümdar'ın yapmış olduğu gibi yok etmezdi, değil mi?

Peki ya seçeneği yoksa?

Dışarıda birisi çığlık attı. Çığlık saf dehşettendi ve kısa süre sonra başkaları da ona katıldı. Karanlık bir gecede yankılanan korkunç bir dizi ses.

Düşünmeye zaman yoktu. Sazed acelesinden masanın üzerine eriyik dökerek mumu kaptı ve odayı terk etti.

Sarmal taş merdivenler uzun bir süre boyunca aşağıya doğru devam etti. Vin yanında Elend ile basamaklardan aşağı iniyordu, gümlemeyi kuvvetli biçimde duyuyordu. Aşağıda merdiven boşluğunun ulaştığı yer...

Muazzam bir odaydı. Elend fenerini yükseğe kaldırarak devasa bir taş mağaraya yukarıdan baktı. Dikiz şimdiden zemine inen merdivende yolu yarılamıştı. Ham de takip ediyordu.

"Lord Hükümdar adına..." diye fısıldadı Elend Vin'in yanında durduğu yerden. "Bütün binayı yıkmadan bunu asla bulamazdık!"

"Büyük olasılıkla amaç da buydu," dedi Vin. "Kredik Shaw sadece bir saray değil, bir kapak. Bir şeyi saklamak için inşa edilmiş. *Bunu.* Yukarıda, o duvarlardaki işlemeler kapı ağzının çatlaklarını gizliyordu ve içlerindeki metaller de açma mekanizmasını Allomantik gözlerden saklıyordu. Eğer benim de ipucum olmasaydı..."

"Ne ipucu?" diye sordu Elend ona doğru dönerek.

Vin başını sallayarak, başıyla basamaklara doğru işaret etti. İkili, merdivenden inmeye başladı. Vin aşağıdan Dikiz'in sesinin yankılandığını duydu.

"Burada yiyecekler var!" diye bağırdı. "Kutularca!"

Gerçekten de, mağaranın zemininde sıralar boyunca dizilmiş olan raflar buldular, sanki önemli bir şey için hazırlanarak bir kenara ayrılmışlar gibi özenli bir şekilde dizilmiş konserve kutularıyla doluydu. Ham yavaşlaması için seslenerek Dikiz'in arkasından koşarken, Vin ve Elend mağaranın zeminine ulaştılar. Elend de onları takip edecek gibi oldu ama Vin onun kolunu kavradı. Demir yakıyordu.

"Şu tarafta güçlü bir metal kaynağı var," dedi gittikçe heveslenerek.

Elend başını sallayarak onayladı ve mağara boyunca aceleyle ilerlediler, sıra sıra rafların yanından geçiyorlardı. *Bunları Lord Hükümdar hazırlamış olmalı*, diye düşündü Vin. *Ama ne amaçla?*

Şu anda umurunda değildi. Aslında atiyumu da Vin'in umurunda değildi ama Elend'in onu bulmak için duyduğu hevesi görmezden gelemezdi. Hızla mağaranın sonuna ulaşarak metal çizgisinin kaynağını buldular.

Duvara asılmış olan büyük bir metal plaka vardı, Sazed'in Seran Kabinesi'nde bulduğunu anlattığı plakaya benziyordu. Elend bunu gördüğü zaman açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. Ancak Vin öne adım atarak üzerinde ne olduğunu görmek için kalayla güçlendirilmiş gözleriyle baktı.

"Bir harita mı?" diye sordu Elend. "Bu Son İmparatorluk."

Gerçekten de metalin üzerine imparatorluğun bir haritası oyulmuştu. Luthadel merkezinde işaretlenmişti. Küçük bir daire yakınlardaki başka bir şehri işaretliyordu.

"Neden Statlin Şehri'nin etrafı çizilmiş?" diye sordu Elend kaşlarını çatarak.

Vin başını iki yana salladı. "Bizim bulmak için geldiğimiz şey bu değil," dedi. "Orada." Ana mağaradan ayrılarak giden bir tünel vardı. "Gel hadi."

Sazed ne yaptığından emin olmaksızın sokaklar boyunca koştu. Karanlığın içinde algılaması zor olan sis ruhunu takip ediyordu, mumu çoktan sönüp gitmişti.

İnsanlar çığlık atıyordu. Onların paniğe kapılmış sesleri Sazed'in tüylerini ürpertiyordu ve gidip sorunun ne olduğunu görmeyi çok istiyordu. Ama sis ruhu ısrarcıydı, eğer onu kaybedecek olursa dikkatini çekmek için duraklıyordu. Sazed'i kolayca ölümüne doğru sürüklüyor olabilirdi. Ama yine de... Sazed ona karşı açıklayamadığı bir güven duyuyordu.

Allomansi mi? diye düşündü. *Duygularımı mı Çekiyor?*

Bunun üzerinde daha fazla düşünemeden ilk cesede rast geldi. Basit giysiler içindeki bir skaa erkekti, derisi külle lekelenmişti. Yüzü ıstırapla buruşmuştu ve yerdeki kül, çırpınışları nedeniyle etrafa yayılmıştı.

Sazed'in nefesi kesildi ve yavaşlayarak durdu. Eğilerek yakınlardaki bir pencerenin loş ışığı altında cesedi inceledi. Bu adam kolay ölmemişti.

Bu... benim incelemekte olduğum ölümlere benziyor, diye düşündü. *Aylar önce, güneydeki o köyde. Oradaki adam sislerin arkadaşını öldürdüğünü söylemişti. Onun yere düşüp debelenmesine neden olmuş diyordu.*

Ruh Sazed'in önünde belirdi, duruşu ısrarcıydı. Sazed başını kaldırarak kaşlarını çattı. "Bunu sen mi yaptın?" diye fısıldadı.

Şey şiddetli bir biçimde başını iki yana sallayarak eliyle işaret etti. Hemen ilerideki Kredik Shaw'a doğru. Bu Vin ve Elend'in de bir süre önce gitmiş oldukları yöndü.

Sazed ayağa kalktı. *Vin Kuyu'nun hâlâ şehirde olduğunu düşündüğünü söylemişti*, diye düşündü. *Zifir bizim de üzerimize çöktü, uzantılarının bir süredir imparatorluğun uzak kesimlerini de etkisi altına almış olduğu gibi. Öldürüyor.*

Burada bizim anlayışımızın ötesinde bir şeyler oluyor.

Sazed hâlâ Vin'in Kuyu'ya gitmesinin tehlikeli olacağına inanamıyordu. O okumuştu, o Rashek'in hikâyesini biliyordu. Vin gücü kendisi için almazdı. Sazed'in buna güveni tamdı. Ama kesin olarak emin değildi. Hatta, artık Kuyu ile *ne* yapılması gerektiği konusunda bile emin değildi.

Benim onu bulmam gerek. Onu durdurmam, onunla konuşmam, hazırlamam gerek. Böyle bir şeye aceleyle girişemeyiz. Eğer gerçekten de Kuyu'daki gücü alacaklarsa, önce bunun üzerinde düşünmeleri ve izlenecek en iyi yolun ne olduğuna karar vermeleri gerekiyordu.

Sis ruhu işaret etmeye devam etti. Sazed kalktı ve gecenin içindeki çığlıkların dehşetini duymazdan gelerek ileri doğru koştu. Kuleleri ve minareleriyle devasa saray binasının kapılarına yaklaştı, sonra da koşarak içeri daldı.

Sis ruhu arkada, onu doğurmuş olan sislerin içinde kaldı. Sazed bir çakmak taşıyla mumunu tekrar yaktı ve bekledi. Sis ruhu ileri doğru gelmedi. Hâlâ bir aciliyet hisseden Sazed onu geride bırakarak, Lord Hükümdar'ın eski evinin derinliklerine doğru yoluna devam etti. Taş duvarlar soğuk ve karanlıktı, mumu soluk bir ışıktı.

Kuyu burada olamaz, diye düşündü. *Dağlarda olması gerekiyordu.*

Ancak o zamanlar hakkında çok fazla şey muğlaktı. İncelemiş olduğu şeyleri hiç gerçekten anlayıp anlamadığından şüphe etmeye başlıyordu.

Mumunu eliyle koruyarak adımlarını hızlandırdı, nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Bina içindeki binayı, Lord Hükümdar'ın eskiden zamanını geçirdiği yeri ziyaret etmişti. Sazed imparatorluğun yıkılmasından sonra sarayı incelemiş, kaydetmiş ve kataloglamıştı. Dış odaya vardı, duvardaki tanıdık olmayan açıklığı fark edene kadar odanın yarısını geçmişti.

Kapı ağzında başı eğik bir şekil duruyordu. Sazed'in mumunun ışığı cilalanmış mermer duvarlardan, gümüşlü işlemeli fresklerden ve adamın gözlerindeki kazık başlarından yansıyordu.

"Marsh?" dedi Sazed afallayarak. "Nerelerdeydin?"

"Ne yapıyorsun Sazed?" diye fısıldadı Marsh.

"Vin'e gidiyorum," dedi Sazed kafası karışarak. "O Kuyu'yu buldu Marsh. Bizim ona ulaşmamız, Kuyu'nun ne yaptığından emin olana kadar herhangi bir şey yapmasına engel olmamız lâzım."

Marsh kısa bir süre için daha sessiz kaldı. "Buraya gelmemeliydin Terrisli," dedi en sonunda, başı hâlâ eğikti.

"Marsh? Neler oluyor?" Sazed aciliyet hissiyle öne doğru bir adım attı.

"Keşke bilseydim. Keşke... keşke anlasaydım."

"Neyi anlasaydın?" diye sordu Sazed, sesi kubbeli odada yankılanıyordu.

Marsh bir an için sessizce durdu. Sonra başını kaldırarak, görmeyen kazık başlarını Sazed'in üzerine odakladı.

"Keşke neden seni öldürmek zorunda olduğumu anlasaydım," dedi, sonra da bir elini kaldırdı. Bir Allomantik İtme Sazed'in kollarındaki metal kolluklara bindirerek onu geriye doğru fırlatıp, sert taş duvara vurdu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Marsh.

Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşamamalı...

58

"LORD HÜKÜMDAR!" DİYE FISILDADI ELEND, ikinci mağaranın kenarında duraklayarak.

Vin ona katıldı. Bir süre geçit boyunca ilerlemişler, doğal taştan bir tünelde yürüyerek depo mağarasını çok arkalarında bırakmışlardı. Tünel burada ikinci, biraz daha küçük olan bir mağarada bitiyordu. Burası kalın, karanlık bir dumanla doluydu. Olması gerektiği gibi mağaradan dışarıya sızmıyor, kendi kendine dalgalanarak girdaplanıyordu.

Vin öne doğru adım attı. Beklediğinin aksine duman onu boğmadı. Dumanda garip bir şekilde davetkâr olan bir şeyler vardı. "Gel hadi," dedi Vin, mağara zemini boyunca yürüyerek giderken. "İleride ışık görüyorum."

Elend endişeli bir şekilde ona katıldı.

Güm. Güm. Güm.

Sazed duvara bindirdi. O bir Allomanser değildi, vücudunu güçlendirecek lehimi yoktu. Yere yığılırken yan tarafında keskin bir acı hissetti ve bir kaburgasının çatlamış olduğunu anladı. Ya da daha kötüsü.

Sazed'in düşürdüğü yerde düzensizce yanmakta olan mumun hafifçe aydınlattığı Marsh uzun adımlarla ilerledi.

"Neden geldin?" diye fısıldadı Marsh, Sazed dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken. "Her şey ne kadar iyi gidiyordu." Sazed yavaş yavaş sürünerek uzaklaşırken demir gözlerle izledi. Sonra Marsh tekrar İterek Sazed'i yan tarafa doğru fırlattı.

Sazed güzel beyaz zemin boyunca sürüklenerek bir diğer duvara çarptı. Kolu çıtırdadı, çatladı ve görüşü titredi.

Acısının arasında Marsh'ın eğilip yerden bir şey aldığını gördü. Küçük bir kese. Sazed'in kuşağından düşmüştü. İçi metal parçalarıyla doluydu. Marsh belli ki bunun bir sikke kesesi olduğunu düşünmüştü.

"Üzgünüm," dedi Marsh tekrar, sonra da bir elini kaldırdı ve keseyi Sazed'e doğru itti.

Kese oda boyunca fırlayarak Sazed'e vurup yırtıldı, içindeki metal parçaları Sazed'in etini deşmişti. Ne kadar kötü yaralandığını anlamak için başını eğip bakmaya ihtiyacı yoktu. Garip bir şekilde artık acısını hissedemiyordu, ama karnının ve bacaklarının üstündeki ılık kanı hissedebiliyordu.

Ben... de üzgünüm, diye düşündü Sazed oda kararmaya başlarken ve dizlerinin üzerine düştü. *Ben başarısız oldum... gerçi ne açıdan bilmiyorum. Marsh'ın sorusuna bile cevap veremiyorum. Buraya neden geldiğimi bilmiyorum.*

Ölmekte olduğunu hissetti. Bu garip bir tecrübeydi. Aklı kaderine razı olmuştu, ancak şaşkındı, ancak kızgındı, ancak yavaş yavaş... sorun... çıkarıyordu...

Onlar sikke değildi, diye fısıldayan bir ses var gibiydi.

Düşünce ölmekte olan zihninin içinde tıngırdadı.

Marsh'ın seni vurduğu kese. Onlar sikke değildi. Onlar yüzüklerdi Sazed. Sekiz tane yüzük. Sen iki tanesini çıkarmıştın, duyma ve görme. Öbürlerini de oldukları yerde bırakmıştın.

Kuşağına sokulmuş kesenin içinde.

Sazed yıkıldı, ölüm soğuk bir gölge gibi üzerine çöküyordu. Ama yine de, düşünce doğruymuş gibi geliyordu. On yüzük, etine gömülü. Ona dokunan. Ağırlık. Vücut hızı. Görüş. Duyma. Dokunma. Koku. Güç. Zihin hızı. Uyanıklık.

Ve sağlık.

Sazed altına erişti. Metalaklı kullanabilmek için takması zorunlu değildi, sadece dokunması yeterliydi. Göğsü yanmayı kesti ve görüşü bir anda odaklandı. Kolu düzeldi, kısa bir güç patlaması ile birkaç günün toplamı kadar sağlığı içine çekerken kemikler tekrar kaynadı. Sazed aklı ölümden dönmenin etkisinden kurtulurken zorlanarak nefes aldı ama altınaklı düşüncelerine yepyeni bir berraklık kazandırmıştı.

Eti metallerin etrafında iyileşti. Sazed ayağa kalkarak boş keseyi derisine yapışmış olduğu yerden çekip kurtarırken yüzükleri içinde kaldı. Keseyi yere bıraktı, yara altınaklın içinde kalan son gücü de emerek kapandı. Marsh kapının ağzında durarak şaşkınlıkla döndü. Sazed'in kolu hâlâ zonkluyordu, büyük olasılıkla çatlak vardı ve kaburgaları da berelenmişti. Bu kadar kısa bir sağlık dalgası sadece bir yere kadar gidebilirdi.

Ama hayattaydı.

"Sen bize ihanet ettin Marsh," dedi Sazed. "Ben o kazıkların bir adamın gözlerinin yanı sıra ruhunu da çaldığını fark etmemiştim."

"Benimle savaşamazsın," diye cevap verdi Marsh sessizce, sesi karanlık odanın içinde yankılanıyordu. "Sen bir savaşçı değilsin."

Sazed gülümsedi, içindeki küçük metalakılların ona güç verdiğini hissediyordu. "Sen de öyle, diye düşünüyorum ben."

Ben boyumdan çok çok büyük bir işe bulaşmışım, diye düşündü Elend garip, duman dolu mağaranın içinden geçerlerken. Zemin pürüzlü ve düzensizdi ve feneri de solgun gibi görünüyordu, sanki girdaplanan siyah duman ışığı emiyordu.

Vin kendine güvenle yürüyordu. Hayır, kararlı bir şekilde yürüyordu. Arada bir fark vardı. Bu mağaranın sonunda her ne vardıysa, Vin'in onu keşfetmeyi istediği açıktı.

Ve... bu ne olacak? diye düşündü Elend. *Miraç Kuyusu mu?*

Kuyu mitolojik bir şeydi, Lord Hükümdar hakkında vaaz verirken obligatörlerin bahsettikleri bir şey. Ama yine de... Elend onu bulmayı bekleyerek Vin'i kuzeye doğru takip etmişti, değil mi? Neden şimdi bu kadar tereddütlüydü?

Belki de en sonunda neler olduğunu kabul etmeye başladığı içindi. Ve bu onu endişelendiriyordu. Hayatından endişe ettiğinden değil, ama bir anda dünya anlaşılamaz bir hâle gelmiş olduğu için. Orduları anlayabilirdi, onları nasıl yeneceğini bilmese bile. Ama Kuyu gibi bir şey? Tanrılardan gelmiş bir şey, âlimlerin ve filozofların mantığının ötesinde olan bir şey?

Bu dehşet vericiydi.

En sonunda dumanlı mağaranın öbür ucuna yaklaştılar. Burada ilk ikisinden çok daha küçük, son bir oda varmış gibi görünüyordu. Buraya girerlerken Elend anında bir şeyin farkına vardı: bu oda insan yapımıydı. Ya da en azından insan yapımı olan bir şey *hissi* veriyordu. Sarkıtlar alçak tavanlı odada sütunlar oluşturuyordu ve rasgele olamayacak kadar düzgün bir şekilde dizilmişlerdi. Yine de, aynı zamanda doğal olarak oluşmuş gibi görünüyorlardı ve işlendiklerine dair bir iz yoktu.

Hava içeride daha sıcakmış gibi geliyordu ve neyse ki, odaya girerlerken dumandan dışarı çıkmışlardı. Odanın uzak ucundaki bir şeyden zayıf bir ışık geliyordu, ancak Elend ışığın kaynağını seçemiyordu. Meşale ışığına benzemiyordu. Rengi yanlıştı ve titreşmek yerine parlıyordu.

Vin bir kolunu ona sararak gözlerini odanın arka tarafına doğru dikti, bir anda kaygılı görünmüştü.

"O ışık nereden geliyor?" diye sordu Elend kaşlarını çatarak.

"Bir havuz," dedi Vin sessizce, onun gözleri Elend'inkilerden çok daha keskindi. "Parlayan beyaz bir havuz."

Elend kaşlarını çattı. Ama ikisi de hareket etmediler. Vin tereddütlü görünüyordu. "Ne?" diye sordu Elend.

Vin onu iyice çekti. "Bu Miraç Kuyusu. Onu kafamın içinde hissedebiliyorum. Gümlüyor."

Elend gerçeküstü bir yersizlik duygusu hissederken kendisini gülümsemeye zorladı. "Yani bunun için geldik."

"Ya ne yapılacağını bilemezsem?" diye sordu Vin. "Ya ben de gücü alır ama onu nasıl kullanacağımı bilemezsem? Ya ben de... Lord Hükümdar gibi olursam?"

Elend başını eğerek kollarını kendisine dolamış olan Vin'e baktı ve korkusu bir parça azaldı. Vin'i seviyordu. Karşılaşmış oldukları durum, onun mantıklı dünyasına kolayca sığdırılamazdı. Ama Vin'in hiçbir zaman mantığa gerçekten de ihtiyacı olmamıştı. Ve Elend'in de olmayacaktı, eğer ona güveniyorsa.

Elend onun başını ellerinin arasına aldı ve kendisine bakması için çevirdi. "Gözlerin çok güzel."

Vin kaşlarını çattı. "Ne..."

"Ve," diyerek devam etti Elend, "içlerindeki güzelliğin bir parçası da senin samimiyetinden geliyor. Sen Lord Hükümdar olmayacaksın Vin. Sen o güçle ne yapılacağını bileceksin. Ben sana güveniyorum."

Vin tereddütlü bir şekilde gülümsedi, sonra da başını sallayarak onayladı. Ancak mağaranın içine doğru ilerlemedi. Bunun yerine Elend'in omzunun üzerinden bir şeye işaret etti. "O ne?"

Elend dönerek küçük odanın arkasındaki duvarında bir çıkıntı fark etti. Girmiş oldukları kapı ağzının hemen yanındaki kayalardan dışarı doğru uzanıyordu. Vin çıkıntıya yaklaştı ve Elend de onu takip ederek çıkıntının üzerindeki kırıkları fark etti.

"Kırık çömleğe benziyor," dedi Elend. Birkaç yığın hâlinde duruyorlardı ve çıkıntının altındaki zemine de daha fazlası saçılmıştı.

Vin bir parçayı aldı ama dikkate değer herhangi bir özelliği varmış gibi görünmüyordu. Dönerek çömlek parçalarını karıştırmakta olan Elend'e baktı. "Şuna bak," dedi Elend, diğerleri gibi kırılmamış bir tanesini kaldırmıştı. Merkezinde tek bir metal boncuğu olan, diske benzer bir pişmiş kil parçasıydı.

"Atiyum mu?" diye sordu Vin.

"Rengi yanlış gibi görünüyor," dedi Elend kaşlarını çatarak.

"Ne o zaman?"

"Belki cevapları şurada buluruz," dedi Elend dönerek ışığa doğru gitmekte olan sütun sıralarına bakarken. Vin başıyla onayladı ve ileri doğru yürüdüler.

Marsh anında Sazed'i kollarındaki metal kolluklardan İtmeye çalıştı. Ancak Sazed hazırdı ve demirakıl yüzüğüne erişip içine depolamış olduğu ağırlığı çekti. Vücudu daha yoğunlaştı ve ağırlığının kendisini aşağıya çektiğini hissetti, yumrukları kurşundan kolların ucundaki demir toplarmış gibi hissediyordu.

Marsh anında savrularak gitti, kendi İtişi tarafından şiddetle geriye doğru fırlatılmıştı. Dudaklarından bir şaşkınlık haykırışı kaçırarak arkasındaki duvara bindirdi. Ses küçük, kubbeli odada yankılandı.

Mum gittikçe zayıflarken odadaki gölgeler dans etti. Sazed görüşe erişerek gözlerini güçlendirdi, sonra da demirini bırakarak sersemlemiş Sorgucu'ya doğru koştu. Ancak Marsh çabuk toparlanmıştı. Elini uzatarak duvardaki yakılmamış bir lambayı Çekti. Lamba havayı yararak Marsh'a doğru uçtu.

Sazed çinkoya erişti. İçine saplanmış olan metal kaynaklarıyla kendisini bir Allomanser ile bir Ferusimyacı'nın çarpık bir melezi gibi hissediyordu. Altın iç organlarını onarmış, onu iyileştirmişti ama yüzükler hâlâ etinin içinde duruyordu.

Lord Hükümdar'ın da yaptığı şey buydu, çalınmalarını zorlaştırmak için etini deldirerek metalakıllarını vücudunun içinde tutmuştu.

Bu Sazed'e her zaman marazi bir şey gibi görünmüştü. Şimdi ise bunun ne kadar faydalı olabileceğini görüyordu. Düşünceleri hızlandı ve hızla lambanın uçuş rotasını gördü. Marsh bunu Sazed'e karşı bir silah olarak kullanabilecekti. O yüzden de Sazed çeliğe erişti. Allomansi ile Ferusimya'nın bir temel farkı vardı: Allomansi güçlerini metallerin kendilerinden çekerdi ve bu yüzden de gücün miktarı sınırlıydı; Ferusimya'da ise, kişi bir özelliği pek çok kereler katlayabilir, aylar boyunca depolanmış olan gücü birkaç dakika içinde çekebilirdi.

Çelik fiziksel hız depolardı. Sazed bir vızıltıyla odayı aştı, o açık kapı ağzının yanından fırlayarak geçerken hava kulaklarında uğulduyordu. Lambayı havadan kaptı, sonra da sertçe demire erişerek ağırlığını pek çok katına çıkardı ve kendisine devasa bir güç vermek için de lehime erişti.

Marsh'ın tepki vermeye zamanı olmamıştı. Şimdi o Sazed'in insan ötesi bir güce ve insan ötesi bir ağırlığa sahip elinde tuttuğu bir lambayı Çekmekteydi. Marsh bir kez daha kendi Allomansi'si tarafından savruldu. Çekişi onu oda boyunca uçurarak doğrudan Sazed'in üstüne fırlattı.

Sazed dönerek lambayı Marsh'ın yüzüne gömdü. Metal elinde yamuldu ve kuvvet Marsh'ı geriye doğru fırlattı. Sorgucu mermer duvara çarptı, bir kan püskürtüsü havaya sis gibi yayıldı. Marsh zemine yıkılırken Sazed göz çukurunun etrafındaki kemikleri kırarak göz kazıklarından bir tanesinin ucunu kafatasının içine kadar gömmüş olduğunu görebilmişti.

Sazed ağırlığını normale indirdi, sonra da öne atılarak doğaçlama silahını tekrar kaldırdı. Ancak Marsh bir kolunu yukarı savurdu ve İtti. Sazed demiraklına tekrar erişerek ağırlığını arttıramadan önce birkaç adım geriye sürüklenmişti.

Marsh homurdandı, İtişi onu arkasındaki duvara doğru bastırıyordu. Ancak bu Sazed'i de uzakta tutuyordu. Sazed ileriye doğru adım atmak için çabaladı ama Marsh'ın İtmesinin baskısı ile kendi hantal, ağırlığı arttırılmış bedeni yürümeyi zorlaştırıyordu. İkili bir an için kararmakta olan ışıkta birbirlerini İterek zorlandılar. Odanın işlemeleri pırıldıyordu, sessiz freskler onları izliyordu, Kuyu'ya doğru inen açık kapı ağzı da hemen yan taraflarındaydı.

"Neden, Marsh?" diye fısıldadı Sazed.

"Bilmiyorum," dedi Marsh sesi bir hırıltı gibi çıkarak.

Sazed aniden demiraklını bıraktı ve onun yerine bir güç patlamasıyla çeliğe erişerek tekrar hızını arttırdı. Lambayı bırakarak kenara çekildi, Marsh'ın takip edebileceğinden çok daha hızlı hareket ediyordu. Lamba geriye doğru uçtu ama sonra Marsh İtmeyi bırakarak öne sıçrarken yere düştü, belli ki duvara karşı kısılı kalmamaya çalışıyordu.

Ama Sazed daha hızlıydı. Çabucak dönüp Marsh'ın kilit kazığını sökme niyetiyle bir elini kaldırdı. Kürek kemiklerinin arasından boylamasına sırtına çakılmış olan bu kazığı sökmek bir Sorgucu'yu öldürürdü, bu Lord Hükümdar'ın onlarda bırakmış olduğu zayıf noktaydı.

Sazed arkadan saldırmak için Marsh'ın etrafından dolaştı. Marsh'ın sağ gözündeki kazık, kafatasının arkasından dışarıya fazladan birkaç santim çıkmıştı ve kan sızdırıyordu.

Sazed'in çelikaklı tükendi.

Yüzüklerin fazla uzun dayanması zaten beklenemezdi ve Sazed'in iki aşırı patlaması bunu saniyeler içinde bitirmişti. Korkunç bir yalpalamayla yavaşladı ama kolu hâlâ kaldırılmıştı ve hâlâ on adamın gücüne sahipti. Marsh'ın cüppesinin altındaki kilit kazığın çıkıntısını görebiliyordu. Şimdi eğer sadece...

Marsh döndü, becerikli bir şekilde Sazed'in eline vurup kenara itti. Bir dirseğini Sazed'in karnına gömdü, sonra da elinin tersini savurarak kaldırdı ve yüzünü tokatladı.

Sazed geriye doğru düştü ve lehimaklı da tükendi, gücü kayboldu. Sert mermer zemine bir acı homurtusuyla düştü ve yuvarlandı.

Marsh karanlık odanın içinde tepesinde yükseliyordu. Mum titreşti.

"Yanıldın Sazed," dedi Marsh sessizce. "Bir zamanlar ben bir savaşçı değildim ama bu değişti. Sen son iki yılı öğretmenlikle geçirdin ama ben bu süreyi öldürerek geçirdim. O kadar çok kişi öldürdüm ki..."

Marsh öne doğru adım attı ve Sazed berelenmiş bedenini harekete geçirmeye çalışırken öksürdü. Kolunu tekrar kırdığından endişe ediyordu. Tekrar çinkoya erişerek düşüncelerini hızlandırdı ama bunun bedenini hareket ettirmesine bir yardımı olmuyordu. Marsh yerdeki lambayı alırken yapabildiği tek şey şimdi durumunun daha da iyi farkında olarak, ancak durdurmak için herhangi bir şey yapamadan izlemekti.

Mum söndü.

Ama Sazed hâlâ Marsh'ın yüzünü görebiliyordu. Ezilmiş göz çukurundan kan damlıyor, adamın yüz ifadesini okumayı daha da zorlaştırıyordu. Sorgucu pençe gibi eliyle sıkıca kavramış olduğu lambayı Sazed'in suratına gömmek niyetiyle kaldırırken... kederliymiş gibi görünüyordu.

Dur, diye düşündü Sazed. *Bu ışık nereden geliyor?*

Bir düello değneği Marsh'ın başının arkasına inerek paramparça oldu ve etrafa kıymıklar saçtı.

Vin ve Elend yürüyerek havuzun yanına geldiler. Elend sessizce yanında eğildi ama Vin sadece dikildi. Işıldayan sulara gözlerini dikmişti.

Kayanın içindeki küçük bir çöküntüde toplanmışlardı ve kıvamlı görünüyorlardı, metal gibi. Gümüşi beyaz, ışıldayan sıvı metal. Kuyunun çapı sadece bir metre kadardı, ama gücü Vin'in zihninin içinde bir dağ gibi yükseliyordu.

Hatta Vin güzel havuza kendisini o kadar fazla kaptırmıştı ki, Elend'in kolundaki kavrayışı sıkılaşana kadar sis ruhunu fark etmemişti. Vin başını kaldırarak sis ruhunun önlerinde ayakta durduğunu fark etti. Başı eğikmiş gibi görünüyordu ama Vin dönerken gölgeli şekli daha dikleşerek doğruldu.

Vin yaratığı hiç sislerin dışında görmemişti. Hâlâ tam olarak... bütün değildi.

Bedeninden sis tutamları kopuyor, aşağı doğru akıp eriyerek tekrar içine karışırken şekilsiz siluetini oluşturuyorlardı. Sürekli bir düzen.

Vin sessizce tıslayarak bir bıçağını çekti.

"Bekle!" dedi Elend ayağa kalkarak.

Vin kaşlarını çatarak ona bir bakış fırlattı.

"Ben onun tehlikeli olduğunu düşünmüyorum Vin," dedi ondan uzaklaşarak ruha doğru giderken.

"Elend, dur!" dedi Vin ama o nazikçe kolunu kurtardı.

"Sen yokken beni ziyaret etti Vin," diye açıkladı Elend. "Bana zarar vermedi. Sadece benim... bir şeyi anlamamı istiyormuş gibi görünüyordu." Gülümsedi, üzerinde hâlâ sıradan pelerini ve seyahat giysileri ile yavaş yavaş sis ruhuna doğru yürüdü. "İstediğin şey ne?"

Sis ruhu bir an için hareketsizce durdu, sonra da kolunu kaldırdı. Bir şey havuzun ışığını yansıtarak parladı.

"*Hayır*!" Vin çığlık atarak öne atılırken ruh Elend'in karnını deşti. Elend acıyla inledi, sonra da tökezleyerek geriledi.

"Elend!" dedi o kayarak yere düşerken Elend'in yanına gelen Vin. Ruh geriye çekildi, yanıltıcı derecede cisimsiz olan siluetinin içinden bir yerlerden kan damlıyordu. Elend'in kanı.

Elend gözleri kocaman açılmış yatıyordu, şok içindeydi. Vin lehim harlayıp, ceketinin ön tarafını yırtıp açarak yarayı ortaya çıkardı. Ruh karnını derinlemesine kesmiş, bağırsaklarına kadar yarmıştı.

"Hayır... hayır... hayır..." dedi Vin zihni uyuşarak, ellerinde Elend'in kanı vardı.

Yara çok kötüydü. Öldürücüydü.

Ham kırık değneği bıraktı, bir kolu hâlâ askıdaydı. İri Haydut adımını Marsh'ın bedeninin üzerinden atar ve sağlam elini Sazed'e doğru uzatırken kendisinden son derece memnunmuş gibi görünüyordu.

"Seni burada bulmayı beklememiştim Saze," dedi Haydut.

Sersemlemiş olan Sazed eli tuttu ve ayaklarının üzerinde doğruldu. Tökezleyerek Marsh'ın bedenini geçti, şaşkın şekilde kafaya sıradan bir sopa darbesinin yaratığı öldürmek için yeterli olmayacağını düşünüyordu. Ancak Sazed'in zihni bunu umursamak için fazlasıyla bulanıktı. Mumunu yerden aldı, Ham'in fenerinden yaktı, sonra da kendini devam etmeye zorlayarak merdivenlere doğru ilerledi.

Sazed'in devam etmesi gerekiyordu. Vin'e yetişmesi lâzımdı.

Vin Elend'i kollarıyla sarmıştı, pelerini de onun gövdesinin etrafını saran aceleci ve korkunç derecede yetersiz olan bir bandaj oluşturuyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Vin, soğuk yanaklarının üzerindeki gözyaşları ılıktı. "Elend, seni seviyorum. Seni seviyorum..."

Sevgi yeterli olmayacaktı. Elend titriyordu, gözleri yukarıya doğru dikilmişti,

odaklanmayı zar zor başarabiliyorlardı. Zorlanarak nefesini bıraktı ve salyasında kan köpürdü.

Vin hissiz bir şekilde nerede durduklarının farkına vararak yana doğru döndü. Havuz yanlarında parlıyordu, Elend'in düştüğü yerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kanının birazı havuzun üstüne sızmıştı, gerçi sıvı metalin içine karışmıyordu.

Onu kurtarabilirim, diye farkına vardı Vin. *Yaratma gücü parmaklarımın sadece biraz ötesinde yatıyor.* Burası Rashek'in tanrılığa yükselmiş olduğu yerdi. Miraç Kuyusu.

Tekrar Elend'e, onun ölmekte olan gözlerine baktı. Elend Vin'e odaklanmaya çalışıyordu ama kaslarını kontrol etmekte sorun yaşıyormuş gibi görünüyordu. Sanki o... gülümsemeye çalışıyormuş gibiydi.

Vin ceketi dürerek Elend'in başının altına yerleştirdi. Sonra üzerinde sadece pantolon ve gömleğiyle havuzun yanına yürüdü. Onun gümlediğini duyabiliyordu. Sanki... Vin'e sesleniyordu. Ona kendisine katılması için sesleniyordu.

Vin havuzun içine adımını attı. Havuz onun dokunuşuna direndi ama ayağı yavaş yavaş batmaya başladı. Vin öne doğru adım atarak havuzun merkezine doğru yürüdü, batarken bekliyordu. Saniyeler içinde havuz göğsüne kadar çıkmıştı, ışıldayan sıvı her tarafındaydı.

Bir nefes aldı, sonra da başını geriye doğru yatırıp, havuz onu kaplayarak yüzünü de örterken yukarıya doğru baktı.

Sazed tökezleyerek merdivenlerden aşağı iniyordu, titreyen parmaklarının arasında mumu kavramıştı. Ham arkasından sesleniyordu. Aşağıdaki sahanlıkta şaşkın bir Dikiz'in yanından geçti ve oğlanın sorularını duymazdan geldi.

Ancak mağaranın zeminine doğru inmeye başlarken yavaşladı. Kayaların içinden küçük bir titreşim geçti.

Her nasılsa, çok geç kalmış olduğunu anladı.

Güç üzerine bir anda çöktü.

Vin sıvının onun üzerine abandığını, vücudunun içine sızdığını, süzüldüğünü, derisindeki gözenekleri ve açıklıkları zorlayarak içeri girdiğini hissetti. Çığlık atmak için ağzını açtı ama sıvı oradan da içeriye dalarak gırtlağını doldurdu, ağzını tıkadı.

Ani bir alevlenmeyle kulak memesi acımaya başladı. İnleyerek küpesini çekip çıkardı, derinliklere doğru batması için bıraktı. Kemerini de çözerek onun da Allomantik şişecikleriyle birlikte gitmesine izin verdi, üzerinde kalan bütün metallerden kurtulmuştu.

Sonra yanmaya başladı. Bu hissi tanımıştı: tam olarak midesinde yanan metallerin hissiyle aynıydı, yalnız bu bütün vücudundan geliyordu. Derisi harlandı, kasları alevlendi, hatta kemikleri bile tutuşmuş gibiydi. Nefes nefese kaldı ve gırtlağındaki metalin gitmiş olduğunu fark etti.

Vin parlıyordu. İçindeki, sanki patlayarak dışarı çıkmaya çalışan gücü hissetti. Bu lehim yakarak kazandığı güç gibiydi ama inanılmayacak kadar daha kuvvetliydi. İnanılmaz bir kapasitesi olan bir güçtü. Vin'in anlama yetisinin ötesindeydi ama zihnini de genişletiyor, onu büyümeye ve şu anda elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu algılamaya zorluyordu.

Vin dünyayı yeniden yaratabilirdi. Sisleri geriye itebilirdi. Elinin bir hareketiyle milyonları doyurabilir, kötüleri cezalandırabilir, zayıfları koruyabilirdi. Kendi kendisine karşı huşu duydu. Etrafındaki mağara sanki şeffafmış gibiydi ve Vin bütün dünyanın gözlerinin önünde yayıldığını gördü; hayatın sadece kutupların etrafındaki küçük, minicik bölgelerde var olabileceği muhteşem bir küreydi. Vin bunu da düzeltebilirdi. O her şeyin daha iyisini yapabilirdi. O...

O Elend'i de kurtarabilirdi.

Aşağıya baktı ve onun ölmekte olduğunu gördü. Neyin yanlış olduğunu anında algılamıştı. Vin onun hasar görmüş derisini ve kesilmiş organlarını tamir edebilirdi.

Bunu yapmamalısın çocuğum.

Vin şokla başını kaldırdı.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun, dedi Ses ona fısıldayarak. Yaşlı bir sesti. Şefkatli.

"Onu kurtarmak zorundayım!" diye haykırdı Vin.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Ve biliyordu da. Vin bunu gördü; sanki bir görüymüş gibi Rashek'i gördü, onun gücü kendisine aldığı zamanı. Vin onun yarattığı felâketleri gördü.

Ya hep, ya hiçti. Bir açıdan Allomansi gibiydi. Eğer Vin gücü alırsa, birkaç saniye içinde onu yakarak tüketmek zorunda kalacaktı. İstediği şekilde dünyayı tekrar yaratabilirdi ama sadece kısa bir süre için.

Ya da... gücü serbest bırakabilirdi.

Benim Zifir'i yenmem gerekiyor, dedi Ses.

Vin bunu da gördü. Sarayın dışında, şehirde, tüm imparatorluk boyunca. Sislerin içindeki insanlar titriyor, düşüyordu. Neyse ki pek çoğu içeride kalmışlardı. Skaaların gelenekleri içlerinde hâlâ güçlüydü.

Ancak bazıları dışarıdaydı. Onlar Kelsier'in sislerin onları incitemeyeceği sözüne güvenmişlerdi. Ama artık incitiyordu. Sisler değişmişlerdi, ölüm getiriyorlardı.

Zifir işte *buydu.* Öldüren sisler. Bütün dünyayı yavaş yavaş kaplamakta olan sisler. Ölümler münferitti; Vin pek çok kişinin düşüp öldüğünü gördü ama diğerleri sadece hastalanıyorlardı ve daha başkaları ise sanki hiçbir sorun yokmuş gibi sislerin içinde geziniyorlardı.

Daha kötüsü olacak, dedi Ses sessizce. *Öldürecek ve yok edecek. Ve eğer sen onu kendi başına durdurmaya kalkarsan, dünyayı harap edeceksin, Rashek'in de senden önce yapmış olduğu gibi.*

"Elend..." diye fısıldadı Vin. Yerde kan içinde yatmakta olan Elend'e doğru döndü.

O anda Vin bir şeyi hatırladı. Sazed'in söylemiş olduğu bir şeyi. *Onu, onun*

arzularına güvenecek kadar çok sevmeniz gerekir, demişti ona Sazed. *Siz ona, sizin en iyisi olduğunu* varsaydığınız *şeye değil de onun gerçekten istediği şeye saygı duymayı öğrenmezseniz bu aşk değildir...*

Vin Elend'in ağlamakta olduğunu gördü. Onun kendisine odaklandığını gördü ve onun ne istediğini gördü. O halkının yaşamasını istiyordu. O dünyanın barışa kavuşmasını ve skaaların özgür olmalarını istiyordu.

O Zifir'in yenilmesini istiyordu. Halkının güvenliği onun için kendi hayatından daha değerliydi. Çok daha değerli.

Sen ne yapılacağını bileceksin, demişti o Vin'e daha biraz önce. *Ben sana güveniyorum...*

Vin gözlerini kapattı ve yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. Görünüşe göre tanrılar da ağlayabiliyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Gücü serbest bıraktı. Bir tanrı olma becerisini ellerinde tutuyordu ve ondan vazgeçti, gücü beklemekte olan boşluğa saldı. Elend'den vazgeçti.

Çünkü onun istediği şeyin bu olduğunu biliyordu.

Mağara anında sallanmaya başladı. Vin içindeki harlayan güç sökülüp alınırken haykırdı, boşluk açgözlülükle gücü emiyordu. Vin parıltısı sönerken çığlık attı, sonra da şimdi boşalmış olan havuzun içine düşerek başını kayalara çarptı.

Mağara sallanmaya devam etti, tavandan toz ve taş parçaları düşüyordu. Ve ondan sonra, gerçeküstü bir berraklık anında Vin tek, net bir kelimenin zihninin içinde çınladığını duydu.

KURTULDUM!

...çünkü onun orada hapsedilmiş olan şeyi serbest bırakmasına izin verilemez.

59

VİN YATMIŞ, SESSİZCE AĞLIYORDU.

Mağara sessizdi, fırtına dinmişti. Varlık gitmiş ve zihninin içindeki gümlemeler de en sonunda susmuştu. Burnunu çekti, kolları Elend'in etrafına dolanmış, o son birkaç nefesini verirken ona sarılıyordu. Yardım için çığlık atmış, Ham ve Dikiz'e seslenmişti ama hiçbir cevap alamamıştı. Onlar çok uzaktaydılar.

Vin kendisini soğuk hissediyordu. Boş. O kadar çok gücü elinde tuttuktan, sonra da bu koparılarak elinden alındıktan sonra, Vin kendisini bir hiç gibi hissediyordu. Ve Elend öldüğü zaman, gerçekten olacağı şey de oydu.

Ne anlamı var ki? diye düşündü. *Hayatın bir anlamı yok. Ben Elend'e ihanet ettim. Ben dünyaya ihanet ettim.*

Ne olduğundan emin değildi ama bir şekilde korkunç, korkunç bir hata yapmıştı. En kötüsü ise Vin'in doğru şeyi yapmak için o kadar çok çalışmış olmasıydı, ona ne kadar çok acı verirse versin.

Tepesinde yükselen bir şeyler vardı. Vin başını kaldırarak sis ruhuna baktı ama öfke bile hissetmeyi başaramıyordu. Şu anda herhangi bir şey hissedebilmesi mümkün değildi.

Ruh bir kolunu kaldırarak işaret etti.

"Bitti," diye fısıldadı Vin.

Ruh daha da ısrarcı bir şekilde işaret etti.

"Onlara zamanında yetişemem," dedi Vin. "Dahası, ben kesiğin ne kadar kötü olduğunu *gördüm*. Güç elimdeyken gördüm. Onların hiçbirisinin yapabileceği bir şey yok, Sazed'in bile. O yüzden sen de şimdi sevinebilirsin. İstediğini aldın..." Vin'in sesi azalarak kesildi. Ruh Elend'i neden bıçaklamıştı?

Beni onu iyileştirmeye zorlamak için, diye düşündü. *Benim... gücü serbest bırakmama engel olmak için.*

Vin gözlerini kırpıştırdı. Ruh kolunu salladı.

Vin yavaş yavaş, uyuşmuş bir şekilde ayağa kalktı. Trans hâlinde ruhun birkaç adım öteye süzülerek yerdeki bir şeye işaret etmesini izledi. Şimdi havuz boş olduğu için oda karanlıktı ve sadece Elend'in feneriyle aydınlatılıyordu. Ruhun neye işaret ettiğini görmek için Vin kalay harlamak zorunda kaldı.

Bir çömlek parçası. Elend'in odanın arka tarafındaki çıkıntıdan aldığı ve elinde tutmakta olduğu disk. Elend yere düştüğü zaman kırılmıştı.

Sis ruhu ısrarla işaret etti. Vin yaklaştı ve eğildi, parmakları diskin merkezinde duran küçük metal parçasını buldu.

"Bu ne?" diye fısıldadı.

Sis ruhu döndü ve tekrar Elend'e doğru süzüldü. Vin sessizce arkasından yürüdü.

Elend hâlâ hayattaydı. Zayıflıyormuş gibi görünüyordu ve daha az titriyordu. Ürpertici bir şekilde, ölüme yaklaştıkça sanki biraz daha fazla kontrolünü kazanıyormuş gibi görünüyordu. Vin diz çökerken Elend ona baktı ve dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordu.

"Vin..." diye fısıldadı Elend.

Vin onun yanına çökerek metal boncuğuna baktı, sonra da ruha doğru başını kaldırdı. Hareketsiz bir şekilde duruyordu. Vin boncuğu parmaklarının arasında çevirdi, sonra da yutmak için harekete geçti.

Ruh ellerini sallayarak ısrarla hareketlendi. Vin durakladı ve ruh Elend'e işaret etti.

Ne? diye düşündü Vin. Ancak gerçekten de düşünebilecek bir hâlde değildi. Metali Elend'e doğru uzattı. "Elend," diye fısıldadı yakınına eğilerek. "Bunu yutman gerekiyor."

Elend'in onu anlayıp anlamadığından emin değildi, gerçi başıyla onaylarmış gibi göründü. Vin metal parçasını onun ağzına yerleştirdi. Dudakları hareket etti ama tıkanmaya başladı.

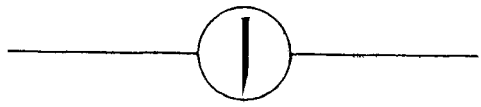
Ona yutması için bir şeyler vermem gerek, diye düşündü. Kullanabileceği tek şey metal şişeciklerinden birisiydi. Boş kuyunun içine uzanarak küpesini ve kemerini geri aldı. Bir şişeciği kemerinden çıkardı, sonra da sıvıyı Elend'in ağzından içeri döktü.

Elend zayıfça öksürmeye devam etti ama sıvı işini yapmış, metal boncuğunu yutabilmesini sağlamıştı. Vin diz çöktü, kendisini o kadar güçsüz hissediyordu ki. Daha saniyeler önce olduğu durumla arasında iç karartıcı bir zıtlık vardı. Elend gözlerini kapattı.

Sonra, garip bir şekilde, yanaklarına renk dönmeye başladı. Vin eğilerek onu izledi, kafası karışmıştı. Yüzündeki ifade, yatış şekli, derisinin rengi...

Vin tunç yaktı ve şok içinde Elend'den yayılan titreşimler hissetti.

Lehim yakıyordu.

SONDEYİŞ

İKİ HAFTA SONRA, YALNIZ BİR şekil Seran Kabinesi'ne vardı.

Sazed Luthadel'den sessizce ayrılmıştı, düşünceleri ve Tindwyl'in kaybı yüzünden dertliydi. Bir not bırakmıştı. Luthadel'de kalamazdı. Şu anda olmazdı.

Sisler hâlâ öldürüyordu. Geceleri dışarı çıkan insanlara belirlenebilir herhangi bir düzen olmaksızın, rasgele saldırıyorlardı. Pek çok kişi ölmüyor, sadece hasta oluyordu. Bazıları ise ölüyordu. Sazed ölümlere ne anlam vereceğini bilemiyordu. Umurunda olup olmadığından bile emin değildi. Vin Miraç Kuyusu'ndan serbest bırakmış olduğu dehşet verici bir şeylerden bahsetmişti. O Sazed'in araştırma yapmayı ve onun tecrübesini kaydetmeyi isteyeceğini ummuştu.

Bunun yerine Sazed şehirden ayrılmıştı.

Ağırbaşlı, çelik kaplanmış odalar boyunca ilerledi. Yarı yarıya şu ya da bu Sorgucu tarafından karşılanmayı beklemişti. Belki de Marsh tekrar onu öldürmeye çalışırdı. O ve Ham Luthadel'in altındaki depo mağaradan geri dönene kadar, Marsh tekrar ortadan kaybolmuştu. Onun işi, görünüşe göre, bitmişti. Sazed'i Vin'i durdurmaktan yeteri kadar uzun süre alıkoymuştu.

Sazed merdivenlerden aşağıya indi, işkence odasını geçti ve en sonunda da haftalar önce Kabine'ye yaptığı ilk ziyaret sırasında gelmiş olduğu küçük taştan odaya girdi. Torbasını yere bıraktı, yorgun parmaklarıyla uğraşarak açtı, sonra da başını kaldırarak büyük çelik plakaya baktı.

Kwaan'ın son sözleri bakışına karşılık veriyordu. Sazed diz çökerek torbasından dikkatli bir şekilde bağlanmış olan bir evrak çantası çıkardı. İpini çözdü, sonra da aylar önce bizzat bu odanın içinde alınmış olan orijinal baskısını çıkardı. İnce kâğıdın üzerindeki parmak izlerini tanıyor, karakalem darbelerinin kendisine ait olduğunu biliyordu. Lekelemiş olduğu yerleri tanıyordu.

Gittikçe artan bir gerginlikle baskıyı kaldırdı ve duvardaki metal plakanın üzerine yapıştırdı.

Ve ikisi birbirini tutmuyordu.

Sazed geriye doğru bir adım attı, şimdi şüpheleri de kanıtlanmış olduğuna göre ne düşüneceğinden emin değildi. Baskı hissiz parmaklarının arasından kaydı ve gözleri plakanın en sonundaki cümleyi buldu. Son cümle, sis ruhunun tekrar ve tekrar yırtıp atmış olduğu o cümle. Çelik plakanın üzerindeki orijinal cümle, Sazed'in yazmış ve üzerinde çalışmış olduğu cümleden farklıydı.

Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşamamalı, diye yazıyordu Kwaan'in antik kelimeleri, *çünkü onun orada hapsedilmiş olan şeyi serbest bırakmasına izin verilemez.*

Sazed sessizce yere oturdu. *Hepsi bir yalanmış*, diye düşündü uyuşmuş bir şekilde. *Terris halkının dini... Sırdaşların arayarak, anlamaya çalışarak bin yılı harcadığı şey, bir yalanmış. Sözde kehanetler, Çağların Kahramanı... bir uydurmaymış.*

Bir numaraymış.

Böylesine bir yaratık için özgürlüğünü kazanmanın daha iyi ne yolu olabilirdi? İnsanlar kehanetlerin adına ölürdü. İnanmayı, umut edebilmeyi arzuluyorlardı. Eğer birileri, ya da bir şeyler, bu enerjiyi eline geçirebilir, çarpıtabilirse, ne kadar inanılmaz şeyler başarılabilirdi...

Sazed başını kaldırarak duvardaki kelimeleri okudu, bir kere daha ikinci yarısını okuyordu. Plakanın üzerinde kendi baskısındakinden farklı olan paragraflar vardı.

Ya da, daha doğrusu, onun baskısı bir şekilde değiştirilmişti. Varlığın Sazed'in okumasını istediği şeyleri yansıtacak şekilde değiştirilmişti. *Bu kelimeleri çelik üstüne yazıyorum*, diyordu Kwaan'ın ilk kelimeleri, *çünkü metale basılmamış hiçbir şeye güvenilemez.*

Sazed başını iki yana salladı. O cümleye dikkat etmiş olmaları gerekirdi. Sazed'in ondan sonra incelemiş olduğu her şey görünüşe göre bir yalandı. Başını kaldırıp gözleriyle içeriğini tarayarak plakaya baktı, son bölüme geldi.

Ve böylece, iddiamın odağına geliyorum, yazıyordu. *Özür dilerim. Kelimelerimi çeliğe dökmek için zorlanır, bu donmuş mağarada oturmuş karalarken bile, boş yere gevezelik etmeye meyilliyim.*

Sorun şu. İlk başta Alendi'ye inanmış olsam da, daha sonradan şüphe duymaya başladım. O işaretlere uyuyormuş gibi görünüyordu, doğru. Ama, eh, bunu nasıl izah edebilirim?

O işaretlere aşırı uygun olabilir miydi?

Sizin ne karşılık vereceğinizi biliyorum. Beklenti hakkında konuşuyoruz, önceden yazılmış olan şeylerden, eski zamanlardaki en büyük kâhinlerimiz tarafından verilmiş olan sözlerden. Elbette Çağların Kahramanı kehanetlere uyacak. Onlara kusursuz bir şekilde uyacak. Ana fikir de bu zaten.

Ama yine de... bütün bunlarda bir şeyler o kadar kolay görünüyor ki. Sanki biz bir kahramanın doğal olarak ortaya çıkmasına izin vermek yerine, kehanetlerimize uyması için bir tane oluşturmuşuz gibi geliyor. Endişem buydu, kardeşlerim en sonunda inanmaya istekli bir şekilde bana geldikleri zaman beni duraklatmış olması gereken şey buydu.

Ondan sonra, başka sorunları da görmeye başladım.

Bazılarınız benim meşhur hafızamı duymuş olabilir. Bu doğru, benim bir sayfanın üzerindeki kelimeleri bir an içinde ezberlemek için bir Ferusimyacı'nın metalaklına ihtiyacım yok. Ve sizlere söylüyorum, isterseniz bana aptal deyin, ama kehanetlerin kelimeleri değişiyor.

Değişiklikler küçük. Hatta akıllıca. Burada bir kelime, şurada hafif bir kayma. Ama sayfaların üzerindeki kelimeler benim hafızamdakilerden farklı. Diğer Cihanelçileri benimle alay ediyor, çünkü onların kitapların ve kehanetlerin değişmemiş olduğunu kanıtlamak için metalakılları var.

Ve bu nedenle de, benim yapmak zorunda olduğum büyük ilan şu. Bizim Çağların Kahramanı'nın gelmiş olduğuna ve onun Miraç Kuyusu'na gitmek zorunda olduğuna inanmamızı isteyen bir şey, bir kuvvet var. Bir şeyler kehanetleri Alendi'ye daha kusursuz bir şekilde işaret etmeleri için değiştiriyor.

Ve bu kuvvet her ne ise, bir Ferusimyacı'nın metalaklının içindeki kelimeleri de değiştirebiliyor.

Diğerleri bana deli diyorlar. Söylemiş olduğum gibi, bu doğru olabilir. Ama deli bir adam bile başkalarınınkiler yerine kendi aklına, kendi tecrübelerine güvenmek zorunda değil midir? Ben ne ezberlediğimi biliyorum. Diğer Cihanelçileri tarafından şimdi tekrar edilmekte olanın ne olduğunu da biliyorum. Bu ikisi aynı değil.

Ben bu değişimlerin arkasında bir kurnazlık olduğunu hissediyorum, incelikli ve zekice bir aldatmaca. Son iki yılı sürgünde geçirdim, değişikliklerin ne anlama gelebileceğini keşfetmeye çalışarak. Sadece tek bir sonuca varabildim. Bir şeyler bizim dinimizin kontrolünü eline geçirmiş, kötücül bir şey, güvenilemez bir şey. Yanlış yönlendiriyor ve gölgeliyor. Alendi'yi yok etmek için kullanıyor, onu ölüm ve kederden bir yol boyunca sürüklüyor. Onu bin yıllık gücün toplanmış olduğu Miraç Kuyusu'na doğru çekiyor. Zifir'i de insanoğlunu daha çaresiz kılmanın, bizi onun arzu ettiği gibi davranmak için zorlamanın bir yolu olarak göndermiş olduğunu ancak tahmin edebiliyorum.

Kehanetler değişti. Onlar şimdi Alendi'nin aldığı zaman güçten vazgeçmek zorunda olduğunu söylüyorlar. Bu bir zamanlar metinlerin ima etmiş olduğu şey değil, eskiden daha belirsizlerdi. Ancak öte yandan yeni hâlleri bunu sanki ahlaki bir zorunlulukmuş gibi gösteriyor. Artık metinler eğer Çağların Kahramanı gücü kendisine alacak olursa, korkunç bir sonucu olacağına işaret ediyor.

Alendi de onların inandıklarına inanıyor. O iyi bir adam; her şeye rağmen, o iyi bir adam. Fedakâr bir adam. Gerçekten de, onun bütün hareketleri; sebep olduğu bütün ölümler, yıkımlar ve acılar, onu derinden incitti. Bütün bu şeyler, aslına bakılırsa, onun açısından bir tür fedakârlıktı. O kendi gördüğü kadarıyla herkesin iyiliğine ulaşmak için, kendi iradesinden vazgeçmeye alışkın.

Hiç şüphem yok ki, eğer Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşacak olursa gücü alacak ve sonra, sözde çoğunluğun iyiliği uğruna, onu bırakacak. Gücü bu metinleri değiştirmiş olan o kuvvetin eline teslim edecek. Gücü onu savaşa götürmüş olan,

onu öldürmesi için kışkırtan, onu kurnazlıkla kuzeye doğru çekmiş olan bu yıkıcı kuvvetin eline teslim edecek.

Bu şey Kuyu'da toplanmakta olan gücü istiyor ve bunu alabilmek için de dinimizin en kutsal inançlarına tecavüz etti.

Ve böylece ben son bir kumar oynadım. Yalvarmalarımın, öğretilerimin, itirazlarımın ve hatta ihanetlerimin hepsi etkisiz kaldı. Alendi'nin artık başka danışmanları var, ona kendisinin duymayı istediği şeyi söyleyenler.

Benim genç bir yeğenim var, Rashek adında. O bütün Khlennium'dan kıskanç bir gencin tutkusuyla nefret ediyor. Alendi'den, ikisi asla karşılaşmamış olsalar bile, daha da şiddetli bir şekilde nefret ediyor; çünkü Çağların Kahramanı olarak bizi ezenlerden biri seçildiği için ihanete uğradığını hissediyor.

Alendi'nin Terris dağlarında kılavuzlara ihtiyacı olacak. Ben Rashek'i bu kılavuzların kendisi ve güvendiği arkadaşları olmasını sağlamakla görevlendirdim. Rashek Alendi'yi yanlış yöne doğru götürmeye, aklını çelmeye, cesaretini kırmaya ya da başka bir şekilde arayışına engel olmaya çalışacak. Alendi kandırılmış olduğunu, hepimizin kandırılmış olduğunu bilmiyor, ve artık beni dinlemiyor.

Eğer Rashek yolu saptırmayı başaramayacak olursa, oğlana onu öldürmesini tembih ettim. Bu uzak bir umut. Alendi suikastçılardan, savaşlardan ve felaketlerden kurtuldu. Ama yine de onun Terris'in donmuş dağlarında en sonunda savunmasız kalacağını umut ediyorum. Bir mucizenin gerçekleşmesini umut ediyorum.

Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşamamalı, çünkü onun orada hapsedilmiş olan şeyi serbest bırakmasına izin verilemez.

Sazed arkasına yaslandı. Bu son darbeydi, onun inancından geride kalmış ne varsa onu da öldüren son vuruş.

O anda anladı ki, artık bir daha asla inanmayacaktı.

Vin Elend'i şehir duvarının üzerinde durmuş, Luthadel şehrine yukarıdan bakarken buldu. Beyaz bir üniforma giyiyordu, Tindwyl'in onun için yaptırmış olduklarından bir tanesi. Elend sadece birkaç hafta önce olduğundan daha... sertmiş gibi görünüyordu.

"Uyanmışsın," dedi Vin yanına gelerek.

Elend başıyla onayladı. Ona bakmadı ama telaşlı halkıyla şehri izlemeye devam etti. Yeni elde ettiği Allomansi'nin iyileştirici gücüne rağmen epey uzun bir süreyi yatakta hezeyan içinde geçirmişti. Lehimle bile hekimler onun sağ kalıp kalmayacağından emin olamamışlardı.

Kalmıştı. Ve tıpkı gerçek bir Allomanser gibi, zihninin açıldığı ilk günde ayaklanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Elend.

Vin başını iki yana sallayarak siperin taşlarına yaslandı. O korkunç, gümleyen sesi hâlâ duyabiliyordu. KURTULDUM...

"Ben bir Allomanser'im," dedi Elend.

Vin başıyla onayladı.

"Görünüşe göre Sissoylu," diye devam etti.

"Sanırım... biz artık onların nereden gelmiş olduğunu biliyoruz," dedi Vin. "İlk Allomanserler'in."

"Güce ne oldu? Ham'in bana verilecek düzgün bir cevabı yoktu ve diğer herkesin bildiği tek şey de söylentiler."

"Ben bir şeyi serbest bıraktım," diye fısıldadı Vin. "Serbest bırakılmaması gereken bir şeyi, beni Kuyu'ya doğru çekmiş olan bir şeyi. Onu aramaya hiç gitmemiş olmam gerekirdi Elend."

Elend sessizlik içinde durdu, hâlâ şehre bakıyordu.

Vin dönerek başını onun göğsüne gömdü. "Korkunçtu," dedi. "Bunu hissedebiliyordum. Ve ben onu serbest bıraktım."

En sonunda Elend kollarını Vin'in etrafına sardı. "Sen elinden gelenin en iyisini yaptın Vin," dedi. "Hatta sen doğru olan şeyi yaptın. Sana söylenen ve öğretilen her şeyin, yapmak için hazırlandığın her şeyin yanlış olduğunu nasıl bilebilirdin ki?"

Vin başını sallayarak reddetti. "Ben Lord Hükümdar'dan bile daha kötüyüm. O en sonunda belki de kandırılmakta olduğunun farkına vardı ve gücü serbest bırakmak yerine kendisine almak zorunda olduğunu anladı."

"Eğer o iyi bir adam olsaydı Vin, bu diyara yaptığı bütün o şeyleri yapmazdı," dedi Elend.

"Ben çok daha beterini yapmış olabilirim," dedi Vin. "Benim serbest bıraktığım bu şey... sislerin insanları öldürmesi ve gündüz de gelmeleri... Elend, biz ne yapacağız?"

Elend bir an için ona baktı, sonra da tekrar şehre ve şehir halkına doğru döndü. "Biz Kelsier'in bize öğrettiği şeyi yapacağız Vin. Sağ kalacağız."

İKİNCİ KİTABIN SONU

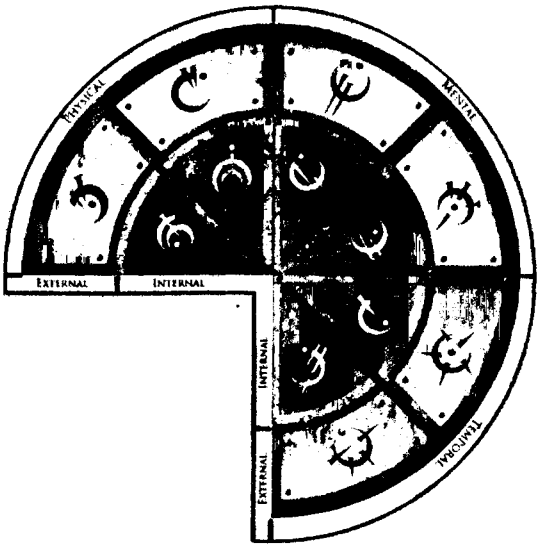
ARS ARCANUM

1. Metal Referans Tablosu

2. İsimler ve Terimler

3. Birinci kitabın özeti

Bu kitabın her bölümüne ilişkin dipnotları, silinmiş sahneleri, aktif bir bloğu ve dünyayla ilgili daha geniş bilgileri www.brandonsanderson.com adresinde bulabilirsiniz.

METAL REFERANS TABLOSU

METAL	ALLOMANTİK GÜCÜ	FERUSİMYASAL GÜCÜ
Demir	Yakınlardaki metal kaynaklarını Çeker	Fiziksel ağırlık depolar
Çelik	Yakınlardaki metal kaynaklarını İter	Fiziksel hız depolar
Kalay	Duyuları güçlendirir	Duyuları depolar
Lehim	Fiziksel özellikleri güçlendirir	Fiziksel güç depolar
Pirinç	Duyguları Teskin eder (bastırır)	Isı depolar
Çinko	Duyguları Körükler (alevlendirir)	Zihinsel hız depolar
Bakır	Allomantik titreşimleri gizler	Hatıraları depolar
Tunç	Allomantik titreşimlerin hissedilmesini sağlar	Uyanıklık depolar
Atiyum	Diğer kişilerin geleceğini gösterir	Yaş depolar
Malatiyum	Diğer kişilerin geçmişini gösterir	Bilinmiyor
Altın	Kişinin geçmişini gösterir	Sağlık depolar
Elektrum	Kişinin geleceğini gösterir	Bilinmiyor

İSİMLER VE TERİMLER

ALENDİ: Bin yıl önce, Lord Hükümdar'ın Miraç'ından önce dünyayı fethetmiş olan bir adam. Vin Lord Hükümdar'ın sarayında onun günlüğünü buldu ve ilk başta onun Lord Hükümdar olduğunu düşündü. Daha sonra hizmetkârı Rashek'in onu öldürerek yerine geçmiş olduğu ortaya çıktı. Alendi, Terrisli bir âlim olan Kwaan'ın dostu ve öğrencisiydi. Kwaan Alendi'nin Çağların Kahramanı olabileceğini düşünmüştü.

ALLOMANSİ: Kişinin metalleri vücudun içinde yakarak özel beceriler kazanmasını sağlayan mistik ve kalıtsal bir güç

ALLOMANTİK METALLER: Sekiz temel Allomantik metal vardır. Bunlar bir temel metal ve onun alaşımı olmak üzere çiftler hâlinde olur. Ayrıca içsel (kalay, lehim, bakır, tunç) ve dışsal (demir, çelik, çinko, pirinç) metaller olarak dörtlü iki gruba da ayrılabilirler. Uzun bir süre boyunca sadece iki tane daha başka Allomantik metal olduğu varsayılmıştı: altın ve atiyum. Ancak altın ve atiyumun alaşımlarının keşfedilmesi metallerin sayısını on ikiye çıkarmıştır. Daha başka metaller hakkında da söylentiler vardır, bir tanesi keşfedilmiştir (Bkz. Alüminyum)

ALLOMANTİK TİTREŞİM: Metal yakmakta olan bir Allomanser tarafından yayılmakta olan sinyal. Sadece tunç yakmakta olan bir kişi Allomantik titreşimleri "duyabilir".

ALLRİANNE: Lord Ashweather Cett'in tek kızı.

ALÜMİNYUM: Vin'in Lord Hükümdar'ın sarayında yakmaya zorlanmış olduğu bir metal. Bir zamanlar sadece Çelik Sorgucular tarafından bilinen bu metal, yakıldığı zaman bir Allomanser'in bütün diğer metal rezervlerini tüketir. Alaşımı, eğer varsa, bilinmemektedir.

AMARANTA: Straff Venture'nın metreslerinden bir tanesi. Bir otacı.

ARAYICI (ALLOMANTİK): Tunç yakabilen bir Siskan.

ASHWEATHER: Lord Cett'in ismi.

ATİYUM: Eskiden Hathsin Çukurları'ndan elde edilen garip bir metal. Yerin altındaki mağaralardaki kristal ceplerin içinde oluşan küçük jeotlar hâlinde toplanırdı.

BAKIRBULUTU: Bakır yakan bir kişi tarafından oluşturulan görünmez, engelleyici alan. Eğer bir Allomanser bir bakırbulutunun içinde metal yakarsa, Allomantik titreşimleri tunç yakan kişilerden gizlenmiş olur. "Bakırbulutu" terimi ayrıca bazen bir Dumancı'yı (bakır yakabilen bir Siskan) ifade etmek için de kullanılır.

BIRAKMAK (FERUSİMYASAL): Bir Ferusimyacı'nın metalakla erişmeyi bırakarak içindeki güçten daha fazla çekmemesi.

BOXING: Argoda imparatorluğun altın sikkesi için kullanılan isim. İsim sikkenin üzerindeki Lord Hükümdar'ın sarayı Kredik Shaw'ın, ya da içinde oturduğu "kutucuğunun" resminden gelir.

BREEZE: Kelsier'in çetesinden bir Teskinci, şimdi Elend'in en önce gelen danışmanlarından bir tanesi.

ALEVDİYAR: Son İmparatorluk'un sınırlarını çevreleyen çöller.

CAMON: Vin'in eski çetebaşı. Onu sık sık döven sert bir adam olan Camon, Kelsier tarafından sürüldü. Daha sonra Sorgucular tarafından öldürüldü.

CETT: Lord Ashweather Cett, Batı Salahiyet'te güç kazanmayı başararak öne çıkmış olan kral. Anavatanı Fadrex Şehri'dir.

CHANNEREL: Luthadel'in içinden geçen nehir.

CİHANELÇİSİ: Miraç öncesi Terrisli Ferusimyacıların bir hizbi. Daha sonraki Sırdaşlar Tarikatı Cihanelçileri'ni temel almıştı.

CLADENT: Clubs'ın gerçek adı.

CLUBS: Kelsier'in çetesinden bir Dumancı, şimdi Elend'in ordularının generali. Eskiden skaa bir marangozdu.

ÇAĞLARIN KAHRAMANI: Terris halkının kehanetlerde geçen mitolojik kurtarıcısı. Geleceği ve Miraç Kuyusu'ndaki gücü alacağı, ondan sonra da dünyayı Zifir'den kurtarmak için gücü serbest bırakacak kadar özverili olacağı söylenir. Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğu düşünülmüştü ama o arayışını tamamlayamadan önce öldürüldü.

ÇEKMEK (ALLOMANTİK): Allomansi kullanarak bir şeyleri; demir ile metalleri ya da çinko ile insanların duygularını, Çekmek.

ÇELİK NEZARET: Lord Hükümdar'ın ruhban sınıfı, az sayıda Çelik Sorgucu ve obligatör denilen büyük bir rahip kitlesinden oluşurdu. Çelik Nezaret sadece dinsel bir organizasyon değil, aynı zamanda Son İmparatorluk'un idari çerçevesiydi.

ÇELİK SORGUCULAR: Bir grup garip yaratık, Lord Hükümdar'a hizmet eden rahipler. Kafalarında gözlerinin içinden çakılmış kazıklar vardır ancak yaşamaya devam ederler. Ona fanatik derecede bağlıydılar ve öncelikli olarak Allomantik güçleri olan skaaları avlamak ve öldürmek için kullanılırlardı. Bir Sissoylu'nun tüm güçlerine ve bazı başka şeylere de sahiplerdir.

ÇÖKÜŞ: Lord Hükümdar'ın ölümü ve Son İmparatorluk'un yıkılışı.

DEMİRÇEKMEK: Allomantik olarak demir yakarken bir metali Çekmek. Bu Çekme metal cismin üzerine bir kuvvet uygulayarak, onu doğrudan Allomanser'e doğru çeker. Eğer destek olarak da bilinen metal nesne Allomanser'den daha ağır ise, Allomanser'in kendisi metale doğru Çekilecektir.

DEMİRGÖZ: Marsh'ın çetedeki lakabı.

DESTEK (ALLOMANTİK): Bir Allomanser'in demir ya da çelik yakarken Çektiği ya da İttiği bir metal parçasını tarif etmek için kullanılan bir terim.

DİKİZ: Kelsier'in çetesindeki bir Kalaygöz. Çetenin en genç üyesi olan Dikiz Lord Hükümdar devrildiği zaman sadece on beş yaşındaydı. Clubs'ın yeğeni ve bir zamanlar karmaşık bir sokak argosu kullanmasıyla bilinirdi.

DOCKSON: Kelsier'in eski sağ kolu, şimdi Kelsier ölmüş olduğu için çetesinin gayri resmi lideri. Herhangi bir Allomantik gücü yoktur.

DOX: Dockson'ın lakabı.

DUMANCI (ALLOMANTİK): Bakır yakabilen bir Alloanser. Ayrıca bir Bakırbulutu olarak da bilinir.

ELEND VENTURE: Merkez Salahiyet'in kralı, Straff Venture'nın oğlu.

ERİŞMEK (FERUSİMYASAL): Bir Ferusimyacı'nın metalakıllarının içinden güç çekmesi. Allomanserler tarafından kullanılan "yakmak" teriminin paralelidir.

FADREX: Batı Salahiyet'te sağlam tahkim edilmiş, mütevazı büyüklükte bir şehir. Ashweather Cett'in anavatanı ve başkenti. Varlık Kantonu için birincil bir depolama bölgesi.

FELT: Bir zamanlar Straff'ın casuslarından biri olan adam, Luthadel'ın düşüşü sırasında Straff'ın çalışanlarının pek çoğu gibi terk edilmiştir. Onun yerine Elend'e hizmet etmektedir.

FERSON PENROD: Luthadel'de kalmış olan en önde gelen asillerden birisi. Elend'in Parlamentosunun bir üyesi.

GNEORNDIN: Ashweather Cett'in tek oğlu.

GORADEL: Eskiden Luthadel Garnizonu'nda bir asker olan Goradel, Vin'in gizlice içeri sızmaya ve Lord Hükümdar'ı öldürmeye karar verdiği gece sarayı koruyordu. Vin onu taraf değiştirmeye ikna etti ve o da daha sonra Elend'i onu kurtarmaya çalışması için saraya getirdi. Şimdi Elend'in muhafızlarından biri.

HAM: Kelsier'in çetesinde bir Haydut, şimdi Elend'in saray muhafızlarının komutanı.

HAMMOND: Ham'in gerçek adı.

HARLAMAK (ALLOMANTİK): Daha hızlı yanması pahasına, bir Allomantik metalden biraz daha fazla güç çekmek .

HATHSİN ÇUKURLARI: Bir zamanlar Son İmparatorluk'ta atiyum üreten tek yer olan bir mağaralar ağı. Lord Hükümdar burada mahkûmları çalıştırırdı. Kelsier, ölümünden kısa bir süre önce Çukurlar'ın atiyum üretme yetisini yok etti.

HATHSİN FİRARİSİ: Hathsin Çukurları'ndaki hapishane kamplarından kaçtığı bilinen tek mahkûm olduğu için Kelsier'e takılmış olan bir isim.

HATHSİN: Bkz. Hathsin Çukurları.

HAYDUT (ALLOMANTİK): Lehim yakabilen bir Siskan.

HUŞBELASI: Sık bulunan bir zehir.

İTMEK (ALLOMANTİK): Allomansi kullanarak bir şeyleri; çelik ile metalleri ya da pirinç ile insanların duygularını İtmek.

JANARLE: Straff Venture'nın ikinci komutanı.

JASTES LEKAL: Lekal Evi'nin vârisi, Elend'in eski arkadaşlarından biri. Elend ve o sık sık Telden'le birlikte politika ve felsefe tartışırlardı.

KALAYGÖZ: Kalay yakabilen bir Siskan.

KANDRA: Ölü bir insanın vücudunu sindirebilen, sonra ise bu vücudu kendi etini kullanarak yeniden oluşturabilen garip bir yaratık ırkı. Taklit ettikleri kişinin kemiklerini alarak kullanırlar çünkü kandraların kendilerinin kemikleri yoktur. İnsanoğluna atiyum ile satın alınması gereken Kontrat'lar karşılığında hizmet ederler ve sishortlaklarıyla da akrabadırlar.

KANTON: Çelik Nezaret'in içinde bir alt kol.

KELL: Kelsier'nin lakabı.

KELSIER: Son İmparatorluk'taki en meşhur çetebaşı olan Kelsier, bir skaa ayaklanması çıkarmış ve Lord Hükümdar'ı devirmiş, ancak bunu yaparken öldürülmüştür. Bir Sissoylu'ydu ve Vin'in hocasıydı.

KHLENNIUM: Son İmparatorluk'un ortaya çıkışından önce var olan antik bir krallık. Alendi'nin memleketiydi.

KLİP (PARA): Son İmparatorluk'ta bakır imparatorluk sikkesi için kullanılan lakap. Sissoylular ve Sikkeciler tarafından zıplamak ve saldırmak için sık sık kullanılır.

KLİSS: Vin'in Luthadel sosyetesinden tanıdığı bir kadın. Daha sonra bir muhbir olduğu ortaya çıkmıştı.

KOLOSS: Lord Hükümdar tarafından Miraç sırasında yaratılmış, sonra da dünyayı fethetmekte kullanılmış olan yabani bir savaşçı ırkı.

KÖRÜKÇÜ (ALLOMANTİK): Çinko yakabilen bir Siskan.

KÖRÜKLEMEK (ALLOMANTİK): Bir Allomanser'in çinko yakarak kişinin duygularını Çekip alevlendirmesi.

KREDİK SHAW: Lord Hükümdar'ın Luthadel'deki sarayı. Eski Terris dilinde "Bin Kuleli Tepe" anlamına gelir.

KÜL YAĞMURU: Son İmparatorluk'ta sık sık Kül Dağları nedeniyle gökyüzünden kül yağar.

KÜL DAĞLARI: Miraç sırasında Son İmparatorluk'ta belirmiş olan, kül saçan yedi büyük yanardağ.

KWAAN: Miraç öncesinden bir Terrisli âlim. Bir Cihancılçisi'ydi ve yanlışlıkla Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğu fikrine ilk kapılan kişiydi. Daha sonra fikrini değiştirerek eski dostuna ihanet etti.

LADRİAN: Breeze'in gerçek adı.

LEHİMKOL: Bir Haydut için kullanılan diğer terim, lehim yakabilen bir Sıskarı.

LORD HÜKÜMDAR: Bin yıl boyunca Son İmparatorluk'u yönetmiş olan imparator. Bir zamanlar adı Rashek'ti ve Alendi'nin tuttuğu Terrisli bir hizmetkârdı. Ancak Alendi'yi öldürdü, onun yerine Miraç Kuyusu'na gitti ve orada da gücü kendisine alarak Yükseldi. En sonunda Vin tarafından öldürüldü.

LORD RENOUX: Kelsier'in öldürdüğü, sonra da onu taklit etmesi için kandra OreSeur'u kiraladığı bir asil. Vin onun yeğeni Valette Renoux rolünü oynamıştı.

LORD YOMEN: Fadrex'te Cett'e politik açıdan rakip olan bir obligatör.

LUTHADEL: Son İmparatorluk'un başkenti ve dünyanın en büyük şehri. Luthadel kumaş fabrikaları, demirhaneleri ve muhteşem asil kaleleriyle bilinir.

MALATİYUM: Çoğu zaman On Birinci Metal olarak adlandırılmış olan, Kelsier'in keşfettiği metal. Kimse bunu nereden bulduğunu ya da neden Lord Hükümdar'ı öldürebileceğini düşündüğünü bilmiyor. Ancak gerçekten de en sonunda Vin'in imparatoru yenmek için ihtiyaç duyduğu ipucunu bulmasını sağlamıştır.

MARDRA: Ham'in karısı. Onun hırsızlık işlerine bulaşmaktan ya da çocuklarını onun hayat tarzının tehlikelerine maruz bırakmaktan hoşlanmaz ve genel olarak çetenin üyelerinden uzak durur.

METALAKIL: Bir Ferusimyacı tarafından bir tür depo olarak kullanılan metal parçası, içine belli özellikler doldurulur ve daha sonra geri alınabilir. Farklı metalakıllar metallerine göre isimlendirilir: kalayakıl, çelikakıl, vs.

MİRAÇ (LORD HÜKÜMDAR'IN): Miraç, Rashek'in Miraç Kuyusu'ndaki gücü aldığı zaman Lord Hükümdar olmasını tarif eden terimdir.

MİRAÇ KUYUSU: Terris efsanelerinden mitolojik bir güç noktası. Miraç Kuyusu'nun doğru zamanda ziyaret eden bir kişi tarafından kullanılabilecek büyülü bir güç rezervi barındırdığı söylenirdi.

NOORDEN: Luthadel'de kalarak Elend'e hizmet etmeyi seçen çok az sayıdaki obligatörden bir tanesi.

OBLIGATÖR: Lord Hükümdar'ın ruhban sınıfının bir üyesi. Ancak obligatörler sadece din görevlileri değildi, devletin bürokratları ve hatta bir casus ağıydı. Bir obligatörün şahit olmadığı yazılı ya da sözlü bir anlaşma, kanuni ya da ahlaki açıdan bağlayıcı kabul edilmezdi.

ORESEUR: Kelsier'in işe aldığı bir kandra. Eskiden Vin'in amcası Lord Renoux rolünü oynardı. Şimdi Kontrat'ı Vin'e ait.

PHILEN: Luthadel'in önde gelen tüccarlarından biri ve Elend'in Parlamentosunun bir üyesi.

RASHEK: Miraç'tan önce Terrisli bir hamal olan Rashek, Alendi tarafından ona Miraç Kuyusu'na olan yolculuğunda yardım etmesi için kiralanmıştı. Rashek'in Alendi'yle arası hiç iyi olmamıştı ve en sonunda onu öldürdü. Kuyu'daki gücü kendisine aldı ve Lord Hükümdar oldu.

REEN: Vin'in abisi, onu koruyan ve bir hırsız olarak eğiten kişi. Reen gaddar ve acımasızdı ama Vin'i deli annelerinden kurtarmış, sonra da çocukluğu sırasında korumuştu.

SALAHİYET (SON İMPARATORLUK): Son İmparatorluk'un bir eyaleti. Luthadel Merkez Salahiyet'tedir. Bunu çevreleyen dört salahiyete İç Salahiyetler denilir ve Son İmparatorluk'taki nüfusun ve kültürün büyük bir kısmını içerirler. Çöküş'ten sonra Son İmparatorluk parçalanmış ve farklı krallar iktidara gelerek çeşitli salahiyetlerin liderliğini ele geçirmeye çalışmışlar, sonuç olarak her bir salahiyeti kendi başına bir krallığa dönüştürmüşlerdir.

SAZE: Sazed'in çetedeki lakabı.

SAZED: Halkının isteklerine karşı çıkarak Kelsier'in çetesine katılmış olan Terrisli bir Sırdaş. Son İmparatorluk'un yıkılmasına yardım etti.

SHAN ELARIEL: Elend'in eski nişanlısı. Vin tarafından öldürülen bir Sissoylu.

SIRDAŞ (TERRİSLİ): "Sırdaş" çoğu zaman Ferusimyacının diğer bir ifadesi olarak kullanılır. Aslında Sırdaşlar kendilerini Miraç'tan önce var olmuş olan bütün bilgileri ve dinleri keşfetmeye, sonra da ezberlemeye adamış Ferusimyacılardan oluşan bir organizasyondur. Lord Hükümdar Ferusimyacıları neredeyse soylarını tüketene kadar avlamış, onları gizli kalmaya zorlamıştır.

SİKKECİ: Çelik yakabilen bir Siskan.

SİNOD (TERRİS): Terrisli Sırdaşlar organizasyonunun elit liderleri.

SİS: Son İmparatorluk'un üzerine her gece çöken garip, daimi pus. Sıradan bir pustan daha yoğundur ve sanki canlıymış gibi girdaplanarak etrafta döner.

SİSHORTLAĞI: Kandra halkının akıllı olmayan bir akrabası. Sishortlakları geceleri dolaşan, buldukları cesetleri yiyen ve onların iskeletlerini kendi vücutlarını şekillendirmekte kullanan kemiksiz et topaklarıdır.

SİSKAN: Sadece tek bir metali yakabilen bir Allomanser. Bunlar Sissoylulardan çok daha sık bulunur. (Not: Allomansi'de, bir Allomanser'in ya sadece tek bir gücü vardır, ya da tüm güçlere sahiptir. İkisinin arasında iki ya da üç gibi sayıda gücü olan kimse yoktur.)

SİSPELERİNİ: Pek çok Sissoylu tarafından konumlarının işareti olarak kullanılan bir giysi. Tepelerinden birbirine dikilmiş düzinelerce kalın kumaş şeridinden oluşur ve püsküller omuzlardan aşağıya doğru yayılarak açılır.

SİSSOYLU: Bütün Allomantik metalleri yakabilen bir Allomanser.

SKAA: Son İmparatorluk'un köylü sınıfı. Bir zamanlar farklı ırklardan ve ülkelerden gelirlerdi ama imparatorluğun bin yıllık ömrü boyunca Lord Hükümdar, insanlardaki her türlü kültürel kimliği ortadan kaldırmak için çok uğraştı ve en sonunda tek, homojen bir köle işçiler ırkı yaratmayı başardı.

SON İMPARATORLUK: Lord Hükümdar tarafından kurulmuş olan imparatorluk. İsmi kendisinin ölümsüz olması gerçeğine dayanarak, bunun dünyanın göreceği en son imparatorluk olacağı, hiçbir zaman yıkılmayacağını ya da sona ermeyeceği düşüncesiyle koymuştur.

SÖNDÜRMEK (ALLOMANTİK): Bir Allomantik metali yakmayı bırakmak.

STRAFF VENTURE: Elend'in babası, Kuzey Salahiyet'in kralı. Vatanı Urteau'ydu.

TATHINGDWEN: Terris Salahiyeti'nin başkenti.

TELDEN: Elend'in eski arkadaşlarından birisi, birlikte politika ve felsefe konuşurlardı.

TENSOON: Straff Venture'nın kandrası.

TERRİS: Son İmparatorluk'un uzak kuzeyindeki Salahiyet. Belki de Lord Hükümdar'ın vatanına karşı sevgisinin bir işareti olarak hâlâ eskiden olduğu krallığın ismini taşıyan tek salahiyet.

TESKİN (ALLOMANTİK): Bir Allomanser'in pirinç yakarak kişinin duygularını İtip söndürmesi.

TESKİNCİ: Pirinç yakabilen bir Siskan.

TİNDWYL: Terrisli bir Sırdaş ve Sinod'un bir üyesi.

TUNÇTİTREŞİMİ: Allomantik titreşim için başka bir terim.

URTEAU: Kuzey Salahiyet'in başkenti ve Venture Evi'nin memleketi.

VALETTE RENOUX: Vin'in Çöküş'ten önceki günlerde asil sosyetesine sızmak için kullanmış olduğu kimlik.

YAKMAK (ALLOMANSİ): Bir Allomanser'in midesindeki metalleri kullanması ya da harcaması. İlk önce bir metali yutmaları, sonra da gücüne erişebilmek için Allomantik olarak vücutlarının içinde metabolize etmeleri gereklidir.

YALPACI: Demir yakabilen bir Siskan.

YEDEN: Kelsier'in çetesinin ve skaa isyanının bir üyesi. Lord Hükümdar'a karşı yapılan savaş sırasında öldürüldü.

YORLATEK: Dikiz'in gerçek adı.

YÜZBAŞI DEMOUX: Ham'in ikinci komutanı, Elend'in saray muhafızlarından bir asker.

ZİFİR: Lord Hükümdar'ın ve Son İmparatorluk'un ortaya çıkmasının kısa bir süre öncesinde dünyayı tehdit eden mitolojik canavar ya da kuvvet. Terim Terris efsanelerinden gelmektedir ve eninde sonunda ortaya çıkarak Zifir'i yenecek olduğu yazılmış olan kişi de Çağların Kahramanı'dır. Lord Hükümdar Miraç'ında bunu yendiğini iddia etmektedir.

BİRİNCİ KİTABIN ÖZETİ

Sissoylu: Son İmparatorluk, Lord Hükümdar olarak bilinen güçlü bir ölümsüz tarafından yönetilmekte olan Son İmparatorluk'un dünyasını tanıtır. Bin yıl önce Lord Hükümdar Miraç Kuyusu'ndaki gücü almış ve iddialara göre sadece Zifir olarak bilinen güçlü bir kuvveti ya da yaratığı yenmişti.

Lord Hükümdar bilinen dünyayı fethetti ve Son İmparatorluk'u kurdu. Bin yıl boyunca iktidarda kalarak eskiden var olan bütün ayrı krallıkların, kültürlerin, dinlerin ve dillerin kökünü kazıdı. Onların yerine de kendi sistemini kurdu. Bazı insanlara, "köle" ya da "köylü" benzeri anlama sahip bir kelime olan "skaa" dendi. Diğer insanlara da asiller denildi ve bunların büyük bir kısmı da Lord Hükümdar'ı fetih yılları boyunca desteklemiş olan kişilerin soyundan gelenlerdi. Söylenene göre Lord Hükümdar onlara Allomansi'nin gücünü, vahşi kolossların aksine düşünebilen zihinleri olan güçlü suikastçılar ve savaşçılar kazanmak amacıyla vermişti ve imparatorluğunu kurmak ve sürdürmek için onları iyi kullanmıştı.

Skaaların ve asillerin soylarının karışması yasaklanmış ve asillere bir şekilde Allomansi'nin gücü bahşedilmişti. Lord Hükümdar'ın bin yıllık iktidarı boyunca, skaaların arasında pek çok isyan çıktı ama hiçbirisi başarılı olmadı.

En sonunda Kelsier diye bilinen bir melez Sissoylu Lord Hükümdar'a meydan okumaya karar verdi. Bir zamanlar Son İmparatorluk'taki en meşhur kibar hırsızlardan olan Kelsier, gözü pek planlarıyla bilinirdi. Ancak bu planlar en sonunda onun yakalanmasıyla sonuçlandı ve Lord Hükümdar'ın Hathsin Çukurları'ndaki ölüm kampına gönderildi. Burası atiyumun gizli kaynağıydı.

Kimsenin Hathsin Çukurları'ndan canlı olarak kaçamadığı söylenirdi, ama Kelsier tam olarak bunu yaptı. Bu süre zarfında Sissoylu güçlerini kazandı ve kendisini kurtarmayı başardı, Hathsin Firarisi unvanını da kazanmıştı. Bu noktada, eski bencil yöntemlerine sırtını döndü ve o güne kadarki en gözü pek planını denemeye karar verdi: Son İmparatorluk'u devirmek.

Hedefine ulaşmasına yardım etmeleri için çoğu melez Siskanlardan oluşan bir hırsız ekibi topladı. Bu arada, Vin adında genç bir melez Sissoylu kızı da çetesine almıştı. Vin güçlerinin farkında değildi ve Kelsier onu çeteye eğitmek için almıştı, teorik olarak mirasını bırakabileceği bir kişiydi.

Kelsier'in çetesi yavaş yavaş gizli bir skaa ordusu topladı. Çete Kelsier'in kendisini yeni bir Lord Hükümdar yapacak bir planı yürütmekte olduğundan korkmaya başladı. Kendisini skaaların arasında bir efsaneye dönüştürmeye, âdeta onlar için dinsel bir karakter hâline gelmeye çalışıyordu. Bu arada sokaklarda acımasız abisi tarafından büyütülmüş olan Vin, hayatında ilk kez birilerine güvenmeye başlıyordu. Bu sırada, Vin Kelsier'e ve onun davasına inanmaya başladı.

Planları üzerinde çalışırlarken, Vin asillerin arasında bir casus olarak kullanılacaktı ve onların arasına sızması, baloları ve partilerine taşralı genç bir leydi olan "Valette Renoux" rolünü oynayarak katılması için eğitildi. Bu baloların ilkinde genç, idealist bir asil olan Elend Venture'yla karşılaştı;. O daha sonra Vin'e bütün

asillerin kötü şöhretlerini hak etmediklerini gösterdi ve ikili Kelsier'in bütün çabalarına rağmen birbirlerinden hoşlanmaya başladı.

Çete ayrıca bir günlük keşfetmişti, görünüşe göre Lord Hükümdar'ın bizzat kendisi tarafından Miraç'tan önceki günler sırasında yazılmıştı. Bu kitap despotun farklı bir resmini çiziyordu; melankolik, insanlığı Zifir'e karşı korumak için, gerçekte anlamasa da, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan yorgun bir adamı betimliyordu.

Sonunda, Kelsier'in planının sadece orduyu kullanarak imparatorluğu devirmeye çalışmaktan çok daha geniş çaplı olduğu ortaya çıkmıştı. Asker toplamak için o kadar fazla çabayı kısmen de kendisi hakkında söylentiler yaymak için bir bahanesi olsun diye harcamıştı. Orduyu ayrıca çetesine liderlik ve ikna becerileri kazandırmak için de kullanmıştı. Planının gerçek kapsamı ancak kendi hayatını son derece gözle görülür bir şekilde feda ederek, kendisini skaaların gözünde bir şehide dönüştürüp, en sonunda onları ayaklanarak Lord Hükümdar'ı devirmeye ikna ettiği zaman gözler önüne serilmişti.

Kelsier'in çete üyelerinden birinin, Valette'in amcası "Lord Renoux" rolünü oynamakta olan adamın, OreSeur adındaki bir kandra olduğu ortaya çıktı. OreSeur Kelsier'in şeklini aldı, sonra da Kelsier'in ölümden geri döndüğü söylentisini yaymak için skaalara görünerek onları cesaretlendirdi. Bundan sonra ise Kontrat'ı Vin'e geçti ve Kelsier'in ölümünden sonra ona hizmet etmekle görevlendirildi.

Sonunda Lord Hükümdar'ı öldüren Vin olmuştu. Vin onun bir tanrı ya da hatta ölümsüz bile olmadığını keşfetti; Lord Hükümdar sadece aynı anda hem Allomantik, hem de Ferusimyasal güçleri kullanarak hayatını ve güçlerini arttırmanın bir yolunu bulmuştu. O günlükteki kahraman değildi, Lord Hükümdar aslında o adamın hizmetkârı, epey güçlü bir Ferusimyacıydı. Yine de Allomansi'de Vin'den çok daha güçlüydü. Vin onunla savaştığı sırada her nasılsa sisleri içine çekip, metaller yerine onları yaktı. Bunun neden ya da nasıl olduğunu hâlâ bilmiyor. Bu güçle ve onun gerçek doğası hakkındaki bilgisiyle, Vin Lord Hükümdar'ı yenmeyi ve öldürmeyi başardı.

Son İmparatorluk kaosa sürüklendi. Elend Venture başkent Luthadel'in kontrolünü ele geçirdi ve Kelsier'in çetesini hükümetin önemli konumlarına getirdi.

Bir yıl geçti.

Kötülük alt edildi;
savaş ise henüz başlıyor.

İmkânsızı başardılar ve acımasız iktidarı bin yıl boyunca devam eden Tanrı benzeri varlığı ortadan kaldırdılar. Bu toprakların en kudretli Sissoylusu hâline gelen Vin ve ona âşık olan genç, idealist bir soylu olan Elend Venture, şimdi yıkık bir imparatorluğun külleri üzerine sağlam, yeni bir toplum inşa etmek zorunda.

Üç farklı ordunun kuşatması altında kaldıkları sırada, Vin ve Elend bu zorlu amaç için çalışmaya başlayalı çok kısa bir zaman olmuştu. Kuşatmanın demir yumruğu geride kalan her günle birlikte giderek daha da kapanırken, kadim bir efsane bir umut ışığı sunmaya başladı onlara. Efsanede bahsedilen Miraç Kuyusu'nun ne tür bir güç bahşettiği belli değil, hatta bu kuyunun gerçekten de var olup olmadığını bile kimse bilmiyor.

Belki de Lord Hükümdar'ı alt etmek işin en kolay tarafıydı. Lord Hükümdar'ın yıkılışı sonrasında ortaya çıkan gelişmelere rağmen hayatta kalabilmek hiç de kolay olmayabilir.

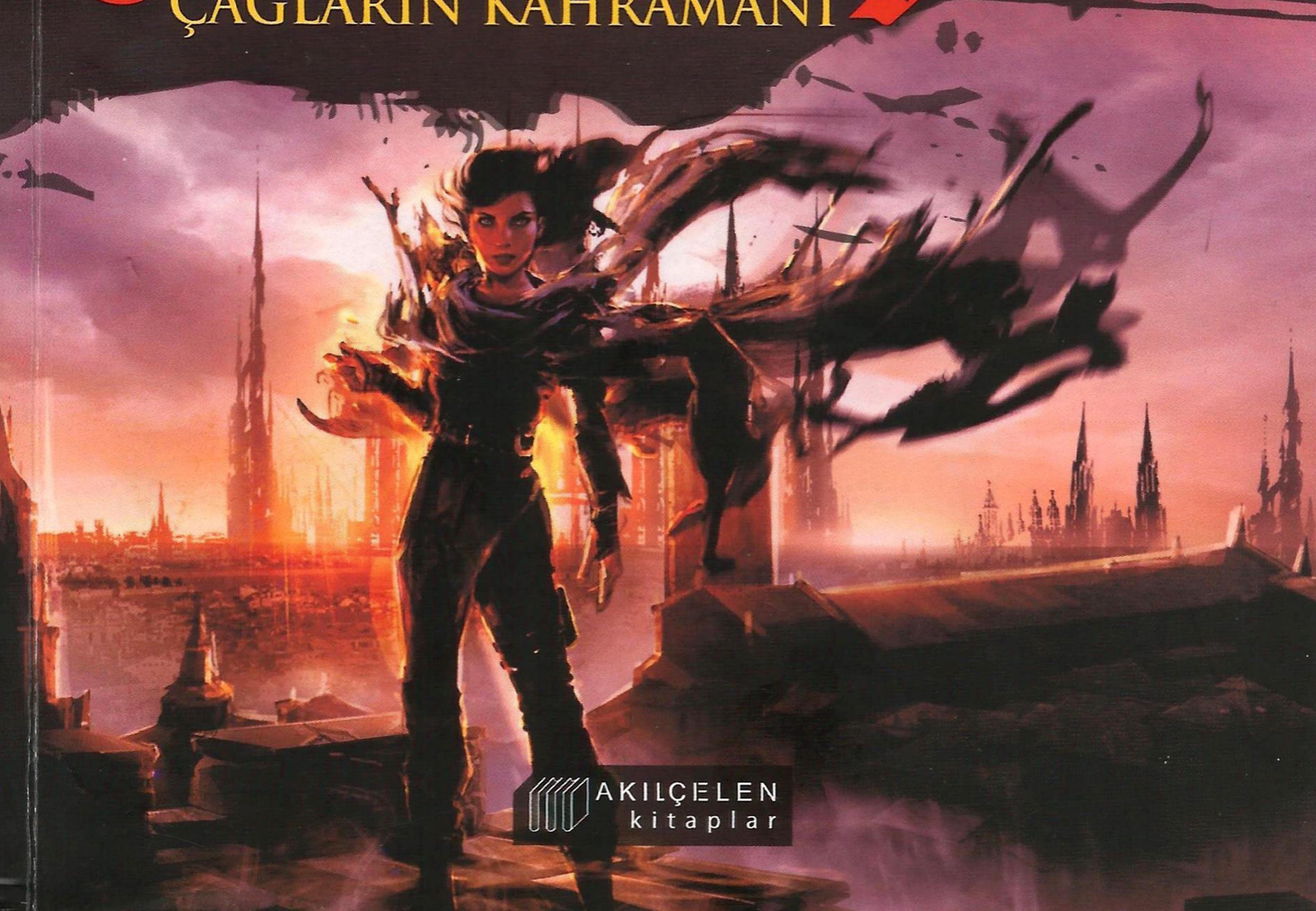

www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
ISBN 978-605-5069-46-9
9 786055 069469
₺43

BRANDON SANDERSON

Sissoylu

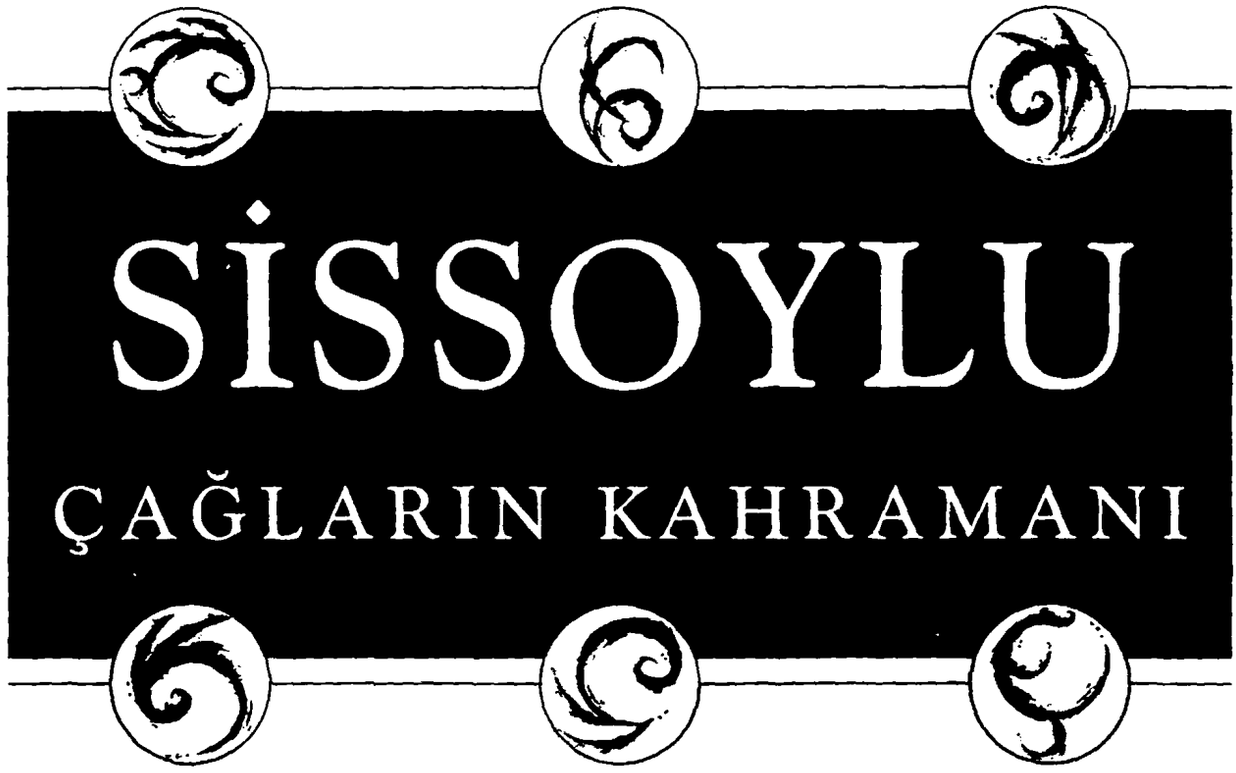
ÇAĞLARIN KAHRAMANI

AKILÇELEN kitaplar

SİSSOYLU

ÇAĞLARIN KAHRAMANI

BRANDON SANDERSON

Çeviri: Utku Tönel

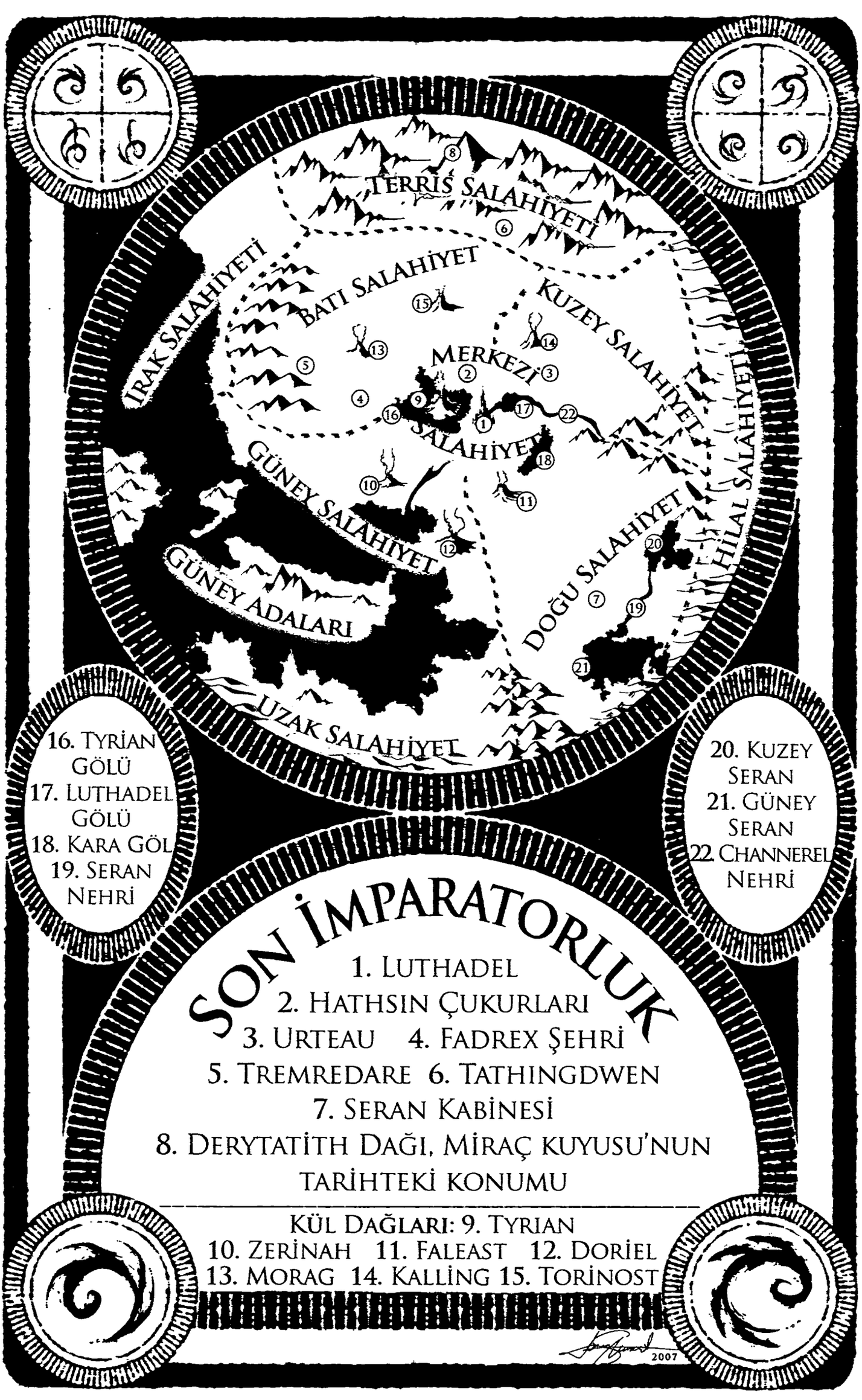
SELCOEPUB

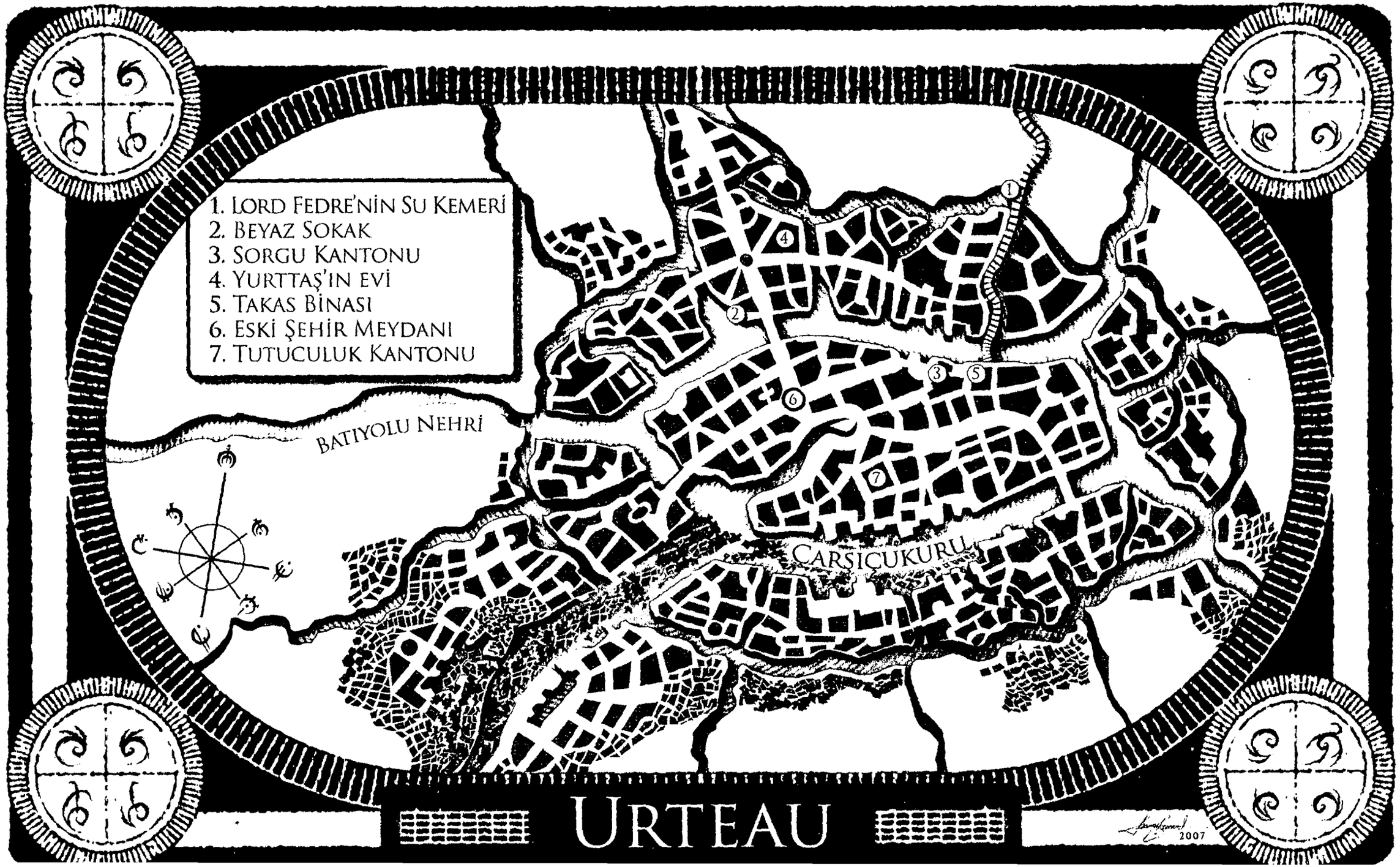
AKILÇELEN
kitaplar

Zamanının çoğunu hayal kurarak geçiren
bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir his olduğunu soranlara
bunu açıklayabilen

JORDAN SANDERSON İÇİN

(Bana katlandığın için teşekkürler)

TERRİS SALAHİYETİ
BATI SALAHİYET
KUZEY SALAHİYETİ
IRAK SALAHİYETİ
MERKEZİ SALAHİYET
HİLAL SALAHİYETİ
GÜNEY SALAHİYET
DOĞU SALAHİYET
GÜNEY ADALARI
UZAK SALAHİYET
16. TYRİAN GÖLÜ
17. LUTHADEL GÖLÜ
18. KARA GÖL
19. SERAN NEHRİ
20. KUZEY SERAN
21. GÜNEY SERAN
22. CHANNEREL NEHRİ
SON İMPARATORLUK
1. LUTHADEL
2. HATHSIN ÇUKURLARI
3. URTEAU 4. FADREX ŞEHRİ
5. TREMREDARE 6. TATHINGDWEN
7. SERAN KABİNESİ
8. DERYTATİTH DAĞI, MİRAÇ KUYUSU'NUN TARİHTEKİ KONUMU
KÜL DAĞLARI: 9. TYRIAN
10. ZERİNAH 11. FALEAST 12. DORİEL
13. MORAG 14. KALLİNG 15. TORİNOST
2007

1. Lord Fedre'nin Su Kemeri
2. Beyaz Sokak
3. Sorgu Kantonu
4. Yurttaş'ın evi
5. Takas Binası
6. Eski Şehir Meydanı
7. Tutuculuk Kantonu
Batıyolu Nehri
Çarşıçukuru
Urteau
2007

1. Varlık Kantonu
2. Revir
3. Slowshift'in Evi
4. Orielle Hanesi
5. Şehir Kapıları

Ⓚ Kuyular

2007

FADREX

1

ÖNDEYİŞ

MARSH KENDİNİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞIYORDU.

Sırtındaki kazığı çıkarıp bu berbat yaşamını sonlandırmak üzere gücünü toplamaya çalışırken eli titredi. Kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Üç yıl. Kendi düşüncelerinin esiri olduğu, Sorgucu olduğu üç yıl. Bu yıllar ona kaçışı olmadığını göstermişti. Şimdi bile zihni bulanıktı.

Ardından hâkimiyeti O ele geçirdi. Önce, tüm dünyası sarsılıyor gibiydi, ardından her şeyi tüm açıklığıyla görebiliyordu. Neden çabalamıştı ki? Niçin endişelenmişti? Her şey olması gerektiği gibiydi.

İlerledi. Sıradan insanlar gibi göremiyor olmasına karşın –ne de olsa gözlerine iki koca çelik kazık delip geçirilmişti– çevresini saran odayı algılayabiliyordu. Kazıklar ensesinden çıkıntı yapıyordu, uzanıp dokunduğunda kazıkların sivri uçlarını hissedebiliyordu. Kan yoktu.

Kazıklar ona güç veriyordu. Her şey dünyayı aydınlatan ince mavi Allomantik çizgilerle belirgin bir haldeydi. Oda orta büyüklükteydi ve yanında –kanlarındaki metali işaret eden Allomantik mavi çizgilerin gösterdiği– birkaç eşlikçi vardı. Her birinin göz çukurlarına kazıklar çakılıydı.

Tek istisna; önündeki masaya bağlı bir hâlde duran adamdı. Marsh, arkasındaki masadan bir kazık alıp gülümsedi, ardından avcundaki kazığın ağırlığını tarttı. Tutsağının ağzı bağlı değildi. Bu çığlıkları önlerdi.

Tutsak korkudan titreyerek "lütfen," diye fısıldadı. Terrisli bir vekilharç bile kendi vahşi ölümüyle yüzleştiğinde yıkılırdı. Adam cılızca karşı koydu. Çok garip bir şekilde masaya bağlı olmasının nedeni altında bir başkasının oluşuydu. Masa bu biçimde, altta bir bedenin yer almasına olanak tanıyacak oyuklarla tasarlanmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Terrisli. "Sana Sinod hakkında daha fazla bir şey söyleyemem!"

Marsh parmağını pirinç kazığın sivri ucunda gezdirdi. Yapılacaklar vardı, ama adamın sesindeki dehşet ve acı hoşuna gidince duraksadı. Duraksadı ki...

Marsh kendi zihninin hâkimiyetini ele geçirdi. Odadaki kokular hoşluklarını yitirdi ve yerlerini kan ve ölümün pis kokusuna bıraktı. Keyfi korkuya dönüştü. Tutsağı bir Terris Sırdaşıydı –ömrünün tümünü başkalarının iyiliğine harcamış biri– bu adamı öldürmek, suçtan öte bir trajedi olurdu. Marsh hâkimiyetini sağlamaya, kolunu kaldırıp ensesindeki mil kazığını kavramaya çalıştı ; bunun çıkarılması sonu olurdu.

Yine de, O fazlasıyla güçlüydü. Güç. Bir şekilde, Marsh'a hükmediyordu. Üstelik O'nun Marsh'ın ve diğer Sorgucuların kendisine hizmet etmesine ihtiyacı vardı. O özgürdü, –Marsh, O'nun bu özelliğiyle övündüğünü hâlâ sezebiliyordu– ama bir şey onun dünyayı bir başına etkilemesini önlüyordu. Bir karşıtlık. Diyarı bir kalkan gibi kaplayan bir güç.

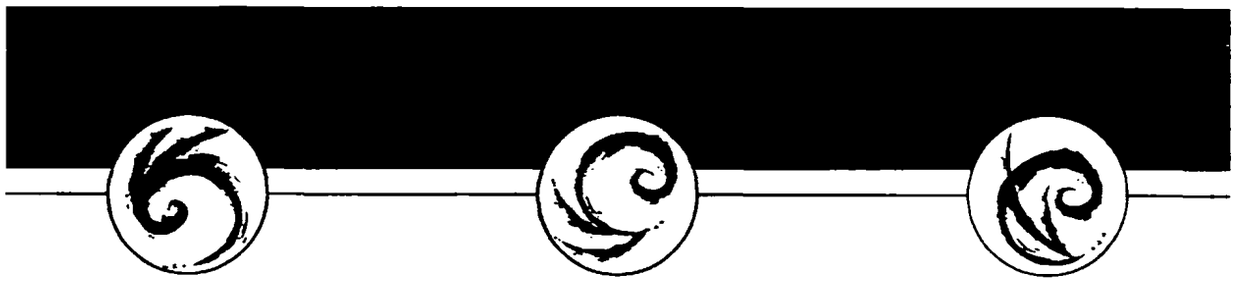
O henüz bütün değildi. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Saklı bir şeye. Marsh da o şeyi bulup efendisine getirecekti. Vin'in azat ettiği efendi. Miraç Kuyusu'nda tutsak edilmiş olan öz.

Kendisine *Harap* diyordu.

Tutsağı ağlamaya başladığında Marsh gülümsedi, ardından elindeki kazığı kaldırarak ilerledi. Elindekini hıçkırıklar içindeki adamın göğsüne dayadı. Kazık adamın bedenini delmeli, kalbinden geçmeli ve sonra altında bağlı olan Sorgucu'nun bedenine girmeliydi. Hemalurji pis bir işti.

İşi keyifli kılan da buydu. Marsh bir tokmak alıp çakmaya koyuldu.

BİRİNCİ BÖLÜM

FİRARİNİN MİRASI

Ne yazık ki, Çağların Kahramanı benim.

1

FATREN EBEDİ BİR PUSUN ARDINDA gizlenen güneşe gözlerini kısarak baktı. Son günlerde çoğunlukla olduğu gibi usulca kül yağıyordu. Fatren'in keyfini yerine getirecek bir esintinin bile olmadığı durgun ve sıcak havada küller doğruca yere düşüyordu. Toprak sete yaslanıp kasabası Vetitan'ı incelerken iç geçirdi.

"Ne kadar?" diye sordu.

Druffel burnunu kaşıdı. Yüzü isten kapkara olmuştu. Son zamanlarda temizliğe fazla dikkat etmemişti. Elbette, son birkaç ayın gerginliği de hesaba katılırsa, Fatren kendisinin de pek yüzüne bakılacak bir hâlde olmadığını biliyordu.

Druffel, setin çamurlarına tükürürken "Bir saat kadar," diye yanıtladı.

Fatren gözlerini yağan küllere çevirip iç geçirdi. "Sence doğru mu, Druffel? Konuşulanlar?" Druffel, "Ne?" diye sordu. "Dünyanın sonunun geldiği mi?"

Fatren başıyla onayladı.

"Bilmem," dedi Druffel. "Umurumda değil zaten."

"Nasıl böyle dersin?"

Druffel omuzlarını silkip kaşındı. "Kolosslar gelir gelmez ölmüş olacağım. Bu da benim için dünyanın sonu demek."

Fatren sus pus oldu. Şüphelerini dile getirmek istemedi, güçlü olması gerekiyordu. Lordlar, kuzeydeki bir plantasyona göre biraz daha kentli bir çiftçi topluluğu olan kasabadan ayrıldığında skaaları ekim işlerini sürdürmelerine ikna eden Fatren olmuştu. Çeteleri savuşturan da Fatren olmuştu. Köylerin ve plantasyonların çoğunun sağlam adamlarının tümünü orduya kaptırdığı bir zamanda Vetitan'ın halen çalışan bir nüfusu vardı. Hasadın çoğu rüşvete gitmişti, ama Fatren halkın güvenliğini sağlamıştı.

Çoğunlukla.

"Bugün sisler öğleye dek kaldı," dedi Fatren usulca. "Git gide daha çok kalıyor. Ekinleri gördün, Druff. İyi değil, sanırım yeterince güneş görmüyor. Bu kış yiyeceğimiz olmayacak."

Druffel "Kışa çıkmayız," dedi. "Akşamüstüne bile."

Asıl acı ve umut kırıcı olan ise Druffel'in bir zamanlar ekibin iyimseri oluşuydu. Fatren aylardır kardeşinin gülüşünü duymamıştı. O gülüş Fatren'in en sevdiği sesti.

Lord Hükümdar'ın fabrikaları bile Druff'un kahkahasını öğütememişti, diye düşündü Fatren. *Ama bu son iki yıl bunu başardı.*

Birisi "Fats!" diye seslendi. "Fats!"

Fatren sete tırmanan genç bir çocuk gördü. Seti güçlendirmeyi ancak bitirmişlerdi, bu Druffel'in henüz tamamıyla pes etmemişken ortaya çıkardığı bir fikirdi. Kasabalarında yedi bin kadar kişi vardı; bu da kasabayı hayli büyük yapıyordu. Tüm kasabayı müdafaa için toprak bir setle çevirmek çok emek gerektirmişti.

Fatren'in ancak bin kadar gerçek askeri, belki bin tane de savaşmak için ya fazla genç, ya fazla yaşlı ya da fazla beceriksiz olan adamı vardı. Bu kadar az bir nüfustan bin asker çıkartmak çok zor olmuştu. Koloss ordusunun büyüklüğünü tam olarak bilmiyordu, ama iki bin kişiden fazla olmalıydı. Kumdan bir duvar pek bir işe yaramayacaktı.

Çocuk –Sev– sonunda Fatren'in burnunun dibinde bitti. "Fats!" dedi. "Biri geliyor!" Fatren "Bu kadar çabuk mu?" diye sordu. "Druff kolossların daha yakınlarda olmadığını söylemişti!"

Çocuk "Bir koloss değil, Fats," dedi. "Bir adam. Gel de gör!"

Fatren Druff'a döndü, o da burnunu silip omuz silkti. Sev'in peşinde, siperin içinden ön kapıya ilerlediler. Kül, toz ve toprak yığınlarının üzerinde girdaplar oluşturup köşelerde toplanıyor, sürükleniyordu. Son zamanlarda temizliğe ayıracak pek vakit kalmamıştı. Erkekler eğitim ve savaş hazırlıklarıyla meşgulken kadınların tarlalarda çalışması gerekmişti.

Savaş hazırlıkları. Fatren kendisine iki bin "askerden" oluşan bir kuvveti olduğunu hatırlattı, ama aslında sahip olduğu kuvvet, kılıcı olan iki bin skaaydı. Evet, iki yıl eğitim görmüşlerdi ama çok az gerçek savaş deneyimine sahiptiler.

Toprak setin üzerinde ya da yanı başında dikilen bir grup adam ön kapı etrafında kümelenmişti. Fatren, Belki de kaynaklarımızın çoğunu askerleri eğitmeye ayırmakla hata yaptım, diye düşündü. *Eğer bin adam bunun yerine madenlerde çalışmış olsaydı rüşvet için cevherimiz olurdu.*

Ama kolosslar rüşvet kabul etmiyordu. Yalnızca öldürüyorlardı. Farten, Garthwood'u düşünüp ürperdi. Kendisininkinden daha büyük bir kasabaydı, ancak yüz kadar kişi kaçıp Vetitan'a sığınabilmişti. Bu üç ay önceydi. Anlamsızca, kolossların o kasabayı yok ederek tatmin olmuş olmalarını ummuştu.

Bundan daha akıllı davranmalıydı. Kolosslar asla tatmin olmazdı.

Fatren toprak setin üzerine tırmandı, yamalı elbiseler ve deri paçavralar kuşanmış askerler ona yol verdi. Kül yağmurunun ardında, kara bir karla örtülüymüş gibi görünen derin karanlık manzaraya göz gezdirdi.

Koyu renk, kapüşonlu bir pelerin giyen, tek bir atlı yaklaşıyordu.

"Ne diyorsun, Fats?" diye sordu askerlerden biri. "Koloss gözcüsü mü?" Fatren burnundan soluyarak "Kolosslar gözcü göndermez, özellikle de insan bir gözcü."

Druffel "Bir atı var," diye homurdandı. "İşimize yarayabilir." Kentte yalnızca beş tane at vardı. Hepsi de açlıktan bitap düşmüştü.

Askerlerden biri "Tüccar," dedi.

"Hiç malı yok," dedi Fatren. "Üstelik buralara bir başına gelmek için cesur bir tüccar olmak gerek."

Adamlardan biri "Daha önce atı olan bir sığınmacı görmedim," dedi. Fatren'e bakarak yayını doğrulttu. Fatren başını salladı. Yabancı acelesi yokmuşçasına yaklaşırken kimse ateş açmadı. Atını kentin kapısının hemen önünde durdurdu.

Fatren bu kapılarla gurur duyuyordu. Topraktan bir sete tutturulmuş gerçek ahşap kapılar. Lordun kent merkezindeki malikânesinden hem ahşap hem de ince işlenmiş taşlar getirmişti.

Kendisini külden korumak için giydiği, kalın, koyu renk pelerinin altında yabancı pek seçilmiyordu. Fatren toprak setin üzerinden bakarak yabancıyı süzdü, ardından kardeşine dönüp omuz silkti. Kül usulca yağıyordu.

Yabancı atından indi.

Fırlatılmışçasına yükseldi, süzülürken pelerini ardında özgürce dalgalanıyordu. Altında ise parlak beyaz bir üniforma vardı.

Yabancı toprak setin üzerinden aşıp ahşap kapının üzerine inerken Fatren geri çekilip küfretti. Adam bir Allomanser'di. Bir soyluydu. Fatren hepsinin kuzeydeki önemsiz didişmelerine gömülüp halkını rahat bırakacaklarını ummuştu.

Ya da en azından rahat bir ölüme bırakacaklarını.

Yeni gelen döndü. Kısa bir sakalı vardı ve koyu renk saçları da kısa kesilmişti. "Pekâlâ, beyler" dedi, alışılmışın dışında bir denge ile kapı boyunca ilerlerken. "Fazla vaktimiz yok. Haydi, işe koyulalım." Kapının üzerinden toprak sete atladı. Druffel tereddütsüzce kılıcını çekerek yeni gelene döndü.

Görünmeyen bir güç kılıcı Druffel'in elinden çekip aldı. Kılıç başının üzerinden geçerken yabancı silahı yakaladı. Silahı incelercesine savurdu. "İyi çelik" dedi, başıyla onaylayarak. "Etkilendim. Askerlerinizden kaç tanesi tam teçhizatlı?" Silahı elinde döndürüp Druffel'e kabzasını uzattı.

Druffel şaşırmış gözlerle Fatren'e döndü.

Fatren, tüm cesaretini toplayıp "Sen *kimsin*, yabancı?" diye sordu. Allomansi hakkında fazla bir şey bilmiyordu, ama bu adamın bir Sissoylu olduğundan emindi. Yabancının toprak set üzerindeki herkesi öldürmesi için muhtemelen bunu aklından geçirmesi yeterliydi.

Yabancı soruyu duymazlıktan gelip kente bakmak üzere döndü. Askerlerden birine dönüp "Bu set kentin tamamını çevreliyor mu?" diye sordu.

"Şey... Evet, efendim" dedi adam. "Kaç kapı var?"

"Yalnızca bir, efendim."

"Kapıyı açıp atımı getirin," dedi yeni gelen. "Ahırınız var diye umuyorum." Asker, "Var efendim," diye yanıtladı.

Asker hızla uzaklaşırken Fatren hoşnutsuzca, pekâlâ, bu yeni gelen insanları yönetmeyi kesinlikle biliyor, diye düşündü. Fatren'in askeri, izinsizce bir yabancıya itaat ettiğini aklından bile geçirmemişti. Fatren diğer askerlerin ihtiyatı elden bırakıp çoktan doğrulduklarını görebiliyordu. Bu yeni gelen itaat edilmeyi bekliyorcasına konuşuyordu, üstelik askerler de buna uyuyordu. Yabancı, Fatren'in lordun malikânesinde bir hizmetçiyken tanıdığı soylular gibi değildi. Bu adam farklıydı.

Yabancı kenti dikkatle izlemeyi sürdürdü. Güzel, beyaz üniformasının üzerine kül düşüyordu, Fatren, yazık, diye düşündü. Yeni gelen düşünceli bir biçimde başını salladı, ardından set duvarından aşağı inmeye koyuldu.

"Bekle," dedi Fetran, bu sözüyle yabancıyı durdurmuştu. *"Kimsin sen?"*

Yeni gelen döndü ve Fatren'in gözlerinin içine baktı. "Adım Elend Venture. İmparatorunum."

Sözünü bitirir bitirmez adam arkasını döndü ve setten aşağı inmeyi sürdürdü. Askerler ona yol veriyorlardı, ardından pek çoğu peşinden yürümeye başladı.

Fatren kardeşine baktı. Druffel "İmparator mu?" diye söylenip tükürdü.

Fatren bu düşünceye katıldı. Ne yapmalıydı? Daha önce hiç bir Allomanser ile dövüşmemişti, nereden başlayacağını bile bilmiyordu. "İmparatorun" Druffel'i kolaylıkla etkisiz hale getirdiği ortadaydı.

İleriden yabancı –Elend Venture– "Kentlileri örgütleyin," dedi. "Koloss kuzeyden gelecek, kapıya aldırış etmeyip setin üzerinden tırmanacaklar. Çocukların ve yaşlıların kasabanın en güneyinde toplanmasını istiyorum."

Fatren "Bu ne işe yarayacak?" diye sordu. "İmparatorun" peşinden gidiyordu. Başka bir seçeneği yok gibiydi.

Venture yürümeye devam ederken "Kolosslar kudurduklarında çok tehlikelidirler," dedi. "Eğer kenti ele geçirirlerse, halkını ararken olabildiğince oyalanmalarını isteyeceksin. Eğer kolosslar aranırken kudurmuşlukları dinerse, sinirlenip yağmaya başlayacaklardır. Sonrasında halkın, peşlerine kimse takılmadan kaçabilir."

Venture duraksadı, ardına döndüğünde Fatren ile göz göze geldi. Yabancının yüzündeki ifade ümitsizdi. "Uzak bir ihtimal. Ama, bu da bir şeydir." Sözünü bitirince yürümeyi sürdürüp kentin ana caddesi boyunca ilerledi.

Arkadan, Fatren askerlerin fısıldaşmalarını duyabiliyordu. Hepsi Elend Venture adında bir adamdan haberdardı. İki yıl önce Lord Hükümdar'ın ölümünden sonra Luthadel'de yönetimi ele geçiren kişi oydu. Kuzeyden pek az haber ulaşıyordu; ulaşanlar ise güvenilir değildi. Ancak çoğu Venture'dan bahsediyordu. Taht yolunda tüm rakiplerini yenmiş, hatta öz babasını öldürmüştü. Sissoylu doğasını gizlemişti ve söylentiye göre Lord Hükümdar'ı öldüren kadınla evlenmişti. Fatren böylesine önemli –gerçekten bir efsane olan– birinin Güney Salâhiyetteki önemsiz bir kasabaya, hem de bir başına gelebileceğinden şüphe duyuyordu. Artık madenlerin bile pek değeri yoktu. Yabancı yalan söylüyor olmalıydı.

Ama Allomanser olduğu *apaçıktı*...

Fatren yabancıya yetişmek için hızlandı. Venture –ya da her kimse– kentin merkezindeki büyük bir yapının önünde durdu. Çelik Nezâret'in eski binası. Fatren kapıların ve pencerelerin tahtalarla kapatılmasını emretmişti.

Venture, Fatren'e dönerek "Silahları orada mı buldunuz?" diye sordu.

Fatren bir an durdu. Ardından başını salladı. "Lordun köşkünden." Venture şaşkınlıkla "Silahları bırakıp gitmiş mi?" diye sordu.

"Onlar için geri dönmeyi planladığını düşünüyoruz," dedi Fatren. "Bıraktığı askerler zamanla firar ederek, geçmekte olan bir orduya katıldılar. Giderken yanlarında götürebildiklerini aldılar. Kalanlara ise biz el koyduk."

Venture başıyla onayladı, ardından sakallı çenesini düşünceli bir biçimde kaşırken eski Nezaret binasına baktı. Terk edilmişliğine karşın –beki de tam da bu yüzden– heybetli ve uğursuz görünüyordu. "Adamların iyi eğitim almış gibi görünüyorlar. Bunu beklemiyordum. Muharebe deneyimleri var mı?"

Yabancının bu kadar meraklı olma hakkının olmadığını düşünen Druffel homurdandı.

"Adamlarımız tehlikeli olmalarına yetecek kadar çarpıştılar, yabancı," dedi Fatren. Bazı eşkıyalar kentin hâkimiyetini bizden almayı düşündüler. Zayıf olduğumuzu ve kolayca korkutulabileceğimizi düşündüler."

Eğer yabancı bu sözleri bir tehdit olarak algıladıysa da bunu belli etmiyordu. Başını sallamakla yetindi. "Hiç bir kolossla çarpıştınız mı?"

Fatren, Druffel ile göz göze geldi. Sonunda "Kolosslarla çarpışanlar hayatta kalamaz, yabancı," dedi.

Venture "Bu dediğin doğru olsaydı, düzinelerce ölümüm olurdu," dedi. Etraflarına toplanmakta olan askerlere ve kasaba halkına döndü. Kolosslarla çarpışmak hakkında bildiklerimi öğreteceğim, ama fazla vaktimiz yok. Bölük ve manga komutanları on dakika içinde kent kapısında olsun. Diğer askerler toprak set boyunca saflar halinde dizilsinler. Bölük ve manga komutanlarına birkaç numara öğreteceğim, onlar da bunları adamlarına aktarabilirler."

Bazı askerler hareketlendi ancak –haklarını vermek gerekirse– çoğu oldukları yerde kaldı. Yeni gelen emirlerine uyulmamasına alınmamış görünüyordu. Silahlı kalabalığa bakarak sessizce dikildi. Kızgın görünmüyordu, korkmuş ya da onaylamıyor da değildi. Yalnızca... Kral gibi görünüyordu.

Rütbeli askerlerden biri sonunda "Lordum," dedi. "Bize yardım için bir ordu getirdiniz mi?"

"Aslında iki tane getirdim," dedi Venture. "Ama onları bekleyecek vaktimiz yok." Fatren'le göz göze geldi. "Haber gönderip yardımımı istedin. Ben de, *efendiniz* olarak size bunu getirdim. Hâlâ bunu istiyor musunuz?"

Fatren somurttu. Ne bu adamdan, ne de bir başkasından yardım istememişti. İtiraz etmek üzere konuşacak oldu, ancak duraksadı. Ona haber göndermişim gibi davranmama olanak tanıyor, diye düşündü. *En başından beri plan buymuş gibi davranabilirim.* Bunun bir başarısızlık gibi görünmesine olanak tanımadan buradaki hâkimiyeti bırakabilirim.

Öleceğiz. Ama bu adamın gözlerine bakınca, bir şansımız olduğuna neredeyse inanacağım.

Fatren kendisini "Yalnız... gelmenizi beklemiyordum, efendim," derken buldu. "Sizi gördüğüme şaşırdım."

Venture başıyla onayladı. "Bu anlaşılabilir. Gel, askerlerin toplanırken biz de plan hakkında konuşalım." Fatren "Pekâlâ" dedi. Ancak ileriye atıldığında Druffel onu kolundan kavradı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye söylendi öfkeyle. "Bu adama haber mi saldın? Buna inanmıyorum." Fatren, "Askerleri topla, Druff," dedi.

Druffel bir an durdu, ardından sessizce küfretti ve uzaklaştı. Askerleri toplamaya gidiyormuş gibi bir hali yoktu, bu yüzden Fatren emrindeki iki komutana bu işi halletmelerini işaret etti. Bunun ardından Venture'ye katıldı ve ikisi birlikte kapılara doğru yürüdüler. Venture birkaç askere önden yürüyüp insanları uzaklaştırmalarını emretmişti; böylelikle Fatren ile baş başa konuşabilecekti. Kül yağmaya, sokakları siyaha boyamaya, kentin tek katlı, kambur yapılarının tepelerinde birikmeye devam ediyordu.

"Kimsin sen?" Fatren sessizce sordu. "Dediğim kişiyim," diye yanıtladı Venture.

"Sana inanmıyorum."

Venture "Ama bana güveniyorsun," dedi.

"Hayır. Sadece bir Allomanser ile tartışmak istemiyorum."

"Şimdilik bu kadarı da yeter," dedi Venture. "Bak dostum, kentine doğru gelen *on bin* koloss var. Bulabildiğin bütün yardıma ihtiyacın var."

Fatren şaşkınlıkla, *on bin mi,* diye düşündü.

Venture "Bu şehrin idaresinden sen sorumlusun, değil mi?" diye sordu.

Fatren şaşkınlığını üzerinden attı. "Evet," dedi. "Adım Fatren."

"Pekâlâ Lord Fatren, biz–"

Fatren, "ben Lord değilim," dedi.

"Öyleyse artık bir Lordsun," dedi. "Daha sonra kendine bir soyadı seçebilirsin. Şimdi, devam etmeden önce, sana yardım etmemin şartlarını öğrenmelisin."

"Ne tür şartlar?"

"Pazarlık payı olmayan türden," diye yanıtladı. "Eğer kazanırsak, bana bağlılık yemini edeceksin."

Fatren somurttu, yolun ortasında durakladı. Kül dört bir yanına yağıyordu. "Bu mu yani? Bir çarpışmadan önce, büyükbaş bir lord havalarında etrafta boş boş dolanacak, böylece de zaferimizden kendine pay mı çıkaracaksın? Daha az önce tanıştığım bir adama neden bağlılık yemini edeyim?"

Venture sessizce "Çünkü, etmezsen bile, komutayı ben devralacağım," dedi. Ardından yürümeye devam etti.

Fatren bir an durdu; ardından ileri atılıp Venture'ye yetişti. "Ah, anladım. Bu muharebeden sağ çıksak bile, başımızda bir zorba olacak."

Venture "Evet," dedi.

Fatren somurttu. Adamın bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu.

Venture, yağan külün ardından kente bakarken başını salladı. "Eskiden işleri farklı yapabileceğimi düşünürdüm. Hâlâ da bir gün bunu yapabileceğimi düşünüyorum. Ama şimdilik, bir seçeneğim yok. Askerlerine ve kentine ihtiyacım var."

"Kentime mi?" Fatren'in suratı asılmıştı. "Niye?"

Venture parmağını kaldırdı. "Öncelikle bu savaştan sağ salim çıkmalıyız," dedi. "Diğer meseleleri sonra ele alacağız." Fatren duraksadı, yabancıya *güvenmiş* olduğunu fark ederek şaşırdı. Tam olarak neden böyle hissettiğini açıklayamamıştı.

Bu ardından gidilmesi gereken bir adamdı, Fatren'in her zaman olmak istediği gibi biriydi.

Venture, Fatren'in "şartlarını" kabul etmesini beklememişti. Bir teklif değil, bir ültimatomdu. Venture kent kapısının önündeki küçük meydana girerken Fatren ona yetişmek üzere hızlandı. Askerler etrafa koşuşturuyordu. Hiçbirinde üniforma yoktu. Bir komutanı sıradan bir askerden ayıran tek şey kırmızı bir pazu bandıydı. Venture toplanmaları için fazla vakit tanımamıştı, ne de olsa kentin saldırıya uğramak üzere olduğunu hepsi biliyordu. Zaten toplanmışlardı.

Venture yüksek bir sesle "Vakit az," dedi. "Size sadece birkaç şey öğretebilirim, ama fark yaratacaktır."

Kolossların küçükleri bir metre iken kocaman olanları dört metreye kadar çıkabilir. Ancak küçük olanlar bile sizden güçlüdür. Buna hazırlıklı olun. Şanslıyız ki, bu yaratıklar kendi aralarında bir düzen olmaksızın savaşıyor. Eğer bir kolossun başı dertteyse, bir diğeri ona yardım etmekle uğraşmayacaktır."

"Doğrudan, hilesizce saldırırlar ve üstün gelmek için kaba kuvvete güvenirler. Buna izin vermeyin! Adamlarınıza her bir kolossa gruplar halinde saldırmalarını söyleyin; küçükler için iki, büyükler için ise üç ya da dört kişi birlikte. Çok büyük bir cephede dayanamayız, ama en uzun süre ancak bu şekilde çarpışarak hayatta kalabiliriz."

"Hattımızı yaran ya da kente giren yaratıkları dert etmeyin.Sivil halk kentin en gerisinde, gizlenmiş olacak; hattımızı aşan kolosslar ise talana koyulup diğerlerinin yalnız çarpışmasına sebep olacak. Bizim istediğimiz tam da bu! Onların peşine düşmeyin. Aileleriniz güvende olacak."

"Eğer büyük bir kolossla dövüşüyorsanız, bacaklarına saldırın; öldürmeye kalkışmadan önce onu yere devirin. Eğer küçük bir kolossla dövüşüyorsanız kılıcınızın ya da mızrağınızın, yaratığın gevşek derisine saplanıp kalmadığından emin olun. Kolossların aptal olmadığın anlayın. Yalnızca basitler. Tahmin edilebilirler. Size mümkün olan en kolay şekilde saldıracaklar ve bunu apaçık yapacaklar."

"Anlamanız gereken en önemli şey ise şu; *yenilebilirler*. Biz de bugün onları yeneceğiz. Gözünüz korkmasın! Düzenli bir biçimde çarpışın, soğukkanlı olun ve size söz veriyorum ki *hayatta kalacağız*."

Komutanlar, Venture'nin etrafında çember olmuş, ona bakıyorlardı. Bu konuşma sonunda coşmamışlardı, ancak kendilerine güvenleri biraz daha artmıştı. Venture'nin talimatlarını adamlarına aktarmak üzere dağıldılar.

Fatren İmparatora sessizce yaklaştı. "Eğer söylediğin sayı doğruysa, bizden beş kat fazlalar." Venture başıyla onayladı.

"Bizden daha büyük, daha güçlü ve daha iyi eğitimliler." Venture tekrar başıyla onayladı.

"Öyleyse, sonumuz geldi."

Venture sonunda Fatren'e baktı, suratı asıktı ve omuzlarında is birikmişti. "Sonunuz gelmedi. Sizde onlarda olmayan bir şey var. Çok önemli bir şey."

"Nedir o?"

Venture gözlerinin içine baktı. "Ben."

Toprak setin üzerinden bir ses "İmparatorum!" diye bağırdı. "Kolosslar göründü!"

Fatren, daha şimdiden onu üstün kabul ediyorlar, diye düşündü. Fatren hakarete uğramış mıydı yoksa etkilenmiş miydi; karar veremedi.

Venture Allomansi gücünü kullanarak bir çırpıda aradaki mesafeyi aşıp setin üzerine çıktı. Askerlerin çoğu eğilmiş ya da istihkâm duvarının üzerine saklanmış, düşmanla aralarındaki uzak mesafeye karşın dikkat çekmekten sakınıyorlardı. Ancak Venture beyaz pelerini ve üniforması içinde dik duruyor, elini gözlerine siper ederek ufka kısık gözlerle bakıyordu.

Gülümseyerek "Kamp kuruyorlar," dedi. "Güzel. Lord Fatren, adamlarınız taarruza hazırlansın." Fatren, Venture'ın arkasından "Taarruz mu?" diye sordu.

İmparator başıyla onayladı. "Kolosslar yürümekten bitkin düşmüş olacaklar, ayrıca kamp kurmakla meşguller. Saldırmak için daha iyi bir şansımız olmayacak."

"Ama biz müdafaadayız!"

Venture başıyla buna katılmadığını gösterdi. "Beklersek, kudurup bize saldıracaklar. Öldürülmeyi beklemektense saldırmamız gerek."

"Seti boşaltacak mıyız?"

"İstihkâm duvarınız etkileyici, Lord Fatren, ama en nihayetinde faydasız. Tüm alanı savunmaya yetecek kadar adamınız yok ve kolosslar insanlara kıyasla daha uzun ve daha dengeliler. Toprak setinizi ele geçirecek, sonra da sizi kente doğru püskürtürken avantaja sahip olacaklar."

"Ama–"

Venture ona döndü. Gözleri sakindi, ama bakışı kararlı ve beklenti doluydu. Mesaj açıktı. *Artık hâkimiyet bende.* Tartışma bitmişti.

"Evet, efendim," dedi Fatren, emirleri iletmek üzere habercilere seslenirken.

Haberciler hızla uzaklaşırken Venture etrafı izliyordu. Adamlar arasında bir kargaşa var gibi görünüyordu, saldırmayı beklemiyorlardı. Bakışlar setin üzerinde dikilen Venture'ye çevriliyordu.

Fatren kendisini, gerçekten de bir imparator gibi görünüyor, diye düşünmekten alıkoyamadı.

Emirler tüm askerlere ulaşırken zaman geçiyordu. Sonunda; tüm ordu onu izliyordu. Venture kılıcını çekti ve onu külle kaplı gökyüzüne doğru kaldırdı. Ardından, insanüstü bir sıçramayla setten inerek koloss kampına doğru hücuma kalktı.

Bir an için tek başınaydı. Sonra ise, kendisini şaşırtan bir şekilde, gergin sinirlerini yatıştırmak üzere dişini sıkarak Fatren onun peşinden gitti.

Setin her yerinden hareket yayılıyordu; askerler hücuma kalkarken hep bir ağızdan bağırıyor silahları ellerinde ölüme koşuyorlardı.

Güce sahip olmak zihnime garip şeyler yaptırıyordu. Birkaç dakika içinde, gücü, geçmişini ve nasıl kullanılabileceğini tanır hâle gelmiştim.

Yine de, bu bilgi deneyimden hatta bu gücü kullanma becerisinden farklıydı. Örneğin gökyüzünde bir gezegeni nasıl harekete geçireceğimi biliyordum. Ancak ne güneşe çok yakın ne de ondan çok uzak olacak bir yerde olmayacağı bir konuma getirmeyi bilmiyordum.

2

HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ; TENSOON'IN GÜNÜ karanlıkla başlamıştı. Bunun nedenlerinden biri de, tabii ki, gözlerinin olmayışıydı. Üçüncü nesildi –ve bu bir kandra için bile eski sayılırdı– yenilerini yaratabilirdi. Kopyalayacağı bir model olmadan, sezgiyle duyu organları yaratmayı öğretecek kadar çok ceset özümsemişti.

Ne yazık ki gözler pek işine yaramazdı. Bir kafatası yoktu ve tam bir beden ve bunu destekleyecek bir iskelet olmaksızın pek çok organın iyi çalışmadığını anlamıştı. Eğer yanlış hareket edecek olursa kendi kütlesi gözlerini ezerdi, üstelik görmek için gözlerini hareket ettirmesi epey zor olurdu.

Aslında görülecek pek fazla bir şey de yoktu. TenSoon kıpırdandı, hücresinde usulca dönüyordu. Bedeni yarı saydam bir kas öbeğini andırıyordu; her biri birbirine bağlı bir yığın salyangoz gibiydi; bir yumuşakçanın bedeninden daha narin görünüyordu. Odaklandığında, kaslardan birini bozup onu bir başkasıyla birleştirebilir ya da yeni bir tanesini oluşturabilirdi. Yine de, bir iskeleti olmadığından, acizdi.

Hücresinde tekrar döndü. Teninin bile kendine özgü bir duyusu; bir tür tadı vardı. Şu anda hücrenin kenarlarındaki kendi pisliğinin kötü kokusunu alıyordu, ama bu algısını kapatmaya cesaret edemedi. Etrafındaki dünyayla kurduğu sınırlı bağlantılarından biri de bu algıydı.

Hücresi, demir parmaklıklarla kaplı, taştan bir çukurdan başka bir şey değildi. Kütlesini güçlükle alabilecek büyüklükteydi. Onu esir alanlar yukarıdan yiyecek

atıyor, hem susuzluğunu gidermek hem de dipteki küçük bir giderden pisliğini akıtmak için yukarıdan düzenli aralıklarla su döküyordu. Hem bu delik hem de yukarıda, kilitli olan parmaklıklardaki delikler arasından geçmesi için fazlasıyla küçüktü. Bir kandranın bedeni esnekti, ama bir kas yığınının bile sıkışıp küçülebilmesinin bir sınırı vardı.

Çoğu kimse, bu kadar uzun süre –ne kadar olduğunu bile bilmiyordu– tutsak kalmanın geriliminden delirirdi. Aylar mı geçmişti? TenSoon Varoluş Kayrası'na sahipti. Zihni kolay kolay pes etmeyecekti.

Bazen, deliliğin huzurlu rahatlığından alıkoyduğu için kayrasına lanet ediyordu.

Odaklan, dedi kendi kendine. İnsanlardaki gibi bir beyne sahip değildi, ama düşünebiliyordu. Bunu anlamıyordu. Herhangi bir kandranın da anlayacağından şüpheliydi. Belki de ilk nesilden olanlar daha bilgeydi ama eğer öyleyse, herkesi aydınlatmamışlardı.

Kendi kendisine, seni burada sonsuza dek tutamazlar, diye düşündü. *İlk Ahit der ki...*

Ama İlk Ahit'ten ya da ilk neslin buna dikkat edip etmediğinden şüphe duymaya başlıyordu. Fakat onları suçlayabilir miydi? TenSoon bir Ahitbozan'dı. Kendi kabul ettiği gibi; efendisine karşı gelmiş ve bir başkasına yardım etmişti. Bu ihanet efendisinin ölümüyle sonuçlanmıştı.

Yine de, bu utanç verici davranış, suçlarının en hafifiydi. Ahitbozmanın cezası ölümdü, TenSoon'un suçları burada sona ermiş olsaydı, diğerleri onu çoktan öldürmüş ve bu meseleyi kapatmış olurdu. Ne yazık ki, çok daha fazlası tehlikedeydi. TenSoon'un kapalı bir oturumda ikinci nesle verdiği ifadesi çok daha tehlikeli, çok daha önemli bir kusuru açığa çıkarmıştı.

TenSoon halkının sırrına ihanet etmişti.

Beni idam edemezler, diye düşündü; bu düşünceyi odaklanmak için kullandı. *Kime söylediğimi öğrenene dek.*

Sır. Kıymetli, büyük sır.

Hepimizin sonunu hazırladım. Tüm halkımın. Yeniden köle olacağız. Hayır, biz zaten köleydik. Zihinlerimiz başkalarının hâkimiyetindeyken, başka bir şeye dönüşeceğiz; otomatlara. Esir düşüp kullanılan bedenlerimiz, artık bizim olmayacak.

Yaptığı –harekete geçirdiği– şey buydu. Tutsaklığı ve ölümü hak etmesinin nedeni. Yine de, yaşamak istiyordu. Kendisinden nefret ediyor olmalıydı. Ama bir sebepten, yine de doğru şeyi yaptığını düşünüyordu.

Tekrar kıpırdandı, yapış yapış kas kütleleri birbirleri üzerinde kayıyordu. Ancak, dönüşünü tamamlayamadan duraksadı. Titreşimler. Biri geliyordu.

Kaslarını kuyunun kenarlarına itip bedeninin ortasında bir çukur oluşturdu. Yakalayabildiği kadar yiyeceğe ihtiyacı vardı, onu çok az besliyorlardı. Ancak, parmaklıklardan aşağıya hiçbir şey dökülmedi. Ümitle, parmaklıklar açılana dek bekledi. Kulakları olmamasına karşın, parmaklığın geriye sürülüşünün ve sonunda demirin yukarıdaki zemine çarpışının güçlü titreşimlerini hissedebiliyordu.

Ne?

Ardından kancalar geldi. Kaslarına dolanıp onu kavradı, onu kuyudan yukarı çekerken etini delip geçti. Can yakıcıydı. Bunun tek nedeni kancalar değildi; bendeni zindanın zeminine aniden saçıldığında istemsizce pisliği ve kurumuş yemek artıklarını tatmıştı. Kasları titredi, hücrenin dışında olmanın getirdiği serbestlik hissi garipti; gövdesini neredeyse unutmuş olduğu biçimlerde hareket ettirerek gerindi.

Ardından o geldi. Tadını havada hissedebiliyordu. Muhtemelen altın kaplamalı bir kovada, zindancıların getirdiği yoğun ve keskin bir asit. Sonunda, onu öldüreceklerdi.

Ama öldüremezler, diye düşündü. *İlk Ahit, halkımızın yasası, ona göre–*

Üzerine bir şey düştü. Asit değildi, sertti. Merakla ona dokundu, kaslar birbiri üzerinde oynaşıyor, onun tadına bakıyor, onu sınıyor ve hissediyordu. Delikleri, birkaç keskin kenarı olan yuvarlak bir şeydi; bir kurukafa.

Asit kokusu giderek daha da keskin bir hâl aldı. Karıştırıyorlar mıydı? TenSoon hızla hareketlendi, kafatası etrafında toparlanıyor, onu dolduruyordu. Organ benzeri bir kesenin içinde çözülmüş bir miktar et oluşturmuştu bile. Kafatasını bununla kaplayarak, hızla deri dokudu. Yalnızca gözlerini bırakarak ciğerler üzerinde çalıştı; bir dil yarattı; şimdilik dudaklara gerek yoktu. Asidin tadı yoğunlaştıkça, bir çaresizlik hissiyle kafatasını işliyordu; ardından...

Üzerine çarptı. Bedeninin bir yanındaki kasları yakıp kavurdu; gövdesini kaplayıp çözülmesine neden oldu. Görünüşe göre, ikinci nesil sırlarını ondan öğrenme fikrinden vazgeçmişti. Ancak, onu öldürmeden önce ona konuşma fırsatı vermeleri gerektiğini biliyorlardı. İlk Ahit böyle buyuruyordu. Bu yüzden de kurukafayı ona vermişlerdi. Ancak kendini savunmak adına bir şey söylemesine izin vermeden önce onu öldürmeleri konusunda gardiyanların emir aldığı açıktı. Şeklen yasayı uyguluyorlardı; ancak aynı zamanda amacını görmezden geliyorlardı.

Ancak çok geçmeden TenSoon'un kafatasını ne kadar hızla işlediğini anladılar. Pek az kandra ahitlere bağlı olarak çalışmakta bu kadar zaman harcamıştı. İkinci neslin tamamı ve üçüncünün pek çoğu– bu hizmetlerden çok önceleri çekilmişti. Anayurt'larında kolay yaşamlar sürüyorlardı.

Kolay bir yaşamın öğreteceği pek bir şey olmuyordu.

Pek çok kandra için bir beden oluşturmak saatler alıyordu; hatta genç olanlar için günlerce sürüyordu. Ancak birkaç saniye içinde TenSoon'un basit bir dili oluşmuştu bile. Asit bedenine tırmanırken bir soluk borusu oluşturdu, ciğerlerini doldurdu ve feryadında tek bir sözcük yankılandı:

"Yargı!"

Yukarıdan dökülen asit kesildi. Bedeni yanmayı sürdürüyordu. Acıya rağmen kafatasının içinde ilkel işitme organları oluşturmaya devam etti.

Yakınlarda bir ses fısıldadı. "Aptal." TenSoon tekrar bağırdı. "Yargı!"

Ses tekrarladı. "Ölümü kabullen."

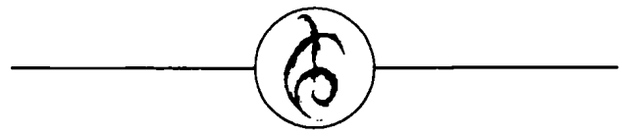
"Kendini, halkımıza daha fazla zarar verecek bir konuma sokma. Fazladan hizmet verdiğin yıllarından ötürü ilk nesil sana bu ölüm şansını tanıdı."

TenSoon duraksadı. Yargılama herkese açık olurdu. Şimdiye dek, ihanetinin boyutunu yalnızca birkaç kişi biliyordu. Ahitbozan olarak ölebilir ve geçmişte yaptıkları için bir nebze olsun saygı görmeye devam edebilirdi. Bir yerlerde –muhtemelen o odanın içindeki bir kuyuda– sonsuz esarette olan, Varoluş Kayrası'na sahip olan zihinleri bile paramparça edebilecek şekilde işkence gören kandralar vardı.

Bunlar biri olmak istiyor muydu? Yaptıklarını herkese açık bir toplantıda ortaya dökerek sonsuz bir acı çekecekti. Yargılanma talep etmek aptalca olurdu; çünkü suçsuzluğunu kanıtlama gibi bir umudu yoktu. İtirafları ise onu çoktan lanetlemişti.

Eğer konuşursa, kendisini savunmak için değil tamamıyla başka nedenlerden dolayı olacaktı. "Yargı," diye tekrarladı, bu kez sesi güçlükle duyulabilen bir fısıltıya dönüşmüştü.

Bazı yönlerden böyle bir güce sahip olmak fazlasıyla eziciydi, sanırım. Bu, anlaması bin yıl sürecek bir güçtü. Eğer gücü iyi tanıyor olsaydım dünyayı yeniden yapmak kolay olurdu. Yine de, bilmezliğimdeki tehlikeyi fark etmiştim. Ansızın müthiş bir güce kavuşan bir çocuk gibi, çok fazla kurcalayıp, dünyayı bir daha asla tamir edilemeyecek bir oyuncak gibi bırakabilirdim.

3

SON İMPARATORLUK'UN İKİNCİ İMPARATORU ELEND VENTURE, bir savaşçı olarak doğmamıştı. Bir soylu olarak doğmuştu; bu da Lord Hükümdar'ın devrinde Elend'i kaymak tabakanın daimi bir üyesi yapıyordu. Gençliğini, Büyük Hanedanların anlamsız oyunlarında yer alıp, imparatorluğun seçkinlerinin şatafatlı yaşam tarzını sürdürmüştü.

Sonunda bir siyasetçi olmuş olması garip değildi. Her zaman siyaset kuramlarıyla ilgilenmişti; çoğunlukla gerçek bir devlet adamından çok bir âlim olsa da bir gün kendi hanedanını yöneteceğini biliyordu. Yine de, başlangıçta pek iyi bir kral olmamıştı. Önderliğin iyi fikirler ve dürüst niyetlerden öte olduğunu anlamamıştı. Çok daha ötesi vardı.

Düşmana karşı bir saldırıya önderlik edebilecek türden bir önder asla olamayacaksın, Elend Venture. Onu uygulamalı siyaset konusunda eğiten kadın olan Tindwyl'in dudaklarından dökülmüştü. Askerleri koloss kampına girerken Elend bu sözü hatırlayıp gülümsedi.

Elend lehim harladı. Göğsünde, ona artık tanıdık gelen, sıcak bir his canlandı ve kasları bu fazladan güç ve enerjiyle iyice gerildi. Güçlerinden muharebe esnasında faydalanabilsin diye, metali önceden yutmuştu. Bir Allomanser'di. Buna hâlâ zaman zaman şaşırıyordu.

Tahmin etmiş olduğu gibi, kolosslar saldırıyı beklemiyorlardı. Elend'in yeni edindiği ordusunu hücum ederken görmüş olmalıydılar, ancak yine de birkaç

dakika şaşkınlıkla hareketsiz kaldılar. Kolosslar beklenmedik şeylerle mücadele etmekte zorlanırlardı. Zayıf, sayıca az insanların kamplarına hücum etmesini kavramakta zorlanmışlardı. Bu yüzden toparlanmaları zaman almıştı.

Elend'in ordusu bu zamanı iyi kullanmıştı. İlk saldıran Elend'in kendisi olmuştu; ilk kolossu yere devirirken daha fazla güç için lehimini harlamıştı. Küçüklerinden bir yaratıktı. Türünün diğer örnekleri gibi, biçim olarak insanımsıydı, bedeninin geri kalanından ayrıymış gibi görünen, fazlasıyla büyük, sarkık mavi bir derisi vardı. Kırmızı, boncuk gözleri, Elend kılıcını yaratığın göğsünden hızla çektiğinde insan ötesi bir şaşkınlık ile dolmuştu.

Kolosslar ateşlerinin başından dönerlerken "Hızla saldırın!" diye bağırdı. "Kudurmalarından önce öldürebildiğiniz kadar öldürün!"

Etrafındaki –korkmuş ama davalarına bağlı– askerleri ileri atılıp ilk koloss gruplarını alt etmişti. Kamp ise kolossların külü ve külün altındaki bitkileri ezip ateş yakmak üzere kazdıkları bir yerden ibaretti. Elend, başlangıçtaki başarının ardından adamlarının kendilerine güvenlerinin arttığını görebiliyordu, ardından onların duygularını Allomansi ile Çekerek daha cesur olmalarını sağladı. Bu tür bir Allomansi'de daha deneyimliydi. Hâlâ Vin'in yaptığı gibi metallerle oradan oraya sıçramayı tamamıyla kavrayamamıştı. Ancak duygulardan anlıyordu.

Elend bir grup askere kalabalık bir koloss sürüsüne doğru öncülük ederken kentin irikıyım lideri Fatren yanına geldi. Elend adamı dikkatle izledi. Fatren bu küçük kentin yöneticisiydi, eğer o ölecek olursa, ordunun morali büyük bir darbe alırdı. Birlikte şaşkın haldeki bir koloss grubuna hücum ettiler. Gruptaki en büyük yaratık yaklaşık üç buçuk metreydi. Tüm büyük kolosslar gibi, bu yaratığın bir zamanlar sarkık olan derisi fazla büyümüş bedeni etrafında gerilmişti. Kolossların büyümesi durmazdı, fakat derileri daima aynı boyutta kalırdı. Genç olanlarında kat kat sarkardı. Büyük olanlarında ise, gerilip yırtılırdı.

Elend çelik yaktı, ardından havaya bir avuç sikke savurdu. Ağırlığını sikkeler üzerine vererek onları İtti ve kolossların üzerine savurdu. Yaratıklar basit sikke yaralarıyla devrilmek için fazlasıyla dayanıklıydı, fakat metal parçaları onları yaralıyor ve zayıflatıyordu.

Sikkeler uçuşurken, Elend büyük kolossa saldırdı. Yaratık sırtındaki büyük kılıcı çekti, görünüşe göre bu çarpışma fırsatı onu mutlu etmişti.

İlk saldıran koloss oldu; çok geniş bir mesafeye dek uzanabilmişti. Elend geri sıçramak zorunda kalmıştı, lehim onu daha çevik kılıyordu. Koloss kılıçları devasa boyutta ve kabaydı, öylesine kör kılıçlardı ki onlara tokmak demek daha uygun olurdu. Savrulmanın şiddeti havayı sarstı; Elend, lehiminin gücünü kullanırken bile kılıcı yana savuşturma şansı olmazdı. Ayrıca, kılıç –daha doğrusu onu tutan koloss– öylesine ağırdı ki Elend onu yaratığın ellerinden Çekmek için Allomansi kullanamazdı. Çelik Çekmenin bütün marifeti ağırlıkta ve güçteydi. Eğer Elend kendinden daha ağır bir şeyi Çekerse, geriye savrulurdu.

Bu yüzden, Elend lehimin getirdiği fazladan hız ve çevikliğe bel bağlamak zorundaydı. Yana atılarak kendisini kolossun hamlesinden kurtardı ve bu kez ters

saldırısını kolladı. Yaratık sessizce döndü, Elend'i dikkatle izledi ama hamle yapmadı. Henüz yeterince kudurmamıştı.

Elend irikıyım düşmanına tepeden baktı. Buraya nasıl geldim, diye düşündü; üstelik bu ilk değildi. *Ben bir âlimim, savaşçı değil.* Bazen insanlara önderlik etmekle hiçbir işi olmadığını düşünürdü.

Bazen ise, gereğinden fazla düşündüğüne kanaat getirirdi. Öne doğru eğilip hamle yaptı. Koloss hamleyi bekliyordu ve silahını Elend'in kafasına indirmeye çalıştı. Ancak Elend uzandı ve bir başka kolossun kılıcını Çekti; o yaratığın dengesini bozarak iki adamının onu öldürmesini sağladı; bu, aynı zamanda kendisini de yana İtmesine olanak tanımıştı. Rakibinin silahından güçlükle kaçınabilmişti. Ardından havada döndü, lehim harladı ve yaratığa yandan saldırdı.

Diz hizasından, yaratığın bacağını tamamen kesti ve onu yere devirdi. Vin her zaman Elend'in Allomantik güçlerinin olağanüstü bir kuvvete sahip olduğunu söylerdi. Elend bundan pek emin değildi. Allomansi deneyimi fazla değildi, ama hamlesinin kuvveti sendelemesine sebep olmuştu. Ancak tekrar dengesini sağladı ve ardından yaratığın kafasını kopardı.

Askerlerden bazıları onu izliyordu. Beyaz üniforması artık parlak koloss kanıyla kaplıydı. Bu ilk sefer değildi. Kampta işitilen gaddar çığlıkları duyduğunda derin bir nefes aldı. Kolosslar kudurmak üzereydi.

"Toplanın!" diye bağırdı. "Saflar oluşturun, ayrılmayın, saldırıya hazırlanın!"

Askerler emirlere yavaş tepki veriyordu. Elend'in alışık olduğu birliklere göre daha disiplinsizlerdi, ama yine de emri üzerine bir araya gelmişlerdi. Elend önlerindeydi, etraflarına göz gezdiriyordu. Birkaç yüz kolossu alt etmeyi başarmışlardı; bu büyük bir başarıydı.

Ancak, işin kolay kısmı sona ermişti.

Ön saf boyunca koştururken "Sıkı durun!" diye bağırdı. "Ama çarpışmaya devam edin!" Olabildiğince çok kolossu bir an önce öldürmeliyiz! *Her şey* buna bağlı! Öfkenizi gösterin!"

Pirinç yaktı ve adamların duygularını İterek korkularını teskin etti. Bir Allomanser zihinlere –en azından insan zihinlerine– hâkim olamazdı ancak bazı duyguları bastırıp bazılarını körükleyebilirdi. Vin Elend'in mümkün olması gerekenden çok daha fazla sayıda insanı etkileyebildiğini söylemişti. Elend güçlerini, Allomansi'nin asıl kaynağı olduğundan şüphelendiği bir yerden yeni kazanmıştı.

Teskin edilmenin etkisiyle askerlerin başları daha dik duruyordu. Elend bu basit skaalara saygı duyuyordu. Onlara cesaret verip korkularının birazını alıyordu, ama kararlılıkları tamamen onlarındı. Bunlar iyi insanlardı.

Şansı iyi giderse, bazılarını kurtarabilirdi.

Kolosslar saldırdı. Ummuş olduğu gibi, yaratıklardan büyük bir grup ana kamptan ayrıldı ve kasabaya hücum etti. Askerlerden bazıları feryat etti ancak kendilerini korumaktan onları izleyemediler. Savunma hattı çatırdadığında Elend çarpışmanın ortasına atılıp zayıf noktayı destekliyordu. Bu esnada da pirinç yakıyor ve yakınlardaki bir kolossun duygularını Çekmeye çalışıyordu.

Hiçbir şey değişmedi. Yaratıklar duygusal Allomansi'ye dirençliydi; özellikle de hâlihazırda biri tarafından yönlendiriliyorken. Ancak, aşabildiğinde, yaratıklara tamamıyla hâkim olabilirdi. Bu zaman, şans ve yorulmaksızın savaşma kararlılığı gerektiriyordu.

O da gerekeni yaptı. Adamlarıyla omuz omuza çarpıştı, ölürlerken yanlarındaydı, savunma hattı yalpalarken kolossları öldürüyor, çepeçevre kuşatılmamak için birliklerini hilal şeklinde yeniden düzenliyordu. Yine de, kanlı bir çarpışmaydı. Git gide daha fazla koloss kudurup hücuma kalkarken işler hızla Elend'in birliklerinin aleyhine dönüyordu. Kolosslar ise hâlâ onun duygusal yönlendirmesine karşı koyuyordu. Ama yaklaşıyordu.

Fatren "Sonumuz geldi!" diye bağırdı.

Elend, irkıyım lordu yanı başında ve hala hayatta gördüğüne biraz şaşırmış bir halde döndü. Adamlar savaşmaya devam ediyordu. Kolosslar kudurmaya başlayalı yalnızca on beş dakika kadar geçmişti, ama savunma hattı çoktan açık vermeye başlamıştı.

Gökte küçük bir leke belirdi.

Fatren "Bizi sonumuza sürükledin!" diye bağırdı. Üstü başı koloss kanı olmuştu, ancak omzundaki kan lekesi kendi kanı gibi görünüyordu. "Niye?" dedi. Bilmek istiyordu.

Elend parmağıyla gökte giderek büyüyen lekeyi işaret etti. Fatren "O ne?" diye sordu savaşın tüm hengâmesinin ortasında.

Elend gülümsedi. "Sana sözünü verdiğim o orduların ilki."

At nallarından bir sağanağm içinde Vin, gökten doğruca koloss ordusunun göbeğine indi.

Derhal, iki at nalını dönmekte olan bir kolossa doğru Allomansi kullanarak İtti. Biri yaratığın alnına çarpıp onu geri savururken diğeri de başının üzerinden uçup gitti ve bir başka kolossa isabet etti. Vin döndü, bir başka nalı irice bir yaratığın üzerinden, arkasındaki daha küçük bir kolossu alt etmek için savurdu.

Demir harlayıp fırlattığı nalı geri Çekerek, iri olan kolossun bileği etrafında yakaladı. Çekişi Vin'i derhal yaratığa doğru fırlattı, fakat bu yaratığın da dengesini bozdu. Vin yaratığm göğsüne vururken devasa demir kılıcı yere düştü. Ardından düşen kılıcı Çekti, bir başka koloss ona saldırırken havaya yükselip ters bir dönüş yaptı.

Beş metre kadar yükseldi. Saldırı Vin'i ıskalamış ve Vin'in altındaki kolossun kafasım koparmıştı. Kılıcı savuran koloss bir silah arkadaşmı öldürmüş olduğuna pek üzülmüş görünmüyordu; kan kırmızı gözlerindeki nefretle Vin'i izliyordu.

O da, düşen kılıcı Çekti. Kılıç yalpalayarak Vin'e doğru ilerliyor ama bir yandan da ağırlığı nedeniyle onu kendisine doğru çekiyordu. Düşerken kılıcı yakaladı silah neredeyse Vin kadar uzundu ama harladığı lehim kılıcı kolaylıkla kavramasını sağlamıştı; yere inerken saldıran kolossun kolunu gövdesinden ayırdı.

Yaratığm diz hizasından ayaklarını kesti, ardından başka bir düşmana saldırmak üzere atılırken geride bıraktığı koloss hâlâ canlıydı. Her zamanki gibi, kolosslar

öfkeli bir şaşkınlıkla birlikte Vin'e hayran gibi görünüyordu. Kolosslar için irilik tehlikeyle eşdeğerdi ve Vin gibi küçük –yirmi yaşındaydı, bir buçuk metre ancak vardı ve söğüt dalı gibi zayıftı– bir kadının nasıl böylesi tehlikeli olduğunu anlayamıyorlardı. Ama onun nasıl öldürdüğünü görüyorlardı ve bu da kolossları ona çekiyordu.

Vin bu durumdan şikâyetçi değildi.

Saldırırken, sadece fazlasıyla sessiz savaş alanına biraz olsun ses katmak için çığlık atıyordu. Kudurduklarında kolosslar bağırıp çağırmayı kesiyor, yalnızca öldürmeye odaklanıyorlardı. Bir avuç sikkeyi savurup onları ardındaki gruba doğru İtti, sonra öne atılıp bir kılıcı Çekti.

Önündeki koloss sendeledi. Vin yaratığın sırtına çıkıp yanındaki bir başkasına saldırdı. Bu seferki ise devrildi, Vin de kılıcını altındaki kolossun sırtına sapladı. Kendisini kenara doğru İtip ölmekte olan kolossun kılıcını Çekti. Silahı yakaladı, üçüncü bir kolossu biçti, kılıcı fırlatıp bir dördüncüsünün göğsüne dev bir ok gibi saplanmasını sağlayacak şekilde İtti. Bu İtmenin tepmesiyle bir saldırıdan kurtulmuştu. Daha önce bir kolossun sırtına saplamış olduğu kılıcı kavrayıp, saplandığı yerden çıkardı; bu sırada yaratık henüz ölmemişti. Sonra, tek bir hamlede kılıcı başka bir yaratığın köprücük kemiğine ve ardından da göğsüne indirerek beşinci kolossu öldürdü.

Yere indi. Etrafı ölü kolosslarla çevriliydi.

Vin öfkeli değildi. Vin dehşet içinde de değildi. Bunları aşmıştı. Elend'in ölümünü görmüştü –kollarında ölmüştü– buna sebep olanın kendisi olduğunu biliyordu. İsteyerek.

Yine de, hayatta kalmıştı. Her soluk beklenmedikti, belki de haksız yereydi. Bir keresinde, onu başarısızlığa uğratacağından korkmuştu. Ama onun yaşamını tehlikeye atmasını önleyemeyeceğini anladığında, her nasılsa, huzur bulmuştu. Onun yaşamını tehlikeye atmasını önlemek *istemediğini* anladığında.

Bu yüzden, artık sevdiği adam için endişelendiğinden savaşmıyordu. Bunun yerine, bir idrak ile savaşıyordu. Bir hançerdi; Elend'in, Son İmparatorluk'un hançeri. Tek bir adamı korumak adına değil, bu adamın yarattığı yaşam biçimini ve savunmak için uğraştığı insanları korumak adına savaşıyordu.

Barış ona güç veriyordu.

Etrafında kolosslar ölüyor, insana ait olmak için fazla parlak olan kızıl kan kokusu havayı kaplıyordu. Bu orduda on bin tanesi vardı –Vin için bu sayı çok fazlaydı–ancak ordudaki her kolossu öldürmesine gerek yoktu.

Onları korkutması yeterliydi.

Çünkü bir zamanlar sandığının aksine kolosslar *korkabilirdi*. Etrafındaki yaratıkların içlerinde alevlenen, öfke ve hüsranın altındaki korkuyu görebiliyordu. Bir koloss Vin'e saldırdı, lehimin verdiği takviyeli hızla kenara doğru çekilerek yaratığın saldırısından sıyrıldı. Hareket halindeyken yaratığın sırtına bir kılıç sapladı; kalabalığı yararak ilerleyen dev bir kolossun kendisine doğru geldiğini fark edince döndü.

Harika, diye düşündü. İriydi, belki de şimdiye dek gördüğü en büyük kolosstu. Neredeyse dört metre yüksekliğindeydi. Kalp yetmezliğinden çoktan ölmüş olması gerekirdi; ayrıca derisinin bir kısmı yırtılmış, iri parçalar halinde serbestçe sallanıyordu.

Canavar böğürdü; sesi garip bir biçimde sakin olan savaş alanında yankılandı. Vin gülümsedi, ardından düralümin yaktı. Hemen ardından, içinde yanmakta olan lehim çakarak ona ani ve büyük bir güç verdi. Başka bir metal ile birlikte kullanıldığında düralümin ikinci metali güçlendirip tek bir çakmada yanmasını sağlıyor; böylelikle de tüm gücünü bir kerede aktarıyordu.

Vin çelik yaktı, ardından her yöne doğru İtti. Düralüminle güçlendirilmiş İtişi Vin'e doğru hücum etmekte olan yaratıklara bir dalga gibi çarptı. Silahlar etrafa saçıldı, kolosslar savruldu ve devasa bedenler kan kırmızı güneşin altında kül gibi savruldu. Düralüminle güçlendirilen lehim bu esnada Vin'in ezilmesini engellemişti.

Lehimi ve çeliği bitmiş, tek bir güç parlamasıyla yanıp tükenmişti. Küçük bir şişe çıkardı ve içindekini –metal tanecikleriyle dolu alkol çözeltisi– bir yudumda içerek metallerini tazeledi. Ardından lehim yaktı ve devrilmiş, dağınık kolossların üzerinden az önce gördüğü devasa yaratığa doğru atıldı. Küçük bir koloss onu durdurmaya çalıştı ama yaratığı bileğinden yakalayıp bükerek eklemini paramparça etti. Yaratığın kılıcını aldı; bir başka kolossun savurduğu saldırıdan eğilerek kurtuldu ve dönerek yaratıkların dizlerini kesti; böylelikle tek bir hamlede üç kolossu yere devirdi.

Dönüşünü tamamladığında kılıcını toprağa sapladı. Beklediği gibi, büyük, dört metrelik yaratık bir an sonra saldırdı; savurduğu kılıcı o kadar büyüktü ki havayı yararken bir ıslık duyuluyordu. Vin kılıcını tam zamanında saplamıştı çünkü lehimin verdiği güçle bile bu dev yaratığın silahını asla savuşturamazdı. Ancak; yaratığın silahı, yere sabitlenmiş kılıcının ağzına çarpmıştı. Ellerinin altındaki metal titredi; fakat darbeye dayanabilmişti.

Bu kadar güçlü bir darbenin şokuyla hâlâ parmakları sızlarken Vin kılıcı bırakıp sıçradı. İtmedi –buna ihtiyacı yoktu– ama kılıcının balçağı üzerine basarak sıçradı. Yaratık, Vin'in ayağı gergin bir halde püsküllü sis pelerini uçuşurken dört metre yükseğe sıçramasını şaşkınlıkla izledi.

Vin tekmesini doğrudan kolossun kafasına savurdu. Kafatası çatırdadı. Kolosslar insanüstü bünyeye sahiptiler, ancak harladığı lehim yeterli olmuştu. Yaratığın boncuk gibi gözleri döndü ve koloss yere devrildi. Vin kılıcı hafifçe İterek biraz daha havada kaldı; düştüğünde doğrudan yere devrilmiş olan kolossun göğsüne inecekti.

Etrafındaki kolosslar donakaldı. Gözlerini kan bürümüşken bile, böylesine devasa bir yaratığı tek bir tekmeyle devirdiğini görüp şaşırmışlardı. Belki de az önce gördükleri şeyi idrak etmekte zorlanıyorlardı. Ya da, belki korkunun yanı sıra ihtiyatlı olma gereği de hissediyorlardı. Vin kolossları bunu anlayacak kadar iyi tanımıyordu. Düzenli bir koloss ordusunda az önce yapmış olduğu şeyin kendisini izleyen her yaratığın itaatini sağlayacağını biliyordu.

Ne yazık ki, bu ordu dış bir güç tarafından yönetiliyordu. Vin doğruldu, uzakta Elend'in küçük ve çaresiz ordusunu seçebiliyordu. Elend'in önderliğinde direniyorlardı. Savaşan insanlar kolosslar üzerinde Vin'in gizemli gücünün bıraktığınınkine benzer bir etki bırakmış olmalıydı. Yaratıklar böylesine küçük bir kuvvetin onlara nasıl direnebildiğini anlayamıyorlardı. Kayıpları ya da Elend'in grubunun içinde bulunduğu vahim durumu anlamıyorlardı; sadece küçük, önemsiz bir ordunun direnip savaştığını görüyorlardı.

Vin çarpışmaya devam etmek üzere döndü. Kolosslar ona artık endişeyle yaklaşıyorlardı; ama yine de yaklaşıyorlardı.

Kolossların böyle bir garipliği vardı. Asla geri çekilmezlerdi. Korkuyu hissederlerdi; ancak bu onları harekete geçirmezdi. Yine de onları zayıflatırdı. Ona yaklaşmalarında, bakışlarında bunu görebiliyordu. Zihinsel olarak yıkılmaya yakındılar.

Bu yüzden, Vın pirinç yaktı ve daha küçük olan kolosslardan birinin duygularını İtti. Başlangıçta yaratık direndi. Vin biraz daha yüklendi. Sonunda yaratığın içinde bir şeyler yıkıldı ve koloss Vin'in oldu. Yaratığa hükmetmekte olan çok uzaktaydı; üstelik aynı anda çok fazla sayıda kolossa odaklanmıştı. Zihni kudurmuşluk yüzünden karışık, duyguları şok, korku ve hüsrandan alt üst olmuş bu yaratık artık tamamen Vin'in zihinsel hâkimiyeti altındaydı.

Derhal yaratığın diğerlerine saldırmasını emretti. Çok geçmeden öldürülmüştü; ama öncesinde iki yaratığı devirmeyi başarmıştı Vin çarpışırken, önce bir kolossa hâkim oldu, sonra bir başkasına. Gruplarından bazılarını seçip onlara hâkim olurken kolossların dikkatini dağıtmak için kılıcını rastgele olarak savuruyordu. Kısa sürede, tüm çevresi kargaşa içindeydi; ayrıca küçük bir grup koloss ise artık onun için çarpışıyordu. Bir tanesi öldürüldüğünde, Vin yerine iki tanesini hâkimiyeti altına alıyordu.

Çarpışırken Elend ve adamlarına şöyle bir baktı; insanların yanında büyük bir grup kolossun da çarpıştığını görünce rahatladı. Elend yaratıkların arasında ilerliyordu; artık çarpışmıyor git gide daha fazla sayıda kolossu hâkimiyeti altına alıyordu. Elend bu kente tek başına gelmekle bir kumar oynamıştı; Vin'in pek onaylamadığı bir kumar. Bir an, zamanında yetiştiğine memnun olmakla yetindi.

Elend'i örnek alarak çarpışmayı bıraktı ve küçük koloss grubunu yönetmeye ve grubuna yeni yaratıklar eklemeye odaklandı. Kısa sürede; yüz kadar kolosstan oluşan bir gruba hükmeder hale gelmişti.

Az kaldı, diye düşündü. Beklediği gibi, gökte, kül yağmurunun içinden kendisine doğru yaklaşmakta olan bir leke seçiliyordu. Leke koyu renk cübbesinin içindeki bir siluete dönüştü; koloss kılıçlarını İterek ordunun üzerinden sıçrayarak geliyordu. Uzun siluet keldi, yüzünde ise dövmeler vardı. Öğle vaktinin küllü, karanlık havasında Vin, siluetin gözlerine çakılmış iki kalın kazığı seçebiliyordu. Bir Çelik Sorgucu'ydu, tanımadığı bir tanesi.

Sorgucu, Vin'in çaldığı kolosslardan birini, bir çift obsidyen baltayla biçti. Kör bakışlarını ona çevirdiğinde Vin istemsizce telaşlandı. Zihninde bazı belirgin anılar

canlandı. Karanlık bir akşam, yağmurlu ve gölgeli. Kuleler. Böğründe bir ağrı. Lord Hükümdar'ın sarayında esir olarak geçirdiği uzun bir gece.

Hathsin Firarisi Kelsier'in Luthadel sokaklarında ölüşü.

Vin elektrum yaktı. Bu etrafında görüntülerden, gelecekte yapması olası şeylerin gölgelerinden bir bulut oluşturdu. Elektrum, altın, Allomantik bir tümleyici. Elend elektruma "fakir atiyum"u diyordu. Vin'i atiyumdan etkilenmez hâle getirmekten başka muharebeye pek bir etkisi olmayacaktı –tabii Sorgucu'nun atiyumu varsa.

Koloss ordusu, Vin'in ele geçirdiği son birkaç yaratığı da alt ederken bu durumu kabullenip ileri atıldı. Yerdeki bir kılıcı hafifçe İterek sıçradı, deviniminin onu Sorgucu'ya taşımasını sağladı. Sorgucu baltalarını kaldırıp savurdu, ancak Vin son anda kendisini kenara İtmeyi başarmıştı. İtişi şaşkın bir kolossun ellerinden kılıcı hızlı çekip almıştı, Vin silahı hızla havada yakaladı ve Sorgucu'ya doğru İtti.

Dev silahı İtmesi için gözünün ucuyla bakması yetmişti. Kelsier bir Sorgucu'yu ancak büyük bir çaba sonucu yenmeyi başarmıştı. Kendisi de çok geçmeden, Lord Hükümdar tarafından öldürülmüştü.

Artık anılar yok, dedi Vin kendi kendine, zorla. Bu ana odaklan.

Dönerken, az önce kılıcı İtmesiyle havalanmış, uçuşan küller üzerine çarpıyordu. Yere indi, koloss kanına bastığı için ayağı kaydı; ardından da Sorgucu'ya doğru atıldı. Sorgucu'nun kolosslarını öldürüp onlara hükmederek, onu kasten kendine doğru çekmiş, kendisini açık etmeye zorlamıştı. Şimdi onun defterini dürmek zorundaydı.

Camdan bir hançer çıkardı –Sorgucu bir koloss kılıcını itebilirdi– ve lehimini harladı. Bedeni hız, güç ve denge ile doldu. Ne yazık ki Sorgucu'da da lehim vardı; bu da onları eşit kılıyordu.

Tek bir şey dışında. Sorgucu'nun bir zaafı vardı. Vin üzerine savrulan baltaya karşı eğildi; bir koloss kılıcını çekerek kurtulmak için ihtiyacı olan hızı sağladı. Sonra, aynı silahı İtip Sorgucu'nun boynuna doğru hamle yaparak kendisini öne doğru fırlattı. Sorgucu ise onu eliyle savuşturarak Vin'in hançeri tuttuğu elini engelledi. Ama diğer eliyle Vin cübbesinin kenarını kavradı.

Sonra, demir harladı ve arkasından Çekerek bir anda bir düzine koloss kılıcını Çekip aldı. Ani Çekme onu geri savurdu. Çelikitme ve Demirçekme sarsıcıydı; incelikten çok güce dayalıydı. Harlanmış lehim sayesinde Vin cübbeye asıldı, Sorgucu da önündeki koloss silahlarını Çekerek dengesini sağladı.

Cübbe dayanamayıp yana doğru yırtıldı; kıyafetin çoğu Vin'in ellerinde kalmıştı. Sorgucu'nun sırtı açıkta kalmıştı; yaratığın sırtından çıkan, göz deliklerindekilere benzer, tek bir kazığı görebiliyor olmalıydı. Ancak bu kazık Sorgucu'nun sırtını koruyan ve kollarının altından önüne dek uzanan metal bir kalkanın altında gizliydi. Vücudunu saran bir göğüs zırhı gibi, sırtını kaplıyordu; pürüzsüz bir kaplumbağa kabuğunu andırıyordu.

Sorgucu döndü, gülümsüyordu; Vin ise küfretti. Her birinin sırtında kürek kemiklerinin arasına çakılı bu kazık Sorgucuların zayıf noktasıydı. Bu kazığı çekip

çıkarmak yaratığı öldürürdü. Zırh kuşanmış olmasının nedeni de buydu; Vin Lord Hükümdar'ın bunu yasaklamış olduğunu düşünüyordu. Hizmetkârlarının zayıf noktalarının olmasını *isterdi*, böylece onlara hükmedebiliyordu.

Vin'in düşünecek fazla vakti yoktu, çünkü kolosslar hâlâ saldırıyordu. Yere iner inmez elinde kalan kumaşı kenara fırlattı, bir an sonra iri mavi derili bir canavar ona doğru atıldı. Vin sıçrayıp kılıcın üzerinden atladı, sonra yükselmek için silahı İtti.

Sorgucu ardından geldi, şimdi saldırma sırası ondaydı. Vin savaş alanında sekerek ilerleyip düşünmeye çalışırken oluşan hava akımlarında küller uçuşuyordu. Bir Sorgucu'yu öldürmenin başka bir yolunu daha biliyordu; onun kafasını koparmak. Düşmanının lehimle güçlendiğini hesaba kattığında bunu düşünmesi, yapmasından daha kolaydı.

Vin, savaş alanının kenarlarında çorak bir tepenin üzerine kondu. Sorgucu, Vin'in ardındaki külleşmiş toprağa sertçe indi. Hançerini saplamak için yaklaşmayı deniyordu; bu sırada üzerine savrulan bir baltadan sıyrılmayı başardı. Ama Sorgucu diğer baltayı da savurdu; hançeriyle silahı savuşturan Vin'in ise kolunda bir yarık açıldı.

Sıcak kanı bileklerinden süzülüyordu. Kızıl güneş renginde kan. İnsanüstü rakibine bakarak homurdandı. Sorgucuların gülümsemesi sinirine dokunuyordu. Tekrar saldırmak üzere ileri atıldı.

Havada bir şey parıldadı.

Hızla hareket eden mavi çizgiler –yakınlarda metal parçaları olduğunu gösteren Allomantik işaretler– Vin bir avuç dolusu sikkeyle Sorgucu'ya arkasından beklemediği bir saldırı yaparak düşmanının bedenini bir düzine farklı yerden keserken, kendisini güçlükle kurtardı.

Elend tepenin üzerine inerken yaratık çığlıklar atıyor, kıvranıyor ve kanıyordu. Elend'in parlak beyaz üniforması kan ve külle lekelenmişti; ancak yüzü temiz, bakışları ise ışıl ışıldı. Bir elinde düello bastonu vardı, diğer eli ise Çeliksıçrayışından sonra dengesini sağlamak üzere yerdeydi. Fiziksel Allomansi'si hâlâ acemiceydi.

Yine de, tıpkı Vin gibi, o da bir Sissoyluydu. Üstelik Sorgucu da artık yaralıydı. Kolosslar tepenin etrafında toplanıyor, tepeye tırmanıyorlardı, ancak Vin ve Elend'in hala birkaç dakikası vardı. Hançerini kaldırıp ileri atıldı, onun ardından Elend de geliyordu. Sorgucu ikisini birden izlemeyi denedi; gülümsemesi sonunda yok oluyordu. Sıçramak üzere hareketlendi.

Elend havaya bir sikke attı. Kül taneleri arasında tek bir gümüş sikke dönerken parıldıyordu. Sorgucu bunu gördü ve tekrar gülümsedi; Elend'in İtişini bekliyordu. Elend de İtiyor olacağından kendi ağırlığının sikkeden geçeceğini, Elend'in ağırlığına çarpacağını varsayıyordu. Birbirine yakın ağırlıkta, itişen Allomanserler. Her ikisi de –Sorgucu Vin'e saldırmak üzere, Elend ise bir koloss yığınına doğru– geriye savrulurdu.

Ancak, Sorgucu Elend'in Allomantik gücünü hesaba katmadı. Nasıl katabilirdi ki? Elend sendeledi, ama Sorgucu ani, sert bir İtmeyle öteye savrulmuştu.

Şaşkın Sorgucu'nun düşüşünü izlerken Vin, çok güçlü, diye düşündü. Elend sıradan bir Allomanser değildi. Henüz hâkimiyetini mükemmelleştirememiş olabilirdi, ama metallerini harladığında ve İttiğinde, İtişi gerçekten de güçlüydü.

Sorgucu toparlanmaya çalışırken Vin saldırmak üzere ileri atıldı. Hançeri inerken Vin'i kolundan yakalamayı başardı; güçlü kavrayışı yaralı koluna acı dalgası yaymıştı. Sorgucu onu yana savururken haykırdı.

Vin yere düştü ve yuvarlandı, ardından tekrar ayağa kalktı. Dünyası dönüyordu; Elend'in düello bastonunu Sorgucu'ya doğru savurduğunu görebiliyordu. Yaratık bu saldırıyı koluyla engelledi, ahşap bastonu parçaladı ardından da öne doğru eğilip Elend'in göğsüne dirseğini geçirdi. İmparator homurdandı.

Vin artık iyice yaklaşmış olan kolosslara doğru İtme gücünü kullanarak kendisini tekrar sorgucuya doğru fırlattı. Hançerini düşürmüştü, ama önemi yoktu, ne de olsa Sorgucu da baltalarına sahip değildi. Sorgucu'nun etrafa, silahların düşmüş olduğu yere doğru baktığını görebiliyordu; ama ona uzanma şansı vermedi. Tekrar yere devirmeye çalışarak Sorgucu'nun üzerine atıldı. Ne yazık ki, Vin'den çok daha iri ve çok daha güçlüydü. Onu ayakları dibine fırlattı; Vin yerde kıvranıyordu.

Kolosslar iyice yaklaşmıştı. Elend düşmüş olan baltalardan birini kavradı ve Sorgucu'ya saldırdı.

Sorgucu ani bir hızla hareketlendi. Biçimi bir bulanıklığa dönüştü ve Elend kendisini baltayı boşluğa savururken buldu. Sorgucu elinde bir balta değil de, garip bir şekilde, bedenine saplı kazıklara benzer, ancak daha ince daha uzun bir metal kazıkla belirdiğinde Elend yüzündeki şaşkınlıkla döndü. Yaratık insanüstü bir hızda hareket ederek kazığı kaldırdı; hızı bir Allomanser'in ulaşabileceğinden bile fazlaydı.

Vin, bu lehim koşusu değil, diye düşündü. Bu düralümin bile değil. Gözlerini Sorgucu'dan ayırmadan doğruldu. Yaratığın garip hızı azaldı, ancak hâlâ Elend'e doğruca arkadan, kazıkla vurabilecek bir konumdaydı. Vin yardım etmek için fazlasıyla uzaktaydı.

Ama kolosslar değildi. Tepeye çıkmak üzereydiler, Elend ve rakibi ile aralarında bir metre kadar vardı. Vin çaresizce pirinç harladı ve Sorgucu'ya en yakın olan kolossun duygularını ele geçirdi. Sorgucu Elend'e saldırmak üzere hareketlenirken, Vin'in kolossu dönüp kamayı andıran kılıcıyla onun doğruca yüzüne vurdu.

Başını bedeninden ayırmadı. Kafayı tamamen paramparça etti. Görünüşe göre, bu yeterli olmuştu; çünkü Sorgucu sessizce, hareketsizce yere devrildi.

Koloss ordusu dehşete kapılmıştı. Vin "Elend!" dedi. "Şimdi!"

İmparator can çekişen Sorgucu'yu geride bıraktı; Vin, gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu. Bir keresinde Vin Lord Hükümdar'ın bir meydan dolusu insanı duygusal Allomansi gücüyle etkilediğini görmüştü. Vin'den güçlüydü; Kelsier'den bile çok daha güçlüydü.

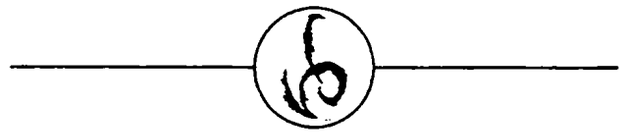
Elend'in önce düralümin, ardından da pirinç yaktığını görmemişti, ama hissedebiliyordu. Elend etrafa genel bir güç dalgası yayıp binlerce kolossu bir kerede teskin ederken Vin; onun duygularını bastırdığını hissedebiliyordu. Hepsi savaş-

mayı bıraktı. Uzakta, Vin Elend'in köylülerden oluşan ordusundan geriye kalan küçük grubu cansız bedenlerle çeviri bir çemberin içinde dikilirken seçebiliyordu. Kül yağmuru başladı. Bu günlerde pek durmak bilmiyordu.

Kolosslar silahlarını indirdi. Elend kazanmıştı.

Sanırım, Rashek'in başına gelenler bunlar. Fazla ileri gitti. Gezegeni Güneşe yaklaştırarak sisleri yok etmeyi denedi; ama fazla ileri gitti; gezegeni, üzerinde yaşayan insanlar için fazlasıyla sıcak hâle getirdi.

Buna çözümü yanardağlardı. Bir gezegeni yerinden oynatmanın fazlasıyla hassas bir iş olduğunu öğrenmişti, bu yüzden volkanları oluşturarak, onların havaya kül ve duman saçmasını sağladı. Yoğunlaşan atmosfer dünyayı soğuttu, Güneşi ise kızıla döndürmüştü.

4

YENİ İMPARATORLUĞUN BAŞELÇİSİ SAZED önündeki kâğıdı inceledi. *Canzi halkının öğretileri*, yazıyordu. *Faniliğin güzelliği, ölümün önemi ve ilahi bütünün bir paçası olarak insan bedeninin yaşamsal işlevi üzerine*

Sözcükler kendi el yazısından çıkmış, binlerce kitap sakladığı Ferusimyasal metalzihinlerin birinden kopyalanmıştı. Başlığın altında, sayfanın çoğunu okunaksız bir yazıyla, Canzilerin ve dinlerinin temel inanışlarını listelemişti.

Sazed sandalyesinde yaslandı; kâğıdı kaldırıp notlarını bir kez daha gözden geçirdi. Bu dine odaklanalı bir gün olmuştu; artık bununla ilgili bir karara varmak istiyordu. Bir günlük çalışmadan önce bile Canzi inancı hakkında pek çok şey biliyordu; çünkü yaşamı boyunca Miraç öncesi dinlerin tümünü olduğu gibi Canzi inanışını da incelemişti. Bu dinler onun tutkusu, tüm araştırmalarının odağı olmuştu.

Ardından, tüm bu öğreniminin anlamsız olduğunu fark ettiği gün gelmişti.

Canzi inanışı kendisiyle çelişiyor, diye karar kıldı; bunu kâğıdın kenarına not ederken. *Tüm canlıların "ilahi bütün"ün bir parçası olduğunu söylüyor ve her bedenin bu dünyada yaşamaya karar vermiş bir ruhun eseri olduğunu ekliyor.*

Ancak, inanışlarından biri de kötülerin doğru işlemeyen bedenlerle cezalandırıldıklarını söylüyor. Sazed'in zihninde bu tatsız bir öğreti. Zihinsel ya da bedensel kusurlarla doğmuş olanların şefkate, belki acımaya gereksinimi vardı, aşağılamaya

değil. Ayrıca, bu dinin ideallerinden hangisi doğruydu? Ruhlar bedenlerini diledikleri gibi seçip tasarladılar mı yoksa kendilerine verilen bedenlerle cezalandırıldılar mı? Ayrıca bir çocuğun özelliklerini ve karakterini etkileyen soyunun etkisi ne olacaktı?

Başını sallayıp sayfanın sonuna bir not düştü. *Mantıksal açıdan tutarsız. Asılsız olduğu ortada.*

Breeze, "Orada neyle uğraşıyorsun?" diye sordu.

Sazed başını kaldırdı. Breeze küçük bir masanın yanında oturmuş şarabını yudumlayıp üzüm yiyordu. Koyu renk bir ceket, parlak kırmızı bir yelek ve bir düello bastonundan oluşan geleneksel soylu kıyafetlerinden birini giymişti; konuşurken elindeki bastonu sallıyordu. Luthadel kuşatması ve sonrasında verdiği kiloların çoğunu geri almıştı ve artık yeniden "heybetli" olarak tanımlanabilirdi.

Sazed tekrar önündeki kâğıda döndü. Sayfayı dosyasının içindeki yüzlerce sayfanın arasına dikkatle yerleştirdi; ardından kumaş kaplı kapağını kapadı ve düğümledi. "Neticesiz, Lord Breeze," dedi.

Breeze sessizce şarabını yudumladı. "Neticesiz mi? Hep şu kâğıtlarınla uğraşıp duruyorsun. Ne zaman boş bir vaktin olsa bir tanesini çekip çıkarıyorsun."

Sazed dosyasını sandalyesinin yanına koydu. Nasıl açıklamalıydı? Kalın dosyasındaki sayfalardan her biri Sırdaş'ın toplamış olduğu üç yüzü aşkın farklı dinin özetini içeriyordu. Bundan bin yıl kadar önce, Lord Hükümdar iktidarının ilk zamanlarında hepsini bastırdığı için bu dinlerden her biri artık "ölüydü."

Bir yıl önce Sazed'in sevdiği kadın ölmüştü. Şimdi bilmek istiyordu... Hayır, bilmek zorundaydı.

Dünyadaki dinlerin ona vereceği bir yanıt var mıydı, öğrenmeliydi. Doğruyu bulacak ya da tüm inançları eleyecekti.

Breeze'in bakışları hâlâ onun üzerindeydi.

"Bunun hakkında konuşmamayı yeğlerim, Lord Breeze," dedi.

"Nasıl istersen," dedi Breeze, kadehini kaldırırken. "Belki de Ferusimya gücünü yan odadaki konuşmayı dinlemek için kullanabilirsin."

"Bunun nazik bir davranış olacağından emin değilim."

Breeze gülümsedi. "Aziz Terrisli dostum, ancak sen bir kenti fethetmeye gelip, tehdit ettiğin diktatöre karşı 'nazik' olmak konusunda endişelenebilirsin."

Sazed utanır gibi oldu, bakışlarını yere çevirdi. Ama Breeze'in sözlerini yok sayamazdı. İkisi Lekal kentine ordu getirmemiş olsa da, gerçekten de onu fethetmeye gelmişlerdi. Yalnızca bunu kılıçla değil kâğıtla yapmayı umuyorlardı.

Her şey yan odada olup bitene bağlıydı. Kral anlaşmayı imzalayacak mıydı? Breeze ve Sazed'in tek yapabildikleri beklemekti. Dosyasını çıkarmak, istifindeki başka bir dini incelemek istiyordu. Bir gündür Canzileri düşünüyordu ve bunu bir karara bağladığına göre, bir sonraki sayfaya geçmeyi istiyordu. Geçen yıl boyunca, dinlerin üçte ikisini gözden geçirmişti. Yüz kadar sayfa kalmıştı; ancak mezhepleri ve tarikatları de hesaba katacak olursa iki yüz kadar inanç vardı.

Yaklaşmıştı. Birkaç ay içinde; diğer dinleri de gözden geçirmiş olacaktı. Her

birini adilce değerlendirmek istiyordu. Elbette, geriye kalanlardan bir tanesi aramakta olduğu hakikatin özünü barındırdığını ona gösterecekti. Elbette bir tanesi bir düzine farklı noktada çelişkili olmadan Tindwyl'in ruhuna ne olmuş olduğunu söyleyebilirdi.

Ama şu anda, Breeze'in karşısında bunu yapmaktan çekiniyordu. Bu yüzden, Sazed kendisini oturup sabırla beklemeye zorladı.

İçinde bulundukları oda, eski imparatorluk soylularının tarzında; gösterişli bir yerdi. Sazed böyle şatafata alışık değildi. Elend gösterişli süslerinin çoğunu ya satmış ya da yakmıştı; halkı kış vakti yiyeceğe ve sıcak bir yere ihtiyaç duyuyordu. Kral Lekal ise, görünüşe göre, böyle yapmamıştı; belki de bunun nedeni Güney'de kışların daha ılıman geçmesiydi.

Sazed sandalyesinin yanındaki pencereden dışarı baktı. Lekal kentinin gerçek bir sarayı yoktu; birkaç yıl öncesine dek bir yurtluktu. Ancak malikânenin gelişmekte olan kenti gören güzel bir manzarası vardı. Ancak gerçek bir kentten çok büyük bir gecekondu mahallesini andırıyordu.

Yine de, bu gecekondu mahallesi Elend'in savunma hattının tehlikeli denebilecek kadar içerinde yer alan bir bölgeyi yönetiyordu. Kral Lekal'in sadakatinin getireceği güvenceye ihtiyaçları vardı. Bu sebeple, Elend Lekal Kralı'nın sadakatini garantilemek için, büyükelçisi Sazed ile birlikte bir heyet göndermişti. Bu kral da yan odada yaverleriyle bu anlaşmayı kabul edip etmemeyi karara bağlamak konusunda tartışıyorlardı. Eğer kabul ederlerse bu onları Elend Venture'ın tebaası yapacaktı.

Yeni İmparatorluğun Büyükelçisi...

Sazed bu unvandan pek memnun değildi; çünkü bu imparatorluğun bir vatandaşı olduğu anlamına da geliyordu. Halkı; Terrisliler, bir daha asla bir başkasını efendi olarak kabul etmemeye ant içmişlerdi. Bin yıl zulüm görmüşler, evcil hayvanlar gibi bakılıp beslenmişler ve muazzam, uysal hizmetçilere dönüştürülmüşlerdi. Son İmparatorluk'un çöküşüyle Terrisliler kendi kendilerini yönetebilme özgürlüğüne kavuşmuşlardı.

Şimdiye dek, Terrisliler bunda pek başarılı olamamıştı. Elbette ki, Çelik Sorguçların tüm Terris idari divanını yok ederek Sazed'in halkını öndersiz ve hedefsiz bırakmasının da bunda bir payı vardı.

Bir bakıma, biz de ikiyüzlüyüz, diye düşündü. *Lord Hükümdar'ın bir Terrisli olduğu gerçeği ise gizliydi. İçimizden biri bize korkunç şeyler yapmıştı. Ne hakla hiçbir yabancıyı efendi bilmemekte ısrar ediyoruz ki? İnsanlarımızı, kültürümüzü ve dinimizi yok eden bir yabancı değildi.*

Kısacası, Sazed Elend Venture'nin baş elçiliğini üstlenmişti. Elend bir arkadaştı; Sazed'in saygı gösterdiği pek az kişiden biriydi. Sazed'in zihninde Firari'de bile Elend Venture'deki güçlü karakter yoktu. Mültecileri topraklarına kabul ettikten sonra bile İmparator, Terrisliler üzerinde hüküm kurmaya çalışmamıştı. Sazed halkının özgür olup olmadığından emin değildi, Elend Venture'ye çok şey borçluydular. Sazed memnuniyetle onun elçisi olurdu.

Yapması gereken başka işler olduğunu– İnsanlarına önderlik etmek gibi–düşünse bile.

Gözleri dosyasına kayarken, hayır, diye düşündü. *Hayır. İnançsız biri onlara önderlik edemez. Önce kendim için doğruyu bulmalıyım. Elbette böyle bir şey gerçekten varsa.*

Ağzına bir üzüm atan Breeze, "İşlerini ağırdan alıyorlar," dedi. "Bu noktaya gelinceye dek tüm konuşmalardan sonra insan anlaşmayı imzalayıp imzalamayacaklarını bilebileceklerini düşünmeden edemiyor."

Sazed odanın öbür ucunda ustalıkla işlenmiş kakma ahşap kapıya döndü. Kral Lekal'in kararı ne olacaktı? Gerçekten bir seçeneği var mıydı? Sazed kendisini "Sizce doğru olanı mı yaptık, Lord Breeze, ne dersiniz?" diye sorarken buldu.

Breeze gülecek gibi oldu. "Doğru ve yanlış bu hesaba dâhil değil. Eğer *biz* Kral Lekal'in başına çökmemiş olsaydık, bir başkası bunu yapacaktı. Temel stratejik bir gereklilik; hepsi bu. Ya da, ben bu durumu böyle görüyorum; belki de diğerlerine kıyasla daha çıkarcıyım."

Sazed tıknaz adamı süzdü. Breeze bir Teskinci'ydi; aslında Sazed'in tanıdığı en pişkin, en pervasız Teskinci oydu. Teskincilerin çoğu bu güçlerini incelik ve ustalıkla kullanır; duyguları yalnızca en uygun zamanlarda hafifçe itelerlerdi. Ancak Breeze *herkesin* duygularıyla oynuyordu. Aslında Sazed adamın o anda kendi hisleri üzerindeki dokunuşunu hissedebiliyordu; bunun tek nedeni ise nereye bakacağını bilmesiydi.

"Eğer maruz görürseniz bir gözlemimi sizinle paylaşmak isterim, Lord Breeze," dedi. "Beni sandığınız kadar kolaylıkla kandıramazsınız."

Breeze kaşını kaldırdı.

"İyi biri olduğunuzu biliyorum," dedi Sazed. "Bunu gizlemek için çok uğraşıyorsunuz. Duygusuz ve bencil görünmek için uğraşıyorsunuz. Ancak yalnızca söylediklerinizi değil, yaptıklarınızı da görenler için çok daha şeffaf bir hâl alıyorsunuz."

Breeze kaşlarını çattı. Sazed Teskinci'yi şaşırtmış olmanın keyfiyle neşelendi. Sazed'in bu kadar açık sözlü olmasını beklemediği ortadaydı.

"Aziz dostum," dedi Breeze, şarabından bir yudum alırken, "beni hayal kırıklığına uğrattın. Daha az önce nazik olmaktan bahsetmiyor muydun? Yaşlı, huysuz bir kötümserin karanlık sırrını açığa çıkarmak hiç de nazikçe *değil*."

Sazed "Karanlık sırrı mı?" diye sordu. "İyi kalpli olduğunuz mu?"

Breeze, sessizce "Bastırmak için fazlasıyla çabaladığım bir özelliğim," dedi. "Ne yazık ki, fazlasıyla zayıf çıktım. Şimdi, *fazlasıyla* rahatsızlık verici bulduğum konumuzu tamamıyla değiştirmek üzere az önceki soruna döneceğim. Doğru şeyi yapıp yapmıyor olduğumuzu sormuştun. Nasıl bir doğru? Kral Lekal'i Elend'in bir tebaası olmaya zorlayarak mı?

Sazed başıyla onayladı.

"Pekâlâ, öyleyse," dedi Breeze, "O hâlde doğru şeyi yaptığımızı söylemek zorundayım. Anlaşmamız Lekal'e Elend'in ordularının korumasını sağlayacak."

"Kendi yönetme özgürlüğünden vazgeçmesi karşılığında."

Breeze elini savurarak "Peh!" dedi. "İkimiz de Elend'in Lekal'in olmayı isteyeceğinden bile çok daha iyi bir yönetici olduğunu biliyoruz. Halkını çoğu yapımı bitmemiş barakalarda kalıyor, Lord Hükümdar aşkına!"

"Evet, ama onun başına çöktüğümüzü kabul etmelisiniz."

Breeze somurttu. "Siyasetin tamamı böyle. Sazed, bu adamın yeğeni Luthadel'i yok etmek üzere bir koloss ordusu gönderdi! Karşılığında Elend gelip kentin tamamını yok etmediği için şanslı sayılır. Daha büyük ordularımız, daha fazla kaynağımız ve daha iyi Allomanserler'imiz var. Lekal bu anlaşmayı imzaladığında bu insanların durumu çok daha iyi olacak. Neyin var, aziz dostum? Daha iki gün önce, müzakerelerde bunları söyleyen sendin."

Sazed "Özür dilerim, Lord Breeze," dedi. "Son zamanlarda kendimi... Tersini düşünür hâlde buluyorum." Breeze önce yanıt vermedi. "Hâlâ acıyor, değil mi?" diye sordu.

Sazed, bu adam başkalarının duygularını anlamakta fazlasıyla iyi, diye düşündü. Nihayet "Evet," diye fısıldadı.

Breeze "Geçecek," dedi. "Er ya da geç."

Sazed bakışlarını kaçırırken, *geçecek mi*, diye düşündü. Bir yıl olmuştu. Hâlâ... Hâlâ hiçbir şey tekrardan iyi olmayacakmış gibi geliyordu. Bazen, kendisini bu denli dinlere vermesinin acısını gizlemenin bir yolu olup olmadığını düşünüyordu.

Eğer öyleyse, bununla baş etmek için kötü bir yol seçmişti; çünkü acı daima orada onu bekliyor olacaktı. Başaramamıştı. Hayır, *inancı onu* yüzüstü bırakmıştı. Hiçbir şeyi kalmamıştı.

Tamamı. Yitip gitmişti.

"Bak," dedi Breeze, dikkatini çekmek için, "Burada böylece oturup Lekal'in kararını vermesini beklemek bizi geriyor. Neden başka bir şeyden bahsetmiyoruz? Ezberlediğin şu dinlerden birini bana anlatmaya ne dersin? Aylardır dinimi değiştirmeye çalışmadın!"

"Bakırzihinlerimi takmayı bir yıl kadar önce bıraktım, Breeze," dedi.

Breeze "Ama eminim ki bir şeyler hatırlıyorsundur," diye karşılık verdi. "Neden beni dinimden döndürmeye çalışmıyorsun?" Bilirsin, eski günler hatırına falan."

"Sanmıyorum, Breeze."

İhanet gibi gelmişti. Bir Sırdaş –Terrisli bir Ferusimyacı– olarak bakır parçaları içinde anılar saklayabilir, sonra da bunları geri çağırabilirdi. Son İmparatorluk zamanında, Sazed gibi olanlar muazzam bilgi depolarını toplamak için çok çile çekmişlerdi. Üstelik bu bilgiler yalnızca dinlerle sınırlı değildi. Lord Hükümdar'dan önceki dönem ile ilgili bulabildikleri tüm bilgi kırıntılarını toplamışlardı. Bunları ezberlemiş, başkalarına aktarmış ve bunu yaparken de Ferusimya'dan faydalanmışlardı.

Ancak en çok gereksinim duydukları şeyi asla bulamamışlardı; arayışlarını başlatan o şeyi: Terrislilerin dinini. Hükümranlığının ilk asrında Lord Hükümdar tarafından ortadan kaldırılmıştı.

Yine de, Sazed'in devraldığı muazzam birikim uğruna pek çokları ölmüş, çalışmış ve yaralanmıştı. O da bunları çıkarmıştı. Her bir din hakkında notlarını elden geçirip onları artık dosyasında taşıdığı kâğıtlara yazarken metalzihinlerin her birini çıkarmış ve kaldırmıştı.

Artık... Önemli gelmiyorlardı. Kimi zaman, her şey önemsiz gibiydi. Bunun üzerinde fazla düşünmemeye çalıştı. Ama düşünce zihninde bir yerlerde dolanıyordu; korkunçtu ve ondan kurtulmak imkânsızdı. Değersiz, lekelenmiş hissediyordu. Sazed'in bildiği kadarıyla hayattaki son Ferusimyacı kendisiydi. Şu anda bunu araştıracak kaynakları yoktu; ama bir yıldır Elend'in topraklarına hiçbir Sırdaş mülteci girmemişti. Bir tek Sazed vardı. Ayrıca, tüm Terrisli vekilharçlar gibi; çocukken hadım edilmişti. Ferusimya'nın kalıtsal gücü onunla birlikte yitip gidecekti. Terrislilerde küçük bir izi kalabilirdi, ama Lord Hükümdar'ın bunu yok etme uğraşları ve Sinodların ölümleri... Manzara iyi değildi.

Metalzihinler hâlâ kaldırıldıkları yerdeydi; gittiği yere onları da götürüyor ama asla kullanmıyordu. Bir daha onları kullanacağından emin değildi.

Breeze "Pekâlâ?" diye sordu, ayağa kalkıp Sazed'in yanındaki pencereye dek yürüdü ve yaslandı. "Bana bir dinden bahsetmeyecek misin? Hangisi olacak? İnsanların haritalar yaptığı din mi acaba? Bitkilere tapanların olduğu mu yoksa? Eminim şaraba tapınanların olduğu bir tanesi vardır. O bana uygun olabilir."

Sazed "Rica ediyorum, Lord Breeze," dedi kente bakarak. Kül yağıyordu. Bugünlerde durmak bilmiyordu. "Bunlardan bahsetmek istemiyorum."

Breeze "Ne?" diye sordu. "Nasıl olur?"

"Eğer bir tanrı varsa, Breeze," dedi, "Lord Hükümdar'ın bu kadar çok insanı öldürmesine izin verir miydi? Dünyanın bugünkü haline gelmesine müsaade eder miydi dersin? Sana, ya da bir başkasına, sorularıma yanıt veremeyen bir dini öğretmeyeceğim. Bir daha asla."

Breeze sessiz kaldı.

Sazed eğilip karnına dokundu. Breeze'in söyledikleri onu incitmişti. Zihnini bir sene öncesine, Tindwyl'in öldürüldüğü zamana götürmüştü. Sazed'in Miraç Kuyusu'nda Marsh'la dövüştüğü ve ölümden döndüğü zamana. Giydikleri üzerinden bile karnındaki yaraları hissedebiliyordu; Marsh'ın ona metal yüzüklerle vurarak derisini yardığı ve neredeyse öldürdüğü zamanda açılan yaraları.

Hayatta kalmak, iyileşmek için bu yüzüklerin Ferusimyasal gücünden faydalanmış, yüzükler ise bedeninde kalmıştı. Ancak çok geçmeden biraz toparlanmış ve bir cerraha karnındaki yüzükleri çıkarttırmıştı. Vin'in, yüzükleri bedeninde bulundurmasının fayda sağlayacağına dair söylediklerine karşın Sazed, bunları etine gömülü halde saklamanın sağlıksız olduğundan endişe duyuyordu. Ayrıca, onlardan kurtulmak da istiyordu.

Breeze pencereden bakmak üzere döndü. "Her zaman en iyimiz sendin, Sazed," dedi usulca. "Çünkü bir şeye inanıyordun."

"Üzgünüm, Lord Breeze," dedi. "Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Breeze "Beni hayal kırıklığına uğratmadın," dedi. "Çünkü söylediklerine inanmıyorum. Sen bir ateist olamazsın, Sazed.

İçimden bir his senin bunu beceremeyeceğini söylüyor, sana hiç uymuyor. Eninde sonunda dediğime geleceksin."

Sazed pencereden dışarı baktı. Bir Terrisliye göre fazla atılgandı, ama daha fazla tartışmak istemedi.

Breeze "Sana hiç teşekkür edemedim," dedi. "Ne için, Lord Breeze?"

Breeze "beni kendime getirdiğin için," dedi. "Bir yıl önce beni ayağa kalkıp devam etmeme zorladığın için. Eğer bana yardım etmemiş olsaydın, olanları geride bırakabilir miydim, bilmiyorum.

Sazed başıyla onayladı. Ancak içten içe, düşünceleri çok daha acıydı. *Evet, benim yok oluşumu ve ölümümü gördün, dostum. Ama sevdiğin kadın hâlâ hayatta. Eğer ben de onu kaybetmemiş olsam, kendime gelmiş olurdum. Senin gibi, iyileşmiş olurdum.*

Kapı açıldı.

İkisi birden döndü. Tek bir yaver içeri girdi, elinde süslü bir parşömen vardı. Kral Lekal'in imzası ise sayfanın altında yer alıyordu. Ayrılan onca yere rağmen imzası küçüktü, neredeyse okunaksızdı. Mağlup edildiğini biliyordu.

Yaver anlaşmayı masaya bıraktı ve sonra odayı terk etti.

Rashek ne zaman işleri yoluna koymaya kalksa, daha da berbat ediyordu. Yeni, zorlu çevrede hayatta kalabilmek için dünyanın bitkilerini değiştirmek zorunda kalmıştı. Ancak bu değişim bitkileri insanlar için daha az besleyici bir hâle sokmuştu. Gerçekten de, kül yağmurları insanları hasta ediyor, onların yer altında uzun süre madencilik yapanlar gibi öksürmelerine sebep oluyordu. Böylelikle Rashek insanoğlunu da değiştirdi ve hayatta kalmasını sağladı.

5

ELEND ÖLÜ SORGUCU'NUN YANINDA DİZLERİ ÜZERİNE ÇÖKTÜ, adamın kafasından geriye kalan pisliği görmezden gelmeye çalışıyordu. Vin yaklaştı; Elend onun alnındaki yarayı fark etti. Her zaman olduğu gibi yaralarına aldırış etmiyordu.

Çevrelerinde, savaş alanına yayılmış koloss ordusu sessizce duruyordu. Elend yaratıklara hükmetme fikrine hâlâ alışamamıştı. Onlarla ilişkilendirildiğinde bile kendini kirlenmiş hissediyordu. Ancak, tek yolu da buydu.

Vin "Bir şeyler yolunda değil, Elend," dedi.

Başını cesetten kaldırdı. "Ne? Etrafta bir başkası daha olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bu değil. O Sorgucu sonunda fazlasıyla hızlı hareket ediyordu. Allomanser olsun ya da olmasın bu kadar hızla hareket eden birini hiç görmedim."

Elend "Düralümin yakmış olmalı" dedi, bakışlarını yere çevirirken. Bir süre boyunca, Sorgucuların bilmedikleri Allomantik metallere erişimleri olduklarından Vin ile birlikte özel bir üstünlükleri vardı. Haberler bu üstünlüğün artık yitirildiği yönündeydi.

Neyse ki, hâlâ elektrum vardı. Aslında bunun için Lord Hükümdar'a minnettardılar. Zavallı adamın atiyumu. Genellikle, atiyum yakmakta olan bir Allomanser neredeyse yenilmezdi, yalnızca bu metali yakan başka bir Allomanser onunla

dövüşebilirdi. Tabii ki, elektrumu yoksa. Elektrum, bir Allomanser'in geleceği bir parça görmesini sağlayan atiyum ile aynı yenilmezliği sunmuyordu ama kişiyi atiyuma karşı dokunulmaz kılıyordu.

Vin dizleri üzerinde eğilirken "Elend," dedi, "Düralümin değildi. Sorgucu bunun için bile fazlasıyla hızlı hareket ediyordu." Elend kaşlarını çattı. Sorgucu'nun hareket ettiğini yalnızca göz ucuyla görmüştü ama *o kadar* da hızlı olacak değildi.

Vin'in paranoyak olma ve en kötüsünü düşünme gibi bir huyu vardı.

Elbette, haklı olma gibi bir alışkanlığı da vardı.

Uzanıp cesedin üzerindeki cübbenin önünü kavradı ve yırtıp aldı. Elend arkasını döndü. "Vin! Ölüye saygı göster!"

"Bu şeylere saygım yok," dedi, "Asla da olmayacak. Onun seni öldürmek için kazıklarından birini nasıl da kullanmaya çalıştığını gördün mü?"

Bu *garipti*. Belki de baltaları zamanında erişemeyeceğini düşünmüştü. "İşte, bak."

Elend arkasına döndü. Sorgucu'nun standart kazıkları vardı; göğsün her iki yanında kaburgalarının arasına çakılı üç metal kazık. Ama bu yaratığın göğsünün tam ortasında çakılı bir tane daha vardı. Elend daha önce hiçbir Sorgucu cesedinde buna benzer bir şey görmemişti.

Elend, Lord Hükümdar adına, diye düşündü. *Bu doğrudan kalbinden geçmiş olmalı. Nasıl hayatta kaldı?* Elbette beynini delip geçen iki kazık onu öldürmediyse, kalbinden geçen bir tanesi de öldürmezdi.

Vin eğildi ve kazığı yerinden çıkardı. Elend yüzünü buruşturdu. Yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle elindekini kaldırdı. "Lehim," dedi.

Elend "Gerçekten mi?" diye sordu.

Başıyla onayladı. "Bu on kazık yapıyor. İki tane gözlerinde bir tane omuzlarında: hepsi de çelikten. Altı tane kaburgalarında, ikisi çelik, dördü ise tunç. Bu ise lehimden. Tabii bir de senin üzerinde kullanmak istediği çelik kazık var.

Elend, Vin'in elindeki kazığı inceledi. Allomansi ve Ferusimya'da farklı metaller farklı şeylere sebep olurdu. Sorgucular için kazıkların hangi metallerden olduğunun da önemli olduğunu düşünüyordu. "Belki de Allomansi değil de, başka, üçüncü bir gücü kullanıyorlardır."

"Belki," dedi Vin elindeki kazığı sıkı sıkıya kavrayıp doğrulurken. "Karnını deşip atiyum var mı, bir görmeliyiz."

"Belki sonunda bunun içinde buluruz." Önlem olarak daima elektrum yakıyorlardı, şimdiye dek karşılaştıkları Sorgucuların hiçbirinde atiyum yoktu.

Vin başını olumsuz anlamda sallayıp, külle kaplı savaş alanını izlemeye koyuldu. "Bir şeyleri kaçırıyoruz, Elend. Ebeveynlerimizi oynarken izlediğimiz bir oyunu oynayan çocuklar gibiyiz; fakat kuralların hiçbirini bilmiyoruz. Üstelik oyunun yaratıcısı da rakibimiz."

Elend cesedin etrafından dolaşıp Vin'e yaklaştı. "Vin, olup olmadığını bile bilmiyoruz. Kuyu'da bir yıl önce gördüğümüz şey... belki de gitmiştir. Belki artık özgür olduğu için ayrılmıştır. İstediği tek şey bu olabilir."

Vin dönüp ona baktı. Gözlerinde kendisine inanmadığını görebiliyordu. Belki de Vin, kendi söylediklerine Elend'in de inanmadığını görüyordu.

"Orada bir yerlerde, Elend" diye fısıldadı. "Sorguculari yönlendiriyor; ne yaptığımızı biliyor. Kolossların daima bizim gittiğimiz kentlere yönelmesinin nedeni de bu. Dünya üzerinde etkisi var, yazılanları değiştirebiliyor; iletişimi bozuyor ve kargaşa yaratıyor. Planlarımızı biliyor."

Elend bir elini Vin'in omzuna koydu. "Ama bugün onu yendik; üstelik bize bu elverişli koloss ordusunu da gönderdi."

"Peki, bu kuvveti ele geçirebilmek için kaç insan kaybettik?"

Elend'in bu soruyu yanıtlamasına gerek yoktu. *Çok fazla.* Sayıları giderek azalıyordu. Sisler –Zifir– daha da güçleniyor, insanları gelişigüzel öldürüyor ve hayatta kalanların ise mahsullerini öldürüyordu. Dış Salâhiyetler çorak topraklardı; yalnızca başkent Luthadel'e yakın olanlar tarım yapmaya yetecek kadar gün ışığı alıyordu. Üstelik bu yaşanabilir alan bile daralıyordu.

Elend, umut, diye düşündü. *Benden beklediği bu; benden daima bunu bekliyordu.* Omzunu biraz daha sıkıca kavradı, ardından onu kendisine çekerek sarıldı. "Onu yeneceğiz, Vin. Bir yolunu bulacağız."

Ona karşı çıkmadı, ama Vin ikna olmamıştı. Yine de, sarılmasına izin verdi; gözlerini kapatıp başını Elend'in göğsüne yasladı. Yendikleri düşmanlarının başında, savaş alanının ortasındalardı; ama Elend pek de muzaffer hissetmiyordu. Dünyaları yok olurken bunu hissedemezdi.

Umut, diye düşündü yine. *Artık Firari Cemaati'nin bir üyesiyim. Tek bir emri var. Hayatta kal.*

Vin, kendisini Elend'in kollarından söküp "Bana kolosslardan birini ver," dedi.

Elend orta büyüklükteki yaratıklardan birini serbest bırakıp Vin'in hâkimiyetine girmesini sağladı. Yaratıklara nasıl hükmettiklerini hâlâ tam olarak anlamıyordu. Bir kez bir kolossu hâkimiyetine alınca; ister uyuyor olsun, isterse uyanık –metal yaksın ya da yakmasın– onu belirsiz bir süreliğine yönetebiliyordu. Allomansi ile ilgili anlamadığı pek çok şey vardı. Güçlerini yalnızca bir yıldır kullanıyordu ve bir imparatorluğu yönetmek ve halkını doyurmak bir yana bir de savaşlarla uğraşıyordu; bu da dikkatini Allomansi'ye vermesini önlüyordu. Çalışmak için pek az vakti olmuştu.

Elbette, Vin'in Lord Hükümdar'ı öldürmeden önce çalışmak için çok daha az vakti vardı. Ancak Vin'in durumu çok daha özeldi. Allomansi'yi diğer insanların nefes alıp vermesi kadar kolaylıkla kullanıyordu; onun için bir yetenekten çok varlığının bir parçası gibiydi. Elend daha güçlü –Vin bu konuda ısrarcıydı– olabilirdi ama bunda asıl usta olan Vin'di.

Vin'in hâkimiyetindeki koloss dolanıp yerde yatan Sorgucu'yu ve kazığı aldı. Ardından Elend ve Vin, peşlerinde Vin'in hizmetkâr kolossuyla birlikte, tepeden inip adamlarına doğru yürüdüler. Koloss birlikleri ayrılıp Elend'in emrine girdiler. Onlara hükmederken ürperiyordu.

Kasabayı yöneten pis adam Fatren bir ilk yardım ekibi kurmayı düşünmüştü, ancak Elend skaa cerrahların yeteneklerine pek güvenmiyordu.

Fatren adamlarının önünde "Neden durdular?" diye sordu, Vin ve Elend külün örttüğü toprak üzerinde ilerlerlerken.

Elend "Sana ikinci bir ordu sözü vermiştim, Lord Fatren," dedi. "İşte burada."

"Kolosslar mı?" diye sordu.

Elend başıyla onayladı.

"Ama bunlar bizi yok etmeye gelen ordu."

Elend "Artık bize ait," dedi. "Adamların iyi iş çıkardı. Bu zaferin onlara ait olduğunu bilsinler. Sorgucu'yu açığa çekmek zorunda kaldık ve bunu yapmanın tek yolu kendi ordusunu ona karşı kullanmaktı. Kolosslar büyük bir şeyin dev gibi şeyleri yendiğini görünce korktu. Adamların cesurca çarpıştı; onlar sayesinde kolosslar bizim oldu."

Fatren çenesini kaşıdı. "Yani," dedi yavaşça, "Bizden korktular ve tarafa değiştirdiler, öyle mi?" Elend askerlere doğru dönüp "Onun gibi bir şey," dedi. Zihninde kolosslara öne çıkmalarını emretti.

"Bu yaratıklar, bu gruptaki adamlardan aldıkları emirlere uyacaklar. Onları, yaralıları kente taşımak için kullan. Ama adamların kolosslara saldırmasın. Onlar artık bizim hizmetkârlarımız, anlıyor musun?"

Fatren başıyla onayladı.

Vin, küçük kente göz gezdirirken hevesle "Gidelim," dedi.

Elend, "Lord Fatren, bizimle gelmek ister misin, yoksa adamlarının başında mı olacaksın?" diye sordu. Fatren gözlerini kıstı. "Ne yapacaksınız?"

"Kasabanda almamız gereken bir şey var."

Fatren duraksadı. "Öyleyse geliyorum" Vin sabırsızlıkla beklerken adamlarına bazı emirler verdi. Elend Vin'e gülümsedi, ardından Fatren onlara katıldı ve üçü birlikte Vetitan kapısına doğru yürüdüler.

Yürürlerken "Lord Fatren, bundan böyle bana 'efendim' diye hitap etmelisin," dedi. Fatren gergin bakışlarla etraflarındaki kolossları incelemesine son verip döndü.

Elend onunla göz göze gelip "Anlıyor musun?" diye sordu. "Şey... Evet... Efendim."

Elend başıyla onayladı ve Fatren farkında olmadan, hürmet edercesine ikisinin biraz gerisinde kaldı. İsyankâr görünmüyordu, şimdilik yaşadığına minnettardı. Belki sonradan Elend'in kentin hâkimiyetini almasına kızacaktı, ancak o zaman dek yapabileceği pek fazla bir şey yoktu. Fatren'in halkı daha büyük bir imparatorluğun bir parçası olmanın getirdiği güvenliğe alışacaklar ve Elend'in kolossları anlaşılmaz bir biçimde yönetmesiyle ilgili hikâyeler –kentin kurtuluşu– fazlasıyla güçlü olacaktı. Fatren bir daha asla hüküm süremeyecekti.

Elend, çok kolayca hükmediyorum, diye düşündü. *İki yıl önce, bu adamınkilerden daha fazla hata yaptım. En azından kriz anında kentinin halkını bir arada tutmayı başardı. Tahtımı kaybettim, ta ki Vin benim için onu geri kazanıncaya dek.*

Vin "Senin için endişeleniyorum," dedi. "Savaşa bensiz başlamak zorunda mıydın?" Elend gözlerini kaçırdı. Vin'in sesinde sitem yoktu. Yalnızca endişe vardı.

"Ne zaman geleceğinden –hatta gelip gelmeyeceğinden– emin değildim," dedi. "Çok iyi bir fırsattı. Kolosslar bütün gün boyunca yoldaydı. Saldırmaya karar vermelerinden önce muhtemelen beş yüz kadarını öldürdük."

Vin "Peki ya Sorgucu?" diye sordu. "Gerçekten onu tek başına alt edebileceğini mi düşündün?"

Elend "Peki ya sen?" diye sordu. "Ben oraya gelip yardım etmeden önce beş dakika onunla çarpıştın."

Vin asıl savı öne sürmemişti; açık ara en iyi Sissoylu oydu. Bunun yerine sessizce yürümekle yetindi. Artık onu tehlikeden uzak tutmaya çalışmıyor olsa da hâlâ onun için endişeleniyordu. Hem endişesi hem de onun risk almasına izin vermeye razı oluşu, ona olan sevgisinin birer parçasıydı. Elend ikisini de minnetle karşılıyordu.

İkisi olabildiğince birlikte kalmaya çalışıyorlardı ama bu her zaman gerçekleştirilebilecek bir şey değildi; örneğin Elend savunmasız bir kente doğru ilerleyen bir koloss ordusu keşfettiğinde Vin Luthadel'de Penrod'a emir veriyordu. Elend, Vin'in ordugâha, kendisinin nereye gittiğini öğrenmesine olanak tanıyacak kadar erken dönmesini, ardından yardım için peşinden gelmesini ummuştu ama bekleyememişti. Binlerce yaşam tehlikedeyken bunu yapamazdı.

Binlerce yaşam ve daha fazlası.

Sonunda kentin kapılarına vardılar. Savaşa geç katılmış ya da hücum etmekten korkmuş bir grup asker toprak set üzerinde durmuş, aşağıdakileri şaşkınlıkla izliyordu. Binlerce koloss Elend'in adamlarını aşmış ve kente saldırmayı denemişti. Ama bunlar hepsi –sessiz komutu sayesinde– hareketsizdi; toprak setin dışında bekliyorlardı.

Askerler kapıları açarak Vin, Elend, Fatren ve Vin'in hizmetkâr kolossunun içeri girmesine izin verdiler. Pek çoğu Vin'in kolossuna şüpheyle bakıyordu –bu da anlaşılabilirdi– Vin hizmetkâr kolossa Sorgucu'yu yere bırakmasını emretti, ardından üçü birlikte külle kaplı sokaklarda ilerlerken peşlerinden gelmesini sağladı. Vin'in bir felsefesi vardı; insanlar kolossları ne kadar çok görüp bu yaratıklara alışırlarsa o kadar iyiydi. Halkı yaratıklara karşı daha cesur hale getiriyordu ve savaşta kolosslarla mücadele etmek zorunda kalmaları durumunda bu yaratıklarla çarpışmayı kolaylaştırırdı.

Elend'in kente ilk girdiğinde incelediği Nezâret binasına yaklaştılar. Vin'in kolossu öne geçip binanın kapılarına çakılı tahtaları parçalamaya koyuldu.

Fatren "Nezâret binası mı?" diye sordu. "Özelliği ne? Biz onu aramıştık zaten." Elend adama ters bir bakış attı.

Fatren geç de olsa "Efendim," diye ekledi.

Elend "Çelik Nezâret doğrudan Lord Hükümdar'a bağlıydı," dedi. "Obligatörleri imparatorluktaki gözleriydi, onlar sayesinde soyluları kontrol ediyor, ticareti izliyor ve kendisine olan inancın korunduğundan emin oluyordu".

Koloss kapıyı yarıp açtı. İçeri giren Elend kalay yakarak görüşünü güçlendirdi; böylelikle loş ortamda daha iyi görebilecekti. Vin de aynısını yaptığından, yerlere

saçılmış kırık tahtalar ve mobilyalar arasında yolunu kolaylıkla buluyordu. Görünüşe göre Fatren'in halkı binayı "aramakla" kalmamış, onu yağmalaımştı da.

Fatren "Evet, Obligatörleri biliyorum," dedi. "Burada hiç Obligatör yok, efendim. Soylularla birlikte gittiler."

Elend "Obligatörler bazı çok önemli projeleri gözetiyorlardı, Fatren," dedi. "Allomantik metallerin nasıl kullanacağının keşfedilmesi ya da saf kalan bir Terris soyunu aramak gibi şeyler. Projelerinden biri bizim için özellikle ilgi çekici."

Vin "İşte," dedi yerde duran bir şeyin arkasından. Gizli bir kapı.

Fatren gün ışığına dönüp baktı; belki yanında birkaç asker getirmiş olmadığından hayıflanarak. Gizli kapının ardında, Vin bir yerlerden bulduğu bir feneri tutuşturdu. Bodrumun karanlığında kalay bile görmesine yardımcı olamazdı. Vin gizli kapağı açtı ve merdivenlerden aşağı indiler. Basamaklar bir şarap mahzenine çıkmıştı.

Elend küçük mahzeninin ortasına doğru ilerleyip etrafına bakınırken Vin duvarları kontrol etmeye başladı. Bir an sonra "Buldum," dedi, yumruğunu taş duvarın belirli bir noktasına vururken. Elend ilerleyip onun yanına vardı. Bekledikleri gibi taşların arasında güçlükle seçilebilen, ince bir yarık vardı. Çelik yakan Elend taşın arkasında gizli iki metal plakaya işaret eden, belli belirsiz çizgileri görebiliyordu. Daha güçlü iki çizgi ise arkasını, duvara dev cıvatalarla sağlam bir biçimde sabitlenmiş büyük bir metal plakayı işaret ediyordu.

Vin "Hazır mısın?" diye sordu.

Elend demirini harlarken başıyla onayladı. Taş duvara gömülü olan plakayı birlikte İterlerken arka duvardaki plakaları da İterek dengelerini sağladılar.

Nezaret'in tedbirleri Elend'i bir kez daha etkilemişti. Bir gün bir grup skaanın kenti ele geçireceğini nasıl bilmiş olabilirler. Üstelik bu kapı yalnızca gizli olmakla kalmıyordu; onu ancak Allomansi gücüne sahip birinin açabileceği biçimde tasarlanmıştı. Elend aynı anda iki yöne İtmeye devam ederken bedeni iki atın farklı yönlere çekilmesiyle geriliyor gibiydi. Neyse ki bedenini kuvvetlendirmek ve parçalanmasını önlemek için kalayın gücüne sahipti. Vin yanında zorlukla inliyordu, çok geçmeden duvarda bir kesit açılıp kaymaya başladı. Bu kalın taşı hiçbir kuvvet kaba kuvvetle açamazdı; belki zor, uzun süren ve zahmetli bir çalışmanın ardından delinebilirdi. Ancak Allomansi ile kapıyı birkaç saniye içinde açtılar.

Sonunda İtmeyi bıraktılar. Vin yorgunlukla soluyordu, Elend bunun Vin için daha zor olduğunu fark etmişti. Bazen Vin'den daha fazla bir güce sahip olmasını haklı görmüyordu. Ne de olsa ona kıyasla çok daha yeni bir Allomanser'di.

Vin feneri aldı ve birlikte açılmış olan odaya doğru ilerlediler. Elend'in önceden gördüğü diğer iki mağara gibi bu da çok büyüktü. Uzayıp gidiyordu; fenerlerinin ışığı karanlıkla yalnızca cılız bir leke oluşturuyordu. Peşlerinden gelen Fatren şaşkınlığını gizleyemedi. Oda raflarla doluydu.

Yüzlerce raf. Binlerce. Fatren "Bu ne?" diye sordu.

Elend "Yiyecek," dedi. "Bir de temel ihtiyaçlar. İlaçlar, giysiler, su." Fatren "Çok fazla," diye karşılık verdi. "İşte, her yer..."

Elend, "Gidip biraz daha adam getir," dedi. "Asker. Girişi korumaları, insanların içeri girip hırsızlık yapmalarını önlemek için onlara ihtiyacımız var."

Fatren'in yüzü sertleşti. "Bu yer halkıma ait."

Elend "*Benim* halkım, Fatren," diye yanıtladı Vin elindeki fenerle odaya girerken. "Bu kent artık benim, içindekiler de öyle."

Fatren "Bizi soymaya geldin," diye suçladı. "Tıpkı geçen yıl kenti ele geçirmeye çalışan eşkıyalar gibi."

Elend "Hayır," dedi, üstü başı is içindeki Fatren'e dönüp. "Ben sizi fethetmeye geldim. Arada fark var."

"Ben bir fark görmüyorum."

Elend ona saldırmamak için dişlerini sıktı; yorgunluk, sonu gelmiş gibi görünen bir imparatorluğu yönetmenin insanı bitiren yanı son zamanlarda sıkça tepesini attırıyordu. Kendi kendine, hayır, diye düşündü. *Fatren gibilerinin bir tirandan fazlasına ihtiyacı var. Saygı duyacakları birine ihtiyaçları var.*

Elend ona yaklaştı ve Fatren'in üzerinde duygusal Allomansi'yi bilerek kullanmadı. Teskin pek çok durumda işe yarıyordu, ancak kolaylıkla etkisini yitiriyordu. Kalıcı müttefikler edinmenin yolu bu değildi.

Elend "Lord Fatren," dedi. "Neyi öne sürdüğünü iyice düşünmeni istiyorum. Seni bir başına bıraksam ne olurdu, bir düşün. Burada, bu kadar yiyecek ve servetle birlikte bıraksam. Halkının burayı talan etmeyeceğine, askerlerinin buradan çalıp başka şehirlere mal satmayacağına güvenebilir misin? Peki ya yiyecek stokun duyulunca ne olacak? Buraya üşüşecek binlerce mülteciyi kabul edecek misin? Onları ve bu mağarayı, peşlerinden gelecek olan haydutlara ve istilacılara karşı koruyacak mısın?"

Fatren sus pus oldu.

Elend elini adamın omzuna koydu. "Yukarıda söylediklerimde samimiydim, Lord Fatren. Halkın iyi savaştı çok etkilendim. Bugün hayatta kaldılarsa bunu sana, ileri görüşlülüğüne ve onları eğitmiş olmana borçlular. Daha birkaç saat önce kolosslara yem olacaklarını düşünüyorlardı. Şimdi ise hem güvendeler hem de çok daha büyük bir ordunun himayesi altındalar.

"Buna karşı mücadele etme. Bunda iyiydin, ama artık müttefik edinme vakti geldi. Sana yalan söylemeyeceğim. Bu mağaradakileri alacağım; bana karşı koysan da koymasan da. Ancak ordularımın korumasını, yiyecek kaynaklarımın istikrarını ve benim himayemde halkını yönetmeye devam edebileceğine dair şeref sözümü vermeyi düşünüyorum. Birlikte hareket etmemiz gerek, Lord Fatren. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca hayatta kalmamızın tek yolu bu."

Fatren başını kaldırdı. "Elbette, haklısın," dedi. "İstediğiniz adamları gidip getireyim, efendim." Elend "Teşekkür ederim," dedi. "Bir de, yazı yazabilen birisi varsa, onu bana getir. Burada olanların bir listesini çıkarmamız gerekiyor." Fatren başıyla onayladı ve ayrıldı.

Vin geniş mağarada yankılanan sesiyle az öteden "Bir zamanlar böyle şeyler yapamazdın," dedi.

"Nasıl şeyler?"

"Birine böyle sert emirler vermek gibi şeyler," dedi. "Ondan hâkimiyeti almak. Bu insanlara senin imparatorluğuna katılmayı isteyip istemedikleri konusunda söz hakkı verirdin."

Elend bakışlarını geriye, kapıya çevirdi. Bir an sadece sessizce durdu. Duygusal Allomansi kullanmamıştı ama yine de Fatren'e zorbalık yapmış gibi hissediyordu. "Bazen, başarısız olmuş gibi hissediyorum, Vin. Başka bir yolu olmalı."

Vin ona doğru yaklaşırken "Şu anda yok," dedi ve onu kolundan kavradı. "Sana ihtiyaçları var, Elend. Bunu sen de biliyorsun."

Başıyla onayladı. "Biliyorum. Daha iyi birinin kendi iktidarıyla halkın iradesini birlikte işletecek bir yol bulabileceğini düşünmeden edemiyorum."

Vin "Sen buldun," dedi. "Parlamenton hâlâ Luthadel'de, ayrıca himayen altındaki krallıklar skaaların temel hak ve önceliklerini hâlâ koruyor."

"Tavizler," dedi Elen. "Yalnızca, onlara karşı çıkmadığım müddetçe istediklerini yapabiliyorlar."

"Bu yeterli. Elend, gerçekçi olmalısın."

Arkadaşlarım ve ben bir araya geldiğimizde mükemmel düşlerden, başaracağımız büyük işlerden bahseden ben olurdum. İdealist olan her zaman bendim."

Vin usulca "İmparatorların böyle bir lüksü yok," dedi. Elend ona döndü, iç geçirip bakışlarını başka bir yöne çevirdi.

Vin, Elend'i mağaranın soğuk fener ışığında öylece izledi. Onu böylesine bir pişmanlık ve hayal kırıklığı içinde görmekten nefret ediyordu. Bir bakıma, şimdiki sorunları eskiden baş etmekte zorlandığı kendinden duyduğu şüpheden bile daha beter görünüyordu. Başarmış olduklarına karşın kendisini başarısız olarak görüyordu.

Yine de başarısızlığının içinde debelenmekle zaman kaybetmedi. Pişmanlığına karşın çalışmaya devam etti. Bir zamanlar olduğundan daha sert bir adama dönüşmüştü. Bu pek de kötü bir şey sayılmazdı. Eski Elend pek çoklarının kolaylıkla görmezden geldiği biri; muhteşem fikirleri olan fakat önderlik yeteneğinden yoksun bir dâhiydi. Yine de Vin, eski Elend'in bazı yanlarını özlüyordu. Basit idealizmini. Elend iyimser biriydi, âlimdi de, fakat bu iki özellik katlanmaya zorlandığı şeylerin altında eziliyor gibiydi.

Tozlanmış raflar üzerinde parmağıyla iz bırakarak yürüyüşünü izliyordu. Parmağını kaldırıp bir an için inceledi, sonra şaklatarak havada bir tutam tozun uçuşmasına sebep oldu. Sakal onu sert; bir savaş kumandanı gibi gösteriyordu. Allomansi ve kılıç ustalığı üzerine bir yıllık sıkı bir eğitim bedenini güçlendirmişti, üzerine tam oturması için üniformalarının yeniden elden geçmesi gerekiyordu. O anda üzerindeki üniforma ise savaştan kalan izlerle kirlenmişti.

Elend "Burası muhteşem, değil mi?" diye sordu.

Vin döndü, ambar olarak kullanılan mağaranın karanlığına baktı. "Sanırım."

"Biliyordu, Vin," dedi. "Lord Hükümdar. Bu günün; sislerin geri geleceği ve yiyecek kıtlığının çıkacağı bir günün geleceğinden şüpheleniyordu. Bu yüzden, bu ambarları hazırladı."

Vin bir rafın yanındaki Elend'e katıldı. Önceki mağaralardan yiyeceklerin hâlâ bozulmamış olduğunu biliyordu; pek çoğu Lord Hükümdar'ın konserve fabrikalarında işlenmişti ve bu yüzden yıllarca depolanabilirdi. Bu mağaradaki miktar, yukarıdaki kasabayı yıllarca besleyebilirdi. Ne yazık ki Vin ve Elend'in dertleri bir kasabadan daha büyüktü.

Elend avucunda bir kutu haşlanmış et konservesini döndürürken "Bunun için gereken işçiliği bir düşünsene" dedi. "Birkaç yılda bir bu yiyecekleri değiştirmek, sürekli yenilerini paketleyip depolara aktarmak zorundaydı. Üstelik bunu yüzlerce yıl boyunca, hiç kimsenin haberi olmadan yaptı."

Vin ürperdi. "Fanatik bir ruhban sınıfına sahip bir Tanrı–Hükümdarken sır saklamak pek de zor değil."

"Evet, ama emek... Tüm bunların boyutu..." Elend duraksadı, Vin'e baktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Neyin?"

"Lord Hükümdar yenilebileceğini düşünüyordu. Zifir; serbest bıraktığımız şey. Lord Hükümdar sonunda kazanacağını düşünüyordu."

Vin söylendi. "Bu anlama gelmiyor, Elend."

"Öyleyse neden tüm bunlar için uğraşsın ki? Mücadelenin umutsuz olmadığını düşünmüş olmalı."

"İnsanlar çabalar, Elend. Ölmek üzere olan bir hayvan bile dövüşmeye devam eder, hayatta kalmak için her şeyi yapar." Elend "Ancak bu mağaraların iyiye bir işaret olduğunu kabul etmelisin," dedi.

Vin "İyiye işaret mi?" diye sordu biraz daha yaklaşırken. "Elend, tüm bunlarda bir umut aradığını biliyorum ama son zamanlarda 'iyi işaretler' görmekte zorlanıyorum. Artık güneşin kararıyor olduğunu kabul etmek durumundasın. Daha da kızıllaştığını. Burada, güneyde daha da kötü."

"Aslında," dedi Elend, "Güneşin değiştiğinden bile şüphe ediyorum. Hepsi sadece havadaki duman ve külden olmalı."

Vin "Bu da başka bir sorun," dedi. "Artık kül neredeyse sürekli olarak yağıyor. İnsanlar sokaklarını temizlemekte bile zorlanıyorlar. Işığı engelleyerek her şeyi daha da karanlık kılıyor. Sisler bile bir sonraki yılın mahsulünün canına okumuyor; ama kül bunu yapacak. İlk kez iki kış önce –Luthadel'de kolosslara karşı çarpışırken Merkezi Salâhiyet'te görmüştüm; geçen kış ise daha beterdi. Ordumuz ne kadar büyük olursa olsun bunlar savaşabileceğimiz şeyler değil Elend!"

Elend "Ne yapmamı bekliyorsun, Vin?" diye sorarken elindeki konserveyi yere fırlatmıştı. "Kolosslar Dış Salâhiyetlerde toplanıyor. Eğer savunmamızı oluşturmazsak insanlarımız açlıktan ölmek için bile yeterince uzun süre hayatta kalamayacaklar."

Vin başını hayır anlamında salladı. "Ordular kısa sürelidir. Bu," dedi, bir eliyle mağarayı işaret ederek

"*Bu*, kısa süreli bir çözüm. Burada ne yapıyoruz?"

"Hayatta kalıyoruz. Kelsier–"

Vin hemen sözünü kesti. "Kelsier *öldü*, Elend!"

"Bundaki ince alayı gören bir tek ben miyim? Ona Firari diyoruz ama firar etmeyen yalnızca o oldu! Kendisinin şehit olmasına *izin verdi*. İntihar etti. Bu nasıl firar etmek?"

Bir an öylece durup Elend'e baktı ve derin derin soludu. Elend de gözlerini ona çevirdi; görünüşe göre Vin'in bu çıkışından etkilenmemişti.

Ne yapıyorum, diye düşündü Vin. *Daha az önce Elend'in umuduna nasıl hayranlık beslediğimi düşünüyordum. Şimdi ne diye onunla tartışıyorum?*

Sinirleri laçka olmuştu. İkisinin de.

Elend karanlık mağaranın içinden "Sana verecek cevabım yok, Vin" diye seslendi. "Sis gibi bir şeyle nasıl savaşılacağını anlayamıyorum. Ancak ordularla baş edebilirim. En azından, öğreniyorum."

Arkasını dönerken Vin "Üzgünüm," dedi. "Tekrar tartışmak istemedim. Sadece sinir bozucu." Elend "İlerleme kaydediyoruz." dedi. "Bir yolunu bulacağız, Vin. Hayatta kalacağız."

Vin dönüp Elend'in gözlerinin içine bakarak "Gerçekten bunu başarabilecek miyiz sence?" diye sordu. Elend "Evet," dedi.

Vin de bu söylediğine inanıyordu. Elend'in umudu vardı, her zaman da olacaktı. Onu bu kadar sevmesinin en büyük nedenlerinden biri de buydu.

"Haydi," dedi, elini Vin'in omzuna koyarken. "Uğruna geldiğimiz şeyi bulalım."

Vin kolossunu geride bırakıp ona katıldı; dışarıda ayak sesleri işitirlerken mağaranın derinliklerine yürüdüler. Bu yere gelmelerinin birden çok nedeni vardı. Sonsuz gibi görünen raflar boyunca uzanan erzaklar önemliydi. Ancak dahası vardı.

Kabaca oyulmuş bu mağaranın arka duvarına büyük bir metal plaka yerleştirilmişti. Vin bu levha üzerinde yazılanları yüksek sesle okudu.

"'Bu sana bahsedeceğim son metal'" dedi. "'Amacını belirlemekte güçlük çekiyorum. Bir şekilde, geçmişi görmeni sağlıyor. Farklı seçimler yapmış olsaydı kişinin neler yapabilecek olduğunu, kime dönüşebilecek olduğunu gösterir. Altın gibi, ama başkaları için.'"

"'Şimdiye dek, sisler yeniden gelmiş olmalı. Öylesine kötü, menfur bir şey. Hor gör. Dışarıya, onun içine çıkma. Hepimizi yok etmek için uğraşıyor. Eğer sorun olursa bil ki, birkaç kişinin onların duygularını birlikte Çekmesiyle kolosslara ve kandralara hükmedebilirsin. Bu zayıflıkları onlara ben koydum. Bu sırrı akıllıca sakla.'"

Bunun altında ise Allomantik metal alaşımları listelenmişti; bunlardan biri Vin'e tanıdık geliyordu. Malatiyum adım verdikleri atiyum alaşımıydı –Kelsier'in On Birinci Metali– öyleyse Lord Hükümdar bundan *haberdardı*. Amacı konusunda diğerleri gibi o da şaşkın olmalıydı.

Levha, elbette ki Lord Hükümdar tarafından yazılmıştı. Ya da, en azından üzerindekilerin yazılmasını emreden oydu. Her bir zula çeliğe işlenmiş bilgiler de içeriyordu. Örneğin Urteau'da elektrumu öğrenmişti. Doğudakinde alüminyumun bir tanımıyla karşılaşmışlardı; ancak bu metalden zaten haberdarlardı.

Elend "Burada yeni pek bir şey yok," dedi, hayal kırıklığını yansıtan bir sesle.

"Malatiyum ve kolosslara hükmetme meselelerini zaten biliyoruz. Ancak birçok Teskinci'nin aynı anda İtebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu işimize yarayabilir." Başlarda, kolosslara hükmetmek için düralümin yakan bir Sissoylu gerektiğini sanıyorlardı.

Levhanın diğer tarafını işaret eden Vin "Fark etmez," dedi "*Bu* bizde var."

Levhanın diğer yarısında ise, daha önce buldukları diğer üç ambar mağarasındaki gibi, çeliğe işlenmiş bir harita yer alıyordu. Salâhiyetlere ayrılmış Son İmparatorluk'u resmediyordu. Luthadel merkezde bir kareydi. Doğuda yer alan bir "X" aramaya geldikleri asıl şeyi işaret ediyordu; son mağaranın yerini.

Beş tane olduğunu düşünüyorlardı. İlkini Luthadel'in altında, Miraç Kuyusu yakınlarında bulmuşlardı. Doğudaki ikincisinin yerini buradan öğrenmişlerdi. Üçüncüsü ise Urteau'nun altındaydı. Vin buna sızmayı başarmış ancak henüz yiyecekleri alamamışlardı. O mağara ise onları buraya; güneye getirmişti.

Her haritanın üzerinde iki numara vardı; bir tane beş ve daha küçük bir başka sayı. Luthadel bir numaraydı. Bu mağara ise dört numara.

"Bu kadar," dedi Vin, parmaklarını levha üzerindeki oyma işaretlerde gezdirirken. "Tahmin ettiğin gibi Batı Salâhiyeti'nde.

Chardees yakınlarında mı?" Elend "Fadrex kenti," dedi.

"Cett'in memleketi değil mi?"

Elend başıyla onayladı. Coğrafya konusunda Vin'den çok daha fazlasını biliyordu. Vin, "Öyleyse aradığımız yer orası," dedi. "Orada."

Elend Vin ile göz göze geldi, demek istediğini anlamıştı. Gizli mahzenler giderek daha da büyüyor ve daha değerli şeyler içeriyordu. Her birinin kendinse has bir yanı da vardı; ilkinde erzakın yanı sıra silahlar da vardı, ikincisinde ise çok sayıda kereste. Her bir mahzende, sonuncusunda neler bulacaklarıyla ilgili daha da heyecanlanmışlardı. Muhakkak ki olağanüstü bir şey vardı. Belki tam da *o* şey.

Lord Hükümdar'ın atiyum zulası.

Son İmparatorluk'taki en kıymetli hazine oydu. Yıllarca süren arayışa karşın kimse yerini bulamamıştı. Bazılar var olmadığını söylüyordu. Ama Vin mutlaka var olduğunu hissediyordu. Son derece nadir bulunan bu metali çıkaran tek madeni bin yıldır kontrol etmiş olmasına karşın, çok az sayıda atiyumun piyasaya sürülmesine izin vermişti. Lord Hükümdar'ın asırlar boyunca kendisine ayırdığı kısımla ne yaptığını kimse bilmiyordu.

Elend "Fazla heveslenme," dedi. "Son mağarada atiyum bulacağımıza dair hiçbir kanıt yok."

Vin "Orada olmalı," dedi. "Öyle görünüyor. Lord Hükümdar atiyumunu başka nerede saklasın ki?"

"Eğer bunu cevaplayabilseydim, onu bulmuş olurduk."

Vin başını hayır anlamında salladı. "Güvenli bir yerde, ama eninde sonunda bulunabilecek bir yerde. Bir şekilde yenilmesi durumunda destekçileri için bu haritaları hazırlamış. Bu mağaralardan birini ele geçiren bir düşmanın böylelikle hepsini bulmuş olmasını istemiyordu."

Sonunda tek, nihai bir zulaya işaret eden bir dizi ipucu. En önemli olan. Öyle görünüyordu. Öyle olmak *zorundaydı*. Elend ikna olmamış gibiydi. Çenesindeki sakalını kaşıyarak fenerin ışığında parıldayan levhayı inceliyordu. "Bulsak bile," dedi "Pek işimize yarayacak mı, emin değilim. Artık para ne işimize yarayacak?"

Vin "Paradan fazlası, dedi. "Güç. Savaşmak için kullanabileceğimiz bir silah." "Sislerle savaşmakta mı?" diye sordu.

Vin sus pus oldu. Sonunda "Belki de değil," diyerek sessizliğini bozdu. "Ama atiyum sayesinde imparatorluğun kolosslar ve diğer ordulara karşı güvende... Ayrıca atiyum tüm bunların bir parçası, Elend. Allomansi yüzünden değerli ama Allomansi Miraç'a değin yoktu.

Elend "Yanıtlanmamış bir başka soru," dedi. "Yuttuğum o metal parçası neden beni Sissoylu yaptı? Nereden geldi? Neden Miraç Kuyusu'ndaydı ve onu oraya kim koymuştu? Neden yalnızca bir taneydi ve diğerlerine ne olmuştu?"

Vin "Belki Fadrex'i alınca bu soruların yanıtlarını bulabiliriz," dedi.

Elend başıyla onayladı. Vin, Elend için bu zulalardaki bilginin, erzakla birlikte, bu gizli ambarları bulmaları için en önemli neden olduğunu görebiliyordu. Ona göre, atiyum bulma olasılığı o denli önemli değildi. Vin bu konuda Elend'in neden böylesine yanlış olduğunu düşündüğünü açıklayamıyordu. Atiyum önemliydi. Bunu biliyordu. Haritaya göz gezdirirken önceki umutsuzluğu hafiflemişti. Fadrex'e gitmek zorundaydılar. Biliyordu. Yanıtlar oradaydı.

Elend "Fadrex'i ele geçirmek kolay olmayacak," dedi. "Cett'in düşmanları oraya iyice yerleştiler. Duyduklarıma göre eski bir nezaret Obligatörü başlarındaymış."

Vin "Atiyum buna değecek," dedi. Elend "Eğer varsa tabii," diye ekledi.

Vin ona ters bir bakış attı.

Elend ise elini kaldırdı. "Sadece bana söylediğini yapmaya, gerçekçi olmaya çalışıyorum, Vin. Ama Fadrex'in buna değeceğine katılıyorum. Atiyum orada olmasa bile o ambardaki erzaka ihtiyacımız var. Lord Hükümdar'ın bize ne bıraktığını öğrenmeliyiz."

Vin başıyla onayladı. Onda başka atiyum kalmamıştı. Kalan son atiyumu bir buçuk yıl önce tüketmişti ve o olmadan kendisini savunmasız hissediyordu. Elektrum bu korkuyu bir nebze de olsa yatıştırıyordu.

Mağaranın öbür ucundan sesler geliyordu, Elend döndü. "Gidip onlarla konuşayım," dedi. "Burada işleri hızla ayarlamamız gerekecek."

"Onları Luthadel'e götürmemiz gerekeceğini söyledin mi?"

Elend hayır der gibi başını salladı. "Hoşlarına gitmeyecek," dedi. "Hep olmalarını umut ettiğim gibi bağımsız oluyorlar."

Vin "Elend, bu gerekli," dedi. "Bu kent savunma hattımızın çok dışında. Dahası, bu kadar uzaktayken, birkaç saatten fazla sissiz gün ışığı göremezler. Mahsulleri çoktan telef olmuş."

Elend başıyla onayladı, ama karanlığa bakmayı sürdürdü. "Geldim, kentin hâkimiyetini aldım, ganimetlerine el koydum şimdi de onları evlerini terk etmeye zorluyorum. Şimdi de Fadrex'e gidip aynısını yapacağız."

"Elend–"

Elend elini kaldırdı. "Biliyorum, Vin. Yapılması gerekiyor." Arkasını döndü, feneri bıraktı ve girişe doğru yürüdü. Yürürken duruşunu dikleştirdi, yüzü ise daha katı bir ifadeyle kaplandı.

Vin levhaya dönüp Lord Hükümdar'ın sözlerini bir kez daha okumaya koyuldu. Buradakine benzeyen farklı bir levhada Sazed, Çağların Kahramanı'nı bularak dünyayı değiştirdiğini iddia eden, çok önceleri yaşamış bir Terrisli olan Kwaan'ın sözlerini bulmuştu. Kwaan sözlerini hatalarının bir itirafı olarak bırakmış, bir tür gücün insanlığın tarihini ve dinlerini değiştirmeye çalıştığı konusunda uyarıda bulunmuştu. Gücün, "Kahraman"ın kuzeye gelip onu serbest bırakmasını sağlamak için Terrislilerin inanışlarını bozmaya çalıştığından endişeleniyordu.

Vin'in yapmış olduğu tam da buydu. Kendisine kahraman demişti ve düşmanı serbest bırakmıştı, tüm bunları yaparken dünyanın iyiliği için kendi ihtiyaçlarını feda ettiğini düşünüyordu.

Parmaklarını kocaman levha üzerinde gezdirdi.

Lord Hükümdar'a kızarken aklından, *savaşmaktan fazlasını yapmalıyız,* diye geçirdi. *Madem bu kadar çok biliyordun neden bize bundan fazlasını bırakmadın? Etrafta, erzakla dolu ambarlara saçılmış birkaç haritadan fazlasını? İşe yaradığı bile su götürür metallerden bahseden birkaç paragraftan fazlasını? Doyurmamız gereken koca bir imparatorluk varken yiyecek dolusu bir mağara neye yarar ki?*

Vin duraksadı. Karanlık mağarada görüşünü arttırmak için yaktığı kalayın yardımıyla hassaslaşmış olan parmakları levhanın yüzeyindeki izlerde geziniyordu. Dizleri üzerine çöküp öne eğildi, metal levhanın altına işlenmiş kısa bir yazıt fark etti; harfler diğerlerine kıyasla çok daha küçüktü.

Söylediklerine dikkat et, yazıyordu. *Seni duyabilir. Yazdığını okuyabilir. Yalnızca düşüncelerin güvende.*

Vin ürperdi.

Yalnızca düşüncelerin güvende.

Aşkınlık anlarında Lord Hükümdar ne öğrenmişti? Bilgisini açık edeceğinden korkarak, o geri döndüğünde sonunda gücü ele geçirecek olanın kendisi olduğu düşüncesiyle neleri asla yazıya dökmemiş, sonsuza dek zihninde saklamıştı? Yoksa bu gücü Vin'in serbest bıraktığı o şeyi yok etmek için kullanmayı mı planlamıştı?

Kendi sonunuzu hazırladınız... Vin Lord Hükümdar'ın kalbine mızrağı saplamadan önceki son sözleri. Biliyordu. O zaman bile, –sisler gündüz vakti gelmeye başlamadan, Vin onu Miraç Kuyusu'na yönelten atışları duymaya başlamadan önce, o zaman bile – endişeleniyordu.

Söylediklerine dikkat et... Yalnızca düşüncelerin güvende.

Bunu çözmek zorundaydım. Elimizdekilerden bir anlam çıkarmalı,serbest bıraktığım bu şeyi yenmeli ya da ondan daha akıllıca davranmalıyım.

Üstelik bu konuda kimseye bir şey söyleyemem, aksi takdirde planlarımdan haberdar olacak.

Rashek kısa sürede Dünyada sebep olduğu değişimlerde bir denge tutturdu. Bunda şanslıydı, çünkü gücü kısa sürede yitip gitti. Sahip olduğu güç ona sonsuz gibi geldiyse de, çok daha büyük bir şeyin önemsiz bir parçasıydı.

Elbette; kendisini kendi dininde "Ebediyetin Kıymığı" olarak adlandırmıştı. Belki sandığımdan fazlasını anlamıştı.

Her ne olursa olsun çiçeksiz, bitkilerin yeşil değil kahverengiye döndüğü, insanların gökten sürekli kül yağdığı bir ortamda hayatta kalabildiği bir dünya için ona teşekkür etmeliyiz.

6

FAZLASIYLA GÜÇSÜZÜM, diye düşündü Marsh.

Harap onu yakından izlemediği zamanlarda sıklıkla olduğu gibi üzerine aniden bir berraklık çöktü. Neler olup bittiğini bildiğin ancak hareketlerinin altında yatanları anlayamadığın bir kâbustan uyanmak gibiydi.

Koloss kampında ilerlemeyi sürdürdü. Her zaman olduğu gibi *Harap* hala ona hükmediyordu, Yine de, Marsh'ın zihnine fazla baskı yapmadığında –ona odaklanmadığında– bazen, Marsh'ın kendi düşünceleri geri geliyordu.

Onunla baş edemem, diye düşündü. *Harap* düşüncelerini okuyamazdı, bundan emindi. Yine de Marsh hiçbir şekilde onunla baş edemiyor ya da karşı koyamıyordu. Denediğinde, *Harap* derhal hâkimiyeti ele alıyordu. Marsh bunu defalarca yaşamıştı. Bazen bir parmağı kıpırdatabiliyor, ya da bir adımı durdurabiliyordu ama yapabildiğinin en fazlası buydu.

Bunaltıcıydı. Ancak Marsh her zaman kendisini gerçekçi biri olarak görmüştü; kendisini gerçeği kabullenmeye zorladı. Asla bedenine, kendisini öldürmesine izin verecek kadar hükmedemeyecekti.

Kampta dolaşırken kül yağmuru devam ediyordu. Bugünlerde hiç kesiliyor muydu ki? *Harap*'ın zihnini serbest bırakmamasını istiyor gibiydi. Zihni kendi hâkimiyetine girdiğinde, Marsh yalnızca acı ve yıkım görüyordu. *Harap* ona hük-

mederken ise kül yağmuru güzel, kızıl güneş muhteşem bir zafer, dünya ise yitik hali içinde hoşluk dolu bir yer gibi görünüyordu.

Kampın merkezine yaklaşırken, delilik, diye düşündü. *Delirmem gerek. O zaman bunların hiçbiriyle uğraşmak zorunda kalmam.*

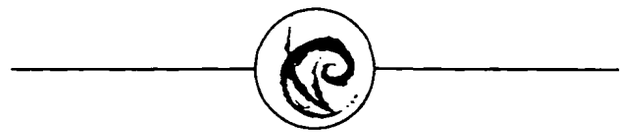
Kampın merkezine geldiğinde cübbelerinin hışırtıları ile yaklaşan diğer Sorgucular da ona katıldı. Konuşmadılar. Asla konuşmazlardı. *Harap* hepsine hükmediyordu, bu yüzden neden konuşmakla vakit kaybetsinlerdi ki? Sorgucuların başlarında, kafataslarına çakılmış normal kazıklar vardı. Ama göğüslerinden ve sırtlarından çıkıntı yapan yeni kazıkların izlerini de görebiliyordu. Bunlardan pek çoğunu Marsh kendisi çakmış, kuzeyde ele geçirilen ya da izi sürülen Terrislileri öldürmüştü.

Marsh'ın da kimisi kaburgaları arasında, kimisi ise göğsünü delip geçen yeni bir takım kazıkları vardı. Güzel görünüyorlardı. Neden olduğunu bilmiyordu, ama onu heyecanlandırıyorlardı. Kazıklar ölümü deşip geçmişti, bu yeterince memnun ediciydi ancak fazlası vardı. Her nasılsa, Sorgucuların tamamlanmamış olduğunu biliyordu. Lord Hükümdar sorgucuların kendisine muhtaç olmasını sağlamak adına bazı özellikleri onlardan sakınmıştı. Kendisi için tehdit oluşturmayacaklarından emin olmak için. Şimdi ise Sorgucular dan saklı tutulan onlara verilmişti.

Yağan küle bakıp teninde hafif, rahatlatıcı külü hissederken, ne de güzel bir dünya, diye düşündü.

Kendimden "biz" diye bahsediyorum. Grup. Harap'ı bulup yenmeye çalışanlar. Belki düşüncelerim yanlış, hepimiz farklı süreçler ve planlara dâhil olsak da geçmişe bakıp yaptığımız şeyi tek, bütün bir saldırı olarak görmeyi tercih ediyorum.

Birdik. Yaptığımız, dünyanın sonunu gelmesini engellemedi ama bu o kadar da kötü bir şey değil.

7

ONA KEMİK VERDİLER.

TenSoon kemikler etrafında aktı, kasları çözüldü, ardından organlar, sinirler ve deri olarak yeniden şekil aldı. Asırlar boyu insanları yiyip sindirerek edindiği becerileri kullanarak kemikler etrafında bir beden ördü. Elbette ki sadece cesetleri yemişti –asla birini öldürmemişti–Ahit bunu yasaklıyordu.

Tutsak edildiği kuyuda geçirdiği bir yıldan sonra bedeni nasıl kullanacağını unutmuş gibiydi. Taşlarla çevirili bir kuyuda akıp duran bir beden yerine katı parmaklarla dünyaya dokunmak nasıl bir histi? Derinin havayla temas eden her yeriyle değil de yalnızca dilinden tat, yalnızca burnundan koku almak nasıl bir histi? Görmek nasıldı? Gözlerini açtı ve iç çekerek yeniden yapılmış, tam boyuttaki ciğerlerini ilk kez havayla doldurdu. Dünya harikalar ve ışıkla dolu bir yerdi. Deliliğin sınırlarında dolaştığı aylar boyunca bunu unutmuştu. Dizleri üzerine çöküp ellerine baktı. Ardından elini kaldırıp çekingen bir hareketle yüzüne dokundu.

Bedeni herhangi birinin değildi, böyle bir kopya yapmak için bir modele ihtiyaç duyuyordu. Bunun yerine kemikleri yapabildiği en iyi biçimde kas ve deriyle kaplamıştı. İnsana benzer, makul bir şey yaratmayı bilecek kadar yaşlıydı. Pek göze hitap etmeyebilirdi, hatta biraz grotesk bile olabilirdi. Ancak bu durum o an için fazlasıyla yeterliydi. Yeniden gerçek hissediyordu.

Hala elleri ve dizleri üzerindeyken başını kaldırıp kendisini esir alana baktı. Kuyuyu yalnızca bir ışıltaş aydınlatıyordu; kalın bir sütun kaidesinin üzerine yer-

leştirilmiş gözenekli bir kayaydı. Kayanın üzerinde büyüyen mavi mantar görmeye olanak tanıyacak kadar aydınlık sağlıyordu, özellikle de loş mavi ışıkta görmek için tasarlanmış özel gözlere sahipseniz.

TenSoon kendisini tutsak alanı tanıyordu. Kandraların çoğunu, en azından Altıncı ve Yedinci Nesillere kadar olanları tanıyordu. Bu kandranın adı VarSell'di. Anayurdunda Varsell bir hayvanın ya da bir insanın kemiklerini taşımıyor bunun yerine bir som beden –bir kandra zanaatkârı tarafından yapılmış bir dizi yapay insan kemiği – kullanıyordu. VarSell'in som bedeni kuvarstandı, derisini ise yarısaydam bırakmıştı; o TenSoon'u dikkatle incelerken taş da mantarın yaydığı cılız ışık altında parıldıyordu.

TenSoon, kendime opak bir beden yaptım, diye aklından geçirdi. *İnsanlarınki gibi, alttaki kasların görünmesini engelleyen koyu renk bir deri.* Bu neden ona bu kadar normal görünmüştü? Bir zamanlar insanlar arasında geçirdiği, bir som beden yerine insan kemikleri kullandığı zamana lanet ediyordu. Belki onu esir alanlar kendisine bir som beden vermediği için aklı her zaman alışık olduğu şeye kaymıştı. İnsan kemiklerine. Bir tür hakaret.

TenSoon ayağa kalktı. VarSell'in gözlerine bakarken "Ne?" diye sordu.

"Sadece ardiyeden rastgele kemik aldım," diye yanıtladı öteki. "Senin getirdiğin kemikleri sana vermem biraz ironik."

TenSoon sinirlendi. *Ne?*

Sonra, ne demek istediğini anladı. TenSoon'un kemikler üzerine ördüğü beden ikna edici olmalıydı; kemiklerin gerçek sahibi oymuşçasına ikna edici. VarSell, TenSoon'un bu denli gerçekçi bir benzer yapmasının, kemiklerin asıl sahibi olan insanı sindirmiş olmasından kaynaklandığını ve bu yüzden kemikler üzerine doğru bedeni örmeyi bildiğini düşünüyordu.

TenSoon gülümsedi. "Daha önce bu kemikleri hiç kuşanmadım."

VarSell ona ters bir bakış attı. Beşinci nesildendi, TenSoon'dan iki asır daha gençti. Gerçekten de üçüncü nesil olanlar arasında bile pek azı TenSoon kadar dış dünya deneyimine sahipti.

VarSell "Anlıyorum," dedi nihayet.

TenSoon dönüp küçük hazneye baktı. Kapının ağzında beşinci nesilden üç kişi daha duruyor, onu izliyordu.

VarSell gibi pek azı giyinikti; bir şey giyenler ise yalnızca önü açık cübbeler kuşanmıştı. Kandralar anayurtlarında fazla giyinmezlerdi, çünkü bu onların som bedenlerinin daha fazlasını sergileme olanağı sunardı.

TenSoon beşinci nesildekilerin her birinin omuz kaslarına yerleştirilmiş, parıldayan metal çubukları gördü. Üçünün de Kudret Kayrası vardı. İkinci nesil onun kaçması riskini göze alamıyordu. Elbette ki bu bir başka hakaretti. TenSoon kaderine kendi rızasıyla gelmişti.

"Pekâlâ?" VarSell'e arkasını dönerek sordu. "Gidecek miyiz?"

VarSell yanındakilerden birine baktı. "Bedeninin örülmesinin daha uzun süreceğini sanıyorduk." TenSoon gülümsedi. "İkinci nesil deneyimsiz. Kendilerinin bir

beden örmesi saatler sürüyor diye diğerlerinin de aynı süreye ihtiyaç duyacağını sanıyorlar."

VarSell "Onlar senin ata soyun," dedi. "Onlara saygı duymalısın."

"İkinci nesil bu mağaralarda asırlardır tecritte," dedi TenSoon, "Geri kalanımız ise Ahitlere hizmet etmek üzere gönderilirken onlar burada tembellikte. Becerim onlarınkini aşalı çok oldu."

VarSell memnuniyetsizliğini belirten bir ses çıkardı, bir anlığına TenSoon genç kandranın kendisin tokatlayacağını düşündü. VarSell kendisine güçlükle hâkim oldu, TenSoon ise gördükleri karşısında eğleniyordu. Ne de olsa üçüncü neslin bir üyesi olarak TenSoon VarSell'den kıdemliydi; tıpkı ikinci neslin TenSoon'dan üstün olması gerektiği gibi.

Ancak üçüncü nesil ise ayrı bir vakaydı. Hep öyle olmuşlardı. İkinci neslin onları Ahitlerin dışında tutmasının nedeni buydu; astlarının her zaman ayakaltında olup küçük ve mükemmel kandra ütopyasını bozmaları olmazdı.

VarSell "Öyleyse gidelim," dedi ve gardiyanlardan ikisine önden gitmeleri için başıyla işaret etti. Diğeri ise VarSell'le birlikte TenSoon'un ardından yürüyordu. VarSell gibi, diğer üçü de taştan yapılmış som bedenleri vardı. Bunlar gösterişli som bedenler sipariş etmeye ve kullanmaya vakti olan beşinci nesil arasında yaygındı. İkinci neslin ayrıcalıklı emir erleriydiler; anayurtta pek çoklarından fazla vakit geçiriyorlardı.

TenSoon'a giysi vermemişlerdi. Yürürlerken üreme organlarını yok etmiş ve yerine kandralar arasında yaygın olan düz bir kasık örmüştü. Gurur ve güvenle yürümeye çalışıyordu; ama bedeninin pek göz korkutucu olmadığını biliyordu. Zayıftı. Hapiste zayıflamış ve asit yüzünden ağırlıktan fazlasını kaybetmişti; çok büyük kaslar oluşturamamıştı.

Düz taştan tünel bir zamanlar muhtemelen doğal bir oluşumdu ancak asırlar boyunca genç nesillerin sindirim sıvıları taşı pürüzsüzleştirmek için kullanılmıştı. TenSoon çok sayıda kandra görmüyordu. VarSell arka koridorda kalmayı tercih ediyor, muhtemelen fazla dikkat çekmek istemiyordu.

TenSoon, çok uzun zamandır ortalıkta yokum, diye düşündü. *On birinci nesil çoktan seçilmiş olmalı. Dokuz ya da on şöyle dursun, sekizinci neslin bile çoğunu tanımıyorum.*

On ikinci neslin olup olmayacağından şüphe duymaya başlıyordu. Olsa bile işler her zamanki gibi devam etmeyecekti. Ata ölmüştü. Öyleyse, İlk Ahit'e ne olacaktı? Halkı insanların elinde köle olarak on asır geçirmiş, kendi güvenlikleri adına Ahitlere bağlı kalmışlardı. Kandraların çoğu durumlarından dolayı insanlardan nefret ederdi. Yakın bir zamana dek TenSoon'da bunlardan biriydi.

İronik, diye düşündü TenSoon. *Som bedenler kuşanmışken bile onları insan biçiminde giyiyoruz. İki kol, iki bacak; yüzler bile insanlarınkilere benziyor.*

Bazen doğmamışların –insanların sishortlağı dediği yaratıkların– kardeşleri kandralardan daha dürüst olup olmadıklarını düşünürdü. Sishortlakları dilledikleri gibi bir beden örebilirler, kemikleri garip düzenlemelerle birbirlerine bağlayarak

hem insan hem de hayvan kemiklerinden neredeyse sanatsal eserler meydana getirirlerdi. Ancak kandralar insana benzeyen bedenler örüyordu. Üstelik insanları, kendilerini köle yaptıkları için lanetlemelerine rağmen.

Kandralar garipti. Ama TenSoon bu halka aitti. Onlara ihanet etmiş olsa da.

Şimdi de ilk nesli ihanetimde haklı olduğuma ikna etmek zorundayım. Kendim için değil. Onlar için. Hepimiz için.

Koridorlardan ve odalardan geçip sonunda anayurdun TenSoon'a daha tanıdık gelen kısımlarına vardılar. Çok geçmeden gittikleri yerin Güvenağılı olduğunu anladı. Savunmasını halkının en kutsal mekânında yapacaktı.

Tahmin etmeliydi.

Hapiste geçirilen işkenceyle dolu bir yıl ona ilk nesil önünde bir yargılanma getirmişti. Ne söyleyeceğini düşünmesi için bir yılı olmuştu. Eğer başarısız olursa ise, nerede yanlış yaptığını düşünmek üzere sonsuza dek vakti olacaktı.

Herkesin Harap'ı bir yıkım gücü olarak düşünmesi fazlasıyla kolay. Harap'ı akıllı bir bozulma olarak düşünmeli. Kaos değil, her şeyi en temel biçimine dek parçalamanın akılcı –ve tehlikeli– bir yolunu arayan bir güç.

Harap, eğer iki tanesini yerle bir etmesine sebep olacaksa, bir şeyin inşaasını dikkatle planlayıp bu uğurda harekete geçebilir. Dünyanın doğasında şu vardır; bir şey yaratırken genellikle bu süreçte bir başkasını yok ederiz.

8

VETITAN'DAN AYRILDIKLARI İLK GÜN Vin ve Elend yüzlerce köylüyü öldürmüştü. Ya da, en azından Vin böyle hissediyordu.

Kampın ortasında, çürümekte olan bir kütüğün üzerine oturmuş uzak ufukta güneşin yaklaşmasını izliyor, birazdan olacakları düşünüyordu. Etrafa usulca kül yağıyordu. Ardından sisler belirdi.

Bir zamanlar –üstelik çok eskiden de değildi– sisler yalnızca gece gelirdi. Lord Hükümdar'ın ölümünün ardından ise bu değişmişti. Binlerce yıl boyunca karanlığa hapsolmak sisleri daha da atak kılmış gibiydi.

Bu yüzden; gündüzleri de gelmeye başlamışlardı. Bazen, büyük dalgalar halinde geliyor, aniden beliriyor ve geldiği gibi çabucak kayboluyordu. Ancak çoğunlukla binlerce hayalet gibi beliriyor, havada dönüp duruyor, büyüyordu. Sisler filizleniyor, büyüyen sarmaşıklar gibi gökyüzünü kuşatıyordu. Her geçen gün biraz daha geç saatte geri çekiliyor ve akşam biraz daha erken saatte beliriyordu. Pek yakında –belki yılsonu gelmeden– tüm coğrafyayı kaplayacaktı. Bu da bir sorun teşkil ediyordu; Vin'in Miraç Kuyusu'nun gücünü aldığı geceden beri sisler can alıyordu.

Elend, Sazed'in iki yıl önce, Luthadel'e dehşete kapılmış köylüler ve can alan sis ile ilgili anlattığı hikâyelere inanmakta güçlük çekmişti. Vin de Sazed'in yanılıyor olduğunu düşünmüştü. Bir yandan Vin açıklıkta bir araya toplanmış ve etrafları askerler ve kolosslarla çevrili köylüleri izlerken bu yanılsamanın devam ediyor olmasını da diliyordu.

Sis belirir belirmez ölümler başladı. Sis pek çoklarını rahat bırakıyor olsa da bazılarını rastgele seçiyor ve titremelerine yol açıyordu. Sonra bunlar yere düşüyor ve bir nöbet geçiriyorlardı; dostları ve aileleri ise dehşet ve şaşkınlıkla onları izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Vin bunlar karşısında hâlâ dehşete kapılıyordu. Bir de hayal kırıklığına. Kelsier sisin bir müttefik olduğuna, Vin'i koruyacağına ve ona güç vereceğine dair ona söz vermişti. Sis kendisine yabancı gibi gelmeye, gölgeli hayaletleri barındırıp ölüm saçmaya başlayana dek bunun doğruluğuna inanmıştı.

Sis korkunç emellerini gerçekleştirirken Vin "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. Sevdiğin eski bir akrabanın bir kalabalığın içinden rastgele birilerini seçip, teker teker boğazlarını kesişini izlemek gibiydi. Üstelik yapabileceği hiçbir şey yoktu. Elend'in âlimleri her şeyi denemişti; sisi solumamak için başlıklar, dışarı çıkmadan önce sislerin iyice çökmesini beklemek, titremeye başladıklarında insanları derhal içeri almak. Bir sebepten hayvanlar bundan etkilenmiyordu; ancak istisnasız her insan etkilenebilirdi. Eğer biri sislere karışırsa, ölümü göze almalıydı ve buna hiçbir şey engel olamazdı.

Çok geçmeden sona erdi. Sisler altıda bir kişiden daha azına etki etmişti ve bunların yalnızca küçük bir kısmı ölmüştü. Ayrıca kişinin bir kez sislere karışmayı göze alması yeterliydi; sonrasında size etki etmiyordu. Etkilenenlerin çoğu da iyileşecekti. Ölenlerin yakınlarını rahatlatacak hiçbir şey yoktu.

Kütüğünde oturup batmakta olan güneşin aydınlattığı sisi izliyordu. Garip bir şekilde karanlık olsaydı daha rahat görebilirdi. Günışığı kör edebilir diye düşünüp fazla kalay yakmamıştı, ama o olmadan sisin ötesini göremezdi.

Sonucunda gördüğü ise bir zamanlar neden sisten korkmuş olduğunu anımsatan bir manzaraydı. Görüşü on metreye kadar düşmüştü, gölgelerden fazlasını göremiyordu. Belirsiz şekiller bir o yana bir bu yana koşuşturuyor, bağrışıyorlardı. Diz çökmüş ya da korku içinde donup kalmış siluetler vardı. Sese güven olmuyordu; görünmeyen nesnelerden yansıyor, görünmeyen kaynaklardan çığlıklar geliyordu.

Vin bunlar arasında oturuyordu, alevli damlalar gibi yağan kül etrafını sarmıştı; başını eğdi.

Elend "Lord Fatren!" diye seslendi, Vin de başını kaldırdı. Bir zamanlar sesi bu kadar kudretli değildi. Bu çok önceleri gibi geliyordu. Sisin içinden belirmişti; üzerinde ikinci bir beyaz üniforma –hâlâ temiz olan– vardı, yüzündeki ifade kayıplardan ötürü sertleşmişti. Yaklaşırken etrafındakilere Allomansi ile dokunduğunu hissedebiliyordu, teskini insanları biraz olsun yatıştırıyordu ama tüm gücüyle İtmemişti. Sevdiği biri öldüğünde kişinin tüm acısını kaldırmanın doğru olmadığını düşünüyordu.

"Lordum," diye seslenerek yaklaşan Fatren'i gördü. "Bu bir felaket!"

Elend "Aslında olduğundan çok daha kötü görünüyor Lord Fatren," dedi. "Söylediğim gibi, rahatsızlananların çoğu iyileşecek."

Fatren, Vin'in oturduğu kütüğün yanı başında durdu. Sonra, döndü ve sisin derinliklerine baktı, halkının ağlayışını ve acısını dinledi. "Bunu yaptığımıza ina-

namıyorum. İnanamıyorum. Beni onları sisler içinde bekletmeye ikna ettiğinize inanamıyorum."

Elend "Halkının buna karşı bağışıklık kazanması gerekiyordu," dedi.

Söylediği doğruydu. Herkes için çadır yoktu ve bu da geriye yalnızca iki seçenek bırakıyordu. Onları sonu gelmekte olan köylerinde bırakmak ya da kuzeye doğru götürmek ve sise çıkarıp kimin ölüp kimin kaldığını görmek. Korkunçtu, acımasızcaydı ama eninde sonunda olacaktı. Yine de, yaptıkları bu şeyin arındaki mantığı bilse de, Vin bunun bir parçası olmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Fatren "Nasıl birer canavara dönüştük?" diye sordu usulca.

Elend "Olmamız gereken türden canavara", diye yanıtladı. "Gidip sayım yap. Kaç kişi ölmüş, öğren. Hayatta kalanları sakinleştir ve artık sisten zarar gelmeyeceğine dair söz ver."

Fatren giderken "Evet, efendim" diye yanıtladı.

Vin onun gidişini izledi. "Onları katlettik, Elend," diye fısıldadı. "Sorun olmayacağını söyledik. Köylerini terk edip buraya, ölmeye gelmeleri için zorladık."

Elini Vin'in omzuna atarken "Her şey yoluna girecek," dedi. "O köyde yavaş bir ölümden daha iyidir."

"Onlara seçme şansı tanıyabilirdik."

Elend hayır der gibi başını salladı. "Seçenek yoktu. Birkaç ay içinde kentleri tamamen sisin içinde kalacak. Evlerinin içine tıkılıp açıklıktan ölmek ya da dışarıya, sise çıkmak zorunda kalacaklardı. Onları mahsul yetiştirmek için yeteri kadar sissiz günışığının olduğu Merkezi Salâhiyete götürmemiz daha iyi."

"Doğru olması bunu daha kolay kılmıyor."

Kül yağmuru altında Elend sisler içindeydi. "Hayır," dedi. "Daha kolay değil. Ölüleri gömmeleri için kolossları toplayacağım."

"Peki ya yaralılar?" Sislerin saldırdığı fakat öldürmedikleri birkaç gün –belki de daha fazla– boyunca hasta ve hareket edemez bir halde olacaklardı. Her zamanki gibi olursa, bin kadar köylü bu durumda olacaktı.

"Yarın yola çıkarken onları kolosslara taşıtacağız. Kanala varabilirsek pek çoğunu mavnalarla taşıyabiliriz."

Vin korunmasızca ortalıkta olma fikrinden hoşlanmamıştı. Çocukluğunu köşe başlarında saklanarak, yeniyetmeliğini ise sessiz suikastçıyı oynayarak geçirmişti. Beş bin yorgun köylüyle Güney Salâhiyetin en bilindik yollarında ilerlerken ortalıkta *görünmüyormuş* gibi hissetmemek son derece zordu.

Köylülerden biraz uzaklaştı –asla ata binmiyordu– ve dün geceki ölümleri biraz olsun aklından çıkarmak için oyalanacak bir şeyler aramayı denedi. Ne yazık ki Elend, Fatren ve kasabanın diğer önde gelenleriyle birlikte at sürüyor ve ilişkilerini yoluna koymaya çalışıyordu. Bu da Vin'i yapayalnız yapıyordu.

Tabii bir kolossu vardı.

Dev cüsseli yaratık yanı başında hantalca ilerliyordu. Köylüleri kendisinden uzak tutacağını bildiği için onu yanı başında tutuyordu. Kafasını dağıtacak bir şey-

ler arıyordu; ancak köylülerin korkmuş ve ihanete uğramış bakışlarını görmek de istemiyordu. Şimdi olmazdı.

Kimse kolossları anlamazdı, hele ki Vin. Gizli bir Allomantik tetiklemeyi kullanarak onlara nasıl hükmedileceğini keşfetmişti. Yine de, Lord Hükümdar bin yıllık saltanatında kolossları insanlardan ayrı tutmuş, kolossların savaştaki vahşi güçleri ve basit hayvani doğalarından başka pek az şeyin bilinmesini sağlamıştı.

Şimdi bile Vin kolossunun kendisini zorladığını, kurtulmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Hükmedilmekten hoşlanmıyordu. Vin'e saldırmak istiyordu. Neyse ki bunu yapamazdı; Vin ona hükmediyordu ve uyanık ya da uyuyor olsun, metal yaksa ya da yakmasın, bir başkası yaratığı ondan çalana dek buna devam edecekti.

Birbirlerine bağlı olsalar da, Vin'in bu yaratıklar hakkında anlamadığı çok şey vardı. Başını kaldırdığında kendisine kan kırmızı gözlerle bakan kolossla göz göze geldi. Yüzündeki derisi iyice gerilmiş ve burnunu dümdüz yapmıştı. Sağ gözünün kenarındaki derisi yırtılmıştı ve ağzının kenarından tırtıklı bir yarık uzanıyor; buradan sarkan mavi derisi sallanıyordu. Derinin altındaki kırmızı kaslar ve kanlı dişler ise açıkça görülebiliyordu.

Yaratık tembelce "Bana bakma" diye homurdandı. Dudaklarının gergin olmasından ötürü geveleyerek konuşuyordu.

Vin "Ne?" diye sordu.

Koloss "İnsan olmadığımı düşünüyorsun," dedi, bilerek yavaşça konuşuyordu, tıpkı Vin'in daha önce duymuş oldukları gibi. Muhtemelen her bir sözcükten sonra epey düşünmeleri gerekiyordu.

"Sen insan *değilsin*," diye karşılık verdi. "Başka bir şeysin."

Koloss "İnsan olacağım," dedi. "Sizi öldüreceğiz. Kentlerinizi ele geçireceğiz. Sonra insan olacağız."

Vin ürperdi. Kolosslar arasında yaygın bir kanıydı. Başkalarının da benzer şeyler söylediğini işitmişti. Kolossların insanları katletmekten bahsederkenki sıradan, duygusuz hallerinde tüyler ürperten bir şeyler vardı.

Lord Hükümdar tarafından yaratılmışlardı, diye düşündü. *Bu yüzden sapkın olmaları normal. Tıpkı Lord Hükümdar'ın kendisi gibi.*

Kolossa "Adın ne?" diye sordu.

Yaratık Vin'in yanı başında yürümeye devam etti. Nihayet ona döndü. "İnsan." Vin, "İnsan olmak istediğini biliyorum," dedi. "Senin adın nedir?"

"Benim adım bu. İnsan. Bana İnsan de."

Yürürlerken Vin kaşlarını çattı. *Neredeyse akıllılar, diyeceğim.* Daha önce kolosslarla konuşma fırsatı olmamıştı. Hep tek tip bir zihniyete sahip olduklarını düşünmüştü, aynı aptal yaratıklardan binlercesi.

"Pekâlâ, İnsan," dedi merakla. "Ne zamandır hayattasın?"

Koloss bir dakika kadar yürüdü, Vin yaratığın soruyu unuttuğunu düşündü. Ancak sonunda konuştu. "Büyüklüğümü görmüyor musun?"

"Büyüklüğünü mü? Boyutunu mu?" İnsan yürümeyi sürdürdü.

"Yani, hepiniz aynı oranda mı büyüyorsunuz?"

Yanıtlamadı. Vin başını salladı, sorunun bu yaratık için fazla soyut kaldığından endişeleniyordu. İnsan "Bazılarından daha büyüğüm," diye yanıtladı. "Bazılarından küçüğüm, ama pek çoğundan değil." Bu da yaşlıyım demek." Kaşlarını kaldırırken, *bir başka zekâ işareti*, diye düşündü. Vin'in diğer kolosslarda gördüğü kadarıyla mantığı etkileyiciydi.

Kısa bir süre yürüyüşten sonra İnsan "Senden nefret ediyorum," dedi. "Seni öldürmek istiyorum. Ama öldüremem." Vin "Hayır," dedi. "Sana izin vermem."

"İçin büyük. Çok büyük."

Vin "Evet," diyerek yanıtladı. "İnsan, kız kolosslar nerede?" Yaratık birkaç dakika boyunca sadece yürüdü. "Kız mı?"

Vin "benim gibiler," dedi.

"Sizin gibi değiliz," dedi. "Bizim sadece dışımız büyük."

Vin, "Hayır," dedi. "Boyutum değil. Benim..." Cinsiyeti nasıl tanımlayabilirdi? Soyunmanın dışında aklına başka bir yöntem gelmiyordu. Bu yüzden farklı bir taktik denemeye karar verdi. "Bebek kolosslar var mı?"

"Bebek mi?"

"Küçük olanlar," diye yanıtladı.

Koloss, yürümekte olan koloss ordusunu işaret etti. Bir buçuk metre kadar olanları işaret ederek "Küçük olanlar," dedi.

Vin, "Daha küçük," diye yanıtladı.

"Daha küçük yok."

Kolossların üremesi, Vin'in bildiği kadarıyla kimsenin çözemediği bir gizemdi. Bu yaratıklarla mücadeleyle geçen bir yıldan sonra bile yenilerinin nereden geldiğini asla öğrenememişti. Elend'in koloss ordusu ne zaman sayıca azalsa, Sorgucular dan yenilerini çalıyorlardı.

Yine de, kolossların üremediğini düşünmek saçmaydı. Allomanserler'in hâkim olmadığı koloss kampları görmüştü ve yaratıklar birbirlerini korkunç bir istikrarla öldürüyorlardı. Bu hızla, birkaç yıl içinde kendilerini bitirmiş olurlardı. Ancak on asırdır vardılar.

Bu da çocukluktan yetişkinliğe geçişin çok hızlı olduğu anlamına geliyordu; en azından Sazed ve Elend böyle düşünüyordu. Kuramlarını teyit etme şansları olmamıştı, üstelik bu konudaki bilgisizlikleri Elend'in canını sıkıyordu; özellikle de imparator olduğundan beri keyif aldığı bu tür çalışmaları pek az vakti vardı.

Vin, "Eğer daha küçükleri yoksa yeni kolosslar nereden geliyor?" diye sordu. İnsan sonunda "Yeni kolosslar bizden geliyor," diye yanıtladı.

Vin yürürken "Sizden mi?" diye sordu. "Bu pek bir şey ifade etmiyor." İnsan yanıtlamadı. Görünüşe göre artık konuşmak istemiyordu.

Vin, *bizden*, sözü üzerine düşündü. *Belki biri diğerinden tomurcuklanıyordur?* Doğru biçimde kesildiğinde her parçasından yeni birer hayvanın büyüdüğü bazı yaratıklardan haberdardı. Ama kolosslar için bu söz konusu olamazdı. Koloss cesetleriyle dolu savaş alanları görmüştü ve hiçbir parçadan yeni kolosslar oluşmamıştı. Aynı zamanda hiç dişi bir koloss görmemiş olduğunu da biliyordu. Bu yara-

tıkların çoğu derme çatma kıyafetler giymelerine karşın, Vin'in bildiği kadarıyla hepsi erkektiler.

Önlerindeki safın sıklaştığını görünce bu konu üzerinde düşünmeyi bıraktı; kalabalık yavaşlıyordu. Merakla yere bir sikke atıp İnsan'ı geride bıraktı, diğerlerinin üzerinden ileriye sıçradı. Sis saatler önce çekilmişti ve tekrar gecenin yaklaşıyor olmasına karşın hava henüz aydınlık ve sissizdi.

Bu yüzden kül yağmurunun içinden fırlarken ilerideki kanalı rahatlıkla seçebiliyordu. Bir nehre göre fazlasıyla düz bir biçimde uzanıyordu. Elend çok geçmeden durmaksızın yağan külün kanal sistemlerinin çoğunu işe yaramaz hale getireceğini düşünüyordu. Kanalları düzenli olarak temizleyen skaa işçiler olmadığında, kanal zemininde kül birikecek ve sonunda ise kullanılamaz bir hâlde tıkanıp kalacaklardı.

Vin havada yükselip çizdiği eğriyi tamamlarken kanalın yanı başında öbeklenmiş çadırlara doğru ilerliyordu. Öğleden sonra göğünü dumanla kaplayan binlerce ateş yanıyor ve insanlar eğitimle, çalışmakla ya da hazırlanmakla uğraşıyorlardı. Burada elli bin kadar asker konaklıyordu; kanal yolunu Luthadel'e dek uzanan bir tedarik hattı olarak kullanıyorlardı.

Vin bir sikke daha atıp kez daha sıçradı. Çok geçmeden Elend'in yürümekten yorgun düşmüş skaalarından ayrılmış olan küçük bir grup atlıya yetişti. Bir sikke atıp inişini yavaşlatmak üzere onu usulca çekerek yere indiğinde külle karışık bir toz bulutu oluşturmuştu.

Elend atını dizginledi, kampa göz gezdirirken gülümsüyordu. Yüzündeki ifade bu günlerde o kadar az bulunan bir türdendi ki Vin de gülümsemeden edemedi. İleride bir grup adam onları bekliyordu; gözcüleri çoktan kasabalıların yaklaşmakta olduğunu fark etmiş olmalıydı.

Birliğin başındaki adam "Lord Elend!" dedi. "Planlanandan öndesiniz." Elend "Sanırım siz zaten hazırsınız, general," dedi attan inerken.

Demoux yaklaşırken "Şey, beni bilirsiniz," dedi yüzünde bir gülümseyişle. General deri ve çelikten, çok muharebe gördüğü belli olan bir zırh giyiyordu; bir yanağında yara izi vardı, bir koloss kılıcının kafasını güçbela ıskalamış olmasından dolayı saçlarının ortasında büyük bir bölüm keldi. Daima ciddi görünen bu kır saçlı adam Elend'i eğilerek selamladı; karşılığında ise Elend sevgiyle onun omzuna dokundu.

Vin'in gülüşmeyişini korudu. *Bu adamın silahaltına alınan bir yeniyetme olarak tünelde ürkekçe dikilişini hatırlıyorum.* Kavruk teni ve nasırlı elleri farklı bir izlenim çizse de Demoux aslında Vin'den pek de yaşlı değildi.

Fatren ve kardeşi onlara katılırken Demoux "Savunmada kaldık, lordum," dedi. "Gerçi karşı koyacak pek fazla bir şey de yoktu. Yine de, adamlarımın bir kampı savunma için güçlendirmiş olması iyiydi."

Gerçekten de kanalın yanı başındaki ordugâh toprak yığınları ve kazıklarla çevriliydi, ordunun boyutu düşünüldüğünde önemli bir iş sayılırdı.

Elend arkasını dönüp kasabalılara bakarken "İyi etmişsin, Demoux," dedi. "Görevimizi başarıyla tamamladık."

Demoux "Bunu görebiliyorum, efendim," dedi gülümseyerek. "Epey bir koloss toplamışsınız. Umarım onların başındaki Sorgucu da gitmelerine *fazla* üzülmemiştir."

Elend "Bununla pek ilgilenmiş olacağını sanmıyorum," dedi. "Çünkü bu esnada ölmüştü. Erzak ambarını da bulduk."

Demoux "Firari'ye şükürler olsun!" dedi.

Vin suratını astı. Demoux'nun boynunda, kıyafetlerinin üstünde küçük, gümüş bir mızrak kolyesi vardı: Firari Cemaati'nin giderek yaygınlaşan simgesi. Kelsier'i öldürmüş olan silahın onun takipçilerinin simgesi olması Vin'e garip geliyordu.

Elbette, diğer olasılığı düşünmek istemiyordu; mızrağın Kelsier'i öldürmüş olan silahı temsil etmeyebileceğini. Vin'in Lord Hükümdar'ı öldürmekte kullandığı mızrağı da pekâlâ temsil ediyor olabilirdi. Demoux'a bunu hiç sormamıştı. Üç yıldır cemaatin gücünün artmasına karşın Vin, öğretideki yerine asla alışamamıştı.

Ordunun ikmal mavnalarına bakarken Elend "Gerçekten de Firari'ye şükürler olsun," dedi. "Projen nasıl gitti?"

Demoux "Güney yolunu temizlemek mi?" diye sordu. "İyi gitti. Neyse ki beklerken yapacağımız başka bir şey yoktu. Artık güney yolu üzerinden mavnaları geçirebilirsiniz."

Elend "Güzel," diye yanıtladı. "Beş yüz kişilik iki ekip kur. Birini o mağarada bırakmak zorunda kaldığımız erzaklar için mavnalarla birlikte Vetitan'a gönder. Erzakları mavnalara yükleyip Luthadel'e göndersinler."

Demoux "Evet efendim," dedi.

"İkinci ekibi ise bu mültecilerle birlikte Luthadel'e gönder." Bir yan da Fatren'e bakıyordu. "Bu Lord Fatren. Kasabalıların lideri. Adamların onun dileklerini –mantıklı olduğu müddetçe– yerine getirsin; onu Lord Penrod ile tanıştırın."

Kısa bir süre önce Fatren birine emanet edilmekten muhtemelen şikâyet ederdi. Ancak Elend'le geçirdiği zaman onu şaşılacak bir hızla değiştirmeyi başarmıştı. Üstü başı kir içinde olan Fatren refakatçiler için memnuniyetle teşekkür etti. "Siz... Bizimle gelmiyorsunuz, öyle mi efendim?"

Elend hayır der gibi başını salladı. "Yapmam gereken işler var, halkının çiftçilik yapabilecekleri Luthadel'e gitmesi gerek. Eğer adamlarından orduma katılmak isteyenler olursa, gelebilirler. İyi birliklere her zaman ihtiyacım var, ayrıca her şeye rağmen işe yarar bir birlik eğitmeyi başardın."

"Efendim, neden onları buna zorlamıyorsunuz?" Beni mazur görün ama şimdiye dek böyle yapmıştınız."

"Halkını güvenliği için zorladım, Fatren," dedi. "Bazen boğulan biri kendisine yardım etmek isteyenle bile boğuşacaktır ve zor kullanmak gerekir. Ordum ise başka bir mesele. Savaşmak istemeyenlere muharebede güvenemezsin, ben de ordumda böylelerini istemiyorum. Senin Luthadel'e gitmen gerek; halkının sana ihtiyacı var; ama askerlerine söyle, bize katılmak isteyenler için saflarımızda yer var."

Fatren başıyla onayladı. "Pekâlâ. Ayrıca... Teşekkür ederim, efendim."

"Önemli değil. Şimdi, General Demoux; Sazed ve Breeze hâlâ dönmedi mi?"

"Bu akşam dönmeleri gerekir, efendim," dedi. "Adamlarından bir öncü gönderip bize haber verdiler."

Elend "Güzel," diye yanıtladı. "Çadırım hazırdır diye umuyorum." Demoux "Evet efendim," dedi.

Elend başıyla onayladı, Vin bir an için Elend'in fazlasıyla yorgun göründüğünü fark etmişti.

Demoux merakla sordu: "Efendim?"

"Aradığınız diğer... şeyi de buldunuz mu? Son zulanın yerini?" Elend başıyla onayladı. "Fadrex'te."

Demoux "Cett'in kentinde mi?" diye gülerek sordu. "Bunu duyunca sevinecek. Bir yıldır kentini fethedemiyoruz diye söyleniyordu."

Elend hafifçe gülümsedi. "Fethetmiş olsaydık Cett'in –ve askerlerinin– artık bize ihtiyaçları olmadığını düşüneceğinden neredeyse eminim."

Demoux "Kalacaktır, efendim," dedi. "Geçen yıl Vin Hanım'ın ona saldığı korkudan sonra..."

Demoux Vin'e şöyle bir bakıp gülümsemeyi denedi; ancak onun gözlerinden okuyabiliyordu. Saygı, hem de fazlasıyla. Onunla, Elend'le şakalaştığı gibi şakalaşmıyordu. Elend'in onların saçma dinine girmiş olmasına hâlâ inanamıyordu. Elend'in amacı siyasiydi; skaaların inancını kabul ederek Elend halk ile kendi arasında bir bağ oluşturmuştu. Yine de, Vin bu durumdan rahatsız oluyordu.

Bir yıllık evliliğinde görmezden gelinmesi gereken şeyler olduğunu öğrenmişti. Tersini yapmış olduğunu düşünse bile Elend'i doğruyu yapma arzusu yüzünden sevebilirdi.

"Bu akşam bir toplantı düzenleyin, Demoux," dedi. "Konuşacak çok şeyimiz var, ayrıca Sazed geldiğinde bana haber verin."

"Lord Hammond ve diğerlerini toplantı gündemi hakkında bilgilendireyim mi efendim?"

Elend duraksadı ve külle kaplı gökyüzüne döndü. Sonra "Dünyanın fethi, Demoux," dedi. "En azından, geriye kalan kısmının."

Allomansi gerçekten de sislerle doğmuştu. Ya da en azından Allomansi sislerin ilk belirişiyle başlamıştı. Rashek Miraç Kuyusu'nda gücü ele geçirince bazı şeylerin farkına varmıştı. Kimisini ona Harap fısıldıyordu, kimisi ise gücünün içgüdüsel bir parçası olarak ona verilmişti.

Bunlardan biri de Üç Metal İlmi'nin kavrayışıydı. Örneğin; Miraç Odası'ndaki metal külçelerin, onları yutan kimseleri Sissoylu yaptığını biliyordu. Ne de olsa bunlar Kuyu'nun gücünün birer parçasıydı.

9

TENSOON DAHA ÖNCE DE GÜVENAĞILI'NI ZİYARET ETMİŞTİ; o üçüncü nesildi. Yedi asır önce, kandralar yeniyken doğmuştu; ancak o zamanlar ilk nesil yenilerin yetiştirilmesi işini çoktan ikinci nesle devretmişti.

İkinci nesil ise bunda pek başarılı olamamıştı; en azından ikinci nesil böyle olduğunu düşünüyordu. Saygı ve kıdeme dayalı katı kurallara bağlı bireylerden oluşan bir toplum oluşturmak istemişlerdi. Ahitlerine hizmet için yaşayan "mükemmel" bir halk. Elbette ki; aynı zamanda ikinci neslin üyelerine de.

Dönüşüne değin TenSoon üçüncü neslin en az sıkıntı verenleri arasında görülüyordu. Anayurttaki siyasi oyunlara pek aldırış etmeyen, Ahitlerine bağlı, ikinci nesilden ve onların entrikalarından olabildiğince uzak durmaya kararlı bir kandra olarak biliniyordu. TenSoon'un kandra suçlarından en iğrencini işlemekten ötürü yargılanacak olması gerçekten de ironikti.

Gardiyanlar onu Güvenağılı'nın ortasına, platformun üzerine getirdi. TenSoon gururlanmalı mıydı, yoksa utanmalı mıydı, emin değildi. Üçüncü neslin bir üyesi olarak bile Güvenağılı'na bu kadar yaklaşmamıştı.

Oda büyük ve daireseldi, metal duvarları vardı. Platform kaya zemin üzerine oturtulmuş devasa bir çelik diskti. Çok yüksek değildi; iki karış kadardı, ancak çapı üç metreydi. Metalin pürüzsüz yüzeyine adım atınca TenSoon ürperdi ve

çıplaklığını bir kez daha hatırladı. Ellerini bağlamamışlardı; bu onun için bile fazla aşağılayıcı olurdu. Kandralar Ahit'e bağlıydı; üçüncü nesil olanlar bile. Kaçmazdı; ya da içlerinden birini öldürmezdi. O kadar alçak değildi.

Odayı ışıltaşlar değil lambalar aydınlatıyordu; her biri mavi camla kaplıydı. Yağ elde etmek zordu; ikinci neslin insanların dünyasından gelecek kaynaklara bel bağlamamaları gerektiğinde ısrarcı olmakta haklıydı. Yukarıdakiler, hatta Ata'nın hizmetkârlarının çoğu bile merkezi bir kandra yönetimi olduğunu bilmiyorlardı. Böylesi çok daha iyiydi.

Mavi ışık altında TenSoon ikinci neslin üyelerini kolaylıkla seçebiliyordu; yirmisi de orada, kürsünün ardında, odanın uzak tarafında sıralanmışlardı. Görüp incelemek ve konuşmak için yeterince yakın, TenSoon'un platformun ortasında bir başına dikilerek yalnız hissetmesine olanak verecek kadar uzaktılar. Ayakları üşüyordu. Başını eğdi ve ayak parmaklarının yanında, yerde küçük bir delik gördü. Platformun çelik diskini delip geçiyordu.

Güven, diye düşündü. Tam olarak altındaydı. "Üçüncü nesilden TenSoon" diye seslendi biri.

TenSoon başını kaldırdı. Elbette ki bu KanPaar'dı. Uzun bir kandraydı, ya da uzun bir som beden kullanmayı tercih etmişti. Tüm ikinci nesiller gibi kemikleri saf kristaldendi; onunkiler ise koyu kırmızıydı. Pek çok açıdan kullanışsız bir bedendi. O kemikler cezalandırılmaya fazla dayanamazdı. Yine de Anayurt'taki bir yönetici için kemiklerin zayıflığı, göz kamaştırıcı bir güzellik karşılığında kabul edilebilir bir takastı.

TenSoon, "Buradayım," dedi.

KanPaar "Bu duruşmada ısrarcı mısın?" diye kibirli bir üslupla, belirgin aksanı ile sordu. İnsanlardan bu kadar uzun süre uzak kalınca, konuşması onların lehçelerinden etkilenmemişti. İkinci nesillerin aksanları Ata'ya daha yakındı.

TenSoon "Evet," dedi.

KanPaar taş kürsünün ardında dikiliyordu; iç çekti. Sonunda, başını odanın üst katlarına çevirip selamladı. İlk nesil yukarıdan olup biteni izlemekteydi. Odanın üst kısmı boyunca yayılmış olan localarında oturuyorlardı; gölgeler içinden şekilleri belli belirsiz seçiliyordu. Konuşmuyorlardı. Bu ikinci neslin işiydi.

TenSoon'un arkasında kapılar açıldı, alçak sesli konuşmalar, aceleci adımlar duyuluyordu. Arkasını döndü, girişlerini izlerken gülümsedi. Farklı boyutlarda ve yaşlarda kandralar. En genç olanların bu denli önemli bir olaya katılmalarına izin verilmezdi, ancak yetişkin nesilden olanlar –dokuzuncu nesle kadar herkes– içeri alınabilirdi. Bu onun zaferiydi, belki de tüm duruşma boyunca elde edeceği tek zaferdi.

Eğer sonsuz bir hapse mahkûm edilirse, halkının gerçeği bilmesini istiyordu. Daha da önemlisi, yargılanışını görmelerini, söylemesi gerekenleri duymalarını istiyordu. İkinci nesli ikna edemezdi, birincilerin ise karanlık localarında sessizce otururken akıllarından neler geçtiğini kim bilebilirdi? Genç kandralar ise belki dinleyebilirdi. Belki, TenSoon'dan sonra bir şeyler yaparlardı. İçeri girip taş sıralara dizilişlerini izledi. İçeride yüzlercesi vardı. Pek çoğu ilk zamanlarda, insanla-

rın onlardan korktukları dönemde, öldürülmüş olduğundan eski nesiller –birinci, ikinci ve üçüncüler– sayıca azdı. Ancak sonraki nesiller kalabalıktı; onuncu nesil binden fazlaydı. Güvenağılı'nın sıraları tüm kandraları alacak şekilde inşa edilmişti; ancak şimdi bu sıralarda yalnızca işi ya da ahdi olmayanlarca doldurulmuştu.

MeLaan'ın onlar arasında olmamasını umuyordu. Ancak kapıda ilk belirenler arasında o vardı. Bir an, MeLaan'ın ileri atılacağından; yalnızca en kutsal ya da en lanetlilerin üzerinde bulunabildiği platforma çıkacağından endişelendi. Bunun yerine kapı ağzında donakalmıştı; diğerleri ise yerlerine oturmak için memnuniyetsiz bir tavırla onu iteklemek zorunda kalıyorlardı.

Onu tanımamış olması gerekirdi. Yeni bir som bedeni vardı; ahşaptan kemikleri olan tuhaf bir bedendi. Abartılı ve doğal olmayan bir biçimde ince ve narindiler; ahşap kafatası sivri üçgen bir çeneye sahipti; gözleri fazlasıyla büyüktü ve büklüm büklüm kumaş parçaları kafasından aşağı saçı andırır bir biçimde dökülüyordu. Genç nesiller edep kurallarını zorluyorlar ve ikinci nesilleri kızdırıyorlardı. Eskiden olsa TenSoon onlara hak verirdi. Şimdi bile gelenekçi sayılırdı. Ancak bugün MeLaan'ın isyankâr bedeni onu gülümsetmişti.

Som bedeni MeLaan'a güven veriyor gibiydi, bir grup yedinci neslin yanında, önlere yakın bir yer buldu ve oturdu. Hepsinin biçimsiz som bedenleri vardı; birininki kalıbı andırıyordu, bir diğerininki ise dört kolu vardı.

KanPaar resmiyetle, "Üçüncü nesilden TenSoon," diyerek izleyici kandraları susturdu. "İnatla, birinci nesil önünde yargılanma talep etti. İlk Ahit'e göre, birinci nesil önünde kendini savunma hakkı tanımadan seni cezalandıramayız. Cezalandırılmaman gerektiğine karar verirlerse, serbest bırakılacaksın. Aksi takdirde, İkinci Nesil Divanı'nın sana biçeceği kadere razı olmalısın."

TenSoon "Anlıyorum," dedi.

Kürsüye doğru eğilen KanPaar "Öyleyse," dedi. "Başlayalım."

TenSoon, onun hiç endişelenmediğini fark etmişti. *Bundan keyif alacakmış gibi görünüyor.*

Neden olmasın? Üçüncü neslin ahlaksızlarla dolu olduğunu asırlardır anlatmakta olduğundan; neden olmasın? Bizde yaptıkları hataları aşmak için kaç zamandır uğraşıyorlar? Bize fazla özgürlük vermek; kendileri kadar iyi olduğumuzu düşünmemize olanak tanımak gibi hatalar. Bir tehlike olduğumu –üçüncü neslin en "ılımlısını"– kanıtlayarak KanPaar yaşamının çoğunu uğrunda harcadığı mücadeleyi kazanacak.

TenSoon ikinci neslin üçüncü nesli bir tehdit olarak görmesini her zaman garip bulmuştu. Hatalarını anlamaları için bir nesil yetmişti –birkaç sapkın dışında– dördüncü nesil neredeyse beşinciler kadar sadıktı.

Yine de, genç nesillerden –MeLaan ve onun arkadaşları buna birer örnekti– bazılarının davranışları ise... Belki de ikinci nesillerin tehdit altında hissetmelerinde haklı bir yan vardı. TenSoon da kurbanları olacaktı. Düzeni ve alışılmış olanı böyle koruyacaklardı.

Onları bir sürpriz beklediği ise kesindi.

Saf Allomansi külçeleri, Muhafaza'nın gücünden külçeler. Rashek bu külçelerden birini neden Miraç Kuyusu'nda bırakmıştı, bilmiyorum. Belki görmedi, belki de onu şanslı bir hizmetkâr için saklıyordu.

Belki bir gün güçlerini yitireceğinden korkuyor ve bu külçe ile Allomansi'ye sahip olacağını düşünüyordu. İki türlü de, bu ileri görüşlülüğü için Rashek'e minnettarım; çünkü o külçe olmasaydı Elend o gün Kuyu'da ölmüş olurdu.

10

SAZED İÇİN LARSTAİZM'İ değerlendirmek zordu. Din masum görünüyordu. Hakkında fazlaca şey biliniyordu; dördüncü asırda bir Sırdaş, bir zamanlar bu dinin yüksek mevkiden bir inananına ya da inançlısına ait dualar, yazıtlar, notlar ve yazmalarla dolu bir define bulmuştu.

Yine de, dinin kendisi pek... Dindar görünmüyordu. Alışıldık anlamda kutsala odaklanmamış bunun yerine sanatı merkezine almıştı ve resim yapıp şiir yazabilsinler, yeni heykeller tıraşlayabilsinler diye keşişlere sadaka vermek etrafında şekilleniyordu. Bu da Sazed'in bu dini gözden çıkarmasını önlüyordu; çünkü öğretileri arasında bir çelişki bulamıyordu. Birbirleriyle çelişebilecek kadar çok öğretisi de yoktu.

Önündeki kâğıt elinde, başını sallıyor, yazılanları tekrar tekrar okuyordu. Rüzgâra kapılıp gitmesini önlemek için önündeki dosyasına tutturulmuştu ve külün kâğıdı lekelemesini önlemek için eyerine bir güneşlik bağlıydı. Vin'in insanların at binerken nasıl okuyabildikleri konusunda söylendiğini duymuştu, fakat bu oldukça kolay bir yöntemdi.

Sayfaları çevirmesine gerek kalmıyordu. Aynı cümleleri tekrar tekrar okuyor, aklında evirip çeviriyor, onlarla oynuyordu. Karar vermeye çalışıyordu. Gerçek bu dinde miydi? Kelsier'in eşi Mare'in inandığı dindi. Mare, Sazed'in tanıdığı ve bahsetmiş olduğu eski dinlerden birine inanan çok az sayıdaki kişiden biriydi.

Larstalar yaşamın kutsal olanı aramak olduğuna inanırlardı, diye yazıyordu. *Sanatın, kutsallığı anlamaya yaklaştırdığını öğretirlerdi. Herkes sanatla uğraşa-*

mayacağından, bir grup sanatçıyı muhteşem eserleri yaratmada desteklemenin toplumun yararına olduğunu, böylece bu eserlerin diğerlerini daha iyi kılacağını düşünüyorlardı.

Sazed'e göre bunda kötü bir yan yoktu, ama yaşam ve ölüm ile ilgili sorular ne olacaktı? Peki ya ruh? Kutsal neydi ve eğer ilahi bir güç varsa dünyada olup biten onca korkunç şey nasıl gerçekleşiyordu?

Breeze atından "Biliyor musun, tüm bunun harika bir yanı var," dedi.

Duydukları Sazed'in dikkatini dağıttı. İç çekip başını kâğıttan kaldırdı. Atı ilerlemeye devam ediyordu. "Harika olan nedir, Lord Breeze?"

Breeze "Kül," dedi. "Şuna bir baksana. Her yeri kaplıyor; dünyayı kapkara yapıyor. Tabiatın bu kadar kasvetli bir hâl alması hayret verici. Lord Hükümdar'ın saltanatında her şey kahverengiydi; dışarıda büyüyen bitkilerin çoğu da hastalıklı bir ölümün kıyısındaymış gibi görünüyordu. Ben *bunun* iç karartıcı olduğunu düşünürdüm. Ama her gün yağan, tüm coğrafyayı örten kül..." Teskinci başını salladı, gülümsüyordu. "Lord Hükümdar yokken işlerin gerçekten de daha kötü olmasının mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Ama gerçekten de işleri berbat ettik! Dünyayı mahvettik. Düşünürsen aslında o kadar da sıradan bir iş değil. Kendimiz ile gurur duysak mı diye düşünüyorum."

Sazed kaşlarını çattı. Alışıldık bir koyu pusla kaplı gökten usulca kül yağıyordu. Kül yağmuru sürekli ama hafifti, neredeyse iki aydır düzenli olarak yağıyordu. Güneye ilerlerken atları yerden iki karış yüksekliğindeki kül yığını içinden geçiyordu; hemen arkalarında ise Elend'in yüzlerce askeri vardı. Ne zaman küller iyice birikip yolculuğu imkânsız kılacaktı? Bazı yerlerde yüksekliği bir metreye yaklaşıyordu.

Her şey, her yer simsiyahtı; tepeler, yollar; tüm kırsal. Dallarında ve yapraklarında biriken külün ağırlığıyla ağaçlar eğilmişti. Bitkilerin çoğu muhtemelen ölüydü. Lekal Kenti'ne iki atla gitmek bile zor olmuştu; çünkü otlayabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Askerler yem götürmek zorunda kalmıştı.

Breeze "Ancak şunu eklemeliyim," diye sürdürdü; eyerinin arkasına iliştirilmiş bir güneşlikle küllerden korunarak her zamanki gibi konuşuyordu, "Kül gerçekten de biraz hayal gücünden yoksun."

"Hayal gücünden yoksun mu?"

Breeze "Evet, öyle," dedi. "Siyahı giysiler için uygun bir renk olarak görsem de, diğer durumlar için yavan bir renk olarak gördüğümü söylemeliyim."

"Kül başka nasıl olabilir ki?"

Breeze omuzlarını silkti. "Pekâlâ, Vin tüm bunların arkasında bir şeyler var diyor, değil mi? Uğursuz bir yıkım gücü ya da onun gibi bir şey, öyle değil mi? İşte, eğer bu yıkım gücü *ben* olsaydım, bu gücümü kesinlikle her yeri siyaha boyamak için kullanmazdım. Zarif değil. Kırmızı. İşte *bu* ilginç bir renk olabilirdi. Olasılıkları bir düşünün; eğer kül kırmızı olsaydı nehirler kan kırmızı akardı. Siyah o kadar monoton ki unutabilirsiniz, ama kırmızı... Herzaman, 'Şuna bak. Kırmızı bir tepe. Beni yok etmeye çalışan bu uğursuz yıkım gücünün kendine has bir tarzı var,' diye düşünürsün."

Sazed "'Uğursuz bir yıkım gücü' olduğundan emin değilim, Breeze" dedi. "Öyle mi?"

Sazed hayır der gibi başını salladı. "Yanardağlar *her zaman* kül kusuyordu. Önceye kıyasla çok daha aktif olduklarını düşünmek gerçekten de fazla o kadar zorlama bir fikir mi? Belki de tüm bunlar doğal süreçlerin bir sonucu."

"Peki ya sisler?"

Sazed "Havalar değişir, Lord Breeze," dedi. "Belki önceleri gündüz vakti belirmeleri için fazla sıcaktı. Yanardağlar artık daha fazla kül püskürtüyor; günlerin soğuduğunu ve bu yüzden de sislerin daha uzun kaldıklarını söylemek yanlış olmaz."

"Öyle mi? Eğer böyle olmuş olsaydı, sevgili dostum; kış vakti sisler neden daha uzun kalmıyordu? Yazdan daha soğuktu; ama gün ağardığında sisler hep çekilmişti." dedi Breeze

Sazed sessizleşti. Breeze doğru bir noktaya işaret etmişti. Yine de Sazed her yeni dini listesinden elerken, Vin'in hissettiği bu "güçte" git gide bir düşman *yaratıp yaratmadıklarını* merak ediyordu. Artık bilmiyordu. Vin'in anlattıklarını uydurmuş olabileceğine bir an bile olasılık vermemişti. Yine de, dinlerde bir doğruluk payı yoksa dünyanın yalnızca vaktinin geldiğinden ötürü son bulmak üzere olduğunu düşünmek çok mu aykırıydı?"

Breeze "Yeşil" diyerek sessizliğini bozdu. Sazed döndü.

Breeze "Tarzı olan bir renk diye buna derim," dedi. "Farklı. Yeşili gördün mü unutamazsın, siyah ya da kahverengi gibi değil. Kelsier bir zamanlar tüm bitkilerin yeşil olduğundan bahsetmiyor muydu? Lord Hükümdar'ın Miraç'ından önce, Zifir'in dünyada ilk belirişinden önce?"

"Tarihçiler öyle diyor."

Breeze düşünceli bir edayla başını salladı. "Gerçekten de tarz sahibi," dedi. "Bence güzel görünürdü."

Sazed "Öyle mi?" diye sordu; gerçekten şaşırmıştı. "Konuştuğum insanların çoğu yeşil bitki fikrini acayip buluyor."

"Bir zamanlar ben de böyle düşünüyordum ama şimdi; her gün her gece, her yerde siyah gördükten sonra... Biraz değişikliğin hoş olabileceğini düşünüyorum. Yeşil araziler... Küçük renkli izler... Kelsier onlara ne diyordu?"

Sazed "Çiçek," diye yanıtladı. Larstalar çiçekler hakkında şiirler yazmıştı. Breeze "Evet," dedi. "Onlar döndüğünde güzel olacak."

"Döndüğünde mi?"

Breeze omuzlarını silkti. "Pekâlâ, Firari Cemaati Vin'in bir gün gökyüzünü külden, havayı da sislerden temizleyeceğini öğretiyor. Bence hazır eli değmişken, bitkileri ve çiçekleri de geri getirebilir. Nedense, kadınsı bir şey gibi geliyor."

Sazed iç çekerken başını sallıyordu. "Lord Breeze," dedi, "beni yüreklendirmeye çalıştığınızı görebiliyorum. Ancak Firari Cemaati'nin öğretilerini kabul ettiğinizi inanmakta büyük güçlük çekiyorum."

Breeze duraksadı. Ardından gülümsedi. "Biraz abarttım, değil mi?"

"Eh."

"Seni anlamak zor, aziz dostum. Duygularını etkilediğimin o kadar farkındasın ki fazla Allomansi kullanamıyorum, üstelik son zamanlarda epey... Farklısın." Breeze'in sesi efkârlı bir hal aldı. "Yine de, Kelsier'in her zaman bahsettiği şu yeşil bitkileri görmek güzel olurdu. Altı aydır süren külden sonra... İnsanı en azından inanmaya *itiyor*. Belki bu benim gibi eski bir münafık için yeter de artar bile."

Sazed'in içindeki çaresizlik hissi yalnızca *inanmanın* yeterli olmadığını haykırmak istiyordu. Ummanın ve inanmanın kendisine pek yararı dokunmamıştı. Bitkilerin ölmekte ve dünyanın yok olmakta olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

Uğraşmaya değmezdi, çünkü hiçbir şeyin bir anlamı yoktu.

Sazed bu fikri aklından atmaya çalıştı; ama bunu yapmak zordu. Bazen üzerindeki bu kasvet yüzünden endişeleniyordu. Ne yazık ki, çoğu zaman kendi kötümser eğilimlerini önemseme çabalarında bile zorlanıyordu.

Larstalar, diye düşündü. *Bu dine odaklan. Bir karar vermen gerekiyor.*

Breeze'in söyledikleri Sazed'i düşündürmüştü. Larstalar güzellik ve sanatın "kutsal" olduğuna odaklanmışlardı. Eğer kutsallığın sanatla bir ilişkisi varsa, bir tanrının dünyanın başına gelenler ile ilgisi kesinlikle olamazdı. Kül yağmuru, iç karartıcı ve kasvetli bu manzara... Breeze'in de belirtmiş olduğu gibi "hayal gücü kıt" birinin eseriydi. Tamamıyla tatsızdı. Sıkıcıydı. Tekdüzeydi.

Sazed sayfanın altına, *doğru din değil,* yazdı. *Öğretiler gözlemlenen olaylarla doğrudan çelişiyor.*

Dosyasının kayışlarını çözüp sayfayı içine koydu; tüm dinleri gözden geçirmiş olmaya bir adım daha yaklaşmıştı. Sazed Breeze'in göz ucuyla kendisini izlediğini görebiliyordu; Teskinci sırları seviyordu. Sazed, bütün bu uğraşının ne ile ilgili olduğunu öğrendiğinde bundan etkilenip etkilenmeyeceğini düşündü. Her halükarda, Sazed Breeze'in bu uğraşında kendisini rahat bırakmasını umuyordu.

Sazed, ama ona ters davranmamalıyım, diye düşündü. Teskinci'nin kendine özgü yoluyla, yardım etmeye çalıştığını biliyordu. İlk tanışmalarından bu yana Breeze değişmişti. İlk zamanlar –arada şefkat izleri belirse de– Breeze şimdilerde, gerçekten de öyleymiş gibi yaptığı bencil, katı yürekli numaracı biriydi. Sazed Breeze'in Kelsier'in ekibine skaalara yardım etme arzusuyla değil de Kelsier'in vaat ettiği cömert ödül ve bu dümenin zorluğu nedeniyle katıldığını düşünüyordu.

Ödülün; Lord Hükümdar'ın atiyum zulasının bir efsane olduğu ortaya çıkmıştı. Breeze bunun yerine başka ödüller bulmuştu.

Yukarıda, Sazed küllerin içinden gelen birini fark etmişti. Siyah giyiyordu, ama külle kaplı arazide; ten rengi kolaylıkla seçilebiliyordu. Görünüşe bakılırsa gözcülerinden biriydi. Yüzbaşı Goradel kıta dur emri verdi, ardından adamlarından birini gözcüyle görüşmek üzere gönderdi. Sazed ve Breeze sabırla bekledi.

Kısa bir süre sonra Yüzbaşı Goradel Sazed'in atına yaklaşarak "Gözcü raporu, sayın elçim," dedi. "İmparatorun ordusu yalnızca birkaç tepe ötede, bir saatten az bir mesafede."

Kasvetli kara tepelerden başka bir şey görmenin verdiği rahatlıkla Sazed "İyi,"

dedi. Goradel "Görünüşe göre bizi fark ettiler, Sayın Elçim," dedi. "Atlılar yaklaşıyor. Aslında,

Burada"

Başıyla tepeyi aşmakta olan bir atlıyı işaret ederek "Buradalar," dedi. Siyah arka planda oldukça kolay seçilebiliyordu. Hem çok hızlı hareket ediyordu –zavallı atını dörtnala sürüyordu– hem de pembeydi.

Breeze iç geçirirken "Ah," dedi.

Hareketli figür sapsarı saçları olan, parlak pembe elbise giyen genç bir kadına dönüştü, yirmili yaşlarında olmasına karşın giysisi onu daha genç gösteriyordu. Alrianne dantelli ve fırfırlı giysileri seviyordu, ayrıca fark edilmesini sağlayan renkleri tercih ediyordu. Sazed onun gibi birinin kötü bir binici olmasını bekleyebilirdi. Ancak Allrianne fırfırlı bir elbise ile dörtnala giden bir atın üzerinde kolayca sergilediği bir ustalıkla yaklaşıyordu.

Bu genç kadın Sazed'in askerleri önünde atını şaha kaldırıp fırfırlı kumaşlar ve sarı saçlardan bir rüzgârmışçasına hayvanı döndürdü. Attan inmek üzereyken yerde diz hizasına yaklaşan külü görünce duraksadı.

Breeze, kısa bir sessizlikten sonra "Allrianne?" diye seslendi.

"Şşşt," dedi. "Gelip sana sarılmamın elbisemi kirletmeye değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyorum."

"Kampa dönene dek bekleyebiliriz..."

"Seni bu şekilde askerlerinin önünde utandıramam," dedi. Breeze "Teknik olarak, pek sevgili Alrianne, onlar *benim* değil Sazed'in askerleri."

Sazed'in varlığının hatırlatılmasıyla Allrianne başını kaldırdı. Sazed'e gülümsedi, ardından at sırtında yapılabildiği kadarıyla reverans yaparak onu selamladı. "Sayın Elçim," dedi ve Sazed aniden –ve tuhaf bir şekilde– genç kadına karşı bir yakınlık hissetti. Sazed'i körüklüyordu. Eğer Allomantik güçleri konusunda Breeze'den daha arsız biri varsa o da Allrianne'di.

Sazed başıyla onu selamlarken "Prenses," dedi.

Allrianne nihayet kararını verdi ve atından indi. Elbisesini pek kirletiyor sayılmazdı; bir hanımefendiye yakışmayacak bir biçimde eteklerini toplamıştı. Eğer birkaç kat dantelli iç eteklik giymemiş olsa yaptığı edepsiz bir görüntü çizebilirdi.

Çok geçmeden Yüzbaşı Goradel gelip Allrianne'e, Breeze'in atına binerek onun önüne oturmasına yardım etti. İkisi resmi olarak evlenmemişti; bunun nedenlerinden biri de muhtemelen Breeze'in kendisine kıyasla bu kadar genç bir kadınla ilişkisi olmasından utanıyor olduğuydu. Bu konuyla ilgili sıkıştırıldığında, Breeze ölünce geride bir dul bırakmak istemediğini söylüyordu. Kırklı yaşlarının ortasında olmasına karşın her an olabilecek bir şeymiş gibi görüyordu.

Sazed, işlerin gidişine bakılırsa hepimiz çok geçmeden öleceğiz, diye düşündü. *Kaç yaşında olduğumuzun bir önemi yok.*

Belki Breeze'in nihayet Allrianne ile bir ilişkiyi kabul etmesinin nedenlerinden biri de buydu. Her halükarda, Allrianne'e bakışından, ona nazikçe ve saygıyla sarılışından onu çok sevdiği ortadaydı.

Sazed kıtalar yürümeye koyulduğunda, toplumsal yapımız parçalanıyor, diye düşündü. *Bir zamanlar resmi bir evlilik mührü gerekirdi, özellikle de onun gibi bir zümreden gelen genç bir kadınla bir ilişki için.*

Tabii, şimdi "resmi" olacak olan kimdi? Obligatörler yok olmuştu. Elend ve Vin'in yönetimi bir savaş gereksinimiydi; kentler arası cesur ve pratik bir ittifaktı. Hepsinden daha beteri ise dünyada büyük bir şeylerin ters gittiği konusunda gittikçe artan bir his vardı.

Yıl bitmeden dünyanın sona ereceğini düşünüyorsanız evlenmekle neden vakit kaybedesiniz ki?

Sazed hayır der gibi başını salladı. İnsanların devam etmek için yapıya *–inanca–* ihtiyaç duydukları bir zamandı bu. Onlara bunu verecek olan kendisi olmalıydı. Firari Cemaati bunu denedi ancak çok yeniydi ve takipçileri de din konusunda fazla acemiydi. Öğreti ve yöntemler arasında çoktan tartışmalar çıkmıştı ve Yeni İmparatorluk'un her kenti dine kendi yorumunu katıyordu.

Geçmişte Sazed hiçbirine inanma ihtiyacı duymaksızın dinleri öğretmişti. Her birinin kendi içinde özel olduğunu kabul etmiş ve bir garsonun mezeleri servis etmesi gibi her birini sunmuş fakat cazibelerine kapılmamıştı.

Ama şimdi böyle yapmak Sazed'e ikiyüzlü bir tavır gibi geliyordu. Eğer bu insanların ihtiyaç duyduğu şey inançsa; onlara bunu verecek olan kendisi olmamalıydı. Artık yalanları öğretmeyecekti.

Çanaktaki soğuk suyla yüzünü yıkadı ve bunun verdiği ürpertiden keyif aldı. Yanaklarından ve çenesinden akan su külün izini siliyordu. Yüzünü temiz bir havluyla kuruladı, ardından kafasını tıraş etmek üzere usturasını ve aynasını çıkardı.

Beklemediği bir ses "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Sazed döndü. Kamptaki çadırı daha biraz önce bomboştu. Ancak şimdi ardından biri dikiliyordu. Sazed gülümsedi. "Leydi Vin."

Vin kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını kaldırdı. Her zaman sessizce hareket eden biri olmuştu, ama artık ustalığı Sazed'i bile şaşırıyordu. Girişiyle neredeyse çadırın kumaşını bile titretmemişti. Üzerinde her zamanki gömleği ve pantolonu vardı. Bir erkeği andırıyordu ancak son iki yılda kuzgun karası saçlarını kadınsı bir edayla omuzlarına dek uzatmıştı. Eskiden Vin yürürken eğilir gibi görünür, gizlenmeye çalışır ve başını yerden pek kaldırmazdı. Bu değişmişti. Sessiz halleri, zayıflığı ve çelimsizliğiyle onu hâlâ gözden kaçırabilirdiniz. Ancak şimdi başı hep dikti.

Bu da büyük bir fark yaratıyordu.

"General Demoux dinlendiğinizi söylemişti Leydi Vin," diye karşılık verdi. "Demoux senin geleceğin zaman uyumama izin verecek kadar saf değil."

Sazed gülümsedi, ardından Vin'e oturması için bir sandalyeyi işaret etti. "Tıraşına devam edebilirsin," diye karşılık verdi. "Sorun değil."

Sazed "Lütfen," diye oturması için ısrar etti.

Vin otururken iç geçirdi. "Sorumu yanıtlamadın, Sazed," dedi. "Neden vekilharç kıyafetlerini giymeye devam ediyorsun? Neden bir Terrisli hizmetkâr gibi

kafanı tıraşlamayı sürdürüyorsun? Neden ben buradayken tıraş olursan saygısızlık edeceğini düşünüyorsun? Sen artık bir hizmetkâr değilsin."

Sazed iç geçirdi, ardından Vin'in karşısındaki sandalyeye oturdu. "Artık *ne* olduğumdan tam olarak emin değilim, Leydi Vin."

Çadır hafif rüzgârda sallanıyor; Vin'in girerken bağlamadığı girişten bir tutam kül içeri doluyordu. Sazed'in söyledikleri karşısında kaşlarını çattı. "Sen Sazed'sin."

"İmparator Venture'un büyükelçisi."

Vin, "Hayır," dedi. "Yaptığın şey *bu* olabilir, ama *sen* bu değilsin."

"Peki ya neyim öyleyse?"

Vin "Sazed," diye yineledi. "Terrisli Sırdaş."

"Artık bakırzihinlerini takmayan bir Sırdaş mı?"

Vin odanın köşesine, Sazed'in bakırzihinlerini tuttuğu çantaya baktı. Bakırzihinleri içinde çoktan yitip gitmiş halkların dinlerin, tarihlerini, hikâyelerini ve efsanelerini barındıran Ferusimyasal depolardı. Hepsi öylece öğretilmeyi, kendilerine yenilerinin eklenmesini bekliyordu. Sazed sessizce "Korkarım oldukça bencil birine dönüştüm Leydi Vin," dedi.

"Bu saçmalık," diye yanıtladı. "Tüm yaşamını başkalarına hizmet ederek geçirdin. Senden daha özverili birini tanımıyorum."

"Duyarlılığınıza müteşekkirim," dedi. "Ama korkarım katılamayacağım. Leydi Vin, biz kederle yeni tanışan kimseler değiliz. Bunu herkesten daha iyi siz bilebilirsiniz; Son İmparatorluk'ta yaşamın zorluklarını. Hepimiz bizim için değerli kimseleri kaybettik. Yine de kaybımı aşamayan tek kişi benmişim gibi görünüyor. Çocuk gibi hissediyorum. Evet, Tindwyl öldü. Açıkçası, ölmeden önce onunla pek vakit geçirmedim. Böyle hissetmem için bir neden yok.

"Yine de, sabah uyanınca kendimi ufuktaki karanlığı görmekten alıkoyamıyorum. Metalzihinleri kollarıma geçirince tenim üşüyor ve onunla geçirdiğim zamanı hatırlıyorum. Hayatta umuttan eser yok. Geride bırakabilmem gerek; ama yapamıyorum. Sanırım irademzayıf."

Vin "Bu doğru değil, Sazed," dedi. "Katılmıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu. "Eğer gerçekten iradesiz olsaydın, bana itiraz edebilir miydin?" Sazed önce duraksadı, ardından gülümsedi. "Mantıkta ne ara bu kadar ilerledin?"

Vin, "Elend'le yaşamaktan," diye iç geçirerek yanıtladı. "Eğer mantıksız savlar istiyorsan bir âlim ile evlenme."

Neredeyse evleniyordum. Düşünce Sazed'i beklemediği bir anda bulmuştu, gülümseyişini yatıştırmıştı. Vin fark etmiş olacaktı ki yaptığından pişmanlık duyar gibi iki büklüm oldu.

Başka bir yöne bakarken "Affedersin," dedi.

"Sorun değil Leydi Vin," dedi. "Sadece... Hiç hâlim yok. Halkımın benden olmasını istediğim kişi olamam. Belki de Sırdaşların sonuncusuyum. Sorgucular yurduma saldırıp çocuk olanlar dâhil tüm Ferusimyacıları öldüreli bir yıl oldu ve

başka bir Sırdaş'ın hayatta olduğuna dair hiçbir kanıtımız yok. Kesinlikle kentte olmayan başkaları da vardır; ama ya Sorgucular ya da bir bela onları buldu. Sanırım son zamanlarda bu epey oluyor."

Vin ellerini önüne alıp oturdu; loş ışık altında alışılmışın dışında zayıf görünüyordu. Sazed Vin'in yüzündeki acılı ifadeyi görüp kaşlarını çattı. "Leydi Vin?"

"Üzgünüm," dedi. "Sadece... Tavsiye veren her zaman sen olmuşsundur, Sazed. Ama şimdi seninle ilgili tavsiyeye ihtiyacım var."

"Korkarım verilecek bir tavsiye yok." Birkaç dakika sessizce oturdular.

"Depoyu bulduk," dedi. "Sondan bir önceki mağarayı." Bulduğumuz sözcüklerin bir kopyasını senin için hazırladım; ince bir çelik plaka üzerindeler, böylece güvenle onları saklayabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Vin emin olmayan bir ifadeyle oturdu. "Göz atmayacaksın, değil mi?" Sazed duraksadı, sonra başını hayır der gibi salladı. "Bilmiyorum."

Vin, "Bunu bir başıma yapamam Sazed," diye fısıldadı. "Onunla tek başıma mücadele edemem. Sana *ihtiyacım var.*"

Çadır sessizleşti. "Elimden geleni yapıyorum, Leydi Vin," dedi sonunda. "Kendime özgü bir biçimde. Başkasına bir yanıt vermeden önce kendi yanıtlarımı bulmalıyım. Yine de o levhayı çadırıma gönderin. En azından bir göz atacağıma söz veriyorum."

Vin başını salladı ve ayağa kalktı. "Elend bu akşam bir toplantı düzenliyor. Bir sonraki hareketimizi planlamak için. Seni de çağırıyor." Çadırdan çıkmak üzere hareketlenirken ardından hafif bir parfüm kokusu bırakıyordu. Sazed'in sandalyesinin başında duraksadı. "Bir zamanlar, Miraç Kuyusu'nda gücü aldıktan sonra, Elend'in öleceğini düşünmüştüm," dedi.

Sazed "Ama ölmedi," diye yanıtladı. "Hâlâ yaşıyor."

Vin "Fark etmez," dedi. "Onu öldü sanmıştım. Ölmekte olduğunu biliyordum. Gücüm vardı, Sazed, ***hayal edemeyeceğin*** bir güç. Asla hayal edemeyeceğin bir güç. Dünyaları yok edip yeniden yaratma gücü. Görüp anlama gücü. Onu gördüm, öleceğini biliyordum. Üstelik onu kurtarma gücünün de elimde olduğunu biliyordum."

Sazed başını kaldırdı.

Vin, "Ama yapmadım," dedi. "Kanamasına izin verdim, böylece gücü serbest bıraktım. Onu ölüme gönderdim." Sazed "Nasıl?" diye sordu. "Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?"

"Çünkü gözlerine baktım ve benden ne yapmamı istediğini anladım," dedi. "Bunu bana sen verdin, Sazed. Onu ölmesine izin verecek kadar sevmeyi sen öğrettin."

Vin Sazed'i çadırda yalnız bırakıp gitti. Birkaç dakika sonra Sazed tıraş olmaya devam etti ve su çanağının yanında bir şeyi fark etti. Küçük, katlanmış bir kâğıt parçası.

Üzerinde garip bir bitkinin eski, solmuş bir resmi vardı. Bir çiçeğin. Resim bir zamanlar Mare'indi.

Ondan Kelsier'e, Kelsier'den de Vin'e geçmişti.

Sazed kâğıdı eline aldı, Vin'in bunu burada bırakarak ne demeye çalıştığını düşünüyordu. Sonunda katlayıp cübbesinin koluna sıkıştırdı; ardından tıraşına kaldığı yerden devam etti.

Kandraların bahsettiği İlk Ahit; ilk neslin Lord Hükümdar'a verdiği bir dizi sözden başka bir şey değildi. Bu sözleri kaleme almışlar ve böylelikle de ilk kandra yasalarını oluşturmuşlardı. Kendilerini Lord Hükümdar ve onun imparatorluğundan bağımsız olarak yönetme konusunda endişeliydiler. Kaleme aldıklarını ona götürüp onayını istediler.

Lord Hükümdar da bunların çelikle yazılmasını buyurdu, ardından altına kendi imzasını attı. Bunlar bir kandranın sishortlağı hayatından uyandığında öğrendiği ilk şeydi. Kendisinden önceki nesillere saygı duymasını söylüyor, her kandraya basit yasal haklar veriyor, yeni kandralar oluşturma hükümlerini içeriyor, ve Lord Hükümdar'a mutlak bir bağlılık emrediyordu.

En korkuncu ise; İlk Ahit, yürürlüğe konulduğunda tüm kandraların toplu bir şekilde intiharını gerektiren bir hüküm de içeriyordu.

11

KANPAAR KÜRSÜYE YASLANDI, kızıl billur kemikleri lambanın ışığıyla parıldıyordu. "Öyleyse pekâlâ, vatan haini TenSoon. Bu yargılanmayı sen talep ettin. Savunmanı yap."

TenSoon derin bir nefes aldı –bunu tekrar yapabiliyor olmak çok güzel bir histi– ardından konuşmak üzere ağzını açtı.

KanPaar "Neden bizlerden birini öldürdüğünü, eğer yapabilirsen açıkla; anlat," diye sözünü sürdürdü. "Bir kandrayı nasıl öldürdüğünü."

TenSoon tutulmuştu. Güvenağılı sessizdi, kandra nesilleri insanlar gibi homurdanıp gürültü yapmak için fazlasıyla terbiyeliydi. Taştan, ağaçtan, hatta metalden kemikleriyle oturup TenSoon'un yanıtını beklediler.

KanPaar'ın sorusu, TenSoon'un beklediği gibi değildi.

TenSoon, "Evet, bir kandrayı öldürdüm," dedi, platformda üşümüş ve çıplak bir haldeydi. "Bu yasak değil."

KanPaar elini uzatıp "Yasak olmasına gerek mi var?" diye suçladı. "İnsanlar

birbirlerini öldürüyor. Kolosslar da. Ama her ikisi de *Harap*'tan olmalar. Biz *Muhafaza*'dan olmayız; Ata'nın seçilmişleri. Biz birbirimizi öldürmeyiz!"

TenSoon sinirlendi. Bu garip bir sorgulamaydı. Neden bunu soruyor, diye düşündü. *Halkımıza ihanetim birini öldürmemden daha büyük bir günah.*

"Ahidim bunu gerektiriyordu," diye kısaca yanıtladı. "Bunu biliyor olmalısın, KanPaar. Straff Venture adlı adama beni atayan *sendin.* Onun nasıl biri olduğunu hepimiz biliyoruz."

İkinci nesillerden biri "Diğer *insanlardan* hiçbir farkı yok," diye söylendi.

TenSoon da bir zamanlar böyle düşünüyordu. Yine de, en azından bazı insanların *farklı* olduğunu biliyordu. Vin'e ihanet etmişti, ama Vin bu yüzden ondan nefret etmiyordu. Anlıyordu ve vicdanlıydı. Arkadaş olmamış olsalardı bile, Vin'e büyük bir saygı duymuyor olsaydı bile, o bir an Vin'in, onun sadakatini kazanması için yeterliydi.

Bilmese bile ona güveniyordu. KanPaar'ın gözlerine bakarak duruşunu dikleştirdi. TenSoon "Paralı bir ahit ile Straff Venture adlı insanın hizmetinde görevlendirilmiştim," dedi. "Beni sapkın oğlu Zane'in keyfi hizmetine vermişti. Bana kandra OreSeur'u öldürüp yerine geçmemi söyleyen Zane idi, böylelikle Vin denen kadını gözetleyebilecektim."

Adının duyulmasıyla bazı fısıldaşmalar oldu. *Evet, onu duydunuz. Ata'yı öldüren kadın.*

KanPaar yüksek sesle "Sen de bu Zane denen kişinin dediğini mi yaptın?" diye sordu. "Bir kandrayı öldürdün. *Kendi neslinden birini* katlettin!"

TenSoon "Bundan keyif aldığımı mı sanıyorsun?" diye çıkıştı. "OreSeur benim neslimden bir kardeşimdi, yedi asırdır tanıdığım bir kandraydı! Ama... Ama Ahit..."

KanPaar "Öldürmeyi yasaklar," dedi.

"İnsanların öldürülmesini yasaklar."

"Peki ya bir kandranın yaşamı insanınkinden daha mı az kıymetli?"

"Yasa açık, KanPaar," diye yanıtladı. "Yasayı iyi bilirim yazılırken oradaydım! İlk Ahit'i örnek alarak oluşturulan bu hizmet ahitleri oluşturulurken ikimiz de oradaydık. İnsanları öldürmeyi yasaklıyorlar, ama kandraları değil."

KanPaar tekrar öne eğildi. "Bu Zane ile tartıştın mı? Bu cinayeti kendisinin işlemesi gerektiğini söyledin mi? Halkımızdan birini öldürmekten kaçınmaya çalıştın mı?"

TenSoon "Efendilerimle tartışmam," dedi. "Ayrıca, Zane'e bir kandranın nasıl öldürüleceğini kesinlikle söylemek istemedim. Dengesizliği herkesçe biliniyordu."

KanPaar, "Öyleyse tartışmadın," dedi. "Doğruca OreSeur'u öldürdün. Ardından onun yerine geçtin ve oymuş gibi davrandın."

TenSoon isteksizce "Yaptığımız bu," dedi. "Başkalarının yerine geçip, ajanlık yapıyoruz." Ahit'in temel *noktası* da bu zaten!"

"Bunları *insanlara* yapıyoruz," dedi ikinci nesilden bir başkası. "Bu, bir kandranın bir başka kandrayı taklit etmekte kullanıldığı ilk vaka. Rahatsız edici bir örnek teşkil ediyorsun."

TenSoon, harikaydı, diye düşündü. *Beni bunu yapmaya zorladığı için Zane'den nefret ediyorum, ama bundaki dehayı hâlâ görebiliyorum. Vin benden asla şüphelenmedi. Kim şüphelenirdi ki?*

KanPaar "Bunu yerine getirmeyi reddetmeliydin," dedi. "Ahdinin açıklığa kavuşturulması ihtiyacını dile getirmeliydin. Eğer başkaları da bizi bu şekilde kullanmaya, bize birbirimizi öldürtmeye başlarsa, birkaç yıl içinde hiçbirimizden eser kalmayabilir!"

"Düşüncesizliğinle hepimize ihanet ettin," dedi bir başkası.

TenSoon, *ah*, diye düşündü. *Demek ki planları bu. Öncelikle beni hain ilan edip söylediklerimi itibarsız kılmak istiyorlar.* Gülümsedi. Üçüncü nesildi; buna uygun davranmaya başlamasının vakti gelmişti.

"Düşüncesizliğime ihanet mi ettim?" diye sordu. "Peki ya siz, şanlı ikinci nesiller? Bir ahdin Kelsier'in kendisine atanmasına izin veren kimdi? *Ata'yı öldürmeyi planlayan adamın kendisine* bir kandra hizmetkâr verdiniz!"

KanPaar tokat yemişçesine kendisine çeki düzen verdi, yarı saydam yüzü mavi ışıkta kızgınca ışıldıyordu. "Suçlamalar yapacak bir konumda değilsin, üçüncü nesil!"

TenSoon, "Görünüşe göre artık bir konumum yok," dedi. "Hiçbirimizin yok, Ata öldü. Söylenmeye hakkımız yok, çünkü bunun olmasına biz de katkıda bulunduk."

İkinci nesillerden biri "Başkalarının başarısız olduğu bu işte bu adamın başarılı olabileceğini nasıl bilebilirdik ki?" diye çıkıştı. "Öyle yüklü ödeme yapıyordu ki–"

KanPaar onun sözünü elinin sert bir hareketiyle kesti. İkinci nesillerin kendilerini savunmaları iyiye bir işaret değildi. Ancak az önce konuşan kandra HunFoor neslinin içinde bile farklıydı. Biraz daha... Aptaldı.

KanPaar TenSoon'u işaret ederek "Artık bundan bahsetme, üçüncü nesil," dedi. "O hâlde kendimi nasıl savunaca–"

KanPaar "Buraya kendini savun diye getirilmedin," dedi. "Bu bir mahkeme değil.Sen suçunu çoktan kabul ettin. Bu karar. Yaptıklarını açıkla, sonra da ilk nesil kaderini belirlesin!"

TenSoon sessizleşti. Zorlamanın sırası değildi. Henüz erkendi.

KanPaar, "Şimdi, kardeşlerinden birinin yerine geçmek için yaptığın bu şey başlı başına kötü. Daha fazla konuşmamıza gerek var mı, yoksa kararı şimdi kabul edecek misin?"

TenSoon "İkimiz de OreSeur'un ölümü yüzünden burada olmadığımı biliyoruz," dedi.

KanPaar "Pekâlâ," dedi. "Öyleyse, devam edelim. Mademki Ahde bu denli bağlı bir kandrasın neden ilk nesle, efendinin çıkarlarına ters düşecek biçimde onun düşmanına yardım ederek ahdini bozduğunu açıklamıyorsun?"

KanPaar'ın suçlamaları odada yankılandı. TenSoon, bir yılı aşkın bir süre önceki o günü düşünmek üzere gözlerini kapadı. Venture Kalesi'nde sessizce oturmuş Zane ile Vin'in dövüştüğü o anı hatırladı.

Hayır. Bir dövüş değildi. Zane atiyum yakıyordu, bu da onu yenilmez kılmıştı. Zane Vin ile oynuyor, onunla alay ediyordu.

Vin TenSoon'un efendisi değildi,

TenSoon onun kandrasını öldürmüş ve yerine geçmişti; Zane'in emriyle Vin'i gözetliyordu. Zane. TenSoon'un efendisi *oydu*. TenSoon'un ahdi *onun* elindeydi.

Ama tüm eğitimine karşın TenSoon Vin'e yardım etmişti. Böyle yaparak, kandraların büyük sırrını Vin'e açık etmişti. Zayıflıklarını. Bir Allomanser bir kandranın bedenine tamamıyla hâkim olmak için güçlerini kullanabilirdi. Kandra bu sırrı gizli tutmak üzere ahitlerine bağlı kalıyordu; köle olmamak adına hizmetkârlığı seçiyorlardı. TenSoon gözlerini açtığında kendini sessiz odada buldu. En başından beri beklediği an buydu.

"Ahdimi bozmadım," diye seslendi.

KanPaar güldü. "Geçen yıl bize geldiğinde aksini söylemişti, üçüncü nesil."

TenSoon, dik durarak "Size olanları anlattım," dedi. "Söylediklerim yalan değildi. Zane yerine Vin'e yardım ettim. Kısmen eylemlerimden ötürü, efendim Vin'in önünde öldü. Ama ben ahdimi bozmadım."

KanPaar "Zane'in düşmanına yardım etmeni istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" dedi.

TenSoon "Hayır," diye yanıtladı. "Daha büyük bir ahde hizmet etmek adına ahdimi bozmadım. İlk Ahde!"

İkincilerden biri "Ata öldü!" diye çıkıştı. "Ona olan ahdimize nasıl uyabilirsin?"

TenSoon, "O öldü," dedi. "Bu doğru. Ama İlk Ahit onunla ölmedi!" Lord Hükümdar'ı öldüren Firari'nin Varisi Vin'di. Artık bizim Ana'mız *o*. İlk Ahdimiz onunla!"

Küfür ve ayıplama haykırışları duymayı beklemişti. Ancak şaşkınlık dolu bir sessizlik vardı. KanPaar şaşırmış bir hâlde, taş kürsüsünün ardında duruyordu. İlk neslin üyeleri her zamanki sessizce gölgeli localarında oturuyorlardı.

TenSoon, *sanırım bu konuşmaya devam etmem gerektiği anlamına geliyor*, diye düşündü. "Vin denen kadına yardım etmeye ***mecburdum***," dedi. "Zane'in onu öldürmesine izin veremezdim, çünkü ona karşı bir sorumluluğum vardı; Ata'nın yerini aldığı anda başlayan bir sorumluluk."

KanPaar sonunda konuşabildi. "O mu? Ana'mız mı? O Lord Hükümdar'ı öldürdü!" TenSoon "Onun yerine geçti," dedi. "Bir anlamda, bizden biri."

KanPaar "Saçmalık!" diye çıkıştı. "Bahaneler, belki de yalanlar bekliyordum, TenSoon. Ama bu hayaller? Bu küfürler?"

"Son zamanlarda hiç dışarı çıktın mı, KanPaar?" diye sordu. "Geçtiğimiz asırda hiç Anayurt'tan dışarı çıktın mı? Neler olup bittiğinin farkında mısın? Ata *öldü*. Her yerde kargaşa var. Geçen yıl anayurda dönerken sislerdeki değişimi gördüm. Artık her zamanki gibi davranmıyorlar. Olduğumuz gibi devam edemeyiz. İkinci nesil belki bunun farkına varmadı ama *Harap* döndü! Yaşam sona erecek. Cihanelçilerinin bahsettiği zaman, belki de Karar zamanı geldi!"

"Hayal görüyorsun, TenSoon. "İnsanlar arasında fazla kal–"

Sesini yükselten TenSoon "Onlara asıl meselenin ne olduğunu söyle, KanPaar," dedi. "*Asıl* günahımın bilinmesini istemiyor musun? Diğerlerinin duymasını istemiyor musun?"

KanPaar "Bunu zorlama, TenSoon", dedi, eliyle yine onu işaret ediyordu. "Yaptığın yeterince kötü. İşleri daha da zorla–"

TenSoon yine sözünü keserek "Kadına söyledim," dedi. "Ona *sırrımızı* söyledim. Sonunda, beni kullandı. Eski zamanlardaki Allomanserler gibi. Kusurdan faydalanıp bedenime hükmetti; beni Zane'e karşı savaşmaya zorladı! Yaptığım *bu*. Hepimize ihanet ettim. O biliyor, diğerlerine de söylediğinden eminim. Pek yakında hepsi bize nasıl hükmedeceğini biliyor olacak. Peki, bunu *niye* yaptığımı biliyor musunuz? Bu kararlaştırmanın amacı amaçlarımı anlatmam değil mi?"

KanPaar'ın kendi sesini bastırmaya çalışmasına rağmen konuşmasını sürdürdü. "Bunu yaptım çünkü onun sırrımızı bilmeye *hakkı* vardı," diye bağırdı. "Ana odur! "Lord Hükümdar'ın sahip olduğu her şeyi o devraldı. O olmadan hiçbir şeyimiz yok. Yeni kutsamalar ya da yeni kandralar yaratamayız! Artık Güven onundur! Ona gitmeliyiz. Eğer gerçekten her şeyin sonu geldiyse, Karar çok yakındır. O–"

KanPaar "Yeter!" diye bağırdı. Salon tekrar sessizliğe büründü.

Soluk soluğa, TenSoon ayağa kalktı. Bir yıldır bir delikte tutsakken bunu nasıl söyleyeceğini planlamıştı. Halkı Ahit'in öğretileri peşinde bin yıl, on asır geçirmişti. Ona ne olduğunu bilmeye hakları vardı.

Yine de, bunu gözü dönmüş bir insan gibi bağırarak söylemek çok... Uygunsuz gelmişti. Halkı buna gerçekten inanır mıydı? Hiçbir şey değişir miydi?

KanPaar "Kendin de kabul ettiğin gibi, bize ihanet ettin," dedi. "Ahit'i bozdun, kendi neslinden birini öldürdün ve bir insana bize nasıl hükmedeceğini öğrettin. Karar istedin. Karar verilsin."

TenSoon ilk neslin izlediği localara doğru sessizce döndü.

Belki... Belki söylediklerimin doğru olduğunu görürler. Belki sözlerin onları şaşkına çevirir ve bu mağaralarda oturup dışarıda dünyanın sonunun gelişini izlemektense Vin'e hizmet etmemiz gerektiğini anlarlar.

Ama hiçbir şey olmadı. Ne bir hareket, ne de bir ses. Bazen, TenSoon orada birilerinin olduğundan bile şüphe duyuyordu. Asırlardır birinci nesilden biriyle konuşmamıştı. İletişimleri yalnızca ikinci nesillerle kısıtlıydı.

Hâlâ hayattalarsa da, hiçbiri TenSoon'a merhamet sunma şansını değerlendirmedi. KanPaar gülümsedi. "Birinci nesil senin savunmanı yok saydı," dedi. "Bu yüzden, hizmetkârları olarak biz ikinci nesiller onlar adına hüküm vereceğiz. Cezan bir ay içinde gerçekleştirilecek."

TenSoon anlam veremedi. *Bir ay mı? Niye bekliyorlar ki?*

Her ne olursa olsun, sonu gelmişti. İç çekerek başını eğdi. Sözünü söylemişti. Artık kandralar sırlarının açık edildiğinden haberdardı. İkinci nesiller artık bu gerçeği saklayamazdı. Belki söyledikleri halkını harekete geçirirdi.

Muhtemelen TenSoon bunu asla göremeyecekti.

Rashek Miraç Kuyusu'nu taşımıştı.

Çok zekice bir hareketti. Muhtemelen yaptığı en zekice şeydi. Günün birinde gücün kuyuya döneceğini biliyordu; çünkü böylesi –dünyanın kendisini şekillendiren temel bir güç– bir güç öylece yok olup bitmez. Kullanılabilir, dağılabilir ama her zaman yenilenecektir.

Bu yüzden söylentiler ve hikâyelerin bitmek bilmeyeceğinin farkında olarak, Rashek dünyanın tabiatını değiştirdi. Kuzey'e dağları yerleştirdi ve oraya Terris dedi. Ardından anavatanını düzleştirdi ve buraya başkentini inşa etti.

Merkezinde o odanın olduğu sarayını inşa etti; burada tefekküre dalabilirdi; Terris'teki eski ağılının bir kopyasıydı. Gücü tükenmeden önceki son anlarda yaratılmış bir sığınak.

12

VIN "ONUN İÇİN ENDİŞELENİYORUM," dedi, yatağın üzerinden. Elend bakışlarını aynadan kurtarıp "Kim için?" diye sordu. "Sazed mi?"

Vin başıyla onayladı. Elend uykusundan uyandığında Vin çoktan kalkmış, yıkanmış ve giyinmişti. Bazen Vin için de endişeleniyordu; kendisini fazla yoruyordu. Artık Sissoylu olduğundan lehimin sınırlarını biliyor ve onun için daha da endişeleniyordu. Metal bedeni güçlendiriyor ve kişinin yorgunluğunu erteliyordu, ancak bunun bir bedeli vardı. Lehim söndüğünde yorgunluk geri geliyor ve kişiyi yıkılan bir duvar gibi çökertiyordu.

Buna rağmen Vin böyle yapmaya devam ediyordu. Elend de lehim yakıyor, kendisini zorluyordu, ama görünüşe göre Vin Elend'in uyuduğunun yarısı kadar bile uyumuyordu. Elend'den daha güçlüydü, onun asla anlayamayacağı bir biçimde güçlüydü.

Giyinmeye koyulurken "Sazed kendi sorunlarıyla ilgilenecektir," dedi. "Daha önce de birilerini kaybetmiştir."

Vin, "Bu farklı," dedi. Aynada onu, sıradan kıyafetleri içinde bağdaş kurmuş

halde otururken görebiliyordu. Elend'in parlak beyaz üniforması ise bunun tam tersiydi. Altın sarısı ahşap düğmeleri ışıldıyordu; Allomansi'den etkilenmesin diye olabildiğince az metal kullanarak dikilmişti. Giysi külden arındırması daha kolay olan özel bir kumaştan yapılmıştı. Bazen, kral gibi görünmek için altına girdiği onca çaba karşısında suçlu hissediyordu. Ancak gerekliydi. Gösteriş için olmasa da imajı için gerekliydi. Adamlarının uğruna savaşa gittiği imajı için. Siyahlar diyarında Elend beyaz giyiyordu ve bir simge olmuştu.

"Farklı mı?" diye sordu, bir yandan ceketinin kol düğmelerini ilikliyordu. "Tindwyl'in ölümünde farklı olan nedir? Luthadel'e yapılan saldırıda öldürüldü. Tıpkı Clubs ve Dockson gibi. O savaşta sen babamı öldürdün ve bundan hemen önce ben en yakın arkadaşımın kafasını kestim. Hepimiz birilerini kaybettik."

Vin "Kendisi de buna benzer bir şey söyledi," dedi. "Ama bu onun için bir ölümden fazlası. Tindwyl'in ölümünü bir tür ihanet olarak görüyor. İçimizde inancı olan tek kişi hep o olmuştu. Her nasılsa, Tindwyl ölünce onu yitirdi."

Elend masasından ahşap, gümüş rengi bir iğneyi alıp ceketine takarken "İçimizde inancı olan tek kişi mi?" diye sordu. "Peki ya bu?"

"Sen Firari Cemaati'nin bir üyesisin, Elend," dedi. "Ama senin inancın yok. Sazed'inki gibi değil. Onunkisi... Her şeyi yoluna gireceğini *biliyor* gibiydi. Bir şeylerin dünyaya göz kulak olduğunu düşünüyordu."

"Bununla başa çıkacaktır."

"Sadece o değil, Elend," dedi. "Breeze kendisini fazla yoruyor." Elend "Bu da ne demek oluyor?" diye merakla sordu.

"Herkesin duygularını İtiyor," dedi. "Bunu çok fazla yapıyor, diğerlerini mutlu etmeye çalışıyor ve aşırı gülüyor. Korkuyor ve endişeli. Bunu da aşırıya kaçarak gösteriyor."

Elend gülümsedi. "Sen de onun kadar kötüleşiyorsun, herkesin duygularını okuyor ve onlara nasıl hissettiklerini söylüyorsun."

"Onlar benim arkadaşlarım, Elend."

"Onları *tanıyorum*. Sana diyorum ki; pes ediyorlar. Tek tek, bu sefer galip çıkamayacağımızı düşünmeye başlıyorlar."

Elend son düğmeyi de ilikledi, ardından aynada kendini inceledi. Bazen, canlı beyaz rengi ve kraliyet makamını temsil eden haliyle hâlâ tören kıyafetinin üzerine olup olmayacağını merak ediyordu. Kendi gözlerine, kısa sakalından, savaşçı bedeninden ve yaralı teninden öteye baktı. Gözlerinin içine, onların ardındaki kralı görmek istercesine baktı. Her zamanki gibi gördüklerinden tam olarak etkilenmemişti.

Yine de devam etti, çünkü ellerindekinin en iyisi oydu. Bunu ona Tindwyl öğretmişti. "Pekâlâ," dedi. "Sanırım diğerleri konusunda haklısın, bunu çözmek için bir şeyler yapacağım."

Ne de olsa bu onun işiydi. İmparatorun tek bir görevi vardı. Her şeyi daha iyi kılmak.

* * *

Elend, "Tamam," dedi, toplantı çadırında asılı imparatorluk haritasını işaret ediyordu. "Her gün sislerin gelişini ve gidişini belirledik, ardından Noorden ve yazıcıları da bunları inceledi. Sonucunda rehber olarak bize bu çevre hesabını verdiler."

Ekip öne eğilip haritayı inceledi. Vin çadırın arka kısmında oturmayı tercih etmişti. Gölgelere daha yakındı. Çıkışa da. Daha kendinden emin olduğu doğruyu, ama bu onu dikkatsiz kılmamıştı. Onlara güveniyor olsa da, odadaki herkesi görebilmekten hoşlanıyordu.

Onlara güveniyordu. Belki Cett hariç. İnatçı adam grubun önünde oturmuştu; ergen oğlu ise her zamanki gibi sessizce yanında duruyordu. Cett –*Kral* Cett Elend'e bağlılık yemini etmiş krallardan biriydi– demode bir sakala, daha da nahoş bir ağza ve bir işe yaramayan iki bacağa sahipti. Bu durum bir yıl kadar önce onun Luthadel'i neredeyse fethetmesine engel olmamıştı.

Cett "Lanet olsun," dedi. "Bu şeyi okuyabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

Elend parmağıyla haritaya vurdu. İmparatorluğun kaba bir çizimi; mağarada bulduklarının bir benzeri, sadece daha güncel bir hâli. Üzerine işlenmiş birkaç eşmerkezli büyük daire vardı.

"En dıştaki çember sislerin tamamen ele geçirdiği topraklar; artık gündüz vakti bile oradalar." Elend parmağını daha içteki bir çembere doğru kaydırdı. "Bu çember yeni ziyaret ettiğimiz köyden geçiyor; zulayı bulduğumuz yer. Dört saatlik gün ışığını gösteriyor. Bu çemberin içinde kalan her yer dört saatten fazla gün ışığı görüyor. Dışında kalanlar ise daha az."

Breeze "Peki ya son çember?" diye sordu. Allrianne ile birlikte Cett'ten olabildiğince uzağa oturmuşlardı. Cett, Breeze'e bir şeyler savurma huyundan hâlâ kurtulamamıştı; bunlar genellikle hakaretti, zaman zaman ise bıçak.

Elend haritaya göz gezdirdi. "Sislerin aynı hızda Luthadel'e ilerlediğini sayarsak; bu çember ise yazıcıların bu yaz tahıl yetiştirmeye olanak tanıyacak kadar günışığı alacak olan yerleri gösteriyor."

Oda sessizleşmişti.

Vin'in zihninin derinliklerinde Reen'in, umut aptallar içindir, diye fısıldadığı duyuluyor gibiydi. Başını hayır anlamında salladı. Kardeşi Reen onu sokaklar ve yeraltı için eğitmiş; kimseye güvenmeyen ve paranoyak biri olmayı öğretmişti. Böylelikle ona hayatta kalmayı öğretmişti. Hem güvenip hem de hayatta kalınabileceğini ise Kelsier'den öğrenmişti; üstelik bu zor bir ders olmuştu. Yine de, zihninin derinliklerinde Reen'in fısıltılarını –bir hatıra gibiydi– hâlâ duyuyordu; ona güvensizlik aşılıyor, Vin'e öğrettiği acımasız şeyleri hatırlatıyordu.

Haritayı incelemekte olan Ham "Bu oldukça küçük bir çember, El," dedi. İri kıyım adam Cett ile Breeze arasında General Demoux ile birlikte oturuyordu. Sazed ise sessizce kenarda oturuyordu. Vin, önceki konuşmalarının Sazed'in üzerindeki sıkıntıyı biraz olsun hafifletip hafifletmediğini görmek üzere ona göz gezdirdi; ama bir sonuca varamadı.

Küçük bir gruptu; Cett'in oğlu Gneorndin ile birlikte dokuz kişiydiler. Kelsier'in çetesinden geriye kalan hemen herkes buradaydı. Yalnızca kuzeyde keş-

fe çıkmış olan Spook yoktu. Herkes haritaya odaklanmıştı. Son çember gerçekten de çok küçüktü; imparatorluk başkenti Luthadel'in yer aldığı Merkezi Salâhiyet kadar bile büyük değildi. Haritada görülen ve Elend'in anlatmaya çalıştığı şey imparatorluğun yüzde doksanında bu yaz mahsul yetiştirilemeyeceğiydi.

Elend, "Bir dahaki kışa bu küçük balon bile kalmayacak," dedi.

Vin diğerlerinin düşünceler dalışını ve –eğer çoktan fark etmemişlerse– yaklaşmakta olan dehşetin farkına varmalarını izledi. *Alendi'nin günlüklerindeki gibi, diye düşündü. Zifir'e karşı ordularla savaşamadılar. Kentleri yok ederek yavaş ve korkunç bir ölüm saldı. Çaresizdiler.*

Zifir. Sislere bu adı vermişlerdi, ya da en azından geriye kalan kayıtlarda böyle adlandırılıyordu. Belki de, Vin'in salıvermiş olduğu ilksel güç, mücadele ettikleri bu şey perdenin ardındaydı. Bir zamanlar neler olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu; çünkü bu varlığın kayıtları değiştirme gücü de vardı.

Elend kollarını göğsünde birleştirirken "Pekâlâ millet," diye seslendi. "Seçeneklere ihtiyacımız var. Kelsier sizi, imkânsızı yapabileceğiniz için tuttu. Başımızdaki bu tatsız durum da pekâlâ imkânsız."

Cett "O beni tutmadı," diye itiraz etti. "Kasıklarımdan yakalanıp bu fiyaskonun içine zorla çekildim."

Elend ona ters bir bakış atarak "Keşke özür dileyecek kadar bunu umursayabilsem," dedi. "Haydi. Fikirleriniz olduğunu biliyorum."

Breeze "Aziz dostum, Miraç Kuyusu en bariz seçenek olarak ortada duruyor. Görünüşe bakılırsa oradaki gücün varoluş sebebi sislerle mücadele etmek."

Cett "Ya da sisler içindeki şeyi özgür bırakmak," diye ekledi.

Vin "Bunun önemi yok," diyerek çıkıştığında gözler ona döndü. "Kuyunun bir gücü yok. Bitti. Tükendi. Geri gelirse bile, sanırım başka bir milenyumda olacak."

Elend, "Bu süre, ambarlardaki erzakları tutumlu kullanmak için fazla uzun bir süre," dedi.

Ham "Peki ya pek ışığa ihtiyaç duymayan bitkiler yetiştirsek?" diye sordu. Her zamanki gibi basit bir pantolon ve bir yelek giyiyordu. Bir hayduttu ve lehim yakabiliyordu; bu da onu soğuğa ve sıcağa karşı dirençli kılıyordu. Pek çoklarının soğuktan korunaklı bir yere sığınmak isteyeceği bir günde kolsuz giysilerle keyifle etrafta dolaşıyordu.

Doğrusu pek keyifli olduğu da söylenemezdi. Sazed'in aksine Ham bir gecede değişmemişti. Ancak Ham neşesinin bir kısmını *yitirmişti*. Sık sık, yüzünde odaklanmış bir ifadeyle, bir şeyleri dikkatle düşünüyormuş ve elde ettiği yanıtlardan hoşlanmıyormuşçasına, öylece oturuyordu.

Allrianne başını çevirip "Işığa ihtiyaç duymayan bitkiler mi var?" diye sordu. Ham "Mantar gibi bitkiler," dedi.

Elend, "Bir imparatorluğu yalnızca mantarla doyurabileceğimizden emin değilim," dedi. "Ancak yine de iyi bir fikir." Ham "Başka bitkiler de olmalı," dedi. "Tüm gün boyunca sisler olsa bile bunu aşacak günışığı da olacaktır. Bu, bazı bitkiler için yeterli olabilir." Breeze "Aziz dostum, korkarım o bitkiler yenmiyor,"

diye açıkladı. Ham, "Evet, ama belki hayvanlar yiyebilir," diyerek açıklık getirdi.

Elend düşünceli bir biçimde başıyla onayladı.

Cett "Bahçecilik için çok az vaktimiz kaldı," diye açıkladı. "Yıllar öncesinden bununla uğraşmaya başlamalıydık."

Ham, "Birkaç ay öncesine dek bunların çoğundan bihaberdik," diye çıkıştı.

Elend "Doğru," dedi. "Ama Lord Hükümdar'ın hazırlanmak için bin yılı vardı. Ambar olarak kullandığı mağaraları da bu yüzden tasarlamıştı, sonuncusunda ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

Breeze, başını olumsuz anlamda sallarken "Lord Hükümdar'a güvenme fikri pek hoş değil, Elend," dedi. Cett "Zulaları, birinin onları kullanmak zorunda kaldığı bir durumda kendisinin ölü olacağını bilerek hazırlamış olmalı," dedi.

"Aptal Teskinci' haklı. Eğer ben Lord Hükümdar olsaydım, bu ambarları zehirli yiyecekler ve içine işediğim suyla doldururdum. Ben ölmüşsem, diğer herkes de benimle gelmeli."

Elend itiraz eden bir edayla "Şanslıyız ki, Cett, Lord Hükümdar kendisinden bekleyebileceğimizden daha fedakâr biri çıktı."

Ham, "Ondan böyle bir şey duymayı beklemezdim," diye ekledi.

Elend "O imparatordu," diye yanıtladı. "Hükümranlığını sevmemiş olabiliriz ama onu kısmen anlayabiliyorum. Zalim değildi, aslına bakılırsa kötü bile değildi. Sadece... Kendisini fazla kaptırmıştı. Ayrıca, savaşmakta olduğumuz şu şeye direniyordu."

Cett "'Şu şey' mi?" diye sordu. "Sisler mi?"

Elend "Hayır," dedi. "Miraç Kuyusu'nda hapsedilmiş olan şey."

Vin aniden, onun adı *Harap*, diye aklından geçirdi. *Her şeyi yok edecek.*

Elend "Son zulayı ele geçirmemize karar verişimin nedeni de bu," dedi. "Lord Hükümdar bunu bir kez yaşadı, nasıl hazırlanması gerektiğini biliyordu. Belki güneş ışığına ihtiyaç duymadan büyüyen bitkiler bulacağız. Şimdiye dek zulaların her birinde aynı şeyler vardı –yiyecek, su– fakat her birinde yeni bir şeyler de bulduk. Vetitan'da Allomantik metallerin ilk sekizinden yüklü miktarlarda depolanmıştı. Son zuladaki ise hayatta kalmamız için tam da ihtiyaç duyduğumuz şey olabilir."

Cett sakalının ardından koca bir gülümsemeyle "Öyleyse tamam!" dedi. "Fadrex'e yürüyoruz, öyle değil mi?"

Elend başıyla onayladı. "Evet. Buradaki ordugâhı dağıtınca ordunun büyük bir kısmı Batı Salâhiyeti'ne ilerleyecek."

Cett "Ha!" dedi. "Penrod ve Janarle birkaç gün *bununla* uğraşsınlar bakalım."

Vin belli belirsiz gülümsedi. Penrod ve Janarle Elend'in imparatorluk yönetimi altındaki en önemli diğer iki kraldı. Penrod Luthadel'i idare ediyordu; bu sebeple aralarında değildi, Janarle ise Venture Hanedanlığı'na ait toprakların yer aldığı Kuzey Salâhiyeti'ni yönetiyordu.

Ancak kuzeydeki en büyük kent Janarle –Elend'in babası Straff Venture ile birlikte– Luthadel'i kuşatmak için orada değilken bir isyanla ele geçirilmişti. Şimdiye dek, Elend Urteau'yu muhaliflerin elinden alacak kadar askeri bu işe ayı-

ramamıştı, bu sebeple Janarle sürgünde bir idareciydi; az sayıdaki birlikleri ise hâkimiyeti altındaki kentlerde düzeni sağlamak için kullanılıyordu.

Hem Janarle hem de Penrod asıl orduyu Cett'in yurduna göndermek gibi bir uğraş içindeydiler.

Cett "O kalleşler bunu duyduklarında hiç de mutlu olmayacaklar," dedi.

Elend hayır der gibi başını salladı. "Söylediğin her şeyde bir edepsizlik olmak zorunda mı?" Cett omuz silkti. "İlginç bir şeyler söyleyemeyeceksem konuşmanın ne anlamı var ki?" Elend de "Küfretmek ilginç değil," diye yanıtladı.

Cett "Bu senin kahrolası fikrin," dedi gülümseyerek. "Ayrıca senin gerçekten de şikâyet etmemen gerek, İmparator. Eğer *benim* söylediklerimin edepsiz olduğunu düşünüyorsan, Luthadel'de fazla kalmışsın demektir. Bizim orada insanlar 'kahrolası' gibi ince sözcükleri söylemeye utanırlar."

Elend iç geçirdi. "Her neyse, diyoru–"

Yerin sallanışı sözünü yarıda kesti. Vin hemen ayağa fırlamış etrafı kolaçan ediyordu, diğerleri de söylenip doğrulmaya çalışıyorlardı. Çadırın girişini örten bezi kaldırıp sislere göz gezdirdi. Sallantı çabucak dinmişti ve ordugâhta pek kargaşaya yol açtığı söylenemezdi. Devriyeler –Elend'in komutasındaki subaylar ve Allomanserler– etrafta dolanıp sorun olup olmadığını kontrol ediyordu. Ancak askerlerin büyük bir kısmı çadırlarındaydı.

Vin yüzünü tekrar çadırın içine döndü. Birkaç sandalye devrilmiş, seyyar mobilyalar ise depremden dolayı ise yerlerinden oynamıştı. Diğerleri yavaş yavaş yerlerine oturuyorlardı. Ham "Bu sıralar bunlar epey sıklaştı," dedi. Vin Elend ile göz göze geldi, endişelendiğini görebiliyordu.

Ordularla savaşabilir, kentleri fethedebiliriz; peki ya kül, sis ve depreme karşı ne yapacağız? Dünyanın yok oluşu ne olacak?

Elend "Her neyse," dedi, sesinde Vin'in hissettiğinden emin olduğu kaygılardan eser yoktu. "Bir sonraki hedefimiz Fadrex olmalı. Zulayı kaybetmeyi göze alamayız, tabii içindekileri de."

Vin arkasına yaslanırken kafasının içinde Reen, *atiyum gibi*, diye fısıldadı. Vin "Atiyum," dedi. Bunu duyan Cett keyiflendi. "Zulada atiyum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elend "Bazı ihtimaller var," dedi, gözü Vin'deydi. "Ama kanıtımız yok."

Vin, "Orada olacak," dedi. *Olmak zorunda. Neden bilmiyorum, ama ona sahip olmak zorundayız.*

Cett "Umarım yoktur," dedi. "Bu atiyumu çalmak için kahrolası imparatorluğun öte ucundan geldim.Eğer bunu kendi kentimin altında bıraktığım ortaya çıkarsa..."

Ham "El, sanırım önemli bir noktayı atlıyoruz," dedi. "Fadrex kentini fethetmekten mi bahsediyorsun?"

Oda sessizliğe büründü. Bu noktaya dek Elend'in orduları savunmadaydı, yalnızca koloss karargâhlarına ya da küçük çaplı lordların ve haydutların kamplarına saldırmışlardı. Birkaç kenti kendilerine katılmaya zorlamışlardı, ama hiçbir kente saldırıp onu zorla ele geçirmemişlerdi.

Elend dönüp arkadaki haritaya göz gezdirdi. Yandan bile, Vin gözlerini görebiliyordu.İki yıldır sürekli savaşmakta olan bir adamın sertleşmiş bakışlarına sahipti.

"Temel hedefimiz kenti diplomasi ile ele geçirmek olacak," dedi.

Cett "Diplomasi mi?" diye sordu. "Fadrex *benim*. O kahrolası obligatör onu benden çaldı! Saldırmak için vicdan yapmana gerek yok, Elend."

Elend dönüp "Gerek yok mu?" diye sordu. "Cett, kente girmek için öldürmek zorunda olmamız gerekenler senin halkın, askerlerin."

Cett, "Savaşta insanlar ölür," dedi. "Bu konuda vicdan yapmak ellerindeki kanı temizlemez, öyleyse neden bunu dert edinelim ki? O askerler bana karşı geldi, başlarına gelecek olanı hak ediyorlar."

Ham, "O kadar da kolay değil," dedi. "Eğer askerlerin bu istilacı ile savaşmalarının bir yolu yoksa, neden onların hayatlarını feda etmelerini bekliyoruz ki?"

Elend, "Özellikle de kendisi de bir istilacı olan bir adam için," diye ekledi.

"Her halükarda," dedi Ham, "Haberler kentin savunmasının çok güçlü olduğu yönünde. Zorlu bir uğraş olacak, El."

Elend bir an sessiz kaldı, ardından kendinden son derece memnun görünen Cett'le göz göze geldi. İkisinin paylaştığı bir şeyler –bir anlayış– var gibiydi. Elend bir kuram ustasıydı ve muhtemelen savaş üzerine herkesten fazlasını okumuştu. Cett'in ise savaş ve taktiklerle ilgili bir altıncı hissi var gibiydi; imparatorluğun baş askeri stratejisti olarak Clubs'ın yerini almıştı.

Cett "Kuşatma," dedi.

Elend başıyla onayladı. "Eğer Kral Yomen diplomasiye olumlu yanıt vermezse, o kente girmemizin tek yolu –kenti girmeyi zorlayıp adamlarımızın yarısını kaybetmeyi saymazsak– kenti kuşatıp onu çaresiz bırakmak."

Ham kaşlarını kaldırıp "Bunun için vaktimiz var mı?" diye sordu.

Elend "Urteau'nun yanı sıra, Fadrex kenti ve çevresi, İç Salâhiyetlerin tehdit oluşturabilecek kadar güce sahip tek önemli bölümü. Bu, zula ile birlikte düşünüldüğünde, buraları kendi haline bırakamayacağımız anlamına geliyor."

Cett "Bir bakıma zaman bizden yana," dedi sakalını kaşırken. "Fadrex gibi bir kente öylece saldıramazsın, Ham. Surları var, Luthadel dışında bir orduyu püskürtebilecek az sayıdaki kentten biri. Ama Merkezi Salâhiyet dışında olduğundan muhtemelen çoktan yiyecek sıkıntısı çekmeye başladı."

Elend başıyla onayladı. "Bizde ise depolarda bulduğumuz tüm kaynaklar var. Eğer ana yolları kesip kanalı tutarsak, eninde sonunda kenti teslim etmek *zorundalar*. Zulayı bulmuş olsalar bile ki bundan şüpheliyim onlardan daha uzun süre dayanabiliriz."

Ham suratını astı. "Sanırım..."

Elend, "Ayrıca," diye ekledi, "Eğer işler kötüye giderse, faydalanabileceğimiz yirmi bin kadar koloss var."

Ham bir şey söylemedi, ama kaşını kaldırdı. Söylenmek istenen açıktı. *Kolossları başkalarına karşı mı kullanacaktık?*

Sazed usulca "Bunun başka bir yönü daha var," dedi. "Henüz tartışmadığımız

bir kısmı." Bazıları, sanki varlığını unutmuşlarcasına, ona doğru döndüler.

Sazed "Sisler," dedi. Fadrex Kenti sis çemberinin çok ötesinde yer alıyor, İmparator Venture. Kente daha varmadan ordunuzun yüzde on beşini kaybetmeyi göze alıyor musunuz?"

Elend sessiz kaldı. Şimdiye dek askerlerinin çoğunu sisten uzak tutmayı başarmıştı. Köylüler sislere çıkmaya zorlanırken ordunun bundan sakınılması Vin'e yanlış geliyordu. Yine de, konakladıkları yerde hatırı sayılır miktarda sissiz gün ışığı mevcuttu; ayrıca askerlerin tamamını barındırmaya yetecek kadar çadırları vardı, köylüleri naklederken bundan yoksundular.

Sisler kumaştan bile olsalar binaların içine nadiren giriyordu. Askerlerden bazılarının ölümünü göze almanın bir anlamı yoktu, ne de olsa bunu önlemeyi başarmışlardı. Bu şimdiye değin Vin'e ikiyüzlü gelmişti, ama hâlâ mantıklıydı.

Elend Sazed ile göz göze geldi. "İyi bir noktaya parmak bastın," dedi. "Askerleri bundan sonsuza dek koruyamayız. Vetitan halkını bağışıklık kazanmaya zorladım, sanırım aynı nedenlerden ötürü orduya da aynısını yapmak zorunda kalacağım."

Vin sessizce arkasına yaslandı. Sıklıkla böyle kararlara işinin olmadığı, ya da Elend'in böyle kararlara zorlanmadığı günleri özlüyordu.

Elend gruba arkasını dönüp tekrar "Fadrex'e yürüyoruz," dedi. Haritayı işaret etti. "Eğer bunu becerebilirsek –biz derken tüm Yeni İmparatorluk halkını kastediyorum– bir araya toplanıp halkı Merkezi Salâhiyet çevresinde bir araya getirmemiz gerekecek. Bu yaz mahsul yetiştirilebilecek tek yer orası olacak, ayrıca tarlaları hazırlayıp külleri temizlemek için olabildiğince fazla adama ihtiyacımız var. Bu da Fadrex halkını korumamız altına almak demek."

Haritanın kuzeydoğusunu işaret ederek "Bu ayrıca Urteau'daki isyanı da bastırmamız gerekeceği anlamına da geliyor," dedi. "Oradaki kentte Merkezi Salâhiyette ikinci bir ekim için mutlaka ihtiyaç duyduğumuz tohumların olduğu depo mevcut, bunun yanı sıra kentin yeni yöneticileri yeni bir ordu topluyor. Babamın bize saldırdığında öğrendiğimiz üzere Urteau Luthadel'in menzilinde. Bunun tekrarlanmasına izin *vermeyeceğim*."

Ham "Aynı anda iki cepheye birden saldıracak kadar askerimiz yok, El," dedi.

Elend başıyla onayladı. "Biliyorum. Aslında, Urteau'ya saldırmaktan kaçınmayı yeğlerim. Orası babamın tahtının bulunduğu yerdi, halkın ona ayaklanması için pek çok neden vardı. Demoux, rapor ver?"

Demoux ayağa kalktı. "Majesteleri, siz burada değilken Spook'tan gelen çeliğe kazınmış bir mesaj aldık," dedi. "Çocuklar Urteau'yu kontrol eden grubun skaa isyancılarından oluştuğunu söylüyor."

Breeze "Bu ümit verici," dedi. "Bizim gibi birileri."

Demoux "Lord Breeze; onlar soylularla karşı... Serttirler," dedi. "Ayrıca, soylu ana-babadan olan herkesi de bu grupta kabul ediyorlar."

Ham "Sanırım biraz aşırı," diye yorum yaptı.

Breeze "Pek çok kimse Kelsier'in aşırı olduğunu düşünüyordu," dedi. "Bu soylulara konuşarak makul bir sonuca ulaşabileceğimizden eminim."

Elend "Güzel," diye yanıtladı "Çünkü güç kullanmaksızın Urteau'yu hâkimiyetimiz altına alma konusunda sana ve Sazed'e güveniyorum. Bu zulalardan yalnızca beş tane var ve birini kaybetmeyi göze alamayız. Fadrex'te neyle karşılaşacağımızı bilemeyiz. Gözden kaçırdığımız bir şey için tekrar diğer zulalara dönmemiz gerekebilir. Ardından dönüp önce Breeze'e ardından Sazed'e baktı.

"Yiyeceği öylece Urteau'dan gizlice kaçıramayız," dedi. "Eğer o kentteki isyan yayılırsa, tüm imparatorluğun tekrar paramparça olmasına sebep olabilir. Oradakileri kendi tarafımıza çekmek *zorundayız*."

Vin de dâhil olmak üzere odadakiler bunu başlarıyla onayladılar. Küçük bir isyanın bir imparatorluğu nasıl zor durumda bırakabileceğini kendi deneyimlerinden biliyorlardı.

Elend "Fadrex kuşatması biraz zaman alabilir," dedi. "Yaz gelmeden çok önce, kuzey zulasını ele geçirmiş ve isyanı bastırmış olmanızı istiyorum. Tohum stokunu Merkezi Salâhiyete ekim için gönderin."

Breeze, "Endişelenmeyin," dedi. "Skaaların kurduğu türden yönetimler gördüm, biz oraya vardığımızda kent çoktan yıkımın eşiğine gelmiş olacak bile. Dahası, Yeni İmparatorluk'a katılma teklifi aldıklarında muhtemelen rahatlayacaklar!"

Elend, "Temkinli olun," dedi. "Spook'tan fazla rapor gelmedi, ama kentteki gerilim hat safhada gibi görünüyor. Koruma olarak senin yanında birkaç yüz asker göndereceğiz." Arkaya dönüp haritaya kısık gözlerle baktı. "Beş zula, beş kent. Bir şekilde Urteau bunun bir parçası olmalı. Bunun elimizden kayıp gitmesine izin veremeyiz."

Sazed "Majesteleri," diye söze başladı. "Bu yolculukta benim de bulunmam gerekiyor mu?"

Elend Sazed'e dönerek yüzünü astı. "Yapman gereken başka bir şey mi var, Sazed?"

"Yapacağım bir araştırmam var." dedi Sırdaş.

Elend "Her zamanki gibi dilediğince davranabilirsin," dedi. "Bu araştırmanın önemli olduğunu düşünüyorsan..."

"Hususiden bir araştırma, Majesteleri," dedi Sazed.

Elend "Urteau'ya gideceklere yardım ederken bir yandan da araştırmanı yapabilir misin?" diye sordu. "Sen bir Terrislisin, bu da sana hiç birimizde olmayan bir güvenilirlik veriyor. Ayrıca, insanlar sana saygı duyuyor ve güveniyor, Sazed -bu boşuna da değil üstelik- öte yandan Breeze'in de... Farklı bir namı var."

Breeze, "Biliyorsun, bunun için çok çalıştım," dedi.

"Bu ekibin başında senin olmanı gerçekten isterim, Sazed," dedi Elend. "Kutsal Şahit'in kendisinden daha iyi bir elçi düşünemiyorum."

Sazed'in yüzünde bir ifade yoktu. Sonunda "Pekâlâ," dedi. "Elimden geleni yapacağım."

Elend "Güzel," diye yanıtladı, grubun geri kalanıyla ilgilenmek üzere döndü. "Öyleyse hepinizden istemem gereken son bir şey kaldı."

Cett "Peki nedir?" diye sordu.

Elend bir süre duraksadı, dalgın ve düşünceliydi. Sonunda, "Bana Firari'den bahsetmenizi istiyorum," dedi.

Demoux "O sislerin efendisiydi," diye atıldı.

Elend "Retorikle ilgilenmiyorum," dedi. "Biri bana insan olarak Kelsier'den bahsetsin. Biliyorsunuz, onunla hiç karşılaşmadım. Onu bir kez gördüm, ölmeden hemen önce, ama hiç tanımadım."

Cett "Amaç ne?" diye sordu. "Hepimiz hikâyeleri duyduk. Skaalara bakacak olursan neredeyse bir tanrı."

Elend, "Sadece dediğimi yap," dedi.

Çadır birkaç dakika sessiz kaldı. Sonunda, Ham söz aldı. "Kell... Büyüktü. Sıradan biri değildi, bundan daha fazlasıydı. Yaptığı her şey de kendisi gibi büyüktü; düşleri, konuşması, düşünceleri..."

Breeze "Bunlar boş da değildi," diye ekledi. "Bir adamın numara yapıp yapmadığını anlayabilirim. Kelsier'le ilk işime de bu yüzden başladım. Tüm o yapmacık ve kasıntıların arasında gerçek biriydi. Herkes en iyi olmak isterdi. Kelsier ise en iyisiydi."

Vin usulca, "Bir adamdı," dedi. "Sadece bir adam. Yine de her zaman başarıya ulaşacağını bilirdiniz. Sizi olmanızı istediği şey yapardı."

Breeze "Ki sizi kullanabilsin," diye ekledi.

Ham ise "Ama sizinle işi bittiğinde öncekine kıyasla daha iyi bir halde olurdunuz," diye ekledi.

Elend başıyla yavaşça onayladı. "Keşke onu tanıyabilmiş olsaydım. Kariyerimin başlarında, onu hep kendimle kıyaslardım. Kelsier'i duyduğumda o çoktan efsaneye dönüşmeye başlamıştı. Kendimi onun gibi olmaya zorlamak adil değildi, ama yine de bunu dert ediyordum. Her neyse, belki onu tanıyanlarınız başka bir soruma yanıt verebilir. Şimdi bizi görse ne derdi?"

Ham, beklemeden "Gurur duyardı," diye yanıtladı. "Lord Hükümdar'ı yendik ve bir skaa idaresi kurduk."

Elend "Peki ya bizi bu toplantıda görseydi?" dedi.

Çadır yeniden sessizliğe büründü. Herkesin aklından geçeni söyleyen ise Vin'in beklemediği biriydi.

Sazed, "Bize daha fazla gülmemizi söylerdi," diye fısıldadı.

Breeze gülmemek için kendini tuttu. "Tamamen çılgın biriydi. İşler kötüye sardıkça daha da şakacı olurdu. En kötü mağlubiyetlerimizden birini yaşadığımız, o aptal Yeden'in skaa ordumuzun çoğunu yendiğinin ertesi günü ne kadar da keyifliydi. Kell içeri dalmış ve neşeyle o çılgın şakalarından birini yapmıştı.

Allrianne "Duyarsız gibi görünüyor," dedi.

Ham hayır dercesine başını salladı. "Hayır. Yalnızca kararlıydı. Her zaman, kahkahanın Lord Hükümdar'ın ondan alamayacağı bir şey olduğunu söylerdi. Bin yıllık bir imparatorluğun devrilmesini planladı ve uyguladı Bunu da karısının Kell'in ondan nefret ettiğini düşünerek ölmesine izin verişinin bir bakıma kefareti

olarak yaptı. Ama tüm bunları yüzünde bir sırıtışla yaptı. Sanki her şakası kaderin yüzünde patlayan bir şamarmış gibi."

Elend, "Bizim de buna ihtiyacımız var," dedi.

Odadakilerin bakışları tekrar ona çevrilmişti.

Elend, "Buna devam edemeyiz," dedi. "Kendi içimizde tartışıyoruz, canımız sıkkın, kül yağmurunu izleyip sonumuzun geldiğinden emin oluyoruz."

Breeze gülmemek için kendini tuttu. "Birkaç dakika önceki depremi fark ettiniz mi bilmem ama, sevgili dostlarım, dünyanın sonu geliyor gibi görünüyor. Bu tartışılmaz bir biçimde iç karartıcı bir olay."

Elend hayır der gibi başını salladı. "Bundan sağ çıkabiliriz. Ama bunu yapabilmemizin tek yolu halkımızın pes etmemesi. Gülen, bu mücadelenin *kazanılabileceğini* düşünen önderlere ihtiyaçları var. Bu yüzden, sizden bunu istiyorum. İyimser ya da kötümser olmanız önemli değil. Gizliden gizliye bu ayın sonunu göremeyeceğimizi düşünüyor olabilirsiniz, bu umurumda değil. Dışarıdan, gülümsediğinizi görmek istiyorum. Gerekirse her şeye rağmen de olsa bunu yapın. Eğer sonumuz gelecek olursa, bu grubun sonu gülümseyerek karşılamasını istiyorum. Firarinin bize öğrettiği gibi."

Yavaşça, eski çetenin üyeleri başlarıyla onayladı, Sazed bile. Ancak endişeli görünüyordu. Cett ise başını hayır anlamında sallıyordu. "Siz delisiniz. Kendimi nasıl sizlerin arasında buldum, asla anlayamayacağım." Breeze güldü. "Bu doğru değil, Cett. Bizim aramıza nasıl katıldığını *gayet* iyi biliyorsun. Bunun için seni öldürmekle tehdit ettik de ondan!"

Elend Vin'e bakıyordu. Vin de ona baktı ve başıyla onayladı. İyi bir konuşma olmuştu. Söylediklerinin bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğinden emin değildi. Çete bir daha asla başlangıçta olduğu gibi, akşamları Clubs'ın masasında özgürce gülemezdi. Kelsier'in gülüşünü akıllarından çıkarmazlarsa, neden bu çabayı sürdürdüklerini unutmaları daha da zorlaşır.

Elend sonunda "Pekâlâ millet," dedi. "Hazırlıklara başlayalım. Breeze, Sazed ve Allrianne; siz yazmanlarla yolculuğunuzun ikmal ihtiyaçları ile ilgili olarak görüşün. Ham, Luthadel'e haber gönder ve Penrod'a âlimlerimizi çok az gün ışığı altında bile yetişebilen bitkiler yetiştirmek üzerinde çalıştırmasını söyle; Demoux adamlara haber et. Yarın yola çıkıyoruz."

Kanla ilişkisinden ötürü hemalurji olarak bilinir. Hemalurji ile aktarılan güçlerde her zaman ölümün yeri olduğuna inanmam bir tesadüf değildir. Marsh bir keresinde bunu "pis" olarak tanılamıştı. Benim seçeceğim bir tanımlama değil. Yeterince rahatsız edici değil.

13

MARSH, BİR ŞEYLERİ GÖZDEN KAÇIRIYORUM, DİYE DÜŞÜNDÜ.

Koloss kampında oturuyordu. Sadece oturuyordu. Saatlerdir yerinden kıpırdamamıştı. Yağan kül onu bir heykele çevirmişti. *Harap*'ın dikkati son zamanlarda başka bir yöne çevrilmişti; bu yüzden Marsh'ın kendine ayıracak daha çok vakti olmuştu.

Hâlâ zorlamıyordu. Zorlamak *Harap*'ın dikkatini çekerdi.

İstediğim bu değil mi, diye düşündü. *Hükmedilmek? Harap* onun her şeyi kendisi gibi görmeye zorladığında, ölmekte olan dünya harika görünmüştü. Kütüğün üzerinde oturup yavaşça küle gömülürken hissettiklerine kıyasla bu mutluluk çok daha yüceydi.

Hayır. Hayır, istediğim bu değil! Mutluydu, evet, ama sahteydi. Bir zamanlar *Harap*'la mücadele ediyordu, şimdi ise kendi çaresizliğiyle mücadele ediyordu.

Gözden kaçırdığım ne, diye düşündü, kendi dikkatini dağıtarak. Üç bin kişilik koloss ordusu haftalardır yerinde duruyordu. Ordudakiler yavaşça fakat durmadan birbirlerini öldürüyorlardı. Yaratıklar hayatta kalmak için kül tabakasının altındaki ölü bitkileri yiyebiliyor olsa bile ordunun olduğu yerde durması kaynak israfı gibi görünüyordu.

Bununla uzun süre hayatta kalamazlar, öyle değil mi? Yılın çoğunu onlarla geçirmiş olmasına karşın kolosslar hakkında fazla bilgisi yoktu. Hemen her şeyi yiyebiliyor gibiydiler, sanki midelerini dolu tutmak beslenmekten önemliydi.

Harap neyi bekliyordu? Ordusuyla neden saldırmıyordu? Marsh Son

İmparatorluk'un coğrafyasını, kuzeyde, Terris yakınlarında konuşlandığını bilecek kadar tanıyordu. Neden güneye inip Luthadel'e saldırmıyor?

Kampta başka Sorgucu yoktu. *Harap* onları başka görevlere göndermiş, Marsh'ı yalnız bırakmıştı. Tüm Sorgucular içinde en fazla yeni kazığa Marsh sahipti; bedeninin çeşitli yerlerinde on adet yenisi çakılmıştı. Bu onu görünüşte Sorgucular arasında en güçlü kılıyordu. Neden onu geride bırakmıştı?

Yine de, bunun bir önemi var mı, diye düşündü. *Son geldi. Harap'ı yenmenin bir yolu yok. Dünya sona erecek.*

Böyle düşündüğü için suçlu hissetti. Eğer utançla bakışlarını önüne düşürebilseydi, bunu yapardı. Bir zamanlar tüm skaa isyanını yönetmişti. Binlercesi onun önderliğindeydi. Sonra... Kelsier ele geçirilmişti. Tıpkı, hem Kelsier'in hem de Marsh'ın sevmiş olduğu kadın olan Mare gibi.

Kelsier ve Mare Hathsin Madenleri'ne atıldığında, Marsh isyandan ayrılmıştı. Mantığı basitti. Eğer Lord Hükümdar zamanın en parlak hırsızı Kelsier'i ele geçirebilirse, eninde sonunda Marsh'ı da ele geçirebilirdi. Marsh'ı emekliliğe sürükleyen korku değil çıplak bir gerçekçilik olmuştu. Marsh her zaman pratik biri olmuştu. Savaşmanın faydasız olduğunu görmüştü. Öyleyse buna devam etmenin anlamı neydi?

Ardından Kelsier dönmüş ve bin yıldır isyancı skaaların yapamadığını yapmıştı: İmparatorluğu devirmiş ve Lord Hükümdar'ın ölümüne yol açmıştı.

Marsh, bunu yapan ben olmalıydım, diye düşündü. *Tüm yaşamım boyunca isyana hizmet ettim, ardından kazanmalarından hemen önce vazgeçtim.*

Bir trajediydi, Marsh'ın bunu tekrarlaması ise durumu daha da kötü kılıyordu. Vazgeçiyordu.

Kahrolası, Kelsier, diye söylendi. *Ölümünde bile beni rahat bırakmadın!*

Ancak, rahatsız edici, reddedilemez bir gerçek vardı. Mare haklı çıkmıştı. Marsh yerine Kelsier'i seçmişti. Ardından, ikisi de onun ölümüyle yüzleşmeleri gerektiğinde, biri vazgeçmişti.

Diğeri ise Mare'in düşlerini gerçeğe çevirmişti.

Marsh, Kelsier'in Son İmparatorluk'u neden devirmeye karar verdiğini biliyordu. Para, şöhret, ya da pek çoklarının sandığı gibi intikam için bile değildi. Kelsier Mare'nin yüreğini biliyordu. Onun, bitkilerin yeşerdiği ve gökyüzünün kızıl olmadığı günler düşlediğini biliyordu. Mare her zaman yanında o bir kopyadan kopya edilmiş o küçük çiçek resmini taşırdı. Uzun zaman önce Son İmparatorluk'a yenik düşmüş bir şeyin tasviriydi.

Ama onun düşlerini gerçekleştirmedin, Kelsier, diye acıyla düşündü. *Başarısız oldun. Lord Hükümdar'ı öldürdün ama bu hiçbir şeyi düzeltmedi. İşleri daha da kötü yaptı.*

Kül yağmaya devam ediyor, Marsh'ın etrafında usul bir esintide uçuşuyordu. Kolosslar homurdanıyor ve yakınlarda bir yerde, bir benzeri tarafından öldürülmekte olan bir tanesi inliyordu.

Kelsier ölüydü. Ama Mare'in düşü uğruna ölmüştü. Mare onu seçmiş olmakta

haklıydı, ama o da ölmüştü. Marsh ise hayattaydı. Henüz erkendi. Kendi kendine, hâlâ savaşabilirim, diye düşündü. *Ama nasıl?* Parmağını oynattığında bile *Harap*'ın dikkatini çekerdi.

Ancak son birkaç haftadır, hiç mücadele etmemişti. Belki *Harap*'ın Marsh'ı bu kadar uzun süre rahat bırakmasının altında yatan neden de buydu. Yaratığın gücü ya da artık her neyse, her şeye yetmiyordu. Ancak Marsh onun özgürce hareket edebildiğinden, dünyayı izleyip çeşitli yerlerde neler olup bittiğini görebildiğinden şüpheleniyordu. Görüşünü duvarlar önleyemezdi; hemen her şeyi izleyebiliyor gibiydi.

Zihinler haricinde.

Belki... Belki... Eğer yeterince uzun süre mücadele etmeden beklersem, nihayet saldırmaya karar verdiğimde onu şaşırtabilirim.

Fena bir plan gibi görünmüyordu. Ayrıca, Marsh zamanı geldiğinde tam olarak ne yapacağını biliyordu. *Harap*'ın en işe yarar aracını ortadan kaldıracaktı. Sırtındaki kazığı çekip çıkaracak ve kendisini öldürecekti. Hüsrandan ya da çaresizlikten değil. *Harap*'ın planında önemli bir yer tuttuğunu biliyordu. Eğer kendisini doğru zamanda ortadan kaldırırsa başkalarına ihtiyaç duydukları fırsatı verebilirdi.

Yapabileceğinin tümü buydu. Yine de, bu uygun görünüyordu, yeni kazandığı kendine güven ise doğrulup gururla kendini dünyaya gösterebilmeyi istemesini sağlıyordu. Kelsier skaaların özgürlüğü için kendisini feda etmişti. Marsh da aynısını yapacaktı; böylelikle dünyayı yok olmaktan kurtarmayı umuyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

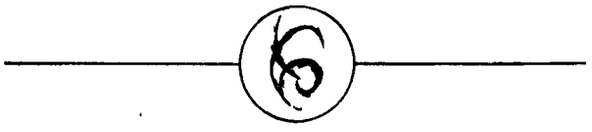

BEZ VE CAM

Harap'ın bilinci Miraç Kuyusu'nda hapsedilmişti; büyük ölçüde güçsüzdü. O gece, Kuyu'yu keşfettiğimizde, anlamadığımız bir şey bulduk. Odalardan birini doldurmuş olan kara bir duman.

Sonrasında bunu tartışsak da, ne olduğuna karar veremedik. Nereden bilebilirdik ki?

Bir tanrının bedeni, ya da gücü; ne de olsa ikisi de aslında aynı şey. Tıpkı bir insanın etten kemikten oluşması gibi, Harap ve Muhafaza da güç ve enerjiden oluşuyordu.

14

SPOOK KALAY HARLADI.

Kalayı içinde gür ve güçlü bir şekilde yaktı. Artık asla söndürmüyordu. İçinde özgürce yanar halde bırakıyordu. Kalay metaller arasında en yavaş yananlarından biriydi ve Allomansi için gereken miktarlarda edinmesi zor değildi.

Sessiz sokakta ilerledi. Kelsier'in şimdilerde meşhur olan skaaların sislerden korkmalarına gerek olmadığında dair sözlerine rağmen bile pek azı geceleri dışarıya çıkıyordu. Çünkü geceleri sisler gelirdi. Derin ve gizemli, karanlık ve her yeri kaplayan sisler Son İmparatorluk'un değişmezlerinden biriydi. Her gece gelirlerdi. Sıradan bir sisten daha kalındı, belirli biçimlerde kıvrılırdı; sislerin farklı kıyıları, akış yolları ve cepheleri âdeta canlıydı. Neredeyse oyunbaz, bir o kadar da gizemli.

Ancak Spook için bunlar pek bir engel oluşturmuyordu. Her zaman kalayını fazla harlamaması tembihlenmişti; ona fazla bağımlı olmaması konusunda uyarılmıştı. İnsanlar, bunun bedenine zarar vereceğini söylemişlerdi. Açıkçası, haklılardı da. Bir yıldır aralıksız olarak kalayını harlamıştı –asla söndürmemiş ve duyularını sürekli üst bir keskinlikte tutmuştu– ve bu onu *gerçekten de* değiştirmişti. Değişikliklerin gerçekten de tehlikeli olmasından endişeleniyordu.

Ama buna ihtiyacı vardı, çünkü Urteau halkının ona ihtiyacı vardı.

Üstünde, gökteki yıldızlar milyonlarca küçük güneş gibi ışıldıyordu. Geçen yıl donuk, şeffaf ve zayıf bir hâl alan sislerin ötesinde parıldıyorlardı. Başlangıçta Spook dünyanın değiştiğini sanmıştı. Ardından, değişenin yalnızca algısı olduğunu fark etti. Bir şekilde, kalayı bu kadar uzun süre harladığından, algılarını diğer Allomanserler'in erişebileceği noktadan çok ötesine dek keskinleştirmişti.

Neredeyse duracaktı. Harladığı kalay Clubs'ın ölümüne bir tepki olarak başlamıştı. Luthadel'den kaçıp amcasını ölüme terk edişi konusunda hâlâ kendisini suçlu hissediyordu. İlk birkaç hafta boyunca, Spook metallerini neredeyse bir kefaret olarak harlıyordu –çevresindeki her şeyi hissetmek, tümünü fark etmek istiyordu –bunlar acı verici olsa bile. Belki de acı verici olduğu için.

Ama sonra, değişmeye başlamıştı ve bu da onu endişelendirmişti. Öte yandan, çete her zaman Vin'in kendisini ne kadar zorladığından bahsediyordu. Nadiren uyuyor, uyanık ve tetikte kalmak için lehim yakıyordu. Spook bunun nasıl çalıştığını bilmiyordu, bir Sissoylu değildi, yalnızca bir metal yakabiliyordu, ama eğer yaktığı tek metal ona bir avantaj sağlayabiliyorsa, bunu sonuna kadar kullanacaktı. Çünkü elde edebildikleri tüm avantajlara ihtiyaç duyacaklardı.

Yıldızların ışığı onun için gün ışığı gibiydi. Gündüz ise, gözlerini bir bezle bağlayarak koruması gerekiyordu; bu durumda bile dışarı çıkmak bazen kör edici olabiliyordu. Teni o kadar hassaslaşmıştı ki yerdeki her çakıl taşı, her çatlak, her taş parçası, ayakkabılarının tabanından saplanan bıçaklar gibi geliyordu. Bahar ayazı dondurucu geliyordu ve kalın bir pelerin giyiyordu.

Ancak bu sıkıntıların, dönüştüğü şey her neyse, ona dönüşmenin getireceği fırsatlarla kıyaslandığında önemsiz olduğuna kanaat getirmişti. Sokakta ilerlerken insanların yataklarında döndüğünü, duvarların ardından bile işitebiliyordu. Metrelerce ötedeki bir adımı duyabiliyordu. Karanlık bir gecede hiçbir insanın göremediği kadar iyi görebiliyordu.

Belki de diğerlerine faydalı olmanın bir yolunu bulmuştu. Her zamanki gibi, çetenin en önemsiz üyesi olmuştu. Ayak işlerine koşturan ya da diğerleri plan yaparken gözcülük eden, gözden çıkarılabilir çocuk. Bu yüzden onlara içerlemiyordu, ona böyle basit görevler vermekte haklıydılar. Sokak ağzı nedeniyle anlaşılması güç biriydi ve diğerleri bizzat Kelsier tarafından seçilmişken Spook, Clubs'ın yeğeni olması dolayısıyla aralarına katılmıştı.

Spook fazlasıyla aydınlık olan sokakta ilerlerken ellerini pantolonunun ceplerine sokarak iç geçirdi. Kumaştaki her bir ipliği hissedebiliyordu.

Tehlikeli şeyler oluyordu; bunu biliyordu; sislerin gündüz ortalıkta olması, yerin kötü bir kâbus gören uykudaki bir adam gibi aralıklarla sallanması. Spook yaklaşmakta olan kritik günlerde pek işe yaramayacağından endişeliydi. Bir yıl kadar önce amcası, Spook kenti terk ettikten sonra ölmüştü. Spook korkudan kaçmıştı, aynı zamanda zayıflığının bilinciyle de. Kuşatma sırasında yardım edememişti.

Tekrar bu konuma düşmek istemiyordu. Bir şekilde yardım edebilmek istiyordu. Ormana kaçmayacak, dünya yitip giderken saklanmayacaktı. Elend ve Vin onu Urteau'ya Yurttaş ve kentteki yönetimi hakkında olabildiğince bilgi toplamak

üzere göndermişti; Spook da elinden gelenin en iyisini yapmayı istiyordu. Eğer bu bedenini riske atmak anlamına geliyorsa, buna vardı.

Büyük bir kavşağa geldi. Kesişen yolların her ikisine de göz attı, onun için gündüz gibi aydınlıktı. Sissoylu ya da imparator olmayabilirim, diye düşündü. *Ama bir şeyim. Yeni bir şey. Kelsier'in gurur duyacağı bir şey.*

Belki bu kez yardım edebilirim.

Her iki yönde de bir hareket yoktu, bu yüzden sokağa sapıp kuzeye doğru ilerledi. Aydınlık gibi görünen bir sokakta sessizce, usul usul ilerlemek bazen garip geliyordu. Yine de, yıldız ışığı ve sislerin örtüsü altında başkaları için bunun karanlık olduğunu biliyordu. Kalay bir Allomanser'in sisleri yarmasına yardımcı oluyordu, Spook'un gittikçe hassaslaşan gözleri ise bunda çok daha iyiydi. Sisi yarıp geçmişti, onun niçin sis örtüsü yok gibiydi.

Devriye görünmeden çok önce onların gelişini işitmişti. Nasıl olurda insanlar o zırhın tangırdamasını, ayakların kaldırım taşları üzerindeki takırtısını duymazdı? Sırtını, sokak boyunca ilerleyen toprak duvara dayayarak duraksadı; devriyeyi izlemeye koyuldu.

Bir meşale taşıyorlardı, Spook'un hassas gözleri için bu neredeyse kör edici parlaklıkta bir fener gibiydi. Meşale ahmak olduklarına bir işaretti. Işığı yardımcı olmazdı, aksine engel olurdu. Işık sislerden yansır ve nöbetçileri, karanlıkta görme şanslarını ortadan kaldıran bir ışık halesinin içine sarardı.

Spook olduğu yerde hareketsizce durdu. Devriye ilerleyip sokağın ötesine yürümeyi sürdürdü. Spook'un bir metre kadar yakınından geçtiler, ancak onun orada olduğunu fark etmediler. Tamamen açıkta fakat kusursuzca gizlenmiş hissederken etrafı izleyebilmenin verdiği canlandırıcı bir his vardı. Yeni Urteau yönetiminin neden devriye dolaştırmakla uğraştığını merak ediyordu. Elbette, yönetimin skaa yetkililerinin sisler hakkında fazla bir deneyimi yoktu.

Devriye gezen nöbetçiler ellerindeki parlak meşaleleriyle köşeyi döndüğünde Spook görevine kaldığı yerden devam etti. Eğer programına uygun davranırsa bu akşam yaverleriyle bir toplantı yapacaktı. Spook konuşulanları dinlemeyi planlıyordu. Sokak boyunca dikkatle ilerledi.

Hiçbir kent Luthadel kadar büyük değildi, ama Urteau yakın bir ikinciydi. Venture hanesinin soydan kalan yeri olarak bir zamanlar şimdi olduğundan çok daha önemli –ve çok daha iyi bakılan– bir kentti. Gerileyişi Lord Hükümdar'ın öldürülüşünden de önceleri başlamıştı. Bunun en büyük göstergesi Spook'un üzerinde yürümekte olduğu yoldu. Bir zamanlar kent, su dolu sokaklar olarak kullanılan kanallarla kaplıydı. Bu kanalar bir süre önce kurumuş, yağmur da çamurla kaplanan, derin, tozlu kanallarla kaplamıştı. Bunları doldurmak yerine halk bu boş kanalları yol olarak kullanmaya başlamışlardı.

Spook'un üzerinde bulunduğu sokak bir zamanlar büyük mavnaların bile geçişine izin veren geniş bir suyoluydu. Batık sokağın her iki yanında üç metrelik duvarlar yükseliyordu; bunların üzerinde ise kanal kıyıları boyunca binalar yer alıyordu. Kimse Spook'a kanalların neden boşaldığına dair kesin ve tutarlı bir açık-

lama yapamamıştı; kimileri depremleri, kimileri ise kuraklığı sorumlu tutuyordu. Ancak, kanallar kuruduktan sonraki yüz yıl içinde kimse onları doldurmanın hesaplı bir yolunu bulamamıştı.

Böylece, Spook derin bir olukta yürüyormuş gibi hissederek, sokakta ilerlemeyi sürdürdü. Birçok yerde merdivenler ya da rampalar yukarıdaki kaldırımlara ve binalara uzanıyordu, fakat pek az kimse oralara çıkıyordu. Kent halkının değişiyle sokakolukları normalleşmişti.

Spook yürürken bir duman kokusu aldı. Yukarı baktığında binalarla kaplı ufukta bir açıklık fark etti. Yakın bir zaman önce sokaktaki bir bina yanmıştı. Soylu birinin evi. Diğer duyuları gibi koku duyusu da son derece hassastı. Bu yüzden, Straff Venture'ın ölümünün ardından gerçekleşen ilk taşkınlıklarda yakılan binalardan birinin kokusunu alıyor olabilirdi. Yine de, koku bunun için fazlasıyla güçlüydü. Fazlasıyla da taze.

Spook hızlandı. Urteau yavaşça ölüyor, çürüyordu ve bunun sorumluluğu büyük oranda yöneticisi Yurttaş'a aitti. Uzun zaman önce Elend Luthadel halkına bir konuşma yapmıştı. Lord Hükümdar'ın öldüğü, Kelsier'in isyanının gecesiydi. Spook Elend'in sözlerini olduğu gibi hatırlıyordu, çünkü o nefretten, isyandan ve bunlarla ilgili tehlikelerden bahsetmişti. Halkı eğer yeni yönetimlerini nefret ve kan dökme üzerine kurarlarsa korku, kıskançlık ve kargaşa ile kendi kendini yiyip bitireceği konusunda uyarmıştı.

Spook o gece dinleyiciler arasındaydı. Elend'in haklı olduğunu şimdi anlamıştı. Urteau'daki skaalar başlarındaki soyluları bir bakıma devirmişlerdi ve Spook bununla gurur duyuyordu. Kente giderek daha da ısınıyordu, bunun nedenlerinden bir ide Firari'nin öğretisine ısrarla sadık kalmaktaki uğraşlarıydı. Yine de, isyan soyluların devrilmesiyle durulmamıştı. Elend'in tahmin ettiği üzere kent korku ve ölümün beşiği haline gelmişti.

Mesele bunun neden olduğu değil, nasıl durdurulacağıydı.

Şimdilik, bu Spook'un işi değildi. Yalnızca bilgi toplamak için oradaydı. Yaklaştığını yalnızca kenti inceleyerek geçirdiği haftalardan kalma aşinalıktan anlayabiliyordu, çünkü sokakoluklarında tam olarak nerede olduğunu kestirmek epey zordu. Başlangıçta buralardan kaçınmaya çalışmış ve yukarıdaki küçük ara sokaklardan ilerlemişti. Ne yazık ki, oluklar tüm şehri kaplıyordu ve inip çıkarak o kadar çok zaman kaybediyordu ki sonunda olukların etrafta dolaşmanın en uygun yolu olduğuna kanaat getirdi.

Elbette ki Sissoylu değilsen. Ne yazık ki Spook Allomantik gücünü kullanarak binalar üzerinden sıçrayamıyordu. Oluklarla yetinmek zorundaydı. Elinden geleni yapıyordu.

Bir merdivene çıkıp tırmanmaya başladı. Deri eldivenler giymesine karşın ahşabın dokusunu hissedebiliyordu. Yukarıda, sokakoluk boyunca uzanan dar bir kaldırım vardı. Önünde bir arka sokak vardı, bir grup eve varıyordu. Hedefi dar sokağın sonundaki binaydı, ama o yöne ilerlemedi. Bunun yerine sessizce bekleyip orada olduğunu bildiği işaretleri kolladı. Çok geçmeden, birkaç bina ötedeki bir

pencerede bir hışırtı işitti. Başka bir binadan ise ayak sesleri geliyordu. Önündeki sokak gözetleniyordu.

Spook yana döndü. Gözcüler arka sokağı dikkatle izlerken, istemeden başka bir yeri açık bırakmışlardı; kendi binalarını. Spook sinsice sağa sokuldu, altlarındaki her bir taşı hisseden adımlarla, bir adamın sıra dışı bir şey gördüğünde artan soluk alıp verişini işitebilecek duyularla ilerliyordu. Binanın etrafından dolaşıp tetikteki gözlerden kaçındı ve diğer taraftaki çıkmaz sokağa girdi. Orada, elini binanın duvarına koydu.

Odanın içinde titreşimler vardı; içeride birileri olmalıydı, bu yüzden ilerlemeyi sürdürdü. Sonraki oda onu derhal uyardı; çünkü içeride fısıltılar duyuyordu. Ancak üçüncü odada hiçbir şey hissetmedi. Titreşim yoktu. Ya da fısıltı. Bir kalbin boğuk atışı bile yoktu; hava yeterince durgun olduğunda bazen bunu bile işitebiliyordu. Derin bir nefes alıp usulca pencerenin kilidini açtı ve içeri girdi.

İçerisi, beklediği gibi boş olan bir yatak odasıydı. Daha önce hiç bu odadan geçmemişti. Panjurları kaparken kalbi hızla atıyordu, ardından usulca ilerledi. İçerisi neredeyse tamamen karanlık olmasına karşın görmekte zorlanmıyordu. Ona göre içerisi ancak loştu.

Odanın dışında daha tanıdık gelen bir koridor buldu. Kolayca, sokağı gözleyen iki gözcü odasını geride bıraktı. Bu sızmaları yapmanın bir heyecanı vardı. Spook Yurttaş'ın karakollarından birinin içinde, çok sayıda silahlı askerden yalnızca birkaç adım uzaklıktaydı. Kendi binalarını daha iyi korumalıydılar.

Basamakları tırmanarak üçüncü katta pek kullanılmayan küçük bir odaya vardı. Titreşimleri kontrol etti, ardından içeri girdi. Gösterişsiz oda fazladan yataklardan ve tozlu pek çok üniformadan oluşan bir yığınla kaplıydı. Spook dikkatle ve sessizce adım atıp ilerlerken gülümsedi, son derece hassas ayakları gevşek, gıcırdayan ya da eğri döşemeleri hissedebiliyordu. Pencere pervazına oturdu, dışarıdan kimsenin kendisini göremeyeceğinden emindi.

Yurttaş'ın evi birkaç metre ötedeydi. Quellion gösterişten hazzetmezdi ve karargâh olarak orta büyüklükte bir yapı seçmişti. Bir zamanlar muhtemelen küçük bir soylunun eviydi, Spook'un bulunduğu yerden görebildiği küçük bir avlusu vardı. Binanın kendisi ışıldıyor, her çatlaktan ve pencereden ışık sızıyordu. Bina muazzam bir güçle doluymuş ve patlamak üzereymiş gibiydi.

Ama bu Spook fazla harlanmış kalayı yüzünden içinde ışık olan herhangi bir binayı görüyordu.

Arkasına yaslandı, bacakları pervazdaydı, sırtı ise çerçeveye dayalıydı. Ahşabın kenarında, eskiden burada bir şeyler olduğuna işaret eden çivi delikleri olsa da pencerede ne cam ne de panjur vardı. Panjurların neden söküldüğünün Spook için önemi yoktu, olmayışları bu odaya gece birilerinin girme olasılığının az olduğunu gösteriyordu. Sis çoktan odaya dolmuştu, ancak o kadar cılızdı ki Spook'un gözleri sisi fark etmekte zorluk yaşamıştı.

Bir süre, hiçbir şey olmadı. Bina ve çevresi gece ayazında sessiz ve hareketsizdi. Ancak sonunda, o belirdi.

Spook doğruldu, genç kadının evden çıkıp bahçeye girişini izledi. Sıradan bir skaa elbisesi giymişti; garip bir şekilde bu elbise üzerinde çok zarif duruyordu. Saçları elbiseden biraz daha koyuydu. Spook bu kadar koyu kumral saçlara sahip pek az kişi görmüştü; külden ve isten temiz tutabilen pek az kişi.

Kentteki herkes Yurttaş'ın kardeşi Beldre'i biliyor olmasına karşın pek azı onu görmüştü. Güzel olduğu söyleniyordu. Bu durumda söylenenler doğruydu. Ancak kimse onun kederinden bahsetmemişti. Fazlasıyla harlanmış kalay sayesinde, Spook onun yanı başındaymış gibi hissediyordu. Derin, kederli gözlerinde ardındaki aydınlık binadan yansıyan ışığı görebiliyordu.

Bahçede bir bank bulunuyordu. Küçük bir çalılığın önündeydi. Bahçedeki tek bitki bu çalıydı; diğerleri sökülmüş, toprak ise bellenmişti; geriye ise kara bir toprak kalmıştı. Spook'un duyduğu kadarıyla, Yurttaş süs bahçelerinin soylulara özgü bir iş olduğunu belirtmişti. Böyle yerlerin yalnızca skaa kölelerin teriyle inşa edildiğini öne sürüyordu; soyluların hizmetkârları için çok zorlu işler yaratarak lüks hayatlarını sürdürüşlerinin bir başka yoluydu.

Urteau halkı kentin tüm duvar resimlerini badanalayıp tüm mozaik camlarını kırıp dökerken, tüm süs bahçelerini de sökmüşlerdi.

Beldre bankına oturmuş, elleri önünde hareketsiz duruyor, üzgün bir şekilde çalıya öylece bakıyordu. Spook, Yurttaş'ın akşam toplantılarına gizlice katılmasının nedeninin o kadın olmadığı konusunda kendini ikna etmeyi denedi, bunda epey de başarılı oldu. Bunlar Spook'un yakaladığı en iyi casusluk fırsatlarındandı. Beldre'i görebilmek de bir ödüldü. Elbette, çok umursadığından değildi. Onu tanımıyordu bile.

Orada oturmuş kadına bakıyor, onunla konuşabilmeyi diliyorken bile böyle düşünüyordu.

Ama bunun sırası değildi. Beldre'in bahçe sürgünü kardeşinin toplantısının başlamak üzere olduğu anlamına geliyordu. Onu hep yanında tutuyordu ama görünüşe göre devlet sırlarını işitmesini istemiyordu. Ne yazık ki penceresi Spook'un görüş açısına doğru açılıyordu. Sıradan biri, sıradan bir Kalaygöz ya da Sissoylu bile, içeride neler konuşulduğunu duyamazdı. Ama Spook kelimenin hiçbir anlamıyla sıradan değildi.

Gizli saklı konuşulanları dinlerken kararlılıkla, artık işe yaramaz biri olmayacağım diye düşündü. Duvarları ve aralarındaki mesafeyi aşıp kulaklarına varıyordu.

"Pekâlâ, Olid" dedi bir ses. "Haberler nedir?" Ses artık Spook için tanıdıktı. Urteau'nun Yurttaşı Quellion.

"Elend Venture bir başka şehri daha ele geçirdi," dedi ikinci bir ses; bu kez konuşan dışişleri nazırı Olid'di. Quellion "Nereyi?" diye sordu. "Hangi kenti?"

"Önemsiz bir tanesi," dedi Olid. Güneyde. Beş bin kişi ancak var."

Üçüncü bir ses, "Anlamı yok," dedi. "Şehir halkını da yanına alıp kenti çok geçmeden terk etmiş."

Olid "Ama bir başka koloss ordusu daha edinmiş, her nasılsa," diye ekledi.

Spook, güzel, diye düşündü. Ambar olarak kullanılan dördüncü mağara da elle-

rine geçmişti. Luthadel bir süre daha kıtlık çekmeyecekti. Bu da geriye yalnızca iki tane kaldığı anlamına geliyordu; Urteau'daki ve her neredeyse sonuncusu.

Quellion, "Despotların bir nedene ihtiyacı yoktur," diye ekledi. Genç bir adamdı ama aptal değildi. Zaman zaman, Spook'un tanımış olduğu başka adamlara benziyordu. Bilge adamlara. Öyleyse fark uçlardaydı.

Ya da belki zamanlamada?

"Bir despot yalnızca hükmetme coşkusu için bile fetheder," diye ekledi. "Ele geçirdiği yerler Venture'a yetmiyor, asla da yetmeyecek. Fetihlerine devam edecek. Sıra bize gelene dek."

Oda sessizleşmişti.

"Haberlere göre Urteau'ya bir elçi gönderiyormuş," dedi üçüncü ses. "Firari'nin çetesinin bir üyesini."

Spook doğruldu.

Quellion güldü. "Yalancılardan biri mi? Buraya mı geliyormuş?"

"Söylentilere göre bize bir anlaşma teklif etmek için," dedi Olid.

Quellion "Yani?" diye sordu. "Bunu bize niye anlatıyorsun, Olid? Bu despotla bir anlaşma yapmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Olid "Onunla savaşamayız, Quellion," dedi.

Quellion "Firari de Lord Hükümdar ile savaşamazdı," dedi. "Ama yine de yaptı. Öldü ama yine de kazandı; skaalara isyan edip soyluları devirecek cesareti verdi."

"O piç kurusu Venture çıkıp başa geçene kadar," dedi üçüncü ses. Oda yeniden sessizleşti.

Sonunda Quellion "Venture'a teslim olamayız," dedi. "Bu kenti bir soyluya bırakmayacağım, Firari'nin bizim için yaptıklarından sonra olmaz. Son İmparatorluk'ta yalnızca Urteau Kelsier'in skaa idaresi hayalini gerçekleştirebildi. Yalnızca biz soyluların evlerini yaktık. Yalnızca biz kentimizi ve toplumumuzu onlardan arındırdık. Yalnızca biz uyduk. Firari bizi kollayacaktır."

Spook usulca ürperdi. Tanımadığı kimselerin Kelsier hakkında böyle bahsettiğini işitmek çok garipti. Spook Kelsier ile beraber yürümüş, ondan çok şey öğrenmişti. Onların Firari'si olan bu adamı tanıyorlarmış gibi konuşmaya ne hakları vardı?

Konuşma daha önemsiz konulara yönelmişti. Eskiden soyluların tercih ettiği giyim kuşam tarzlarını yasaklayan yeni yasalardan bahsettiler ve ardından şecere teftiş heyetinin kaynağını arttırmaya karar verdiler. Kentte soylu ailelerden geldiğini gizleyen herkesi bulup çıkarmaları gerekiyordu. Spook diğerlerine aktarmak üzere notlar aldı. Ancak gözlerini bahçedeki genç kadına çevirmemekte zorlanıyordu.

Ona bu kadar acı veren ne, diye düşündü. Bir yandan sormak istiyordu; tıpkı Firari'nin olacağı gibi arsızca, bir çırpıda aşağı inip bu bir başına, ciddiyetle duran kızın çalıya neden böylesi bir kederle baktığını öğrenmek istiyordu. İstemsizce doğrulduğunu fark etti.

Eşsiz olabilirdi, güçlü olabilirdi, ama kendine hatırlatması gerektiği gibi, bir Sissoylu değildi. Onu yolu sessizlik ve gizlilikten geçiyordu.

Bu yüzden tekrar oturdu. Şimdilik eğilip onu izlemekten ve aralarındaki mesafeye, ya da kendi bilmezliğine rağmen gözlerindeki o hissi anlamaktan memnundu.

Kül yağmuru.

İnsanların ne kadar şanslı olduklarını gerçekten anladıklarını sanmıyorum. Çöküş'ten önceki bin yılda, külleri nehirlere döktüler ve kentlerin dışına yığdılar; öylece bıraktılar. Rashek'in külleri parçalamak için geliştirdiği mikroplar ve bitkiler olmadan toprağın çabucak küller altında yitip gideceğini asla anlamadılar.

Tabii elbette sonunda olan buydu.

15

SİS YANIYORDU. Parlak, alev kırmızı gün ışığı altında onu kaplayan bir ateş gibi görünüyordu.

Gündüz vakti sis alışıldık değildi. Ama gece sisi bile artık Vin'e yabancıydı. Eskiden onu gizleyip korurlardı. Şimdi ise onlara git gide daha da fazla yabancılaşıyordu. Allomansi kullandığında sisler ondan uzaklaşır gibiydi; parlak ışıktan sakınan yabani bir hayvan gibi.

Gün saatler önce ağarmış olmasına karşın sessizliğini bozmamış olan kampın önünde bir başına dikiliyordu. Şimdiye dek Elend çadırlarını terk etmemelerini emrederek ordusundakileri sislerden koruyabilmişti. Ham onları sise çıkarmalarına gerek olmadığını savunmuştu ama Vin içinde bir ses Elend'in askerleri sise çıkarma planına sadık kalacağını söylüyordu. Bağışıklık kazanmaları gerekiyordu.

Güneşte parıldayan sise bakan Vin, neden, diye düşündü. *Neden değiştin? Farklı olan ne?* Sis etrafında oynaşıyor, her zamanki garip, hareketli haliyle dönüp duruyordu. Sis artık daha hızlı hareket ediyor gibi görünüyordu. Titreşiyordu. Oynaşıyordu.

Hava ısındı ve sonunda sis geri çekilip bir tavada buharlaşan su gibi ortadan kayboldu. Gün ışığı yüzüne bir dalga gibi çarptı; dönüp sisin yankılanan bir çığlık gibi yok oluşunu izledi.

Nöbetçiler tehlikelin geçtiğini haber verirken Vin, doğal değiller, diye düşündü. Çok geçmeden kamp hareketlendi, askerler çadırlarından çıkıp telaşla sabah işlerine

koşturdular. Vin kampın başında toprak yol üzerinde hareketsizce duruyordu; sağ yanında ise kanal yer alıyordu. Sis çekildiğinde her ikisi de daha *gerçek* geliyordu.

Sazed ve Elend'e sislerin doğal olup olmadıkları konusunda fikirlerini sormuştu. İkisi de âlimce yanıtlar verip her iki yönden de görüşleri destekleyen kuramlar ortaya atmışlardı. En azından Sazed bir karara varmıştı; sislerin doğal olduğunu düşünüyordu.

Sislerin bazılarını boğup bazılarını sağ bırakması açıklanabilir, Leydi Vin, demişti. Ne de olsa böcek ısırığı da kimilerini öldürürken kimilerini rahatsız etmiyor, diye eklemişti.

Vin kuramlar ve görüşlerle ilgilenmiyordu. Yaşamının çoğunu sisin sıradan bir hava olayı olduğunu düşünerek geçirmişti. Reen ve diğer hırsızlar ise sisi doğaüstü olduğuna dair hikâyelerin çoğuna gülüp geçmişlerdi. Yine de Vin bir Allomanser olmuş ve sisi tanımıştı. Onları *hissediyordu* ve bu his Miraç Kuyusu'ndaki güce dokunduğundan beri giderek güçleniyordu.

Sis fazlasıyla hızlı bir biçimde ortadan kayboldu. Gün ışığında kaybolurken sisler güvenli bir yere kaçan bir kimse gibiydi. Tüm gücünü savaşmakla harcamış ve sonunda geri çekilmeye karar vermiş biri gibi. Ayrıca, sisler kapalı yerlerde yoktu. İçindekileri korumak için basit bir çadır bile yeterliydi. Sisler, her nasılsa, orada istenmediğini anlıyor gibiydi.

Vin göklerdeki pusun ardından kor gibi parıldayan güneşe döndü. TenSoon'un yanında olmasını, onunla konuşabilmeyi, endişelerini paylaşabilmeyi diledi. Kandrayı çok özlüyordu, hem de düşündüğünden de fazlasıyla. Açık sözlülüğü onunkiyle uyumluydu. Halkına döndükten sonra başına neler geldiğini hala bilmiyordu; ona bir mesaj iletmesi için bir başka kandra bulmaya çalışmıştı ama son zamanlarda kandraları bulmak epeyce zorlaşmıştı.

İç geçirip döndü ve sessizce kampa doğru yürümeye koyuldu.

Askerlerin orduyu bu kadar çabuk harekete geçirmesi etkileyiciydi. Sabahları çadırlarda, zırhları ve silahlarıyla ilgilenmek zorundaydılar; aşçılar da bulabildiklerini pişirmekle uğraşıyorlardı. Vin kısa bir mesafe kat ettiğinde, ocaklar yanıyordu ve çadırlar sökülmeye başlamıştı; askerler yola çıkmaya hazırlanıyordu.

Aralarından geçerken bazıları selam durdu. Bazıları ise saygıyla eğildiler. Bazıları ise tedirgin olup başka yöne bakıyorlardı. Vin onları yadırgamadı. Ordudaki yerinden o da emin değildi. Elend'in eşi olarak teknik olarak onların imparatoriçesiydi; ancak bir asilzade gibi giyinmiyordu. Pek çokları için ise o dini bir figür, Firarinin Varisi idi. Bu unvanı da istemiyordu.

Elend ile Ham'in toplanmakta olan imparatorluk çadırı önünde konuştuklarını gördü. Açıktaydılar, tavırları ise tamamen soğukkanlıydı; ikisinin işçilerden ne kadar da uzak durduklarını fark etmişti, sanki konuştuklarını işitmelerini istemiyorlardı. Kalay yakarak yanlarına varmadan çok önce nelerden bahsettiklerini duyabilir hale geldi.

Elend usulca "Ham, haklı olduğumu biliyorsun. Bunu sürdüremeyiz. Batı Salâhiyetinin içlerine ilerledikçe gündüzleri daha fazla sise maruz kalacağız."

Ham hayır dercesine başını salladı. "Gerçekten askerlerinin ölüşünü izler miydin, El?"

Elend'in yüzü ciddileşti ve yanlarına gelmekte olan Vin ile göz göze geldi. "Her sabah sisleri beklemekle vakit kaybedemeyiz."

Ham "Onların hayatlarını kurtarsa bile mi?" diye sordu.

Elend, "Yavaşlamak da cana mal oluyor," dedi. "Burada geçirdiğimiz her saatte, sisler Merkezi Salâhiyete biraz daha yaklaşıyor. Bir süre sonra kuşatmada olmayı planlıyoruz, Ham ve bu da olabildiğince erken Fadrex'e varmamız anlamına geliyor."

Ham destek arayan gözlerle Vin'e döndü. Başını hayır anlamında salladı. "Üzgünüm, Ham. Elend haklı. Tüm ordumuzu sisin kaderine terk edemeyiz. Korunmasız oluruz; eğer sabah saldırıya uğrayacak olursak adamlarımız ya karşılık verip sislere kurban gitmek ya da çadırlarında bekleyip saklanmak zorunda kalacaklar."

Ham suratını astı, sonra izin isteyip küller arasından ilerleyerek bir grup askerin çadırlarını toplamasına yardım etti. Vin Elend'in yanına varıp iri cüsseli askerin gidişini izledi.

Sonunda "Kelsier onunla ilgili olarak yanılıyordu," dedi. Elend "Kim?" diye sordu. "Ham mi?"

Vin başıyla onayladı. "Sonunda, –Kelsier öldükten sonra– ondan kalan son bir not bulduk. Çete üyelerini yeni idaresindeki önderler olmak üzere seçtiğini söylüyordu. Breeze bir elçi, Dockson bir bürokrat ve Ham de bir general olacaktı. Diğer ikisi rollerine tam uyuyor, ama Ham..."

Elend, "Kendisin fazlasıyla kaptırıyor," dedi. "Emrindeki her bir askeri bizzat tanımak istiyor, aksi halde ise rahatsız hissediyor. Ayrıca, onları bu kadar yakından tanıyınca bağlanıyor."

Vin usulca başıyla onaylarken Ham'in askerlerle birlikte gülüşüp çalışmasını izledi.

Elend, "Bize bir bak, umursamazca bizim peşimizden gelen insanların yaşamlarından bahsediyoruz. Belki Ham gibi bağlanmak daha doğru olur. Belki o zaman başkalarını bu kadar kolayca ölüme göndermeyiz."

Elend'in sesindeki yakıcı tondan rahatsız olan Vin ona baktı. Elend ise bunu gizlemek istercesine gülümsedi ardından bakışlarını kaçırdı. "Şu kolossuna bir şeyler düşünmelisin. Kampta dolaşıp insanları korkutuyor."

Vin suratını astı. Kolossu düşünür düşünmez onun nerede olduğunun farkına vardı. Kampın uçlarında bir yerlerdeydi. Her zaman kendi emri altındaydı ama yalnızca odaklandığında onu doğrudan ve tamamıyla yönetebiliyordu. Aksi takdirde onun genel komutlarına uyuyordu; civarda kalmak, hiçbir şeyi öldürmemek gibi.

Elend "Gidip mavnaların harekete hazır olup olmadığını denetleyeyim," dedi. Vin'e baktı ve onunla birlikte gelmeyeceğini belirtince küçük bir öpücük konduruп yoluna koyuldu.

Vin kampta dolaşmayı sürdürdü. Çadırların çoğu sökülmüş ve toplanmıştı, askerler de hızlıca yemek yiyorlardı. Kamp yerinden uzaklaştığında İnsan'ı sessizce

otururken buldu; kül usulca bacakları arasından akıp gidiyordu. Kırmızı gözlerle kampı izliyordu, sağ gözünden aşağı, ağzının kenarına dek uzanan yırtılmış derisi yüzünden yüzü kötü görünüyordu. Vin Kollarını göğsünde birleştirip "İnsan," dedi.

Yaratık ona döndü, sonra ayağa kalktı, fazlasıyla kaslı üç metreyi aşan cüssesinden kül süzülüyordu. Öldürmüş olduğu kolosslara, önündeki bu yaratığa tamamıyla hâkim olduğunu bilmesine rağmen Vin, son derece gergin derisi ve kanayan yaraları olan bu devasa yaratık karşısında dikilirken bir anlığına içgüdüsel olarak korktu.

Üzerindeki korkuyu atarak "Neden kampa geldin?" dedi. Yavaş ve temkinli bir ses tonuyla "Ben insanım," dedi.

"Sen bir kolossun," dedi Vin. "Bunu sen de biliyorsun."

İnsan "Bir evim olsa iyi olur," dedi. "Şunlar gibi."

Vin "Onlar çadır, ev değil," diye karşılık verdi Vin. "Kampa böylece gelemezsin. Diğer kolosslarla birlikte kalmalısın."

İnsan dönüp güneye, koloss ordusunun insanlardan ayrı olarak kampladığı yöne baktı. Ordunun asıl kısmıyla birlikte bekleyen on bin tanesi dışında yirmi bin tanesi de Elend'in hâkimiyeti altındaydı. Onları Elend'in hâkimiyetine vermek daha mantıklıydı çünkü saf güç anlamında Vin'e kıyasla çok daha güçlü bir Allomanser'di.

İnsan Vin'e dönüp baktı. "Niye?"

Vin "Neden diğerleriyle birlikte mi kalmalısın?" diye sordu. "Çünkü kamptaki insanları rahatsız ediyorsun."

İnsan "Öyleyse bana saldırsınlar," diye karşılık verdi.

Vin "İşte bu yüzden insan değilsin", dedi. "Yalnızca bizi rahatsız ediyorlar diye insanlara saldırmayız."

İnsan "Hayır," dedi. "Bunun yerine *bize* öldürtürsünüz."

Vin başını kaldırıp duraksadı. Ancak İnsan başını çevirip tekrar ordunun konakladığı kampa döndü. Yuvalarından fırlayacak gibi görünen kırmızı gözleri yüzündeki ifadeyi anlamayı zorlaştırıyordu, ama Vin neredeyse bir özlem görebilmişti.

"İnsan, sen bizden birisin," dedi İnsan.

Vin başını tekrar kaldırdı. "Ben mi?"

"Bizim gibisin," dedi. "Onlar gibi değil." "Neden böyle diyorsun?" diye sordu Vin.

İnsan bakışlarını aşağı, Vin'e doğrulttu. "Sis," dedi.

Vin, bir anlığına, nereden geldiğini anlamadığı bir ürperti duydu. "Ne demek istiyorsun?" İnsan yanıtlamadı.

"İnsan," dedi; bu kez farklı bir yöntem deniyordu. "Sisler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gece gelirler." dedi İnsan.

Vin başıyla onayladı. "Evet, ama ne düşünüyorsunuz? Siz, halkın. Sislerden korkuyor mu? Onları öldürür mü?"

İnsan "Kılıçlar öldürür," dedi. "Yağmur öldürmez. Kül öldürmez. Sis öldürmez."

Vin, epey doğru bir mantık yürütme, diye düşündü. *Bir yıl önce bu söylediğine katılabilirdim.* Bu akıl yürütmeden vazgeçmek üzereydi ki, İnsan sözünü sürdürdü.

"Ondan nefret ediyorum," dedi. Vin duraksadı.

"Ondan nefret ediyorum çünkü o da benden nefret ediyor," dedi. Vin ona baktı. "Onu hissediyorsun." Vin şaşkınlıkla, "Evet," dedi. "Hissediyorum."

İnsan Vin'i inceledi; gözünün kenarından akan kan, mavi derisinden süzülerek küllere karışıyordu. Nihayet Vin'in dürüst yanıtını onaylarcasına başını salladı.

Vin ürperdi. Sis canlı değil, diye düşündü. *Benden nefret edemez. Hayal görüyorum.*

Ama bir zamanlar, yıllar önce, sisleri kullanmıştı. Lord Hükümdar ile savaşırken, her nasılsa, onlara hükmetmişti. Allomansi'sini güçlendirmek için metal yerine sis kullanmış gibiydi. Ancak bu güçle Lord Hükümdar'ı alt edebilmişti.

Bu uzun zaman önceydi ve bunu asla tekrarlayamamıştı. Yıllar boyunca tekrar tekrara denemiş ve üst üste başarısız olduktan sonra, yanılıyor olduğunu düşünmeye başlamıştı. Tabii son zamanlarda sis pek o kadar da arkadaş canlısı olmayan bir haldeydi. Siste sıra dışı bir şey olmadığını kendi kendine tekrar edip duruyordu; ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Peki ya Elend'i öldürmeye çalışan sonra da Vin'e onu nasıl bir Allomanser yapacağını göstererek kurtaran o sis ruhu? Bir yılı aşkın bir süredir onu görmemiş olsa da gerçekti, bundan emindi.

Sise karşı duyduğu tereddüt, sisin ondan sakınması neydi peki? Binalardan kaçınması ve insanları öldürmesi. Hepsi İnsan'ın söylediğine işaret ediyor gibiydi. Sis –Zifir– ondan nefret ediyordu. Sonunda, uzun zamandır karşı koyduğu şeyi kabul etti.

Sis onun düşmanıydı.

Onlar Allomantik hâkimler olarak bilinirler. Metallerini o kadar uzun süre, o kadar güçlü harlarlar ki, sürekli bulunan Allomantik güç onların fizyolojilerini etkiler.

Pek çok durumda; çoğu metalde; bunun etkileri çok ufaktır. Örneğin tunç yakanlar, bronz hâkimi olduklarına farkına bile varmazlar. Bu metali uzun süre yaktıklarından yetkinlikleri artar. Lehim hâkimi olmak ise tehlikelidir; çünkü bu bedeni acı ya da yorgunluk hissedemeyeceği bir düzeye dek zorlamayı gerektirir. Pek çoğu bur süreç sonlanmadan önce ölür; kanımca, sonucunda elde edilecek fayda ise buna değmez.

Ama, kalay hâkimleri ise özeldir. Sıradan bir Allomanser'in ihtiyaç duyacağı ya da isteyeceğinin ötesinde duyulara sahip olduklarından, dokundukları, işittikleri, gördükleri, kokladıkları ve tattıkları şeylerin kölesi olurlar. Yine de bu duyuların sıra dışı gücü onlara farklı, ilginç bir avantaj sağlar.

Hemalurjik bir kazıkla dönüştürülen bir Sorgucu gibi onların artık insan olmadığı bile söylenebilir.

16

SPOOK GÖZLERİNİ KARANLIĞA AÇTI.

Bu git gide daha da seyrekleşiyordu. Gözlerini ve kulaklarını sıkı sıkıya örten gözbağını hissedebiliyordu. Fazlasıyla hassas tenine batıyordu; ama diğer seçeneğe oranla çok daha iyiydi. Ona göre yıldız ışığı da güneş kadar parlaktı ve odanın dışındaki koridorda atılan adımlar gök gürlemesi gibiydi. Kalın kumaşla, kulakları mumla tıkanmışken, panjurlar kapalıyken ve perdelenmişken bile, uyumak bazen onun için zor bir işe dönüşüyordu.

Sarıp sarmalanmak tehlikeliydi. Onu savunmasız bırakıyordu. Uykusuzluk ise daha da tehlikeli olurdu. Belki de kalay yakarak bedenine yaptıkları onu öldürecekti. Yine de Urteau halkı arasında vakit geçirdikçe, yaklaşmakta olan tehlikeyi atlatmak için yardımına ihtiyaç duyacaklarını daha da iyi görüyordu. Bir üstünlüğe

ihtiyaç duyuyordu. Yanlış kararı vermiş olduğundan endişeliydi, ama en azından bir karar vermişti. Önceden olduğu gibi devam edecek ve bunun yeterli olmasını umacaktı.

Usulca homurdandı, doğrulup gözlerindeki bezi ve kulaklarındaki mumu çıkardı. Oda karanlıktı ama aralıkları kumaşla kapatılmış panjurlardan sızan cılız ışık bile görmesi için yeterliydi.

Karnında kalay harlanmış yanıyordu. Rezervi neredeyse tükenmiş; gece boyunca yanmıştı. Artık bedeni nefes alıyormuş ya da göz kırpıyormuşçasına kalay kullanıyordu. Haydutların, yaralanıp baygın düştükleri durumlarda bile iyileşmek için lehim yakabildiklerini duymuştu. Beden neye ihtiyacı olduğunu anlıyordu.

Yatağının yanı başındaki küçük bir kovaya uzanıp içinden bir miktar kalay tozu aldı. Luthadel'den gelirken bol miktarda getirmiş ve yeraltından daha fazlasını alarak elindekini arttırmıştı. Neyse ki kalay görece ucuzdu. Avcundakileri komodinin üzerindeki bir kaba boşalttı, ardından kapıya ilerledi. Oda küçük ve dardı; ama kimseyle paylaşmak zorunda değildi. Bu da skaa standartlarına göre lükstü.

Gözlerini sıkı sıkıya kapatıp kapıyı açtı. Güneşin aydınlattığı koridorun ışığı yüzüne çarptı. Işık karşısında dişlerini sıktı; gözlerini kapatmasına karşın dikkatle yeri hissetmeye çalıştı. Handa çalışanlar tarafından kuyudan çekilmiş tatlı su dolu testiyi içeri alıp kapıyı çarptı.

Gözlerini kırpıp kabını doldurmak üzere odanın diğer yanına geçti. Dikip kalayın tümünü içti. Bütün gün yetecekti. Bir avuç daha alıp, bir keseye koydu.

Birkaç dakika sonra giyinmişti; hazırdı. Yatağa oturup gözlerini kapadı; gün için hazırlanıyordu. Eğer Yurttaş'ın casuslarına bakılacak olursa, Elend'in takımının diğer üyeleri Urteau'ya doğru yola koyulmuştu. Muhtemelen zulayı ele geçirmek ve isyanı bastırmakla görevliydiler; onlar gelmeden evvel Spook olabildiğince fazla bilgi edinmeliydi.

Otururken planlarını gözden geçirip düşündü. Yan odalardan gelen sesleri hissedebiliyordu; ahşap yapı hamarat işçilerle dolu dev bir kovan gibi sallanıp titreşiyordu. Dışarıda seslenen, bağıran ve konuşanları duyabiliyordu. Uzakta bir yerde ziller çalıyordu. Henüz erkendi, öğle ancak olmuştu; ama sis çekilmişti. Urteau'da sislerin istila etmediği altı–yedi saatlik bir gündüz vardı; bu da mahsul yetiştirmeye ve insanların günlük yaşamlarını sürdürmelerine olanak tanıyordu.

Normalde, Spook gündüz vakti boyunca uyumuş olurdu. Ancak yapması gereken işler vardı. Gözlerini açtı, ardından komodine uzanıp eline bir gözlük aldı. Kendisi özel olarak yaptırmıştı; lensleri görüşünü düzeltmesi için tasarlanmamıştı. Sadece sıradan camdı.

Bunları takıp gözlerini tekrar kumaşla sararak lenslerin önünü ve yanlarını kapattı. Keskinleşen duyularıyla bile bir şey göremiyordu. Ancak gözlüklerini taktığında, hem gözlerini açıp hem de görebiliyordu. El yordamıyla pencereye vardı; ardından perdeyi alaşağı edip panjurları açtı.

Kavurucu günışığı yüzüne vurdu. Kumaş kafasına batıyordu. Ama görebiliyordu. Kumaş kör olmasını önleyecek kadar ışığı örtüyordu; ancak görmesine izin

verecek kadar da inceydi. Aslında sis gibiydi; kumaş onun için neredeyse görünmezdi; çünkü görüşü fazlasıyla keskindi. Zihni kumaşı görmezden geliyordu.

Spook başını sallayıp düello bastonunu aldı ve odadan çıktı.

Bir çift sopa ile yere usulca vuran Durn "Sessiz biri olduğunu biliyorum," dedi. "Ama sen bile bunun lordların yönetiminde yaşamaktan daha iyi olduğunu kabul etmelisin."

Spook bir sokakoluğuna çöktü; sırtını kanalı oluşturan taş duvara dayadı, başını hafifçe eğmişti. Çarşıçukuru Urteau'daki en geniş sokakoluklarından biriydi. Bir zamanlar; ortasında üç tekne yan yana dururken bile her iki yanda da diğerlerinin geçmesi için yeterli mesafe kalırdı. Şimdi ise kentin merkezi bir bulvarı haline gelmişti; tüccarlar ve dilencilerin uğrak yeriydi.

Spook ve Durn gibi dilencilerin. Oluğun tam kıyısına oturmuşlardı; binalar sur gibi tepelerinde yükseliyordu. Yoldan geçenlerin pek azı bu perişan kılıklı adamlara aldırış ediyordu. Kimse onlardan birinin gözlerinin koyu renk bir kumaşla bağlı olmasına karşın kalabalığı dikkatle izlediğini, diğerinin ise sokakta yetişmiş biri için fazlasıyla iyi konuştuğunu fark etmiyordu.

Spook Durn'un sorusunu yanıtlamadı. Gençliğinde; ağır aksanlı, argoyla dolu konuşma biçimi onu ele vermiş ve insanların reddetmesine yol açmıştı. Şimdi bile Kelsier gibi cerbezeli ya da tatlı dilli değildi. Bu yüzden Spook olabildiğince az konuşmaya çalışıyordu. Böylelikle başını olabildiğince beladan uzak tutuyordu.

Gariptir ki, konuşmadığında insanlar onu daha kolaylıkla reddetmek yerine, ona daha fazla dikkatlerini veriyorlar gibi görünüyordu. Durn izleyicisi olmayan bir sokak sanatçısı gibi ritim tutmaya devam ediyordu. Spook gibi olmayan biri için toprak zemindeki bu vuruşları duymak olanaksızdı.

Durn'ün ritmi mükemmeldi. Ozanlar duysa imrenirdi.

Durn "Şu çarşı yerine bir baksana," diye devam etti. "Lord Hükümdar'ın yönetiminde, skaaların çoğu asla açıkça ticaretle uğraşamazdı. Burada güzel bir şey yakaladık. Skaaları yöneten skaalar. Mutluyuz."

Spook çarşıyı görebiliyordu. Ona göre eğer insanlar gerçekten mutlu olsalardı gülümsüyor olurlardı, ancak yüzlerinde tatsız ifadeler vardı. İstediklerini alıp oradan uzaklaşmak yerine alışveriş yapıp mallara bakıyor olurlardı. Ayrıca, eğer bu kent olmasını istedikleri mutlu ütopyaysa, kalabalığı gözleyen onlarca askere ihtiyaç da olmazdı. Spook başını hayır anlamında salladı. Neredeyse hemen hemen herkes aynı giyiniyordu; Yurttaş'ın emrettiği renklerde ve tarzda. Dilencilik bile denetime tabiydi. Birazdan adamlar gelip Spook'un sadakasını sayacak, ne kadar kazanmış olduğunu hesaplayıp Yurttaş'ın payını alacaktı.

Durn "Bak," dedi, "Sokakta dövülen ya da öldürülen birini görüyor musun? Elbette ki bunun karşılığında bazı kısıtlamalar olacaktır."

Spook usulca "Artık cinayetler tenha arka sokaklarda işleniyor," dedi. "En azından Lord Hükümdar bizi açıktan açığa öldürüyordu." Durn yüzünü buruşturup arkasına yaslandı, elindeki sopalarla yeri dövüyordu. Karmaşık bir ritimdi. Spook

zemindeki titreşimleri hissedebiliyordu ve bu onda rahatlatıcı bir etki bırakıyordu.

İnsanlar yanlarından, üzerinden sessizce basıp geçtikleri yeteneği biliyorlar mıydı? Durn usta bir müzisyen olabilirdi. Ne yazık ki, Lord Hükümdar'ın yönetimi altında skaalar müzik yapmazdı. Yurttaş idaresi altında da... Pekâlâ, her ne şekilde olursa olsun, dikkatleri üzerine çekmek genel olarak iyi değildi.

Durn aniden "İşte," dedi. "Söz verdiği gibi."

Spook başını kaldırdı. Mırıltılar, sesler, parlak renkler ve çöp, insan ve pazara çıkmış mal kokuları arasından Spook kahverengiler giyinmiş askerlerin refakat ettiği bir grup mahkûm gördü. Bazen algıladıklarının yoğunluğu başını döndürüyordu. Ancak bir zamanlar Vin'e söylemiş olduğu gibi kalay yakmak kişinin algılayabilecekleriyle değil de görmezden gelebilecekleriyle ilgiliydi. O da dikkatini dağıtacakları bir kenara bırakıp ihtiyaç duyduğu algılara odaklanmayı çok iyi öğrenmişti.

Çarşıdaki kalabalık askerler ve mahkûmlara yol veriyordu. İnsanlar başlarını öne eğip ciddiyetle izliyorlardı.

Durn "Hâlâ peşlerinden gitmek istiyor musun?" diye sordu. Spook ayağa kalktı.

Durn başıyla onayladı, ardından ayağa kalktı ve Spook'u omzundan kavradı. Spook'un gerçekten görebildiğini biliyordu; ya da en azından Spook Durn'ün dikkatinin bunu fark edecek kadar keskin olduğunu düşünüyordu. Ancak ikisi de rollerini sürdürdü. Daha fazla sadaka toplamak adına sakat numarası yapmak dilenciler arasında yaygındı. Durn de ustalıkla topal numarası yapıyordu, saçlarının da bazı kısımları hastalıklıymışçasına yoktu. Yine de Spook adamın tenindeki sabun ve ağzındaki eski şarap kokusunu alabiliyordu. Bir hırsız lideriydi, kentte pek azı ondan daha güçlüydü. Yine de, sokakta fark edilmeden dolaşabilecek kadar iyi bir sahte kılığa bürünecek kadar zekiydi.

Askerleri ve mahkûmları takip eden yalnızca onlar değildi. Yönetimin onayladığı gri giysiler içindeki skaalar hayaletler gibi grubun peşinden geliyordu; kül yağmuru altında sessizce ilerleyen bir kalabalık. Askerler sokakoluktan yukarı uzanan bir rampaya doğru ilerleyerek insanları kanallardan bazılarının doldurulup taşla kaplandığı, kasabanın daha zengin bir kısmına doğru götürdüler.

Çok geçmeden ölü noktalar belirmeye başladı. Yakılmış ve bir zamanlar ev olan yıkıntılar. Spook için yanık kokusu neredeyse dayanılmazdı, bu yüzden ağzından nefes almak zorunda kalıyordu. Gidecekleri yere fazla yürümeden vardılar. Yurttaş'ın kendisi de oradaydı. At sırtında değildi; tümü çiftliklere gönderilmişti; yalnızca görgüsüz soylular yürümeye yeltenmeyecek kadar iyi olduklarını düşünürdü. Ancak, Yurttaş kırmızı giyiyordu.

Spook, kendisine kalabalıkta rehberlik eden Durn'e "Onun üzerindeki ne?" diye sordu. Yurttaş ve yanındakiler büyük bir köşkün merdivenlerindeydi, etraflarında ise skaalar toplanmıştı. Durn Spook'u sokağın iri kıyım bir grup adamın kendileri için çevrelediği ve Yurttaş'ı iyi görebilecekleri kısmına götürdü. Durn'ü başlarıyla selamlayıp tek bir söz etmeden aralarından geçmelerine izin verdiler.

Durn "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Yurttaş her zaman ne giyiyorsa onu giyiyor; skaa pantolonu ve bir iş gömleği."

Spook "Üzerindekiler kırmızı," diye fısıldadı. "Bu onaylanan bir renk değil."

"Bu sabah itibariyle onaylandı. Hükümet yetkilileri kırmızı giyebilir. Böylelikle, seçilebilir olacaklar; ihtiyaç duyanlar da onları bulabilecek. Ya da en azından rüzgâr açıklama bu yönde."

Spook suratını astı. Gözüne başka bir şey takılmıştı. Oradaydı.

Tabii ki, diye düşündü, gittiği her yerde kardeşine eşlik ediyordu. Özellikle onun güvenliği için endişeleniyor ve onu nadiren gözünün önünden ayırıyordu. Kumral saçları ile çevrelenmiş kederli bakışları ile yüzünde her zamanki ifade vardı.

Durn "Bugünkü grup üzüntülü," dedi ve Spook önce Beldre'den bahsettiğini düşündü. Ancak Durn bunu derken başıyla mahkûmları işaret ediyordu. Gri giysileri, isli yüzleri ve itaatkâr duruşları ile kentteki diğer insanlar gibi görünüyorlardı. Ancak Yurttaş ise farklılıklarını açıklamak üzere önce çıktı.

"Bu hükümetin yaptığı ilk duyurulardan biri de dayanışma ile ilgiliydi," dedi. "Biz skaayız. Lord Hükümdar'ın seçtiği "soylular" bizi on asırdır baskı altında tuttu. Urteau'nun özgür bir yer olmasına karar verdik. Firari'nin kendisinin müjdelediği gibi bir yer."

Durn, Spook'a "Saydın mı?" diye sordu.

Spook başıyla onayladı. Mahkûmları sayarken "On," dedi. "Beklediklerimiz. Paranın hakkını vermiyorsun, Durn."

"İzle."

Mahkûmları işaret ederek "Bunlar," derken kel başı kızıl gün ışığında parıldadı. "Bunlar uyarımıza kulak asmadılar. Hepinizin bildiği gibi onlar da kentte kalan her soylunun canından olacağını biliyorlardı! Bu bizim irademiz. *Hepimizin* iradesi."

"Ama, diğerleri gibi, dinlemeye bile tenezzül etmediler. Saklanmayı denediler. Ama kendilerini bizden üstün görüyorlar. Her zaman da öyle görecekler. Bu onları ele veriyor."

Duraksadı, ardından konuşmayı sürdürdü. "İşte bu yüzden, yapmamız gerekeni yapmalıyız."

Eliyle askerlerine öne gelmelerini işaret etti. Onlar da mahkûmları merdivenlere doğru itekleyerek götürdü. Askerler evin kapılarını açıp insanları içeri iterken Spook havadaki katran kokusunu alabiliyordu. Ardından, askerler kapıyı dışarıdan çivileyerek geri çekildiler. Her bir asker elindeki meşaleyi ateşleyip binaya doğru fırlattı. Çok geçmeden ateşin büyüdüğünü anlamak için insanüstü duyulara gerek yoktu; kalabalık da ateşin hararetinden geri çekildi; tiksiniyorlardı, korkuyorlardı ama aynı zamanda etkilenmişlerdi de.

Pencereler de tahtayla kapatılmıştı. Spook çakılı tahtaları sökmeye çalışan parmakları görebiliyor, haykıran insanları duyabiliyordu. Kilitli kapıya vurarak, dehşet içinde çığlıklarla dışarı çıkmaya çabaladıklarını işitebiliyordu.

Bir şeyler yapmak istiyordu. Ancak kalayla bile, bir başına bir bölük askerle mücadele edemezdi. Elend ve Vin onu bilgi toplasın diye göndermişti, ellerini

açık etsin diye değil. Yine de, bakışlarını yanmakta olan binadan kaçırırken kendi kendine, korkak, dedi ve iki büklüm oldu.

Spook öfkeyle "Bu olmamalı" diye fısıldadı. Durn "Onlar soyluydu," dedi.

"Hayır, değillerdi. Aileleri öyle olmuş olabilir ama onlar skaaydı. Sıradan insanlardı, Durn."

"Soylu kam taşıyorlar."

Spook "Eğer yeterince geçmişe gidersen, hepimiz taşıyoruz," dedi.

Durn başını hayır anlamında salladı. "Olması gereken bu. Bu Firarinin–" Spook araya girip, "Onun adını bu barbarlıkla birlikte *anma*," diye çıkıştı.

Durn bir an sessiz kaldı, yalnızca alevlerin ve içeride ölmekte olanların sesi duyuluyordu. Nihayet konuştu. "Anlaması zor, belki de Yurttaş biraz fazla istekli. Ama... Bir kez onu bahsederken duydum. Firariyi. Öğretti şeyler bunlardı. Soylulara ölüm, skaa idaresi. Eğer onları duymuş olsaydın, anlardın. Bazen daha iyi bir şey inşa etmek için, başka şeyleri yok etmen gerekir."

Spook gözlerini kapattı. Ateşin ısısı tenini yakıyor gibiydi. Kelsier'i skaa topluluklarına konuşurken dinlemişti. Kelsier Durn'ün bahsettiği şeyler söylemişti. Ayrıca, Firari umudun ve ruhun sesi olmuştu. Ancak, söyledikleri şimdi tekrarlandığında, nefret ve yıkım sözlerine dönüşüyordu. Spook'un midesi bulandı.

Bakışlarını ona çevirip sertçe "Yine söylüyorum, Durn, seni, bana Yurttaş propagandası yapasın diye tutmadım," dedi. "Bana neden burada olduğumu söyle, yoksa benden bir kuruş bile alamazsın."

İri cüsseli dilenci dönüp Spook'un kumaşın altındaki gözlerinin içine baktı. Sessizce "Kafataslarını say," dedi. Bu sözün ardından Durn elini Spook'un omzundan çekip kalabalığa karıştı.

Spook onun peşinden gitmedi. Duman ve yanan et kokusu onun için fazla olmaya başlamıştı. Kalabalığı yararak temiz hava almak üzere uzaklaştı. Kendini bir binanın duvarına atarak yaslandı, derin derin soluyor, ahşabın pürüzlü yüzeyinin gövdesine yaptığı baskıyı hissediyordu. Yağan kül taneleri ardında bıraktığı yangının bir parçasıymış ya da rüzgârın savurduğu ölüm taneleriymiş gibi geliyordu.

Birilerini işitti. Döndü ve Yurttaş ve muhafızlarının yangından uzaklaştığını gördü. Quellion kalabalığa sesleniyor, onlara tedbirli olmalarını söylüyordu. Spook bir süre izledi, ardından kalabalık dağılıyor, Çarşıçukur'a dönmekte olan Yurttaş'ı izliyordu.

Onları cezalandırdı, şimdi de onları kutsaması gerekiyor. Genelde, özellikle de infazlardan sonra, Yurttaş bizzat halkı ziyaret eder, çarşıdaki tezgâhlar arasında dolaşır, insanlarla tokalaşır ve onlarla yüreklendirici konuşmalar yapardı.

Spook bir yan yola saptı. Çok geçmeden kasabanın zengin kısmını geride bırakarak sokakların döküldüğü bir semte vardı.

İstinat duvarının çökerek kurumuş kanalda bir eğim oluşturduğu bir yeri seçti, ardından aşağı atlayıp zemine indi. Pelerininin kapüşonunu başına geçirerek gözlerini gizledi ve bir sokak çocuğu kıvraklığıyla kalabalığın arasından geçti.

Dolambaçlı bir yol izlemesine rağmen Çarşıçukur'a Yurttaş ve adamlarından

önce varmıştı. Spook kül yağmurunun ardından onun toprak bir rampayı, ardından yüzlerce kişiyle birlikte tırmanışını izledi.

Bir satıcı tezgâhı ardında eğilirken, o olmak istiyorsun, diye düşündü. *Kelsier bu insanlara umut vermek için öldü, sen de şimdi onun mirasına konmak istiyorsun.*

Bu adam Kelsier değildi. Bu adam Firari'nin adını anmaya bile layık değildi.

Yurttaş babacan bir tavırla etrafta dolaşıp çarşıdaki halkla konuşuyordu. Onların omuzlarına dokunuyor, ellerini sıkıyor ve yardımseverce gülümsüyordu. "Firari sizinle gurur duyardı." Spook kalabalığın gürültüsünde bile adamın söylediklerini duyabiliyordu. "Yağan kül ondan bir işaret, imparatorluğun düşüşünü, zulmün küllerini temsil ediyor. Bu küllerden yeni bir ulus inşa edeceğiz! Skaaların yönettiği bir ulus."

Spook öne doğru eğilip kapüşonunu çıkardı ve körmüş gibi yaparak el yordamıyla ilerlemeye koyuldu. Düello bastonunu sırtında, bol gri gömleğinin kıvrımları arasında kaybolmuş bir kayışta taşıyordu. Kalabalıkta ilerlemek konusunda iyiydi. Vin her zaman fark edilmemekte ve görülmemekte zorlanmış olsa da, Spook ikisinde de çok başarılıydı. Aslında, genellikle bunun tersini yapmaya çalışıyordu. Kelsier gibi biri olmayı hayal etmişti; çünkü Firariyi tanımadan önce bile onun hakkında anlatılanları işitmişti. Zamanın en büyük skaa hırsızı, Lord Hükümdar'ı soymaya cüret edebilecek bir adam.

Yine de, ne kadar denerse denesin Spook asla aradan sıyrılmayı başaramamıştı. İs karası yüzlü herhangi bir çocuktu; özellikle de ağır doğulu aksanı anlaşılmadığında. Spook ancak Kelsier'le tanışıp onun insanları konuşarak etkilediğini görünce aksanından vazgeçmeye razı olmuştu. Spook sözcüklerin gücü olduğunu o zaman anlamaya başlamıştı.

Yurttaş'ı gözleyerek sessizce kalabalığın önlerine ilerledi. İtilip kakılıyordu, ama kimsenin dikkatini de çekmiyordu. Kalabalıkta kalmış kör bir adam kolaylıkla görmezden gelinebilirdi ve görmezden gelinenler olmamaları gereken yerlere gelebilirlerdi. Dikkatlice yer tutarak, Spook çok geçmeden kendisini grubun önünde, Yurttaş'ın yanı başına kadar gelmişti.

Adam is kokuyordu.

Yaşlı bir kadının elinden tutarken "Anlıyorum," diyordu. "Ama torununa tarlada ihtiyacımız var. O ve onun gibiler olmasa aç kalırız! Skaaların yönettiği bir ulusun işlerini de skaalar yapmalı."

Kadın "Ama... Kısacık bir süre de olsa, geri gelemez mi?" diye sordu.

Yurttaş, "Meraklanma, gelecek," dedi. "Zamanı gelince." Kızıl üniforması onu sokakta göze çarpan tek şey yapıyordu; Spook da kendisini ona bakarken bulmuştu. Gözlerini kaçırdı ve dolanmayı sürdürdü; çünkü hedefi Yurttaş değildi.

Beldre, her zamanki gibi kenardaydı. Her zaman izliyor ama asla müdahil olmuyordu. Yurttaş öyle hareketliydi ki kardeşi kolayca unutuluyordu. Spook bu hissi çok iyi anlıyordu. Bir askerin kendisini itekleyip onu Yurttaş'ın önünden uzaklaştırmasına izin verdi. İtilince kendisini doğruca Beldre'in yanında buldu. Üzerinde hafif bir parfüm kokusu vardı.

Bunun yasak olduğunu sanıyordum.

Kelsier ne yapardı? Belki saldırıp Yurttaş'ı öldürürdü. Ya da, ona başka bir şekilde karşı koyardı. Kelsier böyle korkunç şeylerin olmasına izin vermezdi. Harekete geçerdi.

Belki Yurttaş'ın güvendiği biriyle bir ittifak kurmayı denerdi.

Spook kalbinin daha hızlı attığını fark etti, kalp atışlarını artık çok daha güçlü duyuyordu. Kalabalık tekrar hareketlendi, o da insanların onu Beldre'e doğru ittirmesine izin verdi. Muhafızlar görmüyordu, bakışlarını Yurttaş'a çevirmişler, etraftaki curcunada onun güvenliğini sağlamaya çalışıyorlardı.

Beldre'in kulağına "Kardeşin," dedi, "Cinayetlerini onaylıyor musun?"

Arkasını döndü ve Spook ilk kez gözlerinin yeşil olduğunu fark etti. Kalabalık içinde dikilerek, insanların kendisini öteye itmesine izin verdi; Beldre ise konuşanın kim olduğunu anlamak üzere etrafına bakınıyordu.

Yurttaş'ı izleyen kalabalık onu Spook'tan uzaklaştırmıştı.

Kısa bir süreliğine, tüm itiş kakışın arasında bekledi. Ardından tekrar hareketlenerek tekrar Beldre'in arkasına gelince dek insanları dikkatle itekledi.

"Bunun Lord Hükümdar'ın yaptıklarından farklı olduğunu mu sanıyorsun?" diye fısıldadı. "Bir keresinde onun rastgele insanlar toplayıp Luthadel meydanında infaz ettiğini gördüm."

Beldre tekrar arkasını döndü; nihayet kalabalıkta Spook'u seçebilmişti. Kıpırdamadan duruyor, gözbağına karşın onun gözlerinin içine bakıyordu. Aralarından insanlar gelip geçiyordu, Beldre'i de sürüklüyorlardı.

Dudakları bir şey dercesine kıpırdadı. Yalnızca kalayla hassaslaştırılmış duyuları olan biri dudaklarındaki sözcükleri okuyabilirdi.

"Kimsin sen?"

Bir kez daha kalabalığı iterek kendine yol açtı. Yurttaş, giderek artan kalabalıktan istifade ederek birazdan büyük bir konuşma yapacak gibi görünüyordu. İnsanlar çarşının ortasındaki kürsünün etrafında toplanıyordu; kalabalık arasında ilerlemek güçleşiyordu.

Spook ona uzandı ama kalabalığın kendisini sürükleyişini hissetti. Bu yüzden, iki kişi arasından uzanıp onun elini tuttu; hareketlenen kalabalığın hengâmesi içinde onu bileğinden çekti. O da arkasını döndü, ama çığlık atmadı. Kalabalık etraflarında dönüyordu, Beldre itiş kakışın ortasında döndüğünde Spook'la göz göze geldi.

Beldre tekrar "Kimsin sen?" diye sordu. Söylediklerini duyacak kadar yakında olmasına karşın, ağzından tek bir ses çıkmamıştı. Yalnızca dudaklarını oynatıyordu. Ardında, kürsüde kardeşi konuşmasına başlamıştı.

Spook usulca, "Kardeşini öldürecek olan adamım," dedi.

Spook bu sefer de bir tepki, belki bir çığlık bekliyordu. Ya da bir suçlama. İnfaz edilenlere yardım edememesinin öfkesiyle dürtüsel davranmıştı. Çığlık atmış olsaydı, sonunun gelmiş olacağını fark etti.

Ama Beldre sessiz kaldı; aralarına kül taneleri düşüyordu. "Başkaları da aynı şeyi söylemişti," dedi.

"Başkalarına benzemem."

"Peki ya sen kimsin?" diye üçüncü kez sordu.

"Bir tanrının yoldaşı. Fısıltıları görüp, çığlıkları hissedebilen biri."

"Bu insanlar için kendi seçtikleri yöneticilerinden daha iyisini bildiğini düşünen biri mi?" diye yanıtladı. "Her zaman yapılması gerekene karşı gelen muhalifler olacaktır."

Eli hâlâ elindeydi. Elini sıkıca kavrayıp, kendisine çekti. Kalabalık kürsüye yaklaşarak ikisini, kıyıya vuran dalgaların çekilmesiyle geride kalan deniz kabukları gibi arkada bırakmıştı.

"Firariyi tanıyordum, Beldre," diye sertçe fısıldadı. "Bana adımı verdi, dost bildi. Bu kentte yaptıklarınız onu dehşete düşürürdü. Ben de kardeşinin, Kelsier'in mirasını lekelemesine göz yummayacağım. Gerekirse onu uyar. Quellion'a onun peşinde olduğumu söyle."

Yurttaş konuşmayı kesti. Spook başını kaldırıp, kürsüye döndü. Quellion doğrulup taraftarlarından oluşan kalabalığa göz gezdirdi. Kalabalığın ardından birlikte duran Spook ve Beldre'e baktı. Spook ne kadar açıkta kaldıklarını fark etmemişti.

Yurttaş "Sen, oradaki!" diye bağırdı. "Kardeşime ne yapıyorsun?"

Spook, kızın elini bırakıp hızla uzaklaşırken, kahretsin, diye düşündü. Ancak sokakoluklarının en kötü yanlarından biri de yüksek, dik duvarlarıydı. Çarşıdan çıkmanın pek az yolu vardı ve tamamı Quellion'ın güvenlik güçlerince kollanıyordu. Yurttaş'ın sözlü emriyle, deri zırhlı, çelik kuşanmış askerler yerlerinden fırladı.

Spook, en yakındaki askerlere doğru atılırken, pekâlâ, diye düşündü. Eğer onları aşabilirse, bir rampaya çıkabilir ve belki de yukarıdaki binaların arasından arka sokaklarda izini kaybettirebilirdi.

Kılıçlar kınlarından çıktı. Spook'un ardından insanlar şaşkınlıkla çığlık atıyordu. Paramparça pelerininin içine uzanıp düello bastonunu çıkardı.

Ardından aralarına daldı.

Spook bir savaşçı sayılmazdı. Elbette, Ham ile çalışmıştı, Clubs yeğeninin kendini savunmayı bilmesinde ısrarcıydı. Ancak çetenin asıl savaşçıları her zaman

Sissoylular Vin ve Kelsier olmuştu, Ham de gerektiğinde kaba kuvvet sağlayan bir lehimkoldu.

Ama Spook son zamanlarda epey çalışmış ve bu esnada ilginç bir şey fark etmişti. Vin ve Kelsier'in asla sahip olamadığı bir şeye sahipti; bedeninin içgüdüsel olarak faydalanabileceği bulanık bir dizi duyusal bilgi. Havadaki değişimleri hissedebilir, yerdeki titremeyi sezebilir ve kalp atışlarının uzaklığından insanların konumlarını bilebilirdi.

Sissoylu değildi, ama yine de çok tehlikeliydi. Usul bir esinti hissettiğinde kılıcın üzerine savrulduğunu biliyordu. Eğildi. Yerde bir ayak sesi duyduğunda ise birinin yandan saldırdığını biliyordu. Kenara çekildi. Atiyum kullanmak gibiydi.

Dönerken alnından ter süzülüyordu, düello bastonunu bir askerin kafasına geçirdi. Adam devrildi. Spook'un silahı en iyi ahşaptan yapılmıştı. Ama emin olmak için silahının ucunu adamın şakağına indirerek onu bayıltıp etkisiz hale getirdi.

Arkasında birinin homurdandığını duydu –belli belirsiz bir sesti– ancak fark etmeye yetmişti. Spook silahını yana doğru savurdu ve elindekini saldırmakta olan askerin alnına vurdu. Kafatası kırıldı ve asker silahını elinden düşürüp çığlık attı. Spook kafasına bir darbe daha savurdu. Ardından dönüp bastonunu kaldırarak üçüncü bir askerin saldırısın kesti.

Çelik ahşapla buluştuğunda çelik galip gelerek Spook'un silahını parçaladı. Ancak bu, Spook'un kendini kenara atıp az önce hakladığı bir askerin silahını almasına yetecek zamanı tanımıştı. Talimde kullanmış olduğu kılıçlardan farklıydı. Urteaulular uzun, ince kılıçlar tercih ediyorlardı. Yine de, Spook bir tanesi hariç tüm askerleri haklamıştı, eğer bu adamı da alaşağı edebilirse, özgür olacaktı.

Spook'un rakibi avantajlı olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu. Eğer Spook kaçarsa, arkası saldırıya açık olacaktı. Ancak, eğer Spook kalırsa, çok geçmeden etrafı sarılacaktı. Asker temkinli kalarak dolandı, zaman kazanmaya çalışıyordu.

Bu yüzden Spook saldırdı. Talimlerindeki farkı kapatmak için keskinleşmiş duyularına güvenerek kılıcını kaldırdı. Spook silahını savururken asker de bunu savuşturmak üzere kılıcını kaldırdı.

Spook'un silahı havada donakaldı.

Spook sendeledi, silahı ileri zorlamaya çalıştı ama garip bir şekilde kıpırdamıyordu, sanki silah havadan değil de katı bir şeyin içinden geçiyor gibiydi. Sanki...

Biri onu İtiyor gibiydi. Allomansi. Spook çaresizde etrafına bakındı ve gücün kaynağını çok geçmeden buldu. Silahı İtenin doğruca Spook'un arkasında olması gerekiyordu, çünkü Allomanserler yalnızca kendilerinden öteye İtebilirlerdi.

Yurttaş Quellion kardeşinin yanındaydı. Yurttaş Spook'la göz göze geldi ve Spook kılıcını İterken destek için kızın ağırlığını kullanarak kardeşine sarılan, bir zamanlar Kelsier'in ordunun talim yaptığı mağaraları ziyaret ederken yapmış olduğu gibi müdahale eden adamın gözlerindeki gayreti görebiliyordu.

Spook silahı bırakıp ellerinden fırlayıp gitmesine izin verdi, ardından kendini yere bıraktı. Başının üzerinde savrulan düşman kılıcını hissetmiş ve kendisini zor kurtarmıştı. Kendi kılıcı ise kısa bir mesafe ötede yere düşmüştü; çınlaması kulaklarında yankılanıyordu.

Soluklanacak vakti yoktu; askerin bir sonraki darbesinden kaçınmak için kendisini ancak itebilmişti. Neyse ki, Spook'un üzerinde Quellion'ın dövüşü daha fazla etkilemesine yol açacak hiçbir metal yoktu. Spook bu huyundan hiç vazgeçmemiş olduğuna sevindi.

Tek seçenek kaçmaktı. Bir Allomanser müdahale ederken dövüşemezdi. Asker bir başka darbe savurmaya hazırlanırken döndü. Ardından Spook ileri atılarak askerin kolları altında girdi. Adamın kolunun altında eğilip yana fırlayarak askeri şaşırtıp geride bırakmayı umuyordu.

Bir şey onu ayağından yakaladı.

Spook döndü. Başta, Quellion'ın onu bir şekilde çektiğini sandı. Sonra, ilk olarak yere devirdiği askerin ayağını yakalamış olduğunu gördü.

O adamın kafasına iki kez vurdum, diye söylendi. *Hala bayılmamış olması imkânsız!*

Uzanan el, ayağını kavrayarak Spook'u insanüstü bir güçle geri çekiyordu. Böylesi bir güçle adamın bir haydut, tıpkı Ham gibi bir lehim yakıcı olması gerekirdi.

Spook'un başı cidden beladaydı.

Spook tekme savurarak kurtulmayı başardı, ardından doğruldu. Ama haydutta lehim gücü vardı; Spook'tan daha hızlı ve daha uzağa koşabilirdi.

Yurttaş ile birlikte, iki Allomanser, diye düşündü. *Birileri, soylu kanını iddia ettiği kadar hafife almıyor!*

İki asker üzerine yaklaşıyordu. Öfkeyle bağıran Spook –kalbinin davul gibi çalışını duyuyorken– hayduta doğru atıldı ve adamla boğuşmaya başladı. Bu kargaşadan istifade Spook adamı çevirip haydutun bedenini, kendisini üçüncü askerden korumak üzere bir kalkan gibi kullandı.

Yurttaş'ın sert talimini hesaba katmamıştı. Quellion her zaman fedakârlık ve gereklilikten bahsetmişti. Görünüşe göre bu felsefe askerlerini de içeriyordu; çünkü elinde kılıcı olan adam kılıcını arkadaşının sırtından saplayıp kalbini delip geçmiş ve doğruca Spook'un göğsüne sapladı. Yalnızca bir haydut gücüne ve keskinliğine sahip bir adamın yapacağı türden bir hamleydi.

Asker kılıcını iki bedenden kurtarmaya çalışırken Spook, şaşkınlıkla, üç Allomanser, diye düşündü. Ölen adamın bedeninin ağırlığı silahı kurtarmıştı.

Nasıl hala hayattayım? Güçlerini açık etmemeye çalışıyor olmalılar. Halktan gizlemeye çalışıyorlar...

Spook geriye doğru tökezledi, göğsündeki kanı hissedebiliyordu. Garip ki, acı duymuyordu. Keskinleşmiş duyuları acıyı o kadar güçlü kılmış olması gerekirdi ki–

Ve geldi. Her şey karardı.

Kül yiyen mikroplar ve güçlendirilmiş bitkilerde görülen ince işçilik Rashek'in gücü kullanmakta giderek ustalaşmış olduğunu gösteriyor. Birkaç dakika içinde yitip gitmişti, ama bir tanrı için dakikalar saatler gibi olabilirdi. Bu sürede, Rashek gezegeni güneşe fazlaca yaklaştıran cahil bir çocuk olarak başlamış, havayı soğutmak için yanardağlar yaratabilen bir yetişkine dönüşmüş ve sonunda belirli amaçlar için bitkiler ve canlılar tasarlayabilen usta bir zanaatkâr olmuştu.

Ayrıca Muhafaza'nın gücüne sahip olduğu süredeki zihniyetini de gösteriyordu. Gücün etkisiyle, koruyucu bir ruh halinde olduğu açıktı. Yanardağlar yerle bir edip gezegeni eski yerine getirmeye çalışmak yerine tepkisel davranarak kendi yol açtığı sorunları çözmek için canhıraş bir çabayla uğraşmıştı.

17

ELEND EN ÖNDE GİDİYORDU; külden arınmış bembeyaz, parlak bir aygıra biniyordu. Akşam ışığında bekliyorlardı, Elend de korkularını görebiliyordu. Söylentiler duymuşlardı, ardından bir gün önce bunlar Elend tarafından doğrulanmıştı. Bugün ise ordusu sise karşı bağışıklık kazanacaktı.

Elend atını saflar arasında sürüyordu, General Demoux da onun yanı başında bir aygıra binmişti. Her ikisi de iri savaş atlarıydı; kullanışlı olmaktan çok bıraktıkları etki için getirilmişti. Elend ve diğer subaylar yolun çoğunu at sırtından ziyade kanaldaki sandallar üzerinde geçirmişti.

Askerlerini sise çıkarma kararının ahlaki yanı üzerine düşünmüyordu. En azından, o anda bunu dert etmiyordu. Elend kendi hakkında çok önemli bir şey öğrenmişti; açık sözlüydü. Belki de biraz fazlaca. Emin değilse, yüzünden okunurdu. Askerler onun tereddüdünü seçebilirdi. Bu yüzden endişelerini yalnızca en yakınlarıyken bunları açık etmeyi öğrenmişti. Bu da Vin'in onu fazlasıyla düşünceli gördüğü anlamına geliyordu. Ancak bu başka zamanlarda kendinden emin durmasını sağlayacak özgürlüğü ona veriyordu.

Hızla ilerliyor, atının toynakları işitenlerin kulaklarında gök gürültüsü gibi çınlıyordu. Zaman zaman yüzbaşıların askerlerine metin olmalarını bağırdıklarını işitiyordu. Böyleyken bile, Elend askerlerinin gözlerindeki gerginliği görebiliyordu. Peki ya onları suçlayabilir miydi? Bu gün adamları savaşamayacakları ya da karşı koyamayacakları bir düşmanla karşılaşacaklardı. Bir saat içinde yedi yüz tanesi ölecekti. Neredeyse her elli kişiden biri. Büyük resim düşünüldüğünde o kadar da kötü bir oran değildi ama bu sislerin etrafını sarmasını öylece bekleyen adam için pek bir şey ifade etmiyordu.

Adamlar yerlerini terk etmediler. Elend onlarla gurur duyuyordu. Dileyenlere, sislere çıkmak yerine Luthadel'e dönme fırsatı vermişti. Başkentte hâlâ adama ihtiyacı vardı ve sislere girmek istemeyen askerlerle ilerlememeyi tercih ederdi. Neredeyse hiçbiri ayrılmamıştı. Yerine, büyük bir çoğunluk emredilmeye gerek duymadan, tam teçhizatlı bir hâlde, zırhları parlatılıp yağlanmış ve külle kaplı yabanda üniformalar ne kadar temiz olabilirse o kadar temiz bir halde dizilmişlerdi. Elend zırh giymiş olmalarını anlıyordu. Savaşa gidiyor gibi görünüyorlardı... Bir bakıma gidiyorlardı da.

Ona güveniyorlardı. Sislerin Luthadel'e yaklaşmakta olduğunu biliyorlardı ve ambar olarak kullanılan mağaralara sahip kentlerin ele geçirilmesinin öneminin farkındaydılar. Elend'in ailelerini kurtarabileceğine inanıyorlardı.

Onların güveni ise Elend'i daha kararlı kılıyordu. Atını dizginledi ve devasa hayvanı askerlerine doğru çevirdi. Lehimini harlayarak bedenini güçlendirdi; ciğerlerini kuvvetlendirdi; ardından onları daha cesur kılmak adına adamların duygularını körükledi.

"Güçlü olun!" diye bağırdı.

Başlar ona doğru döndü ve zırhların takırtısı dindi. Kendi sesi kulaklarına o kadar güçlü geliyordu ki, kalayını söndürdü. "Sisler bazılarımıza saldıracak. Ancak, çoğumuz zararsız ayrılacağız ve zarar görenlerin çoğu da iyileşecek! Sonra, bir daha hiçbirimizin sisten korkmasına gerek kalmayacak. Bağışıklık kazanmadan Fadrex'e *varamayız!* Eğer böyle yaparsak, çadırlarımızdayken sabah saldırıya uğrama tehlikesiyle karşı karşıya kalırız. Düşmanlarımız bizi sise çıkmaya zorlar ve biz de adamlarımızın altıda biri yerde can çekişirken savaşmakla uğraşırız!"

Atını çevirdi, ardında Demoux ile birlikte saflar arasında ilerledi. "Sislerin niye öldürdüğünü bilmiyorum. Ama Firariye güveniyorum! Kendine Sislerin Efendisi derdi. Eğer bazılarımız ölürse bu onun takdiri. Sağlam durun!"

Söyledikleri askerleri etkilemiş gibiydi. Askerler biraz daha dik duruyordu; yüzleri batıya, güneşin çok geçmeden batmış olacağı tarafa bakıyordu. Elend tekrar dizginlere asıldı, dik durdu ve görüldüğünden emin oldu.

Demoux atını Elend'inkinin yanına sürerken "Güçlü görünüyorlar, efendim" dedi usulca. "İyi bir konuşmaydı."

Elend başıyla onayladı.

"Efendim... Firari hakkında söylediklerinizde samimi miydiniz?"

"Tabii ki."

Demoux "Bağışlayın, efendim," dedi. "İnancınızı sorgulamak istemedim... Sadece, eğer istemiyorsanız bu inanç safsatasını sürdürmek zorunda değilsiniz."

Elend kaşlarını çatıp ürkmüş generale dönerek "Söz verdim, Demoux," dedi. "Söylediğimi yaparım."

"Size inanıyorum, efendim," diye yanıtladı. "Onurlu birisiniz."

"Ama?"

Demoux duraksadı. "Ama... Eğer gerçekten Firariye inanmıyorsanız, onun adına konuşmanızı istemezdi."

Elend, Deomoux'yu saygısızlıktan ötürü azarlamak üzere ağzını açacaktı ancak kendini tuttu. Adam içtenlikle konuşmuştu. Bu cezalandırılacak bir şey değildi.

Ayrıca, haklı olabilirdi. Arkasındaki askerlere bakarak "Neye inanacağımı bilmiyorum, Demoux," dedi. "Lord Hükümdar olmadığı kesin. Sazed'in dinleri asırlardır ölü ve o bile bunlardan bahsetmeyi bıraktı. Bu durumda Firari Cemaati tek geçerli seçenek oluyor."

"Saygısızlık etmek istemem ama efendim," dedi, Demoux, "Bu pek güçlü bir inanç değil."

Elend düşen kül tanelerini izlerken "Demoux, son zamanlarda inançla ilgili sorunlar yaşıyorum," dedi. "Son tanrımı öldüren kadınla evlendim, senin dini bir figür olarak öne sürdüğün fakat senin bağlılığını reddeden bir kadın."

Demoux sessizce başıyla onayladı.

Elend, "Senin tanrını reddediyorum, Demoux," dedi. "Söylediklerimde samimiydim. Kelsier'e inanmak diğer seçeneklerden daha iyi. Üstelik, önümüzdeki birkaç ay içinde başımıza gelecekleri düşünürsek, orada bir yerde bir şeylerin –herhangi bir şeyin– bize yardım edeceğine inanmayı yeğlerim."

Birkaç dakika sessiz kaldılar.

Demoux sonunda "Leydi Vâris'in Firariye tapınmamıza karşı çıktığını biliyorum, efendim," dedi. "Onu tanıyordu, tıpkı benim gibi. Anlamadığı ise Firarinin Kelsier gibi bir insandan çok daha fazlasına dönüşmüş olması."

Elend kaşlarını çattı. "Bu onu kasıtlı olarak tanrılaştırmışsınız gibi geliyor, Demoux. Ona yalnızca bir simge olarak inanıyor gibisin."

Demoux hayır anlamında başını salladı. "Kelsier'in bir insan, ama bir şey – bir giz, ebedi ve ezeli bir şeyin bir kısmını– kazanan biri olduğunu söylüyorum. Öldüğünde yalnızca çetebaşı Kelsier değildi. Madenlere gitmeden önce Sissoylu olmaması sizce de garip değil mi?"

Elend "Allomansi böyledir, Demoux," dedi. "Kopana –seni neredeyse öldüren travmatik bir şeyle yüzleşene dek– güçlerini kazanmazsın."

"Kelsier'in Madenler'e inmeden önce böyle olaylarla karşılaşmadığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Efendim, obligatörleri ve soyluları soyan bir hırsızdı. Çok tehlikeli bir hayat sürüyordu. Dövülmekten, ölümün kıyısından dönmekten ve kederden payını almadığını mı sanıyorsunuz?"

Elend duraksadı.

Demoux sessizce, "Güçlerini Madenlerde kazandı, çünkü orada bir şeyle karşı-

laştı. Onu tanıyanlar oradan döndüğünde nasıl bambaşka biri olduğundan bahsettiler. Bir amacı vardı; dünyanın geri kalanının imkânsız olduğunu düşündüğü bir şeyi başarmak istiyordu."

Demoux hayır anlamında başını salladı. "Hayır, efendim." O madenlerde insan Kelsier öldü ve Firari Kelsier doğdu. Hepimizin üzerinde bir güç tarafından ona büyük bir kudret ve bilgelik ihsan edildi. Yaptıklarını gerçekleştirmiş olmasının nedeni de *bu*. Ona tapınmamızın nedeni de *bu*. Bir insanın divaneliğine sahipti ama bir kutsiyetin umudunu da taşıyordu."

Elend arkasını döndü. Mantıklı, âlim yani neler olup bittiğini tam olarak kavrıyordu. Kelsier yavaş yavaş tanrılaştırılıyordu; yaşamı, onun yolunu izleyenlerce giderek daha mistik bir hale sokuluyordu. Kelsier'e göksel bir güç verilmeliydi, aksi takdirde Cemaat sıradan bir adama tapınarak devam edemezdi.

Yine de, Elend'in bir başka yanı bu akılcılaştırmadan memnundu; çünkü hikâyeyi çok daha inanılır kılıyordu. Ne de olsa Demoux haklıydı. Sokaklarda yaşayan biri nasıl olmuştu da kopmadan önce bu kadar uzun süre hayatta kalabilmişti?

Bir çığlık duyuldu.

Elend başını kaldırıp saflara göz gezdirdi. Sisler belirip havada sarmaşık gibi dolanırken adamlar hareketlendi. Yaralanan askerleri göremiyordu. Çok geçmeden ortalık karışmıştı çünkü diğerleri de çığlık atmaya başladı.

Kızıl güneş ufka yaklaştıkça kararmaya başlamıştı. Elend'in atı huzursuzca tepindi. Yüzbaşılar adamlarına sakin olmalarını emrediyordu, ama Elend hareketlendiklerini görebiliyordu. Önündeki grupta, adamlar ipleri kesilen kuklalar gibi yere devrildikçe saflarda oluşan boşlukları görebiliyordu. Yerde titriyorlardı, diğerleri korkuyla geri çekiliyordu, sis ise etrafı sarıyordu.

Elend, bana ihtiyaçları var, diye düşünerek dizginlerine asılıp, çevresindekilerin duygularını çekti. "Demoux, haydi gidelim."

Atını döndürdü. Demoux peşinden gelmedi. Elend arkasını döndü. "Demoux? Ne–"

Sözünü tamamlayamadı. Demoux sisin içinde korkunç bir şekilde titriyordu. Elend izlerken saçları dökülmekte olan asker eyerinden kayıp diz boyuna erişen küllerin içine devrildi.

"Demoux!" Elend atından inip bağırdı; kendisini aptal gibi hissediyordu. Demoux'nun bundan etkileneceğini hiç düşünmemişti; Vin ve diğerleri gibi onun da çoktan bağışıklık kazanmış olacağını varsaymıştı. Elend Demoux'nun yanı başında dizleri üzerine çöktü, küllerin içinde, askerlerin çığlıklarını ve komutanların onları düzene sokmak için verdikleri emirleri duyuyordu. Arkadaşı titriyor ve acıyla soluk soluğa kıvranıyordu.

Kül ise yağmaya devam ediyordu.

Rashek dünyanın tüm sorunlarını çözmedi. Aslında, onardığı her şeyde, yeni bir sorun daha yarattı. Ancak oluşan her sorunun öncekinden daha önemsiz olmasına dikkat edecek kadar zekiydi. Bu yüzden, bitkiler külle kaplı toprak ve değişmiş güneşten ölmek yerine, yeterince besleyici olmayacak bir biçimde büyüyordu.

Dünyayı kurtarmıştı. Doğru, ama yok oluşun eşiğinden dönmüş olması da onun hatasıydı; her şey değerlendirildiğinde iyi bir iş çıkarmıştı. En azından bizim gibi, Harap'ı serbest bırakmamıştı.

18

SAZED ATININ SAĞRISINI DÖVEREK hayvanın dörtnala koşmasını sağladı. Koşarken atın toynakları yeri döverek kül bulutları oluşturuyordu. Hayvan bir zamanlar bembeyazdı, şimdi ise lekeli bir griydi. Kaburgaları görünmeye başlamıştı –artık binek olarak kullanılamayacak kadar zayıftı– üstelik ona verecek yiyecekleri de yoktu.

Breeze külle kaplı yolda Sazed'in yanı başında dikilirken "Bu üzücü bir manzara," dedi. İki yüz askerin muhafızı sessizce bekliyor, hayvanın uzaklaşmasını izliyordu. Sazed son atlarını salıvermelerinin bir sembol olduğunu düşünmeden edemedi.

Breeze, "Hayatta kalabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Külün altını eşeleyip bir süre daha yiyecek bulabilir diye düşünüyorum," diyerek yanıtladı. Breeze "Ancak zor olacak," diye söylendi.

"Bugünlerde yaşamak hepimiz için zor. Pekâlâ, bu hayvana iyi şanslar diliyorum. Allrianne ve benimle birlikte arabaya gelecek misin?"

Sazed arkasına, önce hafifletilmiş ardından askerlerin çekmesi için yeniden düzenlenmiş arabaya doğru bir baktı. Kapıları sökmüşler ve yerine perdeler asmışlardı, ayrıca arkadaki bazı kısımlar da atılmıştı. Azalan ağırlıkla ve iki yüz adamın dönüşümlü olarak çekmesiyle, araba pek sorun olmuyordu. Yine de, Sazed başka-

larının kendisini çekmesinden ötürü suçlu hissedecekti. Eski hizmetçi içgüdüleri fazlasıyla güçlüydü.

Sazed "Hayır," diyerek yanıtladı. "Bir süre yürüyeceğim. Teşekkür ederim."

Breeze başıyla onaylayarak at arabasına doğru yürüyüp Allrianne'in yanına oturdu; içeri girene dek bir asker başının üzerine bir güneşlik tutuyordu. Şimdi kül içinde olan Sazed kaftanının kapüşonunu başına geçirip, dosyasını koltuğunun altına aldı, ardından da sıranın önüne geçmek üzere külden kararmış zemin üzerinde ilerledi.

"Yüzbaşı Goradel," diye seslendi. "Yürüyüşünüze devam edebilirsiniz."

Devam ettiler. Zorlu bir yolculuktu; kül artıyordu ve üzerinde yürümek yorucuydu. Ayakları altından kayıp duruyordu, neredeyse kumda yürümek kadar zordu. Yürüyüş ne kadar zor olsa da, Sazed'i tasasından kurtarmaya yetecek kadar değildi. Orduyu ziyaret etmenin –Elend ve Vin ile buluşmanın– ona bir soluk aldıracağını ummuştu. İkisi iyi arkadaştılar, birbirlerine karşı olan hisleri de onu cesaretlendiriyordu. Ne de olsa, onları evlendiren Sazed'ti.

Yine de bu buluşma endişesini arttırmıştı. Vin Elend'in ölmesine göz yumdu, diye düşündü. *Bunu da ona öğrettiklerim yüzünden yaptı.*

Kol cebinde bir çiçeğin resmini taşıyor ve Vin ile olan konuşmasını anlamlandırmaya çalışıyordu. Nasıl olmuştu da Sazed sorunları olanların gelip dert yandığı biri olmuştu? Nasıl oluyor da kulağa hoş gelen yanıtlar verebilen ancak kendi söylediklerine uymayan bir ikiyüzlü olduğunu göremiyorlardı? Güçsüz hissetti. Bir ağırlığın altında ezildiğini ve ona vaz geçmesini söylediğini düşündü.

Elend nasıl da kolayca umuttan ve esprilerden bahsediyordu; sanki mutluluk kişinin kararıyla oluyordu. Bazıları öyle olduğunu kabul ediyordu. Eskiden olsa, Sazed onlara katılabilirdi. Şimdi ise, karnı gurulduyor ve bir şeyler yapma fikriyle bile midesi bulanıyordu. Düşünceleri sürekli şüphenin gölgesindeydi.

Sazed küller içinde ilerleyip omzunda çantasıyla sıranın önüne geçerken, din tam da bunun için var, diye düşündü. *İnsanların böyle zamanları aşmasına yardım ediyor.*

Dosyasına göz attı. Sonra açtı ve yürürken sayfalara göz gezdirdi. Yüzlercesi tamamlanmıştı ve bu dinlerden hiç biri aradığı yanıtı ona sunmamıştı. Belki de çok fazla şey biliyordu. Çetenin çoğu Kelsier'e diğer skaalar gibi tapınmakta zorluk çekiyordu; çünkü onun hatalarını ve tuhaflıklarını biliyorlardı. Onu tanrıdan önce bir insan olarak tanımışlardı. Belki de Sazed için dinler de aynıydı. Onları o kadar iyi biliyordu ki kusurlarını kolaylıkla buluyordu.

Dinlere inananları küçümsemiyordu ama şimdiye dek Sazed incelediği her dinde ikiyüzlülük ve çelişki ile karşılaşmıştı. Kutsallığın mükemmel olması gerekiyordu. İlahi güç inananlarının öldürülmesine izin vermez ve dünyanın, onu kurtarmaya çalışan iyi insanlar tarafından yok edilmesine izin vermezdi.

Kalanlardan bir tanesinde yanıtı bulacaktı. Keşfedebileceği bir gerçek *olmalıydı*. Karanlıklar içinde boğulma hissi zihnini doldururken kendini çalışmalarına vererek sıradaki sayfayı aldı ve onu dosyasının üzerine tutturdu. Yürürken incele-

yebilir ve okumadığı zamanlarda sayfayı dosyanın altına koyarak onu yağan külden koruyabilirdi.

Yanıtları bulacaktı. Bulamasa neler yapacağını düşünmeye cesaret edemedi.

Sonunda Merkezi Salâhiyete geçip insanların yiyecek ve yaşam için hâlâ mücadele edebileceği topraklara vardılar. Breeze ve Allrianne arabada kalmayı tercih ettiler, her ne kadar çalışmasını daha zor kılsa da Sazed yürüdüğüne memnundu.

İşlenmiş araziler hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Onlarcasını geçmişlerdi. Elend Merkezi Salâhiyete olabildiğince fazla kişiyi toplamış, ardından herkesin yaklaşan kış için mahsul yetiştirmesini emretmişti. Kentlerde yaşamış olan skaalar bile zor çalışma şartlarına alışmışlardı ve Elend'in emirlerini çabucak yerine getirdiler. Sazed insanların içinde bulundukları durumun ciddiyetinin farkında olduklarından emin değildi, yalnızca yapmaları gerekenleri söyleyen birilerini bulduklarına seviniyor gibiydiler.

Yol kenarında kül yığınları birikmişti. Her gün, skaa işçiler gece boyunca yağan külü temizlemek zorundaydılar. Bitmeyen bu iş, yeni açılan sulamanın yapılmadığı tarlalara sutaşıma ile birlikte, büyük emek gerektiren bir tarım düzeni oluşturmuştu.

Ancak bitkiler büyüyordu. Sazed'in askerleri her birinde kahverengi bitkilerle dolu pek çok tarlanın yanından geçiyordu. Manzaranın ona umut vermesi gerekiyordu. Ama filizlenen saplara bakıp daha büyük bir çaresizliğe kapılmamak daha zordu. Dev kül yığınlarına kıyasla çok zayıf ve küçük görünüyorlardı. Sisler bir yana, Elend bu halde bir imparatorluğu nasıl doyuracaktı? Temizlenemeyecek kadar çok külün olacağı gün ne kadar uzaktaydı? Skaalar tarlalarda çalışıyordu, durumları Lord Hükümdar'ın devrindekinden pek farklı değildi. Onlar için ne değişmişti?

Bir ses "Şunlara bak," dedi. Sazed döndüğünde yanı başında yürüyen Yüzbaşı Goradel'i gördü. Kel ve güçlü bu adam iyi huylu biriydi. Ham'in terfi ettirdiği askerlerin ortak özelliklerindendi.

Sazed sessizce "Biliyorum," dedi.

"Kül ve sise rağmen bile, bunları görmek umut veriyor." Sazed başını hızla kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Goradel "Elbette," dedi. "Ailem çiftçiydi Terrisli Üstat. Luthadel'de yaşıyorduk fakat şehir dışındaki tarlalarda çalışıyorduk."

"Sen bir askerdin," dedi Sazed. "Leydi Vin'in Lord Hükümdar'ı öldürdüğü gece onu saraya götüren sen değil miydin?"

Goradel başıyla onayladı. "Aslında, Lord Elend'i Leydi Vin'i kurtarması için götürmüştüm, ama görünüşe göre yardımımıza pek ihtiyacı yokmuş. Her neyse, haklısınız. Lord Hükümdar'ın sarayında bir askerdim orduya katıldığımda ailem beni evlatlıktan reddetti. Ama kendimi ömür boyu tarlalarda çalışırken düşünemedim."

"Zahmetli bir iş."

Goradel "Hayır, mesele o değildi," dedi. "İş değildi... Umutsuzluktu. Başkasına ait olduğunu bildiğim bir şey için gün boyu çalışmaya dayanamazdım. Bu yüzden tarlaları geride bırakıp asker olmaya karar verdim; bu tarlaları görünce umuda kapılmam da bundan."

Goradel geçmekte oldukları bir tarlayı başıyla işaret etti. Skaalardan bazıları doğruldu ardından Elend'in sancağını görüp el salladılar. Goradel "Bu insanlar, istedikleri için çalışıyorlar."

"Çalışmazlarsa aç kalacaklar, bu yüzden çalışıyorlar."

Goradel "Elbette," dedi. "Sanırım haklısın. Ama çalışmadıklarında birileri onları dövecek diye değil, aileleri ve dostları ölmesin diye çalışıyorlar. Bir çiftçi için bu farklı. Bunu duruşlarında görebilirsin."

Yürümeye devam ederlerken Sazed yüzünü buruşturdu, ama başka bir şey söylemedi.

Goradel "Her neyse, Terrisli Üstat," dedi, "Luthadel'de erzak almak üzere duralım demeye gelmiştim."

Sazed başıyla onayladı. "Böyle yapacağımızı düşünmüştüm. Ancak siz Luthadel'e giderken birkaç günlüğüne sizlerden ayrılmam gerekecek. İdareyi Lord Breeze devralabilir. Sizinle kuzey yolunda buluşacağım."

Goradel başıyla onaylayarak gerekli hazırlıkları yapmak üzere geriye döndü. Sazed'in neden gruptan ayrılmak istediğini ya da gideceği yeri sormadı.

Birkaç gün sonra, Sazed tek başına Hathsin Madenleri'ne varmıştı. Artık külle kaplanmış olduğundan bölgenin ayırt edici bir yanı pek yoktu. Sazed tepeye tırmanırken adımlarıyla küller savruluyordu. Madenlerin yer aldığı vadiye baktı; Kelsier'in eşinin öldürüldüğü yere. Firari'nin doğduğu yere.

Şimdi Terrislilerin yurduydu.

Geride pek azı kalmıştı. Asla kalabalık bir grup olmamışlardı ve sislerin gelişi ile Merkezi Salâhiyetten buraya uzanan zorlu yolculuk pek çok cana mal olmuştu. Kırk bin kadarı hayattaydı. Pek çokları da Sazed gibi hadımdı.

Sazed tepeden aşağı, vadiye doğru hareketlendi. Terrislilerin yaşaması için doğal bir yer olmuştu. Lord Hükümdar devrinde, yüzlerce köle burada çalışmıştı, onları gözleyen iste yüzlerce askerdi. Bu durum Kelsier Madenlere dönüp atiyum üretimini bitirdiğinde sona ermişti. Ancak madenlerde, işledikleri günlerden kalan binalar ve altyapı hâlâ duruyordu. Su çoktu ve barınacak yerler de mevcuttu. Terris halkı bu temel üzerine, vadide farklı binalar inşa ederek bir zamanların en korkunç hapis kampını bir grup yeşil köye dönüştürmüştü.

Sazed bile tepe boyunca yürürken insanların topraktaki külü süpürerek yerdeki bitkilerin hayvanların otlaması için açığa çıkardıklarını görüyordu. Merkezi Salâhiyetteki hâkim bitki örtüsü esnek ve arsız bir grup bitkiydi ve küle uyum sağlamışlardı; tarım mahsulleri kadar suya ihtiyaç duymuyordu. Bu da Terris halkının diğerlerine kıyasla daha kolay bir yaşam sürdüklerini gösteriyordu. Hayvancılıkla uğraşıyorlardı, tıpkı Lord Hükümdar'ın Miraç'ından asırlar önce yapmış oldukları

gibi. Tıknaz, kısa bacaklı bir koyun türü tepelere yayılmış külün örtmediği bitkiler arasında otluyordu.

Sazed, Terris halkı pek çoklarından daha kolay bir yaşam sürüyor, diye düşündü. *Dünya ne acayip bir hâle geldi.*

Çok geçmeden yaklaştığını görenlerin dikkatini çekti. Çocuklar ana–babalarına koşarken evlerden başlar belirdi. Sazed yürürken koyunlar yiyecek getirdiği beklentisiyle onun etrafında toplanıyordu.

Birkaç yaşlı adam tepeye doğru hareketlenip güçsüz ayakları elverdiğince hızla yaklaştılar. Onlar da Sazed gibi vekilharç kaftanı giyiyordu. Tıpkı Sazed gibi onlar da kaftanlarını temiz tutarak ön kısımdaki V biçimli renkli desenleri sergiliyorlardı. Bu desenler bir zamanlar vekilharcın hizmet ettiği soylu haneyi gösterirdi.

Adamlardan biri heyecanla "Lord Sazed!" dedi. Bir başkası "Majesteleri!" dedi.

Majesteleri. Sazed ellerini kaldırıp "Lütfen," dedi. "Bana böyle hitap etmeyin."

İki yaşlı vekilharç birbirlerine baktılar. "Lütfen Sırdaş Efendi. Size sıcak yiyecek bir şeyler verelim."

Evet, kül siyahtı. Ama olmaması gerekirdi. Yaygın külde siyah bir unsur var, ama siyah olduğu kadar gri ya da beyaz da.

Yanardağlardan gelen kül... Farklıydı. Sislerin kendisi gibi, dünyamızı kaplayan kül de tam olarak doğal bir şey değildi. Belki de Harap'ın gücünün etkisiydi. Muhafaza'nın beyaz olduğu kadar siyahtı. Belki de yanardağların doğası buydu; bunlar gökyüzüne kül ve duman salmak üzere yaratılmıştı.

19

"KALK!"

Her şey karanlıktı. "Kalk!"

Spook gözlerini açtı. Her şey boğuk ve cansızdı. Güçlükle görebiliyordu. Tüm dünya karanlık bir bulanıklık içindeydi. Üstelik uyuşmuş hissediyordu. Ölü gibi. Neden hissedemiyordu.

"Spook, kalkman gerek!"

En azından ses belirgindi. Yine de geriye kalan her şey bulanıktı. Düşünemiyordu. Usulca inlerken gözlerini kırptı. Ona ne oluyordu? Gözlükleri ve gözbağı yoktu. Bu da onun görüşünü sağlamalıydı ama her şey alabildiğine karanlıktı.

Kalayı bitmişti.

Midesinde hiçbir şey yanmıyordu. Tanıdık alev, içindeki rahatlatan o mum alevi artık orada yoktu. Neredeyse bir yıldır hep oradaydı, yoldaşıydı. Yapmakta olduğundan korkmuştu fakat sönmesine asla izin vermemişti. Şimdi ise yoktu.

Her şeyin bu kadar cansız olmasının nedeni buydu. Diğerleri gerçekten de böyle mi yaşıyordu? Kendisi de eskiden böyle miydi? Güçlükle görebiliyordu; alışmış olduğu keskin, zengin ayrıntılar yoktu. Parlak renkler ve kıvrak hatlar. Bunun yerine her şey yavan ve belirsizdi.

Kulakları tıkalı gibiydi. Burnu... Altındaki tahtanın kokusunu alamıyor, ahşabın kokusundan cinsini belirleyemiyordu. Geçmiş olan bedenlerin kokusunu alamıyordu. Diğer odalardakilerin kalp atışlarını duyamıyordu.

Bir odanın içindeydi. Başını salladı, doğrulup düşünmeye çalıştı. Bunu yapar yapmaz omzundaki bir acı nefesini kesti. Yaraya pansuman yapılmamıştı. Kılıcın omzunun yanından battığını hatırlıyordu. İnsan bu yarayı kolay atlatmazdı. Gerçekten de sol kolu doğru çalışmıyor gibiydi; doğrulmakta zorlanmasının nedenlerinden biri de buydu.

Ses, "Çok kan kaybettin," dedi. "Alevler seni yutmasa bile, çok geçmeden öleceksin. Kemerindeki kalay kesesini boşuna arama... Onu aldılar."

Spook gözlerini kırpıştırırken "Alevler mi?" diye inledi. İnsanlar bu kadar karanlık bir dünyada nasıl hayatta kalıyorlardı? "Hissedemiyor musun, Spook? Yakında."

Yakındaki bir koridorun sonunda bir ışık vardı. Spook düşüncelerini toplamaya çalışarak başını salladı. Bir evdeyim, diye düşündü. *Güzel bir ev. Bir soylunun evi. Bu evi yakıyorlar.*

Bu ona ayağa kalmak için gerekli motivasyonu verdi ancak hemen devrildi; bedeni ayakta durmak için fazlaca zayıf, zihni ise fazlasıyla bulanıktı.

Ses, "Yürüme," dedi. Bu sesi daha önce nerede duymuştu? Sese güveniyordu. "Sürün," dedi. Spook kendine söyleneni yaparak sürünerek ilerledi.

"Hayır, alevlere doğru değil! Sana bunu yapanları cezalandırabilmek için dışarı çıkmalısın. Düşün, Spook!"

Spook yana dönüp "Pencere," diye inlerken bunlardan bir tanesine doğru sürünmeye koyuldu.

Ses "Tahtalarla kapatılmış" diye yanıtladı. "Bunu daha önce gördün... Dışarıdan. Kurtulmanın tek bir yolu var. Beni dinlemelisin."

Spook sersemce başını salladı.

"Diğer odanın kapısından dışarı çık. İkinci kata çıkan merdivenlere tırman."

Spook kendini hareket etmeye zorlayarak söyleneni yaptı. Kolları o kadar uyuşmuştu ki, uzuvları omuzlarına bağlı ağırlıklar gibi geliyordu. O kadar uzun süredir kalay yakıyordu ki normal duyular artık onun için işlemiyor gibiydi. Merdivenlere vardığında öksürük tutmuştu. Bu duman yüzünden olsa gerek diye düşündü. Sürünüyor olması iyiydi.

Tırmandıkça ısıyı hissedebiliyordu. Spook sersem halde merdivenlere tırmanırken alevler peşinden geliyor, tüm odayı yutuyor gibiydi. Merdivenleri çıktı, ardından kendi kanı üzerinde kayıp duvara doğru devrildi ve inledi.

Ses, "Kalk!" dedi.

Tekrar, bu sesi daha önce nerede duydum, diye düşündü. *Neden söylediklerini yapmak istiyorum?* Çok yakındı. Eğer zihni bu kadar bulanık olmasa başarabilirdi. Yine de, kendini tekrar elleri ve dizleri üzerine doğrulmaya zorlayarak denileni yaptı.

Ses "Soldan ikinci oda," dedi.

Spook düşünmeksizin süründü. Alevler tırmanıyor duvarlarda oynaşıyordu. Diğer duyuları gibi burnu da zayıftı ama evin katranla kaplı olduğundan şüpheleniyordu. Böylece daha hızlı bir yangın olacaktı.

"Dur. Oda bu."

Spook sola dönüp odaya sürünerek girdi. İyi döşenmiş bir çalışma odasıydı. Kentteki hırsızlar bu gibi yerlerin yağmalamaya değmediğinden şikâyetçiydi. Yurttaş lüksü yasaklamıştı, bu yüzden pahalı mobilyalar kara borsada bile satılamıyordu. Kimse lüks eşyalara sahip halde yakalanmak istemiyordu; çünkü ucunda Yurttaş'ın infazlarından birinde yanarak ölmek olabilirdi.

"Spook!"

Spook bu infazları duymuştu. Ama hiç birini görmemişti. Bir sonrakinden haberdar olmak için Durn'e ödeme yapmıştı. Spook'un ödemesi onu önceden haberdar edecek ve kendisine binanın yanışını izlemek için güzel bir yer ayarlayacaktı. Ayrıca, Durn Spook'un ilgisini çekebilecek bir başka şey daha olduğuna dair söz vermişti. Ödediği paraya değecek bir şey.

Kafataslarını say.

"Spook!"

Spook gözlerini açtı. Yere devrilmişti ve gözleri kararmaya başlıyordu. Alevler tavanı yalıyordu. Bina ölüyordu. Spook'un bu halde dışarı çıkma şansı yoktu.

Ses "Masaya git," dedi. Spook, "Öldüm," diye fısıldadı.

"Hayır, ölmedin. Masaya git."

Spook başını çevirip alevlere baktı. Orada, karanlık bir figür alevler içinde dikiliyordu. Duvarlar akıyor, patlıyor ve cızırdıyordu; sıvaları ve boyaları kararıyordu. Ancak bu gölge alevden çekiniyor gibi görünmüyordu. Bu tanıdık biriydi. Uzun. Etkili.

Spook "Sen..." diye fısıldadı. "Masaya git."

Spook dizleri üzerinde döndü. İş görmez kolunu sürükleyerek masanın kenarına doğru süründü. "Sağ çekmece."

Spook çekmeceyi açıp güçbela kenarına yaslandı. İçinde bir şey vardı. Şişecikler mi?

Hevesle uzandı. Allomanserler'in metal talaşlarını saklamakta kullandığı türden şişeciklerdi. Titreyen elleriyle Spook bir tanesini aldı, ancak uyuşmuş parmakları arasından kayıp gitti. Paramparça olmuştu. Az önce şişenin içinde olan sıvıya baktı, metal parçalarının paslanmasını önleyen ve Allomanser'in yutmasını kolaylaştıran ispirto çözeltisine baktı.

Ses "Spook!" dedi.

Spook ne yaptığını bilmeden bir şişecik daha aldı. Dişleriyle tıpayı çıkardı, alevlerin etrafını sardığını hissedebiliyordu. Karşısındaki duvar neredeyse küle dönmüştü. Alevler üzerine geliyordu.

Şişeciğin içindekileri içti ardından içinde kalay aradı. Ama yoktu. Spook çaresizlik içinde haykırırken şişeciği elinden bıraktı. İçinde kalay yoktu. Zaten bu onu nasıl kurtaracaktı? Alevleri ve yarasını daha keskince hissetmesine sebep olurdu.

Ses "Spook!" dedi. "Yak!" Spook "Kalay yok!" diye bağırdı.

"Kalayı değil! Bu evin sahibi bir kalaygöz değildi."

Kalayı değil. Spook gözlerini kırptı. Sonra –içinde– hiç beklenmedik bir şey buldu. Hiç görmeyi düşünmediği, var olmaması gereken bir şey.

Yeni bir metal rezervi. Ardından onu yaktı.

Bedeni güçle harlanmıştı. Titreyen kolları sabitlendi. Güçsüzlüğü gitmiş, doğan güneşin önünden kaçan karanlık gibi yok olmuştu. Beklentiyle gerilen kaslarındaki gücü hissediyordu.

"Ayağa kalk!"

Derhal başını doğrulttu. Ayağa fırladı, başı dönmüyordu. Zihni hala uyuşuktu ama artık bir şey kesindi. Yalnızca bir metal bedenini değiştirerek korkunç yarası ve kan kaybına rağmen onu güçlü kılabilirdi.

Spook lehim yakıyordu.

Karanlık, kim olduğu kestirilemez figür alevler içinde dikiliyordu. Ses "Sana lehim kayrasını verdim," dedi. "Onu bu yerden kaçmak için kullan. Şu koridorun sonundaki tahtaları kırıp yakındaki bir binanın çatısına kaçabilirsin. Askerler seni gözlemekle uğraşmayacaklar; onlar yangının yayılmasını önlemekle meşguller."

Spook başıyla onayladı. Sıcaklık artık onu rahatsız etmiyordu. "Teşekkür ederim."

Figür yalnızca bir siluet olmayı bırakıp öne çıktı. Adamın kararlı yüzü önünde alevler dans ediyordu ve Spook'un düşünceleri doğrulanmıştı. O sese güvenmiş olmasının, onun dediklerini yapmış olmasının bir nedeni vardı.

Bu adamın her dediğini yapardı.

"Sana yalnızca yaşayasın diye lehim vermedim," dedi Kelsier, işaret ederek. "İntikam alasın diye verdim. Şimdi, git!"

Pek çok kişi sislerde bir tür nefret hissettiğini bildirdi. Ancak bu sislerin insanları öldürülmesiyle ilgili olmak zorunda değil. Sisten etkilenenler de dâhil, pek çokları için sis yalnızca bir hava olayıydı, korkunç bir hastalıktan daha bilinçli ya da nefret dolu değildi.

Ancak bazıları için dahası vardı. Tercih ettikleri, etrafında dolandıkları. Düşman oldukları, ya da uzak durdukları. Bazıları siste huzur buluyordu, bazıları ise nefreti hissediyordu. Hepsi Harap'ın ince dokunuşuna ve kişinin onun telkinlerine nasıl karşılık verdiğine bağlıydı.

20

TENSOON KAFESİNDE OTURUYORDU.

Bu kafesin varlığı bile bir hakaretti. Kandralar insanlar gibi değillerdi. Hapsedilmiş olmasa bile, TenSoon kaçmazdı. Kaderine kendi rızasıyla gelmişti.

Yine de onu hapsetmişlerdi. Kafesi nereden bulduklarından emin değildi; normalde kandraların ihtiyaç duyduğu bir şey olmadığı kesindi. Yine de ikinci nesiller onu bulmuş ve Anayurt'un ana mağaralarından birine koymuşlardı. Demir plakalar ve sağlam çelik barlar ile dört yüzünü örten güçlü tel örgülerle kaplıydı; böylece bedenini temel kaslara indirgeyip aralarından sızmasını önlemiş oluyorlardı. Bu da bir başka aşağılamaydı.

TenSoon, soğuk, demir zeminde çırılçıplak oturuyordu. Kendi mahkûmiyeti dışında hiçbir şey başarmış mıydı? Güvenağılı'ndaki sözlerinin hiç kıymeti olmuş muydu?

Kafesinin dışındaki mağara, yetiştirilen yosunun ışığında parlıyor ve kandralar işleriyle meşgul oluyordu. Pek çoğu durup ona bakıyordu. Yargılanması ile cezalandırılması arasındaki uzun sürenin amacı buydu. İkinci nesillerin ona ne yapacaklarına karar vermek için haftalara ihtiyacı yoktu. Ancak TenSoon onları kendisine söz hakkı vermelerine zorlamıştı ve ikinci nesiller onun tam olarak cezalandırılmasını istiyorlardı. Onu köy meydanında cezalandırılan insanlar gibi teşhir

ediyorlardı. Kandra tarihinde bir tanesi bile böyle bir muamele görmemişti. Adı asırlar boyunca utancın yerini alacaktı.

Öfkeyle, biz asırlar boyu dayanmayacağız, diye düşündü. *Konuşmamın bahsettiği de buydu.*

Ama bunu iyi aktaramamıştı. İnsanlara hislerini nasıl açıklayabilirdi? Bunca yıldır değişmeden süregelen geleneklerinin bir dönüm noktasına geldiğini ve çok büyük bir değişime ihtiyaç duyulduğunu nasıl söyleyebilirdi?

Yukarıda ne oldu? Vin Miraç Kuyusu'na gitti mi? Peki ya *Harap*, ya da *Muhafaza*? Tanrıların tanrıları tekrar savaşıyordu ve onlardan haberdar olanlar ise hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyordu.

Kafesinin dışında, kandralar gündelik hayatlarını sürdürüyordu. Bazıları yeni nesillerden bireyleri yetiştiriyordu. On birinci nesillerin geçtiğini görebiliyordu; parlak kemiklere sahip yığınlara benziyorlardı. Sishortlağından kandraya dönüşmek zorlu bir süreçti. Kayranın verilişiyle birlikte sishortlağı bilinç sahibi olduğundan beri edindiği içgüdülerin çoğunu yitirir, kas ve bedenler oluşturmayı tekrar öğrenmek zorunda kalır. Uzun yıllar alan bir süreçti.

Başka kandralar ise yemek hazırlamakla uğraşıyorlardı. Mantar ve yosun kaynattıkları taş kuyular, TenSoon'un ömrünün sonuna kadar tıkılı kalacağı hücreyi andırıyordu. İnsanlara duyduğu önceki öfkesine karşın TenSoon her zaman yabancı yiyeceklerin tadına varma şansı bulmuştu; özellikle de kurutulmuş et. Bunu da bir ahde bağlı olmaya karşı bir teselli olarak görüyordu.

Artık, yemek bir yana, yeteri kadar içeceği bile yoktu. Parmaklıkların ardından muazzam mağaraya bakarak iç geçirdi. Anayurt'un mağaraları korkunç bir büyüklükte ve kandraların doldurması için fazlasıyla genişti. Ama pek çok kandra mağaraları bu yüzden seviyordu. Bir ahde bağlı olarak efendisinin emrinde on yıllar geçirdikten sonra yalnızlık seçeneği sunan bir yer oldukça değerli geliyordu.

TenSoon, yalnızlık, diye düşündü. *Pek yakında, yalnızlığa doyacağım.* Hücrede sonsuza kadar kalma fikri onu incelemeye gelenlerden rahatsız olmasını biraz olsun yatıştırdı. Halkından göreceği son bireyler bunlar olacaktı. Pek çoğunu tanıyordu. Dördüncü ve beşinci nesiller gelip önüne tükürüyorlar ve ikinci nesillere olan bağlılıklarını gösteriyorlardı. Ahit altında çalışanların çoğunu oluşturan altıncı yedinci nesiller ona acımaya ve yitirilmiş bir arkadaş için üzülmeye geliyorlardı. Sekizinci ve dokuzuncu nesiller ise meraktan, bu kadar yaşlı birinin bu kadar kötü bir duruma düştüğüne şaşırarak geliyorlardı.

O sırada, kendisini izleyenler arasında tanıdık bir yüz gördü. Kocaman gözlerinden acının okunduğu MeLaan yaklaşırken TenSoon utanarak başını çevirdi.

Ardından bir fısıltı "TenSoon?" dedi.

Usulca "Git, MeLaan," dedi, sırtı parmaklıklara dönüktü. Yüzü, kendisini diğer taraftan izlemekte olan bir başka grup kandraya dönüktü.

"TenSoon..." diye yineledi.

"Beni böyle görmen gerekmiyor, MeLaan. Lütfen git."

"Bunu sana yapamıyor olmaları gerek," dedi. Sesinden öfkesi okunabiliyordu. "Neredeyse onlar kadar yaşlısın ve onlardan çok daha bilgesin."

TenSoon "Onlar ikinci nesil," dedi. "Onlar birinci nesil tarafından seçildiler. Bize önderlik ediyorlar."

"Bize önderlik etmelerine gerek yok."

Sonunda ona dönerek "MeLaan!" dedi. TenSoon'u incelemeye gelenlerden çoğu, suçu sanki bulaşıcı bir hastalıkmış gibi geri duruyordu. MeLaan, TenSoon'un kafesi başında eğildi, uzun, ince ahşap kemiklerden som bedeni onu alışılmadık bir zayıflıkta gösteriyordu.

MeLaan sessizce "Onlara meydan okuyabilirdin," dedi.

TenSoon "Ne olduğumuzu sanıyorsun?" diye sordu. "İsyanları ve ayaklanmalarıyla insan mı? Biz kandrayız. Bizler *Muhafaza*'danız. Biz düzenin izindeyiz."

MeLaan zayıf yüzünü parmaklıklara dayayarak "Hâlâ onlar önünde eğiliyor musun?" diye çıkıştı. "Yukarıda olup bitenlerle ilgili söylediklerinden sonra da?"

TenSoon duraksadı. "Yukarıda mı?"

"TenSoon, haklıydın," dedi. "Kül dünyayı kara bir yorgan gibi örtüyor. Gündüz de sisler gelip mahsulleri ve insanları öldürüyor. İnsanlar savaşa gidiyor. *Harap* geri döndü."

TenSoon gözlerini kapattı. Sonunda "Bir şey yapacaklar," dedi. "İlk Nesil." MeLaan "Onlar yaşlı," dedi. "Yaşlı, unutkan, güçsüz."

TenSoon gözlerini açtı. "Çok değişmişsin."

MeLaan gülümsedi. "Yeni bir neslin çocuklarını yetiştirmeleri için üçüncü nesillere asla vermemeliydiler. Bizim gibi genç olup mücadele edebilecek pek çok kimse var. İkinci nesiller sonsuza dek hüküm süremez. Ne yapabiliriz, TenSoon? Sana nasıl yardım edebiliriz?

Ah, çocuk, diye düşündü. *Seni bilmiyorlar mı sanıyorsun?*

İkinci nesiller aptal değildi. Tembel olabilirlerdi ama yaşlı ve kurnazdılar. TenSoon bunu biliyordu, çünkü her birini epey yakından tanıyordu. Kafesinde konuşulanları öğrenmek amacıyla, birilerini onu dinlemekle görevlendirmiş olmalılardı. Farkındalık kayrasına sahip, dördüncü ya da beşinci nesil bir kandra uzakta durup kafeste konuşulan her şeyi duyabilirdi.

TenSoon bir kandraydı. Cezasını çekmek için dönmüştü çünkü doğru olan buydu. Onurdan, Ahitten öteydi. Öyle biriydi.

Yine de, eğer MeLaan'ın dedikleri doğru olsaydı...

Harap döndü...

MeLaan "Nasıl orada öylece oturabiliyorsun?" dedi. "Onlardan daha güçlüsün, TenSoon." TenSoon hayır der gibi başını salladı. "Ahit'e aykırı davrandım, MeLaan."

"Daha iyi bir amaç uğruna."

En azından onu ikna ettim.

Usulca "Doğru mu, TenSoon?" diye sordu. "Ne?"

"OreSeur. Kudret Kayrası'na sahipti. Onu öldürdüğünde sana geçmiş olmalı. Yine de, seni aldıklarında onu bedeninde bulamadılar. Öyleyse, ona ne yaptın? Onu senin için getirebilir miyim? Mücadele edebilesin diye?"

TenSoon "Kendi halkıma karşı savaşmayacağım, MeLaan," dedi. "Ben bir kandrayım."

"Bize birinin önderlik etmesi gerek," diye çıkıştı.

En azından, bu ifade doğruydu. Ama bu TenSoon'un hakkı değildi. İkinci neslin, hatta birincilerin hakkıydı. Kendilerini yaratanın hakkıydı. O ise ölmüştü. Ama yerini bir başkası almıştı.

MeLaan bir süre sessiz kaldı, hâlâ TenSoon'un kafesinin yanı başında dizleri üzerinde duruyordu. Belki onu cesaretlendirmek belki de aradığı lider olması için orada bekledi. Konuşmadı.

Sonunda "Öyleyse, ölmeye geldin," dedi.

"Bulduğumu açıklamaya. Hissettiğimi."

"Peki ya sonra? Geldin, kötü haberler getirdin, sonra da sorunlarla bizi baş başa mı bıraktın?" TenSoon, "Bu adil değil, MeLaan," dedi. "Olabileceğim iyi kandra oldum."

"Öyleyse mücadele et!"

Başını hayır der gibi salladı.

"Öyleyse doğru."

"Benim neslimdekiler, son efendinin seni bozduğunu söylemişlerdi. Zane denen adamın."

TenSoon, "Beni bozmadı," dedi.

MeLaan "Öyle mi?" diye karşılık verdi. "Öyleyse neden Anayurt'a o bedende geri döndün?" TenSoon "Köpek kemikleriyle mi?" dedi. "Onları bana veren Zane değil Vin'di."

"Öyleyse seni bozan *oydu*."

TenSoon usulca soludu. Nasıl açıklayabilirdi ki? Bir yandan, insanı andırmayan bir som beden kuşanmış olan MeLaan'ın köpek kemiklerini bu kadar nahoş bulması ona ironik geliyordu. Yine de anlayabiliyordu. Bu kemiklerin faydalarını kabul etmesi epey süre almıştı.

Duraksadı.

Ama hayır, devrim getirmek üzere gelmemişti. Açıklamaya, halkına fayda sağlamaya gelmişti. Bunu, bir kandranın yapması gerektiği gibi cezasını kabullenerek yapacaktı.

Öte yandan...

Bir şans vardı. Düşük bir şans. Kaçmak istediğinden bile emin değildi, ama eğer bir fırsat olsaydı... TenSoon kendini "Kuşandığım bu kemikler," derken buldu. "Nerede olduklarını biliyor musun?"

MeLaan yüzünü buruşturdu. "Hayır. Onları niye istiyorsun?"

TenSoon hayır der gibi başını salladı. Sözcüklerini dikkatle seçerek "İstemiyorum," dedi. "Onlar rezaletti! Bir yıl kadar onları kuşanıp bir köpek rolüne bürün-

meye zorlandım. Onlardan kurtulabilirdim, ama sindirip alabileceğim bir ceset yoktu, bu yüzden buraya o korkunç bedende dönmek zorunda kaldım."

"Asıl noktayı atlıyorsun, TenSoon."

Ondan uzaklaşırken "Asıl bir mesele yok, MeLaan," dedi. Planı işe yarasın ya da yaramasın, ikinci nesillerin MeLaan'ı kendisiyle ilişkisi yüzünden cezalandırmalarını istemiyordu. "Halkıma isyan etmeyeceğim. Lütfen, eğer gerçekten bana yardım etmek istiyorsan, beni yalnız bırak."

MeLaan sessizce söylendi, TenSoon onun ayağa kalktığını duydu. "Bir zamanlar en büyüğümüzdün."

MeLaan giderken TenSoon iç geçirdi. *Hayır, MeLaan. Ben hiçbir zaman büyük değildim. Yakın zamana dek, neslimin en sıradan bireyi; yalnızca insanlara nefretiyle diğerlerinden ayrışan biriydim. Şimdi ise, halkımın tarihindeki en büyük suçlu oldum, ama bunu büyük oranda kazayla yaptım.*

Bu büyüklük değil. Bu yalnızca aptallık.

Elend'in böylesi güçlü bir Allomanser olması şaşırtıcı olmamalı. Allomanserler'in Son İmparatorluk'un ilk günlerinde çok daha güçlü olduğu –bu belgeler pek çoğunun erişiminin ötesinde olsa da– açlkça belgelenmiştir.

O günlerde bir Allomanser'in, herhangi bir kandra ya da kolossun hâkimiyetine sahip olmak için düralümine ihtiyacı yoktu. Yalnızca duyguların İtilmesi ya da Çekilmesi yeterliydi. Aslında, bu yetenek kandraların insanlarla Ahitler oluşturmalarının asıl nedenlerinden biriydi, çünkü o zamanlar yalnızca Sissoylular değil aynı zamanda Teskinci ve Körükçüler de keyiflerince onlara hükmedebilirlerdi.

21

DEMOUX YAŞIYORDU.

Daha büyük bir grubun; hastalanan ama ölmeyen yüzde on beşlik kesimin içindeydi. Vin kanal botunun kamarasının üzerinde oturuyordu, kolu ahşap korkulukta, parmaklarıyla, kulağından hiç çıkarmadığı, annesinden yadigâr küpeyle oynuyordu. Kolosslar yedekçi yolu boyunca güçlükle ilerliyor, mavnaları ve botları çekiyorlardı. Mavnaların çoğu hâlâ teçhizatla doluydu; çadırlar, erzak ve saf su. Ancak pek çoğu boşalmıştı, içlerindekiler ise askerlerin sırtlarında taşınıyordu. Böylelikle yaralılara yer açılmıştı.

Vin mavnalara arkasını dönerek, kanal botunun iskele tarafına bakıyordu. Elend her zamanki pruvada, batıya bakıyordu. Düşünceli değildi. Bir kral gibi dik duruyor, hedefine doğru kararlılıkla bakıyordu. Gür sakalı, uzun saçı ve bir zamanlar bembeyaz olan üniformasıyla eskiden olduğu adama kıyasla çok farklıydı. Giysileri eskiyordu. Yırtılmıyordu.

Dünya bu hâldeyken beyazlar ne kadar temiz ve kırışıksız kalabilirse o kadardı. Artık yeni değildi. İki yıldır savaşmakta olan birinin üniforması gibiydi.

Vin onu her şeyin yolunda olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ancak Elend'in şu anda bundan bahsetmek istemeyeceğini hissediyordu.

Ayağa kalkıp aşağı inerken dengesini hassaslaştırmak adına farkında olmadan lehim yaktı. Botun kenarındaki bir bankın üzerindeki kitabı kaldırıp oturdu. Elend eninde sonunda onunla konuşacaktı. Her zaman böyle olmuştu. Şu an için, onu oyalayacak başka bir şey vardı.

Kitabın işaretli sayfasını açıp bir paragrafı tekrar okudu. *Zifir yok edilmeli*, diyordu. *Onu gördüm ve hissettim. Kanımca, ona verdiğimiz ad çok yetersiz kalıyor. Evet, dipsiz ve karanlık ama aynı zamanda son derece korkunç. Pek çoğu onun bilinç sahibi olduğunun farkında değil ama onun zihnini sezdim; öyle ki kimi zaman onunla doğrudan yüzleştim.*

Arkasına yaslanıp, bir dakika boyunca sayfaya baktı. Ardında, küllerle kaplı kanal suları akıyordu.

Kitap, Alendi'nin seyir defteriydi. Kendisini Çağların Kahramanı olarak gören bir adam tarafından bin yıl önce yazılmıştı. Alendi görevini tamamlamamış, kendi hizmetkârlarından biri olan Rashek tarafından öldürülmüştü. Onun ölümünün ardından Miraç Kuyusu'nda gücü Rashek devralmış ve Lord Hükümdar olmuştu.

Alendi'nin hikâyesi Vin'inkine korkutucu derecede benziyordu. O da kendisini Çağların Kahramanı olarak görüyordu. Kuyu'ya gitmiş ve ihanete uğramıştı. Ancak ona ihanet eden kendi hizmetkârlarından biri değil Kuyu'nun içinde tutsak olan güçtü. Kuyu'nun Çağların Kahramanı hakkındaki kehanetlerin ardından yatan güç olduğunu düşünüyordu.

Yazılanları tekrar gözden geçirirken, neden bu paragrafa gelip duruyorum, diye düşündü. Belki İnsan'ın ona söyledikleri –sisin ondan nefret ettiği– yüzündendi. O nefreti kendisi de hissetmişti ve Alendi de aynı şeyi hissetmiş görünüyordu.

Ama seyir defterinde yazılanlara güvenebilir miydi? Serbest bıraktığı, *Harap adını verdiği güç, dünyadaki şeyleri* değiştirebileceğini göstermişti. Küçük ama önemli şeyleri. Kitapta yazılanlar gibi şeyleri. Bu yüzden Elend'in subayları tüm mesajları ezberle ya da metale oyulmuş olarak gönderme talimatı almışlardı.

Yine de günlüğünü okuyarak bir ipucu elde edilecek olsaydı *Harap* bunları çoktan ortadan kaldırmış olurdu. Vin son üç yıldır, iplerinin başkasının elinde olduğunu, oynatıldığını hissediyordu. Vahiy aldığını ve büyük keşifler yaptığını sanıyordu ama tüm yapmış oldukları *Harap*'ın dediklerini izlemekti.

Yine de, *Harap*'ın gücü her şeye yetmiyor, diye düşündü. *Öyle olsaydı, bir zorluğu olmazdı. Beni, kendisini serbest bırakmak için kandırmasına gerek kalmazdı.*

Düşüncelerimi öğrenemez...

Bu düşünce bile sinirini bozuyordu. Düşünceleri neye yarayacaktı? Eskiden bu gibi sorunlarından Sazed'e, Elend'e ya da TenSoon'a bahsederdi. Bu Vin'lik bir durum değildi; o bir âlim değildi. Yine de, Sazed çalışmalarına sırt çevirmiş, TenSoon halkına dönmüştü. Elend ise ordusu ve siyaset dışında başka bir şeye kafa yormak için fazlasıyla meşguldü. Bu durumda da geriye yalnızca Vin kalıyordu. Okumayı ve âlimliği sıkıcı ve bunaltıcı buluyordu.

Ama hoşuna gitmese dahi yapılması gerekeni yapma fikrine git gide daha

fazla alışıyordu. Artık yalnızca kendisine ait değildi. Yeni İmparatorluk'undu. İmparatorluk'un bıçağı olmuştu, şimdi ise farklı bir rol üstlenme vaktiydi.

Kızıl gün ışığı altında otururken, yapmak zorundayım, diye düşündü. Burada çözülmesi gereken bir mesele var. *Kelsier'in söylemeyi sevdiği şey neydi?*

Her zaman başka bir gizem vardır.

Kelsier'in küçük bir grup hırsızın karşısına geçip küstahça Lord Hükümdar'ı devireceklerini ve imparatorluğu özgürleştireceklerini açıkladığını hatırladı. *Bizler hırsızız,* demişti. *Oldukça da iyi hırsızlarız. Soyulmayanı soyabilir, kandırılmayanı kandırabiliriz. Son derece büyük bir görevi üstlenip onu idare edilebilir parçalara ayırmayı, ardından da bu parçaların hepsini halletmeyi biliyoruz.*

O gün ekibin amaçlarını ve planları küçük bir tahtaya yazmıştı, Vin, imkânsız bir işin olası görünmesini sağlayışına hayran kalmıştı. O gün, içten içe, Kelsier'in Son İmparatorluk'u devirebileceğine inanmaya başlamıştı.

Vin, *pekâlâ,* diye içinden geçirdi. *Kelsier gibi, kesin olarak bildiğim şeylerin bir listesini yaparak başlayacağım.*

Miraç Kuyusu'nda bir güç *vardı,* söylentilerin bu kısmı doğruydu. Ayrıca, Kuyu'nun içinde ya da yakınlarında tutsak olan canlı bir şey de vardı. Vin'i onun bağlarını yok etmek üzere gücü kullanması için kandırmıştı. Belki bu gücü *Harap*'ı yok etmek için kullanabilirdi ama vazgeçmişti.

Parmak ucuyla seyir defterinin cildi üzerinde ritim tutarken düşünceli bir halde oturuyordu. O güce sahip olmanın hissettirdiklerinden arta kalanları hala hatırlayabiliyordu. Onu şaşırtmıştı ancak aynı zamanda bu durum onun için doğal ve doğru gelmişti. Aslında, o güce sahipken *her şey* doğal gelmişti. Dünyanın işleyişi, insanların yaşayışları... Güç yalnızca bir kudretten fazlası gibiydi. Aynı zamanda bir anlayıştı da.

O da bir yanıydı. Neler yapması gerektiği üzerine düşünmeden önce neler bildiğine odaklanmalıydı. Güç gerçekti, *Harap* da gerçekti. *Harap* hapsedilmiş hâldeyken dünyayı değiştirme yeteneğini korumuştu. Sazed metinlerinin *Harap*'ın amacına uymak üzere değiştirildiğini teyit etmişti. Şimdi *Harap* özgür olduğuna göre, Vin sislerin vahşi cinayetlerinin ve kül yağmurlarının ardından onun olduğunu düşünüyordu.

Ama, bunları kesin olarak bilmiyorum, diye kendine hatırlattı. *Harap* hakkında ne biliyordu? Onu özgür bıraktığı o anda ona dokunmuş, onu hissetmişti. Yok etme ihtiyacı içindeydi, ancak basit bir kaos kuvveti değildi. Rastgele hareket etmiyordu. Planlayıp düşünüyordu. Ayrıca, istediği her şeyi yapabilir gibi görünmüyordu. Sanki belirli kuralları izliyor gibiydi...

Duraksadı. "Elend?" diye seslendi.

İmparator pruvadaki yerini arkasına aldı.

Vin, "Allomansi'nin ilk kuralı nedir?" diye sordu. "Sana ilk olarak öğrettiğim şey?"

Elend "Sonuç," dedi. "Her eylemin bir sonucu vardır. Ağır bir şeyi İttiğinde o da seni geri İter. Eğer hafif bir şeyi İtersen uçar gider."

Kelsier'in Vin'e öğretmiş olduğu ilk ders de buydu –öyle hatırlıyordu– ustasının ona öğretmiş olduğu ilk ders.

Elend tekrar ufku izlemek üzere dönerken "İyi bir kural," dedi. "Hayattaki her şey için geçerli. Havaya bir şey fırlatırsan yere düşecektir. Bir adamın krallığına bir orduyla girersen, karşılık verecektir..."

Kaşlarını çatıp, sonuç, diye düşündü. *Havaya fırlatıldığında yere düşen şeyler gibi. Harap'ın yaptıkları bana böyleymiş gibi geliyor.*

Sonuç. Belki de güce dokunmanın bir kalıntısıydı, ya da bilinçaltının sağladığı bir bahane. Yine de, *Harap*'ta bir mantık seziyordu. Bu mantığı anlamıyordu, ama onu tanıyabiliyordu.

Elend ona döndü. "Aslında, Allomansi'yi bu yüzden seviyorum. Ya da kuramını. Skaalar bunu söyleyip duruyor, ona mistik diyor ama aslında oldukça akılcı. Allomantik bir İtme yaptığında sonucunun ne olacağından, bir kayayı kayıktan attığında ne olacağından emin olduğun kadar olabilirsin. Her İtme için bir Çekme vardır. İstisnası yoktur. İnsanların kusurlar, düzensizlikler ve çifte anlamlarla dolu yaşayışlarının aksine basit ve mantıklı. Allomansi doğanın bir parçası."

Doğanın bir parçası.

Her İtme için bir Çekme vardır. Bir sonuç.

Vin, "Bu önemli," diye fısıldadı. "Ne?"

Bir sonuç.

Miraç Kuyusu'nda hissettiği şey, Alendi'nin seyir defterinde bahsettiği gibi bir yıkım unsuruydu. Ama bir canlı, insan gibi bir şey olmamıştı. Bir güçtü, düşünen bir güç ama bir güçtü. Güçlerin de kuralları olurdu. Allomansi, hava, yer çekimi. Dünya anlamlıydı. Mantıklı bir yer. Her İtmenin bir Çekmesi vardı. Her gücün bir sonucu.

Öyleyse, mücadele ettiği bu şeyle ilgili yasaları keşfetmeliydi. Bu, onu nasıl yeneceğini gösterecekti.

Elend yüzüne bakarak "Vin?" dedi.

Vin bakışlarını kaçırdı. "Bir şey yok, Elend. En azından söyleyebileceğim bir şey yok."

Bir süre Vin'i izledi. Zihninin gerisinden Reen, ona karşı planlar yaptığını düşünüyor, diye fısıldadı. Neyse ki, Reen'in söylediklerini dinlediği günler geride kalmıştı. Gerçekten de, Elend'e bakarken onun usulca başını sallayıp açıklamasını kabul ettiğini gördü. Kendi düşüncelerine geri dönmüştü.

Vin ayağa kalkıp ilerledi ve bir elini onun omzuna attı. İç geçirdi, kolunu kaldırıp omuzuna attı ve onu kendine çekti. Bu, bir zamanlar bir âlimin zayıf bir kolu iken şimdi kaslı ve güçlüydü.

Vin "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Elend, "Biliyorsun," diye yanıtladı.

"Gerekliydi, Elend. Askerlerin en nihayetinde sislere çıkması gerekiyordu." Elend, "Evet," dedi. "Ama dahası var Vin. *Ona* benzemekten korkuyorum." "Kime?"

"Lord Hükümdar'a." Vin kıkırdayıp ona biraz daha yaklaştı.

Elend, "Bu onun yapacağı bir şeydi," dedi. "Taktik bir üstünlük için kendi adamlarını feda etmek." Vin "Bunu Ham'e açıkladın," dedi. "Zaman kaybetmeyi göze alamayız."

Elend, "Yine de bu acımasızca," dedi. "Sorun onca insanın ölmesi değil, sorun bunun olmasına izin vermeye razı olmam. Kendimi bir *zalim* gibi hissediyorum, Vin. Hedeflerimi gerçekleştirmek için ne kadar ileri gideceğim? Başka bir adamın krallığını istilaya gidiyorum."

"Daha büyük bir amaç uğruna."

"Bu her zaman zorbaların bahanesi olmuştur. Biliyorum. Yine de devam ediyorum. İşte *bu* yüzden imparator olmak istemedim. Bu yüzden kuşatma sırasında Penrod'un tahtımı almasına izin verdim. Bu gibi şeyler yapmak zorunda olan türden bir lider olmak istemedim. Korumak istiyorum ama kuşatmak ya da öldürmek değil! Ama başka bir yolu var mı? Yaptığım her şey, yapılması *gereken* bir şey gibi görünüyor. Adamlarımı sise çıkartmak da öyle. Ya da Fadrex'e saldırmak. O ambarı ele geçirmeliyiz. Ne yapmamız gerektiğine dair bize ipucu bulmak için tek şansımız o! O kadar mantıklı ki. Acımasız, zalim bir mantık." Reen'in sesi acımasızlık duyguların en pratiğidir, diye fısıldadı. Vin buna aldırış etmedi. "Cett'e gereğinden fazla kulak veriyorsun."

Elend "Belki," dedi. "Yine de onun mantığını görmezden gelemiyorum. Bir idealist olarak büyüdüm, Vin. Bunun doğru olduğunu ikimiz de biliyoruz. Cett bize bir denge getiriyor. Söyledikleri Tindwyl'in söylediklerini hatırlatıyor."

Duraksayıp başını onaylamadığını gösteren bir biçimde salladı. "Daha kısa bir süre önce Allomantik kopma hakkında konuşuyordum. Soylu hanelerin çocukları arasında her zaman Allomanserler olmasını garantilemek için ne yaptıklarını biliyor musun?"

Vin "Onları dövüyorlardı," diye fısıldadı. Kişi travmatik bir deneyim yaşayana dek Allomantik güçleri gizli kalırdı. Kişinin ölümün kıyısından dönmesi gerekiyordu; ancak o zaman güçleri uyanırdı. Buna kopma denirdi."

Elend başıyla onayladı. "Sözde soylu hayatın büyük, gizli sırlarından biriydi. Aileler çok kez çocuklarını dayaktan öldürürdü. Allomantik güçleri uyandırmak adına bu dayaklar çok acımasızdı. Her hane farklıydı ama genellikle ergenlikten önce bir yaş belirlemişlerdi. Bir kız ya da erkek çocuk o yaşa geldiğinde ölesiye dövülüyordu."

Vin ürperdi.

Elend "Benimkini hala dün gibi hatırlıyorum," dedi. "Beni döven babam değildi, ama izledi. Dayakların en acı verici yanı ise pek çoğunun anlamsız olmasıydı. Soylu çocuklar arasında bile pek azı Allomanser oluyordu. Ben olmadım. Boşu boşuna dayak yemiştim."

Vin usulca "Sen bu dayakları durdurdun, Elend," dedi. Kral olduktan kısa bir süre sonra bir yasa hazırlatmıştı. Kişi reşit olduğunda kendi rızasıyla dövülebilirdi, ama Elend bunun çocuklara yapılmasını önlemişti.

Elend usulca "Bunda yanıldım," dedi. Vin başını kaldırdı.

Elend ilerleyen askerlere bakarken "En güçlü kaynağımız Allomanserler, Vin," dedi. "Cett, kendisini koruyacak kadar Allomanser bulamadığı için krallığını ve neredeyse hayatını kaybetti. Ben de halkım arasında bu Allomanserler'i aramayı yasakladım."

Elend, sen *çocukların dövülmesine* son verdin."

Elend, "Peki ya bu dayaklar hayat kurtaracaksa?" diye sordu. "Tıpkı askerlerimi sise çıkarmanın hayat kurtardığı gibi. Peki ya Kelsier? Ancak Hathsin Madenleri'ne tutsak düştükten *sonra* bir Sissoylu oldu. Eğer çocukken sağlam bir dayak yemiş olsaydı neler olabilirdi? En başından beri bir Sissoylu olurdu. Kansını kurtarabilirdi."

"Biz de Son İmparatorluk'u devirmek için gerekli cesareti ya da motivasyonu bulamayacaktık."

Elend, "Peki ya elde ettiğimiz farklı mı?" diye sordu. "Bu tahtta kaldıkça, Lord Hükümdar'ın yaptığı bazı şeylerin kötü değil, yalnızca etkili olduğunu fark etmeye başlıyorum, Vin. Doğru ya da yanlış, krallığında bir düzen sağlıyordu."

Vin başını kaldırıp Elend'in gözlerinin içine baktı; onu da kendisine bakmaya zorladı. "Sendeki bu katılıktan hoşlanmıyorum, Elend."

Elend kararmış kanal sularına göz gezdirdi. "Beni kontrol etmiyor, Vin. Lord Hükümdar'ın yaptıklarının çoğuna katılmıyorum. Sadece onu anlamaya başlıyorum ve onu anlamak beni endişelendiriyor." Vin onun gözlerinde sorular ve kuvvet görüyordu. Elend başını eğip onun gözleriyle buluştu. "Bu tahtta, yalnızca bir noktada doğru olan uğruna ondan vazgeçmeye razı olduğumu bildiğim için oturuyorum. Eğer bunu yitirecek olursam, Vin, bana söyle. Anlaştık mı?"

Vin başıyla onayladı.

Elend tekrar ufka baktı. Vin, ne görmeyi umuyor, diye düşündü.

"Bir denge olmalı, Vin. Bir şekilde onu bulacağız. Olmak istediklerimiz ile olmamız gerekenler arasında bir denge." İç çekti. "Ama şimdilik, olduğumuz halimizle yetinmek zorundayız," diyerek başını salladı.

Vin yana bakınca diğer kanal botlarından birinden gelen bir sandalın botlarına yanaştığını gördü. Sandalda sade kahverengi cübbe giymiş bir adam vardı. Gözlerinin etrafındaki çetrefilli Nezaret dövmelerini gizlemek istercesine büyük bir gözlük takıyordu ve mutluca gülümsüyordu.

Vin de gülümsedi. Bir zamanlar mutlu bir obligatörün *daima* kötü bir işaret olduğunu düşünürdü. Bu Noorden'i tanımadan önceydi. Lord Hükümdar'ın devrinde bile bu mutlu âlim muhtemelen yaşamının büyük bir bölümünü kendi dünyasında geçirmişti. Bu adam, Vin'e göre imparatorluktaki en zalim teşkilatta bile iyi insanlar bulunabileceğinin garip bir kanıtını sunuyordu.

Noorden kayıktan inip eğilerek selam verirken "Ekselansları," dedi. Peşinden birkaç yardımcı kâtip ellerinde kitaplar ve koca defterlerle onu izledi.

Elend ön güvertedeki adamın yanına gelirken "Noorden," dedi. Vin de onu izledi. "Senden istediğim sayımları tamamladın mı?"

Yardımcılarından biri bir kitap yığını üzerinde defterlerden birini açarken

"Evet, Ekselansları," dedi. "Ordunun sürekli hareket halinde olması gibi nedenlerden ötürü bu vazifenin zor olduğunu söylemeliyim."

Elend, "Her zamanki gibi titizlikle yaklaştığından eminim," dedi. Deftere baktı, onun için bir anlam ifade ediyor gibi görünüyordu, oysa Vin'in tek gördüğü rastgele rakamlardı.

"Bütün bunlar ne demek?" diye sordu.

Elend "Hasta ve ölülerin sayısını veriyor," dedi. "Otuz sekiz bin kişiden neredeyse altı bin tanesi hastalandı. Beş yüz elli kadarını ise kaybettik."

Noorden memnuniyetsizlikle başını sallarken "İçlerinden kâtiplerimden biri de vardı," dedi.

Vin yüzünü buruşturdu. Ama bunun nedeni ölüm değildi, zihnini kurcalayan başka bir şey vardı. Elend düşünceli bir halde sakalını kaşırken "Tahmin edilenden daha az kayıp," dedi.

Noorden "Evet, ekselansları," dedi. "Sanırım askerler ortalama skaadan daha sağlıklılarmış. Ancak bu hastalık her neyse, onları pek etkilemedi."

Vin başını kaldırıp "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Kaç kişinin ölmüş olması *gerektiğini* nereden biliyorsun?" Noorden her zamanki hoşsohbet tavrıyla "Tecrübe, leydim," dedi. "Bu ölümleri ilgiyle takip ediyoruz.

Hastalık yeni olduğundan, nedenini tam olarak anlamaya çalışıyoruz. Belki bu bize tedaviyi keşfetmede yardımcı olabilir. Kâtiplerim elimizdekileri anlamaya, bunun gibi diğer hastalıklardan bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlar. Bir nebze yılancığı andırıyor. Ama onun nedeni genellikle–"

Vin, yüzünü buruşturup "Noorden, Öyleyse rakamlar elinde? Kesin rakamlar?" dedi. "Ekselansları da bunu istedi, leydim."

Vin "Kaç kişi hastalığa tutuldu? Tam olarak kaç kişi?" diye sordu.

Noorden "Pekâlâ, bir bakalım..." Dedi, ardından bir kâtibi yanından kovup deftere göz gezdirdi. "Beş bin iki yüz kırk üç."

Vin "Bu askerlerin yüzde kaçına denk düşüyor?" diye sordu.

Noorden duraksadı, bir kâtibi yanına çağırıp bazı hesaplamalar yaptı. Gözlüklerini düzeltirken "Yüzde on üç buçuk kadar, leydim," dedi. Vin kaşlarını kaldırdı.

Vin suratını astı. "Hesaplamalarına ölenleri de ekledin mi?"

"Aslında hayır," diye yanıtladı Noorden.

Vin "Peki ya hangi toplam rakamı kullandın," diye sordu. "Ordudaki toplam adam sayısını mı yoksa daha önce sislere çıkmamış olanların sayısını mı?"

"İlkini."

Vin "İkincisi için elinde bir sayı var mı?" diye sordu.

Noorden "Evet, leydim," dedi. "İmparator hangi askerlerin etkileneceği konusunda tam bir sayı istedi."

Vin Elend'e dönerek "Onun yerine bu sayıyı kullan," dedi. Elend'in ilgisini çekmiş görünüyordu. Noorden ve adamları çalışırken "Aklından ne geçiyor, Vin?" diye sordu.

"Emin değilim," diye yanıtladı.

Elend "Genellemeler için sayılar önemlidir. Ama nasıl olur da..." dedi. Noorden hesaplamalardan başını kaldırıp kendi kendine konuşurken Elend uzaklaştı.

Vin "Ne?" diye sordu.

Noorden "Üzgünüm, leydim," dedi. "Biraz şaşırdım. Hesaplamalar doğru, askerlerin tam olarak yüzde on altısı hastalanmış. Tamı tamına."

Elend, "Bir tesadüf, Noorden," dedi. "Hesaplamaların tam sonuç vermesi o kadar da önemli değil." Güvertede küller uçuşuyordu. Noorden "Hayır," dedi. "Hayır, haklısınız, ekselansları. Basit bir tesadüf."

Vin "Defterlerini kontrol et," dedi. "Bu hastalığa yakalanmış olan topluluklardaki oranları da tespit et."

Elend "Vin," dedi. "Ben istatistikçi değilim ama araştırmalarımda sayılarla uğraştım. Bazen doğa görünüşte tuhaf gelen sonuçlar sunar ama istatistiklerdeki kargaşa işleri normalleştirir. Elimizdeki rakamların tam bir yüzde vermesi garip gelebilir ama istatistiklerin işleyişi böyledir."

Noorden "On altı," dedi. Başını kaldırdı. "Tam bir oran daha." Elend kaşlarını çattı, ardından defteri görebileceği bir yere geçti.

Noorden "Buradaki tam bir oran değil, ama bunun tek nedeni taban sayısının yirmi beşin bir katı olmaması. Bir kişinin yalnızca bir bölümü hasta olamaz, hepsi bu. Yine de, buradaki gruptaki hastalık tam olarak yüzde on altılık bir oran veriyor."

Elend, son temizlikten beri güverteye dolan küle aldırış etmeden dizleri üzerine çöktü. Vin onun üzerine eğilip sayıları inceliyordu.

Noorden bir şeyler not alırken "Nüfusun ortalama yaşının bir önemi yok," dedi. "Ya da nerede yaşadıklarının. Her biri *tam olarak* aynı oranda insanın hastalandığını gösteriyor."

Elend "Bunu daha önce nasıl fark edemedik?" diye sordu.

Noorden "Ettik sayılır," dedi. "Her yirmi beş kişide *yaklaşık* dört kişinin hastalığa yakalandığını biliyorduk. Ancak rakamları tam olarak fark etmemiştik. Bu gerçekten de garip ekselansları. Bu sonucu veren başka hiçbir hastalık bilmiyorum. Bakın, burada yüz gözcünün sislere gönderildiğini gösteren bir rakam var, işte, *tamı tamına* on altısı hastalanmış!"

Elend endişeli görünüyordu. Vin "Ne oldu?" diye sordu.

Elend "Bu yanlış," diye yanıtladı. "Çok yanlış."

Noorden "Normal, rastgele istatistiklerin kargaşası kalmamış gibi," dedi. "Bir grup asla bu şekilde bir sonuç vermemeli daha küçük grupların beklenen rakamdan daha azını verdiği bir olasılık eğrisi olmalı."

Elend "En kötü ihtimalle, hastalık, sağlıklı bireylere oranla yaşlılarda daha etkili olmalı," dedi.

Noorden, asistanlarından biri ona başka hesaplamaları içeren bir sayfayı uzatırken "Bir biçimde, öyle de," dedi. "Beklenildiği gibi *ölümler* bu yönde. Ama hastalığa yakalananların oranı daima yüzde on altı! Ölenlerin sayısına dikkat etmekten hastalığa yakalananların oranlarındaki garipliği fark etmemişiz."

Elend ayağa kalktı. Defteri işaret ederek "Bunu bir incele, Noorden," dedi. "Sorgulama yap, verilerin *Harap* tarafından değiştirilmediğinden emin ol ve bunun diğer durumlar için de geçerli olduğundan emin ol. Yalnızca dört-beş örnekle bir sonuca varamayız. Hepsi koca bir tesadüften ibaret olabilir."

Noorden, "Evet, ekselansları," dedi, biraz şaşırmış görünüyordu. "Ama... Peki ya tesadüf değilse? Bu ne anlama geliyor?"

Elend "Bilmiyorum," diyerek yanıtladı.

Vin, *sonuç*, diye düşündü. *Anlamasak da yasalar olduğu anlamına geliyor.*

On altı. Neden on altı?

Kuyu'da bulunan metal parçaları –insanları Sissoylu yapan taneler– Allomanserler'in eskiden daha güçlü olmasındaki nedendi. İlk Sissoylular Elend Venture'un olduğu gibiydi; soylu nesilleriyle aktarılan ve her bir nesilde biraz daha zayıflayan ilkşel bir güce sahiptiler.

Lord Hükümdar bu kadim Allomanserler'den biriydi, gücü saftı ve zamanın ya da soyunun engeline takılmamıştı. Diğer Sissoylulara kıyasla bu denli kudretli olmasının nedeni buydu. Kabul etmeli ki en çarpıcı güçlerinin çoğu Ferusimya ile Allomansi'yi birleştirme yeteneğinin bir sonucuydu. Yine de, "tanrısal" güçlerinden bir tanesinin –temel Allomantik gücünün– ilk dokuz Allomanser'in her birinin sahip olduğu bir şey olması bana ilginç geliyor.

22

SAZED HATHSİN MADENLERİ'NDEKİ GÖRECE İYİ BİNALARDAN BİRİNDEYDİ, eski bir gözcü kulesi olan bir binada elinde sıcak bir fincan çayla oturuyordu. Terrisli yaşlılar karşısında oturuyordu; küçük bir ocak içeriyi ısıtıyordu. Ertesi gün, Sazed, şimdiye çoktan Urteau'ya doğru yola çıkmış olan Goradel ve Breeze'e yetişmek üzere ayrılmak zorunda kalacaktı.

Güneş batıyordu. Sis çoktan geri dönmüştü, camın hemen dışından görülebiliyordu. Sazed dışarıdaki koyu arazideki çukurları ve topraktaki çatlakları güçlükle seçebiliyordu. Bu çatlaklardan düzinelercesi vardı; Terris halkı bunları görünür kılmak için çit inşa etmişlerdi. Yalnızca birkaç yıl önce, Kelsier atiyum kristallerini yok etmeden önce insanlar bu yarıklardan inerek içlerinde atiyum taneleri olan küçük jeotları aramaya zorlanıyorlardı.

En azından bir jeot bulamayan köleler infaz ediliyordu. Muhtemelen kimsenin bilmediği ya da umursamadığı yüzlerce, belki de binlerce ceset hala mağaraların derinliklerinde yatıyordu.

Genç bir Terris kadını panjurları kapatırken Sazed gözlerini kaçırıp, ne korkunç bir yerdi, diye aklından geçirdi. Önündeki masada kaynakları, giderleri ve Terrislilerin ihtiyaçlarını gösteren defterler duruyordu

"Bu rakamları metale işlemeyi önerdiğimi hatırlıyorum," dedi.

"Evet, Sırdaş Efendi," dedi yaşlı vekilharçlardan bir tanesi. "Önemli rakamları her akşam bir metal levhaya işliyoruz, ardından rakamların değişip değişmediğini anlamak adına her hafta kontrol ediyoruz." Sazed defterlerden birini kucağına alarak "Bu güzel," dedi. "Peki ya sağlık? Son ziyaretimden beri bu konuyla ilgilenebildiniz mi?"

Bir başkası "Evet, Sırdaş efendi," dedi. "Emrettiğiniz gibi pek çok umumi tuvalet inşa ettik, ancak bunlara ihtiyacımız yok."

Sazed "Sığınmacılar olabilir," dedi. "Gerektiğinde daha büyük bir nüfusa bakabilecek durumda olmanızı istiyorum. Ama lütfen. Bunlar yalnızca öneri, emir değil. Sizin üzerinizde bir hâkimiyetim yok."

Vekilharçlar birbirlerine baktılar. Sazed onlarla olduğu sürede meşguldü, bu da onun melankolik düşüncelerine dönmesini önlemişti. Yeterli kaynakları olduğundan, Luthadel'deki Penrod ile iyi bir iletişim içinde olduklarından ve aralarındaki anlaşmazlıkları gidermek için işleyen bir sisteme sahip olduklarından emin olmak için uğraşıyordu.

"Sırdaş efendi," dedi yaşlılardan bir tanesi. "Ne kadar daha kalacaksınız?"

Sazed "Korkarım sabah yola çıkmalıyım," dedi. "Yalnızca ihtiyaçlarınızı öğrenmek için geldim. Yaşamak için zor bir zamandayız ve sanırım Luthadel'dekiler sizi kolaylıkla unutabilir."

Bir diğeri "Biz iyiyiz, Sırdaş efendi," dedi. İhtiyarlar arasındaki en genci oydu ve Sazed'ten yalnızca birkaç yaş küçüktü. Diğerlerinin çoğu ondan pek daha yaşlı ve bilgeydi. Onların kendisinin sözüne bakıyor olmaları yanlış göründü.

Bir başkası "Sırdaş efendi bizdeki yerinizi gözden geçirmek istemez misiniz?" dedi. "Biz toprak ya da yiyecek istemiyoruz. Eksiğimiz bir önder."

"Sazed "Terrisliler yeterince baskı gördü," dedi. "Bir başka zorba krala ihtiyacınız yok."

"Bir zorba değil," dedi biri. "İçimizden biri."

Sazed sessizce "Lord Hükümdar da içimizden biriydi," dedi.

Adamlar başlarını öne eğdiler. Lord Hükümdar'ın Terrisli oluşu herkes için bir utanç kaynağı olmuştu.

İçlerinden biri "Bize rehberlik edecek birine ihtiyacımız var," dedi. "Lord Hükümdar'ın devrinde bile o bizim liderimiz değildi. Sırdaş Sinodunu dinlerdik."

Sazed'in tarikatının gizli liderleri Sırdaş Sinodu. Terrislilere asırlarca önderlik etmişler, Lord Hükümdar'ın yok etme uğraşlarına rağmen Ferusimya'nın süregelmesini sağlamışlardı.

Yaşlıların içinde en kıdemlisi Vedlew Efendi, "Sırdaş Efendi," dedi. "Evet, Vedlew Efendi?"

"Bakırzihinlerinizi takmıyorsunuz."

Sazed başını öne eğdi. Kaftanının altında metal bileklikleri takmadığının görülebileceğini fark etmemişti. "Çantamdalar."

Vedlew "Lord Hükümdar döneminde, tehlikelere rağmen metalzihinlerinizi daima giymek için elinizden geleni yapmanız ama şimdi ise bunu rahatlıkla yapabilecekken çantanızda taşımanız biraz garip geliyor," dedi.

Sazed başını hayır dercesine salladı. "Olmamı istediğiniz kişi olamam. Şu anda olmaz."

"Siz bir Sırdaş'sınız."

Sazed "Onların en düşükleriydim," dedi. "Bir asi ve reddedilmiş biri. Beni aralarından attılar. Tathingdwen'den son ayrılışım utanç içindeydi. İnsanlar evlerinde benden bahsederken bana lanet okuyorlardı."

"Şimdi ise sizi kutsuyorlar, Sazed Efendi," dedi içlerinden biri. "Bunları hak etmiyorum."

"Edin ya da etmeyin, elimizdeki sizsiniz."

"Öyleyse göründüğümüzden daha kötü bir halkız." Oda sessiz kaldı.

Sazed başını kaldırıp "Buraya gelmemin başka bir nedeni var Vedlew Efendi," dedi. "Söyleyin, son günlerde halkınızdan... Garip bir biçimde ölen oldu mu?"

Yaşlı Terrisli "Neyden bahsediyorsunuz?" dedi.

Sazed "Sis ölümlerinden," diye yanıtladı. "Gündüz vakti yalnızca sise girdiği için ölen insanlardan." Adamlardan biri "Bu yalnızca skaaların bir safsatası," diye çıkıştı. "Sisler tehlikeli değil."

Sazed "Gerçekten de," diye dikkatle yanıtladı. "Gündüz vakti, sisler çekilmeden önce insanlarınızı onun içine çalışmaya gönderiyor musunuz?"

Daha genç olanı "Elbette," diye yanıtladı. "O saatleri boşa harcamak aptalca olurdu."

Sazed bunun merakını cezbetmesine engel olmakta zorlanıyordu. Terrisliler gündüz sisinden etkilenmiyordu.

İlişki neydi?

Bu konuda kafa yormak için gerekli olan zihinsel enerjiyi toplamak istedi ama kayıtsız kaldığına şaşırdı. Yalnızca, hiç kimsenin ondan bir şey beklemeyeceği bir yerde saklanmak istiyordu. Dünyanın sorunlarını çözmek ya da kendi inancının kriziyle baş etmek zorunda olmadığı bir yerde.

Neredeyse tam da bunu yapmıştı. Yine de, içinde geçmişten kalan küçük bir kıvılcım pes etmeyi reddediyordu. En azından araştırmasına devam edecek ve Elend ile Vin'in kendisinden istemiş olduğunu yerine getirecekti. Elinden gelenin ***tümü*** bu değildi; bu ona bir şeyler bekleyen gözlerle bakan bu Terrislileri tatmin etmeyecekti.

Ama o an için Sazed'in verebileceği buydu. Madenler'de kalmak teslim olmaktı; bunu biliyordu. Hareket halinde olmalı, çalışmalıydı.

Elindeki defteri bir kenara koyarken "Üzgünüm, ama olması gereken bu."

Kelsier'in başlangıçtaki planının ilk günlerinde, hepimizin kafasını "On birinci metal" ile nasıl karıştırdığını hatırlıyorum. Efsanelerde kişinin Lord Hükümdar'ı öldürmesine yardım olacak mistik bir metalden bahsedildiğini ve kendisinin uzun uğraşlar sonucunda bu metalin yerini tespit ettiğini iddia ediyordu.

Hathsin Madenleri'nden kaçtıktan sonra Luthadel'e dönene kadar geçirdiği yıllar arasında Kelsier'in neler yaptığını kimse bilmiyordu. Bu konu soruldu-ğunda sadece "Batı"da olduğunu söylüyordu. Her nasılsa, seyahatlerinde hiçbir Sırdaş'ın duymadığı hikâyeler öğrenmişti. Çetenin çoğu bahsettiği bu hikâyeler hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. En eski arkadaşlarının bile onun liderli-ğinden şüphelenmeye başlamasının sebebi bu olabilir.

23

DOĞUDA, çakıl ve kumdan bir çölün yakınlarında, bir skaa kulübesindeki genç bir oğlan çocuğu yere düştü. Çöküş'ten yıllar önceydi ve Lord Hükümdar hala hayattaydı. Çocuğun ise bunlardan haberi yoktu. Pis, pasaklı bir şeydi. Son İmparatorluk'taki diğer skaa çocuklarından farksızdı. Madenlerde çalışmaya gönderilmek için fazlasıyla küçük olduğundan günlerini annesinin gösterdiği ilgiden kaçıp kuru, tozlu sokaklarda dolanan çocuk gruplarıyla etrafta koşuşturuyordu.

Spook o çocuk olmayı bırakalı on yıl olmuştu. Bir bakıma hayal gördüğünün farkındaydı; yaralarının sızısı bilincinin gidip gelmesine, geçmişin düşlerinin zihnine dolmasına sebep oluyordu. Onlarla boğuşmadı. Odaklanmak çok fazla enerji gerektiriyordu.

Bu yüzden, yere düştüğünü hissettiğini hatırladı. Başında iri bir adam dikiliyordu. Spook'a kıyasla bütün adamlar büyüktü. Adamın yüzü bir madenci gibi toz ve kir ile kaplıydı. Adam Spook'un yanı başındaki kirli zemine tükürdü, ardından odadaki diğer skaalara döndü. Pek çoğu oradaydı. Bir tanesi ağlıyor, gözyaşları yanaklarındaki kiri temizleyerek geride temiz birer iz bırakıyordu.

Büyük adam "Pekâlâ," dedi. "O elimizde. Şimdi ne olacak?"

Birbirlerine baktılar. Bir tanesi sessizce kulübenin kapısını kapatarak içeri dolan kızıl gün ışığını kesti. Bir başkası "Yapılacak yalnızca bir şey var," dedi. "Onu teslim ediyoruz."

Spook başını kaldırdı. Ağlayan kadınla göz göze geldi. Kadın gözlerini kaçırdı. Spook "Neyi nereye götürüyorsunuz?" diye söylendi.

İri adam tekrar tükürerek Spook'un ensesine postalını dayayıp onu döşemeye bastırdı. "Onun sokakta çetelerle dolaşmasına izin vermemeliydin, Margel. Bu kahrolası çocuğun ne dediği bile anlaşılmıyor."

Adamlardan bir diğeri "Peki onu ele verirsek ne olacak?" diye sordu. "Ya bizim de onun gibi olduğumuza kanaat getirirlerse? *Bizi* infaz edebilirler. Daha önce olmuştu. Birini ele veriyorsun ve o... Şeyler gelip onu tanıyan herkesin peşine düşüyor."

"Onunki gibi sorunlar aileden gelir," dedi adamlardan bir başkası. Oda sessizleşti. Hepsi Spook'un ailesini biliyordu.

Korkan adam "Bizi öldürürler," dedi. "Bunu yapacaklarını biliyorsun! Onları, gözlerinde kazıklar olanları gördüm. Onlar, Ölüm Ruhları," dedi.

Bir başkası "Öylece ortalıkta dolaşmasına izin veremeyiz. Ne olduğunu öğreneceklerdir," dedi.

İri adam Spook'un ensesine biraz daha bastırırken "Yapılacak yalnızca bir şey var," dedi. Odadakiler –Spook'un görebildikleri– umutsuzca onayladı. Onu teslim edemezlerdi.

Gitmesine izin de veremezlerdi. Ama kimse işe yaramaz bir skaa çocuğunu aramazdı. Ne bir Sorgucu ne de bir obligatör sokakta ölü bulunan bir çocuk hakkında soru sormazdı. Skaalar hep ölürdü.

Son İmparatorluk'ta işler böyle yürüyordu. Spook "Baba," diye fısıldadı.

Adam ayağını biraz daha bastırdı. "Sen benim oğlum değilsin. Oğlum sislere gitti ve bir daha geri gelmedi. Sen bir sishortlağı olmalısın."

Spook itiraz etmek istedi ama göğsüne fazla baskı yapıyordu. Konuşmak bir yana nefes almakta bile zorlanıyordu. Oda kararmaya başlamıştı. Yine de olağanüstü hassaslıkta, anlayamadığı bir güçle hassaslaşmış kulakları bir şeyler işitti.

Sikkeler.

Ensesindeki baskı azaldı. Nefes alabiliyordu ve görüşü geri geliyordu. Ayrıca önünde yere saçılmış, göz alıcı bakır sikkeler vardı. Skaalara emekleri için ödeme yapılmazdı; bunun yerine madencilere hayatta kalmalarına yetecek kadar erzak verilirdi. Yine de Spook soylular arasında ara sıra sikke alışverişini görmüştü. Bir keresinde sokağın tozları içinde unutulmuş bir sikke bulan bir çocuk tanımıştı.

Daha büyük bir çocuk onu bu sikke için öldürmüştü. Ardından çocuk bu sikkeyi harcamaya kalkıştığında bir soylu onu öldürmüştü. Spook'un anladığı kadarıyla skaaların sikkelerle işi olmazdı, fazlasıyla değerli ve tehlikeliydi. Yine de, odadaki tüm gözler dökülen sikkelere dönmüştü.

Bir ses "Çocuğa karşılık kese," dedi. Adamlar odanın arkasında bir masada oturan bir adamın yanına gitti. Spook'a bakmıyordu. Yalnızca oturup sessizce lapasını

kaşıklıyordu. Yüzü güneşte fazla kalmış deri gibi buruşuk ve çirkindi. Suratsız adam yemeğini kaşıklarken "Pekâlâ?" dedi.

Spook'un babası "Bu paraları nereden buldun?" diye sordu. "Seni ilgilendirmez."

Skaalardan biri "Çocuğun gitmesine izin veremeyiz," dedi. "Bize ihanet eder! Onu yakaladıklarında bildiğimizi söyleyiverir."

Suratsız adam yemeğinden bir kaşık daha alırken "Onu yakamayacaklar," dedi. "Benimle Luthadel'de olacak. Ayrıca onu *bırakmazsanız* gidip obligatörlere sizden bahsedeceğim." Kaşığını indirip yüzünde aksi bir ifadeyle duraksadı. "Beni de öldürmezseniz."

Spook'un babası sonunda ayağını Spook'un ensesinden çekti ve suratsız adama doğru ilerledi. Ancak Spook'un annesi ise kocasını kolundan yakaladı. Usulca "Yapma, Jedal," dedi. Ama bu Spook'un hassas kulakları için yeterince sessiz değildi. "Seni öldürecek."

Spook'un babası "O bir hain," diye çıkıştı. "Lord Hükümdar'ın ordusunda bir hizmetkâr."

"Bize sikke getirdi. Parayı almak çocuğu öldürmekten daha iyi."

Spook'un babası kadına baktı. "Bunu *sen* yaptın! Kardeşine haber verdin. Çocuğu almak isteyeceğini biliyordun!"

Spook'un annesi arkasını döndü.

Suratsız adam nihayet kaşığını elinden bırakıp ayaklandı. İnsanlar endişeyle ondan uzaklaştılar. Belirgin bir topallamayla odayı baştanbaşa kat etti.

Kapıyı açarken Spook'a bakmadan "Haydi, evlat," dedi.

Spook yavaşça, tereddütle ayağa kalktı. Giderken annesi ve babasına baktı. Jedal eğilip yerdeki sikkeleri toplamaya başladı. Margel ile Spook göz göze geldi, ardından gözlerini kaçırdı. Duruşu, sana verebileceğim bu, der gibiydi.

Spook ensesini ovarken arkasını döndü ve yabancının ardından sıcak gün ışığına doğru koştu. Yaşlı adam ise elinde bir bastonla, topallayarak yürüyordu. Yürürken Spook'a şöyle bir baktı.

"Bir adın var mı evlat?"

Spook ağzını açtı, ardından duraksadı. Eski adı işe yarayacak gibi gelmedi. Sonunda "Sahibisiniz," dedi.

Yaşlı adam istifini bozmadı. Daha sonra ise Kelsier Sahibisiniz'in telaffuzunun fazlasıyla zor olduğuna ve çocuğa "Spook" adını vermeye karar verecekti. Spook, Clubs'ın Doğu sokak argosunu bilip bilmediğinden asla emin olamadı. Bilseydi bile, Spook'un referansı, bu göndermeyi anladığından emin değildi.

Sahibisiniz. Doğuştan sahipsiz.

Sokak argosunda "Reddedilmiş."

Artık Kelsier'in "On Birinci Metal" hakkındaki hikâyelerinin, efsanelerinin ve kehanetlerinin Harap tarafından uydurulduğuna inanıyorum. Kelsier Lord Hükümdar'ı öldürmenin bir yolunu arıyordu ve Harap kurnazca bir yol sağladı.

Bu sır gerçekten de büyük bir önem taşıyordu. Kelsier'in On Birinci Metali Lord Hükümdar'ı yenmemiz için gerekli olan ipucunu sağladı. Ancak bunda bile kullanıldık. Lord Hükümdar Harap'ın amacını biliyordu ve onu asla Miraç Kuyusu'ndan çıkarmazdı. Bu yüzden Harap'ın başka piyonlara ihtiyacı vardı, bunun olması için ise Lord Hükümdar'ın ölmesi gerekiyordu. En büyük zaferimiz bile Harap'ın kurnaz dokunuşlarınca şekillenmişti.

24

GÜNLER SONRA BİLE, MELAAN'IN SÖYLEDİKLERİ TenSoon'un zihnini kurcalıyordu.

Gelip kötü haberler veriyorsun, sonra da sorunlarımızı çözmemize yardım etmiyorsun? Tutsak olduğu yıl boyunca, basit görünmüştü. Suçlamalarını yapacak, bildiklerini aktaracak ve hak ettiği cezayı kabul edecekti.

Ama şu anda, garip ki, sonsuz bir tutsaklık kolay bir yol gibi görünüyordu. Eğer kendisine bu şekilde muamele etmelerine izin verirse ilk nesilden ne farkı olacaktı? Sorunlardan kaçmış olmaktan memnun, dış dünyanın artık kendisini ilgilendirmediğinin bilincinde, sorunlardan kaçacaktı.

Aptal, diye düşündü. *Sonsuza kadar tutsak kalacaksın ya da en azından kandralar yok oluncaya dek; sonra da açlıktan öleceksin. Kolay yol bu değil! Cezanı kabul ederek, onurlu, doğru şeyi yapıyorsun.*

Böyle yaparak MeLaan ve diğerlerini, önderleri harekete geçmeyi reddettiği için yok olmaya terk etmişti. Dahası Vin'i ihtiyacı olan bilgiden de mahrum bırakacaktı. Anayurt'tan bile, kayalarda zaman zaman duyulan gümbürtüyü işitebiliyordu. Depremler hala uzaktaydı ve diğerleri muhtemelen bunu görmezden geliyordu. Ama TenSoon endişeliydi.

Son yaklaşıyor olabilirdi. Eğer öyleyse, Vin kandralar hakkındaki gerçekleri bilmeliydi. Kökenlerini, inançlarını. Belki Güvenağılı'nı da kullanabilirdi. Yine de, eğer Vin'e daha fazlasını söylerse halkına daha da büyük bir ihanette bulunmuş olacaktı. Belki de bir insan onun şu andaki tereddüdünü saçma bulacaktı. Ancak şimdiye dek asıl günahları dürtüsel olmuştu ve yaptıklarına daha sonrasında akla uygun açıklamalar getirmişti. Eğer hapisten çıkmakla uğraşacaksa, bu başka türlü olacaktı; kasıtlı ve planh.

Büyük mağarada yapayalnız duran kafesinin soğuğunu hissederek gözlerini kapattı. Uyku vakti etraf büyük oranda boştu. Anlamı neydi? Rahatsız edici tutsaklığına karşın TenSoon'un odaklanmasını sağlayan Varoluş Kayrası ile bile tel örgülü kafesten ve hepsi Kudret Kayrasına sahip beşinci nesil gardiyanlarından kaçmanın bir yolunu bulamadı. Kafesinden çıksa bile TenSoon düzinelerce küçük mağaradan geçmek zorunda kalacaktı. Kütlesi bu kadar azken karşı koyacak kasları yoktu ve kudret kayrasına sahip kandralardan kaçamazdı. Tuzağa düşmüştü.

Bu bir bakıma rahatlatıcıydı. Kaçış, üzerine düşünmek istediği bir şey değildi –kandralara uygun değildi– Ahde karşı gelmişti ve cezalandırılmayı hak ediyordu. Kişinin eylemlerinin sonuçlarına katlanması onurlu bir davranıştı.

Değil miydi?

Hücresinde döndü. Gerçek bir insanın aksine çıplak bedeninin derisi açıkta kalmaktan dolayı yaralanmamış ya da çatlamamıştı; çünkü yaralarını kapatmak için kendisini yeniden oluşturabiliyordu. Ancak küçük bir kafeste bu kadar uzun süre tıkılı kalmanın getirdiği sıkışmışlık hissi için yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Gözüne hareket eden bir şey takıldı. TenSoon, VarSell ve beşinci nesilden başkalarının uğursuz, dev kuvars som bedenleri ile kafesine yaklaşmakta olduklarına şaşırarak döndü.

TenSoon, zamanı geldi mi, diye düşündü. Varoluş Kayrası ile tutsaklık günlerini hesaplayabiliyordu. Zamanı daha gelmemişti. Beşinci nesillerden birinin elinde büyük bir çuval olduğunu fark edince suratını astı. Bir anlığına, kendisini o çuvala tıkacaklarını düşünüp telaşa kapıldı.

Ancak çuval dolu görünüyordu.

Yoksa? MeLaan'la son görüşmelerinden bu yana günler geçmişti ve birkaç kez ona bakmak üzere gelmiş olmasına rağmen konuşmamışlardı. Kendisine ikinci neslin adamlarınca duyulması umuduyla söylediklerini neredeyse unutmuştu. VarSell kafesin kapısını açıp çuvah içeri fırlattı. Tanıdık bir tıkırtı işitti. Kemikler.

VarSell eğilip şeffaf yüzünü parmaklıklara dayayarak "Mahkemede bunları kuşanacaksın," dedi. "İkinci neslin emri."

TenSoon dikkatle "Kuşandığım kemiklerin nesi var?" diye sordu, bir yandan da heyecanlanmalı mı yoksa utanmalı mı bilemeden çuvalı yanına aldı.

VarSell, gülümseyerek "Cezanın bir parçası olarak kemiklerini kırmayı düşünüyorlar," dedi. "Halka açık infaz gibi bir şey, ama mahkûm hayatta kalıyor. Basit bir şey, biliyorum, ama manzaranın genç nesillerden bazıları üzerinde bir... Etki bırakması gerekiyor."

TenSoon endişeye kapıldı. Kandralar bedenlerini yeniden oluşturabiliyorlardı, ama acıyı insanlar kadar keskince hissediyorlardı. Kemiklerinin kırılması için epey hırpalanması gerekiyordu ve varoluş kayrası ile baygınlık geçirme gibi bir şansı da yoktu.

TenSoon kemiklerden birini alırken "Başka bir bedenin neden gerektiğini anlamıyorum," dedi.

VarSell hücrenin kapısını çarpıp kapatırken "İyi durumdaki insan kemiklerinden oluşan bir seti boşa harcamaya gerek yok," dedi. "Birkaç saat içinde mevcut kemiklerin için geri geleceğim."

Çuvaldan çekip çıkardığı bacak kemiği bir insana değil bir köpeğe aitti. İri bir kurt köpeğine. TenSoon bir yıl kadar önce Anayurt'a döndüğünde kuşanmış olduğu kemiklerdi. Kemiği parmaklarının arasına alıp gözlerini kapadı.

Bir hafta önce bu kemiklerden ne kadar nefret ettiğinden bahsetmişti, böylelikle ikinci neslin ajanlarının bu haberi efendilerine iletmesini umuyordu. İkinci nesil ise MeLaan'a kıyasla çok daha gelenekseldi ve o bile bir köpeğin kemiklerini kuşanmayı nahoş buluyordu. İkinci nesiller için, TenSoon'a bir hayvan bedenini kuşanmaya zorlamak son derece aşağılayıcı olacaktı.

TenSoon da tam olarak buna güveniyordu.

VarSell gitmek üzere ayaklanırken "Onunla güzel görüneceksin," dedi. "Cezalandırılma vaktin geldiğinde, herkes senin kim olduğunu görecek. Hiçbir kandra Ahdini bozmaz."

TenSoon VarSell'in gülüşünü dinlerken uyluk kemiğini parmağıyla ovuşturuyordu. Beşinci nesiller TenSoon'a kaçması için gerekli şeyi sağladıklarından bihaberlerdi.

Denge. Gerçek mi?

Bu küçük bilgiyi neredeyse unuttuk. Çöküş'ten önce skaalar bundan bahsederdi. Üçüncü ve dördüncü asırlarda filozoflar bunu enine boyuna ele almışlardı ama Kelsier'in devrinde unutulmaya yüz tutmuştu.

Ama gerçekti. Skaalar ile soylular arasında felsefi bir ayrım vardı. Lord Hükümdar küllere daha dayanıklı olmaları için insanlar üzerinde değişiklik yaptığında, başka şeyleri de değiştirmişti. Bir grup insan –soylular– daha az doğurgan ama daha uzun, daha güçlü ve daha zeki olarak yaratılmışlardı. Diğerleri ise –skaalar– daha kısa, daha cesur ve daha doğurganlardı.

Ancak değişiklikler küçüktü ve bin yıldır süregelen karışım ile farklar büyük oranda ortadan kalkmıştı.

25

ELEND KANAL BOTUNUN PRUVASINDA her zamanki yerinde dikilirken "Fadrex Kenti" dedi. İleride, batıya uzanan ana kanal yolu olan geniş Conway Kanalı devam ederek kuzey batıya dönüyordu. Elend'in solunda toprak kırık bir eğimle yükselerek dik bir dağlık yapı oluşturuyordu. Uzakta çok daha fazla yükseldiğini görebiliyordu.

Ancak kanala yakın tarafta büyük bir grup kayalığın tam ortasında geniş bir şehrin kurulmuş olduğu görülüyordu. Koyu kırmızı ve turuncu kayalıklar; rüzgâr ve yağmur kayanın daha zayıf kısımlarını aşındırdığında geriye kalanlara benziyordu, Bu kayalıkların çoğu yüksek ve sivriydi. Bazıları ise sarp bir çiti andırıyor; yerden dokuz-on metre kadar yükselen, üst üste istiflenmiş yığınlara benziyordu.

Elend bu taş oluşumlarının üzerinden kentin binalarının tepelerini güçlükle seçebiliyordu. Fadrex kentinin surları yoktu –yalnızca Luthadel bu hakka sahipti– ama kentin etrafında yükselen kayalıklar, terasları andıran doğal bir dizi korunak sağlıyordu.

Elend daha önce bu kente gelmişti. Babası onu Son İmparatorluk'un tüm kültürel merkezlerine götürmüştü. Fadrex bunlardan biri değildi ama bir zamanlar

batının başkenti olarak bilinen Tremredare'e giden yoldaydı. Ancak kendi krallığını kurarken Cett Tremredare'e aldırış etmeyip yerine başkentini Fadrex olarak seçmişti. Elend'e göre zekice bir hareketti, Fadrex daha küçük, daha savunulabilir bir kentti ve pek çok kanal yolu için önemli bir tedarik noktasıydı.

"Kent son geldiğimden beri değişmiş," dedi.

Yanı başında duran Ham "Ağaçlar," dedi. "Eskiden Fadrex'te kayalıklarda ve düzlüklerde ağaçlar vardı." Ham ona döndü. "Hazırlar. Daha rahat bir savunma yapmak ve yaklaşmamızı önlemek için ağaçları kesmişler."

Elend başıyla onayladı. "Aşağı bak."

Ham gözlerini kıstı, Elend'in kalayla güçlendirilmiş gözlerinin gördüğünü seçmesi biraz zaman almıştı. Kentin ana kanal yoluna en yakın taraf olan kuzey yakasında kayalık teraslar ve kayalıklar yıkılarak doğal bir kanyona dönüşmüştü. Altı metre kadar vardı. Kente girişin tek yoluydu ve savunmadakiler zemine pek çok çukur açmıştı. Şimdilik birbirlerine bağlıydılar, ancak ordunun önünde çukurlar ve yukarıdaki kayalıklardan ateş açacak olan okçularla birlikte bu dar yoldan geçip yolun sonundaki kapıya varmak...

Ham "Fena değil," dedi. "Kanalı kurutmadıklarına seviniyorum."

Batıya doğru ilerlerlerken arazi yükselmiş ve bu konvoyun pek çok kilitli kanal mekanizmasından geçmesi demekti. Son dört tanesi kasıtlı olarak bozulmuştu ve çalıştırılması saatler almıştı.

Elend "Buna fazla güveniyorlar," dedi. "Eğer kuşatmamızdan sağ kurtulurlarsa erzak getirmeleri gerekecek. Tabii bulabileceklerini varsayarsak."

Ham sessiz kaldı. Sonunda dönüp arkalarındaki karanlık kanala baktı. "El," dedi. "Bu kanalda daha fazla ilerleneceğini sanmıyorum. Botlar buraya kadar zar zor geldiler, geçitleri tıkayan kül çok fazla.

Eve dönersek, yürüyerek döneceğiz."

"Dönersek mi?"

Ham omuz silkti. Soğuk batı iklimine rağmen hâlâ yalnızca yelek giymekte ısrarcıydı. Elend artık bir Allomanser olduğundan bu huyunu anlayabiliyordu. Askerlerinin çoğu sabah soğuğundan şikâyet ediyor olmasına karşın lehim yakarken Elend soğuğu pek hissetmiyordu.

Ham sonunda "Bilmiyorum, El," dedi. "Bana uğursuz geliyor. Biz ilerlerken kanalın arkamızdan tıkanması. Kader bizi buraya kıstırmak istiyor gibi."

Elend "Ham, sana göre *her şey* uğursuz. Bir şey olmayacak," dedi. Ham omuz silkti.

Elend eliyle işaret ederek "Birliklerimizi hazırla," dedi. "Oradaki halice demirleyelim ve mesada kamp kurun."

Ham başıyla onayladı. Ancak hâlâ arkaya bakıyordu. Geride bıraktıkları Luthadel'e.

Elend karanlığın içinden Fadrex Kenti'nin girişini oluşturan kayalıklara bakarken sislerden korkmuyorlar, diye düşündü. Ateşler göğe yükselip geceyi aydınlatıyor-

du. Bu ışıklar genelde faydasızdı, yalnızca insanın sis korkusunu bastırırdı. Ancak bu ateşler başkaydı. Bir uyarı, açık birer cesaret göstergesiydi. Gökte uçuşurcasına parlak ve yüksektiler.

Elend dönüp birkaç kişinin oturup kendisini bekliyor olduğu aydınlatılmış komuta çadırına, yürüdü. Ham, Cett ve Vin. Demoux hâlâ sismarazından kurtulamadığından yoktu.

Elend çok fazla şeyle uğraşıyoruz, diye düşündü. *Breeze ve Spook kuzeyde, Penrod Luthadel'de, Felt ise doğudaki zulayı kolluyor...*

Elend, çadırın kapısmdan içeri girip "Pekâlâ," dedi. "Görünüşe göre orada iyice kapanmışlar."

Ham "Gözcülerden ilk raporlar geldi, El," dedi. "Yirmi beş bin kadar olduklarını tahmin ediyoruz." Elend "Beklediğimiz kadar çok değil," dedi.

Cett, "O kahrolası Yomen krallığımın geri kalanını da zapt etmek durumunda," dedi. "Eğer tüm ordularını başkente çekse diğer kentler ona isyan eder."

Vin memnuniyetle "Ne?" diye sordu. "İsyan edip seni tarafına geçeceklerini mi düşünüyorsun?"

Cett, "Hayır, "dedi, "İsyan edip krallığı ele geçirmeye çalışırlar. Bu işler böyle olur. Artık Lord Hükümdar olmadığından, gücü olduğunu sanan her küçük lord ya da obligatör bir krallığı yönetebileceğini sanıyor. Ben de denedim sen de."

Ham "Biz başarılı olduk," diye açıkladı.

Elend kollarını göğsünde birleştirirken "Lord Yomen de öyle," dedi. Bu krallığı Cett Luthadel'e hücum ettiğinden beri elinde tutuyor."

Cett "Beni dışarı attı," diye itiraf etti. "Ben daha Luthadel'e varmadan soyluların yarısı bana düşman olmuştu. Vekil olarak onu bıraktığımı söylemiştim ama ikimiz de işin doğrusunu biliyorduk. O zeki biri; kenti daha güçlü bir kuvvete karşı savunabilecek, krallığı tutmak ve erzakı bitmeden daha uzun süre kuşatmaya dayanmak için birliklerini etrafa gönderecek kadar zeki.

Ham "Ne yazık ki, Cett muhtemelen haklı," dedi. "İlk raporlar Yomen'in kuvvetlerinin seksen bin kadar olduğunu gösteriyordu. Kampımıza saldırı mesafesinde birkaç birlik bulundurmaması aptallık olurdu. Baskınlara karşı tetikte olmalıyız."

Elend "Muhafızları iki katına, gözcü devriyeleri ise üç katına çıkarın, özellikle de sisin görüşü kısıtladığı güneşin ise aydınlattığı sabahın erken saatlerinde.

Ham başıyla onayladı.

Elend düşünceli bir biçimde "Ayrıca, adamlara sislerde çadırlarında kalmalarını ancak bir baskına karşı hazırlıklı olmalarını söyleyin. Eğer Yomen bizim sislere çıkmaya çekindiğimizi düşünürse bize karşı yapacağı 'sürpriz' saldırılardan biri için kışkırtabiliriz." Ham "Zekice," dedi.

Elend kollarını göğsünde birleştirirken "Ancak bu bizim o doğal surları aşmamızı sağlamaz," dedi. "Cett, ne diyorsun?"

Cett "Kanalı tutmalı," dedi. "Yomen'in gizli bir yolla kente erzak tedarik etmediğinden emin olmak için kayalıkların üstlerine gözcüler koymalı. Sonra da harekete geçmeli. Ham şaşkınlıkla "Ne?" diye sordu.

Elend onun ne dediğini anlamaya çalışırken Cett'e bakıyordu. "Çevredeki kentlere mi saldıralım? Kuşatmanın bozulmasını engelleyecek kadar bir kuvveti burada bırakıp, Yomen'in diğer topraklarını mı ele geçirelim?"

Cett başıyla onayladı. "Çevredeki kentlerin çoğu korunaklı değil. Savaşmadan teslim olurlar." Elend, "İyi bir öneri," dedi. "Ama yapmayacağız."

Cett "Niye?" diye sordu.

Elend "Bu yalnızca senin yurdunu fethetmekle ilgili değil, Cett", dedi. "Buraya gelmekteki temel hedefimiz o erzak zulasını ele geçirmek ve bunu yaparken de kırsalı yağmalamak istemiyorum."

Cett gülmemek için kendini zor tuttu. "Orada ne bulmayı bekliyorsun? Kül yağmurunu durduracak büyülü bir şey mi? Atiyum bile bunu yapamaz."

Elend "Orada bir şey var," dedi. "Elimizdeki tek umut da o."

Cett hayır der gibi başını salladı. "Neredeyse bir yıldır Lord Hükümdar'ın geride bıraktığı bir bulmacanın peşindesin, Elend. Onun bir sadist olduğu hiç aklına gelmedi mi? Bu bilinen bir şey. Bundan kurtuluşun büyülü bir yolu yok. Eğer önümüzdeki birkaç sene içinde hayatta kalacaksak bunu kendi başımıza yapmalıyız ki bu da Batı Salâhiyeti ele geçirmek demek. Bu bölgedeki platolar imparatorluktaki en yüksek tarım alanlarından; yükseklik güneşe daha yakın olmak demek. Gündüz gözüyle çıkan sise rağmen yetiştirilebilecek bitkiler bulacaksan bile, bunları oralarda yetiştirmek zorundasın."

Söylediklerinde haklıydı. Elend, ama pes edemem, diye düşündü. *Henüz değil.* Elend Luthadel'de erzak raporlarını okumuş ve tahminleri görmüştü. Kül de en az sis kadar çok mahsullere zarar veriyordu. Daha fazla toprak halkını kurtarmaya yetmezdi; başka bir şeye ihtiyaçları vardı. Lord Hükümdar'ın onlar için geride bıraktığını umduğu bir şeye.

Lord Hükümdar halkından nefret etmiyordu, yenilmiş bile olsa, onların ölmesini istemezdi. Yiyecek, su ve erzak bıraktı. Eğer bazı sırlara sahipse de, bunları mağaralara bırakmıştı. Burada bir şey olacak.

Olmak zorunda.

Elend "Zula hala asıl hedefimiz," dedi. Elend'in yanda gülümsediğini görebiliyordu. Cett iç geçirerek "Pekâlâ," dedi. "Öyleyse yapmamız gerekenleri biliyorsun. Bu kuşatma uzun sürebilir."

Elend başıyla onayladı. "Ham, istihkâmcıları sisler çıktığında gönder. Birliklerimizin o hendekleri geçmesi için bir yol bulabilecekler mi, görelim. Gözcüler kente ulaşabilecek tüm akarsuları arasınlar –Cett, bu konuda sen yardımcı olabilirsin– Ayrıca, kente casus soktuğumuzda, bozabileceğimiz yiyecek depolarını arasınlar."

Cett "İyi bir başlangıç," dedi. "Elbette, kentte kargaşa başlatmanın, hatta belki savaşmadan teslim olmalarını sağlamanın kolay bir yolu var..."

Elend "Kral Yomen'e suikast düzenlemeyeceğiz," dedi.

Cett "Neden olmasın?" diye çıkıştı. "Elimizde *iki* Sissoylu var. Fadrex liderlerini öldürmekte zorlanmayız."

Ham yüzünü buruştururken "Biz böyle çalışmıyoruz," dedi.

Cett "Öyle mi?" diye sordu. "Bu; Vin'in ordumu yarıp, biz bir araya gelmeden önce bana saldırmasına engel olmadı ama."

Ham "O farklıydı," dedi.

Elend, araya girip "Hayır," dedi. "Değildi. Yomen'e suikast düzenlemeyecek oluşumuzun nedeni, Cett, öncelikle diplomasi ile halletmeyi denemek isteyişim."

Cett "Diplomasi mi?" diye sordu. "Biz zaten onun kentine kırk bin askerle gelmedik mi? Bu diplomatik bir hareket değil."

Elend başıyla onaylayarak "Doğru," dedi. "Ama saldırmadık, henüz değil. Şimdi ben bizzat burada olduğuma göre, gece karanlığında gırtlakların kesilmesi için adamlar salmadan önce konuşmayı deneyebilirim. Lord Yomen'i, savaş yerine bir ittifakın daha faydalı olduğuna ikna edebiliriz."

Cett oturduğu yerden öne doğru eğilerek "Eğer ittifak kuracak olursak, kentimi geri alamam," dedi.

Elend, "Biliyorum," diye yanıtladı. Cett suratını astı.

Elend "Cett, kendini unutuyor gibisin," dedi. "Sen benimle 'bir araya' gelmedin. Önümde diz çöküp, infaz edilmemek adına hizmet andı içtin. Şimdi, sadakatini takdir ediyorum, ayrıca hâkimiyetim altında bir krallıkla ödüllendirilmeni *sağlayacağım.* Ancak bu krallığın hangisi olduğunu sen seçemezsin, ya da bunu ne zaman vereceğimi."

Cett, sandalyesinde bir eli, felçli, işe yaramaz bacaklarının üzerinde oturarak, duraksadı. Sonunda gülümsedi. "Vay canına, evlat. Seni tanıdığım bir yıl içinde epey değiştin."

Elend, "Herkes öyle diyor," dedi. "Vin. Kente girebilir misin?" Vin kaşını kaldırdı. "Bunun retorik bir soru olduğunu umuyorum."

Elend "Kibarlık etmek istemiştim," dedi. "Gözcülük yapmana ihtiyacım var. Bu salahiyette son zamanlarda neler olup bittiğine dair elimizde pek bir şey yok, tüm çabamızı Urteau ve güneye çevirdik."

Vin omuz silkti. "Gidip etrafı biraz kurcalayabilirim. Ne bulmamı beklediğini bilmiyorum."

Elend dönerek "Cett, isimlere ihtiyacım var," dedi. "Muhbirler, belki hâlâ sana sadık olabilecek soylular."

Cett, şaşırmış bir biçimde "Soylular mı?" dedi. "Sadık soylular?"

Elend gözlerini devirdi. "Peki ya bilgi için rüşvet verilebilecek olanlar?"

Cett "Elbette," dedi. "İsimleri ve yerleri yazarım. Tabii hâlâ kentte yaşadıklarını varsayarak. Ya da hâlâ yaşadıklarını. Bu aralara hiçbir şeyden emin olunmuyor."

Elend başıyla onayladı. "Daha fazla bilgi edininceye dek başka bir şey yapmayacağız. Ham, askerlerin iyi bir savunma kurduklarından emin ol, Demoux'nun onlara öğrettiği arazi tahkimat yöntemlerini kullansınlar. Cett, muhafız devriyelerini oluştur ve kalaygözlerimiz tetikte olsunlar. Vin gözcülük edip Urteau'da yaptığı gibi zulaya gizlice girip giremeyeceğine bakacak. Eğer içeride ne olduğunu öğrenirsek, kenti fethetmeyi deneyip denememe konusunda bir karara varabiliriz."

Çadırdakiler toplantının sona erdiğini anlayıp, başlarıyla onayladı. Giderlerken

Elend sislere çıkarak uzakta, kayalık yükseltilerde yanmakta olan ateşlere baktı.

Vin, bir soluk gibi sessizce yanına sokulup onun baktığı yöne baktı. Birkaç dakika öylece dikildi. Ardından bakışlarını yana çevirip iki askerin Cett'i götürmek üzere çadıra girişini gördü. Memnuniyetsiz bir ifadeyle gözlerini kıstı.

Elend usulca "Biliyorum," dedi. Cett'i ve onun Elend üzerindeki etkisini düşünüyordu. Vin usulca, "Suikast düzenlemeye başvurabileceğini reddetmedin," dedi.

"Umalım ki iş buna kalmasın."

"Peki ya kalırsa?"

"O durumda imparatorluk için en iyisi yönünde karar alacağım."

Vin bir süre sessiz kaldı. Sonra, yukarıda yanan ateşlere baktı. Elend "Seninle gelebilirim," dedi.

Vin gülümsedi, ardından onu öptü. "Üzgünüm," dedi. "Ama sen gürültücüsün." "Hadi ama. Ben *o kadar* da kötü değilim."

Vin "Evet öylesin," dedi. "Ayrıca, kokuyorsun."

Elend şaşkınlıkla "Öyle mi?" dedi. "Ne gibi kokuyorum?"

"İmparator gibi. Bir kalaygöz seni saniyeler içinde kestirebilir."

Elend kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum. Peki ya sende imparatorluk kokusu yok mu?"

Vin, burnunu buruşturup "Elbette," dedi. "Ama bundan nasıl kurtulacağımı biliyorum. Her türlü, sen benimle gelebilecek kadar iyi değilsin, Elend. Üzgünüm."

Elend gülümsedi. *Sevgili, lafını sakınmayan Vin.*

Ardında askerler Cett'i taşıyarak çadırdan çıktılar. Bir mihmandar gelip Elend'e muhbirler ve konuşmaya gönüllü olabilecek soyluların bir listesini verdi. Elend listeyi Vin'e uzattı. "Keyfine bak," dedi.

Vin aralarına bir sikke attı, onu tekrar öpüp gece karanlığına doğru fırladı.

Lord Hükümdar'ın kültürel sentezinin dehasını ancak yeni yeni anlamaya başlıyorum. Hem ölümsüz hem de –tüm amaçlar için– kadir-i mutlak olmasının sağladığı faydalardan biri de Son İmparatorluk'un evriminde doğrudan ve güçlü bir etkiye sahip olmasıydı.

Birçok farklı kültürden unsurları alıp bunları kendi "mükemmel" toplumuna uygulayabilirdi. Örneğin, Khlenni mimarlarının dehası soyluların inşa ettiği yapılarda görülebilir. Khlenni modası –beyefendiler için takım elbise, hanımlar için ise elbise– da Lord Hükümdar'ın uygulamayı seçtiği şeylerden bir başkası.

Khlenni halkına duyduğu nefrete karşın –Alendi de onlardan biriydi– Rashek içten içe onlara imreniyordu da. Dönemin Terris halkı kırsalda yaşayan çobanlarken Khlenni halkı ise eğitimli kozmopolitlerden oluşuyordu. Ne kadar ironik olsa da, Rashek'in yeni imparatorluğunun, nefret ettiği halkın üstün kültürünü taklit etmesi mantıklıydı.

26

SPOOK KÜÇÜK TEK GÖZ ODASINDA AYAĞA KALKTI, bu oda elbette ki yasa dışıydı. Yurttaş kişinin açıklamasız, izlenmeden yaşayabileceği bu gibi yerleri yasaklamıştı. Neyse ki yasaklamak, böyle yerleri ortadan kaldırmıyordu.

Yalnızca fiyatını arttırıyordu.

Spook şanslıydı. Elinde altı Allomantik şişecik ile öksürerek ve kan içinde, yanmakta olan binadan atlayışını güçbela hatırlıyordu. Gizli yerine nasıl döndüğünü ise hiç hatırlamıyordu. Muhtemelen ölmüş olması gerekirdi. Yangından sağ çıksa bile ele verilmiş olması gerekirdi; küçük yasadışı sığınağının sahibi Spook'un kim olduğunu ve neyden kaçtığını fark etmiş olsa, elde edeceği ödülün cazibesi dayanılmaz olurdu.

Ama Spook hayatta kalmıştı. Belki sığınaktaki diğer hırsızlar bir soygunda işlerin ters gittiğini düşünmüşlerdi. Ya da umursamıyorlardı. Her ne olursa olsun, odanın küçük aynası önünde, üzeri yarı çıplak bir halde yarasına şaşkınlıkla bakıyordu.

Hayattayım, diye düşündü. *Üstelik... Epey iyi hissediyorum.*

Kollarını açarak gerindi. Olması gerekenden çok daha az bir acı hissetmişti. Loş ortamda bile kabuk bağlayıp iyileşmeye başlamış olan kesiği görebiliyordu. Midesinde lehim yanıyordu; tanıdık kalay alevine güzel bir eş.

Olmaması gereken bir şeydi. Allomansi'de kişiler, ya temel sekiz güçten birine sahiptiler, ya da on dört gücün tamamına. Biri ya da diğeri. Asla ikisi olmazdı. Ancak Spook diğer metalleri yakmayı denemiş ancak başaramamıştı. Her nasılsa kalayını tümlemek üzere lehim verilmişti. Şaşkınlık uyandırıcıydı, ancak daha büyük bir merakı uyandırıyordu.

Kelsier'in ruhunu görmüştü. Firari dönmüş ve Spook'a görünmüştü.

Spook bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Pek dindar sayılmazdı ama... Ölü bir adam –kimilerinin tanrı dediği biri– ona görünmüş ve hayatını kurtarmıştı. Bir sanrı olmasından şüpheleniyordu. Ama eğer öyleyse, lehim gücünü nasıl elde etmişti.

Sargılarına dokunup başını hayır anlamında salladı, ardından aynadaki yansımasında bir şeyin parıldadığını görüp duraksadı. Her zamanki gibi yıldız ışığının aydınlığına güvenerek biraz daha yaklaştı. Hassas kalay duyularıyla omzuna saplı –ancak bir santim kadar olan– metal parçasını görmek kolaydı.

Adamın bana sapladığı kılıcının ucu, diye düşündü. *Kırılmıştı; ucu derimin altına girmiş olmalı.* Dişlerini sıkıp, metali çekip çıkarmak üzere uzandı.

Kelsier "Hayır," dedi. "Bırak. Yaran gibi; o da hayatta kalışının bir işareti."

Spook hareketlendi. Etrafa bakındı ama bu kez hiçbir siluet yoktu. Yalnızca bir ses. Yine de, duyduğundan emindi.

Tereddütle "Kelsier?" diye seslendi. Yanıt yoktu.

Deliriyor muyum, diye düşündü. *Yoksa, Firari Cemaati'nin öğrettikleri gibi mi?* Kelsier müritlerini kolladığı, daha büyük bir şeye dönüşmüş olabilir miydi? Eğer öyleyse, Kelsier onu *daima* izliyor muydu? Bu biraz... Rahatsız ediciydi. Ancak eğer ona lehim kuvvetini verdiyse, neden şikâyet edecekti?

Spook gömleğini giymek üzere dönüp kolunu uzattı. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Ne kadar baygın kalmıştı? Quellion ne yapıyordu? Çeteden birileri gelmiş miydi?

Garip görmeleri bir kenara bırakarak odasından çıkıp karanlık sokağa adım attı. Sığınağı pek etkileyici değildi, arka sokaklardaki bir geçidin duvarındaki gizli bir kapının ardında yer alan bir odadan ibaretti. Yine de karanlık, sis kaplı kentte yürürken yanından geçtiği kalabalık barakalardan birinde yaşamaktan daha iyiydi.

Yurttaş küçük ütopyasında her şey yolundaymış gibi davranmayı seviyordu ama Spook, uğradığı her kentte olduğu gibi burada da fakir, kenar mahalleler olduğunu gördüğüne şaşırmamıştı. Urteau'da, şu ya da bu nedenden ötürü, Yurttaş'ın

kentin kendilerini izleyebileceği kısmında yaşamayı tercih etmeyen pek çok insan vardı. Bunlar; ana oluklardan uzakta dar bir kanal olan, Tapanlık diye bilinen bir yerde toplanmışlardı.

Tapanlık ahşap, kumaş ve bedenlerin bir kargaşayla istiflendiği bir yerdi. Barakalar dip dibeydi, yapılar topak ve kayalara tehlikeli bir biçimde yakındı ve tüm karmaşa üst üste binmiş, karanlık göğe doğru tırmanıyordu. Sağda solda, insanlar iki parça çöpün üzerine gerilmiş kirli bir çarşaf üzerinde uyuyorlardı. Sislere karşı duydukları bin yıllık korku temel ihtiyaçlara mağlup olmuştu.

Spook kalabalık kanalda ilerledi. Henüz tamamlanmamış bina yığınlarının bazıları o kadar geniş ve yüksekti ki gökyüzü yalnızca bir aralıktan görülebiliyordu; bu aralıktan sızan gece yarısı ışığı ise Spook'unkiler dışında başka gözler için fazlasıyla cılızdı.

Belki bu kargaşa yüzünden Yurttaş Tapanlık'ı ziyaret etmemeyi seçmişti. Belki de, krallığındaki gücünü arttırdığında onlardan kurtulacaktı. Her ne olursa olsun, yarattığı fakirlikle birleştiğinde, katı toplumu son derece açık bir gece yaşamı kültürü yaratmıştı. Lord Hükümdar sokaklarda dolaşırdı. Ancak Yurttaş sislerin Kelsier'den olduğunu söylemişti, bu yüzden insanların sislere çıkmasını yasaklayamazdı. Spook'un gördüğü kadarıyla Urteau, gece yarısı sokakta açık ve hizmet veren küçük bir han görebileceğiniz ilk yerdi. Kapüşonu başında, içeri girdi. Doğru düzgün bir bar bile yoktu, yalnızca yerdeki bir çukurda yanan ocağın etrafında oturan bir grup pis adam vardı. Diğerleri köşelerde tabureler ya da kutular üzerinde oturuyorlardı. Spook boş bir kutu bulup oturdu.

Ardından gözlerini kapatıp dinledi, konuşulanları ayrıştırmaya çalışıyordu. Elbette, kulağındaki tıpalarla bile, hepsini duyabiliyordu. Kalaygöz olmak duyabilmekten çok duymamazlıktan gelebilmekle ilgiliydi.

Yaklaşan adımları duyup gözlerini açtı. Tokalar ve zincirle tutturulmuş bir pantolon giyen bir adam Spook'un önünde dikildi ardından yere bir şişe bıraktı. Adam "Burada herkes içer," dedi. "Burayı sıcak tutmak için para vermem gerek. "Kimse bedavaya oturamaz."

Spook "Nelerin var?" diye sordu.

Hancı şişeye ayağıyla vurdu. "Venture Hanesi özel mahsulü. Elli yıllık. Eskiden bir şişesi altı yüz altın sikke ederdi."

Spook gülümsedi, bir bakır klipin ancak küçük bir kısmı eden, Yurttaş tarafından basılan bir para olan bir pek çıkardı. Ekonomik çöküş ile Yurttaş'ın lükse karşı oluşunun bir araya gelmesi bir zamanlar yüzlerce altın sikke eden bir şişe şarabın artık neredeyse değersiz olduğu anlamına geliyordu.

Hancı elini uzatıp "Şişesi üç pek," dedi.

Spook iki sikke daha çıkardı. Hancı şişeyi bırakıp gitti. Spook da şarabı eline aldı. Bir kadeh ya da tirbuşon verilmemişti –muhtemelen bunun için de ayrıca para isterdi– ancak bu eski şarabın mantar tıpası şişe ağzından birkaç santim yukarıdaydı. Spook tıpayı inceledi.

Acaba...

Lehimi usul usul yanıyordu; harladığı kalayı gibi değildi. Yalnızca yorgunluğunu ve acısını dindirmeye yetecek kadarı. Aslında, bu o kadar işe yarıyordu ki hana giderken yarasını neredeyse unutmuştu. Lehimini biraz canlandırınca yarasının sızısı dindi. Ardından, tıpayı kavrayıp hızla çekti. Neredeyse hiç zorlanmadan çıkarmıştı.

Spook tıpayı bir kenara fırlattı. Gülümseyerek, sanırım bu hoşuma gidecek, diye düşündü.

Şişeyi kafasına dikerken etrafı ilginç olabilecek konuşmalar için dinliyordu. Urteau'ya bilgi toplamak üzere gönderilmişti ve öylece yatakta yatarsa Elend ya da diğerlerine pek bir faydası dokunmayacaktı. Odada düzinelerce konuşma duyuluyordu, pek çoğu da kabaydı. Burası yerel hükümete sadık adamların bulunacağı bir yer değildi; Spook'un Tapanlık'a gelmesinin asıl nedeni de buydu.

Ocağın başında oturan bir adam "Sikkeleri bırakacakmış diyorlar," diye fısıldadı. "Hepsini toplayıp hazinesinde saklamak için planlar yapıyor."

Bir başkası "Bu aptalca," dedi. "Kendi sikkelerini bastı, şimdi niye geri alsın?"

İlk konuşan "Doğru," dedi. "Onu bundan bahsederken bizzat ben duydum. İnsanların sikkelere bağlı yaşamaması gerektiğini, her şeyi paylaşmamızı ve alıp-satmaya mecbur olmadığımızı söylüyor."

Bir başkası ise "Lord Hükümdar da skaaların sikkelenmesine asla izin vermezdi," diye homurdandı. "Quellion git gide Firari'nin öldürdüğü o sıçana benziyor."

Spook şarabından bir yudum daha alırken dikkat kesildi. Lord Hükümdar'ı öldüren Kelsier değil Vin'di. Ancak Urteau Luthadel'den epey uzaktı. Muhtemelen Lord Hükümdar'ın düşüşünden haftalar sonra haberdar olmuşlardı. Spook bir başka konuşmaya geçerek gizli gizli fısıldaşanları arıyordu. Aradığını ise, köşede yere oturup aralarında bir şişe iyi şarap döndüren bir grup adamda buldu.

Adam "Hemen herkesi fişledi," diye fısıldadı. "Ama işi bitmedi. O kâtipleri var ya, şecerecileri. Sorular soruyorlar, komşuları ve arkadaşları sorguya çekip herkesin beş kuşak geçmişine kadar araştırıp soylu arıyorlar."

"Ama yalnızca iki nesil öncesinde soylu olanları öldürüyor."

Bir başkası "Bir ayrım olacak," dedi. "Beş nesil öncesinde saf olan herkes hükümet için çalışabilecek. Diğer hiç kimseye ise izin verilmeyecek. Başkalarının geçmişlerindeki bazı olayları gizlemelerini sağlayabilenler için iyi bir para kazanma fırsatı."

Spook şarabından bir yudum alırken düşündü. Garip bir biçimde alkol ona pek tesir etmiyor gibiydi. Sonra, lehimi hatırladı. *Bedeni güçlendirdiğinden acıya ve yaralara karşı kişiyi daha dayanıklı yapıyor. Belki sarhoş olmayı da önlüyordur.*

Gülümsedi. İçip sarhoş olmama yeteneği, lehimin kimsenin ona bahsetmemiş olduğu bir yanıydı. Bu yeteneği kullanmanın bir yolu olmalıydı.

Dikkatini handaki diğer misafirlere çevirip işe yarar bir şeyler aradı. Bir başka sohbet ise madenlerdeki işlerden bahsediyordu. Spook'un hatıraları canlandı ve ürperdi. Adam bir altın madeninden değil de bir kömür madeninden bahsediyordu ama şikâyetler aynıydı. Göçükler. Tehlikeli gaz. Boğucu hava ve umursamaz şefler.

Spook, eğer Clubs gelip beni kurtarmamış olsaydı hayatım bu olacaktı, diye düşündü.

Bu güne dek anlayamamıştı. Clubs, Son İmparatorluk'un uzak doğu uçlarına gidip hiç görmediği bir yeğenini kurtarmak için neden o kadar yol tepmişti? Elbette Luthadel'de korumasını hak eden başka genç Allomanserler de vardı.

Clubs bir servet harcamış, skaaların kentlerini terk etmelerinin yasaklandığı bir imparatorlukta uzun mesafeleri aşmış ve Spook'un babası tarafından ihanete uğramayı göze almıştı. Bu yüzden Clubs kendisini kontrol etmek isteyen bir otoriteden kaçmış olan serseri bir sokak çocuğunun sadakatini kazanmıştı.

Spook, nasıl olurdu, diye düşündü. *Spook, eğer Clubs gelip beni kurtarmamış olsaydı, asla Kelsier'in çetesinde yer alamazdım. Allomansi'mi gizleyip onu kullanmayı reddederdim. Madenlere gidip sıradan bir skaa gibi yaşamımı sürdürürdüm.*

Adamlar bir göçükte ölenlerin acısı içindeydiler. Onlara göre Lord Hükümdar'ın devrinden bugüne pek az şey değişmişti. Spook, kendi hayatının da benzer bir durumda olabileceğini düşündü. Doğudaki çorak topraklarda, dışarıdayken bunaltıcı bir toz içinde, geri kalan zamanlarda ise sıkış tepiş bir yerde çalışıyor olurdu.

Yaşamının çoğunda, rüzgâr nereye eserse oraya savrulan bir kül tanesiymiş gibiydi. İnsanların ona söylediği yerlere gidip, ona söylenenleri yapmıştı. Bir Allomanser olduğunda bile, Spook önemsiz biri gibi yaşamıştı. Diğerleri ise önemli kişiler olmuşlardı. Kelsier olanaksız bir devrimi örgütlemişti.

Vin Lord Hükümdar'ı öldürmüştü. Clubs devrim ordularını kumanda ederek Elend'in önde gelen komutanı olmuştu. Sazed bir Sırdaş'tı ve asırların bilgisini taşıyordu. Breeze kıvrak dili ve teskin gücüyle insanları etkiliyordu ve Ham da güçlü bir askerdi. Ama Spook yalnızca izlemiş ve pek bir şey yapmamıştı.

Kaçıp Clubs'ı ölüme terk ettiği güne dek.

Spook iç geçirip başını kaldırdı. "Yalnızca yardımı edebilmek istiyorum," diye fısıldadı. Kelsier'in sesi "Yapabilirsin," dedi. "Büyük olabilirsin. Benim gibi."

Spook hareketlenip etrafa bakındı. Ama kimse sesi duymuş gibi görünmüyordu. Spook rahatsızca arkasına yaslandı. Ancak işittikleri mantıklı geliyordu. Neden her zaman kendisini bu kadar kötü görüyordu? Doğru, Kelsier onu çetenin bir parçası olması için seçmemişti ama şimdi Firari'nin kendisi ona görünmüş ve ona lehim kuvvetini vermişti.

Bu kentin insanlarına yardım edebilirim, diye düşündü. *Tıpkı Kelsier'in Luthadel'dekilere yardım ettiği gibi. Önemli bir şey yapabilirim: Urteau'yu Elend'in imparatorluğuna katabilir, halkının sadakati ile birlikte zulayı da verebilirim.*

Bir kez kaçtım. Bir daha asla bunu yapmak zorunda kalmayacağım. Bir daha bunu asla yapmayacağım!

Hava şarap kokuları, bedenler, kül ve küf kokuyordu. Spook giysisine karşın altındaki taburenin dokusunu, binada dolaşan insanların hareketlerini ve ayakları altında titreşen zemini hissedebiliyordu. Bir de tüm bunların yanı sıra, içinde lehim ateşi vardı. Bunu harlayıp kalayı kadar güçlendirdi. Şişe, tutuşunun güçlen-

mesinden elinde çatırdadı, ancak parçalanmadan önce bırakabilmeyi başardı. Yere düşerken diğer eliyle şişeyi havada yakaladı, kolu zorlukla görülebilecek bir hızla hareket etmişti.

Spook kendi hareketinin hızına şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Ardından gülümsedi. Daha fazla lehime ihtiyacım olacak, diye düşündü.

"Bu o."

Spook donakaldı. Odadaki sohbetlerden bazıları durmuş ve gürültüye alışkın kulaklarındaki sessizlik tekinsizdi. Etrafa bakındı. Madenlerden bahseden adamlar Spook'a bakıyor, onun kendilerini duyamayacağını düşündükleri bir ses tonuyla konuşuyorlardı.

"Onun muhafızların *arasından* kaçıp gittiğini gördüm, diyorum size. Herkes, onu daha yakmadan ölmüş olduğunu düşünüyordu."

Spook, bu iyi değil, diye düşündü. İnsanların onu fark edebileceği kadar akılda kalıcı olduğunu düşünmemişti. Ama kentin en işlek çarşısının orta yerinde bir grup askere saldırmıştı.

Adam "Durn ondan bahsediyordu," dedi. "Firari'nin çetesinin üyelerinden biri dedi..."

Spook, Durn, diye düşündü. *Demek gerçekte kim olduğumu biliyor. Neden diğerlerine sırlarımı açık ediyor? Bundan daha dikkatli olduğunu sanıyordum.*

Spook olabildiğince aldırış etmeden ayağa kalktı ve geceye karıştı.

Evet, Rashek Son İmparatorluk'u geliştirirken düşmanının kültüründen faydalandı. Ama imparatorluk kültürünün diğer unsurları Khlennium ve toplumunun tam zıttıydı. Skaaların yaşamları Canzilerin köle halkından esinlenilmişti. Terris vekilharçları ise Rashek'in yaşamının ilk yüz yılının sonlarında fethettiği, Urtan'ın hizmetkâr sınıfını andırıyordu.

Obligatörleriyle birlikte imparatorluk dini ise ağırlıklar, ölçüler ve izinlere odaklanmış olan Hallant'ın bürokratik ticari sisteminden doğmuş gibiydi. Lord Hükümdar'ın

inancını bir mali örgüte dayandırdığı gerçeği –kanımca– asıl kaygısının müritlerinin imanından çok istikrarı, sadakati ve ölçülebilir bağlılıkları olduğunun bir göstergesiydi.

27

VIN GECE KARANLIĞINI YARARAK FIRLADI. Etrafında sisler dolanıyordu; karanlıkta dönen, kaynayan beyaz bir fırtına gibiydi. Onu kapmak istercesine yaklaşıyordu ama sanki bir hava akımıyla geri püskürtülüyormuşçasına aralarında her zaman birkaç santimlik bir mesafe kalıyordu. Sisin kaçınmak yerine tenini sıyırarak geçtiği zamanları hatırlıyordu. Dönüşüm kademeli olmuştu, bunu fark etmesi aylar almıştı.

Üzerinde sispelerini yoktu. Sispelerini olmadan sislerde dolaşmak garip bir histi ama böylesi daha sessizdi. Eskiden sispelerini muhafızların ve ya da hırsızların onun hareketini fark etmemesini sağlıyordu. Ancak, dostane sislerin dönemi gibi, bu da geride kalmıştı. Bunun yerine yalnızca siyah bir gömlek ve pantolon giymişti; uçuşan kumaşın çıkardığı sesi en aza indirgemek için her ikisi de bedenini kavrıyordu. Her zaman olduğu gibi, kesesindeki sikkeler ve kuşağındaki fazladan metal şişecikleri dışında üzerinde hiçbir metal yoktu. Bir kumaş parçasına sarılı, ağırlığı tanıdık gelen bir sikke çıkarıp altına attı. Metali İterek yukarıdaki kayalara doğru

fırladı ancak kumaş metalin düşerken çıkardığı sesi boğmuştu. İnişini yavaşlatmak için İtişi kullanarak kendisini havaya doğru bir nebze yükseltti.

Kayalık bir çıkıntıya dikkatle indi, ardından sikkeyi tekrar eline Çekti. Kayalık düzlük üzerinde ilerledi, ayakları altında yumuşacık külü hissedebiliyordu. Yakında, bir grup muhafız karanlıkta oturmuş, usulca fısıldaşıyor ve Elend'in ordugâhını gözlüyordu; buradan bakıldığında, sislerin içinde bir kamp ateşini andırıyordu. Muhafızlar bahar ayazından bahsediyor ve bu senekinin önceki senelere kıyasla daha soğuk olduğunu söylüyorlardı. Vin yalınayak olmasına karşın soğuğu nadiren hissediyordu. Bu lehimin bir lütfuydu.

Vin tunç yaktı ve hiç atış duymadı. Adamlardan hiçbiri metal yakmıyordu. Cett'in Luthadel'e gelmesinin nedenlerinden biri de kendisini Sissoylu suikastçılardan koruyabilecek kadar Allomanser toplayamamış olmasıydı. Lord Yomen'in Allomanser toplamada benzer bir sorunu yaşıyor olması da şaşılacak bir şey değildi, muhtemelen de elindeki Allomanserler'i gece soğuğunda düşman kampını gözlemek üzere göndermeyecekti.

Vin muhafızın bulunduğu yeri usulca geride bıraktı. Sessiz olmak için Allomansi'ye ihtiyaç duymamıştı. O ve kardeşi Reen bazen gizlice evlere girerek hırsızlık yapmışlardı. Elend'in asla bilemeyeceği ya da anlayamayacağı bir eğitimden geçmişti. Elend istediği kadar lehim kullanabilirdi –bunda gittikçe iyileşiyordu da– ama asla hayatta kalmak için sinsilikle hareket etmekle geçmiş bir çocukluğun oluşturduğu içgüdülerin yerini tutamazdı.

Muhafızları geride bırakır bırakmaz sessizleştirdiği sikkelerini çapa olarak kullanıp tekrar sislere daldı. Kentin önündeki ateşlerden sakınıp Fadrex'in arkasına dolandı. Devriyelerin çoğu kentin ön tarafında olmalıydı; çünkü arka taraf yüksek kayalıkların oluşturduğu sarp duvarlarca korunuyordu. Elbette, bu Vin'i durdurmak için yeterli değildi, çok geçmeden yüz metre kadar yükseklikte süzülerek sarp bir kayalığı aştı ve kentin arkasındaki bir sokak arasına indi.

Sokaktan sokağa geniş, Allomantik sıçrayışlar yaparak çatılara çıkıp etrafı inceledi. Fadrex'in büyüklüğü onu etkilemişti. Elend kentten bahsederken "taşra gibi" demişti ve Vin bir köyden biraz büyük bir yer hayal etmişti. Vardıklarında ise daha çok bir kaleyi andıran, duvarla çevrili sıradan bir kent hayal etmeye başlamıştı. Ancak Fadrex hiçbirisi değildi.

Luthadel gibi büyük bir metropolde yetişmiş olan Elend için büyük bir kent kavramının farklı olduğunu anlamıştı.

Fadrex epey büyüktü. Vin birkaç skaa kenar mahallesi, bazı soylu köşkleri ve hatta iki adet Luthadel tarzı büyük hane bile görmüştü. Dev taş yapılarda tipik renkli camlar ve yüksek destekli duvarlar görülüyordu. Bunlar şüphesiz kentteki en önemli soyluların evleriydi.

Hanelerden birinin yakınlarında, bir çatıya indi. Kentteki binaların çoğu yalnızca bir ya da iki katlıydı, Luthadel'deki yüksek yapılara kıyasla bu epey farklı bir durumdu. Araları daha açıktı ve binalar genelde yüksek ve çıkıntılı olmak yerine düz ve alçaktı. Bu iç kaleyi çok daha büyük kılıyordu. Bina dikdörtgen biçimin-

deydi ve iki yanında bir sıra halinde üç tepeli kuleler yükseliyordu. Tepesinde ise beyaz taş işleme bir motif çepeçevre dolanıyordu.

Tabii duvarlar da içeriden aydınlatılmış zarif renkli camlarla bezeliydi. Vin dolanan sislerin renkli güzelliğine bakarak, alçak bir çatıya sindi. Bir anlığına, Kelsier'in Son İmparatorluk'u devirme planının bir parçası olarak Luthadel'de bunun gibi hanelerde balolara katıldığı üç yıl öncesine gitmişti. O zamanlar, kendinden emin olmayan, yeni tanıştığı, güven veren bir çete ve güzel partilerden oluşan dünyasının her an yerle bir olabileceğinden endişeli, çekingen biriydi. Bir bakıma, öyle de olmuş ve o dünyasından artık eser yoktu. Onun yok olmasına yardım etmişti.

Yine de, bu aylar boyunca halinden memnundu. Belki de yaşamında hiç olmadığı kadar hem de. Elend'i seviyordu ve hayatın onu, kendisinden kocam diyerek bahsedebildiği bir noktaya getirdiğine memnundu, ama çetedeki ilk günlerinde onda hoş bir masumiyet vardı. Elend'in aldırış etmiyormuş gibi davranarak masasında kitap okuyarak geçirdiği danslar. Allomansi'nin sırlarını öğrendiği geceler. Clubs'ın dükkânında, masada oturup çeteyle gülüştükleri akşamlar. Bir imparatorluğun devrilişi gibi büyük bir şey planlamakla yüz yüzeydiler, ancak yine de gelecekle ilgili bir liderlik ya da sorumluluk yükü hissetmemişlerdi.

Her nasılsa, kralların düşüşü ve dünyaların yıkılışı arasında bir kadına dönüşmüştü. Bir zamanlar değişimden korkardı. Sonra Elend'i kaybetmekten korkar olmuştu. Şimdi ise korkuları daha belirsizdi; kendisinden sonra ne olacağına dair endişeler, aradı sırlara erişmeyi beceremezse imparatorluk halkına ne olacağına dair endişeler.

Düşüncelerini bir kenara bırakıp hisarı andıran büyük iç kaleye döndü ve kendisini bir baca üzerinden İterek karanlığa doğru fırladı. Luthadel'de o balolara katılmak onu büyük oranda değiştirmiş, üzerinde asla kurtulmayı başaramadığı bir etki bırakmıştı. İçinde bir şeyler partilere ve dansa duyarlıydı. Uzun zamandır bu yanının hayatının geri kalanına nasıl uyduğunu anlamakla uğraşıyordu. Yanıtı bulduğundan emin değildi Balolarda büründüğü kılık olan Valette Renoux gerçekten de Vin'in bir parçası mıydı yoksa Kelsier'in planına hizmet etmek için üretilmiş bir yalandan mı ibaretti?

Vin kentte sekerek ilerliyor ve birliklerin yerleri ve istihkâm noktalarını aklına yazıyordu. Ham ve Demoux muhtemelen kente asıl askeri casus sokmanın bir yolunu bulacaklardı ama Vin'den alacakları ön bilgiyi işitmek isteyeceklerdi. Ayrıca yaşam şartlarına da göz atıyordu. Elend kentin zorluk içerisinde olmasını umuyordu; kuşatmasıyla bunun daha da artarak Lord Yomen'i teslim olmaya zorlayacak bir etken olabilirdi.

Kıtlık ya da bakımsızlıkla ilgili görünür bir iz yoktu, ancak gece vakti bunu görmek de zordu. Ancak kent sokakları külden temizlenmişti ve soylu evlerden pek çoğu meskûn halde görünüyordu. Yaklaşan bir ordu haberinin ilk olarak soyluları harekete geçireceğini düşünmüştü.

Yüzünü çatarak, kent turunu tamamladı ve Cett'in önerdiği bir meydana indi. Oradaki köşkler arasında geniş araziler ve bakım görmüş ağaçlar yer alıyordu; bi-

naları sayarak sokak boyunca ilerledi. Dördüncü köşke geldiğinde sıçrayıp kapıyı aştı ve ardından eve doğru giden yokuşu tırmandı.

Neyle karşılaşacağından emin değildi. Ne de olsa Cett iki yıldır kentte değildi. Yine de, bu muhbirin işlerine yarayabilecekler arasından en olasısı olduğunu belirtmişti. Cett'in söylediği gibi, köşkün arka balkonu aydınlıktı. Vin kuşkuyla karanlıkla bekledi; sis soğuk ve düşmancıl olmasına karşın gizleyiciydi. Cett'e güvenmiyordu, geçen yıl Vin'in köşküne saldırmış olmasından dolayı hâlâ kendisine bir garezi olduğundan şüpheleniyordu. Dikkatle, yere bir sikke atıp havalandı.

Balkonda, Cett'in tasvirine uyan biri oturuyordu. Yine söylenenler, bu muhbirin lakabının Slowswift olduğunu söylüyordu.

Yaşlı adam lamba ışığında bir şeyler okuyordu. Vin yüzünü buruşturdu ancak söylendiği gibi, balkonun pervazına inip daha sıradan bir ziyaretçinin gelmesine olanak tanıyan bir merdivenin yanına sindi.

Yaşlı adam başını kitabından kaldırmadı. Usulca piposundan çekti; dizlerini kalın bir yün battaniye örtüyordu. Vin, kendisini fark edip etmediğinden emin değildi. Vin boğazını temizledi.

Yaşlı adam soğukkanlılıkla "Evet, evet," dedi. "Birazdan size döneceğim."

Vin başını eğip çalı gibi kaşları ve bembeyaz saçları olan bu garip adama baktı. Bir soylu gibi giyinmişti; üzerinde bir fular ve büyük bir kürk yakası olan bir palto vardı. Pervazında dolaşan Sissoylu onu hiç endişelendirmemiş gibi görünüyordu. Sonunda, yaşlı adam kitabını kapatıp Vin'e döndü. "Hikâyeleri sever misiniz, genç bayan?"

"Ne tür hikâyeler?"

Slowswift kitabına vurarak "En iyilerinden, tabii ki," dedi. "Canavarlar ve efsanelerle ilgili olanlar. Kimilerinin masal dediği; skaaların ateş başında sishortlakları, ruhlar ve brollinler ve diğer şeylerden fısıldayarak bahsettiği hikâyeler."

Vin "Böyle hikâyelere ayıracak vaktim yok," dedi.

"Bugünlerde giderek daha az sayıda insan bunlara vakit ayırıyor, gibi." Gölgeliğinde külden eser yoktu, ama sisten çekinmiyor gibiydi. "Gerçek dünya insanlara bu denli bir saplantı haline gelebilecek kadar cazip ne veriyor, merak ediyorum. Bugünlerde pek hoş bir yer değil."

Vin tuncuyla hızlıca etrafı taradı, ama adam hiçbir şey yakmıyordu. Ne yapmaya çalışıyordu? Dikkatle "Bana bilgi sağlayabileceğiniz söylendi," dedi.

Adam, "Bunu kesinlikle yapabilirim," dedi. Ardından Vin'e bakarak gülümsedi. "Elimde pek çok bilgi var, ama korkarım pek çoğu işinize yaramaz."

"Eğer bedeli buysa, bir hikâye dinlemeye hazırım."

Adam kıkırdadı. "Bir hikâyeyi öldürmenin en iyi yolu onu bir 'bedel' olarak görmektir, genç bayan. Adın ne ve seni kim gönderdi?"

Vin "Vin Venture," dedi. "Cett bana sizin adınızı verdi."

Adam "Ah," dedi. "O hinoğlu hin hâlâ hayatta mı?"

"Evet."

"Pekâlâ, sanırım eski bir yazı arkadaşımın gönderdiği biriyle sohbet edebilirim. O pervazdan in, başımı döndürüyorsun."

Vin dikkatle aşağı indi. "Yazı arkadaşı mı?"

Slowswift ona bir sandalyeye oturmasını işaret ederken "Cett tanıdığım en iyi şairlerden biridir, evlat," dedi. "O politikaya kapılmadan önce on yıl kadar yazdıklarımızı birbirimizle paylaştık. O da hikâyeleri sevmezdi. Ona göre her şey, hatta şiirleri bile cesur ve 'gerçek' olmalıydı. Senin de katılacağın bir görüş gibi duruyor."

Vin, kendisine gösterilen sandalyeye otururken omuz silkti. "Sanırım."

Yaşlı adam gülümseyerek "Asla anlamayacağın bir biçimde bunu ironik buluyorum," dedi. "Pekâlâ, benden istediğin nedir?"

"Yomen, obligatör kral hakkında bilmek istediklerim var."

"O iyi bir adam."

Vin suratını astı.

Slowswift "Oh," dedi. "Bunu beklemiyor muydun? Düşmanın olan herkes kötü biri mi olmalı?"

Vin "Hayır," dedi, Son İmparatorluk'un yıkılışından önceki günleri hatırladı. "Dostlarımın bir düşman olarak nitelendireceği biriyle evlendim."

"Ah. Pekâlâ, Yomen iyi bir adam ve iyi bir kral. Kanımca, Cett'ten de iyi bir kral. Eski arkadaşım kendini çok zorluyor ve bu da onu acımasız yapıyor. Bir liderde olması gereken incelikli dokunuş onda yok."

Vin "Öyleyse Yomen bu kadar iyi olan ne yaptı?" diye sordu.

Slowswift piposundan bir nefes alıp "Kentin dağılmasını engelledi," dedi. Duman sislere karıştı. "Ayrıca, hem soylulara hem de skaalara istediklerini verdi."

"Nedir?"

"İstikrar, evlat. Bir süreliğine, dünya karmaşa içindeydi. Ne skaalar ne de soylular yerlerini biliyorlardı. Toplum çöküyordu ve insanlar kıtlık yaşıyordu. Cett bunu durdurmak için pek bir şey yapmadı; elde etmek için uğruna öldürdüğü şeyleri korumak adına sürekli savaştı. Yomen elini taşın altına koydu. İnsanlar ondaki otoriteyi gördü. Çöküşten önce, Lord Hükümdar'ın nezareti idaredeydi ve insanlar bir obligatörü lider olarak kabul etmeye hazırdı. Yomen derhal plantasyonların kontrolünü eline aldı ve halkına yiyecek getirdi, ardından fabrikaları tekrar çalıştırdı, Fadrex madenlerini tekrar işler hale getirdi ve soylulara normalliğe benzeyen bir şeyler sundu."

Vin sessizce oturdu. Önceden insanların –bin yıldır baskı gördükten sonra– kendi rızalarıyla köleliğe dönebilecekleri inanılmayacak bir şey gibi gelebilirdi. Ama Luthadel'de de benzer bir şey olmuştu. Onlara özgürlüklerini veren Elend'i yerinden etmişler ve Penrod'u başa getirmişlerdi, bunun tek nedeni ise onun yitirdiklerini insanlara geri vermeyi vaat etmesiydi.

Vin "Yomen bir obligatör," dedi. "İnsanlar bildik şeyleri severler, evlat."

"Onlar baskı görüyorlar."

Yaşlı adam "Birinin liderlik etmesi gerekiyor," dedi. "Birilerinin de onun peşinden gitmesi. İşler böyle yürür. Yomen insanlara Çöküş'ten beri istedikleri şeyi verdi; kimliklerini. Skaalar çalışabilir, dayak yiyebilirler, köle olarak satılabilirler

ama yerlerini biliyorlar. Soylular vakitlerini balolarda geçirebilirler ama hayat dengesini geri kazandı."

Vin "Balolar mı?" diye sordu. "Dünya sona eriyor ve Yomen balo mu düzenliyor?"

Slowswifit "Elbette," dedi, bir yandan da piposundan uzun bir nefes çekerek. "Yomen alışılagelmişliği sürdürerek yönetiyor. İnsanlara önceden sahip olduklarını veriyor ve balolar Çöküş'ten önceki yaşamın büyük bir parçasıydı; Fadrex gibi daha küçük şehirlerde bile. Bu gece Orielle Hanesinde de bir tane düzenleniyor."

"Tam da bir ordunun kenti kuşatmak için geldiği günde mi?"

Yaşlı adam elindeki pipoyu Vin'e doğrultarak "Daha az önce sen dünyanın bir felakete çok yaklaştığını söyledin," dedi. "Bunun karşısında bir ordunun pek bir anlamı yok. Ayrıca, Yomen Lord Hükümdar'ın bile anlamadığı bir şeyi anlıyor; Yomen tebaasının düzenlediği balolara katılıyor. Böyle yaparak onları rahatlatıyor ve onlara güven veriyor. Bu da bir ordunun geldiği bugünkü gibi bir günü bile balo için mükemmel bir güne çeviriyor." Vin neler düşüneceğini bilemeden arkasına yaslandı. Kentte bulmayı beklediği şeyler arasında balo listenin en sonundaydı. "Öyleyse," dedi. "Yomen'in zayıf noktası nedir? Geçmişinde, kullanabileceğimiz bir şey var mı? Ne tür kişilik özellikleri onu korunmasız kılıyor? Nereye saldırmalıyız?" Slowswift sessizce piposundan bir nefes çekti, bir esinti yaşı adamın önünden sis ve kül savuruyordu. Vin "Evet?" dedi.

Yaşlı adam sis ve duman karışımı bir soluk verdi. "Sana az önce adamdan hoşlandığımı söyledim, evlat. Sana ona karşı kullanabileceğin bir bilgiyi neden vereyim?"

Vin "Sen bir muhbirsin," dedi. "İşin bu; bilgi satmak."

"Ben bir öykücüyüm," diye düzeltti. "Üstelik her öykü herkese anlatılmaz. Kentime saldırıp efendime saldıracaklarla neden konuşayım?"

"Kenti ele geçirince sana iyi bir mevki veririz."

Slowswift gülmemek için kendini tuttu. "Eğer böyle şeylerin ilgimi çektiğini düşünüyorsan, Cett mizacım hakkında pek az şey söylemiş, demektir."

"Sana iyi bir ödeme yapabiliriz."

"Ben bilgi satarım evlat. Ruhumu değil." Vin "Pek yardımcı olmuyorsun," diye çıkıştı.

"Söyle bana, güzel evladım," dedi, usulca gülümsüyordu, "Neden umurumda olsun ki?"

Vin suratını astı. Bu adam şüphesiz karşılaştığım en garip muhbir, diye düşündü.

Slowswifit piposundan bir nefes çekti. Vin'in bir şey söylemesini bekliyor gibi görünmüyordu. Aslında, konuşmanın sona erdiğini düşünüyor gibiydi.

Vin, o bir soylu, diye düşündü. *Dünyanın eski düzenini seviyor. Rahattı. Skaalar bile değişimden korkuyor.*

Vin ayağa kalktı. "Neden umursaman gerektiğini sana söyleyeyim, yaşlı adam. Çünkü kül yağmuru sürüyor ve çok geçmeden bu güzel şehrini kaplayacak.

Sisler öldürür. Depremler yeryüzünü sallar ve yanardağlar giderek daha da ısınır. Değişim geliyor. Eninde sonunda, Yomen bile onu dikkate almak zorunda

kalacak. Değişimden nefret ediyorsun. Ben de öyle. Ama işler eskisi gibi yürüyemez. Sorun bu değil; çünkü yaşamında hiçbir şey değişmezse, bir ölüden farkın kalmaz." Gitmek üzere arkasını döndü.

Yaşlı adam, arkadan usulca "Kül yağmurunu durduracağını söylüyorlar," dedi. "Güneşi tekrar yakacağını. Sana Firarinin Varisi diyorlar. Çağların Kahramanı."

Vin duraksadı, güven vermeyen sisin ardında piposu ve kapattığı kitabıyla oturan adama bakmak üzere döndü. "Evet," dedi.

"Beklentilere karşılık vermek için oldukça büyük bir yazgı."

"Ya öyle yapmak ya da pes etmek gerekiyor."

Slowswift bir an sessiz kaldı. Sonunda, tekrar sandalyeyi işaret ederek "Otur, evlat," dedi.

Vin tekrar oturdu.

Slowswift "Yomen iyi bir adam, ama yalnızca vasat bir lider. O bir bürokrat, Varlık Kantonunun bir üyesi. İşleri yürütebilir. Gereken yerlere erzak temin eder, inşa işlerini yürütür. Normalde bu onun iyi bir yönetici olması için yeterli olurdu. Ancak..."

Vin usulca "Dünyanın sonu gelirken bu yeterli değil," dedi.

"Kesinlikle. Eğer duyduklarım doğruysa kocan bir vizyon ve eylem adamı. Eğer küçük kentimiz hayatta kalacaksa, önerdiğiniz şeyin bir parçası olmamız gerek."

"Öyleyse ne yapacağız?"

Slowswift "Yomen'in bazı zayıf noktaları var," dedi. "Sakin bir adam, ve onurlu da. Ancak Lord Hükümdar ve onun örgütüne şaşmaz bir inanç besliyor."

"Şimdi bile mi?" diye sordu. "Lord Hükümdar öldü!"

Slowswift "Evet, ne olmuş?" diye sordu, eğlenmiş gibiydi. "Peki ya senin şu Firari? Son baktığımda o da ölüydü. Devrimine pek engel olmadı, değil mi?"

"Haklısınız."

Slowswift, "Yomen inançlı biri," dedi. "Bu bir zayıflık da olabilir, güç de. İnananlar genellikle görünürde imkânsız olanı denemeye gönüllüdürler, bunu yaparken de ilahi güce güvenirler." Durup Vin'e baktı. "*Eğer* inanç yanlış bir şeye ise, bu türden bir davranış bir zayıflık olabilir."

Vin hiçbir şey söylemedi. Lord Hükümdar'a iman etmek yanlıştı. Eğer tanrı olmuş olsaydı, onu öldüremezdi. Zihninde basit bir meseleydi.

"Eğer Yomen'in başka bir zayıflığı varsa," dedi, "o da servetidir."

"Pek bir zayıflık sayılmaz."

"Eğer kaynağını açıklayamıyorsan, sayılır. Bir yerlerden para aldı; hem de şüphe uyandıracak kadar yüklü bir miktar, Nezaret'in yerel kasalarının sağlayabileceğinden çok daha fazlasını. Kimse bu paranın nereden geldiğini bilmiyor."

Vin doğrulup, zula, diye düşündü. *Atiyum onda!*

Slowswifit piposundan uzun bir nefes çekerek "Buna biraz fazla büyük bir tepki gösterdin," dedi. "Bir muhbirle konuşurken kendini daha az ele vermeye dikkat etmelisin."

Vin kızardı.

Yaşlı adam kitabına dönerken "Her neyse," dedi. "Eğer hepsi buysa kitabıma dönmek istiyorum. Ashweather'a saygılarımı ilet."

Vin başıyla onayladı, yerinden kalkıp tırabzana doğru hareketlendi. Bu sırada Slowswift boğazını temizledi. "Genellikle," dedi "bu gibi işler karşılığında bir bedel vardır."

Vin kaşını kaldırdı. "Hikâyelerin bedeli olmaz dediğini sanmıştım."

Slowswift, "Aslında, hikâyenin kendisinin bir bedel olamayacağını söylemiştim," dedi. "Bu hikâyenin kendisinin bir bedeli olup olamayacağından çok farklı. Ayrıca, buna başkaları karşı çıksa da, bedeli olmayan bir hikâye değersizdir."

Vin –içinden, sıçramak için kullandığı, kumaş kaplı bir iki tanesi eksilen– sikke dolu keseyi adama doğru fırlatıp gülümserken "Eminim tek nedeni bu," dedi. "İmparatorluk altınları. Burada hâlâ geçiyor, değil mi?"

Yaşlı adam keseyi bir yerlerine iliştirirken "Kâfi, kâfi," dedi.

Vin geceye atladı, birkaç bina öteye sıçrayarak ardında Allomantik titreşimler olup olmadığını hissetmek üzere tunç yaktı. Doğası gereği zayıf görünen insanlara karşı anlamsız bir şüphe duyduğunu biliyordu. Uzun bir süre Cett'in bir Sissoylu olduğundan emindi, bunun tek nedeni ise onun kötürüm olmasıydı. Yine de, Slowswift'i kontrol etti. Kurtulmak istemediği eski huylarından biriydi.

Ardında bir titreşim hissetmedi. Çok geçmeden Cett'in talimatlarını çıkarıp ikinci bir muhbiri aramaya koyuldu. Slowswift'in söylediklerine güveniyordu ama bunları teyit etmek de istiyordu. Diğer türden bir muhbir seçti; Cett'in geceleyin kentin belirli bir meydanında bulunabileceğini söylediği Hoid adında bir dilenciyi.

Birkaç sıçramadan sonra bahsedilen yere varmıştı. Bir çatıya indi ve etrafı taradı. Burada küller savruluyordu; köşelerde öbekleşerek etrafı kirletiyordu. Meydanın arkasında bir grup hantal tip bir aradaydı. İşi ya da evi olmayan dilenciler. Vin zaman zaman böyle yaşamış, arka sokaklarda, kül kusarken yağmurun gelmemesini dileyerek uyumuştu. Diğerleri gibi uyumayıp hafif kül yağmuru altında usulca oturan bir tanesini gözüne kestirdi. Belli belirsiz bir ses işitti. Talimatlarda belirtildiği gibi adam kendi kendine mırıldanıyordu.

Vin tereddüt etti.

Ne olduğunu çıkarmadı ama bu durum onu rahatsız ediyordu. Doğru değildi. Düşünmek üzere durmadı, doğruca dönüp uzaklaştı. Elend ile arasındaki en büyük farklardan biri de buydu; her zaman bir nedene ihtiyaç duymuyordu. Bir his yeterliydi. Elend ise her zaman eşeleyip bir neden bulmak istiyordu, Vin de onun bu mantığını seviyordu. Ancak onun bu meydandan bu şekilde uzaklaşma kararını görse canı sıkılırdı.

Belki meydana inse kötü hiçbir şey olmayacaktı. Belki de korkunç bir şey olacaktı. Asla öğrenemeyecekti, öğrenmesine gerek de yoktu. Yaşamında pek çok kereler olduğu gibi, Vin içgüdülerine güvenmiş ve ona göre hareket etmişti.

Uzaklaşıp Cett'in talimatlarında işaret ettiği bir sokağa geldi. Vin bir başka muhbir aramaya koyulmaksızın sokağı izleyerek etrafa sinmiş sis içinden çapadan

çapaya sıçradı. Aydınlık pencereleri olan bir binadan kısa bir mesafedeki taş kaplı bir sokağa indi.

Alçak ve işlevsel bina, boyutu itibariyle ürkütücüydü. Cett Varlık Kantonu'nun kentteki en büyük Çelik Nezaret yapısı olduğunu yazmıştı. Fadrex Luthadel ile batıdaki diğer daha önemli şehirler arasında bir durak işlevi görüyordu. Pek çok ana kanal yolu yakınında ve haydutlara karşı savunmaya sahip olduğundan kent Varlık Kantonu bölgesel merkezi için en uygun yerdi. Yine de, Fadrex Nezaret'in en güçlü bölümleri olan Ortodoksluk ve Sorgu Kantonları'nı barındıracak kadar önemli olmamıştı.

Bu da Varlık binasının amiri olarak Yomen'i bölgenin dini lideri yapıyordu. Slowswift'in söylediğine göre Vin Yomen'in standart bir Varlık obligatörü olduğunu düşünüyordu; tatsız, sıkıcı fakat korkunç derecede işbilir. Ayrıca, elbette ki eski kanton binasını sarayı yapmıştı. Cett'in aklından geçen de buydu ve Vin bunun doğru olduğunu kolaylıkla görebiliyordu. Gecenin geç saatleri olmasına karşın binanın her yerinde hareket vardı ve müfrezelerce asker tarafından korunuyordu. Yomen muhtemelen herkese otoritesinin kaynağını hatırlatmak amacıyla bu binayı seçmişti.

Ne yazık ki Lord Hükümdar'ın erzak zulasının bulunacağı yerdi de. Vin bina hakkında fikir yürütmeyi bırakıp iç geçirdi. Bir yandan içeri gizlice girip binanın altındaki mağaraya gitmek istiyordu. Bunun yerine bir sikke atıp havaya fırladı. Kelsier bile ilk gözcülük gecesinde binaya girmeyi denemezdi. Urteau'dakine girmişti ama orası terk edilmişti. Korunaklı bir yere girmek gibi cüretkâr bir eyleme girişmeden önce Elend ile görüşmesi ve kenti birkaç gün incelemesi gerekmişti.

Yıldız ışığı ve kalay kullanarak Vin üçüncü ve son muhbirin adını okudu. Cett'in kendi konumu göz önünde bulundurulduğunda şaşırtıcı olmayacak bir biçimde bu muhbir de soylu biriydi. Belirtilen yöne doğru hareket etmeye koyuldu. Ancak ilerlerken bir şey fark etti.

Takip ediliyordu.

Sislere saklanan kişinin izlerini zorlukla seçebilmişti. Dikkatle tunç yaktı ve ardında cılız bir atış hissetti. Gizlenmiş Allomantik bir titreşim.

Genelde, bir Allomanser –Vin'i izleyenin yaptığı gibi– bakır yaktığında bu onu Allomantik tunç duyuya karşı görünmez kılardı. Ancak, Vin'in anlamlandıramadığı bir biçimde bu gizleme onda işe yaramıyordu. Aynı şekilde Lord Hükümdar ya da Sorgucularında da.

Vin ilerlemeyi sürdürdü. Peşinden gelen Allomanser Vin'e karşı görünmez olduğunu düşünüyordu. Hızlı, kolay sıçramalarla onu güvenli denebilecek bir mesafeden izliyordu. Harika olmasa da iyiydi ve bir Sissoylu olduğu açıktı, çünkü yalnızca bir Sissoylu aynı anda hem bakır hem de çelik yakabilirdi.

Vin şaşırmamıştı. Eğer kentte bir Sissoylu varsa, kendi sıçramasının onun dikkatini çekeceğini düşünmüştü. Kendisi bakır yakmamış, titreşimlerini, ister Sissoylu isterse de arayıcı olsun dinleyenlerin duyabileceği gibi bırakmıştı. Gölgelerden saklanan bir düşmandansa üzerine gelen bir düşman daha iyiydi.

Endişeye kapılmadan hızını arttırdı ve peşinden gelen kişi de onu kaybetmemek için hızlanmak zorunda kaldı. Vin gitmeyi planlıyormuşçasına kentin önüne doğru gitmeyi sürdürdü. Yaklaştıkça Allomantik duyuları, kentin kapılarını iki yandaki kayalara sabitleyen dev demir köşebentleri işaret eden ikili mavi çizgiler oluşturdu. Köşebentler büyük, metal kaynaklarıydı ve yaydıkları çizgiler parlak ve kalındı.

Bu da çapa olarak çok iyi iş görecekleri anlamına geliyordu. Ezilmemek için lehimini harlayan Vin köşebentleri İtip kendisini geri fırlattı.

Ardındaki Allomantik titreşimler bir anda kayboldu.

Vin, dar giysisi rüzgârda hafifçe dalgalanırken kül ve sis içinden fırladı. Çabucak kendisini bir çatıya doğru Çekip eğildi; gergindi. Diğer Allomanser metallerini yakmayı bırakmış olmalıydı. Ama neden bunu yapmıştı? Vin'in bakırbulutları delebileceğini biliyor muydu? Eğer biliyorsa, neden onu bu kadar dikkatsizce izlemişti?

Vin ürperdi. Gecede, Allomantik nabzını hissettiği başka bir şey vardı. Sis ruhu. Bir yılı aşkın bir süredir onu görmemişti. Aslında onunla son karşılaşmasında, neredeyse Elend'i öldürüyordu. Sonrasında ise onu Sissoylu yaprak kurtarmıştı.

Tüm bunların içinde ruhun yerini hâlâ anlamıyordu. *Harap* değildi. Miraç Kuyusu'ndan serbest bıraktığında *Harap*'ın varlığını hissetmişti. Farklıydı.

Vin, bu geceki ruh muydu onu bile bilmiyorum, diye düşündü. Yine de peşinden gelen bir anda yok oluvermişti...

Şaşkın ve ürpermiş bir halde kendisini şehrin dışına İtti ve Elend'in ordugâhına döndü.

Lord Hükümdar'ın kültürel manipülasyonunun diğer bir yönü de oldukça ilginç: teknoloji ile ilgili olan kısmı.

Rashek'in kendisine büyük yapılar inşa etme olanağı ve Luthadel kadar büyük bir kent kurmak için gerekli olan mühendislik bilgisini sunan Khlenni mimarisini kullanmayı seçtiğinden bahsetmiştim. Ancak başka alanlarda teknolojik gelişmeleri bastırmıştı. Örneğin barut Rashek tarafından o kadar çok uygunsuz bulunmuştu ki kullanımıyla ilgili bilgiler Terris inancıyla ilgili bilgiler kadar hızla ortadan kaybolmuştu.

Görünüşe göre Rashek ateşli silahlara sahip sıradan insanların, yıllarca talim yapmış okçulardan bile daha etkili olmasını ürkütücü bulmuştu. Bu yüzden, okçulardan yana tavır aldı. Askeri teknoloji ne kadar talim odaklı ise, köylü nüfusun ayaklanıp ona karşı koyma olasılığı o kadar azdı. Gerçekten de, skaa isyanları tam da bu nedenden ötürü daima başarısız olmuşlardı.

28

"SİS RUHU OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" diye sordu Elend, yüzünü buruşturarak. Önündeki masada, metal bir plakaya işlenmiş, yarısı yazılmış bir mektup duruyordu. Çadır yerine kanal botundaki kabininde uyumaya karar vermişti. Hem daha rahattı hem de çadır bezi yerine etrafında duvarlar varken daha güvende hissediyordu.

Vin yataklarına otururken iç geçirip dizlerini kendine doğru çekti ve çenesini bacaklarına yasladı. "Bilmiyorum. Korktum ve kaçtım."

"İyi etmişsin," dedi, sis ruhunun kendisine yapmış olduklarını hatırlayıp ürperek. "Sazed o sis ruhunun kötücül olmadığından emindi," dedi Vin.

Elend "Ben de öyle," dedi. "Hatırlarsan, ona gidip sana onun arkadaş canlısı olduğunu hissettiğimi söylemiştim. Bu tamı tamına onun beni bıçakladığı ana denk geliyor."

Vin başını hayır anlamında salladı. "*Harap*'ı serbest bırakmamı önlemeye çalışıyordu. Eğer senin ölmekte olduğunu düşünürsem gücü kendime alıp ondan vazgeçmek yerine bunu seni iyileştirmekte kullanacağımı düşündü."

"Onun amaçlarının ne olduğundan emin değiliz, Vin. Tesadüfler arasında ilişki kuruyor olabilirsin."

"Belki. Ama Sazed'in *Harap*'ın metinleri değiştirdiğini keşfetmesini sağladı."

En azından bu kısmı doğru; tabii Sazed'in olayla ilgili anlattıklarına güvenebilirsek. Tinduyl öldüğünden beri Terrisli biraz... Tutarsız. Elend, ani bir suçluluk duygusuyla, hayır, diye düşündü. *Hayır, Sazed güvenilir biri. İmanı ile sorun yaşıyor olabilir ama hâlâ hepimizden iki kat daha güvenilir.*

Vin usulca "Ah, Elend," dedi. "Bilmediğimiz o kadar çok şey var ki. Son zamanlarda yaşamım bilmediğim bir dilde yazılmış bir kitap gibi geliyor. Sis ruhunun bütün bunlarla bir ilişkisi var, ama nasıl olduğunu bulamıyorum."

Elend bıçaklandığı, yaşamının yitip gitmekte olduğu anı hatırlamadan edemese de "Muhtemelen bizden yana," dedi. Vin'i nasıl etkileyeceğini bilip, ölmek.

Dikkatini aralarındaki konuşmaya odaklamaya çalıştı. "Sis ruhunun senin *Harap*'ı özgür bırakmanı engellemeye çalıştığını düşünüyorsun ve Sazed onun kendisine önemli bir bilgi sağladığını söylüyor. Bu da onu düşmanımızın düşmanı yapıyor." Vin "Şimdilik," dedi. "Ama sis ruhu *Harap*'tan çok daha zayıf. İkisini de hissettim. *Harap*... Uçsuz bucaksızdı. Güçlüydü. Söylediklerimizi duyabilir, her yeri aynı anda görebilir. Sis ruhu çok daha cılız. Gerçek bir güçten çok bir hatıra gibi."

"Hâlâ senden nefret ettiğini düşünüyor musun?"

Vin omuz silkti. "Bir yılı aşkın bir süredir onu görmedim. Yine de değişen türden bir şey olduğunu sanmıyorum, her zaman ondan bir nefret ve düşmanlık sezdim." Durup yüzünü buruşturdu. "Bu başlangıçtı. Sis ruhunu ilk gördüğüm gece sislerin artık evim olmadığını algılamaya başladım."

"Ruhun insanları öldürüp onları hasta eden şey olmadığına emin misin?"

Vin başıyla onayladı. "Evet, eminim." Bunda kararlıydı, ancak Elend bu konuda biraz tez canlı olduğunu düşünüyordu. Sislerde dolaşan hayalet benzeri bir şey mi? İnsanların sislerde aniden ölmesiyle ilgili olabilecek türden bir şey gibi görünüyordu.

Elbette, sislerde can verenler bıçaklanarak ölmemişti; titreyerek bir hastalıktan ölüyorlardı. Elend gözlerini ovuşturup iç geçirdi. Lord Yomen'e yazdığı mektup yarım haliyle masasının üzerinde duruyordu, sabah devam etmek zorundaydı.

Vin "Elend," dedi. "Bu gece, kül yağmurunu durduracağımı ve güneşi tekrar yakacağımı söyledim." Elend merakla kaşını kaldırdı. "Şu bahsettiğin muhbir mi?"

Vin başıyla onayladı. İkisi sessizce oturdu.

Sonunda "Asla böyle bir şeyi itiraf edeceğini beklememiştim," dedi.

"Çağların Kahramanı benim, değil mi? Sazed bile öyle dedi, garip davranmaya başlamadan önce. Yazgım bu."

"Miraç Kuyusu'ndaki gücü alıp insanlığın yararı için serbest bırakman gerektiğini söyleyen 'yazgı' ile aynısı mı?" Vin başıyla onayladı.

Elend gülümseyerek "Vin, şu anda 'yazgı' hakkında endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum," dedi. "Kehanetlerin, kendisini serbest bıraktırabilmek için *Harap* tarafından çarpıtıldığına dair kanıtlarımız var."

Vin "Birinin kül yağmuru hakkında kafa yorması gerekiyor," dedi.

Elend'in buna verebileceği bir yanıtı yoktu. Mantıklı yanı tartışmak, yapabilecekleri şeylere –istikrarlı bir idare kırmak, Lord Hükümdar'ın sırlarını açığa çıkarmak, zulalardaki erzakları ele geçirmek– odaklanmaları gerektiğini öne sürmek gerektiğini söylüyordu. Yine de, sürekli yağan kül git gide daha da yoğunlaşıyor gibiydi. Eğer bu sürecek olursa, çok geçmeden gökyüzü külle kaplı kara bir fırtınadan başka bir şey dönüşmeyecekti.

Karısı Vin'in güneşin rengi ve yağan kül ile ilgili bir şeyler yapabileceğini düşünmek çok zor görünüyordu. Parmaklarıyla Lord Yomen'e yazmakta olduğu metal mektuba vururken, Demoux haklı, diye düşündü. *Gerçekten de Firari Cemaati'nin iyi bir üyesi değilim.*

Kamaranın öteki ucunda, yatakta yüzünde, kendine dert edinmemesi gereken şeyleri düşünmenin verdiği ifadeyle oturan Vin'e baktı. Tüm gece havada sıçrayıp durduktan, günlerce yolculuk ettikten ve yüzü gözü kül içinde kaldıktan sonra bile hâlâ güzeldi.

O anda Elend bir şeyin farkına vardı. Vin ona tapınacak bir başkasına ihtiyacı yoktu. Demoux gibi sadık bir başka müride daha ihtiyacı yoktu, hele ki Elend'e. Onun Firari Cemaati'nin iyi bir üyesi olmasına gerek yoktu. İyi bir koca olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi. "Yapalım." Vin "Ne yapalım?" diye sordu.

Elend "Dünyayı kurtaralım," dedi. "Kül yağmurunu durduralım."

Vin usulca kıkırdadı. "Şaka yapıyormuş gibi konuşuyorsun."

Ayağa kalkıp, "Hayır, ciddiyim," dedi. "Eğer yapman gerekenin bu olduğunu hissediyorsan –olduğun kişinin bu olduğunu hissediyorsan– hadi yapalım. Elimden geldiğince sana yardım edeceğim."

Vin "Peki ya önceden söylediklerin?" diye sordu. "Son ambar olarak kullanılan mağarada iş bölümünden bahsetmiştin. Benim sisler üzerinde çalışmamdan ve senin de imparatorluğu birleştirmekle uğraşmandan."

"Yanılmışım."

Vin gülümsedi ve Elend dünyanın biraz daha eski hâline geldiğini hisseder gibi oldu. Elend yatakta onun yanına otururken "Pekâlâ," dedi. "Ne düşünüyorsun? Bir fikrin var mı?"

Vin duraksadı. "Evet," dedi. "Ama sana söyleyemem." Elend şaşırmış görünüyordu.

"Sana güvenmediğimden değil," dedi. "*Harap* yüzünden. Son mağarada, dibe yakın bir yerde bir levhada ikinci bir yazıt buldum. Beni söylediğim ya da yazdığım her şeyin düşmanımızca bilineceğine dair uyarıyordu. Bu yüzden eğer çok konuşursak planlarımızı öğrenir."

"Bu sorun üzerinde birlikte çalışmayı zorlaştırıyor."

Vin ellerini tuttu. "Elend sonunda seninle neden evlenmeye ikna olduğumu biliyor musun?" Elend hayır der gibi başını salladı.

Vin "Çünkü bana güvendiğinin farkına vardım," dedi. "Daha önce kimsenin bana güvenmediği gibi güvendiğinin. O gece ben Zane ile dövüşürken sana güvenmem gerektiğine karar verdim. Dünyayı yok eden bu gücün asla anlayamayacağı bir şeye sahibiz.

Senin yardımına ihtiyacım yok, ama güvenine ihtiyacım var. Umuduna. Asla sahip olmadığım bir şey, bu yüzden seninkine güveniyorum."

Elend başıyla yavaşça onayladı. "Senindir."

"Teşekkür ederim."

Elend, "Biliyor musun, benimle evlenmeyi reddettiğin günlerde sürekli ne kadar garip olduğunu düşündüm."

Vin kaşını kaldırdı. "Şey, bu çok romantikmiş."

Elend gülümsedi. "Ah, yapma ama. Sıradışı olduğunu kabul etmek zorundasın, Vin. Soylu bir kadın, bir sokak çocuğu ve bir kedinin garip bir karışımı gibisin. Ayrıca birlikte olduğumuz bu kısa üç yıl içinde hem tanrımı, hem babamı, hem kardeşimi hem de nişanlımı öldürdün. Bu katillikte el becerisine sahip olmak gibi bir şey. Bir ilişkinin temellenmesi içini biraz garip değil mi?"

Vin gözlerini devirdi.

Elend "Sadece başka yakın akrabam olmadığına minnettarım," dedi. Ardından onunla göz göze geldi. "Tabii ki, seni dışında."

"Eğer söylemek istediğin buysa, kendimi boğmayacağım."

Elend "Hayır," dedi. "Üzgünüm. Ben sadece... Şey, işte. Her neyse, bir şey açıklıyordum. Sonunda ne kadar garip göründüğünü dert etmeyi bıraktım. Seni anlayıp anlamamamın bir şeyi *değiştirmediğinin* farkına vardım; çünkü sana güveniyordum. Bu sana bir şey ifade ediyor mu? Her neyse, sanırım sana katıldığımı söylemeye çalışıyorum. Ne yaptığını tam olarak bilmiyorum ve bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikrim yok. Ama, senin bunu başaracağına güveniyorum."

Vin ona sokuldu.

Elend "Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsa," dedi.

Vin keyifsizce yüzünü buruşturarak "Öyleyse, şu sayılarla ilgili kısmı üstlen," dedi. Sislerde ölenlerin oranlarıyla ilgili sıra dışı bir şeyler olduğunu fark eden Vin olmuş olsa da, Elend onun sayılarla arasının olmadığını biliyordu. Onlarla uğraşmak için gerekli eğitimi ya da deneyimi yoktu.

Elend "Bunun konuyla ilgisi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Yüzdelerin garip olduğunu düşünen sendin."

"Haklısın. Tamam, üzerinde çalışacağım."

Vin "Bulduklarını bana söyleme, yeter."

"Peki bu nasıl işimize yarayacak?"

Vin "Güven," dedi. "Ne yapmam gerektiğini söyleyebilirsin, sadece nedenini söyleme yeter. Belki bu şeyi, atlatabiliriz."

Elend, atlatmak mı, diye düşündü. *Tüm imparatorluğu küller altında bıraka-*

cak gücü var ve söylediğimiz her şeyi duyabiliyor. Nasıl olacak da böyle bir şeyi 'atlatacağız'? Ama daha az önce Vin'e güveneceğine dair söz vermişti; bu yüzden sözünü tuttu.

Vin masayı işaret etti. "Bu Yomen'e yazdığın mektup mu?"

Elend başıyla onayladı. "Artık burada olduğuma göre, yarın benimle konuşur diye umuyorum."

"Slowswift Yomen'in iyi bir insan olduğunu düşünüyor. Belki kulak verecektir."

Elend "Nedense, bundan emin değilim," dedi. Bir an oturdu ardından yumruğunu sıkıp öfkeyle dişlerini sıktı. "Diğerlerine diplomasiyi denemek istediğimi söyledim, ama Yomen'in mesajlarımı reddedeceğini *biliyorum*. Bu yüzden ordumu da beraberimde getirdim. Aksi takdirde tıpkı Urteau'da yaptığın gibi seni de gizlice kente sokabilirdim. Ancak orada gizlice içeri girmek pek işimize yaramadı, eğer erzakları istiyorsak hâlâ kenti ele geçirmemiz gerek."

"Bu kente *ihtiyacımız* var. Zulada ne olduğunu keşfetmek için bu kadar hevesli olmasaydın bile, buraya gelirdim. Yomen'in krallığımıza karşı oluşturduğu tehdit çok büyük, ayrıca Lord Hükümdar'ın zulada önemli bilgiler bıraktığı olasılığı görmezden gelinemez. Yomen o ambarda tahıla sahip, ancak buradaki arazi bunları yetiştirmek için yeteri kadar gün ışığı almıyor. Bu yüzden, onları insanları doyurmak için kullanacak; bu da biz Merkezi Salâhiyette yetiştirip besleyecek kadarını bulamadığımızdan bir israf olacak. Kenti ele geçirmeli ya da en azından kenti tarafımıza çekmeliyiz."

"Ama ya Yomen konuşmak istemezse ne yapacağım? Yakınlardaki köylere saldırmak üzere ordu mu göndereceğim? Kentin kaynaklarını mı zehirleyeceğim? Eğer haklıysan, o zulayı buldu, bu da umduğumuzdan daha fazla yiyeceği olduğu anlamına geliyor.

Bunu yok etmezsek, kuşatmamızdan kurtulabilir. Ama yok edersek, halkı kıtlık yaşayacak..." Elend hayır der gibi başını salladı. Jastes'i infaz ettiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Vin hemen "Bu senin hakkındı," dedi.

Elend "Sanırım öyleydi," dedi. "Ama onu kentime bir grup kolossla saldırıp etrafı yakıp yıktığı ve halkımı öldürdüğü için öldürdüm. Burada da neredeyse aynısını yaptım. Dışarıda o yaratıklardan yirmi bin tanesi var."

"Sen onlara hükmedebiliyorsun."

Elend "Jastes de onlara hükmedebildiğini düşünüyordu," dedi. "Bu yaratıkları ortalığa salmak istemiyorum, Vin. Ama ya bu kuşatma başarısız olursa ve Yomen'in savunmasını aşmam gerekirse? Bunu kolosslar olmadan yapamam." Başını hayır der gibi salladı. "Keşke Yomen'le konuşabilsem. Belki onu ikna edebilir, ya da en azından kendimi onun devrilmesi konusunda kendim ikna olabilirim."

Vin duraksadı. "Bir yolu olabilir." Elend başını çevirip onunla göz göze geldi.

Vin, "Kentte hala balolar düzenliyorlar," dedi. "Kral Yomen de bunlara katılıyor."

Elend şaşırmıştı. İlkin, yanlış anlamış olduğunu düşündü. Ama Vin'in gözlerindeki ifade –o vahşi kararlılık– onu yanlış duymadığına ikna etmişti. Bazen onda Firarinin bir izini ya da en azından söylenenlerin Kelsier'in olduğunu söyledikleri adamın bir izini görüyordu. Umursamazlık denecek kadar büyük bir cüret. Cesur ve arsız. Vin kabul ettiğinden fazlasıyla Kelsier'e çekmişti.

Açıkça "Vin," dedi, "Az önce kuşatmaya geldiğimiz kentteki bir *baloya* katılmamızı mı önerdin?"

Vin omuz silkti. "Evet. Neden olmasın? İkimiz de Sissoyluyuz. O kente girmek ikimiz için de pek sorun olmaz."

"Evet ama..." Sözünü tamamlayamadı.

Gözlerini korkutmayı umduğum soylularla dolu bir oda, ayrıca benimle buluşmayı reddeden adam da orada, üstelik korkak gibi görünmeden kaçmasının imkânsız olacağı bir durumda.

Vin yaramazca gülümseyerek "Sence iyi bir fikir mi?" dedi.

Elend "Bence *çılgın* bir fikir," dedi. "Ben imparatorum, bir partiye katılmak için bir düşman kentine gizlice girmemem gerek."

Vin gözlerini kısıp ona baktı.

Ancak "Fikrin kendi cazibesi olduğunu söylemeliyim." Vin "Yomen bize gelmiyor, o yüzden biz gidip onun partisini basacağız."

Elend düşünceli bir biçimde "Bir baloya gitmeyeli uzun bir zaman oldu," dedi. "Eski günler hatırına okunacak güzel bir şeyler bulmam gerekecek."

Aniden Vin'in benzi attı. Elend durup ona baktı; bir şeylerin ters gittiği belliydi. Söylediğinden değil, bunun başka bir nedeni vardı. *Ne oluyor? Suikastçılar mı? Sis ruhları mı? Kolosslar mı?*

Vin gözlerini ona çevirip kararlılıkla "Bir şeyin farkına vardım," dedi. "Baloya gidemem, elbise getirmedim!"

Lord Hükümdar yalnızca bazı teknolojileri yasaklamakla kalmadı, aynı zamanda teknolojik ilerlemeyi de tamamıyla bastırdı. Bin yıllık hükümranlığı boyunca pek az ilerleme kaydedilmiş olması şimdi garip geliyor. Tarım teknikleri, mimari yöntemler, hatta moda bile Lord Hükümdar'ın devrinde görece olarak aynı kaldı.

Mükemmel imparatorluğunu kurmuş ardından onun bu şekilde kalması için uğraşmıştı. Pek çok yönden başarılı da olmuştu. İmparatorluğun onuncu asrında yapılan ve Khlennilerin bir başka icadı olan köstekli saatler neredeyse birinci asırda yapılanlarla birebir aynıydı. Her şey aynı kalmıştı.

Ta ki, çökene kadar.

29

SON İMPARATORLUK'TAKİ PEK ÇOK KENT GİBİ Urteau'da da sur örmek yasaklanmıştı. Sazed'in yaşamının başlarında, isyan etmeden önce, kentlerin sur inşa edememeleri ona her zaman Lord Hükümdar'ın savunmasızlığının bir göstergesi olarak gelmişti. Ne de olsa, Lord Hükümdar isyanlardan ve kendisine karşı ayaklanabilecek kentlerden endişe duyuyordu, öyleyse belki de hiç kimsenin bilmediği bir şey biliyordu: yenilebilir olduğunu.

Bu gibi düşünceler Sazed'i Mare'ye oradan da Kelsier'e götürmüştü. Şimdi ise onu Urteau'ya, nihayet soylu liderlerine isyan etmiş bir kente götürüyordu. Ne yazık ki Elend Venture de diğer tüm soylularla bir kefedeydi.

Yüzbaşı Goradel, artık imajı için Breeze ve Allrianne ile birlikte arabada giden Sazed'in yanı başında yürürken "Bundan hoşlanmıyorum Sırdaş Efendi," dedi. Terrislilerden ayrıldıktan sonra Sazed alelacele Breeze ve diğerlerine yetişmişti, onlar da gidecekleri yer olan kente nihayet varıyorlardı.

"İşler burada acımasız," diye ekledi. "Güvende olacağınızı sanmıyorum." Sazed "O kadar kötü olacağını sanmam," dedi.

"Ya sizi alıkoyarlarsa?" diye sordu.

Breeze Goradel'e bakmak üzere uzanıp "Aziz dostum," dedi. "Kralın elçi göndermesinin nedeni budur. Böylelikle, eğer biri alıkonsa bile, kral güvendedir. Biz ise, dostum, Elend'in asla olamayacağı bir şeyiz; gözden çıkarılabilir."

Bu sözler üzerine Goradel yüzünü buruşturdu. "Ben pek gözden çıkarılabilir hissetmiyorum."

Sazed arabadan dışarı başını uzatıp yağan külün ardındaki kente baktı. Büyüktü ve imparatorluktaki en eski kentlerden biriydi. Yaklaştıkça, yolun eğiminin artarak boş bir kanal yoluna girdiğini fark etti.

Allrianne sarı saçlarıyla örtülü başını arabanın diğer tarafından çıkarırken "Bu nedir?" diye sordu. "Neden hendeklerin içine yol yapmışlar?"

Breeze "Kanal, hayatım," dedi. "Eskiden kent kanallarla doluydu. Şimdi ise hepsi boş. Bir deprem ya da onun gibi bir şey bir nehrin yönünü değiştirmiş."

Başını tekrar içeri sokarken "Ürkünç," dedi. "Binaları olduğunun iki katı yüksek gösteriyor."

Kente etraflarında uygun adım yürüyen iki yüz askerle girdiklerinde kahverengi üniformalarıyla Urteau askerlerinden bir heyet tarafından karşılandılar. Sazed elbette ki gelecekleri haberini göndermişti ve kral –ona Yurttaş diyorlardı– Sazed'e kente küçük bir birliği de beraberinde getirme izni vermişti.

Goradel "Krallarının sizinle derhal görüşmek istediğini söylüyorlar Terrisli Üstat," dedi arabaya dönerken.

Breeze "Adam vakit kaybetmiyor, değil mi?" dedi. Sazed başıyla Goradel'i onaylarken "Öyleyse gidelim," dedi.

"Burada istenmiyorsunuz."

Yurttaş Quellion hoyrat bir teni ve neredeyse askeri bir duruşu olan kısa saçlı bir adamdı. Sazed, görünüşe göre Çöküş'ten önce basit bir çiftçi olan adamın liderlik becerilerini nerede kazandığını düşündü.

Sazed dikkatle "Kentinizde yabancı askerler görme arzunuz olmadığını anlıyorum," dedi. "Ancak, buraya fetih için gelmediğimizi de görüyor olmalısınız. İki yüz asker için işgal kuvvetleri demek doğru olmaz."

Quellion masasının başında dikiliyordu, ellerini ise arkasında birleştirmişti. Üzerinde sıradan skaa pantolonu ve gömleğini andıran giysiler vardı, ancak bordoyu andıran koyu bir kırmızı renkteydiler. Kabul salonu, bir zamanlar bir soylunun evindeki binada yer alan büyük bir toplantı salonuydu. Duvarlar beyaza boyanmış ve avize sökülmüştü. Mobilya ve dekorasyonlarından arındırılmış olan oda bir kutuyu andırıyordu.

Sazed, Breeze ve Allriane sert ahşap tabureler üzerinde oturuyordu; Yurttaş'ın onlara sunduğu tek rahatlık bunlardı. Goradel ardında on muhafızı ile birlikte arkalarında dikiliyordu.

Quellion "Bu askerlerle ilgili değil, Terrisli," dedi. "Seni gönderen adamla ilgili." Sazed "İmparator Venture iyi ve mantıklı bir hükümdardır," dedi.

Quellion yanındakilerden birine dönerek gülmemek için kendisini zor tuttu. Yaklaşık yirmi kadar kişiyle beraberdi, Sazed bunların hükümetinin üyeleri olduğunu düşünüyordu. Pek çoğu, Quellion gibi kırmızı giyiyordu, ancak onların kıyafetleri Yurttaş'ınkiler kadar iyi boyanmamıştı.

Quellion bir parmağını havaya kaldırıp Sazed'e arkasını dönerken "Elend Venture bir yalancı ve bir zorba," dedi.

"Bu doğru değil."

Quellion "Öyle mi?" diye sordu. "Peki öyleyse tahtını nasıl elde etti? Savaşta Straff Venture ve Ashweather Cett'i yenerek mi?"

"Savaş –"

Quellion "Savaş çoklukla zorbaların bahanesidir, Terrisli," dedi. "Raporlarım onun Sissoylu karısının kralları o gün diz çökmeye ve ona bağlılık andı içmeye zorladığını söylüyor. Aksi takdirde koloss canilerince infaz edileceklerdi. Bu sana 'iyi ve mantıklı' bir adamın yapacağı bir iş gibi mi geliyor?"

Sazed yanıtlamadı.

Quellion öne çıkarak iki elini de masaya koydu. "Bu kentteki soylulara ne yaptığımızı biliyor musun, Terrisli?"

Sazed usulca "Onları öldürdünüz," dedi.

Quellion "Aynen Firari'nin buyurduğu gibi," dedi. "İmparatorluğun yıkılışından önce onun yoldaşı olduğunu söylüyorsun. Ama gel gör ki, onun devirmek istediği soylu hanelerden birine hizmet ediyorsun. Bu sana da biraz tutarsız gelmiyor mu, Terrisli?"

Sazed "Lord Kelsier, Lord Hükümdar'ın ölümüyle amacına ulaştı," dedi. "Bu elde edildiğinde, barış–"

Quellion "Barış mı?" diye sordu. "Söyle bana, Terrisli. Sen hiç Firari'nin barıştan bahsettiğini duydun mu?" Sazed duraksadı. "Hayır," diye itiraf etti.

Quellion güldü. "En azından dürüstsün. Seninle konuşmamın tek nedeni Venture'un bir Terrisli gönderecek kadar zeki olması. Eğer bir soylu göndermiş olsaydı o iti öldürüp kararmış kafasını bir yanıt olarak gönderirdim."

Oda sessizleşti. Havadaki gerginlik hissediliyordu. Birkaç dakikalık bir bekleyişten sonra Quellion Sazed'e arkasına dönüp yanındakilere döndü. "Bunu hissettiniz mi?" diye sordu. "Utanmaya başladığınızı hissedebiliyor musunuz? Hislerinize bir bakın; bu yalancının hizmetkârlarıyla aniden bir kardeşlik hisseder oldunuz mu?"

Arkasını dönüp Breeze'e baktı. "Hepinizi soyluların kara silah olan Allomansi hakkında uyardım. İşte, şimdi onu hissedebilirsiniz. Orada, bizim *saygıdeğer* Terrislimizin yanı başında oturan adamın adı Breeze. Dünyadaki en alçak insanlardan biridir. Oldukça yetenekli bir Teskinci'dir."

Quellion Breeze'e döndü. "Söyle bana, Teskinci. Büyün sana kaç dost kazandırdı? Kaç düşmanı kendini öldürmeye zorladın? Yanındaki o alımlı kız, onu yatağına atmak için de hünerini kullandın mı?"

Breeze kadehini kaldırıp gülümsedi. "Aziz dostum, elbette, beni buldun. An-

cak dokunuşumu fark ettiğin için böbürlenmek yerine belki de az önce söylediklerini sana neden söylettiğimi kendine bir sormalısın."

Quellion duraksadı, elbette ki Breeze blöf yapıyordu. Sazed iç geçirdi. Öfkeli, sert bir tepki çok daha uygun olurdu, ama bu Breeze'in tarzı değildi. Artık Yurttaş toplantının geri kalanını sözlerinin Breeze'in etkisinde olup olmadığını düşünerek geçirecekti.

Sazed "Üstat Quellion," dedi, "Bunlar tehlikeli zamanlar. Elbette ki bunu siz de biliyorsunuz." Quellion "Biz kendimizi koruyabiliriz," dedi.

"Ben ordulardan ya da haydutlardan bahsetmiyorum, Yurttaş. Sisten ve külden bahsediyorum. Sislerin gündüz vakti git gide daha fazla kaldığını fark etmedin mi? Halkına garip şeyler yaptıklarını, dışarı çıkanlardan bazılarını öldürdüğünü fark etmedin mi?"

Quellion ona karşı çıkmadı ya da sözlerini aptalca olarak nitelendirmedi. Bu Sazed'e yetmişti. İnsanlar bu kentte ölmüştü.

Sazed "Yurttaş, kül durmadan yağıyor," dedi. "Sisler ölümcül ve kolosslar da başıboş dolanıyor. Bu, güçlü ittifaklar kurmak için çok iyi bir zaman. Merkezi Salâhiyette, daha iyi mahsuller yetiştirebiliriz, çünkü çok daha fazla gün ışığı alıyoruz. İmparator Venture kolosslara hükmetmenin bir yolunu buldu. Önümüzdeki birkaç yıl içinde ne olacaksa, İmparator Venture'un dostları için çok avantajlı olacak."

Quellion vazgeçercesine başını salladı. Tekrar yanındakilere döndü. "Görüyorsunuz ya; tam da size dediğim gibi. Önce bize barış için geldiğini söylüyor, ardından bizi tehdit ediyor. Venture kolosslara hükmediyor. Venture yiyeceklere hâkim. Birazdan da Venture'un sislere hükmettiğini söyleyecek!" Quellion tekrar Sazed'e döndü. "Burada tehditlerin işe yaramaz, Terrisli. Geleceğimize dair kaygımız yok."

Sazed şaşırdı. "Peki neden?"

Quellion "Çünkü biz Firarinin izinden gidiyoruz," dedi. "Yıkıl karşımdan." Sazed ayağa kalktı. "Kentte kalıp sizinle belki bir daha görüşmek isterim."

"Bu görüşme gerçekleşmeyecek."

Sazed "Yine de," dedi, "Kalmayı tercih ediyorum. Adamlarımın sorun çıkarmayacağına söz veriyorum. İzninizle gidebilir miyim?" Saygıyla başını eğdi.

Quellion eliyle işaret ederken belli belirsiz bir şeyler söyledi. "Eğer seni yasaklarsam, gizlice gireceksin. Eğer kalman gerekiyorsa kal, Terrisli, ama seni uyarıyorum, yasalarımıza uy ve sorun çıkarma."

Sazed biraz daha eğildi ve ardından eşliğindekilerle birlikte ayrıldı.

Breeze, arabaya binerken "Pekâlâ, katil devrimciler, herkesin aynı gri kıyafetleri giymesi, on binadan birinin yakılmış olduğu hendeği andıran sokaklar. Elend'in bizim ziyaret etmemiz için seçtiği çok hoş bir yer. Döndüğümüzde ona teşekkür edeceğim, hatırlatın."

Duydukları şaka gibi gelmese de, Sazed gülümsedi.

Breeze "Bu kadar karamsar olma, yaşlı adam," dedi bir yandan da çevresi askerlerle sarılı arabası hareket etmeye başlarken bastonunu sallıyordu. "İçimden bir ses, Quellion'ın kalıbının adamı olmadığını söylüyor. Eninde sonu onu ikna edeceğiz."

"Bundan emin değilim, Lord Breeze. Bu yer... Uğradığımız diğer kentlerden farklı. Liderleri o kadar çaresiz değil ve insanları da daha itaatkâr. Burada işimiz kolay olmayacak sanırım."

Allrianne Breeze'in kolunu dürttü. "Breezeciğim, şuradaki şeyi görüyor musun?"

Breeze ışığa dönüp gözlerini kıstı, Sazed de öne eğilip arabanın yanından dışarı baktı. Bir grup insan avluda bir ateş yakmıştı. Devasa alevler gökyüzüne kıvrılarak yükselen bir duman salıyordu. Sazed, içgüdüsel olarak görüşünü arttırıp kullanmak üzere bir kalayzihin aradı. Bu içgüdüsü bir kenara bırakıp ikindi güneşinde gözlerini kıstı.

"Şey gibi görünüyor..."

Arabanın yanında yürüyen askerlerden biri "Duvar halıları," dedi. "Bir de mobilyalar. Yurttaş'a göre soyluluğun işareti olan zengin eşyaları. Elbette ki bu yakma sizin için özel olarak gerçekleştiriliyor. Quellion muhtemelen bunlardan depolar dolusunu saklıyor, böylece uygun anlarda yakılmalarını emredebilir."

Sazed duraksadı. Asker dikkat çekici bir biçimde fazla donanımlıydı. Sazed dikkatle baktı, şüphe uyandırıcıydı. Tüm adamları gibi bu da yağan kül yüzünden kapüşonunu başına geçirmişti. Adam başını çevirdiğinde Sazed onun garip bir biçimde gözlerinin, sanki körmüşçesine, sargılı olduğunu gördü. Buna karşın, Sazed yüzü tanıdı...

Breeze "Spook, evladım!" diye seslendi. "Eninde sonunda geleceğini biliyordum. Neden gözlerin bağlı?" Spook bu soruyu yanıtlamadı. Bunun yerine dönüp yanan ateşin yükselen alevlerine baktı. Duruşunda bir gerginlik var gibiydi.

Sazed, bez görebileceği kadar ince olmalı, diye düşündü. Spook'un gözlerindeki sargıya rağmen kolaylıkla ve incelikle hareket edişinin tek açıklaması buydu. Ancak görüşünü engelleyecek kadar kalın olduğu kesindi...

Spook Sazed'e döndü. "Kentte bir üsse ihtiyacınız olacak. Bir tane belirlediniz mi?"

Breeze hayır der gibi başını salladı. "Bir handan faydalanırız diye düşünüyorduk."

Spook "Bu kentte gerçek anlamda bir han yok," dedi. "Quellion'ın dediğine göre yurttaşlar birbirleriyle ilgilenmeli ve ziyaretçilerin birbirlerinin evinde kalmasına izin vermeli."

Breeze "Hmm," dedi. "Belki de dışarıda kamp kurmamız gerekecek." Spook başını hayır anlamında salladı. "Hayır. Beni izleyin."

Sazed arabadan inerken "Sorgu Nezaret Kantonluğu mu?" diye sordu.

Spook onların önünde büyük binaya giden merdivenlerde ilerliyordu. Dönüp garip, bezle sarılı kafasıyla işaret etti. "Quellion Nezaret binalarının hiçbirine do-

kunmadı. Onların kapatılmasını emretti, ama yağmalamadı ya da yakmadı. Sanırım Sorguculardan korkuyor."

Breeze "Sağlıklı ve mantıklı bir korku, evladım," dedi; hâlâ arabanın içindeydi.

Spook kıkırdadı. "Sorgucular bizi rahatsız etmeyecek, Breeze. Vin'i öldürmekle fazlasıyla meşguller.

Haydi."

Merdivenleri çıktı, Sazed de onu izledi. Ardında, Breeze'in abartılı bir biçimde iç çektiğini ardından askerlerden birine küle karşı bir şemsiye getirmesini emrettiğini duyabiliyordu.

Bina tüm Nezaret yapıları gibi geniş ve heybetliydi. Lord Hükümdar'ın devrinde, bu binalar Son İmparatorluk'un her yanında gücünün temsiliydi. İçleri genelde rahipler bürokratlar ve kâtiplerle doluydu, ama Son İmparatorluk'un asıl gücü de buradan geliyordu. Kaynakların kontrolünden ve insanların idaresinden.

Spook binanın geniş, tahtalarla kapatılmış kapısı önünde dikildi. Urteau'daki pek çok yapı gibi bu da taş yerine ahşaptan yapılmıştı. Sazed ve Breeze'i beklerken yağan külü izlercesine başını yukarı kaldırdı. Her zaman sessiz biriydi, Lutahdel'e düzenlenen saldırıda amcasının ölümünden beridir bu daha da artmıştı. Sazed yanına vardığında Spook binanın kapısını engelleyen tahtaları sökmeye başladı. "Buraya geldiğine sevindim, Sazed," dedi.

Sazed tahtaları sökmeye yardım etti. Çivileri sökmeye yardım ederken zorlandı, ancak en zorlu olanlarından birini seçmiş olmalıydı ki, Spook tahtaları rahatlıkla sökerken Sazed'inki yerinden bile kıpırdamıyordu. "Peki ya neden geldiğime sevindin, Lord Spook?"

Spook kıkırdadı. "Ben lord değilim, Saze. Elend bana bir unvan vermedi." Sazed gülümsedi. "Yalnızca kadınları etkilemek için kullanmak üzere istediğini söyledi."

Spook bir başka tahtayı söküp gülümserken "Elbette," dedi. "Başka neden bir unvanım olsun ki? Her neyse, bana yalnızca Spook de. İyi bir isim."

"Pekâlâ."

Spook uzanıp, tek bir eliyle Sazed'in yerinden oynatmaya çalıştığı tahtayı söküp aldı. Sazed şaşkınlıkla, bu da ne, diye düşündü. Sazed kaslı biri değildi, ama Spook'un da öyle olduğunu düşünmüyordu. Spook ağırlık çalışıyor olmalıydı.

Spook dönerek "Her neyse, buraya gelmene sevindim çünkü seninle konuşmak istediğim şeyler var. Başkalarının anlamayacağı şeyler."

Sazed kaşlarını çattı. "Ne türden şeyler?"

Spook gülümsedi, ardından kapıya omuz atıp, ardındaki geniş salonu açığa çıkardı. "İnsanlar ve tanrılarla ilgili şeyler, Sazed. Haydi."

Çocuk karanlıkta kayboldu. Sazed dışarıda bekledi, ama Spook bir lamba yakmadı. Genç adamın içeride dolaştığını duyabiliyordu.

Sonunda "Spook?" diye seslendi. "Seni göremiyorum. Bir lamban var mı?"

Ardından bir sessizlik oldu. Spook "Ah," dedi. "Doğru ya." Bir dakika sonra bir ışık parıldadı ve bir lamba yanmaya başladı.

Breeze Sazed'in arkasından ağır ağır geliyordu. "Söyle Sazed," dedi "Bu çocuk son gördüğümüzden beri değişmiş mi yoksa bana mı öyle geliyor?"

Sazed, başıyla onaylayarak "Artık kendinden daha emin gibi görünüyor," dedi. "Daha da becerikli. Ama bu göz bağının nedeni ne dersin?"

Breeze Allrianne'in koluna girerken omuzlarını silkti. "Her zaman acayip biriydi. Belki kendisini gizleyeceğini ve Kelsier'in çetesinden biri olarak tanınmasını önleyeceğini düşünüyordur. Çocuğun karakterindeki ve konuşmasındaki gelişmeyi düşünürsek, bir iki acayipliği hoş karşılayabilirim."

Breeze ve Allrianne binaya girdiler ve Sazed Yüzbaşı Goradel'e el ederek dışarının güvenliğini sağlamasını bildirdi. Adam başıyla onayladı, ardından Sazed ve diğerlerinin peşinden bir manga adam yolladı. Sonunda Sazed yüzünü buruşturup binaya girdi.

Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Bina Sorgu Kantonu'nun bir parçasıydı; Nezaret'in birimleri arasında en kötü üne sahip olanının. Sazed'in girmekten keyif almadığı bir yerdi. Bunun benzeri bir yapıya en son Seran Kabinesinde girmişti ve bu son derece tekinsiz olmuştu. Ancak bu bina Kabine binasına göre bambaşkaydı; sadece sıradan bir ofisti. Pek çok Nezaret binasına göre biraz daha sade döşenmişti ama ahşap duvarlarda ve zeminde kırmızı halı seriliydi. Süslemeler metaldendi ve her odada bir ocak bulunuyordu.

Sazed binada Breeze ve Spook'un peşinden giderken, binanın Lord Hükümdar'ın devrinde nasıl olduğunu hayal edebiliyordu. O zamanlar toz olmazdı, bunun yerine genel bir verimlilik havası hâkim olurdu. İdareciler bu masalarda oturur, soylu haneler, skaa isyanları ve hatta diğer Nezaret Kantonları hakkında bilgi toplayıp bunları dosyalarlardı. Lord Hükümdar'ın imparatorluğunu idare eden Ortodoksluk Kantonluğu ve onun emniyetini sağlayan Sorgu Kantonu arasında süregelen bir anlaşmazlık vardı.

Burası bir korku yeri değildi, aksine defterler ve dosyaların yeriydi. Sorgucular bu binayı muhtemelen çok nadiren ziyaret etmişlerdi. Spook onları darmadağın olmuş odalardan geçirip arka taraftaki küçük bir depoya götürdü. Burada, Sazed zemindeki tozun düzensiz olduğunu görebiliyordu.

Odaya, Spook, Breeze ve Allrianne'in ardından girerek "Daha önce buraya gelmiş miydin?" dedi.

Spook başıyla onayladı. "Vin de öyle. Raporu hatırlamıyor musun?" Bunun ardından, zemini yoklayıp gizli bir kapı mandalı buldu ve kapağı kaldırdı. Sazed eğilip aşağıdaki karanlık mağaraya baktı.

Allrianne Breeze'e "Neden bahsediyor?" diye fısıldadı. "Vin buraya geldi mi?"

Breeze "Bu kente keşif amaçlı gelmişti, tatlım," dedi. "Şeyi bulmak için..."

Spook karanlığa uzanan merdivenden aşağı inerken Sazed "Zulayı," dedi. Lambayı ardında bırakmıştı. "Lord Hükümdar'dan geriye kalan erzak zulası. Her biri Nezaret binalarının altında."

Allrianne "Buraya bunu almaya geldik, öyle değil mi?" diye sordu. "Öyleyse elimizde. Neden şu Yurttaş denen adamla ve onun kaçık köylüleriyle uğraşıyoruz?"

"Kent Yurttaş'ın hâkimiyetindeyken bu erzakları şehirden çıkarmamız mümkün değil." Spook'un sesi hafifçe yankılanarak yukarı erişiyordu. "Burada çok fazla şey var."

Breeze, "Ayrıca, tatlım," dedi, "Elend bizi buraya yalnızca bu erzakları alalım diye göndermedi, isyanı bastıralım diye de gönderdi. Büyük kentlerimizden birinde isyan olması kabul edilemez ve *özellikle* de isyanın yayılmasını kaldıramayız. Ancak şunu söylemeliyim ki sorunun bu tarafında olmak, yani isyanı başlatmaktansa bastıran tarafta olmak, biraz garip bir his."

Spook'un aşağıdan gelen sesi "İsyana *karşı* bir isyan başlatmamız gerekebilir, Breeze," dedi. "Eğer bu kendini daha rahat hissetmeni sağlayacaksa. Her neyse, siz üçünüz buraya geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

Sazed ve Breeze bakıştılar, ardından Breeze, karanlık girişi işaret etti. "Önden siz buyurun."

Sazed lambayı kaptı ve merdivenlerden aşağı indi. Aşağıda, bir duvarı kenara kaydırılarak arkasındaki bir mağaranın açığa çıkarıldığı, küçük bir taş oda vardı. İçeri girerken Breeze de ardından yere inmiş ve Allrianne'in de inmesine yardım etmişti.

Sazed lambayı kaldırıp usulca etrafa bakındı.

Breeze de ardından gelirken "Lord Hükümdar adına!" dedi. "Kocaman!"

Spook mağarada biraz ilerlerinde dururken "Lord Hükümdar bu zulaları felaket için hazırladı," dedi. "İmparatorluğa, şu anda uğraştığımız sorunla baş etmekte yardım etmek üzere tasarlandılar. Büyük çapta yapılmasalar pek bir işe yaramazlardı."

"Büyük" doğru bir sözcüktü. Mağaranın tavanına yakın bir çıkıntı üzerinde duruyorlardı ve altlarında devasa bir alan uzanıyordu. Sazed mağara zeminini kaplayan sıra sıra rafları görebiliyordu.

Spook, mağara zeminine inen merdivenlere doğru giderken "Sanırım üssümüzü buraya kurmalıyız," dedi. "Kentteki savunulabilecek tek yer burası. Eğer birliklerimizi üstteki binaya aktarabilirsek, bu mağaranın erzaklarından faydalanabilir ve hatta acil bir durumda buraya çekilebiliriz. Burayı kararlı bir saldırıya karşı bile savunabiliriz."

Sazed dönüp, mağaraya uzanan taş girişi incelemeye koyuldu. Aynı anda yalnızca bir kişinin geçmesine olanak tanıyacak kadar dardı bu da savunmasının oldukça kolay olacağı anlamına geliyordu. Ayrıca, onu tekrar kapatmanın da bir yolu olabilirdi.

Breeze "Birden bu kentte kendimi çok daha güvende hissetmeye başladım," dedi.

Sazed başıyla onayladı. Dönüp tekrar mağarayı incelemeye koyuldu. Uzakta, bir şeyler duyabiliyordu. "Bu su sesi mi?"

Spook merdivenlerden aşağı iniyordu. Yine, sesi mağarada ürkütücü bir biçimde yankılandı. "Her zulanın bir özelliği, diğerlerine kıyasla daha fazla barındırdığı bir şey var."

Goradel'in askerleri Breeze'in arkasından mağaraya girerken Sazed de basamaklardan aşağı iniyordu. Askerler daha fazla lamba getirmiş olmasına karşın Breeze ve Allrianne inerlerken Sazed'e yakın duruyorlardı.

Çok geçmeden, Sazed karanlıkta ışıldayan bir şey gördü. Lambasını kaldırıp uzaktaki karanlığın bir kısmının mağara zemini olmak için fazlasıyla düz olduğunu fark etti.

Breeze, dev yeraltı gölünü incelerken usulca ıslık çalıyordu. "Pekâlâ," dedi, "Sanırım bu kanalların suyunun nereye gittiğini artık biliyoruz."

Başlangıçta, insanlar Rashek'in Terris dinine yaptığı eziyetin nefretten kaynaklandığını düşünüyordu. Ama, artık Rashek'in bir Terrisli olduğunu bildiğimizden bu yok ediş garip görünüyor. Çağların Kahramanı'yla ilgili kehanetlerle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Rashek Muhafaza'nın gücünün er ya da geç Miraç Kuyusu'na döneceğini biliyordu. Eğer Terris dininin varlığını sürdürmesine izin verilirse belki bir gün birisi Kuyu'ya gelip gücü alabilir ve bunu Rashek'i devirip imparatorluğunu yıkmak için kullanabilirdi. Bu yüzden, Kuyu'nun sırrını kendine saklamayı umarak Kahraman ve yapacakları ile ilgili bilgileri sakladı.

30

"BENİ BUNDAN VAZGEÇİRMEYE ÇALIŞMAYACAK MISIN?" Elend eğleniyor gibiydi.

Ham ve Cett bakıştılar.

Ham botun ön kısmında dikilirken "Neden bunu yapayım, El?" diye sordu. Uzakta, gün batıyordu ve sisler çoktan toplanmaya başlamıştı. Bot usulca sallanıyordu ve askerler kıyıda oyalanıp gece için hazırlık yapıyorlardı. Vin'in Fadrex'e keşif için ilk gidişinin üzerinden bir hafta geçmişti ve hâlâ ambar olarak kullanılan zulaya erişememişti.

Bir sonraki balo gecesi gelmişti ve Elend ile Vin baloya katılma planları yapıyordu.

"Pekâlâ," dedi Elend, "İtiraz edebileceğin birkaç neden aklıma geliyor," dedi, parmaklarıyla sayarken. "Öncelikle, yakalanabileceğim bir tehlikenin içine girmem akıllıca değil. İkincisi, kendimi partide açık ederek Sissoylu olduğumu gösterecek ve Yomen'in inanmıyor olabileceği söylentileri doğrulayacağım. Üçüncü olarak, iki Sissoylumuzu da kolaylıkla saldırıya uğrayabilecekleri bir yere götürmüş oluyorum –bu da pek iyi bir fikir sayılmaz– son olarak, savaşın orta yerinde bir baloya katılmanın *tamamıyla çılgınlık* olduğu gerçeği var."

Ham omuz silkip dirseğini güvertenin küpeştesine yasladı. "Bu, Luthadel ku-

şatması sırasında babanın kampına girdiğin zamankinden pek farklı değil. Tabii o zamanlar Sissoylu değildin ve böylesi bir siyasi gücün yoktu. Yomen'in sana bir müdahalede bulunması için delirmiş olması gerekir; şunu bilmeli ki, eğer seninle aynı odadaysa kendi hayatı tehlikede."

Cett, oturduğu yerden "Kaçacak," dedi. "Bu parti, sen geldiğin anda bitecek."

Elend "Hayır," dedi. "Biteceğini sanmam." Kamaralarına doğru baktı. Vin hâlâ hazırlanıyordu –kamp terzilerine, aşçı kızlardan birinin elbisesini kendi ölçülerine göre düzelttirmişti– Elend endişeliydi. Elbise ne kadar iyi görünürse görünsün, süslü balo kıyafetlerinin yanında sırıtacaktı.

Tekrar Cett ve Ham'e döndü. "Yomen'in kaçacağını sanmıyorum. Vin'in onu öldürmek istese sarayına gizlice saldıracağını bilmeli. Lord Hükümdar ortadan kalktığından beri hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak için elinden geleni yapıyor. Baloda boy gösterdiğimizde onunla birlikte böyle davranmaya gönüllü olduğumuzu düşünecek. Kalacak ve bizimle, kendi şartları altında bir araya gelerek bir avantaj sağlayabilir mi, onu görmek isteyecek."

Cett "Bu adam bir ahmak," dedi. "İşleri eskisi gibi yürütmeye çalışmak istemesine inanamıyorum."

"En azından tebaasına istediklerini vermeye çalışıyor. Senin yanıldığın nokta burası oldu, Cett. Krallığını, orayı terk ettiğin anda kaybettin, çünkü kimseyi memnun etmeyi umursamadın."

Cett, "Bir kral kimseyi memnun etmekle uğraşmaz," diyerek çıkıştı. "Ordusu olan o, bu da diğerlerinin *onu* memnun etmeye çalışması gerektiği anlamına geliyor."

Ham çenesini kaşıyarak "Aslında bu doğru bir kuram olamaz," dedi. "Bir kralın birilerini memnun etmesi gerekir, ne de olsa, herkese emirlerini uymaya zorlamak istiyorsa bile, en azından ordusunu memnu etmek zorunda. Ama yine de, eğer ordu insanlara kabadayılık etmekten memnun oluyorsa, söylediğinin haklı bir yanı olabilir..."

Ham düşünceli bir edayla sözünü yarım bıraktı, Cett de kaşlarını çattı. "Senin için her şey kahrolası bir mantık sorusu olmak zorunda mı?" dedi. Ham çenesini ovuşturmakla yetindi.

Elend tekrar kamarasına bakarak gülümsedi. Ham'in olduğu gibi davrandığını görmek güzeldi. Cett, Ham'in söylediklerine en az Breeze kadar karşı çıkıyordu. Aslında... Elend, belki de Ham'in son zamanlarda mantık sorularıyla bu kadar uğraşmamasının nedeni budur, diye düşündü. *Etrafta bunlardan şikâyet edecek biri yok.*

Cett "Pekâlâ, Elend..." dedi. "Eğer ölecek olursan, yetki bana geçiyor, değil mi?"

Elend "Bana bir şey olursa, idare Vin'e geçecek," dedi. "Bunu biliyorsun." Cett "Evet," dedi. "Peki ya ikiniz birden ölürseniz?"

"Vin'den sonra imparatorluk tahtının varisi ise Sazed, Cett. Bunu konuşmuştuk."

"Evet, peki ya bu ordu?" dedi. "Sazed Urteau'da. Onunla buluşana dek orduyu kim kumanda edecek?"

Elend iç geçirdi. "Eğer bir yolunu bulup Yomen ikimizi de öldürecek olursa, komutayı sen devral çünkü evet, buradan sen sorumlu olursun ve bizi öldüren Sissoylu da senin peşine düşer."

Cett memnuniyetle gülümsedi, Ham ise suratını astı.

Elend "Sen hiç mevkilerle ilgilenmedin, Ham," dedi. "Ayrıca sana verdiğim tüm liderlik konumlarından rahatsız oldun."

"Biliyorum," dedi. "Ama peki ya Demoux?"

Elend "Cett'in daha fazla deneyimi var," dedi. "O, göründüğünden daha iyi biri, Ham. Ona güveniyorum. Bununla yetinmek zorundasın. Cett, işler kötü gidecek olursa, seni Luthadel'e dönüp Sazed'i bulmak ve ona imparator olduğunu bildirmekle görevlendiriyorum. Pekâlâ, Bunları da–"

Kamarasının kapısı açılınca Elend duraksadı. En rahatlatıcı gülümsemesini takınarak döndü ardından donup kaldı.

Vin modern bir tarzda kesilmiş, gümüş rengi bir süslemesi olan çarpıcı bir siyah elbise içinde kapı ağzında belirmişti. Her nasılsa jüponunu gösteren çan eteğine rağmen şık görünmeyi başarmıştı. Genellikle arkadan kuyruk yaptığı simsiyah saçlarını salmıştı ve köprücük kemiklerine değiyordu, düzenli bir kesimi vardı ve uçları hafifçe kıvrılıyordu. Taktığı tek mücevher sade küpeleriydi; bunları daha bir çocukken annesinden almıştı.

Elend her zaman onun güzel olduğunu düşünmüştü. Ama yine de, onu bir elbise içinde, saçı yapılmış ve makyajlı halde göreli ne kadar zaman geçmişti? Bir şey söylemeye, iltifat etmeye çalıştı ama sesi kesilmişti.

Usulca yürüyüp Elend'e küçük öpücük verdi. "Bunu, bu elbisenin üzerime olduğunun bir işareti kabul ediyorum. Elbiselerin ne kadar baş belası olduğunu unutmuşum. Tabii makyajın da! Açıkçası, Elend, bir daha asla o elbiselerinden şikâyet etme."

Yanlarında Ham kıs kıs gülüyordu. Vin döndü. "Ne?"

Ham arkaya yaslanıp kollarını birleştirirken "Ah, Vin, ne kadar da çabuk büyüdün. Etrafta dolanıp köşelerde saklandığın, erkek çocuklar gibi saçlarını kestirdiğin ve bir fare gibi ürkekçe dolaştığın günler daha dün gibi."

Vin sevgiyle gülümsedi. "İlk karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun? Benim ikisinin arası bir şey olduğumu düşünmüştün."

Ham başıyla onayladı. Bunca zamandır bir Sissoyluyla konuştuğunu öğrendiğinde Breeze neredeyse bayılacaktı. Gerçekten de, Vin. Bazen senin, Kelsier'in çeteye dâhil ettiği o ürkek kız olduğuna inanamıyorum."

"Beş yıl oldu, Ham. Artık yirmi bir yaşındayım.

Ham iç geçirip, "Biliyorum," dedi. "Onları tanımaya fırsat bulmadan erişkin olmuş çocuklarım gibisin. Aslında, seni ve El'i muhtemelen onları tanıdığımdan daha iyi tanıyorum..."

Vin uzanıp elini onun omzuna atarken "Onlara kavuşacaksın, Ham," dedi. "Bu biter bitmez."

Gülümseyip her zamanki iyimser tavrıyla "Ah, evet, biliyorum," dedi. "Ama kaçırdıklarına asla tekrar sahip olamazsın. Umarım sonunda hepsine değer."

Elend başını sallayıp kendine geldi, sonunda konuşabilecekti. "Söyleyecek yalnızca bir şeyim var. Eğer bu elbiseyi aşçı kızlar giyiyorsa, onlara gereğinden fazla para ödüyorum."

Vin güldü.

Elend "Ciddiyim, Vin," dedi. "Ordu terzileri iyidir ama bu elbise kampımızdaki malzemelerden yapılmış olamaz. Nereden aldın?"

Vin gözlerini kısıp gülümserken "Sır," dedi. "Biz Sissoylular son derece gizemliyizdir."

Elend duraksadı. "Şey... Ben de Sissoyluyum, Vin. Söylediklerin mantıklı değil."

"Biz Sissoyluların mantıklı olmasına gerek yoktur," dedi. "Biz mantıktan daha üstünüz. Haydi, güneş çoktan battı. Yola çıkmalıyız."

Vin bottan atlayıp sislere doğru kendisini iterken Ham "Düşmanlarımızla dansın keyfini çıkarın," dedi. Elend de el sallayıp havaya fırladı. Elend havayı yarıp yükselirken kalayla hassaslaşmış kulakları Ham'in Cett'e söylediklerini duyabiliyordu.

Haydut "Pekâlâ... Biri seni taşımadığı müddetçe yerinden kıpırdayamazsın, değil mi?" Cett homurdandı.

Ham, "Öyleyse," dedi, halinden memnun görünüyordu. "Hoşuna gidebilecek birkaç mantık sorum var..."

Allomantik sıçrama bir balo elbisesiyle o kadar da kolay değildi. Vin ne zaman alçalmaya çalışsa elbisesinin altı etrafına dolanıp bir ürkek kuş sürüsü gibi dalgalanıyordu.

Vin elbisenin altından görünecek olanları dert edinmiyordu. Hem etraf görebilmek için fazlasıyla karanlıktı, hem de jüponun altına tozluk giymişti. Ne yazık ki, uçuşan elbiseler ve bunların havada yarattığı sürtünme sıçrama yapmayı daha zor kılıyordu. Ayrıca çok ses çıkarıyordu. Kentin doğal surları olan kayalıklardan aşarken muhafızların neler düşündüğünü merak ediyordu. Bir fırtınanın ortasında delice dalgalanan bir düzine bayrak gibiydi.

Sonunda yavaşlayıp küllerden temizlenmiş bir çatıya inmeye karar verdi. Hafifçe yere çarptı ardından sekip dönerken elbisesi dalgalandı, ardından inip Elend'i beklemeye koyuldu. Peşinden gelen Elend ise daha sert bir iniş yaptı, sert bir çarpma ve bir inilti duyuldu. İtip Çekmelerde beceriksiz olduğundan değildi, sadece Vin kadar deneyimi yoktu. Muhtemelen, Vin de Allomanser olarak ilk yıllarında onun gibiydi.

Elend üzerini silkelerken, belki tam olarak onun gibi değil, diye aklından geçirdi. *Ama pek çok Allomanser'in yalnızca bir yıllık bir deneyimden sonra Elend'in düzeyinde olduğuna eminim.*

Elend arkaya dönüp ateşleri göğe erişen sarp kayalıklara bakarken "İyi sıçradık

ama, Vin," dedi. Elend her zamanki beyaz askeri üniformasını, Tindwyl'in onun için tasarladıklarından bir tanesini giyiyordu. Üzerindekinin islerini temizletmiş ve sakalını düzelttirmişti.

Vin, "Çok iniş yapamadım," diye açıkladı. "Bu beyaz jüpon çok kolay islenir. Haydi, içeri girmemiz gerek."

Elend karanlıkta gülümseyerek döndü. Heyecanlı görünüyordu. "Elbise. Kentteki bir terziye mi yaptırdın?"

"Aslında içerideki bir arkadaşıma benim için diktirmesi ve makyaj malzemeleri alması için para verdim." Sıçrayıp Orielle Hanesine doğru fırladı. Slowswift'in söylediklerine bakılırsa bu akşamki balo orada düzenleniyordu. Bir yere inmeyip havada kalmaya devam etti. Elend, aynı sikkeleri kullanarak peşinden gidiyordu.

Çok geçmeden sisler içinde bir renk cümbüşüne, Sazed'in hikâyelerinden çıkmış gibi görünen bir seher gibi bir manzaraya rastladılar. Işık balonu, bir önceki gelişinde gördüğü dev haneye dönüşmüştü; renkli camla kaplı pencereleri içeriden ışıldıyordu. Vin sisleri yararak inişe geçti. İlk olarak Elend kapıya gizlice erişebilsin diye avluya –gözlerden uzağa– inmeyi düşündü. Ardından bu fikirden vazgeçti.

Bu gizliliğe uygun bir akşam değildi.

Bunun yerine doğruca kaleyi andıran binanın ana girişine uzanan halıyla kaplı merdivenlere indi. İnişiyle külleri havalandırıp etrafında küçük, küllerden arınmış bir nokta oluşturdu. Bir an sonra Elend de yanı başına indi ardından doğruldu, muhteşem beyaz pelerini de ardında dalgalanıyordu. Merdivenlerin başında üniformalı hizmetçiler konukları karşılıyor ve içeriye buyur ediyordu. İkisi de yüzlerinde şaşkın birer ifadeyle dondu kaldı.

Elend kolunu Vin'e doğru uzattı. "Gidelim mi?"

Vin onun koluna girdi. "Evet," dedi. "Şu adamlar muhafızları çağırmadan gidersek iyi olur."

Artlarında, arabalarından inmekte olan küçük bir grup soyludan yükselen şaşkınlık nidalarıyla merdivenleri tırmanmaya başladılar.

Önlerinde, hizmetçilerden biri Vin ve Elend'i durdurmak için hareketlendi. Elend bir elini dikkatle adamın göğsüne koydu ardından onu lehimle güçlendirilmiş bir İtmeyle kenara savurdu. Adam duvara tosladı. Diğeri ise muhafızlara haber vermek üzere koşup gitti.

Antrede bekleyen soylular fısıldaşmaya başladılar. Vin birbirlerine, biri siyah biri de beyaz giyen bu yeni gelenleri tanıyıp tanımadıklarını sorduklarını duyabiliyordu. Elend yanında Vin ile birlikte kararlılıkla ilerleyerek insanların yollarından çekilirken tökezlemelerine sebep oldu. Elend ve Vin çabucak antreyi geçtiler ve Elend balo salonuna gelenleri duyurmakla görevli hizmetçiye isimlerinin yazılı oldu kartı uzattı.

Hizmetçiyi beklediler ve Vin nefesini tuttuğunu fark etti. Bir rüyayı yeniden yaşıyormuş gibiydi, yoksa hoş bir anı mıydı? Bir anlığına, dört yıl kadar önce, ilk balosu için Venture hanesine gelen, rolünü oynayamayacağı endişesiyle gergin haldeki o genç kıza dönüşüverdi.

Ama artık bu tedirginliklerden azadeydi. Kabul görüp görmeyeceği, ya da inandırıcı olup olmayacağıyla ilgili bir endişesi yoktu. Lord Hükümdar'ı öldürmüştü. Elend Venture ile evlenmişti. Ayrıca –her ikisinden de daha önemlisi– tüm bu kargaşanın ortasında kim olduğunu keşfetmişti. Öyle yetiştirilmiş olsa da bir sokak kızı değildi. Baloların güzelliğinden ve zarafetinden hoşlansa da bir saray kızı da değildi. Başka biriydi.

Sevdiği biri.

Hizmetçinin benzi atmıştı; Elend'in kartını tekrar okudu. Başını kaldırdı. Elend adamla göz göze geldi, ardından başıyla 'Evet, korkarım doğru,' dercesine onayladı.

Hizmetçi boğazını temizledi ve Elend Vin ile birlikte balo salonuna girdi.

Adam berrak bir sesle "Yüce İmparator Lord Elend Venture," dedi. "Ve İmparatoriçe Vin Venture, Firarinin Varisi, Çağların Kahramanı."

Tüm balo salonunu aniden ve sıra dışı bir biçimde sessizleşti. Vin ve Elend odanın önünde durarak soyluların kendilerine bakmalarına olanak tanıdılar. Orielle Hanesi'nin ana salonu, Venture Hanesinde olduğu gibi aynı zamanda balo salonu olarak da kullanılıyordu. Ancak yüksek, geniş ve kemerli bir çatısı yoktu, yerine bu odanın tavanı alçaktı ve taştan küçük ve girift bir tasarıma sahipti. Mimar heybetli bir güzellik yerine, incelikli bir güzellik için çabalamış gibiydi.

Tüm oda çeşitli tonlarda beyaz mermerle kaplıydı. Yüzlerce kişiyi alabilecek kadar geniş olmasına karşın –tabii masalar ve bir dans pistini de– yakınlık hissi uyandırıyordu. Oda dekoratif mermer sütunlarla bölünmüştü ve bunlar da tavandan yere kadar uzanan büyük, renkli cam panellerle daha küçük bölümlere ayrılmıştı. Vin etkilenmişti. Luthadel'deki pek çok hane renkli camlarını, dışarıdan aydınlatılmak üzere, dış duvarlara yerleştirmişti. Bu hanede de böyle olmasına karşın, asıl usta işçiliğin içeride, balo salonunda, her iki taraftan da görülebilecek bir noktaya yerleştirildiğini fark etmişti.

Elend, toplanan insanlara göz gezdirirken "Lord Hükümdar adına," dedi. "Gerçekten de dünyanın geri kalanını görmezden gelebileceklerini düşünüyorlar, değil mi?"

Muhteşem balo giysileri ve şık takım elbiseler üzerinde altın, gümüş, tunç ve pirinç ışıldıyordu. Erkekler genel olarak koyu renkleri tercih ederken kadınlar daha renkli elbiseler içindeydi. Bir müzik grubu uzak bir köşede yaylı enstrümanlar çalıyorlardı, etraftaki şaşkınlık havası müziklerini kesmemişti. Hizmetçiler ne yapacaklarını bilemez halde, ellerinde yiyecek ve içeceklerle beklediler.

Vin, "Evet," diye fısıldadı. "Kapının önünden çekilsek iyi olur. Muhafızlar geldiğinde askerlerin saldırmakta tereddüt etmelerini sağlamak için kalabalığa karışmalıyız."

Elend gülümsedi, Vin de onun her zaman arkasını kollamak eğilimini hatırladığını biliyordu. Ancak, Elend'in kendisinin haklı olduğunu bildiğini de biliyordu. Birkaç mermer basamağı inip partiye dâhil oldular.

Skaalar böylesi tehlikeli bir çiftten uzaklaşabilirdi, ama Vin ve Elend soylu

kıyafetleri giyiyorlardı. Son İmparatorluk'un aristokratları yapmacıklıkta epey iyiydiler ve nasıl davranacaklarını bilmedikleri zaman, eski bir standarda, adab-ı muaşerete güvenirlerdi.

Lordlar ve leydiler eğilip selam veriyorlar, imparator ve imparatoriçenin teşrifleri sanki bekleniyormuşçasına davranıyorlardı. Vin Elend'in önden gitmesine izin verdi, çünkü kendisine kıyasla onun saray âdetlerine aşinalığı çok daha fazlaydı.

İnsanların yanından geçerken onları başıyla selamlayıp özgüvenini sergiliyordu. Arkada ise, muhafızlar nihayet kapıda belirmişti. Ancak, partiyi bölmekten endişeli bir edayla durdular.

Vin, sol tarafı işaret ederek, "Orada," dedi. Renkli cam bölmenin ardından yüksek bir masada oturan bir silueti görebiliyordu.

Elend onu camın etrafından dolaştırıp Vín'in Batı Salâhiyeti'nin kralı Aradan Yomen'i görmesini sağlarken "Onu görüyorum," dedi.

Beklediğinden gençti –muhtemelen Elend kadardı– ciddi bakışları olan yuvarlak yüzlü biriydi. Obligatörler gibi kafasını kazıtmıştı. Koyu gri cübbesi mevkiinin bir göstergesiydi; tıpkı, onun Varlık Kantonu'nun üst düzey bir üyesi olduğunu gösteren, gözlerinin etrafındaki desenli dövmeler gibi.

Elend ve Vin yaklaşırken Yomen ayağa kalktı. Tamamen şaşkın görünüyordu. Arkada, askerler dikkatle odada ilerlemeye başlamışlardı. Elend, beyaz örtüsü ve kristal eşyalarıyla kaplı yüksek masaya yaklaşınca durdu. Yomen'le göz göze geldi, misafirler o kadar sessizdi ki Vin çoğunun soluklarını tuttuklarını düşündü.

Vin metal rezervlerine göz atıp hafifçe dönerek muhafızları gözledi. Ardından göz ucuyla Yomen'in elini kaldırıp muhafızlara geri gitmelerini işaret ettiğini gördü.

Hemen ardından salondaki sohbet kaldığı yerden devam etti. Yomen arkasına yaslandı, endişeli görünüyordu ve yemeğine devam etmedi.

Vin Elend'e baktı. "Pekâlâ," diye fısıldadı, "İçerideyiz. Peki ya şimdi ne yapacağız?"

Elend "Yomen ile konuşmam gerek," dedi. "Ama önce biraz beklemek, ona varlığımıza alışma şansı tanımak istiyorum."

"Öyleyse kalabalığa karışmalıyız."

"Ayrılalım mı? Böylece daha çok soyluyla konuşabiliriz." Vin tereddüt etti.

Elend gülümseyerek "Kendimi koruyabilirim, Vin" dedi. "Söz veriyorum."

"Tamam." Vin başıyla onayladı, ama duraksamasının tek nedeni bu değildi.

Elend "Olabildiğince fazla kişiyle konuş," dedi. "İnsanların güvenlik hissini bozmak için buradayız. Ne de olsa, daha az önce Yomen'e bizi Fadrex'e sokmazdık edemeyeceğini gösterdik. Ayrıca ondan çekinmediğimizi, katıldığı bir baloya gelerek gösteriyoruz. Bir kıpırtı yaratınca da krallarıyla konuşacağım ve hepsi bunu dinleyecek."

Vin başıyla onayladı. "Onlarla konuşurken mevcut yönetime karşı bizi desteklemeye gönüllü olabilecek olanlar var mı, gözle. Slowswift kralın işleri yürütme tarzından hoşlanmayan birilerinin olduğunu söylemişti."

Elend başıyla onayladı, onu yanağından öptü ve yalnız bıraktı. Vin, güzel elbisesi içinde dikilirken bir anlığına şaşkınlık yaşadı. Son iki yılda elbise giyeceği ve soylularla sohbet edeceği ortamlardan kaçınmak için elinden geleni yapmıştı. Israrla pantolon ve gömlek giymiş ve kendini beğenmiş kimselere rahatsızlık vermeyi kendine görev bilmişti.

Ama, bu sızma harekâtını Elend'e öneren de o olmuştu. Neden? Neden kendisini böyle bir şeyin içine sokmuştu? Halinden memnuniyetsiz değildi, aptal bir elbise giyip tanımadığı soylularla nazik bir sohbet yürüterek hiçbir şey kanıtlamak zorunda değildi.

Öyle miydi?

Vin kalabalığa göz gezdirirken, artık bunu dert etmenin bir faydası yok, diye düşündü. Luthadel'deki –ve buradakilerin de böyle olduğunu düşünüyordu– soylu baloları sosyalleşmeyi teşvik eden, böylelikle de siyasi alışverişi mümkün kılan çok nazik etkinliklerdi. Eskiden balolar, Miraç'tan önce ataları Lord Hükümdar'ın arkadaşları olduklarından onun koruması altında ayrıcalıklı yaşamlar süren soyluların temel etkinliğiydi.

Parti de küçük gruplardan oluşuyordu; bazıları kadınlı erkekli ancak çoğu kadın ya da erkek gruplarından ibaretti. Bir çiftin bütün balo boyunca birlikte kalması beklenmiyordu. Beylerin çekilerek kadınların balo salonunda sohbet etmelerine olanak tanıyabileceği ve müttefikleriyle içki içebilecekleri yan odalar vardı.

Vin, yanından geçmekte olan bir hizmetçinin tepsisinden bir kadeh şarap alırken ilerledi. Ayrılarak Elend ile birlikte diğerleriyle konuşmaya açık olduklarını göstermişlerdi. Ne yazık ki, Vin böyle bir partide yalnız kalalı çok, çok uzun zaman olmuştu.

Gruplardan birine mi yaklaşmalı yoksa birinin ona gelmesini mi beklemeli bilmeden, kendini garip hissediyordu. Her nasılsa yanında yalnızca Sazed ile birlikte Venture Hanesine yalnız bir soylu kadın rolüyle gittiği o ilk geceyi hatırlıyordu.

O gün, Valette Renoux rolünde saklanarak üzerine düşeni yapmıştı. Artık bunu yapamazdı. Herkes onun kim olduğunu biliyordu. Eskiden olsa bu onu rahatsız ederdi, ama artık etmiyordu. Yine de, o zaman yapmış olduğunu da yapamazdı; etrafta dolaşıp diğerlerinin ona gelmesini bekleyemezdi. Tüm salon ona bakıyor gibiydi.

Renkli giyinmiş kadınlar arasında siyah elbisesinin göze çarptığının farkında olarak, hoş beyaz salonda gezindi. Tavandan kristal perdeler gibi sarkan renkli camlar arasında dolandı. Önceden katıldığı balolardan, her zaman güvenebileceği bir şey öğrenmişti: Ne zaman soylu kadınlar bir araya gelse bir tanesi kendisini hep en önemli kabul ederdi.

Vin onu kolaylıkla bulmuştu. Kadının siyah saçları ve esmer teni vardı; ve dalkavuklarla çevrili bir halde bir masada oturuyordu. Vin kadını o küstah ifadeden, sesinin buyurgan olacak kadar yüksek fakat herkesin sözüne kulak kesileceği kadar yumuşak oluşundan tanımıştı.

Vin kararlılıkla yaklaştı. Yıllar önce en alttan başlamaya zorlanmıştı. Şimdi ise

bunun için vakti yoktu. Kentin incelikli siyasal karmaşasını –ittifakları ve rekabeti– bilmiyordu. Ancak, emin olduğu bir şey vardı.

Bu kadın hangi taraftaysa, Vin onun karşısında olmak istiyordu.

Vin'in yaklaştığını görünce dalkavuklardan bazıları baktı, benizleri atmıştı. Liderleri ilgisiz gibi görünüyordu. Vin, beni görmezden gelmeye çalışacak, diye düşündü. *Ona bu şansı verememem.* Vin, masaya, doğruca kadının karşısına oturdu. Ardından, genç dalkavuklardan birkaçına dönerek konuştu.

"Size ihanet etmeyi planlıyor," dedi. Kadınlar birbirlerine baktılar.

Vin "Kentten kaçmayı planlıyor," dedi. "Ordu saldırdığında burada olmayacak. Üstelik hepinizi de ölüme terk edecek. Ancak benimle ittifak kurarsanız, güvenliğinizi sağlarım."

Lider kadın, sesinde bir öfkeyle "Affedersiniz ama..." dedi, "sizi buraya oturmaya davet etmiş miydim?"

Vin gülümsedi. *Bu kolaydı.* Hırsız bir çetebaşının gücünün temeli paraydı, onu aldığında devrilirdi. Bunun gibi bir kadının gücü ise onu dinleyen insanlardan geliyordu. Onun tepkisini çekmek için yanındakileri ele geçirmeye yönelik bir tehdit savurmak yeterliydi.

Vin kadınla yüz yüze gelmek için döndü. "Hayır, beni davet etmedin. Ben kendim katıldım. Birinin buradaki kadınları uyarması gerekiyor."

Kadın burnunu çekti. "Yalan söylüyorsun. Bahsettiğin planlardan haberim yok."

"Yalan mı söylüyorum? Geleceğini Yomen gibi bir adamın eline bırakacak türden bir kadın değilsin, diğerleri de düşünecek olursa, kaçış planı yapmaksızın Fadrex'te yakalanmana müsaade edecek biri değilsin. Hâlâ burada olmana şaşırdım."

Kadın "Tehditlerin beni korkutamaz," dedi.

Vin, şarabından bir yudum alırken "Daha seni tehdit etmedim," dedi. Masadaki kadınların duygularını dikkatle İterek onları daha da endişeli yaptı. "Dilersen oraya da gelebiliriz, ancak teknik olarak tüm şehriniz zaten tehdit altında."

Kadın Vin'e bakarken gözlerini kıstı. "Onu dinlemeyin, hanımlar."

Kadınlardan biri acele edip "Evet, Leydi Patresen," dedi.

Vin sonunda birinin kadının adını söylemiş olmasından memnun kalarak, Patresen, diye düşündü. *Bu adı biliyor muyum?* Vin yavaşça "Patresen Hanesi," dedi. "Bu Elariel Hanesinin kuzeni olan aile değil mi?"

Leydi Patresen sessizliğini korudu.

Vin "Bir keresinde Elariellerden birini öldürmüştüm."

"İyi bir dövüştü. Shan çok zeki bir kadındı, üstelik çok da becerikli bir Sissoyluydu." Öne doğru eğildi. "Hakkımda söylenenlerin abartılı olduğunu düşünebilirsin. Lord Hükümdar'ı gerçekten öldürmediğimi düşünebilirsin, ya da tüm bu söylentilerin kocamın hükümranlığını kalıcı hale getirmek için yayılan propaganda olduğunu da düşünebilirsin.

Dilediğini düşün, Leydi Patresen. Ancak anlaman *gereken* bir şey var. Sen be-

nim hasmım değilsin. Senin gibilere ayıracak *vaktim* yok. Sonu gelmiş soylu kültürünün parçası olan, önemsiz bir kentteki sıradan bir kadınsın.

Planlarının bir parçası olmak istediğimden seninle konuşuyor değilim. Bunların benim için ne kadar önemsiz olduğunu anlayamazsın bile. Buraya yalnızca bir uyarıda bulunmak için geldim. Bu kenti alacağız ve aldığımızda bize karşı olanların kaçacağı pek fazla bir yer olmayacak."

Patresen'in biraz rengi atmış gibiydi. Ancak konuşurken sesinde tereddüt yoktu. "Bunun doğru olduğuna emin değilim. Eğer kenti söylediğin kadar kolaylıkla alabilsen, bunu çoktan yapmış olurdun."

Vin "Kocam onurlu bir adamdır, ve saldırmadan önce Yomen ile konuşmaya karar verdi," dedi. Ancak "Ben o kadar soğukkanlı değilim."

"Pekâlâ, bence de–"

Vin "Anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Ne düşündüğünün bir önemi yok. Bak, sen güçlü bağlantıları olan birisin. Bu bağlantıların şimdiye dek sana birliklerimizin gücü hakkında bir şeyler söylemiş olması gerekirdi. Kırk bin adam, yirmi bin koloss ve tamamen Allomanserler'den oluşan bir birlik. Ayrıca iki de Sissoylu. Kocam ve ben buraya ittifak kurmaya, ya da düşman edinmeye de gelmedik. Yalnıza uyarmaya geldik. Bunu dikkate almanızı öneririm."

Sözlerini bitirirken teskin gücünü de kullanmıştı. Kadınların bunu fark etmesini, gerçekten de onun gücüne tabi olduklarını bilmelerini istedi. Ardından ayağa kalkıp masadan uzaklaştı.

Patresen'e söylediklerinin önemi yoktu; asıl önemli olan Vin'in o kadınla yüzleştiğinin görülmüş olmasıydı. Neyse ki, bu Vin'i yerel siyasi manzarada bir tarafa konumlandıracak ve odadaki bazı taraflar için onu daha az tehditkâr kılacaktı. Bu da onu daha erişilebilir kılacak ve...

Ardındaki masadan çekilen sandalyelerin sesi yükseldi. Vin şüpheyle arkasını döndü ve Leydi Patresen'in grubunun çoğunun aceleyle yaklaştıklarını, liderlerini masada, yüzünde ters bir ifadeyle bıraktıklarını gördü.

Vin gerildi.

Kadınlardan biri "Leydi Venture," dedi. "Belki bazılarımızın sizi partidekilerle tanıştırmasına müsaade edersiniz."

Vin suratını astı.

Kadın usulca "Lütfen," dedi.

Vin şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Kadınların ona sinirlenmesini bekliyordu, *sözünü dinlemelerini* değil. Etrafa bakındı. Kadınların çoğu o kadar ürkmüş görünüyordu ki Vin onların güneşteki yapraklar gibi solacaklarını düşündü. Bundan biraz da keyif alarak, Vin başıyla onayladı ve diğerleriyle tanışmak üzere kadınların onu partiye dâhil etmesine izin verdi.

Rashek hem siyah hem de beyaz giyiyordu. Sanırım hem Muhafaza hem de Harap olduğunu, bir ikilik olduğunu göstermek istiyordu.

Bu, elbette ki, yalandı. Ne de olsa güçlerden yalnızca birine dokunmuştu... Hem de çok az bir miktar.

31

"LORD BREEZE DOĞRU TAHMİN ETTİ," dedi Sazed, küçük grubun önünde dikilirken. "Bildiğim kadarıyla, suların bu yeraltı rezervine aktarılması kasıtlı bir eylemdi. Proje on yıllar almış olmalı. Bir zamanlar yukarıdaki nehirleri ve kanalları besleyen suyun bu mağaraya akmasını sağlamak için doğal suyollarının genişletilmesini gerektiriyordu."

Breeze "Evet ama amaç ne?" diye sordu. "Bir nehrin yönünü değiştirmek için bu kadar çaba neden?"

Urteau'da üç gün Spook'un önerdiği gibi yaparak birliklerini Nezaret binasına getirip görünürde binanın içine yerleşmeleri için yeterli olmuştu. Yurttaş'ın zuladan haberdar olamazdı, aksi takdirde çoktan onu yağmalamış olurdu. Bu da, kentte işler kötüye gidecek olursa Sazed ve ekibinin büyük bir avantaja sahip olduğu anlamına geliyordu.

Yukarıdaki binadan bazı eşyaları aşağı indirmiş ve "odalar" oluşturmak için çarşafları ve halıları kullanarak mağaradaki raflar arasında düzenleme yapmışlardı. Vakit geçirmeye en uygun yer mağaraydı, çünkü eğer biri Nezaret binasına saldıracak olursa, olmak isteyecekleri yer orasıydı. Doğru, kapana kısılmış olurlardı, ama buradaki erzak ile belirsiz bir süre hayatta kalabilirler ve bir kaçış planı tasarlayabilirlerdi.

Sazed, Breeze, Spook ve Allrianne yiyecek dolu raflar arasında ayrılmış odalardan birinde oturuyordu. "Bana kalırsa Lord Hükümdar'ın bu gölü oluşturmasının nedeni basit." Sazed arkasındaki göle bakmak üzere döndü. "Bu su yer altındaki bir nehirden, muhtemelen kayalar arasından süzülerek geliyor. Saf su, Son

İmparatorluk'ta nadiren göreceğiniz türden. Kül yok, tortu yok. Bu suyun amacı bir felaket olduğunda nüfusa su sağlamak. Eğer hâlâ yukarıdaki kanallarda akıyor olsaydı, çabucak kentte yaşayanlarca kirletilirdi." Spook "Lord Hükümdar geleceği düşünüyordu," dedi; gözleri hâlâ o garip sargı ile gizlenmişti. Bu sargıyla ilgili tüm sorulara ve imalara aldırış etmemişti, ancak Sazed bunun kalay yakmakla bir ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Sazed genç adamın söylediklerini başıyla onayladı. "Lord Hükümdar Urteau'da mali bir çöküş yaratmaktan çekinmiyordu, sadece mağarasının sürekli akan bir tatlı su kaynağına sahip olduğundan emin olmak istemişti."

Allrianne "Bunların hepsi konu dışı değil mi?" diye sordu. "Pekâlâ, suyumuz var. Peki ya şehri yöneten şu manyak ne olacak?"

Sazed duraksadı, diğerleri de ona döndü. *Ne yazık ki, yetkili benim.* "Şey," dedi, "Bunu konuşmalıyız. İmparator Venture bizden kenti ele geçirmemizi istedi. Yurttaş bizimle tekrar görüşmeyi reddettiğinden diğer seçenekleri gözden geçirmemiz gerekecek."

Spook "O adamın gitmesi gerekiyor," dedi. "Suikastçılara ihtiyacımız var."

Breeze "Bunun pek işe yarayacağından emin değilim, evlat," dedi.

Spook "Neden olmasın?" diye sordu. "Lord Hükümdar'ı öldürdük, bu da epey işe yaradı."

Breeze bir parmağını kaldırarak "Ah, ama Lord Hükümdar yeri doldurulamaz biriydi. Bir tanrıydı, onu öldürmek de tebaası üzerinde psikolojik bir etki yarattı."

Allrianne başıyla onayladı. "Bu Yurttaş böyle biri değil, sıradan bir insan ve insanların yeri doldurulabilir. Eğer Quellion'u öldürürsek, yandaşlarından biri onun yerini alacaktır."

Breeze "Üstelik bizi de katil diye yaftalayacaklar," dedi. Spook "Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu. "Onu rahat mı bırakacağız?"

Breeze "Elbette hayır," dedi. "Eğer kenti ele geçirmek istiyorsak, onu önce zayıflatmalı, ancak *ondan sonra* devirmeliyiz. Tüm sisteminin hatalı olduğunu kanıtlayacağız –yönetiminin de özünde aptalca olduğunu– eğer bunu yapabilirsek, yalnızca onu durdurmakla kalmaz aynı zamanda onunla birlikte çalışan ve onu destekleyen herkesi de durdurmuş oluruz.

Bir orduyla gelip işgal etmek dışında Urteau'yu ele geçirmemizin tek yolu bu." Allrianne "Ayrıca, Majesteleri bizi *birliksiz* bıraktığı için..." dedi.

Sazed "Böylesi sert bir eylemin gerekliliğinden emin değilim," dedi. "Belki biraz daha zaman verirsek bu adamla çalışabiliriz."

Spook "O*nunla* çalışmak mı?" diye sordu. "Üç gündür buradasınız, Quellion'u tanımak için bu yeterli değil mi?"

Sazed "Gördüm," dedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse de, Yurttaş'ın görüşlerini zayıflatabilir miyim bilemiyorum."

Mağara sessizleşti.

Breeze şarap kadehinden bir yudum alırken "Belki, kendini açıklaman gerekebilir, aziz dostum," dedi.

Sazed "Yurttaş'ın söyledikleri yanlış değil," dedi. "Onu, Kelsier'in öğrettiklerini öğretmekle suçlayamayız. Firari soyluları öldürmekten bahsediyordu; *bunu* sıklıkla yaptığını da hepimiz gördük. Devrimden ve skaaların kendilerini idare etmesinden bahsediyordu."

Breeze "Keskin bir zamanda keskin eylemlerden bahsediyordu," dedi. "İnsanları yüreklendirmen gerektiğinde böyle yaparsın. Kelsier bile işi bu noktaya getirmezdi."

Sazed "Belki," dedi. Ama Kelsier'in söylediklerini duyanların bu toplumu oluşturmuş olduğuna gerçekten şaşırabilir miyiz? Ya da bunu onların elinden hangi hakla alırız? Bir bakıma, Kelsier'e bizden daha bağlılar. Ölümünün üzerinden daha bir gün geçmeden tahta bir soyluyu geçirdiğimizi öğrense memnun olacağını gerçekten söyleyebilir misiniz?"

Breeze ve Spook bakıştılar, ikisi de itiraz etmedi.

Spook sonunda "Doğru değil," dedi. "Bu insanlar Kelsier'i tanıdıklarını iddia ediyorlar, ama onu tanımıyorlar. İnsanların asık suratlı olmasını ve zulüm görmesini istemezdi, onların özgür ve mutlu olmalarını isterdi."

Breeze "Evet," dedi. "Ayrıca, biz Elend'i izlemeyi seçtik ve o da bize bir emir verdi. İmparatorluğumuzun erzaka ihtiyacı var ve örgütlü bir isyanın imparatorluğun en önemli kentlerinden birini ele geçirip ona hâkim olmasına izin veremeyiz. Bu zulayı ele geçirip Urteau halkını korumalıyız. Daha büyük bir amaç uğruna!"

Allrianne söylenenleri başıyla onayladı ve her zaman olduğu gibi Sazed hislerinde kadının dokunuşunu hissetmişti.

Sazed, daha büyük bir amaç uğruna, diye düşündü. Spook'un haklı olduğunu biliyordu. Kelsier'in bu çarpık toplumun adını yaşatmasına izin vermezdi. Bir şey yapılması gerekiyordu. "Pekâlâ," dedi. "Ne yapmalıyız?"

Breeze "Şimdilik, hiçbir şey," dedi. "Kentin ortamını izlemek için vakte ihtiyacımız var. İnsanlar sevgili Quellion'a karşı ayaklanmaya ne kadar yatkınlar? Yerel suç unsurları ne kadar etkili? Yeni yönetimin hizmetindekiler yolsuzluğa ne kadar yatkın? Bu sorulara yanıtlar bulmam için bana biraz vakit verin, ardından neler yapacağımıza karar veririz."

Spook "Ben hâlâ Kelsier'in yaptığını yapalım derim," dedi. "Neden onun Lord Hükümdar'a yaptığı gibi doğruca Yurttaş'ı devirmiyoruz?"

Breeze bir yudum daha içerken "Bunun işe yarayacağından şüpheliyim," dedi. Spook "Neden olmasın?" diye sordu.

Breeze "Çok basit bir nedeni var, sevgili evlat," dedi. "Artık Kelsier bizimle değil."

Sazed başıyla onayladı. Bu kısmı doğruyu; Firari'nin mirasını bir kenara atıp atmayacaklarını merak ediyordu. Bir bakıma, bu kentteki savaş kaçınılmazdı. Eğer Kelsier'in bir kusuru varsa o da soylulara karşı duyduğu keskin bir nefretti. Onu harekete geçiren bir tutkuydu, imkânsızı başarmasında yardımcı olmuştu. Ancak Sazed bunun etkilemiş olduğu kişileri yok etmesinden korkuyordu.

Sazed "Vakit senin, Breeze," dedi. "Bir sonraki adım için hazır olduğumuzu düşündüğünde bana bildir."

Breeze başıyla onayladı ve toplantı dağıldı. Sazed usulca iç geçirerek ayağa kalktı. Bu esnada Breeze ile göz göze geldi; adam 'bu sandığın kadar zor olmayacak' dercesine göz kırpmıştı. Sazed de gülümsedi, Breeze'in duygularına dokunarak onu yüreklendirmeye çalıştığını hissetmişti.

Yine de Teskinci'nin dokunuşu çok hafif kalıyordu. Breeze, Sazed'in içinde kopan fırtınaları bilemezdi. Urteau'daki sorunlardan ve Kelsier'den çok daha büyük bir fırtına. Kentte biraz daha bekleyeceğine memnundu çünkü dosyasında her bir sayfada yer alan ayrı bir din ile ilgili yapması gereken bir dünya şey vardı.

Son zamanlarda bu bile zor geliyordu. Elend'in kendisinden istemiş olduğu gibi başkalarına liderlik etmek konusunda elinden geleni yapıyordu. Ancak, Sazed'in içinde duyduğu habis karanlık gitmek bilmiyordu. Çeteyle çalışırken karşılaştığı her şeyden daha tehlikeli olduğunu biliyordu, çünkü onu umursamaz hissettiriyordu.

Toplantıdan uzaklaşırken *çalışmaya devam etmeliyim*, diye düşündü; ardından yakınlardaki bir raftan dosyasını aldı. *Araştırmaya devam etmeliyim. Vazgeçmemeliyim.*

Ancak bundan çok daha zordu. Geçmişte hep mantığına sığınmıştı. Ancak duygularına mantık işlemiyordu. Ne yapıyor *olması gerektiği* ile ilgili düşünceler ona yardımcı olamazdı.

Dişlerini sıkıp yürürken hareketin içindeki sıkıntıyı gidereceğini umuyordu. Bir yanı Urteau'da ortaya çıkan, Firari Cemaati'nin yeni bir biçimini incelemek istiyordu. Ancak bu bir zaman kaybı gibi görünüyordu. Dünya sona eriyordu, neden bir dini daha inceleyecekti ki? Bunun gerçek olmadığını biliyordu, araştırmalarında Firari Cemaatini çoktan elemişti. Dosyasındaki dinlerin çoğundan daha fazla çelişki içeriyordu.

Diğerlerinden de daha tutkuluydu.

Koleksiyonundaki tüm dinlerin ortak bir noktası vardı; hepsi başarısız olmuştu. Bu dinlerin inanlıları ölmüş, onların toprakları fethedilmiş ve dinlerinin kökü kazınmıştı. Bu yeterli bir kanıt değil miydi? Onları tebliğ etmeyi denemiş ama bunda çok, çok nadiren başarılı olmuştu.

Tümü anlamsızdı. Ne de olsa her şeyin sonu geliyordu.

Sazed, hayır, diye düşündü. *Yanıtı bulacağım. Dinler tamamen yok olmadı –sırdaşlar onları sakladı– birinde cevaplar gizli olmalı. Bir yerlerde.*

Sonunda, üzerinde Lord Hükümdar tarafından yazdırılmış metal levhanın olduğu mağara duvarını buldu. Elbette, üzerinde ne yazdığını kaydetmişlerdi, ama Sazed kendi gözleriyle görüp okumak istemişti. Başını kaldırıp yakındaki bir lambanın ışığını yansıtan levhaya baktı; pek çok dini yok etmiş olan adamın söylediklerini okudu.

Yazılanlar, *plan basit*, diyordu. *Güç kuyuya döndüğünde, alıp o şeyin orada tutsak olmasını sağlayacağım.*

Yine de endişeleniyorum. Sandığımdan çok daha akıllı çıkıp düşüncelerime girdi ve istemediğim şeyleri görmemi ve hissetmemi sağladı. Çok sinsi ve çok dikkatli. Beni nasıl öldürebileceğini bilmiyorum ama yine de endişeleniyorum.

Eğer ölürsem, bu zulalar halkıma bir miktar koruma sağlayacaktır. Yaklaşmakta olandan korkuyorum. Olabileceklerden. Eğer bunları okuyorsan ve ben ölmüşsem, senin için endişeleniyorum. Yine de, elimden gelen yardımı sağlamaya çalışacağım.

Kimseyle paylaşmadığım Allomantik metaller var. Eğer benim rahiplerimden biriysen ve bu mağarada çalışıp bu yazılanları okuyorsan, bu bilgiyi paylaştığın takdirde gazabımın üzerine olacağını bil. Ancak eğer gücün döndüğü ve benim onunla baş edemediğim doğru ise, belki de elektrumu bilmek sana yardımcı olabilir. Araştırmacılarım yüzde kırk beş oranda altın ile yüzde elli beş oranda gümüş karışımından oluşan alaşımın yeni bir Allomantik metal oluşturduğunu keşfetti. Bunu yakmak sana atiyum gücü vermez ama onu kullananlara karşı yardımı dokunur.

Bu kadardı. Yazılanların yanında bir sonraki zulanın yerini gösteren bir harita vardı. Vin ve Elend'in kısa bir süre önce güneydeki bir madenci köyünde ele geçirdiği zulayı işaret ediyordu. Sazed yazılanları tekrar tekrar okudu ama bu yalnızca çaresizlik hissini arttırdı. Lord Hükümdar bile mevcut durum karşısında kendisini çaresiz hissetmiş görünüyordu. Hayatta kalmayı ve bunların hiçbirinin gerçekleşmemiş olmasını planlamıştı. Ama planının işe yaramayabileceğini de biliyordu.

Sazed levhayı geride bırakarak döndü ve yeraltı gölünün kıyısına doğru yürüdü. Rüzgâr ya da külün hareketlendirmediği su siyah bir cam gibiydi, ancak akıntı nedeniyle usulca dalgalanıyordu. Suyun kenarında sessizce yanan iki lamba göl kenarını işaret ediyordu. Arkasında, çok uzak olmayan bir mesafede askerlerden bazıları kamp kurmuştu. Birliğin üçte ikisi ise binada kalındığı izlenimini uyandırmak için yukarıdaki Nezaret ofisinde kalıyordu. Diğerleri ise gizli bir çıkış bulma ümidiyle mağara duvarlarını inceliyorlardı.

Saldırıya uğradıklarında, eğer bir çıkış olduğunu bilseler mağarada çok daha rahat olabilirlerdi.

"Sazed."

Döndü ve siyah durgun suyun kenarında yanına yaklaşan Spook'u başıyla selamladı. Birlikte sessizce, düşüncelere dalmışlardı.

Sazed Spook'un suya bakışını görüp, onun da kendi sorunları var, diye düşündü. Ardından şaşırtıcı bir biçimde Spook gözündeki sargıları çıkardı. Çözdüğünde altında muhtemelen sargının gözlerini kapatmasını engellemek için orada olan bir gözlük belirdi. Spook gözlüğü çıkardı, hızlıca göz kırptı ve ardından gözlerini kısarak etrafa bakındı. Gözleri sulanmaya başladı, ardından eğilip iki fenerden birini söndürerek Sazed'i loş bir ışıkta bıraktı. Spook iç çekti, ayağa kalkıp gözlerini sildi.

Sazed, öyleyse gerçekten de kalay yüzünden, diye düşündü. Sazed bunu düşünürken genç adamı tenini korumak istercesine sürekli eldiven takarken gördüğünü fark etti. Sazed dikkatle inceleyecek olursa genç adamın kulak tıpası taktığını da görebileceğini düşündü. *İlginç.*

Spook "Sazed," dedi, "Sana bir şeyden bahsetmek istemiştim."

"Lütfen, dilediğini söyle."

"Ben..." Spook sözünü bitiremedi ardından Sazed'e baktı. "Sanırım Kelsier hâlâ bizimle." Sazed kaşlarını çattı.

Çabucak "Tabii hayatta değil," diye ekledi. "Ama sanırım bizi izliyor. Koruyor, ya da onun gibi bir şey."

Sazed "Sanırım bu hoş bir düşünce," dedi. *Tabii ki tamamen yanlış.*

Spook "Bu yalnızca bir düşünce değil," diye karşılık verdi. "O burada. Şu incelediğin dinler arasında böyle şeylerden bahseden bir tanesi var mı öğrenmek istemiştim."

Sazed "Elbette," dedi. "Pek çoğu ölmüşlerin ruhlarının hayattakilere yardım etmek ya da onları lanetlemek için kaldığından bahseder."

Sustular, Spook'un bir şey beklediği açıktı.

Spook "Pekâlâ?" dedi. "Bana bir dinden bahsetmeyecek misin?" Sazed usulca "Artık bunu yapmıyorum," dedi.

Spook "Ah," dedi. "Şey, neden?"

Sazed başını hayır dercesine salladı. "Spook, bana teselli sağlamayan bir şeyi başkalarına övmekte zorlanıyorum. Onları inceliyor, –eğer varsa– içlerinde doğru ve haklı olanı bulmaya çalışıyorum. O bilgiye eriştiğimde, doğruyu barındırıyor gibi görüneni seninle paylaşmaktan keyif duyacağım. Ancak şimdilik hiçbirine inanmıyorum ve bu yüzden hiçbirinden övgüyle bahsetmeyeceğim."

Garip bir biçimde, Spook onunla tartışmamıştı. Sazed çoğu katı birer ateist olan arkadaşlarının, onları inançsızlıklarında kendilerine katılmakla tehdit ettiğinde bu kadar alınmalarını anlamlandıramıyordu. Spook da karşı çıkmamıştı.

Genç adam sonunda "Mantıklı geliyor," dedi. "O dinle doğru *değil.* Ne de olsa, bizi kollayan Kelsier, diğer tanrılar değil."

Sazed gözlerini kapattı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin, Spook? Sen onunla yaşadın; onu tanıyordun. İkimiz de Kelsier'in bir tanrı olmadığını biliyoruz."

"Bu kent halkı onun tanrı olduğunu düşünüyor."

Sazed "Peki bu onlara ne verdi?" diye sordu. "İnançları baskı ve vahşet getirdi. Sonucu buysa inanç neye yarar? Tanrılarının buyruklarını yanlış yorumlayan bir şehir dolusu insan. Kül, acı, ölüm ve kederle dolu bir dünya." Sazed başını hayır dercesine salladı. "Metalzihinlerimi takmamamın nedeni bu. Bundan fazlasını veremeyen dinler öğretilmeyi hak etmiyor.

Spook "Ah," dedi. Dizlerinin üzerine çöküp bir elini suya daldırdı, ardından ürperdi. "Bu da mantıklı, sanırım, Ama ben *onun* yüzünden olduğunu sanmıştım."

"Ne demek istiyorsun?"

Spook "Kadının," dedi. "Diğer Sırdaş, Sırdaş' Tindwyl. Onu dinden bahsederken duymuştum. Pek ciddiye almıyordu. Onun isteyebileceği bir şey diye dinden bahsetmiyor olabileceğini düşündüm."

Sazed ürperdi.

Spook ayağa kalkıp elini silerken "Her neyse, bu kent halkı sandığından daha fazlasını biliyor. Kelsier bizi kolluyor."

Sözünü bitirince, genç adam uzaklaştı. Ancak Sazed dinlemiyordu. Karanlık sulara bakıp öylece duruyordu.

Onun isteyebileceği bir şey diye...

Tindwyl dinin ahmakça bir şey olduğunu düşünüyordu. Kadim kehanetlerden ve görülmeyen güçlerden medet umanların bahane aradığını söylemişti. Sazed ile geçirdiği son birkaç haftasında genellikle konuştukları –hatta tartıştıkları– konu bu olmuştu; çünkü araştırmaları Çağların Kahramanı ile ilgili kehanetler üzerineydi.

Bu araştırma sonuç vermemişti. En iyi ihtimalle kehanetler daha iyi bir dünya hayaline kapılmış kimselerin eserleriydi. En kötü ihtimalle ise kötücül bir gücün amaçlarını yerine getirmek için ustalıkla yerleştirilmişlerdi. İki türlü de o zamanlar çalışmasına gönülden inanıyordu. Üstelik Tindwyl de ona yardım etmişti. Metalzihinleri taramışlar, asırların bilgisini ve efsaneleri incelemişler; Zifir, Çağların Kahramanı ve Miraç Kuyusu ile ilgili bir bağlantı aramışlardı. İşin dini değil akademik yönüyle ilgilendiğini belirterek onunla çalışmıştı. Sazed başka bir niyeti olduğunu düşünüyordu.

Kendisiyle olmak istediğini. Önemli olduğunu düşündüğü bir şeye dâhil olmak adına dine karşı duygularını bastırmıştı. Şimdi de, o öldüğünde, Sazed kendisini *onun* önemli gördüğü şeyleri yaparken bulmuştu. Tindwyl siyaset ve liderlik üzerine çalışıyordu. Büyük devlet adamlarının ve generallerin biyografilerini okumayı severdi. Tıpkı Tindwyl'in –ölmeden önce– kendi araştırmalarına dâhil olması gibi, onun çalışmalarını sürdürebilmek için farkında olmadan Elend'in elçilik teklifini kabul etmiş olabilir miydi?

Emin değildi. Aslında sorunlarının bundan daha derin olduğunu düşünüyordu. Ancak Spook'un böyle ince bir gözlem yapmış olması Sazed'i şaşırtmıştı. Zekice bir bakış açısıydı. Ona karşı çıkmak yerine Spook basit bir açıklama sunmuştu.

Sazed bundan etkilenmişti. Dönüp bir süre suları izleyip Spook'un söyledikleri üzerine düşündü. Ardmdan dosyasındaki bir sonraki dini çıkarıp incelemeye koyuldu. Ne kadar çabuk bitirirse, o kadar çabuk gerçeğe ulaşmayı umuyordu.

Allomansi'nin Muhafaza'nın bir parçası olduğu açık. Mantıklı zihinler bunu görecektir. Çünkü Allomansi'de güç kazanılır.

Bu güç dış bir kaynaktan gelmektedir; Muhafaza'nın kendi bedeninden

32

"ELEND, BU GERÇEKTEN SEN MİSİN?"

Elend şaşkınlıkla döndü. Baloda ortalıkta dolanmış ve uzaktan kuzenleri çıkan bir grup beyle konuşmuştu. Ancak arkadan gelen ses çok daha tanıdıktı. Elend "Telden?" diye sordu. "Burada ne işin var?"

Telden, Elend'in elini sıkarken "Ben burada yaşıyorum, El," dedi.

Elend şaşkına dönmüştü. Lord Hükümdar'ın ölümünün ardındaki kargaşa günlerinde hanesi Luthadel'den kaçtığından beri Telden'i görmemişti. Eskiden, bu adam Elend'in en iyi arkadaşlarından biriydi. Elend'in kuzenleri nezaketle onları yalnız bırakmışlardı. Elend "BasMardin'de olduğunu sanıyordum, Tell," dedi.

Telden "Hayır," dedi. "Hanem oraya yerleşti, ama ben bölgenin koloss saldırılarından ötürü fazlaca tehlikeli olduğunu düşündüm. Lord Yomen başa geçince Fadrex'e taşındım, çabucak istikrar sağlamakla ün yaptı."

Elend gülümsedi. Yıllar arkadaşını değiştirmişti. Telden bir zamanlar nazik bir çapkındı, saçı ve pahalı giysileri ile dikkat çekiyordu. Yaşlı Telden de kendisini salmış değildi, ama artık şık görünmekle o kadar ilgilenmediği belliydi. Her zaman iri biri olmuştu –uzun ve dikdörtgenimsi– ayrıca aldığı kilolar onu bir zamanlar olduğundan çok daha sıradan kılıyordu.

Telden, başını sallarken "Elend," dedi. "Uzun zaman Luthadel'de gücü ele geçirdiğine inanmayı reddettim, biliyor musun?"

"Taç giyme törenimde oradaydın!"

Telden, geniş çenesini ovalarken "Seni bir kukla gibi oynatmak üzere seçtiklerini düşünmüştüm, El," dedi. "Bence... Şey, üzgünüm. Sanırım sana pek güvenmemişim."

Elend güldü. "Haklıydın, dostum. Berbat bir kral oldum." Telden buna nasıl tepki vereceğini bilemedim.

Elend "Ama işimde iyileştim," dedi. "Sadece başlangıçta birkaç başarısız girişimim oldu."

Bölünmüş balo salonunda davetliler dolaşıyordu. İzleyenler ilgisiz görünmek için ellerinden geleni yapsalar da Elend aval aval bakmanın soylulara has bir halini sergilediklerini görebiliyordu. Vin'in muhteşem siyah elbisesiyle bir grup kadının arasında durduğunu gördü. İşini yürütüyor gibi görünüyordu; yapabileceğini sandığından ya da kabul ettiğinden çok daha kolay bir biçimde uyum sağlamıştı. Zarif ve dengeliydi ve dikkatleri üzerine topluyordu.

Aynı zamanda temkinliydi. Elend bunu sırtını daima bir duvara ya da cam bir bölmeye verişinden anlayabiliyordu. Demir ya da çelik yakıyor ve bir sikkeci saldırısı anlamına gelen ani metal hareketlerini kolluyordu. Elend de demir yakmaya başladı ve ayın zamanda odadakilerin hislerini teskin etmek, müdahalesinden ötürü sinirlenmelerini ya da ürkmelerini önlemek için çinko yaktığından da emin oldu. Diğer Allomanserler, Breeze hatta Vin bile bir salon dolusu insanı teskin etmekte zorlanabilirdi. Ancak büyük gücüyle Elend için kolay bir işti.

Telden yüzünde tedirgin bir ifadeyle, öylece duruyordu. Elend sohbetlerini tekrar başlatmak için bir şey söylemeyi denedi ama kulağa garip gelmeyecek bir şey bulmakta zorlandı. Telden Luthadel'den ayrılalı neredeyse dört yıl olmuştu. Ondan öncesinde ise Elend'in birlikte gençliğinin idealizmi ile hanelerinin liderleri olacakları günün planlarını yapıp siyaset kuramları konuştuğu arkadaşlarından biriydi. Ancak gençlik ve idealist kuramları geride kalmıştı.

Telden "Ee..." dedi. "Geldiğimiz yer burası, öyle mi?" Elend başıyla onayladı.

Telden "Sen... Gerçekten kente saldırmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Buraya yalnızca Yomen'in gözünü korkutmak için geldin, değil mi?"

Elend usulca "Hayır," dedi. "Eğer gerekirse, kenti fethedeceğim, Telden," dedi.

Telden kızardı. "Sana ne oldu, Elend? Haklardan ve adaletten bahseden adam nerede?"

Elend "Dünya beni değiştirdi, Telden," dedi. "Eskiden olduğum adam olamazdım."

"Sen de bunun yerine Lord Hükümdar mı oldun?"

Elend tereddüt etti. Bir başkasının kendi soruları ve savlarıyla kendisiyle yüzleşmesi garipti. Bir yandan bir korku hissediyordu –eğer Telden bunları soruyorsa, Elend bunlar hakkında endişelenmekte haklıydı– belki de doğruydu.

Ama içinde daha büyük bir dürtü vardı. Tindwyl'in beslediği, sonrasında Son İmparatorluk'tan geriye kalanlara düzen getirmeye çalışmakla büyüyen bir dürtü.

Kendine güvenme dürtüsü.

Elend katı bir şekilde "Hayır, Telden," dedi. "Ben Lord Hükümdar değilim. Luthadel'de idarede bir parlamento var ve imparatorluğuma kattığım her şehirde de bunun benzerleri var. İlk defa ordumla bir kenti korumaya değil fethetmeye çıkıyorum, bunun tek sebebi de Yomen'in bu kenti bir müttefikimden almış olması."

Telden kıkırdadı. "Kendini imparator ilan ettin."

"Çünkü insanların *ihtiyacı* olan bu, Telden," dedi. "Lord Hükümdar'ın günlerine dönmek istemiyorlar, ama kargaşa içinde yaşamaktansa buna razılar. Yomen'in buradaki başarısı buna bir kanıt. İnsanlar birilerinin kendilerini kolladığını bilmek istiyor. Bin yıl boyunca başlarında bir tanrı-imparator vardı şimdi onları lidersiz bırakmak için uygun bir zaman değil."

Telden kollarını göğsünde birleştirip "Bana yalnızca sembolik bir yönetici olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

Elend "Pek sayılmaz," dedi. "Ama sonunda, olmayı istediğim şey bu. İkimiz de benim bir kraldan çok bir âlim olduğumu biliyoruz." Telden yüzünü buruşturdu. Elend'e inanmıyordu. Yine de Elend bunun kendisini rahatsız etmediğini gördü. Bu sözleri söylemekteki, şüphecilikle yüzleşmekteki bir şey kendine olan güveninin gerçekliğinin farkına varmasını sağlamıştı.

Telden anlamıyordu; Elend'in yaşadıklarını tecrübe etmemişti. Genç Elend'in kendisi de şu anda yapmakta olduklarını onaylamazdı. Elend'in ruhunda hâlâ o gençliğin bir yanı duruyordu –ve bunu asla susturmayacaktı– ancak, bunun kendisini zayıflatmasına son vermeliydi.

Elend elini arkadaşının omzuna koydu. "Sorun değil, Tell. Seni Lord Hükümdar'ın berbat bir imparator olduğu konusunda ikna etmem bir yılımı aldı. Benim ise iyi bir imparator olacağım konusunda ikna olmanın da bu kadar alacağına eminim."

Telden ruhsuzca gülümsedi.

Elend "Bana değiştiğimi mi söyleyeceksin?" dedi. "Son zamanlarda duyduğum tek şey bu." Telden güldü. "Bunun ortada olduğunu düşünmüştüm. Dile getirmeye gerek yok."

Elend "Öyleyse mesele ne?" diye sordu.

Telden "Şey..." dedi. "Aslında beni düğününe davet etmediğin için sana çıkışacaktım! Kırıldım, El. Gerçekten. Gençliğimin büyük bir kısmını sana ilişkiler hakkında tavsiyelerde bulunarak geçirdim, ve sen sonunda birini bulunca bana düğününü haber bile vermedin!"

Elend güldü ve Telden gibi o da bakışlarını Vin'e çevirdi. Kendinden emin ve güçlü, aynı zamanda zarif ve inceydi de. Elend gururla gülümsedi. Luthadel'deki balo cemiyetinin en güzel günlerinde bile şimdi Vin'in çektiği kadar dikkatleri üzerine çektiğini hatırlamıyordu. Üstelik Elend'in aksine Vin bu baloya geldiğinde hiç kimseyi tanımıyordu.

Telden, bir elini Elend'in omzuna atarken "Gururlu bir baba gibi hissediyorum," dedi. "Senden bir şey çıkmayacağını düşündüğüm günler oldu, El! Bir gün bir kütüphaneye girip ortadan tamamen kaybolacağını düşünüyordum. Seni yirmi yıl sonra, üstün başın toz içinde, bir felsefe kitabını yedi yüzüncü kez gözden geçirirken bulacağımızı. Ama işte buradasın ve evlisin, üstelik böylesi bir kadınla!"

Elend "Bazen ben de anlayamıyorum," dedi. "Neden benimle olmak isteyeceğine dair mantıklı bir neden de bulamıyorum. Sadece... Onun kararına güvenmek durumundayım."

"Yine de, iyi iş çıkarmışsın."

Elend merakla kaşını kaldırdı. "Bir keresinde onunla vakit geçirmemem konusunda beni ikna etmeye çalıştığını hatırlıyorum.

Telden kızardı. "Kabul etmelisin ki o partilere katıldığında son derece şüpheli davranışları vardı." Elend "Evet," dedi. "Bir soylu olmak için fazlasıyla gerçek biri gibiydi." Gülümseyerek Telden'e baktı.

"Ancak, eğer izin verirsen, yapmam gereken bir şey var."

Telden "Elbette, El," dedi. Elend uzaklaşırken hafifçe eğilerek selam verdi. Telden'in bunu yaptığını görmek biraz garip gelmişti.

Artık birbirlerini tanımıyorlardı. Ancak arkadaşlıklarına dair anıları vardı.

Elend, kendisine yol verenler arasında salonda ilerlerken, ona Jastes'i öldürdüğümü söylemedim, diye düşündü. *Acaba biliyor mu?*

Elend'in keskinleşmiş duyuları, insanlar onun ne yaptığını fark ettiklerinden, fısıltı halindeki konuşmalarda artan bir heyecan yakalamıştı. Yomen'e şaşkınlığını atlatmak için yeterince süre tanımıştı; şimdi onunla yüzleşecekti. Elend'in baloya katılarak amaçladıklarından biri de şehrin soylularının gözünü korkutmak olsa da, asıl hedefi onların kralıyla konuşmaktı.

Yoman Elend'in baş masaya gelişini izledi ve hakkını vermek gerekirse obligatör bir karşılaşmadan korkuyor gibi görünmüyordu. Ancak hâlâ yemeğine dokunmamıştı. Elend masaya gelmek için müsaade istemedi, ancak Yomen'in hizmetçilerine yer açıp tam karşısında Elend için bir yer ayırmaları için el etmesine izin verdi.

Elend –kendisi de çelik ve kalay yakarak– oturdu, arkadan gelecek saldırılara karşı Vin'e güveniyordu. Masanın bu tarafında tek başına oturuyordu ve Yomen'e yemekte eşlik edenler, Elend masaya oturduğunda kalkarak iki hükümdarı baş başa bırakmışlardı. Başka bir koşulda bu garip görünebilirdi; masa iki yana doğru uzarken iki adam karşı karşıya oturmuşlardı. Beyaz masa örtüsü ve kristal takımlar tıpkı Lord Hükümdar'ın devrinde olduğu gibi yepyeniydi.

Elend elindeki tüm lüksü satmış, son birkaç kıştır halkını doyurmaya uğraşıyordu. Yomen parmaklarını masaya koydu –yemeğini uşakları hiçbir şey söylemeden almıştı– ve Elend'i inceledi. Dikkatli gözlerinin etrafı girift dövmelerle süslüydü.

Yomen taç takmıyordu ama alnının ortasından tek bir metal parçası sarkıyordu.

Atiyum.

Yomen sonunda "Çelik Nezâret'te bir laf vardır," dedi. "Kötüyle yemeğe oturan, onu yemeğiyle birlikte yer."

Elend, hafifçe gülümseyerek, "Öyleyse bir şey yememiz iyi olmuş," dedi. Yomen gülmedi.

Elend, biraz daha ciddiyet takınıp "Yomen," dedi. "Sana, hükmedecek yeni yerler peşinde koşan bir imparator olarak değil de, müttefik arayan çaresiz bir kral olarak geldim. Dünya tehlikeli bir yere dönüştü coğrafyanın kendisi bize karşı gibi, ya da en azından ayaklarımız altında yitip gidiyor. Uzattığım arkadaşlık elini sık ve savaşları bir kenara bırakalım."

Yomen yanıtlamadı. Sadece ellerini bağlamış, Elend'i inceliyordu.

Elend "Samimiyetimden şüphe ediyorsun," dedi. "Seni suçlayamam, çünkü ordumla kapına dayandım. Seni ikna etmemin bir yolu var mı? Müzakerelerin başlatılmasına razı mısın?"

Yine yanıt gelmedi. Bu kez, Elend beklemeye koyuldu. Salondan çıt çıkmıyordu. Yomen sonunda konuştu. "Sen pervasız ve gösteriş budalası birisin, Elend Venture."

Elend buna bozulmuştu. Belki balo ortamı belki de Yomen'in bu teklifini saygısızca reddedişindendi. Ancak Elend duyduklarına yıllar önce, henüz bir kral değilken verebileceği bir yanıt verdi. Elend "Her zamanki kötü alışkanlığım," dedi. "Korkarım yıllarca hükümranlık yapmam –ve bu alanda eğitim görmüş olmam– bir şeyi değiştirmedi. Ben son derece kaba biriyim. Terbiye almamış olmalıyım."

Obligatör sert bakışlarını çevirip "Bunu bir oyun mu sanıyorsun?" dedi. "Kentime halkımı öldürmek için geliyor, ardından soyluları korkutmak ümidiyle baloma geliyorsun."

Elend "Hayır," dedi. "Hayır, Yomen, bu bir oyun değil. Dünya sona eriyor gibi görünüyor ve ben de olabildiğince fazla kişinin hayatta kalması için elimden geleni yapıyorum."

"Elinden gelenin en iyisi kentime saldırmak mı?"

Elend hayır der gibi başını salladı. "Yalan söylemekte iyi değilim, Yomen. Bu yüzden sana karşı açık olacağım. Kimseyi öldürmek istemiyorum; dediğim gibi, bir ateşkes antlaşmasına varıp bu işi bitirmeyi tercih ederim. Bana istediğim bilgiyi ver, kaynaklarını benimkilerle birleştir ve ben de seni kentini teslim etmeye zorlamayayım. Beni reddedersen işler çok daha zorlaşacak."

Yomen bir dakika sessizce oturdu, arkada müzik usulca çalmaya, binlerce kibar konuşmanın uğultusu üzerinden duyulmaya devam ediyordu.

Sonunda "Senin gibi adamları neden sevmem, biliyor musun, Venture?" diye sordu.

Elend de "Dayanılmaz cazibem ve zekâmdan dolayı mı?" diye sordu. "Görünüşüm olduğunu sanmam ama bir obligatöre kıyasla sanırım yüzüm bile imrenilecek bir halde."

Yomen'in ifadesi sertleşti. "Senin gibi bir adamın müzakere masasında işi ne?"

Elend iç geçirerek "Somurtkan bir Terrisli ile bir grup saygısız hırsız tarafından bir Sissoylu olarak yetiştirildim," dedi. "Ayrıca, ek olarak ben de dayanılmaz biriyim. Ama lütfen hakaretlerine devam et, bölmek istememiştim."

Yomen sözlerini sürdürdü. "Senden hoşlanmıyorum çünkü kenti almayı kendine hak olarak görecek kadar yüzsüzsün."

Elend "Öyleyim," dedi. "Kent, Cett'indi, getirdiğim askerlerin yarısı ona hizmet ediyordu ve burası onların vatanı. Bu kenti fethetmeye değil, kurtarmaya geldik."

Yomen "Sence bu insanların kurtarılmaya ihtiyacı var mı?" dedi, başıyla dans eden çiftleri işaret ederek. Elend "Aslında, evet," dedi. "Yomen, buradaki ne ol-

dum delisi sensin, ben değilim. Bu kent üzerinde bir hakkın yok ve bunu biliyorsun."

"Bana Lord Hükümdar tarafından verilen bir hakkım var."

Elend "Lord Hükümdar'ın hükümranlık hakkını tanımıyoruz," dedi. "Bu yüzden onu öldürdük. Bunun yerine biz *halkın* hükümranlığını istiyoruz."

Yomen "Öyle mi?" dedi, birleştirdiği elleri hâlâ önünde duruyordu. "Çünkü, hatırladığım kadarıyla kentinin halkı kral olarak Ferson Penrod'u seçti."

Elend, iyi bir noktaya değindi, diye aklından geçirdi.

Yomen öne eğildi. "Senden işte bu yüzden hoşlanmıyorum, Venture. Sen en kötüsünden bir ikiyüzlüsün. Halk söz sahibiymiş gibi davrandın ama seni devirip yerine bir başkasını seçtiklerinde Sissoylun kenti senin için geri aldı. Sen ortak rıza ile değil zorla hüküm sürüyorsun, bu yüzden bana *haklardan* bahsetme."

"Luthadel'de bazı... Durumlar vardı, Yomen. Penrod düşmanlarımızla işbirliği yapıyordu ve Parlamento'yu manipüle ederek tahtı satın almıştı."

Yomen "Bu sistemindeki bir hata gibi görünüyor," dedi. "*Senin* kurduğun bir sistem; kendinden önce gelenin yerini alan bir sistem. Halk hükümetinin istikrarına bağlıdır; bel bağlayabilecekleri birine ihtiyaç duyarlar. Güvenebilecekleri, gerçek yetki sahibi bir lider. Yalnızca Lord Hükümdar tarafından seçilen biri yetki iddia edebilir."

Elend obligatörü süzdü. En sinir bozucu yanı ise neredeyse adama hak veriyor olduğuydu. Her ne kadar bir obligatörün bakış açısına göre çarpıtılmış olsa da Yomen, Elend'in kendisinin söylemiş olduklarını söylemişti.

Elend yüzünü buruşturup "Yalnızca Lord Hükümdar'ın seçtiği bir adam yetki iddia edebilir..." dedi. Bu laf tanıdık gelmişti. "Bu Durton'dan, öyle değil mi? *Güvenin Çağrısı?*"

Yomen duraksadı. "Evet."

"Konu ilahi hak olduğunda Gallinskaw'ı tercih ederim." Yomen elinin tersiyle bir şeyleri iter gibi yaptı. "Gallingskaw bir kâfirdi."

"Bu da onun kuramlarını geçersiz mi kılıyor?" diye sordu.

Yomen "Hayır," dedi. "Doğru bir biçimde akıl yürütme becerisinden yoksun olduğunu gösteriyor; aksi takdirde kendini infaz ettirmezdi. *Bu* kuramlarının geçerliliğini etkiler. Ayrıca, onun öne sürdüğü gibi sıradan insanda ilahi bir yetki yoktur."

Elend "Tahta çıkmadan önce Lord Hükümdar da sıradan bir adamdı," dedi.

Yomen "Evet," dedi. "Ama Lord Hükümdar Miraç Kuyusu'nda kutsallığa dokundu. Bu da Ebediyetin Kıymığı'nın ona tesir etmesini sağladı ve ona İstidlal Hakkı'nı verdi. "Karım, Vin de aynı kutsallığa dokundu."

Yomen "Bu hikâyeyi kabul etmiyorum," dedi. "Söylenildiği gibi, Ebediyetin Kıymığı benzersiz, planlanmamış ve yaratılmamıştı."

Elend, parmağını kaldırıp "Urdree'yi buna dâhil etme," dedi. "İkimiz de onun gerçek bir filozoftan çok bir şair olduğunu biliyoruz. Muahedeleri yok saymış ve asla açık yorumlar yapmamıştır.

En azından hüsnüzan ile yaklaşıp Hardren'den alıntı yap. Sana çok daha iyi bir temel sunacaktır."

Yomen ağzını açtı, ardmdan duraksayıp yüzünü buruşturdu. "Bunun bir anlamı yok," dedi. "Felsefe tartışmak ne kentimin dışında bir ordunun olduğu gerçeğini ne de seni ikiyüzlü biri olarak gördüğüm gerçeğini değiştirecek, Elend Venture."

Elend iç geçirdi. Bir anlığına iki âlim olarak birbirlerine saygı gösterebileceklerini düşünmüştü. Ancak bir sorun vardı. Elend Yomen'in gözlerinde gerçek bir tiksinme görüyordu. Ayrıca, bunun altında, Elend'in sözde ikiyüzlülüğünden daha derin bir neden olduğundan şüpheleniyordu. Ne de olsa Elend, Yomen'in tanrısını öldüren kadınla evlenmişti.

Elend, öne doğru eğilip "Yomen," dedi. "Aramızda farklılıklar olduğunu biliyorum. Ama bir şey açık, ikimiz de bu imparatorluğun insanlarını önemsiyoruz. İkimiz de siyaset felsefesi okuduk ve görünüşe göre ikimiz de hükümranlığın temel nedeni olarak insanların iyiliğini öne süren metinlere odaklandık. Bunu işletebiliyor olmamız gerek."

"Sana bir teklif sunmak istiyorum. Benim himayemde krallığı kabul et kontrol yine sende kalacak, yönetiminde ise çok az birkaç değişiklik olacak. Kente ve kaynaklarına erişmem gerekecek, ayrıca bir parlamento konseyi kurmayı da konuşmamız gerekecek. Bunun dışında, dilediğini yapabilirsin. Partiler düzenlemeye ve Lord Hükümdar'la ilgili vaaz vermeye devam edebilirsin. Kararına güveneceğim."

Yomen teklife dudak bükmemişti, ama Elend bunu pek ciddiye almadığını da görebiliyordu. Elend'in ne söyleyeceğini muhtemelen tahmin etmişti.

Yomen "Bir noktada yanılıyorsun, Elend Venture," dedi. "Nedir?"

"Beni sindirebileceğini, parayla satın alabileceğini ya da etkileyebileceğini sanıyorsun."

Elend "Sen ahmak değilsin, Yomen."

"Bazen, dövüşmeye değmez. İkimiz de bana karşı galip gelemeyeceğini biliyoruz."

Yomen "Bu tartışmaya açık bir konu," dedi. "Yine de, tehditlere pek iyi karşılık vermem. Belki, eğer kapımın eşiğinde bir ordu olmasaydı, bir ittifaka daha sıcak bakabilirdim."

Elend "İkimiz de eşikte bir ordu olmadığında beni dinlemeye bile tenezzül etmeyeceğini biliyoruz," dedi. "Buraya gelmeden önce bile, gönderdiğim tüm habercileri reddettin."

Yomen yalnızca başını sallamakla yetindi. "Sandığımdan daha mantıklı görünüyorsun, Elend Venture, ama bu gerçekleri değiştirmiyor. Zaten büyük bir imparatorluğun var. Buraya gelerek kibrini açık ediyorsun. Neden benim salahiyetime ihtiyaç duyuyorsun? Elindeki sana yetmiyor mu?"

Elend, bir parmağını kaldırırken "Öncelikle, krallığını bir müttefikimden çaldığını sana bir kez daha hatırlatmam gerek. Eninde sonunda, Cett'e verdiğim sözlere bağlı kalmak adına buraya gelmek zorundaydım. Ancak, burada çok daha büyük bir şey söz konusu." Elend önce duraksadı, ardından büyük bir risk aldı. "Ambar olarak kullanılan mağaranızda ne olduğunu öğrenmem gerek."

Elend yanıt olarak Yomen'in yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesiyle karşılaştı, ihtiyacı olan tek yanıt da buydu. Yomen mağara meselesini biliyordu. Vin haklıydı. Ayrıca, alnında bu kadar açıkça sergilediği atiyumu da düşününce, mağarada depolananlar konusunda da haklıydı.

Elend, hızlıca konuşarak "Bak, Yomen," dedi. "Atiyum umurumda değil, artık pek bir kıymeti yok. Lord Hükümdar'ın o mağaraya bıraktığı talimatları öğrenmeliyim. Bizim için orada hangi bilgiler var? Hayatta kalmamız için hangi erzakın gerekli olduğunu düşünmüştü?"

Yomen "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye kesip attı. Pek iyi bir yalancı sayılmazdı.

Elend "Bana buraya niye geldiğimi sordun," dedi. "Yomen, bu fetihle ya da bu kenti senin elinden almakla ilgili değil. Buna inanmakta zorlanabileceğini anlıyorum, ama gerçek bu. Son İmparatorluk ölüyor. Eminim bunu sen de fark etmişsindir. İnsanlığın bir araya gelmesi, kaynaklarını birleştirmesi gerek ve bunun için gerekli olan hayati ipuçları sende. Beni kentinden içeri zorla girip bunları almaya zorlama. Benimle işbirliği yap."

Yomen başını hayır dercesine salladı. "İşte yine yanılıyorsun, Venture. Görüyorsun ya, bana saldırman umurumda değil." Elend ile göz göze geldi. "Tanrımızı devirip dinimizi yok eden bir adamın hükümranlığı altında yaşamaktansa savaşarak ölmek halkım için daha iyi bir seçenek."

Elend de onun gözlerine bakmayı sürdürdü; kararlılığını okuyabiliyordu. Elend "Böyle mi olmak zorunda?" dedi.

Yomen "Evet," dedi. "Öyleyse sabaha bir saldırı beklemeliyim?"

Elend ayağa kalkarken "Elbette hayır," dedi. "Askerlerin henüz açlıktan kırılmıyor. "Birkaç ay içinde sana dönerim." *Belki o zaman anlaşmaya daha yatkın olursun.*

Elend gitmek üzere hareketlendi, ancak tereddüt etti. Dönüp Yomen'e bakarak "Bu arada, güzel bir parti," dedi. "Neye inandığım bir yana, burada yaptığını görse tanrın memnun olurdu. Önyargılarını tekrar gözden geçirmelisin. Lord Hükümdar muhtemelen benden ve Vin'den hoşlanmıyor ama halkının ölmesindense yaşamasını tercih ederdi, diye düşünüyorum."

Elend başıyla selamladı, ardından baş masadan ayrıldı; göründüğünden daha büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Yomen ile çok yakınmış gibi gelmişti, ancak öte yandan da bir ittifak imkânsız gibi görünüyordu. Obligatör Elend ve Vin'den bu kadar nefret ederken olamazdı.

Yürürken kendisini rahatlatmaya çalıştı. Şu anda içinde bulundukları durum için pek bir şey yapamazdı. Yomen'in konumunu gözden geçirmesi için kuşatmanın sürmesi gerekecekti. Elend, yavaşça ilerlerken, bir balodayım, diye düşündü. *Elimden geldiğince keyfini sürmeliyim, buradaki soyluların beni görmesini sağlamalı ve onların gözünü korkutarak Yomen yerine bize yardım etmelerini sağlamalıyım...*

Aklına bir fikir geldi. Vin'e baktı artından bir hizmetçiyi yanına çağırdı. Adam "Lordum?" dedi.

Elend "Bana bir şey getirmeni istiyorum," dedi.

Vin dikkatleri üzerine toplamıştı. Kadınlar etrafında dönüyor, söylediklerini dikkatle dinliyor ve onu örnek alınacak bir kişi olarak görüyorlardı. Luthadel'den haberler, moda, siyaset ve o büyük kentte olup bitenler hakkında bir şeyler işitmek istiyorlardı. Onu reddetmemişlerdi; ona sinirlenmiş gibi de görünmüyorlardı.

Onu bu denli hızlı kabullenmiş olmaları Vin'in yaşadığı en garip şeydi. Güzel elbiseleri ve süslü halleri içinde kadınların arasında öne çıkıyordu. Bunun tüm nedeninin gücü olduğunu biliyordu; yine de, bu kentin kadınları kulak verecek birini çaresizlikle bekliyor gibiydiler. Bir imparatoriçeyi.

Vin de bundan keyif aldığını fark etmişti. Bir yanı, ilk baloya katıldığı günden beri kabul edilmeyi istiyordu. O yılın büyük bir bölümünü soylu kadınlar tarafından hor görülmüştü, bazıları onun aralarına katılmasına izin vermişti ama daima tanıdıkları ya da önemi olmayan, kırsaldan gelmiş, önemsiz bir soylu olarak kalmıştı. Bu kabul yüzeysel bir şeydi, ancak bazen sığ şeyler bile önemli gelebiliyordu. Ayrıca başka bir yanı da vardı. Yeni gelenlerden birine, kadınlardan birinin Vin ile tanıştırmak istediği genç yeğenine gülümserken anladı.

Bu benim bir parçam, diye düşündü. *Olmasını istemedim belki de bunu hak ettiğimi düşünmediğimden. Bu yaşamı çok farklı, güzellikler ve güvenle fazlasıyla kaplı olarak düşündüm. Yine de ben soylu bir kadınım. Buraya uyuyorum.*

Ebeveynlerimden biri sokak çocuğu tarafımsa, diğeri de bu tarafım.

Elend'in hükümranlığının ilk yılını onu korumak için elinden geleni yaparak harcamıştı. Kendisini yalnızca sokaktan gelen, acımasız olmak üzere eğitildiği tarafına odaklanmaya zorlamıştı, çünkü bunun sevdiği adamı korumakta ona güç vereceğini düşünmüştü. Ancak Kelsier ona güçlü olmanın bir başka yolunu göstermişti. Ayrıca, bu güç soylulukla –onların entrikaları, güzelliği, zekice planları ile ilgiliydi– Vin saray hayatına hemen alışmıştı ve bu onu korkutmuştu.

Bir başka genç kızı gülümseyerek selamlarken, işte bu, diye düşündü. *Bu yüzden bunun her zaman yanlış olduğunu düşünüyordum. Bunun için çaba sarf etmedin, bu sebeple hak ettiğime inanamadım.*

Sokaklarda on altı yıl geçirmişti; bu kısmını hak ediyordu. Öte yandan soylu yaşama alışması bir ayını ancak almıştı. Bu kadar kolay elde ettiği bir şeyin sokaklarda geçirdiği yılların ona kattığı tarafı kadar önemli olabileceği ona imkânsız gelmişti.

Ama öyleydi.

Bununla yüzleşmeliyim, diye düşündü. *İki yıl önce Tindwyl bunu bana yaptırmaya çalıştı, ama hazır değildim.*

Kendisine, hem soylularla bir arada olabileceğini hem de onlardan biri olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. Çünkü bu çok daha önemli bir şeyi kanıtlıyordu; o ilk birkaç ayda Elend'den kazandığı sevginin sahte bir temele dayanmadığı.

Vin, bu gerçek, diye düşündü. *İkisi de olabilirim. Bunu anlamam neden bu kadar uzun zaman aldı?*

Bir ses "Affedersiniz, hanımlar," dedi.

Kadınlar Elend'e yol açmak için uzaklaşırken Vin gülümsedi. Genç olanlarından birkaçı, Elend'in savaşçı bedeni, fırça gibi sakalı ve beyaz imparator üniformasına bakarak hayallere dalıyor gibiydi. Vin hoşnutsuzluğunu göstermek üzere puflayacak oldu, ancak bunu bastırdı. Vin Elend'i hayallere layık bir hale gelmeden önce de *sevmişti.*

Elend kadınlara "Hanımlar, Leydi Vin'in kendisi size biraz edepsiz olduğumdan bahsedecektir. Bu, başlı başına düşünüldüğünde, önemsiz görünebilir. Ne yazık ki, adab-ı muhaşeret hususundaki vurdumduymazlığım konusunda da fütursuzum. Bu sebepten, eşimi sizden çalıp zamanını bencilce yalnızca kendim için kullanacağım. Özür dilerdim, ancak biz barbarlar böyle şeyler bilmeyiz."

Sözünü bitirdi, gülümsedi ve kolunu Vin'e doğru kaldırdı. Vin gülümsedi, onun koluna girdi ve Elend'in kendisini kadınların arasından alıp götürmesine izin verdi.

Elend "Biraz rahat nefes almak istersin diye düşündüm," dedi. "Bu kurtmantarıyla çepeçevre sarılı olmak nasıl bir his, bunu hayal bile edemiyorum."

Vin "Kurtarmaya geldiğine sevindim," dedi, ancak söylediği doğru değildi. Bir anda, bu kurtmantarları arasında eğreti durmadığını keşfettiğini Elend nereden anlayabilirdi ki? Ayrıca, fırfırlı elbiseler giyip makyaj yapıyorlar diye bu onların tehlikeli olmadıkları anlamına gelmiyordu; bunu ilk birkaç ayında iyice öğrenmişti. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki, gittikleri yere neredeyse varıncaya dek Elend'in kendisini nereye götürdüğün fark etmemişti.

Farkına vardığında ise derhal durup Elend'i geri çekti. "Dans pisti mi?" diye sordu. "Elbette."

"Ama neredeyse dört yıldır dans etmedim."

Elend "Ben de öyle," dedi. Vin'e yaklaştı. "Ama bu fırsatı kaçırmak çok kötü olur. Ne de olsa, hiç dans edemedik."

Söylediği doğruydu. Luthadel, onlar birlikte dans etme fırsatı bulamadan isyan etmişti ve ardından balolar ya da bu tür eğlencelere ayıracak vakit kalmamıştı. Elend'in, fırsatı olmadığı için neleri kaçırdığını anladığını biliyordu. Tanıştıkları gece onu dansa kaldırmak istemişti, Vin ise onu reddetmişti. Hâlen, o gece eşsiz bir fırsatı tepmiş gibi geliyordu.

Bu yüzden Vin, Elend'in kendisini hafifçe yükseltilmiş dans pistine götürmesine izin verdi. Çiftler fısıldaşıyordu ve şarkı bittiğinde diğer herkes hızla pisti terk ederek Vin ve Elend'i yalnız bırakmıştı. Beyaz çizgiler içinde bir figür ile siyah kıvrımları olan bir diğeri. Elend bir kolunu Vin'in beline atarak onu kendine dek çevirdi ve Vin hiç beklemediği kadar gergindi.

Titremesini kesmek üzere lehim yakarken, işte, diye düşündü. *Sonunda oluyor. Sonunda onunla dans edeceğim!*

O anda –ve müzik başladığı sırada– Elend elini cebine atıp bir kitap çıkardı. Bir elinde kitap, öbür eli ise Vin'in belinde, okumaya başladı.

Vin şaşırıp kaldı, ardından Elend'in koluna vurdu. Elinde kitabıyla dansa uygun adımlarını sürdürürken Vin "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştı. "Elend! Burada özel bir anı paylaşmaya çalışıyorum."

Elend ona döndüğünde yüzünde haylaz bir gülümseme vardı. "Şey, bu anı olabildiğince gerçek yapmak istiyorum. Yani, ne de olsa, sen *benimle* dans ediyorsun."

"İlk kez!"

"Doğru bir izlenim bıraktığımdan emin olmam daha da önemli ya, Bayan Valette"

"Ah, haydi ama... Lütfen kitabı bırakır mısın?"

Elend'in gülümseyişi yüzüne yayıldı, kitabı cebine koyup Vin'in elini tutarak daha uygun bir biçimde dans etmeye başladı. Vin pistte dikilen şaşkın kalabalığı görünce utandı. Elend'in yaptıklarını anlamlandıramadıkları belliydi.

Vin "Sen gerçek bir barbarsın," dedi.

"Kitap okuduğum için mi?" diye sordu. "Ham bununla iyi makara yapacak."

Vin "Açıkçası," dedi "Burada kitabı nereden bulduğunu bile bilmiyorum."

Elend "Yomen'in hizmetkârından birinden istedim," dedi. "Hanenin kitaplığından. Onlarda olduğunu biliyordum; *Muhakeme Abideleri*, meşhur bir eserdir."

Vin suratını astı. "O kitabı biliyor muyum?"

"O gece Venture balkonunda o kitabı okuyordum," dedi. "İlk karşılaştığımız zaman."

"Elend!" "Bu neredeyse romantik 'Karımın beni öldürmesini sağlayacağım' dedirtecek türden bir romantiklik."

Yavaşça dönüp "Hoşuna gideceğini düşündüm," dedi.

"Bu gece formundasın. Uzun zamandır seni böyle görmedim."

İç geçirirken "Biliyorum," dedi. "Açıkçası, Vin, kendimi biraz suçlu hissediyorum. Yomen ile olan konuşmamada fazlasıyla gayri resmi olduğumdan endişe ediyorum. O kadar katı ki eski içgüdülerim –onun gibilere her zaman alaycılıkla karşılık vermem– kendini gösterdi."

Vin başını kaldırıp ona baktı ve onun dansı yönlendirmesine izin verdi. "Yalnızca olduğun gibi davranıyorsun. Bu iyi bir şey."

Elend "Eski halimden iyi bir kral olmadı," dedi.

Vin "Krallık hakkında öğrendiklerinin kişiliğinle bir ilgisi yok, Elend," dedi. "Başka şeyler ilgililer –güvenle ve kararlılıkla– bunlara sahip olup yine de kendin olabilirsin."

Elend hayır der gibi başını salladı. "Emin değilim," diye yanıtladı. "Bu gece, kesinlikle daha resmi olmalıydım. Ortamın beni rahatlatmasına izin verdim."

Vin sertçe "Hayır," dedi. "Hayır, bu konuda ***haklıyım***, Elend." Sen de tam olarak benim yaptığımı yapıyorsun. İyi bir kral olmakta o kadar ısrarcısın ki bunun karakterini ezip geçmesine izin veriyorsun. Sorumluluklarımız bizi yok etmemeli."

Kısa sakalının ardından gülümserken "Seni yok etmedi," dedi.

Vin "Neredeyse ediyordu," dedi. "Elend, ikisi de olabileceğimin farkın varmam gerekti; sokakların Sissoylusu ve bir saray kadını. Olmaya başladığım bu ka-

dının da benim gerçek bir parçam olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Ancak senin için, bu tam tersi! Eskiden olduğun kişinin de senin bir parçan olduğunun farkına varmalısın. O kişi de bir tepki uyandırmak adına saçma yorumlar ve şeyler yapıyor. Ama aynı zamanda cana yakın ve yufka yürekli de. İmparator oldun diye bunları kaybetmezsin."

Yüzünde, karşı çıkacağına işaret eden düşünceli bir ifade oluştu. Ancak, ardından duraksadı.

Zarif pencerelere ve soylulara bakarak "Buraya gelince, yaşamımın çoğunu nasıl geçirmiş olduğumu hatırladım," dedi. "Kral olmak zorunda kalmadan önce. O zaman bile işleri kendi bildiğim gibi yapmaya çalışıyordum, gidip balo vakitleri kitap okuyordum. Ama bunu kütüphanede değil balo salonunda yapıyordum. Saklanmak istemiyor, babama memnuniyetsiz olduğumu göstermek istiyordum ve bunu da kitap okuyarak yapıyordum."

Vin "Sen iyi bir adamdın, Elend," dedi. "Şimdi, o zamanlar olduğunu düşündüğün gibi bir aptal değildin. Biraz yönsüz ama yine de iyi bir liderdin. Luthadel'i hâkimiyetin altına aldın ve skaaların isyanda katliam yapmasını önledin."

"Ama sonra, Penrod fiyaskosu..."

Vin "Öğreneceklerin vardı," dedi. "Tıpkı benim gibi. Ama lütfen başkası olma, Elend. Hem imparator Elend hem de insan Elend olabilirsin."

Elend'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, Vin'i kendine çekip dans etmeyi bıraktı. "Teşekkür ederim," dedi, ardından onu öptü. Elend'in henüz bu karara varmadığını görebiliyordu –hâlâ ince bir âlimden çok katı bir savaşçı olması gerektiğini düşünüyordu– ancak bunu değerlendiriyordu. Şimdilik bu yeterliydi.

Vin onun gözlerine baktı ve birlikte tekrar dans etmeye koyuldular. Konuşmadılar, yalnızca anın büyüsüne kendilerini bıraktılar. Vin için bu hayal gibiydi. Orduları dışarıdaydı, kül durmadan yağıyordu ve sis insanları öldürüyordu. Ancak bu beyaz mermer ve rengârenk camla kaplı salonda sevdiği adamla ilk kez dans ediyordu.

Her ikisi de Allomansi'nin getirdiği bir zarafetle dönüyor; rüzgâra dokunur gibi adım atıyor ve sis gibi hareket ediyorlardı. Salon sessizdi, soylular onları uzun yıllardır dans etmemiş kimseler değil de büyük bir performansı izleyen piyes izleyicileri gibi izliyorlardı. Vin de bunun nadiren görülen, harikulade bir şey olduğunu biliyordu. Soylu olan Sissoyluların çoğu gizli güçlerini açık etmeksizin bu kadar zarif görünemezlerdi.

Vin ve Elend için ise böyle bir kısıtlama yoktu. Kaybettikleri dört yılın acısını çıkarırcasına, yok olmakta olan bir dünyanın ve düşman bir kentin yüzüne neşelerini çarparcasına dans ediyorlardı. Şarkı yavaşlamaya başladı. Elend onu kendisine çekti ve yaktığı kalay kalp atışını çok daha yakından hissetmesine sebep oldu. Sıradan bir dansın sebep olabileceğinden çok daha hızlı atıyordu.

"Bunu yaptığımıza memnunum," dedi.

Vin "Pek yakında bir balo daha var," dedi. "Birkaç hafta içinde."

"Biliyorum," dedi. "Anladığım kadarıyla, balo Varlık Kantonu'nda düzenlenecek." Vin başıyla onayladı. "Yomen'in ev sahipliğinde."

"Eğer erzak zulası bu kentteyse muhtemelen o binanın altındadır."

"Oraya girmek için bir bahanemiz ve bir nedenimiz olacak."

Elend "Yomen'de atiyum var," dedi. "Alnında bir parça taşıyor. Ancak bir parça takıyor olması büyük bir miktar atiyuma sahip olduğu anlamına gelmez."

Vin başıyla onayladı. "Ambar olarak kullanılan mağarayı buldu mu, merak ediyorum."

Elend "Buldu, bundan eminim. Ondan bahsettiğimde tepki gösterdi," dedi.

Vin gülümseyerek "Yine de, bu bizi durdurmamalı," dedi. "Balosuna gidelim, mağarasına gizlice girelim ve Lord Hükümdar'ın oraya neler sakladığını öğrenip kuşatma ve kent hakkında ne yapacağımıza buna göre karar verelim?"

Elend "İyi bir plan gibi görünüyor," dedi. "Tabii onu mantıklı davranmaya ikna edebileceğimizi varsayarsak. Yaklaşmıştım, Vin. Onu tarafımıza çekmenin bir yolu olabilir diye düşünmeden edemiyorum.

Başıyla onayladı.

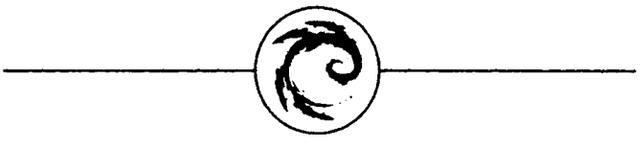
Vin "Öyleyse, tamam," dedi. "Büyük çıkışı yapmaya hazır mısın?"

Vin gülümsedi ardından başıyla onayladı. Müzik sona erdiğinde, Elend onu döndürüp onu yana doğru savurdu, Vin de dans pistini çevreleyen metal bordürü İtti. Kalabalığın üzerinden fırladı ve elbisesi uçuşarak çıkışa doğru süzüldü.

Ardında, Elend kalabalığa konuşuyordu. "Bizi aranıza kabul ettiğiniz için müteşekkiriz. Her kim kenti terk etmek isterse, ordum geçişine müsaade edecektir."

Vin yere indi ve Elend kalabalığın üzerinden aşarken onlar da bakışlarını imparatora çevirdiler. Elend alçak sayılabilecek salonda hiçbir pencereye ya da tavana çarpmadan ilerleyebilmişti. Kapı ağzındaki Vin'in yanına indi ve antreden geçerek geceye karıştılar.

Hemalurji'nin özünde Harap vardır. Yok eder. Birinin yetenekleri alınıp bir başkasına –daha az miktarda– verildiğinde güç aslında yitirilir. Harap'ın belirlediği –evreni küçük parçalara ayırma– amacı doğrultusunda hemalurji büyük güçler kazandırır, ancak bunların bedeli ağırdır.

33

İNSANLAR TENSOON'U HOR GÖREBİLİRDİ, belki ona bir şeyler fırlatırlar ve geçerken küfredebilirlerdi. Kandralar bu türden şeyler için fazlasıyla düzenliydi ama TenSoon onların aşağılamasını hissedebiliyordu. Kafesinden alınıp yargılanmak üzere Güvenağılı'na götürülüşünü izlemişlerdi. Yüzlerce göz, çelik, cam, kaya ve ahşap kemikten bedenler içinde onu süzmüştü. Daha genç kandralar biçim olarak daha sıra dışıyken, yaşlı olanları daha gelenekseldi.

Hepsi suçlayıcıydı.

Önceden, mahkemede, kalabalık meraklı, belki de biraz korkmuştu. Ama bu değişmişti, TenSoon'un kafeste geçirdiği süre istenilen sonucu vermişti. İkinci nesil onun rezilliğini sergilemiş, ve belki de bir zamanlar ona sempatiyle yaklaşan kandraların şimdi ona tiksinerek bakmasını sağlamıştı. Bin yıllık tarihleri içerisinde kandralar TenSoon gibi bir suçluya hiç rastlamamışlardı.

Bir köpek bedeninde koridorda sessizce yürürken bakışları ve alaycı tavırları başını dik tutarak karşıladı. Kemiklerin bu kadar doğal gelmesi ona da garip geliyordu. Onları yalnızca bir yıl kadar kuşanmıştı ama, sıska, çıplak insan bedenini bir kenara bırakıp tekrar giydiğinde, geçen yıl Anayurt'a döndüğü ana kıyasla eve dönmeye daha çok benziyordu.

Bu yüzden, onun için bir aşağılama olması gereken şey bir bakıma bir zafere dönüştü. Çılgınca bir umuttu ama ikinci nesilleri ona köpek bedenini vermeye ikna etmişti. Çuvalda bedene ait tüyler ve tırnaklar da vardı. Muhtemelen bir yıl önce TenSoon'u bu bedeni bırakmaya zorlayıp tutsak aldıklarında geride kalan her şeyi toplamışlardı.

Rahat kemikler ona güç veriyordu. Bu, Vin'in ona verdiği bedendi. O da Çağların Kahramanı'ydı.

Buna inanmalıydı.

Aksi takdirde çok büyük bir hata yapmak üzereydi.

Muhafızları onu Güvenağılı'na götürdü. Bu kez salona sığabileceğinden çok daha fazla gözlemci vardı bu yüzden ikinci nesiller yedinci nesilden daha genç olanların dışarıda beklemesi gerektiğini söylemişlerdi. Bu halde bile, taş sıralarda kandralar hınca hınç doluydu. TenSoon taş zeminin ortasında yer alan, yüksekçe metalik daire üzerine getirilirken sessizce oturuyorlardı. Geniş kapılar açıktı ve dışarıdaki genç kandralar da dinliyordu.

TenSoon platforma çıkarken başını kaldırdı. İlk neslin kümeleşmiş gölgeleri yukarıda, her biri kendine ayrılan locada, arkadan hafifçe vuran mavi ışığın içinde bekliyordu.

KanPaar kürsüsüne yaklaştı. TenSoon, KanPaar'ın yürüyüşündeki memnuniyeti görebiliyordu. İkinci nesiller onun zaferinin sonuca erdiğini düşünüyorlardı. İkinci nesillerin talimatlarına aldırış etmeyenlerin başına gelenler çok yakında unutulmayacaktı ya da örnek olacaktı. TenSoon her iki yanında Kudret Kayrası ışıldar bir halde iki kandra muhafız tarafından yerine oturtuldu. Büyük tokmaklar taşıyorlardı.

KanPaar yüksek sesle "Üçüncü nesillerden TenSoon," dedi. "Yargının cezasını çekmeye hazır mısın?" dedi.

TenSoon "Yargılama olmayacak," dedi. Köpeğin ağzından çıktığı için söyledikleri tutuktu ama anlaşılacak kadar netti.

KanPaar şaşırmıştı "Yargılama olmayacak mı?" diye sordu. Elend eğleniyor gibiydi. "Şimdi, kendi talep ettiğin şeyden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Bilgi vermeye geldim, yargılanmaya değil."

"Ben–"

TenSoon, bakışlarını ikinci nesilden yukarılara çevirirken "Sana söylemiyorum, KanPaar," dedi. "Onlara söylüyorum.

KanPaar "Onlar seni duydu, üçüncü nesil," diye çıkıştı. "Kendine hâkim ol! Bu yargılamayı daha önce yaptığın gibi bir sirke çevirmene izin vermeyeceğim."

TenSoon gülümsedi. Yalnızca bir kandra basit bir tartışmayı 'sirk' olarak nitelerdi. Ancak TenSoon bakışlarını ilk nesillerin localarından almadı.

KanPaar, "Şimdi," dedi. "Biz–"

TenSoon "Siz!" diye seslendi, KanPaar'ı tekrar kızdırmıştı. "İlk Nesil! Daha ne kadar yukarıdaki dünya yokmuş gibi davranıp rahat evlerinizde oturacaksınız? Sorunları görmezden geldiğinizde sizi etkilemeyeceğinizi mi düşünüyorsunuz? Yoksa, kendi öğretinize inanmayı bıraktınız mı?"

"Sisin günü geldi çattı! Artık sonsuz kül yağıyor! Dünya sallanıp sarsılıyor. Beni mahkûm edebilirsiniz, ama beni görmezden gelmemelisiniz! Pek yakında dünya ölecek! Eğer herkesin –her ne biçimde olursa olsun– hayatta kalmasını istiyorsanız, harekete geçmelisiniz! Hazırlanmalısınız! Çünkü çok yakında halkımıza Karar'ı kabul etmelerini söylemeniz gerekebilir!"

Oda sessizleşti. Gölgelerden bazıları rahatsız olmuşçasına hareketlendi, ancak kandralar genelde böyle bir tepki vermezdi. Fazlasıyla intizamsızdı.

Ardından, yukarıdan yumuşak, hırıltılı ve çokça yorgun bir ses duyuldu. "Devam et, KanPaar."

Bu söz o kadar beklenmedikti ki, dinleyicilerden bazılarından şaşkınlık nidaları yükseldi. İlk nesil diğerlerinin yanında asla konuşmazdı. TenSoon şaşırmamıştı; ikinci nesiller dışında kimseyle muhatap olmayacak kadar üstünlük sağlamalarından önce onları görmüş, onlarla konuşmuştu. Hayır, şaşırmamıştı. Yalnızca hayal kırıklığına uğramıştı.

"Size boş yere inanmışım, "dedi ancak kendi kendine konuşur gibiydi. "Dönmemem gerekirdi."

KanPaar doğruldu, parmağını uzatırken kristal som bedeni parıldıyordu "Üçüncü nesillerden TenSoon! ChanGaar geleneksel hapsine mahkûm oldun! Kemiklerin kırılıncaya kadar dövüleceksin ardından bir kuyuya atılıp, günlük yemeğinin verilmesi için tek bir delik kalmak koşuluyla, içeriye hapsedileceksin. Orada on nesil boyunca kalacaksın! Ancak ondan sonra açlıkla infaz edileceksin! En büyük günahının isyan olduğunu bil. Eğer bu konseyin tavsiyeleri ve bilgeliğinden uzaklaşmamış olsaydın İlk Ahit'i bozmanın doğru olacağını asla düşünmeyecektin. Senin yüzünden Ağıl tehlikeye girdi, tıpkı her nesilden her kandranın girdiği gibi!"

KanPaar söylediklerinin salonda yankılanmasını için bekledi. TenSoon sessizce yerinde oturuyordu. KanPaar ondan bir tepki beklemişti ama TenSoon hiçbir şey yapmadı. Sonunda, KanPaar TenSoon'un yanındaki muhafızlara işaret etti, onlar da korkunç çekiçlerini kaldırdılar.

TenSoon "Biliyorsun ya, KanPaar, bir yıl önce bu kemikleri kuşanmışken bazı önemli şeyler öğrendim."

KanPaar tekrar eliyle işaret etti. Muhafızlar silahlarını kaldırdı.

TenSoon "Hiç durum üzerinde düşünmediğim bir şey," dedi. "Eğer düşünecek olursan, insanlar hız yapmak için uygun değillerdir. Ama köpekler *uygundur.*"

Çekiçler savruldu. TenSoon ileri atıldı.

Güçlü köpeğin arka ayakları onun yerinden fırlamasını sağlamıştı. TenSoon üçüncü nesildi. Hiç kimse onun kadar uzun zamandır bedenleri yiyip onları taklit etmiyordu ve bir bedene nasıl kas oluşturacağını biliyordu. Ayrıca, bir kurt köpeğinin kemikleriyle, Sissoylu efendisine ayak uydurmaya zorlandığı bir yıl geçirmişti. Dünyadaki en yetenekli Allomanserler'den birinden bir yıl kadar boyunca eğitim almıştı.

Dahası, sıska bir insan bedeninden geriye kalanlardan iri bir kurt köpeği oluşturmuştu. Bu, beden yapmadaki becerisiyle birleştiğinde, TenSoon'un sıçradığında, gerçekten büyük bir sıçrama yaptığı anlamına geliyordu. TenSoon ileri atılırken muhafızlar şaşkınlıkla bağırıyordu; yerinden fırladığında üç metre kadar fırlamıştı. Yeri inip koşmaya başladı ancak kapıya doğru gitmedi. Bunu bekliyor olurlardı.

Bunun yerine doğruca KanPaar'a atıldı. İkinci nesillerin başı, üzerine elli kiloluk bir kurt köpeği atlayıp kendisini yere devirdiğinde işe yaramaz ellerini savurup

çığlık attı. TenSoon, KanPaar'ın narin kemiklerinin parçalanmasının seslerini işitti, ardından KanPaar kandralardan beklenmeyecek bir çığlık attı.

TenSoon, ikinci nesiller arasında ilerleyip kemikleri kırarak kendine yol açarken, bu müstahak diye düşünüyordu.

Nasıl bir aptal kristalden bir som beden kuşanır ki?

Kandraların çoğu ne yapacağını bilmiyordu. Bazıları –özellikle de genç olanlar– ahitlerinde insanlarla pek çok zaman geçirmişlerdi ve kargaşaya daha alışkınlardı. Bunlar kaçışmıştı ve geride yerlerinde şaşkınlık içinde oturan yaşlı olanlar kalmıştı. TenSoon bedenler arasından hızla ilerleyip kapılara yöneldi. Kürsünün yanındaki muhafızlar –TenSoon'un kemiklerini kıracak olanlar– KanPaar'a koştu; büyüklerine karşı olan sorumlulukları, onun kaçışını önleme görevlerine üstün gelmişti. Dahası, kalabalığın kapı ağzını tıkayışını görmüş olmalı ve TenSoon'un bu sebeple yavaşlamak zorunda kalacağını düşünmüş olmalılardı.

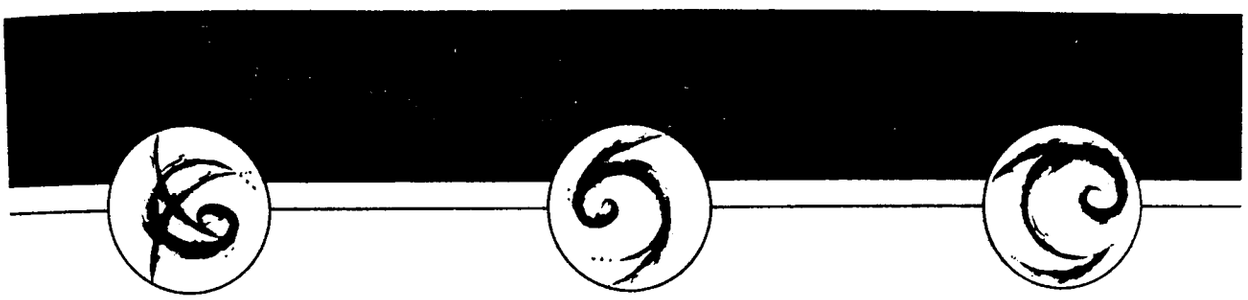
Kalabalığa varır varmaz, TenSoon tekrar sıçradı. Vin onun büyük mesafeler sıçrayabilmesini istemişti, o da pek çok farklı kas yapısıyla bunu denemişti. Bu sıçrama Vin'i etkilemezdi –TenSoon artık Kudret Kayrası'na sahip değildi– ama kandraları geride bırakması için fazlasıyla yeterliydi. Bazıları çığlık atarken o ortadaki bir boşluğa inmiş ardından da önündeki açık mağaraya doğru koşmuştu.

Güvenağılı'ndan yükselen "Hayır!" sesini duydu. "Peşinden gidin!"

TenSoon koridorlardan birine uzun adımlarla koşarak daldı. Hızlıydı; iki ayaklı herhangi bir canlıdan çok daha hızlı koşuyordu. Köpek bedeniyle Kudret Kayrası'na sahip kandraları bile geride bırakabileceğini umuyordu.

Ana mağaradan çıkarken TenSoon Elveda evim, diye düşündü. *Onurumdan geriye kalanlar, size de elveda.*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PARÇALANMIŞ GÖKLER

Üç güç arasında Ferusimya denge gücüdür. Muhafaza ve Harap arasındaki mücadeleden önce insanlar arasında yalnızca o bilinirdi. Ferusimya'da, güç saklanır, ardından daha sonra kullanılır. Enerji kaybı olmaz, sadece kullanım zamanı ve oranında bir değişim olur.

34

MARSH KÜÇÜK KASABAYA DOĞRU İLERLİYORDU. Sağlam bir darbede devrilecek gibi görünen derme çatma kapı üzerindeki işçiler donakaldı. Kül süpürenler onun yanlarından geçişini önce şaşkınlık ardından dehşetle izlediler. Kaçıp uzaklaşamayacak kadar dehşete kapılmışlardı. Ya da en azından ilk kaçan olamayacak kadar korkuyorlardı.

Marsh onlara aldırış etmedi. Altında toprak güzel bir ezgiyle sarsılıyordu. Burada Tyrian Dağı gölgesinde depremler yaygındı. Luthadel'e en yakın yanardağ oydu. Marsh Elend Venture'nin toprakları üzerinde ilerledi. Ama elbette imparator burayı terk etmişti. Bu Marsh ve onu kontrol eden için bir davet gibiydi. İkisi gerçekten de aynıydı. Yürürken Marsh gülümsüyordu.

İçinde küçük bir parça hâlâ özgürdü. Ancak onu uyutuyordu. *Harap* onun pes ettiğini düşünmeliydi. Mesele buydu. Bu yüzden Marsh içinde küçük bir kısmı saklı tuttu ve karşı koymadı. Külle kaplı gökyüzünün lekeli bir güzelliğe dönüşmesine izin verdi ve dünyanın ölümünü kutlu bir olay gibi kabullendi.

Sabrediyordu. Bekliyordu.

Köy ilham verici bir manzaraydı. İnsanlar Merkezi Salâhiyet'te olmalarına karşın açlık çekiyorlardı. Elend Venture'nin 'korunmuş' bölgesi. Yüzlerinde umuttan vazgeçmek üzere olanlara özgü o muhteşem, kem ifade vardı. Sokaklar kötü durumdaydı, –bir zamanlar soyluların haneleri olan ancak şimdi aç skaalarla dolu– evler külle kaplıydı, bahçeler yolunmuştu ve binalar kış boyunca yakacak olarak kullanılmak üzere sökülmüştü.

Bu muhteşem manzara karşısında Marsh memnuniyetle gülümsedi. Ardında

insanlar sonunda hareket etmeye, kaçışmaya ve kapıları çarpmaya başladı. Kasabada muhtemelen altı-yedi bin kişi yaşıyordu. Bunlar Marsh'ı ilgilendirmiyordu. Şimdilik.

Yalnızca, tek bir binayla ilgileniyordu. Diğerlerinden biraz farklı görünen bir köşktü. Kasaba bir zamanlar gezginler için bir durak noktasıydı ve soyluların ikinci evlerini inşa ettikleri popüler bir yerdi. Birkaç soylu aile burada sürekli olarak yaşıyor ve plantasyonlarda ve dışarıdaki ovada yer alan tarlalarda çalışan skaaları idare ediyordu.

Marsh'ın seçtiği bina çevresindekilere kıyasla daha iyi durumdaydı. Bahçe bitkiden çok otla kaplıydı ve köşkün dış duvarları yıllardır temizlenmemişti. Ancak bazı kısımları yakacak ihtiyacı için sökülmüş gibiydi ve ön kapıda bir muhafız nöbet tutuyordu.

Marsh onu, bir zamanlar Lord Hükümdar'ın törenlerinde kullanılan jilet gibi keskin metal üçgenlerden biriyle öldürdü. Adam ağzını açar açmaz Marsh metali muhafızın göğsünü delip geçecek şekilde İtmişti. Muhafızın sesi kesilirken hava garip bir biçimde durgun ve sessizdi; adam yola devrildi. Yakındaki evlerden olup biteni gözleyen skaalar bir tepki vermemeyi bilecek kadar akıllıydılar ve tek bir kıpırtı bile çıkmadı.

Marsh köşke giden yolda yürürken kendi kendine mırıldanıyordu; tünemiş olan bir kuzgun sürüsü ürküp havalandı. Bir zamanlar, taşlarla döşenmiş olan bu yol bahçede hoş bir gezinti sunuyordu. Şimdi ise otlarla kaplı bir alanın ortasında kalmıştı. Buranın sahibi muhtemelen tek bir muhafızdan fazlasını tutacak kadar zengin değildi ve kimse Marsh'ın gelişiyle alarma geçmedi. Aslında, ön kapıya dek yürüyerek gelmişti. Kendi kendine gülümseyerek kapıyı çaldı.

Bir hizmetçi kadın kapıyı açtı. Kazık çakılı gözlerini, alışılmadık uzun boyunu ve koyu renk cübbesi için de Marsh'ı gören kadın donakaldı. Titremeye başladı.

Marsh avucunda bir başka üçgenle elini uzattı. Ardından onu doğruca kadının yüzüne İtti. Kafatasının öbür tarafından çıktı ve kadın yere devrildi. Kadının bedeni üzerinden geçip eve girdi.

İçerisi, beklediğinden çok daha hoştu. Gösterişli mobilyalar, yeni boyanmış duvarlar, ince işçilik eseri seramikler.

Marsh kazık çakılı gözleriyle odayı taradı. Mevcut görüşüyle renkleri ayırt etmek zordu ama güçlerine, istese renkleri ayırt edebileceği kadar alışmıştı. Pek çok şeyin içindeki metallerden uzanan Allomantik çizgiler etraftakileri görmek için fazlasıyla yeterliydi.

Marsh'a göre bu köşk arada pahalı renkleri olan bembeyaz bir yerdi. Marsh fiziksel becerilerini kuvvetlendirmek için lehim yakarak köşkü aradı. Yaktığı metalin yardımıyla normalden çok daha hızlıca yürüyebiliyordu. Bu keşfi sırasında iki hizmetçi daha öldürdü ve ardından ikinci kata çıktı.

Aradığı adamı en üst kattaki bir masa başında buldu. Saçları dökülmekte olan, zengin işi bir takım giymiş bir adam. Yuvarlak yüzünde küçük bir bıyığı vardı, devrilmişti, gözleri kapalıydı ve ayakucunda sert bir içkiden geriye kalan boş bir şişe vardı. Marsh bu manzaradan memnun olmadı.

"Bunca yolu seni almak için geldim," dedi. "Ama geldiğimde görüyorum ki kör kütük sarhoş olmuşsun."

Adam daha önce Marsh ile hiç karşılaşmamıştı. Marsh, adam evinde bir Sorgucu gördüğünde yüzünde oluşacak olan korku ve şaşkınlık ifadesini görememiş olduğuna sinirlenmişti. Marsh korkuyu, yaklaşan ölümün uyandırdığı izleri görememişti. Bir anlığına, infaz uygun bir biçimde gerçekleşsin diye adamı ayılıncaya dek beklemeyi aklından geçirdi.

Ama *Harap* bununla uğraşamazdı. Marsh bu adaletsizliğe omuz silkti ardından baygın adamı yere çalıp kalbine tunç bir kazık sapladı. Bir Sorgucu kazığı kadar büyük ya da kalın değildi, ama öldürmek için yeterliydi. Marsh adamın kalbini sökerken soylu yerde kan birikintisinin ortasında yatıyordu.

Marsh binayı terk etti. Soylu –Marsh adını bile bilmiyordu– kısa bir süre önce Allomansi kullanmıştı. Bu adam bakırbulutlar oluşturabilen bir Siskan, bir dumancıydı ve bu yeteneğini kullanması *Harap*'ın dikkatini çekmişti. *Harap* kurutabileceği bir Allomanser'i bekliyordu.

Bu yüzden Marsh adamın gücünü alıp onu kazıkta toplamak için gelmişti. Ona boş bir iş gibi geliyordu. Hemalurji, özellikle de Allomantik aşılama; kişi kurbanın kalbine oradan da doğruca beklemekte olan alıcıya sapladığında çok daha etkiliydi. Böylelikle Allomantik becerilerden pek azı yitiriliyordu. Bu şekilde, bir kazık yapmak üzere bir Allomanser öldürmek ardından kazığı kullanmak üzere başka bir yere götürmek, yeni sahibine çok daha az güç veriyordu.

Ama bu durumda yapılacak başka bir şey yoktu. Marsh, hizmetçi kadının cansız bedeni üzerinden aşıp bakımsız bahçeye çıkarken memnuniyetsizlikle başını salladı. Ön kapıya doğru giderken kimse ona seslenmedi, hatta bakmadı bile. Ancak kapıda dizleri üzerine çökmüş birkaç skaa görüp şaşırdı.

Marsh yanlarından geçerken adamlardan biri, "Lütfen, efendim," dedi. "Lütfen, obligatörleri geri gönderin. Bu kez daha iyi hizmet edeceğiz."

Marsh onlara kazıkbakışlarını çevirip "Bu fırsatı kaçırdınız," dedi.

Diğeri "Tekrar Lord Hükümdar'a inanacağız," dedi. "O bizi doyurdu. Lütfen. Ailelerimizin yiyecek bir şeyi yok." Marsh "Pekâlâ," dedi. "Artık bunun için fazla endişelenmenize gerek yok."

Marsh giderken adamlar şaşkındı. Bir yandan aksini istese de, adamları öldürmedi. Ne yazık ki *Harap* bu önceliği kendine saklıyordu.

Marsh kasabanın dışındaki düzlükte ilerliyordu. Bir saat kadar sonra durup kasabaya ve ardında yükselen yanardağa baktı.

O anda, yanardağın sol üstünde bir patlama oldu ve gökte toz, kül ve kayadan oluşan bir yağmur başladı. Yer sallandı ve bir patlama sesi Marsh'ı sarsıp geçti. Ardından, kıpkırmızı ve sıcak bir magma akıntısı yanardağın yanından taşıp düzlüğe doğru akmaya başladı.

Marsh başını salladı. Evet. Yiyecek pek dert edilecek bir sorun değildi. Önceliklerini doğru belirlemeleri gerekiyordu.

Hemalurji, hakkında daha az şey biliyor olmayı dilediğim bir güç. Harap için, gücün büyük bir bedeli olmalı; onu kullanmak cazip olmalı ve uygulamasında kaos ve yıkım ortaya çıkmalı.

Kavramsal açıdan çok basit bir sanat. Parazitik bir sanat. Güçlerini çalacak başka insanlar olmadan, hemalurji işe yaramaz olur.

35

"BURASI İYİ Mİ?" diye sordu Spook.

Breeze aydınlanan handan bakışlarını kaçırıp kaşlarını kaldırdı. Spook onu –sivil giysiler içinde Goradel'in birkaç askeri ile birlikte– daha büyük, daha bilindik yerlerden birine getirmişti. İçeriden sesler yükseliyordu.

Breeze hana göz gezdirirken "Burası iyi" dedi. "Geceleri dışarı çıkan skaalar. Bunu göreceğimi hiç sanmazdım. Belki *gerçekten* de dünyanın sonu geliyordur..."

Spook usulca "Kasabanın daha yoksul kısımlarından birine gideceğim," dedi. "Gidip bir bakmak istediğim bazı şeyler var."

Breeze "Yoksul kesimler," diye tekrarladı. "Belki ben de seninle gelmeliyim. İnsanlar ne kadar fakirse ağızları o kadar kolay oynar."

Spook kaşını kaldırdı. "Bozulma ama Breeze, sen orada göze çarparsın."

Breeze "Ne?" diye sordu, bir yandan da başıyla kahverengi işçi elbisesini gösteriyordu. Her zamanki takım elbisesi ve yeleğine göre büyük bir değişiklikti. "Bu berbat giysileri giyiyorum, öyle değil mi?"

"Giysi yetmez, Breeze. Sende bir... Tavır var. Ayrıca, üzerinde fazla is lekesi yok."

Breeze, ona doğru bir parmağını sallayarak "Sen daha doğmamışken ben alt tabaka arasında karışıyordum, evlat," dedi.

Spook "Pekâlâ," diye yanıtladı. Yere eğilip bir avuç kül aldı. "Bunu üstüne başına ve yüzüne sürelim..."

Breeze donakaldı. Sonunda "Seninle sığınakta buluşuruz," dedi.

Spook gülümsedi, o sislere karışırken elindeki külü yere attı. Kelsier "Onu hiç sevmezdim," diye fısıldadı.

Spook kasabanın zengin semtini hızla geride bıraktı. Sokak oluklarına vardığında durmadı, sadece yolun kenarına geçip altı metre kadar aşağı atladı.

Pelerini ardında dalgalanıyordu. Kolayca yere indi ve hızla ilerlemeye devam etti. Lehim olmadan, kesinlikle kemikleri kırılırdı. Şimdi ise bir zamanlar Vin ve Kelsier'de görüp imrendiği çeviklik ile hareket ediyordu. Canlı hissediyordu. İçinde yanan lehim ile asla yorgun hissetmiyordu. Sokakta yürümek gibi basit eylemler bile kendini zarif ve güçlü hissetmesini sağlıyordu.

Çabucak Tapanlık'a giderek zenginlerin sokaklarını geride bıraktı; doğruca avını bulacağı yeri bilerek, arka sokakları andıran, kalabalık sokakoluklarına daldı. Durn, Urteau yeraltı dünyasının önde gelen isimlerindendi. Yarı muhbir yarı dilenci başı, muradına erememiş bir müzisyen olan Durn Tapanlık'ın valisi gibiydi. Onun gibileri insanların onu bulabileceği ve ödeme yapabileceği yerde olmalıydı.

Spook birkaç hafta önce, hummasından uyandıktan sonraki o ilk geceyi; bir hanı ziyaret edip insanların ondan bahsettiği geceyi hatırlıyordu. Sonraki birkaç gün içinde, başka bazı hanlara da uğramış ve diğerlerinin Spook'tan bahsettiği dedikodular duymuştu. Sazed ve Breeze'in gelişi Spook'un Durn'le etrafa yaydıkları hakkında hesaplaşmasını önlemişti. Söylentilerin kaynağı o gibi görünüyordu. Bu yanlışı düzeltme vakti gelmişti.

Spook hızlandı, bir kenara atılmış tahta yığınları üzerinden sıçrayıp, kül yığınları etrafından dolaşarak Durn'ün ev dediği deliğe gelinceye dek ilerledi. Mağara benzeri bir yer oluşturmak üzere kanal duvarının oyulduğu bir kısımdı. Kapının etrafındaki ahşap çerçeve, Tabanlıktaki diğer her şey gibi çürük ve parçalanmış görünse de, Spook içeriden kalın bir meşe kütüğüyle güçlendirildiğini biliyordu.

Dışarıda iki adam nöbetteydi. Kapının önünde, pelerini uçuşan Spook'u süzdüler. Ateşin içine atıldığında üzerinde olan pelerindi ve yanık izleri ve deliklerle doluydu.

İri adamlardan biri, yerinden kalkmadan "Patron şu anda kimseyle görüşmek istemiyor," dedi. "Daha sonra gel."

Spook kapıyı tekmeledi. Menteşelerinden sökülen kapı devrilerek arkadaki takoz desteklerinden çıkıp yuvarlandı.

Spook, bir anlığına şaşkınlıkla duraksadı. Lehimle gelen gücü uygunlukla kullanmak için fazlasıyla az deneyimi vardı. O şaşırmışken, iki haydut sersemlemişti. Oturdukları yerden kırık kapıya bakıyorlardı.

Kelsier "Onları öldürmen gerekebilir," diye fısıldadı.

Spook, hayır, diye düşündü. *Sadece hızlı hareket etmem gerek.* Görmek için bir meşale ya da lambaya ihtiyaç duymadan açık koridora daldı. Koridorun sonundaki kapıya yaklaşırken cebinden bir gözlük ve paçavra çıkardı; peşinden nöbetçiler seslenirken bunları taktı.

Kapıya biraz daha dikkatle omuz vererek açtı, bu sefer kırılmamıştı. Dört kişinin bir masada çip oynadığı aydınlık bir odaya girdi. Durn kazanıyordu.

Durn duraksayınca Spook adamları işaret ederek konuştu. "Siz üçünüz. Dışarı. Durn ile halledilecek bir meselemiz var."

Durn, yüzünde şaşkın bir ifadeyle masada oturuyordu. Gözcüler Spook'un peşinden geldiler, o da dönüp eğilerek pelerinin içinden düello bastonunu çıkardı.

Durn, ayağa kalkıp "Sorun yok," dedi. "Bizi yalnız bırakın."

Muhafızlar tereddüt ediyordu, bu kadar kolay aşılabilmiş olmalarına sinirliydiler. Ancak sonunda Durn'ün kumar arkadaşları ile birlikte çıktılar. Kapı kapandı.

Durn, yerine tekrar otururken "Epey havalı bir girişti," dedi.

Spook dönüp "Benim hakkımda konuşuyormuşsun, Durn," dedi. "İnsanların benim hakkımda hanlarda, senden de bahsederek konuştuğunu duydum. Ölümüm hakkında söylentiler yayıyor ve insanlara benim Firari'nin çetesinde olduğumu söylüyormuşsun. Kim olduğumu nereden biliyordun ve adımı neden kullanıyorsun?"

Durn kaşlarını çatıp "Hadi canım," dedi. "Ne kadar anonim olduğunu düşünüyordun? Sen Firari'nin arkadaşısın ve yaşamının büyük bir kısmını imparatorun kendi sarayında geçirdin."

"Luthadel buradan epey uzak".

Durn "Havadislerin ulaşamayacağı kadar değil," dedi. "Kasabaya gelip, görünüşte sınırsız bir para kaynağıyla etrafta bilgi toplayan bir kalaygöz mü? Senin kim olduğunu anlamak o kadar da zor değildi. Ayrıca, gözlerin."

"Ne olmuş gözlerime?" diye sordu.

Çirkin adam omuzlarını silkti. "Herkes, Firari'nin çetesindekilere garip şeyler olduğunu bilir." Spook bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Öne çıkıp masadaki kartlara göz gezdirdi.

Bir tanesini alıp kâğıda dokundu. Keskinleşmiş algıları, kâğıdın arkasındaki pürüzleri hissetmesini sağlıyordu. "İşaretlenmiş kartlar mı?" diye sordu.

Durn "Elbette," dedi. "Adamlarımın döngüyü doğru takip edip edemediğini görebilmek için oynadığımız bir alıştırma."

Spook kartı masaya fırlattı. "Neden benimle ilgili söylentiler yaydığını hâlâ söylemedin."

Durn "Alınma, evlat," dedi. "Ama... Ölmüş olman gerekiyor."

"Eğer buna inansaydın, neden hakkımda konuşmak uğraştın ki?"

"Sence neden?" diye sordu. "İnsanlar Firari'yi seviyor ve onunla ilgili her şeyi. Quellion onun adını bu yüzden o kadar sık kullanıyor. Ama eğer Quellion'ın Kelsier'in çetesinden birini öldürdüğünü gösterebilseydim... Bu kentte bundan hoşlanmayacak pek çok insan var."

Spook doğrudan "Yani, yardımcı olmaya çalışıyordun," dedi. "İyi yürekliliğinden."

"Quellion'ın kenti öldürdüğünü düşünen tek kişi sen değilsin. Eğer sen gerçekten Firari'nin çetesindensen, bazen, insanların da karşı koyduğunu bilirsin."

"Seni hayırsever biri olarak düşünmekte zorlanıyorum, Durn. Sen bir hırsızsın."

"Sen de öyle."

Spook "Neyle uğraştığımızı bilmiyorduk," dedi. "Kelsier bize zenginlikler vaat etmişti. Bütün bunlardan senin kazancın ne olacak?"

Durn kıkırdadı. "Yurttaş işe çomak sokuyor. Venture kırmızı şarabı bir klipin bile altında bir fiyata satılıyor.

Herkes mallarımızı almaktan çekindiği için kaçakçılık işlerimiz kesat. Lord Hükümdar döneminde işler *hiç* bu kadar kötü olmamıştı." Öne doğru eğildi. "Eğer eski Nezaret binasında kalan arkadaşlarının bu kentin başındaki deli hakkında bir şeyler yapabileceklerini düşünüyorsan, söyle onlara, desteğimi alabilirler. Bu kentte pek yeraltı kalmadı, ama doğru biçimde yönlendirildiğinde sebep olabileceği hasarı görünce Quellion şaşıracak."

Spook bir an sessizce durdu. "Günindiçayı Yolu'ndaki bir handa bilgi toplayan bir adam var. Onunla iletişime geçecek birini yolla. O bir Teskinci –bulabileceğinin en iyisi– ama biraz dikkat çekiyor. Teklifini ona sun."

Durn başıyla onayladı.

Spook gitmek üzere hareketlendi, ancak tereddüt etti. "Ona benden, ya da başıma gelenlerden bahsetme."

Sözünü tamamladıktan sonra koridordan ilerleyip, gözcüleri ve masadan kaldırdığı hırsızları geride bıraktı. Yıldızlı gecenin gün ışığını andıran aydınlığına çıktığında Spook gözündeki kumaşı çıkardı.

Tapanlık'ta dolanıp buluşmayı değerlendirmeye çalıştı. Durn o kadar da önemli hiçbir şey söylememişti. Ama Spook etrafında bir şeyler, planlamadığı, ya da anlayamadığı bir şeyler olup bittiğini sezebiliyordu. Kelsier'in sesine ve lehimin verdiği güce giderek daha da alışıyordu ama kendisini içinde bulduğu konumun gerektirdiğini yapamamaktan endişe duyuyordu.

Kelsier "Eğer çok geçmeden Quellion'ı halledemezsen, arkadaşlarını bulacak," dedi. "Şimdiden suikastçıları hazırlatıyor."

Spook sessizce "Onları göndermeyecek," dedi. "Özellikle de Durn'un hakkımda yaydığı söylentileri işittiyse. Herkes Sazed ve Breeze'in senin çetende olduğunu biliyor. Quellion, onlar kendisine başka bir çare bırakmayacak kadar büyük bir tehdit oluncaya dek böyle bir şeye kalkışmayacaktır."

Kelsier "Quellion dengesiz biri," dedi. "Çok bekleme. Ne kadar kaçıkça davrandığını görmek istemezsin."

Spook sessizleşti. Ardından, hızla yaklaşan ayak seslerini işitti. Topraktaki titremeyi hissetti. Döndü ve pelerinini açarak silahına uzandı.

Kelsier sessizce "Tehlikede değilsin," dedi.

Biri köşe başından dönüp giderken Spook rahatladı. Durn'ün çip oyunundaki adamlardan biriydi. Adam soluk soluğaydı, yüzü de yorgunluktan kıpkırmızıydı. "Lordum!" dedi.

Spook "Ben lord değilim," dedi. "Ne oldu? Durn tehlikede mi?" Adam "Hayır, efendim," dedi. "Sadece... Sadece..."

Spook kaşını kaldırdı.

Adam soluk alıp verirken "Yardımınıza ihtiyacım var," dedi. "Kim olduğunuzu anladığımızda çoktan gitmiştiniz. Sadece..."

Spook "Ne konuda?" dedi telaşla.

Adam "Kardeşim, efendim," dedi. "Yurttaş onu aldı. Babamız... Soyluydu. Durn beni sakladı, ama Mailey, onu yanına bıraktığım kadın tarafından satıldı. Efendim, o yalnızca yedi yaşında. Birkaç gün sonra onu yakacaklar!"

Spook suratını astı. *Benden ne yapmamı bekliyor?* Bu soruyu sormak üzere ağzını açacak oldu, ama duraksadı. Artık aynı kişi değildi. Eski Spook kadar kısıtlanmış değildi. Başka bir şey yapabilirdi.

Kelsier'in yapacağını.

"On adam toplayabilir misin?" diye sordu. "Gece vakti işlerinde yer almaya gönüllü arkadaşların?"

"Evet. Sanırım. Bunun Mailey'i kurtarmakla bir ilgisi var mı?"

Spook "Hayır," dedi. "Mailey'i kurtarmanın bedeliyle bir ilgisi var. Bana bu işçileri bul ben de kardeşine yardım etmek için neler yapabilirim bir bakayım."

Adam hevesle başını salladı.

Spook işaret ederek "Şimdiden yap," dedi. "Bu gece başlıyoruz."

Hemalurji'de kazığın yapımında kullanılan metal de, tıpkı kazığın bedendeki konumu gibi önemlidir. Örneğin çelik kazıklar fiziksel Allomantik güçleri –lehim, kalay, çelik ya da demir yakma becerisini– alır ve bunları kazığın çakılacağı kişiye aktarır. Ancak bunlardan hangisinin verildiği kazığın nereye saplandığına bağlı olarak değişir.

Diğer metallerden yapılan kazıklar ise Ferusimyasal yetenekleri çalarlar. Örneğin ilk Sorgucuların tümüne, –öncelikle bir Ferusimyacı'nın bedeninden geçirildikten sonra– kendilerine iyileştirme gücünü biriktirme yeteneği veren birer lehim kazık verilmişti. (Ancak hemalurjik eksilme yasası gereği bunu gerçek Ferusimyacılar kadar hızlı yapamıyorlardı.) Sorgucuların yaralarını hızlı iyileştirmeleri ile tanınmaları buradan geliyor; ayrıca bu kadar dinlenmeye ihtiyaç duymalarının nedeni de bu.

36

"GİTMEMELİYDİN." Cett çıkıştı.

Elend aygırını ordugâhının merkezine doğru sürerken kaşını kaldırdı. Tindwyl ona özellikle algılanışını yönetebileceği durumlarda kişinin halkına görünmesinin iyi olduğunu öğretmişti. Bu noktada ona katılıyordu ve is lekesini gizlemek için siyah bir pelerin ile atını sürüyor, askerlerinin onların yanında olduğunu görmelerini sağlıyordu. Cett de onunla, kendisi için özel olarak yapılmış eyerinde at biniyordu.

Elend, sabah işleri için yanından geçerken kendisine selam veren bir grup askere başıyla selam verip "Sence kente girip kendimi fazlaca tehlikeye mi attım?" dedi.

Cett "Hayır, senin hayatta olup olmamanı umursamadığımı biliyorsun, evlat. Ayrıca, sen bir Sissoylusun.

İşler ters gitmiş olsaydı kaçabilirdin," dedi. Elend "Öyleyse, niye?" diye sordu. "Neden bir hataydı?"

Cett "Çünkü içeride insanlarla tanıştın. Onlarla konuştun, dans ettin," dedi.

"Kahretsin, evlat. Bunun neden bir sorun olduğunu göremiyor musun? Saldırı vakti geldiğinde öldüreceğin insanlar için endişeleneceksin."

Elend bir süre sessizce at sürmeye devam etti. Artık sabah sisine alışmıştı. Kampı örterek boyutlarını gizlemişti. Kalayla güçlendirilmiş gözleriyle bile uzaktaki çadırlar belirsiz yığınlar gibi görünüyordu. Örtülü gölgeler ve cılız seslerle dolu efsanevi bir dünyadan geçiyor gibiydi.

Kente girmesi bir hata mıydı? Belki. Elend Cett'in bahsettiği kuramı biliyordu. Bir general için düşmanlarını bireyler olarak değil de yalnızca sayı, ya da birer engel olarak görmesinin önemini biliyordu.

Elend "Yaptığım seçimden memnunum," dedi.

Cett gür sakalını kaşırken "Biliyorum," dedi. "Açıkçası beni sinirlendiren de bu. Sen tutkulu birisin. Bu bir zayıflık ama asıl sorun bu da değil. Asıl *mesele* kendi tutkunla baş edemiyor oluşun."

Elend merakla kaşını kaldırdı.

Cett, "Düşmanına alışmamaya dikkat etmeliydin," dedi. "Nasıl tepki vereceğini bilmeli ve bu durumdan sakınmanı sağlayacak bir plan yapmalıydın! Kahretsin, evlat, her önderin bir zayıflığı vardır. Kazananlar ise bunları nasıl bastıracağını bilenlerdir, onları besleyenler değil!" Elend buna karşılık vermeyince Cett iç geçirmekle yetindi. "Pekâlâ, öyleyse kuşatmadan konuşalım. İstihkâmcılar kente giden pek çok suyun önünü kesti ama bunların kentin asıl su kaynağı olduğunu sanmıyorum."

Elend "Onlar değil," dedi. "Vin kentte altı büyük su kuyusu tespit etti." Cett "Bunları zehirlemeliyiz," dedi.

Elend sessiz kaldı. İki yanı içinde hâlâ mücadele ediyordu. Eskiden olduğu hâli olabildiğince fazla kişiyi korumak istiyordu. Ancak dönüştüğü adam ise daha gerçekçiydi. Bazen kurtarmak için öldürmek –ya da en azından sıkıntı vermek– zorunda olduğunu biliyordu.

Elend "Pekâlâ," dedi. "Vin'e bu gece bu işi bitirmesini söyleyeceğim, ayrıca kuyulara yaptığımızı belirten bir yazılı mesaj bırakmasını da söyleyeceğim."

Cett kaşlarını çatıp "Bu ne işe yarayacak?" dedi.

Elend, "İnsanları öldürmek istemiyorum, Cett. Onları endişelendirmek istiyorum. Böylelikle su için Yomen'e gidecekler. Tüm kentin talep etmesi üzerine zuladaki su çabucak bitecektir."

Cett homurdandı. Ancak Elend'in önerisini dikkate almasından memnun görünüyordu. "Peki ya civar köyler?"

Elend, "Onları korkutabilirsin," dedi. "Bin kişilik bir kuvvet topla ve onları tedirgin etmek için gönder ama öldürmesinler. Yomen'in bölgedeki casuslarının krallığının çökmekte olduğu ile ilgili haber salmalarını istiyorum."

Cett "Evlat, bunu yarım ağızla yapmaya çalışıyorsun," dedi. "Eninde sonunda seçim yapman gerekecek. Eğer Yomen teslim olmazsa, saldırmak zorunda kalacaksın."

Elend komuta çadırının önünde atını dizginledi. Usulca "Biliyorum," dedi.

Cett kıkırdadı ama uşaklar gelip onu eyerden çözmeye başlayınca sessizleşti. Ancak bu sırada ser sallanmaya başladı. Elend, huzursuzlaşan atına hâkim olmaya çalışırken küfretti. Sarsıntı çadırları sallayıp bazı çadır direklerini devirip çadırların yıkılmasına sebep oldu ve Elend tabak çanak, kılıçlar ve diğer metal eşyaların yere devrilmesiyle çıkan tangırtıyı işitti. Sonunda sarsıntı dindi ve Cett'e bakmak üzere yana döndü. Adam bineğine hâkim olabilmişti, ancak kullanamadığı bacaklarından biri eyerden fırlamıştı ve düşmek üzereymiş gibi görünüyordu. Hizmetçileri ona yardım etmek üzere koşuştular.

Cett "Kahrolası şeyler giderek daha da sık oluyor," dedi.

Elend sisin içinde burnundan soluyan atını sakinleştirdi. Kampta birileri küfredip bağırıyor, depremin yarattığı karışıklığı gidermekle uğraşıyorlardı. Gerçekten de daha da sıklaşıyorlardı; sonuncusu daha birkaç hafta önce olmuştu. Depremler Son İmparatorluk'ta sık olmazdı; gençliğinde Elend iç salâhiyetlerde deprem olduğunu hiç işitmemişti.

İç çekti, atından inip hayvanı bir yardımcıya teslim etti ardından Cett'in peşinde kumanda çadırına girdi. Hizmetçiler Cett'i bir sandalyeye oturtup çıktılar; ikisi baş başa kaldı. Cett yüzünde tedirgin bir ifadeyle Elend'e baktı. "O ahmak Ham sana Luthadel'den gelen haberlerden bahsetti mi?"

Elend, iç çekip "Ya da gelmeyişinden mi?" dedi. "Evet." Elend'in kanaldan gelmesini emrettiği erzaklar şöyle dursun başkentten tek bir haber bile ulaşmamıştı.

Cett usulca "O kadar vaktimiz yok, Elend," dedi. "En fazla birkaç ay. Yomen'in kaynaklarını zayıflatmak, belki de insanlarını işgale razı edecek bir susuzluk için yeteri kadar bir zaman. Ama eğer yeni erzaklar elimize ulaşmazsa, bu kuşatmayı sürdürmemizin bir yolu yok.

Elend yaşlı adama baktı. Cett sandalyesinde gururlu bir ifadeyle, Elend'in gözlerinin içine bakarak oturuyordu. Kötürüm adamın elinden daha fazlası gelmiyordu. Cett uzun zaman önce hastalıktan dolayı bacaklarını kullanamaz hale gelmişti ve insanları fiziksel olarak yıldıramıyordu. Bu yüzden tehditkâr olmak adına başka yöntemler bulmak zorunda kalmıştı.

Cett can yakacak noktaları bulmayı biliyordu. İnsanları rahatsız eden kusurları tespit edebilir ve onların iyi yanlarını Elend'in güçlü Teskincilerin bile nadiren yapabildiği bir biçimde kullanabilirdi. Üstelik tüm bunları Elend'in Cett'in kabul edeceğinden çok daha yumuşak bir kalbe sahip olduğunu düşünürken yapıyordu.

O gün ise her zamankinden daha gergin görünüyordu. Bir şeylere –kendisi için önemli olan bir şeye– endişeleniyor gibiydi. Belki de geride bırakmak zorunda olduğu bir şeye?

Elend, "Ona bir şey olmayacak, Cett," dedi. "Yanında Sazed ve Breeze varken Allrianne'e bir şey olmaz."

Cett umursamazca elini savururken homurdandı, ancak gözlerini kaçırmıştı. "O kahrolası ahmak kız olmadan daha iyi. Bırakalım da o Teskinci'ye varsın! Her neyse, konu ben değilim, konu sensin ve bu kuşatma!"

Elend, "Söylediklerin dikkate alındı," dedi. "Gerekli görürsem saldıracağız." Konuşurken çadırın girişi açıldı ve yanında Elend'in birkaç haftadır –en azından yatalak olmaksızın– görmediği biriyle Ham içeri girdi.

Elend generale yaklaşarak "Demoux!" dedi. "Ayaktasın!"

Demoux "Güçbela, majesteleri," dedi. Hâlâ bitkin görünüyordu. "Ancak, biraz etrafta dolaşacak kadar iyiyim."

Elend "Peki ya diğerleri?" diye sordu.

Ham başıyla onayladı. "Çoğu ayağa kalktı. Demoux sonunculardan. Birkaç gün içinde ordu eski gücüne kavuşacaktır."

Elend, tabii ölenler hariç, diye düşündü.

Cett Demoux'yu süzdü. "Adamların çoğu haftalar önce iyileşti. Sanıldığından daha mı zayıfsın ne, Demoux? En azından duyduklarım bu yönde."

Demoux kızardı.

Elend şaşırdı. "Ne?"

"Önemsiz bir şey, majesteleri," dedi.

Elend "Benim ordugâhımda asla 'önemsiz' bir şey olmaz, Demoux," dedi. "Mesele nedir?"

Ham iç çekip bir sandalye çekti. Sandalyeye ters oturup kaslı kollarını tahtaya dayadı. "Sadece kampta dolaşan bir dedikodu, El."

Cett "Askerler," dedi. "Hepsi aynı kocakarılar kadar batıl inançlı."

Ham başıyla onayladı. "Bazıları sisten hastalananların cezalandırıldığını düşünüyor."

Elend "Cezalandırılmak mı? Ne için?" diye sordu.

Demoux "İnançsızlıktan, majesteleri," dedi.

Elend "Saçmalık," dedi. "Sislerin rastgele hasta ettiğini herkes biliyor."

İkisi bakıştılar ve Elend durup tekrar düşündü. *Hayır. Hastalıklar rastgele değildi; en azından istatistikler değil* "Yine de," dedi, konuyu değiştirmeye karar vermişti "Günlük raporunuz nedir?"

Üç adam ordugâhtaki görevleri hakkında sırayla konuştular. Ham askerin moral ve eğitimiyle ilgileniyordu. Demoux ise erzak ve kamp görevleriyle, Cett de taktik ve devriyelerle. Elend elleri arkasında bağlı bir halde kendisine sunulan raporları dinliyordu; ancak tüm dikkatini vermemişti. Raporlar dünkülerden pek farklı değildi ama Demoux'u işinin başında görmek güzeldi. Yardımcılarından çok daha iyi çalışıyordu.

Konuşurlarken Elend'in aklı başka yerdeydi. Kuşatma iyi gidiyordu ama içinden bir ses –Cett ve Tindwyl'den ders almış yanı– bu bekleme oyundan rahatsız oluyordu. Kenti doğrudan alabilirdi. Kolossları vardı ve tüm haberler birliklerinin Fadrex'in içindekilere kıyasla çok daha deneyimli olduğuna işaret ediyordu. Kayalıklar savunmadakiler için korunma sağlayabilirdi, ama Elend kazanamayacak kadar kötü bir pozisyonda değildi.

Ama bu çok, hem de pek çok hayata mal olacaktı.

Tereddüt ettiği adım da buydu. Bu son adım onu savunmadaki birinden bir

saldırgana dönüştürecekti; koruyucudan fatihe. Ayrıca kendi tereddüdüne de sinirleniyordu.

Elend'e göre kente girmenin kötü olmasının bir başka nedeni daha vardı. Yomen'i kötü bir zalim, Lord Hükümdar'a sadık yozlaşmış bir obligatör olarak düşünmek Elend için daha kolaydı. Ancak ne yazık ki artık Yomen'in mantıklı biri olduğunu biliyordu. Üstelik çok iyi nedenleri olan bir adam. Bir bakıma Elend'e yönlendirdiği suçlamalarda haklıydı. Elend ikiyüzlüydü. Demokrasiden bahsediyordu, ancak tahta kaba kuvvetle geçmişti.

İnsanların kendisinden beklediğinin bu olduğunu düşünüyordu. Ama bu onu ikiyüzlü yapıyordu. Yine de, aynı mantıkla Vin'i Yomen'i öldürmek üzere göndermesi gerektiğini biliyordu. Ama Elend kendisine engel olmak dışında hiçbir yanlışı olmayan bir adamın ölüm emrini verebilir miydi?

Obligatörü öldürtmek, kolosslarını kente saldırmaya göndermek kadar yanlış geliyordu. Elend, Cett haklı, diye düşündü. *Bunu yarım ağızla yapmaya çalışıyorum.* Baloda Telden ile konuşurken kendinden o kadar emindi ki. Ama aslında, hâlâ öne sürdüğü şeye inanıyordu. Elend Lord Hükümdar değildi. Halkına daha fazla özgürlük ve daha fazla adalet sunmuştu.

Ancak, kuşatmasının olduğu kişi ile olmaktan korktuğu kişi arasındaki dengeyi bozabileceğini fark etmişti. Fardrex'i işgal etmeyi, ordularını öldürüp kaynaklarını yağmalamayı görünürde imparatorluğunda yaşayan halkını korumak adına yaptığına kendini gerçekten inandırabilir miydi? Tersini yapmaya cüret edebilir miydi? Fadrex'ten çekilmeyi ve o mağaradaki –tüm imparatorluğu kurtarabilecek– sırları hâlâ Lord Hükümdar'ın dönüp halkını kurtaracağına inanan birine bırakmayı.

Karar vermeye hazır değildi. Şimdilik, diğer seçenekleri denemekte ısrarcıydı. Kenti fethetmesini gerektirmeyecek her şeyi. Buna Yomen'i daha uysal kılacak biçimde kenti kuşatmayı sürdürmek de dâhildi. Ayrıca, Vin'in in ambar mağarasına gizlice girmesini de kapsıyordu. Getirdiği haberler binanın sıkıca korunduğunu söylüyordu. Sıradan bir akşamda içeri girip giremeyeceğinden emin değildi. Ancak bir balo gecesi, savunma daha esnek olabilirdi. O mağarada neler olduğuna bir göz atmak için mükemmel bir zaman olabilirdi.

Yomen'in Lord Hükümdar'ın son yazıtını kaldırdığını düşünmezsek, diye aklından geçirdi. *Ya da orada bir şey olduğunu var sayarsak.*

Yine de bir şans vardı. Lord Hükümdar'ın son mesajı; halkına sunduğu yardımın son parçası. Eğer Elend kente saldırmadan ve binlerce kişiyi öldürmeden o yardıma ulaşmanın bir yolunu bulursa, bunu yapardı.

Sonunda, adamlar raporlarını sunmayı tamamladılar ve Elend onları gönderdi. Ham sabahki idmana yetişmek gayesiyle hızlıca gitti. Cett ise birkaç dakika sonra kendi çadırına götürülmek üzere yardımcıları eşliğinde çıkmıştı. Ancak Demoux ağır davranıyordu. Bazen Demoux'un ne kadar genç olduğunu hatırlamak zordu, Elend'den biraz daha büyüktü. Dökülmekte olan saçları ve sayısız yara adamı olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu, tıpkı uzun süren hastalığının hâlâ belirgin olan izleri gibi.

Demoux bir şeyler konusunda tereddütlüydü. Elend bekledi ve sonunda Demoux bakışlarını yere düşürüp utangaçça "Majesteleri," dedi. "Sanırım generallik görevimden azlimi istemeliyim."

Elend dikkatle "Peki niye böyle düşünüyorsun?" diye sordu. "Artık bu göreve layık olduğumu düşünmüyorum." Elend şaşırmış görünüyordu.

"Yalnızca Firari'nin güvendiği biri bu orduyu yönetmeli, lordum," dedi. "Sana güvendiğine eminim, Demoux."

Demoux hayır der gibi başını salladı. "Öyleyse neden beni hasta etti? Neden ben; ordudaki onca kişi arasından neden ben?"

"Sana söyledim, Demoux, şans."

Demoux "Lordum," dedi, "Karşı çıkmak istemem ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Ne de olsa, hasta olanların da Kelsier'in iradesiyle olduğunu söylediniz."

Elen duraksadı. Elend duraksadı. "Öyle mi dedim?"

Demoux başıyla onayladı. "Ordumuzu sise çıkardığımız o sabah onlara Kelsier'in Sislerin Efendisi olduğunu, bu yüzden de hastalığın onun iradesi olduğunu haykırdınız. Sanırım haklıydınız. Firari SislerinEfendisi. Kendisi de ölmeden önceki gecelerde böyle demişti. Hastalık onun elinden, lordum. Öyle olduğunu biliyorum. İmanı zayıf olanları gördü ve onları lanetledi."

Elend "Demek istediğim bu değildi, Demoux," dedi. Kelsier'in bu tersliğe katlanmamızı istediğini söylüyordum, herkesi tek tek seçip ayırdığını değil."

"Yine de, lordum, bunu siz söylediniz." Elend elini hayır der gibi salladı.

"Öyleyse, garip rakamları nasıl açıklıyorsunuz, lordum?"

Elend "Emin değilim," dedi. "Hastalanan insan sayısının garip bir istatistik ortaya koyduğunu söylemeliyim, ama bu özel bir anlama gelmiyor, Demoux."

Demoux, bakışlarını hâlâ yerde tutarak "O rakamlardan bahsetmiyorum, lordum," dedi. "Diğerleri iyileşirken hasta kalanların sayısından bahsediyorum."

Elen duraksadı. "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

Demoux sessiz çadırda "Duymadınız mı, lordum?" dedi. "Kâtipler bundan bahsedip duruyor ve orduda duyuldu. Pek çoğunun kafasının hesaba çalıştığını sanmıyorum ama garip bir şeyler olduğunu anlıyorlar."

Elend "Hangi sayılar?" diye sordu.

Demoux "Beş bin kişi hastalığa yakalandı, lordum," dedi.

Elend, ordunun *tamı tamına* yüzde on altısı, diye düşündü.

Demoux "Bunlardan beş yüz kadarı öldü," dedi. "Kalanların hemen hepsi bir günde iyileşti."

Elend "Ama bazıları iyileşmedi," dedi. "Sen de."

Demoux "Ben de," dedi usulca. "Diğerleri iyileştiğinde üç yüz yirmi yedimiz ise hastaydık."

Elend "Ve?" diye sordu.

"Bu da hasta olanların tamı tamına on altıda biri lordum," dedi. "Üstelik biz de tamı tamına on altı gün hasta yattık. Saati saatine."

Çadırın girişi rüzgârda usulca dalgalandı. Elend sessizleşti ve ürperdi. Sonunda "Tesadüf," dedi. "Yeterince denerlerse, bir bağlantı arayan istatistikçiler daima tesadüfler ve sıra dışı istatistikler bulabilirler."

"Bu basit bir sıra dışılık gibi görünmüyor, lordum," dedi. "Kesin. Aynı sayı tekrar tekrar görülüyor. On altı."

Elend başını olumsuz bir anlamda salladı. "Öyle bile olsa, Demoux, bu hiçbir anlama gelmiyor. Sadece bir sayı." Demoux "Bu Firari'nin Hathsin Madenleri'nde geçirdiği ay sayısı," dedi. "Tesadüf."

"Leydi Vin de Sissoylu olduğunda on altı yaşındaydı. Elend "Bu da tesadüf," dedi.

"Bununla ilgili pek çok tesadüf var gibi görünüyor, lordum," dedi.

Elend kollarını birleştirdi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Demoux bu konuda haklıydı. *İnkârım bizi bir sonuca ulaştırmıyor. İnsanları yalnızca yalanlamayı bırakıp onların neler düşündüğünü de öğrenmeliyim.*

Elend "Pekâlâ, Demoux," dedi. "Bunlardan hiçbirinin tesadüf olmadığını varsayalım. Ne anlama geldikleriyle ilgili bir teorin var gibi görünüyor."

Demoux "Az önce söylediğim şey, lordum," dedi. "Sisler Firari'den. Bazılarını öldürüyor, bazılarımızı ise hasta ediyor; olup bitenin ardında kendisinin olduğunu göstermek için on altı sayısını geride bırakıyor. Bu yüzden en hasta olanlar onu en az memnun edenler."

Elend "Sisten ölenler dışında kalanlar, tabii," diye ekledi. Demoux başını kaldırıp "Doğru," dedi. "Bu yüzden... Belki benim için de bir umut ışığı vardır."

"Bu bir avuntu değildi, Demoux. Bunların hiçbirini kabul etmiyorum. Belki bunlar gerçekten de garipliktir ama olup bitene getirdiğin yorum yoruma dayanıyor. Neden Firari senden memnun olmasın ki? Onun en sadık rahiplerinden birisin."

Demoux "Bu görevi kendim aldım, lordum," dedi. "Beni o seçmedi. Sadece... Gördüğümü öğretmeye başladım ve insanlar beni dinledi. Onun gücüne giden de bu olmalı. Eğer benden bunu yapmamı istemiş olsaydı beni henüz hayattayken seçerdi, öyle değil mi?"

Elend, Firari'nin hayattayken bunları pek umursadığını sanmıyorum, diye aklından geçirdi. *Sadece skaaları, isyan etmelerini sağlayacak kadar öfkelendirmek istiyordu.*

Elend "Demoux," dedi, "Firari'nin hayattayken bu dini örgütlemediğini biliyorsun. Yalnızca senin gibiler –o öldükten *sonra* onun öğretilerine gönül verenler– imanlılardan bir cemaat oluşturmayı başardılar.

Demoux "Doğru," dedi. "Ama öldükten sonra bazılarına göründü. Ben bunlardan biri değildim."

Elend "O kimseye görünmedi," dedi. "Bu, onun bedenini kuşanmış OreSeur adlı kandraydı. Bunu sen de biliyorsun, Demoux."

Demoux "Evet," dedi. "Ama o kandra Firari'nin talebiyle böyle bir şey yaptı. Ayrıca, ben de uğrananlardan biri değildim."

Elend bir elini Demoux'nun omzuna koyarak adamın gözlerinin içine baktı. Bu yorgun ve saçları genç yaşta ağarmış generali kendisinden bir metre daha uzun olan vahşi bir kolossa gözünü kırpmadan bakarken görmüştü. Demoux'nun ne bedeni ne imanı zayıftı.

Elend "Demoux," dedi "Bunu en nazik biçimde söylemeye çalışacağım ama kendine acıman işmize engel oluyor. Eğer bu sis *seni* seçtiyse, bunu hastalığın Kelsier'in memnuniyetsizliğiyle hiçbir ilgisi *olmadığının* bir kanıtı olarak almalıyız. Şu anda kendini sorgulamana ayıracak vaktimiz yok, ayrıca ikimiz de senin bu orduda herkesten daha özverili olduğunu biliyoruz."

Demoux kızardı.

Elend, Demoux'nun duygularını Allomansi ile biraz İterek "Bir düşün, kişinin inancının sislerden etkilenmesiyle hiçbir ilgisi olmadığını bildiğini göreceksin. Bu yüzden, canını sıkmana izin vermek yerine işimize bakıp sislerin bu etkisinin ardındaki *asıl* nedeni bulmalıyız."

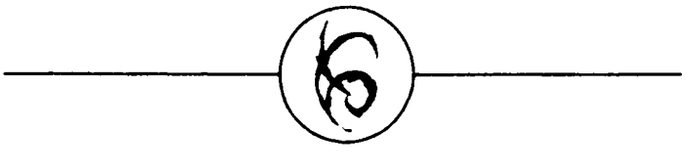
Demoux bir an öylece kaldı, ardından başıyla onayladı. "Belki de haklısınızdır, lordum. Belki hemen bir sonuca varıyorumdur."

Elend gülümsedi. Ardından duraksayıp, kendi söylediklerini düşündü. *Kişinin inancının sislerden etkilenmesiyle hiçbir ilgisi yok...*

Bu tam olarak doğru değildi. Demoux kamptaki en inançlılardan biriydi. Peki ya hastalığı onunki kadar uzun sürenler? Belki onlar da inançlarına bağlı kimselerdi? Elend bu soruyu Demoux'ya sormak üzere ağzını açtı. Ardından dışarıdan bağırışlar duyuldu.

Hemalurjik eksilme Sissoylulardan yaratılan Sorguculardа daha az belli oluyordu. Zaten Allomantik güçlere sahip olduklarından diğer yeteneklerin eklenmesi onlara müthiş bir güç veriyordu.

Ancak Sorgucuların çoğu Siskanlardan yaratılmıştı. Marsh gibi arayıcılar özellikle tercih edilmiş gibi görünüyor. Çünkü bir Sissoylu bulunmadığında, güçlendirilmiş tunç yeteneklere sahip bir Sorgucu, skaalar arasında Siskanların aranmasında güçlü bir araçtı.

37

UZAKTA ÇIĞLIKLAR YÜKSELDİ. Vin kamarasında doğruldu. Uykulu olsa da henüz uykuya dalmamıştı. Fadrex'te bilgi toplamakla geçirdiği bir gece onu yormuştu.

Ancak kuzeyden çarpışma sesleri yükselince tüm yorgunluğunu unutmuştu. Battaniyesini bir kenara atıp kamarasından fırlarken, sonunda, diye düşündü. Her zamanki pantolonunu ve gömleğini giydi ve üzerinde daima taşıdığı metal şişecikleri de vardı. Kanal botunun güvertesinde ilerlerken şişeciklerden birini kafasına dikti.

Mavnacılardan biri sisler içinden "Leydi Vin!" diye seslendi. "Kampa saldırıyorlar!"

Vin botun koçboynuzlarından birini İtip havaya fırlarken "Vakti de gelmişti," dedi. Sabah sisini yarıp ilerlerken geride bıraktığı beyaz kıvrımlar ve izler bulutlar üzerine uçan bir kuş gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Kalay yardımıyla çok geçmeden çarpışmayı buldu. Atlı birkaç grup adam kampın kuzey kısmına girmiş ve görünüşe göre kanalın iyi korunan bir kıvrımında duran erzak mavnalarına doğru saldırmaya çalışıyorlardı. Elend'in Allomanserler'i bir yanı kuşatmıştı, önde haydutlar vardı sikkeciler ise atlılara arkadan saldırıyordu. Piyadeler orta kısmı tutuyor ve cansiperane dövüşüyorlardı; atlılar kamptaki barikatlar ve savunmalardan dolayı yavaşlamıştı.

Vin yere inerken gururla, Elend haklıydı, diye düşündü. *Eğer adamlarımızı sise çıkarmamış olsaydık şu anda başımız belaya girmişti.*

Kralın planlaması erzaklarını kurtarmış ve Yomen'in yağmacı kuvvetlerinden birini davet etmişti. Atlılar muhtemelen –askerleri habersiz yakalayıp sisten dolayı dışarı çıkmalarına da fırsat vermeden– kolayca kampa gireceklerini, ardından da erzak mavnalarını ateşe vereceklerini düşünüyorlardı. Ancak Elend'in gözcüleri ve devriyeleri gerekli uyarıları yapmıştı ve düşman atlıları kafa kafaya bir mücadelenin içine girmek zorunda kalmıştı.

Yomen'in askerleri güney tarafından kampı zorluyordu. Elend'in askerleri iyi dövüşmelerine karşın düşmanları atlıydı. Vin göğü yararak ilerlerken lehim harlayıp bedenini güçlendirdi. Bir sikke fırlatıp yavaşlamak üzere onu İtti ve büyük bir kül bulutu kaldırarak yere indi. Atlıların güney cenahı üçüncü sıra çadırlara dek sızmıştı. Vin tam da onların ortasına inmeyi seçti.

Askerler ona doğru gelmeye başladıklarında Vin, at nah yok, diye düşündü. *Ayrıca görünüşe göre kılıç yerine taş bıçaklı mızraklar kullanıyorlar.*

Yomen kesinlikle dikkatli.

Neredeyse zordu. Vin gülümsedi, bekleyerek geçirdiği günlerden sonra adrenalin hissetmek hoşuna gitmişti. Yomen'in komutanları saldırıyı Vin'e doğru döndürmek üzere emirler yağdırmaya başlamıştı. Çok geçmeden otuz kadar atlı doğruca Vin'in üzerine dörtnala geliyordu.

Vin onlara baktı. Ardından sıçradı. Yükselmek için çeliğe ihtiyacı yoktu lehim ile güçlendirilmiş kasları bunun için yeterliydi. En öndeki askerin mızrağının üzerinden geçerken altındaki havayı hissedebiliyordu. Vin'in ayağı askerin yüzüne inip onu eyerinden devirirken sabah sisi içinde küller uçuşuyordu. Yuvarlanan bedenin yanına indi, ardından bir sikke atıp kendisini kenara, yeri döverek gelen toynaklardan uzağa attı. Arkadaşları talihsiz biniciyi istemeden çiğnerken adamdan çığlıklar yükseliyordu.

Vin'in İtişi kendisini geniş bir çadırın açıklığından içeri fırlatmıştı. Yuvarlandı ardından –henüz hareketi sona ermemişken– çadırın metal kazıklarını İterek onları topraktan söktü.

Duvarlar titredi ve çadır bezi yırtılarak havaya fırladı ve tüm kazıklar farklı yönlere fırlarken iyice gerildi. Havada küller uçuşuyordu ve her çatışmanın her iki tarafından da askerler Vin'e doğru döndü. Çadır bezinin önüne düşmesini izledi, ardından İtti. Çadır bezi havada şişerken kazıklar çadırdan fırlamış ve atları ve binicilerini delip geçmişti.

Atlar ve biniciler yere devrildi. Çadır bezi Vin'in önünde yere düştü. Vin gülümsedi, ardından biniciler ikinci bir saldırı için toplanırlarken parçalanmış çadırın üzerinden atladı. Onlara vakit bırakmadı. Elend'in bölgedeki askerleri geri çekilmiş ve savunma hattının ortasını desteklemişler, böylece de Vin'e kendi adamlarını yaralama ihtimali olmadan saldırma şansı vermişlerdi.

Atlılar arasına atıldı, devasa binekleri kendisini izlemeye çalışırken köstekliyor-

du. Atlar ve adamlar dönerken Vin toprağa çakılı metal kazıkları bağlı oldukları çadırlardan Çekip ok gibi kullandı. Düzinelerce adam yere devrildi.

Arkasından dörtnala yaklaşan at sesleri duyduğunda Vin düşman subaylarından birinin bir başka saldırıyı yönettiğini gördü. On adam doğruca üzerine geliyordu, kimisinin elinde mızrak kimilerinde ise gerili yaylar vardı.

Vin öldürmekten hoşlanmıyordu ama Allomansi'yi seviyordu; becerilerini kullanmanın verdiği heyecanı, İtme ve Çekmenin gücünü ve yalnızca lehim ile harlanmış bir bedenin hissedeceği elektrik gibi bir güç hissini seviyordu. Böyle adamlar ona savaşma şansı verdiğinde, gücünü sakınmıyordu

Ona karşı okların bir şansı yoktu. Vin ardındaki bir metali Çekip kenara fırlarken lehim ona hız ve denge veriyordu. Vin havaya fırlarken altından az önceki Çekmesiyle yerinden sökülmüş olan bir çadır dalgalanarak geçti. Yere indi, ardından çadırın kazıklarından bazılarını İtti; çadırın köşesindeki kazıkları. Çadır, sanki iki ucundan çekilen bir mendil gibi iyice gerildi.

Bu da atların bacaklarına tel gibi dolandı. Vin duralümin yaktı, ardından da İtti. Öndeki atlar kişnerken Vin'in kullandığı bu silah onları yere deviriyordu. Çadır bezi yırtıldı ve kazıklar kurtulup fırladı ama olan olmuştu. Öndekiler arkadakileri devirmiş ve adamlar da hayvanlara birlikte yere devrilmişti.

Vin çeliğini tazelemek için bir şişeciği daha başına dikti. Artından bir çadırı daha kendine doğru Çekti. Yaklaşınca zıpladı, döndü ve çadırı arkadaki bir başka atlı gruba doğru Çekti. Çadırın kazıkları adamlardan birinin göğsüne saplamp onu geriye fırlattı. Adam diğer askerlerin üzerine devrilerek kargaşaya sebep olmuştu.

Ardından yere, külün içine cansız bir biçimde düştü. Göğsüne saplanmış olan kazıkların ucundaki çadır adamın cansız bedenini bir kefen gibi örtmüştü. Vin dönüp başka düşman olup olmadığına baktı. Ancak atlılar geri çekilmeye başlamıştı. Onları kovalamak üzere öne çıktı ancak durdu. Biri onu izliyordu; siste onun gölgelerini görebiliyordu. Tunç yaktı.

Figür metallerin gücüyle nabız gibi atıyordu. Allomanser. Sissoylu. Elend olmak için fazlasıyla kısaydı ama sis ve küllerin oluşturduğu gölgelerin ötesinden daha fazlasını seçemiyordu. Vin düşünmek için duraksamadı. Bir sikke atıp yabancıya doğru fırladı.

Yabancı da sıçrayarak geri çekildi. Vin de onun peşinden gitti, kısa sürede Allomanser'in ardında sekerek kampı geride bırakmıştı. Hızla kente doğru gidiyordu, Vin de onun peşinde, külle kaplı arazide büyük sıçrayışlarla geliyordu. Avı kentin önündeki kayalıkları aştı ve Vin de onun peşinden giderek şaşırmış bir devriyenin birkaç metre yanına indi ardından sarp kayalıkların üzerinden Fadrex'e inmek üzere tekrar sıçradı.

Diğer Allomanser hâlâ önündeydi. Hareketlerinde, Zane'i andıran bir oyunbazlık yoktu. Bu adam gerçekten de kaçmaya çalışıyordu. Vin, çatılar ve sokaklar üzerinden sıçrayarak peşinden gidiyordu. Ona yetişememenin verdiği sinirle dişlerini sıktı. Her bir sıçrayışını mükemmellikle planlıyor ve kendisi için yeni çapalar seçip yeni bir kavisle havada fırlarken neredeyse hiç durmuyordu.

Yine de yabancı yaptığında iyiydi. Kentin etrafında dolanarak Vin'i kendisine yetişmeye zorluyordu. Sonunda, pekâlâ, diye düşünüp duralüminini hazırladı. Artık sislerde saklanmadığını görecek kadar yaklaşmıştı ve bir hayalet değil de gerçek ve cismani biri olduğunu görmüştü. Vin, Fadrex'e ilk kez girdiğinde kendisini izleyen adamın olduğundan git gide emin oluyordu. Yomen'in bir Sissoylusu vardı.

Ancak adamla dövüşmek için öncelikle onu yakalamalıydı. Doğru anı bekledi ve adam sıçrayışlarından birini yapmak üzereyken Vin metallerini söndürüp duralümin yaktı. Sonra da İtti.

Sıra dışı İtişi çapa olarak kullandığı kapıyı parçalarken ardından bir tangırtı yükseldi. Korkunç bir hızda, yaydan fırlamış bir ok gibi ileri atılmıştı. Rakibine yüksek bir hızda yaklaşıyordu.

Ancak hiçbir şey bulamadı. Vin kalayını tekrar yakarken küfretti. Duralümin yakarken onu da yakamazdı; aksi takdirde kalayı bir kerede yanarak onu kör ederdi. Ama aynı şeyi onu söndürerek de yapmıştı. Duralümin kaynaklı İtişini sonlandırmak için kendisini dengesizce yakındaki bir çatıya doğru Çekti. Sisli havaya göz gezdirirken eğilmişti.

Nereye gittin, diye düşündü; bir yandan da tunç yakıyor ve –nedenini hala bilemediği– bakırbulutlarını yarma becerisine güvenerek düşmanını arıyordu. Tüm metallerini söndürmediği takdirde hiçbir Allomanser Vin'den kaçamazdı.

Ancak görünüşe göre adam tam da bunu yapmıştı. Üstelik yine. İkinci kez Vin'den kurtulmuştu.

Bu rahatsız edici bir olasılıktı. Vin bakırbulutları yarma yeteneğini saklı tutmak için çok uğraşmıştı ama bunu keşfedeli neredeyse dört yıl olmuştu. Zane bunu biliyordu ve yapabileceği şeylere dayanarak bunu kimin tahmin etmiş olabileceğini bilmiyordu. Sırrı açığa çıkmış olabilirdi.

Vin birkaç dakika daha çatının tepesinde kaldı; ama hiçbir şey bulamayacağını biliyordu. Tam da kalayı sönükken kendisinden kaçacak kadar zeki bir adam aynı zamanda o gidinceye dek gizli kalmayı da akıl ederdi. Aslında neden kendisini açık ettiğini de merak ediyordu...

Vin doğruldu ardından bir metal şişeciğini daha kafasına dikti ve kendisini çatıdan öteye İterek gergin bir hâlde kampa doğru fırladı.

Askerlerin kampın çevresindeki hasarı ve cesetleri topladığını gördü. Elend ortalıkta dolaşıp emir veriyor, adamları tebrik ediyor ve genel olarak görüldüğünden emin oluyordu. Gerçekten de, onun beyaz giysiler içindeki halini görmek, Vin'i rahatlatmıştı.

Elend'in yanı başına indi. "Elend, saldırıya uğradın mı?" Ona baktı. "Ne? Ben mi? Hayır, iyiyim."

Elend endişeyle, öyleyse Allomanser Elend'e saldırılacakken beni oyalamak üzere gönderilmemişti, diye düşündü. Her şey ortadaydı–

Elend onu kenara çekti, endişeli görünüyordu. "*Ben* iyiyim, Vim, ama başka bir şey var... Bir şey oldu."

Vin "Ne?" diye sordu.

Elend başını olumsuz bir anlamda salladı. "Sanırım bütün bunlar bir şaşırtmacaydı, kampa düzenlenen bu saldırı."

Vin "Ama eğer senin peşinde değillerse, erzakımız için de gelmedilerse, neye karşı bizi şaşırtmak istediler ki?" diye sordu.

Elend Vin'in gözlerinin içine baktı. "Kolosslar."

Vin, öfkeyle "Nasıl oldu da *bunu* atladık?" dedi.

Elend bir yükselti üzerinde bir birlik askerle birlikte, Vin ve Ham'in yanmış olan kuşatma teçhizatını incelemesini bekliyordu. Aşağıda Fadrex Kenti görünüyordu, kendi ordusu da kentin dışında kamp kurmuştu. Sisler kısa bir süre önce çekilmişti. Bu mesafeden kanalı bile göremiyor oluşu sinir bozucuydu. Kül yağmuru sularını karartmış ve tüm manzarayı ayırt edilemez bir siyahlıkla kaplamıştı.

Yükseltinin dibinde ise koloss ordusundan geriye kalanlar vardı. Elend'in askerleri dikkatlerini başka bir yöne vermişken iyi tasarlanmış olan bir tuzak kolossların üzerine ölüm yağdırmış ve yirmi bin, kısa sürede on bine inmişti. Sisler adamların her şey için çok geç oluncaya dek olup biteni görmesini engellemişti. Elend ölümleri hissetmişti ama bunu kolossların savaşı sezmesi olarak yorumlamıştı.

Ham, yanık tahtalarla oynarken "Bu uçurumun arkasındaki mağaralar," dedi. "Yomen muhtemelen o mağaralara bizim gelişimiz nedeniyle mancınık yerleştirmişti, ancak asıl olarak Luthadel'e saldırı için inşa edilmiş olduklarını düşünüyorum. Her iki türlü de, bu yükselti bir baraj ateşi için çok uygun bir yerdi. Yomen bunları ordumuza saldırmak niyetiyle kurmuştu ancak biz kolossları tam da bu yükseltinin altına yerleştirince..."

Elend çığlıkları hâlâ zihninde duyabiliyordu; kudurmuş ancak yükselti üzerindeki düşmanlarına saldıramayan kolosslar. Düşen taşlar büyük bir yıkıma sebep olmuştu. Ardından yaratıklar kontrolünden çıkmıştı. Çaresizlikleri çok güçlüydü ve bir süre onların birbirlerine saldırmalarına engel olamamıştı. Ölümlerin çoğunun sebebi kolossların birbirlerine saldırmalarıydı. Neredeyse yarısı birbirlerini öldürmüşlerdi.

Onlara hâkim olamadım, diye düşündü. Yalnızca kısa bir süreydi ve yalnızca düşmanlarına saldıramadıkları için olmuştu. Ancak, tehlikeli bir örnek teşkil ediyordu.

Vin sinirlenmişti, küle dönmüş tahtalardan büyük bir parçayı tekmeleyerek yükseltiden aşağı yuvarlanmasına sebep oldu. Ham, dingin sesiyle "Bu çok iyi planlanmış bir saldırıydı, El," dedi. "Yomen sabahları fazladan devriye gönderdiğimizi görmüş ve bu saatlerde saldırı beklediğimizi tahmin etmiş olmalı.

Bu yüzden bize bu saatlerde saldırdı ve ardından en güçlü olmamız gereken yerden bize vurdu."

Elend "Ancak ona pahalıya mal oldu," dedi. "Bizim elimize geçmesini önlemek için kuşatma araçlarını yakmak ve kampa düzenlediği saldırıda –binekleriyle birlikte– yüzlerce kayıp vermek zorunda kaldı."

Ham "Doğru," dedi. "Ama birkaç düzine kuşatma aracı ve beş yüz atlıyı on bin kolossa değişir miydin? Ayrıca, Yomen o süvariyi işe yarar kılabilmek için dertlenmek zorunda, o atlara o kadar süre bakacak kadar yemi nereden bulduğunu ancak Firari bilir. Hayvanların açlıktan ölmesini izlemektense şimdi saldırıp savaşta ölmelerine göz yummak daha iyi."

Elend başıyla yavaşça onayladı. *Bu işleri daha zor kılıyor. Kaybedilen on bin koloss...* Bir anda, güçler çok daha dengeli bir hâl almıştı. Elend kuşatmasını sürdürebilirdi ama kente saldırmak çok daha riskli bir hale gelmişti.

İç çekti. "Kolossları ordugâhtan bu kadar uzakta tutmamalıydık. Onları kampa dâhil etmemiz gerekecek."

Ham bundan hoşlanmamış görünüyordu.

Elend "Tehlikeli değiller," dedi. "Vin ile birlikte onlara hükmedebiliriz." *Neredeyse.*

Ham omuz silkti. Dumanı tüten yığının içinde geçip haberciler göndermek üzere hazırlandı. Elend öne çıkıp uçurumun kıyısında dikilen Vin'e yaklaştı. Bu kadar yüksekte olmak hala onu bir nebze rahatsız ediyordu. Yine de Vin önündeki yüksekliği pek önemsiyor gibi görünmüyordu.

Uzaklara bakarken usulca "Onlara hâkim olmanda sana yardım etmeliydim," dedi. "Yomen dikkatimi dağıttı."

Elend "Hepimizin dikkatini dağıttı," dedi. "Zihnimde kolossları hissediyordum ama yine de neler olduğunu anlayamadım. Sen döndüğünde onlara yeniden hükmedebilmiştim ama o zamana kadar pek çoğu ölmüştü."

Vin "Yomen'in bir Sissoylusu var," dedi. "Emin misin?"

Vin başıyla onayladı.

Elend, bir de bu çıktı, diye düşündü. Ancak öfkesine hâkim oldu. Adamlarına karşı kendinden emin görünmeliydi. "Sana bin koloss veriyorum," dedi. "Onları daha önceden paylaşmalıydık."

Vin "Sen daha güçlüsün," dedi.

"Görünüşe göre yeterince güçlü değilim," dedi.

Vin iç geçirdi, ardından başıyla onayladı. "Aşağı ineyim," dedi. Mesafenin kolosslara hükmetmede önemli olduğunu keşfetmişlerdi.

"Bin kadarını ayırıp bırakacağım. Ben bırakır bırakmaz onlara hükmetmeye hazır ol." Vin başıyla onayladı ardından yükseltiden aşağı atladı.

Vin havada aşağı düşerken, kendimi dövüşün heyecanına kaptırdığımı fark etmeliydim, diye düşündü. Şimdi her şey ona daha açık görünüyordu. Ne yazık ki saldırının sonucunda önceye oranla daha gergin ve kıstırılmış hissediyordu.

Bir sikke atıp yere indi. Artık yüz metrelik bir düşüş bile onu endişelendirmiyordu. Buna kafa yormak garipti. Luthadel surları üzerinde tedirgin, Kelsier'in tüm söylediklerine rağmen Allomantik güçlerini kullanmaktan korkan hallerini hatırladı.

Artık ise bir uçurumdan atlayıp düşüş sırasında düşüncelere dalabiliyordu.

Tozlu arazide ilerledi. Küller baldırlarına dek varıyordu ve bedenini lehimle güçlendirmiş olmasa yürümek epey zor olurdu. Kül yağmurlarının yoğunluğu giderek artıyordu.

Çok geçmeden İnsan yanına geldi. Kolossun hâkimiyetine mi tepki verdiğini yoksa gerçekten onu fark edecek kadar ilgili ve uyanık mı olduğundan emin değildi. Yüzünde, çarpışmadan kalan yeni bir yara vardı. Vin diğer kolosslara doğru giderken onun yanı başında yürüyordu, dev cüssesi ile derin kül yığınları arasında ilerlemekte zorluk çekmiyordu.

Her zamanki gibi, koloss kampında pek az duygu vardı. Daha kısa bir süre önce kudurmuş bir halde çığlık atıyorlar ve gökten taşlar yağarken birbirlerine saldırıyorlardı. Şimdi ise küllerin içinde sessizce küçük gruplar halinde oturmuş, yaralarına aldırış bile etmiyorlardı. Eğer odun olsa ateş yakmış olurlardı. Bazıları ise eşelenip yemek için bazı şeyler bulmuşlardı.

Vin, "Siz umursamıyor musunuz, İnsan?" diye sordu.

Dev koloss yırtık yüzü hafifçe kanarken Vin'e baktı. "Umursamak mı?"

"Pek çok koloss öldü," dedi. Kolosslara özgü bir cenaze merasimi olan deri yüzme dışında etrafta küller içindeki cesetleri görebiliyordu, bazı kolosslar hala cesetler arasında dolaşarak deri yüzüyordu.

İnsan "Onlarla ilgileniyoruz," dedi.

Vin "Evet," diyerek yanıtladı. "Derilerini yüzüyorsunuz. Bunu niye yapıyorsunuz?" İnsan "Onlar ölü" dedi, yeterli bir açıklama yaptığını düşünüyordu.

Bir yanda, Elend'in sessiz emirleri uyarınca büyük bir grup koloss ayaklanmıştı. Ana kamptan ayrılıp külün içinde ilerlediler. Bir an sonra artık birlikte hareket etmeksizin etrafa bakınmaya başladılar.

Vin hızlı hareket etti. Metallerini söndürdü, duralümin yaktı ve ardından çinko harlayıp büyük bir çekmeyle kolossların duygularını coşturdu. Beklenildiği gibi, tıpkı İnsan gibi, onlar da Vin'in hâkimiyetine girdiler.

Bu kadar çok sayıda kolossa hükmetmek daha zordu ama yine de becerebiliyordu. Vin onlara sakin olmalarını ve öldürmemelerini emretti, ardından kampa dönmelerini söyledi. O andan itibaren zihninin bir köşesinde kalacaklar ve bundan böyle yönetilmek için Allomansi gerektirmeyeceklerdi. Duyguları güçlenmediği zamanlarda onları akıldan çıkarmak kolaydı.

İnsan onları izledi. Sonunda "Biz... Azaldık," dedi. Vin hareketlendi. "Evet," dedi. "Bunu anlıyor musun?"

İnsan "Ben..." dedi ancak Yuvalarından fırlayacak gibi duran gözleri kampa dönmüştü. Sözü yarıda kaldı. "Savaştık. Öldük. Daha fazlasına ihtiyacımız var. Çok fazla kılıcımız var." Uzakta büyük bir metal yığınını işaret etti. Artık sahipsiz olan, kamayı andıran koloss kılıçlarını.

Elend bir keresinde, kolosslara kılıçlarını kullanarak hükmedebilirsin, demişti. *Büyüdükçe daha büyük kılıçlar için dövüşüyorlar. Fazladan kılıçlar daha genç ve küçük kolosslara gidiyor.*

Ama kimse bunların nereden geldiğini bilmiyor.

Vin, "Bu kılıçları kullanmak için kolosslara ihtiyacınız var, İnsan," dedi. İnsan başıyla onayladı.

"Şey... Öyleyse daha fazla çocuk yapmanız gerekecek."

"Çocuk mu?"

Vin "Daha fazla koloss," dedi.

İnsan ona bakarak "Bize daha fazla vermen gerek," dedi. "Ben mi?"

Vin'in gömleğini işaret ederek "Sen savaştın," dedi. İşaret ettiği yerde kan vardı, kendi kanı değildi. Vin "Evet, savaştım," dedi.

"Bize daha fazla ver."

Vin "Anlamıyorum," dedi. "Lütfen göster."

İnsan yavaş bir tonda konuşup başını sallayarak "Yapamam," dedi. "Doğru değil."

Vin "Bekle bir saniye," dedi. "Doğru değil mi?" İlk defa bir kolosstan değerler hakkında bir ifade duyuyordu.

İnsan ona baktı ve Vin onun yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu. Bu yüzden Allomantik güçlerini kullanarak ona usulca dokundu.

Tam olarak ne yaptıracağını bilmiyordu ve bu da onun üzerindeki hâkimiyetini zayıflatıyordu. Yine de, İnsan'ın zihninin içgüdülerine karşı geldiğine –her nedense– inanarak düşündüğünü yapması için onu İtti.

Çığlık attı.

Vin geri şaşkınlıkla geri çekildi, ama İnsan ona saldırmadı. Koloss kampına doğru koştu; iki ayaklı, kül kaldırarak koşan mavi bir devdi. Diğerleri de önünden çekiliyordu ancak bunun nedeni korku değildi, çünkü yüzlerinde her zamanki tepkisiz ifade mevcuttu. Yalnızca İnsan gibi iri, sinirli bir kolossun yolundan çekilmenin doğru olacağını düşünüyorlardı.

İnsan derisi henüz yüzülmemiş koloss cesetlerinden birine yaklaşırken Vin dikkatle peşinden gitti. İnsan onun derisini yüzmedi, ancak cansız bedeni omzuna aldı ve Elend'in kampına doğru koşmaya koyuldu.

Vin, bir sikke atıp havaya sıçrarken neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. İnsan'ı geçmemeye dikkat ederek onun peşinden sıçradı. Ona geri dönmesini emretmeyi düşündü ancak bunu yapmadı. Evet, garip davranıyordu ama bu iyi bir şeydi. Kolosslar genelde sıra dışı *hiçbir şey* yapmazdı. Tamamıyla tahmin edilebilir yaratıklardı.

Kampın girişine indi ve askerlere geri çekilmelerini işaret etti. İnsan yoluna devam edip kampa doğru hızla ilerlerken askerler önünden kaçıştılar. Vin de peşinden gidiyor askerlerin ona yol açmasını sağlıyordu.

İnsan kampın orta yerinde durdu, duyguları biraz olsun yatışmıştı. Vin onu tekrar İtti. Etrafa bakındıktan sonra kampın Yomen'in askerlerinin saldırmış olduğu, hasar görmüş kısmına doğru ilerledi.

Vin giderek artan bir merakla onu izledi. İnsan kılıcını çekmemişti. Gerçekten de kızgın görünmüyordu, yalnızca gergindi. Çadırların devrildiği ve insanların öldüğü bir yere geldi. Muharebe biteli henüz birkaç saat olmuştu, askerler etrafı

toparlıyordu. Muharebe alanının yanı başına sıhhiye çadırları kurulmuştu. İnsan bunlardan birine yöneldi.

İçinde yaralıların olduğu çadıra girmeden hemen önce Vin atılıp İnsan'ın önünü kesti. "İnsan, ne yapıyorsun?" diye sordu endişeyle.

İnsan onu görmezden gelerek cansız kolossu yere çaldı. Ardından cesedin derisini yüzdü. Bunu kolaylıkla yapmıştı; derisi bedenine kıyasla çok daha büyük olan, küçük bir kolosstu.

İnsan deriyi söküp alırken kendisini izleyen muhafızlardan bazıları tiksintiyle inledi. Vin, mide bulandırıcı bu manzarayı yakından izledi. Çok önemli bir şeyi anlamak üzere olduğunu düşünüyordu.

İnsan eğildi ve kolossun cesedinden bir şeyi söküp aldı. Vin öne çıkıp "Bir saniye, o neydi?" dedi.

İnsan ona aldırış etmedi. Bir şey daha aldı ve bu kez Vin kanlı bir metal parçasını görebildi. İnsan'ın parmaklarını izledi ve bu kez onu yerinden çıkarıp avucuna almadan önce ne olduğunu gördü.

Bir kazık. Ölü kolossun böğrüne saplanmış küçük metal bir kazık. Kazığın başının yanındaki mavi deri yırtılmıştı. Sanki...

Sanki kazıklar deriyi bir arada tutuyor gibi, diye düşündü. *Duvardaki bir bezi tutan çiviler gibi.*

Kazıklar, kazıklar...

İnsan dördüncü bir kazık daha aldı ardından çadırın içine girdi. Cerrahlar ve askerler korkuyla kaçıştılar ve İnsan yaralı bir askerin yatağına yaklaşırken Vin'e bir şeyler yapması için haykırdılar. İnsan baygın yatan adamlar arasında gezindi ardından bir tanesine uzandı.

Vin zihninde ona seslenerek, dur, dedi.

İnsan donakaldı. Ancak o zaman yaşanmakta olanın dehşetini kavrayabilmişti. "Lord Hükümdar," diye fısıldadı. "Onları kolossa dönüştürecektin, öyle değil mi? Kolosslar böyle oluyor. Bu yüzden hiç koloss çocukları yok."

Dev yaratık usulca "Ben insanım," dedi.

Hemalurji Allomantik ya da Ferusimyasal güçleri çalmak ve bunları bir başkasına vermek için kullanılabilir. Ancak hemalurjik kazıklar, ne bir Allomanser ne de bir Ferusimyacı olan sıradan bir insanı öldürerek de elde edilebilir. Bu durumda kazık, kişinin ruhunda yer alan, Muhafaza'nın gücünü çalar. (Aslında, tüm canlılara bilinç veren de bu güçtür.)

Hemalurjik bir kazık bu gücü alıp bir başkasına aktararak ona Allomansi'ye benzeyen artık güçler verebilir. Ne de olsa, Muhafaza'nın bedeni –küçük bir parçası her bir insandan bulunmaktadır– Allomansi'yi besleyen öz ile aynıdır.

Bu yüzden Kudret Kayrası'na sahip bir kandra aslında lehim yakmaya benzer bir doğal güce sahip olur. Varoluş Kayrası da benzer bir biçimde zihinsel bir güç verirken, Farkındalık Kayrası daha keskin sezgiler sağlar. Pek az kullanılan bir diğeri olan Dirayet Kayrası da duygusal metanet sağlar.

38

BAZEN SPOOK SİSİN OLDUĞUNU BİLE UNUTUYORDU. Onun için belirsiz, saydam bir şeye dönüşmüştü. Neredeyse görünmezdi. Gökteki yıldızlar üzerine yansıyan milyonlarca kireç ışığı gibi parıldıyordu. Yalnızca onun görebildiği bir güzellikti.

Dönüp binanın küllerinin ötesine baktı. Skaa işçileri dikkatle harabeyi inceliyorlardı. Spook'un, onların gece karanlığında iyi göremediklerini hatırlaması zordu. Onları bir arada tutmalı, gözle olduğu kadar el yordamıyla da çalışmalıydılar.

Elbette ki koku dayanılmazdı. Yine de lehim yakmak bunu katlanılabilir kılıyordu. Belki de verdiği güç, kusmak ya da öksürmek gibi istemsiz tepkiler vermeye karşı olan direncini arttırıyordu. Gençliğinde kalay ve lehimi birlikte kullanmanın nasıl olacağını düşünmüştü. Diğer Allomantik güçler ise zıttı –çelik metalleri İterken demir onları Çekiyordu. Bakır Allomanserler'i gizliyordu, tunç ise onları açık ediyordu. Çinko duyguları coşturuyor, pirinç ise bastırıyordu. Ancak kalay

ve lehim karşıt gibi görünmüyordu; biri bedeni güçlendirirken diğeri de algıları güçlendiriyordu.

Ancak bu ikisi karşıttı. Kalay dokunma duyusunu o kadar keskin kılıyordu ki her adım bir zamanlar rahatsız ediciydi. Lehim bedenini güçlendiriyor ve onu acıya dayanıklı kılıyordu, böylece küle dönmüş yıkıntılar arasında gezinebiliyordu ve ayakları eskisi kadar acımıyordu. Benzer şekilde lehim, bir zamanlar kör edici gelen ışığın gözbağı olmadan çok daha fazlasına dayanmasını sağlıyordu.

İkisi karşıtlardı ancak birbirlerini tamamlıyorlardı, tıpkı diğer Allomantik metal çiftleri gibi. Birinin diğeriyle birlikte olması *doğru* geliyordu. Lehim olmadan nasıl hayatta kalmıştı? Önceden, bir yeteneğin yalnızca yarısına sahip bir adamdı. Şimdi ise tamamlanmıştı.

Yine de, diğer güçlere de sahip olmanın nasıl olacağını merak ediyordu. Kelsier ona lehim vermişti. Belki, Spook'u demir ve çelikle de kutsayabilirdi.

Çalışan siluetlerden bir dizi adamı biri yönlendiriyordu. Adamın adı Franson'dı, Spook'tan kardeşini kurtarmasını isteyen adamdı. İnfaz ertesi gün gerçekleştirilecekti. Yakında, çocuk yanmakta olan bir binada bir başına bırakılacaktı, ama Spook bunu durdurmanın bir yolunu arıyordu. O anda yapabileceği fazla bir şey yoktu. Bu yüzden, bu esnada Franson ve adamları kazıyordu.

Spook Yurttaş ve onun danışmanlarının işlerine kulak misafiri olmayalı epey zaman geçmişti. Edinmiş olduğu bilgileri Sazed ve Breeze ile paylaşmıştı ve onlar da bu durumdan memnun görünüyorlardı. Ancak Yurttaş'ın evinin etrafında güvenlik önlemlerinin arttırılmasıyla, kentle ilgili olarak ne yapacaklarına karar verene dek casusluk yapmanın mantıksız olacağını söylemişlerdi. Spook onların rehberliğine uymuştu ancak giderek daha da huzursuzlanıyordu. Yalnız gözleri olan sessiz kızı, Beldre'i görmeyi özlemişti.

Onu tanımıyordu. Tanıdığına kendini inandıramazdı. Yine de karşılaştıkları ve konuştukları o tek anda, çığlık atmamış ya da Spook'u ele vermemişti. Onun ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Bu iyiye işaretti, değil mi?

Aptal, diye düşündü. O *Yurttaş'ın kardeşi! Onunla konuşup neredeyse canından olacaktın. İşine bak.*

Spook bir süre daha çalışmayı izledi. Franson, pis ve yorgun bir halde yaklaştı.

Franson "Lordum," dedi. "Bu bölümü dördüncü kez gözden geçiriyoruz. Bodrum çukurundaki adamlar tüm molozu ve külü temizlediler ve iki kez elden geçirdiler. Aradığımız her neyse, onu bulduk."

Spook başıyla onayladı. Franson muhtemelen haklıydı. Spook cebinden küçük bir kese çıkarıp onu Franson'a verdi. Kese içindeki değerli metallerin sesiyle çınladı ve iri kıyım skaa şaşırdı.

Spook "Ödeme," dedi. "Diğerleri için. Üç gecedir burada çalışıyorlar. "

"Onlar arkadaşlarım, lordum," dedi. "Yalnızca kardeşimi kurtarmak istiyorlar."

Spook "Yine de onlara ödeme yap," dedi. "Bir de onlara paralarıyla bir an önce yemek ve erzak almalarını söyle; Quellion kentte parayı yasaklamadan önce."

Franson "Evet, efendim," dedi. Ardından büyük oranda yanmış olan bir tırabzanın olduğu tarafa baktı. İşçilerin yıkıntılar içinden çıkan eşyaları koydukları yerdi; dokuz insan kafatası. Yıldız ışığı altında ürkütücü gölgeler oluşturuyorlardı. Yanmış, kararmış, oyuk göz çukurlarında kötücül bir bakış vardı.

Franson "Lordum," dedi. "Bunun nedenini sorabilir miyim?"

Spook "Bu binanın yanışını izledim," dedi. "Bu zavallı insanlar köşke tıkılıp kitlendiğinde oradaydım. Hiçbir şey yapamadım."

"Üzgünüm... Lordum," dedi.

Spook bunu def eder gibi başını salladı. "Geçti. Ancak ölümlerinden öğrenebileceğimiz bir şey var."

"Lordum?"

Spook kurukafaları inceledi. Spook'un binanın yanışını izlediği gün –Yurttaş'ın infazlarından birini ilk kez gördüğü zaman– Durn ona bir şey söylemişti. Spook Yurttaş'ın zayıf noktaları, onu yenmelerini sağlayacak şeyler hakkında bilgi edinmek istemişti. Durn buna karşılık olarak yalnızca bir şey söylemişti.

Kafataslarını say.

Daha önce, Spook'un bu ipucunun üzerine gitme olanağı olmamıştı. Üzerine gidecek olsa Durn muhtemelen bunu izah ederdi ama ikisi de bunun önemli bir şey olduğunu anlamış görünüyordu. Spook'un bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Yurttaş'ın neler çevirdiğini bilmeliydi.

Artık biliyordu. Spook "Bu binaya, ölüme, gönderilen on kişi vardı, Franson," dedi. "On kişi. Dokuz kafatası."

Adam şaşırmıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu da, kardeşini kurtarmanın bir yolu olduğu anlamına geliyor."

Sazed "Bundan ne anlamam gerektiğinden emin değilim, Lord Breeze," dedi. Urteau'daki skaa hanlarının birinde, bir masa etrafındaydılar. Alkol su gibi akıyordu; karanlığa ve sislere rağmen içerisi skaa işçilerle tıka basa doluydu.

Breeze "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Yalnızdılar, ancak Goradel ve adamlarından üçü yandaki masada sokak kıyafetleriyle oturuyordu.

Sazed "Bu bana çok garip geliyor," dedi. "Skaaların kendi hanları olması yeterince garip. Ama gece dışarı çıkan skaalar?"

Breeze omuz silkti. "Belki geceye karşı duydukları korku sisten çok Lord Hükümdar'dan kaynaklanıyordu. Sokaklarda hırsızlara karşı dolanan askerleri varken, geceleri dışarı çıkmamak için sislerden başka nedenler de vardı."

Sazed olumsuzca başını salladı. "Bunları inceledim, Lord Breeze. Skaaların sise karşı duydukları korku kökleşmiş, batıl bir zihniyet; yaşamlarının bir parçasıydı. Ayrıca Quellion bir yıl kadar bir sürede bunu yıktı."

Breeze "Ah, sanırım bu yıkımı yapan şarap ve bira," dedi. "İyice sarhoş olmak için insanların nelere katlanacağını bir görseniz, şaşarsınız."

Sazed Breeze'in kadehine baktı, sıradan giysiler giymek zorunda kalmasına karşın, skaa hanlarından memnun görünüyordu. Elbette, bu tür bir giysi muhtemelen

artık gerekli değildi. Eğer kentte biraz olsun dedikodu dönüyorsa, insanlar Breeze ile birkaç gün önce Quellion'la görüşen ziyaretçiler arasında ilişki kurabilirdi. Ayrıca, Sazed de hana geldiğinden her türlü şüphe de ortadan kaldırılabilirdi.

Sazed'in kimliğini gizlemenin bir yolu yoktu. Nereli olduğu belliydi. Fazlasıyla uzun ve keldi, ayrıca uzun bir yüzü ve sarkık yüz hatları vardı, kulak memeleri ise pek çok küpeden ötürü sarkmıştı.

Tanınmazlık zamanı geçmişti, ancak Breeze bu süreden faydalanmasını bilmişti. İnsanların onu tanımadıkları birkaç gün içinde bölgedeki yeraltı camiasında iyi niyetli bağlantılar sağlamıştı. Şimdi ise, Sazed ile birlikte fazlaca dikkat çekmeden sessizce oturup içkilerini yudumlayabilirlerdi. Breeze bundan emin olmak için elbette insanları teskin ediyordu, ama yine de Sazed bu durumdan etkilenmişti. Öncelikle Breeze gibi yüksek sosyete birine göre sıradan skaa işçilerle anlaşma konusunda iyi bir iş çıkarmıştı.

Yan masalardan birinde bir grup adam gülüştü ve Breeze gülümseyerek ayağa kalktı, ardından onlara katılmak üzere ilerledi. Sazed olduğu yerde kaldı, önünde ağzını sürmediği bir kadeh şarap vardı. Ona göre, skaaların sislere çıkmaktan artık korkmuyor olmasının belirli bir nedeni vardı. Batıl inançlarının yerini daha güçlü bir şey sayesinde aşmışlardı... Kelsier. Artık ona Sislerin Efendisi diyorlardı.

Firari Cemaati Sazed'in beklediğinden çok daha geniş bir alana yayılmıştı. Urteau'da, Luthadel'dekine benzer bir örgütlenmesi yoktu ve odağı farklı görünüyordu, ama insanlar burada da Kelsier'e tapınmayı sürdürüyordu. Aslında, tüm bu olguyu etkileyici kılan da bu farklılıklardı.

Sazed, acaba neyi gözden kaçırıyorum, diye düşündü. *İlişki ne?*

Sisler öldürüyordu. Ancak insanlar yine de sislere çıkıyordu. İnsanlar neden bundan korkmuyorlardı?

Sazed kendi kendine, bu benim sorunum değil, dedi. *Odaklanmam gerek. Dosyamdaki dinleri incelemeyi bıraktım.* Çalışmasını tamamlamak üzereydi ve bu onu endişelendiriyordu. Şimdiye dek, her bir din çelişkiler, tutarsızlıklar ve mantık hatalarıyla doluydu. Metalzihinlerindeki yüzlerce din arasında bile gerçeği bulamayacağını düşünüp endişeleniyordu.

Breeze el sallayınca onu düşüncelerinden çekip aldı. Sazed ayağa kalktı; çaresizliğini belli etmemeye çalışarak diğer masaya geçti. Adamlar ona yer açtı.

Sazed otururken "Teşekkür ederim," dedi.

Adamlardan biri "Terrisli dostum, kadehini unuttun," dedi.

Sazed "Affedersiniz," dedi. "İçki ile hiç aram olmamıştır. Lütfen alınmayın. Yine de düşünceli armağanınız için minnettarım."

Adamlardan biri Breeze'e dönerek "Hep böyle mi konuşur?" dedi. Bir diğeri, "Hiç bir Terrisli ile karşılaşmadın, değil mi?" diye sordu.

Sazed kızardı, buna karşılık Breeze kıkırdayarak bir elini Sazed'in omzuna koydu. "Pekâlâ, beyler, istediğiniz gibi Terrisliyi getirdim. Sorularınızı sorabilirsiniz."

Masada altı yerli vardı; Sazed'in anladığı kadarıyla hepsi madenciydi. İçlerinden bir tanesi eğildi; ellerini önünde birleştirmişti, parmakları yara bere içindeydi.

Adam kısık bir sesle "Breeze pek çok şey söylüyor," dedi. "Ama onun gibiler hep söz verir. Quellion pek çoğunu geçen sene, Straff Venture burayı terk ettiğinde hâkimiyeti ele geçirirken söylemişti."

Sazed "Evet," dedi. "Şüpheci yaklaşımını anlayabiliyorum."

Adam elini kaldırıp "Ama," dedi. "Terrisliler yalan söylemez. Onlar iyi insanlardır. Bunu herkes; lordlar, skaalar, hırsızlar ve obligatörler de bilir."

Adamlardan bir diğeri "Bu yüzden seninle konuşmak istedik," dedi. "Belki farklısındır, belki de bize yalan söyleyeceksin. Ama bunları bir Teskinci'dense bir Terrisliden işitmeyi tercih ederim."

Breeze şaşkınlığının bir göstergesi olarak gözlerini kırpıştırdı. Görünüşe göre yeteneklerinin farkında olduklarından bihaberdi.

Sazed "İstediğinizi sorun," dedi.

Adamlardan biri "Neden kente geldiniz?" dedi. Sazed "Kenti ele geçirmek için," dedi.

Bir diğeri "Neden umurunuzda?" dedi. "Neden Venture'ın oğlu Urteau'yu istiyor?"

Sazed "İki nedeni var," dedi. "Birincisi, sunacağı kaynaklar dolayısıyla. Ayrıntıya giremem ama kentin ekonomik nedenlerden ötürü çok cazip olduğunu söylemem yeterli olacaktır. İkinci neden ise de aynı derecede öneme sahip.

Lord Elend Venture tanıdığım en iyi insanlardan biri. Mevcut yönetime kıyasla buradaki insanlar için daha iyisini sunabileceğine inanıyor."

Adamlardan biri "Bu o kadar da zor olmasa gerek," diye homurdandı.

Bir diğeri başını salladı. "Ne? Kenti Venturelera geri vermek mi istiyorsun? Bir yıl geçince Straff'ın eskiden bu kentte yaptıklarını unuttun mu?"

Sazed "Elend Venture babası gibi değil," dedi. "Önderlik edebilecek biri." Skaalardan biri sordu. "Peki ya Terrisliler? Onlar da onun önderliğini izliyorlar mı?"

Sazed "Bir bakıma," dedi. "Eskiden halkım sizin şu anda yaptığınız gibi kendi kendini idare etmeye çalıştı. Ancak bir ittifakın sağlayacağı kazancı gördüler. Halkım Merkezi Salâhiyet'e göç etti ve Elend Venture'ın himayesine girdiler." Sazed, Elbette, benim önderliğimi tercih ederlerdi, diye düşündü. *Eğer kralları olursam.*

Masa sessiz kaldı.

Adamlardan biri "Bilmiyorum," dedi. "Bunlardan bahsetmek bizim neyimize? Yani, yönetim Quellion'da ve bu yabancıların tahtı ondan alacak bir ordusu da yok. Bunun amacı ne?"

Breeze "Ordumuz yokken Lord Hükümdar'ı devirdik," diye açıkladı. "Ayrıca Quellion yönetimi soylulardan aldı. Değişim gerçekleşebilir."

Sazed çabucak "Biz bir ordu toplamaya ya da isyan başlatmaya çalışmıyoruz," dedi. "Biz yalnızca... Düşünmeye başlamanızı istiyoruz. Arkadaşlarınızla konuşmanızı. Belli ki siz hatırı sayılır insanlarsınız. Belki Quellion halk arasındaki memnuniyetsizliği duyarsa, fikrini değiştirmeye başlar."

Adamlardan biri "Belki," dedi.

Diğer adam tekrarladı: "Bu yabancılara ihtiyacımız yok. Alevlerin Firarisi Quellion'un defterini dürmeye geldi."

Sazed şaşırdı. *Alevlerin Firarisi mi?* Breeze'in usulca gülümsediğini gördü. Görünüşe göre Teskinci bu lafı daha önce duymuştu ve şimdi de Sazed'in ne tepki vereceğini merak ediyordu.

Adamlardan biri "Firari buna karışmaz," dedi. "İsyanı *aklınızdan geçirdiğinize* bile inanamıyorum. Haberiniz var mı bilmiyorum ama dünyanın büyük bir bölümü kargaşa içinde! Elimizdekine minnettar olmamız gerekmez mi?"

Sazed, Firari mi, diye düşündü. *Kelsier mi? Ama ona yeni bir unvan vermiş gibi görünüyorlar. Alevlerin Firarisi mi?*

Breeze "Gözün seğiriyor, Sazed," diye fısıldadı. "Sorabilirsin. Sormaktan zarar gelmez, değil mi?"

Sormaktan zarar gelmez.

Sazed "Alevlerin Firarisi mi?" diye sordu. "Neden Kelsier'e böyle diyorsunuz?" Adamlardan biri "Kelsier değil," dedi. "Diğer Firari. Yeni olanı."

Adamlardan biri Hathsin Firarisi Lord Hükümdar'ı devirmek için geldi," dedi. "Bu yüzden, Alevlerin Firarisi'nin Quellion'ı devirmek için geldiğini düşünebilir miyiz? Belki bu adamları dinlemeliyiz."

Diğer bir adam "Eğer Firarı Quellion'ı devirmek için geldiyse, bu tiplerin yardımına ihtiyacı olmaz. Bunlar yalnızca kenti ele geçirmek istiyorlar."

Sazed "Affedersiniz," dedi. "Bu yeni Firari ile tanışabilir miyiz?" Adamlar birbirlerine baktılar.

Sazed "Lütfen," dedi. "Ben Hathsin Firarisi'nin bir arkadaşıydım. Kelsier ile aynı kefeye koyduğunuz bu adamla gerçekten tanışmak isterim."

Adamlardan biri "Yarın," dedi. "Quellion tarihleri gizli tutmaya çalışıyor ama duyuluyor. Yarın Çarşıçukur'un civarında infazlar olacak. Orada ol."

Şimdi bile tüm bunların ne kadar büyük olduğunu güçlükle anlayabiliyorum. Dünyanın sonuyla ilgili olaylar Son İmparatorluk ve orada yaşayanlardan bile daha büyük görünüyor. Çok eskilerden bir şeyin kırıntılarını, varlığının bir parçasını, boşluğu kapsayan bir şey hissediyorum.

Her tarafı araştırdım ve tek bir isme ulaşabildim: Adonasyum. Bu kim ya da nedir; henüz bilmiyorum.

39

TENSOON BACAKLARININ ÜZERİNE OTURMUŞTU. Dehşet içindeydi.

Gök yarılmışçasına kül yağıyor, havada uçuşuyor ve puslu ve hastalıklı bir hava yaratıyordu. Oturduğu rüzgârlı tepede bile bitki örtüsünü boğan bir kül tabakası vardı. Bazı ağaçların dalları biriken külün ağırlığına dayanamayıp kırılmıştı.

Bunu nasıl göremezler, diye düşündü. *Nasıl olur da yukarıdaki dünyanın ölmesinden memnun bir halde Anayurt'a tıkılıp kalırlar?*

Yine de TenSoon yüzlerce yıldır yaşıyordu ve bir yanı birinci ve ikinci nesillerin rehavetini anlayabiliyordu. Zaman zaman kendisi de böyle hissetmişti. Basit bir bekleme arzusu. Anayurt'tan memnun bir halde, aylakça yıllar geçirmek. Dış dünyayı görmüştü, bir insan ya da bir kolossa kıyasla çok daha fazlasını görmüştü. Daha neyi yaşaması gerekiyordu ki?

İkinci nesiller onu neslinin diğer üyelerine göre daha geleneksel ve itaatkâr görmüşlerdi; bunun tek nedeni ise sürekli, ahitlere bağlı olarak Anayurt'u terk etmek istemiş olmasıydı. İkinci nesil onu hep yanlış anlamıştı. TenSoon itaatkâr olma arzusuyla hizmet etmemişti. Bunu korkudan yapmıştı; ikinci nesiller gibi rahat ve hissiz birine dönüşeceği ve dış dünyanın kandralar için önemsiz olduğunu düşünmeye başlayacağı korkusu.

Başını salladı ardından ayaklanıp tepeden aşağı koştu; her sıçrayışında yerden kül bulutları kaldırıyordu. İşler korkutucu bir hal almış olsa da, tek bir şeyden

mutluydu; Kurt köpeğinin bedeninde iyi hissediyordu. İçinde öyle bir güç, öyle bir hareket potansiyeli vardı ki hiçbir insan bedeni bununla baş edemezdi. Sanki daima kuşanmış olması gereken beden bu gibiydi. Dinmek bilmez bir seyahat tutkusuyla dolu bir kandra için daha iyi bir beden olabilir miydi? Yalnızca rehavete kapılma korkusu yüzünde nefret edilen insan efendilerin emrinde hizmet ederek Anayurt'u diğer herkesten fazla terk eden bir kandra için.

Ormanın seyrek bitki örtüsü arasında, tepeler üzerinde, külle kaplı arazide sıçrayarak ilerlerken faza zorlanmıyordu. Kül yağmuru kandraları büyük bir ölçüde etkiliyordu. Tam da bu olayla ilgili efsaneleri vardı. İlk Ahit'in ne anlamı vardı; beklemenin ya da Ağıl'ın korumasının? Görünüşe göre pek çok kandra için bu şeyler anlamlarını yitirmişlerdi.

Ancak bunların birer anlamı *vardı*. Bir çıkış noktaları vardı. O zamanlar TenSoon hayatta değildi. Ancak birinci nesli tanımış ve ikinci nesil tarafından yetiştirilmişti. İlk Ahit'in –Ağıl'ın Çözüm'ün– bir sözden öte olduğu zamanlarda yetişmişti. İlk Ahit bir dizi talimattı. Dünya çökmeye başladığında yapılacakların bir listesi. Bir tören ya da bir metafordan fazlasıydı. Bahsettiği şeyin bazı kandraları ürküttüğünü biliyordu. Onlar için İlk Ahit'in felsefi, soyut bir şey olması daha iyiydi, çünkü eğer hâlâ geçerli olursa onlar adına büyük fedakârlıklar gerektirecekti.

TenSoon koşmaya bir son verdi, dizlerine dek küllerin içindeydi. Bulunduğu yer az çok tanıdık geliyordu. Güneye dönerek küçük bir kayalık oluktan geçti. Kayalar artık yalnızca koyu öbekler gibi görünüyordu. Bir yıl kadar önce uğramış olduğu bir yeri arıyordu. Efendisi Zane'e karşı geldikten ve Anayurt'a dönmek üzere Luthadel'den ayrıldıktan sonra geldiği yeri.

Düştükçe daha da parçalanıyor ve havaya daha küçük parçalar halinde savruluyorlardı. Birkaç kayayı yerinden oynattı, ardından bir çıkıntının etrafında dolaşarak küllerin dökülmesine sebep oldu.

İşte sonunda görünmüştü. Kayadaki oluk; bir yıl önce durmuş olduğu yer. Küllerin mekânda sebep olduğu değişime rağmen yerini hatırlamıştı. Varoluş Kayrası yine yardımcı olmuştu. Onsuz ne yapardı?

Acı acı gülümserken, onsuz bilincim olmazdı, diye düşündü. O, bir sishortlağını uyandırıp gerçek hayata katan türden bir kayraydı. Her kandra şu dördünden birine sahipti: Varoluş, Kudret, Dirayet ve Farkındalık. Bir kandranın hangisine sahip olduğunun önemi yoktu; bu dördünden herhangi biri ona bilinç verip sishortlağını tamamıyla bilinç sahibi bir kandraya dönüştürürdü.

Bilincin yanı sıra, her kayra başka bir şey daha veriyordu. Bir güç. Ama başkalarınınkini alarak birden fazla güce sahip olan kandralar hakkında da hikâyeler vardı.

TenSoon patisini çukura daldırıp külü eşelemeye; bir yıl önce sakladığı şeyleri çıkarmaya çalışıyordu. Çok geçmeden önündeki kayalık çıkıntıya önce birini, ardından bir diğerini çıkarmıştı. İki küçük, parlak demir kazık. Tek bir kayra oluşturmak için iki kazık gerekiyordu. TenSoon bunun nedenini bilmiyordu. İşlerin işleyişinin bir sonucuydu.

TenSoon uzandı, omuzlarının derisinin ayrılmasını sağlayıp kazıkları bedenine

aldı. Onları kaslar ve dokular arasından geçirdi, bazı organlarını dağıtıp içinden kazıklar geçecek şekilde onları yeniden oluşturdu.

Hemen, gücün bedenini kapladığını hissetti. Güçlenmişti. Kaba bir kuvvet değildi, bunu bedenini yeniden oluşturarak yapabilirdi. Hayır, bu her bir kasa doğal, fazladan bir kuvvet katarak onların normalde olması gerekenden daha iyi, daha güçlü bir biçimde çalışmasını sağlıyordu.

Kudret kayrası. OreSeur'un bedenindeki iki kazığı çalmıştı. Bu kutsama olmadan TenSoon birlikte geçirdikleri yıllarda Vin'i asla izleyemezdi. Her kasın gücünü ve dayanıklılığını iki kattan fazla arttırmıştı. Eklenen gücün düzeyini ayarlayamaz ya da değiştiremezdi, bu Ferusimya ya da Allomansi değildi; farklıydı. Hemalurji.

Her bir kazığın oluşturulması için bir kişi ölmüştü. TenSoon bunu fazla düşünmemeye çalışıyordu; tıpkı kendi neslinden birini öldürdüğü için bu kayraya sahip olduğunu düşünmemeye çalıştığı gibi. Lord Hükümdar her asırda istenen sayıda kazık vererek kandraların yeni bir nesil oluşturmasını sağlamıştı.

Artık dört kazığı ve iki kayrası vardı ve hayattaki en güçlü kandralardan biriydi. Kasları güçlenmiş bir halde TenSoon kayalığın üzerinden kendinden emin bir halde aşağı atlayarak on metre kadar bir yükseklikten, külle kaplı zemine rahatça indi. Artık çok daha hızlı koşarak ileri atıldı. Kudret kayrası lehim yakan bir Allomanser'in gücünü andırıyordu; ama aynı değildi. TenSoon'u belirsiz bir süre boyunca ayakta tutmazdı ya da daha fazla güç için onu harlayamazdı. Öte yandan bu gücü beslemek için metale gereksinim duymuyordu.

Doğuya doğru yol aldı. İlk Ahit açıktı. *Harap* döndüğünde kandralar Ata'yı bulup ona hizmet edecekti. Ne yazık ki Ata ölmüştü. İlk Ahit bu ihtimali göz önünde bulundurmamıştı. Bu yüzden –Ata'ya gidemediğinden– TenSoon yapılacak ikinci en iyi şeyi yaptı. Vin'i aramaya koyuldu.

Başlangıçta kolossların iki kişinin bir birleşimi olduğunu düşündük. Bu yanlıştı. Kolosslar iki değil beş kişinin birleşiminden oluşuyordu. Elbette bu beş beden değil de beş ruhtu.

Her bir çift kazık kandraların kudret kayrası dediği şeyi sağlıyordu. Ancak her kazık aynı zamanda koloss bedenini biraz daha bozarak onu git gide daha insan dışı bir hale sokuyordu. Hemalurjinin bedeli ağırdır.

40

"SORGUCULARIN NASIL YAPILDIĞINI kimse tam olarak bilmiyor," dedi. Elend çadırın önünde, Cett, Ham, kâtip Noorden ve neredeyse tamamen iyileşmiş olan Demoux'dan oluşan gruba konuşuyordu. Vin arkada oturmuş neyi keşfettiğini anlamaya çalışıyordu. İnsan... Tüm kolosslar...

Bir zamanlar insandı.

Elend "Ancak bununla ilgili pek çok kuram var," dedi. "Lord Hükümdar devrildiğinde, Sazed ile birlikte bazı araştırmalar yaptık ve sorguladığımız Sorgucular dan bazı ilginç bilgiler elde ettik. Örneğin Sorgucular sıradan insanlardan elde ediliyordu, kim olduklarını hatırlıyorlardı; ama yeni Allomantik güçleri vardı."

Ham "Marsh ile ilgili bildiklerimiz de bunu doğruluyor," dedi. "Tüm o kazıklar bedenine saplandıktan sonra bile kim olduğunu hatırlıyordu," dedi. Ayrıca Sorgucu'ya dönüştüğünde bir Sissoylunun sahip olduğu güçlere de erişti."

Cett "Affedersin ama biri bana bunun bu kenti kuşatmamızla ne ilgisi olduğunu söyleyebilir mi? Burada hiç Sorgucu yok."

Elend kollarını kavuşurdu. "Bu konu önemli Cett, çünkü yalnızca Yomen ile savaşmıyoruz. Fadrex'teki askerlerden çok daha büyük, anlamadığımız bir şey."

Cett gülmemek için kendini zor tuttu. "Kıyamet, tanrılar ve o saçma şeylere hala inanıyor musun?"

Elend kâtibe dönüp "Noorden," dedi. "Lütfen Lord Cett'e bana bugün söyle-

diklerini aktar." Eski obligatör başıyla onayladı. "Şey, lordum. Şöyle ki; sislerde hastalığa yakalanan insanların yüzdeleri doğal olmak için fazla düzgün.

Doğa düzenli bir kargaşa ile işler; küçük ölçekte rastlantısallık, büyük ölçekte ise bir eğilim vardır. Doğal bir şeyin bu kadar kesin ve keskin sonuçlar verebileceğine inanmıyorum."

Cett "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Noorden, "Lordum," dedi. "Çadırınızın dışında bir tıkırtı duyduğunuzu düşünün. Eğer belirgin bir ritmi olmadan arada sırada tekrarlanıyorsa rüzgârda dalgalanıp bir direğe çarpan çadır bezi olabilir. Ancak eğer kesin bir düzen içinde tekrar ederse direğe vuranın bir insan olduğunu bilirsiniz. Bu ayrımı kolayca yaparsınız çünkü doğanın böyle bir durumda kendini tekrarlayabileceğini ancak bunu bir kesinlik içinde yapmayacağını bilirsiniz. Bu sayılar da aynı, lordum. Doğal olmak için fazla düzenli ve fazlasıyla tekrar ediyor. Biri bunları ayarlamış olmalı."

Cett "Birinin o askerleri hasta ettiğini mi söylüyorsun?" dedi.

Noorden "Biri mi? Sanırım bir insan değil," dedi. "Ama akıl sahibi bir şey yapmış olmalı. Varabildiğim tek sonuç bu. Bir amacı, kesin olma gayesi olan bir şey."

İçerisi sessizleşti.

Demoux dikkatle "Bunların hepsinin Sorgucularla bir ilgisi mi var, lordum?" dedi.

Elend "Var," diye yanıtladı. "En azından benim gibi düşünürseniz var, pek çok kimsenin böyle düşünmediğini biliyorum." Ham gülümseyerek, "Ne olursa olsun..." dedi.

Elend "Noorden, Sorgucuların nasıl yapıldığıyla ilgili neler biliyorsun?" diye sordu.

Kâtip huzursuzlaştı. "Bildiğiniz gibi ben Tutuculuk Kantonu'ndaydım, Sorgu Kantonu'nda değil."

Elend "Elbette söylentilerden haberdardın," dedi.

"Şey, tabii," diye yanıtladı. "Söylentilerden fazlası. Daha üst mevkideki obligatörler Sorgucuların bu güce nasıl sahip olduklarını daima öğrenmeye çalışırlardı.

Bildiğiniz gibi kantonlar arasında bir rekabet vardı ve... Sanırım bu sizi ilgilendirmiyor. Her neyse, söylentiler vardı."

Elend "Peki bunlar nelerdi?" dedi.

Noorden "Bunlara göre..." dedi. "Bir Sorgucu pek çok farklı insanın bir birleşimiydi. Bir Sorgucu yapmak için Sorgu Kantonu bir grup Allomanser edinmeli ardından bunların gücünü bir araya getirmeliydi."

İçerisi yine sessizleşti. Vin dizlerini kendine çekip kollarını bacakları etrafına doladı. Sorgulardan bahsetmekten hoşlanmıyordu.

Hamx, sessizce "Lord Hükümdar!" diye söylendi. "İşte bu! Demek bu yüzden Sorgucular skaa Siskanların peşine bu kadar azimle düşüyorlardı! Anlamıyor musun? Yalnızca Lord Hükümdar kırmaların öldürülmesini emrettiği için değildi; böylece Sorgucuların kendisi de sürekli kalacaklardı. Yeni Sorgucular yapmak için Allomanserler'i öldürmeleri gerekiyordu!"

Elend başıyla onayladı. "Her nasılsa, Sorgucuların bedenlerindeki kazıklar Allomantik güçleri aktarıyordu. Sekiz Siskanı öldürüp onların tüm güçlerini tek bir adama veriyordunuz; tıpkı Marsh'ta olduğu gibi. Sazed bir keresinde Marsh'ın Sorgucu'ya dönüştürüldüğü günden bahsetmekten her zaman çekindiğini ancak bunun 'kanlı' olduğunu söylediğini aktarmıştı."

Ham başıyla onayladı. "Ayrıca Kelsier ve Vin onun alınıp Sorgucu'ya dönüştürüldüğü günkü odasında bir ceset bulmuşlardı.

Onun Marsh olduğunu sanmışlardı!"

Vin "Daha sonra, Marsh orada birden fazla kişinin öldürüldüğünü söyledi," dedi usulca. "Yalnızca bunu anlayacak kadarı geride kalmamıştı."

Cett "Yine soruyorum; bunların bir önemi var mı?" dedi.

Ham şakayla karışık "Seni sinirlendirmeye yarıyor gibi," dedi. "Başka bir işe yaramasına ihtiyacımız var mı?"

Elend ikisine de ters ters baktı. "Asıl olan şu ki, Cett, Vin bu hafta bir şey keşfetti." Herkes Vin'e doğru döndü.

Vin "Kolosslar," dedi. "Onlar insan." Cett, şaşkınlıkla "Ne? Bu saçmalık," dedi.

Vin başını sallayarak "Hayır," dedi. "Bundan eminim. Canlı kolosslara baktım. Bedenlerindeki kat kat, yırtık derinin altında hepsinin bedeninde kazıklar var. Sorgucu kazıklarından daha küçükler ve farklı metallerden yapılmışlar; ama tüm kolosslarda var."

Elend "Kimse kolossların nereden geldiğini anlayamamıştı," dedi. "Lord Hükümdar bu sırrı saklamıştı ve zamanımızın en büyük sırlarından biriydi. Kolosslar, biri kendilerine hükmetmediğinde, birbirlerini öldürüyorlar. Ancak, sayıları her zaman artıyor gibi görünüyor. Peki nasıl?"

Ham yavaşça başını sallayarak "Çünkü sürekli olarak sayılarını yeniliyorlar," dedi. "Yağmaladıkları köylerden."

Elend "Luthadel kuşatması zamanında Jaste'in koloss ordusunun bize saldırmadan önce neden ilgisiz bir köye saldırdığını merak etmiş miydiniz?" dedi. "O yaratıkların tazelemesi gerekiyordu."

Vin "Daima etrafta giysiyle dolaşıp insan olmaktan bahsediyorlar. Ancak tam olarak nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorlar. Zihinleri bozulmuş."

Elend başıyla onayladı. "Geçen gün Vin sonunda içlerinden birinin kendisine nasıl yeni bir koloss yapılacağını göstermeye ikna etti. Yaptığına ve o günden beri söylediklerine bakılırsa, iki insanı birleştirmeye çalıştığını düşünüyoruz. İki insan gücüne sahip ancak onların zihinlerinden yoksun bir yaratık oluşturacaktı."

Ham, başını kaldırıp "Üçüncü bir sanat," dedi. "Metalleri kullanmanın üçüncü bir yolu. Metallerin kendisinden güç alan Allomansi. Kendi bedeninizden güç almak için metalleri kullanan Ferusimya ve bir de..."

Vin usulca "Marsh ona hemalurji diyordu," dedi.

Ham "Hemalurji..." dedi. "Başka birinin bedeninden güç almak için metalleri kullanıyor." Cett "Çok güzel. Peki önemi ne?" dedi.

Elend "Lord Hükümdar kendisine yardımcı olacak hizmetkârlar yaratmıştı,"

dedi. "Bu sanatı, hemalurjiyi kullanarak koloss dediğimiz askerleri yaptı. Kandra dediğimiz casusları yaptı. Ayrıca, Sorgucu dediğimiz rahipleri yaptı.

Onlara hükmedebilmek için hepsine zayıf yönler de kattı."

Vin "Önce TenSoon sayesinde kolosslara nasıl hükmedeceğimi öğrendim," dedi. "Bana istemeden bu sırrı aktardı. Kandra ve kolossların kuzen olduklarını söyledi, ben de birine yaptığım gibi öbürüne de hükmedebileceğimi fark ettim."

Demoux önce Vin'e ardından Elend'e bakarak "Hâlâ nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum," dedi.

Elend, "Sorgucuların da aynı zayıf yönleri olmalı, Demoux," dedi. "Hemalurji zihni... yaralıyor. Bir Allomanser'in sokulup hükmetmesine olanak tanıyor. Soylular her zaman Sorgucuların Lord Hükümdar'a neden bu kadar sadık olduklarını merak ederdi. Sıradan obligatörler gibi değillerdi; çok daha itaatkâr, fazlaca istekliydiler."

Vin "Marsh'a oldu," diye fısıldadı. "Sorgucu olduktan sonra onunla ilk karşılaştığımda farklı görünüyordu. Ama Çöküş'ten sonraki yılda daha da garipleşti. Sonunda Sazed'e saldırıp onu öldürmeye çalıştı."

Elend "Söylemeye çalıştığımız şu ki; kolosslara ve Sorguculara hükmeden bir şey var. Bir şey Lord Hükümdar'ın bu yaratıklarda bıraktığı zayıflıklardan faydalanıyor ve onları kendi maşası olarak kullanıyor. Çektiğimiz zorluklar; Çöküş'ün arından gelen kargaşa, sıradan bir kargaşa değil. Sislerin hasta ettiği insan sayısından daha rastlantısal da değil. Açık görünüyor olabilir ama asıl önemli olan artık yöntemi biliyor oluşumuz. Neden ve nasıl hükmedilebildiklerini biliyoruz."

Elend ileri geri giderek kirli çadır zemininde dolaşmayı sürdürdü. "Vin'in keşfettiği şeyi düşününce tümünün arasında bir bağlantı olduğuna daha fazla inanmaya başlıyorum. Kolosslar, kandralar ve Sorgucular üç farklı tuhaflık değil de tek, birleşik bir olgunun parçaları. Şu anda ilk bakışta bu üçüncü sanatla... hemalurjiyle ilgili pek fazla bir bilgi yok gibi görünüyor. Bunu daha fazla koloss yapmak için kullanmayı planlamıyoruz, öyleyse bilgi ne işimize yarayacak?"

Cett, sanki Elend kendi düşüncelerini aktarmış gibi başıyla onayladı. Ancak Elend çadırın girişinden dışarı bakıp düşüncelere daldı. Bir zamanlar, ilme daha fazla vakit ayırdığı zamanlarda sıklıkla yaptığı bir şeydi. Cett'in sorularını dillendirmiyordu. Kendi mantıksal yolu üzerinden giderek kendi kaygılarını söylüyordu.

Elend "Bu sürdürdüğümüz savaş yalnızca askerler ile ilgili değil," dedi. "Yalnızca kolosslar ya da Fadrex'i almakla ilgili de değil. Lord Hükümdar'ı devirdiğimiz an farkında olmadan başlattığımız olaylar dizisi ile ilgili. Kolosslarm kökeni olan hemalurji de bu dizinin bir parçası. Sislerden hastalananların oranları da bu dizinin bir parçası. Olup bitenleri kargaşa yerine bu dizinin bir parçası olarak okuyabilirsek neyle savaştığımızı –ve tabii onu nasıl alt edeceğimizi– daha iyi anlayabileceğiz."

Elend içeridekilere döndü. "Noorden, araştırmalarının odağını değiştirmeni istiyorum. Şimdiye dek kolossların hareketlerinin rastlantısal olduğunu düşünüyorduk. Artık bunun doğru olduğundan emin değilim. Eski gözcü raporlarımıza göz at. Listeler çıkar ve hareketleri rotalarını belirle. Bir Sorgucu'nun hâkimiyetinde

olmadığını bildiğimiz koloss kuvvetlerine özellikle dikkat et. Gittikleri yerlere neden gittiklerini bulabilecek miyiz, merak ediyorum."

Noorden, "Emredersiniz, lordum," dedi.

Elend "Siz de tedbirli olun," dedi. "Geçen haftaki gibi bir hata istemiyorum. Daha fazla adam kaybetmeyi göze alamayız... Kolossları bile."

Hepsi baslarıyla onayladı, Elend'in duruşu toplantının bittiğine işaret ediyordu. Cett çadırına taşınmıştı, Noorden yeni araştırmasına koyulmak üzere ayrıldı ve Ham yiyecek bir şeyler bakınmak üzere çıktı. Ancak Demoux geride kaldı. Vin ayağa kalkıp Demoux'ya doğru dönen Elend'in koluna girdi.

Demoux biraz utanmış bir halde "Lordum, General Hammond sizinle konuştu mu?" dedi.

Vin, doğrulup, neler dönüyor, diye düşündü.

Elend iç çekip "Evet, Demoux," dedi. "Ama bunun endişe edilecek bir şey olduğunu düşünmüyorum." Vin "Ne?" diye sordu.

Demoux "Kampta... Dışlama baş gösterdi, leydim," dedi. "Birkaç gün hasta kalanların aksine benim gibi iki hafta hasta yatanlara şüpheyle yaklaşılıyor."

Elend krallara özgü, kararlı bir bakışla "Sen artık bu şüpheyi taşımıyorsun, değil mi Demoux?" dedi.

Demoux başıyla onayladı. "Yorumunuza güveniyorum, lordum. Sadece... Size güvenmeyen adamları komuta etmek zor. Ayrıca benim gibiler içi çok daha zor. Birlikte yemek yiyoruz ve boş vakitlerimizde diğerlerinden uzakta oluyoruz. Bu da bölünmeyi güçlendiriyor."

Elend "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Tekrar bir araya gelinmesi için zorlayalım mı?" Demoux "Bu değişir, lordum," dedi.

"Neye göre?"

Demoux "Çeşitli etmenler var," dedi. "Eğer kısa süre içinde saldırmayı planlıyorsanız bir araya getirmek kötü bir fikir olabilir. Adamların güvenmedikleriyle omuz omuza çarpışmalarını istemiyorum. Ancak eğer kuşatmayı sürdürecekseniz onları tekrar bir araya getirmek mantıklı olabilir. Ordunun büyük bir kısmı sisdüşkünlerine tekrar güvenmeyi öğrenecek kadar vakte sahip olabilir."

Vin, ilginç bir ad; sisdüşkünü, diye düşündü.

Elend Vin'e baktığında aklından geçenleri biliyordu. Varlık Kantonundaki baloya birkaç gün vardı. Eğer Elend'in planı yolunda giderse Fadrex'e saldırmalarına gerek kalmayabilirdi.

Vin bu seçenekten pek umutlu değildi. Ayrıca Luthadel'den takviye gelmeden pek bir dayanakları yoktu. Kuşatmaya, planlandığı gibi aylarca devam edebilirler ya da birkaç hafta içinde saldırabilirlerdi.

Elend, Demoux'ya dönüp "Yeni bir birlik hazırlayın. Onu sisdüşkünleri ile doldurun. Batıl inançlarla Fadrex'i aldıktan sonra ilgileneceğiz."

Demoux "Emredersiniz, lordum. Sanırım..." dedi.

Konuşmayı sürdürdüler ancak Vin komuta çadırına yaklaşan sesleri duyduğunda konuşulanlara kulak kesilmeyi bıraktı. Muhtemelen önemli bir şey değildi.

Yine de yaklaşanlarla Elend'in arasında olacak biçimde ilerledi ardından metal rezervlerini kontrol etti. Kısa bir sürede kimin konuştuğunu anlayabilmişti. Biri Ham'di. Çadırın girişi açılıp her zamanki yeleği ve pantolonuyla Ham ardında yorgun, kızıl saçlı bir askerle belirince, rahatladı. Yorgun adamın kıyafeti isliydi ve bir gözcü gibi giyinmişti.

Demoux şaşkınlıkla "Conrad?" dedi. Elend "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu.

Demoux "Evet efendim," dedi. "Luthadel'de Kral Penrod'la bıraktığım teğmenlerden biri." Conrad selam verdi, ancak epey yorgun görünüyordu. "Lordum," dedi. "Başkentten haber getirdim."

Elend "Sonunda!" dedi. "Penrod'tan ne haber getirdin? İstediğim erzak mavnaları nerede?"

"Erzak mavnaları mı, lordum?" diye sordu. "Lordum, Kral Penrod sizden erzak istemem için beni gönderdi. Kentte isyan çıktı ve bazı erzak ambarları yağmalandı. Kral Penrod beni sizden kendisine düzeni sağlamada yardımcı olacak bir birlik göndermenizi istemem için yolladı."

Elend "Birlik mi?" diye sordu. "Ona bıraktığım garnizona ne oldu? Epey adamı olmalı!"

Conrad "Birlikler yeterli değil, lordum," dedi. "Neden bilmiyorum, yalnızca iletmem için gönderildiğim haberleri bildirebilirim."

Elend yumruğunu komuta çadırındaki masaya çalarken küfretti. "Penrod ondan istediğim tek bir şeyi bile yapamayacak mı?

Tek yapması gereken ele geçirmiş olduğumuz yerleri elimizde tutmaktı!"

Asker Elend'in öfkesinden ürktü, Vin de endişeli gözlerle onu izledi. Ancak Elend öfkesini kontrol altına alabildi. Derin bir nefes alıp askere eliyle işaret etti. "Dinlen. Teğmen Conrad, karnını doyur. Bununla ilgili seninle daha sonra konuşacağım."

Vin o gece Elend'i kampın dışında kayalıkların üzerinde Fadrex gözcülerinin yaktığı ateşlere bakarken buldu. Bir elini Elend'in omzuna attı ve ürkmeyince gelişini işittiğini anladı. Her zaman çevresinde olup bitenden bihaber gibi görünen Elend'in artık hünerli bir Sissoylu olduğu ve yaklaşan en ufak bir sesi bile işitebilecek kalayla hassaslaşmış kulaklara sahip olması hâlâ biraz garip geliyordu.

Gece göğüne bakan Elend'in koluna girerken "Ulakla konuştun mu?" diye sordu. Kül yağmuru devam ediyordu. Elend'in emrindeki kalaygözlerden bazıları ellerinde ışık olmaksızın, sessizce kamp etrafında devriye geziyorlardı. Vin de benzer bir devriyeden yeni dönmüştü ancak onun alanı Fadrex kenti çevresiydi. Her gece birkaç tur atıyor ve kentte sıra dışı bir hareketlilik olup olmadığını izliyordu.

Elend "Evet," diyerek yanıtladı. "Dinlenince, onunla enine boyuna konuştum."

"Haberler kötü mü?"

"İlk işittiğimizden çok daha fazlası. Görünüşe göre Penrod daha fazla birlik ve gıda talebimi hiç almamış. Conrad, Penrod'un bize gönderdiği dört ulaktan biriy-

di. Diğer üçüne ne olduğunu bilmiyoruz. Conrad'ın peşine de bir grup koloss takılmış ancak onları atını bir yöne koyuverip kendisi saklanarak alt etmeyi başarmış. Hayvanı kovalayıp parçalamışlar. Onlar atı yerken Conrad da kaçmayı başarmış.

Vin "Cesur bir adammış," dedi.

Elend "Aynı zamanda da şanslıymış," dedi. "Her iki türlü de, Penrod bize destek gönderebilecek gibi görünmüyor. Luthadel'de gıda ambarları vardı ama eğer isyan haberleri doğruysa Penrod bize gönderilecek erzakları koruyacak askerlerden vazgeçemeyecektir."

Vin "Peki bu durumda elimizde ne var?" diye sordu.

Elend ona baktı, gözlerinde öfke yerine kararlılık gördüğüne şaşırmıştı. "Bilgi."

"Ne?"

"Düşmanımız kendini açık etti, Vin. Ulaklarımıza gizli koloss birlikleriyle saldırmak. Luthadel'deki tedarik üssümüzü etkisiz hale getirmeye çalışmak..." Elend başını salladı. "Düşmanımız bunun rastgele gibi görünmesini *istiyor*, ama buradaki sıralamayı görebiliyorum. Tesadüf olmak için fazlasıyla hedefli fazla zekice. Bizi Fadrex'ten geri çekilmeye zorlamaya çalışıyor."

Vin ürperdi. Elend sözüne devam edecek oldu ama Vin uzanıp parmağıyla dudaklarına dokunup onu susturdu. Elend şaşırmış görünüyordu ama daha sonra olup biteni anlamış gibi görünüyordu. Vin, *Harap* her söylediğimizi duyabilir diye düşündü. *Bildiklerimizi açık edemeyiz.*

Yine de, aralarında bir şey oldu. Fadrex'te kalmaları gerektiği düşüncesi, o zulada ne olduğunu bulmaları *gerektiği* düşüncesi. Çünkü düşmanları bunu engellemek için elinden geleni yapıyordu. Gerçekten de Luthadel'deki kargaşanın ardında *Harap* mı vardı? Elend ve birliklerini düzeni sağlamak için geri çekilmeye, dolayısıyla Fadrex'i terk etmeye mi zorluyordu?

Yalnızca bir tahmindi ama ellerindeki tek şey de buydu. Vin Elend'i başıyla onaylayarak kalmadaki kararlığına katıldığını belli etti. Yine de endişeleniyordu. Luthadel tüm bu karmaşa içindeki dayanak noktaları, güvenilir noktaları olmuştu. Eğer o ellerinden giderse geriye ne kalırdı?

Git gide, bir geri çekilme olmayacağını anlamaya başlıyordu. Alternatif planlar yapmak üzere geri çekilmek yoktu. Ayaklarının altındaki dünya yerle bir oluyordu ve Elend Fadrex'i almaya kafaya koymuştu.

Eğer burada başarısız olurlarsa, gidecek başka yerleri yoktu.

Elend Vin'in omzunu sıktı ardından bazı gözcü noktalarını denetlemek üzere sislere çıktı. Vin içeride bir başına ateşleri izlemeyi sürdürürken endişe verici bir hisle dolmuştu. Eskiden, dördüncü zuladaki düşüncelerini hatırladı. Savaşlar vermek, kentleri kuşatmak, siyasal oyunlar oynamak yeterli değildi. Dünyanın kendisi ölürken bunlar kendilerini kurtarmaya yetmezdi.

Ama başka ne yapabilirlerdi? Ellerindeki tek seçenek Fadrex'i ele geçirmek ve Lord Hükümdar'ın kendilerine yardımcı olabilecek bir ipucu bırakmış olmasını ummaktı. Hâlâ, atiyum bulmayı anlamsızca arzuluyordu. Neden işe yarayacağından bu kadar emindi ki?

Her zamanki gibi kendisinden bir santim kadar uzakta duran sislerle yüzleşmek istemediğinden gözlerini kapattı. Bir keresinde, Lord Hükümdar ile dövüşürken onları çağırmıştı. O zaman nasıl olmuştu da Allomantik güçlerini sisten gelen güçlerle besleyebilmişti?

Daha önce pek çok kereler yaptığı gibi yine sislere erişmeye çalıştı. Onları çağırmış, zihninde onlara yalvarmış ve güçlerine erişmeye çalışmıştı. Dahası, bunu yapabiliyor olması gerektiğini düşünüyordu. Sislerin içinde bir güç vardı. İçinde gizli bir güç. Ama Vin'e teslim olmuyordu. Onları önleyen bir engel vardı.

Ya da yalnızca bir kapris.

Gözlerini açmadan "Neden?" diye fısıldadı. "Neden bana o zaman yardım edip bir daha asla etmiyor? Deli miyim yoksa gerçekten ben istediğimde bana gücü verdin mi?"

Gece sorusunu yanıtlamadı. Sonunda iç geçirip arkasını döndü ve çadıra girdi.

Hemalurjik kazıklar, hangi güçlerin verildiğine, kazıkların konumuna ve kişinin kaç kazığa sahip olduğuna bağlı olarak insanları fiziksel olarak değiştirebilir. Örneğin Sorgucular eskiden sahip oldukları insan hallerine göre büyük bir değişim geçirirler. Kalpleri insanlarınkine kıyasla farklı bir yerdedir ve beyinleri gözlerini delip geçen metallerin uzunluğuna göre yeniden şekillenir. Kolosslardaki değişim ise daha büyüktür.

En büyük değişimin kandralarda olduğu düşünülebilir. Ancak yeni kandraların insanlardan değil de sishortlaklarından yapıldığı hatırlanmalıdır. Kandraların bedenlerindeki kazıklar onlarda yalnızca ufak bir değişime sebep olur; bedenleri bir sishortlağınmkine benzer bir halde kalır ama zihinleri işlemeye başlar. Gariptir ki, kazıklar kolossların insani yanını alırken kandralara bir nebze insansılık katar.

41

SAZED HEVESLE "ANLAMIYOR MUSUN, BREZZE?" dedi. "Buna örnekleme diyoruz bir efsanenin gerçek hayatta taklit edilmesi. İnsanlar Hathsin Firarisi'ne inandılar ve zor zamanlarında kendilerine yardımcı olması için bir başka firari yarattılar."

Breeze kaşını kaldırdı. Çarşıda toplanmakta olan kalabalığın arkalarındaydılar; hep birlikte Yurttaş'ın gelmesini bekliyorlardı.

Sazed, "Büyüleyici," dedi. "Firari efsanesi hiç beklemediğim bir biçimde evriliyor. Onu tanrılaştırabileceklerini biliyordum, hatta bu kaçınılmazdı.

Ancak Kelsier bir zamanlar 'sıradan' biri olduğundan; ona tapanlar başka insanların da aynı mertebeye erişebileceğini düşünebilirler."

Breeze oralı değilmiş gibi başını salladı. Allrianne yanı başındaydı; sıradan bir skaa gibi giyinmeye zorlandığı için memnuniyetsiz görünüyordu.

Sazed onların ilgisizliğine aldırış etmedi. "Bunun geleceğinin nereye varacağını merak ediyorum. Belki bu insanlar için bir dizi Firari olacak. Bu gerçekten sür-

dürülebilecek bir dinin temelleri olabilir, çünkü halkın ihtiyacına göre yeniden şekillenebilir. Elbette yeni Firariler yeni önderler demek. Her birinin farklı fikirleri olacak. Gelenekselliği yayan tek bir rahip akımı yerine her bir firari kendisini, öncekilerden ayrı bir yere konumlandırmaya çalışacak. İnananlar arasında çeşitli gruplaşmalara ve ayrımlara sebep olabilir."

Breeze "Sazed," dedi. "Hani dinleri toplamayı bırakmıştın?"

Sazed duraksadı. "Ben bu dinle ilgili bilgi toplamıyorum ki. Yalnızca potansiyeli hakkında fikir yürütüyorum." Breeze itiraz edercesine baktı.

Sazed "Ayrıca," dedi. "Mevcut görevimizle de ilgili olabilir. Eğer bu yeni Firari gerçekten de biriyse, Quellion'ı devirmemize yardım edebilir."

Allrianne "Ya da, Quellion devrilince kentin yönetiminde hak iddia edebilir," dedi.

Sazed "Doğru," diyerek ona katıldı. "Her hâlükârda neden şikâyet ettiğini anlamıyorum, Breeze. Benim yeniden dinlerle ilgilenmemi istemiyor muydun?"

Breeze "Bu, tüm akşamı, ardından ertesi sabahı bu konudan bahsederek geçireceğini anlamadan önceydi," dedi. "Quellion da nerede kaldı? Eğer bu infaz yüzünden öğle yemeğini kaçırırsam sinirlenebilirim."

İnfaz. Heyecanı içinde, Sazed neyi görmeye geldiklerini unutmuştu. Hevesi kaçtı ve Breeze'in neden bu kadar ters davrandığını hatırladı. Bir şey yokmuş gibi davranıyordu ama gözlerindeki endişe Yurttaş'ın masum insanları yakarak öldürdüğü düşüncesinden rahatsız olduğunu gösteriyordu.

Allrianne çarşının öbür ucunu işaret ederek "İşte," dedi. Bir şey ortalığı ayağa kaldırıyordu. Açık mavi kıyafetiyle Yurttaş. Yeni "onaylanmış" bir renkti; yalnızca kendisinin giyebileceği bir renk. Danışmanları kırmızılar giymiş bir halde etrafındaydılar.

Breeze, Yurttaş'ın etrafında toplanan kalabalığın peşinden giderken "Nihayet," dedi.

Sazed tereddüt eden adımlarla onu izledi. Askerleriyle gerçekleşmek üzere olanı durdurmaya çalışmayı denemeyi aklından geçirdi.

Elbette, bunun aptalca olacağını biliyordu. Birkaç kişiyi kurtarmak için elindekileri şimdi oynamak tüm kenti kurtarma şansını ortadan kaldırırdı. İç çekerek Breeze ve Allrianne'i izledi; kalabalıkla birlikte hareket ediyorlardı. Ayrıca bu cinayetleri izlemenin Urteau'daki işinin aciliyetini de hatırlatacağını düşünüyordu. Teoloji çalışmaları bekleyebilirdi.

Kelsier "Onları öldürmek zorunda kalacaksın," dedi.

Spook Urteau'nun zengin semtinde bir binanın tepesinde sinmiş, sessizce duruyordu. Aşağıda Yurttaş'ın korteji yaklaşıyordu; Spook sargılı gözlerle onları izliyordu. Önceden konuşlanabilmek için infazın gerçekleştirileceği yeri öğrenmek Luthadel'den getirdiği sikkelerin neredeyse tamamına mal olmuştu.

Quellion'ın öldürmeye karar verdiği zavallı insanları görebiliyordu. Pek çoğu Franson'ın kardeşi gibi soylu ebeveynleri olduğu tespit edilen kimselerdi. Ancak bazıları yalnızca soylularla evlenmiş kişilerdi. Ayrıca Spook Quellion'a açıktan açı-

ğa muhalefet etmiş olan bir adamı da görüyordu. Adamın soylularla olan ilişkisi şüpheliydi. Eskiden soylu müşterilere hizmet eden bir zanaatkârdı.

Kelsier "Bunu yapmak istemediğini biliyorum," dedi. "Ama cesaretini şimdi yitiremezsin."

Spook güçlü hissediyordu; lehim sayesinde daha önce hayal etmediği bir yenilmezlik hissiyle doluydu. Son altı günde birkaç saat ancak uyumuştu, fakat yorgun değildi. Kedileri imrendirecek bir denge hissi vardı ve kaslarının normalde sağlayamayacağı kadar büyük bir kuvvete sahipti.

Ancak güç her şey demek değildi. Avuçları, pelerinin altında terliyordu ve alnından süzülen teri hissedebiliyordu. Sissoylu değildi. Kelsier ya da Vin de değildi. Yalnızca Spook'tu. Ne sanıyordu?

"Yapamam," diye fısıldadı.

Kelsier "Yapabilirsin," dedi. "Baston ile çalıştın; gördüm. Ayrıca çarşıda o askerlerle baş ettin. Neredeyse seni öldürüyorlardı ancak iki hayduta karşı mücadele ediyordun. Bunları hesaba katınca çok iyi bir iş çıkardın."

"Ben..."

"O insanları kurtarmalısın, Spook. Kendine bir sor. Ben orada olsam ne yapardım?"

"Ben sen değilim."

Kelsier "Henüz değil," diye fısıldadı.

Henüz değil.

Aşağıda Quellion infaz edilmek üzere olan insanlar aleyhinde konuşuyordu. Spook Yurttaş'ın kız kardeşi Beldre'i, onun yanı başında görebiliyordu. Öne doğru eğildi. Talihsiz tutsakların binaya götürülüşünü izlerken onun gözlerindeki gerçekten acıma ya da acı mıydı? Yoksa bu yalnızca Spook'un onda görmek istedikleri miydi? Spook, onun mahkûmlara bakışını izledi. Grup cenaze ateşleri olacak olan binaya zorla götürülürken içlerinden bir çocuk korkuyla bir kadının eteklerine tutunuyordu.

Spook, Kelsier haklı, diye düşündü. *Bunun olmasına izin veremem. Başaramayabilirim, ama en azından denemeliyim.* Binanın tepesindeki kapıdan geçip merdivenlerden aşağı hızla, pelerini ardından uçuşarak inerken elleri titriyordu. Bir köşeyi dönüp doğruca kav odasına yöneldi.

Soylular garip insanlardı. Lord Hükümdar'ın döneminde hayatlarından en az skaa hırsızlar kadar endişe ediyorlardı; çünkü saray entrikaları genelde hapiste ya da mezarda son buluyordu. Spook en başından beri kendisinde neyin eksik olduğunu anlamalıydı. Hiçbir hırsız çetesi acil durumlar için bir kaçış yeri olmayan sığınak inşa etmezdi.

Soylular neden farklı olacaktı?

İleri atıldı; son birkaç merdiveni de geride bırakırken pelerini ardından dalgalanıyordu. Tozlu zemine indi; hassas kulakları yukarıda Quellion'ın boş laflarını duyabiliyordu. Skaa kalabalık gürültülüydü. Alevler duyulmaya başlamıştı. Orada, binanın karanlık bodrumunda Spook duvarın açık bir kısmını, yandaki binaya ulaşan gizli bir geçidi bulmuştu. Geçitte bir grup asker duruyordu.

Spook içlerinden birinin "Çabuk, alevler buraya gelmeden," dedi.

Bir başka ses "Lütfen!" diye haykırdı; kadının sesi geçitte yankılanıyordu. "En azından çocuğu alın!"

İnsanlar homurdandı. Askerler geçidin öbür tarafında hareketlenmiş, diğer bodrumdaki insanların kaçmasını önlüyorlardı. Mahkûmlardan birini kurtarmak üzere Quellion tarafından gönderilmişlerdi. Dışarıda, Yurttaş soylu kanı taşıyan herkesi suçluyordu. Ancak Allomanserler öldürmek için fazlasıyla değerliydi. Bu yüzden binalarını dikkatle seçiyordu; yalnızca Allomanserler'i özenle gizli geçitlerden çıkarabileceği binaları.

Değerlerine sıkı sıkıya bağlı gibi görünürken bir yandan da kentin en güçlü kaynağını elinde tutmanın harika bir yoluydu. Ama askerlere saldırırken Spook'un ellerinin titremesine son veren bu ikiyüzlülük değildi.

Sebebi ağlayan çocuktu.

Kelsier "Öldür onları!" diye bağırdı.

Spook düello bastonunu çıkardı. Sonunda askerlerden biri onu fark ederek şaşkınlıkla dönmüştü. İlk ölen o oldu.

Spook bastonunu ne kadar hızlı savurabileceğini fark etmemişti. Askerin miğferi gizli geçitte ezilmiş bir halde yuvarlanıyordu. Spook dar geçitte, öldürülen arkadaşları üzerinden sıçrarken diğer askerler çığlık çığlığaydı. Kılıçları vardı, ancak çekmekte zorlanıyorlardı.

Fakat Spook hançer getirmişti.

Birini çekip, hassaslaşmış algılarının adımlarına yön vermesine izin vererek bıçağı lehimin verdiği güçle ve öfkeyle savurdu. İki askeri biçip dirseğiyle iterek avantajlı durumunu kullanıp atıldı. Geçidin ucunda dört asker kısa bir skaa ile birlikte duruyordu.

Gözlerinde korku parıldıyordu.

Spook ileri atıldı ve şaşkına dönmüş askerler sonunda şaşkınlıklarını bastırdı. Geri çekilip gizli kapıyı açtılar ve öte yandaki binanın bodrumuna girerlerken devrildiler.

Bina çoktan yanmaya başlamıştı. Spook dumanın kokusunu alabiliyordu. Diğer mahkûmlar odadaydı, muhtemelen kaçmış olan arkadaşlarının peşinden gitmek için kapı ağzından geçmeye çalışıyorlardı. Ancak askerler odaya girmek için yol açıp kılıçlarını çektiğinde gerçi çekilmek zorunda kaldılar.

Spook dört askerden en yavaşını deşmiş ve hançerini adamın bedeninde bırakıp ikinci bir düello bastonu çıkarmıştı. Şaşkın siviller arasından askerlere saldırırken bastonun ahşabı eline oturmuştu.

Kelsier "Askerlerin kaçmasına izin verme," diye fısıldadı. "Aksi takdirde Quellion insanları kurtardığını bilecek. Onları şaşkına çevirmelisin."

İyi döşenmiş bodrumun ucundaki girişte ışık belirmişti. Alevlerden gelen ışık. Spook sıcaklığı hissedebiliyordu. Arkalarından aydınlık vuran üç asker acımasızca kılıçlarını çekti. Duman tavanı yalayıp, yoğun, kara bir sis gibi yayılmaya başladı. Tutsaklar şaşkın bir halde sinmişlerdi.

Spook ileri atılarak iki bastonunu da askerlerden birine doğru savurdu. Adam Spook'un oyununa gelip saldırıdan kaçındı ve ileri atıldı. Sıradan bir dövüşte Spook ölmüş olurdu.

Lehim ve kalay onu kurtarmıştı. Spook üzerine gelen kılıcın rüzgârını hissedip nereye savrulacağını bilerek hızlı adımlarla hareket etti. Kılıç tenini ıskalayıp üzerindeki kumaşı keserken göğsünde kalbinin atışını hissedebiliyordu. Bastonunu indirerek adamın kılıcı tuttuğu kolu kırdı, ardında da bir başka darbeyle kafatasını kırdı.

Asker ölmekte olan gözlerinde belirgin bir şaşkınlıkla yere devrilirken Spook adamı kenara itti.

Diğer asker ise çoktan kılıcını savurmaya başlamıştı. Spook bastonlarını çatarak gelen kılıcı engellemek istedi. Kılıç ilk bastonu yarıp bastonun bir parçasını havaya savurdu ancak ikincisine takıldı. Spook silahını kenara savurup kılıcı yana itti, ardından adamın menzili etrafında dönüp karnına dirsek atarak devirdi.

Adam yere devrilirken Spook adamın kafasına bir yumruk savurdu. Kemiğin kemiğe çarparken çıkardığı ses yanmakta olan odada yankılandı. Asker Spook'un ayaklarının dibine devrildi.

Spook, bunu yapabiliyorum, diye düşündü. *Onlar gibiyim. Vin ve Kelsier gibi. Artık bodrumda saklanmak ya da tehlikeden kaçmak yok. Dövüşebilirim!*

Gülümseyip döndü.

Döndüğünde son askerin Spook'un kendi bıçağını genç bir kızın boynuna dayamış olduğunu gördü. Asker sırtını yanmakta olan koridora dönmüş, gizli geçitten kaçmanın bir yolunu kolluyordu. Adamın ardında ise alevler ahşap kapı kirişlerinden kıvrılıp odayı yalıyordu.

Spook, askeri kollayarak "Siz odadan çıkın!" dedi. "Bu tünelin sonunda, binanın arka kapısından çıkın. Orada adamlar olacak. Sizi yeraltına saklayacak ardından da kentten çıkaracaklar. Haydi!"

Bazıları çoktan kaçmıştı, geride kalanlar ise Spook'un sözleriyle hareketlendi. Asker olup biteni izliyor ne yapacağına karar vermeye çalışıyor gibi görünüyordu. Bir Allomanserle karşı karşıya olduğunu biliyor gibiydi; çünkü sıradan biri o kadar çok askeri böylesi bir hızla yere deviremezdi. Neyse ki, Quellion kendi Allomanserler'ini binaya göndermemişti. Muhtemelen onlar yukarıda kendisini koruyorlardı.

Spook kıpırdamadı. Kırılan düello bastonunu attı, fakat elinin titremesini durdurmak için diğerini sıkı sıkıya kavradı. Kız usulca ağlıyordu.

Kelsier ne yapardı?

Arkasında, sonuncu mahkûm da geçitten kaçıyordu. Spook dönmeden "Sen!" dedi. "O kapıyı dışarıdan kapat. Çabuk!"

"Ama–"

Spook "Kapat!" diye bağırdı.

Asker bıçağı kızın gırtlağına iyice yaslayarak "Hayır!" dedi. "Onu öldürürüm!"

Spook "Onu öldürürsen sen de ölürsün," dedi. "Bunu sen de biliyorsun. Bana bak. Beni geçemezsin. Sen–" Kapının kapanırken çıkardığı gürültü sözünü bitirmesine engel oldu.

Asker kızı bir kenara atıp bağırarak kapıya koştu, diğer taraftaki sürgü yerine oturmadan önce çıkmayı deniyordu. "Tek çıkış yolu orası! Bizi öl–"

Spook düello bastonunun tek bir hamlesiyle adamın dizlerini kırdı. Asker yere düşerken çığlık çığlığaydı. Alevler üç duvarı da kaplamıştı. Sıcaklık iyice artıyordu.

Kapının diğer tarafındaki sürgünün yerine oturduğu duyuldu. Spook askere baktı. Hâlâ hayattaydı. Kelsier "Onu bırak, binada kalıp yansın," dedi.

Spook tereddüt etti.

Kelsier "O insanların hepsini ölüme terk edecekti," dedi. "Bırak onlara neler yapmak üzere olduğunu, Quellion'un emriyle daha önce yaptığının ne olduğunu görsün."

Spook inleyen adamı yerde bırakıp gizli kapıya doğru yöneldi. Kapıya yüklendi.

Açılmadı.

Spook sessizce küfretti, bir ayağını kaldırıp kapıyı tekmeledi. Ancak kapı bel vermedi.

Kelsier "Bu kapı, peşlerine düşecek olan suikastçılardan korkan soylularca yaptırıldı," dedi. "Allomansi'yi biliyorlardı ve kapıyı bir haydutun kuvvetine dayanabileceği biçimde yapmışlar."

İçerideki sıcaklık giderek artıyordu. Kız ağlıyor ve yerde korkuyla oturuyordu. Spook alevlere döndü; etrafta gidip gelirken sıcaklığı hissediyordu. İleri atıldı ama güçlendirilmiş duyuları o kadar keskindi ki sıcaklık ona çok fazla geliyordu.

Dişlerini sıktı ve kızı yerden aldı.

Artık lehimim var, diye düşündü. *Duyularımın gücünü dengeleyebilir. Bununla yetinmem gerekecek.*

Mahkûmların kapatıldığı binanın pencerelerinden dumanlar yükseliyordu. Sazed Allrianne ve Breeze ile birlikte bekleşen kalabalığın arkasındaydı. Alevler kendilerine sunulanı yutarken insanlar garip bir biçimde sessizdi. Belki doğruyu anlamışlardı.

İçeride ölen zavallı kimseler gibi kolayca alıkonup öldürülebilirlerdi.

Sazed "İşler ne çabuk tersine döndü," diye fısıldadı. "Bu insanlar, Lord Hükümdar'ın masum insanların kafasını kestirirken olup biteni izlenmeye zorlanmışlardı. Şimdi de bunu kendimiz yapıyoruz."

Sessizlik. Binanın içinden çığlığa benzer sesler yükseldi. Ölmekte olan insanların çığlıkları.

Breeze "Kelsier yanılıyordu," dedi. Sazed şaşkınlıkla döndü.

Breeze "Soyluları suçluyordu," dedi. "Eğer onlardan kurtulursak bu gibi şeylerin bir daha olmayacağını düşünüyordu."

Sazed başıyla onayladı. Sonra, garip bir biçimde kalabalık hareketlenmeye, fısıldaşmaya başladı. Sazed de onlara katılmıştı. Bu vahşete karşı bir şeyler ya-

pılmalıydı. Neden kimse karşı koymuyordu? Quellion gururla, kırmızı giysilerini kuşanmış adamlarının ortasında duruyordu. Sazed sinirlenip dişlerini sıktı.

Breeze, "Allrianne, tatlım, şimdi sırası değil," dedi.

Sazed hareketlenip genç kadına baktı. Allrianne ağlıyordu.

Sazed sonunda genç kadının duygularına dokunup onları körükleyerek Quellion'a sinirlenmesini sağladığını fark etmişti. Unutulmuş Tanrılar adına, diye aklından geçirdi. *En az Breeze kadar iyi.*

Allrianne "Neden olmasın?" dedi. "Bunu hak ediyor. Bu kalabalığın onu paramparça etmesini sağlayabilirim."

Breeze ise "Sonrasında ise onun yardımcısı başa geçip bu insanları infaz eder," dedi. "Yeterince hazırlanmadık."

"Görünüşe bakılırsa hazırlanman hiç bitmiyor," diye yanıtladı. "Bu işler biraz haz–"

Sazed elini kaldırıp "Bir dakika," dedi. Binayı dikkat ve merakla izliyordu. Binanın kapatılmış pencerelerinden biri, çatının üzerine, tavan arasındakilerden bir tanesi sallanıyor gibiydi.

Sazed "Bakın, orada!" dedi.

Breeze şaşırdı. "Belki şu Alev Tanrısı kendini göstermek üzeredir, ne dersiniz?" dedi. Gülümseyişinden bu düşünceyi gülünç bulduğu belliydi. "Bu iğrenç deneyimlerden ne ders çıkarmamız gerektiğini merak ediyorum. Bana kalırsa bizi buraya gönderen adamlar ne yaptık–"

Tahtalardan biri aniden yerinden sökülüp havada döne döne, ardında bir duman izi bırakarak düştü. Hemen ardından pencere dışa doğru parçalandı.

Koyu renk giyimli biri tahta ve dumandan hengâmenin içinden fırlayarak çatıya çıktı. Uzun pelerini yer yer alev almış gibi görünüyordu ve kollarında küçük bir kundak vardı. Bir çocuk. Adam yanan binanın çatısı boyunca ilerledi, ardından binanın önüne, ardında dumandan bir iz bırakarak indi.

İki kat düşmesine rağmen dengesini yitirmemiş, lehim yakan birinin inceliğiyle yere inmişti; yanan pelerini de ardından dalgalanıyordu. İnsanlar şaşkınlıkla geri çekildiler, Quellion şaşırmış bir halde döndü.

Adam doğrulurken kapüşonunu çıkardı. O anda Sazed onu tanıdı.

Spook gün ışığında olduğundan daha uzun görünüyordu. Ya da, belki, o ana dek Sazed onu bir çocuktan başka bir şey olarak görmemişti. Her hâlükârda, genç adam bağlı gözleriyle, bedeninden duman yükselirken, gururla Quellion'a bakıyordu; kucağındaki çocuğu ise öksürük tutmuştu. Binayı çevreleyen yirmi askerlik birlikten çekiniyor gibi görünmüyordu.

Breeze usulca söylendi. "Allrianne, galiba bu körüklemeye ihtiyacımız olacak!"

Sazed aniden üzerinde bir ağırlık hissetti. Breeze onun dağılan duygularını, şaşkınlığını, endişesini teskin etmiş ve kalabalıkla birlikte Sazed'i Allrianne'den gelen öfke patlamasına açık bırakmıştı.

Kalabalık iyiden iyiye hareketlenmişti ve insanlar Firari'nin adını haykırıp muhafızlara saldırıyorlardı. Bir anlığına Sazed Spook'un bu fırsattan istifade edip kaç-

mayacağını düşündü. Gözlerindeki garip bağa rağmen, Sazed çocuğun doğruca Quellion'a, ona meydan okurcasına baktığını anlayabiliyordu.

Neyse ki, Spook sonunda arkasını döndü. Kalabalık, yaklaşan askerleri oyladı ve Spook sıra dışı bir hızda koşarak uzaklaştı. Elinde kurtardığı kızla birlikte bir arka sokağa daldı; pelerini ardından dumanlı bir iz bırakıyordu. Spook ortadan kaybolur kaybolmaz Breeze kalabalığın isyan duygusunu bastırıp askerler tarafından öldürülmelerini önledi. Geri çekilip dağıldılar. Ancak Yurttaş'ın askerleri önderlerine yakın duruyorlardı. Yurttaş kaçınılmaz geri çekilme emrini verirken Sazed adamın sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. Bir isyan tehlikesi varken Spook'un peşine birkaç adamdan fazlasını gönderemezdi. Önce kendisini güvene almalıydı.

Askerler uzaklaşırken Breeze Sazed'e baktı. "Pekâlâ," dedi. "Bu beklenmedik bir şeydi."

Sanırım kolosslar sandığımızdan daha zekilerdi. Örneğin, başlangıçta yeni kolosslar yapmak için yalnızca Lord Hükümdar'ın kendilerine verdiği kazıkları kullanıyorlardı. Lord Hükümdar metali ve talihsiz skaa esirleri temin ediyordu, kolosslar da yeni 'üyeler' yaratıyorlardı.

Lord Hükümdar'ın ölümünden sonra, kolossların çabucak tükenmesi gerekirdi. Böyle tasarlanmışlardı. Lord Hükümdar'm hâkimiyetinden çıkacak olurlarsa, birbirlerini öldürmelerini ve kendi sonlarını hazırlamalarını bekliyordu. Ancak bir şekilde, ölmüş kolossların bedenlerindeki kazıkların toplanarak tekrar kullanılabileceği sonucuna vardılar.

Artık yeni kazıklara gereksinim duymuyorlardı. Sıklıkla kazıkların sürekli olarak yeniden kullanılmasının yarattığı etkiyi merak ederim. Bir kazık ne kadar çok kişi öldürüp bunların gücünü almış da olsa sonsuz bir güç taşıyan hemalurjik kazıklar yapılamaz. Ancak, kazıkların sürekli olarak yeniden kullanımı yeni yaratılan kolosslara daha fazla insanlık vermiş olabilir miydi?

42

MARSH LUTHADEL'E GİRDİĞİNDE salahiyetin batı sınırındaki isimsiz kasabaya girdiğinde olduğundan çok daha dikkatliydi. Elend'in imparatorluğunun başkentinde dolaşan bir Sorgucu'nun haberi kolayca duyulurdu ve istemediği kadar dikkat çekebilirdi. İmparator yoktu ve toprakları başkalarına karşı savunmasızdı. Bunu bozmanın anlamı yoktu.

Bu yüzden Marsh, kapüşonlu pelerini ile çelik yakıp sikkeler üzerinde sıçrayarak geceleri ilerliyordu. Yine de bu muhteşem –her yöne yayılan, pis ancak yine de evi olan– kent Marsh'ın izleyen, bekleyen yanı için zordu. Bir zamanlar kentteki skaa isyanını Marsh yönetmişti. Hemşerilerine karşı sorumluluk hissetti ve *Harap*'ın diğer, yanardağın alev alev yandığı kasabada yaşayanlara yaptığı yapacağı düşüncesi...

Luthadel'e yakın bir yanardağ yoktu. Ne yazık ki *Harap*'ın bir kente yapabile-

cekleri doğal afetlerle sınırlı değildi. Luthadel'e giderken Marsh en az dört köye uğrayıp, erzak ambarlarını koruyan adamları gizlice öldürmüş ve binaları yakmıştı. Diğer Sorgucuların da *Harap*'ın her şeyden çok arzuladığı o şeyi ararken benzer gaddarlıklar yaparak etrafta dolaştığını biliyordu. *Muhafaza*'nın kendisinden aldığı o şeyi.

Onu henüz bulamamıştı.

Marsh sivri bir çatıya inip aşağıdaki sokağa baktı, ardından çatı boyunca ilerleyip kentin kuzeydoğusuna yöneldi. Son gördüğünden beri Luthadel değişmişti. Lord Hükümdar'ın skaaları zorla çalıştırması onları gaddarlaştırmıştı, fakat kenti külden arındırmış ve koca kente bir düzen havası bile katmıştı. Ama artık bundan eser yoktu. Yiyecek yetiştirmek bir öncelik gibi görünüyordu; kenti temiz tutmakla sonra ilgilenilebilirdi... Tabii sonra diye bir şey olursa.

Artık çok daha fazla miktarda, arka sokaklarda ve binaların kenarlarına yığılmış kül yığınları ve çöp öbekleri vardı. Eskiden bunlar kentin merkezindeki nehre süpürülürdü. Marsh bu yıkımın güzelliğine gülümsedi ve isyankâr tarafı çekilip saklandı.

Savaşamazdı. Zamanı gelmemişti.

Elend'in yönetiminin merkezi olan Venture Hanesi'ne geldi. Luthadel kuşatmasında kolosslarca ele geçirilmişti ve alt katının renkli camları bu yaratıklarca parçalanmıştı. Pencereler tahtalarla kapatılmıştı. Mars gülümsedi, ardından ikinci kattaki bir balkona çelik İterek sıçradı. Binayı tanıyordu. *Harap* tarafından ele geçirilmeden önce burada, İmparator Venture'a kentin hâkimiyetini korumakta yardımcı olarak birkaç ay geçirmişti.

Marsh Penrod'un odasını kolayca buldu. İçinde birilerini barındıran ve korunan tek odalar bunlardı. Marsh birkaç koridor boyunca sinsice ilerleyip alışılmadık gözleriyle etrafı kolaçan ederken bir sonraki hareketini düşünüyordu.

Zoraki bir kurbana bir hemalurjik kazık çakmak çok zorlu bir işti. Bu durumda kazığın boyutu önemsizdi. Küçük bir metal kıymığı bir süre Allomansi'yi besleyebilir ya da küçük bir halka az miktarda Ferusimyasal güç taşıyabilirdi yine aynı şekilde küçük bir metal parçası hemalurji için yeterliydi.

Sorgucu kazıkları ürkütücü olması için büyük yapılmıştı ama pek çok durumda küçük bir iğne de büyük bir kazık kadar etkili olabilirdi. Kazığın birini öldürmek için kullanıldıktan sonra ne kadar dışarıda kalacağı ile ilgiliydi.

Marsh'ın o günkü amacı için küçük bir kazık daha uygundu, Penrod'a güç kazandırmak istemiyor, yalnızca ona metali saplamak istiyordu. Marsh birkaç gün önce alevlere boğulan kasabada öldürdüğü Allomanser'den yaptığı kazığı çıkardı. On santimetre kadardı ve muhtemelen olması gerekenden fazla büyüktü. Ancak Marsh'ın kazığı birinin bedenine zor kullanarak saplaması gerekebilirdi, bu da en azından bu esnada sağlam kalması gerektiği anlamına geliyordu. Bir insan bedeninde iki–üç yüz kadar bağlantı noktası vardı. Marsh bunların hepsini bilmiyordu; kazığı saplama vakti geldiğinde *Harap* onun eline doğru yeri gösterip kazığın doğru yere saplanmasını sağlayacaktı. Efendisinin dikkati o anda başka bir yere odak-

lanmıştı ve Marsh'a yerini alması ve saldırıya hazırlanması için genel talimatlar veriyordu.

Hemalurjik kazıklar. İçindeki saklı kısım beklenmedik bir biçimde bir Sorgucu'ya dönüştürüldüğü o günü hatırlayarak ürperdi. Bulunacağını düşünmüştü. Çelik Rahipliği'nde Kelsier için bir casus olarak çalışmıştı. Şüpheli olarak seçilmediğini bilmiyordu. Sıra dışı olduğu için seçilmişti.

Sorgucular gece, Kelsier'in isyanla ilgili son mesajı vermek üzere gelmesini beklediği sırada saldırmışlardı. Kapıyı kırmışlar ve daha Marsh karşı koyamadan harekete geçmişlerdi. Ona seçenek bırakmamışlardı. Onu yere yatırıp üzerine çığlık çığlığa bağıran bir kadın bırakmışlardı.

Ardından Sorgucular kadının kalbini delip Marsh'ın gözüne saplanan bir kazık çakmışlardı.

Acı hatırlamak için bile çok fazlaydı. O an zihninde bir boşluktu; yalnızca Sorgucuların bunu tekrarladığı, diğer talihsiz Allomanserler'i de öldürüp güçlerini ve görünüşe göre ruhlarını da Marsh'ın bedenine aktardıkları anların belli belirsiz görüntüleri vardı. Bittiğinde yerde acı içinde kıvranıyordu; yeni güçleriyle algıladıkları o kadar çoktu ki düşünmekte bile zorluk çekmişti. Çevresinde diğer Sorgucular dolaşıyor bedenleri baltalarla parçalayarak aralarına yeni birinin katılmasına seviniyorlardı.

O gün bir bakıma doğum günüydü. Ne harika bir gündü. Ancak ne yazık ki, Penrod böyle bir keyif almayacaktı. Sorgucu yapılmayacak ve yalnızca tek ve küçük bir kazık saplanacaktı. Birkaç gün önce yapılan ve tüm bu süre zarfında dışarıda –güç sızdırarak– durmuş bir kazık.

Marsh *Harap*'ın bütün gücüyle kendisine yüklenmesini bekledi. Hem kazığın doğru bir biçimde saplanması hem de *Harap*'ın Penrod'un duygularını ve düşüncelerini etkilemeye başlamasına olanak tanıyacak kadar uzun bir süre orada kalması gerekiyordu. Kazığın en azından ilk başta kana değmesi gerekiyordu. Kazık saplandıktan sonra ise deri iyileşerek kazığı örtebilirdi; bu işe yaramasına engel değildi. Ancak ilk olarak kan olması gerekiyordu.

Kişi nasıl olur da bedenine saplanan on santimlik bir metali unutabilirdi? Diğerlerinin görmezden gelmesini nasıl sağlardı? *Harap* birkaç kez Elend Venture'a bir kazık saplamayı denemiş ve her seferinde başarısız olmuştu. Aslında bu tarzdan denemeler çoğunlukla başarısızdı. Ancak bu yöntemle hâkimiyet altına alınan kimseler bu uğraşa değecek türdendi.

Harap üzerine yüklendi ve Marsh bedeninin kontrolünü yitirdi. Ne yapacağını bilmeden yalnızca talimatları izleyerek hareket ediyordu. *Koridorun sonunda. Muhafızlara saldırma. Kapıdan içeri gir.*

Marsh nöbet bekleyen iki askeri kenara itip kapıyı tekmeleyerek açtı ve kendisini bir ön odada buldu.

Sağa. Yatak odasına.

Marsh çok geçmeden odaya girmişti, iki asker ise dışarıda geç de olsa yardım çığlıkları atıyorlardı. Penrod ağırbaşlı bir havası olan yaşlı bir adamdı. Dışarıdan

gelen sesler karşısında yatağından fırlayıp komodini üzerindeki düello bastonunu kapacak kadar aklı başındaydı.

Marsh gülümsedi. Bir düello bastonu mu? Üstelik de bir Sorgucu'ya karşı? Belinde asılı olan kınından obsidyen baltasını çekti.

Harap, onunla dövüş ama öldürme, dedi. *Zorlu bir dövüş olsun, ama onun sana karşı koyduğunu düşünmesini sağla.*

Garip bir talepti, ancak Marsh'ın zihni o kadar doğrudan bir etki altındaydı ki durup düşünme şansı yoktu. Ancak doğruca atılıp saldırmaya başlayabildi.

Göründüğünden daha zordu. Baltayı, Penrod'un savuşturacağına emin olduğu bir biçimde savurduğundan emin olmak zorundaydı. Birkaç kez, yanlışlıkla Luthadel kralının kafasını uçurmamak için aynı zamanda Ferusimyasal metalzihin işlevi de gören kazıklarının birinin sağladığı hızdan faydalanmak zorunda kalmıştı.

Ancak Marsh denileni yapıyordu. Penrod'u birkaç kez yaralamış ve sol avucunda gizli tuttuğu küçük kazıkla dövüşürken kralın kendini savunduğunu düşünmesini sağlıyordu. Çok geçmeden muhafızlar da dövüşe dâhil olmuştu; bu da Marsh'ın rolünü daha iyi oynamasına olanak tanıyordu. Bir Sorgucu'ya karşı sıradan üç adam karşı koyamazdı ancak onlara göre bu mümkün görünüyor olmalıydı.

Kısa süre içinde bir düzine kadar muhafız yatak odasının dışındaki odaya dalıp krallarına yardıma gelmişlerdi.

Harap, şimdi, dedi. *Korkmuş gibi yap, kazığı saplamaya hazırlan ve pencereden kaç.*

Marsh kazıklarından gelen hızdan faydalanıp hareket geçti. Sol elini Penrod'un göğsüne savurup kazığı doğruca adamın kalbine saplarken elini yönlendiren *Harap* olmuştu. Marsh Penrod'un çığlığını işitip gülümsedi ve pencereden atladı.

Biraz sonra Marsh aynı pencerenin dışında, tüm muhafız devriyelerince fark edilmeden duruyordu. Kalayla hassaslaşmış kulakların işitebileceğinden çok daha dikkatli ve çok daha becerikliydi; pencerenin dışındaki taş bir çıkıntıya tutunmuş sarkıyordu. İçeride, cerrahlar tartışıyordu.

Birisi "Kazığı çıkarmaya çalıştığımızda, kanama büyük bir oranda artıyor, lordum," dedi. "Metal parçası kalbinize çok yakın," dedi.

Marsh, çok mu yakın, diye düşünürken baş aşağı duran yüzünde bir gülümseme belirdi. *Kazık kalbini delip geçti.* Ama elbette cerrahlar bunu bilemezdi. Penrod kendinde olduğundan, kazığın kalbe yakın olduğunu ancak onu ıskaladığını düşünüyorlardı.

Baş cerrah "Kazığı çıkarmaktan çekiniyoruz," dedi. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Penrod "Açıkçası, epey iyi," dedi. "Biraz ağrı var biraz da rahatsız. Ama güçlü hissediyorum." Baş cerrah endişeli bir ses tonuyla "Öyleyse şimdilik parçayı yerinde bırakalım," dedi. Ama başka ne yapabilirdi ki?

Kazığı çıkaracak olursa Penrod ölürdü. *Harap*'ın akıllıca bir hamlesiydi.

Penrod'un tekrar sağlığına kavuşmasını bekleyecek ve o zaman yeniden kazığı çıkarmayı deneyeceklerdi. O zaman da Penrod'un hayatını tehlikeye sokacaktı.

Kazığı orada bırakmak zorunda kalacaklardı. *Harap* zihnine eriştiğinde –ona hükmetmeyecek yalnızca belirli noktalara yönlendirecekti– Penrod çok geçmeden kazığı unutacaktı. Rahatsızlığı sona erecek ve giysilerinin altında kimse kazığı fark etmeyecekti.

İşte o zaman tıpkı bir Sorgucu gibi *Harap*'ın olacaktı. Marsh gülümsedi, kendini tutunduğu çıkıntıdan aşağı bırakıp karanlık sokağa indi.

Beni iğrendiren şeyler bir yana, hemalurji sanatından etkilenmeden edemiyorum. Allomansi ve Ferusimya'da beceri ve incelik kişinin güçlerini kullanmasından kaynaklanır. En iyi Allomanser, en güçlü olan değil metallerin İtme ve Çekmelerini en iyi kullanabilendir. En iyi Ferusimyacı da bakırzihinlerindeki bilgiyi en iyi sıralayan ya da ağırlığını demirle en iyi kullanabilendir.

Ancak hemalurjiye özgü bir durum ise kazıkları nereye çakacağını bilmektir.

43

VIN YERE İNDİĞİNDE GİYSİLERİNDEN USUL BİR SES YÜKSELDİ. Gecede dikkatle ilerliyor ve elbisesinin külle kaplı çatıya değmemesi için eteklerini topluyordu; ardından sislere baktı.

Elend yanı başına indi ve soru sormadan doğruca eğildi. Elend'in içgüdülerinin keskinleştiğini görüp gülümsedi. O da sislere baktı ancak ne araması gerektiğini bilmiyordu.

Vin "Bizi izliyor," diye fısıldadı. Elend "Yomen'in Sissoylusu mu?" diye sordu. Vin başıyla onayladı.

"Nerede?" diye sordu.

Vin "Üç ev geride," dedi.

Elend gözlerini kısarak baktı ve onun Allomantik titreşimlerden birinin daha hızlı attığını hissetti. Kalayını harlıyordu. "Sağ taraftaki yükseltide mi?" diye sordu.

Vin "Sayılır," dedi. "Öyleyse..."

Vin "Öyleyse, onu fark ettiğimi biliyor," dedi. "Aksi takdirde durmazdı. Şu anda birbirimize bakıyoruz."

Elend kemerine uzanıp obsidyen bir bıçak çekti. Vin "Saldırmayacak," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

Vin "Çünkü," dedi, "Bizi öldürmeye kalkışırsa bunu birlikte olmadığımız bir anda yapacak; ya da biz uyurken."

Bu Elend'i daha da germişti. "Bu yüzden mi son zamanlarda geceleri uyumuyorsun?" Vin başıyla onayladı. Elend'i korumak adına onu yalnız uyumaya zorlamak küçük bir bedeldi. Orada, bizi izleyen sen misin, Yomen, diye düşündü.

Kendi partinin olduğu gece hem de. Bu epey etkileyici olurdu. Pek olası görünmüyordu ama Vin yine de şüpheyle yaklaşıyordu. Herkesin Sissoylu olduğunu düşünmek gibi bir alışkanlığı vardı. Çoğunlukla haksız da çıksa bunun sağlıklı bir yaklaşım olduğunu düşünüyordu.

Doğrulurken "Haydi," dedi. "Partiye varınca onu dert etmek zorunda kalmayacağız." Elend başıyla onayladı ve ikisi birlikte Varlık Kantonu'na doğru yollandılar.

Elend birkaç saat önce, plan basit, demişti. *Ben Yomen'le yüzleşeceğim ve soylular da olup biteni merak edip toplanmadan edemeyecek. O sırada sen gizlice çıkıp zulaya erişip erişemeyeceğine bakacaksın.*

Gerçekten de basit bir plandı; genellikle en iyileri basit planlardı. Eğer Elend Yomen ile yüzleşirse muhafızların dikkatini de üzerine çekerek Vin'in dikkat çekmeden çıkmasına da olanak tanırdı. Vin'in sessizce ve hızla hareket etmesi ve muhtemelen bazı muhafızları –hem de hiç dikkat çekmeden– etkisiz hale getirmesi gerekecekti. Ancak planı uygulayabilmenin tek yolu da buydu. Yomen'in kale benzeri binası hem iyi aydınlatılmıştı ve son derece iyi korunuyordu, hem de onun Sissoylusu yaptığı işte iyiydi. Vin ne zaman içeri girmeye çalışsa adam onu fark etmişti ve her zaman onu belirli bir mesafeden izleyerek bir hareketiyle herkesi alarma geçirebileceğini hatırlatmıştı.

Balo ellerindeki en iyi şanstı. Yomen'in savunması ve Sissoylusu efendilerini korumaya odaklanmış olacaktı.

Avluya indiklerinde arabalar durdu ve muhafızlar şaşkınlıkla onlara döndü. Vin sisli karanlıkta Elend'e baktı ve usulca "Elend," dedi "Bana bir konuda söz vermelisin."

Şaşırmıştı. "Ne konuda?"

Vin "Eninde sonunda, fark edileceğim," dedi. "Elimden geldiğince gizli kalmaya çalışacağım ama fark edilmeden bunu başarabileceğimizden şüpheliyim. Bu olduğunda çıkıp gitmeni istiyorum."

"Vin, bunu yapamam. Seni–"

Vin "Hayır," diye kestirip attı. "Elend bana yardım etmek zorunda değilsin. Bana yardım edemezsin. Seni seviyorum ama bu konuda benim kadar iyi değilsin. Kendi başımın çaresine bakabilirim ama seninle de ilgilenmek zorunda olmadığımı bilmeliyim. Eğer işler ters giderse –ya da işler yolunda gider ama binadakiler alarma geçerse– dışarı çıkmanı istiyorum. Seninle kampta buluşuruz."

Elend "Peki ya senin başın derde girerse?" dedi. Vin gülümsedi. "Bana güven."

Duraksadı, ardından başıyla onayladı. Ona güvenebilirdi; her zaman yaptığı bir şeydi.

İkisi ileri atıldılar. Bir Nezaret binasındaki baloya katılmak çok garip geliyordu. Vin renkli camlara ve süslemelere alışkındı ama Kanton binaları genellikle sadeydi; bu da diğerlerinden farklı değildi. Tek katlı bir yapıydı ve çok küçük pence-

releri olan keskin, düz duvarları vardı. Dışarıyı aydınlatan kireç lambaları yoktu ve taş duvarda birkaç büyük kumaş sancak dalgalanmasına karşın bu gecenin özel olduğu ancak avluda bekleyen arabalar ve soylulardan anlaşılabilirdi. Civardaki askerler Vin ve Elend'i fark etmişti ancak onları yavaşlatmak için bile harekete geçmemişlerdi.

Kendilerini izleyen askerler ve soyluların ilgisini çekmişlerdi; ancak birkaçı şaşırmış görünüyordu. Vin ve Elend'in katılmaları bekleniyordu. Vin'in bu konudaki içgüdüsü doğru çıkmıştı ve merdivenleri çıktıklarında kimse onlara müdahale etmedi. Kapıdaki muhafızlar onlara şüpheyle baktılar ancak geçmelerine izin verdiler.

İçeride, lambalarla aydınlatılmış uzun bir giriş salonu vardı. İnsanlar sola dönüyordu, Elend ve Vin de onları izleyerek daha büyük bir salona varana dek labirenti andıran birkaç koridordan dönerek ilerlediler.

Anons edilmek için beklerlerken Elend "Bir balo için pek de uygun bir yer değil gibi," dedi.

Vin başıyla onayladı. Soylu hanelerinin çoğu doğruca balo salonlarına açılan dış girişlere sahipti. Vin'in anlayabildiği kadarıyla girecekleri oda standart bir Nezaret toplantı odasından bozmaydı. Eskiden sıraların bulunduğu yerlerde perçin izleri vardı ve odanın uzak tarafında bir zamanlar muhtemelen obligatörlerin çıkıp altındakilere talimatlar verdikleri bir sahne vardı. Yomen'in masası da buraya kurulmuştu.

İçerisi gerçek bir balo salonu için fazlasıyla küçüktü. İçeride insanlar sıkış tepiş değildi ancak soyluların rahatça dedikodu yapabilmek için oluşturmayı tercih ettikleri küçük gruplara da olanak tanımıyordu.

Elend ana balo salonunun açıldığı bazı koridorları işaret ederek "Galiba başka parti odaları da var," dedi. İnsanlar buralardan gidip geliyorlardı.

Vin "Kalabalıktan bunalanların gidebileceği yerler," dedi. "Burası kaçması zor bir yer olacak, Elend. Seni köşeye sıkıştırmalarına izin verme. Sol tarafta bir çıkış var gibi görünüyor."

Ana salona girerlerken Elend onun işaret ettiği yöne baktı. Titrek meşaleler ve sis dalgaları bir avlu ya da bir kemeraltı anlamına geliyordu. "Oraya yakın olurum," dedi. "İçerideki daha küçük odalara girmemeye özen gösteririm," dedi.

Vin "Güzel," diye yanıtladı. Ayrıca bir başka şeyi daha fark etmişti balo salonuna uzanan koridor boyunca iki kez aşağı inen merdivenler görmüştü. Bu da epey büyük bir bodrum katı anlamına geliyordu; Luthadel'de sık rastlanan bir şey değildi. Kanton binası yukarı değil de aşağı doğru uzanıyor, diye düşündü. Aşağıda bir zula olduğu düşünüldüğünde mantıklı geliyordu.

Kapıdaki teşrifatçı karta ihtiyaç duymadan onların gelişini duyurdu ve ikili salona girdi. Parti Orielle Hanesindeki kadar şatafatlı değildi. Atıştırmalık bir şeyler vardı ama yemek yoktu; bunun muhtemel nedeni de yemek masalarının olmayışıydı. Müzik ve dans vardı ancak salon duvarları süslenmemişti. Yomen basit, sade Nezaret duvarlarını çıplak bırakmayı tercih etmişti.

Vin "Neden balo düzenlediğini anlamıyorum," diye fısıldadı.

Elend "Muhtemelen bunu yapması gerekiyordu," dedi. "Diğer soylulara da bunu yaptırmak için. Artık o da bunun bir parçası. Ancak akıllıca bir hareket. Soyluları evine davet edip onlara ev sahipliği yapmak ona güç veriyor."

Vin başıyla onayladı ardından dans pistine baktı. "Ayrılmadan önce son bir dansa ne dersin?" Elend kararsız kaldı. "Doğruyu söylemek gerekirse, biraz gerginim."

Vin gülümsedi ardından soylu adabını hiçe sayarak onu usulca öptü. Dikkatlerini dağıtmadan önce bana bir saat kadar ver. Ortalıktan sıvışmadan önce partiye bir göz atmak istiyorum."

Elend başıyla onayladı, ardmdan ayrıldılar. Elend doğruca Vin'in tanımadığı bir grup adama doğru yöneldi. Vin gezinmeyi sürdürdü. Sohbete dalmak istemiyordu bu yüzden Orielle Hanesinden tanıdığı kadınlardan uzak durdu. İlişkilerini güçlendirmeye çalışması gerektiğini biliyordu ama o da Elend gibi biraz gergindi. Gerçek bir gerginlikten çok, baloya özgü etkinliklerden kaçınma isteğiydi. Buraya parti için gelmemişti. İlgilenmesi gereken daha önemli işleri vardı.

Bu yüzden balo salonunda doluşup kadehindeki şarabı yudumlarken muhafızlara göz gezdirdi. Pek çok muhafız vardı, bu da iyiye bir işaretti. Balo salonunda ne kadar çok muhafız varsa, binanın diğer kısımlarında o kadar azı olurdu. En azından düşüncede.

Vin etrafta dolaşıp insanları başıyla selamlamayı sürdürdü; ancak ne zaman biri bir sohbet başlatacak olsa oradan uzaklaşıyordu. Eğer Yomen'in yerinde olsaydım peşime birkaç asker takarak hassas bir yere girmediğinden emin olmak isterdim, diye düşündü. Ancak adamlardan hiçbiri ona odaklanmış görünmüyordu. Zaman ilerledikçe daha da geriliyordu. Yomen, adamlarına hanesine giren Sissoylu izlemelerini söyleyemeyecek kadar beceriksiz miydi?

Bu duruma sinirlenen Vin tunç yaktı. Belki yakınlarda bir Allomanser vardı. Hemen ardından gelen Allomantik nabızları hissettiğinde şaşkınlıktan neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

İki kişiydiler. Soylu saray kadınları; adlarını bilmediği iki kişiydi, fark edilebilecek kimseler değillerdi. Muhtemelen de buna güveniyorlardı. Vin'den biraz uzakta bir grup kadınla sohbet ediyorlardı. Biri bakır, diğeri de kalay yakıyordu. Eğer bakırbulutlarını yarma yeteneği olmasa Vin onları asla tespit edemezdi.

Vin odada gezinirken ikisi peşinden geliyor bu esnada da etkileyici bir doğallıkta etraftakilerle sohbet ediyorlardı. Kalayla güçlendirilmiş kulakların konuşulanları duyabileceği kadar yakında ancak Vin'in kalabalık bir odada Allomantik bir güç kullanmadan asla fark edemeyeceği kadar uzakta duruyorlardı.

Odanın kenarına doğru ilerlerken, ilginç, diye düşündü. En azından Yomen onu hafife almıyordu. Ama şimdi bu iki kadından nasıl kurtulacaktı? Elend'in yapacakları onların dikkatini çekmeyecekti ve muhtemelen Vin'in kimseye belli etmeden ortadan kaybolmasına da müsaade etmeyeceklerdi.

Gezinip bu sorunu nasıl aşacağını düşünürken salonun kıyısında tanıdık bir sima gözüne ilişti. Slowswift her zamanki takımıyla, yaşlılar ya da dans etmekten

yorgun düşenler için ayrılmış sandalyelerden birine oturmuş piposunu içiyordu. Vin adama yaklaştı.

Gülümseyerek "Böyle toplantılara katılmadığını sanıyordum," dedi. Ardındaki iki gölgesi, çok uzak olmayan bir mesafede ustalıkla yeni bir sohbete koyulmuşlardı.

Slowswift "Yalnızca kralımın ev sahipliği yaptıklarına katılıyorum," dedi.

Vin "Oh," dedi ve oradan uzaklaştı. Göz ucuyla, Slowswift'in şaşırmış olduğunu görebiliyordu. Adam, daha uzun bir karşılık bekliyordu ama Vin suçlayıcı ifadelerden kaçınmakta dikkatliydi. En azından şimdilik. Peşindekiler ortasında oldukları sohbeti bıraktılar; Vin'in hızla uzaklaşması onların sohbetlerinin de yarım kalması anlamına geliyordu. Bir süre yürüdükten sonra Vin duraksayıp kadınların bir başka sohbete dâhil olmalarını sağladı.

Ardından Vin dönüp hızla Slowswift'in yanına, sanki bir şey hatırlamışçasına, geri döndü. Peşindeki kadınlar ise sırlarını açık etmemek adına onu izlemekte zorlanıyorlardı. Duraksadılar ve Vin kısa bir süreliğine özgürdü.

Yanından geçerken Slowswift'e doğru eğilip "İki adama ihtiyacım var," dedi. "Yomen'e karşı güvenebileceğin adamlara. Onlara partinin daha tenha, oturup sohbet edilebilecek bir köşesinde benimle buluşmalarını söyle."

Slowswift "Veranda," dedi. "Sol koridorun sonundan dışarı çıkınca."

Vin "Güzel," dedi. "Adamlarına söyle oraya gitsinler ve ben gelinceye dek beklesinler. Ayrıca lütfen Elend'e bir haberci gönder. Ona yarım saate daha ihtiyacım olduğunu söyle."

Slowswift anlaşılmaz bu lafı başıyla onayladı ve peşindekiler yaklaşırken Vin gülümsedi. Yapmacık bir gülümseme takınıp "Umarım yakında iyileşirsiniz," dedi.

Slowswift "Teşekkür ederim tatlım," diyerek hafifçe öksürdü.

Vin yeniden uzaklaştı. Yavaş yavaş Slowswift'in bahsettiği, daha önce fark etmiş olduğu çıkışa doğru yöneliyordu. Çok geçmeden sislere çıkmıştı. Binanın içinde sis yok oluyor, diye düşündü. *Herkes daima bunun nedeninin ısı ya da hava akımının olmayışına bağlıyor...*

Birkaç saniye içinde kendini meşalelerin aydınlattığı bir verandada buldu. İnsanların rahatlamaları için masalar kurulmuş olsa da verandada pek kimse yoktu. Hizmetçiler sislere çıkmıyordu ve soyluların çoğu bunu dile getirmekten imtina etse de sisleri rahatsız edici buluyordu. Vin süslü bir metal tırabzana yaklaşıp ona doğru yaslandı ve göğe baktı; bir yandan küpesiyle oynarken bir yandan da çevresindeki sisleri hissediyordu.

Çok geçmeden peşindeki iki kadın da belirdi; sessizce sohbet ediyorlardı ve Vin'in kalayla güçlendirilmiş kulakları diğer odanın ne kadar da kalabalık olduğundan bahsettiğini işitti. İki kadın biraz öteye oturup sohbetlerini sürdürürken Vin gülümsedi ve olduğu yerde kaldı. Ardından iki genç adam gelip bir başka masaya oturdu. Bu işte kadınlar kadar doğal davranamıyorlardı ama Vin dikkat çekecek kadar şüpheli görünmemelerini umuyordu.

Ardından bekledi.

Bir hırsız olarak; işlere hazırlanarak, gözetleme deliklerinden bakarak ve yankesicilik için doğru zamanı kollamakla geçirdiği hayat ona sabrı öğretmişti. Sokakta geçirdiği günlerden kalan ve asla yitirmediği bir tavrıydı. Sanki oradan ayrılmaya niyeti yokmuş gibi gökyüzüne bakmayı sürdürdü. Şimdi tek yapması gereken Elend'in oyalamasını beklemekti.

Zihninde Reen, oyalama için ona güvenmemeliydin, dedi. *Başarısız olacak. Hayatını asla kendi hayatı da tehlikede olan birinin becerisine bağlama.*

Reen'in en sevdiği sözlerden biriydi. Artık onu; ya da eski yaşamından hiç kimseyi fazlaca hatırlamıyordu. Acı ve kederle dolu bir hayattı. Onu korumak için döven bir ağabey, küçük kız kardeşini anlamsızca öldüren deli bir anne.

Ancak bu yaşam artık cılız bir yankıdan ibaretti. Neleri geride bıraktığını düşünüp gülümsedi. Reen ona bir aptal diyebilirdi, ama Elend'e güveniyordu; başarılı olacağına, hayatını ona emanet edebileceğine güveniyordu. Bu eskiden asla yapamayacağı bir şeydi.

On dakika kadar sonra partiden biri gelip iki kadına katıldı. Onlarla kısa bir süre konuşup tekrar partiye döndü. Yirmi dakika kadar sonra bir başka adam gelip yine aynı şeyi yaptı. Vin, kadınların kendisinin dışarıda belirsiz bir süre sislere bakarak vakit geçirdiği bilgisini aktardığını umuyordu. İçeridekiler onun kısa sürede dönmeyeceğini düşünecekti.

İkinci haberci partiye geri döndükten kısa bir süre sonra bir adam hızla masalardan birine geldi. Masadakilere "Gelip bunu görmelisiniz!" diye fısıldadı; gruptakilerin Vin ile bir ilgisi yoktu. Verandayı terk ettiklerinde Vin gülümsedi. Elend'in oyalaması başlamıştı.

Vin havaya sıçradı ardından altındaki tırabzanları İterek veranda boyunca fırladı. Kadınlar sıkılmışlar ve kendi kendilerine sohbet ediyorlardı. Vin'in hareketlerini fark etmeleri birkaç dakika sürmüştü.

Bu süre zarfında Vin dalgalanan elbisesiyle artık boş olan verandadan havaya fırlamıştı. Kadınlardan biri bağırmak üzere ağzını açtı.

Vin metallerini söndürdü, ardından duralümin ve pirinç yakarak kadınların duygularını İtti.

Bunu daha önce bir kez, Straff Venture'ye yapmıştı. Duralümin ile güçlendirilmiş bir pirinç İtme korkunçtu; kişinin duygularını tamamen bastırıp onları duygudan azade kılıyordu. İki kadın da dehşetle ağızlarını açtılar ve ayaktaki kadın yere yuvarlanıp sessizleşti.

Vin yere sert bir iniş yaptı; duralümin ile karıştırmak istemediği lehimi hâlâ sönüktü. Ancak ayağa kalkarken lehimini tekrar tutuşturdu. Kadınlardan birinin karnına dirsek attı, kafasından tutup kadını masaya çalarak yere devirdi. Diğer kadın da sersem bir halde yerde oturuyordu. Vin yüzünü buruşturdu, ardından kadının gırtlağına sarılıp onu boğdu.

Acımasızca geliyordu, ama Vin Allomantik bakırbulutunun kalktığını hissederek kadının baygın düştüğünü anlayana dek elini çekmedi.

Vin iç çekip kadını bıraktı. Baygın casus yere yuvarlandı.

Vin arkasını döndü. Slowswift'in genç adamları gergin bir biçimde bekliyorlardı. Vin onlara el etti.

Çabucak "Şu ikisini çalılara saklayın, ardından masaya oturun," dedi. "Eğer biri onları soracak olursa, benim peşimden partiye geldiklerini söyleyin. Umarım bu herkesi şaşırtmaya yetecektir."

Adamlar kızardı. "Biz–"

Vin "Dediğimi yapın ya da kaybolun," diye çıkıştı. "Benimle tartışmayın. İkisi de hâlâ canlı, onların gidip kaçtığımı haber vermesine izin veremem. Eğer kıpırdanırlarsa onları tekrar bayıltmanız gerekecek."

Adamlar tereddütle baş salladılar.

Vin elbisesinin düğmelerini açıp üzerindekileri çıkardı ve içine giydiği şık siyah elbisesinin görünmesini sağladı. Üzerindekileri de saklamaları için adamlara verip binanın içine ve partiden uzağa gitti. Sisle kaplı koridorlarda bir merdiven buldu ve basamaklardan aşağı indi. Elend'in oyalaması sürüyor olmalıydı. Kendisine yeterince zaman tanımasını umuyordu.

Elend, kollarını kavuşturmuş Yomen'e bakarken "Evet," dedi. "Bir düello. Neden kent için orduları savaştıralım ki? Bunu aramızda çözebiliriz."

Yomen bu fikre gülmedi. Masasında, dövmelerle kaplı kel kafasında, alnının ortasında, fener ışığında parıldayan atiyum tanesi ve düşünceli gözleriyle oturmaya devam etti. Kalabalık Elend'in beklediği tepkiyi veriyordu. Konuşmalar sona ermişti ve insanlar imparator ve kral arasındaki meydan okumayı izlemek üzere içeri akın edip balo salonunu doldurmuştu.

Yomen sonunda "Bunu kabul edeceğimi de nereden çıkardın?" diye sordu. "Çünkü seni onurlu bir adam olarak biliyorum."

Yomen eliyle Elend'i işaret ederek "Ama sen öyle değilsin," dedi. "Bu teklif bunu açıkça gösteriyor. Sen bir Allomanser'sin, aramızda bir mücadele olmaz.

Onur bunun neresinde?"

Elend bunu pek umursamadı. Yalnızca Yomen'i olabildiğince uzun süre oyalamak istiyordu. "Öyleyse bir savaşçı seç," dedi. "Onunla dövüşürüm."

Yomen, "Yalnızca bir Sissoylu sana rakip olabilir," dedi. "Öyleyse bir tane gönder."

"Ne yazık ki elimde hiç yok. Krallığımı, adillik, yasallık ve Lord Hükümdar'ın lütfuyla kazandım; senin gibi suikastla değil."

Elend gülümseyip, demek hiç Sissoylun yok, diye düşündü. *Şu "adillik, yasallık ve lütufta" yalan söylemenin yeri yok anlaşılan.* Elend elleriyle tüm odayı işaret ederek "Bu insanların ölmesine izin mi vereceksin?" diye sordu. Kalabalık git gide artıyordu. "Sadece gururun yüzünden?"

Yomen eğilip "Gurur mu?" dedi. "Kendi hâkimiyetini savunmanın adı ne zamandır gurur oldu? Gurur, ordularınla bir başkasının krallığına gelip onu barbar canavarlarla korkutmaya denir."

Elend "Senin Lord Hükümdar'ının yarattığı ve fetihlerinde kullandığı cana-

varlar," diye ekledi. Yomen duraksadı. "Evet, kolossları Lord Hükümdar yarattı," dedi. "Onların ne amaçla kullanılacağı onun takdirindeydi.

Ayrıca onları medeniyetten, şehirlerden uzakta tutuyordu; sen ise onları kapımıza kadar getirdin."

Elend "Evet," dedi. "Fakat saldırmadılar. Bunun nedeni de benim de tıpkı Lord Hükümdar gibi onlara hükmedebilmem. Bu başa geçme hakkının da bende olduğunu göstermez mi?"

Yomen suratını buruşturdu; Elend'in ifadelerinin değişip durduğunu, tartışmanın sürmesi için aklına gelenleri söylediğini muhtemelen fark etmişti.

Elend "Kenti kurtarmaya gönülsüz olabilirsin, ama bu kentte daha akıllıca düşünenler var. Buraya müttefiklerim olmadan geldiğimi düşünmüyorsun ya?" dedi.

Yomen tekrar duraksadı.

Elend kalabalığa göz gezdirerek "Evet," dedi. "Yalnızca benimle dövüşmüyorsun, Yomen. Kendi halkınla dövüşüyorsun. Vakit geldiğinde hangileri sana ihanet edecek? Onlara ne kadar güvenebilirsin?"

Yomen güldü. "Boş tehditler, Venture. Asıl mesele nedir?" Ancak Elend söylediklerinin Yomen'i rahatsız ettiğini görebiliyordu. Adam kentteki soylulara güvenmiyordu. Bunu yapmak aptallık olurdu.

Elend gülümseyip bir sonraki lafını düşündü. Bu tartışmayı bir süre daha götürebilirdi. Babasının evinde büyürken öğrendiği bir şey varsa o da insanları sinirlendirmekti.

Elend, istediğin gibi onları oyalıyorum, Vin, diye düşündü. *Umarım bu kent için savaş başlamadan önce bunu sonlandırabilirsin.*

Dikkatle yerleştirilmiş her kazık alıcının bedeninin hemalurji ile nasıl değişeceğini belirler. Bir kazık belirli bir noktada cani, beyinsiz bir yaratık yaratabilir. Bir başka noktada ise zeki ve cani bir Sorgucu'ya dönüştürebilir.

Miraç Kuyusu'ndaki gücü alarak elde ettiği içgüdüsel bilgi olmadan Rashek hemalurjiden faydalanamazdı. Zihni genişleyip biraz da pratik yapınca, istediği hizmetkârları yaratmak için kazıkları nereye saplaması gerektiğini sezebiliyordu.

Sorgucuların işkence odalarının aslında hemalurjik laboratuvarlar oldukları pek bilinmez. Lord Hükümdar sürekli olarak yeni hizmetkârlar geliştirmeye çalışıyordu. Bin yıllık uğraşa karşın, güve sahip olduğu o kısa süre içinde yarattığı üç tür yaratık dışında asla farklı bir şey yaratamamış olması hemalurjinin karmaşık bir sanat olduğunun göstergesidir.

44

VIN TAŞ BASAMAKLARI İNERKEN aşağıdan ürkütücü sesler duyuluyordu. Yanında bir fener ya da meşale yoktu ve merdivenler aydınlatılmamıştı; fakat kalayla güçlendirilmiş gözlerinin önünü görmesine yetecek kadar ışık yukarıdan yansıyordu.

Üzerinde düşündükçe büyük bodrum fikri daha mantıklı geliyordu. Burası Varlık Kantonu'ydu; Nezaret'in insanları beslemek, kanallarla ilgilenmek ve diğer kantonlara erzak tedarik etmekle yükümlü koluydu. Vin eskiden bu bodrumun her türlü erzak ile dolu olduğunu düşünüyordu. Eğer zula gerçekten de buradaysa, bu bir Varlık Kantonu binası altında ilk bulduğu olacaktı. Vin bu zuladan çok şey bekliyordu. Atiyumu ve en önemli kaynakları tüm imparatorlukta nakliye ve depolama işlerinden sorumlu olan bir örgütte saklamaktan daha iyi ne olabilirdi?

Merdivenler sade, kullanışlı ve dikti. Vin'in burnuna küf kokuları geliyordu; üstelik kalayla hassaslaşmış duyuları bunu daha da keskin kılıyordu. Ancak yine kalayla keskinleşmiş gözlerinden ve kulaklarından memnundu; aşağıda tıkırdayan bir zırh duymuştu. Bu da dikkatle ilerlemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Dikkatle ilerledi. Merdivenlerin sonuna ulaşınca köşeyi kolaçan etti. Merdivenlerin başında üç dar taş koridor her biri doksan derecelik açıyla farklı yönlere uzanıyordu. Sesler sağdan geliyordu ve Vin biraz daha eğilince yakında iki muhafızın duvara yaslanmış olduğunu görünce neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Vin tekrar merdivenlere dönerken, koridorları gözleyen muhafızlar, diye düşündü. *Yomen kesinlikle buradaki bir şeyi korumak istiyor.*

Vin sert, soğuk taşlara eğildi. O anda lehim, çelik ya da demir pek işine yaramazdı. İki muhafızı da alaşağı edebilirdi, ama bu riskli olurdu; çünkü sessiz olması gerekiyordu. Zulanın nerede olduğunu bilmiyordu bu yüzden kargaşa çıkmasına tahammülü yoktu.

Vin pirinç ve çinko yakarak gözlerini kapattı. Dikkatle ve yavaşça iki askerin duygularını teskin etti. Askerlerin koridorun duvarına yaslandıklarını gördü. Ardından onların sıkıntı duygularını körükleyip bu tek duyguya odaklandı. Tekrar köşeden uzanıp bakarak adamlar üzerindeki etkisini ve beklemeyi sürdürdü.

Adamlardan biri esnedi. Birkaç saniye sonra diğeri de esnedi. Ardından ikisi birlikte esnediler. Vin merdivenlerin sonuna dek usulca sokulup diğer taraftaki gölgeli koridora geçti. Sırtını duvara verdi ve bekledi; kalbi hızla çarpıyordu. Bir çığlık duyulmadı, ancak muhafızlardan biri yorgun olmakla ilgili bir şeyler gevelemişti.

Vin heyecanla gülümsedi. Gerçekten sinsice davranmayalı epey olmuştu. Casusluk ve gözcülük yapmıştı ama korunmak için sislere, karanlığa ve hızla hareket edebilmesine güvenmişti. Bu seferki farklıydı. Reen'le birlikte evleri soydukları günleri hatırlatıyordu.

Hızlı ve sessiz adımlarla koridorda ilerlerken kardeşim görse ne derdi, diye düşündü.

Bir binaya hazine için değil de bilgi edinmek için sızdığımı görse delirdiğimi düşünürdü. Reen'e göre yaşam hayatta kalmaktan; hayatta kalma uğraşının basit acımasız gerçeklerinden ibaretti. Kimseye güvenme. Çeten için kıymetli ol ama tehditkâr olma. Acımasız ol. Hayatta kal.

Kendisine öğrettiklerini unutmamıştı. Her zaman bir parçası olacaklardı; Kelsier'in çetesinde geçirdiği yıllarda bile onu hayatta ve dikkatli kılan şeyler bu kurallar olmuştu. Artık ise yalnızca onları dilemiyordu. Bunları güven ve umutla besliyordu.

Reen zihninin bir köşesinden güvenin bir gün ölümüne sebep olacak der gibiydi. Ama elbette ki Reen'in kendisi de bu kurala tamamıyla bağlı kalmamıştı. Vin'i Sorguculara teslim ederek canını kurtarabilecekken bunu yapmayı reddetmiş ve Vin'i korurken ölmüştü.

Vin ilerlemeyi sürdürdü. Çok geçmeden bodrumun, büyük odaları çevreleyen yaygın bir dar koridor ağından oluştuğunu anladı. Kapıyı açarak bunlardan birinin içine göz attı ve erzaklara rastladı. Un ve benzeri temel gereksinimlerdi; bir zulada olacağı gibi dikkatle kavanozlanmış düzenli ve istifli halde değillerdi.

Bu koridorlardan birinin sonunda bir yükleme iskelesi olmalı, diye düşündü. *Muhtemelen yukarıya kente akan altkanala çıkıyor olmalı.*

Vin ilerledi, ancak bodrumun tüm odalarını arayacak kadar vakti olmadığını biliyordu. Koridorların kesiştiği bir başka noktaya geldiğinde eğildi; yüzünde gergin bir ifade vardı. Elend'in oyalaması sonsuza dek süremezdi ve eninde sonunda birileri kadınları bayılttığını anlayacaktı. Bir an önce zulaya ulaşmalıydı.

Etrafa bakındı. Koridorlar geniş aralıklarla yerleştirilmiş lambalarla aydınlatılmıştı. Ancak soldan daha fazla ışık geliyor gibi görünüyordu. Koridor boyunca ilerledi; lambalar gittikçe daha da sıklaşıyordu. Çok geçmeden bazı sesler duydu, daha dikkatle ilerlerken bir başka yol ayrımına daha geldi. Başını uzatıp baktı. Sol tarafta, ilerde dikilen iki asker gördü. Sağda ise dört tane vardı.

Öyleyse sağ, diye düşündü. Ancak bu biraz daha zor olacaktı.

Gözlerini kapatıp kulak kesildi. Her iki gruptaki askerleri de duyabiliyordu ancak bir şey daha var gibiydi. Uzakta başka gruplar. Vin bunlardan birini seçti ve duygularını güçlü bir biçimde körüklemeye başladı. Teskin ve körükleme taş ya da çelik gibi engellere takılmıyordu. Son İmparatorluk günlerinde Lord Hükümdar skaa mahallelerinin çeşitli bölümlerine Teskinciler yerleştirmiş ve yakındaki herkesin duygularını teskin ederek yüzlerce, hatta binlerce insanı etkisi altına almıştı.

Bekledi. Hiçbir şey olmadı. Adamların öfke ve asabiyet duygularını körüklemeye çalışıyordu. Ama doğru tarafa İttiğinden bile emin değildi. Ek olarak körükleme ve teskin çelik İtmek kadar hassas değildi. Breeze her zaman, kişinin duygusal dünyasının düşünceler, içgüdüler ve hislerden oluşan karmaşık bir yer olduğunu söylemişti. Bir Allomanser zihinleri ya da eylemleri kontrol edemezdi. Yalnızca onlara dokunabilirdi.

Tabii ki...

Derin bir nefes alıp tüm metallerini söndürdü. Ardından duralümin ve çinko yakarak uzaktaki muhafızlara doğru İtti ve onlara güçlü bir duygusal Allomansi savurdu.

Hemen ardından koridorda bir küfür yankılandı. Vin işlerin ters gittiğini düşündü. Neyse ki küfür ona edilmemişti. Koridordaki muhafızlar hareketlendi ve uzaktaki tartışma giderek daha da hararetli ve gürültülü bir hal aldı. Vin itiş kakışın başladığını ve adamların birbirlerine bağırdıklarını işitmek için kalaya ihtiyaç duymuyordu.

Soldaki muhafızlar koşarak kargaşanın nedenini anlamak üzere uzaklaştılar. Ancak sağdaki iki adam geride kaldı, bu yüzden Vin bir şişeciği açıp içindeki metalleri içti ve adamların merak hislerini sonuna kadar körükledi.

İki adam arkadaşlarının ardından koşarak uzaklaştılar ve Vin koridor boyunca dikkatle ilerledi. Çok geçmeden içgüdülerinin haklı çıktığını gördü; dört adam ambar olarak kullanılan odalardan birinin kapısını koruyorlardı. Vin derin bir nefes aldı ardından kapıyı açıp içeri girdi. İçeride, yerdeki kapak kapalıydı ama ne aradığını biliyordu. Kapağı kaldırıp aşağıdaki karanlığa daldı.

Düşerken bir sikkeyi İtti ve paranın yere çarpmasıyla çıkardığı sesten zeminin

ne kadar aşağıda olduğunu tahmin etti. Karanlığın ortasında taş zemine indi; içerisi kalayla keskinleşmiş gözler için bile fazlasıyla karanlıktı.

Ancak etrafı eliyle yokladı ve duvarda bir meşale buldu. Çakmak taşını çıkardı ve çok geçmeden meşaleyi yaktı.

Zulaya açılan kapı karşısındaydı. Kayaya monte edilmiş çerçevesi sökülmüş ve kapı zorlanmıştı. Duvar hâlâ yerindeydi ve kapı da hâlâ sağlamdı ama açmak için epey uğraş gerekmişti. Kapı bir insanın güçlükle geçebileceği kadar aralıktı. Yomen'in kapıyı bu kadar aralaması bile epey zor olmuşa benziyordu.

Vin doğrulurken burada olduğunu biliyor olmalı, diye düşündü. *Ama neden böyle kırarak açsın ki? Bu kapıyı bir Çelikitmeyle açabilecek bir Sissoylusu var.*

Kalbi heyecanla atarken Vin aralıktan sessiz ambar zulasına süzüldü. Doğruca zulanın zeminine sıçradı ve Lord Hükümdar'ın bıraktığı bilginin yazılı olacağı levhayı aramaya koyuldu. Sadece–

Ardında taşların sürtünüşünü duydu.

Döndüğünde aniden korkunç bir şeyin farkına vardı. Arkada bıraktığı taş kapı kapanmıştı.

"...işte tam da bu yüzden," dedi Elend, "Lord Hükümdar'ın idaresi çökmeye mahkûmdur."

İnsanların dikkatini kaybediyordu. Git gide daha fazla kişinin tartışmadan uzaklaştığını görebiliyordu. Ancak garip bir şekilde Yomen ise dikkatini vermişti.

Sorgucu aylakça çatalıyla masaya vururken "Bir hata yapıyorsun, genç Venture," dedi. "Altıncı yüzyıl vekilharçlık programı Lord Hükümdar tarafından düzenlenmemişti bile. Yeni kurulmuş olan Sorgu Kantonu bunu Terrisliler için bir nüfus planlama yöntemi olarak geliştirmiş ve Lord Hükümdar bunu geçici olarak kabul etmişti."

Elend "Bu geçici çözüm bir toplumu bastırma yöntemine dönüştü," dedi.

Yomen "Bastırma çok daha önce başlamıştı," dedi. "Herkes bunun tarihini bilir, Venture. Terrisliler imparatorluğa boyun eğmeyi tamamıyla reddetmiş bir halktı ve onlara karşı güç kullanmak gerekiyordu. Ancak Terrisli vekilharçlara kötü davranıldığını samimiyetle söyleyebilir misin? Tüm imparatorlukta en saygı gören hizmetkârlar onlardı!"

Elend kaşlarını kaldırıp kollarını göğsünde birleştirirken "İltimasli bir köle olmayı hadım edilmeye karşı adil bir takas olarak görmek epey zor," dedi.

Yomen işittiklerini eliyle iter gibi bir hareket yaparak "Sana bununla ilgili en az bir düzine kaynak gösterebilirim," dedi. "Peki ya Trendalan? Hadım edilmenin kendisini daha özgür kıldığını, dünyevi şehvetle uğraşmak zorunda olmadığından mantık ve ahenk gibi daha mühim düşüncelere yoğunlaşabildiğini söylemişti."

Elend "Başka bir seçeneği yoktu," dedi.

Yomen "Bulunduğumuz yerlerle ilgili pek azımızın bir seçeneği var," dedi.

Elend "Ben bu seçeneğe sahip olmayı yeğlerim," dedi. "Topraklarımda skaalara özgürlüklerini ve soylulara yaşadıkları kentin yönetimine dâhil olabilecekleri bir parlamento verdiğimi göreceksin."

Yomen "İdeallerin yüksek, ayrıca senin yaptığını iddia ettiğin şeyleri Trendalan'ın da ele aldığını hatırlıyorum. Ancak böyle bir sistemin uzun süre istikrarla sürmesinin düşük bir olasılık olduğunu da söylüyordu."

Elend gülümsedi. Böylesi iyi bir tartışmanın içine gireli epey uzun bir zaman olmuştu. Ham asla konuları derinlemesine ele almazdı, felsefi sorulardan hoşlanıyordu ancak âlimlere özgü tartışmalardan kaçınıyordu, Sazed ise tartışmayı sevmezdi.

Elend, keşke Yomen ile gençken karşılaşmış olsaydım, diye düşündü. *Tek derdimin felsefe olduğu zamanlarda. Ne tartışmalar yapabilirdik...*

Elbette bu tartışmalar muhtemelen Elend'in Çelik Sorgucuların elinde, bir devrimci olarak tutuklanmasıyla son bulurdu. Yine de, Yomen'in bir ahmak olmadığını görüyordu. Tarih ve siyaset konularında donanımlıydı; yalnızca tamamen yanlış inançlara sahipti. Başka bir zaman Elend onu bu gerçek hakkında ikna etmekten memnuiyet duyardı.

Ne yazık ki bu tartışma Elend için giderek daha yoğun bir hal alıyordu. Hem Yomen'in hem de kalabalığın dikkatini üzerinde tutamıyordu. Kalabalığı geri kazanmaya çalıştıkça Yomen'in şüpheleri artıyordu ve Elend krala etraflı bir yanıt verdiğinde kalabalığın bu felsefi tartışmadan sıkıldığını görebiliyordu.

Şaşkınlık çığlıkları duyulduğunda Elend rahatladı. Birkaç saniye sonra iki asker salona dalarak balo kıyafeti içinde baygın ve kanlar içinde bir kadın getirdiler.

Elend, Lord Hükümdar adına, Vin, diye düşündü. *Buna ne gerek vardı?*

Elend Yomen'e baktı; göz göze geldiler. Ardından Yomen ayaklandı. "İmparatoriçe Venture nerede?" diye sordu.

Elend Vin'e verdiği sözü hatırlayarak, gitme vakti diye düşündü. Ancak bir şeyin farkına vardı. Muhtemelen bir daha Yomen'e bu kadar yaklaşma fırsatım olmayacak. *Onun bir Allomanser olup olmadığını anlamanın kesin bir yolu var.*

Onu öldürmeyi denemek.

Cüretkâr ve belki de aptalcaydı ama Yomen'i kenti teslim etmesi konusunda ikna edemeyeceğine emindi. Sissoylu olmadığını söylüyordu, bu konuda yalan söyleyip söylemediğini görmek çok önemliydi. Bu yüzden, bu konudaki içgüdülerine güvenerek Elend bir sikke attı ve kendisini sahneye doğru fırlattı. Elend bir çift obsidyen hançer çektiğinde balodakilerin huzurlu dünyası paramparça oldu ve çığlıklar yükseldi. Yomen'in beti benzi attı ve geriledi. Yomen'e yemekte eşlik ediyormuş gibi görünen iki muhafız doğruldu ve masanın altında asalarını çıkardılar.

Elend yemek masasına inerken Yomen "Seni yalancı!" diye bağırdı. "Hırsız, katil, *zalim*!"

Elend omuz silkti, ardından muhafızlara doğru sikke fırlatarak ikisini de devirdi. Yomen'in üzerine atlayıp adamı boynundan yakaladı ve geriye devirdi. Kalabalıktan çığlıklar ve şaşkınlık nidaları yükseldi.

Elend Yomen'in gırtlağını sıktı. Adamın bedeninin güçle dolduğunu hissetmiyordu. Allomantik bir İtme ya da Çekme onu Elend'in elinden kurtarmaya çalışmıyordu. Obligatör karşılık bile vermekte zorlanıyordu.

Elend, ya Allomanser değil ya da çok iyi numara yapıyor, diye düşündü.

Yomen'i bırakıp kralı yemek masasının üzerine doğru itti. Elend başını salladı, bu gizem de çözülmü–

Yomen bir cam bıçak çekip öne atılırken silahını savurdu. Elend hareketlenip geri kaçtı fakat bıçak kolunda bir yarık açmıştı. Elend'in kalayıyla hassaslaşmış kesik acıyla yanıyordu ve Elend tökezlerken bir küfür savurdu.

Yomen tekrar saldırdı ve Elend'in bunu savuşturabilmesi gerekirdi. Lehimi vardı ve Yomen hâlâ sıradan bir adamın hantallığıyla hareket ediyordu. Ancak saldırı da Elend'le hareketlenip yanına isabet etmişti. Elend homurdandı, teni kana bulanmıştı, Yomen'in gözlerinin içine baktı. Kral bıçağı saplandığı yerden çekip çıkardı ve Elend'in saldırısını kolaysa savuşturdu. Âdeta...

Elend elektrum yakarak sahte bir atiyum algısı yarattı. Yomen anında durakladı, şaşırmıştı.

Elend şaşkınlıkla, atiyum yakıyor, diye düşündü. *Bu da Sissoylu olduğu anlamına gelir!*

Elend'in bir yanı kalıp dövüşmek istiyordu ancak yanındaki kesik çok geçmeden ilgilenilmesini gerektirecek kadar büyüktü; bunu biliyordu. Kendi aptallığına küfrederek havaya fırladı; süzülürken aşağıda toplanmış olan dehşet içindeki soyluların üzerine kanı damlıyordu. Vin'i dinlemeliydi; kampa döndüğünde bir ton laf işitecekti.

Yere indiğinde Yomen'in peşinden gelmediğini fark etti. Obligatör kral masasında, elinde üzerinde Elend'in kanı olan bir bıçakla, gözleri öfke dolu bir halde onu izliyordu.

Elend bir avuç sikkeyi havaya atıp onları balo sakinlerinin başları üzerinde havada asılı kalacak biçimde İtti ve insanlara çarpmamaya dikkat etti. Korkuyla sindiler ve kendilerini yere attılar. Sikkeler yere düşünce Elend bunları odada kısa sıçramalarla Vin'in göstermiş olduğu çıkışa doğru ilerlemek için kullandı. Çok geçmeden sisle kaplı verandaya çıkmıştı.

Öfkeyle ardındaki binaya baktı; neden böyle hissettiğini bilmiyordu. Üzerine düşeni yapmıştı; Yomen ve misafirlerini yarım saat kadar oyalamıştı. Doğru, yaralanmıştı ama Yomen'in bir Allomanser olduğunu da *öğrenmişti*. Bu kıymetli bir bilgiydi.

Bir sikke savurup havaya fırladı.

Üç saat sonra Elend komuta çadırında Ham ile birlikte oturmuş, sessizce bekliyordu.

Kolu ve yanı sargılıydı. Vin gelmemişti.

Diğerlerine olup biteni anlattı. Vin hâlâ gelmemişti.

Ham onu bir şeyler yemeye zorladı. Elend bunun üzerine bir saat boyunca dolandı ve Vin hâlâ dönmedi. Elend ayağa kalkıp "Ben geri dönüyorum," dedi.

Ham başını kaldırdı. "El, çok kan kaybettin. Sanırım seni ayakta tutan şey lehim." Söylediği doğruydu. Elend lehimin etkisinin altında yorgunluğunu hissedebiliyordu. "Baş edebilirim."

Ham "Böyle giderse kendini öldüreceksin," dedi.

"Umurumda değil. Sadece–" Kalayla keskinleşen kulakları çadıra yaklaşan birini duyunca sözünü yarım bıraktı. Adam daha kapıya varmadan çadır bezini kaldırıp onu şaşırttı.

Adam "Lordum!" dedi. "Kentten haber var." Elend mektubu adamın elinden açıp yırtarak açtı.

Notta şöyle yazıyordu: *Yalancı İmparator Venture, tahmin edeceğin gibi o elimde. Sissoylularda her zaman bir şey dikkatimi çekmişlerdir. Bir adama karşı hep fazlaca kendilerine güvenirler. Hoş sohbetin için teşekkür ederim. Seni bu kadar uzun bir süre oyalayabildiğime memnunum.*

Kral Yomen

Vin karanlık mağarada sessizce oturuyordu. Sırtını, şimdi hücresine dönüşmüş olan zulanın taş duvarına dayamıştı. Yanı başındaki taş zeminde dev mağaraya getirdiği meşale sönmek üzereydi.

Dışarı çıkmaya çalışarak Allomantik güçleriyle İtmiş ve Çekmişti. Ancak dışarıda gördüğü ve kapıyı açmaya çalışırlarken yaptıklarını düşündüğü kırık taşların farklı bir amacı olduğunun farkına varmıştı. Görünüşe göre Yomen kapının içinde, Allomanser'in kapıyı açıp kapaması için İtip Çekeceği metal levhaları sökmüştü. Bu durumda kapı yalnızca taştan bir blok olarak kalmıştı. Duralümin ile güçlendirilmiş lehimle bunu bile açabilmesi gerekirdi. Ancak kapıdan aşağıya doğru eğimli olan zeminden güç almakta zorlanıyordu. Ek olarak, menteşelere de müdahale etmiş olmalılardı –belki de diğer tarafa taş yığmışlardı– çünkü kapıyı kanırtarak da açamıyordu.

Sırtını taş duvara dayamışken, çaresizlikle dişlerini sıktı. Yomen ona tuzak kurmuştu. Elend ile birlikte bu kadar öngörülebilir miydiler? Her halükarda zekice bir hamleydi. Yomen onlarla dövüşemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden Vin'i tutsak almıştı. Aynı etkiye sahipti, fakat risk içermiyordu. Vin de doğruca tuzağın içine düşmüştü.

Tüm odayı bir çıkış bulmak umuduyla taramış fakat hiçbir şey bulamamıştı. Daha da kötüsü saklı bir atiyum kaynağı da yoktu. Etraf yiyecek konserveleri ve diğer metallerle doluyken bunu anlamak zordu ama ilk bakışta yok gibi görünüyordu.

Kendi kendine "Tabii ki burada yok," diye söylendi. "Yomen'in tüm konserveleri çıkaracak vakti yoktu, ama beni buraya kıstırma planı yapmışsa, kesinlikle atiyumu buradan taşımış olmalı. *Ahmağın tekiyim!*"

Öfkeli, yorgun ve çaresiz bir halde arkasına yaslandı.

Umarım Elend kendisine söylediğim gibi yapmıştır, diye düşündü. *Eğer o da yakalandıysa...* Vin sinirden kafasını arkasındaki inatçı kapıya vurdu.

Karanlıkta bir ses duyuldu.

Vin hareketsizleşti, ardından çabucak eğildi ve sindi. Metal rezervlerini yokladı; şimdilik yeteri kadar vardı.

Muhtemelen sadece–

Ses tekrar duyuldu. Yumuşak bir adım. Vin içeriyi yalnızca gelişigüzel kontrol ettiğini, daha sonra da atiyum ve çıkış yolu aramakla oyalandığını fark edip ürperdi. Tüm bu süre boyunca içeride birisi olabilir miydi?

Tunç yaktı ve onu hissetti. Bir Allomanser. Sissoylu. Daha önce hissettiği adam; kovaladığı adam.

Demek bu, diye düşündü. Yomen Sissoylusunun bizimle dövüşmesini istiyordu; ancak öncelikle bizi ayıracak kadar akıllıydı. Doğrulup gülümsedi. Mükemmel bir durum değildi ama bir türlü yerinden kıpırdamak bilmeyen kapıyı düşünmekten iyiydi. Alt edip kendisini serbest bırakana dek rehin alabileceği bir Sissoylu.

Adam yaklaşana dek bekledi, kendisinin hissedebildiğini bilmediğini düşündüğü Allomantik titreşimlerden adamın yerini anlayabiliyordu. Ardından dönüp meşalesini ona doğru tekmeledi. İleri, meşalenin sönmekte olan cılız ışığında siması beliren düşmanına doğru atıldı. Vin ellerinde hançerleriyle adama doğru havalanmışken adam onun yüzüne baktı.

Vin adamın yüzünü tanımıştı. Reen.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜZEL YIKICI

Allomansi gibi bir güce sahip birisi daha sonra kendisine aynı gücü veren bir hemalurjik kazığa da sahip olursa, bu gücü doğal, güçlendirilmemiş bir Allomanser'den iki katı kadar fazla olur.

Bu nedenle dönüşümünden önce arayıcı olan bir Sorgucu'nun tunç yakma yeteneği güçlendirilmiş olur. Bu durum pek çok Sorgucu'nun bakırbulutları nasıl yarabildiğini açıklıyor.

45

VIN SALDIRISIN SONLANDIRIP YERE İNDİ ancak hâlâ gergindi ve gözleri şüpheyle kısılmıştı. Sönmekte olan meşale ışığı Reen'i arkadan aydınlatıyordu, hatırladığı kadarıyla görünüşü hiç değişmemişti. Elbette ki dört yıl onu değiştirmişti –daha uzundu ve irileşmişti– fakat aynı sert, değişmez yüz ifadesine sahipti. Duruşu çocukluğundaki gibiydi; ona tanıdık geliyordu, o zaman da onaylamaz bir edayla kollarını kavuşturup Vin'in başında dikilirdi.

Hepsini hatırladı. Karanlıkta, zihninin bir kısmında kapalı tuttuğunu düşündüğü şeyler geri gelmişti.

Renin elinden tokatlar, dilinden gelen acı laflar ve kentten kente kaçak bir hayat.

Yine de bu anıları düşünmek bir sezgiydi. Artık şaşkın bir halde sessizce dayak yiyen o küçük kız değildi. Geriye dönüp baktığında Reen'in yaptığı şeylerdeki korkuyu görebiliyordu. Melez Allomanser kardeşinin fark edilip Çelik Sorgucular tarafından öldürüleceğinden korkmuştu. Ne zaman dikkatleri üzerine çekse Reen onu dövmüştü. Fazla becerikli olduğunda ona bağırmıştı. Sorgu Kantonu'nun izlerini bulduğunu düşündüğünde onu başka bir yere götürmüştü.

Onu korurken ölmüştü. Çarpık bir sorumluluk duygusuyla ona paranoya ve güvensizliği öğretmişti çünkü Son İmparatorluk'un sokaklarında ancak böyle hayatta kalabileceğini düşünüyordu. Vin de kendisine yapılan bu muameleye katlanarak

onun yanından ayrılmamıştı. İçinde –çok da derinde olmayan bir yerlerde– çok önemli bir şeyi biliyordu. Reen onu sevmişti.

Başını kaldırıp mağarada dikilen adamın gözlerine baktı. Ardından yavaşça başını hayır der gibi salladı.

Hayır, diye aklından geçirdi. *Ona benziyor, ama bu gözler ona ait değil.*

"Sen kimsin?" diye sordu.

Yaratık şaşırmış bir ifadeyle "Ağabeyinim," dedi. "Yalnızca birkaç yıl oldu, Vin. Küstahlaşmışsın, seni daha iyi yetiştirdiğimi düşünüyordum."

Vin, dikkatle ilerlerken, en azından tavrı gerçekten ona benziyor, diye düşündü. *Bunları nasıl öğrenebilmişti? Yaşamı boyunca kimse Reen'in önemli biri olduğunu düşünmemişti. Onu tanımadıklarından incelemiş olamazlardı.*

Vin, yaratığın etrafında dönerken "Onun kemiklerini nereden buldun?" diye sordu. Mağara zemini düz değildi ve etrafta raflar diziliydi. Karanlık dört yana uzanıyordu. "Peki bu yüzü nasıl bu kadar iyi yaptın? Kandraların iyi bir kopya yapabilmek için o bedeni sindirmeleri gerektiğini sanıyordum."

Ne de olsa bunu yapanın bir kandra olması gerekirdi. Başkası nasıl böyle bir mükemmel kopya yapabilirdi? Yaratık, Vin'e şaşkın bir ifadeyle bakarak döndü. "Neler saçmalıyorsun? Vin, sıcak bir kucaklaşmayla tekrar bir araya gelecek türden bir ilişkimiz olmadığını biliyorum ama en azından beni tanımanı beklerdim."

Vin şikâyetlere aldırış etmedi. Reen, ardından da Breeze bunu ona öğretmişti. Eğer Reen'i görseydi, tanırdı. "Bilgiye ihtiyacım var," dedi. "Sizden biri hakkında. TenSoon adında ve Anayurt'a bir yıl kadar önce döndü. Mahkemeye çıkarılacağını söyledi. Ona ne olduğunu biliyor musun? Eğer mümkünse onunla iletişime geçmek istiyorum."

Sahte Reen kesin bir tonda "Vin, ben bir kandra *değilim*," dedi.

Vin, göreceğiz, diye aklından geçirirken çinko rezervine uzanıp sahtekâra düralüminle güçlendirilmiş duygusal bir Allomansi dalgası gönderdi.

Sendelemedi bile. Böyle bir saldırı kandrayı Vin'in hâkimiyetine geçirirdi; tıpkı kolosslarda olduğu gibi. Vin tereddüt etti. Sönmekte olan meşale ışığı altında güçlendirilmiş gözlerle bile bu sahtekârı görmek zorlaşıyordu.

Başarısızlıkla sonuçlanan Allomansi saldırısı onun bir kandra olmadığı anlamına geliyordu. Ama Reen de değildi. İzlenecek tek bir mantıklı yol kalmıştı.

Saldırdı.

Sahtekâr her kim idiyse, bu hareketi bekliyordu. Ancak yalandan bir şaşkınlık gösterse de, derhal geri çekilip Vin'den uzaklaştı. Hızlı hareket ediyordu; o kadar hızlıydı ki Vin onun lehim yaktığından neredeyse emindi. Aslında ondan gelen Allomantik titreşimi hâlâ hissedebiliyordu; ancak her nedense hangi metalleri yaktığını anlamakta zorlanıyordu.

Her halükarda Allomansi şüphelerini pekiştirmişti. Reen bir Allomanser değildi. Doğru, ayrı kaldıkları zamanda kopmuş ve gücü açığa çıkmış olabilirdi ama ona Allomantik güç sağlayacak soylu kanı taşımadığını düşünüyordu. Vin güçlerini babasından almıştı; Reen ile Vin'in babaları farklıydı.

Karşısındaki sahtekârın becerilerini sınamak için saldırmıştı. O ise Vin'den uzaklaşmış sokulup saldırırken onu dikkatle izlemişti. Vin adamı rafların arasına sıkıştırmayı denedi ama adam köşeye sıkışmamaya dikkat ediyordu.

Sahtekâr, bir kez daha uzaklaşırken "Bunun bir amacı yok," dedi.

Vin, sikke yok, diye düşündü. *Sıçramak için sikke kullanmıyor.*

Sahtekâr "Bana vurmak için kendini fazlasıyla açık etmek zorundasın Vin," dedi, "Çünkü ben darbelerinden kaçınabilecek kadar iyiyim," dedi. "Buna bir son verip daha önemli konulara geçemez miyiz? Dört yıldır neler yaptığımı hiç mi merak etmiyorsun?"

Vin saldırmaya hazırlanan bir kedi gibi sinip gülümsedi. Sahtekâr "Ne?" diye sordu.

O anda, bekleyişi sonuç vermişti. Arkalarındaki meşale sonunda sönmüş ve mağarayı karanlığa gömmüştü. Ama bakırbulutları yarma yeteneği sayesinde Vin hâlâ düşmanını algılayabiliyordu. Odada biri olduğunu sezdiği ilk anda sikke kesesini düşürmüştü, üzerinde, rakibini yaklaşmakta olduğundan haberdar edecek hiçbir metal de yoktu.

Düşmanının boynuna atılıp sıkıştırmak maksadıyla ileri atıldı. Allomantik titreşimler görmesini sağlamıyordu ama rakibinin nerede olduğunu gösteriyordu. Bu yeterliydi.

Yanılmıştı. Daha önce olduğu gibi kolaylıkla saldırısından sıyrılmıştı. Vin hareketsiz kaldı. Kalay, diye düşündü. *Gelişimi duyabiliyor.*

Bu yüzden bir rafı tekmeledi ve devrilen rafın çıkardığı gürültü ve etrafa saçılan kutuların tangırtısı mağarada yankılandı.

Sahtekâr saldırısından yine kaçınmıştı. Vin donakaldı. Bir şey ters gidiyordu. Her nasılsa, rakibi her zaman onu seziyordu. Mağara sessizleşti. Duvarlardan ne ses ne de ışık yansıyordu. Vin sindi, bir elinin parmakları önünde, soğuk taş zemindeydi. Rakibinin Allomantik güçlerinin ona doğru dalga dalga gelirkenki atışını hissedebiliyordu. Odaklanıp buna sebep olan metalleri ayrıştırmaya çalıştı. Ancak titreşimler belirsizdi. Karışıktı.

Bunlarda tanıdık gelen bir şeyler var, diye düşündü. *Bu sahtekârı ilk sezdiğimde...*

Onun bir sis ruhu olduğunu sanmıştım.

Titreşimlerin tanıdık gelmesinin bir nedeni vardı. Dikkatini dağıtacak ve gördüğünü Reen ile ilişkilendirecek ışık olmadan, Vin neyi gözden kaçırmış olduğunu fark etti.

Kalbi hızla atmaya başladı ve o gece için –kapana kısılmak da dâhil– ilk kez korktu. Titreşimler bir yıl önce hissettikleri gibiydi. Onu Miraç Kuyusu'na götürmüş olan titreşimler gibiydi.

Karanlığa "Neden buraya geldin?" diye fısıldadı.

Gülüş. Boş mağaranın dört tarafına yayılmıştı. Atışlar yaklaşıyordu ancak bu şeyin hareket ettiğini gösteren ayak sesleri duyulmuyordu. Bir anda titreşimler kocaman ve çok kuvvetli bir hal aldı. Mağarada yankılanıp sonsuz, canlıları ve

cisimleri aşan gerçek dışı bir ses Vin'in her yanını kapladı. Karanlığa doğru geri bir adım attı ve neredeyse devirdiği raflara basıp yere düşecekti.

Zihninde, şefkatli bir ses, kanmayacağını bilmeliydim, dedi. O şeyin sesi. Daha önce onu bir kez, Miraç Kuyusu'ndaki tutsaklığından azat ettiğinde duymuştu.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

Ne istediğimi biliyorsun. Hep biliyordun.

Biliyordu da. O şeye dokunduğu an bunu anlamıştı. Ona *Harap* diyordu. Çok basit arzuları vardı. Dünyanın sona ermesini istiyordu.

"Seni durduracağım," dedi. Ama anlamadığı bir güce, insanların ve dünyaların ötesinde var olan bir şeye konuşurken aptalca hissetmeden edemedi.

Yeniden güldü, ancak bu kez sesi yalnızca Vin'in kafasındaydı. *Harap*'ın nabız gibi atışını hissedebiliyordu, ancak bu belirli bir noktadan kaynaklanmıyordu. Vin'i çevreliyordu. Zorlukla ayağa kalktı.

Harap neredeyse babacan bir tonda "Ah, Vin," dedi." *Düşmanınmışım gibi davranıyorsun."*

"Düşmanımsın. Sevdiğim şeylerin sonunu getirmek istiyorsun."

"Son her zaman kötü müdür?" diye sordu. *"Her şey, dünyalar bile bir gün sona ermemeli mi?"*

Vin "Bu sonu hızlandırmanın gereği yok," dedi. "Zorlamanın da."

Harap, etrafını sarıyormuş gibiydi; "Her şey kendi doğasına tabidir, Vin," dedi. Kendisine dokunuşunu hissedebiliyordu; ıslak ve hassas... Tıpkı sisler gibi. *"Böyle biri olduğum için beni suçlayamazsın. Ben olmadan hiçbir şey sona ermez. Hiçbir şey sona eremez. Bu yüzden hiçbir şey büyüyemez. Ben hayatım. Neden hayata karşı koyuyorsun?"*

Vin sus pus oldu.

Harap, "Bu dünyanın sonu geldi diye tasalanma," dedi. *"Bu son dünyanın ilk günü belirlenmişti. Ölümün bir güzelliği vardır; katiyetin, tamamlanışın güzelliği.*

Çünkü yok olana dek hiçbir şey tamamlanmamıştır."

Vin "Yeter," diye çıkıştı; soğuk karanlıkta yalnız ve boğulmuş hissediyordu. "Benimle alay etmeyi bırak. Neden buraya geldin?"

"Buraya gelmek mi?" diye sordu. *"Neden soruyorsun?"*

Vin "Şimdi görünmenin amacı nedir?" diye sordu. "Yalnızca tutsaklığımla alay etmek için mi geldin?"

Harap, "Ben öylesine belirmedim, Vin," dedi. *"Ben hiç gitmedim ki. Her zaman seninleydim. Senin bir parçandım."*

Vin "Saçmalık," dedi. "Daha yeni kendini gösterdin."

Harap, "Evet, sana görünür oldum," dedi. *"Ama anlamadığını görüyorum. Her zaman seninle oldum; beni göremediğin zamanlarda bile."*

Duraksadı ve hem zihninin dışında hem de içinde bir sessizlik oldu.

Zihninin gerisinde, *"Yalnızsan kimse sana ihanet edemez,"* diyen bir ses duydu. Reen'in sesi. Bazen, sanki bir vicdan gibi, gerçek gibi duyduğu ses. Bu sesin aklının

bir parçası, Reen'in öğrettiklerinden geriye kalan bir şey olduğunu sanmıştı. Bir içgüdü.

Ses, sıklıkla verdiği bir tavsiyeyi tekrarlayıp, *"Herkes seni aldatır, Vin,"* dedi. Konuşurken Reen'in sesi yavaşça *Harap*'ın sesine dönüştü. *"Herkes."*

"Her zaman seninleydim. Hayattaki ilk yıllarından beri beni zihninde duydun."

Harap'ın kaçışını açıklamak gerekiyor. Bu benim bile anlamakta zorlandığım bir sorun.

Harap Miraç Kuyusu'ndaki gücü kullanmış olamaz. Çünkü bu güç Harap'ın temel karşıtı olan Muhafaza'nın özündendi. Bu iki kuvvetin doğrudan bir teması ikisinin de yok olması anlamına geliyordu.

Ancak Harap'ın zindanı bu güçten yapılmıştı. Bu yüzden Muhafaza'nın gücüyle, Kuyu'nun gücüyle uyumluydu. Bu güç kullanılmak yerine serbest bırakılıp dağıtıldığında, bir anahtar gibi işledi. Sonrasındaki "açma" da Harap'ı özgür bırakan şey oldu.

46

BREEZE "PEKÂLÂ," DEDİ "Bizim çetenin casusunun nasıl olup da sözde dindar yasa dışı özgürlük savaşçısı olduğu hakkında fikri olan var mı?"

Sazed olumsuzca başını salladı. Sorgu Kantonu'nun altındaki mağarada oturuyorlardı. Breeze yolluk olarak aldıkları yiyeceklerden bıktığını söyleyip askerlere mağaradaki erzakları kullanarak daha uygun bir yemek hazırlamalarını söylemişti. Sazed söylenebilirdi ama, mağara öylesine doluydu ki yorulmadan yemek yiyecek bir Breeze bile bu stoku etkilemezdi.

Bütün gün boyunca Spook'un sığınaklarına dönmesini beklemişlerdi. Kentte ortam gergindi ve bağlantılarının çoğu, Yurttaş'ın bir isyandan şüphelenmesinden ötürü saklanmaktaydı. Sokaklarda askerler dolaşıyordu ve Nezaret binasının hemen dışında hatırı sayılır sayıda bir grup asker kamp kurmuştu. Sazed Yurttaş'ın Breeze ve Sazed'i, Spook'un infazlarda belirmesiyle ilişkilendirdiğinden şüpheleniyordu. Kentte özgürce dolaştıkları günler sona ermiş gibi görünüyordu.

Allrianne "Neden geri dönmedi?" diye sordu. Breeze ile birlikte boş bir soylu köşkünden aşırılmış zarif bir masada oturuyorlardı. Elbette ki, şık elbiselerini giymişlerdi; Breeze takımını giymişti, Allrianne ise hoş bir elbiseyleydi. Gerçekte

kim olduklarından emin olmak istercesine, fırsat buldukları ilk anda sokak elbiselerinden kurtulmuşlardı.

Sazed onlarla birlikte yemiyordu; pek iştahı yoktu. Yüzbaşı Goradel az ötede bir kitaplığa yaslanmıştı; görevleriyle yakından ilgilenmeye kararlıydı. İyi huylu adam her zamanki gülümsemesini takınmış olsa da, askerlerine verdiği emirlerden her an bir saldırı olasılığından endişelendiğini anlayabiliyordu. Breeze, Allrianne ve Sazed'in mağaranın korunaklı kısımlarında kalmasını sağlamıştı. Ölmektense kapana kısılmak daha iyiydi.

Breeze sonunda Allrianne 'ın sorusunu yanıtlayarak "Ufaklığın iyi olduğuna eminim, tatlım," dedi. "Bugün yaptıklarına bizi de dâhil etmekten korktuğu için gelmiyor olabilir."

Sazed "Ya o yüzden, ya da dışarıda etrafı kollayan askerleri aşamadığından," dedi.

Breeze, "Aziz dostum, biz izlerken yanan bir binaya gizlice girdi," dedi. "Birkaç haydutla baş edemeyeceğini sanmıyorum; hele ki hava kararmışken."

Allrianne başını hayır der gibi salladı. "Herkesin gözünün önünde o binanın çatısından atlamak yerine o binadan da gizlice kaçabilseydi çok daha iyi olurdu."

Breeze "Belki de," dedi. "Ama kanun kaçağı bir isyancı olmanın bir yanı da düşmanının neler yaptığını görmesini sağlamaktır." Yanan binadan kucağında bir çocukla atlamanın psikolojik etkisi tartışılmaz. Ayrıca, bir de bunu o çocuğu infaz etmeye çalışan bir zalimin gözü önünde yaptığını düşün. Bizim sevgili küçük Spook'umuzun gösterişe bu kadar yatkın olduğundan bihaberdim!"

Sazed usulca, "Sanırım artık o kadar da küçük değil," dedi. "Spook'u görmezden gelmeyi alışkanlık haline getirdik."

Breeze çatalını Sazed'e doğru sallarken "Alışkanlıklar pekiştirilmekten doğar, aziz dostum," dedi. "Ufaklığa fazla dikkat etmedik çünkü çoğu zaman önemli bir görevi yoktu. Bu onun suçu değil, sadece gençti."

Sazed "Vin de gençti," diye ekledi.

"Vin'in bir istisna olduğunu kabul etmelisin." Sazed'in buna itirazı yoktu.

Breeze "Yine de," dedi, "Gerçeklere baktığımızda olanlar şaşırtıcı değil.

Spook'un Urteau'nun yeraltı dünyasında tanınır olması için ayları vardı ve Firari'nin çetesinin bir üyesiydi. Kelsier'in Luthadel'i kurtarmış olduğu gibi kendilerini kurtarması için ondan bir şey beklemiş olmaları mantıklı."

Sazed "Bir şeyi unutuyoruz, Lord Breeze," dedi. "İki katlı bir binanın çatısından atlayıp taş kaplı bir sokağa indi. Böyle bir düşüşten sonra insanların kemikleri kırılır."

Breeze duraksadı. "Bir numara olduğunu mu düşünüyorsun? Belki düşüşünü yumuşatmak için bir iniş platformu tasarlamıştır?"

Sazed olumsuzca başını salladı. "Spook'un böyle kurmaca bir kurtarma planlayabileceğini ve bunu uygulayabileceğini varsaymak biraz zorlama olur, diye düşünüyorum. Bunun için yeraltı bağlantılarına ihtiyacı olurdu, bu da tüm etkisini sıfırlardı. Eğer kurtuluşunun bir numara olduğunu bilselerdi onun hakkında işittiğimiz söylentileri duymamış olurduk.

Breeze Allrianne'e bakarak "Öyleyse ne?" diye sordu. "Bunca zamandır Spook'un bir Sissoylu olduğunu söylemiyorsun ya?"

Sazed sakince "Bilmiyorum," dedi.

Breeze başını hayır der gibi sallayıp güldü. "Bunu bizden saklamış olabileceğinden şüpheliyim, aziz dostum. Bir kalaygözden çok daha fazlası olduğunu açık etmek için neden Lord Hükümdar'ın devrilmesini, ardından Luthadel'in düşmesini beklemiş olsun ki? Bunu kabul etmiyorum."

Sazed, ya da gerçeği fark etmemiş olduğunu kabul etmiyorsun, diye aklından geçirdi. Yine de Breeze doğru bir noktaya işaret ediyordu. Sazed Spook'u çocukluğundan beri tanıyordu. Her zaman tuhaf ve utangaç olmuştu ama hilekâr biri değildi. En başından beri bir Sissoylu olduğunu düşünmek biraz zorlamaydı.

Yine de, Sazed o düşüşü görmüştü. Zıplayışındaki zarafeti, göze çarpan duruşunu ve lehim yakan birine özgü doğal çevikliği görmüştü. Sazed kendini birden Allomantik güçler ortaya koyan insanlar hakkında yazılanları araştırabilmek adına bakırzihinlerini getirmiş olmayı dilerken buldu. Yaşamının başında bir Siskan olan bir kimse, daha sonra tam bir Sissoyluya dönüşebilir miydi?

Bir elçi olarak görevleriyle ilgili basit bir işti. Belki sakladığı hafızalara bir göz atıp örnekler arayabilir...

Duraksadı. Aptal olma, diye düşündü. *Yalnızca bahane arıyorsun.* Bir Allomanser'in yeni güçler elde etmesinin imkânsız olduğunu biliyorsun. *Hiçbir örneğine rastlayamayacaksın, çünkü yok.*

Bunun için metalzihinlerini gözden geçirmesine gerek yoktu. Çok geçerli bir nedenden ötürü bunları bir kenara bırakmıştı; doğrularla yalanları ayrıştırmadan bir Sırdaş olabilirdi, biriktirdiği bilgileri paylaşamazdı.

Son zamanlarda dikkatim dağıldı, diye düşündü, yerinden kalkıp diğerlerini geride bıraktı. Diğerleri ile arasını ayıran çarşaflarla ayrılmış zuladaki odasına geçti. Dosyası masasının üzerinde duruyordu. Köşede konservelerle dolu bir rafın yanında metalzihinlerle dolu torbası vardı.

Sazed, Hayır, diye düşündü. *Kendime bir söz verdim. Ona sadık kalacağım. Yeni bir din belirip gözüme cazip geliyor diye bir ikiyüzlüye dönüşmeme izin veremem. Güçlü olacağım.*

Masaya oturup dosyasını açtı ve sıradaki sayfayı çıkardı. Troll adlı tanrıya tapan Nelazan halkının inançları yer alıyordu. Sazed öğrenmeye, matematik ve astronomiye odaklanmasından ötürü her zaman bu dine yakın olmuştu. Onu sonlara saklamıştı, ama bunu yapmasının nedeni endişesiydi. Olacağını bildiği şeyi ertelemeye çalışmıştı.

Beklediği gibi, din hakkında yazılanları okuyunca öğretilerindeki açıkları görmüştü. Evet, Nelazan halkı astronomi hakkında bilgi sahibiydi ama ötedünya ile ilgili öğretileri üstünkörü hatta garipti. Öğreti bilerek muğlak bırakılmıştı; herkesin gerçeğe kendisi ulaşması gerektiğini öğretmişlerdi. Ancak bunu okumak Sazed'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Yanıt sunmayan bir dinin neye yararı vardı? Neden sorularının yarısını "Troll'e sor, o yanıtlayacaktır" diyen bir dine inanacaktı?

Ancak dini hemen bir kenara atmadı. Üzerinde düşünmek için uygun bir ruh halinde olmadığını görüp, kendini elindekini bir kenara bırakmaya zorladı. Aslında ruh hali hiçbir şeye uygun değildi.

Ya Spook gerçekten de bir Sissoylu olduysa, diye düşündü. Düşünceleri az önceki konuşmalarına kayıyordu. Olası görünüyordu. Yine de Allomansi ile ilgili bildiklerini sandıkları pek çok şeyin –örneğin yalnızca on metal olduğu, gibi– Lord Hükümdar tarafından bazı güçlü gerçekleri gizlemek için öğretilen yanlışlar olduğunu öğrenmişlerdi.

Belki bir Allomanser'in aniden yeni güçler ortaya koyması da *olasıydı*. Ya da belki Spook'un bu kadar yüksek bir atlayış gerçekleştirebilmesinin daha sıradan bir açıklaması vardı. Spook'un gözlerini bu kadar hassas kılan şeyle ilgili olabilirdi. Uyuşturucu mu?

Her ne olursa olsun, Sazed'in olup biten konusundaki endişesi, yapması gereken şey olan Nelazan dinini incelemeye odaklanmasını önlüyordu. Çok önemli bir şey olduğu hissine kapılıyordu. Spook da bunun merkezindeydi.

Bu çocuk neredeydi?

Spook "Neden bu kadar üzgün olduğunu biliyorum," dedi.

Beldre yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkasını döndü. İlk bakışta onu görmemişti. Sislerin içindeki gölgelerin derinlerinde olmalıydı. Görmesi giderek zorlaşıyordu.

Öne çıkıp bir zamanlar Yurttaş'ın evinin önü olan arazide ilerledi. Spook "Buldum," dedi. "Başlangıçta bu üzüntünün bu bahçeyle bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm. Güzel olmalıydı, eskiden. En güzel haliyle, kardeşin tüm bahçelerin yıkılmasını emretmeden önce onu görmüştün. Soylulardandın ve muhtemelen onların cemiyetinde yaşamıştın."

Buna şaşırmış görünüyordu.

Spook "Evet, biliyorum," dedi. "Kardeşin bir Allomanser. O bir sikkeci, İtişlerini hissettim. O gün, Çarşıçukuru'nda."

Sessiz kaldı; bahçenin olup olabileceğinden çok daha güzeldi; ancak sislerin içinde onu seçtiğinde bir adım geriledi.

Spook "Sonunda," diye sözüne devam etti, "Yanıldığıma karar verdim. Kimse, ne kadar hoş olursa olsun, bir bahçe için bu kadar yas tutmaz. Ardından gözlerindeki üzüntünün kardeşinin konseyine katılmaktan men edildiğinden kaynaklandığını düşündüm. En önemli memurlarıyla toplantı yaparken seni her zaman bahçeye gönderiyordu. Önemli insanlar arasında işe yaramaz ve dışlanmış hissetmenin nasıl olduğunu bilirim."

Spook bir adım daha yaklaştı. Ayakları altında, bir zamanlar bereketli bir yerin hazin hatıraları olan külle kaplı toprak paramparça uzanıyordu. Sağında Beldre'in sık sık izlediği çalılık duruyordu. O tarafa bakmadı, bakışları genç kızın üzerindeydi.

"Yanılmışım," dedi. "Kardeşinin toplantılarından dışlanmak canını sıkabilirdi, ancak böyle acı vermezdi. Ya da böylesi bir pişmanlık. Artık bu kederi biliyorum.

Bu öğleden sonra ilk kez birini öldürdüm. İmparatorlukların devrilmesine, sonra da yenilerinin kurulmasına yardım ettim. Ama hiç birini öldürmemiştim. Bugüne dek."

Durdu, ardından onun gözlerinin içine baktı. "Evet, bu kederi biliyorum. Anlamaya çalıştığım ise *senin* neden böyle hissettiğin."

Beldre gözlerini kaçırdı. "Burada olmamalısın," dedi. "Muhafızlar burayı–"

Spook "Hayır," dedi. "Artık değil. Quellion çoğunu kente gönderdi; Luthadel'de olduğu gibi bir devrime kurban gideceğinden korkuyor. Yönetimi ele geçirdiğinde burada başlattığı gibi bir devrime. Korkmakta haklı ama kendi sarayını böyle korumasız bırakmakla hata ediyor."

Kelsier "Onu öldür," diye fısıldadı. "Quellion içeride, tam sırası. Bunu hak ediyor, sen de biliyorsun."

Spook, hayır, diye düşündü. *Bugün olmaz. Onun gözleri önünde olmaz.*

Beldre ona baktı, bakışları sertleşiyordu. "Neden geldin? Beni kızdırmak için mi?" Spook "Anladığımı söylemek için," dedi.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu. "Beni anlamıyorsun, beni tanımıyorsun," dedi.

Spook "Sanırım anlıyorum," dedi. "Bugün, o insanlar ölümlerine götürülürken gözlerindeki o ifadeyi gördüm. Suçlu hissediyorsun. Kardeşinin cinayetleri için kendini suçlu hissediyorsun. Kederlisin çünkü onu durdurabileceğini hissediyorsun." Spook bir adım daha yaklaştı. "Yapamazsın, Beldre. Gücü onu bozmuş. Bir zamanlar iyi biri olmuş olabilir, ama artık değil. Ne yaptığının farkında mısın? Kardeşin Allomanserler edinebilmek için insanları yakıyor. Onları yakalıyor, ardından dediklerini yapmaları için onları ailelerini öldürmekle tehdit ediyor.

Bunlar iyi birinin yapacağı şeyler mi?"

Beldre "Sen basit bir ahmaksın," diye fısıldadı, ancak gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyordu.

Spook "Biliyorum," dedi. "Söz konusu bir krallığın istikrarını sağlamak olduğunda birkaç canın ne önemi var ki?" Durdu, ardından başını hayır der gibi salladı. "Çocukları öldürüyor, Beldre. Bunu da yalnızca Allomanserler'i topladığı gerçeğini gizlemek için yapıyor."

Beldre bir süre sessiz kaldı. Sonunda "Git," dedi. "Benimle gelmeni istiyorum."

Kız başını kaldırdı.

Spook "Kardeşini devireceğim," dedi. "Ben Firari'nin çetesinin bir üyesiyim. Lord Hükümdar'ı devirdik. Quellion'ı devirmek hiç de zor olmayacak. Kardeşin devrildiğinde burada olmak zorunda değilsin."

Beldre küçümsercesine güldü.

Spook "Yalnızca senin güvenliğinle ilgili de değil," dedi. "Eğer bize katılırsan, bu kardeşine büyük bir darbe vuracaktır," dedi. "Belki onu yanlış yolda olduğuna ikna edecektir. Bunu yapmanın daha barışçı bir yolu olabilir."

Beldre "Üçe kadar saydıktan sonra çığlık atacağım," dedi. Spook "Muhafızlarınızdan korkmuyorum," dedi.

Beldre "Bundan şüphem yok," diye yanıtladı. "Ama gelirlerse, yeniden öldürmek zorunda kalacaksın." Spook tereddüt etti. Ancak blöfüne aldırış etmeden olduğu yerde kaldı.

Beldre de çığlık atmaya başladı.

Kelsier, kızın çığlıkları arasında "Gidip onu öldür!" dedi. "Şimdi, çok geç olmadan önce! Öldürdüğün o muhafızlar, yalnızca kendilerine verilen emirleri yerine getiriyorlardı. Quellion; asıl canavar o."

Spook sinirle dişlerini sıktı, ardından Beldre ve çığlıklarını geride, Quellion'u ise sağ bırakarak uzaklaştı.

Şimdilik.

Masa üzerindeki yüzükler, tokalar, küpeler, bileklikler ve diğer metal eşyalar efsanevi bir hazine gibi parıldıyordu. Elbette metallerin çoğu sıradandı. Demir, çelik, kalay, bakır. Altın ya da atiyum yoktu.

Ancak bir Ferusimyacı için metaller ekonomik değerlerinden çok daha kıymetliydiler. Doldurulup sonra da kullanılabilen pil gibiydiler. Örneğin lehimden yapılmış olanlar güçle doldurulabilirdi. Onu doldurmak Ferusimyacı'nın gücünü bir süreliğine tüketecek ve sıradan işler bile zor gelecekti, ama karşılığı buna değecek türdendi. Çünkü ihtiyaç duyduğunda bu gücü kullanabilecekti.

Sazed'in önünde, masanın üzerine serilmiş olan metalzihinlerin çoğu boştu. Bir yıl kadar önce Luthadel'in düşüşü, ardından da kurtarılışı ile sonuçlanan korkunç muharebede Sazed onları kullanmıştı. Savaş onu pek çok açıdan tüketmişti. Masanın bir tarafındaki on yüzük neredeyse onu öldürecek noktaya gelinceye dek kullanılmıştı. Marsh onları Sazed'e sikke gibi fırlatarak etini delmişti. Ancak bu Sazed'in onların güçlerinden faydalanıp kendisini iyileştirmesine olanak tanımıştı.

Koleksiyonunun merkezinde ise en önemli metalzihinler vardı. Saf bakırdan yapılmış dört adet parlak ve cilalı kolluklardı; bileğe ya da pazıya takılmak için tasarlanmışlardı. Sazed'in metalzihinleri arasında en büyükleri bunlardı ve en geniş yere bunlar sahipti. Bakır hatıraları saklardı. Bir Ferusimyacı zihnindeki taze görüntüleri, düşünceleri ya da sesleri alıp bunları saklayabilirdi. Bakırzihnin içindeyken değişmez ya da yok olmazlardı.

Sazed genç bir adamken, yaşlı bir Ferusimyacı ona bakırzihinlerindeki her şeyi okumuştu. Sazed de bu bilgileri kendi bakırzihinlerinde saklamıştı; bunlar Sırdaşların bilgilerinin tamamını içeriyordu. Lord Hükümdar insanların geçmişle ilgili anılarını yok etmek için çok uğraşmıştı. Ancak Sırdaşlar bunları; kül gelmeden ve güneş kızıla dönmeden önce dünyanın nasıl olduğuyla ilgili hikâyeleri, toplamışlardı. Sırdaşlar krallıkların yerlerini ve adlarını ezberlemişler ve yitip gidenlerin bilgeliklerini biriktirmişlerdi.

Ayrıca Lord Hükümdar'ın yasakladığı dinleri de ezberlemişlerdi. En çok bunları yok etmekle uğraşmıştı; bu yüzden Sırdaşlar da aynı azim ile bunları kurtaramaya, bir gün yeniden öğretilebilsin diye metalzihinlerinde saklamaya çalışmışlardı.

Hepsinden öte, Sırdaşlar bir şeyi aramıştı; kendi dinleri ve Terris halkının inanışlarını. Bunlar Lord Hükümdar'ın miraca yükselişinin ardındaki kargaşa ve yıkım zamanında unutulmuştu. Ancak, asırlardır uğraşmalarına rağmen Sırdaşlar en çok kıymet verdikleri bu bilgiye ulaşamamışlardı.

Sazed bir çelikzihini eline alıp usulca parlatırken, acaba bunu bulmuş olsaydık ne değişirdi, diye düşündü. *Muhtemelen hiçbir şey.* Şimdilik dosyasındaki dinleri incelemeye ara vermişti; çalışmak içinden gelmiyordu.

İncelemediği elli din kalmıştı. Neden kendini kandırıyor önceden incelediği iki yüz ellisinden farklı olarak bunlarda doğruya daha yakın ne bulabileceğini umuyordu? Dinlerden hiç biri yıllara dayanamamıştı. Neden onları rahat bırakmıyordu? Bunları incelemek Sırdaşların yaptıklarındaki büyük hatanın bir parçası gibiydi. İnsanların inançlarını hatırlamakla uğraşıyorlardı ama bu inançlar çoktan var olma direncine sahip olmadıklarını ortaya koymuşlardı. Kim onları geri getirecekti? Tekrar av olsun diye hasta bir hayvanı iyi etmekten farksızdı.

Parlatmayı sürdürdü. Gözünün ucunda Breeze'in kendisini izlediğini gördü. Teskinci Sazed'in odasına gelerek Spook hâlâ dışarıda bir yerlerdeyken uyuyamadığından şikâyet etmişti. Sazed başıyla onaylamış ama parlatmaya devam etmişti. Konuşmak istemiyor, yalnızca yalnız kalmayı arzuluyordu.

Ne yazık ki Breeze gitmedi, aksine daha da yaklaştı. Breeze "Bazen seni anlamıyorum, Sazed," dedi.

Sazed küçük, tunç bir yüzüğü parlatmak için eline alırken "Gizemli olmak gibi bir gayem yok, Lord Breeze," dedi.

Breeze "Neden bunlara o kadar iyi bakıyorsun?" diye sordu. "Artık onları hiç takmıyorsun. Aslında onları yok sayıyorsun."

"Metalzihinleri yok saymıyorum," Lord Breeze. Onlar bir bakıma hayatımdaki kutsal kalan tek şey."

"Ama onları takmıyorsun da."

Sazed parlatmaya devam etti. "Hayır. Takmıyorum."

Breeze "Ama neden?" diye sordu. "Onun bunu mu isteyeceğini düşünüyorsun? O da bir Sırdaş'tı; gerçekten metazihinlerinden vazgeçmeni isteyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bu alışkanlığımın Tindwyl ile bir ilgisi yok."

"Breeze masaya otururken "Öyle mi?" diyerek iç geçirdi. "Ne demek istiyorsun? Çünkü, açıkçası Sazed, seni anlamakta zorlanıyorum. İnsanları anlamakta iyiyimdir. Seni anlayamıyor olmak beni şaşırtıyor."

Sazed, "Lord Hükümdar'ın ölümünden sonra," dedi ve yüzüğü masaya bıraktı, "Zamanımı ne yaparak geçirdiğimi biliyor musun?"

Breeze "Öğreterek," dedi. "Son İmparatorluk halklarına kayıp bilgileri geri vermek üzere yola çıktın."

"Peki sana bunun nasıl gittiğin hiç anlattım mı?" Breeze hayır der gibi başını salladı.

Sazed bir başka yüzüğü eline alırken "Pek iyi değil," dedi. "İnsanlar pek umur-

samadı. Geçmişin dinleriyle ilgilenmiyorlardı. Neden ilgileneceklerdi ki? Neden insanların *eskiden* inandığı bir şeye tapacaklardı?"

"İnsanlar her zaman geçmişe ilgi duyar, Sazed," dedi.

Sazed "Evet, belki ilgi duyar, ama ilgi inanç değildir," dedi. "Bu metalzihinler; bunlar müzelere ve eski kütüphanelere daha uygun gider. Modern insanların işine yaramıyorlar. Lord Hükümdar'ın devrinde biz Sırdaşlar hayati bir öneme sahip bir iş yapıyormuş gibi davranırdık. Çok önemli bir iş yaptığımıza *inanıyorduk*. Ama sonunda yaptığımızın pek bir kıymeti kalmadı. Vin'in Lord Hükümdar'ı öldürmesi için bu bilgiye ihtiyacı yoktu."

"Belki de Sırdaşların sonuncusuyum. Bu metalzihinlerdeki düşünceler benimle birlikte mezara gidecek. Bazen, pişman olmadan edemiyorum. Bu âlimler ve filozoflara göre bir çağ değil. Âlimlerle filozoflar açlıktan kırılan çocukların karınlarını doyurmakta bir işe yaramaz."

Breeze, "Bu yüzden mi artık onları takmıyorsun?" diye sordu. "İşe yaramaz olduklarını düşündüğün için mi?"

Sazed "Sadece bunun için değil," dedi. "Bu metalzihinleri takmak numara yapmak olur. Onların içindekilerin bir faydası varmış gibi davranmak zorunda kalırdım ve henüz bunların bir faydası olup olmadığına karar vermedim. Onları takmak ihanet etmek gibi görünüyor. Onları bir kenara kaldırdım çünkü onların hakkını veremiyorum. Henüz eskisi gibi, bilgi ve dinleri toplamanın harekete geçmekten daha önemli olduğuna inanmaya hazır değilim. Eğer biz Sırdaşlar yalnızca ezberlemek yerine savaşmış olsaydık, Lord Hükümdar belki de asırlar önce devrilmiş olacaktı."

Breeze "Ama sen karşı koydun," dedi. "Savaştın."

Sazed usulca "Artık yalnızca kendimi temsil etmiyorum, Lord Breeze," dedi. "Görünüşe göre sonuncusu olduğum için, tüm Sırdaşları temsil ediyorum. Ben de son Sırdaş olarak bir zamanlar öğrettiğim şeylere inanmıyorum. Eskiden olduğum o Sırdaş olduğumu gönül rahatlığıyla söylemem."

Breeze başını hayır der gibi sallarken iç geçirdi. "Söylediklerinin bir anlamı yok."

"Bana anlamlı geliyor."

"Hayır, sanırım kafan karışmış. Bu sana âlimlere uygun bir dünya gibi görünmüyor olabilir, aziz dostum, ama bence yanılacaksın. Bana kalırsa şu an bilgiye en çok duyduğumuz zamandayız; her şeyin sonu olabilecek bir karanlıkta kısıldık."

Sazed "Niye?" dedi. "Ölmekte olan bir adama inanmadığım bir dini öğreteyim diye mi? Böyle bir şey olmadığını bildiğim halde tanrıdan bahsedeyim diye mi?"

Breeze öne doğru eğildi. "Buna gerçekten inanıyor musun? Hiçbir şeyin bize göz kulak olmadığına?"

Sazed sessizce oturdu; artık elindekini daha yavaş bir biçimde parlatıyordu. Sonunda "Henüz nihai bir karara varmadım," dedi. "Bazen bir nebze olsun gerçeğe erişmek istiyorum. Ancak bugün bu çok uzak bir umut gibi görünüyor. Bu topraklar üzerine karanlık çökmüş, Breeze ve bununla baş edebileceğimizden emin değilim. Savaşmak istediğimden emin değilim."

Breeze bundan rahatsız olmuşçasına baktı. Ağzını araladı ama bir şey diyemeden mağarada bir tangırtı koptu. Tüm oda sallanırken masadaki yüzükler ve kolluklar birbirlerine çarpıp tangırdadı, devrilen konservelerden patırtılar yükseldi; ancak bu çok fazla ses çıkarmamıştı. Çünkü Yüzbaşı Goradel'in adamları depremlere karşı raflardakilerin çoğunu daha önceden yere indirmişlerdi.

Sonunda sarsıntı dindi. Breeze'in beti benzi atmıştı, mağara tavanına bakıyordu. "Bana bak, Sazed," dedi. "Ne zaman deprem olsa bir mağarada saklanmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyorum. Sanırım depremde pek de güvenli bir yer sayılmaz."

Sazed "Şu anda başka bir seçeneğimiz yok," dedi.

"Sanırım haklısın. Sana da bu depremler sıklaşmış gibi gelmiyor mu?" Sazed yere yuvarlanan bileklikleri alırken "Evet," dedi. "Sıklaştı."

Breeze "Belki, bu bölgede daha yoğundur," dedi. Ancak sesinden buna ikna olmadığı anlaşılıyordu. Döndüğünde Yüzbaşı Goradel'in rafların arasından belirip yanlarına hızla geldiğini gördü.

Breeze, "Ah, bize bakmaya geldin demek," dedi. "Depremi sağ salim atlattık. Telaşa gerek yok, sevgili yüzbaşım."

Goradel hafifçe soluyarak "Mesele bu değil," dedi. "Lord Spook. Geri döndü."

Sazed ve Breeze bakıştılar ardından doğrulup mağaranın önüne doğru Goradel'i izlediler. Spook merdivenlerden aşağı iniyordu. Gözlerinde bağ yoktu ve Sazed genç adamın ifadesinde yeni bir sertlik seziyordu.

Bu çocuğa yeterince dikkat etmedik.

Askerler geriledi. Spook'un üstünde kan izleri vardı, ancak yaralı görünmüyordu. Pelerini kısmi olarak yanmıştı, etekleri ise yanmış ve yırtılmıştı.

Spook Breeze ve Sazed'i görünce, "Güzel, buradasınız," dedi. "Deprem bir hasara yol açtı mı?" Breeze "Spook?" diye sordu. "Hayır biz iyiyiz. Bir hasar yok. Ama–"

Spook yanlarından geçerken "Konuşacak pek vaktimiz yok, Breeze," dedi. "İmparator Venture Urteau'yu istiyor ve biz de bunu ona sunacağız. Kentte söylentiler yaymana ihtiyacım var. Kolay olmalı yeraltı dünyasının bazı önemli isimleri zaten gerçeği biliyor."

Breeze "Ne gerçeği?" diye sordu. Mağarada Spook'un peşinden gidiyorlardı.

Spook "Quellion Allomanserler'i kullanıyor," dedi, sesi mağarada yankılanıyordu. "Önceden şüpheleniyordum, şüphelerim doğru çıktı; Quellion tutukladıkları arasından Siskanları seçiyor.

Onları kendi yangınından kurtarıyor, sonra da ailelerini rehin alıyor. Aleyhinde konuştuğu şeylere dayanarak iş yapıyor. Bu yüzden idaresinin temeli bir yalana dayanıyor. Bu yalanı açığa çıkarmak tüm sistemin çökmesine sebep olur."

Breeze Sazed'e bakarak "Bu çok iyi, bunu kesinlikle yapabiliriz..." dedi. Spook yürümeyi sürdürdü; o mağarada ilerlerken Sazed de onu izliyordu. Breeze muhtemelen Allrianne'i almak üzere uzaklaştı.

Spook suyun kenarına gelince durdu. Bir an öylece durdu, ardından Sazed'e döndü. "Suyun yönünü kanallardan çevirip buraya getiren yapıyı incelediğini söylemiştin."

Sazed "Evet," dedi.

Spook, "Bunu tersine çevirmenin bir yolu var mı?" diye sordu. "Suyun tekrar sokakları doldurmasını sağlamanın?" Sazed "Belki," dedi. "Ancak, bunu gerçekleştirebilmek için yeterli mühendislik bilgisine sahip olduğumdan emin değilim."

Spook "Metalzihinlerinde sana yardımcı olacak bilgiler yok mu?" diye sordu. "Şey... Evet."

Spook "Öyleyse onlardan faydalan," dedi.

Sazed duraksadı, rahatsız görünüyordu.

Spook "Sazed," dedi. "Fazla vaktimiz yok; Quellion bize saldırıp bizi yok etmeye karar vermeden önce kenti ele geçirmeliyiz. Breeze söylentiler yayacak, ardından ben de Quellion'ın bir yalancı olduğunu halkın önünde açıkça göstermenin bir yolunu bulacağım. O bir Allomanser. "

"Bu yeterli olur mu?"

Spook tekrar arkasını dönüp sulara bakarak "Eğer onlara izleyecekleri yeni birini verirsek yeterli olacaktır," dedi. "Yangınlardan kurtulabilen, kentin sokaklarını yeniden suyla doldurabilen biri. Onlara mucizeler ve bir kahraman sunacak ardından önderlerinin ikiyüzlü bir zalim olduğunu ortaya dökeceğiz. Bununla karşılaşsan *sen* ne yapardın?"

Sazed hemen yanıtlamadı. Spook doğru noktalara değinmişti; üstelik Sazed'in metalzihinlerinin hâlâ kullanışlı olduğu konusunda bile haklıydı. Ancak Sazed genç adamdaki değişiklikler hakkında ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Spook artık kendinden daha emindi ama...

Sazed biraz daha yaklaşıp, yakında dikilen askerlerin duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Spook," dedi. "Bizden sakladığın nedir? O binadan atlayıp nasıl hayatta kaldın? Neden gözlerini sargıyla kapatıyorsun?"

"Ben..." Spook tereddüt etti; bir zamanlar olduğu ürkek çocuk sanki geri gelmişti. Her nedense, bunu görmek Sazed'i daha da tedirgin kıldı. Gösterişinin bir kısmı yok olmuştu, "Bunu açıklayabilir miyim, bilmiyorum, Saze," dedi. "Ben de hâlâ anlamaya çalışıyorum. Eninde sonunda açıklayacağım. Şimdilik bana güvenebilir misin?"

Çocuk her zaman samimi biri olmuştu. Sazed hevesli gözlerinin içine baktı ve orada önemli bir şey buldu.

Spook değer veriyordu. Kenti ve Yurttaş'ı devirmeyi önemsiyordu.

Sazed ve Breeze dışarıda olup biteni izlerken o insanları kurtarmıştı.

Spook değer veriyordu, Sazed ise önemsemiyordu. Sazed denedi; fakat bu akşam her zamankinden daha beter olan bunalımı yüzünden kendisine sinirlendi.

Son günlerde duygularına güvenemiyordu. Çalışmalarını sürdürmekte, önderlik etmekte, herhangi bir işe yaramakta zorlanıyordu. Ama Spook'un heves dolu gözlerine bakınca, bir anlığına tüm sorunlarını neredeyse unutabilmişti.

Eğer Spook önderliği eline almak istiyorsa, Sazed buna karşı çıkacak biri değildi.

Metalzihinlerinin bulunduğu odasına doğru baktı. Onlarsız o kadar çok uzun bir zaman geçirmişti ki. Bilgileriyle aklını çeliyorlardı.

İçlerindeki dinleri tebliğ etmediğim sürece ikiyüzlü sayılmam, diye düşündü. *Spook'un istediği bilgileri kullanarak en azından mühendislik bilgilerini toplamak için uğraşanların çektiği çilelere biraz olsun anlam katabilirim.*

Kötü bir bahane gibi görünüyordu. Ama Spook'un önderliği eline alıp metalzihinleri iyi bir amaç uğruna kullanmayı önermesi yeterliydi.

Sazed "Pekâlâ," dedi. "Dilediğini yapacağım."

Harap'm zindanı insanlarınkiler gibi değildi. Onu içeride tutan demir parmaklıklar değildi. Aslında özgürce dolaşabilirdi.

Ancak onun zindanı acizlikti. Güçler ve tanrılar anlamında bu denge demekti. Eğer Harap İtecek olsa zindan da bunu geri İterek Harap'ı güçsüz kılacaktı. Ayrıca gücünün çoğu alınıp saklandığından, dünyayı çok küçük ayrıntılar dışında etkileyemiyordu.

Burada durup bir noktaya açıklık getirmeliyim. Harap'ın zindanından "kurtarılmasından" bahsediyoruz. Ama bu yanıltıcı olabilir. Kuyu'daki gücü serbest bırakmak yukarıda bahsedilen dengeyi Harap'tan yana değiştirdi, fakat hep arzuladığı gibi dünyayı bir anda yok edecek güce sahip olmaktan çok uzaktı. Bu zayıflık ise kısmi olarak Harap'ın gücünün –bedeninin– alınıp ondan saklanmış olmasından kaynaklanıyordu.

Harap'm benliğinin saklanan kısmını bulmaya bu kadar odaklanmış olmasının nedeni de buydu.

47

ELEND SİSLER İÇİNDEYDİ.

Bir zamanlardan çekinirdi. Sisler eskiden onun için bilinmez, gizemli ve iticiydi; sıradan insanlara değil de Allomanserler'e ait bir şeydi.

Şimdi ise kendisi bir Allomanser'di. Oynaşan, değişen ve dönen dalgalara baktı. Gökteki nehirler gibiydiler. Neredeyse, hayalet bir akıntı tarafından sürükleneceğini düşündü. Allomantik güçleri ilk kez açığa çıktığında, Vin Kelsier'in şimdilerde meşhur olan o sözünü açıklamıştı. *Sis dostumuzdur. Bizi saklar. Korur. Bize güç verir.*

Elend göğe bakmayı sürdürdü. Vin esir düşeli üç gün olmuştu.

Kalbi burkuldu, onun gitmesine izin vermemeliyim diye tekrar aklından geçirdi. *Böylesine riskli bir plana evet dememeliydim.*

Her zaman Vin onu korumuştu. Şimdi o tehlikedeyken onlar ne yapmışlardı?

Elend yetersiz hissediyordu. Tam tersi bir durumda Vin kente girip onu kurtarmanın bir yolunu bulurdu. Yomen'i öldürürdü, *bir şeyler* yapardı.

Ancak Elend ondaki kararlılığın küçük bir kısmına bile sahip değildi. Fazlasıyla planlı ve siyasetle iç içe biriydi. Onu kurtarmak için kendini riske atamazdı. Kendisini bir kez tehlikeye atmıştı ve böyle yaparak tüm ordusunun kaderini de riske atmıştı. Onları tekrar geride bırakıp kendisini tehlikeye atamazdı; hele ki Yomen'in becerikli bir manipülatör olduğunu ispatladığı Fadrex'e gidemezdi.

Yomen'den başka bir haber ulaşmamıştı. Elend fidye talepleri bekliyordu ve bu haberi alırsa neler yapmak zorunda kalacağını düşününce ürperiyordu. Dünyanın kaderini Vin'in yaşamıyla takas edebilir miydi? Hayır. Vin Miraç Kuyusu'nda benzer bir seçimle karşı karşıya kalmış ve doğru olanı seçmişti. Elend onun izinden gitmeli ve güçlü olmalıydı.

Ancak onun tutsak olduğu düşüncesi Elend'i neredeyse korkudan hareketsiz kılıyordu. Yalnızca oynaşan sisler onu rahatlatıyor görünüyordu.

Kendi kendine, iyi olacak, dedi. Bunu ilk kez söylemiyordu. O *Vin. Bir yolunu bulacaktır. İyi olacak...*

Sisleri tüm yaşamı boyunca rahatsız edici bulan Elend için şimdi huzuru onlarda bulmak garip geliyordu. Vin ise artık sisler hakkında böyle düşünmüyordu. Elend bunu konuşmalarında ve hareketlerinde görebiliyordu. Sislere güvenmiyordu. Hatta onlardan nefret ediyordu. Elend bunun için Vin'i suçlayamazdı. Ne de olsa değişmişler ölüm ve yıkım getirir olmuşlardı.

Ancak Elend sislere güvenmemekte tereddüt ediyordu. Sisler ona doğru geliyordu. Nasıl düşman olabilirlerdi? Elend metal yakarken sisler rüzgârda oynaşan yapraklar gibi etrafında dönüp savruluyordu. Orada öylece dikilirken, Elend'in Vin'in esareti hakkındaki endişelerini yatıştırarak, ona Vin'in bir yolunu bulacağı düşüncesini aşılıyorlardı.

İç çekip başını salladı. Nasıl olur da Vin'in sisler hakkındaki içgüdüleri yerine kendisininkilere güvenirdi? Vin, yaşamı boyunca hayatta kalma mücadelesiyle elde ettiği içgüdülere sahipti.

Peki ya Elend? Yaşamı boyunca partilere gidip dans ederek elde ettiği içgüdüler mi?

Ardından bir ses duydu. Birileri yürüyordu. Elend arkasını döndüğünde iki hizmetçinin sandalyesindeki Cett'i taşıdıklarını gördü.

Hizmetçiler onu yere koyarken Cett "O kahrolası haydut buralarda yok, değil mi?" diye sordu.

Cett eliyle hizmetçilere gitmelerini işaret ederken Elend başını olumsuz bir anlamda salladı. Elend "Hayır," dedi. "Birliklerdeki bir huzursuzluğu soruşturuyor."

Cett "Bu sefer sorun ne?" diye sordu.

Elend arkasını dönüp Fadrex'in gözcü ateşlerine bakarken "Kavga," dedi.

Cett, "Adamlar huysuzlanıyor," dedi. "Onlar biraz da kolosslar gibiler. Biraz fazla bekletirsen başlarını derde sokarlar."

Elend, aslında kolosslar onlara benziyor, diye düşündü. *Bunu daha önceden fark etmeliydik. Onlar insan; yalnızca en temel duyguları kalmış insanlar.*

Elend düşüncelere dalmışken Cett bir süre sislerde sessizce oturdu.

Sonunda, Cett konuştu ancak sesi alışılmadık bir biçimde yumuşaktı. "Artık o ölü sayılır, evlat. Bunu sen de biliyorsun."

Elend "Bilmiyorum," diyerek yanıtladı.

Cett "O yenilmez değil," dedi. "Kabul, çok iyi bir Allomanser. Ama metallerini ondan alınca..."

Seni şaşırtacak, Cett.

Cett "Endişeli bile görünmüyorsun," dedi.

Elend daha kararlı durup "Elbette endişeliyim," dedi. "Sadece. . . Şey, ona güveniyorum. Eğer biri oradan kurtulacaksa bu Vin'dir."

Cett "Hâlâ inkâr ediyorsun," dedi. Elend "Belki," diyerek kabullendi.

Cett "Saldıracak mıyız?" diye sordu. "Onu geri alacak mıyız?" Elend "Bu bir kuşatma, Cett," dedi. "Saldırırsak bir anlamı kalmaz ki."

Cett "Peki ya erzakımız?" diye sordu. "Demoux bugün askerlere yarım tayın çıkarttı. Yomen'i teslim olmaya razı etmeden önce açlıktan kırılmazsak iyidir."

Elend "Hâlâ vaktimiz var," dedi.

"Çok değil. Luthadel'de isyan varken çok bekleyemeyiz." Cett bir süre sessiz kaldı, ardından sözünü sürdürdü. "Bugün akıncı birliklerimden biri daha döndü. Raporlarında farklı bir şey yok."

Diğer tüm raporlarla aynı şeyler. Elend Cett'in civar köylere, halkı sindirmek, belki de biraz erzak elde etmek için asker göndermesine izin vermişti. Ancak akıncı birliklerinin her biri aynı hikâyeyle, elleri boş dönmüşlerdi.

Yomen'in krallığındakiler açlıktan kırılıyordu. Köylüler güçlükle hayatta kalıyordu. Askerler onlara daha fazla zarar vermeye yanaşmamışlardı; dahası yağmalanacak pek bir şey de yoktu.

Elend Cett'e doğru döndü. "Kötü bir lider olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Cett başını kaldırdı, ardından sakalını kaşıdı. "Evet," diye itiraf etti. "Ama, şey... Elend bir kral olarak sende benim hiç sahip olmadığım bir şey var."

"Nedir?"

Cett omuz silkti. "Halk seni seviyor. Askerlerin sana güveniyor ve kendine bile zararı dokunabilecek kadar iyi kalpli biri olduğunu biliyorlar. Onlar üzerinde garip bir etkin var. O adamların köyleri yağmalamaya can atıyor olması gerekirdi; fakir köyleri bile. Özellikle adamlarımızın sinirlerinin ne kadar gergin olduğu ve kampta olup biten kavgaları hesaba katarsak. Ama yağmalamadılar. Kahretsin, birliklerden bir tanesi köylülere o kadar acımış ki, köylülerle birkaç gün kalıp onların tarlaları sulamalarına ve evlerden bazılarını onarmalarına yardım etmişler!"

Cett iç çekip başını hayır der gibi salladı. "Birkaç yıl önce, hâkimiyetinin temeli olarak sadakati seçen birine gülerdim. Ama, dünya yok olmaya yüz tutmuşken, sanırım *ben* bile korktuğum birindense güvendiğim birini yeğlerim. Sanırım bu yüzden askerler böyle davranıyor."

Elend başıyla onayladı.

Cett "Kuşatmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Ama artık işe yarayacağını düşünmüyorum, evlat. Kül yağmuru fazlasıyla yoğun ve erzakımız yok. Her şey tam bir rezilliğe dönüyor. Saldırıp Fadrex'ten koparabildiğimizi almalı ardından Luthadel'e çekilip halkımız mahsul yetiştirirken orada tutunmaya çalışmalıyız."

Elend sessiz kaldı, ardından dönerek sislerin içinden gelen bir sese doğru baktı. Küfürleşme ve bağrışmalar. Pek yüksek değildi; Cett muhtemelen bunları duyamıyordu. Elend aceleyle sese doğru hareketlenip Cett'i geride bıraktı.

Ocaklardan birine yaklaşırken, bir başka kavga daha, diye düşündü. Bağrışmalar, tehditler ve ağız dalaşına tutulmuş adamların sesleri duyuluyordu. *Cett haklı. İyi niyeti olsun ya da olmasın adamlarımız huzursuz. İhtiyacım olan–*

Bir başka ses "Buna hemen bir son verin!" dedi. Az ileride, karanlık sislerin ötesinde Elend ateşin ışığında dolanan simaları seçebiliyordu. Sesi tanıdı, General Demoux olay yerine gelmişti.

Elend yavaşladı. Bu olayla generalin ilgilenmesi daha iyiydi. Askerin generali tarafından kontrol edilmesiyle imparatoru tarafından kontrol edilmesi arasında büyük bir fark vardı. Onları cezalandıranın Demoux olması daha iyiydi.

Ancak kavga durmadı.

Demoux tekrar "Kesin!" diye bağırarak tartışmanın içine daldı. Küfürler savuran adamlardan bazıları onu dinleyip geri çekildiler. Ancak geriye kalanlar kavga etmeye devam ettiler. Demoux kavgaya dalarak kavga eden iki kişiyi ayırmaya çalışıyordu.

İçlerinden biri onu yumrukladı. Doğruca yüzüne gelen yumruk Deomoux'yu yere devirdi.

Elend lanet okuyarak yere bir sikke attı ve kendisini ileri İtti. Doğruca ateş ışığının ortasına inmiş, kavga edenlerin duygularını bastırmak için onları teskin etmişti.

"Durun!" diye bağırdı.

Durdular, askerlerden biri de yere devrilmiş olan General Demoux'nun başucundaydı.

Elend öfkeyle "Burada neler oluyor?" diye sordu. Askerler başlarını öne eğdiler. Elend Demoux'yu yumruklamış olan adama dönerek "Pekâlâ?" dedi.

"Üzgünüm, lordum," diye sayıkladı. "Biz sadece..."

Elend parmağıyla adamı işaret edip onun duygularını teskin ederek askeri söz dinler bir hâle getirirken "Konuş, asker," dedi. "Şey, lordum," dedi. "Biliyorsunuz, onlar lanetli. Leydi Vin onlar yüzünden esir düştü.

Firari ve onun sunduklarından bahsediyorlardı ve bu bana ikiyüzlülük gibi geldi, anlıyor musunuz? Sonra, *elbette ki* liderleri gelip buna bir son vermemizi istedi. Ben de... Şey... Sadece onları dinlemekten bıktım," dedi.

Elend kaşlarını çattı. Bu sırada, ordunun Siskanlarından bir grup, başlarında Ham ile birlikte kalabalığa doğru geldi. Elend Ham ile göz göze geldi ve Elend

başıyla kavga etmekte olan adamları işaret etti. Ham adamları derleyip fırça çekmek için hizaya soktu. Elend ilerleyip Demoux'yu yattığı yerden kaldırdı. Kır saçlı general şaşırmış görünüyordu.

Demoux usulca "Üzgünüm, lordum," dedi. "Bunu düşünmeliydim... Hazırlıklı olmalıydım."

Elend başını sallamakla yetindi. Ham yanlarına gelene dek ikisi sessizce izlediler, inzibatlar sorun çıkaranları alıp götürüyordu. Kalabalıktan geriye kalanlar dağılıp görevlerinin başına döndüler. Ateş kötü şansın yeni bir simgesi olarak herkes ondan uzaklaşmışçasına bir başına gecede yanıyordu.

Sorun çıkaran askerler götürülürken Ham Elend ile Demoux'nun yanına gelip "O adamlardan bazılarını hatırladım," dedi. "Sisdüşkünleri."

Sisdüşkünleri. Demoux gibi, sisler yüzünden tek bir gün değil de haftalarca hasta yatan adamlar. Elend "Bu *saçmalık*," dedi. "Biraz daha uzun bir hastalık geçirmişlerse ne olmuş? Bu onları lanetli yapmaz ya!"

Demoux başını sallayıp çenesini kaşırken "Batıl inanışları anlamıyorsunuz, lordum," dedi. "Adamlar talihsizlikleri için suçlayacak birilerini *arıyorlardı*. Ayrıca... Şey, son zamanlarda şanslarının neden kötü gittiğin düşündüklerini anlamak zor değil. Sislerin hasta ettiği *herkese* kötü davranıyorlar, sadece uzun süre hasta yatanlara karşı daha kötüler."

Elend "Ordumda böyle bir aptallığa müsaade edemem," dedi. "Ham, o adamlardan birinin Demoux'ya vurduğunu gördün mü?"

Ham şaşkınlıkla "Ona *vurdular* mı?" diye sordu. "Generallerine?"

Elend başıyla onayladı. "Az önce konuştuğum iri adam. Adı sanırım Brill. Ne yapılması gerektiğini sen daha iyi bilirsin."

Ham başını başka yöne çevirip küfretti.

Demoux durumdan rahatsız görünüyordu. "Belki ona... Hücre hapsi verebiliriz."

Elend dişlerini sıkarak "Hayır," dedi. "Hayır, yasaya uyacağız. Eğer yüzbaşısına vurmuş olsaydı, bundan paçayı sıyırmasına göz yumabilirdik. Ama bile bile generallerimden birine vurmasına... Adamın infaz edilmesi gerekecek. Disiplin zaten yeterince zayıfladı."

Ham ona bakmaktan kaçınıyordu. "Ayırdığım diğer bir kavga da sisdüşkünleri ile bir grup asker arasındaydı."

Elend öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Ancak Demoux gözlerinin içine baktı. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, der gibiydi.

Tindwyl sıklıkla, kral olmak her zaman istediğini yapmak demek değildir, demişti. *Yapılması gerekeni yapmaktır.*

Elend "Demoux," dedi. "Luthadel'deki sorunlar disiplin sorunumuzdan daha da ciddileşiyor. Penrod bizden destek bekliyor. Bir grup adam alıp ulak Conrad ile birlikte onları kanal üzerinden geri götürmeni istiyorum. Penrod'a yardım et ve kenti tekrar kontrol altına al."

Demoux "Evet efendim," dedi. "Kaç kişi alayım?"

Elend adamın gözlerinin içine baktı. "Üç yüz kişi kadar yeterli olacaktır." Sis-düşkünlerinin sayısı buydu. Demoux başıyla onayladı, ardından geceye karışıp uzaklaştı.

Ham usulca "Doğru olan bu, El," dedi.

Elend "Hayır, bu değil," dedi. "Yalnız bir hareket yaptı diye bir askeri infaz etmenin doğru olmadığı gibi. Ama bu ordudaki düzeni korumalıyız."

Ham "Galiba öyle," dedi.

Elend dönüp sislere baktı. Fadrex'e doğru. Sonunda "Cett haklı," dedi. "Dünya yok olup giderken burada böylece oturup bekleyemeyiz."

Ham "Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu.

Elend kararsız kaldı. Gerçekten de yapacak ne vardı? Geri çekilip Vin'i, muhtemelen de tüm imparatorluğu kaderine mi terk etmeliydi? Saldırıp binlerce kişinin ölümüne sebep olarak, olmaktan korktuğu fatihe mi dönüşmeliydi? Kenti almanın başka bir yolu yok muydu?

Elend dönüp geceye doğru atıldı. Noorden'in çadırına girdi, Ham da merakla onun peşinden geliyordu. Elbette ki, eski obligatör uyanıktı. Noorden'in uyku saatleri alışılmadıktı. Elend çadırına girince telaşla doğruldu ve saygıyla eğildi.

Elend'in istemiş oldukları masanın üzerinde duruyordu. Noorden'den üzerinde çalışmasını istediği şey. Haritalar. Birliklerin hareketleri.

Koloss gruplarının konumları.

Elend, Yomen birliklerimden çekinmiyor, diye düşündü. *Bakalım şansını kötüye çevirebilecek miyim, görelim.*

"Özgür" bırakıldığında, Harap dünyayı doğrudan etkileyebilirdi. Bunun en açık kanıtı yanardağların daha fazla kül saçmasını sağlaması ve dünyanın parçalanmaya başlamasıydı. Aslında Harap'ın son günlerdeki enerjisinin büyük bir kısmının bu işlere ayrıldığını düşünüyorum.

Ayrıca, eskiye göre çok daha fazla sayıda insanı etkileyip kontrol edebiliyordu. Eskiden yalnızca belli başlı bireyleri etkilerken, artık koloss ordularına doğrudan hükmedebiliyordu.

48

MAĞARADA GÜNLER GEÇERKEN Vin meşaleyi devirdiğine pişman olmuştu. El yordamıyla etrafı arayarak geriye kalanları kurtarmaya çalıştı Ancak, gazı dökülmüştü. Karanlığa hapsolmuştu.

Hem de yanında dünyayı yok etmek isteyen bir şeyle.

Bazen onun yakınlarındaki nabız gibi çarpışını, bir panayır yerindeki meraklı bir seyirci gibi sessizce kendini izleyişini hissedebiliyordu. Bazı zamanlardaysa ortadan kayboluyordu. Görünüşe göre duvarlar onun için bir engel oluşturmuyordu. İlk kaybolduğunda, Vin rahatlamıştı. Ancak o ortadan kaybolduktan dakikalar sonra zihninde Reen'in sesini duymuştu. Seni terk etmedim, diyordu. *Hep buradayım.*

Duydukları onu ürpertti ve bir anlığına zihnini okumuş olduğunu düşündü. Ancak düşüncelerinin kolayca tahmin edilebilir olduğuna karar verdi. Yaşamını gözden geçirince, Reen'in sesini zihninde duyduğu her seferde *Harap*'ın konuşmuş olamayacağına kanaat getirdi. Reen'i duyduğu pek çok kere, ses yapmış olduklarından çok aklından geçenlere karşılık vermişti. *Harap* zihnini okuyamadığından bu sözler ona ait olmuş olamazdı.

Harap onunla o kadar uzun süredir konuşuyordu ki, kendi hatıralarını onun etkilerinden ayırmak güçtü. Yine de Lord Hükümdar'ın, *Harap*'ın onun zihnini okuyamadığı sözüne güvenmesi gerekiyordu. Aksi takdirde tüm umudunu yitir-

mesi gerekiyordu. Bunu yapamazdı. *Harap* ne zaman onunla konuşsa, doğasıyla ilgili ipuçları da sunuyordu. Bu ipuçları Vin'e onu alt etmekte yardımcı olabilirdi.

Vin, mağaranın taş duvarlarına sırtını verirken, alt etmek mi, diye düşündü. O *doğal bir güç, bir insan değil. Böyle bir şeyi alt edebileceğimi nasıl düşünebilirim?*

Sonsuz bir karanlıkta zamanın akışını sezmek çok zordu; ama uyku düzeninden anladığı kadarıyla tutsaklığının üç ya da dördüncü günündeydi.

Vin kendi kendine, herkes Lord Hükümdar'a tanrı diyordu, diye hatırlattı. *Onu ben öldürdüm.*

Harap bir kez tutsak edilmişti. Bu da alt edilebileceği, ya da en azından bir deliğe tıkılabileceği anlamına geliyordu. Ama *Harap* gibi soyut bir kavramı, bir gücü, tutsak etmek ne demekti? Tutsakken Vin'in zihnine doğrudan konuşabiliyordu. Ama o zaman söyledikleri daha zayıftı. Daha az yönlendiriciydi. *Harap*, çocukluğunda Vin'e Reen'in anıları üzerinden etki eden bir tesir olarak işlemişti. Neredeyse... Duygularını etkilemişti. Bu Allomansi kullandığı anlamına mı geliyordu? Gerçekten de Allomantik güçlerden gelen titreşimleri hissediyordu.

Vin, Zane sesler duymuştu, diye hatırladı. *Ölmeden hemen önce bir şeyle konuşuyor gibiydi.* Başını arkasındaki duvara yaslarken ürperdi.

Zane delirmişti. Belki Vin'in duyduğu seslerle *Harap* arasında bir ilişki yoktu. Yine de, fazlasıyla büyük bir rastlantı gibi görünüyordu. Zane onu da yanında, atışların kaynağını aramaya götürmeye çalışmıştı; sonunda Vin'in *Harap*'ı serbest bırakmasına dek uzanan nabız atışlarını.

Vin, öyleyse mesafe ve sınırların önemi olmaksızın *Harap* beni etkileyebiliyor, diye düşündü. *Ancak, artık özgür olduğundan, doğrudan belirebilir. Bu da akla başka bir soru getiriyor. Neden hâlâ hepimizi yok etmedi? Neden ordularla uğraşıyor?*

Bu sorunun yanıtı açık görünüyordu. *Harap*'ın muazzam bir yok etme isteğiyle dolduğunu hissediyordu. Onun zihnindekileri bildiğini düşünüyordu. Tek bir güdü. Tek bir dürtü. *Harap.* Bu yüzden, eğer amacını henüz gerçekleştirmediyse, bu gerçekleştiremediğinden dolayıydı. Engelleniyordu. Dolaylı, kademeli bir yok oluş; kül yağmuru ya da ışığı çalan sisler gibi.

Yine de bu yöntemler eninde sonunda etkili olacaktı. Tabii ki *Harap* durdurulmazsa. Ama nasıl?

Daha önce tutsak edilmişti... Ama onu tutsak eden neydi? Eskiden *Harap*'ın tutsak edilmesinin Lord Hükümdar'ın işi olduğunu düşünüyordu.

Ama bu doğru değildi. Lord Hükümdar Miraç Kuyusu'na gittiğinde *Harap çoktan* tutsak edilmişti.

O zamanlar Rashek olarak bilinen Lord Hükümdar Çağların Kahramanı olduğu varsayılan kişiyi öldürmek üzere Alendi ile yola çıkmıştı. Rashek'in amacı Alendi'nin Vin'in sonunda yapmış olduğu şeyi yapmasını önlemekti; *Harap*'ı kazayla serbest bırakmak.

Ne gariptir ki, Rashek gibi bencil birinin gücü ele geçirmesi daha iyi olurdu. Çünkü bencil biri güçten vazgeçip *Harap*'ı serbest bırakmak yerine onu kendisine alırdı.

Yine de, *Harap* bu arayış başlamadan önce tutsak edilmişti. Bu da Zifir'in –yani sislerin– *Harap*'la bir ilgisi olmadığı anlamına geliyordu. Ya da en azından aralarındaki bağlantı sandığı kadar basit değildi. *Harap*'ı serbest bırakmak sislerin gündüz vakti de belirip insanları öldürmesini sağlayan şey değildi. Aslında, gündüz vakti beliren sisler Vin *Harap*'ı serbest bırakmasından bir yıl kadar *önce* ortaya çıkmıştı ve sisler Vin Kuyu'ya varmadan birkaç saat önce öldürmeye başlamıştı.

Öyleyse ne biliyorum? Harap çok daha önce tutsak edilmişti. Belki de onu tutsak etmiş olan şeyi bulup tekrar kullanabilirim...

Doğruldu. Uzun süre oturup düşünmek onu huzursuz etmişti ve bir elini duvara sürüyerek yürümeye başladı.

Tutsaklığının ilk gününde el yordamıyla mağarayı incelemeye başlamıştı. Diğer zulalar gibi muazzam bir büyüklükteydi ve bu iş birkaç gün sürmüştü. Ancak yapacak başka hiçbir şeyi yoktu. Urteau'daki zulanın aksine burada bir havuz ya da su kaynağı yoktu. Vin'in incelediği kadarıyla Yomen tüm su fıçılarını, eskiden bulunduklarını düşündüğü yer olan sağ köşeden kaldırmıştı. Konserve yiyecekleri ve diğer erzakları geride bırakmıştı ancak tüm suyu götürmüştü. Mağara ayrıca o kadar büyüktü ki tüm bunları koyacak başka bir yer bulmak bir yana her şeyi dışarı çıkarmak bile zor görünüyordu.

Bu da Vin için bir sorun demekti. Duvar boyunca el yordamıyla ilerleyerek üzerinde açık bir kavanoz yahni bırakmış olduğu rafı buldu. Lehim ve bir kayayla bile kavanozu açmak epey vaktini almıştı. Yomen konserveleri açmak için kullanabileceği aletleri kaldırmayı akıl etmişti, Vin'in de yalnızca bir şişecik dolusu lehimi kalmıştı. İlk gününde on kutu kadar konserve açarak içinde kalan tüm lehimi tüketmişti. Ancak yiyecek giderek azalıyordu ve susadığını hissediyordu; yahni susuzluğunu bastırmakta pek etkili olmuyordu.

Yahni konservesini alıp dikkatle yalnızca bir kısmını yedi. Neredeyse bitmiş sayılırdı. Yemeğin tadı ona susuzluğuna eşlik eden ve giderek artan açlığını hatırlattı. Bu histen kurtulmaya çalıştı. Tüm çocukluğu boyunca açlıkla uğraşmıştı. Bunu hissetmeyeli yıllar olmuş olmasına karşın açlık onun için yeni bir şey değildi.

Yönünü kaybetmemek için bir elini duvarda tutarak ilerlemeyi sürdürdü. Bir Sissoylu öldürmenin zeki bir yolu gibi görünüyordu. Yomen onu yenemezdi, bu yüzden Vin'i içeri kapatmıştı. Artık tek yapması gereken susuzluktan ölmesini beklemekti. Basit ve etkiliydi.

Belki, Harap Yomen'le de konuşuyordur, diye düşündü. *Tutsaklığım Harap'ın planının bir parçası olabilir.*

Planı her neyse.

Neden *Harap* onu seçmişti? Neden bir başkasını Miraç Kuyusu'na yönlendirmemişti? Hükmetmesi daha kolay birini? *Harap*'ın yıllar önce neden Alendi'yi seçmiş olduğunu anlayabiliyordu. Alendi'nin zamanında Kuyu dağ başında bir yerdeydi. Çok zor bir yolculuk olacaktı ve *Harap* bu keşif gezisini planlayıp gerçekleştirebilecek birine ihtiyaç duyuyordu.

Ancak Vin'in zamanında Kuyu bir biçimde Luthadel'e taşınmıştı. Ya da Lut-

hadel Kuyu'nun üzerine inşa edilmişti. Her halükarda, orada, Lord Hükümdar'ın sarayının hemen altındaydı. *Harap* kendisini serbest bırakmak için neden bunca zaman beklemişti? Ayrıca maşa olarak kullanabileceği tüm o insanlar arasından neden Vin'i seçmişti?

Gideceği yere vardığında başını salladı; ilgisini çekebilecek diğer tek şey dev mağaraydı. Duvardaki metal plaka. Uzanıp parmaklarını pürüzsüz çelik üzerinde gezdirdi. Asla çok iyi bir okuyucu olmamıştı ve savaşıp seyahat ederek geçirdiği bir önceki yıl eline bu becerilerini geliştirebilme fırsatı pek geçmemişti. Bu yüzden metale oyulmuş olan her bir simgeyi hissetmek, levhada ne yazdığını anlamaya çalışmak uzun sürmüştü.

Harita yoktu. Ya da en azından önceki zulalardaki gibi bir tane yoktu. Bunun yerine merkezinde bir nokta olan basit bir çember vardı.

Vin bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Metin de aynı derecede sinir bozucuydu. Vin parmaklarını çentikler üzerinde gezdirdi; ancak yazılanları çoktan ezberlemişti.

Başarısız oldum.

Bir husumetin yaklaşmakta olduğunu bilerek, bu şeyin planladıklarına yenik düştüğümde işe yarayabilecek bir sır keşfetmeyi umarak bu mağaraları tasarladım. Ama elimde hiçbir şey yok. Onu nasıl alt edeceğimi bilmiyorum. Aklıma gelen tek şey geri geldiğinde Kuyu'daki gücü kendim alarak bu tehlikeyi geçiştirmek.

Ancak eğer bunu okuyorsanız, bu başarısız oldum demektir. Ölmüşüm demektir. Bunu yazarken bu ihtimalin önceden sandığıma oranla çok daha az trajik olduğunu fark ediyorum. O şeyle ben baş etmek zorunda kalmamayı yeğlerim. Sürekli yanımda olan, bana daima fısıldayan; yok etmemi, onu serbest bırakmamı söyleyen ses oldu.

Korkarım düşüncelerimi bozdu. Düşündüklerimi sezemiyor ancak zihnime konuşabiliyor. Bununla birlikte geçirdiğim sekiz yüz yıl kendi zihnime güvenmemi de zorlaştırdı. Bazen sesler duyuyor ve delirdiğime kanaat getiriyorum.

Bu kesinlikle daha iyi bir durum olurdu.

Bu sözlerimin korunması için çeliğe işlenmesi gerektiğini biliyorum. Bunları çelik bir saça yazdım, ardından bir levhaya işlenmesini istedim. Bunu yaparken de kendi zayıflığımı rahiplerime açık edeceğimin bilincindeydim. O şey bana bunları yazıp başkalarının görmesine izin vererek aptallık ettiğimi fısıldıyor.

Bu levhanın oluşturulmasına karar verişimin altında yatan temel neden budur. Bunu yapmak o şeyi kızdırıyor gibi görünüyor. Sanırım bu geçerli bir neden. Sadık rahiplerimden bazılarının zayıflığımı bilmesi iyi; bir şekilde tahttan devrilmem durumunda imparatorluğun hayrına olacaktır.

İyi bir hükümdar olmaya gayret ettim. Başlangıçta fazlasıyla genç ve öfkeliydim. Hatalar yaptım. Ancak, çok çaba harcadım. Kibrimden neredeyse dünyayı yok ediyordum, ama korkarım ki hâkimiyetimle de bunu neredeyse yeniden yaptım. Daha iyisini yapabilirim. Daha iyisini yapacağım. İntizam içinde bir dünya yaratacağım.

Ancak düşüncelerim, yaptıklarımın ne kadarının asıl niyetlerinden saptırıldığını merak etmeme sebep oluyor. Zaman zaman imparatorluğum barış ve adalet dolu bir yer gibi görünüyor. Ama eğer böyleyse neden isyanları bastıramıyorum? Beni yenemiyorlar ben de onlar her başkaldırdığında ölüm fermanlarını vermek zorunda kalıyorum. Sistemimin mükemmelliğini göremiyorlar mı?

Yine de, bu gerekçelerimi sıralamak için uygun bir yer değil. Bir gerekçeye ihtiyacım yok çünkü ben bir biçimde tanrıyım. Ancak benden daha büyük bir şey olduğunu da biliyorum. Eğer ben yok olursam bunun nedeni o olacak.

Verecek bir tavsiyem yok. Benden çok daha güçlü. Bu dünyadan çok daha güçlü. Aslında, bu dünyayı yaratmış olduğunu iddia ediyor. Sonunda hepimizi yok edecek.

Belki bu hikâyeler insanoğlunun bir süre daha hayatta kalmasına olanak tanıyacaktır. Belki de tanımayacaktır. Ben ölüyüm. Umursamam gerekir mi, bilmiyorum.

Yine de umursuyorum. Çünkü siz benim halkımsınız. Ben Çağların Kahramanı'yım. Bu şu anlama gelmeli: Çağların Kahramanı; benim gibi çağlar boyunca yaşayan bir kahraman.

O şeyin gücünün tamamlanmadığını bilin. Neyse ki, onun bedenini iyice sakladım.

Bu kadardı. Vin öfkeyle metal levhaya vuruyordu. Levhada yazanlar onu sinirlendirmek için orada gibiydi. Lord Hükümdar onları bu büyük arayışa salmış ardından, sona geldiklerindeyse hiçbir umut vaat etmemiş miydi? Elend bu levhanın içereceklerine fazlasıyla güveniyordu, ancak görünüşe göre neredeyse hiçbir kıymeti yoktu. En azından diğerlerinde yeni bir metal ya da benzeri bir konuda bir bilgi içeriyordu.

Başarısız oldum. Bunca yol alıp Lord Hükümdar'ın da kendileri gibi ne şaşkın ve çaresiz olduğunu görmek içinde ezici bir öfke uyandırıyordu. Ayrıca, yazdıklarının ima ettiği gibi daha fazlasını biliyor olsaydı onu bu levhada *paylaşmaz* mıydı? Yine de bu sözlerinde bile dengesizliğini, pişmanlıkla kibir arasında gidip gelişini sezebiliyordu. Belki *Harap* onu böyle etkilemişti. Ya da belki her zaman böyle biri olmuştu. Her halükarda Vin Lord Hükümdar'ın işe yarayacak başka bir şey söyleyemeyeceğini düşünüyordu. Elinden geleni yapmış ve bin yıl boyunca *Harap*'ı uzak tutmuştu. *Harap* ise onu yozlaştırmış, belki de delirtmişti.

Bu onun levhada buldukları karşısında keskin bir hayal kırıklığı hissetmesine engel olmadı. Güç Kuyu'ya dönecek olursa dünyaya neler olacağını düşünmesi için Lord Hükümdar'ın bin yılı vardı ve o bile bu soruna bir çözüm bulamamıştı.

Karanlıkta göremese de başını kaldırıp levhaya baktı.

Lord Hükümdar'ın ima ettiği gibi sonlarının geldiğini kabul etmeyerek, bir yolu olmalı, diye düşündü. *En sonda ne yazmıştın? "Neyse ki, onun bedenini iyice sakladım."*

Bu kısım önemli görünüyordu. Ancak Vin bunun ne anlama– Karanlıkta bir ses yankılandı.

Vin hızla arkasını dönüp son metal şişeciğini yokladı. *Harap*'a bu kadar yakın olmak onu ürkek yapmıştı, yankılanan sesleri, taşın taşa sürtünürken çıkardığı sesleri dinlerken kalbinin telaşla attığını hissedebiliyordu.

Mağaranın kapısı açılıyordu.

Harap'ın neden Sorgucuları kendisini zindanından çıkarmak için kullanmadığını sorabilirsiniz? Gücün nasıl işlediğini anladığınızda bunun yanıtı basittir.

Lord Hükümdar'ın ölümünden önce Sorgucuları, onların doğruca Harap'ın hâkimiyetine girmesine izin vermeyecek kadar sıkı tutuyordu. Ancak Lord Hükümdar'ın ölümünden sonra bile, Harap'ın bu hizmetkârları onu asla kurtaramazdı. Kuyu'daki güç Muhafaza'dandı ve bir Sorgucu onu ancak öncelikle hemalurjik kazıkları çıkartarak ele geçirebilirdi. Bu da onun öleceği anlamına geliyordu.

Bu yüzden Harap amacına ulaşmak için çok daha dolaylı bir yönteme ihtiyaç duyuyordu. Çok fazla bozmadığı fakat dikkatle manipüle ederek kolayca yönlendirebileceği birine ihtiyacı vardı.

49

SAZED PLANINA KÜÇÜK BİR NOT ALDI; suyollarının ölçülerini kıyaslıyordu. Anladığı kadarıyla Lord Hükümdar'ın bu yeraltı gölünü oluşturmak için fazla bir şey yapması gerekmemişti. Su hâlihazırda mağaraya akmaktaydı. Lord Hükümdar'ın mühendisleri yalnızca suyollarını genişleterek doğal akıtımdan daha yoğun ve kesin bir akıntı ile içerinin dolmasını sağlamışlardı.

Sonucunda ise büyük bir aküfer oluşmuştu. Yan bir mağaradaki makineler dipteki giderlerin tıkanmasına sağlayan mekanizmaları içeriyorlardı; bunun nedeni de muhtemelen içeri akan su kaynağına bir şey olması durumunda biriken suyun akıp gitmesini önleyebilmekti. Ne yazık ki, girişleri kapatmanın mevcut bir yolu yoktu.

Lord Hükümdar'ın bu rezervuarı oluşturmasından önce mağaraya yalnızca az bir miktar su akıyordu. Geri kalanı şimdilerde sokak olarak kullanılan kanalları dolduruyordu. Bu yüzden Sazed eğer suyun mağaraya girişini engelleyebilirse, kanalları tekrar suyla doldurabileceğini düşünüyordu.

Sazed, bu girişleri tıkamam için su basıncıyla ilgili daha fazla şey öğrenmem gerek, diye düşündü. Metalzihinlerinin birinde konuyla ilgili bir kitap görmüş olduğunu hatırladı.

Sandalyesine yaslanıp metalzihinine uzandı. Bir metnin bir bölümüne erişirken zihni anılarla doldu. Metalzihnindeki kitapların adlarını içeren bir listeyi taradı. Metni alır almaz yazılanlar sanki onları yeni okuyup ezberlemişçesine tanıdık geldi. Listeyi gözden geçirip ihtiyacı olan kitabı aradı. Bulduğunda kitabın adını bir kâğıda not etti. Ardından listeyi bakırzihinlerine geri koydu.

Garip bir deneyim olmuştu. Listeyi yerine koyduktan sonra metni aldığını hatırlayabiliyordu ama listede neler olduğunu hatırlamıyordu. Zihninin o kısmı boştu. Yalnızca kâğıda karaladıkları birkaç saniye önce biliyor olduğu şeyi açıklıyordu. Elinde bu başlıkla kitabın tamamını zihnine çağırabilirdi. İstediği bölümleri seçti ardından unutulmamaları için geri kalan kısmı bakırzihine geri koydu.

Bu bölümlerle birlikte mühendislik bilgisi, kitapları yeni okuyup üzerlerinde çalışmışçasına tazeydi. Suyun yukarıdaki sokaklara dolmasını sağlamak için ihtiyaç duyduğu engelleri yapmakta gerekli olan doğru ağırlıkları ve hesapları kolaylıkla belirlemişti.

Çalıntı, zarif bir masada, etrafını aydınlatan lamba ışığında tek başına oturmuş çalışıyordu. Bakırzihinlerinin sağladığı bilgiyle bile pek çok hesap gerektiren bu işi yapmak zordu; alışık olduğu türden bir araştırma değildi. Neyse ki bir Sırdaş'ın bakırzihinlerinin içerdikleri kendi ilgi alanlarıyla sınırlı değildi. Her bir Sırdaş tüm bilgileri barındırıyordu Sazed dinleyip ezberleyerek geçirdiği yılları hayal meyal hatırlayabiliyordu. Bilgiyi yalnızca kısa bir süre hatırlaması yeterliydi, ardından bunu bakırzihinine aktarabilirdi. Böylelikle dünyaya gelmiş insanlar arasında hem en zekisi hem de en cahiliydi; pek çok şey ezberlemiş ve her birini bilerek unutmuştu.

Her halükarda, teolojinin yanı sıra mühendislik ile ilgili metinlere de erişebiliyordu. Bunları bilmek onu dahi bir mimar ya da matematikçi yapmıyordu; ancak onu sıradan bir insana kıyasla çok daha ehil kılıyordu.

Çalışırken âlimlikte başarılı olduğunu görmezden gelmekte git gide daha da zorlanıyordu. Bir lider değildi. Bir elçi de değildi. Elend'e büyükelçi olarak hizmet ederken bile vaktinin çoğunu dinlerini inceleyerek geçiriyordu. Şimdi Urteau'daki ekibe önderlik etmesi gerekirken git gide Spook'un liderliği eline aldığını görebiliyordu.

Sazed araştırmacı ve bir ilim adamıydı. Araştırma yaparken memnun oluyordu. Mühendislik özellikle tercih ettiği bir alan olmasa da; konu ne olursa olsun başka bir şeyle uğraşmaktansa çalışmayı tercih ederdi. Bilgiyi kendi kullanmak yerine başkalarına bu bilgiyi sağlamaktan keyif alan biri olmak gerçekten çok yazık, diye düşündü.

Bastonun yere vururken çıkardığı ses Breeze'in gelişinin habercisiydi. Teskinci'nin yürümek için bir bastona ihtiyacı yoktu sadece daha beyefendi görünmek için bastonla dolaşıyordu. Sazed'in tanıdığı tüm skaa hırsızlar arasında soyluları en iyi taklit eden Breeze'di.

Sazed çabucak birkaç not daha karaladı, ardından bakırzihininindeki su basıncıyla ilgili bölümlere döndü. Breeze'le konuşurken onların zayıflamasına izin ver-

memeliydi. Çünkü, elbette ki Breeze konuşmak isteyecekti. Beklediği gibi, Breeze Sazed'in masasına oturur oturmaz, planları inceledi ve kaşlarını kaldırdı. "Gayet iyi gidiyor, aziz dostum. Yanlış meslek seçmiş olabilirsin."

Sazed gülümsedi. "Çok kibarsınız, Lord Breeze, ancak korkarım bir mühendis bu planı nahoş bulurdu. Yine de, yeterli olacağını düşünüyorum."

Breeze "Gerçekten bunu başarabilecek miyiz sence?" diye sordu. "Suları ufaklığın istediği gibi çevirebilecek miyiz? Bu mümkün mü?"

Sazed "Mümkün görünüyor," dedi. "Buradaki akla yatkınlık bu işin yapılıp yapılamayacağı ile ilgili değil de daha çok benim uzmanlığımla ilgili. Bu su bir zamanlar kanalları dolduruyordu, bu yüzden bunu yine yapabilir. Aslında dönüşlerinin eskisinden çok daha iyi olacağını düşünüyorum. Önceden suyun çoğu bu mağaralara akıyordu Bunun çoğunu engelleyip suyun yukarıya dönmesini sağlayabilirim. Elbette Lord Spook bu kanallardaki suyun akmasını istiyorsa, aksi takdirde suyun bir kısmının yine buraya akmasını sağlamamız gerekecek. Kanallarda genelde pek akıntı olmaz, özellikle pek çok kilitli noktaların olduğu bir bölgede.

Breeze şaşırdı.

Sazed "Aslında," diye devam etti, "Kanallar sandığınızdan çok daha etkileyicidir. Örneğin doğal bir nehri bir kanala dönüştürme yöntemlerini –buna yöngüdüm denir– ele alalım, ya da kanal dibinden külleri ve pisliği temizlemek için kullanılan taraklama yöntemine bakalım. Aksi yöndeki ününe rağmen kanal mimarisi konusunda tam bir deha olan meşhur Lord Fedre'nin yazdığı bir kitabım var. Yapmam gereken..." Sazed sözünü yarım bıraktı, ardından ruhsuzca gülümsedi. "Özür dilerim. Bu ilgini çekmiyor, değil mi?"

Breeze "Hayır," dedi, "Ama senin ilgili olman yeterli, Sazed. Çalışmaların hakkında yeniden heyecanlandığını görmek güzel. Daha önceden ne üzerine çalıştığını bilmiyorum ama bunu kimseyle paylaşmıyor olmanı anlamıyordum. Neredeyse yaptığından utanıyor gibi görünüyordun. Şimdi ise tanıdığım Sazed dönmüş gibi!"

Sazed önündeki notlara ve planlara baktı. Söylediği doğruydu. Bir çalışma hakkında en son...

Onunlayken bu kadar heyecanlanmıştı. Çağların Kahramanı ile ilgili referansları ve efsaneleri toplarken.

Sazed "Aslında, Lord Breeze, Biraz suçlu hissediyorum."

Breeze gözlerini devirdi. "Sazed. *Daima* bir şey hakkında suçlu hissetmek zorunda mısın? Çete ilk kurulduğunda Lord Hükümdar'ı devirmek için bize yeterince yardım etmediğini düşünüyordun. Sonra, onu öldürdüğümüzde diğer Sırdaşların sana söylediği şeyleri yapmadığın için sinirlenmiştin. Tüm bu şeyleri *incelediğin* için neden kendini suçlu hissettiğini bana açıklamak ister misin?"

"Bundan keyif alıyorum."

Breeze Goradel'e bakmak üzere uzanıp "Aziz dostum," dedi. "Neden bu keyfinden utanıyorsun? Köpek yavrularını öldürmekten ya da onun gibi bir şeyden keyif alıyor değilsin ya. Evet, bence biraz kaçıksın, ama bu kadar sıra dışı bir şeyden keyif almak istiyorsan bundan çekinmemelisin. Bu durum, Straff Venture'un en

güzel şarapları için sarhoş olmak gibi daha yaygın zevkleri olan bizim gibi kimselere daha fazla fırsat sunuyor."

Sazed gülümsedi. Breeze'in duygularını İterek kendisini daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordu, ama buna karşı koymadı. Aslında, *gerçekten* de iyi hissediyordu. Uzun zamandır böyle hissetmemişti.

Ama yine de...

Sazed kalemini bırakırken "O kadar basit değil, Lord Breeze," dedi. "Sorumluluğum olmadan yalnızca oturup okuyabilmekten mutluyum. Bu yüzden suçlu hissediyorum."

"Herkes lider olamaz, Sazed," dedi.

Sazed "Hayır," diyerek yanıtladı, "Ama Lord Elend beni bu kenti ele geçirecek ekibin başına koydu. Yurttaş'ın nasıl devrileceğini benim planlıyor olmam gerekiyor, Lord Spook'un değil."

Breeze eğilip "Aziz dostum," dedi. "Sana hiçbir şey öğretemedim mi? Sorumlu olmak *bir şey* yapmakla ilgili değildir; başkalarının yapmaları gerekenleri yaptıklarından emin olmakla ilgilidir! Yetki devri, dostum. O olmasaydı, kendi ekmeğimizi pişirip kendi helamızı kazıyor olurduk." Ardmdan Breeze biraz daha sokuldu. "Ayrıca, bana inan; pişirdiğim hiçbir şeyi yemek istemezsin. Asla. Özellikle bir lağım çukurunu temizledikten sonra."

Sazed olumsuzca başını salladı. "Tindwyl'in benden istediği bu olmazdı. Liderlere ve siyasetçilere saygı duyuyordu."

Breeze "Yanlışsam düzelt ama o bir krala ya da prense değil de *sana* âşık olmadı mı?" dedi. "Şey, aşk belki de–"

Breeze "Yapma, Sazed," dedi. "Yeni bir hayali olan bir çocuk gibi dolanıyordun. Ayrıca duygularını pek belli etmeyen biri olsa da, seni seviyordu. Bunu anlamak için Teskinci olmaya gerek yok."

Sazed iç çekip başını öne eğdi.

Breeze "Senden bunu mu isterdi, Sazed?" diye sordu. "Olduğun kişiyi reddetmeni mi? Sıradan, eski kafalı bir siyasetçi olmanı mı?"

Sazed usulca "Bilmiyorum, Lord Breeze," dedi. "O... O artık yanımda değil. Belki de böylelikle onu sevdiği şeyle uğraşırken hatırlayabiliyorum."

Breeze "Sazed," dedi. "Nasıl oluyor da pek çok konuda bu kadar bilgece biriyken bu konuda tam bir ahmak olabiliyorsun?"

"Ben..."

Breeze "Bir adam tutkularından ibarettir," dedi. "Gördüğüm kadarıyla daha fazla arzulaman gerektiğini düşündüğün şey için en çok istediğinden vazgeçersen sonun kötü olur."

Sazed "Peki istediğim şey toplumun ihtiyacı olan şey değilse?" diye sordu. "Bazen keyif almadığın şeyi de yapmak zorundasındır. Bence bu hayatın basit bir gerçeği."

Breeze omuz silkti. "Bunun için endişelenmiyorum. Yalnızca iyi olduğum şeyi yapıyorum. Benim durumumda bu; yapmak istemediğim şeyleri başkalarına yaptırmak. Sonunda, hepsi bir bütün."

Sazed olumsuzca başını salladı. O kadar basit değildi ve son zamanlardaki bunalımı *yalnızca* Tindwyl ve onun ölümüyle ilgili değildi. Dinleri incelemeyi bir kenara bırakmıştı ama bu çalışmasına geri dönmek isteyeceğini biliyordu. Kanallarla ilgili bu iş dikkatini dağıtacak bir oyalanma olarak görüp sevinçle karşılamıştı, ama yine de önceden vardığı sonuçların ve çalışmalarının gözünde büyüdüğünü hissediyordu.

Henüz incelemediği dinlerin de yanıt vermediğini görmek *istemiyordu*. Farklı bir şey üzerinde çalışmanın bu denli rahatlatıcı olmasının bir nedeni de mühendisliğin dünya görüşünü tehdit etmemesiydi. Ancak sonsuza dek oyalanamazdı. Eninde sonunda yanıtları, ya da yanıtların olmadığını bulacaktı. Dosyası masanın altında, metalzihinleri sakladığı torbasının yanında duruyordu.

Ancak şimdilik biraz rahatlamasına izin vardı. Ama dinler hakkındaki endişesi şimdilik yatıştırılmış olmasına karşın, ilgilenmesi gereken başka meseleler vardı. Başıyla gölü işaret etti. Suyun kenarında Goradel ve bazı askerlerle konuşmakta olan Spook güçlükle seçiliyordu.

Sazed, Spook'un bile duyamayacağı bir fısıltıyla "Peki ya o, Lord Breeze?" diye sordu. "Söylediğim gibi, İmparator Venture beni bu meselenin sorumlusu olarak seçti. Spook'un kontrolü eline almasına izin verirsem o da başarısız olursa? Genç adamın bu görev için yeterince... Deneyimli olduğunu düşünmüyorum."

Breeze omuz silkti. "Şimdiye dek iyi götürüyor gibi. Lord Hükümdar'ı öldürdüğünde Vin'in ne küçük olduğunu unutma."

Sazed, "Evet," diye fısıldadı, "Ama bu durum farklı. Son zamanlarda biraz... Garip. Bizden kesinlikle bir şeyler saklıyor. Neden bu kenti almak konusunda bu kadar kararlı?"

Breeze sandalyesine yaslanırken "Bence çocuğun bu konuda kararlılık gösteriyor olması iyi," dedi. "Yaşamının büyük bir kısmında pasif durumdaydı."

"Planından endişe etmiyor musun? Bu pekâlâ üzerimize çökebilir."

Breeze "Sazed," dedi. "Birkaç hafta önceki toplantımızı hatırlıyor musun? Spook neden bana Lord Hükümdar'a yaptığımız gibi Quellion'u devirmiyoruz, diye sormuştu."

Sazed "Hatırlıyorum," dedi. "Ona bunun Kelsier'in artık bizimle olmadığından ötürü mümkün olmadığını söylemiştin."

Breeze başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi, bir yandan da bastonuyla Spook'u işaret ediyordu "Fikrim değişti. Artık Kelsier bizimle değil ama elimizde git gide ona benzeyen biri var gibi görünüyor."

Sazed kaşlarını çattı.

"Ufaklığın Kelsier'inki gibi güçlü bir karaktere sahip olduğunu söylemiyorum. Ya da... Karizmasına. Ancak, ufaklığın halk arasında yayılan ününü duydun. Kelsier karakteri yüzünden değil de insanların ona atfettiği karakterden ötürü başarılı oldu. Bunun tekrarlayabileceğimiz bir şey olduğunu düşünmüyordum. Yanıldığımı düşünmeye başlıyorum."

Sazed kolay ikna olmuyordu. Ama, tereddütlerini kendine saklayıp çalışmala-

rına döndü. Spook adamların kendini izlediğini görmüş olacaktı ki, birkaç dakika sonra Sazed'in masasına yaklaştı. Spook cılız fener ışığında gözlerini kırptı; ardından bir sandalye çekti. Tozlu, sade rafların yanı başında bu konforlu mobilya Sazed'e garip geliyordu.

Spook yorgun görünüyordu. Sazed, uyuduğundan beri ne kadar zaman geçti, diye düşündü. *Ne zaman yatsam o uyanık ve ben kalkmadan önce de kalkmış oluyor.*

Spook "Burada bir şeyler doğru değil gibi," dedi.

Breeze "Öyle mi?" diye sordu. "Lord Hükümdar tarafından bir Sorgucu kalesinin altına inşa edilmiş bir ambarın içindeki yeraltı gölünün kıyısında konuştuğumuz gerçeğinden başka mı?"

Spook Teskinci'ye ters bir bakış attı, ardından Sazed'e baktı. "Şimdiye dek saldırıya uğramamız gerekiyordu, gibi geliyor."

Sazed "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Quellion'u tanırım, Saze. Adam tam bir kabadayıdır. Kaba kuvvetle başa geçti ve insanları, onlara bolca alkol ve geceleri hanlara gitmek gibi minik özgürlükler vererek kontrol ediyor. Ancak aynı zamanda herkesi de sindiriyor."

Breeze "Peki nasıl oldu da idareyi eline aldı?" diye sordu. "Elinde iyi askerlerden oluşan bir soylu hâkimiyeti eline almadan önce bunu nasıl yapabilirdi?"

Spook "Sisler," dedi. "Sislere çıktı ve Firari'ye inanan herkesin sislerde güvende olacağını söyledi. Ardından sisler öldürmeye başladı ve bu da söylediklerinin bir delili oldu. Sürekli kalplerinde kötülük olanların sisler tarafından öldürüldüğünden bahsetti. İnsanlar olup bitenlerden o kadar endişe ediyorlardı ki onu dinlediler. Kimin ölüp kimin kurtulduğunu görmek adına herkesin sislere çıkmasını zorunlu kılan bir yasa yaptı. Hayatta kalanların temiz olduğunu ilan etti. Onlara güzel bir ütopya inşa edebileceklerini söyledi. Ardından, soyluları öldürmeye başladı.

Breeze "Ah," dedi. "Zekice."

Spook "Evet," dedi. "Sislerin soylulara hiçbir şey yapmadığı gerçeğini tamamen es geçti."

Sazed "Bir dakika," dedi. *"Ne?"*

Spook omuz silkti. "Şimdilik doğruluğunu teyit etmek zor, ama söylentiler bu yönde. Soylular sismarazına yakalanmıyor gibi görünüyor. Soylu kanı taşıyan skaalar değil, gerçekten soylu olanlar.

Breeze "Ne kadar garip," dedi.

Sazed, garipten de öte, diye düşündü. *Düpedüz acayip. Elend bu bağlantıyı biliyor mu?* Sazed bunu düşünüp Elend'in bunu bilmesinin olası olmadığına kanaat getirdi. Ordular ve müttefikleri skaalardan oluşuyordu. Bildikleri tek soylular Luthadel'deydi ve hepsi sislere çıkma riskine girmek yerine geceleri dışarı çıkmamayı tercih etmişlerdi.

Spook "Her ne olursa olsun, Quellion bir kabadayı," dedi. "Kabadayılar da bölgelerinde kendilerine meydan okuyabilecek hiç kimseyi istemezler. Şimdiye dek bizi öldürmeyi bir şekilde denemiş olmaları gerekirdi."

Breeze "Çocuk haklı," dedi. "Quellion gibiler yalnızca gösterişli infazlar sergilemezler. Eminim o binalara tıktığı her bir kişi için arka sokaklarda yavaşça küllere karışan üç ceset vardır."

Spook "Goradel ve adamlarına özellikle dikkatli olmalarını söyledim," dedi. "Ayrıca etrafı kolaçan ettim. Ancak ne bir casus ne de bir suikastçıya rastladım. Quellion'un birlikleri orada öylece durup bizi izlemekten başka bir şey yapmıyor."

Breeze çenesini kaşıdı. "Belki Quellion bizden sandığımızdan daha çok korkuyordur." Spook iç çekerek "Belki," dedi. Alnını kaşıdı.

Sazed dikkatle "Lord Spook," dedi, "Uyusanız iyi olur." Spook "Ben iyiyim," diye yanıtladı.

Spook, eğer bilmesem, uyanık kalmak için lehim yaktığını sanacağım, diye aklından geçirdi. *Yoksa yalnızca önceden dert ettiğim şeyi destekleyecek ipuçları mı arıyorum?*

Vin ya da Kelsier sıradan Allomanserler'in bile ötesindeki güçlerini sergilediklerinde onlardan şüphe etmedik. Neden Spook'tan şüpheleneyim? Yalnızca onu fazlasıyla iyi tanıdığım için mi? Yetişkin bir adam olduğu gün gibi ortadayken ben onun çocukluğuyla ilgili anılarıma mı odaklanıyorum?

Spook "Her neyse," dedi. "Araştırma nasıl gidiyor?"

Sazed, Spook görebilsin diye bazı planları çevirirken "Aslında epey iyi," dedi. "Asıl inşa işine başlamaya hazır sayılırım."

"Ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Sazed "Belki birkaç hafta," dedi. "Koşullar göz önünde bulundurulduğunda kısa bir süre sayılır. Neyse ki kanalları kurutanlar geride epey bir moloz bırakmışlar; bunlardan faydalanabilirim. Ayrıca, Lord Hükümdar bu ambarı iyice doldurmuş. Basit dülgerlik gereçlerinin yanı sıra kereste hatta bazı halat makaraları bile var.

Breeze "O yaratık neye hazırlanıyordu?" diye sordu. "Su ve yiyeceği anlayabilirim. Ama battaniyeler? Kereste? *Makaralar?*"

Sazed "Felaketler, Lord Breeze," dedi. "Kentin yok olması durumunda halkın ihtiyaç duyabileceği her şeyi burada toplamış. Revir hizmetleri için erzak ve yataklar bile getirtmiş. Belki de kolossların saldırısından çekiniyordu."

Spook "Hayır," dedi. "Tam olarak şu anda olup bitenlere hazırlanıyordu. Şimdi suyu tıkamak için bir şey inşa edeceksin, değil mi? Ben sadece tünelleri yıkacağını sanmıştım."

Sazed "Kesinlikle hayır," dedi. "Bunun için ne yeterli malzememiz ne de yeterli adamımız var. Ayrıca mağaranın üzerimize çökmesine sebep olacak herhangi bir şey yapmayı göze alamam. Planım akıntıya indirilebilecek ahşap bir set mekanizması inşa etmek. Uygun çerçeve ve yeterli ağırlık akıntının durdurulması için yeterli direnci sağlayabilir. Aslında, kanalların kilitlerinde kullanılan mekanizmalardan çok farklı değil."

Breeze "Bundan," dedi, "Bahsetmekten memnuniyet duyacaktır. Hem de en ince ayrıntısına dek." Sazed gülümsedi. "Kanımca–"

Ancak Yüzbaşı Goradel her zamankinden daha ciddi bir ifadeyle yaklaşınca sözü yarım kaldı. Goradel "Lord Spook," dedi. "Yukarıda biri sizi bekliyor."

Spook "Kim?" diye sordu. "Durn mu?"

"Hayır, lordum. Yurttaş'ın kardeşi olduğunu söylüyor."

Beldre "Buraya sana katılmaya gelmedim," dedi.

Mağaranın üzerindeki sorgu binasının gösterişsiz kabul salonunda oturuyorlardı. Odanın sandalyelerinde minder kaplama yoktu ve ahşap duvarlarda dekorasyon olarak çelik plakalar asılıydı; Sazed için Seran Ayini'nde bulunduğunda görmüş olduklarının rahatsız edici birer hatırasıydı.

Beldre kumral, genç bir kadındı. Sade, Yurttaş'ın onayladığı, kırmızıya boyanmış bir elbise giyiyordu. Elleri kucağında oturuyordu ve odadakilerle göz göze geldiğinde bakışlarında duruşunu büyük ölçüde zayıflatan keskin bir korku okunuyordu.

Breeze dikkatle "Öyleyse neden buradasın, tatlım?" diye sordu. Beldre'in karşısındaki bir sandalyede oturuyordu. Allrianne Breeze'in yanına oturmuş kızı hoşnutsuz bir eda ile süzüyordu. Spook arka tarafta ileri geri dolanıp ara sıra pencereden dışarı bakıyordu.

Sazed, bunun bir aldatmaca olduğundan şüpheleniyor, diye aklından geçirdi. *Bu kız, bize saldırmalarından önce dikkatimizi dağıtmak için gönderilmiş.* Spook'un üzerinde beline kılıç gibi astığı düello bastonları vardı. Spook dövüşmeyi nereden biliyordu?

Beldre, gözlerini yerden ayırmadan "Buraya..." dedi. "Buraya kardeşimi öldüreceğin için geldim."

Breeze "Bu fikre de nereden kapıldın?" diye sordu. "Bu kente kardeşinle bir anlaşmaya varmak için geldik, onu öldürmek için değil! Böyle bir işi becerecek tipler gibi mi duruyoruz sence?"

Beldre Spook'a baktı.

Breeze "Onun dışında," dedi. "Spook zararsızdır. Gerçekten de böyle–"

Spook söze girip "Breeze," dedi; garip, sargılı gözlerinin altından yalnızca bir kısmı görünen merceklerin ardından bakarak. "Bu kadar yeter. İkimizi de aptal durumuna düşürüyorsun. Beldre neden burada olduğumuzu biliyor; bütün şehir neden burada olduğumuzu biliyor."

Oda sessizleşti.

Sazed, sargılarının altında o merceklerle sanki... Bir Sorgucu'yu andırıyor, diye düşünüp ürperdi.

Spook "Beldre," dedi. "Gerçekten de buraya kardeşinin yaşamını bağışlamamızı istediğin için geldiğine inanacağımızı mı düşünüyorsun?"

Meydan okurcasına Spook'un gözlerinin içine baktı, ya da yüzünde gözlerinin olması gereken yere. "Sert çıkmaya çalışabilirsin ama beni incitmeyeceğini biliyorum. Sen Firari'nin çetesindensin."

Spook kollarını göğsünde kavuşturdu.

Beldre "Lütfen," dedi. "Quellion iyi biri; sizin gibi. Ona biraz daha zaman tanımalısınız. Onu öldürmeyin."

Sazed, "Neden onu öldüreceğimizi düşünüyorsun, evladım?" dedi. "Daha az önce sana zarar vermeyeceğimizi söyledin. Neden kardeşine farklı davranalım?"

Beldre bakışlarını önüne düşürdü. "Lord Hükümdar'ı öldürenler de sizsiniz. Tüm bir imparatorluğu devirdiniz. Kardeşim buna inanmıyor; Firari kendisini feda ettikten sonra onun arkadaşı olduğunuzu iddia edip Firari'nin ününden yararlandığınızı düşünüyor."

Spook gülmemek için kendini zor tuttu. "Kardeşin bu fikre nereden kapıldı acaba? Belki Firari'nin desteğini aldığını öne sürüp, onun adına *öldüren* birini tanıyordur..."

Beldre kızardı.

Sazed "Kardeşin bize güvenmiyor," dedi. "Sen neden güvenesin ki?"

Beldre omuz silkti. Usulca "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım... Yalan söyleyenler, çocukları yanmakta olan binalardan kurtarmazlar."

Sazed Spook'a şöyle bir baktı ama genç adamın yüzündeki sert ifadeden bir şey anlayamadı. Sonunda, Spook konuştu. "Breeze, Sazed, Allrianne; benimle birlikte dışarı gelin. Goradel; kadına göz kulak ol."

Spook koridora çıkarken Sazed ve diğerleri onu izledi. Kapı kapandığında Spook onlara döndü ve "Pekâlâ?" dedi.

Allrianne kollarını göğsünde birleştirip "Ondan hoşlanmadım," dedi.

Breeze "Elbette hoşlanmadın tatlım," dedi. "Rekabetten hiç hoşlanmazsın." Allrianne "Rekabet mi?" diyerek küçümsedi. "Onun gibi küçük, zavallı bir şeyle mi? Lütfen." Spook "Sen ne düşünüyorsun, Breeze?" diye sordu.

"Kız hakkında mı, yoksa içeride beni aşağılaman hakkında mı?"

Spook "İlki," dedi. "Şu anda gururunun bir önemi yok."

Breeze "Aziz dostum," dedi, "Gururum *daima* önemlidir. Kıza gelince, sana şunu söyleyeyim; korkuyor. Söyledikleri bir yana çok, çok korkuyor; bu da böyle bir şeyi pek sık yapmadığını anlamına geliyor. Tahminimce o bir soylu."

Allrianne başıyla onayladı. "Kesinlikle. Ellerini gördünüz mü? Korkudan titremedikleri zaman temiz ve yumuşak olduklarını görebilirsiniz. Şımartılmış."

Sazed "Biraz naif olduğu apaçık ortada," dedi. "Aksi takdirde buraya gelip onu dinledikten sonra tekrar koyuvermemizi beklemezdi."

Spook başıyla onayladı. Sanki başka bir sesi dinliyormuşçasına başını çevirdi. Ardından ilerleyip odanın kapısını açtı.

Beldre sahte bir umursamaz tavırla "Pekâlâ?" diye sordu. "Beni dinlemeye mi karar verdin?"

Spook "Bir bakıma," dedi. "Kendini açıklaman için sana daha fazla zaman tanıyacağım. Hatta, epey bir zaman."

Beldre "Fazla vaktim yok," dedi. "Kardeşimin yanına dönmem gerek. Ayrılacağımı ona söylemedim ve..." Spook'un yüz ifadesinde bir şey sezmiş olacaktı ki sözünü tamamlayamadı. "Beni rehin alacaksınız, değil mi?"

Spook dönüp "Breeze," dedi. "Eğer Yurttaş'ın öz kardeşinin ona karşı gelip bizim büyükelçiliğimize sığındığıyla ilgili söylentiler yaymaya başlarsak sence insanlar ne tepki verir?"

Breeze gülümsedi. "Pekâlâ, bu akıllıca! Neredeyse az önceki tavrını affettirecek cinsten. Yaptıklarının ne kadar kaba olduğunu söylemiş miydim?"

Beldre, ayağa kalkıp Spook'a dönerek "Yapamazsınız!" dedi. "Kimse kaçtığıma inanmayacaktır!" Spook, "Öyle mi?" diye sordu. "Buraya gelmeden önce dışarıdaki askerlerle konuştun mu?"

Beldre "Elbette hayır," dedi. "Beni durdurmaya çalışırlardı. Onlar yetişemeden merdivenlerden çıktım."

Spook "Öyleyse binaya kendi iradenle girdiğini teyit edebilirler," dedi. "Bir gözcü noktasının etrafından gizlice geçerek."

Breeze "Pek iyi görünmüyor," dedi.

Beldre cesaretini kaybetmiş gibiydi, sandalyesine oturdu. Sazed, unutulmuş tanrılar adına, diye düşündü. O gerçekten de naif.

Yurttaş onu bu kadar sakınmak için epey çaba sarf etmiş olmalı.

Elbette Sazed'in duyduğu kadarıyla, Quellion kızı neredeyse hiç gözünün önünden ayırmamıştı. Her zaman Quellion'un yanındaydı. Sazed Yurttaş'ın nasıl tepki vereceğini düşünürken ürperdi. *Onun elimizde olduğunu öğrenince ne yapacak? Saldıracak mı?*

Belki plan buydu. Eğer Spook Yurttaş'ı açıktan bir saldırıya zorlayabilirse, bu kötü görünürdü. Özellikle de Quellion birkaç asker tarafından oyuna gelirse. Pozisyonlarının ne kadar korunaklı olduğunu tahmin edemezdi.

Spook ne ara bu kadar zeki hâle gelmişti?

Beldre oturduğu yerden başını kaldırdı; gözlerinde çaresizlikten birkaç yaş belirdi. "Bunu yapamazsınız. Bu haince! Bu planladıklarınızı bilse Firari ne düşünürdü?"

Spook kıkırdayarak "Firari mi?" diye sordu. "Bence onaylardı. Aslında eğer burada olsa, tam da bunu yapmamızı önerirdi..."

Harap'ın kurnazlığı planlarındaki incelikten görülebilir. Muhafaza'nın gücü Miraç Kuyusu'na dönmeden yalnızca kısa bir süre önce Lord Hükümdar'ın devrilişini örgütlemeyi başardı. Ardından, bu olaydan birkaç yıl sonra; kendisini serbest bırakmıştı.

Tanrılar ve güçlerinin düzeyinde, bu kurnaz zamanla en yetenekli cerrahların yaptığı ustaca bir kesiş gibiydi.

50

MAĞARANIN KAPISI AÇILDI.

Vin derhal son metal şişeciğini kafasına dikti.

Zıplayıp ardına bir sikke atarak raflardan birinin tepesine atıldı. Kapı açılırken mağara sürtünen taşın çıkardığı sesle yankılanıyordu. Vin sikkeyi İterek kendisini mağaranın ön kısmına fırlatmak için ileri atıldı. Kapının kenarlarından ışık sızıyordu ve bu kadar aydınlık bile gözlerini acıtmaya yetti.

Işık yüzünden dişlerini sıktı, yere inerken gözlerini kırpıştırıyordu. Kapının hemen yanında duvara doğru fırlayarak bıçaklarını kavradı; ardından ışığın verdiği acıya dayanabilmek için lehimini harladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Kapı hareketsiz kaldı. Elinde bir lambayla bir adam içeri girdi. İyi bir siyah takım giyiyordu, kafasında ise bir şapka vardı.

Vin onu görmezden geldi.

Adamın etrafından dolanıp kapıdan sıyrılarak diğer taraftaki küçük odaya girdi. Bir grup işçi şaşkınlıkla geri çekilirken kapının açılma mekanizmasına bağlı olan halatları bıraktılar. Vin bu adamlara da aldırış etmeyerek aralarından geçip gitti. Bir sikke atıp kendisini havaya doğru İtti. Havada yükselirken ahşap merdivenin basamakları altında giderek bulanıklaşıyordu; sonunda tavandaki kapağa çarptı.

Ardından acıyla inleyerek geri düştü.

Düşüşü sırasında çaresizce merdivenin basamaklarına tutundu; bu sert çarpışmanın omzunda oluşturduğu sızıya aldırış etmemeye çalıştı. Lehimini harladı ve

bacaklarıyla merdivenin basamağına yüklendi; ardından sırtıyla kapağa yüklenerek açmaya çalıştı.

Zorladı. Ardından, ayakları altındaki basmak kırıldı ve aşağı yuvarlandı. Söylenerek düşüşünü yavaşlatmak için bir sikkeyi İtti; yere inerken bir kedi gibiydi.

İşçiler bir araya toplanmışlardı; karanlık mağaraya girmekle küçük bir odada bir Sissoylu ile kalmak arasında gidip geliyorlardı. İyi giyimli soylu döndü. Fenerini kaldırıp Vin'i aydınlattı. Kırık merdivenden bir parça kopup Vin'in yanı başında taş zemine düştü.

Soylu "Leydi Venture, kapak üzerine çok büyük bir kaya konularak sağlamlaştırıldı," dedi. Vin onu hatırlıyor gibiydi. Biraz kilolu ancak bakımlıydı; saçları çok kısaydı ve yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Vin hançerlerinden birini kaldırırken usulca "Yukarıdaki adamlara taşı kaldırmalarını söyle," dedi. "Korkarım bu mümkün değil."

Vin ileri çıkıp "Bunu sağlayabilirim," dedi. İşçiler daha da geri çekildiler.

Soylu adam gülümsedi. "Leydi Venture birkaç konuda sizi temin edeyim; öncelikle aramızdaki tek Allomanser sizsiniz. Bu yüzden çok bir çaba sarf etmeden hepimizi öldürebileceğinizden eminim. İkincisi ise yukarıdaki taş yerinden oynamayacağıdır bu yüzden silahlar savurup birbirimizi tehdit etmek yerine oturup hoş bir sohbete başlayabiliriz."

Bu adamda kendini sevdiren bir şeyler vardı. Vin tunç ile yokladı ancak hiçbir metal yakmıyordu. Emin olmak için, adamın duygularını biraz çekerek onu daha güvenilir ve dost canlısı yaptı, sonrasında ise hissetmiş olabileceği kurnazlığı teskin etmeyi denedi.

Soylu bir eliyle işçilerden birine işaret ederken "En azından teklifimi değerlendirdiğinizi anlıyorum," dedi. İşçi aceleyle çantasını açıp içinden iki katlanır sandalye çıkardı, ardından bunları açık taş kapının önünde yere koydu.

Soylu lambayı bir kenara koyup oturdu.

Vin biraz daha sokuldu. "Seni nereden tanıyorum?" Soylu "Eşinizin bir dostuyum," dedi. Vin onu hatırlayıp "Telden," dedi. "Telden Hasting."

Telden başıyla onayladı. Bir kaç hafta önce, katılmış oldukları ilk baloda onu görmüştü. Ama onu daha evvelinden de tanıyordu. Çöküş'ten önce Elend'in Luthadel'deki arkadaşlarından biriydi.

Vin kendine sunulan yere dikkatle oturup Yomen'in oyununu anlamaya çalıştı. Yalnızca Elend'in arkadaşı olduğu için Telden'i öldürmeyeceğini mi düşünüyordu?

Telden sandalyesine, ortalama bir soylunun yapacağından daha rahatça oturmuştu. Bir işçiye el etti, adam da iki şişe getirdi. Telden "Şarap," dedi. "Biri saf, diğeri de son derece güçlü bir sakinleştirici içeriyor."

Vin kaşını kaldırdı. "Bu bir tahmin oyunu falan mı?"

Telden şişelerden birini açarken "Pek sayılmaz," dedi. "Fazlasıyla susadım ve duyduğum kadarıyla oyunlara fazla tahammülü olmayan birisiniz."

Telden hizmetçiden iki kadeh alıp ikisine de kırmızı şarap koyarken neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Bu esnada onun neden bu kadar kendini sevdiren

biri olduğunu anladı. Ona Elend'i, onun eski kaygısız halini hatırlatıyordu. Anlayabildiği kadarıyla, Telden hâlâ öyleydi.

Yomen'in bu konuda hakkını vermeliyim, diye düşündü. *Kenti mükemmel olmayabilir ama Telden gibilerinin masumiyetlerinin bir kısmını koruyabilecekleri bir yer yaratmış.*

Telden şarabından bir yudum alıp diğer kadehi Vin'e sundu. Hançerlerinden birin kınına koydu ve ardından kadehi aldı. İçmedi... İçmek gibi bir niyeti de yoktu.

Telden "Bu sakinleştirici olmayan şarap," dedi. "Eski de bir şaraptır. Yomen tam bir beyefendi; eğer dostlarından birini bir kuyuya ölmeye gönderirse en azından onlara bunu biraz hoş görmelerini sağlayacak kadar pahalı şaraplar da sunuyor."

Vin doğruca "Senin de burada tutsak olduğuna inanmam mı gerekiyor?" diye sordu. Telden "Elbette hayır," diye yanıtladı. "Ancak pek çoğu görevimi umutsuz olarak tanımlayacaktır."

"Peki görevin ne?"

"Güvenle yukarıya nakledilebilmen için sana ilaçlı şaraptan içirmek." Vin kıkırdadı.

Telden "Beni hakir görenlerle aynı fikirde olduğunu görüyorum," dedi.

Vin "Kendini ele verdin," dedi. "Bana şaraptan içip bayılmam gerektiğini söyledin. Bu da yukarıdakilere taşı kaldırıp seni çıkarmaları için işi hallettiğini haber verebileceğin bir yöntemin olduğu anlamına gelir. Bizi özgür bırakabilirsin. Ben de sana istediğimi yaptırabilirim."

Telden "Duygusal Allomansi belirli bir kademeye dek bana hâkim olamaz," dedi. "Allomanser değilim ama hakkında birkaç şey bilirim. Şu anda duygularımı manipüle ettiğini düşünüyorum, aslında buna pek ihtiyacın yok; çünkü zaten sana tamamen açık oluyorum."

Vin diğer elinde hâlâ tutmakta olduğu bıçağa bakarak "Seni konuşturmak için Allomansi'ye ihtiyacım yok," dedi.

Telden güldü. "Kral Yomen'in –evet, kendisi yukarıda– benim baskı altına konuşup konuşmadığımı anlayamayacağını mı sanıyorsun? Beni alt edeceğinden şüphem yok ama sadece tehdit edildiğim için sözümü bozamam; bu yüzden bana dilediğini yaptırmak için öncelikle birkaç parmağımı ya da başka bir şeyleri kesmen gerek. Yomen ve diğerlerinin çığlıklarımı duyacağından eminim."

Vin "Hizmetkârları da öldürebilirim," dedi. "Teker teker, ta ki sen Yomen'e bayıldığımı söyleyip kapıyı açtırana dek."

Telden gülümsedi. "Onları öldürmen umurumda mı sanıyorsun?"

Vin "Sen Elend'in arkadaşlarından birisin," dedi. "Onunla felsefe tartışanlardan biriydin." Telden "Felsefe ve siyaset," dedi. "Ancak içimizde yalnızca Elend skaalarla ilgileniyordu.

Şuna emin ol, geri kalanımız onlarla neden bu kadar ilgilendiğini gerçekten anlamamıştı." Omuz silkti. "Ancak, ben kalpsiz bir adam değilim. Eğer yeteri kadar hizmetkâr öldürürsen belki de teslim olup dilediğini yaparım

O yüzden bir an önce başla."

Vin hizmetkârlara baktı. Ondan korkmuş görünüyorlardı, Telden'in söyledikleri de bunu değiştirmemişti. Birkaç dakikalık bir sessizliğin ardından Telden kıkırdadı.

"Sen Elend'in karısısın," dedi. "Yomen bunu biliyor. Korkulan ününe karşın hiçbirimizi öldürmeyeceğinden büyük oranda emindi. Duyduklarımıza göre kralları ve tanrıları, bazen de askerleri öldürüyormuşsun. Ancak skaa hizmetkârlar..."

Vin bakışlarını hizmetkârlardan kaçırdı ancak söylediklerinin doğru çıktığını görmesin diye Telden ile göz göze gelmedi. Vin hakkında yanılıyordu; dışarı çıkmasına yardımcı olacağını bilse, o hizmetkârları öldürürdü. Ancak bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. Yomen çığlık duyacak olursa, muhtemelen kapağı açmazdı ve bu da Vin'in yok yere masumları öldürmesi anlamına geliyordu.

Telden şarabını bitirirken "Pekâlâ," dedi. "Öyleyse yenişemedik. Bu kavanozları açmanın bir yolunu bulmadıysan yiyeceğinin azaldığını düşünüyoruz. Varsa bile, burada, yukarıdakilere yardım edebilecek hiçbir şey yapamazsın. Tahminim, eğer şarabı içmezsen hepimizin bu mağarada açlıktan öleceği yönünde."

Vin sandalyesine yaslandı. *Dışarı çıkmanın; bunu kullanmanın bir yolu olmalı.*

Ancak yukarıdaki kapıyı aşması son derece zor bir olasılıktı. Belki düralümin ve çelik kullanıp İterek yol açabilirdi Ancak, çeliği ve lehimi tükenmiş olacaktı ve metal şişeciklerini tüketmişti.

Ne yazık ki Telden'in söyledikleri büyük bir oranda doğruydu. Vin bu mağarada hayatta kalabilse bile hareketsiz ve işe yaramaz bir halde olacaktı. Yukarıda kuşatma sürecek –bunun nasıl gittiğini bile bilmiyordu– ve dünya *Harap*'ın tezgâhlarıyla ölmeye devam edecekti.

Mağaradan çıkması gerekiyordu. Bu Yomen'in ellerine düşmek anlamına gelse dahi. İlaçlı şarap şişesine baktı.

Kahretsin, diye düşündü. Obligatör sandığımızdan çok daha akıllı. Şarap bir Allomanser'i bayıltmaya yetecek kadar güçlü hazırlanmış olabilirdi.

Ancak...

Lehim bedeni tüm ilaçlara karşı dirençli kılıyordu. Şarabı içtikten sonra düralümin ile birlikte lehim harlarsa, ilacı etkisiz hâle getirip onu uyanık bırakır mıydı? Bayılmış numarası yapıp daha sonra yukarı çıkınca kaçabilirdi.

Zorlama gibi görünüyordu. Öte yandan başka ne yapacaktı? Yiyeceği neredeyse bitmişti ve kaçış şansı çok azdı. Yomen'in kendisinden ne istediğini bilmiyordu; Telden'in bunu söylemesi pek mümkün değildi ama ölmesini istemiyor olmalıydı. Eğer isteği bu olmuş olsa, Vin'i açlıktan öldürebilirdi.

Bir seçeneği vardı. Ya mağarada beklemeye devam edecek ya da yukarıda daha iyi bir kaçış şansı bulmayı deneyecekti. Bir an düşündü, ardından da kararına vardı. Şişeye uzandı. Lehimli numarası işe yaramasa bile, yukarıda daha iyi bir durumda olma umuduyla bu riski alabilirdi.

Telden güldü. "Senin kararlı biri olduğunu söylediler. Bu farklı bir şey; herhangi bir karara varmak için yıllarını harcayan soylularla fazla zaman geçirmiş gibiyim."

Vin ona aldırış etmedi. Şişenin mantarını kolaylıkla çıkardı, ardından bir yudumda içti. İlaç neredeyse hemen etkisini göstermeye başladı. Arkasına yaslanıp boynunu öne eğdi, uykuya dalıyor izlenimi uyandırmaya çalışıyordu. Gerçekten de uyanık kalmakta zorlanıyordu. Harlanmış lehime karşın zihni kapanıyordu.

Uykuya daldığını hissederek gevşedi. İşte, diye düşünüp düralümin yaktı. Bedeni güçlendirilmiş lehim ile canlandı. Yorgunluk hissi derhal üzerinden kalktı. Aniden bedenine dolan enerjiyle neredeyse ayağa fırlayacaktı. Telden kıkırdıyordu. Hizmetçilerden birine "Ben," dedi. "Gerçekten de bunu kabul etti."

Hizmetkâr "Kabul etmeseydi ölmüştünüz, lordum," dedi. "Hepimiz ölmüştük."

Ardından düralümin tükendi. Lehimi bir anda bitti ve bitişiyle birlikte etkisi dinmemiş olan ilaca karşı direnci de sona erdi. Zaten oldukça küçük bir ihtimaldi.

Parmaklarından kayıp yere düşen silahının sesini güçlükle duyabildi. Ardından bayıldı.

Harap zindanından kurtulduğunda insanları daha güçlü bir biçimde etkilemeye başladı; ama durum ne olursa olsun birine bir hemalurjik kazık saplamak zordu.

Bu gibi şeyleri başarmak için; gerçeklik algısı pek de kuvvetli olmayan kimselerle başlıyor. Delilikleri kendilerini Harap'ın etkisine karşı daha savunmasız bırakıyor, o da bunları daha istikrarlı kişilere kazık saplamak için kullanıyordu. Her halükarda, Harap'ın bu kadar çok önemli kişiye kazık saplamış olması etkileyici. O zamanlar Luthadel'i yönetmekte olan Kral Penrod bunun güzel bir örneği.

51

ELEND SİSLERİN ARASINDAN FIRLADI. Vin'in atnalı numarasını hiç beceremiştiği. Her nasılda art arda İtmelerle sıçrayıp ardından kullandığı her at nalını Çekerek havada kalabiliyordu. Elend'e göre bu ölümcül sayılabilecek kadar büyük miktarda metalin ortasında Vin'in yer aldığı bir hortum gibiydi.

Bir sikke atıp güçlü bir İtmeyle fırladı. Dört beş kez deneyip başaramayınca atnalı numarasından vazgeçmişti. Bunu yapamayışına Vin şaşırmış görünüyordu; bunu kendi kendine öğrenmişti ve bunda ustalaşmak için yarım saat kadar çalışması yetmişti.

Ama tabii o Vin'di.

Elend yanında büyük bir kesede taşıdığı sikkelerle işini görüyordu. İmparatorluk paralarının en küçüğü olan bakır klipler işine fazlasıyla yarıyordu; özellikle de diğer Sissoylulara kıyasla çok daha güçlü olduğu için. İtmelerinin her biri onu olması gerekenden daha uzağa taşıyordu ve uzun mesafeler aşarken bile fazla sikke kullanmıyordu.

Uzakta olmak iyi hissettiriyordu. Sıçrayışından aşağı inip karanlığı yararak düşerken özgür hissediyordu; ardından lehim harlayıp tok bir sesle yere indi. Bu vadideki zemin külle kaplı değildi; sürüklenmiş ve yalnızca ayak bileklerinden biraz daha yukarıya dek eren küçük bir koridor oluşturmuştu. Bu yüzden değişiklik olsun diye birkaç dakikalığına koştu.

Ardında da sispelerini dalgalanıyordu. Beyaz üniformalarından biri yerine siyahlar giyinmişti. Uygun gelmişti, ayrıca gerçek bir Sissoylu olma şansı hiç olmamıştı. Güçlerini keşfettiğinden beri yaşamı savaşlarda geçmişti. Karanlıkta dolanıp durmasına gerek yoktu; özellikle bunu daha iyi yapabilecek Vin varken.

Yere bir sikke daha atıp bir tepeden diğerine sıçrarken, Vin'in bunu neden baş döndürücü bulduğunu anlayabiliyorum, diye düşündü. Vin'in yakalanışının ve imparatorluğa karşı tehditlerin gerginliğine rağmen sisler içinde dolaşmanın keyif verici bir yanı vardı. Neredeyse savaşları, yıkımı ve sorumluğu unutmasını sağlıyordu.

Ardından yere indi; kül neredeyse beline kadar geliyordu. Bir an öylece durup, yumuşak, siyah toza baktı. Kaçamıyordu. Vin tehlikedeydi, imparatorluk çöküyordu ve halkı açlık çekiyordu. Bunları çözmek onun işiydi; imparator olduğunda bu sorumluluğu üzerine almıştı.

Kendini havaya doğru İtip ardında, sislerin içinde oynaşan, külden bir iz bıraktı.

Umarım Sazed ve Breeze'in şansı Urteau'da daha iyi gidiyordur, diye düşündü. Fadrex'teki şansından endişe ediyordu ve eğer Merkezi Salâhiyet yaklaşan kış için yeterince mahsul ekecekse Urteau'daki tahıla da ihtiyacı olacaktı.

O anda bunun için endişelenmiyordu. Yalnızca arkadaşlarının başarılı olacağına güvenmek zorundaydı. Elend'in işi Vin'e yardım edecek bir şeyler yapmaktı. Öylece oturup kampta bekleyerek işleri Yomen'in eline bırakamazdı. Yine de, Yomen'i öldürmeye kalkışmaya cesaret edemiyordu; özellikle de ikisini de bu kadar zekice oyuna getirdikten sonra.

Elend kuzeydoğuya, koloss ordusunun son bilinen konumuna doğru koştu. İncelik ve diplomasinin vakti dolmuştu. Elend'in Yomen'in ensesi üzerinde sallayıp gerekirse bunu boynuna indirmek için bir tehdide ihtiyacı vardı. Bunu kolosslardan daha iyi yapacak bir şey ise yoktu. Belki bu vahşi yaratıkları bir başına arayarak ahmaklık ediyordu. Belki diplomasiden vazgeçmek yanlıştı. Ancak, kararını vermişti. Son zamanlarda o kadar çok şeyde –Vin, Luthadel'i ve halkını korumakta– başarısız olmuş gibiydi ki; artık bir şeyler yapması gerekiyordu.

Önünde, sislerin içinde bir ışık gördü. Yere inerek dizlerine dek gelen küllerin içinden koştu. Yalnızca harlanmış lehim ona bunu yapabilecek bir güç veriyordu. Yaklaştığında köyü gördü. Çığlıklar duydu. Korkula kaçışan gölgeler gördü.

Bir sikke atıp metallerini harlayarak ileri atıldı. Köy ve korku içindeki köylüler üzerinde oynaşan sisler içinden, ardında sispelerini dalgalanarak geçti. Evlerden bazıları yanıyordu. Bunun ışığında sokaklarda dolaşan kolossları görebiliyordu. Elend silahını saldırmak üzere kaldıran bir yaratığı gördü ardından Çekti. Aşağıda, yaratığın inleyişini duyuyordu ama silahını elinde tutabilmişti. Ancak kolossun kendisi Elend'den çok da ağır değildi; bu yüzden Elend aşağı doğru çekilirken yaratık bir kolundan havaya doğru çekiliyordu. Düşerken Elend kendisini bir kapı menteşesine doğru Çekip şaşkın bir biçimde havaya fırlayan kolossun önünden çekildi. Geçerken yaratığın üzerine sikkeler fırlattı.

Yaratık ve silah havada dönüyordu. Sokakta toplanmış bir grup skaanın önüne

indi. Fırlayan kolossun silahı, Elend'in ardında ucu külle kaplı yere gelecek biçimde düştü. Koloss ise sokağın öbür tarafına düşerek öldü.

Kan kırmızı gözleri alev ışığında parıldayan büyük bir koloss grubu döndü; kudurmuş hâlleri onların bir direnç ile karşılaşmalarına sevinmelerini sağlıyordu. Kolosslara hâkim olmadan önce onları korkutması gerekiyordu. Bu anı bekliyordu.

Elend ileri atılırken saplı koloss kılıcını alıp yerden bir avuç kara toprağı havalandırırken, nasıl olurdu da bir zaman insan olabilirlerdi, diye düşündü. Onları Lord Hükümdar yaratmıştı. Ona karşı gelenlerin başına gelen bu muydu? Onun ordusunda hizmet vermek üzere kolosslara mı dönüştürülmüşlerdi? Bu yaratıkların muazzam güçleri ve dirençleri vardı ve en temel yiyeceklerle hayatta kalabiliyorlardı. Yine de; insanları, hatta düşmanlarınızı, böyle yaratıklara nasıl dönüştürmüştü?

Elend öne doğru atılıp yaratıklardan birini dizlerine saldırıp yere devirdi. Ardından zıplayarak bir başkasının kolunu kesip attı. Dönüp elindeki kılıcı bir üçüncüsünün göğsüne sapladı. Bir zamanlar masum kimseler olan bu yaratıkları öldürürken pişmanlık duymuyordu. O kimseler ölmüşlerdi. Bu yaratıklar durdurulana dek başka insanları kullanarak yayılan yaratıklardı.

Ya da hükmedilene dek.

Elend bir grup koloss arasında dönerek normalde kendisi için fazlaca ağır olan bir kılıcı savurup bağırdı. Git gide daha fazla yaratığın dikkatini çekerek onların yanan binaların aydınlattığı sokaklardan üzerine doğru gelmelerini sağlıyordu. Gözcü raporlarına göre bu çok büyük, otuz bin kadar yaratıktan oluşan, bir gruptu. Bu kadar sayıda koloss küçük bir köyü kısa sürede istila edip fırtınada savrulan bir tutam kül gibi yok edebilirdi.

Elend bunun olmasına izin veremezdi. Dövüşüyor ve bir biri ardına kolossları öldürüyordu. Kendisine yeni bir ordu elde etmek için gelmişti; ama zaman geçtikçe kendini başka bir neden için savaşırken buldu. Luthadel'de bunun gibi kimsenin umursamadığı daha kaç köy yok edilmişti? Kolosslar –onların haberleri olmasa da Elend'in sahip çıktığı– kaç kişiyi öldürmüştü? Kaç kişiyi korumakta başarısız olmuştu?

Elend bir kolossun başını kesip attı ardından dönüp iki küçük yaratığı kılıçlarından İtti. Dört metreye yakın, dev bir koloss silahını kaldırmış koşarak geliyordu. Elend dişlerini sıktı; ardından kendi kılıcını kaldırıp lehim harladı.

Silahlar çarpıştığında, yanmakta olan köyde dövülen demirin çekicin altında çınlamasını andıran bir ses yankılandı. Elend kendisinin iki katı bir canavarın gücüne karşı koyarak olduğu yeri tuttu.

Koloss şaşkınlıkla kalakaldı.

Elend, olmam gerekenden daha güçlüyüm, diye düşündü, ardından dönüp şaşırmış olan yaratığın kolunu kesip kopardı. *Neden bu gücüm tebaamı koruyamıyor?*

Bağırıp kolossu bel hizasından ikiye ayırdı; bunu yalnızca yapıp yapamayacağını görmek için denemişti. Yaratık iki kanlı parça halinde yere yığıldı.

Elend öfkeyle, neden, diye düşündü. *Onları korumak için ne kadar güçlü olmalı, ne yapmalıyım?*

Vin'in aylar önce Vetitan'da söyledikleri aklına geldi. Yaptığı her şeye kısa vadeli demişti. Ama daha başka ne yapabilirdi? O tanrıların katili ya da kehanet edilen kutsal kahraman değildi. Yalnızca bir adamdı.

Görüşüne göre bu günlerde sıradan insanlar, hatta Allomanserler bile pek kıymetli değildi. Bir başka koloss grubunu paramparça edip öldürürken çığlık atıyordu. Yine de, Fadrex'teki çabaları gibi; yaptıkları yeterli görünmüyordu.

Dört bir yanında köy hâlâ yanıyordu. Dövüşürken; ağlayan kadınları, çığlık çığlığa çocukları ve ölmekte olan adamları duyabiliyordu. Bir Sissoylunun uğraşları bile önemsizdi. Durmadan öldürebilirdi; ama yine de köylüleri kurtaramazdı. Bir teskin dalgası İterek çığlık attı ancak kolosslar ona direndi. Tek bir tanesine bile hükmedemedi. Bu onlara bir Sorgucu'nun hükmettiği anlamına mı geliyordu? Yoksa yalnızca yeterince korkmadıkları için miydi?

Dövüşmeyi sürdürdü. Bu esnada, etrafına hâkim olan cesetler son üç yıl içinde yaptıklarının bir metaforu gibiydi. İnsanları koruyabiliyor olması gerekirdi; halkı korumak için elinden geleni yapıyordu. Orduları durdurmuş, zalimleri alaşağı etmiş, yasaları elden geçirmiş ve kaynaklar toplamıştı. Yine de tamamı; bu engin ölüm, kargaşa ve acı denizinde küçük bir damla kurtuluş gibiydi. İmparatorluğu; bir köşesini koruyarak kurtaramazdı; tıpkı kolossların küçük bir kesimini öldürerek köyü kurtaramayacağı gibi.

Yerine iki tane daha geldiğinde bir canavarı öldürmek neye yarardı? Eğer kül her şeyi boğup yok edecekse insanları yiyecek sağlamak neye yarayacaktı? Tek bir köydeki halkı bile koruyamıyorsa bir imparator olarak neye yarıyordu?

Elend asla gücü arzulayan biri olmamıştı. Hep bir kuramcı ve bir âlim olmuştu; bir imparatorluğu yönetmek onun için akademik bir alıştırmadan öte bir şey değildi. Ancak, yanan sisler ve yağan külün içinde, gece karanlığında çarpışırken; anlamaya başladı. Cansiperane uğraşlarına rağmen çevresinde insanlar ölürken insanları daha fazla güç edinmeye iten şeyin ne olabileceğini anladı.

Koruma gücü. O anda, eğer çevresindekileri kurtaracak gücü sunacak olsa, tanrılığı kabul ederdi.

Bir başka kolossu daha devirdi ardından bir adamın çığlığını duyup döndü. Yaşlı bir adam kolundan çekiştirmesine karşın yakındaki bir evdeki genç kadın sürüklenip götürülüyordu; ikisi de çığlık atıyordu. Elend kuşağına uzanıp sikke kesesini çıkardı. Havaya fırlattı, ardından içindeki bazı sikkeleri İterken, bazılarını da aynı anda Çekti. Kese parçalanarak etrafa ışıldayan metaller saçtı, ardından Elend bunlardan bazılarını, kadını çekiştiren kolossun bedenine doğru fırlattı.

Homurdandı ancak durmadı. Sikkeler kolosslara karşı pek işe yaramazdı; onları öldürmek için doğru yerden vurmaları gerekiyordu. Vin bunu yapabilirdi.

Bunu becerebiliyor olsa da böylesi ince bir işle uğraşacak bir havada değildi. Hiddetle bağırıp yaratığa biraz daha sikke fırlattı. Öncelikle onları yerden kaldır-

mış, ardından ışıldayan bu silahları yaratığın mavi bedenine doğru art arda fırlatmıştı. Sırtı git gide kan kırmızı bir hâl aldı ve sonunda yere devrildi.

Elend arkasını döndü; baba ile kızını rahatlamış bir hâlde bırakıp bir başka kolossa yöneldi. Yaratık saldırmak için silahını kaldırdı, Elend de öfkeyle kolossa bağırıyordu.

Onları koruyabilmeliyim, diye düşündü. Tek tek dövüşmekle zaman kaybetmek yerine tüm gruba hükmetmeliydi. Ama Allomansi'sine karşı direniyorlardı; o da yaratıkların duygularını tekrar İtti. Bu Sorgucu sahipleri neredeydi?

Koloss silahını savururken Elend lehim kalayladı ve kendisini kenara attı; ardından yaratığın diğer elini bileğinden kesip attı. Yaratık acıyla inlerken Elend tekrar dövüşe daldı. Köylüler onun etrafında toplanmaya başlamıştı. Savaş eğitimleri olmadığı açıktı; muhtemelen Yomen'in hamiliğindeydiler ve haydutlar ya da başıboş gezen ordular konusunda endişelenmiyorlardı. Ancak bu konudaki eksikliklerine karşın; bir Sissoyluya yakın durmaları gerektiğini biliyorlardı. Çaresiz, yalvaran bakışları Elend'i cesaretlendirip; kolossları bir bir öldürmeye teşvik etti.

O an, durumun doğruluğu ya da yanlışlığı konusunda endişelenmek gereği duymadı. Dövüşebilirdi. Çarpışma, hatta öldürme arzusu içinde metal gibi yanıyordu. Dövüşmeyi sürdürdü; köylülerin gözlerindeki şaşkınlık; her vuruşuyla onlarda uyandırdığı umut için çarpışmayı sürdürdü. Yaşamlarından ümidi kesmişlerdi; ardından bir adam göklerden inip onları savunmaya koyulmuştu.

İki yıl önce, Luthadel kuşatmasında, Vin Cett'in savunma noktalarına saldırmış ve üç yüz askeri öldürmüştü. Elend, onun bu saldırı için geçerli nedenleri olduğuna inanıyordu; ama böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini asla anlayamamıştı.

En azından; isimsiz bir köyde, karanlık gökten fazlasıyla kül yağan, sislerin alevlere karıştığı ve kolossların önünde birer birer devrildiği önemsiz bir köyde dövüşene dek anlamamıştı.

Sorgucu görünmüyordu. Sinirlenen Elend bir koloss grubundan uzaklaşırken geride bir kolossu daha ölüme terk etti; ardından metallerini söndürdü. Yaratıklar çevresini sardı; düralümin ardından çinko yaktı ve *Çekti*.

Köy sessizdi.

Elend duraksadı; dönüşünü tamamlarken sendeler gibi oldu. Yağan külün ardından geride kalan kolosslara baktı; binlercesi hâlâ hayattaydı. Hepsi, aniden etrafında hareketsiz ve sabırla bekler hale gelmişti; sonunda hâkimiyetine girmişlerdi.

Endişeyle, hepsine bir kerede hükmetmeme imkân yok, diye düşündü. Sorgucu'ya ne olmuştu? Genellikle bu kadar büyük bir koloss grubunun bir Sorgucusu olurdu. Kaçmış mıydı? Bu durum Elend'in aniden kolosslara hükmedebiliyor oluşunu açıklayabilirdi.

Endişeyle, ancak yapacak başka bir şey de bulamadan; köyü taramaya koyuldu. Kimileri ona bakmak için toplanmıştı. Şaşırmış görünüyorlardı; yanan binalara müdahale etmek yerine sisler içinde oturup onu izliyorlardı.

Muzaffer hissetmeliydi. Ancak Sorgucu'nun yokluğu zaferine gölge düşürüyordu. Ayrıca, köy alevler içindeydi; o ana dek tutuşmayan pek az bina kalmıştı.

Elend köyü kurtarmamıştı. Planladığı gibi koloss ordusunu bulmuştu; ama daha büyük bir başarısızlık yaşadığını düşünüyordu. İç çekip kanlı, yorgun parmakları arasındaki kılıcı bıraktı ve köylülere doğru ilerledi. Yürürken yanından geçip gittiği koloss cesetlerinden rahatsız olmuştu. Gerçekten de bu kadar çok mu öldürmüştü?

Sakin ancak hâlâ canlı bir yanı öldürme vaktinin sona erdiğine üzülüyordu. Bir grup sessiz köylünün önüne gelince durdu.

Yaşlı bir adam "Sen o sun, değil mi?" diye sordu. Elend "Kim?" diye sordu.

Adam "Lord Hükümdar," diye fısıldadı.

Elend sispelerini içindeki siyah üniformasına baktı; ikisi de kana bulanmıştı. Elend, doğuya; fersahlarca ötede kamplamakta olan ve kendilerine yardım edecek yeni bir koloss ordusuyla dönmesini bekleyen insan ordusuna dönerek "Yaklaştın," dedi.

Bunu yapmasının yalnızca bir nedeni vardı. Sonunda yaratıklardan daha fazlasını ele geçirmek için yola koyulduğu anda farkında olmaksızın, karar verdiği şeyi kabullendi.

Öldürme zamanı bitmedi, diye düşündü. *Daha yeni başlıyor.*

Son yaklaştıkça küller korkunç boyutlarda birikmeye başladı. Lord Hükümdar'ın yanardağlar ile baş etmek için geliştirdiği özel mikroplardan bahsetmiştim. Bunlar, kül ile "beslenmiyorlardı." Bunun yerine, metabolizmalarının bir işlemi olarak külü parçalıyorlardı. Volkanik kül ise, ne yetiştirmek istenildiğine bağlı olarak, toprak için faydalıydı.

Ancak herhangi bir şeyin fazlası zarardır. Su yaşam için gereklidir, ancak fazlası boğacaktır. Son İmparatorluk tarihinde, kül dolayısıyla topraklar felaketin kıyısında olmuştur. Mikroplar, kül yağdığı gibi onu parçalıyorlardı; ancak toprak doygunluğa ulaştığında, bitkilerin yetişmesi daha da zor bir hâl aldı.

Sonunda, tüm sistem çöktü. Kül öylesine durmadan yağdı ki her şeyi boğup öldürüyordu; dünyadaki bitki örtüsünün sonu oldu. Mikropların buna yetişme şansı yoktu; çünkü yeniden üremek için zaman ve besine ihtiyaçları vardı.

52

LORD HÜKÜMDAR DÖNEMİNDE Luthadel dünyadaki en kalabalık kentti. Üç–dört katlı barınaklarla dolu halde, sayısız fırın ve ocakta çalışan skaalarla, mal satan soylu tüccarlarla ve yalnızca imparatorluk sarayına yakın olmak isteyen soylularla doluydu. TenSoon, Lord Hükümdar'ın ölümünün ve imparatorluk idaresinin parçalanmasının ardından Luthadel'in çok daha tenha olacağını düşünmüştü.

Görünüşe göre yanılmıştı.

Kurt köpeğinin bedenini kuşanmış bir halde sokakları keşfe çıkarken şaşkınlıkla etrafta dolandı. Her köşe; her arka sokak, her kuytu ve her barınak, bir skaa ailesinin evi olmuş gibi görünüyordu. Kent berbat kokuyordu ve sokaklar çöple ve külle kaplıydı.

Neler oluyor, diye düşündü. Skaalar pislik içinde yaşıyordu; çoğu da hasta görünüyor ve kül kaplı oluklarında ciğerleri parçalanırcasına öksürüyorlardı. TenSoon Venture Hanesine doğru yol aldı. Eğer olanların bir yanıtı varsa; bunları orada

bulmayı umuyordu. Zaman zaman ona aç gözlerle bakan skaalara öfkeyle havlamak zorunda kalıyordu; ayrıca iki kez, hırlamalarına aldırış etmeyen çetelerden koşarak kaçmak zorunda kalmıştı.

Bir arka sokağa gizlenirken eminim Vin ve Elend bu kentin bu kadar berbat bir duruma düşmesine izin vermemiştir, diye aklından geçirdi. Kötüye bir işaretti. Luthadel'den arkadaşların kentin kuşatmasını atlatacaklarını bilmeden ayrılmıştı. Elend'in sancağı olan mızrak ve parşömen kentin girişinde dalgalanıyordu ama birisi Elend'in sancağını alıp kullanıyor olamaz mıydı? Peki ya bir yıl önce Luthadel'i yok etmekle tehdit eden koloss ordusu?

TenSoon, endişeyle, onu terk etmemeliydim, diye düşündü. *Benim saçma kandra görev sorumluluğum. Burada kalmalı ve ona, ne kadar az da olsa, bildiklerimi anlatmalıydım.*

Benim saçma onurum yüzünden dünyanın sonu gelebilir.

Başını ara sokaktan uzatıp Venture Hanesini gözledi. Binanın güzel renkli camlarının kırılıp döküldüğünü görünce TenSoon'un içi cız etti. Camlar yerine pencereleri tahta plakalar kapatıyordu. Ancak ön kapıda muhafızlar vardı; bu da iyiye bir işaretti.

TenSoon, uyuz bir sokak köpeği gibi görünmeye çalışarak ilerledi. Gölgelerden giderek kapıya yaklaştı. Ardından askerleri izlemek üzere bir çöp yığınına saklandı. Kulaklarını kabartıp adamların ne konuştuğunu duymaya çalıştı.

Önemsiz şeylerden bahsediyorlardı. İki muhafız sessizce dikiliyorlardı; obsidyen uçlu mızraklarına yaslanmış bir hâlde sıkkın ve dertli görünüyorlardı. TenSoon, Vin burada olup muhafızların duygularını çekerek onları daha konuşkan hâle getirebilse, diye içinden geçirirken beklemeyi sürdürdü.

Elbette, Vin burada olsaydı, bilgi edinmeye uğraşmazdım, diye hayıflandı. Beklemeye devam etti. Kül yağarken, gökyüzü kararırken hatta sisler belirirken bile bekledi. Sislerin belirmesi sonunda muhafızları biraz canlandırmıştı. Bir tanesi "Gece nöbetinden nefret ediyorum," diye söylendi.

Diğeri "Gecenin nesi varmış?" diye yanıtladı. "Bizim için bir sorun yok. Sisler bizi öldürmedi. Onlara karşı güvendeyiz."

TenSoon, şaşkınlıkla neler olup bittiğini anlamaya çalıştı.

Muhafızlardan biri usulca "Krala karşı da güvende miyiz?" diye sordu. Diğeri ona ters ters baktı. "Böyle şeyler söyleme."

İlk muhafız omuz silkti. "Umarım imparator çok geçmeden döner."

İkinci muhafız sertçe "Kral Penrod imparatorun tüm yetkilerine sahip," dedi.

TenSoon, ah, diye geçirdi içinden. *Demek Penrod tahtını hâlâ elinde tutuyor. Ama bu imparator da neyin nesi?* TenSoon imparatorun Straff Venture olmasından korkuyordu. TenSoon gittiğinde Luthadel'i almaya kalkışan o korkunç adam olmuştu.

Ama peki ya Vin? Nedense, TenSoon onun yenilmiş olduğunu kabullenemiyordu. Onun, atiyum yakan Zane Venture'u, üstelik de kendisi yakmazken, öldürüşünü izlemişti. TenSoon'un bildiği kadarıyla imkânsızı üç kez başarmıştı. Lord Hükümdar'ı öldürmüştü. Zane'i yenmişti.

Ardından ondan nefret etmeye kararlı bir kandra ile arkadaş olmuştu.

Muhafızlar tekrar sessizleşti. TenSoon, bu aptalca, diye düşündü. *Köşelerde saklanıp kulak kabartacak vaktim yok. Dünya sona eriyor!* Ayağa kalkıp üzerindeki külü silkeledi; bununla birlikte muhafızlar doğrulup mızraklarını kaldırdılar ve gecenin karanlığında endişeyle sesin kaynağını aramaya koyuldular.

TenSoon duraksadı; onların bu gerginliği ona bir fikir vermişti. Dönüp gecenin içine daldı. Vin'e hizmet ettiği zamanda kenti epey öğrenmişti; Vin kenti, özellikle de Venture Hanesinin çevresini dolaşmayı seviyordu. Ancak bu bilgisiyle bile nereye gittiğini anlaması TenSoon'un vaktini almıştı. Buraya hiç uğramamıştı, ama buradan bahsedildiğini hatırlıyordu.

Bu tarifi, TenSoon'un öldürmekte olduğu bir adamdan dinlemişti.

Hatırası hâlâ tüylerini ürpertiyordu. Kandralar ahitlere bağlı olarak hizmet ediyorlardı ve ahitlerde genellikle belirli bireyleri taklit etmeleri istenirdi. Bir sahip uygun bedeni sağlardı; kandra da bunu taklit ederdi. Kandraların insanları kendileri öldürmeleri yasaktı. Ancak bunların hiçbir olmadan önce kandra genellikle avını izleyip onun hakkında olabildiğince fazla bilgi edinirdi.

TenSoon, nesil kardeşi OreSeur'u öldürmüştü. Ata'nın devrilmesine yardım eden OreSour'u. Kelsier'in emriyle OreSeur Lord Renoux adında bir soylu kılığına bürünmüştü; böylece Kelsier imparatorluğu devirme planını gizlemekte kullanmak üzere elinde bir soyluya sahip olacaktı. Ama OreSeur, Kelsier'in planında daha önemli bir görev üstlenmişti. Kelsier'in ölümüne dek çetenin diğer üyelerinin bile bilmediği gizli bir görev.

TenSoon eski ambara vardı. OreSeur'un bahsettiği yerdeydi. TenSoon OreSeur'un çığlıklarını hatırlayıp ürperdi. Kandra TenSoon'un işkencesiyle ölmüştü; ancak mümkün olan her şeyi öğrenmesi gerektiğinden işkence yapması gerekmişti. Her bir sırrı. Kardeşini iyice taklit edebilmek için öğrenmesi gereken her şeyi.

O gün, TenSoon'un insanlara ve onlara hizmet ettiği için kendisine karşı duyduğu nefret her zamankinden daha keskindi. Vin'in bunu nasıl aştığını hâlâ bilmiyordu.

TenSoon'un önündeki ambar artık kutsal bir yerdi; Firari Cemaati burayı süslemiş ve bakımını üstlenmişti. Girişte, hem Lord Hükümdar'ı hem de Kelsier'i öldürmüş silah olan mızrak simgesi ile birlikte bu ambarın neden önemli olduğunu açıklıyordu.

TenSoon hikâyeyi biliyordu. Burası çetenin Firari tarafından skaa devrimine yardım etmekte kullanılmak üzere bıraktığı silah stokunu bulduğu yerdi. Kelsier'in öldüğü gün bulunmuştu ve söylentilere göre Firari'nin ruhu burada belirip takipçilerine yol göstermişti. Söylentiler kısmen doğruydu. TenSoon, OreSeur'un ölürken kendisine söylediklerine uygun olarak binanın çevresinde dolandı. Varoluş kayrası TenSoon'un sözleri bire bir hatırlamasını sağlamıştı ve küllere ve taşların biçiminin değişmiş olmasın karşın o noktayı buldu. Ardından kazmaya koyuldu.

Hathsin Firarisi, Kelsier yıllar önce gerçekten de takipçilerine görünmüştü. Ya da, en azından kemikleri görünmüştü. OreSeur Firari'nin bedenini alıp onu sindirmekle, ardından da inançlı skaalara görünüp onları cesaretlendirmekle görevlendirilmişti. Firari efsaneleri, onun etrafında gelişen dinin tamamı bir kandra tarafından başlatılmıştı.

TenSoon da bu kandrayı öldürmüştü. Ama önce onun sırlarını öğrenmişti. OreSeur'un Firari'nin kemiklerini nereye sakladığı, ya da adamın nasıl göründüğü gibi sırları.

İlk kemik göründüğünde TenSoon gülümsedi. Artık yıllanmışlardı ve eski kemikleri kullanmaktan nefret ediyordu. Ayrıca hiç saç yoktu bu yüzden yaratacağı beden kel olacaktı. Yine de fırsat fazlasıyla kıymetliydi. Firari'yi yalnızca bir kez görmüştü ama taklitteki uzmanlığı...

Denemeye değerdi.

Wellen mızrağına yaslanmış yine sisleri izliyordu. Yanındaki diğer muhafız olan Rittle onların tehlikeli olmadığını söylemişti. Ama Rittle onların neler yapabildiğini görmemişti. Neleri açığa çıkarabileceğini. Wellen onlara saygı duyduğu için hayatta kaldığım düşünüyordu. Bir de gördükleri üzerine fazla kafa yormamıştı.

Wellen konuşmak ister gibi "Skiff ve Jaston'ın nöbeti devralmakta yine geç kalacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Rittle homurdanmakla yetindi. "Bilmem, Wells." Rittle boş muhabbetten hoşlanmazdı.

Wellen sisleri izlerken "Belki birimiz gidip baksa fena olmaz," dedi. "Gidip gelip gelmediklerini bir sorsak..." Sözünü tamamlayamadı.

Orada bir şeyler vardı.

Geri çekilirken Lord Hükümdar adına, diye söylendi. *Yine mi?*

Ama bu kez sislerden bir saldırı gelmedi. Aksine, karanlık bir figür belirdi. Rittle doğrulup mızrağını indirdi. "Dur!"

Adam, üzerinde kapkara bir pelerin, başında kapüşonu ve kolları iki yanında salınarak sislerin içinden ilerledi. Ancak yüzü seçilebiliyordu. Wellen şaşırmıştı. Bu adamda tanıdık bir şeyler vardı.

Rittle'ın nefsi kesildi, ardından dizleri üzerine çöküp boynundaki, her zaman taktığı gümüş mızrak kolyeyi parmakları arasına aldı. Wellen hâlâ olan bitene anlam veremiyordu. Ardından yeni gelen adamın kollarındaki yaraları fark etti.

Lord Hükümdar! Wellen bu adamın yüzünü daha önce nerede gördüğünü hatırlayarak şaşkınlıkla, Lord Hükümdar adına, diye düşündü. Kentte, Hathsin Firarisi'ni tasvir eden pek çok tablodan birinde görmüştü.

Yabancı, cömert bir sesle "Kalk," dedi.

Rittle titreyen dizleri üzerinde doğruldu. Wallen korkması mı yoksa şaşırması mı gerek bilemeden geriledi; ikisini de biraz hissediyordu.

Firari "İnancını takdir etmeye geldim," dedi. Rittle başı hâlâ önündeyken "Efendim..." dedi.

Kelsier, parmağını kaldırıp "Ayrıca," dedi. "Bu kentin idare biçimini uygun bulmadığımı söylemeye geldim. Halkım hasta, aç ve ölüyor."

Rittle "Efendim," dedi, "Yeterli yiyecek yok ve depolardakilerin yağmalandığı isyanlar oldu. Efendim, ayrıca sisler öldürüyor! Lütfen, onları öldürmesi için siz gönderdiniz!"

Kelsier "Ben böyle bir şey yapmadım," dedi. "Yiyeceğin az olduğunu biliyorum ama elinizdekini paylaşmalı ve umutlu olmalısınız. Bana bu kenti yöneten adamdan bahset."

Rittle "Kral Penrod mu?" diye sordu. "Şu anda savaşta olan İmparator Elend Venture'a vekillik ediyor," dedi.

"Lord *Elend* Venture mı? Bu kentin hâlini onaylıyor mu?" Kelsier kızgın görünüyordu. Wellen korkuyla sindi.

Rittle titrerken "Hayır, efendim!" dedi. "Ben..."

Wellen kendisini "Lord Penrod delirmiş," derken buldu. Firari ona döndü.

Rittle "Wells..." diyecek oldu ama Firari ona sertçe bakınca sözünü yarıda kesti. Firari, Wellen'e "Konuş," dedi.

Wellen, gözlerini kaçırarak "Havayla konuşuyor, efendim," dedi. "Kendi kendine konuşuyor; Lord Hükümdar'ın yanı başında dikildiğini görebildiğini söylüyor. Penrod... Son zamanlarda pek çok acayip emir verdi. Yalnızca güçlü olanın hayatta kalması gerektiğini söyleyerek skaaları yiyecek için birbirleriyle dövüştürüyor. Onun fikrine katılmayanları öldürüyor. Bunun gibi şeyler."

Firari "Anlıyorum," dedi.

Wellen, bunu biliyordur, diye aklından geçirdi. *Neden soruyor ki?* Firari "Varisim nerede?" diye sordu. "Çağların Kahramanı; Vin." Wellen "Leydi İmparatoriçe mi?" diye sordu. "İmparatorla birlikte."

"Nerede?"

Rittle, hâlâ titrek bir hâlde "Kimse tam olarak bilmiyor, efendim," dedi. "Uzun bir süredir dönmedi. Çavuşum imparator ile birlikte güneyde kolosslarla savaştıklarını söylüyor. Ama başkaları ordunun batıya gittiğini söylüyor."

Kelsier "Bu pek işime yaramaz," dedi. Wellen bir şey hatırlayarak doğruldu.

Firari Wellen'in duruşundaki değişikliği fark edip "Ne oldu?" diye sordu.

Wellen gururla "Birkaç ay önce bir ordu birliği kente uğradı," dedi. "Pek dillendirmediler ama ben onlara erzak sağlayan gruptaydım. Lord Breeze de onlarla birlikteydi ve çeteden diğerleriyle buluşmaktan bahsediyordu."

Kelsier "Nereye?" diye sordu. "Nereye gidiyorlardı?"

Wellen "Kuzeye," diye yanıtladı. "Urteau'ya. İmparator da orada olmalı, efendim. Kuzey Salâhiyeti'nde isyan var.

Onu bastırmak üzere ordularını kuzeye götürmüş olmalı."

Firari başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi. Gitmek üzere döndü, ardından duraksayıp arkasına baktı. "Haberleri yayın" dedi. "Fazla vakit kalmadı. Sisler çekildiğinde derhal saklanacak bir yer bulmalarını söyleyin insanlara. Mümkünse yeraltında olsun."

Wellen duraksadı, ardından başıyla onayladı. "Mağaralar," dedi. "Ordunuzu eğittiğiniz yer mi?" Kelsier "Bu işinizi görür," dedi. "Elveda."

Firari sislere karışıp gitti.

TenSoon Venture Hanesinin kapılarını geride bırakıp sislere daldı. Belki binaya girebilirdi. Ancak daha dikkatli gözler altında Firari taklidinin iyi olacağından emin değildi.

Muhafızların sağladığı bilgilerin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu. Ancak elinde başka ipucu da yoktu. Gece vakti konuştuğu diğer insanlar ordunun hareketleri hakkında bilgi sağlayamamıştı. Görünüşe göre Vin ve Elend Luthadel'den ayrılalı epey olmuştu.

Ambarın arkasındaki, Kelsier'in bedenini bulduğu yere döndü. Karanlıkta eğilip gömdüğü kemiklerle dolu torbayı çıkardı. Tekrar köpeğin bedenini kuşanıp kuzeye gitmeliydi. Şansı yaver giderse orada–

Bir ses "Hey sen, oradaki!" diye bağırdı.

TenSoon düşünmeden başını kaldırdı. Ambarın kapısının ağzında bir adam, sislerin ardından TenSoon'a bakıyordu. Adamın ardında bir lamba tutuşarak bu kutsal mekânı mesken olarak tutan bir grup insanı aydınlattı.

İnsanların yüzündeki şaşkınlığı görünce TenSoon ne düşüneceğini bilemedi.

Öndeki adam, sabahlığı içinde hızla dizleri üzerine çökerken "Efendimiz!" dedi. "Döndünüz!" TenSoon doğruldu, ardındaki kemik torbasını gizlemek için dikkatle ilerledi. "Döndüm," dedi.

Diğerleri onun arkasında fısıldaşıp bağrışmaya başlarken adam "Döneceğinizi biliyorduk," dedi. Pek çoğu dizleri üzerine çöktü. "Burada kalıp bize yol göstermeniz için dua ettik. Kral delirmiş, efendimiz! Ne yapacağız?"

TenSoon bir kandra olduğunu açık edecek oldu, ancak o insanların umut dolu gözlerine bakınca bunu yapamayacağını anladı. Ayrıca, belki bir şeyler de yapabilirdi. "*Harap*, Penrod'u yoldan çıkarmış," dedi. "Dünyayı yok etmeye çalışan o şey. İnançlıları bir araya toplayıp Penrod hepinizi öldürmeden önce şehirden kaçmalısınız."

"Efendimiz, nereye gidelim?"

TenSoon duraksadı. Nereye? "Venture Hanesinin önünde iki muhafız var. Onlar bir yer biliyorlar. Onları dinleyin. Yeraltına gitmelisiniz. Anlıyor musunuz?"

Adam "Evet, efendimiz," dedi. Adamın ardında git gide daha fazla insan birikip TenSoon'u görmeye çalışıyordu. Onlar kendisini incelerken biraz gerildi. Sonunda onlar dikkatli olmalarını söyleyip geceye karıştı.

Boş bir bina buldu ve bir başkasına daha yakalanmadan evvel köpeğin kemiklerini kuşandı. İşi bittiğinde, Firari'nin kemiklerine garip bir saygıyla baktı.

Kendi kendine, aptal olma, dedi. *Daha önce kullandığın yüzlercesi gibi sadece kemik.* Yine de böylesi önemli bir aracı geride bırakmak aptalca görünüyordu. Kemikleri dikkatle torbaya doldurdu; ardından sıradan bir kurt köpeğine kıyasla daha çevik oluşturduğu pençelerini kullanarak bu torbayı sırtına bağladı.

Ardından TenSoon kuzey kapısından çıkıp kenti var gücüyle koşan bir kurt köpeği hızıyla terk etti. Doğru yolda olduğunu umarak Urteau'ya gidecekti.

Harap ve Muhafaza arasındaki anlaşma tanrılara özgüdür ve insan dilinde açıklamak zordur. Gerçekten de başlangıçta aralarında bir yenişmezlik vardı. Bir yandan, ikisi de yalnızca birlikte hareket ederek yaratabileceklerini biliyordu. Öte yandan ise ikisi de yarattıkları şeyden tam olarak asla tatmin olmayacaklarını da biliyordu. Muhafaza bunu mükemmel ve değişmez kılamayacaktı ve Harap da tamamen yok edemeyecekti.

Elbette ki sonunda Harap dünyayı yok etme ve istediği tatmini yaşama becerisini kazandı. Ama, ilk başta, bu anlaşmanın bir parçası değildi.

53

SPOOK GELDİĞİNDE KAYALIK GÖL KIYISINDA OTURUYOR ve mağaranın rüzgârsız ortamında hareketsiz duran derin, karanlık sulara bakıyordu. Biraz ileride Spook Sazed'in Goradel'in adamlarından oluşan büyük bir kalabalıkla birlikte suyun mağaraya akışını durduracak olan projeleri üzerinde çalıştığını duyabiliyordu.

Spook usulca Beldre'e yaklaştı, elinde ise bir fincan sıcak çay vardı. Neredeyse elini yakıyordu, bu da sıradan insanlar için uygun sıcaklıkta olduğu anlamına geliyordu. Oda sıcaklığına gelene dek kendi yemeğini ve içeceğini soğumaya bırakmıştı.

Gözleri sargılı değildi. Lehim yakınca, bir miktar lamba ışığına katlanabildiğini fark etmişti. Beldre onun gelişini fark etmemişti, bu yüzden Spook boğazını temizledi. Beldre biraz korktu. Quellion'ın kızı koruyup kollamak için bu kadar uğraşmasına şaşırmamıştı; insan Beldre'deki masumiyeti taklit edemezdi. Yeraltında bir saniye bile dayanamazdı. Süslü bir kız gibi görünmek için elinden geleni yapan Allrianne bile gerektiğinde hayatta kalmak için olabildiğince sert olabilecek bir yana sahipti. Ancak Beldre...

Spook, o normal, diye düşündü. *Eğer Sorgucular, ordular ve suikastçılarla uğraşmak zorunda kalmasalar insanlar böyle olurdu.* Bu nedenden ötürü ona imreniyordu. Daha önemli biri olmayı umarak geçirdiği yıllardan sonra garip bir histi.

Beldre suya doğru döndü ve Spook yaklaşıp kızın yanına oturdu. Ona fincanı uzatırken "Buyur," dedi. "Su ve göl yüzünden buranın biraz soğuk olduğunu bilirim."

Durdu, ardından fincanı aldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Spook onun mağarada özgürce dolaşmasına izin vermişti; sabote edebileceği pek az şey vardı, ancak Goradel'in adamlarını onu izlemeleri konusunda uyarmıştı. Her halükarda dışarı çıkmasının yolu yoktu. Spook çıkışa iki düzine adam koymuştu ve yukarıdaki kapağa uzanan merdivenin kaldırılmasını ve yalnızca geçerli izinle geri koyulmasını emretmişti.

Spook konuşmaya çalışırcasına "Bu yerin kentinizin altında olduğuna inanmak zor, değil mi?" dedi. Garip bir şekilde bahçede, etrafı tehlikelerle sarılıyken onunla konuşmak daha kolaymış gibi geliyordu.

Beldre başıyla onayladı. "Kardeşim burayı bulsa mutlu olurdu. Yiyecek stoklarından endişe ediyor. Kuzey göllerinde giderek daha az balık yakalanıyor. Bir de mahsul... Duyduğum kadarıyla pek iyi değil."

Spook "Sisler," dedi. "Pek çok bitkinin yetişmesi için yeterli gün ışığına izin vermiyor." Beldre başıyla onaylayıp başını fincanına çevirdi. Henüz bir yudum bile almamıştı.

Spook "Beldre," dedi. "Üzgünüm. "Aslında seni o bahçeden kaçırmayı düşündüm fakat vazgeçtim. Ancak sen buraya, bir başına gelince..."

Beldre "Çok iyi bir fırsattı," dedi acı bir biçimde. "Anlıyorum. Benim hatam. Ağabeyim her zaman fazlasıyla güvendiğimi söyler."

"Bunun avantaj olacağı durumlar da var."

Beldre usulca burnunu çekti. "Böyle hiçbir zaman hatırlamıyorum. Tüm yaşamım boyunca güvendim ve incindim. Bu da farklı bir durum değil."

Spook oturdu, kendine kızmıştı. Kelsier, bana ne yapacağımı söyle, diye aklından geçirdi. Ancak Tanrı sessiz kalmayı seçmişti. Firari'nin bir kenti ele geçirmek dışındaki şeyler hakkında verecek pek tavsiyesi yok gibiydi.

Spook onu yakalama emrini verdiğinde işler çok basit görünmüştü. Öyleyse şimdi neden içindeki bu burkulmayla orada öylece oturuyordu?

Beldre, "Ona inandım, biliyor musun?" dedi. "Ağabeyine mi?"

Başını usulca sallayarak "Hayır," dedi. "Lord Hükümdar'a. Küçük, iyi bir soylu kadındım. Obligatörlere ödemelerimi daima yapmıştım; hatta fazla fazla veriyordum ve en ufak şeyleri bile görmeleri için onları çağırıyordum. Ayrıca bana imparatorluk tarihi hakkında ders vermeleri için de ödeme yapmıştım. Her şeyin mükemmel olduğunu sanıyordum. Öylesine düzenli, öylesine huzurluydu ki. Sonra beni öldürmeye çalıştılar. Yarı-skaaymışım. Babam bir çocuk istiyormuş ve annem de kısırmış. Babam hizmetçilerden iki çocuk yapmış; annem de bunu onaylamış."

Başını hayır der gibi salladı. "Biri niye böyle bir şey yapar ki?" diye sözüne devam etti. "Neden soylu bir kadını tercih etmez? Ama hayır. Babam bir hizmetçi kadını tercih etti. Sanırım onda gözü falan vardı..." Bakışlarını yere çevirdi.

"Benim ise büyükbabamdı," dedi Spook. "Onu hiç tanımadım. Sokaklarda büyüdüm."

Beldre "Bazen ben de 'keşke sokakta büyümüş olsaydım' diye düşünüyorum," dedi. "Belki o zaman tüm bunların bir anlamı olurdu. "Çocukluğundan beri sana ders vermeleri için para ödediğin rahipler; kendi ana babandan daha çok güvendiğin bu kimseler gelip seni infaz etmek üzere götürmek isterse ne yaparsın? Ben de ölürdüm. Ben de onlarla gittim. Sonra..."

Spook "Peki ya sonra?" diye sordu.

"Beni kurtardınız," diye fısıldadı. "Firari'nin çetesi. Lord Hükümdar'ı devirdiniz ve bu kargaşa içinde benim gibiler unutuldu. Obligatörler Straff'ı memnun etmeye çalışmakla meşguldüler."

"Ardından, ağabeyin devraldı."

Başıyla onayladı. "İyi bir hükümdar olacağını sandım. Gerçekten de iyi biri! Her şeyin istikrarlı ve güvende olmasını istiyor. Herkes için barış istiyor. Ama bazen insanlara *yaptıkları*... Onlardan *istedikleri*..."

Spook "Üzgünüm," dedi.

Başını hayır der gibi salladı. "Ardından sen geldin. O çocuğu kurtardın, Quellion ve benim gözümüzün önünde hem de. Bahçeme geldin ve beni tehdit bile etmedin. Belki gerçekten de hikâyelerde anlatıldığı gibidir, diye düşündüm. Belki yardım eder. Tabii, her zamanki aptal halimle çıkıp geldim."

Spook "Keşke her şey daha basit olsa, Beldre," dedi. "Keşke seni bırakabilsem. Ama bu daha büyük bir amaç uğruna."

Beldre "Biliyor musun, Quellion da her zaman böyle der," dedi. Spook duraksadı.

"Siz ikiniz, birbirinize çok benziyorsunuz," diye ekledi. "Güçlü. Buyurgan." Spook kıkırdadı. "Beni pek tanımıyor gibisin."

Beldre kızardı. "Sen Alevlerin Firarisi'sin. Söylentileri duymadığımı mı sanıyorsun; kardeşim beni *tüm* toplantılarından uzak tutamaz ya."

Spook "Söylentilere," dedi "Nadiren güvenilir."

"Sen Firari'nin çetesinin bir üyesisin."

Spook omuz silkti. "Bu doğru. Ama, ben kazayla çeteye üye oldum." Beldre şaşırıp ona döndü.

Spook "Diğerlerini Kelsier kendisi seçmişti," dedi. "Ham'i, Breeze'i, Sazed'i, hatta Vin'i. Amcamı da seçti. Böylece fazladan da beni almış oldu. Ben... Beldre, ben asla o ekibin gerçek bir parçası olmadım. Ben daha çok gözlemci gibiydim. Bana gözcülük ve onun gibi işler veriyorlardı. Planlama toplantılarında yer aldım ve herkes bana ayakçı muamelesi yapıyordu. İlk yılda Breeze'in kadehini yüz kez doldurmuş olmalıyım!"

Beldre'nin yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Bir hizmetçiymişsin gibi anlatıyorsun."

Spook gülümseyerek "Öyle de denebilir," dedi. "Pek iyi konuşamazdım; doğu sokak ağzıyla konuşarak büyümüştüm ve söylediklerim anlaşılmıyordu. Hâlâ şi-

vem olduğunu söylüyorlar. Bu yüzden çoğu zaman utanıp sıkılarak, sessiz kalırdım. Çete bana iyi davranıyordu; ama çoğunlukla dikkate alınmadığımı biliyordum."

"Şimdi de onların başında sen varsın."

Spook güldü. "Hayır. Aslında buradakilerin başında Sazed var. Breeze de benden rütbece üstün ama kendisi buna üşendiği için benim emir vermeme izin veriyor.

İnsanların farkında olmadan onun işlerini yapmasını seviyor. Çoğu zaman söylediğim şeylerin bir şekilde kafama bir yerlerden girmiş olan fikirler olduğuna eminim."

Beldre başını hayır der gibi salladı. "Terrisli mi sorumlu? Ama senin dediklerini dinliyor!"

"Sadece yapmak istemediği şeyi yapmama izin veriyor," dedi. "Sazed büyük bir adamdır; tanıdıklarım arasında en iyilerindendir. Ama, şey, o bir âlimdir. Emir vermekten çok bir proje üzerinde çalışıp not almakta iyidir. Bu durumda geriye bir tek ben kalıyorum. Ben herkesin fazlasıyla meşgul olduğundan dolayı yapmadığı işleri yapıyorum."

Beldre bir an sessizce oturdu, sonunda çayından bir yudum aldı. "Ah," dedi. "Tadı güzel!"

"Bildiğimiz kadarıyla Lord Hükümdar'ın kendi harmanı," dedi. "Burada, diğer erzakın yanında bulduk."

Beldre başıyla mağarayı işaret ederek "Bunun için geldiniz, değil mi?" diye sordu. "İmparatorunuzun neden Urteau'yu bu kadar önemsediğini merak ediyordum. Venture ailesi güç odağını Luthadel'e kaydırdığından beri dünyada pek önemli bir güç değiliz."

Spook başıyla onayladı. "Bir yanı böyle, ancak Elend aynı zamanda buradaki isyan için de endişeleniyor. Luthadel'in kuzeyinde, soyluları öldüren ve büyük kentlerden birini hâkimiyetine almış bir düşmana sahip olmak tehlikeli. Ancak sana söyleyebileceklerim bu kadar. Çoğu zaman, *hâlâ* tüm bu olup bitenleri izlemekle yetindiğimi düşünüyorum. Vin ve Elend; gerçekten neler olup bittiğini onlar biliyordu. Onlar için ben, onlar güneyde önemli işler peşinde koşarken Urteau'da aylarca casusluk yapmaya gönderebilecekleri biriyim."

Beldre "Sana böyle davranarak yanlış yapıyorlar," dedi.

Spook, "Hayır, sorun değil," diye yanıtladı. "Burada olmaktan keyif alıyorum. Sonunda, bir işe yarıyor gibi hissediyorum."

Başıyla onayladı. Kısa bir süre sonra, fincanını yere bıraktı ve kollarını dizlerine doladı. "Nasıllar?" diye sordu. "Pek çok hikâye duydum. İmparator Venture'ın her zaman beyaz giydiğini ve üzerinin islenmediğini söylüyorlar! Yalnızca bakışlarıyla bir orduyu bastırabilirmiş. Karısı da, Firari'nin varisiymiş. Sissoylu..."

Spook gülümsedi. "Elend unutkan bir âlimdir; Sazed'in en kötü halinden bile iki kat daha unutkandır. Kitaplarda kendini kaybeder ve kendi düzenlediği toplantıları unutur. Yalnızca Terrisli bir kadın onun giysilerini yeniden düzdüğü için özenli giyiniyor. Savaş onu biraz değiştirdi ama içinde hâlâ fazlasıyla şiddet dolu bir dünyada kendini bulan bir hayalperest olduğunu düşünüyorum."

"Vin'e gelince... O gerçekten de farklı. Onun hakkında ne düşünmem gerektiğini asla bilemedim. Bazen bir çocuk gibi narin. Öte yandan Sorgucu öldürüyor. Aynı anda hem etkileyici hem de ürkütücü olabilir. Bir keresinde onunla flört etmeyi denedim."

Beldre doğrulup "Gerçekten mi?" diye sordu.

Spook gülümsedi. "Ona bir mendil vermiştim. Soylular arasında işlerin böyle yürüdüğünü duymuştum." Beldre "Yalnızca romantik biriysen," diye yanıtladı; özlemle gülümsedi.

Spook "Ona bir mendil verdim," dedi. "Ama böyle yaparak ne demek istediğimi anladığını sanmıyorum. Ayrıca, elbette ne olduğunu anladığında, beni reddetti. Ona kur yaparak nereye varacağımı sanıyordum, emin değilim. Düşünsene, ben yalnızca Spook'um. Ne dediği pek anlaşılmayan, akılda kalmayan Spook."

Gözlerini kapadı. *Neler diyorum?* Kadınlar erkeklerin kendilerinin ne kadar da önemsiz olduklarından bahsetmelerini dinlemek istemez. Yeterince duymuştu. *Onun yanına gelip konuşmamalıydım. Ortalıkta dolanıp emirler vermeliydim. Sanki işlerin başında ben varmışım gibi görünmeliydim.*

Ancak olan olmuştu. Artık kendisi hakkındaki gerçeği biliyordu. İç çekip gözlerini açtı.

Beldre "Akılda kalıcı olmadığını düşünmüyorum," dedi. "Elbette beni bırakacak olursan senin hakkında daha iyi şeyler düşünebilirim."

Spook gülümsedi. "Eninde sonunda gideceksin. Söz veriyorum."

Beldre "Beni ona karşı mı kullanacaksınız?" diye sordu. "Teslim olmazsa beni öldürmekle mi tehdit edeceksiniz?" Spook "Eğer söylediğini asla yapmayacaksan böyle tehditler boştur," dedi. "Açıkçası, Beldre, sana zarar vermeyeceğim.

Aslında, ağabeyinin sarayındansa burada daha güvende olacağını düşünüyorum."

Beldre, "Lütfen onu öldürme, Spook," dedi. "Belki... Belki ona bir şekilde yardım edebilir; aşırıya kaçtığını görmesine yardımcı olabilirsin."

Spook başıyla onayladı. "Denerim."

"Söz veriyor musun?" diye sordu.

Spook "Pekâlâ," diye yanıtladı. "En azından ağabeyini kurtarmaya çalışacağıma söz veriyorum. Eğer elimden gelirse."

"Kenti de."

Spook "Kenti de," diye yanıtladı. "Bana güven. Daha önce de yaptık; el değiştirme sorunsuzca hallolacak."

Beldre başıyla onayladı, ona gerçekten de inanıyor gibi görünüyordu. *Nasıl bir kadın başına gelen onca şeyden sonra başkalarına hâlâ güvenebilir?* Eğer Vin olsaydı, çoktan Spook'u ilk fırsatta sırtından bıçaklamış olurdu ve muhtemelen bu doğru bir eylem olurdu. Ancak bu kız güvenmeye devam ediyordu. Küllerle dolu bir arazide bir başına yetişen güzel bir bitki bulmak gibiydi.

"İşimiz bittiğinde belki beni imparator ve imparatoriçe ile tanıştırabilirsin," dedi. "İlginç insanlara benziyorlar."

Spook "Bu söylediğine karşı çıkmayacağım," dedi. "Elend ve Vin... Nasıl desem... Kesinlikle *ilginçler.*

Büyük sorumlulukları olan ilginç insanlar. Bazen onlar gibi önemli işler yapacak kadar güçlü olmayı istiyorum."

Beldre elini Spook'un koluna koydu ve o da şaşkınlıkla bakışlarını o yöne çevirdi. *Ne?*

Usulca "Güç korkunç bir şey olabilir, Spook," dedi. "Ağabeyimin başına gelenlerden memnun değilim. Bu kadar çok isteme."

Spook Beldre'in gözlerinin içine baktı ardından başıyla onayladı ve ayağa kalktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa Sazed'den rica et. O halledecektir."

Kız başını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Görülmeye."

Durn "Tüm kanallardaki büyük ticari ihaleleri istiyorum," dedi. "Ayrıca imparatordan da bir unvan."

Spook "Sen mi?" diye sordu. "Bir unvan mı? Adının önüne 'lord' gelince yüzünün çirkinliğinin gideceğini mi sanıyorsun?"

Durn şaşırmış görünüyordu.

Spook kıkırdadı. "İkisi de senindir. Sazed ve Breeze ile görüştüm; eğer istersen senin için bir anlaşma bile hazırlayacaklar."

Durn durumdan memnun gibi başını salladı. "İstiyorum. Lordlar böyle şeylere dikkat eder." Arkadaki pek çok odalarından birine geçtiler. Burası onun özel evi değildi; bir hanın bitişiğindeki bir binaydı. Kapıda eski bir set davul asılıydı.

Spook, Nezaret binasının önünde nöbet bekleyen, Quellion'a bağlı askerleri zorlanmadan aşmıştı. Kalayla güçlendirilmiş becerileri kazanmadan ve lehim yakmayı öğrenmeden önce bile, geceleri ortalıkta sessizce dolaşmayı ve casusluk yapmayı öğrenmişti. Bir grup asker onun için pek büyük bir engel oluşturmuyordu. Diğerleri gibi mağarada kapalı kalamazdı. Yapacak çok fazla işi vardı.

Spook "Tapanlık'ın sular altında kalmasını istiyorum," dedi. "Akşam, çarşı yeri boşken kanalları suyla dolduracağız. Buradaki varoşlar dışında kimse sokakoluklarda yaşamıyor. Eğer bu yerin su altında kalmamasını istiyorsan sağlam, *su geçirmez* bir engel bulman gerek."

Durn "Çoktan halledildi," dedi. Tapanlık yeniyken girişindeki kilit sistemini sökmüştük, ama nerede olduğunu biliyorum. Doğru bir biçimde tekrar yerine taktığımızı düşünecek olursak suyu önlemeye yetecektir."

"Taksanız iyi olur," dedi. "Kentteki dilencilerinin yarısının ölümüne sebep olmanın vicdan azabını çekmek istemiyorum. Bunu gerçekleştireceğimiz gün seni uyaracağım. Bazı malları çarşıdan toplayıp insanları sokakoluklarından uzak tutabilecek miyiz, bir bakacağız. Bu, bir de benim namım için yaptıkların sana istediğin unvanı verecektir."

Durn başıyla onaylayarak ayağa kalktı. "Pekâlâ, gidip şu namın üzerine biraz çalışalım." Odayı önden terk edip Spook'u hanın diğer sakinlerinin arasına götürdü.

Her zaman olduğu gibi Spook, artık bir simgeye dönüşmüş olan yanmış pelerinini giyiyordu. Daha önce bir sispelerini giymemişti ama bu daha iyi gibiydi.

İçeri girdiğinde insanlar ayağa kalktı. Gülümsedi, ardından Durn'un adamlarına şarap tulumlarını getirmelerini işaret etti. Spook bunları birkaç gece boyunca ambar olarak kullanılan mağaradan gizlice çıkarmıştı.

"Bu gece," dedi "Quellion'un kaçak içkisine para vermek zorunda değilsiniz. Sizi bu şekilde mutlu ve memnun kılıyor."

Tüm söylediği bu olmuştu. Kelsier gibi insanları sözleriyle etkileyen biri değildi. Breeze'in tavsiyesiyle genellikle sessiz kalıyordu. Masaları ziyaret ediyor, soğuk durmamaya ancak çok da konuşmamaya dikkat ediyordu. Düşünceli görünüyordu ve insanların sorunlarını öğreniyordu. Yitirilenler ve zorluklar hakkında anlatılanları dinledi ve Quellion'un öldürdüklerinin şerefine onlarla birlikte içti. Yaktığı lehim sayesinde ise sarhoş olmuyordu. Bu konudaki namı çoktan yayılmıştı; insanlar onu, tıpkı yangından kurtuluşunda olduğu gibi, gizemli buluyorlardı.

O handan bir diğerine, sonra bir diğerine geçtiler. Durn bu ziyaretlerin en güvenli ancak en kalabalık olan hanlara yapılmasını sağlıyordu. Kimisi Tapanlık'taydı, kimisi ise yukarıdaydı. Tüm bu ziyaretler boyunca Spook muhteşem bir şey hissetti; kendine güveni artıyordu. Gerçekten de biraz Kelsier *gibiydi*. Vin'i Firari eğitmiş olabilirdi, ama onun yaptıklarını yapan; insanları yüreklendiren onları kendileri için isyana teşvik eden Spook'tu.

Gece ilerlerken bir handan diğerine geçiyorlardı. Spook Quellion'a lanet okuyor; Yurttaş'ın işlediği cinayetleri ve alıkoyduğu Allomanserler'i anlatıyordu. Spook Quellion'un kendisinin de bir Allomanser olduğu ile ilgili söylentiler yaymıyordu; bunu Breeze'in daha incelikli işleyişine bırakmıştı. Böylece Spook adamın defterini dürmek için fazla hevesli görünmeyecekti.

"Firari'ye!"

Spook doğrulup şarap kadehini kaldırırken hanın diğer sakinleri gülümsüyordu. Bir başkası da Spook'u işaret ederek "Firari'ye!" dedi. "Alevlerin Firarisi!"

Durn kadehini kaldırırken "Yurttaş'ın ölümüne!" dedi; ancak pek nadiren içiyordu. "Yönetime bizim geçeceğimizi söyleyip ardından tüm gücü elinde tutan adama lanet olsun!"

Spook gülümseyip içkisinden bir yudum aldı. Oturup insanlarla konuşmanın ne kadar yorucu olabileceğini daha önce fark etmemişti. Harlanmış lehimi bedenini canlı tutuyordu ancak zihinsel yorgunluğa etki etmiyordu.

Bunu göre Beldre ne düşünürdü, diye aklından geçirdi. *İnsanların beni övdüğünü görse. Etkilenirdi, değil mi? Ne kadar da işe yaramaz biri olduğumla ilgili söylediklerimi unuturdu.*

Belki bu hanın ziyaretçileri, sadece yapabileceği başka bir şey olmasını aklından geçirdiği için yorucuydu. Aptalcaydı; kız onun tutsağıydı. Güvenine ihanet etmişti. Elbette, kendisini serbest bırakması için ona yakın davranmaya çalışıyordu. Yine de konuşmalarını hatırlayıp tekrar tekrar zihninde canlandırmadan edemedi.

Söylediği aptalca şeylere karşın, kız elini onun koluna koymuştu. Bunun bir anlamı vardı elbette, değil mi?

Durn eğilip "İyi misin?" diye sordu. "Bu geceki onuncu kadehin." Spook "İyiyim," dedi.

"Aklın başka yerlerde gibi." Spook "Aklımda bir sürü şey var," dedi.

Durn yüzünde anlamadığını belirten bir ifadeyle arkasına yaslandı, ancak başka bir şey söylemedi.

Beldre ile konuştuklarının bir kısmı Spook'u rahatsız ediyordu; hem de kendi aptalca yorumlarından daha fazla. Kız, ağabeyinin yapmış oldukları konusunda gerçekten endişeli görünmüştü. Spook kendisi başa geçtiğinde, o da kızı Quellion gibi mi görecekti? Bu iyi mi yoksa kötü bir şey mi olurdu? Kız birbirlerine benzediklerini söylemişti.

Güç korkunç bir şeye dönüşebilir...

Başını kaldırdı ve diğer hanlarda olduğu gibi burada da kendisini coşkuyla karşılayan insanlara baktı. Kelsier böylesi bir pohpohlanmayı kaldırabilmişti. Eğer Spook da Kelsier gibi olmak istiyorsa, onun da buna alışması gerekiyordu, değil mi?

Sevilmek güzel bir şey değil miydi? İnsanların sözüne uymaya gönüllü olmaları? Nihayet eski Spook'tan kurtulabilirdi. Önemsiz ve kolayca akıldan çıkabilen o çocuk olmayı bırakabilirdi. O çocuğu geride bırakıp saygı gören bir adama dönüşebilirdi. Ayrıca, niye saygı görmeyecekti ki? Artık o çocuk *değildi*. Gözlerindeki sargılarla, görmek için ışığa gerek duymayan biri olarak bilinen mistik namını da güçlendiriyordu.

Biri, ateşin olduğu her yeri Spook'un görebildiğini söylemişti. Kelsier "Seni seviyorlar," diye fısıldadı. "Bunu hak ediyorsun."

Spook gülümsedi. İhtiyacı olan tek onay buydu. Ayağa kalkıp kalabalığa doğru ellerini kaldırdı. Karşılık olarak insanlar coşkuyla bağırdı.

Uzun bir zaman almıştı. Bu yüzden de çok daha tatmin ediciydi.

Muhafaza'nın akıl sahibi yaşam yaratma arzusu sonunda yenişmezliği bozdu. İnsanoğluna bilinç ve bağımsız düşünce yetisini vermek için Muhafaza kendinin, ruhunun, bir parçasından vazgeçmek ve insanoğluna vermek zorunda olduğunu biliyordu. Bu da onu rakibi Harap'a karşı biraz daha güçsüz kılacaktı.

Uçsuz bucaksız güçlerinin yanında bu küçük miktar önemsiz görünüyordu. Ancak ebediyet boyunca bu küçük kusur Harap'ın Muhafaza'ya karşı galip gelmesine olanak tanıyarak dünyanın sonunu getirecekti.

Anlaşmaları şöyleydi. Muhafaza insanoğlunu, yaratılışın içinde denge yerine Harap'tan daha fazla Muhafaza barından tek öğesini almıştı. Düşünüp hissedebilen bağımsız bir hayat. Buna karşılık olarak Harap birlikte yarattıkları her şeyin sonunu getirebileceğine dair bir söz ve bir kanıt almıştı. Anlaşma buydu.

Sonunda ise Muhafaza bu anlaşmayı bozdu.

54

VİN UYANDIĞINDA kendini bağlı bir hâlde bulduğuna şaşırmadı. Metal kelepçelerle ellerinin bağlandığına ise şaşırmıştı.

Gözlerini bile açmadan önce ilk olarak içinde metallerine erişti. Çelik ve demir ile bu kelepçeleri belki de silah olarak kullanabilirdi. Lehim ile...

Metalleri yoktu.

Hissettiği telaşı belli etmemek için gözlerini açmadı; neler olup bittiğini düşünüyordu. Mağarada, *Harap* ile birlikte tutsaktı. Elend'in arkadaşı gelmiş ve ona şarap vermişti, o da içmişti. Risk almıştı.

Ne kadar süredir baygın yatıyordu?

Bir ses "Soluk alıp verişin değişti," dedi. "Besbelli uyanıksın."

Vin kendi kendine söylendi. Allomanserler'in güçlerini ellerinden almanın kolay, hatta onları alüminyum yakmaya zorlamaktan daha kolay bir yolu vardı. Bedenlerindeki metallerin tükenmesine yetecek kadar baygın hâlde tutmanız ye-

terliydi. Düşündükçe zihni bu uzun uykunun etkilerini üzerinden atıyordu ve sonunda başına gelenin böyle bir şey olduğunu anladı.

Sessizlik sürdü. Sonunda Vin gözlerini açtı. Bir hücrenin parmaklıkları ardında olmayı bekliyordu. Bunun yerine, birkaç mobilyanın yer aldığı sade bir odadaydı. Bir bankta, başının altında sert bir yastıkla uzanıyordu. Kelepçeleri bir metre kadar bir zincire bağlıydı, bu zincir de bankın ayaklarına. Zincire dikkatle asıldığında demirin sıkı sıkıya tutturulduğunu anladı.

Bu hareketleri bankın yanındaki iki muhafızın dikkatini çekti. Yerlerinden sıçrayıp değneklerini kaldırdılar ve ona dikkatle baktılar. Vin gülümsedi; metalleri yokken ve elleri kelepçeliyken bile böyle bir tepki uyandırabildiğine memnundu.

"Siz, Leydi Venture, bir tür sorunsunuz." Ses yandan geliyordu. Vin bir kolunun üzerine dayanarak bankın kolçağı üzerinden baktı. Odanın diğer tarafında, dört–beş metre uzakta, cübbe giymiş kel biri arkası ona dönük olarak oturuyordu. Büyük bir pencereden dışarıya, batıya bakıyordu ve batmakta olan güneş adamın silueti etrafında kızıl bir alev oluşturuyordu.

Yomen "Peki ben ne yapıyorum?" diye sordu, arkası hâlâ Vin'e dönüktü. "Tek bir çelik kıymığını kullanarak muhafızlarımı kendi düğmeleriyle öldürebilirsiniz. Bir yudum lehim ve o bankı kaldırıp kapıyı kırarak dışarı çıkabilirsiniz. Mantıklı olan, ağzınızı bağlamak, sizi hep baygın tutmak ya da öldürmek."

Vin yanıt vermek üzere ağzını açacak oldu ancak öksürdü. Derhal, bedenini güçlendirmek üzere lehim yakmaya çalıştı. Ancak metalin eksikliği bir uzvunun olmayışı gibiydi. Doğrulurken öksürmeyi sürdürüyor ve başı dönüyordu; umduğundan çok daha kuvvetli bir biçimde metale ihtiyaç duyuyordu. Allomansi'nin bazı otların ve ilaçların aksine bağımlılık yapmaması gerekiyordu. Ancak o anda tüm ilim adamlarının ve âlimlerin yanıldığına yemin edebilirdi.

Yomen bir koluyla sert bir hareket yaptı; hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Elinde Vin için getirdiği bir kadehle bir hizmetçi yaklaştı.

Vin tereddütle kadehe baktı.

Yomen dönmeden "Eğer sizi zehirlemek isteseydim, Leydi Venture," dedi, "Bunu hileye başvurmadan da yapardım."

Vin kadehi alıp içindeki suyu içerken alaycı bir biçimde, doğru söylüyor, diye düşündü.

Yomen "Su," dedi. "Süzülmüş ve arıtılmış yağmur suyu. İçinde yakacak metal bulamayacaksınız. Yalnızca ahşapta bekletilmesini özellikle emrettim."

Vin, akıllıca, diye düşündü. Allomantik güçlerinden haberdar olmadan yıllar önce Vin yeraltı sularından ya da mutfak gereçlerinden tesadüfen edindiği az miktardaki metalleri yakıyordu.

Susuzluğu dindi ve öksürüğü yatıştı. Sonunda "Öyleyse," dedi, "Eğer benim metal yutmamadan bu kadar endişe duyuyorsanız neden ağzımı bağlamadınız?"

Yomen bir süre sessiz kaldı. Ardından döndü; Vin adamın gözleri etrafındaki ve yüzündeki dövmeleri görebiliyordu. Batmakta olan güneşin koyu renkleri yüzünde seçilebiliyordu. Alnında, tek bir parça atiyum asılıydı.

Obligatör kral "Çeşitli nedenleri var," dedi.

Vin adamı inceledi, ardından bir yudum daha almak üzere kadehi kaldırdı. Hareketiyle kelepçeleri tıngırdadı; hareketini kısıtladığı için bu metallere öfkeyle baktı.

Yomen "Gümüşten," dedi. "Sissoylular için sinir bozucu bir metal." Gümüş. İşe yaramaz, yakılamaz gümüş. Kurşun gibi gümüş de hiçbir Allomantik güç vermiyordu.

Yomen başıyla yanı işaret ederken "Gerçekten de pek tutulmayan bir metal..." dedi. Bir hizmetçi elinde küçük bir tepsiyle Vin'e yaklaştı; tepside bir şey vardı. Annesinin küpesi. Tunç ve gümüş kaplama olduğu için Allomantik olarak işe yaramaz bir şeydi. Kaplamanın çoğu yıllar önce dökülmüştü ve alttan kahverengiye çalan tunç görünerek küpeyi değersiz gösteriyordu.

Yomen "İşte bu yüzden," diye devam etti, "Bunun gibi bir takıyı neden önemsediğinizi merak ediyorum. Onu test ettirdim. Dışı gümüş, içi de tunç. Neden bu metaller? Biri Allomansi için işe yaramaz, diğeri de en zayıf olarak kabul edilen Allomantik gücü veriyor. Çelikten ya da lehimden bir küpe daha mantıklı olmaz mıydı?"

Vin küpeye baktı. Parmaklarını uzatıp metali hissetmek için can atıyordu. Eğer çeliği olsaydı küpeyi itip onu bir silah gibi kullanabilirdi. Bir keresinde Kelsier onu sırf bu basit nedenden ötürü takmasını söylemişti. Ancak, bunu ona annesi vermişti. Vin'in asla tanımadığı biriydi. Onu öldürmeye çalışan biri.

Vin küpeyi aldı. Vin küpeyi takarken Yomen merakla izledi. Yomen temkinliydi. Bir şeylerin olmasını bekler gibiydi.

Eğer gerçekten bir şeyler çeviriyor olsaydım, anında ölmüş olurdu, diye düşündü. *Nasıl orada öylece durabiliyor? Neden bana küpemi veriyor? İşe yarayacak metallerden yapılmamış olsa da, küpeyi ona karşı kullanmanın bir yolunu bulabilirim.*

İçgüdüleri adamın eski bir sokak oyunu denediğini söylüyordu; düşmanının saldırmasını sağlamak için ona hançerini fırlatmak gibi. Yomen, Vin'in planladığı her türlü tuzağı harekete geçirmek istiyordu. Aptalca bir hareket gibi görünüyordu. Bir Sissoylu'yu nasıl alt etmeyi düşünüyor olabilir?

Vin, tabii kendisi bir Sissoylu değilse, diye düşündü. *Beni yenebileceğini sanıyor. Atiyumu var ve ben bir şey denediğim anda bunu yakmaya hazır.*

Vin hiçbir şey yapmadı; saldırmadı. Yomen hakkında hissettikleri konusunda emin değildi; ama bunun bir önemi de yoktu. Küpenin gizli bir gücü olmadığından saldıramazdı. Aslında, yalnızca kulağındayken kendini daha rahat hissettiği için küpeyi istemişti. Onu takmaya alışmıştı.

Yomen "İlginç," dedi. "Yine de, sizin ağzını bağlamamamın nedenlerinden birini keşfetmek üzeresiniz..." Bu sözüyle birlikte bir elini kapıya doğru kaldırdı. Bir hizmetçi kapıyı açıp üzerinde Elend'in birliklerinin kahverengi ve beyaz giysisi içinde silahsız bir asker belirince ellerini arkasında kavuşturdu.

Harap Vin'in zihnine, onu öldürmelisin, diye fısıldadı. *Hepsini.*

Yomen ona bakmadan "Leydi Venture," dedi. "Size ben aksini belirtmedikçe bu adamla konuşmamanızı ve yalnızca ben talep ettiğimde yanıtlamanızı istiyorum. Aksi takdirde onu infaz etmek zorunda kalarak ordunuzdan yeni bir haberci isteyeceğim."

Askerin beti benzi attı. Vin neler olup bittiğini anlamak istercesine obligatör krala baktı. Yomen görünüşe göre sakin bir adamdı ve sert görünmek istiyordu.

Ne kadarı numaraydı?

Yomen askere "Gördüğün gibi, söz verdiğimiz gibi o hayatta," dedi. Asker "Bunun kılık değiştirmiş bir kandra olmadığını nasıl bileceğiz?" dedi. Yomen "Sorunu sorabilirsin," dedi.

Asker "Leydi Venture," dedi, "Kentteki partiye gitmeden önceki gece akşam yemeğinde ne yediniz?"

Güzel bir soruydu. Bir kandra onu, Elend'le ilk karşılaşması gibi önemli anlar hakkında sorguya çekerdi. Ancak yediği yemek gibi rastgele bir konuda soru sormak bir kandranın aklına gelmezdi. Bir de hatırlayabilseydi...

Yomen'e baktı. Yomen başıyla onaylayarak Vin'e izin verdi. "Yumurta," dedi. "Casusluk için kente girişlerimden birinde aldığım taze yumurtalar."

Adam başıyla onayladı.

Yomen "Yanıtını aldın, asker," dedi. "Kralına, karısının hâlâ hayatta olduğunu ilet."

Asker giderken hizmetçiler kapıyı kapadı. Vin bankta arkasına yaslanıp ağzının bağlanmasını bekliyordu. Yomen olduğu yerden Vin'e baktı.

Vin de bakışlarını ona çevirdi. Sonunda konuştu. "Elend'i ne kadar sakin tutabileceğini sanıyorsun? Eğer onu biraz tanıyorsan erkekliğinden önce krallığının geldiğini bilirsin. Yapılması gerekeni yapacaktır; bu benim sonum demek olsa bile."

Yomen, "Belki, sonunda," dedi. "Ancak şimdilik bu oyalama taktiği işe yarıyor. Sizin dobra bir kadın olduğunu ve işlerin kısa sürede hallolmasını sevdiğinizi söylüyorlar. Bu yüzden size karşı açık olacağım. Sizi tutsak etmekteki amacım sizi eşinize karşı baskı aracı olarak kullanmak değil."

Vin "Öyle mi?" dedi. "Öyleyse beni neden yakaladın?"

Yomen "Basit, Leydi Venture," dedi. "Sizi infaz edebilmek için yakaladım."

Vin'in şaşırmasını bekliyor idiyse bile; bunu göremedi. Omuzlarını silkmekle yetindi. "Gereksizce resmi bir ifade gibi geliyor. Neden baygınken gırtlağımı kesip bu işi bitirmedin?"

Yomen "Burası yasayla yönetilen bir kent," dedi. "Biz rastgele öldürmeyiz."

Vin "Bu savaş," dedi. "Eğer öldürmeden önce öldüreceklerini belirlemeyi beklersen, pek çok mutsuz askerin olacaktır."

"Suçunuz savaşla ilgili değil, Leydi Venture?"

"Öyle mi? Peki suçumu öğrenecek miyim?"

"Suçların en adisi. Cinayet."

Vin anlam veremiyordu. Bu adama yakın birini mi öldürmüştü? Belki bir yıl önce Hasting Hanesine saldırdığında Cett'in maiyetindeki soylulardan biriydi?

Yomen Vin ile göz göze geldi ve Vin orada bir şey gördü. Bu sakin görünüşün altında bir nefret yatıyordu. Hayır, dostlarından ya da akrabalarından birini öldürmemişti. Onun için çok daha önemli birini öldürmüştü.

"Lord Hükümdar," dedi. Yomen döndü.

Vin "Beni gerçekten de bununla yargılayamazsınız," dedi. "Saçma."

Yomen "Mahkeme olmayacak," dedi. "Bu kentteki yetkili benim ve bana yön ya da izin verecek bir törene ihtiyacım yok."

Vin kıkırdadı. "Buranın yasayla yönetildiğini söylediğini sanıyordum."

Yomen sakince "Yasa benim," dedi. "Karar vermeden önce insanların karşımda konuşmasına izin veririm. Kafandakileri tasarlaman için sana süre tanıyacağım; ancak eğer ağzına onaylanmamış bir şeyler atıyormuş gibi göründüğünüz anda bile sizi öldürmekle görevlendirilmiş muhafızlar olacak."

Yomen tekrar ona baktı. "Yerinizde olsam bir şey yiyip içerken çok dikkatli olurdum. Muhafızlarınız işlerini sağlama almakla tembihlendi; ayrıca kazayla seni öldürürlerse cezalandırılmayacaklarını biliyorlar."

Vin duraksadı, su dolu kadeh hâlâ avucundaydı.

Harap'ın sesi, onu öldür, diye fısıldadı. *Bunu yapabilirsin. Askerlerden birinin silahını al, ardından onu Yomen'e karşı kullan.*

Vin suratını astı. *Harap* hâlâ Reen'in sesini kullanıyordu; tanıdık, her zaman parçası gibi gelen bir şeydi. Bunu o *şeye* ait olduğunu keşfetmek yansımasının başkasına ait olduğunu ve kendisini daha önce hiç görmediğini anlamak gibiydi.

Sese aldırış etmedi. *Harap*'ın ondan neden Yomen'i öldürmesini istediğinden emin değildi. Ne de olsa, Yomen onu tutsak almıştı ve obligatör kral *Harap*'ın tarafındaydı. Ayrıca Vin adama zarar verebileceğinden emin değildi. Zincirlenmiş, kullanabileceği metallerden yoksun bir haldeyken saldırmak için aptal olması gerekirdi.

Ayrıca Yomen'in, savunmasını yapabilsin diye kendisini öldürmediği konusunda söylediklerine de inanmıyordu. Bir şeyler çeviriyordu. Ancak ne olduğunu anlayamıyordu. Neden onu öldürmemişti? Bir neden bulamamak için fazlasıyla zeki bir adamdı.

Amaçlarını belli etmeyen Yomen Vin'e tekrar arkasını dönüp pencereden dışarı baktı. "Onu götürün."

Bilincinin çoğunu feda ederek, Muhafaza Harap'm zindanını yarattı; böylelikle anlaşmayı bozarak birlikte yaratmış olduklarını Harap'm yok etmesini önlemeye çalıştı. Bu olay güçlerini neredeyse dengelemişti; Harap tutsaktı ve yalnızca bir kısmı dışarı sızabiliyordu. Muhafaza bir zamanlarki hâlinin küçük bir parçası kadardı ve düşünüp eyleme geçmekte bile zorlanıyordu.

Bu iki zihin elbette ki güçlerinin saf kuvvetlerinden bağımsızdılar. Aslında bu düşüncelerin ve kişiliklerin bu güçlerle nasıl ilişkilendirildiğinden emin değilim; ama başlangıçta olmadıklarını düşünüyorum. Çünkü her iki güç de onlara hâkim olan zihinlerden ayrışabiliyordu.

55

KÖYDEN DÖNMESİ Elend için oraya gidişinden çok daha uzun sürmüştü. Öncelikle sikkelerinin çoğunu köylülere bırakmıştı. İlerleyen zamanlarda paranın ne işlerine yarayacağından emin değildi ama bir şeyler yapmak zorunda hissetmişti. Sonraki birkaç ayda zor zamanlar onları bekliyordu. Erzak stokları neredeyse tükenmişti; evlerini kolosslar yakmıştı, suları kül yağmurundan kirlenmişti ve başkentleri ile kralları Elend'in kuşatması altındaydı.

Yağan külün altında ilerlerken, odaklanmam gerek, diye düşündü. *Her bir köye yardım edemem. Büyük resim için endişelenmeliyim.*

Birinin kentini yok etmek için kolossları kullanmayı da içeren büyük bir resim. Elend dişlerini sıkıp yürümeyi sürdürdü. Güneş ufukta alçalıyordu ve kızıl güneşin ışığı altında sisler görünmeye başlamıştı. Elend'in ardında otuz bin kadar koloss yürüyordu. Yeni ordusu.

Geri dönmesi biraz da bu yüzden uzun sürmüştü. Sorgucu onları çalmak üzere ortaya çıkar endişesiyle onların önüne geçmektense, koloss ordusuyla birlikte yürümek istemişti. Bu kadar büyük bir grubun başında kimse olmamasına hâlâ inanamıyordu.

Kasıklarına dek erişen bir kül yığınının içinde ilerlerken, bir koloss ordusuna

tek başıma saldırdım, diye düşündü. *Bunu Vin'in yardımı olmadan, Sorgucu'yu tek başıma alt etmeyi düşünerek yaptım.*

Nasıl olmuştu da bir Sorgucu'yu tek başına yenebileceğini düşünmüştü? Kelsier'in kendisi bile bunlardan birini güçlükle yenmişti.

Vin şimdiye dek üç tanesini öldürdü, diye düşündü. *Onlara karşı birlikte dövüştük, ama her birini o öldürmüştü.*

Vin'in yeteneklerini kıskanmıyordu, ama ara sıra ona imreniyordu. Bu onu eğlendiriyordu. Sıradan biriyken bunu dert etmemişti ama artık o da bir Sissoyluydu ve onun yeteneğine imreniyordu.

Ayrıca onun gibi becerikli biri bile tutsak düşmüştü. Elend üzerinden atamadığı ağır bir hisle ilerlemeyi sürdürdü. Her şey ona *yanlış* geliyordu. O özgürken Vin tutsaktı. Sis ve kül toprakları boğuyordu. Tüm güçlerine karşın Elend sevdiği insanları ve kadını koruyacak hiçbir şey yapamıyordu.

Üstelik doğruca kampa dönmek yerine kolosslarla birlikte ağır aksak yürüyüşünün üçüncü nedeni de buydu. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Yalnız kalmaya. Belki en başta yola çıkmasının nedeni buydu.

İşlerinin tehlikeli olduğunu biliyordu ama onu kaybedebileceğini asla düşünmemişti. O Vin'di. Her zaman kurtulurdu. Hayatta kalırdı.

Ama peki ya bu sefer yapamadıysa?

Her zaman hassas olan Elend olmuştu; Sissoylular ve kolosslar arasında sıradan biriydi. Dövüşemeyen, koruma için Vin'e muhtaç bir âlim. Savaşın son yılında bile Elend onun yanındaydı. Eğer tehlikeye düşecek olursa Elend de tehlikedeydi. Elend hayatta kalır da Vin ölecek olursa neler olabileceğini düşünecek vakti de olmamıştı.

Kül içinde ilerlerken başını hayır der gibi salladı. Kendisine yol açmak için kolossları kullanabilirdi. Ancak şimdilik onlardan bile uzakta olmak istiyordu. Bu yüzden önde, ardında batmakta olan kızıl bir güneşle aydınlanan külle kaplı bir arazide tek başına siyah bir figür olarak ilerliyordu.

Kül yağmurları daha da kötü bir hâl alıyordu. Köyden ayrılmadan önce bir gün boyunca kolossların sokakları temizleyip bazı evleri yeniden inşa etmesini sağlamıştı. Yine de kül yağmuru bu kadar yoğunken, sisler ve hatta başıboş gezen kolosslar bile ikincil sorunlara dönüşüyordu. Kül. Yalnızca kül bile onları öldürecekti. Daha şimdiden ağaçları ve tepeleri kaplamıştı. Kimi yerlerde beline dek geliyordu.

Eğer Luthadel'de kalıp âlimlerle birlikte çalışsaydım, bunu durdurmanın bir yolunu keşfedebilirdik, diye düşündü.

Hayır, bu ahmakçaydı. Ne yapacaklardı? Yanardağları mı tıkayacaklardı? Tüm külü denize akıtmanın bir yolunu mu bulacaklardı? Önünde, uzakta; güneş aksi yönde batıyor olsa da akşam sislerinin içinde gökte kızıl bir küre görebiliyordu. Doğudaki ışığın yanardağlardan taşan alev ve lav olduğunu düşünüyordu.

Ölmekte olan bu göğe, yürümeyi bile zorlaştıracak kadar biriken küle ve patlayan yanardağlara karşı ne yapmıştı? Şimdiye dek; bunlarla baş etme yöntemi onları görmezden gelmekten ibareti.

Ya da, bunlar için endişelenmeyi Vin'e bırakmaktı.

Beni gerçekten endişelendiren bu, diye düşündü. *Sevdiğim kadını kaybetmek yeterince kötü. Ama tüm bunları düzelteceğine inandığım kişiyi kaybetmek... Bu gerçekten ürkütücü.*

Garip bir durumdu. Asıl gerçek ise Vin'e bir insana güveneceğinden daha fazla güveniyordu. Daha çok bir gücü andırıyordu. Hatta bir tanrıyı. Doğrudan bunu düşünmek ahmakça geliyordu. Karısıydı. Firari Cemaati'nin bir üyesi olsa da ona tapınmak, onun tanrısal olduğunu düşünmek yanlış geliyordu.

Ayrıca tam olarak böyle de düşünmüyordu. Ama ona güveniyordu. Vin içgüdüleriyle hareket eden biriydi, Elend ise mantığı ve düşüncesiyle. Bazen, yalnızca üzerinde durup düşünmediği için Vin'in imkânsızı gerçekleştirebileceğini düşünüyordu. Elend bir uçurum kıyısına geldiğinde durup diğer tarafla arasındaki mesafeyi ölçmeye çalışırdı. Vin ise doğruca atlardı.

Vin'in diğer tarafa varamadığı gün ne olacaktı? Peki ya içine girdikleri olaylar iki kişinin baş edebileceğinden daha büyükse? Üstelik bu iki kişiden biri Vin iken bile böyleyse? Elend bunları düşününce Fadrex'teki zulada işe yarar bir bilgiye ulaşmak için bile çok az bir umut vardı.

Elend çaresizlik içinde, *yardıma* ihtiyacımız var, diye düşündü. Küller içinde yürümeyi bıraktı; nihayet gece inerken etrafa karanlık çöküyor ve sisler oynaşıyordu.

Yardım. Peki bu ne demekti? Bir zamanlar Sazed'in bahsettiği gizemli tanrıların birinden mi bir yardım gelecekti? Elend Lord Hükümdar dışında başka tanrı bilmiyordu. Ayrıca o yaratığa gerçekten de inanmıyordu; ancak Yomen ile tanıştıktan sonra bazı insanların Lord Hükümdar'a nasıl tapındıklarını görünce fikri biraz değişti.

Elend başını göğe çevirip yağan kül tanelerini izledi. Sessiz ancak durmak bilmeyen saldırısına devam ediyordu. Uyuyan birini boğmakta kullanılan yumuşak bir yastığın kapkara tüyleri gibiydiler.

Sonumuz geldi, diye düşündü. Ardından kolosslar da durmuş, ondan gelecek sessiz emri bekliyorlardı. *Bu kadar. Her şey sona erecek.*

Bunu anlaması ezici bir etki uyandırmamıştı. Sönmekte olan bir mumdan çıkan son bir tutam duman gibi narindi. Bir anda, karşı koyamayacaklarını, geçen yıl yaptıkları her şeyin anlamsız olduğunu anlamıştı.

Elend dizleri üzerine çöktü. Küller göğsüne dek geliyordu. Belki eve yürüyerek dönmesinin son nedeni de buydu. Etrafta başkaları varken iyimser olmak zorundaymış gibi hissediyordu. Ama bir başın kaldığında gerçekle yüzleşebilirdi.

Orada, küllerin içinde; nihayet pes etti. Yanı başında biri daha dizlerinin üzerine çöktü.

Elend irkilip doğrulmaya çalışırken yerdeki külleri savurmuştu. Geç de olsa lehimini harlayarak saldırmak üzere olan bir Sissoyluya özgü keskin bir gücü bedenine yaydı. Ama yanında kimse yoktu. Donup kaldı; hayal görüp görmediğini anlamaya çalışıyordu. Ardından kalay yakıp külle örtülü gecenin karanlığına doğru gözlerini kısarak baktı ve nihayet aradığını buldu. Bir sis yaratığı.

Gerçekten de sisten bir yaratık değildi. Daha çok çizgilerini sis belirliyor gibiydi. Rastgele oynaşan sisler bir insana benzeyen siluetini oluşturuyordu. Elend daha önce bu yaratığı iki kez görmüştü. İlk kez; Kuzey Salâhiyet'in yabanında belirmişti.

İkinci kez ise Elend'i karnından bıçaklayarak ölüme terk etmişti.

Yine de bu Vin'in Miraç Kuyusu'ndaki gücü alıp bunu Elend'i iyileştirmek için kullanmaya zorlamak için yapmıştı. Neredeyse Elend'i öldürmüş olsa da bu şeyin niyeti iyiydi. Ayrıca Vin bu yaratığın Elend'i her nasılsa Allomanser yapan o metal parçasına götürdüğünü söylemişti.

Sis ruhu Elend'i izliyordu; şekli oynaşan sisler içinde zorlukla seçiliyordu. Elend "Ne?" diye sordu. "Benden ne istiyorsun?"

Sis ruhu kolunu kaldırıp kuzeydoğuyu işaret etti.

İlk karşılaştığımızda da böyle yapmıştı. Beni bir yere göndermeye çalışırcasına yalnızca işaret ediyordu. O zaman da ne demek istediğini anlamamıştım.

Elend birden bitkinleşip "Bak," dedi. "Bir şey söylemeye çalışıyorsan neden bunu açıkça dile getirmiyorsun?" Sis ruhu sislerin içinde sessizce dikiliyordu.

Elend, "En azından yaz," dedi. "Elinle göstermek hiçbir işe yaramıyor." Bu yaratığın, artık her ne idiyse, bir tür bedeni olduğunu biliyordu. Ne de olsa Elend'i bıçaklamakta zorlanmamıştı.

Yaratığın orada öylece dikilmeyi sürdüreceğini sanmıştı. Ancak, Elend'in tahmininin aksine, kendine söyleneni yapıp küllerin içinde dizleri üzerine çöktü. Sisten elini uzatıp küle yazmaya başladı. Elend bir adım öne çıkıp sis ruhunun ne yazdığını anlamak için başını çevirdi.

Seni öldüreceğim, yazıyordu. *Ölüm, ölüm, ölüm.* Elend bir ürperti hissederken "Pekâlâ... Bu çok hoş," dedi.

Sis ruhu yere çöktü. Külün içinde dizleri üzerine çöktüğünde yerde iz bırakmamıştı.

Elend, kendisine güvenmemi sağlamaya çalışıyorken seçtiği sözcükler çok garip, diye düşündü. Elend "Sözlerini değiştirebilir, değil mi?" diye sordu. "Diğer kuvvet. Kâğıt üzerindeki metni değiştirebiliyorsa neden küle yazılanları değiştiremesin?"

Sis ruhu başını kaldırdı.

Elend "Sazed'in kâğıtlarının köşelerini de bu yüzden yırttın," dedi. "Ona not yazamıyordun çünkü yazdıkların değiştirilecekti. Bu yüzden başka şeyler yapmak zorundaydın. Elinle işaret etmek gibi daha bariz şeyler."

Yaratık doğruldu.

Elend "Öyleyse, daha yavaş yaz," dedi. "Hareketlerin daha açık olsun. Kolunun hareketini izleyecek ve harfleri zihnimde göreceğim."

Sis ruhu derhal işe koyulup kollarını hareket ettirmeye başladı. Elend ruhun hareketlerine odaklandı. Bu hareketlerden harfleri çıkarmak şöyle dursun, hiçbiri anlamlı gelmiyordu.

Elini kaldırıp "Dur," dedi. "İşe yaramıyor. Ya o kuvvet bunları değiştiriyor ya da sen yazmayı bilmiyorsun."

Sessizlik.

Elend yerde yazılanlara bakarken, bir dakika, diye düşündü. *Eğer yazılanlar değiştiyse...* Ani ve soğuk bir ürperti hissederek "O burada, değil mi?" dedi. "Burada, bizimle birlikte." Sis ruhu hareketsiz kaldı.

Elend "Evetse zıpla," dedi.

Sis ruhu kollarını daha önce yaptığı gibi sallamaya başladı.

Elend "Bu da olur," derken ürperdi. Etrafa bakındı ama sislerde hiçbir şey göremiyordu. Eğer Vin'in serbest bıraktığı şey yanındaysa, hiç iz bırakmıyor demekti. Yine de Elend bir şeylerin değiştiğini *hissedebiliyordu*. Rüzgâr biraz artmıştı, havada hafif bir soğukluk vardı ve sisler daha oynaktı. Belki de yalnızca hayal görüyordu.

Dikkatini tekrar sis ruhuna çevirdi. "Sen... Daha önceki kadar gerçekçi değilsin." Yaratık hareketsiz kaldı.

Elend sabırsız bir biçimde "Bu hayır anlamına mı geliyor?" diye sordu. Yaratık hareket etmedi.

Elend gözlerini kapattı. Odaklanmayı deneyip gençliğindeki mantık bulmacalarını hatırlamaya çalıştı. *Buna daha doğrudan yaklaşmalıyım. Basit bir evet ya da hayırla yanıtlanabilecek sorular kullanmalıyım. Sis ruhu neden öncekine göre daha zor görülecek olsun ki?* Elend gözlerini açtı.

"Daha öncekine göre daha zayıf mısın?" diye sordu. Ruh kollarını salladı.

Elend, evet, diye düşündü.

Elend "Dünya sona mı eriyor?" diye sordu. Yine kollarını salladı.

"Diğerine göre daha mı zayıfsın? Vin'in serbest bıraktığı şeye?" Kollar sallandı.

Elend "*Çok daha* mı zayıf?" diye sordu.

Ruh kollarını salladı ancak biraz kederli görünüyordu.

Elend, güzel, diye düşündü. Elbette, bunu o da tahmin edebilirdi. Sis ruhu ne olursa olsun sorunlarının çözümü büyülü değildi. Öyle olsaydı şimdiye dek kendilerini kurtarmış olurlardı.

Elend, en çok ihtiyacımız olan şey bilgi, diye aklından geçirdi. *Bu şeyden öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerek.* "Kül ile bir ilişkin var mı?" diye sordu.

Hareket yoktu.

"Kül yağmurlarına sen mi sebep oluyorsun?" Yine hareket yoktu.

"Kül yağmurlarının sebebi diğer şey mi?" Bu kez kollarını salladı.

Pekâlâ. "Sislerin gündüz vakti de gelmesine o mu sebep oluyor?" Hareket yoktu.

"Sislerin gündüz gelmesini *sen* mi sağlıyorsun?"

Bu soruya vereceği yanıtı düşünüyormuş gibiydi, bu kez kollarını daha öncekilere kıyasla daha isteksizce salladı.

Elend, acaba bu "belki" ya da "kısmen" demek olabilir mi, diye düşündü.

Yaratık hareketsizleşti. Sisler içinde onu seçmek git gide daha da zorlaşıyordu. Elend kalayını harladı ama bu yaratığı daha görünür kılmadı. Giderek soluyor gibiydi.

Elend bir yanıt beklemekten çok kendi kendine konuşur gibi "Nereye gitmemi istiyordun?" diye sordu. "Doğuyu mu işaret ettin? Luthadel'e dönmemi mi istiyorsun?"

Kollarını yine isteksizce salladı.

"Fadrex'e mi saldırmamı istiyorsun?" Hareketsiz kaldı.

"Fadrex'e *saldırmamamı* mı istiyorsun?" Hevesle kollarını salladı.

İlginç, diye düşündü.

Elend "Sisler," dedi. "Sislerin tüm bunlarla ilgisi var, değil mi?" Yaratık ellerini salladı.

Elend "Sisler adamlarımı öldürüyor," dedi.

Sis ruhu öne çıktı ardından hareketsiz kaldı; telaşlı görünüyordu.

Elend olup biteni anlamaya çalışıyordu. "Buna tepki verdin. Sislerin adamlarımı *öldürmediğini* mi söylemek istiyorsun?" Kollarını salladı.

"Bu saçmalık. Onların öldüğünü gördüm."

Öne çıkıp Elend'i işaret etti. Elend kuşağına baktı. Başını kaldırırken "Sikkeler mi?" diye sordu.

Sis ruhu yeniden işaret etti. Elend kuşağına uzandı. Orada yalnızca metal şişecikleri vardı. Bunlardan birini çekerek "Metaller mi?" diye sordu.

Hevesle kollarını salladı. Bunu yapmayı sürdürüyordu. Elend şişeciğe baktı. "Anlamıyorum."

Yaratık durakladı. Buharlaşıyormuşçasına giderek daha da kayboluyordu.

Elend öne çıkıp "Bekle!" dedi. "Başka bir sorum var. Gitmeden önce bir soru daha!" Elend'in gözlerinin içine baktı.

Elend usulca "Yenebilir miyiz? Hayatta kalabilir miyiz?" diye sordu.

Hareket yoktu. Ardından yaratık kolunu kısa bir süre salladı. Hevesli ya da coşkulu bir hareket değildi; daha çok tereddütlüydü. Emin değildi. Aynı hareketi sürdürürken buharlaştı; silueti sisler içinde kaybolurken sanki yaratık hiç orada olmamış gibiydi.

Elend karanlıkta dikiliyordu. Arkasını dönüp kendisini uzakta koyu ağaç gövdeleri gibi bekleyen koloss ordusuna baktı. Tekrar diğer yöne dönüp sis ruhundan bir iz aradı. Sonunda hızla dönüp Fadrex'e doğru ilerlemeye başladı. Kolosslar da onu izledi.

Daha... Güçlü hissediyordu. Saçmaydı; sis ruhu ona işe yarar hiçbir bilgi vermemişti. Neredeyse bir çocuk gibiydi. Ona söylediği şeyler; genellikle şüphelendiklerinin onaylanmasından ibaretti.

Yine de yürürken daha kararlıydı. Sadece, dünyada anlamadığı şeyler olduğunu bildiği için. Belki bu da görmediği olasılıklar olduğu anlamına geliyordu. Hayatta kalma olasılıkları.

Mantığı ona atlamamasını söylerken bile uçurumun diğer tarafına güvenle ulaşma olasılığı.

Muhafaza'nın kalan son canını da Fadrex'e yürüyüşü sırasında neden Elend'e görünmek için kullandığını bilmiyorum. Anladığım kadarıyla Elend bu karşılaşmadan pek bir şey öğrenmedi. Elbette, o zamana dek Muhafaza eski hâlinin bir gölgesi gibiydi ve bu gölge de Harap'ın korkunç yıkım etkisi altındaydı.

Belki Muhafaza; ya da bir zamanlarki halinden geriye kalanlar Elend'i tek başına yakalamak istedi. Belki de Elend'i, insanların imparatoru olduğunu bildiği kişinin o arazide dizleri üzerine çökmüş bir hâlde, bir daha hiç kalkmamak üzere yere devrilmek üzere olduğunu gördü. Her halükarda Muhafaza belirdi ve böylelikle kendisini Harap'ın saldırılarına açık kıldı. Muhafaza'nın tek bir hareketiyle bir Sorgucu'yu kaçırdığı günler, hatta bir adama vurup yere devirerek öldürdüğü günler de geride kalmıştı.

Elend "sis ruhunu" gördüğünde, Muhafaza kendisini güçlükle ifade eden bir halde olmalıydı. Eğer ölmekte olan bir tanrının huzurunda olduğunu bilseydi Elend neler yapardı merak ediyorum; o gece Muhafaza'nın vefatının son görgü tanığı olmuştu. Eğer Elend o külle kaplı arazide birkaç dakika daha beklemiş olsaydı sislerin içinden küllere kısa, siyah saçlı ve karakteristik bir burnu olan cansız bir beden düştüğünü görecekti.

Bu hâlde, cansız beden orada öylece kalıp küllere gömüldü. Dünya ölüyordu. Dünyanın tanrıları da onunla birlikte ölmeliydi.

56

SPOOK KARANLIK MAĞARADA DİKİLİYOR tahtasına ve kâğıdına bakıyordu. Bir ressamın tuvali gibi gerdirmişti; ancak imgeler değil fikirleri resmediyordu. Kelsier planlarını çeteye sunarken daima bir kara tahta kullanırdı. Spook planlarını çeteye açıklamıyor, kendisi bunlar üzerinde çalışıyor olsa da iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Zor olan; Quellion'un Allomanser olduğunu halkın önünde açık etmeye zorlamak olacaktı. Durn onların nelere dikkat etmesi gerektiğini söylemişti; kalabalık-

lar buna hazır olacak, kendilerine söylenen şeyin onayını bekliyor olacaklardı. Ancak Spook'un planının işe yaraması için Yurttaş'ı halka açık bir yerde yakalamalı ve adamı kendilerini izleyenlerin anlayabileceği bir biçimde Allomantik güçlerini kullanmaya zorlamalıydı.

Öyleyse uzaktaki bir metali İtmesine izin veremem, diye düşünüp karatahta üzerine bir not aldı. *Onun havaya fırlamasına ya da birkaç sikke fırlatmasına ihtiyacım var. Görülebilir, başkalarına izlemelerini söyleyebileceğimiz bir şey.*

Bu zor olacaktı; ama Spook'un inancı tamdı. Quellion'a bir mitingde saldırmaktan tutun, yalnız olduğunu düşündüğü bir anda güçlerini kullanmasını sağlamaya dek bazı fikirleri tahtaya karalamıştı. Yavaşça, fikirleri mantıklı bir plana dönüşüyordu.

Spook gülümseyerek, bunu gerçekten de yapabilirim, diye düşündü. *Kelsier'in liderlik becerilerine hep hayran kalmıştım. Ama bu sandığım kadar zor değil.*

En azından, Spook böyle düşünüyordu. Başarısız olduğu durumda olabilecekleri düşünmemeye çalıştı. Beldre'in hâlâ elinde rehin olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Bazı sabahlar uyandığında, gece kalayı yanıp bittiğinden, daha fazla metal içene dek bedeninin tamamen uyuştuğunu ve hiçbir şey hissedemediğini düşünmemeye çalıştı. Ortalıkta göründüğünde, konuştuğunda ya da bir şeyler peşinde olduğunda halk arasında yol açtığı isyanlara ya da olaylara odaklanmamaya çalıştı.

Kelsier ona endişe etmemesini söyleyip duruyordu. Bu onun için yeterli olmalıydı, değil mi?

Birkaç dakika sonra, taş zeminde atılan sessiz adımları; yaklaşan birini duydu. Adımlar onun için yeterince sessiz değildi. Parfümsüz bir elbisenin hışırtısı ona gelenin kim olduğunu söylüyordu.

"Spook?"

Elindeki kalemi bırakıp döndü. Beldre Spook'un 'odasının' öte tarafında duruyordu. Bazı rafların arasında kendisine bir oda yapmış ve bunu çarşaflarla bölmüştü; burası kendi ofisiydi. Yurttaş'ın kardeşi yeşil-beyaz, güzel bir soylu elbisesi giyiyordu.

Spook gülümsedi. "Elbiseyi beğendin mi?"

Beldre biraz utanmış bir hâlde başını öne eğdi. "Yıllardır böyle bir şey giymedim."

Spook kalemi bırakıp elini bir paçavraya silerken "Bu kentte kimse giymedi," dedi. "Ama, hangi binaları yağmalaman gerektiğini bilirsen bu tür elbiseler edinmek o kadar da zor değil. Görünüşe göre bedenini doğru tahmin etmişim, değil mi?"

Beldre ilerleyip usulca "Evet," dedi. Elbise genç kızın üzerinde gerçekten de güzel duruyordu, o yaklaştıkça Spook da odaklanmakta biraz daha zorlanıyordu. Beldre Spook'un tahtasına bir göz attı; yazılanlar ona pek bir şey ifade etmiyordu. "Bunun... Bir anlamı var mı?"

Spook dalgınlığını silkeleyip üzerinden attı. Tahta karalamalar ve notlarla do-

lup taşmıştı. Bu bile yazılanları okumayı zorlaştırıyordu. Ancak, okumayı daha da güçleştiren başka bir şey vardı.

Spook "Çoğu doğu sokak ağzı ile yazılı," dedi.

Beldre tahtanın kenarlarında parmaklarını dikkatle gezdirirken "Küçükken kullandığın dil mi?" diye sordu. Yanlışlıkla bir şeyleri silmemeye dikkat ediyordu.

Spook başıyla onayladı.

"Sözcükler bile değişik," dedi. "Yapaydım?"

Spook "'Yapıyordum' gibi bir anlamı var," diye açıkladı. "Cümlelere böyle başlıyorsun. "'Yapaydım oraya koşmalı' 'Oraya koşuyordum,' demek"

Beldre tahtada yazılanları okurken gülümseyerek "Yapaydım nerede nasılını" dedi. "Ahlamsız gibi geliyor!"

Spook gülümseyip doğu sokak aksanıyla "Yapaydım nasılını istemeyi yapmayı," dedi. Ardından kızarıp başını çevirdi.

Beldre "Ne?" diye sordu.

Spook, neden hep onun yanında aptal gibi davranıyorum, diye düşündü. *Diğerleri hep konuşmamla dalga geçerdi; Kelsier bile aptalca olduğunu düşünürdü. Şimdi ben kalkmış onun önünde böyle konuşuyorum.*

Beldre gelmeden önce planlarını düşünürkenki gibi kendinden emin hissetmiyordu. Neden bu kız onu hep liderlik rolünden eski Spook'a dönüştürüyordu? Hiçbir zaman önemli olmamış olan Spook'a.

Beldre "Aksanından utanmamalısın," dedi. "Bence hoş." Spook kıza arkasını dönerken "Daha demin anlamsız dedin," dedi.

Beldre "Ama en güzel yanı da bu!" dedi. "Anlamsız gibi olması *kasıtlı*, değil mi?"

Spook, bu sokak ağzını edindiğinde ebeveynlerinin verdiği tepkiyi memnuniyetle hatırladı. Yalnızca arkadaşlarının anlayabileceği şeyler söylemek ona bir tür güç veriyordu. Elbette bunu o kadar çok kullanmıştı ki eskiye dönmek zor olmuştu.

Beldre, tahtaya bakarken "Pekâlâ," dedi. "Neler yazıyor?"

Spook tereddüt etti. "Yalnızca rastgele düşünceler." Beldre onun düşmanıydı; bunu aklından çıkarmamalıydı. Beldre "Oh," dedi. Gözüne okunaksız bir şeyler ilişti, ardından tahtadan uzaklaştı.

Ağabeyi onu toplantılarına asla almadı, diye düşündü. *Ona önemli hiçbir şey söylemedi. Kendisini işe yaramaz hissetmesine yol açtı...*

Spook kendisini "Ağabeyinin Allomansi güçlerini halkın önünde kullanmasını sağlamalıyım," derken buldum. "Böylece insanlar onun ikiyüzlü olduğunu görecek."

Beldre ona döndü.

Spook "Tahtada bununla ilgili fikirlerim var," dedi. "Pek çoğu iyi değil. Doğruca ona saldırıp kendini savunmasını sağlamak iyi bir fikir gibi geliyor."

Beldre "Bu işe yaramaz," dedi. "Neden olmasın?"

"Sana karşı Allomansi kullanmaz. Kendisini öylece açık etmez."

"Eğer onu yeterince korkutursam yapar."

Beldre başını hayır der gibi salladı. "Ona zarar vermeyeceğine söz verdin. Hatırlıyor musun?"

Spook parmağını kaldırırken "Hayır," dedi. "Ben başka bir yol bulmayı *deneyeceğime* söz verdim. Ayrıca onu öldürmek gibi bir niyetim de yok. Yalnızca onu öldüreceğimi *sanmasını* istiyorum."

Beldre yine sessizleşti. Yüreği titredi.

Spook "Merak etme, yapmayacağım, Beldre," dedi. "Onu öldürmeyeceğim."

"Söz veriyor musun?" diye sordu. Spook başıyla onayladı.

Beldre bakışlarını ona çevirdi, ardından gülümsedi. "Ona bir mektup yazmak istiyorum. Belki seni dinlemesini sağlayabilirim; bunun gerekliliğini tamamen ortadan kaldırabiliriz."

Spook "Pekâlâ..." dedi. "Ama beni zor duruma sokacak bir şeyi ona haber vermediğinden emin olmak için mektubu okumam gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

Beldre başıyla onayladı.

Elbette, okumaktan fazlasını yapacaktı. Mektubu bir başka kâğıda geçirecek, satırların sırasını değiştirecek ve aralara bazı önemsiz sözcükler ekleyecekti. Şifreli mesajları bilebilecek kadar çok hırsız çetesinde yer almıştı. Ama Beldre'in kendisine karşı dürüst olduğunu göz önünde bulundurursa Quellion'a bir mektup yazması iyi bir fikirdi. Spook'un konumunu güçlendirirdi.

Yatacak yerinin yeterince rahat olup olmadığını sormak üzereyken yaklaşan birini duyup bundan vazgeçti. Bu seferki ayak sesleri daha güçlüydü. Yüzbaşı Goradel, diye düşündü.

Gerçekten de asker kısa bir süre sonra Spook'un 'odasının' köşesinde belirdi. Asker "Lordum," dedi. "Bunu görmeniz gerek."

Askerler gitmişti.

Sazed diğerleriyle birlikte pencereden bakıp Quellion'un askerlerinin son birkaç haftadır Nezaret binasını izleyerek kamp kurmuş oldukları boş araziye göz gezdiriyordu.

Breeze düşünceli bir hâlde çenesini kaşırken "Ne zaman gittiler?" diye sordu.

Goradel "Az önce," diye açıkladı.

Her nedense, bu Sazed'e kötüye bir işaretmiş gibi gelmişti. Spook, Breeze ve Goradel'in yanında dikiliyordu; ancak diğerleri bunu iyiye bir işaret olarak yorumluyordu.

Goradel "Pekâlâ, dışarı çıkmayı kolaylaştıracak," dedi.

Spook "Daha da fazlası," dedi. "Quellion'a karşı plana askerlerimizi de dâhil edebileceğim anlamına geliyor. Kapımızın eşiğinde bir ordu adam varken onları binadan gizlice çıkarmadık; ama şimdi..."

Goradel "Evet," dedi. "Ama nereye gittiler? Quellion'ın bizden şüphelendiğini düşünüyor musun?"

Breeze gülecek gibi oldu. "Bu, sevgili dostum, senin gözcülerinin yanıtlayabileceği bir soru. Neden onları ordunun peşinden göndermiyorsun?"

Goradel başıyla onayladı. Ama Sazed'in beklemediği bir biçimde, asker onay için Spook'a döndü. Spook başıyla onayladı ve yüzbaşı da emir vermek üzere uzaklaştı.

Sazed, Breeze ve benim yerimize, çocuğa bakıyor, diye düşündü. Şaşırmaması gerekirdi. Sazed, Spook'un önderlik etmesine kendisi müsaade etmişti ve Goradel'e göre Sazed, Breeze ve Spook muhtemelen eşitti. Elend'in yakın çevresindeydiler ve içlerinde en iyi savaşçı Spook'tu. Goradel'in bir yetkili olarak ondan bir işaret beklemesi mantıklıydı.

Yalnızca, Spook'un askerlere emir verdiğini görmek garipti. Spook, çetenin döneminde her zaman çok sessiz biri olmuştu. Fakat Sazed de çocuğa saygı duymaya başlıyordu. Spook, Sazed'in yapamadığı bir biçimde emir verebiliyordu ve Quellion'ı devirme planlarının yanı sıra Urteau'daki hazırlıklarda da öngörülü olduğunu göstermişti. Breeze'in önemli olduğunu söylediği dramatik etki alanında da bir yeteneğe sahipti.

Ancak çocuğun gözleri sargılıydı ve açıklamadığı başka şeyler vardı. Sazed yanıtlar için biraz daha bastırması gerektiğini biliyordu ama gerçek şu ki Spook'a güveniyordu. Sazed Spook'u, diğerleriyle güçlükle konuşabildiği çocukluğundan beri tanıyordu.

Goradel uzaklaşırken Spook Sazed ve Breeze'e döndü. "Pekâlâ?"

Breeze "Quellion bir şeyler çeviriyor," dedi. "Ancak bir sonuca varmak için çok erken." Spook "Katılıyorum," dedi. "Şimdilik plana uygun ilerleyelim."

Bunun ardından ayrıldılar. Sazed arkasını dönüp mağaranın uzak köşesine; kalabalık bir grup askerin parlak lambalar altında çalıştığı kısma doğru ilerledi. Kollarında bakırzihinlerin tanıdık ağırlığı vardı; ikisi pazularında, ikisi ise bileklerindeydi.

Spook'un kendisine vermiş olduğu görevi tamamlamak için gerekli olan mühendislik bilgisi bu zihinlerde saklıydı.

Son zamanlarda Sazed ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Ne zaman merdivenlerden çıkıp kente bakacak olsa daha kötüye işaret eden şeyler görüyordu. Kül yağmurları daha da artmıştı. Depremler daha şiddetli ve daha sık bir hâl almıştı. Sisler, gündüz vakti git gide daha da uzun kalıyorlardı. Gök daha da kararıyor, kızıl güneş bir ışık ve yaşam kaynağından çok dev bir kanayan yarayı andırıyordu. Yanardağlar ufku gece vakti bile kızıla boyuyordu.

Dünyanın sonu insanların inançlarını yitirdikleri değil de *buldukları* bir zaman olması gerekiyor gibi geliyordu. Ancak dosyasındaki dinleri inceleyerek geçirdiği kısa süre bu konuda pek cesaret verici değildi. Yirmi dini daha elemiş ve geriye otuz potansiyel aday kalmıştı.

Başını hayır der gibi sallayıp çalışmakta olan askerlerin arasında ilerledi. Birkaç grup, kayalarla dolu ahşap mekanizmalar üzerinde çalışıyordu. Bunlar mağaraya akan suyun önünü kesecek olan ağırlık sistemleriydi. Diğerleri mekanizmayı indirecek olan makaralar üzerinde çalışıyordu. Yarım saat kadar sonra Sazed herkesin işini hakkıyla yaptığına karar verip hesaplamalarına döndü. Ancak masasına yürürken karşıdan gelen Spook'u gördü.

Spook, Sazed'in yanına gelip "İsyanlar," dedi. "Anlamadım, Lord Spook?"

"Askerler oraya gitti. Birileri bir yangın çıkarmış ve bizi çevreleyen askerler, tüm kent yanıp kül olmadan önce bu yangını söndürmeye gönderilmiş. Burada, Merkezi Salâhiyet kentlerinde olduğundan çok daha fazla ahşap var."

Sazed kaşlarını çattı. "Korkarım buradaki eylemlerimiz tehlikeli olmaya başlıyor."

Spook omuz silkti. "Bence bu iyi bir şey. Bu kent patlamanın eşiğinde, Saze. Tıpkı Luthadel'e hâkim olduğumuzdaki gibi.

Sazed usulca "Yalnızca Elend Venture'ın varlığı kentin kendi kendini yok etmesini önlemişti," dedi. "Kelsier'in devrimi kolaylıkla bir felakete dönüşebilirdi."

Spook "Her şey yoluna girecek," dedi.

İkisi mağarada dolaşırlarken Sazed genç adamı süzdü. Spook, kendinden emin görünmek için fazla çaba sarf ediyor gibiydi. Belki Sazed yalnızca şüpheci birine dönüştüğü içindi, ama Spook kadar iyimser olmakta zorlanıyordu.

Spook "Bana inanmıyorsun," dedi.

Sazed "Af edersiniz, Lord Spook," dedi. "Mesele o değil... Yalnızca son zamanlarda hiçbir şeye inancım kalmadı."

"Oh."

Bir süre sessizce yürüdüler ve kendilerini cam gibi dümdüz yeraltı gölünün kıyısında buldular. Sazed suyun kenarında duraksadı; endişeleri içini yiyordu. Uzun bir süre öylece kaldı; çaresiz hissediyor ancak bunu içinden atacak bir yol bulamıyordu.

Sazed sonunda "Spook, hiç endişeleniyor musun?" diye sordu. "Başarısız olmamızdan mı?" Spook ayaklarını sürüyerek "Bilmiyorum," dedi.

Sazed çalışmakta olan askerlere el sallarken "Ayrıca, *bundan* çok daha kötü," dedi. "Gök bile düşmanımız gibi. Toprak ölüyor. Tüm bunların bir işe yarayıp yaramayacağını merak etmiyor musun? Neden uğraşıyoruz ki? Sonumuz zaten geldi!"

Spook kızardı. Sonunda başını önüne eğdi. "Bilmiyorum," diye tekrarladı. "Ben... Ne yaptığını anlıyorum, Sazed. Kendimden şüphe duyup duymadığımı anlamaya çalışıyorsun. Sanırım beni okuyabiliyorsun."

Sazed şaşırmıştı, ama Spook ona bakmıyordu.

Genç adam alnını silerken "Haklısın," dedi, "Başarısız olup olmayacağımızı merak ediyorum. Sanırım Tindwyl bana kızardı, değil mi? Liderlerin kendilerinden şüphe etmemesi gerektiğini düşünürdü."

Bu söz karşısında Sazed duraksadı. Yaptığı bu çıkıştan korkmuş bir halde, ne yapıyorum, diye düşündü. *Gerçekten böyle birine mi dönüştüm? Yaşamımın çoğunda Kendi halkıma isyan ederek Sinod'a karşı geldim. Ancak huzurluydum; doğru şeyi yaptığımdan emindim.*

Buraya, insanların bana en çok ihtiyaç duydukları yere gelip ortalıkta dolanıp arkadaşlarıma çıkışıyor onlara öleceğimizi söyleyip duruyorum!

Spook başını kaldırıp "Ama," dedi, "Kendimden şüphe etsem de, işlerin yolun-

da gideceğini düşünüyorum." Sazed, çocuğun gözlerinde gördüğü umuda şaşırmıştı. *İşte ben bunu yitirdim.* Sazed "Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu.

Spook, "Bilmem," dedi. "Sadece... Buraya ilk geldiğinde bana sorduğun soruyu hatırlıyor musun? Göl kıyısında, şurada dikiliyorduk. Bana inanç hakkında bir şey sormuştum. Eğer, Quellion'ın Firari'ye olan inancı gibi insanların birbirlerine zarar vermelerine yol açıyorsa inancın ne işe faydası olduğunu sormuştun."

Sazed göle doğru baktı. Usulca "Evet," dedi. "Hatırlıyorum."

Spook "O zamandan beri bunu düşünüyorum," dedi. "Ve... Galiba bir yanıtım var."

"Lütfen."

Spook, "İnanç," dedi, "Ne olursa olsun fark etmez demek. Birinin her şeyi izlediğine inanabilirsin. Birinin her şeyi düzelteceğine inanabilirsin."

Sazed anlamaya çalışıyordu.

Spook, Sazed'in göremediği şeyler görüyormuşçasına gözleri parıldayarak ileri bakarken "Her zaman bir yolunun olması demek," diye fısıldadı.

Sazed, evet, diye düşündü. *İşte bunu yitirdim. Geri kazanmam gereken de bu.*

Her gücün üç yönü olduğunu anladım; Harap ve Muhafaza tarafından yaratılanlarda görülebilen fiziksel bir yön; dünyanın tamamını kaplayan ruhsal bir yön ve bu enerjiye hükmedenlerin zihinlerindeki bilişsel bir yön.

Bununla sınırlı da değil. O kadar çok daha fazlası var ki henüz kavrayamıyorum.

57

ONLARI ÖLDÜRMELİSİN.

İki muhafızın, hücresinin kapısından geçtiğini işitince Vin başını kaldırdı. *Harap*'ın sesinin iyi bir yanı vardı; daima Vin'e onları öldürmesini söylüyor olsa da insanlar yaklaştığında onu uyarıyordu.

Bir yandan da, aslında delirmiş olup olmadığını merak ediyordu. Ne de olsa başka kimsenin görmediklerini görüp, işitmediklerini işitiyordu. Ancak, eğer delirmişse, bunu fark etmesinin bir yolu yoktu. Bu yüzden duyduklarını kabul edip bununla yetinmeye karar verdi.

Aslında, zaman zaman *Harap*'ın sesinden memnundu. *Harap* dışında hücresinde yalnızdı. Her şey hareketsizdi. Askerler bile, muhtemelen Yomen'in talimatları üzerine, konuşmuyorlardı. Ayrıca *Harap* her konuştuğunda yeni bir şey öğreniyormuş gibi hissediyordu. Örneğin *Harap*'ın kendisine görünebileceğini ya da onu uzaktan etkileyebileceğini öğrenmişti. Asıl varlığı Vin'in hücresinde değilken *Harap*'ın söyledikleri daha basit ve belirsizdi.

Örneğin, *Harap*'ın muhafızları öldürmesini söylemesi gibi. Bunu yerine getiremezdi; hücresinin içindeyken yapamazdı. Belirli bir talimattan çok Vin'in eğilimini değiştirmeye yönelik bir girişimdi. Bu da ona Allomansi'yi hatırlatıyordu; Allomansi ile de kişinin duygularının üzerinde genel bir etki oluşturulabilirdi.

Genel bir etki...

Aniden bir şeyin farkına vardı. Zihniyle dışarıyı yokladı ve Elend'in kendisine vermiş olduğu bin kolossu hâlâ hissedebiliyordu. Hâlâ kendi hâkimiyeti altında-

dılar; uzaktalardı ve onlara önceden vermiş olduğu genel emirlere uyuyorlardı.

Onları kullanmanın bir yolunu bulabilir miydi? Elend'e bir mesaj iletebilirler miydi? Kente saldırıp kendisini kurtarmalarını sağlayabilir miydi? Planları gözden geçirirken ikisinin de eksik olduğunu fark etti. Onları Fadrex'e göndermek yalnızca öldürülmelerine sebep olmakla kalmayacak aynı zamanda Elend'in olası saldırı planlarını da kötüye etkileyecekti. Onları Elend'i bulmaya gönderebilirdi ama bu onların, kudurduklarını düşünecek olan kamp muhafızlarınca öldürülmesine sebep olacaktı. Ayrıca, Elend'e ulaşacak olurlarsa onlara ne yaptıracaktı? Onlara saldırmak ya da birini kaldırmak gibi eylemlerin emirlerini verebilirdi ama bir kolossun belirli bir şey söylemesini sağlamak gibi ayrıntılı bir emir vermeyi hiç denememişti.

Zihninde bu sözcükleri oluşturup onları kolossa aktarmayı denedi ama tüm sezdiği karmaşaydı. Bunun üzerinde biraz daha çalışması gerekecekti. Ayrıca, Elend'e bir mesaj iletmenin kolossları kullanmanın en iyi yolu olup olmadığını da düşündü. *Harap*'ın, Vin'in belki de fark etmediği bu silahından haberdar olmasına yol açacaktı.

Bir ses "Sonunda kendine bir hücre bulmuşsun," dedi.

Vin başını kaldırdı; karşısındaydı. Hâlâ Reen'in bedenine bürünmüş hâlde *Harap* Vin'in küçük hücresinde dikiliyordu. Dik duruyor, neredeyse yardımsever bir eda ile başında dikiliyordu. Vin yatağının üzerinde doğruldu. Tüm metalleri içinde en çok tuncu özleyeceğini hiç düşünemezdi. *Harap* yeniden "bizzat" belirdiğinde tunç yakarak onun bronz titreşimlerini hissedebilir ve görünmese dahi gelişine karşı tetikte olabilirdi.

Harap, "Hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim, Vin," dedi. Reen'in sesini kullanıyordu ama bunu yaparken yılların etkisini de sesine katıyordu. Sessiz bir bilgeliğin etkisini. Bu sesin babacan doğası, Reen'in yüzü ve o şeyin yok etme arzusunun farkındalığıyla karıştığında rahatsız edici bir manzara ortaya çıkıyordu.

Harap, "Metalsiz bir biçimde en son tutsak düşüp yakalandıktan sonra bir gece geçmeden," dedi, "Lord Hükümdar'ı öldürüp imparatorluğu devirmiştin. Şimdi ise ne kadardır tutsaksın... Bir hafta mı?"

Vin yanıtlamadı. *Neden beni kızdırmak için geldi? Bir şeyler öğrenmeye mi çalışıyor?*

Harap hayır der gibi başını salladı. "En azından Yomen'i öldürmüş olacağını düşünmüştüm."

Vin "Onun ölüyle neden bu kadar çok ilgileniyorsun?" diye sordu. "Görünüşe göre o senin tarafında."

Harap, ellerini arkasında kavuşturmuş, başını olumsuzca sallıyordu. "Görüyorum ki hâlâ anlamamışsın. *Hepiniz* benim tarafımdasınız, Vin. Sizi ben yarattım. Sizler benim araçlarımsınız; her biriniz. Zane, Yomen, sen, senin sevgili imparatorun Venture..."

"Hayır. Zane senindi ve Yomen'in de yanlış yolda olan biri olduğu açık. Ama Elend... O seninle savaşacaktır."

Harap, "Ama bunu yapamaz," dedi. "Anlamamakta ısrar ettiğin şey bu, evlat. Benimle savaşamazsın; çünkü savaşarak hedeflerime ulaşmayı kolaylaştırıyorsun."

Vin "Belki, kötü adamlar sana yardım ediyor," dedi. "Ama Elend etmiyor. O iyi biri; bunu sen bile reddedemezsin."

"Vin, Vin. *Neden* göremiyorsun? Bu iyi ya da kötü ile ilgili değil. Faniliğin bununla ilgisi bile yok. İyiler öldürmekte istedikleri uğruna kötüler kadar hızlıdırlar; yalnızca istedikleri şeyler farklıdır."

Vin sus pus oldu.

Harap hayır der gibi başını salladı. "Açıklamaya çalışacağım. İçinde bulunduğumuz, her şeyin sonu olan bu süreç bir savaş değil; yalnızca kaçınılmaz olanın bir sonucu. Sonunda durmayacak bir köstekli saat yapılabilir mi? Sonunda sönmeyecek bir lamba hayal edebiliyor musun? Her şeyin bir sonu vardır. Beni bir bekçi olarak gör; zamanı geldiğinde dükkâna göz kulak olan, lambaları söndüren ve her şeyin temizlenmesini sağlayan bir bekçi."

Bir anlığına, Vin'in şüphe duymasını sağladı. Söylediklerinde doğruluk payı vardı ve son birkaç yılda dünyada, daha *Harap* serbest kalmadan önce başlayan, değişimleri görmek onu şüpheye düşürmüştü.

Ancak bu konuşmada onu rahatsız eden bir şey vardı. Eğer *Harap*'ın söyledikleri tamamen doğruysa neden Vin'i umursuyordu? Neden gelip onunla konuşuyordu?

Usulca "Öyleyse sen kazandın," dedi.

Harap "Kazandım mı?" diye sordu. "Anlamıyor musun? Benim için kazanılacak bir şey yoktu, evlat. Her şey olması gerektiği gibi oluyor."

Vin "Anlıyorum," dedi.

Harap, "Evet, belki de anlıyorsun," dedi. "Sanırım belki *sen* anlayabilirsin." Dönüp hücrenin bir ucundan diğerine usulca yürümeye koyuldu. "Biliyorsun, benim bir parçamsın. Güzel yıkıcı. Hissiz ve etkili. Bu kısa bin yıl boyunca sahip çıktıklarım arasında sanırım beni anlayabilecek olan tek kişi sensin."

Vin, nasıl da böbürleniyor, diye düşündü. *Harap'ın burada olmasının nedeni bu; neler başardığını birisinin anlamasını istiyor! Harap*'ın gözlerinde gurur ve zafer dolu bir ifade vardı. Bunlar insan duygularıydı; Vin'in anlayabileceği duygular.

O anda, *Harap* zihninde belirsiz bir *şey* olmayı bırakıp bir *adama* dönüştü.

Vin ilk kez *Harap*'ı yenmenin bir yolunu bulabileceğini düşünmeye başladı. Güçlüydü, hatta belki de akıl sır ermezdi. Ama ondaki insan yanı görmüştü ve insan kandırılabilir, manipüle edilebilir ve yenilgiye uğratılabilirdi. Belki Kelsier de o gece yakalandığında Lord Hükümdar'ın gözlerine baktıktan sonra da aynı şeyi düşünmüştü. Sonunda onu ve Lord Hükümdar'ı yenmek gibi cüretkâr bir işe girişmenin nasıl bir his olduğunu anlamış gibiydi.

Vin, ama Kelsier'in bunu planlamak için yılları vardı, diye düşündü. *Ben... Ben ne kadar vaktim var onu bile bilmiyorum. Sanırım çok fazla değil.* Bunu düşünürken bir başka deprem daha hissedildi. Duvarlar titredi ve Vin dışarıda bir şeyler

devrilip kırılırken küfreden muhafızları duydu. *Harap*... Gözleri kapalı, ağzı hafifçe aralık bir hâlde kent ve bina sallanırken halinden memnun, keyif içindeydi.

Sonunda her şey yine hareketsiz kaldı. *Harap* gözlerini açıp Vin'e baktı. "Yaptığım bu iş *tutkuyla* ilgili, Vin. Dinamik olaylarla, değişimle ilgili! Bu yüzden Elend ve sen benim için bu kadar önemlisiniz. Tutkulu insanlar yok eder; çünkü bir insanın tutkusu bu uğurda neleri feda edeceğini kanıtlayana dek *gerçek* değildir. Öldürecek mi? Savaşacak mı? *İhtiyacı* olan uğruna alt edip bir kenara mı fırlatacak?

Vin, *Harap* yalnızca bir şey başarmış gibi hissetmekle kalmıyor aynı zamanda galip geldiğini sanıyor, diye düşündü. *İddia ettiğinin aksine kazandığını sanıyor; bir şeyi mağlup ettiğini... Ama kimi ya da neyi? Bizi mi? Biz Harap gibi bir kuvvete rakip olamayız.*

Geçmişten bir ses ona çok öncelerden fısıldıyor gibiydi. *Allomansi'nin ilk kuralı nedir Vin?*

Sonuç. Etki ve tepki. Eğer *Harap* yok etme gücüne sahipse onun zıttı olan bir şey daha vardı. Olmalıydı. *Harap*'ın bir karşıtı, bir rakibi vardı. Ya da bir zamanlar vardı.

Vin "Ona ne yaptın?" diye sordu.

Harap tereddüt etti, Vin'e dönerken onun neden bahsettiğini anlamamış gibiydi.

Vin "Karşıtına," dedi. "Bir zamanlar senin dünyayı yok etmeni önleyene."

Harap uzun bir süre sessiz kaldı. Ardından gülümsedi ve Vin bu gülümseyişte ürpertici bir his yakaladı. *Harap*'ın haklı olduğunun bir işaretini yakaladı.

Vin onun bir parçasıydı. Onu anlıyordu. *Harap* "*Muhafaza* öldü," dedi.

"Onu öldürdün mü?"

Harap omuz silkti. "Evet ve hayır. Bir kafes yapmak için kendinden feda etti. Acısı binlerce yıl sürse de artık nihayet yok. Anlaşma da meyvelerini veriyor."

Vin, *Muhafaza*, diye düşündü; zihninde her şey yerli yerine oturuyordu. *Harap'ın karşıtı. Onun gibi bir kuvvet düşmanını yok edemedi çünkü o yıkımın tersini temsil ediyordu. Ama tutsaklık onun gücünün yetebileceği bir şeydi.*

Kuyu'da güçten vazgeçtiğimde sona eren tutsaklık. Harap usulca "Böylece sen de bunun kaçınılmazlığını anladın," dedi.

Vin "Onu kendin yaratamadın, değil mi?" diye sordu. "Dünyayı, yaşamı. Sen yaratamazsın; ancak yok edebilirsin."

Harap "O da yaratamadı," diye yanıtladı. "Yalnızca muhafaza edebilir. *Muhafaza* yaratma gücü değildir." Vin, "Bu yüzden birlikte çalıştınız," dedi.

Harap "İkimiz de bir söz verdik," dedi. "Ona sizi yaratmakta yardım etmeye söz vermiştim; düşünen, seven yaşamı."

Vin, yanıtı bildiğinden çekinerek "Peki ya onun sözü?" diye sordu.

Harap usulca, "Sonunda sizi yok edebileceğime söz verdi," dedi. "Ben de bana vaat edileni almaya geldim. Bir şey yaratmanın önemi onun ölüşünü izleyebilmekte yatar. Bir hikâyenin düğüme ulaşması gibi; yaptıklarım son gelmeden tamamlanmayacak."

Vin, bu doğru olamaz, diye düşündü. *Muhafaza. Eğer o gerçekten evrendeki bir gücü temsil ediyorsa; gerçekten de yok edilemez, değil mi?*

Harap "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Muhafaza'nın gücünden yardım bekleyemezsin. O öldü. Gördüğün gibi, beni öldüremedi. Yalnızca tutsak edebildi."

Evet. Son kısmı kendim anlamıştım. Gerçekten zihnimi okuyamıyorsun, değil mi?

Harap konuşmayı sürdürdü. "Alçakça bir hareket olduğunu söylemeliyim. *Muhafaza* anlaşmamızı bozmaya kalkıştı. Buna kötülük demez miydin? Daha önce söylediğim gibi; yıkım ya da muhafazanın iyi ya da kötüyle pek ilgisi yok. Kötü bir adam arzuladığı şeyi en az iyi bir adam kadar koruyacaktır.

Ama bir şey *Harap*'ın dünyayı şu anda yok etmesini önlüyor, diye düşündü. *Hikâyeler ve sonlar hakkında tüm söylediklerine karşın "uygun" anı bekleyecek bir kuvvet değil. Bunun altında yatan başka bir neden var; benim anlayamadığım bir neden.*

Onu engelleyen ne?

Harap "Sana geldim," dedi, "Çünkü en azından izleyip görmeni istiyorum. Bilmeni istiyorum. Çünkü artık vakti geldi."

Vin doğruldu. "Neyin? Sonun mu?" *Harap* başıyla onayladı.

Vin "Ne kadar kaldı?" diye sordu.

Harap "Günler," dedi. "Ama haftalar değil."

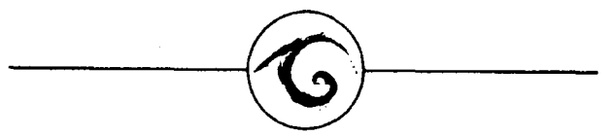
Vin bir şeylerin farkına varıp ürperdi. Tutsak olduğu için ona gelip kendisini göstermişti. İnsanlık için başka bir umut kalmadığını düşünüyordu. Kazandığını düşünüyordu.

Bu da onu yenmenin bir yolu olduğu anlamına geliyor, diye düşündü. *Bunda benim de bir payım var. Ama bunu burada gerçekleştiremem, aksi takdirde buraya böbürlenmeye gelmezdi.*

Bu da Vin'in oradan kurtulmak zorunda olduğu anlamına gelirdi. Hem de bir an önce.

Bunları anlamaya başladığınızda, Muhafaza'nın Harap'ın zihninin zindanını yaratmakta harcanarak tükendiğinde bile nasıl tutsak kaldığını anlayabiliyorsunuz. Muhafaza'nın zihni büyük oranda yok olmuş olsa da, ruhu ve bedeni hâlâ mevcuttu. Harap'ın karşıt kuvveti olarak da, onun her şeyi yok etmesini önleyebilirdi.

Ya da en azından her şeyi kısa sürede yok etmesini önleyebilirdi. Zihni zindanından "kurtulunca" yıkım hız kazandı.

58

SAZED AHŞAP BİR KALDIRAÇI İŞARET EDEREK "Ağırlığını buraya ver," dedi. "Mukabil ağırlıklar düşerek dört bent kapağını indirerek mağaraya akışın önünü kesecek. Ancak şunu söylemeliyim; yukarıdaki suyun infilakı epey kuvvetli olacak. Kentin kanallarını birkaç saat içinde dolduracaktır; ayrıca kentin kuzey kısmının bir bölümünün de sular altında kalacağını düşünüyorum?"

Spook "Tehlikeli bir seviyeye kadar mı?" diye sordu.

Sazed "Sanmıyorum," dedi. "Su, altımızdaki aktarma yapısı içindeki boru hatlarından dışarı akacak. Oradaki müştemilatı inceledim ve sağlam görünüyor. Su doğruca kanallara akıp oradan da kentten çıkacak gibi görünüyor. Her halükarda sular geldiğinde sokakoluklarında olmak istemem. Akıntı epey kuvvetli olacaktır."

Spook "Ben bunun icabına baktım," dedi. "Durn insanların suyollarında olmamasını sağlayacak."

Sazed başıyla onayladı. Spook etkilenmişti. Ahşap, dişli ve telden oluşan bu karmaşık düzeneğin inşası haftalar değil aylar almış olmalıydı. Dört girişin üzerinde, içleri kayalarla dolu büyük ağlar asılı bir hâlde, suyolunu tıkamaya hazır bekliyordu.

Spook "Bu inanılmaz," dedi. "Kanal sularının yeniden belirmesi gibi muhteşem bir olayın ardından insanların Yurttaş yerine bizi dinleyecekleri kesin." Breeze ve Durn'ün adamları son birkaç haftadır yoğun bir biçimde çalışarak insanların

Alevlerin Firarisi'nden bir mucize beklemeleri gerektiğini fısıldıyordu. Kentin asıl efendisinin kim olduğunu kesin olarak gösterecek, sıra dışı bir şey.

Sazed, başını mütevazılığının bir işareti olarak eğerken "Elimden gelenin en iyisi bu," dedi. "Elbette ki, bu tıkama mükemmel olmayacak. Ancak bunun pek bir önemi olacağını düşünmüyorum."

Spook, Goradel'in askerlerine dönüp "Beyler?" dedi. "Ne yapmanız gerektiğini anladınız mı?" Öndeki asker "Evet, efendim," dedi. "Haberciyi bekleyeceğiz, ardından kaldıracı indireceğiz."

Spook "Eğer haberci gelmezse, kaldıracı alacakaranlıkta indirin."

Sazed bir parmağını kaldırarak "Ayrıca," dedi "Diğer odadaki tıkama mekanizmasını döndürmeyi de unutmayın; böylece suyun dışarıya akıp gitmesini önleyeceksiniz. Aksi takdirde göl kuruyacaktır. Her ihtimale karşı, rezervuardaki suyu korumalıyız."

Asker başını sallarken "Evet, efendim," dedi.

Spook arkasını dönüp mağaraya baktı. Askerler etrafta koşuşturup hazırlanıyorlardı. Geceki işlerde pek çoğuna ihtiyacı olacaktı. Hevesli görünüyorlardı; mağarada ve yukarıdaki binada epey uzun süredir bekliyorlardı. Yan tarafta ise Beldre Sazed'in mekanizmasını merakla inceliyordu. Spook askerlerin yanından ayrılıp Beldre'e doğru hızla yaklaştı.

"Gerçekten yapacak mısınız?" dedi. "Kanalları yeniden suyla dolduracak mısınız?" Spook başıyla onayladı.

"Bazen bunun nasıl bir şey olacağını hayal ederdim," dedi. "Kent o zaman bu kadar yavan olmazdı; Son İmparatorluk'un ilk günlerindeki gibi önemli bir yer olurdu. Hepsi güzel birer suyolu olacak. Artık yerdeki çirkin yarıklar olmayacak."

Spook gülümseyerek "Harika bir manzara olacak," dedi.

Beldre hayır der gibi başını salladı. "Aynı anda bu kadar farklı olabilmene şaşırıyorum. Kentim için böyle güzel bir şey yapan bir aynı zamanda nasıl böyle bir yıkımı planlayabilir?"

"Beldre, kentini yok etmeyi planlamıyorum."

"Sadece yönetimini."

"Yapılması gerekeni yapıyorum."

Beldre "İnsanlar bunu çok sıradan bir şeymiş gibi söylüyor," dedi. "Ancak herkesin yapılması 'gereken' anlayışı farklı gibi görünüyor."

Spook "Ağabeyinin de bir şansı vardı," dedi.

Beldre bakışlarını önüne düşürdü. Sabah ellerine ulaşan mektubu, Quellion'un yanıtını hâlâ yanında taşıyordu. Beldre'in ricası anlayışla karşılanmıştı ama Yurttaş hakaretlerle karşılık vererek Beldre'in yazdıklarının tutsak olduğundan dolayı zorlamayla kaleme aldığını düşündüğünü göstermişti.

Mektup, bir zorbadan korkmuyorum, diyordu. *Firari'nin kendisi beni koruyor.* Bu kenti eline geçiremeyeceksin, zalim.

Beldre başını kaldırdı. "Yapma," diye fısıldadı. "Ona biraz daha zaman tanı. Lütfen." Spook tereddüt etti.

Kelsier "Zaman kalmadı," diye fısıldadı. "Yapılması gerekeni yap."

Spook ona arkasını dönerken "Üzgünüm," dedi. "Askerlerin yanında kal; seni koruması için dört kişi bırakıyorum. Kaçmanı önlemek için değil; ama bunu yapmaya kalkarsan seni durduracaklardır. Mağarada kalmanı istiyorum. Sokakların güvenli olacağına söz vermem."

Ardında usulca burnunu çeken birini duydu. Beldre'i geride bırakıp toplanan askerlere doğru ilerledi. Biri Spook'a düello bastonlarını ve yanmış pelerinini getirdi. Goradel askerlerinin önünde gururla dikiliyordu. "Hazırız, lordum."

Breeze onun yanına yaklaşırken başını sallıyor ve düello bastonunu yere vuruyordu. İç çekti. "Pekâlâ, işte yine başlıyoruz..."

Bu akşam, Quellion'un uzun zamandır duyurusunu yaptığı bir konuşma vardı. Ölümlerin yönetimini tehlikeye attığının farkına varmışçasına son zamanlarda infazlara bir son vermişti. Hayır işlerine, mitingler düzenlemeye ve kentte yaptığı harika işleri vurgulayacak şeyler yapmaya niyetleniyor gibiydi.

Spook, arkada birbirleriyle sohbet eden Breeze, Allrianne ve Sazed'in biraz önünde gidiyordu. Goradel'in askerlerinden bazıları da, Urteau kıyafetleri içinden onları izliyordu. Spook güçlerini bölerek farklı yollardan göndermişti. Henüz karanlık değildi; Spook için batan güneş fazlasıyla parlaktı, bu sebepten göz bağını ve gözlüklerini takmak zorundaydı. Bu esnada sisler geldiği için Quellion akşam saatlerinde konuşmayı seviyordu. Firari'yle aralarında böyle bir bağlantıya işaret etmesini seviyordu.

Spook'un yanına yandaki bir sokakoluğundan topallayarak çıkan biri gelmişti. Durn kambur duruyor ve pelerini simasını gizliyordu. Spook iki büklüm haldeki Durn'un güvenlikli Tapanlık'tan çıkıp işleri kendisinin de dâhil olmakta ısrarcı olmasına saygı duyuyordu. Belki de kentin yeraltı lideri olmayı buna borçluydu.

Durn, usulca öksürürken "İnsanlar, beklediğim gibi toplanıyorlar," dedi. "Askerlerinin bazıları çoktan orada."

Spook başıyla onayladı.

Durn "Kentte işler... Çalkantılı," dedi. "Beni endişelendiriyor. Hâkim olamadığım kısımlar yasaklı soylu köşklerinden bazılarını yağmalamaya başladılar bile. Adamlarım insanları sokakoluklarından uzaklaştırmaya çalışmakla meşguller."

Spook "Her şey yoluna girecek," dedi. "Halkın çoğu konuşmayı dinlemek için buraya gelmiş olacak."

Durn bir süre sessiz kaldı. "Söylentiye göre Quellion konuşmasında seni suçlayacak ardından da kalmakta olduğunuz Nezaret binasına saldırı emri verecek."

Spook "Öyleyse orada olmamamız iyi," dedi. "Kentteki düzeni sağlamak için onlara ihtiyaç duymuş olsa bile askerlerini geri çekmemeliydi."

Durn başıyla onayladı. Spook "Ne?" dedi.

"Umarım bunu halledebilirsin, dostum. Bu gecenin sonunda kent senin olacak. Ona Quellion'dan daha iyi davran."

Spook "Öyle yapacağım," dedi.

"Adamlarım toplantıda senin için bir kargaşa çıkaracak. Elveda." Durn sola dönerek bir başka sokakoluğuna girip kayboldu.

İleride kalabalık çoktan birikmeye başlamıştı. Spook pelerininin kapüşonunu kafasına geçirip gözlerini gizleyerek kalabalığın içinde ilerledi. Çabucak Sazed ve diğerlerini geride bırakıp eski kent meydanındaki rampaya doğru kendine yol açarak ilerlemişti; Quellion konuşmasını burada yapacaktı. Adamları Yurtttaş'ın kalabalığı görebileceği bir yer ahşap bir sahne kurmuşlardı. Konuşma başlamştı. Spook muhafızlardan birinin hemen yanında durdu. Quellion'un askerlerinin çoğu sahneyi çevrelemiş kalabalığı gözlüyordu.

Dakikalar geçiyor ve Spook Quellion'un yankılanan sesini dinliyor ama söylediklerine dikkat etmiyordu. Kül yağıp kalabalığın üzerini örtüyordu. Havada sisler oynaşmaya başlamıştı.

İnsanüstü kulaklarıyla dinlemeyi sürdürdü. Allomansi'nin süzme ve yadsıma özelliklerini kullanarak konuşmalar, fısıltılar öksürükler ve kıpırdanmalar arasından duyabiliyordu; tıpkı görüşü azaltan sislerin ötesini görebildiği gibi. Kenti duyuyordu. Uzaklarda çığlıklar.

Başlıyordu.

Spook'a yaklaşan bir dilenci fısıltıyla "Fazla hızlı," dedi. "Durn haber gönderdi. Sokaklarda isyanlar var, onun başlatmadığı isyanlar. Durn onları kontrol edemiyor. Lordum, kent yanmaya başladı!"

Bir başka ses "Bundan pek de farklı bir gece değildi," diye fısıldadı. Kelsier'in sesi. "Muhteşem bir gece. Luthadel'i aldığım ve onu benim kıldığım gece gibi."

Kalabalığın arkasında bir huzursuzluk baş gösterdi; Durn'ün adamları insanların dikkatini dağıtmaya başlamıştı. Quellion'un muhafızlarından bazıları bu yakındaki kargaşayı bastırmak için uzaklaşmışlardı. Yurttaş suçlamalarını avazı çıktığınca tekrarlıyordu. Spook Quellion'un sesinden kendi adını duyuyordu ama söylenenler gürültüden ibaretti.

Spook başını geri atıp gökyüzüne baktı. Sanki havada süzülürcesine yüzüne kül düşüyordu. Bir Sissoylu gibiydi.

Kapüşonu düştü. Etrafındakiler şaşkınlıkla fısıldaştılar.

Uzakta bir yerde bir saat öttü. Goradel'in askerleri sahneye koştular. Spook etrafında yükselen bir kızıllaşma hissedebiliyordu. İsyanın yangınları, kentteki yangınlar. Tıpkı Lord Hükümdar'ın devrildiği gecedeki gibi. Devrimin meşaleleri. Ardından insanlar Elend'i tahta çıkarmışlardı.

Bu sefer ise Spook'u çıkaracaklardı.

Artık zayıf değilim, diye düşündü. *Bir daha asla zayıf olmayacağım!*

Quellion'un askerlerinin sonuncusu da Goradel'in adamlarıyla çarpışmak üzere sahneden uzaklaştı. Kalabalık dövüşten uzaklaşmıştı ancak kimse kaçmadı. Bu geceki olaylar için hazırlıklıydılar. Pek çokları Spook ve Durn'ün söz ettiği işaretleri bekliyorlardı; Quellion'un casuslarının Spook'un planını öğrenmesi ihtimalini azaltmak için bunlar yalnızca birkaç saat önce açık edilmişti. Kanallarda bir mucize ve Quellion'un bir Allomanser olduğunun kanıtı.

Eğer Yurttaş –ya da muhafızlarından herhangi biri– sikke fırlatacak ve havaya sıçrayacak olursa insanlar bunu görecekti. Ayrıca kandırıldıklarını da öğreneceklerdi. Bu da her şeyin sonu olacaktı. Kalabalık söylenen askerlerden uzaklaştı ve bununla birlikte Spook bir başına kaldı. Quellion sustu. Askerlerinden bazıları telaşla onu sahneden indirmek üzere atıldı.

Quellion Spook'u fark etti. Ardından da gözlerinde korku belirdi.

Spook ileri atıldı. Kendisini Çelikitmeyle fırlatamazdı ama bacakları harlanmış lehimin kuvvetiyle doluydu. Sıçrayıp kolaylıkla engeli aşarak sahnenin üstüne indi. Bir düello bastonu çıkarıp Yurttaş'a doğru atıldı.

Ardında insanlar bağrışmaya başladılar. Spook adını duyuyordu; Alevlerin Firarisi. Firari. Yalnızca Quellion'u öldürmeyecek, onu yok edecekti. Breeze'in önermiş olduğu gibi onun yönetimini yıkacaktı. O anda Teskinci ve Allrianne kalabalığı manipüle ederek onların korkuyla uzaklaşmalarını önlüyorlardı. İnsanları orada tutuyorlardı.

Spook'un az sonra ortaya koyacaklarını izlemeleri için.

Quellion'un yanındaki muhafızlar Spook'u çok geç fark etmişlerdi. Birinin başlığı içindeki kafasını kırarak adamı kolaylıkla yere devirmişti. Quellion yardım çığlıkları atıyordu.

Spook bir başka adama doğru hamle yaptı ancak düşmanı insanüstü bir hızda bu hamlesinden kaçınmıştı. Spook kendini yana atarak bir darbeden son anda kaçınmıştı; silah yanağını sıyırmıştı. Bu adam bir Allomanser'di; lehim yakıyordu.

İri yarı adamın elinde bir kılıç yerine obsidyen kenarlı bir değnek vardı.

Spook, lehim yeterince dikkat çekici değil, diye düşündü. *İnsanlar birinin fazlasıyla hızlı silah savurduğunu ya da fazlasıyla dayanıklı olduğunu anlayamaz. Quellion'u sikke fırlatmaya zorlamalıyım.*

Haydut, Spook'un artan hızını fark edip geriledi. Temkinli bir hâlde silahını kaldırmıştı ancak saldırmadı. Yalnızca arkadaşının Quellion'u uzaklaştırmasına izin verecek kadar zaman kazanmalıydı. Haydut ile baş etmek kolay olmayacaktı; Spook'tan daha becerikli ve hatta daha güçlüydü.

Spook usulca "Ailen özgür," diye yalan söyledi. "Onları kurtardık. Quellion'u yakalamamıza yardım et; o artık seni esir tutamaz."

Haydut silahını indirip duraksadı. Kelsier "Öldür onu," dedi.

Spook'un planı bu değildi ama kendisine söyleneni yaptı. Haydut'a sokuldu. Adam şaşkınlıkla dönerken Spook adamın kafasına elinin tersiyle bir darbe indirdi. Spook'un düello bastonu parçalandı. Haydut yere devrildi ve Spook adamın yere düşen silahını, obsidyen kenarlı değneği aldı.

Quellion sahnenin kenarındaydı. Spook sıçrayarak ahşap platform boyunca süzüldü. Allomansi kullanmasında bir sakınca yoktu çünkü ona karşı değildi. Yalnızca ikiyüzlü Quellion güçlerini kullanmaktan çekiniyordu.

Spook yere inerken diğer muhafızı da hakladı; obsidyenin sivri dişleri adamın etini delip geçmişti. Asker yere devrilirken Quellion döndü.

Titrek bir sesle "Senden korkmuyorum!" dedi. "Ben korunuyorum."

Kelsier sahnede, biraz ötede görünür bir hâlde "Öldür onu," diye emretti. Genelde Firari Spook'un zihninde konuşurdu ve o yanan binadaki günden beri görünmemişti. Önemli bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Spook Yurttaş'ı gömleğinden yakalayıp öne doğru fırlattı. Spook değneği kaldırdı; obsidyen dişlerinden eline kan damlıyordu.

"Hayır!"

Bu sözle birlikte Spook donakaldı; ardından yana baktı. Oradaydı; kalabalığı yararak ilerliyor ve sahnenin önündeki açıklığa yaklaşıyordu.

Spook "Beldre?" diye sordu. "Mağaradan nasıl çıktın?"

Ama elbette, kız onu duyamadı. Yalnızca Spook'un olağanüstü duyuşu sayesinde korku dolu bağırışlar ve dövüş sesleri içerisinden kızın sesini seçebilmişti. Uzaktan Beldre'in gözlerine baktı ve duyduklarından başka şeyler de fısıldadığını gördü.

Lütfen. Bana söz verdin.

"Öldür onu!"

Quellion bu sırada kaçmaya çalışıyordu. Spook dönüp onu tekrar çekti; bu kez daha sertçe asılmıştı ve adamı ahşap platforma çalarken neredeyse Quellion'un gömleğini yırtacaktı. Quellion acıyla inledi ve Spook iki eliyle acımasız silahını kaldırdı.

Yangın ışığında bir şey ışıldadı. Sarsıcı olsa da Spook etkisini güçlükle hissetmişti. Sendeledi, başı öne düştü, yanından kan süzülüyordu. Bir şey sol omzunu ve kolunu yarıp geçmişti. Bir ok değildi, ancak ona benziyordu. Kolu sallanıyordu, acıyı hissedemiyor olsa da kasları doğru çalışmıyor gibiydi.

Bana bir şey çarptı. Bir... Sikke.

Döndü. Beldre kalabalığın ortasında eli Spook'a doğru kalkmış bir biçimde duruyordu.

Spook uyuşmuş bir hâlde, yakalandığım gün orada, kardeşinin yanındaydı, diye düşündü. *Onu yanından ayırmıyor. Bunu kızı korumak için yaptığını sanıyorduk.*

Yoksa tam tersi mi?

Spook doğruldu; altında Quellion inliyordu. Spook'un koluna Beldre'in sikkesinin saplandığı yerden kanlar süzülüyordu; ama buna aldırış etmeyip bakışlarını kıza çevirdi.

"En başından beri Allomanser olan sendin," diye fısıldadı. "Kardeşin değil."

Ardında kalabalık, muhtemelen Breeze'in etkisiyle bağırmaya başladı. "Yurttaş'ın kardeşi bir Allomanser!" "İkiyüzlü!" "Yalancı!"

"Amcamı öldürdü ama kendi kardeşine dokunmamış!"

İnsanlar, içlerine dikkatle hazırlanıp salınan şüphelerin doğru olduğunu Spook'un ispat ettiğini görünce Beldre bağırdı. Spook'un planladığı hedefe ulaşmamıştı ama harekete geçirdiği düzenek artık durdurulamazdı. İnsanlar Beldre'nin etrafını sararak öfkeyle bağırıyorlar ve onu itip kakıyorlardı.

Spook, yaralı kolunu kaldırıp kıza doğru yaklaştı. Ardından üzerine bir gölge düştü. Kelsier "Seni en başından beri tuzağa düşürmeyi planlıyordu, Spook," dedi.

Spook arkasını dönüp Firari'ye baktı. Lord Hükümdar ile yüzleştiği günkü gibi cesur ve gururluydu.

Kelsier "Bir suikastçı bekleyip durdun," dedi. "Quellion'un çoktan bir suikastçı gönderdiğinin farkına varmadın. Kız kardeşini. Kız kardeşinin yanından ayrılıp düşmanının üssüne girmesine müsaade etmesi sana garip gelmedi mi? Oraya seni öldürmek üzere gönderilmişti. Seni, Sazed'i ve Breeze'i. Sorun şu ki; şımarık ve zengin bir kız çocuğu olarak yetiştirilmişti. Öldürmeye alışkın değildi. Hiç olmamıştı. Asla senin için bir tehlike oluşturmamıştı."

Kalabalık kaynıyordu, Spook Beldre için endişelenip döndü. Ancak insanların onu sahneye doğru ittiğini görünce biraz sakinleşti. İnsanlar "Firari!" diye bağırıyorlardı. "Alevlerin Firarisi!"

"Kral!"

Beldre'i platforma, Spook'un önüne itmişlerdi. Kızıl elbisesi yırtılmış, üstü başı yara bere içindeydi ve kumral saçları darmadağındı. Yan tarafta ise Quellion inliyordu. Spook farkında olmadan adamın kolunu kırmış gibiydi.

Beldre'e yardım etmek üzere hareketlendi. Kanayan birkaç küçük kesik yarası vardı ama hayattaydı. Ağlıyordu.

Kelsier Beldre'in üstünden geçerken "Onun korumasıydı," dedi. "Bu yüzden kız hep onun yanındaydı. Quellion bir Allomanser değil. Hiç olmamıştı."

Spook kızın yanında dizi üzerine çöktü; yaralarını görmek canını yakmış gibiydi. Kelsier "Şimdi, onu öldürmelisin," dedi.

Spook başını kaldırdı, yanağında, Haydut'un sıyırdığı yerden kan süzülüyordu. Çenesine inip damlıyordu. *"Ne?"*

Kelsier öne çıkıp "Spook; güç istiyor musun?" dedi. "Daha iyi bir Allomanser olmak istiyor musun? Pekâlâ, bu gücü bir yerden almalısın. Bu asla karşılıksız olmaz. Bu kadın bir sikkeci. Onu öldürüp bu yeteneğini alabilirsin. Sana bunu ben vereceğim."

Spook dizlerinin dibinde ağlayan kadına baktı. Sanki orada değilmiş, olup bitenlerin dışındaymış gibi hissetti. Zor nefes alıyordu, her soluğu bir inlemeye dönüşüyor ve lehimine karşın bedeni titriyordu. İnsanlar ona tezahürat ediyordu. Quellion bir şeyler geveliyordu. Beldre ağlamayı sürdürüyordu.

Spook kanlı elini kaldırıp göz bağını söktü; gözlükleri yere yuvarlandı. Güçlükle ayağa kalkıp kente baktı.

Yanıyordu.

İsyanın sesleri sokaklara yayılmıştı. Bir düzine farklı yerde alevler yükseliyor sisleri aydınlatarak kente cehennemi andıran bir pus yayıyordu. Bunlar isyanın yangını değildi. Yıkımın yangınlarıydı.

Spook "Bu yanlış..." diye fısıldadı.

Kelsier "Kent senin olacak, Spook," dedi. "Her zaman istediğin şeye sahip olacaksın! Elend ve Vin gibi olacaksın.

İkisinden de iyi olacaksın! Elend'in unvanına ve Vin'in gücüne sahip olacaksın! Tanrı gibi olacaksın!" Bir şey gözüne çarpınca Spook bakışlarını yanmakta olan kentten uzaklaştırdı. Quellion sağlam olan kolunu... Kelsier'e doğru uzatıyordu.

Quellion "Lütfen," diye fısıldadı. Etrafta başka hiç kimse göremese de Firari'yi görebiliyormuş gibiydi. "Kelsier efendimiz, neden beni terk ettiniz?"

Kelsier, Quellion'a bakmadan, sinirli bir halde "Sana lehim gücünü verdim, Spook," dedi. "Şimdi bana yüz mü çevireceksin? Bu sahneye çakılı metal kazıklardan birini sökmelisin. Ardından kızı alıp kendi göğsüne bastırmalısın.

Kızı bu kazıkla öldürüp, kazığı kendi bedenine batırmalısın. Tek yolu bu!"

Spook, gittikçe uyuşurken, onu kazıkla öldürmek, diye düşündü. *Her şey ölümden döndüğüm gün başladı. Çarşıda bir haydutla dövüşüyordum ve onu bir kalkan olarak kullandım. Ama diğer asker arkadaşını delip geçecek ve bana silahını saplayacak bir biçimde saldırdı.*

Spook Beldre'den uzaklaşıp Quellion'ın yanında dizleri üzerine çöktü. Spook onu ahşap döşemeye bastırırken adam bağırdı.

Kelsier "İşte bu," dedi. "Önce onu öldür."

Ama Spook onu dinlemiyordu. Quellion'un gömleğini yırtıp adamın omzuna ve göğsüne baktı. Sıra dışı bir şey yoktu. Ancak Yurttaş'ın pazusunda, etini delip geçen bir metal parça vardı. Tunca benziyordu. Elleri titreyerek, Spook metali çekip çıkardı. Quellion çığlık attı.

Kelsier de öyle.

Spook, elinde kanlı tunç bir kazıkla birlikte arkasını döndü. Kelsier öfkeyle dolmuştu, ellerini pençe gibi açıp öne çıktı.

Spook "Sen de neyin nesisin?" diye sordu.

O şey çığlık attı ancak Spook buna aldırış etmeyip kendi gövdesine baktı. Gömleğini yırtıp omzunda neredeyse iyileşmiş olan yarayı görünür kıldı. Yaranın içinde, kılıcın ucundan kalan metal hâlâ parıldıyordu. Bir Allomanser'i delip geçerek adamı öldüren ve ardından Spook'un bedenine saplanan kılıcın ucundan kalan bir metal. Kelsier ona kırık parçayı yaranın içinde bırakmasını söylemişti. Spook'un atlattıklarının bir işareti olarak orda kalmasını söylemişti.

Parçanın ucu Spook'un derisi üzerinden görünüyordu. Bunu nasıl unutmuştu? Bedeninde bu kadar büyük bir metal parçası saplı olduğunu nasıl gözden kaçırmıştı? Spook metale davrandı.

Kelsier "Hayır!" dedi. "Spook tekrar sıradan biri olmak mı istiyorsun? Tekrar işe yaramaz mı olacaksın? Lehim gücünü kaybedecek ve tıpkı amcanın ölüşünü izlediğin zamanki gibi zayıf ve güçsüz biri olacaksın!"

Spook tereddüt etti.

Spook, hayır, diye düşündü. *Bir şeyler doğru değil. Quellion'un gücünü açık edecek, onu Allomansi kullanmaya zorlayacaktım ama bunun yerine doğrudan saldırdım. Öldürmek istedim. Planlar ve hazırlıkları unuttum. Kente yıkım getirdim.*

Bu doğru değil!

Çizmesinden camdan hançerini çıkardı. Kelsier'in çığlığı kulaklarını parçaladı ama Spook uzanıp göğsünü yardı. Lehimle güçlendirilmiş parmaklarıyla uzanıp saplı olan çelik parçasını çekti...

Ardından, metali söküp sahneye fırlatırken acıyla inledi. Kelsier derhal yok oldu. Tıpkı Spook'un lehim yakma yeteneği gibi.

Urteau'da geçirdiği zaman boyunca kendisini zorlamasının tüm yorgunluğu bir anda üzerine çöktü. Aldırış etmediği yaralarının yorgunluğu. Lehim sayesinde karşı koyabildiği ışık, ses, koku ve tüm diğer hislerden oluşan bir yığın. Fiziksel bir kuvvet gibi üzerine çullanıp onu devirdi. Platforma yığıldı.

Düşünemez bir halde inledi. Yalnızca kendisini karanlığa bıraktı.

Kenti yanıyordu.

Karanlık...

Alevler binlerce kişiyi yutacaktı.

Sisler yanaklarını okşuyordu. Tüm bu karmaşanın içinde Spook kalayını söndürüp algılarını kapattı ve kendisini memnun olduğu bir uyuşmuşluk haline soktu. Böylesi çok daha iyiydi.

Kelsier gibi olmak mı istiyorsun? Gerçekten Kelsier gibi mi? Öyleyse yenikken savaş!

"Lord Spook!" Ses cılızdı.

Hayatta kal!

Acı dolu bir çığlıkla Spook kalayını harladı. Metallerin her zaman sebep olduğu gibi bir algı dalgası tüm bedenini sardı; binlerce yeni veri onu şaşkına çevirmişti. Acı. His. Duyma. Sesler, kokular, ışık.

Ve açıklık.

Spook güçlükle dizleri üzerine doğruldu; öksürüyordu. Kolundan hâlâ kan süzülüyordu. Başını kaldırdı. Sazed platforma doğru koşuyordu.

Sazed "Lord Spook!" dedi; soluk soluğaydı. "Lord Breeze isyanı yatıştırmaya çalışıyor ama sanırım kente fazla yüklendik!

İnsanlar, gözleri dönmüş bir hâlde, öfkeyle kenti yok edecekler."

Spook "Alevler," diyebildi. "Yangınları söndürmeliyiz. Kent fazlasıyla kuru; çok fazla ahşap var. İçindeki herkesle birlikte yanacak."

Sazed endişeli görünüyordu. "Başka yolu yok. Buradan çıkmalıyız. İsyan bizi yok edecek."

Spook yana doğru baktı. Beldre, ağabeyinin yanında eğilmiş duruyordu. Quellion'un yarasını sargılamış ve koluna bir askı yapmıştı. Quellion şaşkın bir hâlde Spook'a baktı. Bir rüyadan yeni uyanmış gibiydi.

Spook ayağa kalktı. "Kenti terk etmeyeceğiz, Sazed."

"Ama..."

Spook "*Hayır!*" dedi. "Luthadel'den kaçıp Clubs'ı ölüme terk ettim. Tekrar kaçmayacağım! Yangını durdurabiliriz. Yalnızca suya ihtiyacımız var."

Sazed duraksadı.

Beldre, ayağa kalkıp "Su," dedi.

Spook "Birazdan kanallar dolacak," dedi. "İtfaiye birlikleri organize edip suyu yangınları söndürmekte kullanabiliriz."

Beldre bakışlarını önüne düşürdü. "Sular gelmeyecek, Spook. Bıraktığın muhafızlar... Onlara sikkelerle saldırdım."

Spook ürperdi. "Öldüler mi?"

Başını hayır der gibi salladı, saçı darmadağın yüzü de yara bere içindeydi. Usulca "Bilmiyorum," dedi. "Bakmadım."

Sazed "Sular henüz gelmedi," dedi. "Şimdiye dek akması gerekiyordu."

Spook "Öyleyse biz akıtırız!" diye çıkıştı. Quellion'a döndü ancak başı döndü ve sendeledi. Yurttaş'ı işaret ederek "Sen!" dedi. "Kentin kralı sen değil misin? Öyleyse, bu insanlara önderlik et. Onlara hâkim ol ve yangını söndürmeleri için onları örgütle."

Quellion "Yapamam," dedi. "Yaptıklarımdan dolayı beni öldürürler."

Spook'un başı döndü ve dengesini yitirdi. Bir kirişe tutunup dengesini sağladı, başını tutuyordu. Beldre ona doğru bir adım attı.

Spook başını kaldırıp Quellion'un gözlerinin içine baktı. Kentteki yangınlar o kadar büyümüştü ki harladığı kalay görüşünü engelliyordu. Yine de metali söndürmeyi göze alamadı; yalnızca, sesler, ısı ve acı bayılmasını önlüyordu.

Spook, "Sen onlarla birlikte gideceksin," dedi. "Seni parçalayacak olmaları umurumda değil, Quellion. Bu kenti kurtarmayı deneyeceksin. Eğer yapmazsan seni kendi ellerimle öldürürüm. *Anlıyor musun?*"

Yurttaş donakaldı, ardından başıyla onayladı.

Spook "Sazed," dedi, "Onu Breeze ve Allrianne'e götür. Ben zulaya gidiyorum. Bir yolunu bulup suları kanallara akıtacağım. Breeze ve diğerlerine söyle, su gelir gelmez yangınları söndürmek üzere itfaiye birlikleri oluştursunlar."

Sazed başıyla onayladı. "İyi bir plan. Ama Yurttaş'a Goradel eşlik edecek. Ben seninle geliyorum."

Spook yorgunca, başıyla onayladı. Ardından Sazed meydanın etrafında bir savunma hattı oluşturmuş olan Goradel'i çağırmak üzere giderken Spook sahneden inip zulaya doğru hareketlendi.

Ardından, birinin yaklaştığını gördü. Kısa bir süre sonra bu kişi yanından geçip koşmaya devam etti. Bir yandan Sazed'in işe koyulmaya karar vermesinin iyi olduğunu düşünüyordu, ne de olsa kenti suyla dolduracak olan mekanizmayı Terrisli yapmıştı. Kaldıracı o hareket ettirebilirdi. Spook'a ihtiyaç yoktu.

İlerlemeyi sürdür.

Öyle de yaptı, her bir adımı kente yaptıklarının bedeliymiş gibi ilerlemeyi sürdürdü. Kısa bir süre sonra birinin yanına gelip kolunu sargılamaya çalıştığını gördü.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Beldre?"

Kız bakışlarını önüne düşürüp "Sana ihanet ettim," dedi. "Ama başka seçeneğim yoktu. Onu öldürmene izin veremezdim. Ben..." Spook "Doğru olanı yaptın," dedi. "Bir şey... Bir şey müdahale ediyordu, Beldre. Kardeşin onun elindeydi.

Neredeyse beni de ele geçiriyordu. Bilmiyorum. Ancak yürümeye devam etmeliyiz. Sığınak yakında. Şu rampanın yukarısında."

Yürürlerken Beldre ona destek oluyordu. Daha oraya varmadan öne Spook

duman kokusunu aldı. Işığı gördü ve sıcaklığı hissetti. Beldre ile birlikte rampadan yukarı, emeklercesine tırmandılar; çünkü kız da en az onun kadar yaralıydı. Ama Spook ne neyle karşılaşacağını biliyordu.

Kentteki pek çok bina gibi Nezaret binası da alevler içindeydi. Sazed, elini gözlerine siper etmiş bir hâlde binanın önünde dikiliyordu. Binadan yükselen alevler Spook'un hassaslaşmış duyuları için o kadar parlaktı ki başka yöne bakmak zorunda kaldı. Sıcaklık, sanki güneşin yanı başında dikiliyormuşçasına fazlaydı.

Sazed binaya yaklaşmaya çalıştı ancak geri dönmek zorunda kaldı. Yüzünü ısıdan ve alevden sakınarak Spook'a döndü. "Çok sıcak!" dedi. "Biraz su ya da kum bulmalıyız. Aşağı inmeden önce yangını söndürmeliyiz."

Spook "Çok geç..." dedi. "Çok uzun sürer."

Beldre dönüp kentine baktı. Spook için duman kentin parlak göğünün her yerinden yükseliyor ve âdeta yağan küle doğru uzanıyordu.

Gözünü karartıp ileri, alevlere doğru sendeleyerek ilerledi.

Beldre "Spook!" diye bağırdı. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Alevler fazlasıyla sıcaktı. Acı o kadar dayanılmazdı ki yarı yolu bile alamadan geri çekilmek zorunda kalmıştı. Geri dönüp Beldre ve Sazed'in yanına vardı; usulca iç çekerken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Hassaslaşmış duyuları yangına sokulmasını daha da zor kılıyordu.

Sazed "Burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi. "Birilerini toplayıp buraya dönmeliyiz." Spook "Başarısız oldum," diye fısıldadı.

Sazed "Biz de farksızız," dedi. "Bu benim hatam. İmparator beni görevlendirdi."

Spook "Kentin güvenliğini sağlamamız gerekiyordu," dedi. "Onu yerle bir etmemiz değil. Bu yangınları durdurmalıyım. Ama canım çok yanıyor."

Sazed olumsuzca başını salladı. "Ah, Lord Spook. Ateşi dilediğince idare edebilecek bir tanrı değilsin. Sen de, hepimiz gibi, bir insansın. Bizler yalnızca insanız."

Spook kendisini alıp götürmelerine izin verdi. Elbette ki, Sazed haklıydı. Yalnızca bir adamdı. Yalnızca Spook. Kelsier çetesini özenle seçmişti. Öldüğünde geride onlar için bir not bırakmıştı. Diğerlerini listeliyordu; Vin, Breeze, Dockson, Clubs ve Ham. Onlardan ve niçin onları seçmiş olduğundan bahsediyordu.

Ama Spook yoktu. Çeteye uymayan tek kişi. *Sana adını ben verdim, Spook. Arkadaşımdın. Bu yetmiyor mu?*

Spook donakaldı, diğerlerinin de durmasına sebep olmuştu. Sazed ve Beldre ona döndü. Spook geceye baktı. Fazlasıyla aydınlık geceye. Ateşler yükseliyordu. Dumanın keskin kokusu duyuluyordu.

Spook, akşamki dövüş başladığından beri ilk kez tamamen aklı başında hissederek "Hayır," diye fısıldadı. Sazed'in kolları arasından fırlayıp yanan binaya doğru koştu.

"Spook!" Gecede iki ses yankılandı.

Spook alevlere atıldı. Soluk alıp verişi zorlaşıyor ve teni ısınıyordu. Alev parlak ve yakıcıydı. Doğruca içine daldı. Ardından acının katlanılmaz bir hâle geldiği anda kalayını söndürdü.

Hissizleşti.

Tıpkı, metalleri olmadan binaya kapatıldığı zamanki gibi olmuştu. Kalayı bu kadar uzun süredir harlaması algılarını keskinleştirmişti ancak şimdi metalini söndürmüş olduğundan aynı duyular hissizleşmişti. Tüm bedeni, histen ya da duyudan azade, ölü gibiydi.

Kapıdan *içeri*, binaya daldı, alevler üzerine üzerine geliyordu.

Bedeni yanıyordu. Ama alevleri hissetmiyordu ve acı onu geri döndüremezdi. Alevler o kadar parlaktı ki güçsüzleşmiş gözleriyle bile görebiliyordu. Alevlere, sıcaklığa ve dumana aldırış etmeden ileri atıldı.

Alevlerin Firarisi.

Alevlerin kendisini öldürdüğünü biliyordu. Yine de kendini zorlayarak ilerledi ve acının çoktan onu bayıltmış olması gerektiği noktada bile yürümeyi sürdürdü. Arkadaki odaya varıp kırık merdivenlerden aşağı savrulup kayarak indi.

Mağara karanlıktı. Mobilyalar ve raflar arasında sendeleyerek ilerliyor ve fazla zamanının kalmadığını bilmesinin getirdiği çaresizlikle yürümeye devam ediyordu.

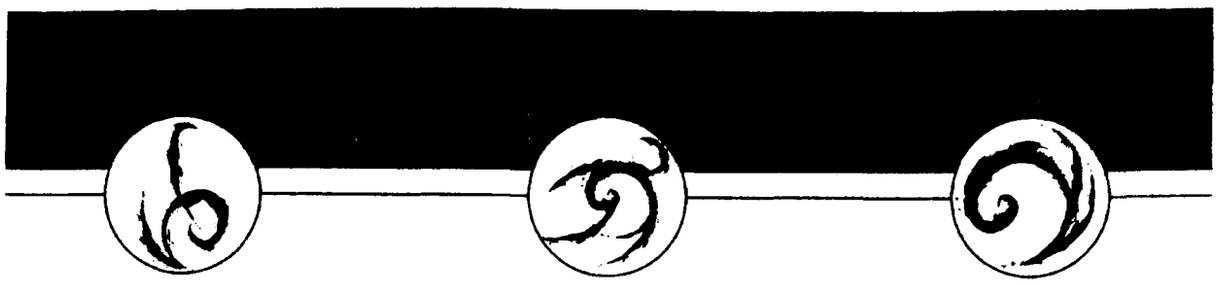
Artık bedeni düzgün iş görmüyordu; kendisini fazlasıyla zorlamıştı ve artık lehimi yoktu.

Karanlığa minnettardı. Sonunda, Sazed'in mekanizmasına ulaştığında, alevlerin kollarına yaptıklarını görse dehşete kapılacağını biliyordu.

Usulca inleyerek el yordamıyla kaldıracı buldu; ya da hissiz elleriyle kaldıraç olduğunu umduğu şeyi tutuyordu. Parmakları iş görmüyordu. Bu yüzden ağırlığını vererek dişlilerin dönmesini sağladı.

Ardından yalnızca soğuk ve karanlığı hissederek yere devrildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

GÜVEN

Kolosların zihninde neler olup bittiğini bilmiyorum; hangi anıların korunduğunu; hangi insani duyguları hâlâ gerçekten bildiklerini. Ancak kendisine İnsan diyen bir yaratığı fark edişimizin son derece şanslı bir olay olduğunu biliyorum. Onun yeniden insan olma çabası olmasa, kolosslar, hemalurji ve Sorgucular arasındaki bağlantıyı asla anlayamazdık.

Elbette onun üstleneceği başka bir rol daha vardı. Çok büyük olmasa da, her şey göz önünde bulundurulduğunda yine de önemli bir rol.

59

URTEAU DAHA İYİ GÜNLER GÖRMÜŞTÜ.

TenSoon etraftaki yıkıma şaşırmış bir hâlde kentte dolaşırken, Vin burada kesinlikle iyi iş çıkarmış, diye düşündü. İki yıl önce –Vin'i izlemeye gönderilmeden önce– Straff Venture'un kandrasıydı ve Urteau'yu sık sık ziyaret etmişti. Luthadel'in asil ihtişamına ya da yaygın fakirliğine asla denk olmasa da, büyük bir hanenin evi olacak kadar güzel bir kentti.

Şimdi ise kentin üçte biri yanmış bir harabeydi. Yangında kül olmamış binalar ise ya terk edilmişti ya da fazlasıyla kalabalıktı; TenSoon'a göre bu garip bir durumdu. Görünüşe göre soylu evlerine kimse yaklaşmazken skaa yapıları sıkış tepişti.

Ancak daha dikkat çekici bir şey ise kanallardı. Bir şekilde yeniden suyla doldurulmuşlardı. TenSoon yere oturup ara ara geçen eğreti bir kayığın kanalda ilerleyişini, suyu kaplayan kül tabakasını yarışını izliyordu. Sağda solda molozlar ve atıklar suyollarını tıkamıştı ama çoğunlukla suyolları açıktı.

Köpek başını sallayarak doğruldu ve yola koyuldu. İçinde Kelsier'in kemiklerinin olduğu keseyi dışarıda bırakmıştı; sırtında bir çantayla dolaşıp dikkat çekmek istemiyordu.

Kenti yakıp ardından kanalları tekrar suyla doldurmanın amacı neydi? Yanıtı bulmak için biraz beklemesi gerekiyor gibiydi. Kentin dışında konaklayan bir

ordu görmemişti; eğer Vin burada idiyse bile çoktan başka bir yere doğru hareket etmişti. Şimdiki amacı kentten geriye kalana kimin önderlik ettiğini öğrenmek ardından Çağların Kahramanı'nın peşinde yoluna devam etmekti.

Yürürken konuşan birilerini duydu; kentin çoğunu yutmuş olan yangından nasıl sağ kurtulmayı başardıklarından bahsediyorlardı. Keyifli görünüyorlardı. Umutsuzluk da vardı ama ölçüsüz bir mutluluk da mevcut gibiydi. Buradakiler fethedilmiş bir kent halkı gibi değillerdi.

TenSoon daha kalabalık bir sokağa doğru ilerlerken, yangını alt ettiklerini düşünüyorlar, diye içinden geçirdi. *Kentin üçte birini yitirmiş olmalarını bir felaket olarak karşılamıyorlar; aksine üçte ikisini kurtarmış olmayı bir mucize olarak görüyorlar.*

Kentin merkezine uzanan kalabalığı izledi ve burada sonunda umduğu askerleri buldu. Üniformalarının kollarındaki mızrak ve parşömen armasından anlaşılacağı üzere Elend'in askerleriydiler. Ancak alışılmadık bir yeri koruyorlardı; bir Nezaret binasını.

TenSoon oturup başını çevirdi. Bina bir idare merkezi gibi görünüyordu. Pek çok kişi muhafızların gözetimi altında binaya girip çıkıyordu. Eğer yanıt istiyorsa binaya girmeliydi. Kelsier'in kemiklerini kentin dışından almayı kısa bir süreliğine düşündü. Ancak bu fikri bir kenara attı. Firari'nin tekrar ortalıkta görünmesinin sonuçlarıyla uğraşmak istediğinden emin değildi. İçeri girmenin eşit derecede şaşırtıcı ancak teolojik açıdan daha az rahatsız edici bir yöntemi daha vardı.

Binanın girişine doğru yönelip merdivenleri tırmandı, bununla birlikte bazı şaşkın bakışları üzerine çekmişti. Ön kapıya yaklaşırken muhafızlardan biri ona doğru bağırıp mızrağının sivri olmayan ucunu TenSoon'a doğru salladı.

"Bana bak," dedi. "Burası köpeklere uygun bir yer değil. Bu kimin köpeği?" TenSoon oturdu. "Ben birine ait değilim," dedi.

Muhafız irkildi ve TenSoon bundan garip bir keyif aldı. Derhal kendine kızdı. Dünyanın sonu gelirken o etrafta dolaşıp askerleri ürkütüyordu. Yine de bu, bir köpeğin bedenini kuşanmış olmanın hiç düşünmemiş olduğu faydalarından biriydi.

Asker, kendisine bir şaka yapıldığını düşünerek etrafa bakınırken "Nele..." dedi. TenSoon "Kimseye ait değilim," dedi. "Ben kendimin sahibiyim."

Garip bir kavramdı; bunun güçlüğünü elbette ki muhafız anlayamazdı. Bir kandra olan TenSoon, bir ahit altında olmaksızın Anayurt dışındaydı. Bildiği kadarıyla yedi asırdır bunu yapan ilk kandraydı. Garip bir tatmin ediciliği vardı.

Birkaç kişi birden ona bakıyordu. Diğer muhafızlar da gelmiş, arkadaşlarından bir açıklama bekliyorlardı.

TenSoon kozunu oynadı. "İmparator Venture'den geliyorum," dedi. "Buradaki liderlerinize bir mesaj getirdim."

TenSoon'u memnun edecek bir biçimde diğer askerlerden bazıları da irkildi. Ancak artık konuşan köpeklere alışmış olan ilk muhafız tereddüt ederek parmağıyla binanın içini işaret etti. "İçeride."

TenSoon "Teşekkür ederim," diyerek ayağa kalktı ve sus pus olmuş kalabalığın arasından geçerek Nezaret binasına girdi. Ardından 'numara' ve 'iyi eğitilmiş' gibi yorumlar duydu ve bazı muhafızların yüzlerinde telaşlı ifadelerle yanından geçtiklerini gördü. Binanın girişinde olanlardan bihaber kalabalıklar arasından ilerledi. Sıraların sonunda TenSoon Breeze'i gördü.

Teskinci elinde bir şarap kadehi ile tahtı andıran bir sandalyede oturmuş; bir şeyler ilan edip anlaşmazlıkları çözümlerken halinden memnun görünüyordu. TenSoon Vin'in hizmetindeykenki halini hatırlatıyordu. Muhafızlardan biri Breeze'e bir şeyler fısıldadı. TenSoon öne çıkarken ikisi de köpeğe baktı. Muhafızın beti benzi atmıştı, fakat Breeze gülümseyerek öne doğru eğildi.

Bastonunu mermer zemine vurarak "Pekâlâ," dedi. "Hep bir kandra mıydın yoksa Vin'in köpeğinin kemiklerini yakın zamanda mı yedin?"

TenSoon oturdu. "Hep bir kandraydım."

Breeze başıyla onayladı. "Sende garip bir şeyler olduğunu biliyordum; bir kurt köpeği için fazla iyi huyluydun." Gülümsedi ardından şarabından bir yudum aldı. "Lord Renoux, değil mi? Epey bir zaman geçti."

TenSoon "Aslında ben o değilim," dedi. "Ben başka bir kandrayım. Biraz... Karışık."

Breeze duraksadı. TenSoon'a baktı, ve kandra bir an telaşa kapıldı. Breeze bir Teskinci'ydi ve tüm Teskinciler gibi TenSoon'un bedenine hükmetme gücüne sahipti.

Sır.

TenSoon kendini zorlayarak, Hayır, dedi. *Allomanserler eskisine göre daha güçsüzler. Yalnızca düralümin ile bir kandranın bedenine hâkim olabilirlerdi ve Breeze yalnızca bir Siskandı; düralümin yakamazdı.*

TenSoon "Görev başında içiyor musun, Breeze?" diye sordu, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Breeze "Elbette," dedi kadehini kaldırırken. "Kendi çalışma koşullarını belirleyemiyorsan çalışmak neye yarar?"

TenSoon gülümsedi. Breeze'i pek sevmiyordu; belki bunun nedeni Teskincilere karşı beslediği önyargıydı. Ya da tüm insanlara karşı beslediği ön yargı. Yine de sohbet etmeye vakti yoktu. "Vin nerede?" diye sordu.

Breeze şaşırmış gibiydi. "Ondan bir haber getirdiğini sanıyordum."

TenSoon "Muhafızlara yalan söyledim."

"Aslında onu bulmaya geldim. Bilmesi gereken bir şeyin haberini getirdim; sisler ve kül yağmurlarıyla ilgili bir haber."

"Pekâlâ aziz dostum... Şey, sevgili *kuçukuçu* dostum. Her neyse, gidelim; Sazed ile konuşabilirsin. Bu tür şeylere gelince, o benden çok daha işe yarar biridir."

Terrisli, "...ayrıca, Spook bundan güçbela kurtulduğu için, Lord Breeze'in başa geçmesinin en iyisi olduğunu düşündüm. Başka bir Nezaret binasında bir dükkân

kurduk –bürokratik bir merkez gibi görünüyordu– Breeze'in talepleri dinlemeye başlamasını sağladık. İnsanlarla baş etmekte benden daha iyi ve sanırım kent sakinlerinin gündelik işlerini çözmekten keyif alıyor gibi görünüyor."

Terrisli sandalyesinde oturmuştu; önündeki masasında dosyası açıktı ve yanı başında bir yığın not vardı. Sazed, TenSoon anlayamadığı bir biçimde farklı görünüyordu. Sırdaş aynı cübbeyi giyiyordu ve kollarında aynı Ferusimyasal bileklikler vardı. Ancak eksik olan bir şeyler vardı.

Fakat bu TenSoon'un öncelikli sorunlarından biri değildi.

TenSoon sandalyeye otururken "Fadrex kenti mi?" diye sordu. Nezaret binasındaki küçük odalardan birindeydiler; eskiden bir obligatörün yatak odası olan bir odadaydılar.

Şimdi ise yalnızca bir masa ve birkaç sandalye vardı, duvarlar ve zemin bir Nezaret binasından beklenebileceği gibi sadeydi.

Sazed başıyla onayladı. "Vin ve imparator orada depo olarak kullanılan mağaralardan bir başkasını bulmayı umuyorlardı."

TenSoon kendini yere bıraktı. Fadrex imparatorluğun öbür ucundaydı. Kudret kayrasıyla bile oraya varması haftalar alırdı. Önünde çok, çok uzun bir yol vardı.

Sazed "Leydi Vin ile ne gibi bir işiniz olduğunu sorabilir miyim, kandra?" dedi.

TenSoon duraksadı. Breeze ile şimdi de Sazed ile bu kadar açıkça konuşuyor olmak ona çok garip geliyordu. Bunlar, TenSoon bir köpekmiş gibi davranırken aylarca izlediği adamlardı. Onu asla tanımamışlardı ancak TenSoon onları tanıdığını düşünüyordu.

Örneğin Sazed'in tehlikeli olduğunu biliyordu. Terrisli bir Sırdaş'tı; onlar tüm kandraların uzak durmalarının tembihlendiği kimselerdi. Sırdaşlar her zaman söylentiler, efsaneler ve hikâyeler peşindeydiler. Kandraların pek çok sırrı vardı ve eğer Sırdaşlar kandra kültürünün zenginliğini keşfedecek olurlarsa bu felaket olabilirdi. İncelemek, soru sormak ve bulduklarını kayda almak isteyeceklerdi.

TenSoon ağzını hayır demek üzere açtı. Ancak duraksadı. Birinin kandra kültürüne yardım etmesini istemiyor muydu? Dinleri inceleyen, belki de teoloji hakkında pek çok şey bilen birini istemiyor muydu? Çağların Kahramanı hakkındaki efsaneleri bilen birini? Vin dışında, çetenin üyeleri arasında TenSoon'un en çok saygı duyduğu kişi Sazed'ti.

TenSoon dikkatle "Çağların Kahramanı ile ilgili," dedi. "Bir de dünyanın sonunun gelişiyle ilgili." Sazed ayağa kalkarken "Ah," dedi. "Öyleyse tamam. İhtiyacınız olanları sağlayacağım. Derhal yola koyulacak mısınız? Yoksa burada bir süre bizimle kalıp dinlenecek misiniz?"

TenSoon, ne, diye düşündü. Dini konuların bahsi geçtiğinde Sazed hiçbir tepki vermemişti. Alışıldık Sazed gibi değildi.

Ancak Sazed sanki TenSoon zamanlarının en büyük dini sırlarından birinden bahsetmemiş gibi konuşmaya devam ediyordu.

Başını sallarken, insanları asla anlayamayacağım, diye aklından geçirdi.

Muhafaza'nın Harap için yarattığı zindan Muhafaza'nın gücünden yapılmamış olsa da onun bir parçasıydı. Bunun yerine Muhafaza bilincinin –zihninin de denebilir– bir kısmından vazgeçerek bu zindanı oluşturmuştu. Eski haline kıyasla çok zayıf düşmüştü ama Harap kaçınca rakibinden geriye kalan kısmı da boğup tecrit etmeye başladı. Harap'ın, Muhafaza'nın kendi gücünden feragat edip bunu insanlar tarafından toplanıp kullanılmak üzere dünyada bırakmasını garip bulup bulmadığını merak ediyorum.

Muhafaza'nın bu hamlesinde asalet, zekâ ve çaresizlik görüyorum. Harap'ı yenemeyeceğini biliyordu. Kendinden çok fazla ödün vermişti ve bunun da ötesinde istikrarın ve kararın vücut bulmuş haliydi. Korumak için dahi olsa yok edemezdi. Doğasına aykırıydı. Bu yüzden bir zindan oluşturmuştu.

Ancak insanoğlu hem Harap hem de Muhafaza tarafından yaratılmıştı; bilinç ve onur sahibi olmaları için Muhafaza ruhundan bir parça vermişti. Dünyanın var olmaya devam etmesi için Muhafaza yarattıklarına güvenmesi gerektiğini biliyordu. Onlara güvenmesi gerektiğini.

Yarattıkları onun güvenini boşa çıkardıklarından ne düşündüğünü merak ediyorum.

60

BİRİNİ KANDIRMANIN EN İYİ YOLU, ona istediğini vermektir, diye düşündü Vin. Ya da en azından beklediğini vermek. Bir adım önde olduklarını düşündükleri sürece atladıkları bir adım olup olmadığını görmek üzere geriye dönüp bakmazlar.

Yomen onun zindanını da iyi tasarlamıştı. Vin'in içinde bulunduğu kulübenin ya da binanın inşasında kullanılan her metal Allomansi için işe yaramaz türdendi. Gümüş, pahalı olsa da genellikle tercih edilmiş olan metal gibi görünüyordu; üstelik bu bile fazlaca kullanılmamıştı. Yalnızca Vin'in tırnaklarıyla çıkarabildiği birkaç vida vardı.

Yağlı, tatsız ve bulamaç gibi yemeği ise ahşap kaplarda ahşap kaşıkla veriliyor-

du. Muhafızlar siskıranlardı; bedenlerinde metal yoktu ve çomakları vardı, üstelik Allomanserler ile dövüşmek üzere eğitilmişlerdi. Odası, menteşe ve kilitleri gümüşten kalın bir kapı ile basit taş bir yapıdan ibaretti.

Muhafızlarının davranışlarından ondan bir şeyler bekledikleri anlaşılıyordu. Yomen onları iyi hazırlamıştı ve yemeğini bir aralıktan uzatıyorlardı; Vin geri çekilmelerindeki hızdan bedenlerinin gerginliğini anlayabiliyordu. Bir engereği besliyor gibiydiler.

Bu yüzden onu Yomen'e götürmeye geldiklerinde Vin saldırdı.

Kapı açılır açılmaz hareketlenerek karyolasından söktüğü bir ayağı silah olarak kullanıyordu. Muhafızlardan birinin koluna bir darbe vurarak yere devirdi, ardından kafasının arkasına ikinci bir kez daha vurdu. Lehim olmadan vuruşları o kadar da güçlü değildi; ama elinden gelenin en iyisini yapıyordu. İkinci muhafızın da yanından geçip gitti ve omzunu üçüncü muhafızın karnına geçirdi. Fazla ağırlığı yoktu ama adamın asasını düşürmesine yetmişti. Derhal yerdeki silahı kaptı.

Ham onu asayla dövüşmek konusunda epeyce eğitmişti ve genellikle Allomansi kullanmadan dövüştürmüştü. Tüm hazırlıklarına karşın muhafızlar metalsiz bir Allomanser'in bu kadar sorun çıkarmasına şaşırmış görünüyorlardı. Vin koşarak kaçarken iki tanesini daha yere devirdi

Ne yazık ki Yomen aptal değildi. Onu almaları için o kadar çok muhafız göndermişti ki dört tanesini haklamak pek bir şey değiştirmeyecekti. Hücresinin dışındaki koridorda en az yirmi adam vardı ve yolunu kapatmışlardı.

Amacı onlara istediklerini vermek ve ölmemekti. Bu yüzden 'kaçışının' olanaksız olduğunu anlar anlamaz askerlerden birinin omzuna vurmasına izin verip elindeki asayı homurdanarak yere attı. Silahsız bir halde ellerini havaya kaldırıp geriledi. Elbette ki askerler arkadan onu devirdiler ve üzerine çullanıp ellerini bağlarken onu zapt ettiler.

Omzu acıyla sızlayan Vin'in canı yanıyordu. İçgüdüsel olarak lehim yakmaya çalışmayı bırakmadan önce daha ne kadar daha metalsiz kalacaktı? Bunu asla öğrenmemeyi umuyordu.

Sonunda askerler onu ayağa kaldırıp koridorda itekleyerek götürdüler. Zararsız hale getirip yere devirdiği üç asker yaralarını ovuşturup inliyorlardı.

Yirmi adam ona artık daha da dikkatle yaklaşıyordu.

Yomen'in kabul salonuna gelene dek muhafızlara başka sorun çıkarmadı. Kelepçelerini banka bağlamaya koyulduklarında kıpırdanınca karnına bir diz yedi. Soluksuz kaldı ardından, bankın yanında yere yığıldı. Yerde inlerken ellerini ve bileklerini fanilasına yedirdiği lapa yağıyla ovdu. Kokuyordu ve pisti ama oldukça kaygandı; onun kaçma girişimine odaklanmış olan muhafızlar üzerini aramayı tamamen unutmuşlardı.

Yomen "Yakacak metallerin olmadan kaçmayı düşünmüyordun umarım," dedi.

Vin başını kaldırdı. Yomen arkasını ona dönmüş koyu renk bir pencereden dışarı bakıyordu. Vin, sislerin pencere camına birikmesini çok garip buluyordu. Skaaların çoğunun cam almaya gücü yetmezdi, soyluların çoğu ise renkli camı ter-

cih ederdi. Yomen'in penceresinin dışındaki karanlık bekleyen bir canavar gibiydi; sisler ise yaratık kıpırdandıkça cama değen tüyleri gibiydi.

Yomen "Memnun olacağını sanıyorum," diye devam etti. "Söylenildiği kadar tehlikeli olup olmadığını bilmiyordum ama öyle olduğuna kanaat getirdim. Görüyorsun ya ben–"

Vin ona daha fazla zaman tanımadı. Kentten kaçabilmesinin yalnızca iki yolu vardı; birincisi metal bulmak, ikincisi ise Yomen'i esir almaktı. İkisini de planlamayı denedi.

Yağlı ellerini kelepçelerden kurtardı, banka bağlanırken kollarını kasmış ve gergin tutuyordu. Kelepçeler ellerini yırtıp çizerken acıya ve kana aldırış etmedi; ardından doğrulup gömleğine sıkıştırdığı, kulübesinden söktüğü gümüş vidaları çıkardı. Bunları askerlere fırlattı.

Adamlar elbette ki şaşkınlıkla bağırıp kendilerini yere attılar ve Çelikitme olduğunu düşündükleri şeyden sakınmaya çalıştılar. Hazırlıkları ve endişeleri onların zararına işlemişti; çünkü Vin'in hiç çeliği yoktu. Vidalar etkisizce duvardan sekti ve muhafızlar onun bu numarası karşısında şaşırmış görünüyorlardı. Bir tanesi doğrulmayı akıl edene dek Yomen ile arasındaki mesafenin yarısını almıştı bile.

Yomen döndü. Her zamanki gibi alnında bir parça atiyum vardı. Vin ona doğru atıldı.

Yomen usulca kenara çekildi. Vin tekrar ileri atıldı bu kez vuracak gibi yapıp ardından karnına dirsek atmaya çalıştı. Ancak saldırısı adama ulaşamadı çünkü Yomen, elleri arkasında bağlı bir halde, saldırısından kaçınmayı başarmıştı.

Adamın yüzündeki ifadeyi biliyordu; mutlak hâkimiyetin, gücün ifadesini. Yomen'in pek dövüş eğitimi almamış olduğu belliydi ama yine de Vin'den kaçınmayı başarmıştı.

Atiyum yakıyordu.

Vin duraksadı. Alnında o parçayı taşıyor olmasına şaşırmamalı, diye düşündü. *Acil durumlar için olmalı.* Yomen'in gülümseyişinde adamın onu gerçekten de Vin'in bunu yapacağını öngörmüş olduğunu görebiliyordu. Bir şeyler deneyeceğini biliyordu ve Vin'i yaklaşması için oyuna getirmişti. Ama Yomen asla gerçekten tehlike altında değildi.

Sonunda, muhafızlar yetiştiler ancak Yomen elini kaldırıp onları geri gönderdi. Ardından bankı işaret etti. Usulca Vin dönüp oturdu. Düşünmek zorundaydı ve Yomen atiyum yakarken hiçbir yere kıpırdayamazdı.

Otururken *Harap* yanı başında belirdi; koyu bir duman halinde Reen'in bedenine bürünmüştü. Diğerleri hiçbir tepki vermedi; belli ki onu göremiyorlardı.

Harap "Çok yazık," dedi. "Neredeyse onu alt ediyordun. Ama bir bakıma o kadar da yaklaşamamıştın."

Harap'ı görmezden gelip Yomen'e döndü. "Sen bir Sissoylusun," dedi.

Yomen başını hayır der gibi sallayarak "Hayır," dedi. Ancak tekrar penceresine dönmedi. Tedbirli bir biçimde Vin'e bakıyordu. Muhtemelen atiyumunu söndürmüştü; sürekli yakmak için fazlasıyla değerli bir metaldi ancak rezervindeydi ve başka bir saldırıyı kolluyordu.

Vin şüpheyle kaşını kaldırarak "Hayır mı?" dedi. "Atiyum yakıyordun, Yomen. Bunu gördüm." Yomen "Dilediğine inan," dedi. "Ama şunu bil kadın; Ben yalan söylemem. Yalana asla ihtiyacım olmadı ve şu anda tüm dünya kargaşa içindeyken bunun doğru olduğunu görüyorum.

İnsanlar yolunda gittiklerinin doğru söylemesine ihtiyaç duyar.

Vin suratını astı.

Yomen "Her neyse, vakit geldi," dedi.

Vin "Vakit mi?" dedi.

Yomen başıyla onayladı. "Evet. Seni hücrende bu kadar uzun bir süre tuttuğum için özür dilerim. İlgilenmem gereken başka meseleler vardı."

Vin, Elend, diye düşündü. *Neler yapıyor? Olup bitenden habersizim!*

Bankın öbür ucundaki *Harap*'a baktı; sanki söylediklerinden daha fazlasını biliyormuşçasına başını sallıyordu. Yomen'e döndü. "Hâlâ anlamıyorum," dedi. "Neyin vakti geldi?"

Yomen Vin'in gözlerinin içine baktı. "İnfazınız için bir karar verme vaktim, Leydi Venture."

Vin şaşırmıştı. *Doğru ya. Harap*'la uğraşmak ve kaçış planları yapmak arasında Yomen'in kendisini infaz etmeden önce Vin'in savunmasını dinlemeyi söylediğini unutmuştu.

Harap odada ilerleyip Yomen'in etrafında rahat bir tavırla dolaşıyordu. Obligatör kral gözlerini Vin'den ayırmadan duruyordu. *Harap*'ı görebiliyorsa da bunu belli etmiyordu. Bir muhafıza işaret etti, asker de yandaki bir kapıyı açarak gri cübbeler giymiş birkaç obligatörü içeri buyur etti. Vin'in karşısındaki bir banka oturdular.

Yomen ona arkasını dönerken "Söyleyin, Leydi Venture," dedi, "Neden Fadrex'e geldiniz?"

Vin başını çevirdi. "Bunun bir yargılama olmayacağını sanıyordum. Böyle bir şeye ihtiyacın olmadığını söylemiştin."

Yomen "Bu süreçteki her türlü gecikmeden memnun olacağını düşünüyordum," diye yanıtladı.

Gecikme düşünmek, belki de kaçmak için biraz daha vakit olduğu anlamına geliyordu. Vin "Neden mi geldik?" diye sorduk. "Lord Hükümdar'ın zulalarından birinin kentinin altında olduğunu biliyorduk."

Yomen şaşırmış gibiydi. "Bunu nereden biliyordunuz?"

Vin "Başka bir tanesini bulduk," dedi. "Fadrex kentini işaret ediyordu."

Yomen başını evet der gibi salladı. Vin, adamın ona inandığını görebiliyordu ama başka bir şeyler daha vardı. Vin'in anlayamadığı ve muhtemelen anlamak için yeterli bilgiye sahip olmadığı şeyleri ilişkilendirmeye başlıyor gibiydi. Yomen "Krallığım sizinkine karşı bir tehlike oluşturuyor mu?" diye sordu. "Bunun topraklarımı istila etmenizle hiçbir ilgisi yok muydu?"

Vin "Böyle demek olmaz," dedi. "Cett bir süredir Elend'i bu salâhiyete saldırmaya teşvik ediyordu."

Bu söz üzerine obligatörler sessizce birbirleriyle konuştular; ancak Yomen kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde, ilgisizce Vin'e bakıyordu. Vin bu durumu sinir bozucu buluyordu. Yıllardır, Camon'un çetesinde olduğu zamandan beridir, kendisini böylesine başkasının elinde hissetmemişti. Lord Hükümdar ile yüzleştiği gün bile farklı hissediyordu. Yomen onu bir araç gibi görüyordu.

Ama neye yarayan bir araç olarak? Yomen'in isteklerini, kaçmasına olanak tanıyacak kadar uzun süre nasıl oyalayabilirdi?

Reen her zaman, kendini vazgeçilmez kıl, diye öğretmişti. *Böylelikle bir çete-başı kendisi güç kaybetmeksizin senden kurtulamaz.* Şimdi bile ağabeyinin sesi zihninde fısıldıyor gibiydi. Bunlar Reen'in bilgeliğinin hatırası, yorumları mıydı yoksa *Harap*'ın etkisinin bir sonucu muydu? Her ne olursa olsun o anda bu iyi bir tavsiye gibi görünüyordu.

Yomen "Öyleyse işgal niyetiyle geldiniz?" diye sordu.

Vin dikkatle "Elend önce diplomasiyi denemek istiyordu," dedi. "Ancak, ikimiz de başkasının kentinin hemen dışında ordunuz kamp kurmuşken diplomat gibi davranmanın zor olduğunu biliyorduk."

Yomen "Fethetmeye geldiğinizi kabul ediyorsunuz," dedi. "Kocana göre daha dürüstsün."

Vin "Elend ikimizden de daha açıktır, Yomen," diye çıkıştı. "Sadece olup biteni senden ya da benden farklı yorumluyor diye, görüşünü açıkladığı için sahtekâr olamaz."

Yomen Vin'in hızlı yanıtına şaşırmış gibiydi. "Haklı bir noktaya değindiniz."

Vin kesik dolu ellerini gömleğinden bir parçaya sararak banka yaslandı. Yomen, büyük ve sade odasının pencerelerinin yanında dikiliyordu. Onunla konuşmak garip bir histi. Bir yandan; ikisi çok farklı görünüyorlardı. Biri, kaslı ya da bir savaşçı zarafetinde olmayışı ömrünü formlar ve kayıtlarla ilgilenerek geçirdiği belli olan bürokrat bir obligatördü. Diğeri ise çocukluğu sokakta yetişkinliği ise savaş ve suikastlarda geçmiş biriydi.

Ancak Yomen'in tavırları, konuşması kendisininkini andırıyordu. Bir skaa olarak doğmamış olsam böyle biri mi olacaktım, diye düşündü. *Sert bir savaşçı yerine açık sözlü bir bürokrat mı?*

Yomen Vin'i süzerken *Harap* obligatör kralın etrafında yavaşça yürüyerek bir daire çiziyordu. *Harap* usulca "Bu bir hayal kırıklığı," dedi.

Vin yalnızca bir anlığına *Harap*'a baktı. Başını hayır der gibi salladı. "Küçük kentinde kapalı kalıp ölü tanrısına dua etmektense saldırsaydı çok büyük bir yıkıma sebep olabilirdi. İnsanlar onu izlerdi. Ne yazık ki uzun vadede onun aklına asla giremedim. Her hile işe yaramaz, özellikle de onun gibi ahmaklara izah edilmesi gerektiğinde."

Yomen, Vin'in dikkatini tekrar üzerine çekerek "Öyleyse," dedi, "Benim ambarımı öğrendiğiniz ve Lord Hükümdar'ın gücünün dönüşünden korktuğunuz için kentimi almaya geldiniz."

Vin, yüzünü buruşturup "Ben öyle demedim," dedi. "Benden korktuğunuzu söylediniz."

Vin "Bir yönetimi devirip ele geçirme becerisine sahip olduğu bilinen bir dış güç olarak," dedi.

Yomen "Ben ele geçirmedim," dedi. "Kenti ve salâhiyeti asıl sahibine verdim. Ama konunun bununla bir ilgisi yok. Bana halkınızın yaydığı şu dinden bahsetmenizi istiyorum."

"Firari Cemaati mi?"

Yomen "Evet," dedi. "Onun önderlerinden biri sensin, değil mi?"

Vin, "Hayır," dedi. "Bana tapıyorlar. Ama asla dinlerinin bir parçası olduğumu düşünmedim. Çoğunlukla Kelsier ile ilgili bir din."

Yomen "Hathsin Firarisi," dedi. "O öldü. İnsanlar ona nasıl oluyor da tapıyor?" Vin omuz silkti. "Eskiden görülmeyen tanrılara tapmak yaygındı."

Yomen, "Belki," dedi. "Böyle şeyler okudum ancak bunları anlamakta zorlandı. Görülmeyen bir tanrıya inanmak; bu mantıklı mı? Bu kadar uzun süredir birlikte yaşadıkları, görebildikleri ve hissedebildikleri bir tanrıyı reddedip neden ölmüş bir başkasını tercih ediyorlar ki? Lord Hükümdar'ın kendisinin öldürdüğü birine?

Vin "Sen de öyle yapıyorsun," dedi. "Sen hâlâ Lord Hükümdar'a tapıyorsun." Yomen "O ölmedi," dedi. Vin duraksadı.

Yomen Vin'in şaşkınlığını fark edip "Hayır," dedi. "Ortadan kaybolduğundan beri onu ne gördüm ne de duydum. Ancak onun ölümüyle ilgili söylenenlere de inanmıyorum."

Vin "Öldü," dedi. "Bana güven."

Yomen "Korkarım size güvenmiyorum," dedi. "Bana o akşamdan bahsedin. Tam olarak neler olduğunu anlatın." Vin de kendinden isteneni yaptı. Tutsaklığından ve Sazed'le birlikte nasıl kaçtığından bahsetti. Lord Hükümdar ile dövüşme kararından ve bu konuda on birinci metale güvendiğinden bahsetti. Sisleri kullanma yeteneğinden bahsetmedi ama geriye kalan her şeyi açıkladı; buna Sazed'in Lord Hükümdar'ın Ferusimya ve Allomansi'yi birlikte zekice kullanarak ölümsüz olduğu yönündeki kuramını da ekledi.

Yomen de Vin'i dinledi. Konuşurken Yomen'e karşı olan saygısı artıyordu; adam sözünü kesmemişti. İnanmasa da Vin'in anlattıklarını duymak istiyordu. Bilgiyi olduğu kabul eden, onu sıradan bir araç gibi gören, ancak ona sıradan bir araçtan fazla güvenmeyen biriydi.

Vin "Bu yüzden," dedi, "O öldü. Onu kalbinden bizzat ben bıçakladım. Ona duyduğun inancın hayranlık uyandırıcı, ancak olanları değiştiremez."

Yoman sessizce duruyordu. Hâlâ bankta oturmakta olan yaşlı obligatörler ise bembeyaz olmuştu. Anlattıklarının sonunu hazırladığını biliyordu ama açık, doğrudan bir dürüstlüğün hilekârlıktan daha çok işine yarayacağını düşünüyordu. Genellikle böyle düşünürdü.

Hırsız çetelerinde büyümüş biri için garip bir görüş diye düşündü. *Harap*, Vin'in anlattıklarından sıkılmış olacak ki pencereden dışarı bakmak üzere uzaklaştı.

Yomen sonunda "Öğrenmem gereken," dedi, "Neden Lord Hükümdar'ın sizin kendisini öldürdüğünü sanmanızı gerekli gördüğünü anlamak."

Vin "Anlattıklarımı dinledin mi?" diye çıkıştı.

Yomen sakince "Dinledim," dedi. "Burada bir tutsak olduğunuzu unutma; ölüme çok yakın bir tutsak olduğunuzu."

Vin bir şeyler söyleyecek oldu ama bunu bastırdı.

Yomen "Söylediklerimi saçma mı buluyorsunuz?" diye sordu. "Kendi anlattıklarından daha mı saçma? Seni, tanrı olduğunu *bildiğim* birini öldürdüğünü iddia eden biri olarak görüyorum. Bunun onun iradesiyle gerçekleşmiş olması akla yatkın değil mi? Hâlâ orada, bizi izliyor, bekliyor..."

Demek hepsi bu yüzden, diye düşündü. *Benimle konuşmaya bu kadar istekli olduğu için beni yakaladı. Lord Hükümdar'ın hâlâ hayatta olduğuna inanıyor. Yalnızca tüm bu hikâyedeki yerimi anlamaya çalışıyor. Çaresizce beklediği kanıtı ona sunmamı istiyor.*

Harap "Neden skaa dinin bir parçası olman gerektiğini düşünmüyorsun, Vin?" diye fısıldadı.

Boşluğa baktığını Yomen'in anlamaması için *Harap*'a doğrudan bakmamaya çalışarak döndü.

Harap "Niye?" diye sordu. "Neden sana tapınmalarını istemiyorsun? Tüm o mutlu skaaların? Senden medet ummalarını?"

Yomen "Tüm bunların arkasına Lord Hükümdar *olmalı*," diye yorumladı. "Bu da dünyanın seni katili olarak görmesini istediği anlamına geliyor. Skaaların sana tapmasını istedi."

Harap "Niye?" diye tekrarladı. "Neden bu kadar rahatsızsın? Onlara umut *veremeyeceğini* bildiğin için mi? Yerini aldığın o adama ne diyorlar? Firari mi? *Muhafaza* ile ilgili bir kelime, sanırım..."

Yomen "Belki etkileyici bir biçimde dönmeyi planlıyor," dedi. "Seni yerinden indirip devirmek, kendisine duyulan inancın tek gerçek inanç olduğunu kanıtlamak için."

Harap, Vin'in zihnine, neden uymuyorsun, diye fısıldadı.

Yomen "Başka neden sana tapmalarını istesin ki?" diye sordu.

Vin, ellerini, düşüncelerini bastırırcasına başına götürerek "*Yanılıyorlar!*" diye çıkıştı. Suçluluğunu bastırmaya çalışıyordu.

Yomen duraksadı.

Vin "Benimle ilgili yanılıyorlar," dedi. "Bana tapmıyorlar ama olmam gerektiğini düşündükleri şeye tapıyorlar. Ama ben Firarinin Varisi değilim. Kelsier'in yaptığını yapmadım. O skaaları özgürleştirmişti."

Harap, "Sen onları fethettin," diye fısıldadı.

Vin başını kaldırıp "Evet," dedi. "Yanlış yerde arıyorsun, Yomen. Lord Hükümdar dönmeyecek."

"Size–"

Vin ayağa kalkıp "Hayır," dedi. "Hayır, dönmeyecek. Dönmesine de gerek yok. Yerine *ben* geçtim."

Elend Lord Hükümdar'a dönüşmekten endişe ediyordu ama Vin onun bu en-

dişesinin her zaman yersiz olduğunu düşünmüştü. Fetihler yapıp yeni bir imparatorluk kuran o değil, kendisi olmuştu. Diğer kralları dize getiren de Vin olmuştu.

Tıpkı Lord Hükümdar'ın yaptığı gibi. Bir kahraman ortaya çıkmış ve Lord Hükümdar onu öldürmüştü, ardından da Miraç Kuyusu'ndaki gücü almıştı. Vin Lord Hükümdar'ı öldürmüş, ardından aynı gücü almıştı. Evet, güçten vaz geçmişti ama aynı rolü üstlenmişti.

Hepsi anlaşılır olmuştu. Skaaların ona tapınmaları, kurtarıcıları olarak bakmaları çok yanlış geliyordu. Bir anda tüm olup bitendeki rolü anlaşılır bir hal almıştı.

"Ben Firarinin Varisi değilim, Yomen," dedi öfkeyle. "Ben Lord Hükümdar'ın Varisiyim." Başını hayır der gibi salladı.

"Beni esir aldığında, neden beni öldürmediğini düşündüm," dedi. "Düşman bir Sissoyluyu. Neden öldürüp bu işi bir an önce bitirmediğini düşündüm. Beni yargılamak istediğini iddia ediyordun ama buna inanmadım. Başka bir amacın olduğunu biliyordum. Şimdi de bunun ne olduğunu biliyorum." Yomen'in gözlerinin içine baktı. "Lord Hükümdar'ı öldürdüğüm için beni infaz etmeyi planladığını söylemiştin ama az önce onun hâlâ hayatta olduğunu düşündüğünü itiraf ettin. Lord Hükümdar'ın geri gelip beni yerimden edeceğini söyledin; bu yüzden tanrının planlarına müdahale etmek olacağı için beni öldüremezsin."

Yomen ona arkasını döndü.

Vin "Beni *öldüremezsin*," dedi. "İnancında benim yerimi anlayana dek öldüremezsin. Bu yüzden beni tutsak olarak tutmaya devam ediyorsun, bu yüzden benimle konuşmak için bu riski alıyorsun. Yalnızca benim verebileceğim bilgiye ihtiyacın var; bir çeşit yargılamayla benim ifademi dinlemek zorundasın çünkü o gece neler olduğunu dinlemek istiyorsun. Böylece tanrının hâlâ hayatta olduğuna ikna olabileceksin."

Yomen yanıtlamadı.

"Kabul et. Artık burada tehlikede değilim." Öne çıktı.

Yomen de hareketlendi. Adımlar bir anda serileşti; lehim yakmıyordu ya da bir savaşçının deneyimine sahip değildi ama *doğru* hareket ediyordu. Vin içgüdüsel olarak kendini sakındı ancak Yomen'in atiyumu onun bu hareketini sezmesini sağladı ve Vin'in düşünmesine bile fırsat vermeden onu yere fırlatmış, bir diziyle sırtına bastırarak onu yerde tutuyordu.

Usulca "Henüz sizi öldürmemiş olabilirim," dedi, "Fakat bu 'tehlikede olmadığınız' anlamına gelmez, Leydi Venture."

Vin homurdandı.

"Sizden bir şey istiyorum," dedi. "Konuştuklarımızdan fazlasını. Kocanıza ordularını çekmesini söylemenizi istiyorum."

Vin, yüzü taş zemine yapışmışken "Bunu neden yapayım?" diye sordu.

Yomen "Çünkü," dedi, "Benim zulamı istediğinizi söylerken bir yandan da iyi insanlar olduğunuzu öne sürüyorsunuz. Şimdi ise bu ambardaki erzakları akıllıca, halkımı doyurmak için kullanacağımı biliyorsunuz. Eğer Elend öne sürdüğün kadar

fedakâr ise savaşta, sırf siz erzakımızı çalıp kendi halkınızı doyurasınız diye, insanların canına kast edecek kadar bencilce davranmayacaktır."

Vin "Mahsul yetiştirebiliriz," dedi. Merkezi Salâhiyet'te yeterince gün ışığı varken burada yok. Elinizdeki tahıl yığınağı işinize yaramayacak!"

"Öyleyse benimle bunun için ticaret yapın."

"Bizimle konuşmuyorsun!"

Yomen, Vin'in sırtındaki dizini çekerek geriledi. Vin öfkeyle doğrulurken sırtını ovuşturuyordu. "O zuladaki erzaktan fazlası da var, Yomen," dedi. "Diğer dördü de elimizde. Lord Hükümdar buralarda ipuçları bırakmış. Tümünde bizi kurtarabilecek bir şey var."

Yomen güldü. "Onca zamandır aşağıdaydınız ve Lord Hükümdar'ın bıraktığı levhayı okumadınız mı?"

"Elbette okudum."

Yomen "Öyleyse bu zulalarda daha fazla bir şey olmadığını biliyorsunuz," dedi. "Hepsi planının bir parçası, doğru. Nedense planı herkesin onu ölü sanmasını da içeriyor. Bunlar bir yana, siz orada ne yazdığını biliyorsunuz. Bu yüzden, neden kenti benden almak istiyorsunuz?"

Neden kenti benden almak istiyorsunuz? Asıl neden Vin'in içini kemiriyordu. Elend bunu her zaman önemsiz bulmuştu; ama Vin için hep bir cazibesi vardı. Vin "Kenti neden almamız gerektiğini çok iyi biliyorsun," dedi. "O sende olduğu müddetçe burayı fethetme nedenimiz var."

Yomen "O mu?" diye sordu.

Harap merakla yaklaştı.

"Neyden bahsettiğimi biliyorsun. Atiyum. Lord Hükümdar'ın kaynağı."

Yomen gülerek "Bu mu yani?" diye sordu. "Tüm bunların nedeni atiyum mu? Atiyumun bir kıymeti yok!"

Vin şaşırdı. "Kıymeti yok mu? Son İmparatorluk'taki en kıymetli hazine oydu."

Yomen "Öyle mi?" diye sordu. "Peki ya onu yakabilecek kaç kişi var? Küçük siyasi oyunları oynayacak ve Lord Hükümdar'dan ne kadar atiyum alabildiklerini göstererek güç uğruna çekişebilecek kaç tane soylu hane kaldı? Atiyum değeri bir imparatorluğun ekonomisine dayanır, Leydi Venture. Bir rezerv sisteminin kısıtlamaları ve metale değerini verecek olan bir üst sınıf olmadan atiyumun gerçek bir değeri yoktur." Yomen başını hayır dercesine salladı. "Aç bir adam için hangisi daha değerlidir; bir somun ekmek mi yoksa kullanamayacağı, yiyemeyeceği ya da satamayacağı bir kavanoz dolusu atiyum mu?"

Muhafızlara onu götürmelerini işaret etti. Elend'i ayağa kaldırdılar ve Yomen'in gözlerinin içine bakıp buna direnmeye çalıştı.

Yomen bakışlarını tekrar başka yöne çevirdi. "Bu metal yığınları, belki, sizi kontrol altında tutmaktan başka hiçbir işime yaramıyor. Hayır, asıl kaynak erzaktı. Lord Hükümdar tekrar onun hükümranlığını tesis etmeden önce gereken kaynakları bıraktı. Yalnızca benden ne yapmam gerektiğini anlamalıyım."

Askerle sonunda Vin'i uzaklaştırmayı başardılar.

Gündüz sislerine fazlaca odaklandığımıza şaşırmıyorum. Ama gün ışığından ve bitki yetiştirmekten anladığım kadarıyla mahsulümüzün gündüz sislerinden korktuğumuz kadar etkilenmediğini anladım. Yetiştirmek için fazlaca gün ışığına ihtiyaç duymayan bitkiler de rahatça bulabilirdik.

Doğru, sisler, içlerine karışan bazılarını da öldürüyordu ama bu bir tür olarak hayatta kalmamızı etkileyecek kadar büyük bir oran değildi. Asıl sorunumuz ise küldü. Havayı kaplayan duman, göğün altındaki her şeyi örten is taneleri, yanardağların patlamaları... Dünyayı öldürecek olanlar bunlardı.

61

HAM "ELEND!" DİYE SESLENDİ ve ona doğru koştu. "Geri döndün!" Elend arkadaşının yüzündeki ifadeyi görünce "Şaşırdın mı?" diye sordu.

Ham çabucak "Elbette hayır," diye yanıtladı. "Gözcüler yaklaştığını bildirmişti."

Elend, gelişim seni şaşırtmamış olabilir, ama hâlâ hayatta oluşum şaşırtmış, diye düşündü. *Kaçıp öldürüleceğimi mi sandın, yoksa gidip seni bir başına bırakacağımı mı düşündün?*

Elend buna daha fazla kafa yormak istemedi. Bu yüzden bir elini Ham'in omzuna atıp gülümserken kampa doğru döndü. Etrafındaki kül yığını nedeniyle yerin içine geçmiş gibi garip görünüyordu. Sanki bir metre kadar yerin içine batmış gibiydi. O kadar çok kül vardı ki...

Elend kararlılıkla, her şey için endişelenemem, diye düşündü. *Sadece güvenmeliyim. Kendime güvenmeli ve devam etmeliyim.*

Sis ruhunu ve yolculuğunun geri kalanını düşündü. Gerçekten de o şey Elend'e Fadrex'e saldırmamasını mı söylemişti yoksa Elend sis ruhunun hareketlerini yanlış mı yorumlamıştı? Metal şişeciklerini işaret ederken ne anlatmak istemişti?

Yanında, Ham yeni koloss ordusunu inceliyordu. Ordunun yanında diğer kolosslar duruyordu; hâlâ onun hâkimiyetindeydiler. Yaratıklara hâkim olmaya git-

tikçe alışsa da; yeniden onlara yakın olmak iyiydi. Kendisini daha rahat hissetmesini sağlıyordu.

Ham usulca ıslak çaldı. "Yirmi sekiz bin tane mi?" diye sordu. "Ya da en azından gözcüler öyle diyor." Elend başıyla onayladı.

Ham "Grubun bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim," dedi. "Bu kadar çoğuyla..."

Elend, toplamda otuz yedi bin, diye aklından geçirdi. *Fadrex'i almak için fazlasıyla yeter.*

Rampadan aşağı, kampa doğru yürümeye koyuldu. Yürüyüş boyunca lehime fazla ihtiyaç duymamış olmasına karşın yine de yorgundu. Umutla "Vin'den haber var mı?" diye sordu, ancak kaçabilmiş olsa çoktan kendisini bulmuş olacağını biliyordu.

Yürümeye başladıklarında Ham "Sen gittiğinde kente bir haberci gönderdik," dedi. "Yomen bir askerin gelip Vin'in hâlâ hayatta olduğunu görebileceğini söyledi, biz de senin adınla bunu onayladık; Yomen'in senin burada olduğunu sanmasının daha iyi olacağını düşündük."

Elend "Doğru düşünmüşsünüz," dedi.

Ham "O günden beri epey vakit geçti," dedi. "O zamandan beri ondan bir haber almadık." Elend "O hâlâ hayatta," dedi.

Ham başıyla onayladı. "Ben de öyle olduğuna inanıyorum."

Elend gülümsedi. Elend arkada bırakmış olduğu kolossları başıyla işaret ederek "Yalnızca inanç değil, Ham," dedi. "Vin esir düşmeden önce, bunlardan bazılarının hâkimiyetini ona vermiştim. Eğer ölmüş olsa, kontrolden çıkarlardı. Metalleri olsun ya da olmasın, hayatta olduğu sürece onlarla bağı kopmayacak."

Ham duraksadı. "Bunu... Bize daha önceden söyleyebilirdin, El."

Elend, "Biliyorum," diye yanıtladı. "Ne kadarına hükmettiğimi kolayca unutuyorum; hepsinin benim hâkimiyetimde olmadığını fark etmedim bile. Gözcüler yollayın; onları izlesinler. Eğer kontrolden çıkarlarsa onlara tekrar hükmedebilirim.

Ham başıyla onayladı. "Onlar aracılığıyla Vin'le iletişime geçebilir misin?"

Elend hayır dercesine başını salladı. Nasıl açıklayacaktı? Kolosslara hükmetmek ince bir iş değildi; zihinleri basit komutların dışındaki şeyleri kaldıramayacak kadar körelmişti. Onlara saldırmalarını, hareketsiz kalmalarını, takip etmelerini ya da bir şeyler taşımalarını emredebilirdi. Ama onları tam olarak yönlendiremez, bir mesaj iletmelerini ya da bir amacı nasıl gerçekleştireceklerini söyleyemezdi. Yalnızca "şunu yap" diyebilir ve onların buna girişmesini izleyebilirdi.

Ham endişeli bir sesle "Merkezi Salâhiyet'ten gözcü raporları geliyor, El," dedi. Elend ona baktı.

"Gözcülerimizin çoğu geri dönmedi. Demoux ve gönderdiğin adamlara ne olduğunu kimse bilmiyor; Luthadel'e ulaşmış olduklarını umuyoruz ama başkent zor durumda. Dönmeyi başarabilen gözcülerin getirdikleri haberler sinir bozucu. Geçen yıl fethettiğin kentlerin çoğunu kaybettik. İnsanlar aç ve pek çok köyde

ölüler dışında kimse yok. Luthadel'e kaçabilenler yolda, küllere gömülü halde cesetler bırakıyorlar."

Elend gözlerini kapattı. Ama Ham'in söyleyecekleri bitmemişti.

Ham, neredeyse fısıldayarak "Sallanan yerkabuğunun kentleri yuttuğuyla ilgili hikâyeler anlatılıyor," dedi. "Kral Lekal ve kentini yanardağların birinden taşan lavlar alıp götürmüş. Haftalardır Janerie'den haber almadık ve yanındakilerin hepsi yok olmuş gibi ayrıca Kuzey Salâhiyeti'ne de kargaşa hâkim. Tüm Güney Salâhiyeti'nin alevler içinde olduğu söyleniyor. Elend, ne yapacağız?"

Elend küllerin örtmediği patikada ilerlemeyi sürdürdü ardından da kampa girdi. Askerler etrafında toplanıyor, fısıldaşıyor ve ona bakıyorlardı. Ham'in sorusuna ne yanıt vereceğini bilmiyordu. Ne yapacaktı? Ne yapabilirdi?

"Onlara yardım edeceğiz, Ham," dedi. "Vazgeçmeyeceğiz."

Ham başıyla onaylarken bir nebze olsun kendine gelmiş görünüyordu. "Ancak, her şeyden önce üstünü değiştirmelisin..."

Elend üstündekilere baktı; koloss öldürmekten kanlanmış ve is lekeleriyle kaplı siyah üniformasının hâlâ üzerinde olduğunu hatırladı. Ortalıkta bu şekilde görünmesi kargaşaya yol açmıştı. *Beni yalnızca, temiz, beyaz giysilerle gördüler. Pek çoğu beni hiç savaşırken, kanlar içinde, isten kirlenmiş bir hâlde görmedi.*

Bunun neden kendisini rahatsız ettiğini bilmiyordu.

Elend ileride yolun kenarında, yalnızca öğle yemeği için orada bekliyormuşçasına oturan sakallı birini görebiliyordu. Geçerken Cett ona baktı. "Daha fazla koloss mu?"

Elend başıyla onayladı.

Cett "Öyleyse saldıracağız, değil mi?" diye sordu. Elend durdu.

Görünüşe göre sis ruhu onun saldırmasını istemiyordu. Ama kendisinden neyi bilmesini ya da nasıl düşünmesini istediğini kestiremiyordu; ona güvenip güvenmemesi gerektiğini bile bilmiyordu. İmparatorluğunun geleceğini sislerin içindeki bir hayaletin muğlak hareketlerine dayandırabilir miydi?

O zulaya girmeliydi, kuşatmayı daha fazla sürdüremezdi. Ayrıca Vin'i güvenle geri getirmenin tek yolu saldırmak gibi görünüyordu. Yomen onu asla geri vermezdi; Elend ya oturup bekleyecek ya da savaşın kargaşasında Yomen'in onu bir zindana koyacağı umuduyla saldırmalıydı. Evet, saldırmak infaz edilmesi riskini de taşıyordu ama Yomen'in onu bir pazarlık aracı olarak kullanması da tehlikeliydi.

Kendine, zor kararları alan adam olmalıyım, dedi. *Vin'in bana baloda anlatmaya çalıştığı şey buydu; hem kral Elend hem de insan Elend olabilirim. Bu kolossları bir amaç uğruna aldım. Şimdi bunları kullanmam gerek.*

Elend "Askerleri bilgilendirin," dedi. "Ama içtima almayın. Sabah beklenmedik bir biçimde saldıracağız; öncelikle savunmalarını kolosslarla kıracağız. Ardından adamlar safları oluşturup saldırarak kontrolü ele geçirebilirler.

Vin'i kurtaracak, o mağaraya girecek ve erzakla birlikte Luthadel'e döneceğiz. Elimizden geldiğince hayatta kalacağız.

Rashek'in öldürdüğü adam olan Alendi'nin de bir Siskan; bir arayıcı olduğunu düşünüyorum. Ancak Allomansi o günlerde farklıydı ve çok daha az rastlanılan bir olguydu. Günümüzdeki Allomanserler Muhafaza'nın gücünün o ufak parçalarını yutmuş olanların soyundan geliyor. Soyluların temelini oluşturdular ve onu imparator bilenler ilk onlar oldu.

O az sayıdaki parçalar o kadar yoğundu ki on asır boyunca nesilden nesle aktarılabilirdi.

62

SAZED ODANIN DIŞARISINDA DİKİLMİŞ, içeriye bakıyordu. Spook yatağında, her tarafı sargı içinde yatıyordu. O olayı atlattığından beri uyanmamıştı ve Sazed uyanabileceğinden de şüpheliydi. Uyansa bile, yaşamının geri kalanını korkunç yaralar içinde geçirecekti.

Sazed, öyleyse bu bir şeyin kanıtı, diye düşündü. *Lehim yakmıyor.* Eğer Spook lehim yakabiliyor olsaydı, çok daha hızlı bir biçimde iyileşirdi. Sazed her ihtimale karşı bir lehim şişeceğini ona içirmişti ancak etki etmemişti. Çocuk gizemli bir biçimde bir hayduta dönüşmemişti.

Bu durum bir bakıma rahatlatıcıydı. Sazed'in dünyasının hâlâ açıklanabilir olduğu anlamına geliyordu.

Odada ise, kız –Beldre– Spook'un yanı başında oturuyordu. Her gün buraya gelip delikanlının yanında duruyordu. Hatta ağabeyi Quellion'un yanında durduğundan daha çok buradaydı. Yurttaş'ın kolu kırıktı ve başka bazı yaraları daha vardı ancak hayati bir tehlikesi yoktu. Urteau'yu Breeze yönetse de Quellion hâlâ yetkiliydi ve çok daha... Medeni birine dönüşmüştü. Elend ile bir ittifak düşünmeye gönüllü gibi görünüyordu.

Quellion'un bu kadar uyumlu olması Sazed'e garip geliyordu. Kentine girmişler, kargaşa çıkarmışlar ve neredeyse canını almışlardı. Neden şimdi onların barış

tekliflerini dinliyordu ki? Açık olmak gerekirse Sazed şüpheleniyordu. Zaman gösterecekti.

İçeride, Beldre hafifçe döndüğünde Sazed'in kapı eşiğinde olduğunu fark etti. Doğrulup gülümsedi. Sazed içeri girerken "Lütfen, Leydi Beldre," dedi. "Ayağa kalkmayın."

Sazed yaklaşırken kız tekrar oturdu. Sazed Spook'un sargılarına göz atıp genç adamın durumunu kontrol ediyor, bakırzihinlerinin içindeki tıbbi metinlerindeki notları karşılaştırıyordu. Beldre sessizce olup biteni izliyordu.

Sazed işi biter bitmez gitmeye koyuldu. Beldre ardından "Teşekkür ederim," dedi. Sazed durdu.

Beldre Spook'a baktı. "Acaba... Nasıl desem; durumu değişti mi?"

"Korkarım değişmedi, Leydi Beldre. İyileşmesine yönelik olarak hiçbir söz veremem." Kız cılız bir gülümseyişin ardından yaralı delikanlıya döndü. "Atlatacak," dedi.

Sazed anlamaya çalışıyordu.

Beldre "O yalnızca bir insan değil," dedi "O özel biri. Kardeşimi geri getirmek için ne yaptı bilmiyorum ama Quellion artık eski hâline; tüm bu delilik başlamadan önceki haline döndü. Tabii bir de kent var. İnsanlar yeniden umut dolu. Spook da bunu istiyordu."

Sazed, kızın gözlerine bakarken, umut, diye aklından geçirdi. *Onu gerçekten seviyor.*

Bir bakıma bu Sazed'e aptalca geliyordu. Delikanlıyı ne kadardır tanıyordu ki? Birkaç hafta mı? Bu kısa sürede Spook Beldre'in sevgisini kazanmakla kalmamış, tüm kent halkının da kahramanı olmuştu.

Sazed, oturup bekliyor ve iyileşeceğine umuyor, diye düşündü. *Ancak onu incelediğimde, aklıma ilk gelen delikanlının bir lehimkol olmadığına sevinişimdi.* Sazed gerçekten de bu kadar duygusuz birine mi dönüşmüştü? Daha iki yıl önce, ömrünün çoğunu onu cezalandırmakla geçirmiş bir kadına delice âşık olmaya gönüllüydü. Birlikte yalnızca birkaç kıymetli gün geçirdiği bir kadın.

Dönüp odadan çıktı.

Sazed el koydukları bir soylu köşkündeki odasına, yeni evlerine doğru yürüdü; bundan önce ise yanmış bir harabeydiler. Mağara duvarlarıyla çevirili uçsuz bucaksız raflardansa sıradan duvarlar ve basamaklar olması hoştu.

Masasında, kumaş kaplı kapağı islenmiş dosyası açık duruyordu. Solunda ve sağında birer istif kâğıt duruyordu. Sağdakinde ise yalnızca on yaprak vardı.

Sazed derin bir nefes alarak yaklaştı ve oturdu. Bitirme vakti gelmişti.

Son yaprağı da soldaki istife koyduğunda çoktan sabah olmuştu. Son on yaprağı gözden geçirirken aceleci davranmıştı ama bu esnada at binmek ya da başka işlerle uğraşmak zorunda kalmadığından tüm dikkatini önündeki işe verebilmişti. Her birine yeterli vakit ayırdığını düşünüyordu.

Yorgun hissettiğinden bir süre öylece oturdu; yorgunluğunun nedeni yalnızca

uykusuzluk değildi. Uyuşmuş hissediyordu. Görevi tamamlanmıştı. Bir yıllık bir çalışmanın ardından istifindeki her bir dini tek tek incelemişti. Bunların hepsini de elemişti.

Hepsinin bu kadar çok ortak özelliği olması garipti. Çoğu mutlak doğru olduğunu iddia edip diğer inançları gerçek olmamakla suçluyordu. Pek çoğu ölümden sonra yaşamdan bahsediyordu ama buna dair bir kanıt sunmuyordu. Çoğu bir tanrı ya da tanrılardan bahsediyorlardı ancak öğretileri bunları pek iyi temellendirmiyordu. Ayrıca her biri tutarsızlık ve mantıksal hatalarla doluydu.

Bir yandan sevgiyi öğütlerken öte yandan iman etmeyenlerin öldürülmesini söyleyen bir şeye insanlar nasıl inanırdı? İnsan kanıt olmadan inancına nasıl bahane bulurdu? Çok eskideki mucizeler ve harikalardan bahseden fakat böyle şeylerin bu devirde olmaması için özenle bahaneler sunan bir şeye gerçekten inanmasını nasıl beklerlerdi?

Tabii bir de yığının en tepesindeki kül tanesi vardı; Sazed'e göre her bir inanç bunu kanıtlamakta başarısız olmuştu. Tüm dinler inananların kutlu olduğunu söylüyordu. Fakat hiçbir din tanrılarının neden iman edenlerin Lord Hükümdar olarak bilinen Rashek adında bir kâfirce yakalanıp tutsak edilmesine, köleleştirilip öldürülmesine izin verdiğine yanıt vermiyordu.

Ters çevrilmiş sayfalar önünde dağ gibi yığılmış duruyordu. Bu doğrunun olmadığı anlamına geliyordu. Hiçbir inanç Tindwyl'i geri getirmeyecekti. Spook'un kararlılıkla öne sürdüğünün aksine insanları kollayan hiçbir şey yoktu. Sazed parmaklarını son yaprağın üzerinde gezdirdi ve sonunda uzun zamandır kontrol etmekte güçlük çektiği bunalımı fazlasıyla ağır gelmeye başladı. Bu dosya onun son savunmasıydı.

Acı doluydu. Kaybetmek böyle bir histi. Acı ve uyuşukluk; göğsünü bir dikenli tel sıkıştırırken buna karşı hiçbir şey yapamamak. Bir köşeye çöküp ağlamak ve kendini ölüme bırakmak istiyordu.

Hayır, diye düşündü. *Bir şey olmalı...*

Titreyen parmaklarıyla masanın altına uzanıp metalzihinleri sakladı torbasını aradı. Ancak bunlardan birini çıkarmak yerine büyük, kalın bir kitap çıkardı. Kitabı masanın üzerindeki dosyasının yanına koydu ardından rastgele bir sayfa açtı. İki farklı elden çıkmış yazılar vardı. Biri özenli ve akıcıydı. Kendi yazısıydı. Diğeri ise sade ve aceleciydi. Tindwyl'in el yazısı.

Parmaklarını sayfada gezdirdi. Bu kitabı Tindwyl ile birlikte derlemişlerdi; Çağların Kahramanı hakkında yazılanları, kehanetleri ve anlamları kayda geçmişlerdi. Sazed umursamayı bırakmadan önce.

Elini yumruk yaparken, bu yalan, diye düşündü. *Neden kendime yalan söylüyorum? Hâlâ umursuyorum. Asla umursamayı bırakmadım. Umursamayı bırakmış olsam aramaya devam etmezdim. Eğer bu kadar umursamıyor olsam ihanete uğramak bu kadar acı verici olmazdı.*

Kelsier bundan bahsetmişti. Ardından Vin de aynısını yapmıştı. Sazed benzer bir hisse kapılacağını hiç düşünmemişti. Onu, ihanete uğradığını düşünecek kadar

incitebilecek kim vardı ki? Diğer insanlar gibi değildi. Kibirden değil, kendisini bildiğinden böyle düşünüyordu. İnsanları belki biraz da fazlaca affediyordu. Kin güdecek tipte biri değildi.

Bu duygularla baş etmek zorunda olacağını hiç düşünmemişti. Bu yüzden kusurlu olduğunu kabul edemediği tek şey tarafından ihanete uğrayınca bu kadar hazırlıksız yakalanmıştı.

İnanamıyordu. Eğer buna inansaydı Tanrı'nın –ya da evrenin, ya da artık insanlığı her ne kolluyorsa– onun başarısız olduğu anlamına gelirdi. Hiçbir şeye olmadığına inanmak daha iyiydi. Öyleyse, dünyadaki tüm eksiklikler yalnızca şanssızlıktı. Onlarla ilgilenmeyen bir tanrı yüzünden değildi.

Sazed önündeki açık sayfalara şöyle bir baktı ve sayfalar arasından taşan bir kâğıt parçası gözüne ilişti. Çekip çıkardığında Vin'in kendisine vermiş olduğu, Kelsier'in karısının üzerinde taşıdığı çiçek resmini görünce şaşırdı. Kadın onu kendisine umut vermesi için kullanıyordu. Lord Hükümdar'ın gelişinden önce de bir dünya olduğunu hatırlatması için.

Başını yukarı kaldırdı. Tavan ahşaptı ancak pencereden yansıyan kızıl günışığı tavana yayılmıştı. "Neden?" diye fısıldadı. "Neden beni böyle bırakıyorsun? Seninle ilgili her şeyi inceledim. Beş yüz farklı halkın ve mezhebin dinlerini öğrendim. İnsanlar senden vazgeçeli bin yıl olmuşken ben seni anlattım."

"Neden başkalarının inancı varken *beni* umutsuz bıraktın? Neden *beni* şüpheye düşürdün? Benim diğerlerine kıyasla daha emin olmam gerekmez mi? Bilgimin beni korumuş olması gerekmez mi?"

Ancak inancı onu daha hassas kılıyordu. Sazed, güven bu, diye düşündü. *Kendini başkasına teslim etmek. Seni incitme hakkını teslim etmek.* Metalzihinlerinden de bu yüzden vazgeçmişti. Dinleri tek tek inceleyip hatasız olanını bulmaya da bu yüzden karar vermişti. Onu yüzüstü bırakacak bir şey olmayacaktı.

Mantıklı gelmişti. Yanlış anlamaktansa, inanmamak daha iyiydi. Sazed başını öne eğdi. Neden göklerle konuştuğunu düşünüyordu ki? Orada hiçbir şey yoktu.

Hiç olmamıştı.

Dışarıda, koridorda konuşmalar duyuyordu. Breeze, "Aziz kuçukuçu," dedi Breeze, "Bir gün daha kalabilirsin."

TenSoon hırlayan sesiyle "Hayır," dedi. "Bir an önce Vin'i bulmalıyım."

Sazed, kandra bile, diye düşündü. *İnsan olmayan bir yaratık bile benden daha inançlı.*

Ama, nasıl anlayabilirler ki? Akmak üzere olan birer damla yaşı hissedip, gözlerini sımsıkı kapattı. İhanete uğramış bir inancın acısını kim nasıl anlayabilirdi? *İnanmıştı.* Ancak umuda en çok ihtiyaç duyduğu anda yalnızca boşlukla karşı karşıyaydı.

Kitabı aldı, dosyasını kapatıp yetersiz özetleri iki kapağın arasına kilitledi. Şömineye doğru döndü. Hepsini yakmak en iyisiydi.

İnanç... Geçmişten bir sesi hatırladı. Kelsier'in ölümünün ardından o korkunç günde Vin'e bir şeyler söylüyordu. *Kanımca, inanç yalnızca güzel zamanlar ve*

parlak günler için değildir. Başarısızlıktan sonra ona sahip çıkmazsan inancın, inanın ne anlamı olur ki?

Ne kadar da masumcaydı.

Kelsier, güvenip ihanete uğramak daha iyi, der gibi fısıldıyordu. Firari'nin sloganlarından biri buydu. *Sevip incinmek daha iyidir.*

Sazed önündeki kitabı aldı. Anlamsız geliyordu. İçinde yazılı olanlar *Harap* tarafından her an değiştirilebilirdi. Sazed öfkeyle, peki buna inanıyor muyum, diye düşündü. *Harap'a inanıyorum ama daha iyi bir şeyin varlığına inanmıyor muyum?*

Odada, elinde kitapla sessizce oturup dışarıda konuşmakta olan TenSoon ve Breeze'i dinledi. Kitap onun için bir simgeydi. Bir zamanlar olduğu kişiyi simgeliyordu. Başarısızlığı simgeliyordu. Başını tekrar yukarı çevirdi. Lütfen, diye içinden geçirdi. *İnanmak istiyorum. Gerçekten. Sadece... Sadece bir şeye ihtiyacım var. Anılardan ve gölgelerden biraz daha fazlasına. Gerçek bir şeye.*

Doğru bir şeye. Lütfen?

TenSoon "Elveda Teskinci," dedi. "Müjdeciye saygılarımı ilet." Ardından, Sazed Breeze'in uzaklaştığını duydu. TenSoon ise daha sessiz köpek adımlarıyla koridorda ilerlemişti.

Müjdeci... Sazed duraksadı. O *sözcük...*

Sazed ayağa kalktı, bir anlığına şaşkınlıktan hareketsiz kaldı. Ardından kapıyı hızla açıp koridora atıldı. Kapı duvara çarpıp Breeze'in irkilmesine sebep oldu. TenSoon koridorun sonunda, merdivenlerin başında durdu. Arkasını dönüp Sazed'e baktı.

Sazed "Bana ne dedin?" diye çıkıştı.

TenSoon "Müjdeci," dedi. "Sen, Leydi Vin'in Çağların Kahramanı olduğunu söyleyen kimse değil misin?

Öyleyse adın bu."

Sazed dizleri üzerine çöküp Tindwyl ile birlikte kaleme aldığı kitabı yere çaldı. Aradığı yeri bulmak için hızla sayfaları çevirdi; kendi elinden çıkmış bir sayfaya gelince durdu. Kutsal Tanık, Çağların Kahramanı'nın gelişini haber verecek peygamber olduğumu düşünüyordum, yazıyordu. Bunlar, ilk olarak Kahraman Alendi olarak bilinen Kwaan'ın sözleriydi. Sazed ve diğerleri, Çağların Kahramanı hakkındaki kehanetler hakkında bildikleri pek az şeyi asıl Terris dini hakkındaki tek ipucu olan bu yazıtlardan öğrenmişlerdi.

Breeze eğilip yazılanlara göz atarken "Bu nedir?" diye sordu. "Hmm, görünüşe göre yanlış terimi kullanmışsın, aziz kuçukuçu. 'Müjdeci' değil, 'Kutsal Tanık.'"

Sazed başını kaldırdı. "Bu *Harap*'ın değiştirdiği kısımlardan biri, Breeze," dedi. "Kaleme aldığımda farklı bir şey yazıyordu ama *Harap* beni ve Vin'i kehanetlerini gerçekleştirmek için kandırmak üzere değiştirdi. Skaalar bana kendi terimleri olan Kutsal Tanık demeye başlamışlardı. Bu yüzden *Harap*, kehanet gibi görünmesi ve beni işaret etmesi için Kwaan'ın yazdıklarını değiştirdi."

Breeze, çenesini kaşırken "Öyle mi?" diye sordu. "Önceden ne yazıyordu?"

Sazed soruyu duymazdan gelip TenSoon'un gözlerinin içine baktı. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu. "Kadim Terris kehanetlerinin sözlerini nereden biliyorsun?"

TenSoon yere oturdu. "Bana garip geliyor, Terrisli. Tüm bunlarda bir tutarsızlık var; *kimsenin* görmediği bir sorun. Rashek ve Alendi ile Miraç Kuyusu'na giden tablacılara ne oldu?"

Rashek. Lord Hükümdar'a dönüşen adam.

Breeze doğruldu. Bastonunu sallayarak "Bu kolay, kandra," dedi. "Lord Hükümdar Khlennium tahtına oturduğunda güvendiği arkadaşlarını soylu yaptığını herkes bilir. Son İmparatorluk'un soylu sınıfının bu kadar kibirli olmasının nedeni de bu; hepsi Rashek'in iyi arkadaşlarının soyundan geliyorlardı.

TenSoon sessizce oturmaya devam etti.

Sazed şüpheyle, hayır, diye düşündü. "*Bu, bu olamaz!* O tablacıları soylu yapmış *olamaz*."

Breeze "Neden ki?" diye sordu.

Sazed ayağa kalkarken "Çünkü soylu sınıfı Allomansi gücünü elde etti," dedi. "Rashek'in arkadaşları Ferusimyacı'ydı.

Eğer onları soylu yapmışsa..."

TenSoon "Ona karşı gelemezlerdi," dedi. "Rashek gibi, aynı zamanda hem Allomanser hem de Ferusimyacı olmuş ve aynı güçleri elde etmiş olacaktı."

Sazed "Evet," dedi. "Ferusimya'yı Terris halkından çekip almak için on asır harcadı; tüm bunun nedeni ise bir gün hem Allomansi hem de Ferusimya gücüne sahip birinin doğabileceğinden korkuyor olmasıydı! Onunla birlikte Kuyu'ya giden arkadaşları tehlikeli kimselerdi çünkü güçlü Ferusimyacılardı ve Rashek'in Alendi'ye ne yapmış olduğunu biliyorlardı. Rashek onlara başka bir şey yapmış olmalı. Belki onları tecrit edecek, hatta öldürecek bir şey..."

TenSoon "Hayır," diye yanıtladı. "Onları öldürmedi. Siz Ata'ya bir canavar diyorsunuz ama o kötü biri değildi. Arkadaşlarını öldürmedi ancak onların güçlerinin kendisine karşı büyük bir tehdit olarak görüyordu. Bu yüzden; yaratılış gücü hâlâ elindeyken doğruca onların zihinlerine konuşarak onlara bir teklif sundu."

Breeze şaşırmış bir hâlde "Ne teklifi?" diye sordu.

TenSoon usulca "Ölümsüzlük," diye yanıtladı. "Ferusimya güçlerine karşılık. Bununla birlikte bir şeyden daha vazgeçtiler."

Sazed koridordaki o yaratığa; bir hayvan gibi görünen ama insan gibi düşünen o yaratığa baktı. Sazed "İnsanlıklarından vazgeçtiler," diye fısıldadı.

TenSoon başıyla onayladı.

Sazed öne çıkıp "Hayattalar mı?" diye sordu. "Lord Hükümdar'ın arkadaşları? Onunla birlikte Kuyu'ya giden Terrisliler?"

TenSoon "Onlara birinci nesil diyoruz," dedi. "Kandra halkının kurucuları. Ata, tüm Ferusimyacıları bir sishortlağına çevirip o türü başlattı. Ancak birkaç hemalurjik kazıkla arkadaşlarına tekrar bilinç verdi. İşini iyi yapmamışsın, Sırdaş. Ben gitmeden *çok* önce bunu benden öğrenmeni beklerdim."

Sazed, gözyaşları içinde, ne aptalım, diye düşündü. *Ne kadar aptalım.*

Breeze olup bitene anlam veremeyen bir ifadeyle "Ne?" diye sordu. "Neler oluyor? Sazed? Aziz dostum, neden bu kadar coştun? Bu yaratığın söyledikleri ne anlama geliyor?"

Sazed odasına dalıp aceleyle kıyafetlerini bavuluna tıkarken "Umut anlamına geliyor," dedi.

Breeze kafasını içeri uzatıp "Umut mu?" diye sordu.

Sazed arkaya, Breeze'in dikildiği yöne doğru baktı. Kandra ayaklanmış koridorda Breeze'in arkasında dikiliyordu. Sazed "Terris dini, Breeze," dedi. "Tarikatımın kuruluş sebebi, halkımın ömürleri boyunca bulmak için uğraştığı şey. Yaşıyor. Bozulabilen ya da değiştirilebilen metinlerde değil. Onu gerçekten yaşayanların zihinlerinde." *Terris inancı hâlâ yaşıyor mu?*

Listesine ekleyeceği bir din daha vardı. Görevi henüz tamamlanmamıştı.

TenSoon "Acele et, Sırdaş," dedi. "Herkes senin bu konularda kafa yormayı bıraktığını düşündüğü için sensiz gitmeye hazırlanıyordum. Ancak eğer geleceksen sana Anayurt'a giden yolu göstereceğim, Vin'i bulmak için gideceğim yolun üzerinde. Umuyorum ki ilk nesli benim ikna edemediğim konularda sen ikna etmeyi başaracaksın.

Sazed bavulunu hazırlamayı sürdürürken "Nedir?" diye sordu.

"Sonun geldiği gerçeğine."

Harap çetenin diğer üyelerine kazık saplamayı pek çok kez denedi. Olanlar insanlara hükmetmesini kolay gibi gösterse de, aslında bu kolay değildi.

Metali doğru zamanda doğru yere saplamak son derece zordu; Harap gibi kurnaz bir yaratık için bile. Örneğin hem Elend'i hem de Yomen'i kazıkla saplamak için çok uğraşmıştı. Elend her seferinde bundan kaçınmayı başarmıştı; tıpkı sondan bir önceki zulanın bulunduğu küçük köyün dışındaki arazide yaptığı gibi.

Yomen'e bir kere kazık saplamayı başarmıştı. Ancak Yomen Harap ona hâkim olmadan önce kazığı çıkarmıştı. Harap'ın mantıklı ve hareketlerini düşünerek gerçekleştirenlere kıyasla tutkulu ve atılgan kimseleri ele geçirmesi daha kolaydı.

63

VİN "NEDEN BENİ SEÇTİĞİNİ ANLAMIYORUM", dedi. "Bunun için bin yılın ve seçebileceğin yüz binlerce insan vardı. Seni serbest bırakmam için neden *beni* Miraç Kuyusu'na yönlendirdin?"

Hücresinde, karyolası üzerinde oturuyordu; vidalarını söktüğünden beri yatak yerde ayaksız olarak duruyordu. Yeni bir karyola istemişti. Ama bu isteği dikkate alınmadı.

Harap ona doğru döndü. Sık sık Reen'in bedenini kuşanmış bir hâlde geliyordu; Vin onun hâlâ bir böbürlenme içinde olduğunu düşünüyordu. Ancak çoğunlukla yaptığı gibi sorusunu duymazdan geldi. Sanki hücre duvarının ötesini görebiliyormuşçasına doğuya döndü.

"Keşke sen de görebilsen," dedi. "Kül yağmurları yoğun ve güzel, sanki gökyüzü parçalanmış da cansız bedeni kara taneler hâlinde yere düşüyor gibi. Sarsıntıyı hissediyor musun?"

Vin yanıtlamadı.

"Bu depremler dünyanın son can çekişleri," dedi. "Yaşlı bir adam gibi ölmek

üzereyken inliyor, son bilgelik laflarını etmek için çocuklarına sesleniyor. Yer parçalanıyor. Bunun çoğunu Lord Hükümdar yaptı. Dilersen onu suçlayabilirsin."

Vin doğruldu. Daha fazla soru sorarak dikkati üzerine çekmek yerine *Harap*'ın konuşmaya devam etmesine izin verdi. Bazı tavırlarının ne kadar da *insanca* olduğunu yine görüyordu.

Harap "Sorunları kendi başına çözebileceğini düşündü," diye devam etti. "Beni reddetti, biliyor musun?"

Vin, bu da tam bin yıl önce oldu, diye düşündü. *Alendi görevinde başarısız olalı bin yıl geçti; Rashek gücü ele geçirip Lord Hükümdar olalı bin yıl geçti. Sorumun yanıtının bir kısmı bu. Miraç Kuyusu'nun parlak sıvısı Harap'ı serbest bıraktığımda kalmamıştı. Rashek kullandıktan sonra da yok olmuş olmalı.*

Bin yıl. Kuyu'nun gücünü geri kazanması için geçen süre mi? Ama bu güç neyin nesiydi? Nereden geliyordu?

Harap "Lord Hükümdar dünyayı kurtarmadı," dedi. "Yalnızca yok oluşunu erteledi; böyle yaparak bana da yardımcı oldu. Sana dediğim gibi olması gereken de bu. İnsanlar dünyaya yardım ettiklerini sanıyorlarken aslında iyilikten çok kötülük yapıyorlar. Tıpkı senin gibi. Yardım etmeye çalıştın ama sonunda tüm yaptığın beni serbest bırakmaktı."

Harap Vin'e dönüp baktı ardından yüzünde babacan bir gülümseme belirdi. Vin tepki vermedi.

Harap "Yanardağlar," dedi "Solmakta olan doğa, umutsuz insanlar; bunlar Rashek'in eseri. "İnsanları kolosslara, kandralara ve Sorguculara dönüştürmek, hepsi onun..."

Vin "Ama ondan nefret ediyordun," dedi. "Seni serbest bırakmadı; bu yüzden bin yıl daha beklemek zorunda kaldın." *Harap* "Doğru," dedi. "Ama bin yıl çok uzun bir zaman değil. Hem de hiç. Ayrıca Rashek'e yardım etmeden duramazdım. Herkese yardım ediyorum çünkü benim gücüm bir araç; değişimin tek aracı."

Vin her şey sona eriyor, diye düşündü. *Gerçekten de sona eriyor. Burada oturup bekleyecek vaktim yok. Bir şeyler yapmalıyım.* Vin ayağa kalkıp hücrenin önüne doğru ilerlerken *Harap* ona bir baktı. Vin "Muhafızlar!" diye seslendi. Sesi kendi hücresinde yankılandı. "Muhafızlar!" diye tekrarladı.

Sonunda dışarıdan bir ses duyuldu. Kaba bir ses "Ne?" diye sordu. "Yomen'e anlaşmak istediğimi söyle."

Ardından bir sessizlik oldu.

Muhafız sonunda "Anlaşma mı?" diye sordu.

Vin "Evet," diyerek yanıtladı. "Ona vermek istediğim bir bilgi olduğunu söyle."

Muhafızların tepkisini nasıl yorumlayacağını bilmiyordu çünkü yine bir sessizlik olmuştu. Adamın uzaklaştığını duyduğunu sanıyordu ama kalay olmadan emin olamazdı.

Ancak sonunda muhafız döndü. Kilit ve kapı açılırken *Harap* onu merakla izledi. Her zamanki gibi dışarıda bir grup asker bekliyordu.

"Bizimle gel."

Vin, Yomen'in kabul salonuna girerken adamdaki değişimi fark edip şaşırmıştı. Son karşılaştıklarından beri sanki uzun süredir uyumamış gibi bitkin görünüyordu.

Vin, ama o bir Sissoylu, diye düşündü şaşkınlıkla. *Bu da yorgun hissetmemek için lehim yakabilir demek.*

Bunu neden yapmıyor ki? Yoksa... Yakamıyor mu? Yoksa kullanabildiği yalnızca bir metal mi var?

Atiyum yakan bir Siskan olmadığını pek çok kez duymuştu. Ama git gide Lord Hükümdar'ın hâkimiyetini ve gücünü korumak için pek çok yanlış bilgi yaymış olduğunu da fark ediyordu. Kendisine *söylenen* doğrulara güvenmeyi bırakıp kendi bulduğu doğrulara odaklanmayı öğrenmek zorundaydı.

Vin etrafında muhafızlarla içeri girerken Yomen onu izledi. Adamın gözlerinde, bir oyun beklediğini okuyabiliyordu ama her zaman olduğu gibi ilk hamleyi Vin'den bekliyordu. Tehlikeye bu denli yaklaşmak onun tarzı gibi görünüyordu. Muhafızlar kapıya yönelip Vin'i odanın ortasında bir başına bıraktılar.

"Kelepçe yok mu?" diye sordu.

Yomen "Hayır," dedi. "Burada uzun kalacağınızı sanmıyorum. Muhafızlar bazı bilgiler teklif ettiğinizi söyledi."

"Ettim."

Yomen, ellerini arkasında birleştirmiş "Pekâlâ," dedi, "Bir numaradan şüphe ediyor olsalar bile sizi bana getirmelerini söyledim. Görünüşe göre bir anlaşma istediğiniz yönündeki taleplerinize inanmıyorlar. Doğrusu neden, merak ediyorum." Vin'e merakla döndü.

Vin "Bana bir soru sor," dedi. Yan tarafta ise *Harap* duvardan geçip haylaz, umursamaz bir adımla gelmişti.

Yomen "Pekâlâ," dedi. "Elend kolosslara nasıl hükmediyor?"

Vin "Allomansi," dedi. "Kolosslar üzerinde kullanılan duygusal Allomansi, Allomanser'in kolossa hükmetmesini sağlar."

Yomen "Bunu inandırıcı bulmuyorum," demekle yetindi. "Bu kadar kolay olsaydı sizden başkası da bunu keşfedebilirdi."

Vin "Allomanserler'in çoğu bunu başaramayacak kadar güçsüz," dedi. "Gücünü arttıran bir metal kullanman gerek."

"Böyle bir metal yok."

"Alüminyum diye bir şey duydun mu?"

Yomen duraksadı ama Vin gözlerinden, adamın bunu daha önce duyduğunu anlayabiliyordu. "Düralümin, alüminyumun Allomantik alaşımı," dedi. "Alüminyum diğer metallerin gücünü azaltırken düralümin arttırıyor. Düralümini çinko ve bakırla karıştırıp bir kolossun duygularını Çektiğinde senin olur."

Yomen, Vin'in söylediklerine yalan gözüyle bakmadı. Ancak *Harap* Vin'in etrafında daireler çizerek yürümeye başladı.

"Vin, Vin. Yine neler çeviriyorsun?" diye merakla sordu. "Onu küçük yemlerle kandırıp sonra oyuna mı getireceksin?"

Görünüşe göre Yomen de aynı sonuca varmıştı. "Söylediklerinizi ilgi çekici, İmparatoriçe, ama şu anki durumumuzda kanıtlanabilir değiller.

Bu yüzden–"

Vin ileri çıkıp "Bu zulalardan beş tane vardı," dedi. "Diğerlerini bulduk. Bulduklarımız bizi buraya getirdi."

Yomen başını hayır dercesine salladı. "Ve? Neden umurumda olsun ki?"

"Senin Lord Hükümdar'ın bu mağaralar için bir şey düşünmüştü; buradaki mağaradaki levhadan bunu anlayabilirsin. Dünyaya olup bitene karşı koyacak bir yol bulamadığını söylüyor; ama buna inanıyor musun? Beş levhada yazılanların altında başka bir anlam, gizli bir ipucu olduğunu düşünüyorum."

"Lord Hükümdar'ın sözlerini *umursadığınıza* inanmamı mı bekliyorsunuz?" diye sordu. "Siz, onun sözde katilinin?"

Vin "Lord Hükümdar umurumda değil," diye itiraf etti. "Ama Yomen, bu imparatorluk halkına olacakları umursadığıma inanmak zorundasın! Eğer Elend ya da benim hakkımda bir bilgin varsa; bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Yomen "Sizin Elend'iniz kendisini fazlasıyla önemli görüyor," dedi. "Pek çok kitap okumuş ancak öğrendiklerinin kendisini bir kral yapabileceğini sanıyor. Siz... Sizin hakkınızda ne düşüneceğimi henüz bilmiyorum." Gözlerinde, son buluşmalarında gördüğü nefretten bir iz vardı. "Lord Hükümdar'ı öldürdüğünüzü iddia ediyorsunuz. Ancak, o gerçekten ölmüş olamaz. Bir şekilde, tüm bu olup bitenin bir parçasısınız."

Vin, işte bu, diye düşündü. *Buradan devam edebilirim.* Vin "Buluşmamızı istedi," dedi. Buna inanmıyordu, ama Yomen inanacaktı.

Yomen şaşırmış gibiydi.

Vin "Göremiyor musun?" dedi. "Elend ve ben ilki Luthadel'in altında olan diğer zulaları keşfettik. Ardından buraya geldik. Burası, beş zulanın sonuncusuydu. Yolun sonu. Her nedense Lord Hükümdar bizim buraya gelmemizi istiyordu. Sana."

Yomen bir süre hareketsiz kaldı. Yan tarafta ise *Harap* ellerini alkışlar gibi çırpıyordu.

Yomen askerlerinden birine dönüp "Lellin'i getirin," dedi. "Haritalarını da getirmesini söyleyin."

Asker selam verip çıktı. Yomen, yüzünde hâlâ şaşkın bir ifadeyle Vin'e döndü. "Bu karşılık bir şey olmayacak. Siz bana talep ettiğim bilgiyi vereceksiniz, ben de bununla ne yapacağıma karar vereceğim."

Vin "Tamam," dedi. "Ama sen kendin, benim tüm bunlarla bir ilişkim olduğunu söyledin. Hepsi birbiriyle ilişkili, Yomen. Sisler, kolosslar, sen, ben, zulalar, kül..."

Vin külden bahsedince Yomen ürkmüş gibiydi.

Vin "Kül git gide daha da yoğun yağıyor, değil mi?" diye sordu. "Sağanak halinde mi?" Yomen başıyla onayladı.

Vin "Biz hep sislerden endişe ediyorduk," dedi. "Ama sonumuzu getiren kül olacak. Gün ışığını kesecek, kentlerimizi gömecek, sokaklarımızı kaplayacak, tarlalarımızı boğacak..."

Yomen "Lord Hükümdar bunun olmasına izin vermeyecek," dedi.

"Peki ya gerçekten ölmüşse?"

Yomen Vin'in gözlerinin içine baktı. "Öyleyse hepimizin sonunu getirdiniz."

Sonunu... Vin, Lord Hükümdar'ı öldürmeden hemen önce o da benzer bir şey söylemişti. Vin, *Harap*'ın sırıtarak kendisine çevirdiği bakışları altında garip bir sessizlikle bekleyip ürperdi, ta ki bir kâtip elinde bazı rulo halinde haritalarla odaya girene dek.

Yomen haritalardan birini alıp adama eliyle gitmesini işaret etti. Haritayı masaya yayıp Vin'i eliyle yanına çağırdı. Vin yaklaşırken ondan uzaklaşmak için geri çekilerek "Gösterin," dedi.

Bir kalem alıp zulaların yerlerini işaretlemeye başladı. Luthadel. Satren. Vetitan. Urteau. Bulduğu beş zula da Merkezi Salâhiyet yakınlarındaydı; biri merkezdeydi, diğer dördü ise bunun etrafında bir dörtgen oluşturuyordu. Son çarpıyı ise Fadrex'in yanına attı.

Ardından, kalem hâlâ elindeyken bir şey fark etti. Haritada Fadrex etrafında pek çok maden var, diye düşündü. *Bölgede pek çok metal var.*

Yomen "Geri çekilin," dedi.

Vin geri çekildi. Yomen yaklaşıp haritayı gözden geçirdi. Vin sessizdi, düşünüyordu. *Elend'in kâtipleri zulaların bulundukları yerler arasında bir bağlantı keşfedememişti. İkisi büyük, ikisi ise küçük kentlerdeydi. Kimi kanalların yakınındayken kimisi değildi. Kâtipler ilişkileri tespit edecek kadar çok veri olmadığını söylemişlerdi.*

Yomen, Vin'in aklından geçenleri dillendirircesine "Bu tamamen rastgele görünüyor," dedi.

Kollarını göğsünde birleştirip "Bu konumları uydurmuyorum, Yomen," dedi. "Casusların Elend'in ordularını nerelere götürdüğünü ve nerelere elçiler gönderdiğini doğrulayabilir."

Yomen tekrar haritaya bakarken "Herkesin geniş casus ağı işletecek kadar kaynağı yok, İmparatoriçe," demekle yetindi. "Bir ilişki olmalı..."

Vin, Vetitan, diye düşündü. *Bundan bir önceki zulayı bulduğumuz yer. Orası da bir maden kentiydi. Urteau da öyle.*

Başını kaldırıp "Yomen?" dedi. "Mineral yataklarını gösteren bir haritan var mı?" Yomen dikkati dağılmışçasına "Elbette," dedi. "Ne de olsa biz Varlık Kantonu'yuz."

"Öyleyse getirt."

Yomen, Vin'in bu tavrının kendisine emir vermek olduğunu düşünüp bundan pek memnun olmadığını belli etti. Ancak kâtibine, Vin'in talebini yerine getirmesini işaret etti. İkinci harita ilkinin üzerine serildi ve Vin öne çıktı. Yomen derhal gerileyip ondan uzaklaştı.

Vin kalemi haritanın altından alırken, bir bürokrat için epey iyi içgüdüleri var, diye düşündü. Az önce haritada işaretlediği yerleri yeni harita üzerinden yeniden işaretledi. Her biriyle eli daha da titriyordu. Her zula kayalık bir bölgede, metal madenlerinin yakınlarındaydı. Luthadel'de bile zengin maden yatakları vardı. Efsaneye göre Lord Hükümdar'ın başkentini buraya kurmasının nedeni bölgedeki mineral yatakları ve özellikle de yeraltı sularıydı. Bu Allomanserler için çok daha iyiydi.

Yomen "Ne anlatmaya çalışıyorsunuz?" diye sordu. Vin'in ne çizdiğini görmesine yetecek kadar yaklaştı. Vin "İlişki bu," dedi. "Ambarlarını metal kaynaklarının yakınlarına inşa etmiş."

"Ya da tamamen tesadüf."

Vin başını kaldırıp *Harap*'a bakarken "Hayır," dedi. "Hayır, metal demek Allomansi demek, Yomen. Bunlar arasında bir ilişki var."

Yomen eliyle Vin'e uzaklaşmasını işaret ederken haritaya doğru yaklaştı. Gülmemek için kendini zor tuttu. "İmparatorluğun iç kesimlerindeki en zengin madenlerin yakınlarını işaretlemişsiniz. Yalnızca benimle dalga geçmediğinize inanmamı değil, bunların zulaların yerlerini gösteren hayali 'kanıtlar' olduğunu da kabul etmemi bekliyorsunuz, öyle mi?"

Vin ona aldırış etmedi. *Metal. Kwaan'ın sözleri metale işlenmişti çünkü böylece güvende olacaklarını söylemişti. Güvende. Değiştirilmeye karşı güvende olacaklarını düşündük.*

Yoksa o okunmaya karşı güvende olacaklarını mı kast etmişti?

Lord Hükümdar haritalarını metal plakalar üzerine çizmişti.

Peki ya onları koruyan metallerden ötürü Harap bu zulaları bulamadıysa? O zaman kendisini bunlara götürecek birine ihtiyaç duyacaktı. Her birine uğrayacak, oradaki haritayı okuyup kendisini yönlendirecek birine...

Lord Hükümdar adına! Aynı hataları tekrarladık! Bizden tam olarak istediği şeyi yaptık. Bizi öldürmemesine şaşmamalı!

Ancak, utanç yerine Vin bu kez öfke ile doluyordu. Kozmik bilgelik edasıyla ortada dolaşan *Harap*'a baktı. Bilgin gözler, babacan tavrı ve tanrısal kibri ile oradaydı.

Vin dişlerini sıkarken, yine mi, diye düşündü. *Bu kez doğru yoldayım. Bu da onu kandırabilirim demek. Ama... Nedeni bilmeliyim. Neden zulalarla bu kadar ilgileniyordu? Bu savaşı kazanmadan önce ihtiyaç duyduğu ne? Bu kadar beklemesinin nedeni ne?*

Aniden bunların yanıtı Vin'e çok açık göründü. Hislerini gözden geçirirken zulaları aramasındaki temel nedenlerden birini Elend'in pek çok kez kabul etmediğini fark etti. Ancak Vin zulaların izinden gidip bu şeyi aramayı sürdürmüştü. Açıklayamadığı nedenlerden ötürü bunun önemli olduğunu *hissediyordu.*

Bin yıldır imparatorluk ekonomisini götürmüş olan şey. Allomantik metallerin en güçlüsü.

Atiyum.

Neden Vin bu metale kafayı bu kadar takmıştı? Elend ve Yomen haklıydı; mevcut koşullarda atiyumun pek önemi yoktu. Ama hisleri bunu reddediyordu. Neden? *Harap* bunu istediği ve Vin'in onunla açıklanmaz bir ilişkisi olduğu için miydi?

Lord Hükümdar *Harap*'ın onun zihnini okuyamayacağını söylemişti. Ama duygularını etkileyebileceğini biliyordu. Olup biteni değerlendirdiği, onu kamçılayan bir değişim. Vin'i onun istediği şeyi aramaya yönelik bir güdü.

Kendisini etkileyen duygulara bakınca Vin *Harap*'ın planını, kendisini nasıl etkilemiş olduğunu, düşünme biçimini anlayabiliyordu. *Harap* atiyumu istiyordu! Vin ürpererek *Harap*'ı tam da istediği şeye getirdiğini fark etti. Vin, bu kadar kibirli olmasına şaşmamalı, diye düşündü. *Kazandığını düşünmesine şaşmamalı!*

Tanrı kadar güçlü bir kuvvet bir Allomantik metal gibi sıradan bir şeyle neden bu kadar ilgileniyordu ki? Bu soru vardığı sonuçtan kısa süreliğine şüphe duymasına yol açtı. Ama o anda, salonun kapıları açtı.

Kapının ardında ise bir Sorgucu yer alıyordu.

Yomen ve askerleri derhal birer dizleri üzerine çöktüler. Vin istemsizce bir adım geri gitti. Yaratık, pek çok benzeri gibi uzundu ve hâlâ Çöküş öncesi görevinin bir simgesi olan gri cübbeyi giyiyordu. Kel kafası pek çoğu siyah, bir tanesi ise sade kırmızı olan işlemeli dövmelerle doluydu. Ayrıca göz çukurlarını delip geçen kazıklar da vardı. Kazıklardan biri diğerinden daha derine saplanarak kazığın başı göz çukurunu ezmişti. Yüzünde zalim bir alaycılık olan bu yaratık bir zamanlar Vin'in tanıdığı biriydi.

Vin korkuyla "Marsh?" dedi.

Yomen ellerini uzatarak "Efendim," dedi. "Sonunda geldiniz! Haberciler gönderip aratırken–"

Marsh, öne atılırken kulak tırmalayıcı bir sesle "Sessizlik," dedi. "Ayağa kalk, obligatör."

Yomen aceleyle doğruldu. Marsh Vin'e baktı, hafifçe gülümsedi fakat ardından onu açıkça görmezden geldi. Ancak doğruca *Harap*'a baktı ve itaatkâr bir biçimde başıyla selamladı.

Vin ürperdi. Marsh'ın özellikleri, her ne kadar değişmiş de olsa, kardeşini hatırlatıyordu. Kelsier'i.

Marsh ileri çıkıp odanın diğer tarafındaki büyük bir pencereyi açarken "Sana saldırmak üzereler, obligatör," dedi. Vin pencereden kayalık yükseltiyi ve Elend'in ordusunun kanalın yanı başında kamp kurduğu yeri görebiliyordu.

Ancak kanal yoktu. Kayalık yükseltiler de yoktu. Her şey tekdüze bir karanlığın içindeydi. Kül, göğü bir kar fırtınası gibi alabildiğine doldurmuştu.

Vin, Lord Hükümdar adına, diye düşündü. *Çok daha kötüleşmiş!*

Yomen pencereye doğru ilerledi. "Saldıracaklar mı, efendim? Ama, daha kamplarını bile toplamamışlar!"

Sorgucu "Kolosslar beklenmeyen bir anda saldıracak," dedi. "Saf oluşturmalarına gerek yok; doğrudan saldırıya geçecekler."

Yomen bir anlığına hareketsiz kaldı, ardından askerlerine döndü. "Savunmayı güçlendirin. Adamları ön saflara aktarın!"

Askerler odadan hızla ayrıldılar. Vin sessiz kaldı. Marsh olarak bildiğim adam ölmüş, diye düşündü.

Sazed'i öldürmeye çalıştı, şimdi ise tamamıyla onlardan biri olmuş. Harap... Ona hâkim olmuş...

Zihninde bir fikir oluşmaya başladı.

Marsh "Çabuk, obligatör," dedi. "Buraya senin zavallı kentini korumak için gelmedim. Bu zulada bulduğun o şey için geldim."

Yomen şaşkınlıkla "Efendim?" dedi.

Sorgucu "Atiyumun, Yomen," dedi. "Onu bana ver. Saldırı başladığında atiyum burada olmamalı, kentin düşebilir. Onu güvenli bir yere götüreceğim."

Vin gözlerini kapattı.

Yomen sonunda "Efendim?" diyebildi. "Elbette ki sahip olduğum her şey sizindir. Ancak zulada atiyum yoktu. Yalnızca kendi topladığım yedi parça, Varlık Kantonu için rezerv olarak bulunduruyordum."

Vin gözlerini açtı. *"Ne?"*

Marsh "İmkânsız!" diye gürledi. "Ama daha önce kıza onun sende olduğunu söylemiştin."

Yomen'in yüzü bembeyaz kesildi. "Yanlış yönlendirme, efendim. Bende yüklü miktarda atiyum olduğuna ikna olmuş görünüyordu, bu yüzden haklı olduğunu düşünmesine izin verdim.

"HAYIR!"

Bu ani çıkışla Vin yerinden sıçradı. Ancak Yomen irkilmemişti; bir saniye sonra Vin neden olduğunu anladı. Bağıran *Harap*'tı. Reen'in biçiminden kurtulup belirsiz bir biçim almıştı; silueti dışa doğru, oynaşan bir karanlık fırtınası gibi açılmıştı. Neredeyse sis gibiydi; yalnızca çok daha siyahtı.

Vin bu siyahlığı daha önce görmüştü. Luthadel'deki mağarada, Miraç Kuyusu'na giden yolda bu karanlığın içinden geçmişti.

Bir saniye sonra ise *Harap* geri gelmişti. Tekrar Reen'in siluetine bürünmüştü. Kollarını arkasında birleştirdi ve Vin'e bakmadı; sanki kontrolünü kaybetmemiş gibi davranıyordu. Ancak Vin, gözlerindeki çaresizliği görebiliyordu. Öfkeyi. Vin ondan uzaklaşıp Marsh'a yaklaştı.

Marsh Vin'den uzaklaşıp Yomen'e "Seni ahmak!" diye bağırdı. "Seni aptal!"

Vin öfkeyle, kahretsin, diye içinden geçirdi.

Yomen şaşkınlık içinde "Ben..." dedi. "Efendim, neden atiyumu bu kadar önemsiyorsunuz? Allomanserler ve satın almaya hevesli hane siyasetçileri olmadan değersiz bir maden."

Marsh "Hiçbir şey bilmiyorsun," diye çıkıştı. Ardından gülümsedi. "Ama sonun geliyor. Evet, geliyor..."

Vin, dışarıda Elend'in ordusunun kampı toparladığını görebiliyordu. Yomen pencereye döndü ve Vin daha iyi bir görüşe sahip olmak için yaklaştı. Elend'in

insan ve koloss birlikleri toplanıyordu. Muhtemelen kentin savunmasının güçlendirildiğini görmüşler ve beklenmedik bir saldırı fırsatını kaçırdıklarını fark etmişlerdi.

Harap, Vin'in yanına gelip "Kenti yakıp yıkacak," dedi. "Elend iyi bir hizmetkâr, evladım. En iyilerinden. Onunla gurur duymalısın."

Yomen'in "Ne kadar da çok koloss..." diye fısıldadığını duydu. "Efendim, bu kadar çok sayıda bir orduya karşı koyma şansımız yok. Yardımınıza ihtiyacımız var."

Marsh "Neden sana yardım edeyim ki?" diye sordu. "İhtiyacım olan şeyi bana veremedin."

Yomen "Ama sadık kaldım," dedi. "Diğer herkes Lord Hükümdar'ı yüzüstü bırakmışken ben ona hizmet etmeyi sürdürdüm."

Marsh gülerek "Lord Hükümdar öldü," dedi. "O da işe yaramaz bir hizmetkârdı." Yomen'in yüzü bembeyaz kesildi.

Marsh, "Bırak bu kent kırk bin kolossun gazabıyla yansın," dedi.

Vin, kırk bin koloss, diye düşündü. Bir yerlerden, daha fazlasını bulmuştu. Saldırı mantıklı bir hareket gibi görünüyordu, sonunda kenti ele geçirerek Vin'e bu kargaşada belki de kaçma şansı sağlayabilirdi. Çok mantıklı ve çok zekiceydi. Bir anda, Vin bir şeyden emin oldu.

"Elend saldırmayacak," diye çıkıştı.

İkisi çelik, ikisi etten, ikisi ise cisimsiz, altı göz üzerine döndü.

"Elend bu kadar kolossu bu kente göndermeyecektir," dedi. "Seni korkutmaya çalışıyor, Yomen. Bunu göz ardı etmesen iyi edersin. Hâlâ bu yaratığa, bu Sorgucu'ya itaat edecek misin? Seni aşağılıyor. Ölmeni istiyor. Bunun yerine bize katıl."

Yomen ne düşüneceğini bilemiyordu.

Vin "Benimle birlikte ona karşı dövüşebilirsin," dedi. "Sen bir Allomanser'sin. Bu yaratıklar *yenilebilir*. Marsh gülümsedi. "Vin, senden idealizm duymak ne hoş."

Vin yaratığa dönerek "İdealizm mi? Bir Sorgucu'yu öldürebileceğimi sandığım için idealist olduğumu mu sanıyorsun? Bunu daha önce yaptığımı biliyorsun."

Marsh Vin'in sözlerini elinin tersiyle iter gibi yaptı. "Senin ahmakça tehditlerinden bahsetmiyorum. *Ondan* bahsediyorum." Başıyla dışarıdaki orduyu işaret etti. "Elend *Harap*'ın emrinde, tıpkı benim gibi; tıpkı senin gibi. Hepimiz karşı koyarız ama eninde sonunda hepimiz önünde diz çökeriz. Ancak o zaman yıkımdaki güzelliği anlarız."

Vin "Tanrın Elend'e hükmetmiyor," dedi. "Hükmettiğini söyleyip duruyor ama bu onu ancak yalancı kılar. Ya da, onu da bir tür idealist yapar."

Yomen şaşkınlık içinde olup biteni izliyordu.

Marsh, usul, hevesli bir sesle "Peki ya saldırırsa?" diye sordu. "Bu ne anlama gelecek, Vin? Ya kolosslarını kudurmuş bir hâlde, gerçekten ihtiyacı olduğunu *düşündüğü* şeyi elde edebilsin diye, öldürmeleri için kente salarsa?

Atiyum ve yiyecek onun saldırması için yeterli değildi... Ama sen? Bu seni

nasıl hissettirirdi? Sen onun için öldürdün. Neden Elend'in de senin için aynısını yapmayacağını düşünüyorsun?"

Vin gözlerini kapattı. Cett'in kulesine saldırdığı anın görüntüleri gözünde canlandı. Yanında Zane ile sebepsiz öldürdüğü anın görüntüleri. Yangın, ölüm ve çılgına dönmüş bir Allomanser'in görüntüleri.

Bir daha asla öyle saldırıp öldürmemişti.

Gözlerini açtı. Elend'in saldırmaması için ne neden vardı ki? Saldırmak çok daha mantıklıydı. Kenti kolaylıkla ele geçirebileceğini biliyordu. Ancak iyice kudurduklarında kolosslara hükmetmekte zorlanacağını da biliyordu...

Vin usulca "Elend saldırmayacak," dedi. "Çünkü o benden daha iyi biri."

Yomen, atiyumun kentte olduğunu –görünürde– onaylayana dek Harap'ın Sorgucularını Fadrex'e göndermemiş olmasını fark etmiş olabilirsiniz. Neden bunları zulanın yeri belirlenir belirlenmez göndermemişti? Emrindekilerin tüm bunların içindeki yeri neydi?

Harap'ın zihninde tüm insanlar onun emrindeydi, özellikle de doğrudan manipüle edebildikleri. Bir Sorgucu göndermemişti çünkü onlar başka görevleri yerine getirmekle meşguldüler. Bunun yerine zihninde bir Sorgucu'yla bire bir aynı olan birini göndermişti.

Yomen'e kazık saplamayı denemiş ve başarısız olmuştu, o zamana değin ise Elend'in ordusu gelmişti. Bu yüzden de zulayı araştırması, içinde gerçekten atiyum olup olmadığını öğrenmesi için başka birini kullanmıştı. Başlangıçta, Lord Hükümdar'ın bir oyun çevirmiş olabileceğinden korkarak kente fazla kaynak aktarmamıştı. Onun gibi, ben de hâlâ zulaların biraz da Harap'ın dikkatini dağıtıp onu oyalamak için yapılıp yapılmadığını merak ediyorum.

64

"...İŞTE TAM DA BU YÜZDEN o mesajı göndermelisin, Spook. Bu şeyin parçaları dört bir tarafa saçılmış durumda. Sende hiç kimsede olmayan bir ipucu var. Ona doğruca bana gönder."

Spook usul bir kafa hareketiyle onayladı; başı dönüyordu. Neredeydi? Neler oluyordu? Ayrıca neden her şey birden bu kadar acı veriyordu?

"Pekâlâ evlat. İyi iş çıkardın, Spook. Seninle gurur duyuyorum."

Tekrar başını sallamaya çalıştı ancak her şey bulanık ve karanlıktı. Öksürdüğünde uzakta birilerinin soluduğunu duydu. İnledi. Bazı yerleri sadece sızlarken vücudunun bazı yerleri ise yoğun bir acı içindeydi. Ancak bazı yerler ise...

Bazı yerleri hissetmesi *gerekirken* hissedemiyordu.

Yavaş yavaş bilinci açılırken, düş görüyordum, diye düşündü. *Neden uyuyordum ki? Gözcülük mü yapıyordum? Nöbete mi gitmeliyim? Dükkân...*

Gözlerini açtığında düşüncelerine bir son verdi. Önünde biri dikiliyordu. Bir yüz. Görmeyi umduğundan biraz daha çirkin bir yüz.

"Breeze" demeye çalıştıysa da sesi daha çok hırıltı gibi çıktı.

Breeze gözlerinde, pek görülmeyen yaşlarla, "İşte!" dedi. "Uyanıyor!"

Üzerinde bir yüz daha belirdi ve Spook gülümsedi. İşte beklediği yüz buydu. Beldre. Spook "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Bir çift el dudaklarına bir şey yaklaştırdı; bir kırba. Sıvıyı yavaşça, dikkatle dudaklarının arasından döktüler. Öksürdü ancak yutabilmişti. Spook "Neden... Neden hareket edemiyorum?" diye sordu. Oynatabildiği tek şey sol kolu gibi görünüyordu.

Beldre, "Vücudunu alçılar ve sargılarla kaplı, Spook," dedi. "Sazed'in talimatı." Breeze "Yanıklar," dedi. "O kadar da kötü değiller ama..."

Spook "Yanıklar bin beter olsun," diye belli belirsiz söylendi. "Hayattayım. Bunu beklemiyordum." Breeze gülümseyerek Beldre'e baktı.

Ona doğruca gönder...

Spook "Sazed nerede?" diye sordu.

Beldre, yanaklarını usulca okşarken "Gerçekten dinlenmelisin," dedi. "Pek çok şey atlattın." Spook, "Sanırım epey bir kısmını da uyuyarak atlattım," dedi. "Sazed?"

Breeze "Gitti, sevgili evladım," dedi. "Vin'in kandrasıyla birlikte güneye gitti."

Vin.

Pat pat ayak seslerinin hemen ardından, Yüzbaşı Goradel'in yüzü diğer ikisinin yanında belirdi. Geniş çeneli askerin yüzünde büyük bir gülümseme vardı. "Gerçekten de Alevlerin Firarisi!"

Sende hiç kimsede olmayan bir ipucu var...

Spook "Kent nasıl?" diye sordu.

Beldre "Çoğunlukla güvende," dedi. "Kanallar suyla doldu ve ağabeyim itfaiye birlikleri örgütledi. Yanan binaların çoğunda kimse bulunmuyordu."

Goradel "Siz kurtardınız, lordum," dedi.

Gurur duyuyorum...

Spook "Kül yağmuru daha da yoğunlaştı, değil mi?" diye sordu.

Üçü de birbirine baktı. Endişeli yüzleri soruyu yanıtlamaya yetmişti.

Beldre "Kente pek çok mülteci geliyor," dedi. "Çevre kent ve köylerden, hatta Luthadel'den bile gelen var..."

Spook "Bir haber göndermem gerek," dedi. "Vin'e."

Breeze rahatlatmaya çalışırcasına "Pekâlâ," dedi. "Sen iyileşir iyileşmez bunu yapacağız."

Spook tavana bakarak "Beni dinle, Breeze," dedi, daha fazla kıpırdayamıyordu. "Bir şey bana ve Yurttaş'a hükmediyordu. Onu *gördüm*, Vin'in Miraç Kuyusu'nda serbest bıraktığı o şeyi. O şey bizi yok etmek için kül yağmurlarını arttırıyor. Kenti istiyordu ama onu savuşturabildik. Şimdi ise Vin'i uyarmam gerek."

Urteau'ya bunu yapmak için gönderilmişti. Bilgi toplamak ardından Vin ve

Elend'e iletmek için. Bu görevin ne kadar önemli olabileceğini şimdi anlamaya başlıyordu.

Breeze, "Evladım, şimdi bu oldukça zor," dedi. "Haber göndermek için elverişli koşullar yok."

Beldre "Biraz daha dinlen," dedi. "İyileştiğinde bunu düşünebiliriz." Spook öfkeyle dişlerini sıktı.

Bu haberi göndermelisin, Spook...

Goradel usulca "Ben iletirim," dedi.

Spook yana döndü. Bazen sade, açık sözlü tavrı ve iyi huylarıyla bu askeri gözden kaçırmak kolay olabiliyordu. Ancak sesindeki kararlılık Spook'u gülümsetti.

Goradel "Leydi Vin hayatımı kurtardı," dedi. "Firari'nin isyanının olduğu gece beni o kalabalığın ellerinde ölüme terk edebilirdi. Beni kendisi de öldürebilirdi. Ama benim neler yaşadığımı anlamak için çaba sarf etti ve beni taraf değiştirmeye ikna etti. Eğer bu bilgiye ihtiyacı varsa, ben de bunu ona *götüreceğim*, ya da bu uğurda öleceğim, Firari."

Spook başıyla onaylamaya çalıştı ancak başı sargılar yüzünden sabitlenmişti. Elini kıpırdattı. Çalışıyor gibiydi... En azından iş görecek kadar.

Goradel ile göz göze geldi. Spook "Cephaneliğe git ve ince bir metal levha dövdür," dedi. "Ardından, metali çizmek için kullanabileceğim bir şeyle birlikte geri gel. Sözlerim çeliğe işlenmeli ve onları dile getiremem."

Lord Hükümdar Kuyu'da gücü elinde tuttuğu ve elinden kayıp gittiğini hissettiği anlarda pek çok şeyi anladı. Ferusimya'nın gücünü anladı ve haklı olarak ondan korktu. Terris halkından tanıdığı pek çok kimse onu Kahraman olarak görmeyi reddedecekti; çünkü kehanetleri doğruca yerine getirmemişti. Onu, gönderdikleri Kahraman'ı öldüren bir sahtekâr olarak göreceklerdi. Aslında tam da buydu.

Sanırım yıllar boyunca Harap ustalıkla onu işlemiş ve kendi halkına korkunç şeyler yapmasını sağlamıştı. Ancak başlangıçta bu karar duygusal olmaktan çok mantıksal bir seçimdi, diye düşünüyorum. Sissoyluda büyük bir güç ortaya koymak üzereydi.

Sanırım Allomansi'yi gizli tutup Ferusimyacıları; asıl savaşçıları ve suikastçıları olarak kullanabilirdi. Ancak, yaptığı bu seçimde haklıydı. Güçlerinin doğası gereği Ferusimyacıların âlimliğe bir yatkınlığı vardır. Muhteşem hafızalarıyla asırlar boyunca kontrol edilmesi zor hâle gelebilirlerdi. Gerçekten de, baskı altında tutuldukları zaman bile kontrol edilmeleri zordu. Allomansi yalnızca eksiksiz, yeni bir yetenek sağlamakla kalmıyor aynı zamanda kralları da kendi tarafına çekebileceği mistik bir güç de sunuyordu.

65

ELEND KÜÇÜK BİR KAYALIĞIN ÜZERİNE ÇIKIP birliklerine şöyle bir baktı. Aşağıda kolosslar ilerliyor ve külde öncü koloss saldırısından sonra insanların kullanabileceği bir yol açıyordu.

Elend, birkaç adım ötesinde Ham ile birlikte bekliyordu.

Elend, beyaz giyiyorum, diye düşündü. *Saflığın rengi. İyi ve doğru olanı temsil etmeye çalışıyorum. Adamlarım için.*

Ham usulca "Bu savunmalar kolosslar için pek sorun olmayacaktır," dedi. "Kent surlarının tepesine sıçrayabilirler; oradaki kayalık yükseltilere tırmanabilirler."

Elend başıyla onayladı. İnsan askerlerin saldırmasına muhtemelen ihtiyaç ol-

mayacaktı. Yalnızca kolosslarıyla bile Elend'in sayısal üstünlüğü vardı ve Yomen'in askerleri de daha önce bu yaratıklara karşı savaşmamıştı.

Kolosslar yaklaşan savaşı seziyorlardı. Elend onların heyecanlandığını hissedebiliyordu. Ondan uzaklaşıp, saldırmaya hevesliydiler.

Bakışlarını aşağı çevirip "Ham," dedi. "Bu doğru mu?"

Ham omuz silkti. Çenesini kaşırken "Bu mantıklı bir hamle, El," dedi. "Vin'i kurtarmak için tek şansımız saldırmak. Ayrıca, kuşatmayı sürdüremeyiz; artık olmaz." Ham duraksadı, ardından başını salladı; sesi, her zamanki mantık problemlerinden birini düşünürkenki şüphecilikteydi. "Ama bir grup kolossu bir kentin üzerine salmak ahlaka aykırı gibi görünüyor. Yakıp yıkmaya başladıklarında onlara hükmedebilecek misin, emin değilim. Vin'i kurtarmak, bir masum çocuğun dahi ölüm olasılığına değer mi? Bilmiyorum. Ama yine de, onları imparatorluğumuza katarak daha çok çocuğu kurtaracağız..."

Elend, bunu Ham'e sormamalıydım, diye düşündü. *Hiçbir zaman basit bir yanıt vermedi.* Araziye, simsiyah bir örtü üzerindeki mavi bir leke olan koloss birliğine baktı. Kalay sayesinde Fadrex kentinin kayalıklarının üzerinde sinen adamları görebiliyordu.

Ham "Hayır," dedi.

Elend bakışlarını hayduta çevirdi.

Ham "Hayır," diye tekrar etti. "Saldırmamalıyız."

Elend garip bir şaşkınlıkla "Ham?" dedi. "Gerçekten bir *sonuca* mı vardın?" Ham başıyla onayladı. "Evet." Açıklamasını ya da akıl yürütme biçimini paylaşmadı.

Elend göğe baktı. *Vin olsa ne yapardı?* İlk içgüdüsü, onun saldıracağı yönündeydi. Ama sonra, Vin'i yıllar önce, Cett'in kulesine saldırdıktan sonra bulduğu hâlini hatırladı. Bir köşeye kıvrılmış ağlıyordu.

Hayır, diye düşündü. *Hayır, bunu yapmazdı. Beni korumak için bunu yapmazdı. O daha akıllı.*

Kendisini de şaşırtarak "Ham," dedi. "Adamlara geri çekilmelerini ve kampı toparlamalarını söyle. Luthadel'e dönüyoruz."

Ham şaşkınlıkla arkasını döndü; sanki Elend'in de aynı sonuca varmış olmasını beklemiyor gibiydi. "Peki ya Vin?"

Elend "Bu kente saldırmayacağım, Ham," dedi. "Kendi iyilikleri için bile olsa bu insanların kentini fethetmeyeceğim. Vin'i kurtarmanın başka bir yolunu bulacağız."

Ham gülümsedi. "Cett delirecek."

Elend omuz silkti. "O kötürüm. Ne yapacak? Bizi ısıracak mı? Haydi bu kayadan inip Luthadel ile uğraşalım."

Asker "Lordum," dedi, "Geri çekiliyorlar."

Vin derin bir oh çekti. *Harap* yüzünde belirsiz bir ifade ve elleri arkasında öylece duruyordu. Marsh bir eli pençe gibi Yomen'in omuzunu kavramıştı; birlikte pencereden dışarıda olup biteni izliyorlardı.

Vin, *Harap* bir Sorgucu getirdi, diye düşündü. *Yomen'den gerçeği öğrenme çabalarımdan sıkılıp obligatörün itaat edeceği birini göndermeye karar vermiş olmalı.*

Harap sonunda "Bu çok garip," dedi.

Vin bir nefes aldı ardından bir riske girdi. Usulca "Anlamıyor musun?" diye sordu. *Harap* ona doğru döndü.

Vin gülümsedi. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" Bu kez Marsh da dönmüştü.

Vin "Fark etmediğimi mi sandın?" diye sordu. "En başından beri atiyumun peşinde olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Her zulada peşimizden gelip duygularımı İtip beni, atiyumu senin için bulmaya zorladığını? Kendini fazlasıyla açık ettin. Biz bir kentin bir sonraki hedef olduğunu anladıktan *sonra* kolossların daima o kente yaklaşıyordu. Bizi tehdit etmek, daha hızlı hareket etmemizi sağlamak için hamle yapıyordun ama kolosslarını asla *fazla* hızlıca göndermedin. Mesele şu ki; biz en başından beri biliyorduk."

Harap "İmkânsız," diye fısıldadı.

Vin, "Hayır," dedi. "Oldukça mümkün. Atiyum bir metal, *Harap*. Sen onu göremiyorsun. Etrafta fazla metal olunca görüşün bozuluyor, öyle değil mi? Metal senin gücün, Sorguculari onunla yapıyorsun; ama o senin için ışık gibi kör edici. Atiyumu keşfettiğimizi asla görmedin. Sadece oyuna geldin."

Marsh Yomen'i bıraktı, ardından odayı boylu boyunca kat ederek Vin'i kollarından yakaladı. Sorgucu Vin'i kaldırıp sarsarken "*NEREDE?*" diye sordu.

Dikkatle kuşağına uzanırken Marsh'ın dikkatini dağıtmak için güldü. Ancak Marsh onu fazlaca salladığından parmakları aradığı şeye ulaşamamıştı.

Harap usulca "Atiyumun nerede olduğunu söyleyeceksin, evlat," dedi. "Bunu açıklamamış mıydım? Bana direnmenin bir anlamı yok. Belki kendini akıllı sanıyorsun ancak bu yalnızca olup biteni anlamadığını gösteriyor. Atiyumun ne olduğunu bile bilmiyorsun."

Vin başını hayır anlamında salladı. "Seni gerçekten ona götüreceğimi mi düşündün?"

Marsh onu bir kez daha sarsınca Vin dişleri sıktı. Bunu bıraktığında Vin'in başı dönüyordu. Yan tarafta Yomen'in alnını çatmış, olup biteni izlediğini güç bela seçebilmişti. "Yomen," dedi. "Artık halkın güvende; sonunda Elend'in iyi bir adam olduğuna inanabilir misin?"

Marsh Vin'i kenara fırlattı. Yere çarpıp yuvarlandı.

Harap, yanı başında eğilirken "Ah, çocuğum," dedi. "Bana karşı koyamayacağını sana *kanıtlamak* zorunda mıyım?" Marsh arkasını dönüp "Yomen!" dedi. "Adamlarını hazırla. Saldırı emri vermeni istiyorum!" Yomen "Ne?" dedi. "Efendim, saldırı mı?"

Marsh "Evet," dedi. "Tüm askerlerinle Elend Venture'ın mevziisine saldırmanı istiyorum."

Yomen'in yüzü bembeyaz kesildi. "Savunmamızı geride bırakıp bir koloss ordusuna karşı mı hücuma kalkalım?" Marsh "Bu bir emirdir," dedi.

Yomen bir süre sessiz kaldı.

Vin, dizleri üzerinde sürünerek "Yomen..." dedi. "Seni manipüle ettiğini görmüyor musun?"

Yomen yanıtlamadı. Endişeli görünüyordu. *Onun böyle bir emri bile düşünebiliyor olmaya zorlayan neydi?*

Harap "Görüyorsun ya," diye fısıldadı. "Gücümü görüyorsun değil mi? İmanlarını bile nasıl manipüle ettiğimi görüyor musun?"

Yomen Vin'e arkasını dönüp askerlerine "Emri verin," dedi. "Saldırın. Onlara Lord Hükümdar'ın bizleri koruyacağını söyleyin."

Ham, kampta Elend'in yanında dikilirken "Pekâlâ," dedi. "Bunu beklemiyordum."

Elend usulca başını sallayıp adamların Fadrex kapısından akışını izledi. Kimileri iyice küle batmıştı, kimileri ise ilerleyebilmişti, ancak hücumları yavaş bir sürünmeye dönüşmüştü.

Elend surların üstünü işaret ederek "Kimileri geride kalıyor," dedi. Kalayı olmadığından Ham surların üzerindeki adamları göremiyor ancak Elend'in sözüne güveniyordu. Çevrelerinde ise Elend'in askerleri kampı toparlıyorlardı. Kolosslar hâlâ yerlerinde; kampı çevrelemiş bir hâlde sessizce bekliyorlardı.

"Yomen neyin peşinde?" diye sordu. "Koloss orduma karşı güçsüz bir kuvvet gönderiyor, neden?"

Bizim, Vetitan'da koloss kampına saldırarak yaptığımız gibi. Bu durum Elend'i oldukça rahatsız etti.

Elend "Geri çekilin," dedi. Ham şaşkınlıkla "Ne?" diye sordu.

Elend "Geri çekilme işaretini ver, dedim!" dedi. "Mevzilerinizi terk edin. Askerleri geri çekin!"

Sessiz emriyle, kolosslar kentten uzaklaşmaya başladı. Yomen'in askerleri ise hâlâ külde ilerlemekle meşguldüler. Ancak Elend'in kolossları, adamları için yolu temizliyordu. Böylelikle avantajlarını koruyabilirlerdi.

Ham "*Gördüğüm* en garip geri çekilme," dedi fakat emri iletmek için uzaklaştı.

Elend öfkeyle, bu kadar yeter, dedi. O *kentte neler olup bittiğini anlamanın vakti geldi.*

Yomen ağlıyordu. Küçük, sessiz yaşlar dökülüyordu. Sırtı pencereye dönük bir hâlde, dik duruyordu.

Vin, adamlarını ölüme göndermiş olmaktan korkuyor, diye düşündü. Vin yere düştüğü yerden topallayarak ona doğru yaklaştı. Marsh pencereden dışarıyı izliyordu. *Harap* merakla Vin'i izliyordu.

"Yomen," dedi.

Yomen ona doğru döndü. Yomen "Bu bir imtihan," dedi. "Sorgucular Lord Hükümdar'ın en kutsal rahipleridir. Söylenileni yapacağım ve Lord Hükümdar bu kenti ve adamlarımı koruyacak. Ondan sonra göreceksin."

Vin dişlerini sıktı. Arkasını dönüp Marsh'ın yanına dek zorlukla yürüdü. Pen-

cereden dışarı şöyle bir baktı ve Elend'in ordusunun Yomen'in askerleri önünde, geri çekildiğini görünce şaşırdı. Yomen'in kuvvetleri pek kararlı bir hücumla ilerlemiyorlardı. Güçlü düşmanlarının kaçıyor olmasından memnun gibi görünüyorlardı. Güneş nihayet batıyordu.

Marsh Elend'in geri çekilişinden pek hoşlanmamış gibiydi. Bu Vin'i gülümsetmek için yeterliydi; bu da Marsh'ın öfkeyle Vin'i yeniden tartaklamasına sebep oldu.

Marsh, eşit uzunlukta olmayan kazıklarının başları Vin'in burnunun dibindeyken "Kazandığını mı sanıyorsun?" diye sordu.

Vin kuşağına uzandı. *Biraz daha aşağıya...*

Harap, Vin'in yanına vararak "Benimle oynadığını ileri sürüyorsun, çocuğum," dedi. "Ama asıl oyuna gelen sensin. "Size hizmet eden kolosslar, güçlerini *benim* gücümden alıyorlar. Sonucunda benim işime yaramayacak olsa onlara hükmetmenize izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Vin ürperdi.

Oh, hayır...

Elend korkunç bir *yırtılma* hissiyle doldu. İç organlarının bir kısmı aniden ve kuvvetle çekiliyor gibiydi. Soluksuz kalıp Çelikitmeyi bıraktı. Külle kaplı gökyüzünden aşağı düşüp Fadrex'in dışında bir kayalığa dengesizce indi.

Soluk soluğaydı ve titriyordu.

Zonklayan başını ellerinin arasına alıp doğrulurken, bu da neyin nesiydi diye düşündü.

Ardından neler olup bittiğini anladı. Artık kolossları hissedemiyordu. Uzakta, dev mavi yaratıklar ilerlemeyi bıraktı. Ardından Elend'i korkutacak bir şey oldu ve hepsi arkalarını döndü.

Sonrasında ise, Elend'in adamlarına doğru hücuma kalktılar.

Marsh Vin'i tutuyordu. "Hemalurji *onun* gücü, Vin!" dedi. "Lord Hükümdar onu bilmeden kullandı! Ahmak! Ne zaman bir Sorgucu ya da bir koloss yapsa, düşmanı için bir hizmetkâr daha hazırlamış oluyordu! *Harap*, sonunda, özgür kaldığında kendisini bekleyen bir ordu olacağının bilinciyle, sabırla bekledi!"

Yomen bir başka penceredeydi. Sessizce iç çekip izliyordu. Obligatör "Adamlarımı kurtardın!" dedi. "Kolosslar kendi ordularına saldırıyorlar!"

Vin, sersem bir hâlde "Sonrasında ise senin adamlarının icabına bakacaklar, Yomen," dedi. "Kentini yok edecekler."

Harap "Sona eriyor," diye fısıldadı. "Her şey yerini bulmalı. Atiyum nerede? Son parça o."

Marsh Vin'i sarstı. Sonunda kuşağına erişti ve parmaklarını içine daldırdı. Kardeşi tarafından ve sokakta geçirdiği bir ömür boyunca eğitilmiş parmaklarını.

Bir hırsızın parmaklarını.

Harap, "Beni kandıramazsın, Vin," dedi. "Ben Tanrıyım."

Marsh, Vin'in bir kolunu serbest bırakıp elini yumruk yaparak, sanki ona vuracakmış gibi havaya kaldırdı. Hareketlerindeki kuvvetten lehim yaktığı anlaşılıyordu. Tüm Sorgucular gibi o da bir Allomanser'di. Bu da metalleri üzerinde taşıdığı anlamına geliyordu. Vin elini kaldırdı ve Marsh'ın kuşağından çalmış olduğu metal şişeciğini kafasına dikti.

Marsh donakaldı ve *Harap* sessizleşti. Vin gülümsedi.

Karnında harlayan lehim onu tekrar hayata döndürdü. Marsh hamlesini tamamlamaya koyuldu ama Vin Sorgucu'nun diğer kolunu çekerek bundan kaçınmayı başardı ve adamın koluna asılmayı sürdürdü. Marsh güçlükle ayakta duruyordu ancak Vin'e döndüğünde bir elinde küpesinin olduğunu gördü.

Elindekini düralümin ile doğruca Sorgucu'nun alnına İtti. Küçük bir metal parçasıydı ancak çarparken bir damla kan çıkartarak Marsh'ın kafasını delip geçti ve diğer yandan çıktı.

Sorgucu yere devrildi ve Vin kendi İtişiyle diğer yöne doğru fırladı. Duvara çarpınca askerler kaçışıp bağrışarak silahlarını kaldırdılar. Yomen şaşırmış bir hâlde ona doğru döndü.

Vin "Yomen!" dedi. "Adamlarını geri çağır! Kentin savunmasını güçlendir!" Vin'in kaçışının kargaşasında *Harap* ortadan kaybolmuştu. Belki kolossların idaresini gözetmek üzere ayrılmıştı.

Yomen kararsız görünüyordu. "Ben... Hayır. İnancımı kaybetmeyeceğim. Güçlü olmalıyım."

Vin ayağa kalkarken dişlerini sıktı. Marsh'ın cansız bedeni üzerinden aşarken, bazen neredeyse Elend kadar sinir bozucu oluyor, diye düşündü. Marsh'ın kuşağını yoklayıp ikinci ve son şişeceğini de aldı. Bunu da içip düralüminin tükettiği metalleri geri kazandı.

Ardından pencere pervazının üzerine sıçradı. Etrafında sisler uçuşuyordu; güneş hâlâ gökteydi fakat sisler git gide daha erken çöküyordu. Dışarıda Elend'in kuvvetlerinin bir yandan hücum eden kolosslar tarafından bir yandan da saldırmayan ancak geri çekilmelerini engelleyen Yomen'in birliklerince kuşatıldığını görebiliyordu. Dışarı atlayıp çarpışmaya katılmak üzere atlayacak oldu, ancak bir şey fark etti.

Küçük bir grup kolossu. Görünüşe göre hem Elend'in hem de Yomen'in kuvvetlerince dikkate alınmayacak kadar ufak, bin kadar koloss. *Harap* bile onlara aldırış etmiyor gibi görünüyordu, çünkü sessiz bir taş yığını gibi, külün içerisinde kısmen gömülü halde duruyorlardı.

Vin'in kolossları. Elend'in ona vermiş olduğu, başlarında İnsan'ın bulunduğu kolosslar. Yüzünde sinsi bir gülüşle onlara ilerlemelerini emretti.

Yomen'in adamlarına saldırmalarını.

Pencerenin pervazından odaya geri sıçrarken "Sana bir daha söylüyorum, Yomen," dedi. "O kolosslar insanların hangi tarafta olduğuna bakmıyor; herkesi öldürecekler. Lord Hükümdar ölmüş olduğundan Sorgucular çıldırdı. Buradaki Sorgucu'nun ne dediğine kulak asmadın mı?"

Yomen düşünceli görünüyordu.

Vin öfkeyle "O bile Lord Hükümdar'ın ölmüş olduğunu itiraf etti, Yomen," dedi. "Övgüye değer bir imanın var.

Ancak bazen, *vazgeçip yoluna devam etmen* gerektiğini bilmek zorundasın!"

Askerlerden biri bir şey söyledi ve Yomen pencereye doğru döndü. Ardından küfretti. O anda Vin de bir şey hissetti. Bir şey kolosslarını çekiyordu. Kolosslar elinden alınırken bağırdı ancak olan olmuştu.

Yomen endişeli görünüyordu. Kolossların askerlerine saldırdığını görmüştü. Bir an sessizce Vin'in gözlerinin içine baktı. Sonunda, habercilerine dönüp "Kente dönün," diye bağırdı. "Ayrıca Venture'ın askerlerinin de içeri girmesine izin verin!"

Vin derin bir oh çekti. Ardından bir şey Vin'in bacağına yapıştı. Marsh dizlerine tırmanırken Vin büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. Vin, Sorgucu'nun beynini yarıp geçmişti ancak Marsh'ın Sorguculara özgü iyileştirme gücü bunu bile halletmiş görünüyordu.

Marsh ayağa kalkarken "Ahmak," dedi. "Yomen bana sırt çevirse bile, onu öldürebilirim ve askerleri emrime girer. Onların Lord Hükümdar'a inanmalarını sağladı ve ben de bu inancı devraldım."

Vin derin bir nefes aldı, ardından Marsh'ın üzerinde düralümin ile güçlendirilmiş bir teskin uyguladı. Eğer koloss ve kandralar üzerinde işe yarıyorsa, Sorgucular üzerinde de yarayabilirdi.

Marsh sendeledi. Vin'in İtişi çok kısa bir an sürmüştü ama bu sürede bir şey hissetmişti. TenSoon'a ilk kez hükmetmeyi denediği ya da bir grup kolossu hâkimiyetine ilk kez aldığı anda hissettiğindeki gibi bir duvar.

İtti, bütün gücüyle, varlığıyla İtti. Bir güç patlamasıyla Marsh'ın bedenine hükmetmeye çok yaklaştı ancak başarılı olamadı. Marsh'ın zihnindeki duvar fazlasıyla güçlüydü ve Vin'in yalnızca bir şişecikten dolusu metali vardı. Duvar onu geri İtti. Çaresizlik içinde bağırdı.

Marsh hırıldayarak uzandı ve Vin'i boynundan yakaladı. Nefessiz kalan Vin'in gözleri, Marsh'ın büyüdüğünü görünce iyice açıldı. Güçleniyordu, tıpkı...

Bir Ferusimyacı, diye düşündü. *Başım gerçekten belada.*

Odadakiler bağrışıyordu ancak Vin onları duyamıyordu. Marsh'ın artık iyice irileşen eli boğazına yapışmış, sıkıyordu. Yalnızca harladığı lehim onu hayata bağlıyordu. Yıllar önce, bir başka Sorgucu'nun elinde kaldığı o güne dönüverdi. Lord Hükümdar'ın taht odasındaki o güne.

O gün, Vin'in hayatını bizzat Marsh kurtarmıştı. Şimdi ise onun tarafından boğazlanmakta olması kaderin garip bir cilvesiydi.

Henüz. Değil.

Sisler Vin'in etrafında oynaşmaya başladı.

Vin'i elinden bırakması da Marsh huzursuzlandı. Vin sislerden güç aldı.

Tekrar olmuştu. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu, ama yine *olmuştu.* Tıpkı uzun zaman önce, Lord Hükümdar'ı öldürdüğü o gün yaptığı gibi sisleri içine çekti. Bir şekilde onları içine çekti ve sisleri bedenini inanılmaz bir Allomantik güç dalgasıyla kaplamak için kullandı.

Bu güçle, Marsh'ın duygularını *İtti*.

Marsh'ın zihnindeki duvar önce çatırdadı, ardından da paramparça oldu. Bir anlığına, Vin bir his yanılgısı yaşadı. Etrafı Marsh'ın gözlerinden görüyordu; gerçekten de onu *anladığını* hissediyordu. Yıkıma duyduğu aşkı ve kendisine karşı duyduğu nefreti. Onun aracılığıyla bir şeyin farkına vardı. Medenilik maskesi ardına saklanmış yıkıcı, nefret dolu bir şey.

Harap sislerle aynı şey *değildi*.

Marsh Vin'i yere bırakıp çığlığı bastı. Kızın garip güç patlaması sona ermişti ancak bunun bir önemi yoktu çünkü Marsh pencereden kaçmış ve kendisini sislere doğru İtmişti. Vin öksürerek doğruldu.

Yaptım. Yine sislerden güç aldım. Ama neden şimdi? Neden onca denemeden sonra şimdi oldu?

O an, buna kafa yorabilecek kadar vakti yoktu; kolosslar saldırırken uygun olmazdı. Şaşkınlık içindeki Yomen'e döndü. "Kente doğru geri çekilmeyi devam ettir!" dedi. "Yardım etmeye gidiyorum."

Elend çaresizce vuruşurken kolossları bir biri ardına yere seriyordu. Onun için bile zor ve tehlikeli bir işti. Kolosslara hükmedilemiyordu; yaratıkların duygularını ister İtsin, ister Çeksin, bir tanesine bile hâkim olamıyordu.

Bu durumda geriye kalan tek şey vuruşmaktı. Ayrıca, adamları çatışma için hazır değildi; onlara aceleyle kampı terk etmeleri yönünde emir vermişti.

Bir koloss kılıcını Elend'in başına fazlasıyla yakın bir biçimde savurdu. Elend bir sikke atıp kendisini havaya, savaşan adamlarının üzerinden kampa doğru fırlatırken küfretti. İlk mevzilerine çekilmeyi başarmışlardı; bu da savunma hattını küçük bir tepede kurabilecekleri ve küllerin içinde çarpışmak zorunda olmadıkları anlamına geliyordu. Sikkecilerinden bir grup –yalnızca on tane vardı– ana koloss grubuna doğru ardı ardına sikkeler savuruyordu ve okçular da benzer bir yaylım ateşiyle yaylarını geriyorlardı. Ana müdafaa hattı arkadan pusucularla destekleniyordu; bunlar koloss silahlarını çekip yaratıkların dengelerini bozuyor ve piyadelere daha rahat saldırma imkânı sağlıyorlardı. Haydutlar ikili üçlü gruplar halinde etrafta dolanıp zayıf noktalara destek sağlıyor ve takviye birlik görevi de görüyorlardı.

Tüm bunlara rağmen hâlâ tehlike altındaydılar. Elend'in ordusu bu kadar kolossa karşı Fadrex'ten daha dayanıklı olamazdı. Elend kısmi olarak bozulmuş olan kampın orta yerine indiğinde soluk soluğaydı ve üstü başı koloss kanıyla kaplıydı. Az ötede askerler bağırışlar arasında vuruşuyorlar ve Elend'in Allomanserler'inin yardımıyla kampın çevresini savunuyorlardı. Kolossların büyük bir kısmı kampın kuzey kesiminde kümelenmişti ancak Elend askerlerini, Yomen'in okçularının atış alanına girmeksizin Fadrex'e doğru daha fazla geriletemezdi.

Bir hizmetçi elinde bir kadeh su ile yetişirken Elend soluklanmaya çalıştı. Cett biraz ötede oturmuş savaş taktiklerini belirliyordu. Elend boş kadehi kenara fırlattı ve küçük bir masanın başında oturmuş olan generalin yanına vardı. Masada böl-

genin bir haritası vardı ancak üzerinde işaretleme yapılmamıştı. Kolosslar ve vuruşmalar o kadar yakındaydı ki, savaşın soyut bir haritasını tutmaya gerek yoktu.

Cett bir kadeh su içerken "O şeyleri orduya dâhil etmekten hiç hoşlanmamıştım," dedi. Ardında bir cerrahla bir hizmetçi geldi ve adam Elend'in kolunu sargılamaya başladı. O ana değin Elend kolunun kanamakta olduğunu fark etmemişti.

Cett "Pekâlâ," dedi, "en azından açlıktan değil de savaşırken öleceğiz!"

Elend bu söze gülerken kılıcını eline aldı. Gökyüzü neredeyse kararmıştı. Fazla vakitleri yoktu–

Cett'in önündeki masaya biri indi. Vin "Elend!" dedi. "Kente çekil. Yomen sizi içeri alacak."

Elend hareketlendi. "Vin!" Ardından gülümsedi. "Neden bu kadar geciktin?"

Vin "Bir Sorgucu ve karanlık bir tanrı beni biraz oyaladı," dedi. "Şimdi acele et. Ben gidip kolossları oyalamayı deneyeceğim."

Sorgucuların Harap'a karşı koyma şansları pek yoktu. Hemalurjiyle yaratılmış diğerlerine kıyasla çok daha fazla kazık taşıyorlardı ve bu da onları tamamen onun kontrolüne bırakıyordu.

Evet, bir Sorgucu'nun taşıyacağı kazıklar bedenindeyken Harap'a bir nebze bile olsun karşı koymak üstün bir iradeye sahip birinin yapabileceği bir şeydi.

66

SAZED GÖKTEKİ KÜLLERİN NE KADAR KARANLIK ya da etrafın ne kadar korkunç göründüğünü düşünmemeye çalıştı.

Eyeri üzerindeyken, ne kadar da ahmakmışım, diye düşündü. *Dünyanın bir şeye inanmaya ihtiyaç duyduğu an tam da şu an. Ben de bunu sağlamak için orada olamadım.*

Hayvan sırtında ilerlemekten her tarafı ağrıyordu ancak altında koşan hayvana hâlâ şaşırarak eyere tutunmayı sürdürdü. Sazed TenSoon ile birlikte güneye gitmeye karar verdiğinde, bu yolculuğu gerçekleştirebileceğini düşünmüyordu. Kül, kar fırtınası kadar yoğun yağıyordu ve pek çok yerde korkunç birikintiler oluşturmuştu. Sazed yolculuğun zorlu geçeceğini biliyordu ve bir kurt köpeği olarak çok daha hızlı yol alabilecek TenSoon'u yavaşlatmaktan çekinmişti.

TenSoon bu endişeyi değerlendirdi ve kendisine bir at bir de büyük bir domuz getirmelerini istedi. Öncelikle daha fazla kütle edinmek için domuzu sindirdi ardından pelte halindeki etini atın etrafına sararak onu da sindirdi. Bir saat içinde bedenini atın bir kopyası hâline getirmişti; ancak daha güçlü kaslara sahipti ve daha ağırdı. Sazed de o anda bu devasa, fazlasıyla güçlü yaratığa biniyordu.

O zamandan beri durmaksızın ilerliyorlardı. Neyse ki Sazed'in bir yıl kadar önce, Luthadel kuşatmasından sonra bir metalzihinde sakladığı bir uykusuzluk vardı. Bunu uykuya dalmamak için kullandı. TenSoon'un bir atın bedenini bu kadar iyi bir biçimde güçlendirebildiğine hâlâ şaşırıyordu. Normal bir atın ve bir insanın denemeye bile kalkışmayacağı kalınlıktaki kül tabakasında kolaylıkla iler-

liyordu. *Ahmakça davrandığım bir başka konu. Son birkaç günde, TenSoon'a güçleri hakkında sorular soruyorum. Daha bilmediğim neler var?*

Utancına rağmen Sazed onun yanında kendini huzurlu hissediyordu. Eğer dinlere inanmayı bıraktıktan sonra hâlâ onları öğretiyor olsaydı; gerçek bir ikiyüzlü olurdu. Tindwyl insanlara umut aşılamaya inanıyordu; bunun için yalan söylemek gerekse bile. Dini bu yönden işe yarar buluyordu; insanların daha iyi hissetmesini sağlayan yalanlar oldukları için.

Sazed olsa böyle davranamazdı; en azından bunu gerçekleştirdikten sonra eskisi gibi olamazdı. Ancak artık umudu vardı. Ne de olsa Çağların Kahramanı'ndan bahseden din Terris diniydi. Eğer herhangi bir dinde doğru bir şey varsa; bu dinde olmalıydı. Sazed ilk nesil kandralarla görüşüp neler bildiklerini öğrenmek istiyordu.

Ancak, gerçeği elde edersem bununla ne yapacağım?

Yanlarından geçip gittikleri ağaçlar yapraksızdı. Etraf en az bir metre kadar kül ile kaplıydı. Kandra bir tepeyi daha yerden kül kaldırıp engellere rağmen aşarken Sazed "Nasıl böyle koşmayı sürdürebiliyorsun?" diye sordu.

TenSoon "Halkım sishortlaklarından yaratılmadır," derken soluk soluğa bile değildi. "Lord Hükümdar Ferusimyacıları sishortlaklarına dönüştürdü ve onlar da gerçek bir tür gibi üremeye başladı. Bir sishortlağına bir kayra eklediğinde uyanıp kandraya dönüşür. Ben de böyle bir tanesiyim; Miraç'tan asırlar sonra yaratıldım, bir sishortlağı olarak doğdum ve kayram bana verildiğinde uyandım."

Sazed "Kayra mı?" diye sordu.

TenSoon "İki küçük metal kazık, Sırdaş," diye yanıtladı. "Bizler kolosslar ya da Sorgucular gibi yaratılırız. Ancak biz onlardan daha zeki yaratıklarız. Bizler, Lord Hükümdar'ın gücü azalırken, üçüncü ve son yaratılanlarız. "

Hayvan, bazı kuru ağaç dallarının altından geçerken Sazed yüzünde meraklı bir ifadeyle öne eğildi. "Sizin farkınız nedir?"

TenSoon "Diğer ikisine göre biz daha bağımsız bir iradeye sahibiz," dedi. "Bedenimizde yalnızca iki kazık var, diğerlerinde ise daha fazla.

Bir Allomanser bize hükmedebilir ancak özgür haldeyken, doğrudan *Harap*'ın hâkimiyetinde olmadıklarında bile onun nabız atışlarından etkilenen kolosslar ya da Sorguculara kıyasla daha bağımsız bir zihne sahibiz. Her iki türün de neden öldürmeye bu kadar hevesli olduğunu hiç düşündün mü?"

"Bütün bunlar, sırtına ben ve bütün yükümüzle birlikte bu kadar kül içinde nasıl koşabildiğini açıklamıyor."

TenSoon "Üzerimizdeki metal kazıklar bizi etkiliyor," dedi. "Ferusimya'nın sana güç ya da Allomansi'nin Vin'e güç vermesi gibi benim de kayram bana güç veriyor. Asla sona ermiyor ancak siz insanların yapacağı kadar büyük bir etkisi yok. Yine de, bedenimi dilediğim gibi şekillendirebilme yeteneğimle birlikte kayram bana büyük bir dayanıklılık sağlıyor."

Sazed sessizleşti. Dörtnala ilerlemeye devam ettiler. TenSoon "Fazla vaktimiz kalmadı," dedi.

Sazed "Bunu anlayabiliyorum," dedi. "Ne yapabileceğimizi düşünüyorum."

TenSoon "Başarabileceğimiz tek zaman bu," dedi. "Tetikte, saldırmaya hazır olmalıyız. Çağların Kahramanı geldiğinde ona yardım etmeye hazır olmalıyız."

"Geldiğinde mi?"

TenSoon "Allomanserler'den oluşan bir orduyu Anayurt'a getirecek," dedi "Ve orada hepimizi, kandraları, insanları, kolossları ve Sorgucuları, kurtaracak."

Allomanserler'den oluşan bir ordu mu? "Öyleyse... Ben ne yapacağım?"

TenSoon külün için içindeki ilerleyişine ara verip "Kandraları durumun vahametine ikna etmelisin," dedi. "Çünkü... Yapmaya hazırlanmaları gereken bir şey var. Çok zor fakat gerekli bir şey. Halkım buna karşı çıkacaktır ama belki sen onlara yol gösterebilirsin."

Sazed başıyla onayladı ardından bacaklarını esnetmek için kandranın sırtından indi.

TenSoon at başını Sazed'e çevirirken "Burayı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Sazed "Hayır," dedi. "Kül yüzünden... Günlerdir yolumuzu tam takip edemedim."

"O yükseltinin ardında Terris halkının mülteci kamplarını kurdukları yeri bulacaksın."

Sazed şaşkınlıkla döndü. "Hathsin Madenleri mi?"

TenSoon başıyla onayladı. "Biz oraya Anayurt diyoruz." Sazed şaşkınlıkla "*Madenlere* mi?" diye sordu. "Ama..."

TenSoon "Şey, tam olarak Madenler değil," dedi. "Bu bölgenin tamamının altında mağaraların yer aldığını biliyorsun, değil mi?"

Sazed başıyla onayladı. Kelsier'in skaalardan oluşan ordusunu eğittiği yer buranın biraz kuzeyindeydi.

"Pekâlâ, o mağaralardan biri kandraların Anayurt dediği yer. Hathsin Madenleri'nin bitişiğinde, aslında kandra geçitlerinin birkaçı Madenler'e çıkıyor ve Madenler'de çalışan işçilerin Anayurt'a gelebilecekleri düşünülerek bu geçitler kapatıldı."

Sazed "Anayurt'unuzda atiyum yetişiyor mu?" diye sordu.

"Yetişmek mi? Hayır, yetişmiyor. Sanırım Anayurt'u Hathsin Madenleri'nden ayıran şey de bu. Her halükarda halkımın mağaralarına giden giriş tam orada."

Sazed arkasını dönüp hareketlendi. "Nerede?"

TenSoon kocaman başıyla işaret ederek "Külün içindeki şu çukur," dedi. "İyi şanslar, Sırdaş. Benim yapmam gereken başka işler var."

Sazed başıyla onayladı; bu kadar mesafeyi böylesi kısa bir sürede aldıklarına şaşırmıştı. Çantasını kandranın sırtından çözüp aldı. Kemikleri; kurt köpeğinin kemiklerini ve insanı andıran diğer kemikleri torbayı ise bırakmıştı. Muhtemelen TenSoon'un ihtiyaç duyduğunda kullanmak için yanında taşıdığı bir bedendi.

Dev at gitmek üzere hareketlendi. Sazed bir elini kaldırıp "Bekle!" dedi. TenSoon arkasını döndü.

Sazed "İyi şanslar," dedi. "Tanrımız seni korusun."

TenSoon atlara has garip bir biçimde gülümsedi, ardından küllerin içinde dörtnala uzaklaştı.

Sazed yerdeki oyuğa döndü. Ardından metalzihinler ve tek bir kitap içeren çantasını kaldırdı ve ilerledi. Külün içinde bu kadar kısa bir mesafe ilerlemek bile zordu. Çukura ulaştı ve derin bir nefes alıp külü eşelemeye başladı.

Çok geçmeden bir tünelden aşağı kaydı. Neyse ki tünel doğruca uzanıp gitmiyordu ve fazla bir mesafe düşmemişti. Etrafını saran mağara bir eğimle yarı çukur yarı mağara bir delikten dış dünyaya açılıyordu. Sazed mağaranın içinde ayaklandı, ardından çantasına uzanıp bir kalayzihin çıkardı. Metalzihinini kullanarak görüş duyusuna erişip onu güçlendirerek karanlıkta ilerledi.

Kalayzihin bir Allomanser'in kalay yaktığı kadar iyi çalışmıyordu; ya da aynı biçimde çalışmıyordu denebilir. Kişinin çok uzak mesafeleri görmesini sağlıyordu ancak ışığın az olduğu ortamlarda pek de işe yaramıyordu. Kalayzihini bile kâr etmeyen Sazed karanlıkta el yordamıyla ilerliyordu.

Ardından bir ışık gördü.

Bir ses "Dur!" dedi. "Ahitten dönen kim?"

Sazed ilerlemeyi sürdürdü. Bir miktar korkuyordu ancak diğer bir yandan da merakına yenik düşüyordu. Çok önemli bir şeyi biliyordu.

Kandralar insanları öldüremezlerdi.

Sazed ışığa doğru hareketlendi. Işık, bir sopanın tepesine yerleştirilen, bir çeşit parlak mantar ile kaplanmış, kavun büyüklüğündeki gözenekli bir maddeden geliyordu. Yolunun üzerinde iki kandra duruyordu. Giysileri olmadığından, ayrıca tenleri de yarı saydam olduğundan kolaylıkla seçilebiliyorlardı. Kayalardan oyma kemikler kuşanmış gibiydiler.

Sazed, bunu etkileyici buldu. *Kendi kemiklerini yapıyorlar. Bu, gerçekten de keşfedeceğim yeni bir kültür. Yepyeni bir toplum; sanat, din, âdetler, cinsler arası münasebetler...*

Bu Sazed'i o kadar heyecanlandırmıştı ki o an dünyanın sonunun geliyor olması bile önemsiz gibi görünmüştü. Odaklanması gerektiğini hatırladı. Öncelikle dinlerini incelemeliydi. Diğer şeyler ikincil öneme sahipti.

"Kandra, kimsin sen? Hangi kemikleri kuşanıyorsun?"

Sazed olabildiğince nazikçe "Sanırım, sizi şaşırtacağım," dedi. "Çünkü ben kandra değilim. "Adım Sazed, Terrisli bir Sırdaş'ım ve ilk nesil ile görüşmek üzere gönderildim."

İki kandra muhafız da hareketlendi.

Sazed "Benim geçmeme izin vermek zorunda değilsiniz," dedi. "Elbette, beni Anayurt'unuza götürmezseniz gidip dışarıdaki herkese buranın yerini söylemek durumunda kalacağım..."

Muhafızlar bakıştılar. Sonunda içlerinden biri konuştu: "Bizimle gel."

Kolosların da pek kurtulma şansı yoktu. Bedenlerindeki dört kazık ve körelen zihinsel güçleri onları yönetilmeye açık kılıyordu. Yalnızca iyice kudurduklarında bir çeşit otonomiye sahip oluyorlardı.

Sahip oldukları dört kazık aynı zamanda Allomanserler'in de kendilerine hükmetmelerini kolaylaştırıyordu. Zamanımızda bir kandraya hükmetmek için düralümin ile yapılmış bir İtme gerekiyordu. Ancak kolosslar sağlam bir İtme ile, özellikle de kudurdukları sırada, ele geçirilebilir.

67

ELEND VE VİN, FADREX KENTİNİN DUVARLARI ÜZERİNDE dikiliyorlardı. Orası, bir zamanlar gece göğünde izledikleri ateşleri barındıran kayalıktı; Vin hemen solunda bu ateşlerden birinin bırakmış olduğu kara lekeyi görebiliyordu.

Tekrar Elend'in kollarında olmak güzel bir histi. Sıcaklığı rahatlatıyordu, özellikle de Elend'in ordusunun eskiden kampladığı araziye doğru baktıklarında. Koloss ordusu büyüyordu. Kar fırtınasını andıran kül yağmurunda binlercesi sessizce bekliyordu. Her gün, yeni gelenlerle birlikte sayıları biraz daha artıyor ve muazzam bir güce dönüşüyorlardı.

Yomen öfkeyle "Neden saldırmıyorlar?" diye sordu. İkisinin yanında yalnızca o vardı; Ham ve Cett aşağıda ordunun hazırlıklarıyla ilgileniyorlardı. Kolosların kente saldırdıkları an savunmaya hazır olmaları gerekiyorlardı.

Vin "Bizi nasıl ezip geçeceğini görmemizi istiyor," dedi. Bir de; bekliyor, diye düşündü.

Son bilgiyi bekliyor.

Atiyum nerede?

Harap'ı kandırmıştı. Bunun yapılabileceğini göstermişti. Ancak hâlâ öfkeliydi. Yaşamının son birkaç yılın *Harap*'ın dokunuşlarıyla yönlendirmişti. Kendisini

zeki, akıllı ya da fedakâr olarak gördüğü her anda aslında onun istediğini yapıyor olduğunu yeni anlamıştı. Bu onu kızdırıyordu.

Ama bu konuda ne yapabilirdi?

Harap'ın hamlesini yapmasını sağlamalıyım, diye düşündü. *Harekete geçmeli, kendisini açık etmeli.*

Yomen'in taht odasındayken, bir anlığına muhteşem bir şey hissetmişti. Sislerden edindiği garip güçle birlikte Marsh üzerinden *Harap*'ın zihnine dokunmuş ve orada bir şey fark etmişti.

Korku. Bunu açık seçik hatırlıyordu. O anda, *Harap* ondan korkmuştu. Marsh'ın kaçmasının nedeni de buydu.

Her nasılsa, sislerin gücünü içine çekmiş ve daha sonra bunu muhteşem bir Allomantik güç olarak kullanmıştı. Bunu daha önce de, Lord Hükümdar ile onun sarayında dövüşürken yapmıştı. Neden bu güçten yalnızca, rastgele, beklenmedik zamanlarda faydalanabiliyordu? Aynı gücü daha sonra Zane'e karşı da kullanmak istemiş ancak başarısız olmuştu. Son birkaç günde, tıpkı Lord Hükümdar'ın ölümünün ardındaki günlerde olduğu gibi bunu onlarca kez denemişti. O güce bir nebze bile yaklaşamamıştı.

Gök gürlemesi gibiydi.

Muazzam bir deprem yeri yerinden oynatıyordu. Fadrex'i kuşatan kayalıklar parçalanıyor, kimi yerlerde kopup yuvarlanıyordu. Vin ancak lehimi sayesinde dengede durabiliyordu ve Yomen tam kayalıklardan düşmek üzereyken obligatörü cübbesinin önünden yakalamıştı. Ani deprem her yeri titretirken Elend Vin'in kolunu kavrayarak dengesini korumasına yardım etti. Kentin içinde bazı binalar yıkıldı.

Ardından her şey sakinleşti. Alnı ter içinde kalan Vin derin derin soluyordu; Yomen'in cübbesi ise hâlâ avuçlarındaydı. Elend'e baktı.

Kendi kendine küfrederken "Bu diğerlerinden çok daha kötüydü," diye söylendi.

Yomen ayağa kalkmaya çalışırken usulca "Sonumuz geldi," dedi. "Eğer dediklerin doğruysa, hem Lord Hükümdar artık ölü hem de tüm yaşamını karşı koymaya adadığı şey dünyayı yok etmek için geri geldi."

Elend kesin bir biçimde "Bu kadar dayandık," dedi. "Daha da dayanacağız. Depremler bize zarar verebilir ama kolosslara da zarar veriyor; bakarsan devrilen kayalıkların altında ezildiklerini görebilirsin.

Eğer işler burada kötüye giderse mağaraya çekilebiliriz."

Yomen "Peki ya orası bunun gibi depremlere dayanabilecek mi?" diye sordu.

"Buradaki binaların dayanabileceğinden daha fazlasına. Buradaki hiçbir bina depreme dayanıklı değil, ancak Lord Hükümdar'ı biraz tanıyorsam depremleri öngörüyordu ve bunları atlatabilecek, dayanıklı mağaraları seçti."

Bu sözler Yomen'i pek rahatlatmışa benzemiyordu ama Vin gülümsedi. Onu gülümseten Elend'in söylediklerinden çok bunları söyleyiş biçimiydi.

Onda bir şeyler değişmişti. Daha önce hiç görmediği kadar kendinden emindi. Onda, sarayda genç bir adamken sahip olduğu idealist tavırdan bir şeyler vardı, öte yandan halkına savaşta önderlik etmiş bir adamın da çetinliğine sahipti.

Sonunda dengeyi tutturmuştu. Üstelik garip bir şekilde bu geri çekilmeye karar verdiğinde olmuştu.

Elend daha yumuşak bir sesle, "Ancak haklı olduğu bir nokta var, Vin," dedi. "Sonraki adımımıza karar vermeliyiz. *Harap*'ın bizi burada yenmeyi planladığı açık, ancak en azından şimdilik geri çekildi. Peki ya şimdi ne yapacağız?"

Onu kandırmalıyız, diye düşündü. *Belki... Yomen'in bana uyguladığı stratejiyi denemeliyiz?*

Durup, bu fikri değerlendirdi. Parmaklarını küpesine götürdü. Marsh'ın kafasını delip geçtikten sonra bükülmüştü ancak bir demirci küpeyi kolaylıkla eski haline getirmişti.

Yomen'le ilk karşılaştığında obligatör ona küpesini vermişti. Bir Allomanser'e metal vermek garip bir hamle gibi görünmüştü. Ancak kontrol altındaki bir ortamda bu çok zekiceydi. Atiyum yakıp kendini koruyabildiği gerçeğini saklarken, Vin'in gizli metalleri olup olmadığını anlamasını sağlamıştı.

Daha sonra Vin'in saldırmasını sağlayıp planını açık etmişti, böylelikle obligatörün gücü elinde bulundurduğu bir konumda onu etkisiz hâle getirebilecekti. Vin bunu *Harap*'a yapabilir miydi?

Düşünceye bir başka düşünce karıştı. Sislerin ona yardım etmiş olduğu her iki zamanda da, mutlak bir çaresizlik içindeydi. Sanki onun ihtiyacına yanıt verir gibiydi. Bu yüzden kendisini ihtiyacının daha öncekilere kıyasla çok daha fazla olacağı bir konumda bulmasının bir yolu var mıydı? Bir tutam umut ve *Harap*'ı elini açık etmeye zorlama arzusuyla zihninde bir plan şekillendi.

Kendisini tehlikeye atacaktı. *Harap*'ın Sorgucularını getirmesini sağlayarak sislerin Vin'e yardım etmek *zorunda kalacakları* bir durum yaratacaktı. Eğer işe yaramazsa belki *Harap*'ın elini açık etmesine ve kendisi için kuruyor olabileceği tuzakları harekete geçirmek zorunda kalmasını sağlayabilirdi.

Büyük bir riskti ancak fazla zamanı kalmadığını hissediyordu. Vin bir an önce *bir şey* yapmadığı takdirde *Harap* galip gelecekti. Aklına yalnızca bu plan gelmişti. Ama bunu Elend'e açıklamadan nasıl yapabilirdi? Planından bahsedemezdi, aksi takdirde bunu *Harap*'a açık etmiş olabilirdi.

Elend'e, kendisinden daha iyi tanıdığını düşündüğü adama baktı. Elend, iki yanını birbirleriyle uzlaştırdığını açıklamaya gerek duymamıştı; Vin yalnızca ona bakıp bunu anlamıştı. Vin'in onun gibi birine planlarını anlatmasına gerçekten de gerek var mıydı? Belki... Vin "Elend," dedi, "Sanırım kenti kurtarmanın yalnızca bir yolu var."

Yavaşça "Peki nedir?" diye sordu. "Gidip *onu* almalıyım."

Elend anlamamış görünüyordu, ardından konuşmak üzere davrandı. Elend umutla onun gözlerinin içine baktı. Duraksadı. "Atiyumu mu?" diye tahminde bulundu.

Vin gülümsedi. "Evet. *Harap* onun bizde olduğunu biliyor. Biz kullanmasak bile onu bulacak. Ama buraya getirebilirsek, en azından savaşabiliriz."

Elend şaşkın bir ifadeyle, ama ona güvenerek "Burada daha güvende olacaktır," dedi. "Öylesi bir servet ile düşmanlarımız arasında bir ordu olmasını yeğlerim. Belki bazı yerel beyleri bize yardım etmeye ikna etmek için kullanabiliriz."

Vin'e basit bir numara gibi geliyordu. Ancak bunu Elend'in şaşkın ifadesini ve yalan söylediğini adamın gözlerinde görebildiği için anlıyordu. Birbirlerini anlıyordu. Yalnızca aşkın sağlayabileceği bir anlaşmaydı.

Vin, bunun *Harap*'ın asla anlayamayacağı bir şey olduğunu düşünüyordu.

Elend'e sıkıca sarılıp gözlerini kapatırken "Öyleyse, gitsem iyi olur," dedi. "Biliyorum."

Elend ona biraz daha sarılıp küllerin onun üzerine yağışını, teni ve yanakları üzerinde savruluşunu bir süre daha hissetti. Vin ise Elend'in kalp atışlarını kulağında duyabiliyordu. Doğrulup onu öptü. Sonunda geri çekildi ve metallerini yokladı. Göz göze geldiler ve Elend başıyla onayladı, ardından Vin at nalları toplamak üzere kente doğru atladı.

Biraz sonra Luthadel'e doğru, etrafında bir metal fırtınasıyla birlikte külle kaplı havayı yararak Luthadel'e doğru ilerliyordu. Elend kayalıklar üzerinde sessizce durmuş onun gidişini izliyordu.

Vin, sislerden güç aldığı andan itibaren belirmeyen *Harap*'ın kendisini dikkatle izlediğini bilerek, şimdi, diye düşündü. *Oynayalım, sen ve ben.*

Lord Hükümdar, Ferusimyacı arkadaşlarına onları sishortlaklarına dönüştürme planını önerdiğinde onların dünyadaki tüm Ferusimyacılar adına konuştuğunu kabul ediyordu. Arkadaşlarının hafızalarını ve zihinlerini geri kazanmaları için onları kandralara dönüştürse de; diğerleri bilinçsiz sishortlakları olarak kalmıştı. Bunlar üremiş, yaşayıp ölmüş ve başlı başına ayrı bir ırk olmuşlardı. İlk sishortlaklarının çocuklarından ise sonraki nesil kandraları yaratmıştı.

Ancak öğrendim ki, tanrılar bile hata yapabilirler. Lord Hükümdar Rashek yaşayan tüm Ferusimyacıları sishortlaklarına dönüştürdüğünü sanıyordu. Ancak, sağ bıraktığı Terrislilerdeki genetik kalıtımı hesaba katmamıştı. Bu yüzden, nadiren de olsa Ferusimyacılar doğmaya devam etti.

Bu hata ona çok pahalıya mal olmuştu, ancak dünyaya çok büyük şeyler kazandırmıştı.

68

SAZED YANINDA MUHAFIZLARIYLA şaşkınlıkla ilerliyordu. Art arda pek çok kandra görüyordu; her birinin bedeni bir öncekine göre daha ilginçti. Kimisi beyaz ahşaptan kemikleri ile uzun ve inceydi. Kimisi ise insanlara kıyasla daha kalın kemiklere sahip tıknaz kandralardı. Ancak hepsi genel olarak insan bedenini andırıyordu.

Eskiden insandılar, diye düşündü. *Ya da en azından ataları öyleydi.*

Mağaralar çok eski görünüyordu. Yollar aşınmış ve düzleşmişti, etrafta 'bina' namına bir şey olmasa da girişleri çeşitli örtülerle kapatılmış pek çok küçük mağaranın yanından geçmişti. Mantar ışığını barındıran lambalardan etrafındakilerin kemiklerine dek her yerde usta bir işçilik göze çarpıyordu. Soylu hanelerindeki ayrıntılı süslemelerden farklıydı; çünkü etraftaki taş işçiliklerinde ya da kemiklerde desenler, yapraklar ya da düğümler yoktu. Bunun yerine, her şey pürüzsüz kılınmış, köşeler yuvarlatılmış ve geniş çizgiler ve şekillere sahip olacak şekilde örülmüştü.

Kandralar ondan korkuyor gibiydiler. Sazed için farklı bir deneyim. Hayatı boyunca pek çok şey olmuştu; asi, hizmetkâr, arkadaş, âlim. Ancak daha önce kendisini hiç korkulacak bir kimse olarak görmemişti. Kandralar köşelere sinip onu gözlüyorlardı. Diğerleri şaşkınlıkla donakalıp Sazed'in yanlarından geçişini izliyorlardı. Görünüşe göre gelişinin haberi çabucak yayılmıştı, aksi takdirde herkes onun insan kemikleri kuşanmış bir kandra olduğunu düşünürdü.

Muhafızları onu büyük bir mağara duvarına yerleştirilmiş bir çelik kapıya götürdüler. Bir tanesi içeri girerken diğeri Sazed'in başında bekliyordu. Sazed kandranın omuzlarında parıldayan metal parçalarını fark etti. Her omuzunda birer tane olmak üzere kazıklara benziyorlardı.

Sazed, Sorgucu kazıklarına göre daha küçük, diye düşündü. *Ama yine de oldukça etkili. İlginç.*

Sazed "Kaçacak olsam ne yapardın?" diye sordu. Kandra irkildi. "Şey..."

Sazed "Tereddüt edişinden bir insanı yaralamanın ya da en azından öldürmenin yasak olduğu sonucunu çıkarabilir miyim?" diye sordu.

"İlk Ahde uyuyoruz."

Sazed "Ah," dedi. "Çok ilginç. Peki İlk Ahit'i kiminle yaptınız?"

"Ata'yla."

Sazed "Lord Hükümdar mı?" diye sordu. Kandra başıyla onayladı.

"Ne yazı ki o artık ölü. Böylece ahdiniz artık sona ermiş mi oluyor?" Kandra başka yöne dönerken "Bilmiyorum," dedi.

Öyleyse hepsinin karakteri TenSoon kadar güçlü değil, diye düşündü. *Basit bir av köpeği rolünü üstlenmişken bile onu etkileyici bulmuştum.*

Diğer asker geri geldi. "Benimle gel," dedi.

Sazed'i açık metal kapıdan geçirdiler. Kapının diğer tarafında bir metre kadar yükseklikte, büyük metal bir kaide vardı. Muhafızlar bu kaidenin üzerine çıkmadan, Sazed'i bir grup taştan kürsünün önüne getirdiler.

Kürsülerin çoğu boştu ancak, ikisinin arkasında parıldayan kemikleri olan kandralar duruyordu. Bu yaratıklar uzun ve zariftiler; ya da en azından uzun kemikler kuşanmışlardı.

Sazed, aristokratlar, diye düşündü. Kültür ya da tür ne olursa olsun bu sınıftan kişileri tespit etmenin çok kolay olduğunu öğrenmişti.

Sazed'in muhafızları ona kürsülerin önüne geçmesini işaret ettiler. Sazed buna aldırış etmeden odada daire çizmeye başladı. Beklediği gibi muhafızlar ne yapacaklarını bilmiyorlardı; onu izliyorlardı ancak müdahale etmekten kaçınıyorlardı.

Sazed "Tüm salonu kaplayan metal bir plaka var," dedi. "Süs amaçlı mı yoksa bir işlevi var mı?"

Aristokrat kandralardan biri "Burada soruları biz sorarız, Terrisli!" dedi.

Sazed duraksayıp arkasını döndü. "Hayır," dedi. "Hayır, sormayacaksınız. Ben Terrisli Sırdaş Sazed'im. Ancak halkınız arasında başka bir adla tanınıyorum. Kutsal Müjdeci."

Diğer kandra lideri kıkırdadı. "Bir yabancı bunu ne bilir ki?"

Sazed "Yabancı mı?" diye sordu. "Sanırım inancınızı daha iyi öğrenmelisiniz." İlerlemeye başladı. "Ben Terrisliyim, sizin gibi. Evet, kökeninizi biliyorum. Nasıl yaratıldığınızı ve taşıdığınız mirası biliyorum."

Kürsülerin önüne gelince durdu. "Kahraman'ı bulduğum müjdesini getirdim. Onunla yaşadım, onunla birlikte çalıştım ve onu izledim. Lord Hükümdar'ı öldürürken kullandığı mızrağı ona ben verdim. Krallara hükmedişini, insanlar ve kolosslardan oluşan orduları yenişini gördüm. Bunu size, hazırlanasınız diye, müjdelemeye geldim."

Konuşmasını kesip onları izledi. "Çünkü son geldi," diye ekledi.

İki kandra bir süre sessiz kaldı. Sonra, bir tanesi titrek bir sesle "Git, diğerlerini de çağır," dedi.

Sazed gülümsedi. Muhafızlardan biri koşarak uzaklaşırken Sazed diğer askere döndü. "Bir masa ve bir sandalye rica edeceğim. Ayrıca, yazabileceğim bir şey de istiyorum."

Birkaç dakika sonra hepsi hazırdı. Kandraların sayısı dörtten yirminin üzerine çıkmıştı; on iki tanesi parıldayan kemiklere sahip aristokrat olanlardandı. Birkaçı Sazed için küçük bir masa getirmişlerdi ve soylu kandralar kendi aralarında gergin bir fısıldaşma içindelerken Sazed masasına oturdu.

Dikkatle çantasını masaya koydu ve metalzihinlerini çıkarmaya başladı. Küçük yüzükler, küpeler, yaka düğmeleri ve büyük bileklikler masayı çok geçmeden kaplamıştı. Kollarını sıvadı, ardından pazularına ve bileklerine birer tane olmak üzere bakırzihinlerini taktı. Sonunda çantasından kitabını çıkardı ve masaya koydu. Bazı kandralar ince metal levhalarla yaklaştı. Sazed merakla kandraların bu metal levhaları düzenleyerek yanına çelik bir kalem koymalarını izledi; muhtemelen yumuşak metal üzerine yazmaya yarıyordu. Kandra hizmetçileri eğilip selam vererek uzaklaştılar.

Sazed, metal kalemi alıp boğazını temizlerken, harika, diye düşündü. Kandra liderleri ona döndü.

Sazed "Sanırım," dedi, "Sizler birinci nesilsiniz, öyle mi?"

Kandralardan biri "Bizler ikinci nesiliz, Terrisli," diye yanıtladı.

"Pekâlâ, öyleyse vaktinizi aldığım için özür dilerim. Üstlerinizi nerede bulabilirim?"

Kandra gülmemek için kendini tuttu. "Bizi burada topladın diye sana boyun eğdiğimizi düşünme. Kutsalımıza hakarette oldukça iyi olsan dahi ilk nesil ile konuşmanı gerektirecek bir neden göremiyorum."

Sazed şaşırdı. "Kutsalınıza hakaret mi?"

Kandra "Sen Müjdeci değilsin," dedi. "Bu dünyanın sonu değil."

Sazed "Yukarıdaki külü gördünüz mü?" diye sordu. "Yoksa bu mağaralara girişi o kadar iyi tıkadı ki kimse dışarı çıkıp dünyanın yok olmakta olduğunu göremedi mi?"

Diğer bir kandra "Çok uzun bir süredir yaşıyoruz, Terrisli," dedi. "Kül yağmurunun daha yoğun olduğu pek çok zaman gördük."

Sazed "Öyle mi?" diye sordu. "Peki Lord Hükümdar'ın da öldüğünü görmüş olabilir misiniz?"

Bazı kandralar bundan rahatsız olmuş gibi görünse de en öndeki kandra başını hayır dercesine salladı. "Seni TenSoon mu gönderdi?"

Sazed "Evet, o gönderdi," diye itiraf etti.

Kandra "Onun söylemiş olduklarından başka bir şey söylemezsin," dedi. "O bizi ikna edememişken bir yabancının bizin ikna edeceğini mi sanıyor?"

Sazed elindeki kalemiyle kitaba vururken "Belki benim hakkımdaki bir şeyi anlamıştır," dedi. "Sırdaşları bilir misin, kandra?"

Kandra "Adım KanPaar," dedi. "Ayrıca, evet; Sırdaşların neyle uğraşmakta olduğunu biliyorum; ya da en azından Ata öldürülmeden önce neyle uğraştığını."

Sazed "Öyleyse," dedi, "Belki her bir Sırdaş'ın bir uzmanlık alanı olduğunu da bilirsin. Bunun amacı, Lord Hükümdar devrildiğinde, bilgilerimizi insanlara öğretebilecek uzmanlara dönüşmekti."

KanPaar "Evet," dedi.

Sazed parmaklarını kitabının üzerinde gezdirirken "Pekâlâ," dedi. "Benim uzmanlık alanım da dindi. Lord Hükümdar'ın Miraç'ından önce kaç din olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Yüzlerce."

Sazed "Beş yüz altmış üçünü kayıt altına aldık," dedi. "Ancak bunlar arasında aynı dinin mezhepleri de yer alıyor. Daha düzenli bir sayımla üç yüz kadar olduğunu söyleyebiliriz."

KanPaar "Ve?" diye sordu.

Sazed "Bunlardan kaçının bugüne kadar gelebildiğini biliyor musun?" diye sordu. "Hiçbiri mi?"

Sazed bir parmağını kaldırırken "Bir," dedi. "Sizinkisi. Terris dini. İnandığınız dinin var olan tek din olmakla kalmayıp tam da bu günü önceden haber vermiş olması sence bir tesadüf mü?"

KanPaar güldü. "Yeni hiçbir şey söylemiyorsun. Diğerleri yalan iken benim dinim gerçek. Bu neyi açıklar?"

"Belki de sana haber getiren din kardeşlerini dinlemen gerektiğini." Sazed kitabının sayfalarını çevirmeye başladı. "En azından, bu kitabın ilginizi çekeceğini düşünüyorum çünkü Çağların Kahramanı ile ilgili bulabildiğim tüm bilgiyi içeriyor. Gerçek Terris dini hakkında pek bir şey bilmediğimden ikinci elden toplamak zorunda kaldım; hikâyelerden ve masallardan ve bu sürede yazılan metinlerden."

Sazed "Ne yazık ki," diye devam etti, "Bu metnin çoğu, *Harap* Kahraman'ı Miraç Kuyusu'na yönlendirip kendisini serbest bırakmaya ikna etmeye çalışırken değiştirildi. Bu yüzden onun etkisiyle epey bozulmuş durumda."

KanPaar "Peki bu beni neden ilgilendirsin?" diye sordu. "Daha az önce bilginin bozulmuş ve işe yaramaz olduğunu söyledin," dedi.

Sazed "İşe yaramaz mı?" diye sordu. "Hayır, kesinlikle işe yaramaz değil. Evet, bozulmuş. *Harap* tarafından değiştirilmiş. Dostum, burada *Harap*'ın yalanlarıyla dolu bir cilt var. Sizde ise asıl gerçeklerle dolu bir zihin var. Bunun dışında pek az şey biliyoruz. Ancak bunları karşılaştıracak ve *Harap*'ın tam olarak nereleri de-

ğiştirdiğini tespit edecek olursak, bu onun planını tam olarak açığa çıkarmaz mı? Sanırım en azından nereye yönelmemizi istemediğini gösterecektir."

Oda sessizleşti.

KanPaar sonunda "Pekâlâ, ben–"

Bir ses "Bu kadar yeter, KanPaar," dedi.

Sazed duraksayıp başını çevirdi. Ses kürsülerin arkasındaki kandralardan gelmemişti. Sazed odayı tarayıp kimin konuştuğunu anlamaya çalıştı.

Bir başka ses "İkinci nesiller, çıkabilirsiniz," dedi.

İkinci nesillerden biri şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Çıkabilir miyiz? Sizi bu yabancıyla baş başa mı bırakalım?" Seslerden biri "Soyumuzdan biri," dedi. "Bir Cihanelçisi. Onu dinleyeceğiz." Bir başkası "Bizi yalnız bırakın," dedi.

İkinci nesiller kürsülerinden ayrılıp şaşkınlıkla odayı terk ederlerken Sazed olup biteni anlamaya çalışıyordu. İki muhafız kapıları kapatıp, olup biteni dışarıdan izleyen kandraların görüşlerini engelledi. Sazed odada konuşan hayaletlerle baş başa kalmıştı.

Sazed bir takırtı duydu. Ses çelik kaplı salonda yankılandı ve arka tarafta bir kapı açıldı.

Kapıda Sazed'in birinci nesil olduğunu düşündüğü kandralar belirdi. Yaşlı görünüyorlardı. Kandra bedenleri sarkmıştı; kemik dallardan sarkan yarı saydam ağaç yosunları gibiydiler. Gördüğü kandralardan çok daha yaşlıydılar ve kamburdular; yürümekten çok sürünüyor gibiydiler.

Kolsuz cübbeler giyiyorlardı ama kıyafetler bu yaratıklar üzerinde garip duruyordu. Ayrıca yarı saydam bedenlerinin altında, normal, beyaz iskeletleri görünüyordu. Yaşlı yaratıklar ellerinde bastonlarla içeri girerken Sazed "İnsan kemikleri mi?" diye sordu.

İçlerinden biri yorgun bir fısıltıyla "Kendi kemiklerimiz," dedi. "Tüm bunlar olduğunda som beden oluşturma bilgi ya da becerisine sahip değildik, bu yüzden Lord Hükümdar bize onları geri verdiğinde asıl kemiklerimizi kullandık."

İlk neslin yalnızca on üyesi var gibi görünüyordu. Banklara oturdular. Sazed saygı göstergesi olarak masasını onların önüne çekti; dinleyicilerinin önündeki bir takdimci gibiydi.

Metal kalemini kaldırarak "Öyleyse," dedi. "Başlayalım, yapacak çok işimiz var."

Çağların Kahramanı ile ilgili ilk kehanetlerin nereden kaynaklandığı sorusu hâlâ baki. Harap'ın onları değiştirdiğini biliyorum ancak bunları ortaya atan Harap değildi. Bir Kahraman'ın gelip tüm insanlığın imparatoru olacağı fakat kendi halkı tarafından reddedileceğini ilk kim söylemişti? İlk kim dünyanın geleceğinin yükünü omuzlarında taşıyacağını ya da bozulmuş olanı onaracağını kim söylemişti?

Ayrıca kim onun bir kadın ya da bir adam olduğunu bilmeyelim diye böyle bir ad kullanmıştı?

69

MARSH BİR KÜL YIĞININDA DİZLERİ ÜZERİNE ÇÖKERKEN tüm varlığıyla kendisinden ve dünyadan nefret ediyordu. Kül durmaksızın yağıyor, sırtında birikip üzerini örtüyordu, ancak o yerinden kıpırdamadı.

Kenara atılmış, öylece beklemesi söylenmişti. Bahçede unutulan ve yavaşça karın üstünü örttüğü bir alet gibi.

Oradaydım, diye düşündü. *Vin ile birlikte. Ama... Onunla konuşamadım. Ona hiçbir şey söyleyemedim.*

Daha da kötüsü bunu yapmak istememişti. Onunla tüm konuşması boyunca bedeni ve zihni tamamen *Harap*'a ait olmuştu. Marsh karşı koyamamıştı, Vin'in kendisini öldürmesini sağlayabilecek hiçbir şey yapamamıştı.

Bir an hariç. Sona doğru, neredeyse kendisine hükmettiği o anda. Efendisinin, tanrısının, kendisinin, içinde bir şey gördüğü, ona umut veren o anda.

O an için, *Harap* ondan korkmuştu.

Ardından Marsh'ı kaçmaya, –Marsh'ın Elend Venture'ın çalmasına ve Fadrex'e getirmesini izin verilmesinin emredildiği– koloss ordusunu geride bırakmaya zorlamıştı. *Harap*'ın sonunda geri aldığı o orduyu.

Şimdi ise Marsh küllerin içinde bekliyordu.

Anlamı ne, diye düşündü. Efendisi bir şey istiyordu, bir şeye ihtiyacı vardı ve Vin'den korkuyordu. Bu iki şey Marsh'a umut veriyordu, ama ne yapabilirdi? *Harap*'ın zayıf olduğu anlarda dahi kontrolü ele geçirememişti.

Marsh'ın içindeki isyankâr yanı son ana kadar gizleyip bekleyerek, doğru anda arkasındaki kazığı çıkarıp kendisini öldürme planı giderek daha ahmakça geliyordu. Nasıl tüm bunları yapacak kadar uzun süreliğine kurtulmayı bekliyordu ki?

Ayağa kalk.

Emir sessizce gelmişti ve Marsh buna derhal uydu. *Harap* geri dönmüştü ve Marsh'ın bedenine hükmediyordu. Marsh güçlükle zihninin küçük bir kısmını kontrol etmeye devam ediyordu; ancak bunun tek nedeni *Harap*'ın başka bir şeye odaklanmış olmasıydı. Marsh sikkeler saçarak onları İtmeye, Vin'in at nallarını kullandığı gibi sikkeleri tekrar tekrar kullanmaya başladı. Çok daha fazla miktarda metalden oluşan at nalları daha iyi olabilirdi; çünkü her bir İtişi onu daha ileri taşırdı. Ama Marsh bunu sikkelerle de yapıyordu.

Göğü yararak yükseliyordu. Kızıl hava rahatsız ediciydi ve külle kaplıydı. Marsh, *Harap*'ın tüm kontrolü elinde bulundurmadığını fark etmesine sebep olmadan yıkımdaki güzelliği görmekten kaçınmaya çalışarak etrafa bakınıyordu.

Bu zordu.

Bir süre sonra –gece çöktükten sonra– *Harap* Marsh'ın yere inmesini emretti. Ardında uçuşan cübbesiyle çabucak yere, alçak bir tepenin üzerine indi. Kül beline dek yükseliyordu ve muhtemelen bir metre kadar külün üzerinde dikiliyordu.

Uzakta, tepenin aşağısında küllerin içinde kararlılıkla ilerleyen bir siluet fark etti. Adamın bir çantası vardı ve bitkin bir atı da yanında götürüyordu.

Marsh daha da yaklaşıp, bu da kim, diye düşündü. Adam bir asker gibi yapılıydı, köşeli, kelleşen bir kafası vardı ve sakalı birkaç günlüktü. Her kim idiyse etkileyici bir kararlılığı vardı. Pek az insan sislere çıkmaya cesaret ederdi ancak bu adam sislerde ilerlemekle kalmıyor aynı zamanda göğsüne dek gelen kül içinde ilerliyordu. Adamın üniforması da teni gibi karalanmıştı.

Koyu... İsli...

Güzel.

Marsh bir Çelikitmeyle tepeden sıçrayıp kül ve sisleri yararak atıldı. Aşağıdaki adam onun gelişini duymuş olacak ki dönerek endişeyle belindeki kılıca davrandı.

Marsh atın sırtına iniş yaptı. Hayvan inleyip şaha kalktı ve Marsh sıçrayarak hayvanın başına bastı ve küllerin üzerine indi. Asker dümdüz bir yol izlemişti ve yere inen Marsh dar, siyah bir koridordaymış gibiydi.

Adam kılıcını kınından çekti. At gergin bir hâlde kişneyip külü eşeliyordu.

Marsh gülümsedi ve obsidyen baltasını kınından çıkardı. Asker bir çarpışma için yer açmaya çalışarak geriledi. Marsh adamın gözlerindeki endişeyi, korku dolu bekleyişi görüyordu.

At tekrar kişnedi. Marsh olduğu yerde döndü ve hayvanın ön ayaklarını kesip atarak atın acıyla inlemesine sebep oldu. Arkada ise asker hareketlendi. Beklenmedik bir biçimde, kaçmak yerinde saldırdı.

Adam kılıcını Marsh'ın sırtına sapladı. Bir kazığa çarpıp yönünü değiştirse de Marsh'ı delip geçti. Marsh gülümseyerek döndü ve ayakta kalmak için iyileştirme gücüne erişti.

Adam hareketlenip Marsh'ın sırtındaki kazığı çıkarmak amacıyla uzandı. Ancak Marsh lehim yaktı ve adamın önünden çekilip, sırtındaki silahı çekip çıkardı.

Zihninin özgür olan kısmı, zorla ancak bir işe yaramayacak bir biçimde, tutup çıkarmasına izin vermeliydim, diye düşündü.

Marsh baltasını adamın kafasını koparmak niyetiyle savurdu; ancak asker külün içinde yuvarlanıp çizmesinden bir hançer çıkardı ve Marsh'ın dizinin kirişini kesmek üzere hamle yaptı. İyileştirme gücü olsun ya da olmasın Marsh'ı yere sabitleyecek akıllıca bir hamleydi.

Ancak Marsh hız gücüne erişti. Aniden, normal bir insandan birkaç kat daha hızlı hareket etmeye başladı ve kolaylıkla bu hamleden sıyrılıp askerin göğsüne bir tekme savurdu.

Kaburgaları çatırdayan adam inledi. Küle devrilip yuvarlandı ve öksürdü, dudaklarında kan vardı. Ardından küller içinde kalmış bir halde durdu. Güç bela cebine uzandı.

Marsh, bir hançer daha mı, diye düşündü. Ancak adam katlanmış bir levha çıkardı. Metal miydi?

Marsh o metal parçasını almak için ani ve karşı konulmaz bir arzu duydu. Asker ince levhayı ve üzerinde yazanları yok etmek için, metali eğip bükmeye çalıştı ancak Marsh bir çığlıkla baltasını indirip adamın elini kopardı. Marsh tekrar baltasını kaldırdı ve bu kez adamın kafasını kopardı.

Ancak durmadı, kudurmuş bir hâlde baltasını tekrar tekrar adamın bedenine sapladı. Zihninin bir köşesinde bu ölüme sevinen *Harap*'ı hissedebiliyordu; ancak çaresizlik de seziyordu. *Harap* Marsh'ın darbelerine bir son verip o metal levhayı almasını sağlamaya çalıştı ancak gözünü kan bürümüş bir hâldeyken Marsh'a hükmedilemiyordu. Tıpkı kolosslar gibi.

Hükmedilemiyor... İşte–

Harap kontrolü bir kez daha eline geçirince Marsh hareketsiz kaldı. Başını salladı; adamın kanı yüzünden çenesine süzülüp oradan da damlıyordu. Dönüp can çekişen ata baktı; hayvan sessiz geceyi yararcasına inliyordu. Marsh doğruldu ardından kopan kola uzanıp askerin can havliyle yok etmeye çalıştığı metal levhayı aldı.

Oku!

Bu emir Marsh'ın zihninde yankılandı. *Harap* çok nadiren doğrudan ona konuşuyordu; diğer zamanlar onu bir kukla gibi kullanıyordu.

Yüksek sesle oku!

Marsh buna şaşırarak mektubu yavaşça açıp zaman kazanmayı denedi. Neden *Harap* okumasını istiyordu? Yoksa... Onu okuyamıyor muydu? Ama bu çok saçmaydı. O kitaplardaki metinleri değiştirmişti.

Okuyabiliyordu. Öyleyse bunu önleyen metal miydi?

Metal levhayı açmıştı. Gerçekten de iç yüzeyine kazınmış sözcükler vardı. Marsh sözcükleri okumaya direnmeye çalıştı. Aslında kan damlayan baltasını küllerin içinden alıp kendi üzerinde kullanmak istiyordu. Ama bunu yapamıyordu. Mektubu bırakacak kadar bile özgür değildi. *Harap* İtip Çekerek Marsh'ın duygularını yönlendiriyor, sonunda onun...

Evet. Neden karşı koymakla uğraşıyordu ki? Neden tanrısıyla, efendisiyle, kendisiyle tartışacaktı? Marsh levhayı kaldırıp üzerindekileri karanlıkta daha iyi okumak için kalayını harladı.

"'Vin,'" dedi. "'Zihnim karışık. Bir yandan artık neyin gerçek olduğunu düşünüyorum. Ancak bir şey sürekli aklıma geliyor. Sana bir şey söylemeliyim. Bunun bir önemi var mı, bilmiyorum, ama yine de söylemeliyim."

"Savaştığımız şey gerçek. Onu gördüm. Beni ve Urteau halkını yok etmeye çalıştı. Beklemediğim bir yöntemle beni etkisi altına aldı. Metal. Bedenimdeki küçük bir metal parçasıyla. Bununla düşüncelerimi manipüle edebildi. Senin kolosslara yaptığın gibi bana tamamen hükmedemedi ama sanırım buna benzer bir şey yaptı. Belki de metal parçası yeterince büyük değildi. Bilmiyorum."

"Her halükarda, bana Kelsier biçiminde göründü. Burada, Urteau'daki krala da aynı şeyi yaptı.

Zeki. Kurnaz."

"Dikkatli ol, Vin. Bedeninde metal olan kimseye güvenme. Küçücük bir parça bile insanı yozlaştırmaya yeter. Spook."

Marsh *Harap*'ın hâkimiyeti altında üzerindekiler okunamaz hâle gelinceye dek metali eğip büktü. Ardından küllerin içine fırlatıp metali İterek havaya fırladı. Luthadel'e doğru gidiyordu.

Adam ve atın cesetleri ile mesajı yavaşça küllere gömülmek üzere geride bıraktı. Unutulmuş aletler gibi.

Anladığım kadarıyla Quellion kendi kazığını kendisi saplamıştı. Adamın akıl sağlığı en başından beri tam olarak yerinde değildi. Kelsier'in yolunda gitmek ve soyluları öldürmek yolundaki hevesi Harap tarafından desteklenmişti ama Quellion zaten bu güdülere sahipti. Coşkulu paranoyası zaman zaman deliliğin sınırlarına yaklaşıyordu ve Harap onu bu hayati önemdeki kazığı saplamaya teşvik edebilmişti.

Quellion'un kazığı tunçtandı ve bunu ele geçirdiği ilk Allomanserler'den birinden yapmıştı. Kazık onu bir arayıcıya dönüştürmüştü; bu da Urteau Kralı olarak bu kadar çok sayıda Allomanser'i bulup onları tehdit edebilmesini mümkün kılıyordu.

Buradan çıkarılacak sonuç ise dengesiz karakterlere sahip olan kimselerin, bedenlerine saplı bir kazık olmasa dahi Harap'tan daha kolay etkilendiğiydi. Zane de kazığını tam olarak böyle saplamıştı.

70

YOMEN "BUNUN NE İŞE YARADIĞINI hâlâ anlamıyorum," dedi, bir yandan da Elend ile birlikte Fadrex kapısından geçiyorlardı.

Elend bunu duymazlığa gelerek bir grup askeri eliyle selamladı. Yomen'in askerlerinden oluşan bir başka grup askerin yanında durup silahlarını denetledi. Cesaretlendirici birkaç şey söyleyip devam etti. Yomen Elend'in yanında tutsak edilmiş bir kral olarak değil de bir dengi olarak yürüyordu.

İkili zor bir anlaşmaya varmıştı ancak dışarıdaki koloss ordusu birlikte çalışmaları için gereken motivasyondan çok daha fazlasını sağlıyordu. İkisi arasında Elend'in ordusu daha kalabalıktı ancak aralarında fark fazla yoktu ve sürekli yeni katılanlarla birlikte koloss ordusu büyüdükçe birlikleri sayıca önemsiz kalmayı sürdürüyordu.

Adamlardan uzaklaştıklarında Yomen "Hıfzıssıhha üzerinde çalışmalıyız," dedi. "Bir ordu iki ilkeye dayanır; sağlık ve gıda. Bu ikisini sağlarsan galip gelirsin."

Elend, obligatör kralın neye atıf yaptığını anlayarak gülümsedi. Trentison'ın *Ölçülü Tedarik* adlı eseri. Birkaç yıl önce Yomen'e katılabilirdi hatta ikisi bir öğleden sonrayı Yomen'in sarayında liderlik felsefesi tartışarak geçirebilirlerdi. Ancak Elend son bir kaç yıl içinde, çalışmalarında öğrenemediği bazı şeyler öğrenmişti.

Ne yazık ki bunları Yomen'e açıklayamayacağı anlamına geliyordu; özellikle de tüm bu kargaşanın ortasında. Bunun yerine sokakta ilerlerlerken Yomen'i başıyla onaylamakla yetindi. "Dilerseniz revire geçebiliriz, Lord Yomen."

Yomen başıyla onayladı ve ikisi birlikte kentin bir başka bölümüne doğru yola koyuldular. Obligatör her konuya pratik ve mantıklı yaklaşıyordu. Sorunlar çabucak ve doğrudan çözülmeliydi. Ani yargılarda bulunmasına karşın kararlı biriydi.

Yürürlerken Elend görev başında olsun ya da olmasın tüm askerlere dikkat etmeye özen gösteriyordu. Onların selamlarını başıyla onaylıyor ve onlarla göz göze geliyordu. Pek çok asker, giderek daha da şiddetlenen depremlerin sebep olduğu hasarları onarmakla meşguldü. Belki yanılıyordu ama Elend, onların yanlarından geçtikten sonra askerlerin kendilerine olan güveninin arttığını düşünüyordu.

Bu esnada Yomen, Elend'in yaptıklarına anlam vermeksizin onu izliyordu. Obligatörün üzerinde hâlâ unvanının simgesi cübbe vardı, alnının ortasında ise krallığının simgesi olan küçük atiyum parçası bulunuyordu. Alnındaki dövmeler sanki atiyumun orada olacağı planlanarak tasarlanmış gibi, neredeyse ona doğru kıvrılıyordu.

Elend "Askerlere önderlik etmekten pek anlamıyorsun, değil mi Yomen?" diye sordu.

Obligatör bu soruya anlam veremedi. "Taktikler, tedarik hataları ve farklı noktalar arasında orduların idaresi konusunda senin öğrenebileceğinden fazlasını biliyorum."

Elend "Öyle mi?" diye sordu. "Öyleyse, Benniston'ın *Hareket Halindeki Ordular*'ını okudun, değil mi?"

"Farklı noktalar" ifadesi bunu belli ediyordu.

Yomen'in şaşkınlığı biraz daha arttı.

"Biz âlimlerin atladığı bir nokta da *duygunun* savaş üzerindeki etkisidir, Yomen. Bunlar her ne kadar gerekli olsa da savaş yalnızca gıda, ayakkabılar, temiz su ile ilgili değildir. Umut, cesaret ve yaşama iradesiyle ilgilidir. Askerler, ister doğruca savaşın içinde isterse de cephe gerisinde kuman ederek olsun, liderlerinin savaşta olacağını bilmek isterler.

Onu, kulenin birinde pencereden bakıp evrenin derinlikleri üzerine kafa yoran soyut bir kuvvet olarak düşünmezler."

Küllerden arınmış olmasına karşın perişan bir hâlde olan sokaklarda ilerlerliyorlarken Yomen sessizleşti. Kent sakinlerinin çoğu kolossların savunmayı aşması durumunda en son gelecekleri yer olan kentin arka kısımlarına çekilmişti. Binalar depremlerden dolayı tehlikeli olduğu için dışarıda kalıyorlardı.

Yomen sonunda, "Sen ilginç bir adamsın, Elend Venture," dedi. Elend "Ben bir piçim," dedi.

Yomen şaşırmış gibiydi.

Gülümseyerek "Birleşim olarak, mizaç ya da aile bağları anlamında değil," dedi. "Olmam gereken şeylerin bir birleşimiyim. Biraz âlim, biraz asi, biraz soylu, biraz Sissoylu ve biraz da asker. Bazen ben bile kendimi tanımıyorum. Tüm bu parçaları birleştirmekte çok zorlandım. Üstelik tam ben bunları bir arada götürmeye alışmışken dünya başıma yıkılıyor. Ah, işte geldik."

Yomen'in reviri eski bir Nezaret binasından bozmaydı ve bu Elend'e göre Yomen'in esnek davranmaya gönüllü olduğunun bir göstergesiydi. Yomen için dini yapılar yaralıların ve hastaların tedavi göreceği en iyi yerler olduğunu kabul etmeyeceği kadar kutsal değildi. İçeride hekimler kolosslarla ilk çarpışmalardan sağ kurtulanlarla ilgileniyorlardı. Yomen revirdeki bürokratlarla konuşmak üzere ayrıldı; görünüşe göre hastalanan adamların sayısından endişe duyuyordu. Elend en ciddi vakaların olduğu bölüme ilerleyerek hastaları ziyaret etmeye ve onları cesaretlendirmeye başladı.

Kendi ahmaklığı yüzünden yaralanmış bütün o askerlere bakmak zor bir işti. *Harap*'ın kolossları geri alabileceğini nasıl gözden kaçırmıştı? Şimdi çok mantıklı geliyordu. Ancak *Harap* elini iyi oynamıştı; Elend'i yanlış yönlendirerek kolosslara hükmedenin Sorgucular olduğunu sanmasını sağlamıştı. Kolosslara güvenilebileceğini sanmasını sağlamıştı.

Eğer ilk planladığım gibi kente kolosslarla saldırsaydım neler olabilirdi, diye düşündü. *Harap* Fadrex'i yerle bir edip kentteki herkesi öldürür *ardından* da kolossları Elend'in askerleri üzerine salardı. Şimdi ise mevziler Elend'in ve Yomen'in askerleri tarafından savunulunca, *Harap*'a saldırmadan önce kuvvetlerini toparlamasına yetecek kadar zaman kazandırmıştı.

Elend tek kolunu bir koloss kılıcına kaptırmış bir adamın yanı başına otururken bu kentin sonunu getirdim, diye düşündü.

Buna öfkeleniyordu. Doğru kararı vermiş olduğunu biliyordu. Gerçeği söylemek gerekirse dışarıda kenti kuşatıp kazanmaktansa içeride neredeyse kazanması imkânsız bir konumda olmayı yeğlerdi. Çünkü kazanan tarafın her zaman haklı taraf olmadığını biliyordu.

Yine de halkını korumakta yetersiz kalması sürekli olarak aklına gelip sinirlerini bozuyordu. Yomen'in Fadrex'i yönetiyor olmasına karşın Elend kent sakinlerini de kendi halkı olarak görüyordu. Lord Hükümdar'ın tahtına oturmuş kendisine imparator demişti. Son İmparatorluk'un tamamı onun sorumluluğundaydı. İmparatorluk bir yana, tek bir kenti bile koruyamayan bir yönetici neye yarardı?

Revirin ön salonundaki bir karışıklık dikkatini çekti. Bu düşünceleri bir kenara bırakıp askerlerle vedalaştı. Yomen'in olup biteni anlamak için çoktan gelmiş olduğu ön salona vardı. Bir kadın, kucağında istemsizce kasılan küçük bir çocukla gelmişti.

Hekimlerden biri öne atılıp çocuğu aldı. "Sismarazı mı?" diye sordu.

Kadın ağlayarak başını salladı. "Bugüne dek onu dışarı çıkarmamıştım. Biliyordum! Onu istediğini biliyordum! Lütfen..."

Hekim çocuğu bir yatağa götürürken Yomen başını hayır dercesine salladı. "Beni dinlemeliydin, kadın," dedi. "Kentteki herkesin sislere çıkması gerekiyordu. Şimdi ise çocuğun yaralı askerler için ihtiyacımız olan bir yatağa yatırılacak."

Kadın yaşlı gözlerde yere yığıldı. Yomen iç geçirdi, Elend ise adamın gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Yomen kalpsiz biri değildi, yalnızca pratikti. Ayrıca söylediklerinde haklıydı. Sisler hasta edebilir diye birini ömrü boyunca içeride tutmanın bir faydası yoktu.

Elend yataktaki çocuğa bakarken, sisler hasta edebilir, diye düşündü. Havalesi dinmişti ancak yüzünde acı çektiğini gösteren bir ifade vardı.

Çok acıyor gibi görünüyordu. Elend yalnızca bir kez hayatında böyle acı çekmişti.

Sismarazının ne olduğunu asla öğrenemedik, diye düşündü. Sis ruhu ona geri dönmemişti. Ama belki Yomen bir şeyler biliyordu.

Cerrahlarla görüşmekte olan Yomen'e yaklaşıp "Yomen," dedi. "Kentinizde sislerin sebep olduğu hastalığın nedenini tespit eden biri oldu mu?"

Yomen "Nedenini mi? diye sordu. "Hastalığın bir nedeni mi olması gerekiyor?"

Elend "Öncelikle bu yönü bile garip," dedi. "Nüfusun tam olarak yüzde on altısının bu hastalığa yakalandığını fark ettin mi? Tamı tamına yüzde on altı."

Yomen buna şaşırmak yerine omuz silkmekle yetindi. "Mantıklı." Elend "Mantıklı mı?" diye sordu.

Yomen bazı raporları gözden geçirirken "On altı güçlü bir sayıdır, Elend," dedi. "Örneğin, Lord Hükümdar'ın Miraç Kuyusu'na varması on altı gün sürmüştü. Din doktrininde fazlasıyla öne çıkan bir rakam."

Elend, elbette, diye düşündü. *Yomen doğadaki düzene şaşırmıyor çünkü bu doğayı düzenleyen bir tanrıya inanıyor.*

Elend hasta çocuğa bakarken "On altı..." dedi.

Yomen "İlk Sorgucuların sayısı," dedi "Her Kanton'un tüzüğündeki yönerge sayısı. Allomantik metallerin sayısı. Ayrıca–"

Elend Başını kaldırıp "Bir dakika," dedi. "Ne?" Yomen "Allomantik metaller," dedi.

"Yalnızca on dört tane Allomantik metal var."

Yomen başını hayır dercesine salladı. Leydi'nin alüminyumla eşleşen metalle ilgili olarak haklı olduğunu düşünürsek bildiğimiz on dört tane var. Ancak on dört güçlü bir sayı değil. Allomantik metaller ikili setler ve dörtlü gruplar halindedir. Görünüşe göre henüz keşfetmediğimiz iki tanesi daha var; böylece sayı on altıya ulaşıyor. İkiyle iki eşleşiyor. Dört fiziksel metal, dört zihinsel metal, dört arttırma metali ve dört zamansal metal.

On altı metal...

Elend tekrar çocuğa baktı. Acı. Elend böylesi acıyı bir kez; babası dövülmesini emrettiğinde yaşamıştı. Öleceğini sanana dek dövülmüştü. Kopma yaşayabilsin diye ölesiye dövülmüştü.

Allomanser olup olmadığı anlaşılsın diye dövülmüştü.

Elend şaşkınlıkla Lord Hükümdar adına, diye düşündü. Yomen'den uzaklaşarak revirin askerler bölümüne doğru koştu.

Elend "Burada kim sislerden dolayı hastalandı?" diye sordu. Yarılılar ona şaşkın gözlerle baktı.

"İçinizden hastalanan oldu mu?" diye sordu. "Sizi sislere çıkardığım zaman? Lütfen, bilmem gerek!"

Tek kolu kopan adam yavaşça sağlam kolunu kaldırdı. "Ben hastalandım, lordum. Üzgünüm. Bu yara muhtemelen bunun bir cezası–"

Elend adamın sözünü kesip onun yanına doğru hareketlendi ve metal şişeciğini çıkarttı. "Bunu iç," diye emretti.

Adam duraksadı, ardından kendisine söyleneni yaptı. Elend merakla, yatağın yanına eğilip bekledi. Kalbi hızla atıyordu. Sonunda "Pekâlâ?" dedi.

Asker "Lordum?" diye sordu. Elend "Bir şey hissediyor musun?" dedi.

Asker omuz silkti. "Yorgun, lordum?"

Elend gözlerini kapatıp iç geçirdi. Aptalcaydı. Asker aniden "Şey, biraz garip," dedi. Elend derhal gözlerini açtı.

Asker biraz dikkati dağılmış gibiydi, "Evet," dedi. "Ben... *Bunu* nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum." Elend tuncunu yakarak "Yak," dedi. "Eğer izin verirsen bedenin bunu yapacaktır."

Askerin yüzündeki ifade derinleşti ve şaşkınlıkla başını yana çevirdi. Ardından Allomantik güçle atmaya başladı.

Elend gözlerini kapatıp usulca nefes verdi.

Yomen Elend'in arkasında belirdi. "Neler oluyor?"

Elend gözlerini açmadan "Sisler asla düşmanımız değildi, Yomen," dedi. "Yardım etmeye çalışıyorlardı."

"Yardım mı? Nasıl? Ne demeye çalışıyorsun?"

Elend dönüp gözlerini açtı. "Bizi öldürmüyordu, Yomen. Bizi hasta da etmiyordu. Bizi Allomantik bir koparmanın eşiğine getiriyordu. Bize güç veriyor. Dövüşebilelim diye."

Bir ses aniden "Lordum!" dedi. Elend arkasını döndüğünde telaş halindeki bir asker odaya dalıyordu. "Lordlarım! Kolosslar saldırıyor! Kente hücuma kalktılar!"

Elend bir hareketlenme hissetti. *Harap. Az önce neyin farkına vardığımı biliyor; daha fazla birliği beklemektense şimdi saldırması gerektiğini biliyor.*

Çünkü sırrı biliyorum!

Elend "Yomen bu kentte bulabildiğin toz halindeki tüm metali topla!" diye bağırdı. "Lehim, kalay, çelik ve demir! Onları sislerin hasta ettiği herkes ver! Bu metalleri onlara içir!"

Yomen şaşkınlık içinde "Niye?" diye sordu.

Elend dönüp gülümsedi. "Çünkü onlar artık Allomanser. Bu kent herkesin sandığı kadar kolay düşmeyecek. Bana ihtiyacınız olursa, ön saflarda olacağım!"

On altı sayısının bir özelliği vardı. Öncelikle Muhafaza'nın insanlığa işaretiydi.

Muhafaza, Harap'ı tutsak etmeden önce dahi, gücünü yitirdikten sonra insanlık ile iletişime geçemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden Harap'ın değiştiremeyeceği ipuçları bıraktı. Evrenin temel yasalarına işaret eden ipuçları. Bu sayı olağanüstü bir şeylerin olduğunun ve yardımın geleceğinin bir işaretiydi.

Bunu anlamamız uzun sürmüş olabilir ama sonunda bu ipucunu kavradığımızda, ne kadar geç de olsa, çokça ihtiyaç duyduğumuz takviyeyi sağladı.

Sayının diğer özelliklerine gelince... Bunları araştırmaya devam ediyorum. Dünyanın ve evrenin işleyişiyle ilgili çok fazla şeye işaret ettiğini söylemek yeterli olacaktır.

71

SAZED KALEMİNİ METAL LEVHAYA VURURKEN yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Son bölüm ile bildiklerim arasında çok az fark var," dedi. "*Harap* küçük değişiklikler yapmış; belki de bu değişiklikleri fark etmemi önlemek için. Vin'in Çağların Kahramanı olduğunu anlamamı istediği ortada."

İlk neslin lideri Haddek "Vin'in onu serbest bırakmasını istiyordu," dedi. Yanındakiler onu başıyla onayladılar. İçlerinden biri "Belki o Kahraman değildi?" dedi.

Sazed olumsuzca başını salladı. "Kahraman'ın o olduğunu düşünüyorum. Bu kehanetler hâlâ ona atıfta bulunuyor; sizin bana ilettiğiniz, bozulmamış olanlar bile. Terris halkından ayrı birinden, insanların kralından, iki dünya arasına sıkışmış bir asiden bahsediyor. *Harap*, Vin'in gelip kendisini serbest bırakmasını istediği için onun seçilmiş kişi olduğunu *teyit etmiş* oldu."

Haddek hırıltıyı andıran sesiyle "Kahraman'ın hep bir erkek olacağını düşünmüştük," dedi.

Sazed "Diğerleri de öyle düşünüyordu," dedi. "Ama hiçbir kehanetin cinsiyete atıfta bulunmadığını siz kendiniz söylediniz. Bu kasıtlı olmalı; eski Terris dilinde

böylesi bir kullanım rastgele olamaz. Kahraman'ın dişi ya da erkek olduğunu bilemeyelim diye böyle bir yol seçilmişti."

Kadim Terrislilerden bazıları başlarıyla onayladılar. Parlayan taşların cılız mavi ışığı altında metal duvarları olan salonda oturmuş çalışıyorlardı. Sazed'in anladığı kadarıyla burası kandralar için kutsal bir yerdi.

Yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle kalemini metal levhaya vuruyordu. Canını sıkan neydi? *Tüm dünyanın geleceğini sırtlanacağımı söylüyorlar...* Uzun zaman önce Alendi'nin seyir defterinde kaleme almış olduğu günlüğünden kelimeler. İlk neslin söyledikleri bunun gerçek olduğunu doğruluyordu.

Vin'in yapacakları daha bitmemişti. Ancak Miraç Kuyusu'ndaki güç artık yoktu. Bitmişti. O olmadan nasıl karşı koyabilirdi? Sazed kadim kandralardan oluşan topluluğa baktı. "Miraç Kuyusu'ndaki güç *neydi?*"

Haddek, "Bundan biz bile emin değiliz, genç adam," dedi. "İnsan olarak yaşadığımız zamanlarda tanrılarımız çoktan bu dünyadan göçüp gitmiş ve Terris'i yalnızca Kahraman'a umut bağlamış bir halde bırakmışlardı."

Sazed "Bana şundan bahsedin," dedi. "Tanrılarınız nasıl bu dünyadan göçüp gitti?" İçlerinden biri "*Harap* ve *Muhafaza*," dedi. "Dünyamızı ve halkımızı onlar yarattı."

Haddek "İkisi de tek başına bir şey yaratamazdı," dedi. "Hayır, yaratamazlardı. Çünkü, bir şeyi muhafaza etmek onu yaratmak değildir; ayrıca yalnızca yok ederek de yaratamazsın."

Mitolojide sıkça rastlanan bir konuydu; Sazed incelediği onlarca dinde bununla karşılaşmıştı. Bazen kargaşa ve düzen, bazen de yıkım ve korunum adıyla dünyanın iki gücün mücadelesinden yaratılması. Bu onu biraz huzursuz etmişti. Kandraların kendisine anlattıklarında *yeni* bir şeyler keşfetmeyi umuyordu.

Ancak... Bir şeyin yaygın olması onu yanlış yapar mıydı? Yoksa, tüm bu mitolojilerin ortak ve gerçek bir çıkış noktası olabilir miydi?

Sazed "Onlar dünyayı yarattılar," dedi. "Sonra da terk edip gittiler mi?"

Haddek "Hemen değil," dedi. "Ama işin sırrı şurada, genç adam. İkisi bir anlaşma yapmışlardı. *Muhafaza* insanları, duyguya sahip canlıları yaratmak istiyordu. *Harap*'tan insanların yaratılmasına yardım edeceğine dair söz aldı."

Bir diğeri "Ama bir bedel karşılığında," diye fısıldadı. Sazed "Neyin karşılığında?" diye sordu.

Haddek "Karşılığında *Harap* bir gün dünyayı yok edebilecekti," diye yanıtladı. Salon sessizliğe büründü.

Haddek "Bu yüzden de ihanet etti," dedi. "*Muhafaza*, *Harap*'ı tutsak edebilmek, onun dünyayı yok etmesini önleyebilmek için kendini feda etti."

Sıkça görülen bir başka mitolojik tema; kendini feda eden tanrı. Bu, Sazed'in Firari Cemaati'nin oluşumunda gözlemlediği bir temaydı.

Ancak, bu kez konu kendi dinim, diye düşündü. Arkasına yaslanıp yüzünde kararsız bir ifadeyle nasıl hissettiğini anlamaya çalıştı. Her nedense gerçeğin *farklı* olacağını düşünmüştü. Âlim tarafı, inanca karşı arzusuyla tartışıyordu. Mitolojik klişelerle alabildiğine dolu bir şeye nasıl inanabilirdi?

Tüm bu yolu, gerçeğe erişmek için son bir şansa sahip olduğuna inanarak gelmişti. Ancak şimdi karşısında daha önce sahte inançlar olarak reddettiği dinlerle son derece benzeşen bir şey vardı.

Haddek "Rahatsız olmuş gibi görünüyorsun, evlat," dedi. "Söylediklerimiz seni bu kadar mı endişelendirdi?"

Sazed "Affedersiniz," dedi. "Bu Çağların Kahramanı ile ilgili bir mesele değil, kişisel bir şey," dedi. İçlerinden biri "Lütfen anlat," dedi.

Sazed, "Karışık bir mesele," dedi. "Bir süredir insanların dinlerini inceleyip hangi öğretilerin doğru olduğunu tespit etmeye çalışıyorum. Aradığım yanıtları sunacak bir din bulacağımdan şüphe etmeye başlamıştım. Ardından kendi dinimin hâlâ kandralarca sürdürüldüğünü öğrendim. Gerçeği bulmak ümidiyle buraya geldim."

Kandralardan biri "Gerçek bu," dedi.

Sazed çaresizliğine hâkim olamayarak "*Tüm* dinler bunu öğretiyor," dedi. "Ancak her birinde tutarsızlıklar, yanlış akıl yürütmeler ve kabul etmeyi olanaksız gördüğüm taleplere sahip."

Haddek "Sanırım," dedi, "Bulunamayacak bir şey arıyorsun, genç adam," dedi. Sazed "Gerçeği mi?" diye sordu.

Haddek "Hayır," diye yanıtladı. "İnananlarının imanını gerektirmeyen bir din."

Bir diğer kandra bunu başıyla onayladı. "Ata'ya ve İlk Ahit'e uyuyoruz ancak imanımız ona değil. Daha yüce bir şeye. *Muhafaza*'nın bu güne değin her şeyi planladığını ve onun koruma arzusunun *Harap*'ın yok etme arzusuna galip geleceğine güveniyoruz."

Sazed "Ama bilmiyorsunuz," dedi. "Yalnızca inandığında kanıtlar sunuluyor, fakat eğer inanırsan her şeyde bir kanıt bulabilirsin. Mantıksal bir çıkmaz."

Haddek "İmanın mantıkla ilgisi yoktur, evlat," dedi. "Belki de sorunun budur. İncelediğin şeyleri, bizim Kahraman'ın herkesi kurtaracağını kanıtlayabileceğimizden daha açık bir biçimde çürütemezsin; sadece inanmalı ve *Muhafaza*'nın bize öğrettiği şeyleri kabul etmeliyiz."

Bu Sazed için yeterli değildi. Ancak şimdilik bunu geride bırakmaya karar verdi. Henüz Terris dini ile ilgili tüm verilere sahip değildi. Belki hepsini edinirse bunu çözebilirdi.

Sazed "*Harap*'ın zindanından bahsettiniz," dedi. "Bunun Leydi Vin'in kullandığı güçle ilgisinden bahsedin."

Haddek "Tanrıların insanlar gibi bedenleri yoktur," dedi. "Onlar... Kuvvetlerdir. Güçlerdir. *Muhafaza*'nın bedeni yok oldu ancak gücünü geride bıraktı."

Sazed "Bir sıvı birikintisi biçiminde mi?" diye sordu. İlk neslin üyeleri başlarıyla onayladılar.

Sazed "Peki ya dışarıdaki kara duman?" diye sordu.

Haddek "*Harap*," dedi. "Tutsaklığı sırasınca bekleyip izliyordu."

Sazed anlamaya çalışıyordu. "Dumanın mağarası Miraç Kuyusu'ndan çok daha büyüktü. Neden böyle bir fark var? Neden *Harap* daha güçlüydü?"

Haddek gülecek gibi oldu. "İkisinin de güçleri eşitti, genç adam. Onlar kuvvettiler, insan değil. Tek bir gücün iki yönü. Sikkenin bir yüzü diğerinden daha mı güçlü? Çevrelerindeki dünyayı eşit derecede İtiyorlardı."

Bir diğeri "Ancak," diye ekledi, "*Muhafaza*'nın insanoğlunu yaratmak, için içinde *Harap*'tan çok *Muhafaza*'nın olduğu bir şey yaratmak için kendisinden fazlasıyla fedakârlık ettiğiyle ilgili bir hikâye var.

Ancak her birinde çok küçük bir miktardı. Ufacık, gözden kaçan bir miktar... Ancak uzun, uzun bir süre sonra..."

Sazed "Öyleyse boyutları niye farklı?" diye sordu.

Haddek "Anlamıyorsun, genç adam," dedi. "O havuzdaki güç *Muhafaza* değildi."

"Ama daha az önce–"

Haddek, "Açıkçası, o *Muhafaza*'nın bir *parçasıydı*," diye devam etti. "Ama o bir kuvvetti; etkisi her yerdeydi. Belki bir kısmı o havuzda toplanmıştı. Geri kalan kısmı ise, başka yerde ve her yerde."

Bir başka kandra "Ama *Harap*'ın zihni orada toplanmıştı," dedi. "Bu yüzden gücü de oradaydı. En azından *Muhafaza*'nın oradaki gücünden çok daha fazlaydı."

Bir başkası gülerek "Ama tamamı değildi," dedi.

Sazed başını çevirdi. "Tamamı değil miydi? Sanırım o da dünyaya yayılmıştı, öyle değil mi?" Haddek "Bir bakıma," dedi.

Bir başka kandra "Artık İlk Ahit'teki şeylerden bahsediyoruz," diye uyardı.

Haddek duraksadı, ardından dönüp Sazed'in gözlerinin içine baktı. "Eğer bu adamın dedikleri doğruysa, *Harap* serbest kalmış demektir. Bu da bedenini almaya gelecek demektir. Gücünü."

Sazed ürperdi. "Burada mı?" diye usulca sordu.

Haddek başıyla onayladı. "Onu biz toplayacaktık; Lord Hükümdar ona İlk Ahit adını vermişti; dünyadaki görevimiz buydu."

Bir başka kandra "Diğer çocukların bir amacı vardı," diye ekledi. "Kolosslar savaşmak için yaratılmışlardı. Sorgucular rahip olmak için yaratılmışlardı. Bizim görevimiz ise farklıydı."

Haddek "O gücü toplamak," dedi. "Ve korumak. Saklamak. Elimizde tutmak. Çünkü Ata, *Harap*'ın bir gün serbest kalacağını biliyordu. Serbest kalır kalmaz da kendi bedeninin peşine düşecekti."

Yaşlı kandralardan oluşan grup Sazed'in arkasına baktı. Sazed şaşkınlıkla kandraların baktığı yöne doğru baktı. İlk nesil kandralar metal platforma doğru bakıyorlardı.

Sazed yavaşça ayağa kalkıp taş zemin boyunca yürüdü. Platform genişti; çapı altı metre kadar vardı ancak çok yüksek değildi. Üzerine çıktığında, kandralardan biri soluğunu tuttu. Ancak hiçbiri onu durdurmadı.

Daire biçimindeki platformun ortasında bir bağlantı noktası ve tam merkezinde ise bir sikke boyutu kadar bir delik vardı. Sazed delikten içeri baktı ancak bir şey görmek için fazlasıyla karanlıktı.

Geri çekildi.

Masanın üzerindeki metalzihinlerine bakarken, biraz olsun kalmış olmalı, diye düşündü. O *yüzüğü, metalzihinlerimden vazgeçmeden birkaç ay önce doldurmuştum.*

Hızla hareketlenip masadan küçük bir lehim yüzük aldı. Yüzüğü takıp bakışlarını ilk nesil kandralara çevirdi. Onun izin bekler bakışlarından kaçındılar.

Haddek, "Yapman gerekeni yap, evlat," derken yıllanmış sesi salonda yankılanıyordu. "İstesek de seni durduramayız."

Sazed platforma döndü, ardından bir yıl kadar önce lehimzihininde depolamış olduğu güce erişti. Bedeni hızla normale kıyasla birkaç kat daha güçlendi ve cübbesi dar gelmeye başladı. Kaslı elleri ile eğilip zemindeki diskin bir yanını tutup zemine yüklenerek ittirdi.

Hareket ederken taşa sürtünüyor ve büyük bir çukuru açığa çıkarıyordu. Aşağıda bir şeyler parıldıyordu.

Sazed donakaldı; lehimzihinini çıkarırken gücü azaldı ve bedeni de eski haline döndü. Cübbesi tekrar bol geliyordu. Salon sessizdi. Sazed yarı kapalı çukura ve aşağıda gizli olan muazzam külçe yığınına baktı.

Haddek usul bir sesle "Biz buna güven diyoruz," dedi. "Ata'nın bize saklamamız için verdikleri."

Atiyum. Binlerce, binlerce külçe atiyum. Sazed soluğunu tuttu. "Lord Hükümdar'ın atiyum zulası... Hep buradaymış."

Haddek "Atiyumun çoğu Hathsin Madenleri'nden dışarı çıkarılmadı," dedi. "Çalışanlar arasında her daim obligatörler vardı; ama hiç Sorgucu bulunmazdı. Çünkü Ata onların bozulabileceğini biliyordu. Obliagatörler kristalleri gizlice, bu amaçla inşa edilmiş metal bir odanın içinde kırarak atiyumu alıyorlardı. Sonra, soylu aile, ellerinde hiç atiyum olmadığını bilmeksizin boş kristalleri Luthadel'e götürüyordu.

Lord Hükümdar'ın eline geçen ve soylu kesime dağıttığı atiyum obligatörlerce getiriliyordu. Atiyumu Nezaret bütçesi olarak gizliyorlar ve sikke yığınları arasına gizliyorlardı, böylelikle *Harap* yeni rahiplerle dolu konvoylarda Luthadel'e taşınırken atiyumu fark edemiyordu."

Sazed şaşırmış bir hâlde öylece kaldı. *En başından beri burada... Kelsier'in ordusunu topladığı mağaralardan az ötede.*

Luthadel'in yakınlarında, yıllar boyu korumasız bir hâlde.

Ancak çok iyi gizlenmiş.

Sazed başını kaldırıp "Siz atiyum için çalıştınız," dedi. "Kandra Ahitlerinin ödemeleri atiyum olarak yapılıyordu." Haddek başıyla onayladı. "Bulabildiğimiz kadarını toplamakla görevliydik. Bizim elimize geçmeyenleri ise Sissoylular yakıyordu.

Bazı haneler küçük stoklar yapıyorlardı ancak Ata'nın vergileri ve ücretleri atiyumun çoğunun kendisine dönmesini sağlıyordu. Sonunda ise neredeyse tüm atiyum burada birikti."

Sazed başını öne eğdi. Ne büyük bir servet, diye düşündü. *Ne büyük bir güç*

Atiyum diğer metallere hiç uymamıştı. Her biri, alüminyum ve düralümin bile madenlerden çıkarılabilir ya da doğal süreçlerle elde edilebilirdi. Ancak atiyum yalnızca tek bir yerden geliyordu ve ortaya çıkışı da gizemli ve garipti. Gücü kişinin Allomansi ya da Ferusimya ile yapamadığı şeyleri yapmasını sağlıyordu.

Kişinin geleceği görmesini sağlıyordu. İnsanlara özgü bir şey değildi. Daha çok tanrılara özgüydü.

Sıradan bir metalden öteydi. Yoğun, toplu bir güçtü. *Harap*'ın istediği güç. Delice istediği bir güç.

TenSoon tepenin üzerine doğru atıldı. At bedenini kuşandığına memnundu, çünkü bu kadar yüksek bir kül birikintisinin içinde bir kurt köpeği bedeniyle hareket edemezdi.

Olduğu yerde bile kül çok şiddetli yağıyor ve görüşünü kısıtlıyordu. Öfkeyle, bu hızla asla Fadrex'e varamayacağım, diye düşündü. Kendini zorlasa bile bu dev atın bedeniyle Anayurt'tan uzaklaşmak için fazlasıyla yavaş kalıyordu.

Sonunda tepenin üzerine ulaştığında at burnundan hızlı hızlı soluyordu. Tepenin üzerinde şaşkınlıkla donakaldı. Önünde gördüğü her yer alev alev yanıyordu.

Luthadel'e en yakın yanardağ olan Tyrian biraz ötede zirvesinin bir kısmı büyük bir patlamayla parçalanmış bir hâldeydi. Alevler havayı bile yalayıp yakıyor gibiydi ve TenSoon'un önünde uzanan düzlük lavla kaplıydı. Koyu, parlak bir kırmızıydı. Uzaktan bile yüzüne çarpan sıcaklığı hissedebiliyordu.

Bir süre küllerin içinde öylece dikilip bir zamanlar köyler, ormanlar ve yollar ile dolu olan manzaraya baktı. Hepsi gitmiş, yanmıştı. Uzakta bir yerde toprak çatlamış ve açılan yarıktan lav fışkırıyordu.

Çaresizlikle içinden, İlk Ahit adına, diyebildi. Güneye doğru yolunu değiştirip sanki Luthadel'den doğruca gelmiş gibi Fadrex'e devam edebilirdi ama her nedense bunun için fazla istekli değildi.

Çok geçti.

Evet on altı metal var. Lord Hükümdar'ın bunların hepsini bilmiyor olduğunu sanıyorum. Gerçekten de bunlardan zulalardaki metal levhalarda bahsetmiş olması en azından bazılarından haberdar olduğunu gösterir.

Bunları insanlara daha önce söylememiş olmasının bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Belki de insanları Sissoyluya dönüştüren Muhafaza'nın bedenine ait o tek parçayı saklamış olduğu gibi kendisine bir avantaj sağlamak için bunları açık etmemişti.

Ya da belki de insanoğlunun bildiği on metal ile yeterince güce sahip olduğunu düşünüyordu. Bazı şeyleri asla öğrenemeyeceğiz. Bir yanım hâlâ yaptıklarının talihsiz olduğunu düşünüyor. Lord Hükümdar'ın bin yıllık iktidarında, kaç kişi, yalnızca metaller bilinmediği için doğmuş, Allomantik kopma yaşamış ve asla Siskan olduklarını öğrenemeden ölmüştü?

Elbette bu sonunda bize bir avantaj da sağladı. Kullanabilir hâle gelmeden önce düralümin yakabilen bir Allomanser bulup öldürmeleri gerektiği için Harap Sorgucularına düralümin gücü vermekte zorlanmıştı. Ayrıca düralümin yakabilen Siskanlardan hiçbiri güçlerinden haberdar olmadığı için bunları yakmamışlar ve kendilerini Harap'a açık etmemişlerdi. Bu da, Sorguculların bir Sissoyludan düralümin gücünü edindikleri birkaç özel durum dışında buna çoğunun sahip olmaması anlamına geliyordu. Bu da genellikle israf anlamına geliyordu çünkü kişi bir Sissoyluyu hemalurji yoluyla öldürecek olursa on altı güçten yalnızca birini alabilir ve diğerlerini yitirmiş olurdu. Harap bunları ele geçirip tüm güçlerine erişmenin çok daha iyi olacağına karar vermişti.

72

VİN LUTHADEL'E VARMADAN HEMEN ÖNCE yağmur yağmaya başladı. Sessiz, soğuk bir yağmur çiseliyor ve geceyi ıslatıyor ancak sisi dağıtmıyordu.

Tuncunu harladı. Uzakta bir yerlerde, Allomanserler'i sezebiliyordu. Sissoylular. Onun peşindeydiler. En az bir düzinesi, bulunduğu yere doğru geliyorlardı.

Kent duvarına inip yalınayak bir halde taşlar üzerinde hızla ilerledi. Altında, bu hâliyle bile Luthadel uçsuz bucaksız uzanıyordu. Lord Hükümdar tarafından bin yıl önce kurulmuş olan bu kent Miraç Kuyusu'nun üzerine inşa edilmişti. On asırlık hükümranlığında Luthadel büyümüş ve tüm imparatorluktaki en önemli ve en kalabalık yer haline dönüşmüştü.

Şimdi ise ölüyordu.

Vin doğrulup koca kente baktı. Binaların alev aldığı noktalarda yer yer alevler yükseliyordu. Alevler yağmura rağmen parlayıp çeşitli arka mahalleleri ve sokakları geceleyin yanan devire ateşleri gibi aydınlatıyordu. Yangınların ışığı altında kentin harabeye döndüğün görebiliyordu. Kasabanın büyük bir kısmı harap bir haldeydi; binalar yanmış ya da yıkılmıştı. Sokaklarda ürkütücü bir boşluk vardı; kimse yangınları söndürmeye çalışmıyor ve kimse suyollarının etrafında toplanmamıştı.

Bir zamanlar yüz binlercesine ev sahipliği eden başkent boş görünüyordu. Rüzgâr Vin'in yağmurda ıslanmış saçını savururken ürperdi. Sisler her zamanki gibi ondan Allomantik gücü nedeniyle uzak duruyorlardı. Dünyadaki en büyük kentte yapyalnızdı.

Hayır. Yalnız değildi. *Harap*'ın emrindekilerin yaklaştıklarını hissedebiliyordu. Atiyuma gittiğini sanmalarını sağlayıp onları peşine takmıştı. Karşı koyabileceğinden çok daha fazla sayıdaydılar. Sonu gelmişti.

Mesele de buydu.

Duvardan sıçrayıp sis, külü ve yağmuru yararak ilerledi. Sispelerinini işlevselliğinden çok nostaljik bir öğe olarak kuşanmıştı. Her zaman giydiği pelerindi; Kelsier'in ilk geceki eğitiminde kendisine vermiş olduğu pelerin.

Bir binanın tepesine indi, ardından tekrar sıçrayıp kentin üzerine doğru süzüldü. Bu gece yağmur yağıyor olması ilahi bir işaret miydi yoksa uğursuzca mıydı, bilemiyordu. Kredik Shaw'ı ziyaret ettiğinde de yağmurlu bir geceydi. Bir yanı hâlâ o gece ölmüş olması gerektiğini düşünüyordu.

Sokağa indi, ardından doğruldu; saçaklı sispelerini etrafını sarıp kollarını ve göğsünü gizledi. Sessizce durmuş, Bin Kuleli Tepe'ye, Kredik Shaw'a bakıyordu. Lord Hükümdar'ın sarayına, Miraç Kuyusu'nun olduğu yere.

Bina düzinelerce kule, kubbe ve çıkıntılarla kaplı çeşitli bölümlerin bir araya gelmesiyle oluşmuş bir yapıydı. Birleşimin korkunç simetrisi kül ve sislerin de varlığıyla daha da ürkünç bir hâl almıştı. Lord Hükümdar'ın ölümünden beri bina boştu. Kapılar kırılmıştı ve duvarlardaki kırık pencereleri seçebiliyordu. Kredik Shaw bir zamanlar hükmettiği kent kadar ölüydü.

Yanı başında bir siluet belirdi. *Harap* "Burası mı?" dedi. "Beni buraya mı getirdin? Burayı aradık."

Vin sessiz kalıp kulelere bakmayı sürdürdü. Karanlık bir gökyüzüne uzanan kara metal parmaklar. *Harap* "Sorgucularım geliyor," diye fısıldadı.

Vin, ona bakmaksızın "Kendini göstermemeliydin," dedi. "Ben atiyumu alana dek beklemeliydin. Şimdi ise almayacağım."

Harap babacan sesiyle "Ah, artık onun *sende* olduğuna inanmıyorum. Çocuğum... Çocuğum. Başlangıçta sana inandım, gerçekten de, güçlerimi toplayıp seninle yüzleşmeye hazırdım. Ancak buraya geldiğinde beni yanlış yönlendirdiğini anlamıştım."

Vin sesi yağmura karışırken usulca "Bundan emin değilsin," dedi. Sessizlik. *Harap* sonunda "Hayır," dedi.

"Öyleyse beni konuşturmayı denemek zorundasın," diye fısıldadı.

"*Denemek* mi? Üzerine salabileceğim kuvvetlerin farkında mısın, çocuğum? Sahip olduğum gücün, temsil ettiğin yıkımın farkında mısın? Ben yerle bir olan dağlarım. Ben dağ gibi yükselen dalgalarım. Ben denizler gibi boşalan fırtınalarım. Ben *sonum*."

Vin yağan yağmura doğru bakmayı sürdürdü. Planından şüphe duymuyordu; ona göre bir şey değildi. Ne yapması gerektiğine karar vermişti. *Harap*'ın tuzağını açık etme vakti gelmişti.

Manipüle edilmekten bıkmıştı.

Vin "Asla elde edemeyeceksin," dedi. "Ben hayattayken asla."

Harap ilkel bir öfkeyle, yok etmek *zorunda* olan bir şeyin öfkesiyle haykırdı. Ardından gözden kayboldu. Yıldırım çaktı ve ışığı sisler üzerinde dalga yayıldı. Kara yağmur içinde Vin'e doğru yaklaşan cübbeli siluetleri aydınlattı. Etrafını sarıyorlardı.

Vin az ilerideki, yıkık bir binaya doğru dönerek bir siluetin yıkıntılar üzerine tırmanışını izledi. Artık yalnızca yıldız ışığıyla aydınlanan siluetin göğsü çıplaktı; kaburgaları belirgin ve kasları gergindi. Yağmur tenine düşüp göğsünden fırlayan kazıklardan damlıyordu. Göğüs kafesindeki her boşluktan bir kazık fırlamıştı. Göz çukurlarında da kazıklar çakılıydı; bir tanesi kafatasına iyice saplanmış ve göz çukurunu ezmişti.

Sıradan Sorguculardа dokuz kazık olurdu. Elend ile birlikte öldürmüş olduğunda ise on tane vardı. Marsh'ta yirmiye yakın var gibi görünüyordu. Usulca gülümsedi.

Ardından dövüş başladı.

Vin pelerinini savurup saçaklarındaki suyu etrafa saçtı, ardından da kendisini ileri doğru İtti. On üç Sorgucu gece göğünü yararak Vin'e doğru atıldı. Vin üzerine savrulan balta yağmurundan sıyrılıp düralümin yakarak iki Sorgucu'yu İtti. Yaratıklar kazıklarından geriye fırladılar ve Vin yana doğru aniden fırladı.

Bir başka Sorgucu'nun göğsüne ayaklarıyla vurdu. Vin Sorgucu'nun gözlerindeki kazıklardan birini kavradığında etrafa küle bulanmış su saçıldı. Ardından Vin, harladığı lehimle kendisini geriye İtti.

Fırlayınca kazığı da yerinden söküp aldı. Sorgucu çığlık attı ancak ölmemişti. Başının bir yanında koca bir delikle Vin'e doğru bakıp tısladı. Görünüşe göre Sorgucu'nun gözündeki kazıklardan birini çıkarmak onu öldürmek için yeterli değildi.

Vin, zihninde *Harap*'ın gülüşünü duyabiliyordu.

Kazığını sökmüş olduğu Sorgucu Vin'e doğru uzandı ve Vin kendisini Kredik Shaw'ın metal kulelerinden birine doğru çekti. Havada süzülürken metal şişeciklerinden birini kafasına dikerek çelik stokunu tazeledi.

Kara cübbeler kuşanmış bir düzeni siluet yağan yağmurun içinden peşine düştü. Marsh, aşağıda kalıp izlemeyi tercih etmişti.

Vin dişlerini sıktı, ardından iki hançer çıkarttı ve kendisini aşağıya, doğruca Sorguculara doğru İtti. Onların arasından geçerek muhtemelen uzaklaşmasını bekleyen Sorgucuları şaşırtmıştı. Doğruca gözünden kazığını çıkarmış olduğu yaratığa doğru atılıp onu havada döndürdü ve hançerlerini göğsüne sapladı. Sorgucu dişlerini sıkıp güldü, ardından da Vin'i iki kolundan yakaladı ve tekmeleyerek yere yuvarladı.

Yağmurla birlikte yere çarptı.

Vin sert bir düşüş yaşamıştı ama ayakları üzerinde inmeyi başarabilmişti. Sorgucu ise yola sırtüstü düşmüştü, Vin'in hançerleri ise hâlâ göğsündeydi. Ama kolaylıkla doğrulup hançerleri bir kenara fırlattı; taşlara çarpan silahlar ise paramparça oldu.

Ardından hızla hareketlendi. Fazlaca hızlıydı. Vin sisle örtülü yağmur içinde kendisine doğru gelen Sorgucu gırtlağına davrandığında düşünmeye bile vakit bulamamıştı.

Boğuşurken, daha önce bu kadar hızlı birini görmüştüm, diye düşündü. *Yalnızca Sorgucularda değil. Sazed'de görmüştüm. Bu Ferusimyasal bir güç. Tıpkı Marsh'ın az önce kullandığı güç gibi.*

Yeni kazıkların nedeni de buydu. Diğer Sorgucularda Marsh'taki kadar kazık yoktu ancak bazı yeni güçlere sahip oldukları açıktı. Güç. Hız. Bu yaratıklardan her biri, neredeyse Lord Hükümdar gücündeydi.

Harap, görüyor musun, diye sordu.

Vin, düralümin ile güçlendirilmiş bir İtmeyle Sorgucu'nun elinden kurtulurken bağırıyordu. Bunun sonrasında Sorgucu'nun tırnakları boğazını kanatmıştı ve sırılsıklam sokakta ileri atılmak için sonuncu metal şişeciğindekileri de içip çelik stokunu tazelemek zorunda kaldı.

Ferusimyasal stoklar tükenir, diye düşündü. *Allomanserler bile hata yapar. Kazanabilirim.*

Ancak bir eli yerde, bileğine kadar soğuk su içindeyken duraklayıp soluklandığında titriyordu. Kelsier bir Sorgucu'yla dövüşürken zorlanmıştı. On üç tanesiyle birden dövüşerek ne yaptığını sanıyordu?

Sırılsıklam cübbeleri içindeki siluetler etrafına indiler. Vin Sorgucular dan birinin göğsüne bir tekme savurdu, ardından bir diğerinden uzaklaşmak için kendisini diğer yöne doğru çekti. Yoldaki taşlar üzerinde yuvarlandı; rakibinin dizlerine lehimle kuvvetlendirilmiş bir çift tekme savurmak üzere kalkarken neredeyse bir obsidyen balta kafasını uçuruyordu.

Kemikler çatırdadı. Sorgucu bir çığlıkla yere devrildi. Vin tek eliyle yerden destek alıp doğruldu, ardından kendisini yukarıdaki metal kulelere doğru çe-

kerek üzerine gelen baltalardan sıyrılmak için kendisini üç metre kadar havaya fırlattı.

Tekrar yere inip az önce hakladığı Sorgucu'nun baltasını kaptı. Kaldırdığı silahtan etrafa su savrulurken üzerine doğru gelen bir saldırıyı önledi. Üstü başı suyla karışan isten dolayı kirlenmişti.

Harap, karşı koyamazsın, Vin, dedi. *Her bir darbe bana yardımcı olmaktan başka bir işe yaramıyor. Ben Harap'ım.*

Vin çığlık atıp gözü kara bir saldırıyla ileri atılıp bir Sorgucu'yu omuzluyla devirdi, ardından da baltasını bir başkasına doğru savurdu. İnleyip saldırdılar ancak Vin rakiplerinden bir an önce davranıp saldırılarından kaçınmayı bildi. Devirdiği Sorgucu ayağa kalktığında dizleri iyileşmişti. Gülümsüyordu.

Fark etmediği bir darbe Vin'in omzuna indi ve tökezlemesine sebep oldu. Sırtından süzülen sıcak kanı hissedebiliyordu ancak lehim acısını köreltti. Yana doğru fırlayıp tekrar doğruldu ve baltasına davrandı.

Sorgucular üzerine doğru geldi. Marsh yüzüne düşen yağmurun altında sessizce izliyordu; bedenindeki kazıklar Kredik Shaw'un kuleleri gibi yükseliyordu. Dövüşe katılmadı.

Vin inledi, ardından kendisini tekrar gökyüzüne doğru çekti. Düşmanlarının önüne doğru fırladı ve kulelerin metallerini çapa olarak kullanıp birinden diğerine doğru fırladı. On iki Sorgucu bir kuzgun sürüsü gibi, cübbeleri arkalarında dalgalanarak, farklı rotalardan Vin'in peşinden gittiler. Vin, yağmura karşın etrafında oynaşmayı sürdüren sisleri yararak ileri atıldı.

Sorgucular dan biri Vin'in sıçradığı kulenin önüne indi. Vin yere inerken baltasını bir çığlıkla birlikte savurdu ancak yaratık bu darbeden kurtulup kendisini İtmiş ardından hemen geri Çekmişti. Vin Sorgucu'nun ayaklarını tekmeleyip rakibiyle birlikte gece karanlığında yuvarlanıyordu. Düşerlerken Sorgucu'nun cübbesine asıldı.

Yaratık dişlerini sıkmış, gülümseyerek başını yukarı kaldırdı ve insanüstü bir darbeyle Vin'in elindeki baltayı düşürdü. Bedeni büyümeye, gücüne erişen bir Ferusimyacı'nın sıra dışı boyutlarına ulaşmaya başladı. Vin'e bakarak güldü ve onu boynundan yakaladı.

Yere düşerlerken Vin kendisini ve Sorgucu'yu bir nebze kenara doğru Çekmişti; ancak rakibi bunu fark etmedi.

Alt kesimdeki kazıklardan birine çarptılar ve metal Sorgucu'nun beklemediği bir biçimde yaratığın göğsünü delip geçti. Vin kendisini kurtarıp yana çekildi fakat rakibinin başını kavrayıp ağırlığıyla onu kuleye doğru Çekti. Kazık Sorgucu'nun bedenini delip geçerken o yönde bakmadı ancak yere ulaştığında elinde yalnızca bir kafa vardı. Yerinden çıkmış bir kazık aşağıdaki isli su birikintilerinden birine düştü ve Vin cansız yaratığın kafasını bir kenara fırlattı.

Marsh öfke dolu bir çığlık attı. Vin'in etrafında dört Sorgucu daha belirdi. Birini tekmeledi ancak Ferusimya'yla güçlendirilmiş bir hızda hareket ederek Vin'in ayağını yakaladı. Bir başkası ise Vin'i kolundan kavrayıp yana savurdu. Bir çığlık

basıp tekme savurarak kendini kurtarmayı başardı ancak bu kez hem Allomantik hem de Ferusimyasal bir güçle takviye edilmiş üçüncü bir Sorgucu onu yakaladı. Ardından diğer üçü de pençe gibi elleriyle onu tuttular.

Vin derin bir nefes alıp kalayını söndürdü. Ardından düralümin, çelik ve lehim yaktı. Ani bir güç dalgasıyla dışa doğru İttiğinde Sorgucular kazıklarından tutulup atılmışçasına fırladılar. Döne döne yere düştüklerinde söyleniyorlardı.

Vin de yoldaki taşların üzerine indi. Aniden sırtındaki ve boğazındaki acı dayanılmaz bir hâl almıştı. Odaklanmak için kalayını harladı ancak yine de doğrulurken başı döndü ve sendeledi. Bir çırpıda tüm o lehimini tüketmişti.

Kaçmak üzere hareketlendi ancak bir siluetin yolunda dikilmekte olduğunu gördü. Gökte bir başka yıldırım çakıp sisleri aydınlatırken Marsh sessiz kalmıştı.

Vin'in lehimi tükenmişti. Bir başkasını öldürebilecek bir yarası vardı ve kanıyordu. Çaresizdi.

Pekâlâ. Marsh kendisini tokatlarken, şimdi, diye içinden geçirdi. Sorgucu'nun darbesi Vin'i yere devirmişti. Hiçbir şey olmadı.

Vin, sislerin gücünden faydalanmaya çalışırken, haydi ama, diye düşündü. Marsh gecenin içinde karanlık bir siluet olarak belirince Vin'in içi dehşetle doldu. *Lütfen!*

Sisler kendisine her yardım ettiğinde çaresiz bir durum içindeydi. Ne kadar olasılıksız da görünse planı buydu: kendisini daha önce hiç girmediği kadar büyük bir belanın içine sokmak ardından da sislerin yardım edeceğine güvenmek. Daha önce iki kez yardım etmişlerdi.

Marsh Vin'in yanı başına çöktü. Yorgun zihninde görüntüler şimşek gibi çakıyordu.

Camon indirmek üzere koca elini kaldırıyordu. Yanı derin bir yarayla sızlarken kuytu bir köşeye çökmüştü ve yağmurdaydı. Hasting Hanesi'nin üzerindelerken Zane ona doğru dönüyordu ve bir elinden usulca kan damlıyordu.

Vin kaygan, soğuk taşlar üzerinde sürünerek ilerlemeye çalıştı ama bedeni işlemiyordu. Zorlukla hareket ediyordu. Marsh yumruğunu bacağına indirip kemiğini kırdığında Vin şaşkınlık ve acıyla bağırdı. Darbenin acısını hafifletecek lehimi yoktu. Marsh'ın kazıklarından birini kavramak üzere doğrulmaya çalıştı ancak Sorgucu Vin'i kırık bacağından yakaladı ve o da bacağından tüm bedenine yayılan bir acı dalgasıyla çığlık attı.

Harap, nazikçe, şimdi başlıyoruz, dedi. *Atiyum nerede, Vin? Onunla ilgili ne biliyorsun?*

Vin sislere uzanırken "Lütfen..." diye fısıldadı. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

Ancak buna bir yanıt alamadı. Bir zamanlar etrafında oynaşan sisler şimdi ondan uzaklaşıyordu. Tıpkı son bir yıl boyunca yapmış oldukları gibi. Ağlıyor ve onlara erişmeye çalışıyordu ama sisler uzaklaşıyordu. Bir vebalı gibi ondan uzaklaşıyorlardı.

Sisler Sorguculara da böyle davranıyordu.

Gecenin karanlığında, siluetler ayaklanıp etrafını sardılar. Marsh Vin'i onlara

doğru İtti ardından koluna uzandı. Daha acısını hissedemeden kemiğinin kırıldığını duydu. Ancak acısı geldi ve çığlığı bastı.

İşkence görmeyeli çok uzun bir zaman olmuştu. Sokaklar nazik değildi ancak son birkaç yılda, geçmişte yaşadıklarının çoğunu bastırabilmişti. Bir Sissoylu olmuştu. Güçlüydü. Korunuyordu.

Acıyla başı dönerken, ancak bu kez değil, diye düşündü. *Bu kez Sazed yardımıma gelmeyecek. Kelsier beni kurtarmayacak. Sisler bile beni terk etti. Yapayalnızım.*

Dişleri takırdamaya başladı ve Marsh diğer kolunu da kaldırdı. Yüzünde belirsiz bir ifadeyle, kazık çakılı gözlerini Vin'e çevirdi. Ardından diğer kolunu da kırdı.

Vin acıdan çok dehşeti hissederek çığlık attı.

Marsh, kulağında Vin'in tatlı çığlığıyla onu izledi. Gülümsedi, ardından Vin'in sağlam bacağına uzandı. Eğer *Harap* Marsh'ı dizginlemiyor olsaydı, onu öldürebilirdi. Bağlarına karşı gelip ona daha fazla zarar vermek istiyordu.

İçinde küçük bir kısım ise, hayır, diyordu.

Güzel bir gecenin işareti olarak yağmur yağıyordu. Luthadel kenti en iyi cenaze süslemeleri içinde, dumanı tüter bir haldeydi; yağmura karşın bazı yerleri hâlâ alev alev yanıyordu. Ölümü ve isyanı görmek için geç kalmamış olmayı o kadar istiyordu ki. Yeni birini öldürmeye karşı duyduğu tutku dolu sevgiyle gülümsedi.

Hayır, diye düşündü.

Bir şekilde, sonun çok yakında olduğunu biliyordu. Ayakları altındaki yer sallandı ve işine devam edip Vin'in diğer bacağını da kırmadan önce bir eliyle dengesini sağlamak zorunda kaldı. Son gün gelmişti. Dünya bu geceyi atlatamayacaktı. Tamamen kudurmuş bir hâlde, Vin'in bedenini paçalarken güçlükle kontrol ediliyordu. Keyifle güldü.

HAYIR!

Marsh uyandı. Elleri kendisine emredileni yapsa da zihni isyan ediyordu. Külü, yağmuru, kanı ve isi olduğu gibi kucaklıyordu; aynı zamanda bundan tiksiniyordu. Vin ölmek üzereydi.

Parmaklarını teker teker kırarken, Kelsier ona kızı gibi davranıyordu, diye düşündü. Vin çığlık atıyordu. *Mare ile asla sahip olamadığı kızı.*

Vazgeçtim. Tıpkı isyandan vazgeçtiğim gibi.

Hayatının büyük utancıydı. Çöküşten yıllar önce, skaa isyanın liderliğini yapmıştı. Ama pes etmişti. Çekilmiş ve grubun liderliğinden vazgeçmişti. Üstelik bunu isyan, Kelsier'in yardımıyla Son İmparatorluk'u nihayet devirmeden yalnızca bir yıl önce yapmıştı. Lideri Marsh'tı, ancak bundan vazgeçmişti Zaferden hemen önce.

Vin'in diğer elindeki parmakları da kırarken, hayır, diye düşündü. *Bu kez değil. Artık vazgeçmek yok!*

Eli Vin'in köprücük kemiğine doğru hareketlendi. Bu esnada onu gördü. Vin'in kulağında parıldayan küçük bir metal parçası. Küpesi. Bir keresinde bunu Marsh'a anlatmıştı.

Vin'in sesi geçmişten gelip, hatırlamıyorum, diye fısıldamıştı. Marsh'ın Renoux Köşkü'nde sessiz bir verandada Vin ile oturup Kelsier'in aşağıda, Marsh'ın Çelik Rahiplik saflarına sızmadan hemen önce bir karavanı düzenleyişini izliyorlardı.

Vin deli annesinden bahsetmişti. Vin, Reen bir gün eve döndüğünde annemi kanlar içinde bulmuş, demişti. *Kız kardeşimi öldürmüştü. Ancak bana dokunmamıştı; bir küpe vermekle yetinmişti.*

Bedeninde metal olan kimseye güvenme. Spook'un mektubu. *Küçücük bir parça bile insanı yozlaştırmaya yeter. Küçücük bir parça.*

Daha da yakından baktıkça; eğik ve ufalanmış da olsa, kümenin neredeyse küçücük bir kazığa benzediğini fark etti.

Düşünmedi. *Harap*'a tepki verecek zamanı tanımadı. Çağların Kahramanı'nı öldürmenin heyecanıyla *Harap*'ın hâkimiyeti her zamankinden daha zayıftı. Marsh, sahip olduğu tüm iradeyle uzandı.

Ardından küpeyi Vin'in kulağından çekip aldı.

Vin'in gözleri açıldı.

Üzerine kül ve yağmur yağıyordu. Bedeni acıyla kavruluyordu ve *Harap*'ın talepleri kulaklarında hâlâ çığlık çığlığa yankılanıyordu.

Ama artık o ses yoktu. Sözü yarıda kesilmişti.

Ne?

Sisler birden ona döndü. Hala usulca yanmakta olan kalayının Allomansi'sini sezerek etrafını kuşatmışlardı. Eskiden olduğu gibi Vin'in etrafında, dostça, oyunbaz bir biçimde kıvrılıyorlardı.

Ölüyordu. Biliyordu. Marsh kemiklerini kırmıştı ve görünüşe göre sabırsızlanıyordu. Marsh, kafasını ellerinin arasına alıp çığlık attı. Ardından eğilip yerdeki su birikintisinin içinden baltasını aldı. Vin istese de kaçamazdı.

Neyse ki, acısı soluyordu. Diğer her şey gibi. Karanlıktı.

Sislere son bir kez daha erişmeye çalışıp, lütfen, diye içinden geçirdi. Aniden çok tanıdık gelmeye başlamışlardı. Bu hissi daha önce nerede yaşamıştı? Onları nereden hatırlıyordu?

Zihninde bir ses, elbette ki Miraç Kuyusu'ndan, diye fısıldadı. *Ne de olsa, aynı güç. Elend'e verdiğin metalde katı halde. Yaktığın havuzda sıvı halde. Havada, geceye mahkûm bir buhar halinde. Seni gizliyor. Koruyor.*

Sana güç veriyor!

Vin bir nefes aldı ve ardından nefesi kesildi; aldığı solukla sisler içine dolmuştu. Aniden içine dolup ona güç veren sisler sayesinde içi ısınmıştı. Tüm bedeni metal gibi yanıyordu ve acı bir anda yok olup gitmişti.

Marsh baltasını Vin'in kafasına doğru savurduğunda etrafa su saçıyordu. Vin, Sorgucu'yu kolundan yakaladı.

Sorgucular ve bakırbulutlarını yarma yeteneklerinden bahsettim. Söylediğim gibi, Sorgucuların dönüşümlerinden önce arayıcı olduğu düşünülürse bu kolaylıkla anlaşılır bir hâl alır; çünkü böylelikle tunçları iki kat güçlü demektir.

Bakırbulutlarını yarabilen biriyle ilgili en az bir vaka vardır. Ancak onun durumu biraz daha farklıydı. Doğuştan bir Sissoyluydu ve kız kardeşi de bir arayıcıydı. O kardeşin ölümü ve kardeşini öldürmek için kullanılan hemalurjik kazık aracılığıyla bu gücün aktarılması onu sıradan bir Sissoyluya göre tunç yakmada iki kat güçlü kılmıştı. Bu da onun daha zayıf Allomanserler'in bakırbulutlarının ötesini görmesini sağlıyordu.

73

SİSLER DEĞİŞMİŞTİ.

TenSoon başını kaldırdı. Önünde, doğuya uzanan yolunu kesen lavla kaplı alana doğru yorgun ve uyuşuk bir hâlde bakarak uzanıyordu. Kasları uyuşmuştu; kendisini fazlasıyla zorladığının bir göstergesiydi. Kudret Kayrası'nın bile bir sınırı vardı.

At bedenini zorlayarak ayağa kalktı; gece vakti etrafına bakındı. Ardında sonsuz külle kaplı bir alan vardı; tepeye tırmanırken ardında bıraktığı izler bile silinmek üzereydi. Önünde ise lav kaynıyordu. Ancak bir şeyler farklı görünüyordu. Neydi?

Sisler etrafta süzülüyor ve oynaşıyordu. Genellikle sislerin düzensiz bir hâli olurdu. Bir kısmı bir yöne süzülürken diğer kısımları ise başka yönlere doğru savrulurdu. Genellikle akımlar oluşurdu ancak bunlar asla birbirleriyle ahenk içinde olmazlardı. Sıklıkla rüzgâra kapılırlardı, ancak bu gece rüzgâr da yoktu.

Fakat sisler tek bir yöne doğru hareketleniyor gibiydi. Bunu fark eder etmez TenSoon tanık olduğu en tuhaf manzaralardan biriyle karşı karşıya olduğunu düşündü. Oynaşıp kıvrılmak yerine sisler görünüşe göre birlikte, belirli bir yöne doğru hareket ediyorlardı. Etrafından dolanıyorlardı ve kendisini, kocaman, cisimsiz bir nehirdeki bir taş gibi hissetti.

Sisler Luthadel'e doğru gidiyordu. Umudunu biraz olsun yeşerterek, belki de çok geç kalmamışımdır, diye düşündü. Üzerindeki uyuşukluğu attı ve geldiği yoldan dörtnala geri döndü.

"Breeze, gel de şuna bir bak."

Breeze gözlerini ovuşturarak Allrianne'ın geceliğiyle camdan dışarı baktığı tarafa baktı. Geçti; fazlasıyla geçti. Uyuyor olması gerekirdi.

Dönüp masasına ve üzerinde çalışmakta olduğu antlaşmaya baktı. Sazed ya da Elend'in yazması gereken türden bir şeydi, Breeze'in değil. "Biliyorsun ya," dedi, "Kelsier'e kendimi önemli bir şeyin başında bulmak istemediğimi söylediğimi hatırlıyorum. Krallıkları ve kentleri yönetmek ahmakların işidir, hırsızların değil! Uygun bir gelir sağlamak için yönetim fazlasıyla yetersiz."

Allrianne, adamın duyguların açıktan açığa çekerek ısrarla "Breezeciğim," dedi.

Adam iç çekip doğruldu. "Pekâlâ," diye homurdandı. Aklından, gerçekten de, diye geçiriyordu. *Kelsier'in küçük çetesindeki tüm değerli insanlar içinde neden bir kenti yönetmek bana düşüyor?*

Pencerenin başındaki Allrianne'ın yanına varıp dışarı baktı. "Tam olarak ne görmem gerekiyor, canım? Çünkü hiçbir şey..."

Sözünü tamamlayamadı ve yüzünde gördüklerine anlam veremediğini gösteren bir ifade vardı. Yanında, Allrianne elini onun kolun atmıştı ve dışarıda gördüklerinden o da endişelenmiş gibiydi.

"Pekâlâ, işte bu garip," dedi. Sisler dışarıda hareketlenmiş, bir nehir gibi akıyordu ve görünüşe göre giderek hızlanıyordu da.

Odanın kapısı hızla açıldı. Breeze irkildi ve Allrianne küçük bir çığlık attı. Arkalarını döndüklerinde Spook kapı ağzında, sargılarla kaplı bir hâlde dikiliyordu.

Kapı kasasının çökmesini önlemek istercesine eliyle tutarken "Adamlarını topla," dedi. "Gitmemiz gerek."

Breeze "Evladım," dedi. Allrianne, Breeze'in koluna girdi ve onu sıkıca kolundan kavradı. "Evladım neler oluyor?

Bu saatte yatakta olmalıydın!"

Spook birden fazlasıyla otoriter bir tonda "Adamlarını topla, Breeze!" dedi. "Onları zulaya götür. Hepsini içeri topla! Hem de bir an önce! Fazla vaktimiz yok!"

Ham, alnını silerken "Bundan ne anlıyorsun?" diye sordu. Çok geçmeden, kan sildiği kesikten tekrar taşıp yüzünden yanağına süzüldü.

Elend sırtını pürüzlü kayalık çıkıntıya yaslarken derin derin soluyarak başını hayır der gibi salladı. Gözlerini kapattı, lehimine rağmen bedeni yorgunlukla titriyordu. "Şu anda sisler pek de umurumda değil, Ham," diye fısıldadı. "Kafamı bile toparlayamıyorum."

Ham katıldığını belli edercesine homurdandı. Çevrelerinde askerler bitmek bilmez koloss akınlarına karşı savaşıyorlar ve çığlık çığlığa ölüyorlardı. Yaratıklardan bazılarını Fadrex'e uzanan, kayalık ve dar bir geçitte kıstırmışlardı ancak asıl

muharebe kenti çevreleyen kayalıkların üzerinde oluyordu. Dışarıda beklemekten sıkılan çok sayıda koloss yanlardan saldırmak üzere tırmanmaya başlamıştı.

Tehlikeli bir savaş alanıydı ve Elend'in sıklıkla tüm dikkatini buna vermesi gerekiyordu. Epeyce kalabalık bir Allomanser grubuna sahiptiler ancak bunlar genellikle deneyimsizdi ve o güne dek güçlerinden bile haberdar değillerdi. Elend tek başına bir takviye birlikti savunma hattı boyunca gidip geliyor ve Cett aşağıda taktikleri yönlendirirken o gereken yerlere destek sağlıyordu.

Çığlıklar artıyordu. Ölümler de. Kayalara, metale ve ete çarpan metal sesleri de artıyordu. Elend öfkeyle, neden, diye düşündü. *Neden onları koruyamıyorum?* Derin bir soluk alıp ayaklanırken lehimini harladı.

Başının üzerinde sisler sanki görünmez bir kuvvetçe çekiliyormuşçasına hareket ediyordu. Bir anlığına yorgun da olsa öylece hareketsiz kaldı.

Biri "Lord Venture!" diye bağırdı. Elend arkasını dönüp sesin geldiği yöne doğru baktı. Genç bir haberci, gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde kayalık çıkıntıya tırmanmıştı.

Elend endişeyle, yo, hayır, diye aklından geçirdi.

Genç adam Elend'in önünde güçlükle dururken "Geri çekiliyorlar, lordum!" dedi. Ham doğrulup "Ne?" diye sordu.

"Doğru, lordum. Kentin girişlerinden geri çekildiler! Gidiyorlar."

Elend derhal bir sikke atıp havaya fırladı. Çevresinde, sis oynaşıyor, milyonlarca iplik doğuya doğru çekiliyor gibiydi. Aşağıda, kolossların iri, karanlık siluetlerinin gece göğünde koşarak uzaklaştıklarını görüyordu.

Bir kayalığa inerken, ne kadar da çoklar, diye aklından geçirdi. *Onları asla yenemezdik. Alllomanserlerle bile.*

Ama gidiyorlardı. İnsanüstü bir hızda uzaklaşıyorlardı. Luthadel'e doğru gidiyorlardı.

Vin bir fırtına gibi dövüşüyor, gece göğünde Sorgucuları birer birer fırlatırken yağmur sularını etrafa saçıyordu.

Hayatta olmaması gerekirdi. Lehimini tüketmişti ancak metalin daha öncekine kıyasla hiç yanmadığı kadar gür bir biçimde harladığını hissetmişti. Sanki içinde kızıl bir güneş yanıyordu ve damarlarında erimiş bir hâlde dolanıyordu.

Her Çelikitmesi ya da Demirçekmesi sanki düralüminle güçlendirilmiş gibi çarpıyordu. Ancak metal rezervleri hiç tükenmiyordu. Aksine, daha da güçleniyordu. Genişliyordu. Neler olup bittiğinden emin değildi. Ancak *bildiği* bir şey vardı.

Bir anda, on iki Sorgucu'yla baş etmek o kadar da imkânsız görünmemeye başlamıştı.

Bağırıp bir Sorgucu'yu kenara fırlattı ve ardından üzerine doğru gelen bir çift baltadan sıyrıldı. Eğildi, ardından zıplayarak yağmur boyunca bir kavis çizdi ve Vin'in yeniden hayata döndükten sonra kendisini fırlatmış olduğu yerde öylece kalakalmış olan Marsh'ın yanına indi.

Sorgucu sonunda başını kaldırıp ona odaklandı ve Vin bir yumruk savururken söylenip bundan kaçınmaya çalıştı.

Yumruğu yerdeki taşları parçalayarak kirli yağmur suyunu etrafa sıçratmış; yüzüne ve suratına gelerek teninde yer yer isli lekeler bırakmıştı.

Başını kaldırıp Marsh'a baktı. Bağrı çıplak bir hâlde, göğsünde parıldayan kazıklarıyla dikiliyordu.

Vin gülümsedi, ardından kendisine arkadan yaklaşmakta olan Sorguculara doğru döndü. Bağırdı ve üzerine doğru savrulan bir baltadan sakındı. Bu yaratıklar ona hızlı mı gelmişti? Sınırsız lehimi sayesinde sisler kadar hızlı hareket edebiliyor gibiydi. Hafifçe. Hızlıca.

Sınırsızca.

Vin kendinden geçmiş bir hâlde saldırırken gökyüzünde bir fırtına kopuyor gibiydi. Sorguculardan birinin yüzüne bir yumruk savurup yaratığın geriye fırlamasını sağlarken kolunun etrafında sislerden bir girdap oluşmuştu. Devrilen Sorgucu'nun baltasını yakalarken sisler önünde oynaşıyordu, ardından elindeki silahla bir diğer Sorgucu'nun kolunu kopardı. Daha sonra baltayı yaratığın boynuna indirip kafasını koparırak, hareketlerinin hızıyla diğer bir Sorgucu'yu şaşırtmıştı.

İkisi öldü.

Tekrar saldırdılar. Geri sıçrayıp kendisini yukarıdaki kulelere doğru Çekti. Ardından kuzgun sürüsü de hareketlendi; pelerinleri gecenin ıslak karanlığında dalgalanıyordu. Kuleye önce ayakları temas etmişti, ardından kendisini yukarı fırlatıp bir Sorgucu'nun kazıklarını İtti; yeni gücüyle bunu yapmak oldukça kolaydı. Seçtiği av diğer Sorgucular dan önce yukarı doğru fırladı.

Vin onu aşağıya atlayıp onu havada yakaladı. Gözlerinin yerinde çakılı olan kazıklardan kavrayıp onları İtti ve yeni gücüyle yerlerinden söküp aldı. Yaratığı tekmeledi ve bu kez de göğsündeki kazıkları İtti.

Havaya doğru fırladı ve ardında, yağmuru yararak baş aşağı yere düşen bir ceset bıraktı; başında, gözlerinin olması gereken yerde iki koca delik vardı. Kazıklardan bazıları çıkarıldığında hayatta kalabilirlerdi; ancak diğerlerinin çıkarılması ise ölümcül bir etkiye sahipti. Göz yuvalarına çakılı iki kazığı çıkarmak onları öldürmek için yeterli görünüyordu.

Üç etti.

Sorgucular Vin'in İtmiş olduğu kuleye basıp onun peşinden gittiler. Vin gülümsedi, ardından elindeki kazıkları fırlattı ve kazığı Sorguculardan birinin göğsüne sapladı. Ardından bunu İtti. Talihsiz Sorgucu hızla yere düştü ve düz bir çatıya o kadar sert çarptı ki bedenindeki bazı kazıklar yerlerinde çıkıp fırladı. Parıldayarak havada savruldular, ardından yerde hareketsiz yatan cesedin yanına düştüler.

Dört.

Vin göğe doğru fırlarken sispelerini ardında uçuşuyordu. Peşinde hâlen sekiz Sorgucu vardı. Bağırıp, inişe geçerken ellerini yaratıklara doğru kaldırdı. Ardından *İtti.*

Yeni elde ettiği güçlerin ne kadar kuvvetli olduğunun farkına varmamıştı. Görünüşe göre düralümine benzer bir düzeydeydi ve bir Sorgucu'nun bedenindeki

kazıklara etki edebiliyordu. Karşı konulmaz İtişi tüm Sorguculari, sanki bir yere çarpmışlar gibi aşağı doğru fırlatmış. Aslında İtişi doğruca altındaki metal kuleye de çarpmıştı.

Kuleyi yere sabitleyen taş yapı dağıldı, kule aşağı devrilirken etrafa parçalar ve toz saçıyordu. Vin de yukarı doğru fırlamıştı.

Hem de çok büyük bir hızla.

Gökyüzünde, ardında sislerde bir iz bırakarak ilerledi, İtişinin gücü bu ani hızlanma yüzünden sisle güçlenmiş bedenini bile zorluyordu.

Ardından tekrar belirdi. Açık havaya, sanki denizden fırlayan bir balık gibi girmişti. Altında sisler geceyi sanki dev bir beyaz battaniye gibi örtüyordu. Etrafında yalnızca açık hava vardı. Garip ve ürkütücüydü. Altında ise yalnızca Allomanserler'in görebildiği milyonlarca yıldız ölülerin gözleri gibi ona bakıyordu.

Hızı yavaşladı ve altında beyazlık ve üstünde ışık ile usulca döndü. Bulutu aşana dek ardında sislerden bir iz bırakmış olduğunu fark etti. Bu onu tekrar aşağı indirmeye hazır bir ip gibi uzanıyordu. Aslında sislerin tamamı dev bir döngü içinde usulca dönüyor gibiydi. Beyaz bir girdap.

Girdabın merkezi ise tam altındaydı.

Tekrar inişe geçti. Sislerin içinden geçip onları peşinden sürüklüyor, içine çekiyordu. Düşerken bile etrafında, muazzam, imparatorluğa yayılan bir spiralde toplandıklarını hissedebiliyordu. Kendini onlara açtı ve etrafındaki sis girdabı giderek daha da şiddetli bir hâl aldı.

Kısa bir süre sonra Luthadel aşağıda, dünyada dev bir kara şerit gibi belirdi. Kredik Shaw ve kendisini işaret ediyor gibi görünen kulelerine doğru alçalmayı sürdürdü.

Sorgucular hâlâ oradaydılar, kuleler arasında düz bir çatının üzerinde göğe baktıklarını görebiliyordu. Bekliyorlardı. Marsh dışında sekiz taneydiler. Bir tanesi, Vin'in son İtişi sonrasında yakınlarda bir kazığa oturtulmuş hâlde duruyordu; görünüşe göre çarpmanın şiddeti merkezi kazığı sırtından söküp atmıştı.

Vin Sorgucularda az öteye inerken, beş, diye düşündü.

Tek bir İtişle kendisini o kadar uzağa fırlatmıştı ki sislerin bile üzerine çıkmıştı, peki ya dışa doğru İtecek olursa ne olacaktı?

Sorgucular üzerine atılırken sessizce bekledi. Yaratıkların hareketlerindeki çaresizliği görebiliyordu. Vin'e her ne oluyorsa, görünüşe göre *Harap*, bu tamamlanmadan önce onu öldürmek için tüm Sorgucularını riske atmayı göze alıyordu. Sisler ona doğru geliyor, giderek daha da hızlanıyor ve sanki bir giderden akan su gibi onda toplanıyordu.

Sorgucular ona yetişmek üzereyken tekrar dışa doğru İterek bütün gücüyle metalleri kendisinden uzağa fırlatırken bedenini de lehim harlayarak güçlendirdi. Taşlar çatırdadı. Sorgucular bağırıştı.

Kredik Shaw patladı.

Kuleler temellerinden kopup devrildi. Kapılar yerlerinden söküldü. Pencereler paramparça oldu. Taş bloklar etrafa saçıldı ve metalleri yerlerinden fırlayınca tüm

yapı paramparça oldu. İterken büyük bir çığlık attı; ayaklarının altında yer sarsıldı. Her şey, içinde metal cevheri olan taş ve kayalar bile etrafa fırlamıştı.

Nefesini tutup İtişini kesti. Bir nefes çekip yağmurun yüzüne çarpışını hissetti. Lord Hükümdar'ın sarayı yıkılmış, Vin'in bulunduğu noktadan başlayarak etrafa sanki bir krater çarpmışçasına yıkılarak harabeye dönmüştü.

Yıkıntıların arasında yüzü kanlı bir Sorgucu belirdi. Yüzünde kazıklarından birinin olması gereken yerden kan boşalıyordu. Vin bir elini kaldırıp Çekti ve dengesini sağlamaya çalıştı. Sorgucu'nun başı öne doğru fırladı ve göz çukuruna çakılı diğer kazık da yerinden fırladı. Öne devrildi ve Vin kazığı yakalayıp kendisine doğru koşmakta olan bir başka Sorgucu'ya doğru İtti. Tekrar kendisine doğru İtmek için bir elini kaldırdı.

Kazığı ileri gönderip Sorgucu'nun İtişini hızlı bir karşı İtişle dengeledi. Sorgucu geriye doğru fırladı ve bir duvardan geriye kalan bir yığına çarptı. Kazık ise suda akıntıya inat yüzen bir balık gibi ilerlemeye devam etti. Sorgucu'nun kafasına saplanıp yüzünü paramparça ederek yaratığın başını granite çiviledi.

Altı ve yedi.

Vin, dört bir yanında sislerle yıkıntıların arasında ilerledi. Başının üzerinde sisler fırıl fırıl dönüyor merkezinde Vin'in olduğu bir hortum oluşturuyorlardı. Bir kasırgayı andırıyordu ancak hiç hava akımı yoktu. Yalnızca sanki havaya çizilmiş gibi duran sisler vardı. Dönüyor, kıvrılıyor ve onun sessiz komutlarına uyuyordu.

Yıkıntının altında ezilmiş olan bir Sorgucu cesedinin üzerinden aştı; yaratığın ölmüş olduğundan emin olmak için tekmeleyip kafasını öteye fırlattı.

Sekiz.

Üç Sorgucu birden üzerine atıldı. Bir çığlıkla devrilmiş bir kuleyi Çekti. Neredeyse bir bina büyüklüğündeki koca metal parçası havalanıp Vin'in bir hareketliyle dönmeye başladı. Bunu bir sopa gibi Sorgucuların üzerine savurarak yaratıkları ezdi. Arkasını dönüp demirden, dev kaideyi cansız bedenlerinin üzerinde bırakarak uzaklaştı.

Dokuz. On. On bir.

Fırtına patlak verdi, ancak sisler etrafta kalmaya devam ediyordu. Vin harap olmuş binada ilerleyip hareket halindeki Allomantik mavi çizgiler ararken yağmur dindi. Korkuyla titreyen birini buldu ve kocaman bir mermer diski alıp fırlattı. Taşın altında ezilen Sorgucu homurdandı, yaratığa doğru uzandığında elinden sislerin taştığını gördü. Sisler yalnızca onun etrafında oynaşmıyordu, tenindeki gözeneklerden dışarı taşıyordu. Soluk verdi ve gözünün önünde bir tutam sis belirdi ve hemen ardından daha büyük bir girdaba karıştı.

Sorgucu'yu kavrayıp Çekti. Ferusimyasal güçlerini kullandığı için yaratığın derisi iyileşmeye başlamıştı ve karşı koymaya çalışırken bir yandan da güçleniyordu. Yine de Ferusimya'nın sağladığı muazzam güç bile Vin'e karşı pek etkili değildi. Sorgucu'nun göz çukurlarındaki kazıkları çekip çıkardı ve kenara fırlatarak cesedi yıkıntılar arasında bıraktı.

On iki.

Son Sorgucu'yu ise yağmur sularının biriktiği bir çukura sığınmış hâlde buldu. Marsh'tı. Vücudu harap bir haldeydi ve yanına saplı kazıklardan biri yerinde değildi. Kazığın eskiden durduğu yerden kan sızıyordu ancak görünüşe göre bu onu öldürmek için yeterli değildi. Yüzünde sert bir ifadeyle, gözlerinin yerini alan kazıkları Vin'e çevirdi.

Vin durdu, derin derin soluyarak yağmur suyunun kollarından aşağı süzülüp parmak uçlarından damlayışını hissetti. İçi hâlâ alev alevdi ve başını yukarı kaldırıp tepesinde dönen sis girdabına baktı. Büyük bir kuvvetle dönüyor, dönüyordu. Bedeninden geçip giden tüm bu enerjiyi algılamakta zorlanıyordu.

Bakışlarını tekrar aşağı çevirdi.

Bu Marsh değil, diye düşündü. *Kelsier'in kardeşi öleli çok oldu. Bu başka bir şey. Harap.*

Sis son bir şiddetle dönmeye başladı; dairesel hareketi giderek daha hızlanıyor ve çizdiği daireler git gide daralıyordu. Ardından son sis filizleri de aşağıya Vin'in bedenine doğru çekildi.

Sisler gitmişti. Gökte yıldızlar parıldıyordu ve havada kül taneleri uçuşuyordu. Gece manzarası, sessizliği, karanlığı ve berraklığı içinde ürperticiydi. Geceleri, sıradan bir insana kıyasla çok daha uzağı görmesini sağlayan kalayla bile sisler her zaman görünür olmuşlardı. Şimdi ise geceyi sisler olmadan görmek... Yanlıştı.

Vin titremeye başladı. İçindeki alevin giderek daha da şiddetlendiğini hissedip derin bir nefes çekti. Hiç bilmediği bir Allomansi'ydi. Sanki onu hiç anlamamış gibiydi. Bu güç metallerden, basit İtme ve Çekmeden çok daha büyüktü. Muazzam ve uçsuz bucaksızdı. İnsanların kullandığı ancak asla anlayamadıkları bir güçtü.

Gözlerini zorlukla açtı. Tek bir Sorgucu kalmıştı. Onları Luthadel'e doğru çekmiş, kendilerini açık etmeye zorlamış ve kendisinden çok daha güçlü biri için tuzak kurmuştu. Sisler de buna karşılık vermişti.

Buraya yapmaya geldiği şeyi yerine getirmenin vakti gelmişti.

Vin dizleri üzerine çökerken Marsh ona bakmakla yetindi. Titreyen ellerle Marsh'ın göz yuvalarındaki kazıklardan birine uzandı.

Marsh'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Metalzihnindeki iyileştirme gücünün çoğunu kullanmıştı, geriye kalan kısım ise işini görmezdi. Metalzihinlere depolanmış iyileştirme gücü zamanla işliyordu. Küçük bir miktar iyileşmeyi hızla uygulayabilir ya da yavaşça fakat tamamen iyileşebilirdi. Her halükarda, Vin kazıkları yerinden söker sökmez ölecekti.

İlk kazığı kavradığında, sonunda, diye içinden geçirdi. *Her ne yaptıysam... İşe yaradı. Bir şekilde.*

Marsh *Harap*'ın öfkesini, efendisinin hatasının farkına varışını hissetti. Sonunda, Marsh önemliydi. Sonunda Marsh vazgeçmemişti. Mare'i gururlandırmıştı.

Vin kazığı çekip çıkardı. Acıdı, hem de çok acıdı; Marsh'ın mümkün olacağını düşündüğünden bile çok. Vin diğer kazığa doğru uzanırken acı ve mutlulukla karışık bir çığlık attı.

Vin tereddüt ediyordu. Marsh ise hevesle bekliyordu. Vin titredi, öksürüp iki büklüm oldu. Dişlerini sıkıp Marsh'a doğru uzandı. Parmakları kazığın üzerindeydi.

Ardından, Vin ortadan kayboldu.

Geride, genç bir kadının sisten bir siluetini bırakmıştı. Bir süre sonra bu da ortadan kayboldu ve Marsh bir sarayın yıkıntıları arasında, başında büyük bir acı ve ağrıyla ve bedeni pis ve sırılsıklam bir hâlde külle kaplı, bir başına kalmıştı.

Bir keresinde Harap'a neden kendisini seçmiş olduğunu sormuştu. Temel yanıtı basitti. Kişiliği, tavrı ya da Allomansi becerisi ile ilgili değildi.

Hemalurjik bir kazığı hak edebilecek konumda bulabildiği tek çocuk oydu. Bu kazıkla tunçla takviye edilmiş güçler elde edecek, hu da Vin'in Miraç Kuyusu'nun yerini sezmesini sağlayacaktı. Deli bir annesi, arayıcı bir kız kardeşi vardı ve kendisi de bir Sissoyluydu. Harap'ın ihtiyaç duyduğu bileşenler tam olarak bunlardı.

Elbette, başka nedenler de vardı. Ama bunları Harap bile bilmiyordu.

74

GÜN AĞARDIĞINDA ORTALIKTA SİS YOKTU.

Elend Fadrex'in önündeki kayalık yükseltilerin tepesinde durmuş ufka bakıyordu. Bedeni savaşmaktan yorgun düşmüş olsa da, kolundaki yara sızlasa da, bir anlık dikkatsizliği yüzünden bir kolossun yumruğunun geldiği göğsü ağrısa da, bir gecelik bir dinlenmenin ardından çok daha iyi hissediyordu. Göğsündeki bu ezik sıradan birini sakatlayabilirdi.

Kentin önü koloss cesetleriyle doluydu, özellikle de Fadrex'e uzanan koridorda kümelenmişlerdi. Her yer ölüm ve kuru kan kokuyordu. Koloss cesetleriyle maviye boyanmış arazide yer yer daha açık lekeler vardı; bunlar insan cesetleriydi ve Elend'in kabul edebileceğinden çok daha fazlaydılar. Yine de, Fadrex kurtulmuştu; bunu son anda binlerce Allomanser'in savaşa dâhil olması ve kolossların sonunda geri çekilmesi sebep olmuştu.

Elend, kolossların neden geri çekildiklerini düşünüyordu; bundan memnundu ancak anlayamıyordu. *Belki de daha önemlisi; nereye gidiyorlar?*

Elend kayalık üzerindeki ayak seslerini duyup döndüğünde Yomen'in, yanına gelmek üzere kabaca yontulmuş merdivenlerden tırmandığını gördü; obligatör usulca soluyordu, cübbesi ise tertemizdi. Kimse ondan savaşmasını beklememişti. Ne de olsa bir savaşçı değil bir âlimdi.

Elend acı acı gülümserken, tıpkı benim gibi, diye düşündü. Yomen "Sisler gitti," dedi. Elend başıyla onayladı. "Gündüz de, gece de."

"Sisler ortadan kaybolduğunda skaalar binalara saklandı. Bir kısmı hâlâ evlerinden çıkmayı reddediyor. Asırlardır sisler yüzünden geceleri dışarı çıkmaya korkarlardı. Şimdi sisler ortadan kayboluyor ve bunu o kadar sıra dışı buluyorlar ki tekrar saklanıyorlar."

Elend dönüp uzaklara baktı. Sisler gitmişti, ama kül yağmuru devam ediyordu. Üstelik tüm şiddetiyle. Gece öldürülenlerin yerdeki cesetleri neredeyse külle tamamen kaplanmıştı.

Yomen alnını silerken "Güneş hep bu kadar sıcak mıydı?" diye sordu.

Elend gerçekten de havanın ilk kez sıcak olduğunu fark edip kaşlarını çattı. Sabahın erken saatleriydi ancak öğle vakti gibiydi.

Bir şeyler hâlâ ters gidiyor, diye düşündü. *Hem de çok ters. Hatta daha kötü.* Kül, havayı boğuyor rüzgârda savrulup her şeyin üzerini örtüyordu. Kül yağmuru arttıkça güneş ışığının kesilerek havanın daha *soğuk* olması gerekmiyor muydu? Elend "Birkaç ekip kur, Yomen," dedi. "Aşağıdaki cesetler arasında yaralıları arasınlar. Ardından herkesi toplayıp ambar olarak kullanılan mağaraya indirin. Askerlere... Bir şey için hazır beklemelerini söyleyin. Ne olduğunu bilmiyorum."

Yomen ne düşüneceğini bilemiyordu. "Bana yardım etmek üzere burada olmayacakmış gibi konuşuyorsun." Elend doğuya döndü. "Olmayacağım."

Vin hâlâ orada bir yerlerdeydi. Atiyumla ilgili olarak Vin'in söylemiş olduklarını neden söylediğini anlamıyordu ama ona güveniyordu. Belki *Harap*'ı yalanlarla oyalamayı planlamıştı. Elend her nedense Fadrex halkının yaşamlarını ona borçlu olduklarını düşünüyordu. Kolossları uzaklaştırmıştı; bunu Elend'in tahmin bile edemediği bir yol, bir yöntem ile yapmıştı.

Gülümseyerek, hep bir âlim olmadığından yakınıyor, diye düşündü. *Ama bunun tek nedeni eğitim almamış olması. Saraydaki günlerimde tanıdığım "dâhilerin" yarısından iki kat daha zeki.*

Onu yalnız bırakamazdı. Vin'i bulması gerekiyordu. Sonrasında ise ne yapacaklarını bilmiyordu. Belki Sazed'i arayabilirlerdi. Her halükarda, Elend'in Fadrex'te yapabileceği başka bir şey yoktu. Merdivenlerden aşağı inip Ham ve Cett'i bulmak üzere hareketlendi. Ancak Yomen onu omzundan yakaladı.

Elend döndü.

Yomen "Senin hakkında yanıldım, Venture," dedi. "Söylediğim şeyleri hak etmiyorsun."

Elend "Adamlarım kendi kolosslarınca kuşatıldığında bizi kentine aldın," dedi. "Benim hakkında *ne* söylediğin umurumda değil. Bana göre iyi bir adamsın."

Yomen, "Ancak Lord Hükümdar konusunda yanılıyorsun," dedi. "Hepimize yol gösteriyor." Elend gülümsemekle yetindi.

Yomen elini alnına götürürken "İnanmıyor olman beni rahatsız etmiyor," dedi. "Bir şey öğrendim. Lord Hükümdar inananları kullandığı kadar inanmayanları da kullanıyor. Hepimiz planının bir parçasıyız. İşte."

Yomen alnındaki atiyum parçasını çekip aldı. "Son parçam. Belki ihtiyacın olur." Elend kendisine uzatılan metal parçasını alıp parmakları arasında gezdirdi. Hiç atiyum yakmamıştı. Yıllardır, ailesi madenlerden çıkarılışıyla ilgilenmişti; Elend bir Sissoylu olduğunda eline geçmiş olan miktarı ya harcamış ya da yakması için Vin'e vermişti.

"Nasıl başardın, Yomen," diye sordu. "Bir Allomanser gibi görünmeyi nasıl başardın?"

"Ben bir Allomanser'im, Venture."

Elend, "Bir Sissoylu değilsin," dedi.

Yomen "Hayır," dedi. "Kâhinim; atiyum yakan bir Siskanım."

Elend başıyla onayladı. Bunun imkânsız olduğunu düşünmüştü ama artık *herhangi* bir konudaki varsayımlara güvenmek pek zordu.

"Lord Hükümdar senin bu gücünden haberdar mıydı?" Yomen gülümsedi. "Bazı sırları gizlemek için epey uğraştı."

Atiyum yakan Siskanlar, diye düşündü. Bu da, başkaları da olduğu anlamına geliyor; altın Siskanları, elektrum Siskanları... Ancak düşününce bazılarını –örneğin, alüminyum Siskanları ya da düralümin Siskanları– bulmanın imkânsız olacağı sonucuna vardı çünkü başka metaller yakmadan kendi metallerini kullanamazlardı.

Yomen arkasını dönerken "Atiyum insanların Allomantik güçleri olup olmadığını anlamakta kullanmak için fazlasıyla değerliydi," dedi. "Bu gücün pek de işe yarar olduğunu düşünmüyorum. Kişi ne kadar sık hem atiyuma hem de bunu bir anda kullanma arzusuna sahip olabilir ki? O parçayı alıp git ve karını bul."

Elend bir an hareketsiz kaldı, ardından atiyum parçasını cebine attı ve Ham'e bazı talimatlar vermek üzere merdivenlerden aşağı indi. Birkaç dakika sonra aşağıda hızla ilerliyor, Vin'in kendisine öğrettiği gibi at nallarıyla olabildiğince hızlı bir biçimde ilerliyordu.

Kişinin bedenine saplanan her hemalurjik kazık Harap'ın onu etkileme gücünü biraz daha arttırır. Ancak bu hükmedilen kişinin zihinsel dayanıklılığı ile dengelenir.

Pek çok durumda, –kazığın boyutuna ve ne zamandır kişinin bedeninde olduğuna göre değişmek suretiyle– tek bir kazık Harap'a kişi üzerinde asgari güçleri kazanmasına yeterlidir. Onlara görünebilir, düşüncelerini çarpıtarak bazı sıra dışılıkları görmezden gelmelerini sağlayabilir; örneğin basit bir küpeye sahip olma ve onu takma arzusu gibi.

75

SAZED NOTLARINI TOPLAYIP ince metal levhaları dikkatle istifledi. *Harap*'ın yazılanların içeriğini değiştirmesini, hatta belki de okumasını önlemekte, işe yarasa da, Sazed metal plakaları biraz sinir bozucu buluyordu. Levhalar kolayca çiziliyordu; üstelik katlanamıyor ya da ciltlenemiyorlardı.

Yaşlı kandralar ona kalacak bir yer vermişlerdi ve burası bir mağara için oldukça rahattı. Görünüşe göre kandralar da insanların yaşantısından; battaniye, yastık ve yataklardan, hoşlanıyorlardı. Kimileri kıyafet bile giyiyordu ancak giyinmeyi reddedenler som bedenleri için üreme organları oluşturmamışlardı. Bu da âlimlere özgü pek çok soru akla getiriyordu. Sishortlaklarını kandralara dönüştürerek ürüyorlardı, öyleyse üreme organları gereksizdi. Ancak kandralar kendilerini cinsiyetlere göre tanımlıyorlardı; her biri 'dişi' ya da 'erkekti'. Öyleyse bunu nasıl anlıyorlardı? Rastgele mi seçiyorlardı yoksa bir sishortlağı yerine bir insan olarak doğmuş olsalar da hangi cinsiyete olacaklarını biliyorlar mıydı?

Kandra toplumunu inceleyecek daha fazla vakti olsun istedi. Şimdiye değin, Anayurt'ta tüm yaptığı Çağların Kahramanı ve Terris dini hakkında yeni şeyler öğrenmekten ibaretti. Keşfettikleri hakkında bir sayfaya not almıştı ve bu sayfa metal levha istifinin üzerinde duruyordu. Şaşırtıcı ve hatta iç karartıcı bir biçimde dosyasındaki diğer sayfalarla benzerdi.

Terris dini beklediği gibi bilgi ve âlimliğe odaklanmıştı. Cihanelçileri, –Sırdaşlara böyle diyorlardı– bilgi aktaran kadın ve erkeklerden oluşan kutsal kimselerdi; ancak bunlar aynı zamanda tanrıları Terr hakkında da yazı yazarlardı. Kadim Terris dilinde bu sözcük "muhafaza etmek" anlamına geliyordu. Dinin başlıca odak noktalarından biri de *Muhafaza*'nın –ya da Terr'in– *Harap* ile nasıl bir etkileşime girdiği üzerineydi; bunlar arasında *Muhafaza*'nın varisi olarak görülen Çağların Kahramanı ile ilgili kehanetler de vardı.

Ancak kehanetlerin dışında Cihanelçileri halklarına ölçülülük, iman ve anlayışı da öğretirlerdi. Öğretilerinin temelini oluşturan bir ilkeyi; yapmanın yıkmaktan daha iyi olduğunu da öğretmişlerdi. Elbette ki, ayinler, törenler, dine giriş törenleri ve gelenekler vardı. Ayrıca, adaklar ve ahlak ilkeleri gerektiren bazı başka dini liderler de vardı. Hepsi hoş görünmekle birlikte pek özgün sayılmazdı. Bilgeliğin odak noktası olması bile Sazed'in incelemiş olduğu dinler arasında bir düzine kadarında mevcuttu.

Her nedense bu onun canını sıkıyordu. Sadece başka bir dindi.

Başka ne bekliyordu ki? Bir tanrının varlığını kesinlikle kanıtlayan çarpıcı bir öğreti mi? Bir ahmak gibi hissediyordu. Üstelik, ihanete uğramış gibiydi. Büyük bir beklenti ve coşkuyla tüm imparatorluğu boydan boya bunun için mi geçip gelmişti? Kendilerini kurtarmasını umduğu şey bu muydu? Bunlar bir yığın sözcükten ibaretti. Dosyasındaki pek çoğu gibi hoş sözlerdi ancak ikna edici sayılmazlardı. Sırf kendi halkının dini diye bunlara inanması mı gerekiyordu?

Tindwyl'in hâlâ hayatta olduğuna dair hiçbir söz yoktu. İnsanlar neden bu dine ya da herhangi bir başkasına inanmışlardı? Çaresizlik içinde Sazed metalzihinlerine dalıp zihnine bazı yazmaları aktardı. Sırdaşların keşfettikleri metinler; âlimlerin, bir zamanlar inanılmış olanları bir araya getirmekte kullandığı, günlükler, mektuplar ve diğer kaynaklar. Bunları taradı, üzerinde kafa yordu ve bunları okudu.

Bu insanlara, dinlerini kabul etmekte bu kadar cazip gelen neydi? Yalnızca toplumlarının bir parçası olduğu için, gelenek olduğu için mi inanıyorlardı? Yaşamlarını okuyup kendisini onların sıradan insanlar olduklarına, inançlarını hiçbir zaman gerçekten sorgulamamış olduklarına ikna etmeye çalıştı. Mantıklı ve zeki davranmış olsalardı elbette ki kusurları ve tutarsızlıkları görmüş olurlardı.

Sazed gözlerini kapatıp, zihninde günlükler ve mektuplardan edindiği sayısız bilgiyle bulmayı umduğu şeyi aramaya koyuldu.

Ancak vakit ilerledikçe aradığını bulamadı. İnsanlar ona ahmak kimseler gibi gelmiyordu. Bununla uğraşırken bir şey açıklığa kavuştu. İnançlı kimselerin sözcükleri ve hisleri hakkında bir şey.

Öncesinde Sazed öğretileri incelemişti. Şimdi ise kendisini inanmış olanları ya da onlar hakkında bulabildiklerini incelerken buldu. Zihninde, sözcükleri tekrar tekrar okurken bir şeyi fark etmeye başladı. İncelemiş olduğu inançlar, buna inanmış olan insanlardan ayrı tutulamazdı. Soyut olarak bakıldığında bu dinler eskiydi. Ancak insanların yazdıklarını okuduğunda –gerçekten okuduğunda– bazı benzerlikler görmeye başladı.

Neden inanıyorlardı? Çünkü mucizelere tanık olmuşlardı. Birinin şans eseri olarak değerlendirdiği bir olayı, iman sahibi biri bir işaret olarak kabul ediyordu. Sevdiği birinin hastalıktan kurtulması, şanslı bir iş, eski bir arkadaşla buluşma fırsatı. İnsanları inançlı kulan şey büyük öğretiler ya da idealler değil gibi görünüyordu. Çevrelerinde yer alan, sıradan ve büyülü şeylerdi.

Sazed, loş kandra mağarasında otururken, Spook ne demişti, diye düşündü. *İman güvenle ilgilidir. Birinin seni izlediğine güvenmek. O an her şey kötü görünse de, sonunda, birinin her şeyi düzelteceğine.*

Görünüşe göre, inanmak için önce bunu *istemek* gerekiyordu. Sazed'in ikilemde kaldığı bir konuydu. Birinin, bir şeyin kendisini imana gelmeye zorlamasını istiyordu. Kendisine sunulan kanıtlar sayesinde inanmak istiyordu.

Ancak şimdi zihnini doldurmakta olan inançlı kimselerin yazdıkları çoktan kanıtları görmüş olduğunu öne sürüyordu. Çaresiz bir anında bir yanıt almamış mıydı? Vaz geçmek üzereyken TenSoon konuşmuştu. Sazed bir işaret için yakarmış ve bunu almıştı.

Şans mıydı? İlahi bir güç müydü?

Görünüşe göre sonunda buna karar verecek olan kendisiydi. Mektupları ve günlükleri metalzihinine geri gönderirken onlardan geriye kalan anıyı ise silmişti; ancak kendisinde uyandırdığı hisleri saklıyordu. Peki hangisi olacaktı? İnançlı biri mi yoksa bir kuşkucu mu? O anda ne biri ne de öbürü ahmakça bir seçenek gibi geldi.

İnanmak istiyorum, diye düşündü. *Bu yüzden aramakla bunca vakit geçirdim. Her ikisine birden sahip olamam. Karar vermek zorundayım.*

Hangisi olacaktı? Birkaç dakika boyunca durup düşündü, hissetti ve en önemlisi hatırladı.

Sazed, yardım arıyordum, diye düşündü. *Bir yanıt da aldım.*

Sazed gülümsedi ve her şey biraz daha aydınlık göründü. Gitmeye hazırlanırken ayaklanıp düşüncelerini toparlamaya çalışırken, Breeze haklıydı, diye düşündü. *Ben bir ateist olamam.*

Ona az önce olmuş olanlar karşısında bu düşünce fazlasıyla ciddiyetsiz geliyordu. Metal levhalarını alıp ilk nesillerin yanına gitmeye hazırlanırken, küçük mağarasının dışında, az önce vermiş olduğu önemli karardan bihaber bir hâlde kandraların geçip gittiğini gördü.

Ama görünüşe göre işler genellikle böyle yürüyordu. Bazı önemli kararlar savaş alanında ya da bir toplantı salonunda alınırdı. Ancak bazıları ise sessizce, başkalarından uzakta alınırdı. Bu durum Sazed için kararları daha önemsiz kılmıyordu. İnanacaktı. İnkârını haksız çıkaracak bir biçimde kanıtlandığı için değil. İnanmayı seçtiği için.

Tıpkı Vin'in de çeteye inanıp güvenmeye karar verdiği gibi, diye düşündü. Bunun nedeni de Kelsier'in ona öğretmiş olduklarıydı. Sazed, kandra liderleriyle buluşmak üzere taştan tünelden dışarı çıkarken, bana da öğrettiklerin oldu, Firari, diye düşündü. *Teşekkür ederim.*

Sazed, ilk neslin üyeleriyle görüşeceği bir başka günün daha olmasının verdiği hevesle mağara koridorlarında ilerledi. Dinlerinin çoğunu ele almış olduğundan İlk Ahit hakkında biraz daha bilgi toplamak istiyordu.

Bildiği kadarıyla Lord Hükümdar dışında bu metni okumuş tek insan kendisiydi. İlk nesildeki bireyler Ahit metnini barındıran metale diğer kandralara kıyasla daha az saygı duyuyorlardı. Bu onu şaşırtmıştı.

Sazed bir köşeden dönerken, elbette, bir bakıma mantıklı, diye düşündü. *İlk neslin üyeleri için Lord Hükümdar bir arkadaştı. O dağa onunla birlikte tırmandıklarını hatırlıyorlardı; liderleriydi ancak bir tanrı değildi.* Tıpkı Kelsier'i dini bir figür olarak görmekte zorlanan çete üyeleri gibi.

Aklı düşüncelerle dolu bir hâlde metal kapıları ardında değin açık olan Güvenağılı'na girdi. Ancak içeri girer girmez duraksadı. İlk nesil, her zamanki gibi localarında bekliyorlardı. Sazed kapıları kapatana değin aşağı inmediler. Ancak gariptir ki, ikinci nesiller kürsülerinin başında kandralardan oluşan kalabalığa hitap ediyorlardı; benzer bir grup insana göre çok daha sakin durmalarına karşın genel bir gerginlik havası da seziliyordu.

Genç kandralardan biri "...ne demek, KanPaar?" diye soruyordu. "Lütfen, kafamız karıştı. İlk nesle sor."

İkinci neslin lideri olan KanPaar "Bunu zaten konuştuk," dedi. "Telaşa gerek yok. İnsanlar gibi bir araya toplaşıp dedikodu yapıyorsunuz, şu halinize bir bakın!"

Sazed, Güvenağılı'nın kapısının dışarısında toplanmış olan genç kandralardan birine yaklaştı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Bu endişenin sebebi nedir?"

Dişi olduğuna kanaat getirdiği kandra "Sisler, kutsal Cihanelçisi," diye yanıtladı. Sazed "Onlara ne olmuş?" diye sordu. "Gündüzleri giderek daha uzun kalıyor olmaları mı?" Kandra "Hayır," diye yanıtladı. "*Yok olmuş* olmaları."

Sazed şaşırdı. "*Ne?*"

Kandra başıyla onayladı. "Bu sabaha dek kimse fark etmedi. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve bir muhafız çıkışlardan birini denetlemeye gitmişti. Gece olmasına karşın dışarıda hiç sis olmadığını söyledi. Diğerleri de dışarı çıktılar. Hepsi aynı fikirde."

KanPaar salondakilere "Bu basit bir mesele," dedi. "Dün gece yağmur yağdığını biliyoruz ve bazen yağmur sisleri bir süreliğine dağıtır. Yarın döneceklerdir."

Kandralardan biri, "Ama şimdi yağmur yağmıyor," dedi. "TarKavv devriyeye çıktığında da yağmıyordu. Aylardan beri sabahları sis oluyordu. Şimdi nerede?"

KanPaar elini sallayarak "Bah," dedi. "Sisler sabahları da çökmeye başlayınca endişelenmiştin, şimdi ise sisler kalktı diye mi endişeleniyorsun? Bizler *kandrayız*. Bizler sonsuzuz; her şey ve herkes gittiğinde biz kalırız. Gürültücü kalabalıklar hâlinde bir araya gelmeyiz. İşinizin başına dönün. Bu korkulacak bir şey değil."

Bir ses "Hayır," diye fısıldadı. Başlar sesin geldiği yöne çevrildi ve tüm kalabalık sessizleşti.

İlk neslin lideri Haddek gizli locasından "Hayır," diye fısıldadı. "Bu önemli.

Yanılmışız, KanPaar. Hem de çok, çok yanılmışız. Güvenağılı'nı boşaltın. Yalnızca Sırdaş kalsın. Ayrıca haber salın. Karar günü gelmiş olabilir."

Bu sözler kandraları daha da huzursuzlaştırmış gibiydi. Sazed şaşkınlıkla donup kaldı; normalde sakin bu yaratıkların böyle bir tepki verdiğini hiç görmemişti. Kendilerine söyleneni yaptılar –kandralar bunu çok iyi yapıyorlardı– ve salonu terk ettiler, ancak fısıltılar ve tartışmalar sürdü. En son, aşağılanmış bir edayla ikinci nesil çıktı. Sazed onlar salonu terk ederken KanPaar'ın söylediklerini düşündü.

Bizler sonsuzuz; her şey ve herkes gittiğinde biz kalırız. Bir anda, kandralar Sazed'e daha mantıklı gelmeye başladı. Ölümsüz olduklarından dış dünyayı görmezden gelmek ne kadar da kolaydı. O kadar çok sorunu, badireyi, karışıklığı ve isyanı atlatmışlardı ki dışarıda olan her şey önemsiz görünmüş olmalıydı.

Aslında o kadar önemsizdi ki kendi dinlerinin kehanetleri gerçekleşmeye başladığında bunları bile görmezden gelmek mümkün olmuştu. Sonunda salon boşaldı ve beşinci neslin iri yarı iki üyesi kapıları dışarıdan kapatarak Sazed'i salonda bir başına bıraktı. İlk neslin üyeleri gizli basamaklarından aşağı inip Güvenağılı'nın zeminine gelirlerken Sazed sabırla bekleyip masasındaki notlarını düzenledi.

Soydaşları yerlerini alırken Haddek, "Söyle, Sırdaş," dedi, "Bu olaydan ne sonuç çıkarıyorsun?" Sazed "Sislerin çekilmesinden mi?" diye sordu. "Olağanüstü bir durum gibi görünüyor, ancak bunun için belirli bir neden sunamam."

Haddek diğerlerine dönüp "Bunun nedeni sana açıklamadığımız bazı şeylerin olması," dedi. Oldukça endişeli görünüyorlardı. "İlk Ahit ve kandraların verdiği sözlerle ilgili şeyler."

Sazed bir metal levha hazırladı. "Lütfen devam edin."

Haddek "Senden, bunları kaydetmemeni istemek zorundayım," dedi.

Sazed, duraksadı, ardından kalemini masaya bıraktı. "Pekâlâ, ancak sizi uyarmalıyım. Metalzihinler olmadan bile, bir Sırdaş'ın hafızası epey güçlüdür."

İçlerinden bir diğeri "Bunu önleyemeyiz," dedi. "Fikrine ihtiyacımız var, Sırdaş. Dışarıdan gelen bir yabancı olarak." Bir diğeri "Bir evladımız olarak," diye fısıldadı.

Haddek, "Ata bizi yarattığında," dedi. "Bize bir sorumluluk verdi. İlk Ahit'ten farklı bir şey."

Bir diğeri, "Onun için bu neredeyse sonradan aklına gelmiş bir şeydi," diye ekledi. "Bir kez bahsetmiş olmasına karşın, bunun çok önemli olduğunu ima etmişti."

Haddek "Bize söz verdirdi," dedi. "Her birimize. Bir gün, kayralarımızı çıkarmamız gerekebileceğini söyledi."

Bir diğeri "Bedenlerimizden çıkarmamız gerekebilir," diye ekledi. Haddek "Kendimizi öldürmemiz," dedi.

Salon sessizliğe büründü.

Sazed "Bunun sizi öldüreceğinden emin misiniz?" diye sordu.

Haddek "Bizi tekrar sishortlağına dönüştürür," dedi. "Bu da temelde aynı şey."

Bir başkası "Ata bize bunu yapmak zorunda kalacağımızı söylemişti," dedi. "Bununla ilgili başka bir ihtimal yok. Diğer kandraların da bu sorumluluktan haberdar olduğundan emin olmamız gerektiğini söyledi."

Haddek "Biz buna Karar," diyoruz. "Her kandra doğduğunda bu kendisine söylenir. İlk nesil buyurduğunda kayrasını çıkarma sorumluğu vardır; buna yemin etmiştir. Şimdiye dek bu sorumluluğun yerine getirilmesini hiç istemedik."

Sazed düşünceli bir hâlde "Ama şimdi bunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Anlamıyorum. Yalnızca sisler yüzünden mi?"

Haddek "Sisler *Muhafaza*'nın bedeni, Sırdaş," dedi. "Bu büyük bir olay."

Bir başkası "Çocuklarımızın sabahtan beri bunu konuştuklarını duyuyoruz," dedi. "Bu da bizi endişelendiriyor. Sislerin neyi temsil ettiğini bilmiyorlar ancak öneminin farkındalar."

Bir başkası "Rashek, bize anlayacağımızı söylemişti," dedi. "Bize 'Kayralarınızı çıkarmanız gereken gün gelecek ve o gün bunu yapmanız gerektiğini anlayacaksınız.' dedi."

Haddek başıyla onayladı. "Anlayacağımızı söylemişti. Biz de... Fazlasıyla endişeliyiz."

Bir diğeri "Tüm halkımızın ölüm emrini nasıl verebiliriz?" diye sordu. "Karar beni her zaman endişelendirmişti."

Haddek dönüp "Rashek geleceği gördü," dedi. "*Muhafaza*'nın gücü ondaydı ve bunu kullandı. Bunu yapmış olan tek kişi o! Sırdaş'ın bahsettiği şu kız bile gücü *kullanmadı*. Yalnızca Rashek! Ata."

Bir diğeri, "Öyleyse sisler nerede?" diye sordu.

İçerisi yeniden sessizleşti. Sazed elinde kalemiyle, hiçbir şey yazmadan öylece oturuyordu. Öne doğru eğildi. "Sisler *Muhafaza*'nın bedeni mi?"

Diğerleri başlarıyla onayladılar.

"Şimdi de ortadan mı kayboldu?" Tekrar başlarıyla onayladılar.

"Öyleyse bu da, *Muhafaza*'nın döndüğü anlamına gelmiyor mu?"

Haddek "Bu imkânsız," dedi. "*Muhafaza*'nın gücü duruyor, çünkü güç yok edilemez. Ancak zihni neredeyse tamamen yok edilmişti; çünkü *Harap*'ı tutsak etmek için böyle bir fedakârlıkta bulunmuştu."

Bir başkası "Kıymık duruyor," dedi. "Kendinin bir gölgesi."

Haddek "Evet," dedi. "Ama bu *Muhafaza* değil, yalnızca bir görüntü, bir kalıntı. Artık *Harap* kaçmış olduğuna göre bunun bile yok edilmiş olduğunu varsayabiliriz."

Bir diğeri "Bence dahası," dedi. "Biz–"

Sazed ellerini kaldırıp dikkatlerini üzerine çekti. "Eğer *Muhafaza* dönmediyse, belki de bir başkası bu mücadelede kullanmak üzere onun gücünü edinmiş olamaz mı? Öğretileriniz bunun olacağını söylemiyor mu? Parçalanmış olacağının tekrar bir araya gelmesi gerektiğini öğretmiyor mu?"

Sessizlik.

Haddek "Belki," dedi.

Sazed heyecanla, Vin, diye düşündü. *Çağların Kahramanı olmak bu demek! İnanmakta haklıyım!*

O bizi kurtarabilir!

Sazed bir metal levha alıp düşüncelerini not etmeye başladı. Ancak tam bu sırada Güvenağılı'nın kapıları açıldı.

Sazed yazmayı bırakıp neler olup bittiğini anlamak üzere döndü. Kaya kemikli bir grup beşinci nesil, peşlerinden uzun ince ikinci nesillerle birlikte salona daldılar. Dışarıdaki koridorda önceki kalabalıktan eser yoktu.

KanPaar sinsice, eliyle işaret ederek "Onları alın" dedi. Haddek "Neler oluyor?" diye çıkıştı.

Sazed elinde kalemiyle oturmaya devam etti. İkinci nesillerin hâl ve davranışlarındaki gerginliği ve aciliyeti anlayabiliyordu. Kimileri korkmuştu, kimileri ise kararlıydı. Beşinci nesiller çabucak öne çıktı; hareketleri Kudret Kayrası'yla güçlendirilmişti.

Haddek "KanPaar!" dedi. "Neler oluyor?"

Sazed yavaşça ayağa kalktı. Beşinci nesilden dört kişi, ellerinde çekiçlerle Sazed'in etrafını sardı.

Sazed "Bu bir darbe," dedi.

KanPaar ilk nesildekilere "Artık siz önderlik edemiyorsunuz," dedi. "Topraklarımızı yabancılarla kirletip devrimcilerin söylediklerinin kandra bilgeliğini lekelemesine izin vererek burada sahip olduklarımızı yok edeceksiniz."

Haddek "Şimdi bunun sırası değil, KanPaar," dedi. Bu esnada birini neslin üyeleri itilip kakılıyordu.

KanPaar öfkeyle "Sırası değil mi?" diye sordu. "Karar'dan bahsediyorsunuz! Bunun ne kadar büyük bir paniğe yol açtığından haberiniz var mı? Sahip olduğumuz *her şeyi* yok edeceksiniz."

Sazed sakince KanPaar'a dönüp baktı. Öfkeli sesine karşın kandranın yarı saydam dudaklarında bir gülümseme vardı.

Sazed, ilk nesil diğerlerine daha fazlasını söyleyip ikinci nesilleri gereksiz kılmadan önce harekete geçmesi gerekiyordu, diye düşündü. *KanPaar onları bir yere tıkıp ardından localara kuklalar yerleştirebilirdi.*

Sazed lehimzihinine uzandı. Beşinci nesillerden biri olağanüstü bir hızla lehimzihini kaptı ve iki tanesi de Sazed'i kollarından yakaladı. Karşı koymaya çalıştı ancak kandralarda insanüstü bir güç vardı.

Haddek "KanPaar!" diye bağırdı. İlk nesil kandranın sesi beklenmedik bir biçimde yüksekti. "Sen ikinci nesilsin. Bana itaat etmek senin görevin. Sizi biz yarattık!"

KanPaar ona aldırış etmeksizin kandralarına birinci nesilleri yakalamalarını emretti. Diğer ikinci nesiller ise KanPaar'ın arkasında toplanmış, yaptıkları şey karşısında şaşkın ve endişeli görünüyorlardı.

Haddek "Karar vakti gelmiş olabilir!" dedi. Beşinci nesillerden biri ağzını tıkarken "Bir an önce–" diyebildi.

KanPaar başını hayır der gibi sallarken "Tam da bu nedenle önderliği üstlenmeliyim," dedi. "Sen fazlasıyla dengesizsin, bunak. Halkımın geleceğini, keyfi bir sebepten kendilerini öldürmelerini emreden birine emanet edemem."

Sazed kandranın gözlerinin içine bakarken "Değişimden korkuyorsun," dedi.

KanPaar "İstikrarsızlıktan korkuyorum," dedi. "Kandra halkının kararlı ve değişmez bir önderliğe sahip olmasını sağlayacağım."

Sazed "Pek çok devrimci ile aynı şeyleri öne sürüyorsun," dedi. "Endişeni de anlıyorum. Ancak bunu *yapmamalısın*. Kendi kehanetleriniz gerçekleşiyor. Şimdi anlıyorum! Kandralar üzerine düşeni yapmazsa, istemeden de olsa her şeyin sonunu getirebilirsin. Araştırmalarıma devam edeyim; gerekirse bizi bu salona kilitle, ama–"

KanPaar dönüp "Ağzını kapatın," dedi.

Sazed ağzı bağlanırken karşı koymaya çalıştı, ardından Güvenağılı'ndan çıkarıldı; atiyumu, bir tanırının bedenini, hainlerin eline bırakmıştı.

Her zaman Allomanserler'in sisleri yarabilme yeteneğini merak etmişimdir. Kalay yakarak bir Allomanser geceleri sislere bakarak daha uzağı görebilir. Sıradan biri için bu mantıklı bir ilişki görülebilir; ne de olsa kalay duyuları keskinleştirir.

Ancak mantıklı bir zihin bu yetenekte anlaşılmaz bir yön bulacaktır. Kalay nasıl kişinin sislerin ötesini görmesini sağlar? Bir engel olarak sisler, kişinin görme yetisiyle ilişkisizdir. Önlerinde bir duvar olduğunda hem uzağı göremeyen âlim, hem de yakını göremeyen gözcü aynı görme sorununu yaşar.

Öyleyse bu ilk ipucumuz olmuş olabilir. Allomanserler sislerin ötesini görebiliyordu çünkü sisler Allomansi ile aynı güçten meydana geliyordu. Kalay yakarak ona ayak uydurduklarında Allomanser neredeyse sislerle bütünleşiyordu. Bu yüzden sisler onun gözüne daha saydam görünüyordu.

76

VİN... SÜZÜLÜYORDU. Uyumuyordu ama uyanık gibi de hissetmiyordu. Kafası karışmıştı, emin değildi. Hâlâ Kredik Shaw'ın harap avlusunda mıydı? Elend ile birlikte kanal botunun kamarasında mı uyuyordu? Kuşatma altındaki Luthadel'de, sarayın odalarından birinde miydi? Yeni dâhil olduğu garip çetenin anlayışlılığı karşısında şaşkın ve endişeli bir hâlde Clubs'ın dükkânında mıydı?

Arka sokaklardan birine sinmiş, sırtı Reen'in dayağı yüzünden sızlarken ağlıyor muydu?

Etrafını elleriyle yoklayıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Kolları ve bacakları işlemiyor gibiydi. Aslında onlara tam olarak hâkim olamıyordu. Ancak süzüldükçe görüşü netleşiyordu. Luthadel'deydi. Sorguculari öldürmüştü.

Neden hiçbir şey hissedemiyordu? Uzanıp dizleri üzerinde doğrulmayı denedi ancak yer garip bir şekilde uzakta gibiydi. Önünde ise kolları yoktu. Süzülmeyi sürdürdü.

Öldüm, diye düşündü.

Bunu düşünürken biraz daha uyanmıştı. Görebiliyordu ancak görüşü çok bulanıktı ve sanki çarpık gösteren bir camın ardından bakıyormuş gibiydi. İçinde kıpır kıpır bir güç hissediyordu. Uzuvlara benzemeyen ancak her nasılsa daha kapsamlı bir güç.

Dönmeyi başardığında karşısında kentin geniş bir manzarası vardı. Dönüşü esnasında karanlık bir şeyle burun buruna geldi.

Ne kadar uzakta olduğunu kestiremiyordu. Aynı anda hem uzak hem de yakın geliyordu. Onu, asıl dünyada görebileceğinden çok daha ayrıntılı olarak görebiliyordu ancak dokunamıyordu. İçgüdüsel olarak onun ne olduğunu anladı.

Harap artık Reen gibi görünmüyordu. Bunun yerine büyük, hareketli bir kara duman biçimini almıştı. Bedeni olmayan, ancak sıradan bir insandan çok daha büyük bir bilince sahip bir şey.

Vin düşüncelerini zihninde şekillendirirken, ben de buna dönüştüm, diye düşündü.

Harap, "Vin," dedi. Sesi Reen'in sesi değildi, bunun yerine daha boğuktu. Allomantik bir titreşim gibi Vin'in içinde hissettiği bir titreşimdi.

Harap, "Tanrılığa hoş geldin," dedi.

Vin sessiz kaldı, neler yapabileceğini görebilmek üzere gücünü sınamaya koyuldu. Anlayış onun için kolay bir şey gibi görünüyordu. Miraç Kuyusu'ndaki gücü almadan önceki gibiydi. Anında öğreniyordu. Ancak bu kez güç o kadar muazzamdı ki ve anlayışı o kadar kuvvetliydi ki, zihnini şaşkına çeviriyordu. Neyse ki zihni genişliyor ve Vin büyüyordu.

Uyanıyordu.

İçindeki gücün, varlığının odağının, yalnızca bir merkez olduğunun bilinciyle kentin üzerinde yükseldi. Tüm dünyaya yayılan bir güç odağı. Dilediği herhangi bir yerde olabilirdi. Gerçekten de bir yanı aynı anda her yerdeydi. Dünyayı bir bütün olarak görebiliyordu ve dünya ölmek üzereydi.

Titremelerini ve canının çıkmak üzere olduğunu gördü. Gezegendeki bitki yaşamının çoğu çoktan ölmüştü. Hayvanlar çabucak ölecekti; hayatta kalanlar ise artık küllerle kaplı olan bitkileri yiyebilenlerdi.

İnsanlar da çok geçmeden onları izleyecekti, ancak Vin insanların şaşırtıcı bir miktarının zulalara ulaşmış olduğunu görüp şaşırdı.

Vin, sonunda Lord Hükümdar'ın amacını anlayıp, zula değil, diye düşündü. *Sığınak. Bu kadar büyük olmalarının nedeni bu. İnsanların saklanması için birer kale. Bekleyip, biraz daha hayatta kalmak için.*

Bunu çözmeliydi. İçi güçle doluydu. Uzanıp yanardağları dindirdi. Onları teskin etti, yatıştırdı, kül ve lav saçma yeteneklerini köreltti. Ardından göklere uzanıp, tıpkı kirli bir pencereyi silen bir hizmetçi gibi dumanı ve karanlığı atmosferden sildi. Tüm bunları çok kısa bir sürede yapmıştı; aşağıdaki dünyada beş dakikadan fazla geçmemişti.

Toprak derhal yanmaya başladı.

Güneş son derece güçlüydü; kül ve dumanın toprağı nasıl da koruduğunu fark etmemişti. Bir çığlık atıp dünyayı hızla çevirdi; böylelikle güneş diğer tarafa geç-

ti. Karanlık çöktü. Bunu yapar yapmaz aşağıda fırtınalar kopmaya başladı. Hava olayları bu hareketten etkilenmişti ve denizlerde muazzam büyüklükte dalgalar oluştu. Kıyıya yönelip pek çok kenti yıkımın eşiğine taşıyordu.

Vin tekrar bir çığlık atıp dalgaları durdurmak üzere uzandı. Bir şey onu engelledi.

Bir kahkaha işitti. Havada dönüp, *Harap*'ın sürekli değişen, dalgalı bir fırtına bulutu gibi oturduğunu gördü.

"Vin, Vin," dedi. *"Lord Hükümdar'a ne kadar da benzediğinin farkında mısın? Gücü ilk kez eline geçirdiğinde her şeyi çözmeye çalıştı. İnsanların tüm sorunlarını."*

Vin, *Harap*'ın bu söylediklerini gördü. Her şeyi bilme yetisi yoktu; geçmişin tamamını göremezdi. Ancak sahip olduğu gücün geçmişini *görebiliyordu*. Rashek'in bu gücü ele geçirdiği anı, çaresizlik içinde gezegeni doğru bir yörüngeye oturtmaya çalışmasını görebiliyordu. Ancak gezegeni fazlasıyla uzağa çekip soğuyup donmasına sebep olmuştu. Ardından geri çekmişti fakat o andaki gücü hâkim olabileceğinden fazlasıyla muazzam ve korkunçtu. Bu yüzden, dünya tekrar ısınmıştı. Tüm yaşam son bulacaktı.

Yanardağlar yaratıp atmosferi tıkamış ve güneşi kızıla çevirmişti. Böylelikle gezegeni kurtarmış ancak aynı zamanda sonunu da hazırlamıştı.

Harap, "Çok acelecisin," dedi. *"Bu güç hayla bile edemeyeceğin kadar uzun bir süredir bende. Doğru bir biçimde kullanmak ise dikkat ve özen gerektirir.*

Tabii yalnızca yok etmek istiyorsan, başka."

Vin'in hissedebildiği bir güçle uzandı. Nasıl ve neden olduğunu bilmeksizin, aniden onu engelledi. Vin gücünü onunkine doğru savurdu ve *Harap* hareket edemez halde duraksadı.

Aşağıda dev dalgalar kıyıya vurdu. Hâlâ insanlar vardı. Kolosslardan saklanmış olan, mahsulleri öldüğünde denizden yakaladıkları balıklarla hayatta kalan insanlar. Vin onların acısını ve korkusunu hissetti; ardından onları korumak üzere uzanırken haykırdı.

Tekrar engellenmişti.

Dev dalgalar köyleri yerle bir ederken *Harap*, "Çaresizliğin ne demek olduğunu artık biliyorsun," dedi. *Elend ne demişti? Her İtme için bir Çekme vardır. Havaya bir şey fırlatırsan yere düşecektir. Karşıtlık.*

Harap varsa, Muhafaza var. Kadim zaman! Sonsuzluk! Ne zaman İtsem, sen geri İtiyorsun. Ölüyken bile beni durdurdun çünkü bizler kuvvetiz. Hiçbir şey yapamam! Sen de hiçbir şey yapamazsın! Denge! Varlığımızın laneti.

Aşağıda insanlar ezilir, suya kapılıp sürüklenir ve boğulurken Vin acı çekiyordu. Lütfen, dedi.

Lütfen onları kurtarmama izin ver.

Harap, "Neden?" diye sordu. *"Sana daha önce ne demiştim? Yaptığın her şey bana hizmet ediyor. Nezaketen seni durduruyorum. Çünkü onlara elini uzatsan bile, muhafaza ettiğinden fazlasını yok edeceksin.*

Bu her zaman böyledir."

Vin bekledi, çığlıkları duyabiliyordu. Ancak zihninin bir köşesinde, –artık muazzam bir zihne sahipti ve pek çok düşünceyi barındırabiliyordu– *Harap*'ın söylediklerini düşünüyordu.

Söyledikleri doğru değildi. Her şeyin yok olduğunu söylemişti ancak dengeden şikâyet ediyordu. Yalnızca daha fazla yıkıma sebep olacağı konusunda uyarmıştı ancak kendisini nezaketen durduracağına inanamıyordu. *Harap* onun yok etmesini istiyordu.

Her ikisi birden olamazdı. Kendisinin *Harap*'ın karşıtı olduğunu biliyordu. Eğer *Harap* kendisini durdurmamış olsaydı o insanları *kurtarabilirdi*. Evet, henüz bunu gerçekleştirebilecek titizliğe sahip değildi. Ancak bu gücünün değil Vin'in hatasıydı. Daha fazlasını öğrenip Lord Hükümdar gibi gücü daha iyi kullanır hâle gelmesini önlemek için onu durdurmak zorundaydı.

Ondan uzaklaşıp Luthadel'e doğru hareketlendi. Algısı genişlemeyi sürdürüyordu ancak gördüğü bir şey aklını karıştırmıştı. Yerde, fener gibi parlayan ışıklar vardı. Yaklaşıp bunların ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ancak tıpkı parlak bir lambaya doğruca bakıp ışık kaynağını görmenin zor olduğu gibi, bu gücün kaynağını seçmek de zordu.

Luthadel'e vardığında anladı. Harabeye dönmüş saraydan büyük bir parıltı yükseliyordu. Işığın çoğu belli belirsiz bir biçimde...

Kuleleri andırıyordu. Metal. Parıldayan gücün kaynağı da *bu. Haklıydım.* Metal güç demek ve *Harap* da bu yüzden çeliğe yazılanları okuyamıyor. Vin, ışıl ışıl parıldayan bir kuleye arkasını döndü. Her zamanki gibi *Harap* orada, kendisini izliyordu.

Harap, "Muhafaza sizi yaratmak istediğini söylediğinde şaşırmıştım," dedi. Sesinde meraklı bir hâl vardı. *"Diğer yaşamda ise doğanın kanunları geçerliydi. Dengeliydi. Ama Muhafaza... Özellikle dengelenmemiş bir şey yaratmak istiyordu. Kimi zaman muhafaza eden, kimi zaman ise harap eden bir şey. Daha önce görmüş olduğumuz biçimde bir şey. Merak uyandırıyordu.*

Sizi yaratmak için kendisinden bu kadar fedakârlık etmesini garip buluyorum. Sırf bu dünyaya insanları yerleştirebilmek için kendisini zayıf kılıp nihayetinde bana dünyayı yok etme gücünü veriyordu? Diğerlerinin beni tutsak etmek için ölmesine fedakârlık olarak gördüklerini biliyorum ama bu bir fedakârlık değildi. Bunu çok daha önce yapmıştı.

Evet, bana ihanet etmeye, beni tutsak etmeye çalıştı. Ama beni durduramadı. Yalnızca yavaşlattı. Engel oldu. Geciktirdi. Sizi yarattığımız günden beri bir dengesizlik hâkim. Ben daha güçlüydüm. O da bunu biliyordu."

Vin'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı, ya da artık bir bedeni olmasa da yüzünün böyle bir şekil aldığını hissediyordu. Sözleri...

Vin, daha güçlü olduğunu söylüyor, diye düşündü. *Ancak güçlerimiz denk. Yine mi yalan söylüyor?*

Hayır... Yalan söylemiyordu. Giderek genişleyen zihniyle geçmişe baktığında,

Harap'ın söylediği her şeye *inandığını* gördü. Gerçekten de Vin'in her yaptığının kendisine yardım ettiğini düşünüyordu. Dünyayı yıkımın gözünden görüyordu.

Kendisinden daha güçlü olduğu yalan değildi. Ancak o an için güçleri denkti. Bu da...

Bir yerlerde, *Harap*'ın bir parçası daha olmalı, diye düşündü. *Muhafaza*, insanları yaratmak için kendinin bir kısmından vazgeçtiğinden dolayı daha güçsüzdü. *Harap'ın zindanını güçlendirmek için kullandığı zihni değil de gücünün asıl kısmı.*

Daha önce şüphelenmiş olduğu şeyden artık emindi. *Harap*'ın gücü bir yerlerde toplanmış ve *Muhafaza* tarafından saklanmıştı. *Atiyum. Harap daha güçlüydü.* Ya da, son parçasına da kavuştuğunda daha güçlü olacaktı. Öyleyse tamamen yok edebilirdi; artık denk olmayacaklardı.

Çaresizlik içinde sağa sola döndü; tüm dünyaya, ince filizleri olan parlak, beyaz bir aura gibi yayıldı. Hâlâ bilmediğim o kadar çok şey var ki, diye düşündü.

Zihninin böylesine genişlerken bunu kabul etmek garipti. Ancak bilgisizliği artık bir insanınki gibi değildi. Deneyimsizliğinden kaynaklanıyordu. *Harap* ona kıyasla çok öndeydi. Kendi yönlendirmesi olmaksızın hareket edebilen hizmetkârlar yaratmıştı, bu yüzden Vin onları durduramazdı.

Dünyada kurguladığı planını görebiliyordu. Bin yıl önce kurnazca Lord Hükümdar'ı etkilediğini gördü. Rashek *Muhafaza*'nın gücüne sahipken bile *Harap* onun kulağına fısıldayarak onu hemalurjiyi anlamaya yönlendirmişti. Rashek de buna itaat edip, farkında olmadan zamanı gelince devralabilsin diye *Harap* için köleler –ordular– yarattı.

Vin Luthadel'e yönelen kolossları görebiliyordu.

Harap yaklaşarak, "Hakkını vermeliyim Vin," dedi. *"Sorgucularımı yok ettin. En azından bir tanesi hariç, hepsini. Onları yaratmak çok zordu.* Ben..."

Ona odaklanmayı bıraktı, en azından zihninin büyük bir kısmını *Harap*'tan uzaklaştırdı. Dikkatini çeken başka bir şey vardı. Bir şey Luthadel'e doğru gidiyor, ışık mızrakları üzerinde uçuyordu.

Elend.

Geriye dönüp bakıyorum da, sisler, Allomansi ve Miraç Kuyusu arasındaki bağlantıyı görmüş olmalıydık. Allomanserler'in görüşleri sisleri yarabiliyordu ayrıca sislerin herhangi türden bir Allomantik güç kullanan bir kişinin etrafında oynaştığı da bir gerçekti.

Daha açık bir işaret ise bir hemalurjistin yeteneklerini kullandığında sisleri İtmesiydi. Kişi Harap'a yaklaştıkça, onun etkisi altına girdikçe ve kazıklarını daha uzun süre bedeninde taşıdıkça, sisler daha da uzaklaşıyordu.

77

ELEND KREDIK SHAW'DAN GERİYE KALAN HARABE içinde, bu yıkımı düşünmekten uyuşan beyniyle dikiliyordu.

İmkânsız görünüyordu. Böylesi kocaman, muhteşem bir binayı nasıl bir güç yerle bir etmiş olabilirdi? Binaları parçalayıp bunları birkaç sokak öteye fırlatıp böylesi bir yıkıma ne sebep olmuş olabilirdi? Ayrıca, yıkımın kaynağı, bir zamanlar Lord Hükümdar'ın gücünün merkezi olmuş olan bu yerdeydi.

Elend enkazdan bazı yıkıntıları yerinden kaldırarak krateri andıran bir şeyin merkezine doğru yaklaşıyordu. Karanlık gecede etrafına bakınıp devrilmiş bloklara ve kulelere bakıyordu.

Usulca, "Lord Hükümdar adına..." demekten kendini alamadı. Miraç Kuyusu'nda bir şey mi olmuştu?

Patlamış mıydı?

Elend dönüp kente baktı. Boş görünüyordu. Son İmparatorluk'taki en büyük kent, yönetimin merkezi, Luthadel. Bomboş. Kentin çoğu harabeye dönmüştü; üçte biri yanmıştı ve Kredik Shaw sanki bir tanrının yumruğu altında ezilmişçesine dümdüz olmuştu.

Elend yere bir sikke atıp havaya, ilk hedefi olan kentin kuzeydoğusuna doğru fırladı. Vin'i bulma umuduyla Luthadel'e gelmişti ama Tyrian Dağı çevresindeki düzlükleri kaplayan büyük lav tabakasının etrafından dolaşmak için yolunu güneye

doğru değiştirmek zorunda kalmıştı. O manzara ve Luthadel'in harap hali Elend'i fazlasıyla rahatsız etmişti.

Vin neredeydi?

Binadan binaya sıçradı. Her sıçrayışında yerden kül kaldırıyordu. Bir şeyler oluyordu. Küller yavaşça ortadan kayboluyordu; hatta kül yağmuru büyük oranda durmuştu. Bu iyiydi, ancak kısa bir süre önce güneşin büyük bir şiddetle parıldamış olduğunu da hatırladı. Bu kısa sürede sıcaklık o kadar yakıcıydı ki, yüzü hâlâ acıyordu.

Güneş... Düşmüştü. Bir saniyeden az bir sürede ufuk çizgisinin altına inmiş ve Elend'in ayakları altında yer aniden sallanmıştı. Bir yanı, delirmeye başladığını düşünüyordu. Ancak vaktin geceye döndüğünü inkâr edemezdi, bedeni –ve kentte rastladığı saat kulelerinden biri– bile öğleden sonra olması gerektiğini söylüyordu.

Bir binaya inmiş, ardından kırık bir kapı kolunu İterek tekrar sıçramıştı. Karanlıkta, açık havada ilerlerken ürperdi. Geceydi, yıldızlar tepesinde rahatsız edercesine parıldıyordu ve etrafta sis yoktu. Vin sislerin onu koruyacağını söylemişti. Sisler çekildiğine göre onu şimdi kim koruyacaktı?

Venture Hanesine, sarayına yöneldi. Binadan geriye yalnızca yanmış duvarlar kalmıştı. Avluya inip evine, içinde büyüdüğü yere bakıp yıkımı anlamlandırmaya çalıştı. Kendi armasını taşıyan, kahverengi üniformalı birkaç muhafızın cesedi yerde çürümekteydi. Her şey hareketsizdi.

Öfkeyle, burada neler olmuş, diye düşündü. Binadan geriye kalanları dolaştı ancak hiçbir ipucu bulamadı. Her şey küle dönmüştü. Üst kattaki yıkık bir pencereden çıktı ardından, arka bahçede bir şey görüp duraksadı.

Yere indi. Orada, külle kaplanmasına izin vermemiş olduğu bir güneşliğin altında, yıkıntılar arasında bir beyefendi kıyafeti içinde cansız yatan bir beden buldu. Cesedi döndürdüğünde karnına saplanmış olan kılıcı ve duruşundan bunun bir intihar olduğunu anladı. Cesedin parmakları hâlâ kılıcın kabzasını tutuyordu. Tanıdık gelen yüzü görünce, Penrod, diye düşündü. Ölüydü, görünüşe göre de intihar etmişti.

Gölgeliğin zemininde kalemle karalanmış bir şey fark etti. Elend, eliyle külleri temizlemeye çalışırken harfleri de dağıtmıştı. Neyse ki, hâlâ okunabiliyordu. Üzgünüm, yazıyordu. *Bir şey beni... Kenti ele geçirdi. Yalnızca bazı zamanlar kendimdeyim. Daha fazla yıkıma sebep olmaktansa kendimi öldürmek daha iyi. Halkını Terris Salâhiyeti'nde ara.*

Elend kuzeye döndü. Terris mi? Orası, sığınmak için çok garip bir yerdi. Eğer kentteki halk kaçmışsa neden sislerin en zayıf olduğu yer olan Merkezi Salâhiyet'i terk etmişlerdi?

Yazılanları gözden geçirdi.

Bir ses, *Harap*, diye fısıldamış gibi geldi. *Yalanlar...*

Harap yazılanları değiştirebilirdi. Penrod'un yazdıklarına güvenilemezdi. Elend ona sessiz bir veda ederek yaşlı devlet adamını gömebilecek kadar vakti olmasını içinden geçirdi; ardından bir sikke fırlatıp kendisini havaya doğru İtti.

Luthadel halkı *bir yerlere* gitmişti. Eğer *Harap* onları öldürmenin bir yolunu bulmuş olsa, Elend daha fazla cesede rastlardı. Eğer arayacak olsa, kentte hâlâ saklanmakta olan birilerini muhtemelen bulabileceğini düşünüyordu. Muhtemelen sislerin çekilmiş olması, ve gündüzden geceye ani değişim onları saklanmaya itmişti. Belki Kredik Shaw'un altındaki mağaraya saklanmışlardı. Elend sarayın karşı karşıya kalmış olduğu yıkımı düşünüp oraya gitmemiş olmalarını umdu. Eğer orda birileri varsa, içeride mahsur kalmışlardı.

Rüzgâr, batı, diye fısıldıyor gibiydi. *Madenler...*

Harap metinleri genellikle asıl hâline göre çok küçük bir değişiklik yapıyor, diye düşündü. *Öyleyse... Muhtemelen oradakilerin çoğunu Penrod, halkımı nerede bulacağıma anlatmaya çalışmak için yazdı. Harap onların Terris Salâhiyeti'ne gittiğini sanmamı istiyor; peki ya Penrod aslında onların Terrislilere gittiğini yazmışsa?*

Mantıklıydı. Eğer Luthadel'den kaçmış olsa, oraya giderdi; orada zaten yerleşik bir grup mülteci vardı; hayvanları, mahsulleri ve yiyecekleri olan bir grup.

Elend batıya yönelip kentten ayrıldı; her Allomantik sıçrayışıyla pelerini ardından dalgalanıyordu.

Aniden, *Harap*'ın öfkesi Vin'e daha da mantıklı gelmeye başlamıştı. Tüm varlığın gücü elindeymiş gibi hissediyordu. Ancak Elend'e birkaç kelime iletmek bile tüm gücünü gerektirmişti.

Söylediklerini işitip işitmediğinden bile emin değildi. Ancak Vin Elend'i o kadar iyi tanıyordu ki, bir bağ hissetti. *Harap*'ın onu önlemeye yönelik çabalarına karşın bir yanının, Elend'in bir yanına erişebildiğini düşünüyordu. Belki *Harap*'ın Sorgucuları ve taraftarları ile iletişim kurduğuna benzer bir biçimde.

Yine de, neredeyse güçsüz bir konumda oluşu sinir bozucuydu.

Harap, "Denge," diye çıkıştı. *"Beni tutsak eden dengeydi. Muhafaza'nın fedakârlığı; daha güçlü olan tarafımı alıp onu gizlemiş ve beni kendisiyle tekrar eşit kılmış olmasıydı. Bir süreliğine.*

Yalnızca bir süreliğine. Peki zaman bizim için nedir, Vin? Hiçbir şey."

Atiyumun bir tanrının bedeninin bir parçası olması bunu okuyanlara garip gelebilir. Ancak "beden" ile kast ettiğimiz genellikle "güçtür." Zihnim genişledikçe nesnelerin ve enerjilerin aynı şeylerden oluştuğunu ve bir biçimden diğer biçime dönüşebileceklerini anladım. Tanrılık gücünün dünyanın fiziksel biçiminde görünür olması bana tamamen mantıklı geliyor. Harap ve Muhafaza belirsiz ve soyut değillerdi. Varlığın bütününü oluşturan parçalardı. Bir bakıma dünyadaki her nesne onların gücünden meydana gelmişti.

Öyleyse atiyum tek yönlü bir nesneydi. Örneğin, bir kayanın olduğu gibi yarısı Harap, diğer yarısı ise Muhafaza değil de tamamen Harap'tan oluşan bir nesneydi. Hathsin Madenleri, Muhafaza tarafından Harap'a ihaneti ve onu tutsak etmesi sırasında onun bedeninden çaldıklarını gizlemek için oluşturulmuştu. Kelsier o kristalleri parçalayarak Madenleri gerçekten yok etmemişti, çünkü onlar eninde sonunda –birkaç yüzyılda– yeniden oluşacaklar ve atiyum sağlamaya devam edeceklerdi çünkü orası Harap'ın tutsak bedeninin doğal bir çıktısıydı.

İnsanlar atiyum yaktıklarında Harap'ın gücünü kullanıyorlardı; belki de bu yüzden atiyum insanları oldukça becerikli ölüm makinelerine dönüştürüyordu. Ancak bu gücü tüketmiyorlar, yalnızca kullanıyorlardı. Bir atiyum külçesi harcandığında güç tekrar Madenler'e dönüp tekrar bütünleşmeye başlardı; tıpkı Miraç Kuyusu'ndaki gücün kullanıldıktan sonra geri gelmesi gibi.

78

SAZED, BU ŞÜPHESİZ Kİ bulunduğum en garip zindan, diye düşündü.

Tabii ki bundan önce yalnızca bir kez tutsak edilmişti. Yine de yaşamında pek çok zindan görmüştü ve görmedikleri hakkında ise yazılanları okumuştu. Pek çoğu kafesi andırıyordu. Ancak bu yalnızca yerdeki bir çukurdan ve bu çukurun üstünü örten demir bir ızgaradan ibaretti. Sazed içeride eğilip büzüştü, metalzihinleri elinden alınmıştı ve bacakları ağrıyordu.

Muhtemelen bir kandraya göre yapılmış, diye düşündü. *Muhtemelen kemikleri olmayan bir kandra için?* Kemiksiz bir kandra nasıl görünüyordu? Bir lapa yığını gibi mi? Yoksa kaslardan bir yığın mı?

Her halükarda bu zindan bir insan için yapılmamıştı; özellikle de Sazed gibi uzun biri için. Güçlükle kıpırdayabiliyordu. Uzanıp metal ızgarayı itmeyi denedi ancak sağlamdı. Büyük bir kilit onu iyice sabitliyordu.

Ne kadardır bu çukurda olduğundan emin değildi. Saatler miydi? Belki de günlerdir oradaydı. Ona hâlâ yiyecek bir şey vermemişlerdi fakat üçüncü nesilden biri üzerine biraz su dökmüştü. Sazed hâlâ kurumamıştı ve susuzluğunu gidermek için cübbesini emmek zorunda kalmıştı.

Bu aptalca, diye düşündü. Bunu hücrede geçirdiği sürece pek çok kez düşünmüştü. *Dünya sona eriyor ve ben bir hücreye mi kapatıldım?* Son Sırdaş'tı, Müjdeci'ydi. Yukarıda, olup bitenleri kayıt altına alıyor olmalıydı.

Çünkü doğruyu söylemek gerekirse dünyanın sona ermeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Bir şeylerin, belki de *Muhafaza*'nın insanlığı koruyup kolladığını kabul etmişti. Terris dinine uymakta giderek artan bir kararlılığı vardı; ancak bunun nedeni bu inancın mükemmel olması değil; inanıp umutlu olmayı tercih etmesiydi.

Kahraman gerçekti. Sazed buna inanıyordu. Ve ona güveniyordu.

Kelsier'le birlikte yaşamış ve ona yardım etmişti. Ortaya çıktığı yıllarda Firari Cemaati'nin yükselişini kaleme almıştı. Hatta Tindwyl ile birlikte Çağların Kahramanı'nı araştırmış ve Vin'in kehanetlerde bahsedilen kişi olduğunun müjdesini kendisi vermişti. Ama kısa bir süre önce Vin'e inanmaya başlamıştı. Belki de bunun nedeni mucizelere tanık olan biri olmaya karar vermiş olmasıydı. Ya da belki yaklaşan sonun iç karartan korkusuydu. Belki de gerginlik ve huzursuzluktu. Her ne olursa olsun, kargaşadan huzuru çekip çıkarmayı bilmişti.

Gelecekti. Dünyayı muhafaza edecekti. Ancak Sazed'in yardım etmeye hazırlıklı olması gerekiyordu. Bu da kaçması anlamına geliyordu.

Metal ızgaraya baktı. Kilidi çeliktendi, ızgaranın kendisi ise demirdi. Tereddütle uzanıp parmaklıklara dokundu ve ağırlığının bir kısmını demire verdi.

Bununla birlikte bedeni hafifleyiverdi. Ferusimya'da, demir fiziksel ağırlığı barındırırdı ve ızgara Ferusimyasal yükü taşıyacak kadar saftı. Izgarayı bir metalzihin olarak kullanma fikrine öncelikle içgüdüsel olarak karşı çıkmıştı; taşınabilir değildi, ayrıca kaçması gerekirse, sakladığı tüm gücü geride bırakmak zorunda kalacaktı. Ancak bu çukurda oturup beklemekten de bir fayda gelmeyecekti.

Diğer eliyle uzanıp çelik kilide bir parmağıyla dokundu. Ardından onu da bedenindeki hız ile doldurdu. Bir anda hâlsiz düşmüştü; sanki her hareketi, hatta soluk alışı bile, zorlaşmış gibiydi. Her hareketiyle sanki yoğun bir maddeyi itmek zorundaymış gibiydi.

Öylece kaldı. Metalzihinleri doldurduğunda bir tür transa geçmeyi öğrenmişti. Sıklıkla pek çoğunu birden doldurur ve bunun sonucunda zayıf, güçsüz yavaş ve uyuşuk hissederdi. Mümkün olduğunca kendisini öylece bırakmak daha iyi geliyordu.

Meditasyonun ne kadar sürdüğünden emin değildi. Zaman zaman bir muhafız

gelip üzerine su atıyordu. Sesler duyduğunda Sazed toparlanıp uyuyormuş gibi yapıyordu. Ama muhafız gider gitmez tekrar uzanıp metalzihinlerini doldurmayı sürdürüyordu.

Biraz daha zaman geçti. Ardından sesler duydu. Sazed tekrar toparlandı ve üzerine suyun boca edilmesini bekledi.

Bir ses "Seni halkımı kurtarmak için gönderdiğimde," diye homurdandı, "Kast ettiğim tam olarak bu değildi." Sazed gözlerini açıp yukarı baktı ve ızgaranın öte yanında tanıdık bir köpeğin yüzünü gördüğüne şaşırdı.

Sazed "TenSoon, sen misin?" diye sordu.

Kandra homurdanıp geri çekildi. Bir kandra daha belirince Sazed canlandı. Ahşaptan, uzun ince, neredeyse insana benzemeyen zarif bir som bedeni vardı. Elinde ise bazı anahtarlar vardı.

TenSoon, köpek sesiyle "Çabuk, MeLaan," dedi. Görünüşe göre kurt köpeği hâline geri dönmüştü; bu da mantıklı bir seçimdi. Anayurt'un kimi zaman dar ve dik olan tünellerinde bir at olarak ilerlemek zor olurdu.

Dişi kandra kilidi açtı, ardından da kapağı kaldırdı. Sazed hevesle yukarı tırmandı. Odada, garip som bedenler kuşanmış birkaç kandra daha vardı. Köşede, gardiyan elleri ve ağzı bağlı bir hâldeydi.

TenSoon "Anayurt'a girerken görüldüm, Terrisli," dedi. "Bu yüzden az vaktimiz var. Burada ne oldu? MeLaan bana senin tutsak edilmenden bahsetti; KanPaar ilk neslin senin tutuklanmanı emrettiğini söyledi. Onları kızdıracak ne yaptın?

Sazed uyuşmuş olan bacaklarını hareket ettirirken "Onlar değil," dedi. "İkinci nesildi. İlk nesilleri rehin aldılar ve yönetimi onlardan almayı planlıyorlar."

MeLaan'ın şaşkınlıktan nefesi kesildi. "Asla yapmazlar!"

Sazed doğrulurken "Yaptılar," dedi. "İlk nesillerin hayatından endişe ediyorum. KanPaar insan olduğumdan ötürü beni öldürmekten çekinmiş olabilir. Ancak ilk nesiller..."

MeLaan "Ama," dedi, "İkinci nesiller kandradır. Böyle bir şey yapmazlar. Biz öyle bir halk değiliz."

TenSoon ve Sazed bakıştılar. Sazed, her toplumda kuralları çiğneyenler vardır, evladım, diye düşündü. *Özellikle de söz konusu güç olunca.*

TenSoon "Birinci nesilleri bulmalıyız," dedi. "Güvenağılı'nı da geri almalıyız." Diğer kandralardan biri "Seninle birlikte savaşacağız, TenSoon," dedi.

Bir diğeri "Sonunda onları deviriyoruz!" dedi. "İkinci nesilleri ve insanlara hizmet etmemiz gerektiğindeki ısrarlarını!"

Sazed bunu anlayamadı. Bu çatışmanın insanlarla ne ilgisi olabilirdi ki? Ancak diğerlerinin TenSoon'u nasıl gördüğünü fark etti. Köpeğin bedeni, diye düşündü. *Onlar için, TenSoon büyük bir devrimci; bunun tek nedeni de Vin'in ona yapmasını söylediği bir şey.*

TenSoon tekrara Sazed'le göz göze geldi, bir şeyler söylemek üzere dudaklarında bir hareketlenme oldu. Ancak duraksadı. Köpek kulakları doğrulurken "Geliyorlar," dedi.

Sazed endişeyle arkasını döndüğünde hücresinin bulunduğu salona uzanan koridorun taştan duvarlarında beliren gölgeleri fark etti.

Salon, zemininde beş–altı zindan bulunan küçük bir yerdi. Başka bir girişi yoktu.

Cesur sözlerine karşın TenSoon'un yanındakiler derhal ürküp duvara doğru çekildiler. Çekişmeye, özellikle kendi türleriyle bir çekişmeye alışık olmadıkları ortadaydı. TenSoon'da ise onlardaki ürkeklik yoktu. Beşincilerden bir grup içeri girer girmez ileri atılıp omzunu birinin göğsüne doğru savurdu, bir yandan da havlayıp bir diğerini pençeliyordu.

Sazed gülümseyerek, benim Terris toplumuna uyamadığım gibi, kendi toplumuna uyum sağlayamayan bir kandra var, diye düşündü. Geri çekilip hücrelerden birinin parmaklıklarının üzerine çıktı ve çıplak ayaklarıyla metalin üzerine bastı.

Beşinci nesiller TenSoon'la dövüşmekte zorlanıyorlardı ne de olsa kandra Vin ile birlikte çalışmıştı ve köpek bedeninde oldukça rahattı. Hareket halindeydi ve onları yere deviriyordu. Ancak beş kişiydiler ve TenSoon tek başına karşı koyuyordu. Geri çekilmek zorunda kaldı.

Sazed, bedenindeki yaralar o istediği anda kapanıyor, diye düşündü. *Muhafızlar bu yüzden genellikle çekiç kuşanıyor olmalılar.*

Bu da kandralara karşı nasıl mücadele edileceğini açıkça gösteriyordu. TenSoon Sazed'in yanına geriledi. Köpek "Özür dilerim," diye hırıldadı.

"Bu pek kurtarma sayılmaz."

Beşinci nesiller etraflarını sararken Sazed gülümseyerek "O, bilmem ki," dedi. "Sanırım, bu kadar çabuk pes etmene gerek yoktu."

Beşinciler saldırıya geçti ve Sazed yalın ayaklarının altındaki ızgaranın emirine erişti. Bir anda bedeni normale kıyasla birkaç kat ağırlaştı ve bir kandra muhafızını kollarından yakaladı.

Ardından tüm ağırlığıyla üzerine çöktü

Sazed her zaman bir savaşçı olmadığından bahsederdi. Ancak bunu ne kadar söylerse söylesin zorla dövüşmek durumunda kalması bu bahanenin artık geçersiz olduğunu düşünmesine yol açıyordu. Gerçek şu ki, son birkaç yılda, hayal bile edebileceğinden çok daha fazla muharebeye katılmış ve bunlardan sağ kurtulmuştu.

Her halükarda, bazı temel hareketleri biliyordu; Ferusimya gücü ve kendisinden beklenmedik bir hamle yapacak olması onun için yeterliydi. Metaldeki ağırlığa erişmesi bedeninin ve kemiklerinin yoğunluğunu arttırmış ve kendisini askerin üzerine bırakırken yaralanmasını önlemişti. Birlikte ızgaranın üzerine düştüklerinde Sazed bir çatırtı duyup bundan memnun oldu; artmış olan ağırlığı muhafız kandranın kemiklerini kırmıştı. Taştan som bedenleri vardı ancak bu bile yeterli değildi.

Sazed metalzihini serbest bıraktı, ardından onu doldurarak bedenini son derece hafif kıldı. Ayağıyla çelik kilide dokundu ve hıza erişti. Bir anda bir insana göre çok daha hızlıydı. Diğer dört muhafız şaşkınlıkla kendisine doğru dönerken ayaklandı.

Demirzihinini doldurmayı bırakıp normal ağırlığını geri kazandı, ardından büyük bir hızla etkisiz hâle getirdiği askerin baltasına uzandı. Takviyeli bir gücü yoktu ancak hızlıydı. Çekici kandralardan birinin omuzuna indirerek darbesinin etkisini güçlendirmek için ağırlığını arttırdı.

Kandranın kemikleri parçalandı. Sazed ayağını kilitten çekip geriye kalan tüm hıza erişti. Eğilip kendi etrafında dönerek çekicini ona doğru ellerindeki çekiçlerle saldırmakta olan iki kandranın dizlerine indirdi.

Çığlıklar atarak yere devrilirlerken Sazed'in hızı tükendi.

Doğruldu. TenSoon geriye kalan son muhafızın üzerine çıkmış, onu zapt ediyordu. Altındaki tutsak korkudan büzüşürken TenSoon "Bir âlim olduğunu sanıyordum," dedi.

Sazed elindeki çekici fırlattı. "Öyleyim," dedi. "Vin olsa bu zindandan günler öncesinde kurtulmuş olurdu. Şimdi bunlarla ilgilenmemiz gerek..." Eliyle, kırık kemikleri yüzünden hareket edemeyen beşinci nesilleri gösterdi.

TenSoon başıyla onayladı. Arkadaşlarından bazılarına, kendisine yardım etmelerini işaret etti. TenSoon'un zapt etmiş olduğu tutsağı tereddütle tutuyorlardı, ancak hareket etmesini önleyecek kadar çok kişiydiler.

TenSoon tutsak kandraya "Ne yaptın FhorKood?" dedi. Sazed diğer beşinci nesilleri gözlüyordu ve kaçmaya çalışan birine bir darbe daha indirip kemiklerini kırmak zorunda kalmıştı.

FhorKood tükürdü. "Pislik üçüncü nesil," diye söylendi.

TenSoon, gülümseyerek "Bu kez hain sizsiniz," dedi. "KanPaar bana Ahitbozan diyor, sonra da ilk nesli deviriyor, öyle mi? Eğer dünya sona eriyor olmasaydı bunu daha keyif verici bulabilirdim.

Şimdi, konuş!"

Sazed bir şey fark edip duraksadı. Zemindeki diğer hücreler doluydu. Eğildiğinde içeride gördüğü kaslar bir yerden tanıdık geliyordu. Renkleri ve şekilleri biraz bozuktu. Sanki duvar yosunu gibiydi.

Doğrulup "TenSoon!" dedi. "Belki birinci nesiller hâlâ hayattadır. Buraya gel."

TenSoon yaklaştı ardından çukurun içine bakıp köpek dudaklarında düşünceli bir ifade oluştu. "MeLaan! Anahtarlar!" Kandra aceleyle gelip ızgaranın kilidini açtı. Sazed şaşkınlıkla çukurda, birbirinden farklı renklerde birkaç grup kas olduğunu fark etti.

TenSoon doğrulurken "Kemiklere ihtiyacımız var," dedi.

MeLaan başıyla onaylayıp hızla odadan ayrıldı. Sazed TenSoon ile göz göze geldi.

TenSoon usulca "Bu hücrelerdeki diğer kandraları öldürmüş olmalılar," dedi. "Sonsuza dek hapsedilmiş hainler. Benim kaderim de bu olacaktı. Her halükarda zekice; herkes bu hücrelerde uğursuz suçluların yer aldığını sanıyor. Beşinci nesillerin onları beslemesi garip görünmeyecekti ve kasların renklerini görebilecek kadar yakından bakmadıkça hiç kimse hücrelerdekilerin birinci nesiller olduğunu anlamayacaktı.

Sazed "Gitmeliyiz," dedi. "KanPaar'ı bulmalıyız."

TenSoon hayır der gibi başını salladı. "İlk nesiller söylediklerimizi desteklemeden pek yol kat edemeyiz, Terrisli. Git ve biraz daha Ferusimya depola. İhtiyacımız olabilir."

TenSoon sözünü tamamlayıp hareketlendi ve tutsak muhafızın yanında eğildi. "İki seçeneğin var, FhorKood," dedi. "Ya o kemiklerden vazgeçersin, ya da tıpkı OreSeur'a yaptığım gibi bedenini sindirip seni öldürürüm."

Sazed merakla olup biteni izledi. Tutsak kandra TenSoon'dan ürküyor gibi görünüyordu. Beşinci neslin bedeni eridi ve granit kemiklerden sürünerek uzaklaştı. TenSoon gülümsedi.

Sazed "Bu ne için?" diye sordu.

TenSoon "Zane'in bana öğrettiği bir şey dedi. Köpek bedeni erimeye ve tüyleri dökülmeye başlıyordu. "Kimse bir *kandranın* sahte olacağını düşünmez. Birkaç dakika içinde buradaki FhorKood ikinci nesillerin yanına dönüp hain TenSoon'un yakalandığını bildirecek. Sanırım, ilk nesillerin iyileşmesine olanak tanıyacak kadar oyalayabilirim; beden kuşanmaları bana kıyasla çok daha uzun sürecektir."

Sazed başıyla onayladı. Kısa bir süre sonra MeLaan büyük bir torba kemikle geri geldi ve inanılmaz bir hızla FhorKood'un bedenini yeniden oluşturmuş olan TenSoon yapması gerekenleri gerçekleştirmek üzere oradan ayrıldı.

Ardından Sazed eğildi, kilidi çıkardı ve metalzihin olarak kullanmak üzere eline aldı; diğer elinde ise ağırlık depolamak üzere demir bir çekiç vardı. Orada öylece oturmak garip bir hisli, ancak birinci nesiller bedenlerini yeniden oluşturmak için birkaç saate ihtiyaç duyuyordu.

Sazed, gerçekten bir telaşa gerek yok, diye düşündü. *Birinci nesiller burada; ihtiyacım olan onlar. Onlara sorular sormaya, istediklerimi öğrenmeye devam edebilirim. TenSoon KanPaar'ı oyalayacaktır.* Birkaç saat daha ikinci nesillerin idarede olması sorun olmaz.

Ne yapabilirler ki?

Sislerin kendilerini barındıracak yeni bir yer aradıklarını düşünüyorum. Yönlendirecek bir bilinç. Bu konuda hâlâ bir karara varabilmiş değilim. Neden yaratma ve yok etme için kullanılan güç onu idare edecek bir zihne ihtiyaç duyuyor? Yine de, yeteneklerinin emrinde, muğlak bir iradesi var gibi görünüyor. Onu yönlendirecek bir bilinç olmaksızın, hiçbir şey yaratılamaz ya da yok edilemez. Muhafaza'nın gücü istikrarı güçlendirme eğilimi yeterli değilmiş gibi. Eğer hiçbir şey değişmezse, hiçbir şey var olmaz.

Bu da Muhafaza ve Harap'ın zihinlerinde kimlerin veya nelerin olduğunu düşündürüyor.

Her ne olursa olsun Muhafaza'nın gücü olan sisler tüm bunlar yaşanmadan önce barınacak yeni birini seçmişlerdi. Ancak bu kişi derhal Harap tarafından ele geçirilmiş ve bir piyon gibi kullanılmıştı. Ona gizli bir hemalurjik kazık vererek sislerin dilediği gibi ona yerleşmesini de önleyeceğini biliyor olmalıydı.

Üç kez sislerin gücünden yararlanmıştı, öyleyse bu üçü sefer de küpesini takmıyordu. Lord Hükümdar'la dövüşürken, Allomansi küpeyi çıkarıp atmıştı. Fadrex'te Marsh ile dövüşürken küpeyi bir silah olarak kullanmıştı. Sonuncusunda ise Marsh küpeyi çekip koparmış ve onu serbest bırakarak, Muhafaza'dan geriye kalan son tutamın da yok olmasıyla çaresizce barınacak bir yer arayan sislerin sonunda içine dolmasına olanak tanımıştı.

79

BİR ŞEYLER DEĞİŞTİ.

Vin dünya hakkında fikir yürütmeyi bırakıp doğruldu. Önemli bir şey oluyordu. Hemen neler olup bittiğini anlayacak kadar deneyimli değildi ancak *Harap*'ın aniden ortadan kaybolduğunu anlamıştı.

O da peşinden gitti. Hız sorun değildi. Aslında ona hareket ediyormuş gibi bile gelmiyordu. "Peşinden gitmişti" çünkü bilincini, *Harap*'ın kendi bilincini odaklamış olduğu yöne bir anda kaydırmayı zihni böyle yorumluyordu.

Bölgeyi tanıdı. Hathsin Madenleri ya da yakınlarında bir yer. Zihninin bir kısmının daha önce fark etmiş olduğu gibi Madenler büyük bir mülteci kampına dönüşmüştü; oradaki insanlar Terris halkının özenle biriktirmiş olduğu kaynakları hızla tüketiyorlardı. Bir yanı gülümsedi. Terrisliler mallarını karşılıksız veriyorlar, Luthadel'den kaçıp gelenlere yardım ediyorlardı. Lord Hükümdar Terrislileri uysal olmak üzere yetiştirmişti. Ancak mükemmel hizmetkârlar yaratırken bunun son sürülerini dahi açlık çeken kimselere verecek olan düşünceli, nazik insanlar olacaklarını da düşünmüş müydü?

Fark etmiş olduğu şeyin Terrisliler ya da misafirleriyle ilgisi yoktu. Yaklaşırken görmüştü. Parıldayan bir şey. Güneşten bile daha güçlü bir şey. Odaklandı ancak zorlukla seçebiliyordu. Bu kadar muazzam bir biçimde parıldayan şey neydi?

Bir ses "Bunu al," dedi. "İnsanları bul ve silah ve kaynak karşılığına takas et."

İkinci bir ses "Evet, Lord KanPaar," dedi. Bu parlayan bölgenin merkezinden geliyorlardı. Madenler'in yanında, mültecilerden yalnızca birkaç dakika uzaklıktaydı.

Vin, ani bir korkuyla, hayır, diye düşündü.

KanPaar "Ahmak birinci nesiller bu serveti fazlasıyla uzun süredir saklıyorlar," dedi. "Bu servetle, insanlara uşaklık değil efendilik edebiliriz."

İkinci bir ses "Bir şeyi değiştirmek istemediğimizi sanıyordum?" dedi.

"Ah, değiştirmeyeceğiz. En azından kısa sürede. Şimdilik, yalnızca bu küçük miktarın satılması gerekiyor..."

Vin yeni ve genişlemiş zihniyle, yer altında saklı, diye çıkarımda bulundu. *Büyük miktardaki metal yatakları nedeniyle parıldayan bir yerde. Harap atiyumun nerede olduğunu asla anlayamazdı.*

Lord Hükümdar'ın stratejilerindeki derinlik onu şaşırtmıştı. Böylesi büyük bir sırrı bin yıl saklayarak, atiyumu güvenilir ellerde tutmuştu. Obligatörlerin yalnızca metal levhalar kullanarak haberleşerek Madenler'de yapılacaklar hakkında talimatlar verişini düşündü. Tam olarak nereye gittiğini ve neyin taşındığını gizlemek adına altın ve sikkelerin arasına karıştırılmış atiyumu Madenler'den çıkaran karavanları düşündü.

Lord Hükümdar, insanlık için neler yaptığımı bilmiyorsun, demişti.

Vin, bilmiyormuşum, diye düşündü. *Teşekkür ederim.*

Harap'ın gücüyle coştuğunu hissedip onu engelledi. Ama bir güç filizinin *Harap*'ı aşıp Elend'e ulaşmasını sağladığında, *Harap* da çok küçük bir miktarını aktarmayı başarmıştı. Konuştuğu kişi hemalurji ile bozulmuş olduğundan bu kadarı bile yeterliydi. Omuzlarındaki kazıklar *Harap*'ın gücünden faydalanıyordu ve bu da onun kazıkları bedeninde taşıyan kimseyle konuşmasına olanak tanıyordu.

Algıları sonunda atiyumun parlaklığını aşıp yerin hemen altındaki bir mağarada yarı saydam bedene sahip bir yaratığı görünce Vin, bir kandra, diye düşündü. Bir başka kandra, küçük bir kese atiyumla yakınlardaki bir delikten çıkıyordu.

Harap KanPaar adlı kandrayı hâkimiyeti altına aldı. Metal kazıkları kendisini ele veren yaratık kaskatı kesildi.

Harap KanPaar'a, "Söyle," dedi. Vin bu sözlerin kandranın bedeninde titreştiğini hissediyordu. "*Orada ne kadar atiyum var?*"

KanPaar "Ne... Sen kimsin?" dedi. "Neden kafamdasın?"

Ses, "Ben tanrıyım," dedi. "*Sen de benimsin.*

Hepiniz benimsiniz."

Elend Hathsin Madenleri'ne indiğinde yerdeki külleri havalandırdı. Garip bir şekilde, askerlerinden bazıları orada muhafızlık yapıyordu. Ellerinde mızraklarla gergin bir biçimde atıldılar ve Elend'i görünce donakaldılar.

Adamlardan biri şaşkınlıkla "Lord Venture?" diye bildi.

Elend "Seni tanıyorum," dedi. "Fadrex'teki ordumdan."

Diğer bir asker "Bizi geri gönderdiniz, lordum," dedi. "General Demoux ile birlikte. Luthadel'de Lord Penrod'a yardım etmek için."

Elend, yıldızlarla kaplı gece göğüne şöyle bir baktı. Luthadel'den Madenler'e gelinceye dek bir süre geçmişti. Eğer zaman şimdi normal olarak akışını sürdürüyorsa, gecenin yarısı çoktan geride kalmıştı. Güneş tekrar doğduğunda ne olacaktı?

Elend "Çabuk," dedi. "Bu kampın liderleriyle görüşmem gerek."

İlk neslin dönüşü Sazed'in beklediği gibi incelikle tamamlanmıştı. Artık daha büyük bedenler kuşanmış olan yaşlı kandralarda nesillerine özgü renkler ve yaşlı derileri seçilebiliyordu. Sıradan kandraların onları tanıyamayacağından çekiniyordu. Ancak kandraların uzun yaşamlarını hesaba katmamıştı. İlk nesiller her asırda bir kez bile görünseler, kandraların çoğu onları birkaç kez görmüş oluyordu.

İlk nesiller ana kandra salonuna doğru hareketlenip diğerlerini şaşırtırken Sazed gülümsedi. KanPaar'ın ihanet edip kendilerini tutsak ettiğini söylediler ve kandraları toplantıya çağırdılar. Sazed MeLaan ve diğerleriyle geride kalmayı tercih ediyor ve planlarını gözden geçiriyordu.

Tanıdık bir kandranın yandan yaklaştığını fark etti.

TenSoon hâlâ beşinci nesillerden birinin bedeni içerisinde "Sırdaş," dedi. "Dikkatli olmalıyız. Garip şeyler oluyor."

Sazed "Ne gibi?" diye sordu. Ardından TenSoon ona saldırdı.

Sazed şaşırdı ve bu şaşkınlığı ona pahalıya mal oldu. TenSoon ya da artık her kimse, ellerini Sazed'in gırtlağına dolamış ve onu boğmaya başlamıştı. Geriye yuvarlanıp çevredeki kandraların dikkatlerini çektiler. Sazed'e saldıran, kaya kemikli bu kandra Sazed'ten daha ağırdı ve kolaylıkla onun üzerine çıkmıştı. Elleri ise hâlâ Sazed'in gırtlağındaydı.

MeLaan dehşet içinde "TenSoon?" dedi.

Sazed, o değil, diye düşündü. O *olamaz*...

Saldırgan dişlerini sıkarken "Sırdaş," dedi. "Bir şeyler çok yanlış."

Bana mı anlatıyorsun! Sazed cübbesinin cebindeki metalzihin olarak kullandığı kilide uzanmaya uğraşırken soluk almaya çalışıyordu.

Kandra "Boğazını sıkmamak için kendimi zor tutuyorum," dedi. "Bir şey bana hükmediyor. Seni öldürmemi istiyor."

Sazed, bu konuda epey beceriklisin, diye içinden geçirdi. TenSoon "Üzgünüm," dedi.

Birinci nesiller ikisinin etrafında toplanmıştı. Sazed güçlükle odaklanabiliyordu, çok daha güçlü ve ağır bir rakibe karşı panik tüm bedenini kaplamıştı. Sonunda çelikzihinini eline alabildi ancak kandra onu sıkı sıkıya kavramışken hızın pek işine yaramayacağını fark etti.

Birincilerin lideri Haddek "Öyleyse vakit geldi," dedi. Birinci nesillerden bir başkasının titremeye başladığını Sazed güçlükle fark etti. Etraftakiler bağrışıyordu fakat Sazed'in gözlerinde zonklayan kan neler söylediklerini anlamasına engel oluyordu.

Haddek, nefessiz kalan Sazed'e arkasını döndü. Ardından gür bir sesle bir şeyler söyleyerek bağırdı. "Karar günü geldi!"

Sazed'in üzerindeki TenSoon kasıldı. Kandranın içinde bir şeyler karşı koyuyor gibiydi; gelenek ve eğitimle geçen bir ömür dış bir gücün hâkimiyetine karşı mücadele veriyordu. TenSoon bir elini Sazed'in gırtlağından çekti, ancak diğer eliyle onu boğmaya devam etti. Ardından, serbest kalan eliyle omzuna uzandı.

Sazed'in gözleri karardı.

Kandralar daima özlerinde Muhafaza olduğunu, kolosslar ve Sorgucuların ise özlerinde Harap'ın olduğunu söylerlerdi. Ancak kandralar, tıpkı diğerleri gibi hemalurjik kazıklara sahiptiler. Öyleyse bu iddiaları basit bir yanılgı mıydı?

Hayır, sanmıyorum. Lord Hükümdar tarafından casus olmaları için yaratılmışlardı. Böyle şeyleri dile getirdiklerinde çoğumuz, başkalarının kılığına girebildiklerinden ötürü onları kendi yönetimi için çalışan casuslar olarak planladığını düşünmüştük. Gerçekten de bu amaçla kullanılmışlardı.

Ama varlıklarının çok daha büyük bir önemi olduğunu görüyorum. Lord Hükümdar'ın çift taraflı çalışan casuslarıydı; hemalurjik kazıkları vardı ancak Harap onlara hâkim olduğunda kazıklarını çıkaracaklarına güveniliyordu, bunu öğrenmişlerdi ve buna söz vermişlerdi. Harap'ın zafer anında, kandraları ele geçirmenin kolay olduğunu düşündüğü bir anda; büyük bir çoğunluğu bir anda taraf değiştirip Harap'ın ödülünü ele geçirmesini engellediler.

Ne de olsa özlerinde Muhafaza vardı.

80

DEMOUX "TERRİSLİ BURADA iyi bir iş çıkardı, lordum," dedi.

Elend elleri arkasında, kampın gece sessizliği içinde yürürken başıyla onayladı. Fadrex'ten ayrılmadan önce üzerini değişip yeni bir beyaz üniforma giyebildiğine seviniyordu. Olması gerektiği gibi, giyimi dikkat çekiyordu. İnsanlar onu görünce bile umutla doluyor gibiydiler. Yaşamları kargaşanın içine sürüklenmişti; liderlerinin bu durumdan haberdar olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Demoux "Gördüğün gibi, kamp muazzam bir büyüklükte," dedi. "Artık burada yüz binlerce insan yaşıyor. Terrisliler olmasaydı mültecilerin hayatta kalabileceğinden emin olamazdım. Bu haliyle, hastalığı asgari düzeyde tutmayı, kampa temiz içme suyu getirecek ekipler kurmayı ve battaniye ile yiyecek dağıtmayı organize etmeyi başardılar."

Demoux Elend'e bakıp duraksadı. General usulca "Ancak yiyecek tükeniyor," dedi. Görünüşe göre Penrod'un ölmüş olduğunu ve Luthadel'in nüfusunun çoğunun Madenler'e geldiğini öğrendiğinde yardım için adamlarını orada tutmaya karar vermişti.

Bir başka kamp ateşinin yanından geçerlerken insanlar ayağa kalktı. Elend ve generalini umutla izliyorlardı. Bu kamp ateşinin başında genç bir Terrisli kadın yaklaşıp Elend'e sıcak çay verince Demoux durakladı. Kadının gözleri Demoux'ya şefkatle bakıyordu, general de ona adıyla hitap ederek teşekkür etti. Terris halkı Demoux'ya iyi davranıyordu; mültecileri bir düzene sokmakta yardım etmek üzere askerlerini getirmesinden minnet duyuyorlardı.

Halkın böyle zamanlarda liderliğe ve düzene ihtiyacı vardı. Elend usulca "Luthadel'den ayrılmamalıydım," dedi.

Demoux hemen yanıtlamadı. İkisi çaylarını bitirince yanlarında tamamı Demoux'nun adamlarından oluşan on kadar şeref kıtasıyla birlikte yürümeye devam ettiler. General Elend'e birkaç haberci göndermişti. Haberciler ise ulaşamamıştı. Belki lavla kaplı arazileri aşamamışlardı. Belki de Elend'in Luthadel'den gelirken karşılaştığı koloss ordusuna rastlamışlardı.

Elend, o kolosslar, diye düşündü. *Fadrex'ten püskürttüklerimizin yanı sıra daha fazlası da doğruca bu yöne geliyor. Burada, Fadrex'tekinden bile daha fazla insan var. Ayrıca kenti koruyan surlar ya da askerler yok.*

Elend kamp ateşleri arasında karanlıkta kalmış bir noktada duraklayıp usulca "Luthadel'de neler olduğunu bulabildin mi, Demoux?" diye sordu. Etrafta, geceyi örten sisler olmadan dışarıda dolaşmak çok garip geliyordu. Çok daha uzağı görüyordu, ancak garip bir şekilde gece eskisi kadar aydınlık gelmiyordu.

Demoux usulca "Penrod, lordum. Delirdiğini söylüyorlar. Soylular arasında, hatta kendi ordusunda bile hainler bulmaya başlamış. Kenti bölmüş ve onu haneler arasındaki bir savaşa dönüştürmüş. Neredeyse askerlerin tümü birbirlerini öldürmüş ve kentin yarısı yanıp kül olmuş. Halkın büyük bir çoğunluğu kaçmış fakat koruma namına pek bir şeyleri yok. Kendinden emin bir grup eşkıya tüm grubu talan edecektir."

Elend sessiz kaldı. Öfkeyle, haneler arası savaş, diye düşündü. *Harap, bizim yöntemlerimizi bize karşı kullanıyor. Bu, Kelsier'in kenti ele geçirirken kullandığı yöntem.*

Demoux tereddütle "Lordum..." dedi. Elend, "Söyle," dedi.

Demoux "Beni ve adamlarımı geri göndermekte haklıydınız," dedi. "Bunun arkasında Firari var, lordum. Bir nedenden dolayı bizi burada istiyordu."

Elend, generalin dediklerini anlamaya çalışıyordu. "Neden böyle düşünüyorsun?

Demoux, "Bu insanlar," dedi, "Onlar Kelsier yüzünden Luthadel'den kaçtılar. Kentte bir grup askere, ardından da bir grup insana görünmüş. Onlara felaket için hazırlanmalarını ve insanları kentten uzaklaştırmalarını söylemiş. Bu kadar insanın kaçabilmesinin nedeni de bu. O iki asker ve arkadaşları erzakları hazırlatmış ve buraya gelmeyi akıl etmişler."

Elend'in şaşkınlığı artmıştı. Ancak bu garip hikâyeyi bile reddetmeden önce düşünmesini gerektirecek kadar çok şey yaşamıştı. "O adamları getirin," dedi.

Demoux başıyla onayladı, ardından bir askere eliyle işaret etti.

Elend, Demoux ve adamlarının sislerden hastalandığını hatırlayarak "Ayrıca," dedi, "Burada Allomantik metallere sahip birileri var mı, bir araştırın. Onları askerlerine ver ve bu metalleri içmelerini sağla."

Demoux şaşırmış bir ifadeyle dönerken "Lordum?" dedi.

Elend "Uzun hikâye, Demoux," dedi. "Tanrımız, ya da artık her kimse, seni ve adamlarını Allomanserler'e dönüştürdü. Adamlarını yakabildikleri metallere göre gruplandır. Tüm sikkecilere, haydutlara ve Teskincilere ihtiyacımız olacak."

Sazed'in gözleri açıldı, inleyerek başını salladı. Ne kadardır baygındı? Görüşü netleşirken, muhtemelen çok uzun bir süre değil, diye düşündü. Soluk alamadığından bayılmıştı. Bu türden bir baygınlık genellikle kısa sürerdi.

Tabii, uyanabildiğini düşünürsek.

Öksürüp boğazını ovuşturuyor ve bir yandan da doğrulmaya çalışıyordu; neyse ki ben kendime gelebildim, diye düşündü. Kandra mağarası fenerlerin mavi fosforlu ışığıyla aydınlanıyordu. Bu ışığın altında, etrafında garip bir şeyler olduğunu görebiliyordu.

Sishortlakları. Kandraların kuzenleri; geceleri avlanıp cesetlerle beslenen leşçiller. Kas, et ve kemikten oluşan yığınlar Sazed'in etrafında dolanıyorlardı; ancak bu kemikler garip, sıra dışı biçimlerde kaynamışlardı. Garip açılardan sallanan ayaklar, kollarla birleşen kafalar. Bacak olarak kullanılan kaburgalar.

Ancak bu kemikler gerçek kemikten değil de, taştan, metalden ya da ahşaptandı. Sazed kandra halkından geri kalanlara bakarken ağırbaşlı bir hâlde doğruldu. Zemine yayılmış hâlde, dev, yarı saydam sümüklü böcekler gibi oynaşan sishortlaklarının üst üste binmiş kütleleri arasında sökülüp atılmış kazıklar vardı. Kandra kayraları. Onlara bilinç kazandıran şeyler.

Yapmışlardı. Sözlerine bağlı kalmışlar ve *Harap*'ın eline düşmektense kazıklarını çıkarmışlardı. Sazed onlara acıyarak, şaşkınlıkla ve saygıyla baktı.

Atiyum, diye düşündü. *Bunu, Harap'ın atiyumu ele geçirmesini önlemek için yaptılar. Onu korumalıyım!*

Ana salondan uzaklaşıp Güvenağılı'na doğru giderken yavaş yavaş kendine geliyordu. Ancak yaklaşınca, bazı sesler duyup duraksadı. Köşeden başını uzatıp koridora ve oradan kapısı açık olan Güvenağılı'na baktı. İçeride, yirmi kadar kandra atiyumun üzerindeki metal plakayı itmeye çalışıyorlardı.

Elbette hepsi sishortlağına dönüşmedi, diye düşündü. Bazıları ilk nesli duyamayacak bir yerdiydiler, ya da kazıklarını çıkartacak cesaretleri yoktu. Aslında, bunu düşündükçe pek çoğunun ilk neslin bu emrine *uymuş* olmasından etkilenmişti.

Sazed içerideki çalışmaları yönlendiren KanPaar'ı kolaylıkla tanıdı. Kandralar atiyumu alacak ve onu *Harap*'a teslim edeceklerdi. Sazed onları durdurmak zo-

rundaydı. Ama yalnızca küçük bir metalzihine sahip Sazed'e karşı yirmi kişiydiler. Bu Sazed'e pek olası gibi gelmiyordu.

Ancak daha sonra Sazed Güvenağılı'nın dışarısında duran bir şey fark etti. Sazed'in onu fark etmiş olması dışında pek bir önemi olmayan basit, kumaştan bir torba. Yıllardır metalzihinlerini onun içinde taşıyordu.

Sazed'i yakaladıktan sonra torbayı oraya atmış olmalıydılar. Yaklaşık beş metre kadar ötesinde, Güvenağılı'nın girişinin tam yanında duruyordu.

Diğer salonda, KanPaar yukarıya, doğruca Sazed'in olduğu yere bakıyordu. *Harap* onu fark etmişti. Vin düşünmek için duraksamadı. Cebine uzanıp metal kilidi avcuna aldı ve içindekilere erişti.

Koridorda insanüstü bir hızla ilerleyip torbasını kaptığında kandralar bağrışmaya başladı.

Sazed torbayı açtı ve içinde pek çok bileklik, yüzük ve kolluk vardı. Torbayı ters çevirip kıymetli metalzihinleri yere döktü ve içlerinden iki tanesini aldı. Ardından, yine büyük bir hızla, yana doğru hareketlendi.

Çelikzihini tükenmişti. Almış olduğu yüzüklerden biri lehimdendi. Lehimzihindeki güce erişince bir anda büyüdü. Ardından Güvenağılı'nın kapılarını kapatıp kandraları içeride mahsur bırakırken şaşkınlıkla yükselen çığlıklarını duyabiliyordu. Ardından diğer yüzüğe erişti; demir yüzüğe. Kat kat daha ağır bir hâl alarak kendisini âdeta bir kapı tamponuna çevirerek Güvenağılı'nın dev metal kapılarını tuttu.

Oyalama taktiğiydi. Kapılara dayanmış bir halde dikilirken metalzihinleri büyük bir hızla boşalıyordu. Luthadel kuşatmasında taktığı, onunla bütünleşmiş olan yüzüklerdi. Kuşatmanın ardından, Ferusimya'yı bıraktıktan sonra onları yeniden doldurmuştu. Bu fazla uzun sürmeyecekti. Kandralar kapıyı açıp çıktıklarında ne yapacaktı. Çaresizce kapının açılmasını engelleyecek bir şeyler aradı ancak etrafta işe yarar hiçbir şey göremiyordu. Ayrıca, kapıyı bir anlığına bile bırakacak olsa, içerideki kandralar kaçacaktı.

Daha önce olduğu gibi, kendisini dinlemekte olan şeyin bir mucize lütfedeceğini umarak "Lütfen," diye fısıldadı. "Yardıma ihtiyacım olacak..."

Rittle adında bir asker, "Yemin ederim oydu, lordum," dedi. "Kelsier'in ölümünden beri Firari Cemaati'ne iman etmiş biriyim, lordum. Benimle konuşup beni isyana ikna etti. Mağaraları ziyaret ettiğinde ve Lord Demoux'yu onuru için dövüştürdüğünde oradaydım. Kelsier'i babamı tanıdığım gibi tanırım. O Firari'ydi."

Elend diğer askere döndüğünde, o da onaylarcasına başını salladı. "Ben onu tanımıyordum, lordum," dedi. "Ancak söylenenlere uyuyordu. Sanırım, gerçekten de oydu."

Elend, Demoux'ya döndü, o da başıyla onayladı. "Lord Kelsier'i büyük bir doğrulukla tarif ettiler, lordum. Bizi kolluyor."

Elend...

Bir haberci gelip Demoux'ya bir şeyler fısıldadı. Gece karanlıktı ve meşale ışığı altında Elend Kelsier'i görmüş olan askerleri incelemeye koyuldu. Pek güvenilir

tanıklar gibi görünmüyorlardı; Elend sefer çıktığında geride bıraktıkları en iyi askerleri değildi. Yine de, Firari'yi gören başkaları da vardı. Elend onlarla konuşmak istiyordu.

Başını hayır der gibi salladı. Peki ya Vin nerelerdeydi?

Elend...

Demoux, yüzünde endişeli bir ifadeyle ona dokunarak "Lordum," dedi. Elend iki askeri gönderdi. Doğru ya da değil, onlara minnettardı; çünkü hazırlıklarıyla pek çok hayat kurtarmışlardı.

Demoux yüzünde, gece ayazıyla oynaşan meşale alevinin aydınlığında "Gözcü raporları, lordum," dedi. "Gördüğünüz kolosslar bu tarafa doğru geliyor. Hızla hareket ediyorlar. Gözcüler onları uzakta, bir tepenin üzerinde yaklaşırken görmüşler. Gece sona ermeden burada olabilirler."

Elend usulca söylendi.

Elend...

Yüzünü buruşturdu. Neden adını rüzgârda duyup duruyordu? Dönüp karanlığa doğru baktı. Bir şey onu çekiyor, yönlendiriyor ve ona fısıldıyordu. Buna aldırmamaya çalışıp Demoux'ya döndü. Ancak hâlâ orada, kalbindeydi.

Gel...

Vin'in sesine benziyordu.

Elend meşaleyi eline alıp bir külpelerinini omuzlarına atıp dizlerine dek iliklerken "Bir şeref kıtası topla," dedi. Ardından karanlığa döndü.

Demoux, "Lordum?" dedi.

Elend karanlığa karışırken "Yalnızca dediğimi yap!" dedi. Demoux birkaç askerler çağırıp, aceleyle onun peşinden gitti.

Elend beline dek gelen külün içinde üniformasını pelerinin içinde temiz tutmayı umarak ilerlerken, ne yapıyorum, diye düşündü. *Rüyaları mı kovalıyorum? Belki deliriyorumdur.*

Zihninde bir şey görebiliyordu. İçinde delik olan bir yamaç. Yoksa bir anı mıydı? Daha önce bu tarafa gelmiş miydi? Demoux ve askerler endişeli ifadelerle sessizce onu izliyorlardı.

Elend ilerlemeyi sürdü. Neredeyse–

Durdu. Yamaç oradaydı. Çevreden ayırt edilebilecek gibi değildi, ancak ona uzanan izler vardı. Elend yüzünde bir merak ile, kalın kül tabakası içinde ilerleyip izlerin sona erdiği yere doğru yoluna devam etti. Orada, yerde, aşağı uzanan bir delik buldu.

Bir mağara, diye düşündü. *Belki de halkımın saklanması için bir mağaradır?*

Ancak bunun için yeterince büyük gibi görünmüyordu. Yine de Kelsier'in isyanları için kullandığı mağaralar on bin askeri barındıracak kadar genişti. Merakla, Elend deliğin içine baktı, ardından pelerinini çıkarıp dik eğiminden aşağı indi. Demoux ve adamları merakla peşinden geldiler.

Tünel biraz daha ileriye uzanıyordu ve Elend diğer taraftan ışık geldiğine şaşırmıştı. Derhal lehimini harlayıp hazırlandı. Meşalesini bir kenara attı, ardından

kalay yakıp görüşünü arttırdı. Tepeleri mavi bir ışıkla parıldayan bazı değnekler görebiliyordu. Taştan yapılmışa benziyorlardı.

Bu da ne demek oluyor?

Demoux ve adamlarının peşinden gelmesini işaret ederek hızla ilerledi. Tünel büyük bir mağara çıktı. Elend durdu. Ambar olarak kullanılan mağaralar kadar büyüktü. Belki de daha büyüktü. Aşağıda bir şeyler hareket ediyordu.

Şaşkınlıkla, sishortlakları, diye düşündü. *Burada mı saklanıyorlar? Yeraltındaki deliklerde?*

Bir sikke atıp loş mağarada süzülerek Demoux ve diğerlerinden biraz uzaktaki taş zemine indi. Sishortlakları daha önce görmüş oldukları kadar büyük değildi. Peki ya neden kemik yerine kaya ve ahşap kullanıyorlardı.

Bir ses duydu. Bunu kalayla güçlendirilmiş kulaklarına borçluydu, ama ses bir sishortlağının çıkaracağı türden bir sese pek benzemiyordu. Taşa sürtünen metal. Demoux'ya aceleyle işaret etti, ardından yandaki bir koridorda dikkatle ilerledi.

Koridorun sonuna gelince ise şaşkınlıkla durakladı. İki kanatlı bir metal kapının önünde tanıdık bir sima durmuş, homurdanarak kapıları kapalı tutmaya çalışıyordu.

Elend doğrularak "*Sazed*?" diye seslendi.

Sazed başını çevirip Elend'i gördü ve buna o kadar şaşırmış olacaktı ki kapıları tutmayı bıraktı. Kapının kanatları açılarak Terrisliyi bir kenara fırlattılar; içeriden ise bir grup sinirli ve yarı saydam kandra fırladı.

Sazed "Majesteleri," dedi. "Kaçmalarına izin vermeyin!"

Demoux ve askerleri Elend'in peşinden hareketlendi. Elend, bu ya Sazed ya da onun kemiklerini yemiş olan bir kandra. Ani bir karar verdi. Kulağındaki sese güvenmişti. Bunun da Sazed olduğuna güvenecekti.

Kandralar Demoux'nun askerlerini aşmaya çalışıyorlardı. Ancak kandralar pek iyi savaşçılar sayılmazlardı ve silahları metaldi. Elend ve Demoux iki dakika kadar bir sürede kandraları bastırıp, kemiklerini kırmışlar ve kendilerini iyileştirip kaçmalarını önlemişlerdi.

Ardından Elend, doğrulup üzerini silkelemiş olan Sazed'in yanına vardı. "Beni nasıl buldunuz, majesteleri?"

Elend "Açıkçası ben de bilmiyorum," dedi. "Sazed, burası da neresi?"

Sazed "Kandraların Anayurt dediği yer, majesteleri," dedi. "Ayrıca Lord Hükümdar'ın atiyumunu sakladığı yer."

Elend buna şüpheyle yaklaştı ve ardından Sazed'in parmağıyla işaret ettiği yöne baktı. Kapıların ardında bir salon ve yerde ise bir çukur vardı.

Elend, harika, diye düşündü. *Bunu ancak buluyoruz.*

Sazed "Bu sizi pek heyecanlandırmış gibi görünmüyor, majesteleri," dedi. "Krallar, ordular, Sissoylular, hatta Kelsier'in kendisi bile bu zulayı yıllardır arıyordu."

Elend, "Hiçbir kıymeti yok," dedi. "Halkını açlık çekiyor ve metal yiyemez. Ancak bu mağara... İşe yarabilir.

Ne düşünüyorsun, Demoux?"

"Eğer bunun gibi başka salonlar da varsa, lordum, halkımızın büyük bir kısmını barındırabilir."

Sazed "Dört büyük mağara var," dedi. "Ayrıca, bildiğim dört de giriş var."

Elend Demoux'ya döndü. Asker çoktan adamlarına emir vermeye başlamıştı. Elend, sıcaklığı hatırlayıp, güneş doğmadan önce insanları buraya almak zorundayız, diye düşündü. *Ya da en azından, kolosslar varmadan önce.*

Bunun ardından neler olup biteceğini o da bilmiyordu. Şimdilik Elend'in tek bir hedefi vardı. Hayatta kalmak.

Kopma her zaman için Allomansi'nin karanlık yüzü olmuştu. Kişinin genetik yeteneği onu potansiyel bir Allomanser yapabilirdi, ancak gücün açığa çıkması için bedenin sıra dışı bir travma yaşaması gerekiyordu. Elend yediği dayağın ne kadar korkunç olduğunu anlatsa da, zamanımızda kişideki Allomantik güçleri açığa çıkarmak eskiye göre daha kolaydı çünkü Lord Hükümdar tarafından soylulara verilen külçeler aracılığıyla Muhafaza'nın gücünü insan soyuna karıştırmıştık.

Muhafaza sisleri hazırladığında Harap'ın zindanından kaçacağından korkuyordu. O zamanlar, Miraç'tan önce sisler insanları zamanımızda olduğu gibi kopartmaya başlamıştı ama sislerin bu eylemi kişideki Allomansi'yi uyandırmanın pek çok yolundan yalnızca biriydi; çünkü genetik özellikler basit bir dayakla ortaya çıkarılamayacak kadar derinlerdeydi. O zamanki sisler elbette yalnızca Siskanlar yaratıyordu; Lord Hükümdar külçeleri kullanana dek Sissoylu yoktu.

Allomanserler'in kopma süreci kimilerinin –özellikle de çok genç ve yaşlı olanların– ölümüne yol açtığından insanlar sislerin amacını yanlış yorumladılar Muhafaza'nın arzu ettiği bu değildi ancak bilincinin çoğunu Harap'ın zindanı için feda etmişti ve belirli bir yönlendirme olmaksızın sisler yapabildiklerinin en iyisini yapmak zorundaydılar.

Her zamanki kurnazlığıyla Harap, sislerin bunu yapmasına engel olamayacağını biliyordu. Ancak kendisinden beklenmeyeni yaparak onları teşvik etti. Böylelikle de onların güçlenmesine yardımcı oldu. Bu da dünyadaki bitkilerin sonunu getirdi ve Zifir olarak bilinen tehlikeyi yarattı.

81

VİN YÜZÜNDE BİR GÜLÜMSEMEYLE *Harap*'a döndü. Oynaşan kara sis bulutu rahatsız olmuş gibiydi.

Harap, havada yükselerek; "Tek bir köleni etkileyebiliyorsun," diye çıkıştı. Vin onu izleyerek Merkezi Salâhiyet'in üzerini kapladı. Aşağıda Demoux'nun askerle-

rinin aceleyle kampa gelip insanları uyandırarak kaçış için organize ettiğini görebiliyordu. Kimileri küllerdeki izleri takip ederek mağaraların güvenliğine sığınmaya başlamıştı bile.

Güneşi hissedebiliyordu ve gezegenin güvenli olmak için yıldıza fazlasıyla yakın olduğunu biliyordu. Ancak başka bir şey yapamazdı. Hem *Harap* onu durdururdu, hem de gücünü tam olarak anlamıyordu. Lord Hükümdar'ın hissetmiş olduğu gibi hissediyordu; kudretli ancak beceriksiz. Dünyayı yerinden oynatmayı deneyecek olsa, işleri daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapmış olmazdı.

Ama bir şey başarmıştı. *Harap*, kolosslarını son sürat ileri sürmüştü ancak Madenler'e varmalarına hâlâ birkaç saat vardı. Bu süre insanların mağaralara inmeleri için yeterliydi.

Harap, onun ne düşündüğünü belki de ukala tavrını sezmiş olacaktı. Keyifle, "Kazandığını mı sanıyorsun?" diye sordu. "*Yalnızca birkaç kandrayı durdurmayı başardın diye mi? Onlar, Lord Hükümdar'ın benim için yarattığı köleler arasında hep en zayıfları olmuşlardır. Onları göz ardı etmek bende bir alışkanlığa dönüştü. Her halükarda, Vin, gerçekten beni yendiğini düşünüyor olamazsın.*"

Vin insanların mağaraların güvenliğine kaçışını izlerken bekliyordu. Askerler insanları gruplara ayırıp farklı girişlerden içeri gönderiyorlardı. Büyük bir çoğunluğu mağaralar girdiğinde bile morali bozulmaya başladı. Elend'e erişebilmişti ve o an için büyük bir başarıymış gibi görünse de oyalama taktiğinden başka bir şey olmadığını görebiliyordu.

Harap, "Koloss orduma hiç göz attın mı Vin?" diye sordu. "*Onları senin halkından yaptım. Yüz binlercesini bir araya getirdim.*"

Vin odaklanıp, hızla saydı. Doğru söylüyordu.

Harap, "Bu her an üzerine salabileceğim bir kuvvet," dedi. "*Pek çoğu Dış Salâhiyetlerdeydi ama onları iç kesimlere, Luthadel'e doğru getiriyorum. Sana daha ne kadar anlatmam gerekecek, Vin? Kazanamazsın. Asla kazanamazdın.* Yalnızca seninle oynuyordum."

Vin *Harap*'ın yalanlarına aldırış etmeden geri çekildi. Onunla oynamıyordu, *Muhafaza*'nın bırakmış olduğu sırları, Lord Hükümdar'ın saklamış olduğu sırları keşfetmeye çalışıyordu.

Yine de, *Harap*'ın sonunda topladığı ordunun büyüklüğü ürkütücüydü. Mağaralara sığınabilen insanlara kıyasla çok daha fazla koloss vardı. Böyle bir kuvvetle, *Harap* iyice tahkim edilmiş bir mevziiye dahi saldırabilirdi. Ayrıca, Vin'in gördüğü kadarıyla Elend'in savaş eğitimi almış bin kadar adamı bile yoktu.

Tüm bunların yanında güneş ve yakıcı sıcaklığı, dünyadaki mahsullerin ölmüş olması, suyun küllerle kirlenmiş olması vardı... Durdurmuş olduğu lav akıntıları bile tekrar akmaya başlamıştı; yanardağları tıkamış olması bile geçici bir çözümdü. Üstelik de kötü bir geçici çözümdü. Yanardağlar artık lav püskürtemediğinden toprakta büyük yarıklar oluşuyor ve dünyanın alevli kanı olan magma buralardan fışkırıyordu.

Vin, o kadar gerideyiz ki, diye düşündü. *Harap bunu asırlardır planlıyordu. Zekice davrandığımızı düşündüğümüzde bile onun oyununa geldik. Orada açlıktan öleceklerse halkımı yer altına saklamak neden?*

Koloss ordusunu izlerken kabaran ve oynaşan *Harap*'a döndü. Sahip olduğu güce uymayacak bir öfkeyle doldu. Bu öfke onu rahatsız ediyordu ancak ondan kurtulmadı.

Önündeki bu şey; Vin'in tanıdığı, sevdiği her şeyi yok edecekti. Sevgiyi anlayamazdı. Yalnızca yok etmek için vardı. O anda önceki kararını değiştirdi. *Harap*'ı bundan böyle bir erkek olarak düşünmeyecekti. Yaratığa insani bir özellik yüklemek fazlasıyla saygı duymak olurdu.

Öfkeyle dolup izlemekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Bu yüzden saldırdı.

Bunu nasıl yaptığından bile emin değildi. *Harap*'a doğru atılıp gücünü onun gücüne karşı kullanmıştı. Güçleri arasında bir çakışma, enerjilerin çarpışması vardı ve bu tanrısal bedenini acıtıyordu. *Harap* çığlık attı, ve onunla karışmış olan Vin, *Harap*'ın düşüncelerini öğrendi.

Harap şaşırmıştı. *Muhafaza*'nın saldırabileceğini düşünmemişti. Vin'in hamlesi büyük bir yıkıma sebep olmuştu. *Harap* buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu ancak kendini savunma içgüdüsüyle gücünü Vin'in gücüne karşı savurdu. Özlükleri çarpışarak çözülmenin eşiğine geldi. Sonunda yaralı ve başarısız bir hâlde Vin geri çekildi.

Güçleri fazlasıyla eşitti. Zıt ancak benzerdi. Allomansi gibi.

Harap, "Karşıtlık," diye fısıldadı. *"Denge. Ondan nefret etmeyi öğreneceksin, ancak korkarım Muhafaza bunu hiç yapamamıştı."*

Elend elinde bir parça atiyum yuvarlarken "Pekâlâ, şimdi *bu* bir tanrının bedeni mi?" diye sordu. Yomen'in kendisine vermiş olduğu parçayı da diğerinin yanına getirdi.

Sazed "Evet, majesteleri," diye yanıtladı. Terrisli hevesli görünüyordu. Durumlarının ne kadar da tehlikeli olduğunu anlamıyor muydu? Demoux'nun gözcülerinden geri dönebilenler kolossların yalnızca birkaç dakika uzaklıkta olduğunu bildirmişti. Elend birliklerini Anayurt'un kapılarına göndermişti, ama Sazed'in *Harap* hakkında söylediklerini hesaba katınca kolossların halkının yerini bulamayacağına dair umudu çok azdı.

Sazed "*Harap* atiyumu almaya gelecektir," diye açıkladı. Güvenağılı diye bilinen metal kaplı mağarada, kandraların son bin yıldır atiyumu biriktirip sakladıkları yerde dikiliyorlardı. "Atiyum onun bir parçası. Bunca zamandır onu arıyordu."

Elend elindeki atiyum parçasını geri verirken "Bu da yüz binlerce kolossun gırtlağımıza yapışması anlamına geliyor, Sazed," dedi. "Ona istediğini verelim derim."

Sazed'in beti benzi attı. "Verelim mi? Majesteleri, saygısızlık etmek istemem ama bu dünyanın sonu demek olur. Derhal. Bundan eminim."

Elend, harika, diye düşündü.

Sazed "Her şey yoluna girecek, Elend" dedi.

Elend şaşkınlıkla Terrisliye baktı; cübbesinin içinde huzurla duruyordu.

Sazed "Vin gelecektir," diye açıkladı. "O Çağların Kahramanı, halkını kurtarmak için gelecektir. Tüm bunların ne kadar mükemmel olduğunu anlamıyor musun? Hepsi ayarlanmış, planlanmış. Buraya gelişin, beni buluşun, tam şu anda... Halkını bu mağaralara saklayışın... Hepsi birbirini tamamlıyor. Gelecek."

Elend, tekrar inanç sahibi olması için ilginç bir zaman, diye düşündü. Yomen'in verdiği atiyumu parmakları arasında yuvarlarken düşündü. Salonun dışından gelen fısıltıları duyabiliyordu. İnsanlar, Terrisli vekilharçlar, skaa liderleri, hatta bazı askerler bile durmuş dinliyorlardı. Elend seslerindeki endişeyi duyabiliyordu. Yaklaşan orduyu duymuşlardı. Elend olup bitenleri izlerken Demoux dikkatle adamlarını kalabalığın arasından ilerletip salona girmişti.

General "Askerler yerleştirildi, lordum," dedi. Elend "Kaç kişiyiz? diye sordu.

Demoux'nun yüzünde karamsar bir ifade oluştu. "Benimle birlikte gelen iki yüz seksen kişi," dedi. "Ayrıca kentten de beş yüz kişi de var. Kandralardan kalanları ya da askerlerimizin fazladan silahlarını verdiğimiz yüz kadar sivil de var. Ayrıca, bu mağaraların savunmamız gereken dört girişi var."

Elend gözlerini kapattı. Sazed "Gelecek," dedi.

Demoux Elend'i kenara çekip "Lordum," dedi. "Bu hiç iyi değil."

Elend usulca solurken "Biliyorum," dedi. "Adamlara metalleri verdin mi?"

Demoux sessizce "Bulabildiğimizi verdik," dedi. "İnsanlar Luthadel'den kaçarken metal tozu getirmeyi akıl etmediler. Allomanser olan birkaç soylu bulduk ancak onlar da ya bakırbulutçular ya da arayıcılardı."

Elend başıyla onayladı. İşe yarayan Allomanserler'i rüşvetle ya da zorla ordusuna dâhil etmişti.

Demoux "Bu metalleri askerlerime verdik," dedi. "Ama hiçbiri yakamadı. Allomanserler'imiz olsa bile, bu mevziiyi tutamayız, lordum! Bu kadar askerle, bu denli fazla kolossa karşı yapamayız. Dar girişler nedeniyle onları biraz oyalayacağız. Ama... Şey..."

Elend çaresizlik içinde "Farkındayım, Demoux," dedi. "Ama başka önerin var mı?" Demoux sessiz kaldı. "Sizin bir planınız olduğunu düşünüyordum, lordum."

Elend "Benim de yok," dedi.

Demoux ümitsiz görünüyordu. "Öyleyse öleceğiz."

Elend "Peki ya inanç, Demoux?" diye sordu.

"Firari'ye inanıyorum, lordum. Ama... Pekâlâ, bu durum epey kötü görünüyor. O kolossları tespit ettiğimizden beri celladın karşısında sırasını bekleyen bir gibi hissediyorum. Belki Firari bizim buradan kurtulmamızı istemiyordur. Bazen, insanların ölmesi gerekir."

Elend öfkeyle arkasını dönüp avucundaki atiyum parçasını sıkıyordu. Aynı sorundu; her zaman yaşadığı sorundu. Luthadel kuşatmasında da başarısız olmuştu; kenti Vin'in koruması gerekmişti. Fadrex'te de başarısız olmuştu; yalnızca kolossların dağılması durumu kurtarmıştı.

Bir yöneticinin temel görevi halkını korumaktı. Özellikle bu alanda Elend sürekli olarak başarısız olduğunu düşünüyordu. *İşe yaramazım.*

Elend öfkeyle, neden yapamıyorum, diye düşündü. *Yiyecek sağlamak adına bir yılımı ambarları arayarak geçirdim ve sonunda ise halkım aç bir hâlde kapana kısılmış durumda. Tüm o süreyi, halkımın güvenini sağlamak için kullanacağım umuduyla, atiyum arayarak geçirdim ve bulduğumda bunun için çok geçti.*

Çok geç...

Durup zemindeki metal levhaya baktı.

Yıllardır atiyumu aramak...

Demoux'nun askerlerine verdiği metallerden hiçbiri işe yaramamıştı. Elend Demoux'nun grubunun Urteau'daki diğer sisdüşkünleri gibi olduğu varsayımıyla hareket etmişti; hepsinin birer Siskan olduğunu düşünmüştü. Ancak Demoux'nun grubunda farklı bir şeyler vardı. Hepsi, diğerlerine kıyasla çok daha uzun süre hasta yatmışlardı.

Elend ileri atılıp Sazed'in yanından sıyrıldı ve bir avuç dolusu atiyum aldı. Hiç kimsenin daha önce sahip olmadığı kadar büyük bir servetti. Az bulunurluğundan dolayı değerliydi. Alım gücünden ötürü değerliydi. Allomantik özelliğinden dolayı değerliydi.

Doğrulup "Demoux" diye seslenirken bir parçayı generale doğru attı. "Şunu yut."

Demoux şaşırdı. "Lordum?" Elend "Yut," dedi.

Demoux denileni yaptı. Bir an öylece kaldı.

Elend, iki yüz seksen kişi, diye düşündü. *Hastalananlar arasında en uzun süre hasta yatan oldukları için ordudan uzaklaştırıldılar. On altı gün.*

İki yüz seksen kişi. Hastalananların on altı da biri. Allomantik metallerin on altısından biri.

Yomen atiyum yakan Siskan diye bir şey olduğunu kanıtlamıştı. Eğer Elend'in dikkati bu kadar dağılmamış olsaydı bu bağlantıyı daha önceden de düşünebilirdi. Eğer hastalananların on altıda biri en uzun süre hasta yatanları oluşturuyorsa bu da on altı yetenek arasından en güçlüsünü kazanmış oldukları anlamına gelmiyor muydu?

Demoux gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde başını kaldırdı. Elend gülümsüyordu.

Vin mağaranın üzerinde, yaklaşan kolossları endişeyle izliyordu. Çoktan kudurmuşlardı; *Harap*'ın üzerlerindeki hâkimiyeti son derece güçlüydü. Yüz binlercesi vardı. Kıyım başlamak üzereydi.

Yaklaştıklarında Vin *Harap*'ın üzerine atılırken bir çığlık atmış ve gücünü onu yok etmek üzere yönlendirmeye çalışmıştı. Daha önce olduğu gibi geri püskürtülmüştü. Aşağıda az sonra gerçekleşecek olan kıyımı düşündüğünde çığlık atmak istedi. Kıyıdaki dalgaların sebep olduğu ölümlerden de daha beter olacaktı.

Çünkü bu insanları tanıyordu. Seviyordu.

Girişe doğru döndü. İzlemek istemiyordu ancak başka bir şey de yapamıyordu. Her yerdeydi. Uzaklaşsa dahi ölümleri hissedecekti; onu ürpertip ağlatıyordu.

Mağaranın içinde tanıdık bir sesin yankılandığını duydu. "Bugün sizden ölmenizi istiyorum." Vin alçalıp kulak kesildi; ancak kayalıklardaki metaller yüzünden mağaranın içini göremiyordu. Ancak duyabiliyordu. Eğer gözleri olsaydı, ağlıyor olacağını biliyordu.

Elend "Sizden ölmenizi istiyorum," dedi. Sesi yankılanıyordu. "Cesur olmanızı da. İnancınızı, onurunuzu, gücünüzü ve tutkunuzu istiyorum. Çünkü bugün, birlikte ölüme yürüyoruz. Sizden bunu kucaklamanızı istemiyorum. Buna, iyi, adil ya da muhteşem diyerek sizi aşağılamayacağım. Ama şunu bilin."

"Savaştığınız her an, mağaradakiler için bir lütuftur. Vuruştuğumuz her an binlerce insanın bir saniye daha fazla soluk alması demektir. Kılıcınızın her darbesi, devirdiğiniz her koloss, aldığınız her nefes bir zaferdir! Bir insan bir an daha fazla korunmuş demektir; uzamış bir yaşam demektir; bir düşmanın daha çaresiz kalması demektir!"

Kısa bir an duraksadı.

Elend mağarada yankılanan gür sesiyle, "Sonunda, bizi öldürecekler," dedi. "Ama önce; bizden *korkacaklar*!" Sözlerini bitirince adamlar hep bir ağızdan bağırdı ve Vin'in genişleyen zihni iki yüz elli kadar farklı ses duyabiliyordu. Adamların ayrılıp mağaranın farklı girişlerine doğru yöneldiklerini duydu. Bir an sonrasında ise kendisine yakın taraftaki girişte biri belirdi.

Beyazlar içinde bir siluet, uçuşan bembeyaz peleriniyle küllere çıktı. Bir elinde bir kılıç tutuyordu.

Ona seslenmeye çalıştı. *Elend! Hayır! Geri dön! Saldırmak delilik olur! Öleceksin!*

Elend adımlarıyla kara külleri havalandırarak dalga dalga gelen kolossları; mavi derili ve kızıl gözlü sonsuz bir ölüm denizini izlerken dik duruyordu. Pek çoğunda kılıç vardı, diğerleri ise ellerinde kayalar ya da sopalarla geliyordu. Elend önlerinde küçücük beyaz bir leke; sonsuz bir mavilikteki tek bir noktaydı.

Kılıcını havaya kaldırıp saldırdı.

ELEND!

Aniden, Elend'den ışıl ışıl bir enerji yayıldı; o kadar parlaktı ki Vin soluğunu tuttu. İlk kolossa doğruca atılmış, yaratığın savurduğu kılıçtan kaçınıp tek bir darbeyle kolossun kafasını uçurmuştu. Ardından uzaklaşmak yerine yana doğru dönmüş ve silahını savurmuştu. Bir başka koloss daha yere devrildi. Etrafında üç kılıç birden savruluyordu, ancak hepsinden kaçınmayı başarmıştı. Elend yana doğru eğilirken silahını bir kolossun karnına sapladı; ardından kafasını başka bir darbeden son anda kurtarırken kılıcını döndürerek başka bir kolossun kolunu kopardı.

Hâlâ Allomantik bir İtmeyle uzaklaşmamıştı. Vin donakaldı; bir başka kolossu daha öldürüşünü, ardından da bir diğerinin kafasını tek bir hamlede kesip atışını izledi. Elend, Vin'in daha önce hiç görmediği bir zarafetle hareket ediyordu; her zaman daha iyi savaşçı olan kendisiydi, fakat bu kez Vin'den daha iyi görünüyordu. Sanki daha önceden çalışılmış bir gösteri dövüşündeymiş gibi üzerine savrulan kılıçlardan birer birer kurtuluyor ve havayı yararak inen kılıcının ucundaki yaratıklar tek tek yere devriliyordu.

Elend'in üniformasını giymekte olan bir grup asker mağara girişinden çıkıp hücuma kalktı. Bir ışık dalgası gibi bedenleri güçle doluydu. Onlar da koloss saflarına dalıp inanılmaz bir kesinlik ve keskinlikle saldırıyorlardı. Vin izlerken bir tanesi bile yaralanmamıştı. İnanılmaz bir beceri ve şansla dövüşüyorlardı; kolossların her darbesi geç ya da isabetsiz kalıyordu. Işık saçan adamların etrafında koloss cesetleri birikmeye başladı.

Her nasıl yaptıysa, Elend atiyum yakabilen bir orduyu bir araya getirmişti.

Elend bir tanrıydı.

Daha önce hiç atiyum yakmamıştı ve metalle olan ilk deneyimi onu şaşkın bırakmıştı. Çevresindeki tüm kolosslar atiyum gölgeler yayıyorlardı; onlardan önce hareket eden şekiller Elend'e yaratıkların tam olarak ne yapacaklarını gösteriyordu. Yalnızca birkaç saniyeliğine de olsa geleceği görebiliyordu. Muharebede tam da ihtiyaç duyulan şeydi.

Atiyumun zihnini güçlendirerek yeni edindiği tüm bilgileri okuyup kullanabilmesini sağladığını hissedebiliyordu. Düşünmek zaman almıyordu. Kolları kendiliğinden hareket ediyor, kılıcını mutlak bir kesinlikle savuruyordu.

Hayalet şekillerden oluşan bir bulutun ortasında dönüyor, yaratıklara saldırıyordu ve sanki tekrar sislerin içindeymiş gibi hissediyordu. Hiçbir koloss ona karşı koyamazdı. Enerjiyle dolup taştığını hissediyordu. Bir süreliğine yenilmez olmuştu. O kadar çok atiyum parçayı yutmuştu ki kusacak gibi oldu. Tüm tarihi boyunca atiyum insanların saklayıp biriktirmek zorunda oldukları bir şey olmuştu. Bu metali yakmak o kadar büyük bir şeydi ki yalnızca çok nadiren ve gerçekten gerektiğinde kullanılıyordu.

Elend'in tüm bunları dert etmesine gerek yoktu. İstediği kadar yakıyordu. Bu da onu kolosslar için bir felakete dönüştürmüştü; imkânsız sıyrılmalar ve kesin darbelerden oluşan bir hortum gibi her zaman rakiplerden birkaç adım öndeydi. Düşmanlarını bir bir deviriyordu. Ardından atiyumunun azaldığını hissettiğinde yerdeki bir kılıcı İterek geriye, girişe doğru fırladı. Orada, suyla birlikte bir başka atiyum dolu keseyle Sazed bekliyordu.

Elend parçaları hızla yuttu ardından da muharebeye döndü.

Harap öfkeyle dönüp duruyor ve bu kıyımı durdurmaya çalışıyordu. Ancak bu kez dengeyi sağlayan kuvvet Vin'di. *Harap*'ın Elend'i ve diğerlerini yok etmeye yönelik her adımını engellemiş ve onu kontrol altında tutmuştu.

Vin, senin bir ahmak mı olduğuna yoksa bazı şeyleri yalnızca varoluş biçiminden dolayı mı düşünemediğine karar veremiyorum, diye düşündü.

Harap Vin'e doğru atılıp tıpkı onun yapmış olduğu gibi karşıt gücünü yok etmeye çalışırken çığlık attı. Ancak güçleri eşitti. *Harap* geri çekilmek zorunda kaldı.

Vin, "Yaşam," dedi. *"Bir şey yaratmanın tek nedeninin onu yok edebilmek olduğunu söylemiştin."*

Elend'in üzerinde durup onun vuruşmasını izledi. Kolossların ölümünün Vin'e acı vermesi gerekiyordu. Ancak, ölümü düşünmüyordu.

Belki de *Muhafıza*'nın gücünün etkisiydi ama yalnızca umut bile imkânsız görünürken mücadele eden, dövüşen bir adam görüyordu. Ölümü değil yaşamı görüyordu. İnancı görüyordu.

"Büyümelerini görelim diye yaratırız, *Harap*," dedi. "*Sevdiklerimizin büyüdüğünü görmekten mutlu olalım diye. Yenilmez olduğunu söylemiştin; ancak her şey parçalanır. Her şer Harap olur. Ama sana karşı mücadele eden bazı şeyler vardır; ironik olan şu ki; sen bunları anlayamazsın bile. Sevgi. Yaşam. Büyüme.*

Bir insanın yaşamı, ölümünün yarattığı kargaşadan daha fazlasıdır. Duygu, Harap. Senin yenilgin işte bu."

Sazed mağara girişinden endişeyle olup biteni izliyordu. Etrafında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Luthadel'deki Firari Cemaati'nin lideri Garv. Terris vekilharçlarının önde gelen ismi Harathdal. Kent yönetiminden, Parlamento'nun hayatta kalan üyelerinden biri Lord Dedri Vasting. Demoux'nun Hathsin Madenleri'nde geçirdiği kısa süre içerisinde âşık olduğu genç kadın Aslydin. Kalabalığın önüne geçip izleyecek kadar önemli ya da inançlı daha niceleri.

Garv "O nerede, Terrisli Üstat?" diye sordu.

Sazed, bir eli kayalık duvara yaslanmış bir hâlde "Gelecek," dedi. Adamlar sessizleşti. Atiyum kuvveti olmayan askerler onlarla birlikte gergin bir bekleyiş içindeydiler, Elend'in saldırısının başarısızlıkla sonuçlanması durumunda sıranın kendilerine geleceğini biliyorlardı.

Sazed, gelmek zorunda, diye düşündü. Her şey onun gelişini işaret ediyor. "Kahraman gelecek," diye tekrarladı.

Elend bir darbede iki kafa birden koparıp kolossları yere devirdi. Kılıcını savurup bir kolu kopardı, ardından da silahını bir başka kolossun boynuna sapladı. Yaratığın gelişini görmemişti ancak zihni, asıl saldırıdan önce atiyum gölgesini görmüş ve bunu yorumlamıştı.

Mavi cesetlerden oluşan bir yığının üzerindeydi. Bir kez bile tökezlemedi. Atiyum sayesinde her adımı sağlam basıyor, kılıcını her savuruşunda vuruyordu; zihni ise keskindi. İrice bir kolossu devirip geri çekildi ve bir süreliğine duraksadı.

Güneş doğu ufkunda beliriyordu. Sıcaklık artmaya başlamıştı.

Saatlerde savaşıyorlardı ancak koloss ordusunun sonu yok gibi görünüyordu. Elend bir başka kolossu daha yere devirdi ama hareketleri kontrolsüzleşmeye başlıyordu. Atiyum zihni güçlendiriyordu, bedeni değil ve devam etmek için lehiminin gücüne güvenmek durumundaydı. Atiyum yakarken yorulacağını, hatta bitkin düşeceğini kim düşünebilirdi ki? Hiç kimse Elend'in yakmış olduğu kadar atiyum tüketmemişti.

Ama devam etmek zorundaydı. Atiyumu bitiyordu. Mağaranın girişine döndüğünde atiyum gücüne sahip askerlerinden birinin kanlar içinde yere devrildiğini gördü.

Üzerinden bir atiyum gölgesi geçerken dönüp küfretti. Bunun peşinden gelen silahtan eğilerek kaçındı ve yaratığın kolunu kopardı. Onun ardından gelenin ise kafasını uçurdu ve bir diğerinin de bacaklarını kesti. Muharebenin büyük bir bölümünde Allomantik sıçrayışları ya da saldırıları kullanmamış, bilindik yöntemlerle kılıç kullanmakla yetinmişti. Ancak kolları yoruluyordu ve savaş alanını idare etmek için kolossları kendinden uzağa İtmek zorunda kalmaya başlamıştı. İçindeki atiyum, yaşam, kaynağı azalıyordu. Atiyum çabucak yanıyordu.

Bir başkası daha çığlık attı. Bir başka asker daha öldü.

Elend mağaraya doğru gerilemeye başladı. O kadar *çok* koloss vardı ki... İki yüz seksen kişiden oluşan birliği binlercesini öldürmüştü ama yine de kolosslar için bu önemsizdi. Sonsuz bir kararlılıkla gelen vahşi bir dalga gibi saldırmaya devam ediyorlardı; yalnızca Anayurt'a girişleri koruyan atiyum Siskanlarından oluşan küçük gruplarca karşı konuluyorlardı.

Bir başka adam daha öldü. Atiyumları bitiyordu.

Elend kılıcını etrafında döndürüp sıradan bir muharebede işe yaramaması gereken bir hamleyle üç kolossu birden devirirken çığlık attı. Çelik harladı ve diğerlerini kendinden uzaklaştırmak üzere İtti.

İçimde bir tanrının bedeni yanıyor, diye düşündü. Daha çok adamı ölüp yere devrilirken dişlerini sıkıp saldırdı. Kollarını, bacaklarını ve kafalarını kestiği kolosslardan bir yığın oluşmuştu. Silahını göğüslerine, boyunlarına ve karınlarına saplıyordu. Üzerindekiler çoktan beyazdan kızıla dönmüş bir hâlde, bir başına dövüşmeyi sürdürdü.

Ardında bir şeyler hareketlendi ve dönüp kılıcını kaldırarak atiyumun kendisini yönlendirmesine izin verdi. Ancak emin olamayarak durakladı. Ardındaki yaratık bir koloss değildi. Siyah bir cübbe içinde, göz çukurlarından biri oyuk ve kanar bir hâldeydi, diğerinde ise kafatasına dek çakılmış olan bir kazık vardı. Elend adamın boş göz çukurunun içini, yaratığın kafasını ve arkasını görebiliyordu.

Marsh. Etrafında atiyum gölgelerinden oluşan bir bulut vardı; o da atiyum yakıyordu ve Elend'in atiyumundan etkilenmiyordu.

İnsan, koloss askerlerini tünele yönlendirdi. Önlerine çıkan herkesi öldürüyorlardı.

Kimileri girişte direnmişti. Uzun süre dövüşmüşlerdi. Var güçleriyle karşı koymuşlardı. Şimdi ise ölüydüler. Bir şey İnsan'ı ileriye taşıyordu. Daha önce kendisine hâkim olmuş olanlardan çok daha güçlü bir şey.

Siyah saçlı küçük kadından bile daha güçlü bir şey. Bu şey daha güçlüydü. Bu şey *Harap*'tı. İnsan bunu biliyordu.

Ancak karşı koyamıyordu. Yalnızca öldürebiliyordu. Bir başkasını daha yere devirdi.

İnsan, diğer küçük insanlarla dolu büyük bir salona girdi. Ona hükmeden *Harap* İnsan'ı uzaklaştırmış ve onları öldürmesini önlemişti. Bunun nedeni *Harap*'ın onları öldürmek istememesi değildi. Sadece başka bir şeye duyduğu istek *daha fazlaydı*.

İnsan ileri atıldı. Yıkılan kayalar ve taşlar arasından ilerledi. Ağlaşıp bağıran insanları kenara itti. Diğer kolosslar da peşinden geliyordu. O anda, kendine ait tüm arzulardan azadeydi. Yalnızca tüm benliğini kaplayan muazzam bir arzu vardı...

Küçük bir odaya girme arzusu. Oradaydı. Önünde. İnsan kapıları açtı. Bu odaya girerken *Harap* keyifle bağırdı. İçeride *Harap*'ın istediği şey vardı.

Marsh öne çıkıp Elend'in kılıcını İterken "Bil bakalım ne buldum?" diye homurdandı. Silah adamın ellerinden fırlayıp uzaklaştı. "Atiyum. Bir kandra satmak üzere götürüyordu. Ahmak yaratık." Elend söylenip üzerine doğru savrulan bir koloss silahından sıyrıldı ve belinde asılı olan obsidyen hançerini kınından çekip çıkardı.

Marsh öne atıldı. Atiyumları biten askerler bağırıyor, söyleniyor ve ölüp gidiyordu. Elend'in askerleri yenik düşüyordu. Girişi koruyan son adamı da ölünce çığlıklar azalıp son buldu. Diğerlerinin de pek fazla dayanacağını sanmıyordu.

Elend'in atiyumu onu saldıran kolosslara karşı uyararak saldırılardan sıyrılmasını son anda sağlamıştı ancak hançerle onları kolayca öldüremiyordu. Kolosslar Elend'in tüm dikkatini üzerlerine çekmişken Marsh obsidyen bir baltayla saldırdı. Silah savrulurken Elend kaçınmayı başardı ama dengesini yitirdi.

Elend doğrulmayı denedi ancak metalleri tükeniyordu; üstelik yalnızca atiyumu değil tüm metalleri tükeniyordu. Demir, çelik, lehim. Atiyumu olduğundan onlara pek dikkat etmemişti ama çok uzun süredir dövüşüyordu. Eğer Marsh'ta atiyum varsa, eşittiler; ve temel metalleri olmaksızın Elend ölürdü.

Sorgucu'nun bir hamlesi Elend'i uzaklaşmak için lehim harlamaya zorlamıştı. Atiyumunun yardımıyla üç kolossu kolayca yere devirmişti ancak Marsh'a karşı bunun etkisiz oluşu ciddi bir sorundu. Sorgucu, koloss cesetlerine basarak Elend'e doğru ilerledi; kafasındaki tek kazıktan gökte fazlasıyla parlak olan güneşin ışığı yansıyordu.

Elend'in lehimi tükendi.

Marsh hırıltılı bir sesle "Beni yenemezsin, Elend Venture," dedi. "Karını öldürdük. Seni de ben öldüreceğim."

Vin. Elend buna inanmadı. Vin gelecek, diye düşündü. Bizi kurtaracak. İnanç. O anda hissetmek için fazlasıyla garip bir duyguydu. Marsh silahını savurdu.

Bir anda Elend'in içinde lehim ve demir harladı. Bu garip durumu değerlendirecek vakti yoktu; yalnızca harekete geçip az ötede, yere saplı bir hâlde durmakta olan kılıcını çekti. Fırlayıp havada süzülen kılıcı yakaladı ve fazlasıyla hızlı bir hareketle Marsh'ın baltasını engelledi. Elend'in bedeni güçle ve muazzam bir biçimde nabız gibi atıyordu. İçgüdüsel olarak ileri atılıp Marsh'ı külle kaplı arazide gerilemeye zorladı. Bir anlığına kolosslar Elend'den korkmuşçasına geri çekildiler. Ya da şaşırmışçasına.

Marsh Elend'in kılıcını çekmek üzere elini kaldırdı ancak hiçbir şey olmadı. Sanki bir şey hamlesini savuşturuyor gibiydi. Elend çığlık atıp ileri atıldı ve Marsh'ı parlak silahıyla geriletti. Obsidyen baltasıyla saldırıları engellerken Sorgucu şaşkınlık içindeydi; hareketleri ise Allomansi'yle açıklanamayacak kadar hızlıy-

dı. Ancak Elend onu mavi cesetler üzerinden kızıl bir gökte küller uçuşurken geri çekilmeye zorladı.

Elend'in içine büyük bir huzur doldu. İçindeki metallerin yanıp tükenmiş olması gerektiğini bilmesine rağmen Allomansi'si iyice harlamıştı. Yalnızca atiyum kalmıştı ve bu metalin garip gücü ona diğer metalleri vermemişti, veremezdi de. Ama bunun bir önemi yoktu. Bir anlığına daha büyük bir şey onu kollamıştı. Başını kaldırıp güneşe doğru baktı.

Çok kısa bir süreliğine tam üzerinde dev bir siluet gördü. Bembeyaz, değişken ve parlak bir sima. Başını arkaya atmış bir halde ellerini Elend'in omuzlarına koymuştu; beyaz saçları havada dalgalanıyordu ve sisler ardında göğe açılmış kanatlar gibi dalgalanıyordu.

Gülümseyerek, Vin, diye düşündü.

Elend Marsh'a baktı ve Sorgucu'nun bir çığlıkla atılıp bir elinde baltasıyla, ardından muazzam ve kapkara bir pelerini andıran bir şeyle saldırdığını gördü. Marsh bir elini, sanki olmayan gözlerini Elend'in önünde, havada oluşan görüntüden saklamak istercesine yüzüne götürmüştü.

Elend midesindeki son atiyumu da körükleyip tüketti. İki eliyle kılıcını kaldırıp Marsh'ın yaklaşmasını bekledi. Sorgucu daha güçlüydü ve daha iyi bir savaşçıydı. Marsh ayrıca hem Allomantik hem de Ferusimyasal güçlere sahipti; bu da onu Lord Hükümdar gibi güçlü yapıyordu. Bu Elend'in kazanabileceği bir dövüş değildi. Bir kılıçla bunu yapamazdı.

Marsh yaklaştı ve Elend yıllar önce Luthadel'deki o meydanda Lord Hükümdar'la yüzleştiğinde Kelsier'in neler hissetmiş olduğunu anladı. Marsh baltasını savurdu, karşılığında Elend kılıcını kaldırdı ve saldırmaya hazırlandı.

Ardından Elend atiyumuyla birlikte düralümin yaktı. Görüş, ses, güç, kuvvet, şan ve hız!

Göğsünden ışık huzmeleri gibi mavi çizgiler saçılıyordu. Ama bunların hepsini gölgede bırakan başka bir şey vardı. Atiyum ve düralümin. Çok kısa süren bu anda, Elend zihnini uyuşturmaya yetecek kadar çok bilgiyi hissetmişti. Tüm bu bilgi zihnine dolarken çevresindeki her şey bembeyaz oldu.

Bu görme, metalleriyle birlikte solarken "Şimdi anlıyorum," diye fısıldadı. Savaş alanı geri gelmişti. Orada ayaktaydı ve kılıcı Marsh'ın boyuna saplanmıştı. Marsh'ın sırtında, kürek kemiklerinin arasındaki kazığın başına takılmıştı.

Marsh'ın baltası ise Elend'in göğsünü yarmıştı.

Vin'in ona vermiş olduğu tayf metaller Elend'in içinde yanarak onu tekrar hayata döndürmüştü. Bu metaller acıyı dindirmişti. Ancak ne kadar harlanırsa harlansın lehimin yapabileceklerinin de bir sınırı vardı. Marsh baltasını çekip çıkardı ve Elend kanlar içinde geriye doğru devrilirken kılıcını bıraktı. Marsh kılıcı boynundan çekip çıkardı ve yara Ferusimya sayesinde iyileşip yok oldu.

Elend yere düşüp koloss cesetlerinden oluşan bir yığının üzerine yuvarlandı. Lehimi olmasa çoktan ölmüş olurdu. Marsh yüzünde bir gülümsemeyle ona doğru sokuldu. Boş olan göz çukurunun etrafı dövmelerle kaplıydı; bunlar Marsh'ın üst-

lenmiş olduklarının işaretiydi. Son İmparatorluk'u devirmek için ödemiş olduğu bedel.

Marsh Elend'i gırtlağından kaldırıp çekti. Yaratık "Askerlerin öldü, Elend Venture," dedi. "Kolosslarımız ise kandra mağaralarını yakıp yıkıyor. Metallerin yok. Kaybettin."

Elend hayatının boş bir bardaktan süzülen son damlalar gibi sona ermek üzere olduğunu hissetti. Bunu daha önce, Miraç Kuyusu'nda yaşamıştı. O zaman da ölmüş olması gerekirdi ve dehşet içinde kalmıştı. Ancak bu kez garip bir şekilde öyle hissetmiyordu. Pişmanlık duymuyordu. Yalnızca memnundu.

Elend bakışlarını Sorgucuya çevirdi. Vin, ışıldayan bir tayf gibi hâlâ ikisinin üzerindeydi. Elend "Kaybettim, öyle mi?" diye fısıldadı. "Biz kazandık, Marsh."

Marsh, umursamaz bir edayla "Ah, öyle mi?" diye sordu.

İnsan mağaradaki salonun ortasındaki çukurun yanı başında dikiliyordu. Harap'ın bedeninin bulunduğu yer. Zafer yeri.

İnsan şaşkınlık içinde öylece dururken bir grup koloss ona yaklaştı; görünüşe göre onların da kafası karışmıştı. Çukur bomboştu.

Elend, dudaklarında kanla "Atiyum," diye fısıldadı. "Atiyum nerede, Marsh? Dövüşecek gücü nereden aldığımızı sanıyorsun? Buraya o atiyumu almaya mı geldin? Ama bitti. Şimdi gidip efendine bunu anlat! Adamlarımla tüm o kolossları öldürmeyi düşündüğümü mü sanıyorsun? On binlercesi var. Amaç bu değildi."

Elend'in gülümseyişi tüm yüzüne yayıldı. "*Harap*'ın bedeni artık yok, Marsh. Hepsini yaktık, diğerleri ve ben. Beni öldürebilirsin, ama buraya uğruna geldiğin şeyi *asla* elde edemeyeceksin. İşte bu yüzden biz kazandık."

Marsh öfke dolu bir çığlık atarak Elend'in gerçeği söylemesini istedi, ancak Elend bunu çoktan dile getirmişti. Diğerlerinin ölümü atiyumlarının tükendiği anlamına geliyordu. Adamları, Elend'in emretmiş olduğu gibi atiyumları bitip son raddesine dek yakmışlardı.

Tanrının bedeni. Tanrının gücü. Elend bir anlığına bunlara sahip olmuştu. Daha da önemlisi, bunu yok etmişti. Bunun, halkını koruyacağını düşünüyordu.

İçinde Vin'in dokunuşunun verdiği huzuru hissederken, artık her şey senin elinde, diye düşündü. *Yapabileceğimi yaptım.*

Obligatör baltasını kaldırırken karşı gelircesine tekrar Marsh'a gülümsedi.

Silah Elend'in kafasını kesip kopardı.

Harap öfkeden kudurup etrafta dolanıyordu. Vin sakince duruyor Elend'in başsız bedeninin mavi cesetlerden oluşan yığının üzerine devrilişini izliyordu.

Harap, "Hoşuna gitti mi?" diye bağırdı. "*Onu öldürdüm! Sevdiğin her şeyi harabeye çevirdim! Onu senden aldım!*"

Vin Elend'in bedeni üzerine gelip aşağı baktı. Ruhani parmaklarıyla uzanıp Elend'in başına dokunurken onun Allomantik güçlerini arttırmak için kendi kuvvetini kullanmış olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Ne yapmış olduğunu

bilmiyordu. Belki, *Harap*'ın kolosslara hükmederken yaptığının bir benzeriydi. Bunun bir karşıtıydı. Özgürleştirici. Dingin.

Elend ölmüştü. Bunu biliyordu; yapabileceği hiçbir şey olmadığını da. Evet, bu ona acı veriyordu ancak beklediği türden bir acı değildi. Elend'in yüzünü okşarken onu uzun bir zaman önce bırakmıştım, diye düşündü. *Miraç Kuyusu'nda.* Allomansi onu bana yalnızca bir süreliğine geri verdi.

Daha önce, onun ölmüş olduğunu düşünürken hissettikleri gibi acı ya da dehşet hissetmedi. Bu kez yalnızca huzurluydu. Son birkaç yıl bir lütuf, bir uzatma gibi olmuştu. Elend'in bir başına olmasına, kendisini dilediğince riske atmasına hatta belki ölüme gitmesine izin vermişti. Onu her zaman sevecekti. Ama o artık yok diye iş görmeyecek değildi.

Belki de tam tersi olacaktı. *Harap* onun tam üzerinde süzülüyor ona hakaretler ediyor ve diğerlerini de nasıl öldüreceğini söylüyordu. Sazed. Breeze. Ham. Spook.

Çeteden geriye ne kadar da az kişi kaldı, diye düşündü. *Kelsier öleli epey oldu. Dockson ve Clubs da Luthadel Muharebesi'nde öldürüldüler. Yeden askerleriyle birlikte öldü. OreSeur Zane'in emriyle öldürüldü. Marsh, Sorgucu oldu. Bize katılan diğerleri de artık ölü. Tindwyl, TenSoon, Elend...*

Harap tüm bu fedakârlıkların boşa çıkmasına izin vereceğini mi sanıyordu? Gücünü toplayıp yükseldi. Dağa önce yapmış olduğu gibi, kuvvetini *Harap*'ınkine karşı kullandı. Ancak bu kez farklıydı. *Harap* karşı koyduğunda geri çekilmedi. Kendisini muhafaza etmedi. Daha da yüklendi.

Bu çatışma tanrısal bedeninin acıyla titremesine sebep oldu. Sıcak ve soğuğun bir araya gelmesi, iki kayanın birbirine vurulup toza dönüşmesine benzer bir acıydı. Biçimleri güçle dalgalanıp titreşti.

Vin daha da yüklendi.

Acısına karşın neredeyse bağırarak, *Muhafaza* seni asla yok edemezdi, diye düşündü. *Seni ancak koruyabilirdi. Bu yüzden insanları yaratması gerekti. En başından beri, Harap, bu da planın bir parçasıydı!*

Yalnızca bilinç sahibi bir yaşam oluşturabilsin diye kendisinin bir bölümünden vazgeçip zayıf düşmedi. Özünde hem Harap hem de Muhafaza olan bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Hem koruyan hem de yok edebilen bir şeye. Korumak için yok edebilecek bir şeye.

Biz alabilelim diye gücünü Kuyu'ya ve sislere bıraktı. En başından beri bunun olmasını planlıyordu. Bunun senin planın olduğunu mu sanıyorsun? Bu, onun planıydı. En başından beri onun...

Harap çığlık attı. Ancak Vin yüklenmeyi sürdürdü.

Vin, "Seni öldürebilecek olan şeyi kendin yarattın, *Harap*," dedi. "*Şimdi de son hatanı yaptın. Elend'i öldürmemeliydin.*

Görüyorsun ya; yaşamaya devam etmek için elimdeki tek neden oydu."

Zıtların çatışması onu parçalasa da Vin geri çekilmedi. Vin'in kuvveti *Harap*'ın gücüyle tamamen birbirine karışırken dehşetle çığlık attı.

Artık şekillenip *Muhafaza*'nınkiyle bütünleşmiş olan bilinci *Harap*'ınkine dokunmak üzere hareketlendi. İkisi de pes etmiyordu. Büyük bir güç patlamasıyla Vin dünyaya veda etti ve ardından *Harap*'ı kendisiyle birlikte tamuya çekti.

Zihinler, sıcak bir gündeki sis gibi bir anda yok oluverdi.

Vin ölünce, sonun gelmesi uzun sürmedi. Buna hazırlıklı değildik; ama Lord Hükümdar'ın tüm planladıkları bile bizi buna hazırlayamazdı. İnsan kendisini dünyanın sonuna nasıl hazırlardı?

82

MAĞARANIN GİRİŞİNDE SAZED endişeyle olup biteni izliyordu. Dışarıda kolosslar deliye dönmüş bir halde etrafta dolaşıyordu; şaşkın görünüyorlardı. Sazed ile birlikte olup biteni izleyenlerin çoğu kaçmıştı. Askerlerin bile çoğu mağaralara çekilirken beklediği için ona aptal demişlerdi. Yalnızca atiyumu bitince mağarayı dönmeyi başarabilmiş olan General Demoux geride, mağaradan birkaç adım ötede kalmıştı. Adamın üstü başı kan içindeydi, kolu sargılıydı, bacağı ise ezilmişti. Usulca öksürürken Asyldin'in sargı bezi alıp dönmesini bekliyordu.

Dışarıda, güneş gökyüzünde yükseliyordu. Sıcaklık inanılmaz düzeydeydi ve bir fırını andırıyordu. Sazed'in arkasında, mağaradan acı çığlıklar yükseldi. Kolosslar içerideydi.

Sazed "Gelecek," diye fısıldadı.

Elend'in cansız bedenini görebiliyordu. Koloss cesetlerinden oluşan yığının üzerine devrilmişti. Kolosslar ve külden oluşan mavi-siyahlık üzerinde beliren bir beyaz-kırmızıydı.

Sazed ısrarla "Vin gelecek," dedi.

Demoux sersemlemiş görünüyordu. Fazlasıyla kan kaybetmişti. Geriye doğru devrilip gözlerini kapadı. Kolosslar mağaranın ağzına doğru hareketlenmeye başlasalar da, önceki kudurmuşlukları ya da yönelmişliklerinden eser yoktu.

Sazed "Kahraman gelecek!" dedi.

Dışarda sanki sislerdenmişçesine bir şey belirdi, ardından Elend'in cesedinin yanındaki bedenler arasına devrildi. Hemen ardından ise ikinci bir siluet hareketsizce devrildi.

Sazed, işte diye düşünüp mağaradan fırladı. Birkaç kolossu geride bıraktı. Ya-

ratıklar ona saldırmıştı ancak Sazed metalzihinlerini kuşanmıştı. Önemli bir şeyleri kaydetmesi gerekebilir diye bakırzihinlerini yanına almış olması gerektiğini düşündü. Luthadel kuşatmasında dövüşmek için kullanmış olduğu on yüzüğünü takmıştı; çünkü onlara ihtiyacı olabileceğini biliyordu.

Çelik olana erişip koloss saldırılarından sıyrıldı. Şaşkınlıkla birbirlerine bakmakta olan kolosslar arasından hızla geçerek cesetlerin üzerine tırmandı ve Elend'in üzerinde cansız yatmakta olduğu beyaz pelerine doğru hareketlendi. Cesedi orada başsız bir biçimde uzanıyordu.

Küçük bedeni yanı başında uzanıyordu. Sazed dizleri üzerine çöküp Vin'i omuzlarından kavradı. Yanı başında, cansız kolossların üzerinde bir başka ceset daha vardı. Kızıl saçları, Sazed'in tanımadığı bir adama aitti, ancak Sazed buna aldırış etmedi.

Çünkü Vin hareket etmiyordu.

Nabzını yoklarken, hayır, diye düşündü. Atmıyordu. Gözleri kapalıydı. Huzurlu ancak fazlasıyla ölü görünüyordu.

Vin'in bedenini sarsarken "Bu olamaz!" diye bağırdı. Birkaç koloss ona doğru geliyordu.

Başını yukarı kaldırdı. Güneş yükseliyordu. Sıcaktan nefes almak bile zorlaşıyordu. Teninin yandığını hissetti. Güneş tepeye ulaştığında etraf alev alacak kadar sıcak olacaktı.

"Böyle mi sona erecek?" diye göklere haykırdı. "Kahramanın öldü! *Harap*'ın gücü zayıf düşmüş olabilir, koloss ordusunu yitirmiş olabilir ama *yine de dünyanın sonu gelecek!*"

Kül bitkileri öldürmüştü. Güneş ise geride kalan her şeyi yakacaktı. Yiyecek hiçbir şey yoktu. Sazed gözlerini kırpınca yaşlar süzüldü ancak damlalar yüzünde kuruyuverdi.

"Bizi böyle mi bırakıyorsun?" diye fısıldadı.

Ardından bir şey hissetti. Başını eğdi. Vin'in bedeninden hafif bir duman yükseliyordu. Ancak bunun nedeni sıcak değildi. Bir şey sızdırıyor gibiydi... Hayır, bir şeyle bağlantılıydı. Gördüğü, oynaşan sisler muazzam bir beyaz ışığa uzanıyordu. Sazed bunu güçlükle görebiliyordu.

Uzanıp sislere dokunduğunda müthiş bir güç hissetti. Bir istikrar gücü. Yan tarafta, tanıyamadığı cesetten de bir şeyler sızıyordu. Kapkara bir duman. Sazed diğer elini uzatıp dumana dokundu ve farklı ve daha vahşi bir güç hissetti. Değişimin gücü.

Şaşkınlık içinde cesetlerin arasında dizleri üzerine çöktü. Olup biteni şimdi anlamaya başlamıştı.

Kehanetler hiçbir zaman cinsiyet belirtmemişti, diye düşündü. *Böylelikle bir adamdan ya da kadından bahsediyor olabileceklerini düşündük. Yoksa... Ne biri ne de öbürü olan bir Kahraman'dan bahsettikleri için miydi?*

Doğruldu. Tepedeki güneşin gücü, kendisini çevreleyen ikiz karşıt güçlerin yanında önemsiz kalıyordu.

Sazed, Kahraman halkı tarafından reddedilmiş biri olacak, diye düşündü. *Ancak onları kurtaracak. Savaşsa dahi bir savaşçı olmayacak. Sonunda bir kral olacaksa da, kral olarak doğmayacaktı.*

Başını tekrar göğe çevirdi.

En başından beri planladığın bu muydu?

Gücün tadını aldı ancak korkup geri çekildi. Böyle bir şeyi nasıl kullanabilirdi? Yalnızca bir insandı... Dokunduğu güçleri gördüğü kısa sürede onları kullanma umudunun olmadığını biliyordu. Eğitime sahip değildi.

Göğe uzanıp çatlak dudaklarıyla "Bunu yapamam," dedi. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Dünyayı eski hâline getiremem; hiç görmedim. Eğer gücü ben alırsam Lord Hükümdar'ın yaptığını yapacak ve uğraşlarım sonucunda işleri yalnızca daha kötüye sürükleyeceğim. Ben sıradan biriyim."

Kolosslar yanmanın verdiği acıyla çığlık atıyordu. Sıcaklık dayanılmazdı ve Sazed'in çevresinde ağaçlar çatırdayıp alev almaya başlamıştı. İkiz güçlere dokunması onu hayatta tutmuştu; bunu biliyordu; ancak onları nasıl alacağını bilmiyordu.

Göklere uzanarak "Ben Kahraman değilim," diye fısıldadı.

Kollarında altın rengi parıltılar belirdi. Kollarındaki bakırzihinler güneşin ışığını yansıtıyordu. Çok uzun bir süredir onunla birlikteydiler; yoldaşı olmuşlardı. Bilgisiydiler.

Bilgisi...

Kehanet sözcükleri kesindi, diye düşündü. *Kahraman'ın... Kahraman'ın geleceğin dünyasını kollarında taşıyacağını söylüyorlardı.*

Omuzlarında değil. Ellerinde değil. Kollarında.

Unutulmuş tanrılar adına!

Kollarını ikiz sislere daldırdı ve kendisine sunulan güçleri kabul etti. Onları içine çekerek bedenine dolarak yaktıklarını hissetti. Eti ve kemikleri buharlaştı ancak bu sırada bakırzihinlerine erişip bunların tüm içeriğini genişleyen bilincine aktardı.

Artık boş olan bakırzihinler parmaklarından kurtularak Vin'in, Elend'in ve *Harap*'ın cansız bedenleri yanındaki mavi koloss cesetlerinin üzerine düştü. Sazed gözlerini dünyalar kadar açarak tüm yaratılışı kapsayan gücü özümsedi.

Kahraman'ın dünyayı kurtarma gücü olacak. Ancak dünyayı yok etme gücü de olacak.

Asla anlamadık. Yalnızca Muhafaza'nın gücüne sahip olmayacaktı. Harap'ın gücüne de ihtiyaç duyacaktı.

Güçler birbirlerinin karşıtıydı. Onları özümserken birbirlerini yok etmek üzereydiler. Ancak onları kullanmayı bilen tek kişi olduğundan, güçleri birbirlerinden ayrı tutabiliyordu. Dilerse birbirlerini yok etmeden birbirlerine dokunabilirlerdi. Çünkü bu iki güç her şeyi yaratmakta kullanılmıştı. Eğer dövüşürlerse yok ederlerdi. Eğer birlikte kullanılırlarsa yaratırlardı.

İçinde büyük bir kavrayış kabarıyordu. Bin yıl boyunca Sırdaşlar insanlığı bilgisini toplamış ve bunları bakırzihinlerinde depolamışlardı. Bunları Sırdaş'tan

Sırdaş'a aktarmışlardı ve her biri bu bilgilerin tamamına sahipti; böylelikle gerektiğinde bunları aktarabilecekti. Sazed hepsine sahipti.

Bir aşkınlık anında her şeyi anladı. Şablonları, ipuçlarını, sırları gördü. İnsanoğlu var olduğundan beri inanıp tapınıyordu ve bu inançlar içinde Sazed ihtiyacı olan yanıtları bulmuştu. İnsanlığın tüm dinlerinde, *Harap*'tan saklanmış olan değerli sırlar.

Bennet olarak bilinen bir halk vardı. Haritacılığı ciddi bir görev olarak görmüşlerdi; bir keresinde Sazed bu dinden Kelsier'e bahsetmişti. Ayrıntılı haritaları ve taslakları sayesinde Sazed dünyanın eskiden nasıl göründüğünü keşfetmişti. Güçlerini kıtaları ve nehirleri, adaları ve kıyıları, dağları ve nehirleri eski haline getirmek için kullandı.

Nelazan olarak bilinen bir halk vardı. Yıldızlara tapmışlar onlara tanrıları olan Trell'in kendilerini izleyen Bin Gözü demişlerdi. Sazed, bu dini çeteyle ilk kez saçlarını kestirmekte olan, tutsak hâldeki genç Vin'e anlattığını hatırlıyordu. Nelazanlardan, Sırdaşlar yıldız haritalarını almışlar ve âlimler, Miraç'tan sonra doğruluklarını yitirmiş olduklarından bunları işe yaramaz olarak görse de bu yıldız haritalarını kayda geçirmişlerdi. Ancak bu yıldız haritalarından ve haritasını çıkardıkları güneş sistemindeki diğer gezegenlerin hareketlerinden Sazed dünyanın tam olarak hangi yörüngede olması gerektiğini tespit edebilmişti. Gezegeni eski yerine koydu; Lord Hükümdar'ın daha önce yapmış olduğu gibi fazla uğraşmadı çünkü doğru konumu tespit edebileceği bir koordinat sistemine sahipti.

Ölüme tapmış olan, Canzi adında bir halk vardı; bunlar insan bedeni hakkında ayrıntılı bilgiler sağlamışlardı. Sazed, Kelsier hâlâ hayattayken, Vin'in eski çetesinin gizlendiği yerdeki bedenlere bu dualardan birini sunmuştu. Canzilerin bedenle ilgili öğretilerinden Sazed insanoğlunun, ya Lord Hükümdar'ın müdahalesiyle ya da evrimle, fizyolojisinin değişerek kül solumaya ve külde hayatta kalan bitkileri yemeye uyum sağladığına kanaat getirdi. Bir güç dalgasıyla, insanların bedenlerini eski hâline çevirdi; herkes aynı kalırken bin yıldır ölmekte olan bir dünyada yaşamanın yol açtığı sorunları çözdü. Lord Hükümdar'ın kandraları yaratırken yapmış olduğu gibi insanları değiştirip onlarla oynamadı; çünkü Sazed kendisine rehberlik edecek bilgiye sahipti.

Başka şeyler de öğrendi. Onlarca sır. Bir din hayvanlara tapıyordu ve Sazed dünyada yaşamış olan canlıların nasıl olması *gerektiğine* dair bilgileri bu dinden resimler, açıklamalar ve atıflar aracılığıyla edinmişti. Ardından bunları eski hâline getirdi. Clubs ölmeden önce ona anlatmış olduğu Dadradah dininden renkler ve tonları öğrendi. Sazed'in öğretmiş olduğu son dindi; renkler ve doğa ile ilgili şiirlerinden bitkileri, gökyüzünü ve toprakları eski haline getirebildi. Her dinde bir ipucu vardı; çünkü insanların inançları onlara inananların umutlarını, sevgilerini, dileklerini ve yaşamlarını barındırıyordu.

Son olarak Sazed Kelsier'in eşi Mare'in dini olan Larstaların dinini inceledi. Bu dinin rahipleri meditasyon esnasında şiirlerini yazmışlardı. Bu şiirlerden ve Mare'in Kelsier'e vermiş olduğu ve onun da Vin'e verdiği, ardından Vin'den

Sazed'e geçmiş olan kâğıt parçasından dünyada bir zamanlar bulunan güzel şeyleri öğrendi.

Bir zamanlar üzerlerinde çiçekleri barındıran bitkilere bu güzellikleri geri kazandırdı.

Güç içinde dalgalanıp dünyayı yeniden oluştururken, dosyamdaki dinler o kadar da işe yaramaz değilmiş, diye düşündü. *Hem de hiç biri. Hepsi doğru değildi.*

Ama hepsinde doğrudan bir parça vardı.

Sazed dünyanın üzerinde gezinip olması gerektiğini düşündüğü değişiklikleri yaptı. Yer kabuğunu yeniden oluştururken, yerlerini değiştirse de, mağaralara dokunmayarak insanların saklanma yerlerini korudu. Sonunda, işi bitince usulca bir soluk verdi. Ancak içindeki güç, beklediğinin aksine yok olmamıştı.

Rashek ve Vin Miraç Kuyusu'nda yalnızca gücün küçük bir kısmına dokunmuşlardı, diye düşündü. *Bende ise daha fazlası var.* Sonsuz bir şey.

Harap ve *Muhafaza* ölmüştü ve güçleri birleşmişti. Aslında, birlikte olmaları gerekiyordu. Nasıl ayrılmışlardı? Belki bir gün, bu sorunun yanıtını keşfedecekti.

Tanrıları kalmadığına göre dünyayı kollayacak, onu koruyacak biri olmalıydı. Sazed, Çağların Kahramanı sözünü o ana dek anlamamıştı. Gelmesi için çağlar boyu beklenen bir Kahraman değildi.

Çağlar boyunca var olacak bir Kahraman'dı. İnsanlığı tüm yaşamlar ve zamanlar boyunca muhafaza edecek olan bir Kahraman. Ne *Muhafaza* ne de *Harap*, ama her ikisi birden.

Tanrı.

Vin özeldi.

Muhafaza belirttiğim gibi onu çok erken bir yaşta seçmişti. Sanırım onu gücünü devralmak üzere yetiştiriyordu. Ancak Muhafaza'nın zihni o noktada çok zayıftı ve sis ruhu olarak bildiğimiz şey kadar kalmıştı.

Onu bu kızı seçmeye iten neydi? Bir Sissoylu olması mıydı? Allomantik kopmayı yaşamının başlarında yaşayarak güçleri annesinin onu doğururken çektiği büyük acılar içindeyken güçlerine kavuşmuş olmasından mıydı?

En başından beri Vin Allomansi'de sıra dışı bir yeteneğe ve güce sahipti. Henüz bir çocukken, o küpeyi takmadığı zamanlarda sislerin bir kısmını içine çekmiş olduğunu düşünüyorum. Kelsier ile çalışmaya başladığında Muhafaza Vin'in o küpeyi takmasına büyük oranda son vermişti, ancak çeteye katılmadan önce kısa bir süreliğine tekrar takmıştı. Ardından onun önerisiyle küpesini çıkarmamıştı.

Başka kimse ise sislerin gücüne erişemiyordu. Buna karar verdim. Neden sisler bir başkasının değil de Vin'in erişimine açıktı? Sanırım Miraç Kuyusu'na dokunana kadar tüm sisleri içinde toplayamazdı. En başından beri uyumlayıcı bir güç olduğunu düşünüyorum. Bir kez dokunulduğunda kişinin bedenini sisleri kabul edecek biçimde değiştiren bir şey.

Ancak gücün Kuyu'ya dönüşünün atışlarını duymaya bile başlamadan bir yıl önce, Lord Hükümdar'ı alt ederken Muhafaza'nın gücünün küçük bir kısmından faydalanmıştı.

Bunun altında yatan çok daha büyük bir gizem var. Belki zihnim büyüyüp genişlemeye alıştıkça bunu da çözeceğim. Belki güçleri neden benim alabildiğimi de anlayacağım. Şimdilik yalnızca güce benden önce sahip olan kadından bahsetmek istiyorum.

Ona dokunanlar arasında, gücü en çok hak edenin Vin olduğunu düşünüyorum.

1

SONDEYİŞ

SPOOK KÂBUSTAN UYANDI, ardından doğruldu. Çevresindeki mağara karanlıktı, içeriyi yalnızca mumlar ve lambalar aydınlatıyordu.

Ayağa kalkıp gerindi. Çevresinde insanlar şaşkınlıkla soluklarını tutuyorlardı. Onların yanından geçip arkadaşlarını aramaya koyuldu. Mağara tıka basa doluydu; Urteau'dan kaçıp saklanmaya gönüllü olan herkesi barındırıyordu. Böyle olunca Spook'un kıpırdanan, öksüren ve konuşan insanlar arasından ilerlemesi zor oluyordu. Yürürken fısıltılar giderek daha da gürültülü bir hâl aldı ve insanlar ayaklanıp onun peşinden gelmeye başladılar.

Beldre üzerinde beyaz bir elbiseyle ona koştu. Merakla "Spook?" diye seslendi. "Ne... Ne oldu?"

Yalnızca gülümseyip kolunu genç kıza doladı. Birlikte mağaranın çıkışına yöneldiler. Breeze bir masada oturuyordu; elbette; herkes taş zeminde otururken onda mobilya vardı. Spook ona gülümsedi ve Teskinci bir kaşını kaldırdı.

Şarabından bir yudum alırken "İyi görünüyorsun, evladım," dedi. Spook "Öyle de diyebilirsin," dedi.

Beldre Breeze'e "Tüm söyleyeceğin bu mu?" dedi. "Ona bir bak. İyileşti!"

Breeze omuzlarını silkti, kadehini masaya koyup ayağa kalktı. "Canım, son zamanlarda gerçekleşen pek çok garip olayı düşününce, Spook'un görünüşü bunlar yanında önemsiz kalıyor. Basit bir iyileşme mi? Bana soracak olursan sıradan bile."

Breeze gülümseyerek Spook'un gözlerinin içine baktı. Spook "Öyleyse, gidelim mi?" dedi.

Breeze omuz silkti. "Neden olmasın? Ne bulacağımızı düşünüyorsun?"

Spook mağaranın dışındaki giriş kısmına geçerken "Emin değilim," diye itiraf etti. Merdivenleri tırmanmaya başladı.

Beldre endişeyle "Spook," dedi. "Gözcülerin ne dediğini biliyorsun. Tüm kentin güneşin sıcaklığıyla yanıyordu..."

Spook başını kaldırıp kapağın aralıklarından sızan ışığa baktı. Gülümsedi, ardından kapağı kaldırdı.

Dışarıda bir kent yoktu. Yalnızca otlarla kaplı bir alan vardı. Yeşil otlarla. Spook bu garip manzaraya şaşkınlıkla baktı, ardından yumuşak toprakta ilerleyerek Breeze'e yol verdi. Teskinci başını çıkarttı ardından, gördüklerini anlamlandırmaya çalışırcasına kafasını çevirdi. Spook'un yanına tırmanırken "İşte *bu* görülmeye değer," dedi.

Spook otların arasında ayağa kalktı. Kasıklarına dek geliyordu. Yeşil. Bitkiler için çok garip bir renkti.

Breeze elini gözlerine siper ederken "Gökyüzü..." dedi. "Mavi. Kül ya da dumandan eser yok. Çok garip. Gerçekten çok garip. Bu karışıklığın Vin'le bir ilgisi olduğuna bahse girerim. O kız işleri asla doğru *yapamazdı*."

Spook ardından soluğu kesilen birini duydu ve dönüp baktığında Beldre'in mağaradan çıktığını gördüğü. Ayağa kalkmasına yardımcı oldu, ardından sessiz bir şaşkınlıkla yüksek otların arasında ilerlediler. Tepedeki güneş parlaktı ancak rahatsız edecek kadar sıcak değildi.

Beldre, Spook'un kolunu tutarken "Kente ne oldu?" diye sordu.

Başını hayır der gibi salladı. Ancak sonra bir ses duydu. Döndüğünde ufukta

bir hareketlilik gördü. Yanında Beldre ile ilerledi, Breeze ise aşağıdaki Allrianne'e gelip olup bitenleri görmesi için sesleniyordu.

Beldre sonunda Spook'un görmüş olduğunu görerek "Onlar... İnsanlar mı?" diye sordu. Uzaktaki insanlar da onları gördüler ve yaklaşır yaklaşmaz Spook gülümseyip bir tanesine el salladı.

Ham "Spook?" diye seslendi. "Evlat, bu sen misin?"

Spook ve Beldre hızla ilerledi. Ham diğerleriyle birlikteydi, ve arkalarında Spook otla kaplı çayırın zemininde bir başka kapak daha görebiliyordu. Kimisi Elend'in üniformasını giymiş olan tanımadığı insanlar dışarı çıkıyordu. Ham her zamanki yeleği ve pantolonuyla koşup Spook'u kucakladı.

Ham Spook'u bırakırken "Burada ne işin var?" diye sordu.

Spook "Bilmiyorum," dedi. "En son Urteau'daydım." Ham gökyüzüne baktı. "Ben de Fadrex'teydim! Neler oldu?"

Spook başını salladı. "Eskiden bildiğimiz yerler artık bir şey ifade ediyor mu, emin değilim, Ham..."

Ham başıyla onayladı, ardından eliyle bir şey işaret eden bir askerin gösterdiği yöne baktı. Biraz ötede, başka bir delikten bir grup insan daha çıkıyordu.

Spook ve Ham ilerlediler; en azından Ham diğer grupta birini görene dek. Spook Ham'in Luthadel'de olan karısını zorlukla tanımıştı. Haydut heyecanla bağırdı, ardından ailesini kucaklamak üzere atıldı.

Spook bir delikten diğerine koştu. Görünüşe göre, kimileri kalabalık, kimileri ise o kadar dolu olmayan altı tane vardı. Bir tanesi ise farklıydı. Diğerleri gibi bir kapağı yoktu, bunun yerine eğimli bir mağara girişiydi. Orada, General Demoux'yu, kolunda alımlı bir Terrisli kadınla küçük bir grupla konuşurken buldu.

"Bayılıp ayılıyordum," diyordu, "Ama onu gördüm. Firari'yi. O olmalı; gökyüzünde süzülüp ışıldıyordu. Havada ışık dalgaları yayılıyordu ve yer sallandı, dönüp hareket ediyordu. O geldi. Tıpkı Sazed'in geleceğini söylediği gibi."

Spook "Sazed mi?" diye sorunca Demoux onu fark etti. "O nerede?"

Demoux hayır der gibi başını salladı. "Bilmiyorum, Lord Spook." Ardından duraksadı. "Sahi, siz nereden geliyorsunuz?"

Spook soruyu duymazlığa geldi. Açıklıklar ve delikler bir düzen içerisindeydi. Spook gür otlar arasında, peşinde Beldre iler yürüyerek bu düzenin tam ortasına ilerledi. Rüzgâr usulca esiyor, otları dalgalandırıyordu. Ham ve Breeze ona yetişmek üzere hareketlendi; şimdiden önemsiz bir konuda tartışmaya başlamışlardı bile. Ham bir eliyle çocuğunu tutuyordu, diğerini ise karısının omzuna atmıştı.

Spook otlarda renkli bir nokta görür görmez donakaldı. Bir elini kaldırıp diğerlerini uyardı, ardından daha sessiz olmaya çalışarak ilerledi. Orada, otların ortasında... Bir şeylerden bir öbek vardı. Topraktan biten, üzerlerinde parlak renkli yaprakları olan rengârenk bir şeyler. Ters duran çanlara benziyorlardı, uzun sapları vardı ve tepelerindeki taç yaprakları güneşe doğru açılmıştı. Sanki ışığa, onu içme hevesiyle uzanmış gibiydiler.

Beldre, "Çok güzel..." diye fısıldadı.

Spook ilerleyip bitkiler arasında dolaştı. Vin'in taşıdığı resmi hatırlayarak, çiçek, diye düşündü. *Kelsier'in hayali sonunda gerçekleşti.*

Çiçeklerin ortasında ise iki kişi buldu. Vin'in üzerinde her zamanki gibi sispelerini, gömleği ve pantolonu vardı. Elend ise peleriniyle birlikte parlak, bembeyaz bir üniforma giymişti. Çiçeklerin arasında yatmış, el ele tutuşuyorlardı.

İkisi de ölmüştü.

Spook dizleri üzerine çöktüğünde Ham ve Breeze'in haykırışlarını duydu. Bedenleri inceleyip hayatta olup olmadıklarını kontrol ettiler, ancak Spook başka bir şeye, neredeyse otların arasına gizlenmiş olan bir şeye baktı. Yerden büyük deri bir kitap aldı.

Açıp ilk sayfasını okudu.

İncelikli, zarif bir el yazısıyla, ne yazık ki ben Çağların Kahramanı'yım, yazıyordu. Spook el yazını hatırladığını düşündü. Sayfaları çevirirken aralarından bir parça kâğıt düştü. Spook kâğıdı yerden aldı; bir yüzünde az önce aklına gelen resim; bir çiçeğin soluk bir çizimi vardı. Diğer tarafında ise, kitaptakiyle aynı elden çıktığı belli olan bir not vardı.

Spook, yazıyordu. *Onları geri getirmeye çalıştım ancak görünüşe göre bedenleri onarmak ruhları geri getirmiyor. Umuyorum ki zamanla bunda daha iyi olacağım. Ancak, arkadaşlarımızla konuştuğuma emin olabilirsin; onlar oldukları yerde mutlular. Sanırım dinlenmeyi hak ediyorlar.*

Kitapta dünyanın ölümüne ve yeniden doğuşuna dek uzanan olayların kısa bir kaydı ile birlikte tarih, felsefe, son zamanlarda olup bitenlerin ilmi yönüyle ilgili olarak kaleme aldıklarım yer alıyor. Sağına bakacak olursan otların arasında çok daha büyük bir kitap yığını göreceksin. Bunlar, kelimesi kelimesine, metalzihinimde yer alan tüm bilgileri içeriyor. Bu bilgilerin unutulmasına izin verme.

Sanırım yeniden inşa etmek zor, ama muhtemelen Lord Hükümdar'ın idaresi altında yaşamaktan ya da Harap'ın dünyayı yok etme girişiminden sağ kurtulmaktan daha kolay olacaktır. Sanırım mağaralara sığınan insanların sayısı seni şaşırtacaktır. Rashek bugün için çok iyi hazırlık yapmıştı. Harap'ın elinden çok çekmişti fakat özünde iyi niyetleri olan iyi biriydi.

İyi iş çıkardın. Sonunda, Yüzbaşı Goradel ile gönderdiğin haberin hepimizi kurtardığını bil. İlerleyen yıllarda insanlar senin liderliğine ihtiyaç duyacak. Muhtemelen sana danışacaklardır. Bizzat orada olup sana yardım edemiyor olduğum için üzgünüm, ama... Buralarda olduğumu unutma.

Seni bir Sissoylu yaptım ve bu kadar kalay harlayarak bedenine verdiğin hasarı giderdim. Umarım sorun olmaz. Aslında bu Kelsier'in isteğiydi. Bunu ondan bir veda armağanı olarak kabul et.

Benim için onlara göz kulak ol.

NOT: Hâlâ kimsenin bilmediği iki metal daha var. Biraz araştırıp bunların ne olduğunu bulmak ilgini çekebilir. Sanırım ilgini çekecektir.

Spook başını kaldırıp garip bir biçimde boş ve mavi gökyüzüne baktı. Belde gelip yanı başına çöktü ve elindeki kâğıda bakıp yüzünde anlamadığını gösteren bir ifadeyle ona döndü.

"Tedirgin görünüyorsun," dedi.

Spook başını hayır dercesine salladı. Kâğıdı katlayıp cebine koyarken "Hayır," dedi. "Hayır, tedirgin değilim. Aslında her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum. Sonunda."

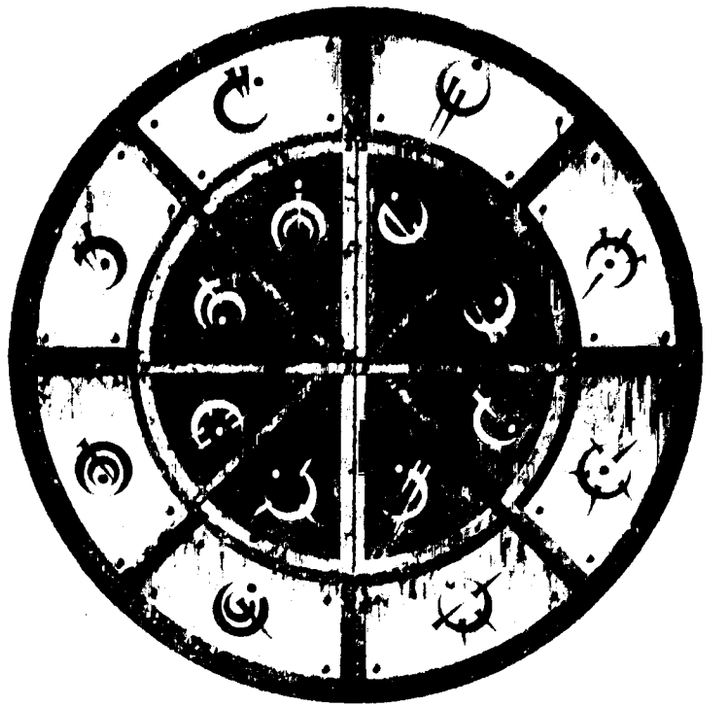
ARS ARCANUM

1. Metal Referans Tablosu

2. İsimler ve Terimler

3. Önceki kitapların özetleri

Ayrıca kitabın bölümler, silinmiş sahneler ve Sissoylu dünyasıyla ilgili kapsamlı bilgilerin yanısıra son derece aktif bir blogu da www.brandonsanderson.com adresinde bulabilirsiniz.

METAL REFERANS TABLOSU

METAL	ALLOMANTİK GÜCÜ	FERUSİMYASAL GÜCÜ	HEMALURJİ GÜCÜ
Demir	Yakınlardaki metal kaynaklarını Çeker	Fiziksel ağırlık depolar	İnsanların kuvvetini çalar
Çelik	Yakınlardaki metal kaynaklarını İter	Fiziksel hız depolar	Allomantik fiziksel güçleri çalar
Kalay	Duyuları güçlendirir	Duyuları depolar	İnsanların duyularını çalar
Lehim	Fiziksel özellikleri güçlendirir	Fiziksel güç depolar	Ferusimyasal fiziksel güçleri çalar
Pirinç	Duyguları Teskin eder (bastırır)	Isı depolar	Ferusimyasal akli özelliği çalar

METAL	ALLOMANTİK GÜCÜ	FERUSİMYASAL GÜCÜ	HEMALURJİ GÜCÜ
 Çinko	Duyguları Körükler (alevlendirir)	Zihinsel hız depolar	İnsanların duygusal dayanıklılığını çalar
 Bakır	Allomantik titreşimleri gizler	Hatıraları depolar	İnsanların akli dayanıklılığını çalar
 Tunç	Allomantik titreşimlerin hissedilmesini sağlar	Uyanıklık depolar	Allomantik akli güçleri çalar
 Alüminyum	Allomanserler'in rezervlerini yok eder	Bilinmiyor	Allomantik artırılmış güçleri çalar
 Duralümin	Sıradaki yakılacak metali artırır	Bilinmiyor	Bilinmiyor
 Atiyum	Diğer kişilerin geleceğini gösterir	Yaş depolar	Allomantik geçici güçleri çalar
 Malatiyum	Diğer kişilerin geçmişini gösterir	Bilinmiyor	*Bilinmiyor*
 Altın	Kişinin geçmişini gösterir	Sağlık depolar	*Bilinmiyor*
 Elektrum	Kişinin geleceğini gösterir	Bilinmiyor	*Bilinmiyor*

İSİMLER VE TERİMLER

ALENDİ: Bin yıl önce, Lord Hükümdar'ın Miraç'ından önce dünyayı fetheden kişi. Vin Lord Hükümdar'ın sarayında onun günlüğünü buldu ve ilk olarak onun Lord Hükümdar olmuş olduğunu düşündü. Hizmetçisi Rashek'in Alendi'yi öldürüp yerine geçtiğini daha sonra öğrendi. Alandi Terrisli bir âlim olan ve Alendi'nin Çağların Kahramanı olabileceğini düşünen Kwaan'ın dostu ve öğrencisiydi.

ALLOMANSİ: Kişinin metalleri vücudun içinde yakarak özel beceriler kazanmasını sağlayan mistik ve kalıtsal bir güç.

ALLOMANTİK METALLER: Sekiz temel Allomantik metal vardır. Bunlar bir temel metal ve onun alaşımı olmak üzere çiftler hâlinde olur. Ayrıca içsel (kalay, lehim, bakır, tunç) ve dışsal (demir, çelik, çinko, pirinç) metaller olarak dörtlü iki gruba da ayrılabilirler. Uzun bir süre altın ve atiyum ile birlikte sekiz temel metal olmak üzere yalnızca on Allomantik metalin olduğu düşünülüyordu. Ancak altın ve atiyumun alaşımlarının keşfedilmesi metallerin sayısını on ikiye çıkarmıştır. Alüminyum ve düralüminin keşfiyle bu sayı on dörde çıkmıştır.

ALLOMANTİK TİTREŞİM: Metal yakmakta olan bir Allomanser'in yaydığı sinyal. Sadece tunç yakmakta olan bir kişi Allomantik titreşimleri "duyabilir".

ALLRİANNE: Lord Ashweather Cett'in tek kızı. Breeze ile bir ilişkisi var.

ALÜMİNYUM: Bir zamanlar yalnızca Çelik Sorgucularca bilinen bu metal yakıldığında bir Allomanser'in diğer tüm metal rezervlerini tüketir.

ÇAPA (ALLOMANTİK): Çelik ya da demir yakan bir Allomanser'in İtme ya da Çekmelerinde kullandığı bir metal parçası.

(LORD HÜKÜMDAR'IN) MİRACI: Rashek Miraç Kuyusu'ndaki gücü alıp Lord Hükümdar olduğunda yaşananları anlatmak için kullanılan terim. Ayrıca, gücü ele geçirip benzer bir şey yaptığından dolayı zaman zaman Vin için de kullanılır. Ancak o bunu kullanmak yerine serbest bırakmıştır.

MİRAÇ KUYUSU: Tarihsel olarak büyük bir gücün bulunduğu yer olan Miraç Kuyusu, kehanetlerde Çağların Kahramanı'nın Zifir'i alt etmek için ihtiyaç duyduğu gücü edinmek üzere gideceği yer olarak belirtilir. Vin onun yerinin Luthadel'de, Kredik Shaw'da olduğunu buldu. (Ancak uzunca bir süre Terris Dağlarında olduğu düşünülüyordu.) Erzaklar ile dolu büyük bir mağaranın derinliklerindeydi. (Ayrıca bkz. Ambar)

KÜL YAĞMURU: Son İmparatorluk'taki yanardağlar yüzünden sıklıkla gökten yağan külü tanımlamak için kullanılan bir terim.

YANARDAĞLAR: Miraç sırasında Son İmparatorluk'ta belirmiş olan yedi tane büyük kül saçan yanardağ. Magmadan ziyade genel olarak kül püskürtürler.

ASHWEATHER: Lord Cett'in adı.

ATİYUM: Eskiden Hathsin Madenleri'ndan elde edilen garip bir metal. Yerin altındaki mağaralardaki kristal ceplerin içinde oluşan küçük jeotlar hâlinde toplanırdı.

BELDRE: Quellion'un kızkardeşi.

KAYRA, KANDRA: Lord Hükümdar tarafından her kandraya dört güçten biri verilmişti. Bunlar Kudret Kayrası, Varoluş Kayrası, Farkındalık Kayrası ve Dirayet Kayrası'ydı.

ALTIN SİKKE: İmparatorluk darphanesinin bastığı altın sikkenin halk arasındaki adı. Bu ad sikkenin üzerindeki Lord Hükümdar'ın sarayı Kredik Shaw'ın resmi bulunur.

BREEZE: Kelsier'in çetesinden bir Teskinci, artık ise Elend'in önde gelen danışmanlarından biri. Çetenin çoğu tarafından, diğerleri gibi yarı-skaa olduğu düşünülmektedir, ama aslında gençliğinde yeraltına saklanmak zorunda kalmış soylu ebeveynlere sahip biridir. Allrianne Cett ile bir ilişkisi vardır.

TUNÇTİTREŞİM: Allomantik titreşimin bir başka adı.

YAKMAK (ALLOMANSİ): Bir Allomanser midesindeki metalleri kullandığında ya da harcadığında bunları "yakmış" olur. İlk önce bir metali genellikle bir alkol karışımı içinde içmeleri, ardından da metin gücüne erişebilmek için Allomantik olarak vücutlarının içinde katalize etmeleri gereklidir.

ALEVDİYAR: Son İmparatorluk'un uçlarındaki çöller.

CAMON: Vin'in eski çetebaşı. Onu sıklıkla döven biri olan Camon Kelsier tarafından kovulmuştur. Sorgucular tarafından öldürülmüştür.

KANTON: Çelik Nezâret'in içinde bir bölüm.

CETT: Lord Ashweather Cett Luthadel kuşatmasında Merkezi Salâhiyet'e saldırmıştır. Straff Venture'un kenti ve kentteki atiyumu ele geçireceğinden endişe duymuştur ve bu esnada kendi yurdunda isyanlar baş göstermiştir. Fadrex'ten bir ordu ile kaçmış ve başkent için tehlikeli bir hamle yapmıştır. Kuşatma sonunda Elend'in kuvvetlerine katılarak Vin'e Straff Venture ile olan mücadelesinde yardım etmiş ve Elend'in danışmanlarından biri olmuştur. "Kral" Cett olarak bilinmesine karşın toprakları hâlâ isyandadır ve yönettiği bir ülke yoktur. (Ayrıca bkz. Yomen)

CHANNEREL NEHRİ: Luthadel'in içinden geçen nehir.

YURTTAŞ: Quellion'un unvanı. (Ayrıca bkz. Quellion)

CLADENT: Clubs'ın asıl adı.

KLİP: Son İmparatorluk'ta bakır imparatorluk sikkesi için kullanılan lakap. Genellikle Sissoylular ve Sikkeciler tarafından sıçramak ve saldırmak için kullanılır.

CLUBS: Kelsier'in çetesinden bir Dumancı, Spook'un amcası, eskiden Elend'in ordularında bir generaldi. Clubs, Luthadel kuşatmasında kolosslarca öldürülmüştür.

SİKKECİ: Çelik yakabilen bir Siskan.

ÇÖKÜŞ: Lord Hükümdar'ın ölümü ve Son İmparatorluk'un yıkılışı için kullanılan bir terim.

SERAN KABİNESİ: Sazed ve Marsh'ın Kwaan'ın son sözlerini buldukları Sorgucu üssü.

BAKIRBULUT: Bakır yakan bir kişi tarafından oluşturulan görünmez, engelleyici alan. Bir Allomanser bir bakırbulutunun içinde metal yakarsa, Allomantik titreşimleri tunç yakan kişilerden gizlenmiş olur. "Bakırbulutu" terimi ayrıca bir Dumancı'yı (bakır yakabilen bir Siskan) ifade etmek için de kullanılır.

ZİFİR: Lord Hükümdar'ın ve Son İmparatorluk'un ortaya çıkmasının kısa bir süre öncesinde dünyayı tehdit eden gizemli canavar ya da kuvvet. Lord Hükümdar, Miraç ile onu yendiğini öne sürmüştür ancak daha sonrasında Zifir'in sisler olduğu ve Lord Hükümdar'ın onu engellemek dışında bir şey yapmadığı anlaşılır. Zifir tekrar saldırmakta, sisler gündüzleri de giderek daha uzun süre kalmakta ve mahsullerin yetişmesine izin vermemektedir.

GENERAL DEMOUX: Elend'in ordusunda Firari'ye olan inancıyla bilinen bir subay.

DOCKSON: Kelsier'in eski sağ kolu, çetenin asıl üyelerinden biri. Luthadel kuşatmasında öldürüldü.

SALÂHİYET (SON İMPARATORLUK): Son İmparatorluk'un bir eyaletine verilen ad. Luthadel Merkezi Salâhiyet'tedir. Bunu çevreleyen dört salâhiyete İç Salâhiyetler denilir ve Son İmparatorluk'taki nüfusun ve kültürün büyük bir kısmını içerir. Çöküş'ten sonra Son İmparatorluk parçalanmış ve farklı krallar iktidara gelerek çeşitli salâhiyetlerin liderliğini ele geçirmeye çalışmışlar, sonuç olarak her bir salâhiyeti kendi başına bir krallığa dönüştürmüşlerdir. Şimdi ise Elend, Merkezi Salâhiyet'i, Kuzey Salâhiyeti'nin büyük bir bölümü ile Doğu ve Batı Salâhiyet'lerinin bazı kısımlarını yönetmektedir.

DOX: Dockson'ın lakabı.

DÜRALÜMİN: Alüminyumun Allomantik alaşımı olan düralümin alüminyum, bakır, manganez ve magnezyumun karışımından oluşur. Bir Allomanser düralümin yaktığında sonrasında yakacağı metal ya da metallere patlayıcı bir güç kazanır; bunu karşılığında ise Allomanser'in bünyesindeki o metal rezervi bir kerede tükenir.

ELEND VENTURE: Yeni İmparatorluk'un imparatoru, Vin Venture'un kocası, bir Sissoylu ve bir âlim.

SÖNDÜRMEK (ALLOMANTİK): Allomantik bir metali yakmaya son vermek.

FADREX: Batı Salâhiyet'te, sağlam tahkim edilmiş, mütevazı büyüklükte bir kent. Bir zamanlar Ashweather Cett'in anavatanı ve başkenti. olan Fadrex Varlık Kantonu için önemli bir depolama ve dağıtım merkeziydi. Cett kenti terk edince Lord Yomen olarak bilinen bir obligatörce ele geçirildi.

FATREN: Fats olarak da bilinir. Vetitan kentini yöneten skaa.

LORD FEDRE: Lord Hükümdar'ın hükümranlığının sekizinci asrında yaşamış, düzenbaz bir soylu. Kedilere ve kanallara olan düşkünlüğüyle bilinir.

FELT: Bir zamanlar Straff'in casuslarından biri iken Luthadel'in düşüşü sırasında Straff'in çalışanlarının pek çoğu gibi terk edilmiştir. Bunun yerine Elend'e sadakatini sunmuştur ve şimdi ise Elend'in ordusunda subay olarak görev yapmaktadır.

SON İMPARATORLUK: Lord Hükümdar tarafından kurulmuş olan imparatorluk. İsmi kendisinin ölümsüz olması gerçeğine dayanarak, bunun dünyanın göreceği en son imparatorluk olacağını, hiçbir zaman yıkılmayacağını ya da sona ermeyeceği düşüncesiyle koymuştur.

HARLAMAK (ALLOMANTİK): Allomantik bir metalden biraz daha fazla güç almak adına daha hızlı yanmasını sağlamak.

NESİLLER: Kandra halkı yaratıldıkları zamana göre nesillere ayrılır. İlk nesil ilk kandralardan oluşur ve hâlâ hayattadır. Onları izleyen her asırda Lord Hükümdar bir başka grup kandranın daha yaratılmasına izin vermişti; bu yeni yaratılanlara ise, ikinci nesil, sonrakilere ise üçüncü nesil denmiş ve bu böyle devam etmiştir.

GNEORNDIN: Ashweather Cett'in tek oğlu.

YÜZBAŞI GORADEL: Eskiden Luthadel Garnizonu'nda bir asker olan Goradel, Vin'in gizlice içeri sızmaya ve Lord Hükümdar'ı öldürmeye karar verdiği gece sarayı koruyordu. Vin onu taraf değiştirmeye ikna etti ve o da daha sonra Elend'i onu kurtarmaya çalışması için saraya getirdi. Şimdi ise Elend'in ordusunda bir subay.

HADDEK: İlk nesil kandraların lideri.

HAM: Kelsier'in çetesinde bir haydut, şimdi ise Elend'in ordusunda general. Felsefi bulmacalardan keyif alması ve hava nasıl olursa olsun yalnızca bir yelek giymesiyle bilinir.

HAMMOND: Ham'in asıl adı.

HATHSİN: Bkz. Hathsin Madenleri.

SİSKIRAN: Allomantik ya da Ferusimyasal gücü olmayan, Allomanserler ile dövüşüp onları öldürmek üzere eğitilmiş asker.

ÇAĞLARIN KAHRAMANI: Terris halkının kehanetlerde geçen kurtarıcısı. Geleceği ve Miraç Kuyusu'ndaki gücü alacağı, ondan sonra da dünyayı Zifir'den kurtarmak için gücü serbest bırakacak kadar özverili olacağı söylenmiştir. Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğu düşünülmüştü ama o arayışını görevini tamamlayamadan önce öldürüldü. Vin onun yolunu izleyip ondan ileri gitti ve gücü ele geçirdi, ardından da ondan vazgeçti. Ancak kehanetlerin yanlış olduğu; Harap adında bir kuvvetin tutsaklıktan kurtulmak için kurduğu bir düzen olduğu ortaya çıktı. (Ayrıca bkz. Harap)

HOID: Henüz çözülememiş bir gizem.

ANAYURT: Kandraların gizli yurtları olarak kullandıkları mağaralar kompleksi. Artık ölü olan Lord Hükümdar dışında hiçbir insan tarafından bilinmemektedir. Ahitlere hizmet eden kandraların belirli bir süre Anayurt'ta dinlenmelerine izin verilir.

ÇELİK SORGUCU: Lord Hükümdar'a hizmet eden bir grup garip rahip. Kafalarında göz soketlerini delip geçen kazıklar çakılıdır ancak yaşamayı sürdürürler. Ona fanatik derecede bağlıydılar ve genellikle Allomantik güçleri olan skaaları avlamak ve öldürmek için kullanılırlardı. Hemalurji aracılığıyla bir Sissoylunun tüm yeteneklerine sahiptiler, bunun yanı sıra yine hemalurji ile elde ettikleri başka güçleri de vardı.

DEMİRGÖZ: Marsh'ın bir Sorgucu'ya dönüşmeden önce, çetedeki lakabı.

DEMİRÇEKME: Allomantik olarak demir yakarken bir metali çekmek. Bu çekme metal cisme bir kuvvet uygulayarak onu doğrudan Allomanser'e doğru çeker. Eğer çapa olarak da bilinen metal nesne Allomanser'den daha ağır ise, Allomanser'in kendisi metale doğru çekilecektir.

KRAL JANARLE: Bir zamanların Straff Venture'ın en yetkili ikinci komutanı olan Janarle Elend Venture'a bağlılık yemini etmeye zorlanmıştı. Şimdi ise Kuzey Salâhiyeti'ni Elend'in adına yönetmektedir.

JASTES LEKAL: Lekal Hanesinin vârisi, Elend'in eski arkadaşlarından biri. Elend ve Jastes sık sık Telden'le birlikte siyaset ve felsefe tartışırlardı. Jastes bir koloss ordusu topladı ve Straff ile Cett kuşatmayı başladığına Lutahdel'e doğru hücuma geçti, ardından yaratıkların hâkimiyetini kaybetti. Elend, sebep olduğu yıkım ve ölümlerden ötürü Jastes'i infaz etti.

KANDRA: Ölü bir insanın vücudunu sindirebilen, sonra ise bu vücudu kendi etini kullanarak yeniden oluşturabilen bir yaratık ırkı. Sishortlaklarının akrabaları olan kandraların bedenlerinde hiç kemik yoktu bu yüzden taklit ettikleri kişinin kemiklerini alıp kullanırlar. Doğal birer casus olan kandralar insanoğluna Ahitler üzerinden hizmet ederler; bunların karşılığında ise atiyum alırlar. Kandralar ölümsüzdür. (Ayrıca bkz. Anayurt ve Nesiller)

KANPAAR: İkinci nesil kandraların en önde geleni.

SIRDAŞ (TERRİS): Genellikle bir Ferusimyacı için kullanılan diğer bir terimdir.

Aslında Sırdaşlar kendilerini Miraç'tan önce var olmuş olan bütün bilgileri ve dinleri keşfetmeye, sonra da ezberlemeye adamış Ferusimyacılardan oluşan bir örgüttür. Lord Hükümdar Ferusimyacıları neredeyse soylarını tüketene kadar avlamış, onları gizli kalmaya zorlamıştır. Çöküş'ten sonra bilgilerini öğretmeye ve yaymaya başlamışlardır. Ancak Luthadel kuşatması sırasında Sorgucular tarafından saldırıya uğramışlardır. Sazed dışında hepsinin öldüğü kabul edilmektedir.

KELL: Kelsier'in lakabı.

KELSİER: Son İmparatorluk'taki en meşhur çetebaşı olan Kelsier, bir skaa ayaklanması çıkarmış ve Lord Hükümdar'ı devirmiş, ancak bunu yaparken öldürülmüştür. Bir Sissoyluydu ve Vin'in hocasıydı. Ölümü, Firari Cemaati olarak bilinen dinin başlangıcına sebep olmuştur.

KHLENNIUM: Son İmparatorluk'un ortaya çıkışından önce var olmuş olan kadim bir krallık. Alendi'nin anavatanıydı.

KOLOSS: Lord Hükümdar tarafından, Miraç sırasında yaratılmış, sonra da dünyayı fethetmek için kullanılmış olan yabani bir savaşçı ırkı.

KREDİK SHAW: Lord Hükümdar'ın Luthadel'deki sarayı. Eski Terris dilinde "Bin Kuleli Tepe" anlamına gelir.

KWAAN: Çöküş'ten önce yaşamış Terrisli bir âlim. Bir Cihanelçisi'ydi ve Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğu yanılgısına kapılan ilk kişiydi. Daha sonra fikrini değiştirip Rashek'i onu durdurmak üzere görevlendirerek eski dostuna ihanet etti.

LADRIAN: Breeze'in asıl adı.

KRAL LEKAL: Jastes Lekal'in uzak bir akrabası olan Kral Audil Lekal, Luthadel kuşatmasından sonra Jastes'in krallığını devraldı. Zamanla krallığın büyük bir bölümünü haydut ve koloss istilalarında kaybetti. SAHİBİNİSİZ: Spook'un asıl adı.

LLAMAS, SİSSOYLU: Brandon'un üç Sissoylu kitabının yazımına yardımcı olup tavsiyelerde bulunan önceki yazma grubu. Sissoylu Llamas türlü bitkileri çiğneyip süper-llaman güçlerine sahip olur. Nereye bakacağınızı biliyorsanız, tişörtleri web sitesinde bulabilirsiniz.

LORD HÜKÜMDAR: Bin yıl boyunca Son İmparatorluk'u yönetmiş olan imparator. Bir zamanlar adı Rashek'ti ve Alendi tarafından kiralanmış olan Terrisli

bir hizmetkârdı. Ancak Alendi'yi öldürdü, onun yerine Miraç Kuyusu'na gitti ve orada da gücü alarak Miraç'a çıktı. En sonunda Vin tarafından öldürüldü, ancak canını vermeden önce Vin'i korkunç bir hata yaptığı konusunda uyardı.

SİLKECİ: Demir yakabilen bir Siskan.

LUTHADEL: Son İmparatorluk'un başkenti ve dünyanın en büyük şehri. Luthadel kumaş fabrikaları, demirhaneleri ve muhteşem soylu haneleriyle tanınır. Luthadel kuşatmasında kolosslarca neredeyse yok edilmişti, şimdi ise Elend'e tabi krallardan biri olan Penrod tarafından yönetilmektedir.

MALATİYUM: Çoğu zaman On Birinci Metal olarak adlandırılmış olan, Kelsier'in keşfettiği metal. Kimse bunu nereden bulduğunu ya da neden Lord Hükümdar'ı öldürmek için kullanılabileceğini düşündüğünü bilmiyor. Atiyum ve altının bir alaşımıdır. Malatiyum

Ancak gerçekten de en sonunda Vin'in imparatoru yenmek için ihtiyaç duyduğu ipucunu bir Allomanser'in bir başkasının geçmişini görmesini sağladığını bulmasını sağlamıştır.

MARE: Kelsier'in karısı, Hathsin Madenleri'nde ölmeden önce skaa isyanında aktif bir rol üstlenmiş, Sazed'in arkadaşı.

MELAAN: Yedinci nesil bir kandra. TenSoon tarafından eğitilip "yetiştirilmiştir."

METALZİHİN: Bir Ferusimyacı tarafından bir tür depo olarak kullanılan metal parçası, içine belli özellikler doldurulur ve daha sonra geri alınabilir. Metalzihinler hammaddeleri olan metallere göre adlandırılır: kalayzihin, çelikzihin, vb.

SİS: Son İmparatorluk'un üzerine her gece çöken garip, daimi sis. Sıradan bir pustan daha yoğundur ve sanki canlıymış gibi girdaplanarak etrafta döner. Vin, Miraç Kuyusu'ndaki gücü almadan hemen önce sisler değişti ve sislere karışan kimseleri rastgele olarak öldürmeye başladı.

SİSSOYLU: Allomantik metallerin tümünü yakabilen bir Allomanser.

SİSPELERİNİ: Pek çok Sissoylu tarafından konumlarının işareti olarak kullanılan bir giysi. Tepelerinden birbirine dikilmiş düzinelerce kalın kumaş şeridinden oluşur ve püsküller omuzlardan aşağıya doğru yayılarak açılır.

SİSKAN: Yalnızca tek bir metali yakabilen bir Allomanser. Sissoylulara kıyasla

çok daha yaygındırlar. (Not: Allomansi'de, bir Allomanser'in ya yalnızca tek bir gücü vardır, ya da tüm güçlere sahiptir. İkisinin dışında iki ya da üçüne sahip olan kimse yoktur.) Lord Hükümdar ve rahipleri her zaman, sekiz Allomantik metale bağlı olarak yalnızca sekiz tür Siskan olduğunu öğretmişlerdir.

SİSMARAZI: Sislere çıkan insanların yakalandığı garip hastalığa verilen ad. Sislere çıkanların çoğuna bir şey olmasa da, belirli bir azınlık hastalanıp nöbet geçirir. Hastalık birkaç gün ya da hafta sürebilir ve bazen ölümcüldür. Ancak kişinin sismarazına karşı bağışıklık kazanması için sislere bir kere karışması yeterlidir. Bu hastalığın nasıl ortaya çıktığını kimse bilmemektedir ancak bununla ilgili ilk duyumlar Vin'in Miraç Kuyusu'daki gücü almasından hemen önce başlamıştır.

SİSHORTLAĞI: Kandra halkının bilinç sahibi olmayan bir akrabası. Sishortlakları geceleri dolaşan, buldukları cesetleri yiyen ve onların iskeletlerini kendi vücutları şekillendirmek kullanan kemiksiz et topaklarıdır.

Kandralar "doğmamışlar" olarak adlandırdıkları sishortlaklarından yaratılırlar.

YENİ İMPARATORLUK: Luthadel kuşatmasından sonra Cett ve Straff'tan yönetimi alan Elend tarafından ülkesine verilen ad. Şu anda Merkezi Salâhiyet'i, Kuzey Salâhiyeti'nin büyük bir bölümü ile Doğu ve Batı Salâhiyet'lerinin bazı kısımlarını içermektedir.

NOORDEN: Luthadel'de kalarak Elend'e hizmet etmeyi seçen az sayıdaki obligatörden biri.

OBLİGATÖR: Lord Hükümdar'ın ruhban sınıfının bir üyesi. Ancak obligatörler sadece din görevlileri değildi, onlar devletinin bürokratları ve hatta bir casus ağıydı. Bir obligatör tarafından şahit olunmamış bir yazılı ya da sözlü bir anlaşma, kanuni ya da ahlaki açıdan bağlayıcı kabul edilmezdi.

ORESEUR: Kelsier tarafından görevlendirilmiş olan bir kandra. Eskiden Vin'in amcası Lord Renoux rolünü oynardı. Vin'e yaklaşmak üzere onun kılığına giren TenSoon tarafından öldürüldü.

LEYDİ PATRESEN Düzelticliğiyle tanınan Fadrex'li bir soylu kadın.

FERSON PENROD: Çöküş'ten sonra Luthadel'de kalan önde gelen asillerden birisi. Penrod' tahtı ele geçirmeye uğraşmış ve demokratik bir süreçle tahtı Elend'den almayı başarmıştır. Daha sonra Elend'i imparatoru olarak kabul etmiştir ve Luthadel'i yönetmektedir.

LEHİMKOL: Bir Haydut için kullanılan diğer terim, lehim yakabilen bir Siskan.

HATHSİN MADENLERİ: Son İmparatorluk'ta atiyum üreten tek yer olan bir mağaralar ağı. Lord Hükümdar burada mahkûmları çalıştırırdı. Kelsier ölümünden kısa bir süre önce Madenler'i atiyum üretemez hâle getirdi. Şimdi ise Terrisli mültecilerin sığınağı.

MUHAFAZA: Kadim bir Terris tanrısı, Muhafaza Harap'ın karşıtı ve istikrar, durağanlık ve süreklilik kuvveti. Harap'ı Miraç Kuyusu'na tutsak etmek için zihinsel gücünün çoğunu feda etmiştir.

İTMEK (ALLOMANTİK): Allomansi kullanarak bir şeyleri; demir ile metalleri ya da çinko ile insanların duygularını itmek.

ÇEKMEK (ALLOMANTİK): Allomansi kullanarak bir şeyleri; çelik ile metalleri ya da pirinç ile insanların duygularını çekmek.

QUELLİON: Urteau'nun yöneticisi olan Quellion kendisini Firari'nin gerçek takipçisi olarak görmekte ve Kelsier'in soyluları devirip onları infaz etme emrine uymaya çalışmaktadır. Kız kardeşi Beldre'dir.

RASHEK: Miraç'tan önce Terrisli bir hamal olan Rashek, Alendi tarafından ona Miraç Kuyusu'na olan yolculuğunda yardım etmesi için kiralanmıştı. Rashek'in Alendi'yle arası hiç iyi olmamıştı ve en sonunda onu öldürdü. Kuyu'daki gücü kendisine aldı ve Lord Hükümdar hâline geldi.

REEN: Vin'in üvey ağabeyi, onu koruyan ve bir hırsız olarak eğiten kişi. Reen gaddar ve acımasızdı ama Vin'i deli annesinden kurtarmış, sonra da çocukluğu boyunca onu korumuştu. Vin'in yerini söylemeyi reddedince Sorgucular tarafından öldürülmüştü. Bazen Vin hafızasında Vin'in öğrettiklerini duyar, Vin'in zihninin vahşi tarafını temsil etmektedir.

BIRAKMAK (FERUSİMTASAL): Bir Ferusimyacı'nın metalzihine erişmeyi bırakarak bu güçten daha fazla çekmemesi.

LORD RENOUX: Kelsier'in öldürdüğü soylu. Arından OreSeur adlı kandrayı, Renoux'nun yerine geçmesi için kiralamıştır. Çöküş'ten önce Vin onun yeğeni Valette Renoux rolünü üstlenmiştir.

KÖRÜKLEMEK (ALLOMANTİK:) Bir Allomanser'in çinko yakıp kişinin duygularını iterek onları coşturması.

KÖRÜKÇÜ (ALLOMANTİK:) Çinko yakabilen bir Siskan.

HARAP: Kadim bir Terris tanrısı olan Harap yıkımın, düzensizliğin ve dünyadaki çürümenin kuvvetidir. Bir amanlar Miraç Kuyusu'nda tutsak edilmiş olan Harap Vin tarafından kazayla serbest bırakılır. Harap'ın gücü henüz tamamlanmamıştır ve dünyayı çoğunlukla kurnazca, uşaklarının kulaklarına fısıldayıp belgelerde yazılanları değiştirerek etkilemektedir. Metal üzerine yazılmış olan yazıları değiştiremez.

SATREN: Bir zulanın bulunduğu bir doğu kenti.

SAZE: Sazed'in çetedeki lakabı.

SAZED: Kelsier'in çetesine halkının isteklerine karşı çıkarak katılmış olan Terrisli bir Sırdaş. Tindwyl ile bir ilişkisi vardı ve kadının ölümü onu uzun süreli bir bunalıma soktu. Şimdi Elend'in imparatorluğunda büyükelçi olarak görev yapıyor. Elend, kendisi ve Vin'in ölmesi durumunda tahta Sazed'in geçeceğini belirtmiştir.

ARAYICI (ALLOMANTİK:) Tunç yakabilen bir Siskan.

SHANE LARIEL: Elend'in önceki nişanlısı ve bir Siskan. Vin tarafından öldürülmüştür.

LUTHADEL KUŞATMASI: Ashweather Cett, Straff Venture ve Jastes Lekal tarafından Merkezi Salâhiyet'e yapılan ve bir ay süren saldırı. Jastes'in koloss ordusunun hâkimiyetini yitirmesi ve yaratıkların Luthadel'e saldırmasıyla son bulmuştur. Vin koloss ordusunu durdurmuş ve yaratıkları Straff'a karşı saldırıya geçmek için kullanmıştır. Son anda Cett taraf değiştirerek ona katılmıştır.

SKAA: Son İmparatorluk'un köylü sınıfı. Bir zamanlar farklı ırklardan ve milletler vardı ama imparatorluğun bin yıllık ömrü boyunca Lord Hükümdar, insanlardaki her türlü kültürel kimliği ortadan kaldırmak için çok uğraştı ve en sonunda tek, homojen bir köle işçi ırkı yaratmayı başardı. Elend Luthadel'i ele geçirince onları özgür bıraktı. Şimdi pek çoğu Firari Cemaati'nin bir üyesi.

SLOWSWIFT: Fadrex'teki bir soylunun lakabı. Ünlü bir hikâyeciye çok benzemektedir.

DUMANCI (ALLOMANTİK): Bakır yakabilen bir Siskan. Ayrıca bakırbulut olarak da bilinir.

TESKİN ETMEK (ALLOMANTİK): Bir Allomanser'in pirinç yakıp kişinin duygularını çekerek onları yatıştırması.

TESKİNCİ: Pirinç yakabilen bir Siskan.

SPOOK: Kelsier'in çetesinden bir kalaygöz. Çetenin en genç üyesi olan Spook Lord Hükümdar devrildiğinde yalnızca on beş yaşındaydı. Clubs'ın yeğenidir ve bir zamanlar anlaşılması zor sokak ağzıyla konuşmasıyla bilinir. Çetenin diğer üyelerinin talimatı üzerine kentin düşüşünden önce Luthadel'den kaçmış fakat bu yüzden kendisini suçlu hissetmiştir. Şimdi ise Elend'e bir gözcü ve casus olarak hizmet etmektedir ve Urteau'da isyancılar hakkında bilgi toplamaktadır.

ÇELİK NEZARET: Lord Hükümdar'ın ruhban sınıfı, küçük bir sayıda Çelik Sorgucu ve obligatör denilen büyük bir rahip kitlesinden oluşurdu. Çelik Nezaret sadece dinsel bir örgütlenme değil, aynı zamanda Son İmparatorluk'un idari yapısını da oluşturuyordu.

AMBAR: Lord Hükümdar bazı şehirlerin altına gizlenmiş beş adet erzak zulası bırakmıştı. Her birinde, bir sonraki ambarın yerini gösteren ve Lord Hükümdar'dan bazı tavsiyeler içeren metal levhalar vardı. İlk mağaranın Luthadel'in altında olduğu keşfedilmişti.

STRAFF VENTURE: Elend'in babası, eskiden Kuzey Salâhiyeti'nin kralıydı. Luthadel kuşatmasının kilit anında Vin tarafından öldürüldü.

SOKAKOLUĞU: Urteau'daki çukur sokaklara verilen adı. Bu sokaklar aslında kurutulmuş olan kanallardır. Onları doldurmak yerine kent halkı bu olukların zeminini kullanmaktadır.

HATHSİN FİRARİSİ: Hathsin Madenleri'ndeki hapishane kamplarından kaçtığı bilinen tek mahkûm olduğu için Kelsier'e takılmış olan bir isim.

SİNOD (TERRİS): Bir zamanlar Terris Sırdaşlarının liderleri olan sinodların tamamı Sorgucular tarafından alınıp götürülmüşlerdir. Hepsinin ölmüş olduğu düşünülmektedir.

ERİŞMEK (FERUSİMYASAL): Bir Ferusimyacı'nın metalzihinlerindeki gücü çekmesi. Allomanserler tarafından kullanılan "yakmak" teriminin benzeridir.

TATHINGDWEN: Bir zamanlar Terris Salâhiyeti'nin başkenti olan Tathingdwen Sırdaşlara yapılan saldırı sırasında yakılmıştır.

TELDEN: Elend'in siyaset ve felsefe konuştuğu, eski arkadaşlarından biridir. Çapkın ve züppe biri olarak bilinir.

TENSOON: Bir zamanlar Straff Venture'ın kandrası olan TenSoon Vin'i izlemesi için Zane'e kiralanmıştı. TenSoon OreSeur'u öldürdü ve onun yerine geçerek Vin'in yoldaşıymış gibi davrandı. Tüm insanlara karşı nefret beslemesine karşın ondan hoşlandı ve sonunda Vin'e yardım etmek için Ahdini bozdu ve Zane'e ihanet etti. Bu eyleminin karşılığında halkının kendisine vereceği cezayı kabullenmek için Anayurt'a döndü. Varoluş Kayrası'nın yanı sıra, OreSeur'dan çaldığı Kudret Kayrası'na da sahiptir.

TERRİS: Son İmparatorluk'un kuzey ucunda olan Salâhiyet. Belki de Lord Hükümdar'ın vatanına karşı duyduğu sevginin bir göstergesi olarak hâlâ bölgesindeki eski krallığın ismini taşıyan tek salâhiyettir. (Ancak daha sonraları mevcut Terris Salâhiyeti'nin eski krallığın olduğu yer olmadığı öğrenilmiştir.) Terris halkı bir yıl önceki Sorgucu saldırısından sonra anavatanlarını terk ederek Merkezi Salâhiyet'e sığındılar ve Elend de onları kabul etti. Şimdi ise Hathsin Madenleri'ni çevreleyen vadileri mesken tutmuş durumdalar.

HAYDUT (ALLOMANTİK): Lehim yakabilen bir Siskan.

TINDWYL: Terrisli bir Sırdaş ve Sinod'un bir üyesi. Bir zamanlar Sazed ile ilişkisi olan Tindwyl Luthadel kuşatmasında öldürüldü. Liderlik konusunda Elend'in başöğretmenlerinden biriydi.

KALAYGÖZ: Kalay yakabilen bir Siskan.

GÜVENAĞILI: Kandra Anayurt'undaki en kutsal mekân. TYRİAN DAĞI: Yanardağlar arasında Luthadel'e en yakın olanı. DOĞMAMIŞLAR: Bkz. sishortlağı:

URTEAU: Kuzey Salâhiyet'in başkenti ve Venture Hanesinin eskiden bulunduğu yer. Şimdi isyan etmiş olan bu kent Yurttaş Quellion adlı bir adam tarafından yönetilmektedir. Burada ayrıca ambarlardan biri bulunmaktadır.

VALETTE RENOUX: Vin'in Çöküş'ten önceki günlerde soylu cemiyetine sızmak için kullanmış olduğu kimlik.

VEDLEW: Terris halkının yaşlılarından biri.

MİRAÇ KUYUSU: Bkz. Miraç.

WELLEN: Wells olarak da bilinir. Cett'in, Luthadel kuşatması sırasında yanında getirdiği askerlerinden biri. Vin ve Zaten Cett'in mevziisine saldırdıklarında gece gözcüsü olan askerlerden hayatta kalan tek kişi Wells'tir.

CİHANELÇİLERİ: Çöküşten önce Terrisli âlim Ferusimyacılardan oluşan bir tarikat. Daha sonraki Sırdaşlar Tarikatı Cihanelçileri'ni temel almıştı.

YEDEN: Kelsier'in çetesinin ve skaa isyanının bir üyesi. Lord Hükümdar'a karşı yürütülen mücadelede öldürüldü.

LORD ARADAN YOMEN: Urteau'da siyasi olarak Cett'e muhalif olan bir obligatör. Varlık Kantonu'nun bir üyesi olan Yomen, Cett Luthadel kuşatmasına katılmak üzere kentten ayrılınca Fadrex'te ve Cett'in krallığında hâkimiyeti eline aldı.

ÖNCEKİ KİTAPLARIN ÖZETLERİ

BİRİNCİ KİTAP

SİSSOYLU: Son İmparatorluk, Lord Hükümdar olarak bilinen güçlü bir ölümsüz tarafından yönetilmekte olan Son İmparatorluk'un dünyasının ilk kitabıdır. Bin yıl önce Lord Hükümdar Miraç Kuyusu'ndaki gücü almış ve iddialara göre sadece Zifir olarak bilinen güçlü bir kuvveti ya da yaratığı yenmişti.

Lord Hükümdar bilinen dünyayı fethetti ve Son İmparatorluk'u kurdu. Bin yıl boyunca iktidarda kalarak dünyada var olan bütün krallıkların, kültürlerin, dinlerin ve dillerin kökünü kazıdı. Yerlerine ise kendi sistemini kurdu. Bazı insanlara köle ya da köylü benzeri bir anlamı olan "skaa" denildi. Diğer insanlara da soylular denildi ve bunların büyük bir kısmı da Lord Hükümdar'ı yıllarca süren fetihleri boyunca desteklemiş olan kişilerin soyundan gelenlerdi. Söylenene göre Lord Hükümdar vahşi kolossların aksine güçlü suikastçılar ve akıllı savaşçılar kılmak amacıyla onları Allomansi'nin gücünü vermişti ve imparatorluğunu kurmak ve sürdürmek için onları iyi kullanmıştı.

Skaaların ve soyluların birbirleriyle evlenmeleri yasaklanmıştı. Lord Hükümdar'ın bin yıllık hükümranlığı boyunca, skaalar pek çok isyan çıkarmış ama hiçbirisi başarılı olamamıştı.

En sonunda Kelsier diye bilinen melez bir Sissoylu Lord Hükümdar'a meydan okumaya karar verdi. Bir zamanlar son İmparatorluk'taki en meşhur hırsız olan Kelsier, gözü pek planlarıyla bilinirdi. Ancak bu planlar en sonunda onun yakalanmasıyla sonuçlandı ve Lord Hükümdar'ın Hathsin Madenleri'ndeki ölüm kampına gönderildi.

Kimsenin Hathsin Madenleri'nden canlı çıkamadığı söylenmişti; ama Kelsier tam da bunu yaptı. Bu süre zarfında Sissoylulara özgü güçleri kazandı ve kurtulmayı başararak Hathsin Firarisi unvanını kazandı. Bu noktada, eski bencil yöntem-

lerine sırtını döndü ve o güne kadarki en cüretkâr planını denemeye karar verdi: Son İmparatorluk'u devirmek.

Amacına ulaşmasına yardım etmeleri için çoğu melez Siskanlardan oluşan bir hırsız ekibi topladı. Bu arada, Vin adında genç bir melez Sissoylu kızı da çetesine almıştı. Vin güçlerinin farkında değildi ve yaptıklarını devam ettirebilecek birinin olmasını sağlamak amacıyla eğitmek üzere kızı çeteye dâhil etmişti.

Kelsier'in çetesi yavaş yavaş gizli bir skaa ordusu topladı. İşlerin ilerlemesine karşın çetedekiler Kelsier'in yeni bir Lord Hükümdar olmaya hazırlanıyor olduğundan korkuyorlardı. Kelsier kendisini skaaların arasında bir efsaneye dönüştürmeye, âdeta onlar için dinsel bir karakter hâline gelmeye çalışıyordu. Bu arada acımasız ağabeyi tarafından sokaklarda büyütülmüş olan Vin, hayatında ilk kez birilerine güvenmeye başlıyordu. Bunlar olurken, Vin de Kelsier'e ve onun davasına inanmaya başladı.

Allomantik güçlerinde ustalaşmadan önce dahi, Vin soyluların arasında bir casus olarak kullanılacaktı ve onların arasına sızması, baloları ve partilerine taşralı genç bir leydi olan "Valette Renoux" rolünü oynayarak katılması için eğitildi.

Bu baloların ilkinde genç, idealist ve hanesinin varisi olan bir soyluyla; Elend Venture'la karşılaştı. Sonraları Vin'e bütün soyluların kötü şöhretlerini hak etmediklerini gösterdi ve ikili Kelsier'in bütün çabalarına karşın birbirlerine âşık oldu.

Çete ayrıca görünüşe göre Lord Hükümdar'ın bizzat kendisi tarafından Miraç'tan önce yazılmış bir günlük keşfetti. Bu kitap zorbanın farklı bir yönünü gösteriyordu: tam olarak kavrayamamasına karşın Zifir'e karşı halkını korumak için elinden geleni yapmaya çalışan melankolik ve yorgun bir adamı betimliyordu.

Sonunda, Kelsier'in planının sadece orduyu kullanarak imparatorluğu devirmeye çalışmaktan çok daha geniş çaplı olduğu ortaya çıkmıştı. Asker toplamak için o kadar fazla çabayı kısmen de kendisi hakkında söylentiler yaymak için bir bahanesi olsun diye harcamıştı. Ayrıca orduyu çetesine liderlik ve ikna becerileri kazandırmak için de kullanmıştı. Planının gerçek kapsamı ancak kendi hayatını son derece gözle görülür bir şekilde feda ederek, kendisini skaaların gözünde bir şehide dönüştürüp, en sonunda onları ayaklanarak Lord Hükümdar'ı devirmeye ikna ettiği zaman gözler önüne serilmişti.

Kelsier'in çete üyelerinden birinin, Valette'in amcası "Lord Renoux" rolünü oynamakta olan adamın, OreSeur adındaki bir kandra olduğu ortaya çıktı. OreSeur Kelsier'in şeklini aldı, sonra da Kelsier'in dirildiği söylentisini yaymak için skaalara görünerek onları cesaretlendirdi. Bundan sonra ise ahdi Vin'e geçti.

Lord Hükümdar'ı öldüren Vin olmuştu. Vin onun bir tanrı ya da hatta ölümsüz bile olmadığını keşfetti; Lord Hükümdar sadece aynı anda hem Allomantik, hem de Ferusimyasal güçleri kullanarak hayatını ve güçlerini arttırmanın bir yolunu bulmuştu. O günlükteki kahraman değildi; Lord Hükümdar aslında o adamın hizmetkârı, epey güçlü bir Ferusimyacı'ydı. Yine de, Allomansi'de Vin'den çok daha güçlüydü. Vin onunla dövüşürken bir şekilde sisleri içine çekip, metaller yerine onları yaktı. Bunun nasıl ya da neden olduğunu hâlâ bilmiyor. Bu güçle

ve onun gerçek doğası hakkındaki bilgisiyle, Vin Lord Hükümdar'ı yenmeyi ve öldürmeyi başardı.

Son İmparatorluk kaosa sürüklendi. Elend Venture Luthadel'in kontrolünü ele geçirdi ve Kelsier'in çetesini önemli idari görevlere atadı.

İKİNCİ KİTAP

Parçalanan krallık Elend'in liderliğinde bir yıl daha varlığını sürdürebilmiştir. Elend bir Parlamento toplayıp buna büyük yetkiler vermiştir. Elend liderlik kuramlarında uzman olsa da, uygulamada deneyimsizdir. Parlamento'nun bazı üyeleri güç için mücadele ederken ordusunda istikrarsızlık baş göstermiştir.

Lord Hükümdar'ın atiyum zulasıyla ilgili söylentiler, imparatorluktaki en büyük kent olan Luthadel ile bir araya geldiğinde bazı güç avcılarını Merkezi Salâhiyet'e çekmişti. Bunlardan en kötüsü ise Elend'in babası Straff Venture idi. Straff Luthadel'e hatırı sayılır bir orduyla ilerlemiş ve yanında Sissoylu oğlu Zane'i de gizlice getirmişti. Neyse ki, Breeze Ashweather Cett liderliğindeki ikinci bir orduyu da kente doğru yola çıkmaya razı etmişti. Birbirleriyle karşılaştıklarına şaşıran zorbalar kente saldıramayacaklarını, çünkü aksi takdirde diğer orduya karşı savunmasız kalacaklarını fark etmişlerdi. Bu yüzden bir kenti kuşatıp Elend'den çok birbirlerinin varlığından endişe ediyorlardı.

Bu sıralarda Tindwyl adında bir Sırdaş Luthadel'e gelmişti. Sazed onu gelip Elend'e daha iyi bir kral olmasında yardımcı olması için davet etmişti. Tindwyl onunla birlikte çalışarak idealizmini bir nebze gerçekçilik ile dengelemeyi öğretmişti. Elend çeteyi Straff ve Cett'i birbirine düşürmekte yardımcı olmaya ikna etmişti; asıl hedefi ise birbirleriyle savaşmalarını sağlamaktı. Elend iki işgalci ordularını karşılıklı olarak zayıflatacak olursa, üçü arasında en küçük kuvvet olan kendi ordusu geride kalanları mağlup edebilirdi. Straff ve Cett ile görüşerek onları manipüle etmeyi denedi. Ancak bu hamleleri esnasında Parlamento'daki bir grup onu kendi kaleme almış olduğu bir kanun ile devirmeyi başarmıştı.

Elend kenti geri almak için ordusunu kullanmayı reddetti; Tindwyl ve çetedekiler ise bu kararın fazlasıyla idealist olduğunu düşünüyordu. Bunun yerine siyasi bir oyun oynayarak Parlamento'yu kendisini tekrar başa geçirmeye ikna etmeye kadar verdi.

Tüm bunlar olurken Vin de kendi sorunlarıyla boğuşuyordu. Geceleri belirip kendisini izleyen gizemli bir "sis ruhu" keşfetmişti.

Günlüğün yazarı Alendi'nin de Miraç Kuyusu'na varmadan önce benzer şeyler yaşamış olduğunu fark etti. Ayrıca Vin tunç yaktığında garip atışlar duymaya başlamıştı.

Vin'in Elend ve onun gözündeki değeriyle ilgili hisleri çalkantılı bir dönemden geçiyordu. Onu seviyordu ancak ikisinin birbirleri için uygun olmadıklarını düşünüyordu. Kendisinin fazlasıyla vahşi olduğunu siyaset için uygun olmadığını böylelikle de iyi bir eş olamayacağını düşünüyordu. Bunun yanı sıra Straff'ın Sissoylu oğlu ve Elend'in üvey kardeşi olan ve aynı zamanda çoğu akşam Vin'le tartışan Zane

onun aklını çeliyor ve Elend ile arasına bir engel koyuyordu. Vin, Elend'in emriyle her zaman yanında olup ona göz kulak olacak olan kandra OreSeur'a güvenmeye başlamıştı. Başta birbirlerinden hoşlanmamış olmalarına karşın arkadaş olmuşlardı.

Bu sırada Sazed, gezilerinde çok önemli bir bulgu elde etmiş olarak Luthadel'e dönmüştü. Öncelikle sisler gündüzleri de belirmeye başlamıştı. Dahası, sisler insanları bir şekilde hasta edip öldürüyordu. Bir de; Jastes Lekal'in emrindeki büyük bir koloss ordusu Luthadel'e doğru ilerliyordu. Sazed bunları araştırmaya koyulurken bir yandan da Marsh ile seyahat ederken güneyde keşfetmiş olduğu tuhaf bir yazıtı çevirmeye başlamıştı. Bu yazıtın bin yıl kadar önce Alendi, Rashek ve Terris kehanetlerini bilen bir âlimin ölmeden önce kaleme aldığı son sözler olduğu ortaya çıkmıştı. Sazed isyankâr yanını doğru bulmayan, ancak kendisine karşı hisler besleyen Tindwyl ile yakınlaşmaya başladı.

Elend'in Parlamento'daki planları başarısız oldu ve Elend yerine kral olarak Ferson Penrod'u seçildi. Ancak gariptir ki Elend'in görevden azledilmesi onun bir kral ve bir lider olmanın ne demek olduğunu anlamasına yardımcı oldu. Tindwyl'in kendisine öğretmekte olduklarını adalet felsefesiyle birleştirmeye ve artık tahtta oturmuyor olsa da etkileyici bir lidere dönüşmeye başladı. Ancak kentin sorunları Jastes Lekal'in kolosslarının gelişiyle daha da arttı. Cani yaratıklara kısmi olarak hükmettiği çok geçmeden açığa çıktı.

Sonunda Zane Vin'e Cett'in Luthadel'deki üssüne saldırmasını söyledi. (Cett tahtı ele geçirmek maksadıyla kente girmişti.) Zane ile Vin karşılarına çıkanları öldürerek hanenin en üst katına geldiklerinde, Vin sebep olduğu yıkımın ve ölümün tetiklemesiyle kriz yaşadı. Cett'i öldürmeden bırakıp oradan uzaklaştı. Çok geçmeden Zane zihnindeki garip seslerden akıl sağlığını yitirmiş bir hâlde Vin'e saldırdı. Vin ve Zane dövüşürken OreSeur kendisinin TenSoon adlı başka bir kandra olarak casusluk yaptığını ve gerçek OreSeur'u öldürüp onun yerine geçtiğini itiraf etti. Atiyuma sahip olmasına karşın Vin Zane'i öldürmeyi başardı, ardından da Elend'in yanına gitti. Duygusal sorunları hafifleyen Vin Sazed'i, kendisini Elend ile evlendirmeye ikna etti.

Suikasttan kıl payı kurtulmuş olan Cett Luthadel'den çıktı ve ordularını kuşatmadan çekti. Elend'in Jastes'i çekilmeye zorlama girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı. Dışarıda Straff geri çekilecek olursa kolossların muhtemelen saldırıp kenti yok edeceğini anladı; böylelikle yaratıklar muharebeden yorulmuş bir hâldeyken Straff saldırabilir ve kenti hâkimiyetine alabilirdi.

Çete üyelerinin çoğu bunun gerçekleşeceğini anlamışlardı. Sazed, çete üyelerini Vin ve Elend'e yalan söyleyerek kentin güvende olacağını söylemeye ve onları Miraç Kuyusu'nu aramak üzere kuzeye göndermeye ikna etmişti. Bu plan işe yaradı. Vin ve Elend yanlarında Spook'la birlikte kenti terk edince kolosslar da kente saldırdı. Kentin ordusu iyi bir savunma ortaya koymuş, Sazed'in kendisi de büyük bir azimle kentin kapılarından birini savunmuştu. Muharebe esnasında Clubs, Dockson ve Tindwyl öldürülmüştü. Spook'tan kandırılmış olduklarını öğrenen Vin, kolosslar her şeyi yok etmek üzereyken kente dönmüştü.

Kolosslarda, TenSoon/OreSeur adlı kandra tarafından kendisine açıklanan Allomantik bir zayıflıktan faydalanarak bir zamanlar Lord Hükümdar'ın yaptığı gibi kolossları hâkimiyeti altına aldı. Ardından kolossları Straff'ın ordusuna saldırmak için kullandı ve son anda ona Cett de destek verdi. Straff'ın ölmesiyle Vin Penrod, Cett ve Straff'ın yardımcı başkomutanını imparator Elend'e bağlılık yemini etmeye zorladı.

Kent kurtulmuştu. Ancak Vin zihninde garip atışlar hissetmeye devam ediyordu. Çağların Kahramanı'nın Alendi değil de kendisi olduğuna ikna olmuştu. Çok geçmeden Miraç Kuyusu'nun kuzey dağlarında değil de Luthadel'in altında olduğunu anladı. Elend ile birlikte bunu araştırarak Kredik Shaw'un altında erzakla dolu büyük ve gizli bir mağara olduğunu keşfetti. Bu mağaranın ötesinde ise kara bir dumanla dolu bir başka mağara vardı. Bunun da ötesinde ise güçle parıldayan bir havuz vardı.

Miraç Kuyusu.

Yukarıda ise Sazed hâlâ Tindwyl'in ölümünün üzüntüsünü yaşıyordu. Kendisini çalışmaya vermiş ve kehanetlerde büyük bir yanlışlık olduğunu fark etmişti. Vin ve Elend'in Kuyu'daki gücü almalarını önlemek üzere peşlerinden gitmiş ancak Marsh tarafından yolu kesilmişti. İkisi dövüşürlerken Vin gücü almış ve doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı. Sis ruhu Elend'i bıçaklasa da Vin Kuyu'nun gücünü onu iyileştirmek için kullanmamıştı. Bunun yerine, kehanetlerde sislerin dünyayı ele geçirmesini önlemek için yapması gereken şey olduğu işaret edileni yaparak onu serbest bıraktı.

Yanlış yapmıştı. Miraç Kuyusu'nun yakınlarında tutsak edilmiş karanlık bir güç kehanetleri değiştirmiş ve Vin'in, serbest kalması için gereken şeyi yapmasını sağlamıştı. Bu karanlık güç özgür kalmış ve Vin yapmış olduklarının dehşetiyle yüzleşmişti. Ancak sis ruhu Elend'i bir Sissoyluyla dönüştürerek onun hayatını kurtarmayı başarmıştı.

Kitap, Vin ve Elend'i, Luthadel'i kurtarmış fakat korkunç bir kuvveti de dünyaya salmışlarken, kent surlarının üzerinde bırakıp sona ermişti. Tindwyl'in ölümüyle yıkılan Sazed imanının işe yaramaz olduğu sonucuna varmıştı. Spook Clubs'ı kentte ölüme terk etmenin verdiği suçlulukla yanıp tutuşurken Breeze ve Ham kolosslara karşı verdikleri çaresiz mücadelenin duygusal yaralarını taşıyorlardı. Tüm bunlara ek olarak Sazed'in belirtmiş olduğu gibi sisler değişmişti. Artık sislere çıkanlar ölüyordu.

Ancak Elend yeni imparatorluğunu güçlendirmekte ve Vin ile birlikte serbest bıraktığı şeye karşı mücadele etmekte kararlıydı. Vin ona ne yapacaklarını ve bunu nasıl yapacaklarını sorduğunda tek bir yanıt vermişti: Hayatta kalacaklardı. Ne olursa olsun.

Tüm bunların üzerinden bir yıl geçti.

Bir zamanlar, dünyayı kurtarmak için bir kahraman ortaya çıkmıştı. Gizemli bir kalıtıma sahip, diyarların üstüne çöken karanlığa karşı cesurca meydan okuyan bir genç adam.

Yenik düştü.

O zamandan bu yana bin yıl geçti ve dünya, Lord Hükümdar olarak bilinen ölümsüz imparator tarafından yönetilen, kül ve sisten oluşan bir çölden başka bir şey değil. Üstelik bin yıldır bütün ayaklanmalar ağır bir hüsranla sonuçlandı.

Gecenin sahibi sisler.
Dünyanın sahibi ise Lord Hükümdar.

Ancak her nasılsa umut ölmüyor. İmparatorluğun ve hatta Lord Hükümdar'ın bile sonunu getirmenin hayalini kurmaya cesaret edebilen bir umut. Planlanmakta olan yeni bir tür isyan var; tarihin en büyük soygununun etrafında inşa edilmekte olan bir isyan, dâhi bir hırsızın kurnazlığına ve beklenmedik bir kahramanın, bir sokak çocuğunun kararlılığına dayanan bir isyan.

Kötülük alt edildi; savaş ise henüz başlıyor.

İmkânsızı başardılar ve acımasız iktidarı bin yıl boyunca devam eden Tanrı benzeri varlığı ortadan kaldırdılar. Bu toprakların en kudretli Sissoylusu hâline gelen Vin ve ona âşık olan genç, idealist bir soylu olan Elend Venture, şimdi yıkık bir imparatorluğun külleri üzerine sağlam, yeni bir toplum inşa etmek zorunda.

Üç farklı ordunun kuşatması altında kaldıkları sırada, Vin ve Elend bu zorlu amaç için çalışmaya başlayalı çok kısa bir zaman olmuştu. Kuşatmanın demir yumruğu geride kalan her günle birlikte giderek daha da kapanırken, kadim bir efsane bir umut ışığı sunmaya başladı onlara. Efsanede bahsedilen Miraç Kuyusu'nun ne tür bir güç bahşettiği belli değil, hatta bu kuyunun gerçekten de var olup olmadığını bile kimse bilmiyor.

Belki de Lord Hükümdar'ı alt etmek işin en kolay tarafıydı. Lord Hükümdar'ın yıkılışı sonrasında ortaya çıkan gelişmelere rağmen hayatta kalabilmek hiç de kolay olmayabilir.

Dört bir yanı saran ölümcül sislerin, giderek artan kesif kül yağışlarının ve asla olmadığı kadar şiddetli bir şekilde yaşanan depremlerin yeniden ortaya çıkmasının ardından, Vin ve Elend, Lord Hükümdar'ı öldürmenin iyi bir fikir olduğundan artık o kadar da emin değiller.

Çok uzun zaman önce, dünyayı yaratan iki ana varlıktan biri olan Harap'a her şeyi yok etmesini mümkün kılacak nihai bir güç vadedilmişti. Oyuna gelen Vin, Harap'ın Miraç Kuyusu'ndan kurtulmasına neden olmuştu ve şimdi, Harap bu gücü kullanmaya niyetli.

Lord Hükümdar yok edildi...
Yoksa bu bir hata mıydı?

Sissoylu üçlemesinin son kitabı, ilk iki cildin muştuladığı her şeyi sunuyor okuyucusuna. Kökleri dizinin önceki kitaplarında bulunan bağlantılar netleşiyor, sık sık rastladığımız gizemler birer birer aydınlığa kavuşuyor ve taşlar âdeta tek tek oturuyor yerlerine. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, *Çağların Kahramanı* nefes kesici sürprizlere gebe.

Çağların Kahramanı, bugüne kadar benzerini okumadığınız özgünlükte ve cesurca kaleme alınmış bir final kitabı.

www.akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

ISBN 978-605-5069-45-2

9 786055 069452

₺35